

Giới thiệu The Lost Song Of Light Forest

Một tựa truyện hay được viết bởi Hứa Vĩ Lai - Levi Condomal, tác phẩm The Lost Song Of Light Forest thuộc truyện ngôn tình sắc nói rằng tôi đã từng nghĩ mọi thứ trên thế giới này đều do số mệnh sắp đặt. Tôi đã từng nghĩ tất cả đều do mong muốn của thần thánh, nhưng cũng có thể là vì các vị thần muốn gửi đến những đứa con của mình lời nhắn nhủ nào đó. Tôi đã từng tự hỏi, tại sao người đã sinh ra những đứa con của rừng, nay lại tiếp sinh ra những đứa con của biển. Nếu chúng tôi đều do chính các vị thần tạo ra thì điều này có nghĩa rằng chúng tôi chính là anh em

Nhưng tại sao chúng tôi lại không thể trở thành anh em tốt của nhau. Tại sao số mệnh lại sắp đặt chúng tôi phải trở nên thù địch trong suốt hàng thế kỷ dài? Thần linh đã ban cho những đứa con của rừng bài hát của truyện tình yêu thương. Nhưng cũng chính người đã lấy mất đi bài hát ấy. Và bây giờ, người muốn những đứa con của mình cùng nhau tìm lại bài hát bị đánh mất thêm một lần nữa. Truyện khi xưa những đứa con của rừng rậm đã tồn tại biết bao thế hệ với sự tín ngưỡng trang trọng không thể thay đổi.

Và những đứa con của biển xanh lại luôn hướng đến những bước tiến lớn của nhân loại khi nắm giữ trong tay sức mạnh của khoa học. Rừng và biển, tín ngưỡng và khoa học. Cho đến khi nào thì cả hai mới trở thành làm một. Cho đến khi nào thì bài hát bị đánh mất một lần nữa được cất lên?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

- Đi đây!
- Đi đường cẩn thận. Học xong thì về thẳng nhà, đừng có là cà lạng thang trong thị trấn của con người quá lâu. Hiểu ý tao nói không, Hiyama?
- Tuy không nhìn thẳng vào mặt người bỏ gài dận đáng kính, chàng trai trẻ không khỏi thờ dãi ngán ngẫm như thể không biết đây là lần thứ bao nhiêu trong cuộc đời mình phải nghe lấy lời dận dò này.
- Hiểu rồi hiểu rồi, nói nhiều quá dấy ông già. Đi đây!
- Chàng trai trẻ đi đôi giày màu nâu đất, trái ngược hoàn toàn so với màu trắng của chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần tây đen và chiếc áo khoác da màu nâu đỏ bên ngoài. Dео chiếc cặp dây nam sinh chéo vai, chàng trai mở cửa và bước ra khỏi căn nhà thân thương của mình.
.....
.....
- Một nơi nào đó thuộc một thị trấn nhỏ ẩn sâu trong rừng khi xung quanh đều được bao phủ chỉ toàn cây xanh và cây xanh. Một cô gái trẻ cũng diện bộ trang phục áo sơ mi trắng bên trong, chiếc áo khoác da màu nâu đỏ đồng phục bên ngoài, chỉ duy nhất chiếc quần đen đã trở thành chiếc váy qua đầu gối cùng màu nâu đỏ. Đó ắt hẳn phải là một cô gái xinh xắn, dễ thương không kém phần hơi bí ẩn với mái tóc màu trắng bạch kim xõa dài ngang lưng.
- Hai tay cùng nắm lấy quai cầm chiếc cặp học sinh, có vẻ như cô gái trẻ đang chờ đợi một ai đó.
- Chào buổi sáng, Hebi!
- Khi cô gái trẻ đánh đôi mắt xinh xắn đáng yêu ấy sang cánh phải, một chàng trai trẻ khác với mái tóc se vàng hạt dẻ. Cậu ta cũng diện cho mình một bộ đồng phục giống hệt như cô gái tóc bạch kim trước mắt, cũng chiếc áo sơ mi trắng bên trong, chiếc áo khoác da nâu bên ngoài, đi đôi cùng chiếc cặp bất chéo ngang vai.
- Trông thấy chàng trai trẻ ấy, cô gái không thể không nở nụ cười thiết tha dịu dàng.
- Chào buổi sáng, Namehari – kun!
- Quả nhiên là Hebi, cậu luôn là người thức dậy sớm nhất, đứng đây chờ đợi mọi người. Sao vậy? Hiyama và Eri vẫn chưa có mặt ư?
- Hiyama – kun hiện đang trên đường đến đây. Dù sao thì Hiyama – kun cũng là người rất có nề nếp và biết đúng giờ mà. Nhưng người khiến tớ lo lắng nhất chính là Eri. Hy vọng Eri – chan không quên mất hôm nay là ngày khai giảng của chúng ta!
- Chúng ta đang nói tới Eri mà. Thật khó nếu điều này không hề xảy đến. Mà chẳng phải người duy nhất có thể lôi kéo được Eri chỉ có một thôi ư?
- Ừ, Namehari – kun nói đúng. Eri – chan là người mỗi khi tập trung yêu thích vào một thứ gì đó thì sẽ quên đi hết mọi việc xung quanh. Và chỉ có duy nhất một người mới có thể đánh thức được Eri – chan!
- Kìa, vừa mới nhắc, nhân vật chính cũng vừa mới xuất hiện!
- Quay đầu lại theo hướng nhìn của Namehari, Hebi trông thấy chàng trai có mái tóc màu nâu dẻ mang tên Hiyama đang chạy hết tốc lực đến chỗ họ. Có vẻ như cậu ấy vừa mới có một chặng đường khá dài khi cả cơ thể Hiyama rũ xuống cùng tiếng thở phì phò dấy sự mệt mỏi.
- Xin lỗi, tớ đến trễ. Tớ có bỏ lỡ mất điều gì không?
- Vẫn như thường ngày thôi Hiyama. Vừa mới nhắc thì y như rằng cậu xuất hiện như một vị thần. Có chuyện gì mà khiến cậu phải chạy thực mạng thể hả Hiyama?
- Hiyama vươn người đứng thẳng dậy trong khi xoay vòng hai cánh tay, rồi bẻ người sang trái sang phải cho xương gân cốt phát ra âm thanh cách cách. Và cuối cùng là động tác gãi đầu đi đôi cùng tiếng thở dài chán chường.
- Biết nói thế nào đây nhỉ? Lẽ ra tớ đã có mặt sớm hơn nếu ông già không giảng đi giảng lại một bài học cũ rích trước khi đi học. Tớ tự hỏi không biết lý do vì sao mấy người già trong làng lại thích lấy chuyện xưa ra kể thế nhỉ. Phiền phức thật đấy!
- Cũng vì đây là một truyền thuyết được lưu truyền lâu đời của tộc chúng ta. Chẳng qua vì người lớn tuổi trong làng không muốn con cháu sau này quên đi cội nguồn thôi. Đừng để tâm nó làm gì cho nó phiền bộ nhớ, Hiyama!
- Hửm? Hebi, Namehari, các cậu ở đây rồi, thế còn Eri đâu?
- Hiyama cảm thấy lạ lùng khi chỉ có ba người đứng ngay đây, trong khi theo một lẽ bình thường nhất thì phải có đến bốn người mới đúng. Dĩ nhiên Hiyama thừa biết người không có mặt ở đây là ai. Và chàng trai trẻ lại vất tay lên trán, miệng cất tiếng thở dài bí ai khi trông thấy nụ cười rất đỗi bình thản từ Hebi lẫn Namehari.
- Lại nữa ư? Thiết là... tại sao trên thế giới này có rất nhiều thú vui, mà cậu ấy lại mãi miết chú ý mất vào mấy thứ đó cơ chứ!
- Vì đó là Eri – chan mà. Hiyama – kun, đầu thế trách được thói quen cũng như sở thích của một con người đúng không nào. Cậu không nên nóng giận như vậy!

- Tớ không có nỗi giận Hebi. Chỉ là cảm thấy chút thất vọng và khó hiểu tại sao cậu ấy lại mê mẩn mấy thứ kia mà quên mất bản thân mình. Những thứ liên quan đến phát minh này nọ... thật quá đổi phiền phức!
- Thôi nào, nếu còn đứng đây và nói những thứ ngoài lề thì chúng ta sẽ trễ thật đấy. Chẳng phải hôm nay là ngày cực kỳ quan trọng đối với bốn người chúng ta sao? Hiyama, nhanh chân đi tìm Eri đi. Bọn tớ sẽ đợi ở đây!
- Đánh phải vậy thôi. Xin lỗi nhé Hebi, Namehari, tớ sẽ quay lại ngay!

Không còn sự lựa chọn nào khác, Hiyama quay lưng chạy vụt đi mất trong khi vẫn còn đang hăm hực ức chế khá nhiều chuyện.

- Hiyama – kun và Eri – chan lúc nào cũng như vậy. Và chỉ có duy nhất Hiyama – kun mới có thể cảnh tỉnh được Eri – chan!
- Phải, nếu Eri là người mơ mộng giữa ban ngày, thì Hiyama lại là người đánh thức cậu ấy. Giữa họ như có một sợi dây liên kết vô hình không thể thấy được bằng mắt thường vậy!

.....

Hiyama chạy đến một căn nhà gỗ đơn sơ khác trong làng. Nó thật sự chỉ là một ngôi nhà được chất bằng loại gỗ thông rụng trong khu rừng này, tuy có chút đơn sơ, mộc mạc nhưng trông căn nhà vô cùng nhỏ nhắn, ấm cúng không kém phần đáng yêu.

Ring ring ring...

- Văng, văng, ra liền đây!

Một giọng nói nhẹ nhàng thanh tao cất lên từ phía sau cánh cửa ấy. Và chỉ mất khoảng vài phút không quá lâu, cánh cửa đó đã được mở ra, và xuất hiện ngay trước mặt Hiyama là một người phụ nữ trưởng thành với chiếc tạp dề nội trợ quấn ngang bụng. Nếu phải miêu tả thì đó ắt hẳn phải là một người phụ nữ thủy mì, dễ tính, hiền lành chất phác. Lại thêm chiếc muôi trên tay càng tôn thêm sự đảm đang bếp núc của cô ta.

Trông thấy Hiyama, người phụ nữ ấy nở nụ cười thân thiện.

- Ara ara, Hiyama – kun đấy à, chào buổi sáng Hiyama – kun!
- Văng, chào buổi sáng, Makoto – san. Etou... cho cháu hỏi, Eri...

- Ara, Hiyama – kun đến đưa Eri – chan đi học ư? Thật tuyệt vời, có bạn thuờ nhỏ thích ghê. Nhìn hai đứa khiến cô nhớ lại khoảng thời gian trẻ thơ của mình. Hồi đó cô cũng có một người bạn cực thân luôn ý...

Hiyama cảm thấy có chút khó khăn khi đối chuyện với người phụ nữ ấy. Hiyama hiểu tính cách cô ta luôn như vậy mỗi khi nhắc đến chuyện giữa mình và Eri. Những người có tuổi thường níu kéo thời thanh xuân của mình bằng quá khứ cũng như chia sẻ những kinh nghiệm họ đã từng trải trong cuộc đời của họ cho thế hệ trẻ nghe. Ông già nhà Hiyama cũng thế nên cậu ta có thể thông cảm được... Nhưng Hiyama không ghét điều đó. Rồi sau này lớn lên, về già, chắc lẽ Hiyama cũng sẽ trở nên giống họ vậy thôi.

- Văng văng, cháu sẽ nghe câu chuyện của Makoto – san sau. Hiện giờ thì Eri có đang trên phòng không ạ?
- Eri nó dậy từ sáng sớm rồi. Nhưng lại chúi mắt vào những thứ nó thích mà quên mất giờ giấc. Cô có lên gọi mấy lần mà không thấy nó trả lời!

Hiyama vừa đưa tay ra sau gáy, vừa gỡ đầu vừa thờ dãi chán chường.

- Biết ngay mà, lại là mấy thứ đó sao. Đến bao giờ thì cậu ấy mới chịu nhìn nhận ra vấn đề đây chứ lì. Makoto – san, cho cháu xin phép lên gọi cậu ấy đi học. Nếu còn lằng xằng nữa là sẽ trễ mất!
- Ara ara, phải nhì phải nhì, hôm nay là lễ khai giảng của bốn đứa kia mà. Nếu đi trễ thì thật không hay chút nào. Phiền cháu lên gọi Eri – chan nhé Hiyama – kun!

- Cháu xin phép!

.....

Đây là một căn nhà gỗ bình thường khi xung quanh chỉ có những bước tường được chất từ những thanh gỗ với nhau là điều chắc chắn. Nhưng nếu biết cách bày trí bằng những lọ hoa, những bức tranh thì trông nó giống như một căn nhà nghỉ dưỡng dành cho khách du lịch hơn. Một căn nhà nhỏ có tầng hai, có hai phòng ngủ và một nhà vệ sinh. Hiyama đứng trước cửa một phòng, vì Hiyama biết chắc chắn người mình cần gặp đang ở ngay trong căn phòng trước mắt này.

Cậu ta đưa tay lên gõ nhẹ.

- Oi, Eri, đến giờ đi học rồi đó, cậu không nhớ hôm nay chúng ta sẽ học ở ngôi trường mới ư? Không nhanh lên là trễ xe buýt đó!
- Oh, Hiyama – kun đấy à, đợi mình một chút, mình sẽ... à!

Ngoài giọng nói đáng yêu cất lên từ bên trong, Hiyama còn nghe thấy tiếng đồ ào ào của thứ gì đó, cảm giác như cá một cái tù đồ rầm xuống sàn nhà vậy. Nhưng Hiyama không tỏ ra quá lo lắng, vì mấy chuyện như thế này, đây không phải lần đầu cậu ta nghe thấy. Ngược lại, Hiyama còn cất tiếng thờ dãi ngán ngấm.

- Không sao đó chứ Eri, tở vào đây!

Tự ý mở cánh cửa ra một bên, mọi thứ đều đúng như những gì Hiyama nghĩ. Đầu tiên là cảnh tượng hàng trăm hàng chục cuốn sách nằm ngổn ngang dưới sàn, chất thành đống như một quả núi, và bên dưới chồng sách có một cánh tay đang vẫy vẫy lên hỏi không ngừng.

Hiyama thờ dãi thêm cái nữa, rồi từ từ tiến đến gần chồng sách, nhẹ nhàng lấy từng cuốn xuống, cho đến khi thấy được một cái đầu với mái tóc màu hồng phấn nhẹ nhô ra.

- Ôn chứ hả Eri?
- Húp hà... tí nữa thì chết vì ngộp thở rồi!

Cái đầu hồng phấn ấy bất ngờ trồi lên khiến ai cũng giật mình, chỉ riêng Hiyama thì không tỏ ra bất ngờ là bao. Nhưng đó là một cô gái trông cực kỳ đáng yêu, duyên dáng và xinh xắn. Một cô gái nhỏ nhắn với mái tóc suôn dài màu hồng phấn, chỉ có điều mái tóc ấy đã rối bởi sau khi bị chồng sách này đè lên. Có lẽ sẽ cần thêm một ít phút nữa để chải cho mái tóc ấy mềm xuống.

- Chào buổi sáng Hiyama – kun. Hôm nay chúng ta sẽ cùng cố gắng hết sức nhé!

Hiyama chẳng vui đâu. Làm sao có thể vui nổi khi mới sáng sớm ra đã trông thấy cô bạn thuờ nhỏ của mình dính vào đống lùm xùm này. Thử tưởng tượng khi bạn mở cửa phòng ra và thấy một mớ hỗn độn không được giải quyết, làm sao có tâm trạng dễ vui nổi. Nhưng chỉ cần Eri mỉm cười... một nụ cười chan hòa, lạc quan, cũng đủ khiến cho sự chán nản trong Hiyama biến mất, để lại trên gương mặt cậu ta một nụ cười nhẹ.

Hiyama đảo mắt nhìn hết đống sách trên sàn nhà. Và chỉ nhìn bìa ngoài của một cuốn sách, thì cái tâm trạng không hài lòng lại xuất hiện.

- Eri, cậu lại thức đêm để hoàn thành nghiên cứu sao. Lần này thì là gì nữa hả?

- Eh hề, lần này mình không nghiên cứu, mà tìm hiểu về các bậc danh nhân trong lịch sử loài người!

Nghe đến cụm từ “lịch sử loài người”, Hiyaama càng tò về khó chịu hơn, nhưng cậu ta không muốn Eri trông thấy bộ mặt này của mình nên đã nhanh chóng ngoảnh mặt sang chỗ khác. Hiyaama chặc lưỡi, có chút nghiền răng... chứng tỏ cậu ấy đang cực kỳ không vui chút nào.

- Cậu đó nhé, tớ thật sự không thể hiểu nổi lý do tại sao cậu cứ thích chúi mắt vào những thứ như thế này. Không lẽ... nó thú vị đến nhường đó sao?

- Ủ, cực kỳ, cực kỳ thú vị luôn ấy. Vì nơi chúng ta ở bao quanh chỉ có cây cối và rừng rậm, rất xa với nơi con người bình thường sinh sống, nên mình rất hiếu kỳ về những thành tựu mà họ gặt hái được. Hiyaama – kun nhìn thử xem, bóng đèn điện, tivi, tủ lạnh, tất cả các thiết bị điện chúng ta có được đều do một tay con người nghĩ và sáng chế ra. Không phải những điều họ làm được thật quá tuyệt vời sao? Công hiến cả sự nghiệp, cả thời gian, cả cuộc sống để tiến bước cho nhân loại. Họ được gọi là các danh nhân...

- Thôi được rồi được rồi, cứ lải nhải lòng vòng không vào đề, tớ thấy cậu chuẩn bị giống với ông già nhà mình rồi. Vậy lần này cậu đang tìm hiểu về danh nhân nào thế?

- Tee hee, nhìn này Hiyaama – kun!

Eri lấy một cuốn sách đưa thẳng ngay trước mặt Hiyaama.

- Lần này mình đang tìm hiểu về quá khứ cũng như sự nghiệp của một nhà bác học uyên thâm nhất mọi thời đại, Einstein Albert, một nhà vật lý lý thuyết, người đã phát triển thuyết tương đối tổng quát, một trong hai trụ cột của vật lý hiện đại. Không những thế nhé, Einstein còn là người tìm ra...

- Được rồi được rồi, tớ biết ông ta vĩ đại rồi nên dừng ở đây đi nhé!

Hiyaama không có ý cắt đứt đi nữa hứng của Eri. Nhưng nếu còn để cô ấy nói thì chắc chắn sẽ mất cả một ngày... có khi một ngày cũng chưa đủ để Eri bày tỏ sự phấn khởi cũng như hứng thú của mình. Nên cách tốt nhất là nên cắt ngang dừng tại đây, rồi sau đó thì từ từ tính tiếp.

Một phần cũng do bản thân Hiyaama không muốn nghe quá nhiều về những thứ liên quan đến khoa học hiện đại. Không biết lý do vì sao nhưng cứ mỗi khi nghe đến nó, Hiyaama đều tỏ ra khó chịu, cảm giác như có hàng trăm cây kim cùng ghim vào tâm can cậu ta vậy. Hiyaama không bao giờ thể hiện bộ mặt khó chịu đó trước Eri. Có lẽ, Hiyaama không muốn Eri phiền muộn về điều đó chăng.

- Dừng chủ đề này ở đây và đi chuẩn bị nhanh lên. Cậu quên mất rằng ngày hôm nay chúng ta phải làm gì à?

- Lễ khai giảng, tớ quên bống đi mất. Đợi tớ một chút Hiyaama – kun!

Và đó là một buổi sáng có chút rắc rối nhưng thật ra thì nó rất đối bình thường so với Hiyaama, hay bất cứ thành viên nào trong nhóm bốn người họ.

Đây là câu chuyện về những đứa con của núi rừng, những đứa con sẽ là những đại diện cho rừng xanh đi tìm giai điệu đã thất lạc mà tổ tiên khi xưa của họ đã vô tình đánh mất.

.....

Đó là về những đứa con của rừng. Vậy thì còn những đứa con của biển thì sao? Rừng và biển, khi nhắc đến rừng và biển, chúng ta có cảm tưởng như hai thứ không hề liên quan đến nhau, nhưng thật ra chúng kết nối với nhau bởi một sợi dây vô hình vô cùng mạnh mẽ và bền vững mà không ai có thể nhận ra. Một khi đã có rừng thì ắt hẳn xung quanh đây sẽ có biển. Nếu đã có những đứa con của rừng xanh um tùm rậm rạp, thì sẽ xuất hiện những đứa con của biển khơi êm đềm tĩnh mịch. Và đây là một trong những đứa con của biển khơi ấy.

- Kazuma - kun, Kazuma - kun, dậy chưa hả? Kozue – chan đang nổi điên nổi dóa vì hay em vẫn chưa chịu bước chân ra khỏi nhà đó!

Tiếng bước chân cùng với giọng gọi nhẹ nhàng êm dịu từ một người phụ nữ cất lên từ bên ngoài căn phòng.

Bên trong, một chàng trai trẻ, mái tóc tãi từ vừa xù, vừa thả rông xuống che đi nửa đôi mắt cuốn hút của mình. Chàng ta hiện đang làm gì ư? Chàng ta hiện đang ngồi chồm hóm trên chiếc ghế có bốn bánh xe phía dưới chân. Không hiểu cậu ta đang suy nghĩ đến điều gì nhưng nếu còn ngồi kiểu đó thì sẽ té ngựa ra đằng sau mất.

- Kazuma - kun, có nghe chị nói gì không? Này...

Ngay khi cánh cửa phòng được vận tay nắm và mở ra, thì đó cũng là thời điểm chàng trai đó ngã lộn nhào từ trên ghế xuống sàn rõ lớn.

- U Ặc!

- Haizz, Kazuma - kun, lại làm cái trò khi đó nữa hả? Chị dặn không biết bao nhiêu lần rồi, ngồi thì ngồi cho đàng hoàng. Lúc trước té gãy tay rồi chưa chừa hay sao?

Chàng trai đó lồm ngồm bò dậy, tay đưa lên đầu xoa xoa nhưng gương mặt thì không thể hiện chút gì là đau đớn hay tỏ vẻ biết lỗi chịu rút kinh nghiệm. Có phải là do sinh ra đã vốn vậy hay không nhưng dường như cơ mặt cậu ta không thể thay đổi, mà chỉ giữ nguyên khung hình hơi nghiêm túc và không bao giờ cười như vậy.

- Onee – chan, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng Kazuma – kun. Lần này thì em đang nghiên cứu về cái gì nữa thế? Lại là cuộc sống cũng như thói quen tập tính của “họ” sao?

- Mấy cái đó... không thể nào làm và hoàn thành trong ngày một ngày hai được. Đòi hỏi phải có thời gian và công sức bỏ ra không hề ít. Lần này em đang nghiên cứu thuật toán cổ đại mà khi xưa con người đã từng sử dụng để giải quyết những học thuyết khó khăn. Quả nhiên toán học thật thú vị!

- Nó thú vị đến nhường đó sao. Nhìn về mặt của em thì chứng tỏ nó cực kỳ thú vị rồi!

- Phải, rất rất thú vị. Một ngày nào đó Onee – chan cũng nên quay lại con đường này đi. Chẳng phải lúc xưa chị là người duy nhất leo lên được danh hiệu...

- Thôi thôi, dừng chủ đề này ở đây. Kazuma – kun, hôm nay là ngày khai giảng ở trường mới của em. Nếu còn không nhanh lên thì Kozue – chan và Tora – kun sẽ nổi điên đó. Họ đang đợi em trước cửa nhà kia!

Kazuma từ tốn nhắc cơ thể nặng nề của mình một cách khó khăn tiến đến gần cửa sổ. Phong cách sống của Kazuma là luôn để đóng cửa sổ, để rèm che phủ đi hết, không cho một tia sáng mặt trời dù là nhỏ nhất đi vào căn phòng tối thui u ám này. Đó là sở thích của cậu ta, không phải do bất cần đời hay những suy nghĩ tiêu cực.

Kazuma nhẹ nhàng dùng tay mở hi hi tấm rèm, thì đúng là có hai người cùng tuổi với Kazuma, một nam một nữ, đồng phục, tay đeo cặp đang đứng dưới đợi mình. Và đặc biệt hơn là trông cô gái ấy đang vô cùng bức bối khó chịu, chắc là do phải đứng đợi Kazuma đây mà.

- Giờ mà xuống thế nào cũng bị Kozue mắng cho té tát. Onee – chan, nhờ chị xuống nói với Kozue và Tora rằng em sẽ đi sau nhé. Em không muốn dờ dang công cuộc nghiên cứu, nên sẽ đến trường sau khi hoàn thành nó!

- Kazuma – kun, lại trốn tránh thực tại nữa à. Coi nào, dù em có là ai đi chăng nữa nhưng em cũng mới chỉ có 14 tuổi thôi. Nghĩa vụ của em chỉ là học hành, vui chơi cùng bạn bè và hưởng thụ tuổi trẻ của mình, chứ không phải tự chôn mình trong mấy cái nghiên cứu giống như thế này!

Bỗng dưng Kazuma trở nên trầm ngâm hẳn. Như thế cậu ta đang suy nghĩ đến một điều gì đó mà trước đây mình chưa từng nghĩ đến dù chỉ một lần.

- Tuổi trẻ sao!

- Ủ, em nên làm những gì phù hợp với tuổi trẻ của mình, cứ vui chơi, đàn đúm và làm loạn đi nào. Đặc biệt là nên tìm một cô bạn gái dễ yêu đi Kazuma – kun!
- Nè, Onee – chan lúc nào cũng nói đến tình yêu. Vậy rút cuộc tình yêu đó là gì vậy Onee – chan? Liệu cái thứ được gọi là “yêu” đó có giúp gì được vào những nghiên cứu của em không?
- Ôi trời, mọi người gọi em là thiên tài, nhưng xem Kazuma – kun vẫn chỉ là một tên đầu đất thôi nhì. Thế nào cũng được, nhanh chóng rời khỏi ghế, thay đồng phục và đến trường ngay đi!
- Nhưng mà nghiên cứu của em...
- Để đó sau đi, nó không tự mọc cánh mà bay mất đâu mà lo. Nhanh đến trường nếu không muốn Kozue – chan làm cho một trận!

Và đây cũng là câu chuyện về những đứa con của biển xanh. Những đứa con sẽ cùng sát cánh với những đứa con của rừng đi tìm lại bài hát đã bị thất lạc. Liệu cho đến khi nào, thì lý trí, trái tim, cảm xúc của rừng và biển cùng hòa hợp thành một?

Một thị trấn nhỏ ven biển cũng không hẳn là một nơi ít người sinh sống. À không, xin thứ lỗi. . . vì thật sự thị trấn mà chúng ta đang thấy ngay trước mắt thực chất khá ít người dân. Và chủ yếu họ sống đều dựa vào nghề chài nuôi hải sản là chính. Một số ít thì không chấp nhận cuộc sống buồn tẻ này nên đã chuyển hết lên thành phố an cư lập nghiệp. Chỉ còn lại một số người cao tuổi và những người có tình yêu nơi quê cha đất tổ nồng nàn thì nán lại nơi đây. Thế nên, đó giải thích vì sao thị trấn ven biển này không có quá nhiều người sinh sống.

Dù thế nào đi chăng nữa, nơi đây vẫn còn giữ nguyên giá trị của riêng nó. Mặc dù không được như chốn thành phố xa hoa rộng lớn, nhưng họ vẫn biết điều gì là cần thiết cho thế hệ trẻ sau này. Vậy nên một ngôi trường trung học đã được lập ra, để tất cả những đứa trẻ trong thị trấn có thể theo hoàn thành chương trình trung học.

Và câu chuyện của chúng ta sẽ lấy ngôi trường ấy làm nơi tập trung của tất cả mọi thứ, bắt đầu, diễn ra cho đến hồi kết thúc. Cụ thể hơn, sẽ là một lớp học không quá hai mươi học sinh thuộc ngôi trường ấy.

- Nào các em, như đã được thông báo trước, hôm nay lớp chúng ta sẽ đón chào bảy học sinh mới. Nhưng vì một chút chuyện cá nhân nên chỉ có năm bạn thôi. . . nhì!

Giáo viên phụ trách lớp học này là một cô giáo đứng tuổi. Khi cô ấy giới thiệu những người bạn mới trước cả lớp học thì cũng chính bản thân người giáo viên đó cũng không dám chắc về những gì mình đang nói.

“Một chút chuyện cá nhân”. . . thật sự thì đã có chuyện xảy ra khi bảy người bọn họ đang trên đường đến trường.

Đầu tiên là về nhóm của Hiyaama. Không biết nên giải thích như thế nào khi thành viên thiếu trong nhóm bốn người họ chính là Eri. Số là bốn người họ đã đến được trường đúng giờ đúng lúc, nhưng bỗng dưng Eri lại nói rằng muốn đi thăm thú ngôi trường trước khi vào lớp. Để rồi thì Eri đi đâu mất bây giờ vẫn chưa thấy về.

Tức thì có tức thật, nhưng Hiyaama tức giận bản thân mình nhiều hơn. Cậu ta tự nhủ nếu như lúc ấy, mình đi theo Eri thì có lẽ đã kéo được cậu ấy vào lớp đúng giờ.

- Em xin lỗi, Honoka – sensei, nếu được cho phép thì sau giờ ra chơi, chúng em sẽ đi tìm Eri – chan ngay!
- Trường chúng ta không lớn lắm nên hy vọng em ấy không bị lạc. Nếu cần thì cô sẽ nhờ các giáo viên khác cùng tìm kiếm!
- Dạ... vâng!

Còn bên kia cũng có vấn đề của riêng mình. Cô gái tên Kozue kia đang cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ bên trong khi một thành viên trong nhóm hiện tại cũng đang vắng mặt.

- Kazuma...

Về tình trạng của Kazuma thì có chút khác biệt so với Eri. Nhưng tóm chung thì hai người họ cũng vắng mặt trong ngày đầu tiên giới thiệu trước lớp. Không giống như nhóm Hiyaama, Kazuma đã bị thất lạc ngay trên đường đến đây. Điều này đồng nghĩa đến việc cậu ta đã mất tích trước khi đến trường một cách an toàn. Kozue và Tora phải chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng không thể vì Kazuma trốn kỹ quá. Cuối cùng, họ đành phải đến lớp trước với niềm hy vọng rằng Kazuma biết đường đến lớp đúng giờ. . . Nhưng xem ra họ đã bị Kazuma làm cho thất vọng khi không thấy mặt mũi cậu ta đâu.

- Xin lỗi sensei, chúng em sẽ tìm Kazuma sau nên xin cô cứ tiếp tục đi ạ!
- Hà... mới ngày đầu tiên mà đã gặp chuyện như thế này sao? Cả nhóm Vam và nhóm Pro. Thôi thì đành giới thiệu hai em ấy sau vậy!

.....

- Được rồi các em. Như đã được thông báo trước thì lớp chúng ta sẽ chào đón bốn học sinh đến từ thị tộc Vam. Các em hãy giới thiệu đôi chút về bản thân mình!

Nói là bốn nhưng thực chất thì chỉ có ba người thôi. Nhưng tục lệ là tục lệ, họ vẫn phải nghe theo mặc dù vẫn chưa biết tin tức gì về Eri đi lạc.

- Vậy đầu tiên cho tớ xin được giới thiệu. Tớ tên Namehari Kobayashi!
- Mình là Hebi Shimikaze. Mong được mọi người chiếu cố!

Hebi và Namehari đã giới thiệu xong, nhưng còn Hiyaama vẫn còn đứng yên như tượng. Về mặt khó chịu của cậu ta... cái cách thể hiện quay mặt đi hướng khác đi đôi cùng cái nghiêng răng chặc lưỡi chứng tỏ Hiyaama không hề thích cái lớp học này cũng như việc phải giới thiệu trước toàn thể học sinh khác.

Điều đó thật sự không tốt, nên Hebi liền ghé sát tai Hiyaama nhắc nhở.

- Không được nhé Hiyaama – kun. Chẳng phải chúng ta đã thống nhất là sẽ làm cùng nhau ư? Dù cậu có không hài lòng đến mức nào đi nữa thì cũng đừng khiến mối quan hệ giữa thị tộc chúng ta và mọi người ở đây trở nên rắc rối. Nào, cố gắng tỏ vẻ thân thiện và chào mọi người đi!
- Hiyaama thật sự không muốn nhưng cũng không được phép làm những điều mình thích. Hiyaama đành phải nhún nhường, tự kìm nén bản thân mình, biểu hiện là qua cái điệu thờ dài chán chường từ miệng cậu ta.
- Tôi là Hiyaama Kinozuka. Và như các người đã biết, nhờ vào đôi mắt này mà chúng tôi được biết đến với cái tên Chân Tỏ, dịch ra là Ma Cà Rồng, và theo ngôn ngữ hiện đại thì còn được biết đến với cái tên Vampire. Thế nên, tôi không mong rằng mình sẽ quen thân với bất kỳ ai trong lớp và cũng đừng có ai kết thân với tôi. Chấm hết!

Chân Tỏ, hay còn được biết đến với cái tên Ma Cà Rồng, trong ngôn ngữ phương Tây cận đại còn được gọi là Vampire. Thành ngữ chỉ những con quái vật mang hình dạng con người như bao người khác, nhưng thực chất là những con ác quỷ cánh dơi, răng nanh, chuyên hoạt động về đêm và hút máu con người để sống.

Chỉ có điều, những giai thoại như thế về Ma Cà Rồng hoàn toàn đều do trí tưởng tượng của con người mà ra. Chân Tỏ thật sự có tồn tại, nhưng không phải là ác quỷ như người xưa từng truyền miệng nhau kể lại. Họ giống người hơn con người nhĩ, cũng mang một thân thể, hình hài, cũng trưởng thành khi đến tuổi. Cũng có tư duy, biết suy nghĩ, và cũng biết yêu thương là như thế nào. Điều khác biệt duy nhất ở Chân Tỏ và người thường là tuổi đời của họ không chỉ dừng lại ở con số 100. Nếu độ tuổi trung bình của con người là 80 đến 100 năm, thì Chân Tỏ có thể sống đến 500 năm, có khi lên đến 1000 năm hoặc nhiều hơn thế nữa. Nhưng điều gì cũng phải có cái giá của nó. Chuyện Chân Tỏ không thể chịu được thánh giá bạc, không ăn được tỏi hay không thể sống quá lâu dưới ánh nắng mặt trời là hoàn toàn có thật. Nhìn chung, Chân Tỏ có nguy cơ bị gây hại dễ hơn so với con người bình thường.

Đã từ lâu, mối quan hệ giữa con người và Chân Tỏ không được tốt đẹp cho lắm. Trong quá khứ, Chân Tỏ được xem như những con ác quỷ giết người hút máu nên họ luôn luôn bị con người truy đuổi. Để sinh tồn, tổ tiên các Chân Tỏ đã di chuyển từ nơi con người sinh sống lên những vùng rừng núi cheo leo hiểm trở, và ít có ánh sáng mặt trời chiếu xuống. Và một trong những khu rừng còn sót lại, nơi ở của các Chân ô hiện tại chính là đỉnh núi Himako, cũng là nơi quê nhà của nhóm bốn người bạn Hiyaama.

.....

Hiyama có đề cập đến đôi mắt của mình. Nhắc mới đề ý một điều rất dỗi thủ vị ở các Chân Tổ. Ngoài những đặc điểm nêu trên thì vẫn còn một cách khác nhận biết Chân Tổ với người bình thường đơn giản nhất là đôi mắt. Các Chân Tổ từ khi sinh ra cho đến khi trưởng thành và chết đi, họ đều mang một đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng quý hiếm. Hiyama, Hebi, Namehari và cả Eri, bốn người bọn họ đều có chung một màu mắt.

- Heh, mắt đỏ thật kìa mọi người. Vậy cậu ta thật sự là Chân Tổ đó!

- Chân Tổ... thật đáng sợ, liệu chúng ta có bị họ ăn thịt rồi hút máu đến chết không?

- Tổ nghe nói Chân Tổ sợ ánh sáng mặt trời lắm, tại sao họ lại có thể tự do đi chuyển bên ngoài như thế?

- Nè, có thật là các cậu sợ tôi và thánh giá bạc không thể? Tại này cứ nghĩ Chân Tổ là giống loài mạnh mẽ lắm, thì ra cũng sợ mấy thứ bình thường như vậy sao?

- Nghe nói Chân Tổ có răng nanh và hay biến thành dơi. Các cậu biểu diễn thử xem nào!

Cũng nhờ vào màn giới thiệu không mấy thân thiện của Hiyama mới nảy sinh nhiều vấn đề ngoài ý muốn. Cụ thể là những ảnh hưởng không tốt từ phía những cô cậu học sinh sẽ làm bạn cùng lớp với họ.

Hebi và Namehari phải là người đứng ra giải quyết mọi xích mích giữa đôi bên.

- Không phải không phải, mọi người hiểu nhầm rồi. Mặc dù chúng tớ là Chân Tổ, nhưng về cơ bản thì chúng tớ cũng giống như mọi người thôi!

- Hả, nói điên gì thế hả? Sẽ chẳng có ai được xem như bình thường khi biết uống máu và sống lâu hơn người khác đâu!

- Về điều này thì...

Mọi chuyện càng lúc càng trở nên khó khăn khi mọi bất lợi đều dồn về nhóm ba người. Đứng ra giải quyết những vấn đề ấy không phải chuyên môn của Namehari cũng như với Hebi. Cho nên mọi thứ gần như lâm vào hoàn cảnh bế tắc. Và ngay lúc đó.

Rầm

Một bàn tay con gái yếu đuối mảnh dẻ đáng yêu nhưng không kém phần mạnh mẽ vút thẳng từ trái vào mặt bảng khiến cho sự ồn ào này phải chấm dứt ngay tại chỗ. Một không gian yên lặng như tờ ngập tràn sự sợ hãi lan tỏa khắp căn phòng 20 người như khi chúng ta bước vào thư viện và phải giữ trật tự, không được nói nửa lời. Thậm chí nó yên ắng đến nỗi ngay cả âm thanh chiếc lá rơi bên ngoài họ cũng có thể nghe thấy khá rõ.

Kể theo sau hành động đập bảng dữ dội, một giọng nói trầm xuống cũng thật rợn người.

- Lộn xộn ồn ào quá. Nếu là Kazuma thì chắc chắn cậu ta sẽ bỏ quách cái nơi này đi chỗ khác ngủ rồi... Không, có khi vì biết trước thế nào cũng gặp cái tình trạng này nên cậu ta đã trốn đi mất. Kazuma... cái tên đáng ghét!

- Etou... Toriyama – san...

- Xin tự giới thiệu, tên đầy đủ của tôi là Kozue Toriyama. Tôi chỉ là một con người bình thường và không có những điểm khác thường so với nhóm Vam bên kia. Điều này thì chắc không cần phải giải thích thêm gì nữa!

Đó ắt hẳn cũng là một lời giới thiệu không tạo được mấy sự thân thiện dành cho những người sẽ trở thành bạn cùng lớp. Nhưng xét đi cũng phải xét lại, nguyên do dẫn đến sự không thân thiện ấy cũng là vì tâm trạng của Kozue đang không được tốt. Một buổi sáng mà cô ấy phải chịu đủ thứ chuyện, nào là việc Kazuma bỗng dưng mất tích, rồi đến sự bất đồng đều giữa người bình thường và Chân Tổ, nên việc Kozue nổi nóng là lẽ thường tình.

Kể bên Kozue còn một người nữa. Chàng trai ấy có mái tóc tài tử màu đỏ nhưng lại chút đen đen phần chân tóc. Cậu ta cũng trạc tuổi Kozue và Kazuma, đồng thời cũng là bạn khá thân của cả hai người họ.

- Xin chào mọi người, tớ là Tora Izukage. Như mọi người đã biết, chúng tớ được đích thân hiệu trưởng từ trường It. Harm Sokyuran chấp duyệt xuống đây. Mục đích của chúng tớ ngoài việc cùng học chung với mọi người thì còn nghiên cứu và giúp đỡ cho các Chân Tổ. Hay nói một cách ngắn gọn hơn, chúng tớ là các Nhà Khoa Học. Từ nay về sau, mong được mọi người chiêu cố!

Nhà Khoa Học, cụm danh từ được sử dụng để chỉ những con người tạo nên nền văn minh của nhân loại, hoặc cũng là giúp cho xã hội thêm một bước phát triển. Đối với các nhà khoa học, họ sẵn sàng đánh đổi cả cuộc đời, thời gian, tiền bạc, chất xám để tạo nên thứ gì đó vừa giúp nhân loại, vừa để lại dấu ấn riêng cho bản thân mình. Trong lịch sử đã có rất nhiều Nhà Khoa Học lỗi lạc đã thay đổi tư tưởng, nhận thức con người bằng các phát minh, sáng chế hay những học thuyết họ rút kết ra được. Có thể lấy một ví dụ điển hình như...

- Etou, theo như bảng kê khai từ trường It. Harm Sokyuran, thì ba em thuộc ba chuyên ngành khác nhau. Kozue Toriyama học về điện từ điện khí, hiện tại Toriyama – san đang thực hiện một dự án được công nhận mang tầm quốc tế sẽ thay đổi tương lai về cơ điện. Danh hiệu cao nhất Toriyama – san nhận được khi còn theo học ở It. Harm Sokyuran là...

- Edison. Ở It. Harm Sokyuran, giáo viên và bạn bè thường hay gọi tôi là Edison, tên của nhà khoa học đã tạo nên bóng đèn điện đầu tiên trên thế giới. Nhưng nếu chẳng may tôi nghe thấy bất kỳ ai trong lớp gọi cái tên ấy thì tôi giết đấy. Thế nên... xin cứ hãy gọi tôi bằng tên bình thường là được rồi, hiểu chưa!

Trông Kozue có một chút tự kiêu, nhưng sau cùng vẫn do sự tức giận đánh mất đi phép lịch sự là chủ yếu. Kozue hiện đang không vui, giáo viên chủ nhiệm của lớp học này có thể nhìn thấy rõ được điều ấy biểu hiện trên gương mặt Kozue nên cũng không dám làm gì khiến Kozue phật lòng thêm nữa. Mà cái cách cô ấy đe dọa cả lớp... thật đáng sợ.

- Etou, còn về Tora Izukage, em ấy học chuyên về trọng trường và trường lực. Izukage – san đang thực hiện một dự án chứng minh về trọng trường chịu tác động do mọi dao động phân tử chuyển động xung quanh. Danh hiệu cao nhất mà Izukage – san nhận được là...

- Newton, nhưng cũng giống như Kozue, mong mọi người hãy cứ gọi tên bình thường của tớ là được rồi!

A... không biết It. Harm Sokyuran gì gì đó là ngôi trường như thế nào, nhưng xem ra đó là một ngôi trường cho ra rất nhiều nhân tài cho tương lai. Hai học sinh mang hai danh hiệu cao nhất trong thế giới các Nhà Khoa Học, không phải ai cũng có thể làm được điều ấy khi tuổi đời còn quá trẻ.

Họ là các Nhà Khoa Học, những con người sẽ sử dụng trí tuệ của mình để chứng minh mọi sự vật hiện tượng khó giải thích bằng lời. Và điều này khiến cho Hiyama thật sự không hài lòng. Ngay bây giờ, cậu ta vẫn còn đang nghiến răng nghiến lợi thể hiện sự bất mãn của chính mình. Hiyama căm ghét những thứ thuộc về khoa học, và xem khoa học như kẻ thù không đội trời chung với xã hội Chân Tổ.

Thật ra cũng không khó khăn gì để giải thích. Từ trước đến nay, Chân Tổ luôn được xem như những con ác quỷ sống dựa trên nỗi sợ hãi của con người. Chân Tổ bắt và hút máu con người để sinh tồn. Chính vì những giai thoại truyền miệng không có cơ sở như vậy đã khiến cho vị trí của Chân Tổ trong tư tưởng con người thuộc ngoài phạm vi bình thường. Nếu như Chân Tổ được xem như một hiện tượng siêu nhiên mà chưa ai có thể giải đáp được thì các Nhà Khoa Học sẽ là người giải quyết bài toán phức tạp ấy.

Các Nhà Khoa Học, có người có, có người không tin vào một hiện tượng siêu thực. Một số người thờ ngưỡng các vị thần hay tôn giáo, một số thì không đồng ý với quan điểm thần linh hay ác quỷ. Nhưng nhìn chung, mục đích của khoa học chỉ là tìm ra chân lý của mọi vấn đề. Họ sẽ biến những hoài nghi của con người, những thứ tưởng chừng như phức tạp trở thành đơn giản để con người có thể hiểu được. Nếu Chân Tổ là những con ác mộng gieo rắc nỗi sợ hãi cho con người thì các Nhà Khoa Học sẽ là người phá tan đi những con ác mộng ấy bằng trí tuệ của mình.

Hiyama vừa nghiến răng, vừa tỏ vẻ vô cùng khó chịu, nhưng cậu ta vẫn giấu nó ở một góc độ khác mà không ai có thể phát hiện ra.

- Khoa học... chết tiệt... thật phiền phức!

.....

Một nơi nào đó cũng trong phạm vi khuôn viên trường. Có lẽ là sân sau của trường, nơi được hiệu trưởng dùng để trồng rau củ quả và những loại cây trái hoa hòe mà ông ấy thích. Nghe đồn hiệu trưởng của ngôi trường này là đàn ông nhưng có xuất thân từ nông dân chăm chỉ nên ngay cả khi đã trở thành người điều hành của một ngôi trường, thì thoảng ông ấy vẫn dành thời gian để chăm sóc một vườn cây trái ngay sau vườn. Và nghe đâu cũng nhờ vào số lượng hoa trái ông ấy trồng mà học sinh luôn được ăn những bữa ăn ngon có chất lượng, đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm.

Nar nar... nhưng bây giờ đầu phải nói về sở thích của hiệu trưởng. Điều quan trọng là có một cô gái mang mái tóc hồng phấn xòa dài đang dốc hết sức chạy thật nhanh ngang qua khu vườn của hiệu trưởng.

- Chết rồi chết rồi, do mãi mê thăm thú mà mình quên bếng đi mất giờ vào lớp. Làm thế nào đây, mình quên hỏi Hebi – chan lớp mấy rồi và phòng học nằm ở đâu rồi. Chắc chắn Hiya – kun sẽ nổi giận cho xem!

Sau thời gian thăm thú ngôi trường mà quên đi thời gian, hiện giờ Eri đang phải bán sống bán chết vừa chạy vừa tìm nơi nào có đặt sơ đồ trường học. Mà dù có tìm thấy thì cũng không thể đến được vì chính bản thân Eri còn không biết phòng của mình mang số bao nhiêu. Chắc lẽ sẽ phải mất thêm một lúc nữa thì Eri mới có thể vào được lớp của mình.

Biết là đang rất vội vàng nhưng rồi bước chân Eri chậm dần chậm dần, cho đến khi Eri dừng lại hoàn toàn, thì cũng là lúc một vườn hoa đầy đủ màu sắc xuất hiện trước mặt cô ấy. Eri lặng mình theo dòng chảy của thời gian, lặng mình trong sự thơ mộng tưởng chừng như giấc khi những cơn gió nhẹ mang theo hương thơm cùng những cánh hoa mỏng manh đáng yêu thoảng thổi qua mái tóc hồng phấn duyên dáng của cô ấy. Một cảm giác thật nhẹ nhàng, thanh tịnh, yên bình khiến tâm hồn con người cũng trở nên tinh khiết hơn.

Trông thấy một khu vườn nhiều hoa, Eri không nén nổi sự ngạc nhiên trong mình.

- Đẹp thật, không biết ai là người đã tạo nên một nơi tuyệt vời như thế này!

Còn có thể là ai ngoài người có quyền lực cao nhất trong ngôi trường này, thầy hiệu trưởng. Nhưng chẳng phải chăm sóc hoa cỏ là để được người khác chiêm ngưỡng ư? Vậy thì cứ nhìn ngắm thỏa thích cho đến khi chán thì thôi.

Ngồi xuống và nâng niu từng bông hoa một, Eri cảm thấy một sự thân thương xuất hiện trong tâm trí.

- Nó cũng giống như những bông hoa được trồng trên núi nhĩ. Mình cứ nghĩ núi Himako là nơi duy nhất có thể trồng được hoa, không ngờ rằng ở nơi con người sinh sống cũng có thể. Quả nhiên có đi ra thế giới bên ngoài thì mới biết còn nhiều điều mà mình chưa hề hay biết!

Đúng là như vậy, con người sẽ không bao giờ có thể trường thành nếu như không chịu đi ra ngoài và tìm tòi học hỏi. Vì là Chân Tò nên Eri không có cơ hội tiếp xúc với xã hội loài người, nhưng bây giờ thì cô đã làm được điều đó... bắt đầu bằng việc làm quen với những thứ đáng yêu như thế này cũng không hẳn là ý kiến tồi tệ.

.....

Sột soạt sột soạt.

Cái giây phút êm đềm tĩnh lặng bỗng dừng bị ngắt quãng khi có âm thanh kỳ lạ cất lên từ đâu đó.

Eri lần mò theo dấu vết nơi cất ra âm thanh đó. Đi sâu vào trong bụi hoa thêm tí nữa, Eri cứ nghĩ rằng rất có thể là một con mèo hay con vật nào đó đi lạc vào khuôn viên trường. Nhưng rồi suy nghĩ của Eri vụt tắt khi phát hiện ra cái thứ gây âm thanh sột soạt đó không phải do bất kỳ con thú nào, mà là một gã con người... phải, là một con người, Eri có thể dám khẳng định điều đó khi bất tỉnh linh cô trông thấy hai cái chân thò ra tờ ho.

Eri giật mình khi hai cái chân bắt ngờ cử động. Kế theo sau đó là tiếng rên tiếng rì đầy sự mệt mỏi, và cuối cùng là một cái đầu đen bật dậy.

- Ai dà ai dà, do chỗ này gió thoáng mát, ánh sáng vừa phải, hương thơm dễ chịu quá nên mình ngủ quên từ lúc nào không hay. Thôi rồi, ngủ quên mất giờ vào lớp. Chắc là sẽ lại nghe Kozue phàn nàn nữa cho xem!

Kazuma lồm nhồm ngồi dậy, tay xuyết xoa mái tóc tãi từ che đi nửa phần mắt trên của mình, vừa ngó nghiêng xung quanh xem, đồng thời cũng suy nghĩ cách nói dối thế nào để Kozue không nổi giận với mình. Đánh mắt sang trái rồi đi lên, đầu óc của Kazuma vẫn chưa đủ tỉnh táo, cho phép cậu ta nghĩ ra một lý do nào đó đối phó với hoàn cảnh không hay chuẩn bị xảy đến. Và khi đánh mắt sang phải thì...

- Anou... cậu vẫn ổn đó chứ?

Trong mắt Kazuma là một màu hồng phấn nhẹ nhàng, yêu kiều thướt tha như một giấc mơ không bao giờ tan biến. Đôi mắt màu đỏ như viên Ruby hồng cùng một làn da trắng như viên trân châu được đánh sáng tinh khôi. Kazuma lặng người trong vài giây.

- Cậu... là ai vậy?

Và đó cũng là thời khắc hai đứa con thuộc hai thế giới gặp được nhau. Và một lần nữa, bài hát bị thất lạc sẽ được ngân vang vào một ngày không xa khi cảm xúc cũng như lý trí đã hòa thành một.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2

Có lẽ cuộc sống này còn lắm điều bất ngờ hay thú vị, chỉ là chúng ta vẫn chưa biết được mà thôi. Những cuộc gặp gỡ đều được xem như định mệnh do thần linh sắp đặt. Và ắt hẳn tất cả đều có mục đích của nó. Kozue biết rõ, nhưng nếu thuyết phục Kozue bằng những đức tin do thần linh tạo ra thì chắc chắn một con người đi theo khoa học như cô ấy sẽ dùng những học thuyết mà mình từng học được phản kháng đến cùng.

Nhưng chắc lẽ chúng ta không nên chọc giận Kozue vì bây giờ sự phẫn nộ trong cô ấy đang cán mức đỉnh điểm hệt như chiếc nhiệt kế được đặt trong ấm nước sôi đang sùng sục. Phải, tâm trạng của cô gái mang danh hiệu Edison hiện không được tốt cho lắm. Ngồi trong lớp học, tay chống cằm, ánh mắt cứ hướng trùng trùng lên bục giảng, nơi giáo viên đang giảng bài với nguồn sát khí vô tận. Nói là sát khí thì hơi quá, chỉ đơn thuần là đang cảm thấy khó chịu buồn bực nên mới làm cái bộ mặt khó coi như vậy... mặc dù Kozue không biết rằng mọi người trong lớp cũng như giáo viên đều rất hải trước sự phẫn nộ tiềm ẩn của Kozue.

- Em ấy đang nhìn mình, em ấy đang nhìn mình. Phải làm thế nào đây? Toriyama – san là một trong những học sinh đứng đầu mang danh hiệu Edison. Chắc chắn là mình vừa giảng sai chỗ nào rồi!

Khó có thể tránh được áp lực đè nặng lên nữ giáo viên hiền lành tội nghiệp, bởi rằng không phải ai cũng có thể đảm nhiệm được một lớp học mà trong đó có ít nhất hai học sinh đến từ trường chuyên ngành It. Harm Sokyuran, một ngôi trường nổi tiếng nhất trên Tokyo còn được biết đến như một nơi cho ra những thiên tài phục vụ nhân loại. Vì chỉ cần một sơ suất nhỏ trong quá trình giảng dạy cũng có thể khiến cho lòng tự trọng của một giáo viên biến mất nếu chẳng may để học sinh đó phát hiện.

.....

Ngồi ở chiếc bàn ngay sát bên, Tora khẽ thì thầm.

- Kozue, mọi người sẽ hoảng sợ nếu cậu vẫn còn làm cái bộ mặt ấy đó. Cho đến khi tìm thấy Kazuma, đừng khiến cho mọi thứ trở nên phiền phức thêm có được không?

Nguyên nhân chính khiến Kozue cảm thấy không vui, hẳn học là vì Kazuma vẫn chưa chịu lết cái thân đến lớp đầu cho tiết học đã bắt đầu từ lâu. Nhưng cũng không thể phủ nhận điều Tora vừa nói, cho đến

khí tim được Kazuma, tốt nhất đừng khiến tình hình trở nên tệ hơn.

Kozue cất tiếng thở dài chán nản, rồi thì tập trung vào những trang sách đang cầm trên tay. Ánh mắt cô ấy phần nào đã trở nên dịu nhẹ hơn, không còn gay gắt hẳn học, khiến cho bầu không khí xung quanh Kozue cũng trở nên yên bình để chịu phần nản.

Nói thì như vậy, nhưng làm sao có thể không bận tâm suy nghĩ khi Kazuma vẫn còn lang thang bên ngoài không rõ tình hình ra sao. Hy vọng Kazuma không làm điều gì ngu ngốc để rồi gây thêm hàng đống chuyện phiền phức đến tay Kozue phải giải quyết. Đây là một ngôi trường khác so với It. Harm Sokyuran, và chỉ duy nhất ba người được cử đến ngôi trường toàn những điều mới mẻ này nên Kozue rất lấy làm hoang mang lo lắng... Kozue lo lắng nhiều thứ và đặc biệt là về Kazuma. Cô tự hỏi không biết cả ba người liệu có thích ứng cũng như có thể sống được trong một môi trường mới, hoàn toàn khác xa so với It. Harm Sokyuran được không. Đáng lẽ ra ba người phải luôn ở bên nhau, nhưng với cái tính hồ mạt một chút là biến mất của Kazuma thì có hoi... khó khăn chút đỉnh.

- Đồ ngốc... Kazuma!

.....

Nếu như Kozue đang lo lắng cho Kazuma thì bên nhóm Vam cũng gặp vấn đề của riêng mình. Tuy ngồi trong lớp học, nhưng Hiyama vẫn hướng ánh mắt đầy tâm trạng qua khung cửa sổ, nơi có bầu trời trong xanh và những áng mây trắng lồng bóng như kẹo bông gòn lơ lửng giữa tầng trời xanh biếc ấy. Cũng tương tự như Kozue, Hiyama lo lắng cho Eri không biết cô ấy đã đi đâu mà vẫn chưa thấy xuất hiện mặc dù tiết học bắt đầu khá lâu.

Không... đi đâu cũng được, chỉ mong Eri không làm điều gì để dính vào rắc rối. Chân Tổ trong tâm niệm của con người là những ác ma khát máu sẵn sàng giết hại con người. Tuy quan niệm ấy không còn tồn tại nữa khi hay bản chất Chân Tổ cũng giống như con người bình thường, nhưng từng thế hệ Ma Cà Rồng đi trước vẫn luôn dặn dò con cháu đời sau rằng không nên tiếp xúc với con người quá nhiều. Bởi rằng tâm địa của con người, không biết chúng sẽ trở mặt khi nào nên tuyệt đối phải giữ khoảng cách với con người càng xa càng tốt.

Riêng bản thân Hiyama cũng không thích con người cho lắm... không, phải nói là cực kỳ căm ghét con người mới đúng, đặc biệt là những kẻ sống với niềm tin vào khoa học, những kẻ đang cố gắng biến những điều không tưởng trở thành hiện thực. Hiyama cảm thấy con người thật quá đồi kiêu ngạo và xem thường những gì thiên nhiên mang lại. Nhưng điều ấy nào có quan trọng bằng việc Eri dường như đang bị những thứ được gọi là khoa học ấy dụ dỗ làm mờ tâm trí. Chỉ mong Eri không vướng vào bất kỳ rắc rối nào có liên quan đến con người và các nhà khoa học nữa.

.....

Hiyama không tập trung vào bài giảng, điều này cũng khiến cho Hebi và Namehari cũng lo lắng không kém. Họ biết nỗi phiền muộn trong tâm trí Hiyama bây giờ là Eri, nhưng đến nỗi không thêm tập trung vào bài giảng thì thật không tốt chút nào. Ngay lập tức, Hebi liền ném sang bản Hiyama một mẫu giấy trắng nhỏ được cuộn tròn lại.

- Đừng lo lắng Hiyama – kun, Eri – chan chắc chắn sẽ ổn thôi. Ngay khi tiết học kết thúc, chúng ta sẽ cùng đi tìm cậu ấy!

Kể cả khi Hebi đã nói như thế nhưng thật lòng không dễ bỏ qua nỗi lo lắng sang một bên. Hiyama thoáng nghĩ có lẽ chính vì đây là Eri nên chàng trai trẻ mới càng thêm lo toan bồn chồn. Giữa một cộng đồng chỉ toàn con người với nhau, ai biết được chuyện gì có thể xảy đến mà không có sự đề phòng trước. Sẽ thật tốt nếu Hiyama có thể giữ vững tinh thần cũng như sự bình tĩnh và... Eri vẫn bình yên vô sự.

.....

Liệu đây có được tính như một sự an toàn bình yên không khi chắc chắn một điều rằng Eri không gặp phải chuyện gì nguy hiểm đến tính mạng. Eri hiện tại chỉ đang gặp một chút rắc rối khi phải dính chặt với chàng trai có mái tóc tài tử đen che đi nửa trên đôi mắt phờ phạc thiu thiu buồn ngủ Kazuma mà thôi. Đây có lẽ cũng do định mệnh sắp đặt, cuộc sống đâu ai biết trước được điều gì, cho đến khi nhận ra rằng mình đã bước vào con đường được các vị thần dẫn dắt. Nhưng nếu nói do thần linh chỉ lối, thì chắc chắn những người sống với lý tưởng về khoa học sẽ sử dụng chất xám của mình để phản kháng đến cùng.

Quay trở lại vấn đề cốt lõi, sau thời gian say sưa chán chờ ở vườn hoa lung linh sắc màu sau khuôn viên trường, không biết bằng phương cách nào mà hai người họ cũng mò đến được phòng y tế của trường. Ở đây, Kazuma tìm được một thứ thuốc có thể giúp mình tỉnh táo vì tới qua mình vẫn chưa hề chớp mắt được tí nào, thế nên mới có chuyện cậu ta bỗng dưng biến mất khi đi chung với Kozue và Tora, rồi trốn tiệt trong vườn hoa đánh một giấc mà quên đi thời gian vào lớp.

- Xin lỗi nhé, thật tình, tớ cũng không biết mình học lớp nào, nên mới khiến cả hai đứa cùng đi lạc như vậy!

- Không sao, không sao mà, cậu đừng bận tâm!

Đương nhiên Kazuma và Eri biết thân biết phận, biết thời gian biết thời điểm và biết rõ mình cần phải nhanh chóng vào lớp nếu không muốn gặp rắc rối với cả hai bên. Nhưng ngặt nỗi một điều rằng Eri không biết đã đánh, ngay cả Kazuma là niềm hy vọng cuối cùng cũng trở thành một nỗi thất vọng trầm trọng khi cậu ta cũng chẳng nhớ nổi mình học lớp nào. Không như Eri, Kozue có dặn dò Kazuma chính xác phòng mấy, giáo viên chủ nhiệm là ai. Nhưng khi ấy Kazuma vừa đi vừa ngủ gật nên chẳng nhớ được chính xác được gì, báo hại cả hai đều không biết thế nào mà lần. May mắn thay, Kazuma tìm được một tấm sơ đồ trường học có ghi chi tiết đầy đủ các dãy các tầng. Và rồi cả hai phát hiện ra có tìm thấy bản đồ cũng đâu giúp ích được gì khi chính bản thân mình còn không hề biết mình học lớp nào. Vậy nên họ lại quay trở về thời điểm xuất phát.

Đi lòng vòng một hồi, Kazuma có dấu hiệu ngủ gật. Cái cách biểu hiện cậu ta ngáp dài ngáp ngắn, tinh thần cũng như thể chất vô cùng mệt mỏi khiến Eri có chút lo lắng. Sau đó Eri đề nghị đến phòng y tế nghỉ ngơi một chút, và bây giờ thì họ đang có mặt ngay trong căn phòng này.

Nhưng biết nói gì khi trong một căn phòng nhỏ nhỏ chẳng thấy giáo viên y tế đâu. Dẫu sao thì đây cũng là lần đầu tiên trong đời Eri đối diện một người không phải Chân Tổ, hơn nữa lại còn là con trai trẻ tuổi với Hiyama và Namehari. Liệu đây có phải là cái cảm giác mà người ta vẫn thường hay nhắc đến trên phim ảnh về cuộc sống đời thường của những cô cậu học sinh tuổi mới lớn. Cái cảm giác xấu hổ, ngượng ngùng, e ấp... Eri chưa từng trải qua cái cảm giác đó trước đây. Chưa từng có một cuốn sách nào Eri từng đọc miêu tả cái cảm xúc kỳ lạ này nên cô ấy chưa giải thích được hiện tượng quá đỗi lạ lùng.

- Thật kỳ lạ, cái cảm giác thấp thòm trong lồng ngực này... Rút cuộc thì đây là gì?

Eri dường như đã quên mất những lời dạy từ các bề trên trong thị tộc, không được tiếp xúc với con người quá gần gũi, luôn luôn phải tạo một khoảng cách an toàn vì con người là loài sinh vật tinh vi, gian xảo đầy mưu mô. Có lẽ nỗi lo lắng của Hiyama không phải thừa khi tư tưởng Eri quá hướng về thế giới con người. Nhưng dù có ngồi đây trách mắng thế nào, thì sự thật Eri đang ở bên cạnh một đứa con trai loài người là điều không thể phủ nhận. Không biết thị tộc Chân Tổ đã ban bố luật lệ ra sao, chỉ hy vọng chuyện này không bị vờ lờ ra bên ngoài cũng như Eri sẽ không bị phạt nếu chẳng may những bậc lão làng phát hiện ra.

.....

Eri có thứ để lo và đối mặt, làm Chân Tổ hơn con người nhiều mặt nhưng vẫn bị giới hạn bởi một số quy luật nhất định. Trái ngược với cuộc sống của Eri thì Kazuma có phần tự do tự tại hơn... À không, phải nói là cậu ta rất đối tự do khi được phép làm bất cứ thứ gì mình muốn, không phải lo toan bất cứ điều gì trừ những nghiên cứu mình đang dở tay tại nhà. Điều duy nhất khiến Kazuma bận tâm ngay trong thời điểm này chính là những học thuyết nghiên cứu mình làm đang dở chưa kịp xong thì bị bắt đến trường. Kazuma lo ngại không biết chi hai cô lấy cớ dọn phòng rồi tẩy máy vào thì chết dở. Nhưng sau đó, Kazuma lại cho suy nghĩ thế ra khỏi đầu và tỏ ra an tâm khi nhớ đến trang quá khứ hào hùng của chị hai.

Kazuma chẳng tỏ ra ngại ngần khó xử khi biết mình đang ở cùng một cô gái cùng tuổi trong một căn phòng không có ai. Liệu có phải sợi dây xấu hổ của Kazuma đã bị đứt rồi hay không mà trông nét mặt cậu ta không hề biểu lộ tí cảm xúc nào. Hay do những người làm khoa học thì đều trở nên như thế?

Thi thoảng Kazuma liếc ngang liếc dọc theo thói quen không thể bỏ của mình. Đôi lúc cậu ấy vô tình trông thấy Eri đang bồn chồn khó xử khi cứ đan từng ngón tay với nhau. Dựa theo học thuyết về con người mà Kazuma đã từng học được thì hiện tượng này chứng tỏ đối tượng đang khó xử về một vấn đề gì đó. Nhớ những lần chi hai nổi đóa nổi khùng lên vì Kazuma ngó ý muốn ra ngoài mua chút vật dụng cá nhân cho chị ấy, Kazuma tự rút kinh nghiệm tốt hơn hết là mình không nên xen vào vấn đề của con gái nhiều quá.

Cứ mỗi lần trông thấy Eri, Kazuma đề ý rất kỹ đến làn da trắng rất đối lạ lùng trên cơ thể cô ấy. Kazuma thuộc dạng chỉ biết ở nhà, mò mẫm vào các cuộc nghiên cứu, không bước chân ra ngoài đường nữa bước chỉ trừ những trường hợp khẩn cấp như đến trường học. Trong lớp, Kazuma thường hay bị những đứa bạn cùng môn chọc ghẹo rằng con trai mà lại có làn da trắng bóc. Da của Kazuma được xem như là trắng nhất rồi, nay còn gặp một cô gái có làn da còn trắng hơn gấp chục lần. Dựa theo những hiểu biết về cấu tạo da bì lông của con người, không có một làn da nào có thể trắng muốt như kem tuyết đến vậy, giống như không hề có máu chảy bên trong cơ thể con người đó vậy, và chắc chắn con người không thể sống nếu thiếu đi thứ chất lỏng màu đỏ đặc biệt chảy suốt cơ thể được gọi là máu ấy. Không có tế bào nhiễm sắc thể nào lại có khả năng tạo ra một màu trắng đến kỳ lạ như vậy trên cơ thể con người.

Điềm thứ hai khiến Kazuma không ngừng để ý chính là đôi mắt đỏ rực của Eri. Là do cô ấy đeo kính sát trùng hay đó thật sự là mắt cô ấy? Nếu chỉ là kính sát trùng thì Kazuma không có ý kiến gì để bàn tán vì cậu ta cũng chẳng rảnh về thời trang hiện nay, đặc biệt là đối với con gái. Nhưng nếu bản chất sinh ra đã có đôi mắt đỏ như viên Ruby thế kia thì rất đáng để nghiên cứu bằng học thuyết khoa học.

Dựa theo những đặc điểm Eri đang thể hiện thì Kazuma có thể khẳng định điều rằng...

- Cậu... là một Chân Tổ?

Eri giật thót mình vì hoảng sợ. Không ngờ chỉ bằng một cái nhìn đơn giản mà Kazuma có thể phát hiện ra Eri là một Chân Tổ. Bây giờ thì Eri mới nhớ lại những lời cảnh báo của các già trưởng trong tộc và Hiyama cảnh báo trước khi đến trường. Loài người là loài sinh vật rất tình vị, mưu mô và xảo quyệt. Đừng bao giờ tin hay tiếp xúc quá gần con người, nếu không muốn bị đem đi mổ xẻ trên bàn thí nghiệm hay bị đuổi đánh đến chết. Eri đã quên mất điều đó và bây giờ thì đã muộn mất rồi.

- Thật ra... mình...

- A... xin lỗi, Chân Tổ không thể tiết lộ thân phận của mình trước người bình thường nhỉ. Xin lỗi vì tính tò mò của tớ. Cậu không cần phải trả lời nếu cậu không muốn đâu. Tốt hơn hết cậu nên quên những gì tớ vừa nói đi!

- Được ư? Mình thật sự không cần trả lời ư?

- Ừ, không cần đâu, nếu cậu không muốn thì không cần phải trả lời, mặc dù tớ khá hiếu kỳ trước sự hiện diện của Chân Tổ... Chỉ là một chút hiếu kỳ thôi... chỉ là một chút hiếu kỳ thôi...

“Không cần đâu”, chắc chắn Eri không hề nghe nhầm khi Kazuma đã nói đến ba chữ “Không cần đâu”. Câu nói của ba từ đó mang ý nghĩa rằng Eri không cần khẳng định bản thân mình là Chân Tổ. Nhưng liệu có ổn không khi bản tay nâng cốc nước của Kazuma đang run lên cầm cập. Bàn tay Kazuma thật sự đang rất run, run một cách lạ lùng trong khi gương mặt vẫn nguyên một khung hình không thay đổi. Từ một bàn tay dần dần đến cả thân hình Kazuma khẽ run lên lấy bầy.

- Cậu có sao không? Sao toàn thân run lên thế này? Cậu bị trúng gió à?

- Không sao, tớ ổn. Đừng quan tâm đến tớ, chỉ cần có thứ gì đó ngọt ngọt là tớ sẽ bình thường trở lại thôi!

Làm sao có thể tìm thấy thứ gì đó ngọt ngọt ở phòng y tế của trường được. Học sinh đâu được phép mở ngăn bàn làm việc lục lọi xem có trộm đồ ăn vặt của giáo viên. Và chắc chắn cũng sẽ không tìm được một miếng socola nhỏ trong mấy cái tủ đựng thuốc ngay bên cạnh... nhưng biết đâu nếu may mắn thì ta sẽ tìm thấy được một hũ đường chuyên được dùng để pha cà phê. Mà thật sự nếu có hũ đường như thế thì chắc chắn lao công đã dọn dẹp từ tủ rồi hôm qua nếu không muốn thấy bầy kiến đi kiếm ăn.

Nhìn cách biểu hiện của Kazuma chứng tỏ cậu ấy đang vô cùng thất vọng... cực kỳ cực kỳ thất vọng, dấu cho gương mặt lạnh lùng đó vẫn chẳng hề thay đổi dù chỉ một milimet.

Còn về Eri thì... đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với người lạ ngoài nhóm Hiyama hay những người trong thị tộc trên núi. Nên có hơi chút khó khăn khi giao tiếp với Kazuma. Eri rất sợ làm người khác phật lòng trong lần gặp gỡ đầu tiên. Nếu chẳng may để ai đó không hài lòng thì còn đâu thanh danh của thị tộc Chân Tổ. Chính vì thế nên...

- Mình... mình... thật sự là Chân Tổ!

- Cậu không cần phải ép bản thân tự nhận mình là Chân Tổ...

- Không... không phải do mình tự ép bản thân mình mà là do mình muốn như vậy. Mình... thật sự là một Chân Tổ như cậu đã nói... Nhưng vì một số điều luật nên chúng tớ không được phép tiết lộ thân phận của mình với người khác nếu cảm thấy nó không cần thiết. Người trong làng cứ liên tục dận dò rằng sự hiện diện của Chân Tổ sẽ khiến xã hội loài người bị đảo lộn. Cho nên...

- Cho nên các cậu cần phải che giấu thân phận của mình càng kỹ càng tốt hả?

Eri khẽ gật đầu. Cô còn có thể làm gì khác khi Kazuma đã hiểu vấn đề quá nhanh mà không cần thêm bất kỳ lời giải thích nào.

- Nhìn chung thì tớ hiểu được phần nào lý do cậu không muốn thân phận mình bị bại lộ. Nhưng chẳng phải cứ chiêm ngưỡng như thường ngày thì ai cũng có thể đoán mấy cậu là Chân Tổ sao? Ý tớ là sẽ chẳng có một người bình thường nào lại có nước da trắng bệch như vậy và đôi mắt đỏ ngầu thế kia. Chỉ ít thì các cậu cũng phải làm gì đó để che giấu chúng lại chứ nhỉ?

Eri tròn to đôi mắt đầy vẻ đáng yêu chớp mấy cái khi nhìn thẳng vào Kazuma với thái độ khó hiểu đôi chút. Sau đó cô lặng lẽ nhìn xuống nước da trắng ở hai cánh tay mình một hồi lâu rồi mới phát hiện ra những gì Kazuma vừa nói là hoàn toàn hợp lý. Một lý do rất đơn giản mà sao bấy lâu nay mình không hề nhận thấy. Ngay cả trong những cuốn sách nói về các bậc danh nhân mà Eri nghiên cứu mấy đêm liền cũng chẳng có ai lại sở hữu làn da trắng bệch thường và đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng mà mình đang có. Chỉ có Chân Tổ, những nhân vật tồn tại trong trí tưởng tượng của con người kèm theo biết bao nhiêu giai thoại đầy sự đáng sợ được gọi là Chân Tổ thì mới có những đặc điểm dị dạng. Giờ nhận ra được cốt lõi của vấn đề, Eri không thể làm bộ mặt bình thường như mọi người.

- Không thể nào, tại sao một điều đơn giản như thế mà mình chưa từng nghĩ tới? Thảo nào trên đường đến trường, ai ai cũng chăm chăm vào tụi mình như thể đã biết tụi mình là Chân Tổ. Tại sao Hiyama – kun và Hebi – chan lại không nhắc nhở mình điều này sớm hơn? Chết rồi chết rồi... như vậy là thân phận của bọn mình bị bại lộ mất tiêu rồi còn đâu... Làm sao đây, các bậc trưởng lão trong làng sẽ nổi giận và nằng bẹn mình một trận vì sự bất cẩn này mất!

Xét riêng một góc độ của chính bản thân Kazuma thì đây là lần đầu tiên trong đời mình thấy một cảnh tượng phải nói là hết sức thú vị... À cũng không hẳn, vì điều thú vị duy nhất trong cuộc đời cậu ta từ trước đến nay có lẽ vẫn ưu tiên cho những thí nghiệm và thuật toán mình đã dày công nghiên cứu trong khoảng thời gian dài. Một người chỉ biết cắm đầu vào những thứ không dành cho độ tuổi học sinh như Kazuma thì đây cũng được xem như một trải nghiệm đầy thú vị trong cuộc đời tuổi học trò.

Trông thấy Eri không ngừng tỏ ra luống cuống, Kazuma đúc kết ra hai điều. Thứ nhất: thì ra Chân Tổ cũng biết xấu hổ, cũng biết những cảm xúc mà người bình thường chúng ta vẫn thường hay biểu đạt để thể hiện một trạng thái của họ. Suy cho cùng, ngoài màu da trắng, đôi mắt đỏ và sống chủ yếu về đêm tối, thì Chân Tổ cũng giống như bao con người bình thường khác, hoàn toàn không đáng sợ như những giai thoại trong mấy cuốn tiểu thuyết đáng sợ mà Onee – san yêu quý của Kazuma vẫn hay đọc ở nhà mỗi khi có thời gian rảnh rỗi.

Và điều thứ hai: Onee – san đã nói đúng về việc mình nên ra ngoài để tìm hiểu về bên ngoài hơn. Có rất nhiều thứ Kazuma vẫn chưa được trải nghiệm hết và sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được trải nghiệm nó nếu cậu ấy vẫn tiếp tục cắm mặt vào những thí nghiệm của mình. Lần đầu tiên tiếp xúc với một Chân Tổ, hơn nữa lại là một cô gái cùng tuổi mình không tính Kozue, Kazuma cũng có một cảm giác hơi lạ lạ đầu cho nét biểu hiện trên gương mặt cậu ta vẫn là một sự thờ ơ, lạnh nhạt không hề thay đổi. Có khi đường dây cười trong Kazuma đã đứt từ lâu nên cậu ấy không thể biểu hiện được cảm xúc nào khác. Người ta vẫn thường hay nói cái giá phải trả cho trí tuệ siêu thông minh là thường bị mất một số giác quan hay cảm xúc nào đó, giờ thì chúng ta đã biết Kazuma là một ví dụ điển hình cho điều đó.

.....

Hiện giờ Kazuma đang cười vì thấy Eri tỏ ra luống cuống thật đối thủ vị, nhưng ta sẽ không thể trông thấy được nụ cười đó trên gương mặt lạnh nhạt, thờ ơ, lãnh cảm của cậu ta. Kazuma hiểu rằng mình cần phải làm gì đó để khiến cô ấy không còn hoang mang này nọ, vì theo như những gì Onee – san dạy về phái nữ, chắc chắn sẽ xảy ra rắc rối nếu chẳng may khiến con gái rơi nước mắt, và người sẽ hứng chịu lấy những phiền phức ấy là mình chứ không ai khác. Mới nghĩ đến đó thôi Kazuma cũng sợ đến già. Tuy chỉ qua lời kể nhưng Kazuma luôn tự nhủ mình phải cố gắng hết sức để con gái không phật lòng.

- Đừng bận tâm đến những điều vừa nói. Chỉ là một chút giao lưu văn hóa giữa hai bên thôi. Chẳng qua tớ cảm thấy hiếu kỳ trước cuộc sống cũng như những tập tục của Chân Tổ cho nên... nếu chẳng may tớ có nói gì khiến cậu khó xử thì mong cậu rộng lượng bỏ qua!

Từ khi nào Kazuma lại là người xin lỗi trước trong khi cậu ấy không làm gì có lỗi. Chính điều này càng khiến Eri trở nên khó xử hoang mang hơn. Lần đầu tiên tiếp xúc với người ngoài làng, con trai cùng tuổi mà lại để người khác phải cúi đầu xin lỗi, Eri càng cảm thấy khá ngỡ ngàng của mình thật tế.

Nhưng Eri thoáng để ý đến cái gì mà liên quan đến tập tục rồi giao lưu văn hóa giữa hai bên. Theo một định nghĩa từ triết học thì “giao lưu văn hóa” cũng tương đương trao đổi thông tin về lĩnh vực văn hóa giữa hai quốc gia với nhau. Chỉ tiếc rằng từ thời khai sinh ra cho đến nay, thị tộc Chân Tổ đã không còn ngao du với xã hội loài người bên ngoài nên việc giao lưu giữa hai nền văn hóa đã biến mất. Hơn nữa, các bậc trưởng lão trong làng luôn dận dò con cháu mang dòng máu Chân Tổ phải luôn tránh xa con người cũng vì những giai thoại về Ma Cà Rồng trong trí tưởng tượng của họ. Và cứ mỗi lần nghĩ đến những giai thoại không có cơ sở về Chân Tổ, thì Eri đều rợn hết cả người vì không biết rất có thể mình sẽ trở thành kẻ xấu trong mắt người khác nếu không cẩn thận trong lời giao tiếp.

Eri nghĩ rằng Kazuma đang muốn khai thác thông tin về Chân Tổ vì cậu ta cũng nghĩ đến những câu chuyện đáng sợ về việc hút máu người này nọ ở Chân Tổ. Thế nên có càng mặc sức phân bua.

- Không phải không phải, bọn mình hoàn toàn không như cậu nghĩ đâu!

- Hử?

Kazuma tỏ ra khó hiểu trước thái độ bất chợt của Eri.

- Tuy thật sự mang dòng máu Chân Tổ trong người nhưng cuộc sống của bọn mình không khác xa với người bình thường là bao nhiêu... Trừ việc có thể sống vào ban đêm và trở nên yếu đi khi đứng dưới ánh nắng mặt trời ra thì sinh hoạt bình thường của Chân Tổ nói chung vẫn giống như người thường. Mặc dù thì thoảng vẫn phải duy trì chất dinh dưỡng trong cơ thể bằng máu tươi nhưng bọn mình chỉ sử dụng máu động vật trong rừng với hàm lượng rất ít, còn thường ngày chúng mình ăn uống như người thường... Bọn mình không có hút máu người như trong mấy câu chuyện kinh dị đâu... hoàn toàn không có chuyện đó!

Kazuma càng không hiểu tại sao Eri lại mặc sức phản kháng trong khi cậu ta còn chưa hỏi sâu về tập tính của Chân Tổ. Kazuma tự hỏi hiện tượng này được gọi là “chưa đánh mà khai”. Có bao nhiêu bí mật cần được che giấu thì Eri đều tiết lộ ra hết bên ngoài khi lâm vào tình thế hoảng loạn. Thử đặt một trường hợp người đứng trước mặt Eri không phải Kazuma mà là một băng đảng xấu xa muốn tìm hiểu về ngôi làng của Chân Tổ thì chắc... Eri sẽ khai ra hết từ đầu đến cuối quá.

- Cậu cứ bình tĩnh, tớ vẫn chưa hỏi gì sâu vào đời sống thường ngày của các Chân Tổ. Nếu cậu càng như thế thì sẽ khiến người khác tò mò hơn mất!

Mãi một lúc sau, Eri mới có thể lấy lại bình tĩnh.

- Mình xin lỗi, mình bị rối quá nên không làm chủ được bản thân. Xin lỗi!

- Không sao, ai khi rơi vào trạng thái hoảng loạn cũng đều sẽ trở nên như thế. Nhưng tốt hơn hết là nên kiềm chế bản thân lại nếu không thì mọi chuyện sẽ rắc rối to. Hay nói một cách khác, nó sẽ hại cậu trên con đường đời sau này đó!

- Xin lỗi... nhưng thật sự Chân Tổ chúng mình không hề có ý định làm hại đến con người. Bọn mình chỉ sử dụng máu của các loài động vật trong rừng với hàm lượng rất ít. Phần còn lại thì chúng mình chỉ dùng những loại thực phẩm sạch có sẵn trong rừng như...

- Tớ hiểu tờ hiểu, cậu không cần phải cố gắng giải thích tường tận như vậy. Đừng lo, tớ không phải người chỉ dựa vào ba câu chuyện không có cơ sở mà tin ngay đâu. Chỉ khi đôi mắt này thật sự kiểm chứng thì tớ mới có lòng tin. Còn bây giờ, tớ vẫn phải nhận chuyện Chân Tổ uống máu con người sống qua ngày như lời người ta đồn đại!

- Cậu thật sự... không sợ Chân Tổ ư? Theo quan điểm của con người, chúng mình là loài quái vật đáng sợ chuyên sống trên nỗi sợ hãi của con người đó...

- Nếu tớ cũng theo một số người đó, chấp nhận quan điểm ấy thì tớ đã không ngồi đây nói chuyện với một Chân Tổ ngay tại thời điểm này. Cứ yên tâm, câu chuyện Chân Tổ hút máu người này nọ đối với tớ mà nói... thật sự viễn vông. Bởi vì vẫn còn rất nhiều nghịch lý trong việc Chân Tổ uống máu người để sống. Và một khi đã biết Chân Tổ không uống máu người, thì tớ đâu còn lý do gì để xem họ như những con quái vật nữa đúng không? Hoàn toàn không cần thiết phải sợ hãi khi Chân Tổ cũng giống người bình thường!

Có một người đã dám đứng lên tuyên bố rằng “Tôi không sợ Chân Tổ” hay “Chân Tổ cũng giống như những con người bình thường chứ không phải quái vật”. Đối với một cô gái mang trong mình dòng máu của thứ được xem như quái vật ấy, thì đó như một lời khẳng định sự tồn tại cũng như giá trị của thị tộc Chân Tổ. Một người con trai đã chấp nhận Eri cũng như thị tộc của cô ấy. Thử hỏi, làm sao trái tim Eri không dao động bởi hồi sau phát bắn chỉ mạng ấy.

Eri cảm thấy cậu con trai trước mặt mình thật đặc biệt... một người tuy mới gặp cách đây không lâu nhưng có thể khiến Eri tin tưởng. Eri tuy là một cô gái khù khờ chưa từng tiếp xúc với người ngoài tộc, nhưng trực giác siêu nhạy bén của một Chân Tổ luôn mách bảo Eri rằng Kazuma không hề nói dối hay có tí vu lợi nào... Trái tim Eri... bắt đầu có những cảm xúc đặc biệt mà bấy lâu nay mình chưa từng trải qua đối với cậu con trai mang tên Kazuma.

.....

Kazuma bỗng hướng mắt lên phía chiếc đồng hồ nhỏ trên bàn. Đó là một chiếc đồng hồ hình chú mèo thần tài lông vàng sọc đen mini trông vô cùng đáng yêu. Không biết gu thẩm mỹ của giáo viên nào lại có thể chọn mua được một chiếc đồng hồ ngộ nghĩnh như thế. Nhưng cũng nhờ vào nó mà Kazuma biết được rằng giờ nghỉ giữa các tiết học đã đến rồi.

Ding dong ding dong.

Giờ thì chính thức nghỉ giữa trận để chuẩn bị cho hai tiết học sau cuối. Nếu chiếu theo thói quen ở ngôi trường cũ thì vào khoảng thời gian này, học sinh sẽ được ra khỏi lớp, xuống căn tin trường mua thức ăn dành cho buổi sáng hay xem xiếc gì đó ngoài hành lang lớp học. Một số khác sẽ tranh thủ xuống phòng y tế xin thuốc nếu cảm thấy không khỏe trong người.

Chà, Kazuma cảm thấy sẽ có hơi rắc rối nếu như bất thành linh có học sinh xộc thẳng vào phòng y tế ngay lúc này. Không phải do cậu ta sợ rằng họ sẽ hiểu nhầm khi chỉ có hai người một trai một gái ở chung trong một căn phòng trống vì Kazuma còn chẳng nghĩ đến vấn đề đó. Mà nếu có thì cũng chẳng thể trách móc được gì vì Kazuma và Eri có làm điều gì mờ ám đen tối đâu. Điều khiến Kazuma không ngừng suy ngẫm chính là Eri. Nếu chẳng may có ai đó bất ngờ bước vào và thấy Eri, thì họ sẽ hỏi cung cô ấy những thứ liên quan đến Chân Tổ, như thế không những khiến cho Eri trở nên bần khoản khó xử mà biết bao thông tin bí mật về thị tộc Chân Tổ sẽ tuôn ra khỏi miệng cô ấy một cách mất tự chủ như đối với Kazuma lúc này.

Kazuma đã đề nghị một điều.

- Có lẽ chúng ta cũng nên quay trở lại lớp học thôi. Hôm nay là ngày đầu tiên cậu đến ngôi trường mới. Và tớ đoán rằng cậu không có đi một mình đúng không?

Eri đảo đôi mắt đỏ to tròn đáng yêu ấy một vòng từ trái sang phải rồi từ phải sang trái. Dường như cô đã quên mất điều gì khi cứ mãi lo trò chuyện với Kazuma như không có gì. Cho đến khi Kazuma đề cập ngược trở lại thì cô mới nhớ đến nhóm Hiyama và mọi người. Eri trở nên tá hỏa.

- Thôi chết, mình quên mất, Hiyama – kun và mọi người chắc đang rất lo cho mình. Làm thế nào đây, cũng do mình mãi chú tâm vào việc khác quá mà quên mất... Chắc chắn Hiyama – kun sẽ lại nể nang mình một trận cho xem!

- Tớ không biết quan hệ bạn bè của cậu như thế nào. Nhưng việc hai đứa đi lạc một phần cũng do lỗi của tớ. Nếu cảm thấy cần thiết, tớ sẽ ra xin lỗi họ cùng cậu!

- Thôi thôi, không cần đâu. Hiyama – kun tuy hơi khó chịu nóng tính, nhưng bản chất cậu ấy rất tốt và hay lo lắng cho mình. Hiyama – kun sẽ không giận lâu đâu nên cậu không cần phải...

- Nhưng chị tớ nói rằng đã là đàn ông con trai thì phải chịu mọi trách nhiệm từ tội lỗi mình gây ra, nếu không thì xác định về nhà không có cơm để ăn... Không sao, dù gì thì tớ cũng phải nói lời xin lỗi. Trước sau gì thì cũng không thể tránh khỏi sự phẫn nộ của Kozue nếu không có được một lời giải thích đáng hoàng!

.....

Và cứ như vậy, Kazuma cùng Eri không còn sự lựa chọn nào khác ngoài quay trở lại lớp sau khi đã đi hỏi thăm một số lớp khác về vị trí phòng học. Cuối cùng thì hai người họ cũng đã có thể trở về đến đúng nơi mình cần đến.

- Eri!

Điều đầu tiên an ủi cho việc Eri đi lạc là cô ấy đã có thể gặp lại những người bạn thuở nhỏ của mình.

- He – chan, Namehari – kun!

Eri mừng rỡ đến mức không còn để tâm đến mọi chuyện xung quanh mà chạy thật nhanh đến vòng tay ấm áp của Hebi. Eri mặc sức nhõng nhẽo với cô bạn có mái tóc bạch kim đẹp lung linh như gà con đang làm nũng gà mái mẹ.

- Eri – chan, cậu đã đi đâu suốt cả buổi sáng vậy? Làm cho mọi người lo lắng lắm đó. Bọn tớ còn tính tranh thủ thời gian nghỉ này để đi tìm cậu. Rút cuộc là đã đi đâu thế hả?

- Minh xin lỗi, He – chan. Chỉ vì mãi vui ham chơi mà mình quên mất giờ vào lớp. Xin lỗi Hebi – chan, xin lỗi mọi người!

Về tính cách của Eri thì chẳng ai lạ gì. Nếu là những người bạn chơi thân với cô ấy từ hồi mới chập chững biết đi cho đến thời điểm hiện tại thì sẽ hiểu với tính cách của Eri thì việc bị tách nhóm rồi lạc là một trong những điều bình thường nhất của cuộc sống. Với tính mày mò thích tìm hiểu cái mới như vậy thì Hebi hay Namehari có thể thông cảm cho qua.

- Thôi được rồi, điều quan trọng là cậu vẫn bình yên vô sự. Hon nữa, Eri – chan còn tìm về được lớp của mình mà không lạc. Đó không phải là điều đáng khen sao. Đứng không há Hiyama?

Mặc dù Hebi và Namehari châm chước cho qua, nhưng không dễ dàng gì nhận được sự tha thứ từ người phải nói là khó tính nhất trong nhóm, Hiyama. Trước khi trở về lớp, Eri tự nhủ mình phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho những trường hợp xấu nhất. Và trường hợp xấu mà Eri sợ nhất chính là Hiyama. Cô lo sợ rằng cậu ấy sẽ nổi đóa lên rồi mắng mình một trận vì cái tội không đi theo nhóm... nhưng có còn sự lựa chọn nào khác nên Eri đành nhắm mắt nhận lấy điều mình phải nhận.

Giương mặt Hiyama hiện đang trở nên khó gần. Có thể hiểu cậu ta đang tức tối trong lòng và đang cần một ai đó để xả hết mọi sự giận dữ chất chứa trong lòng. Rồi thì Eri đã tự thân tự động biết đường trở về lớp học sau khoảng thời gian ham chơi ham vui bên ngoài quên giờ giấc. Và đây là cơ hội tốt để Hiyama trút bỏ mọi sự tức giận xuống đối vai nhỏ của Eri.

Hiyama từ từ tiến đến gần Eri với từng bước chân lạnh cảm. Nhìn mặt cậu ấy khá căng thẳng mà khi nhìn vào, ai ai cũng phải căng theo cậu ta.

Hebi lo sợ rằng Hiyama không làm chủ nổi bản thân mình rồi mắng Eri một trận như thân ngay trước bao nhiêu ánh mắt của toàn dân thiên hạ. Như thế không tốt cho cả Hiyama, Eri và toàn bộ thị tộc Chân Tổ.

- Hiyama – kun, Eri đã biết lỗi rồi, cậu đừng mắng cậu ấy lớn quá có được không?

Mặc kệ lời yêu cầu từ Hebi, Hiyama vẫn sẽ làm theo những gì mà mình cảm thấy là đúng. Và những điều cậu ấy làm là cất tiếng thở dài ngán ngẩm lần thứ n trong ngày. Kế theo sau là hành động đặt bàn tay phải lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc hồng phần êm mượt như nhung lụa ấy một cách đắm đắm dịu dàng.

Điều này hoàn toàn trái ngược so với dự kiến của Eri. Cô thiết nghĩ sẽ chẳng có một ai đang giận giữ phần nộ mà lại đi xoa đầu người khác như thế này. Eri khá mông lung khó hiểu.

- Hiyama – kun!

- Thôi bỏ qua đi. Điều quan trọng là cậu đã trở về an toàn. Lần sau đừng có khiến người khác lo lắng nữa!

Trong tất cả học thuyết của các bậc danh nhân đã hao tâm tốn sức dành hết cả cuộc đời mình để nghiên cứu, thì những học thuyết liên quan đến con người bao giờ cũng thuộc một đẳng cấp vượt ngoài khả năng dự đoán của một bộ não thiên tài nhất. Nếu như toán học chính xác đến từng con số ngay khi ta đã tính toán đúng những phần cốt lõi bên trên thì tâm lý con người dù có tính toán ra sao thì kết quả cuối cùng vẫn luôn khiến cho ta phải bất ngờ. Có thể nói, tâm tư tình cảm con người không thể tóm gọn nó như toán học hay những học thuyết khác... Eri hoàn toàn không thể hiểu được lý do vì sao Hiyama lại trở nên hiền hòa như vậy dường như mình đã phạm phải một sai lầm khó có thể cho qua.

.....

Vấn đề của Eri đã được giải quyết khi Hiyama đã rộng lượng tha thứ. Nhưng còn về tình hình của Kazuma thì có hoi...

- KAZUMA, CẬU NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM GÌ THẾ HÀ?

Tiếng hét từ ai đó bất thình lình vang lên khiến cả lớp học bị một phen giật thót. Ngay cả Chân Tổ là giống loài có tính thần vượt trội hơn người bình thường cũng phải hoảng hồn trước tiếng hét ấy. Nhưng dù có lo hay có la toáng lên nhưng thế, thì đó cũng là một giọng nói khá ngọt ngào, chứ không chua ngoa như những bà bán cá bán chanh cãi nhau ngoài chợ.

Thử ngoảnh đầu lại 180 độ về phía hướng cửa sổ dãy bàn đầu tiên bên tay phải, người đang nổi trận lôi đình lời quát tháo chính là một thành viên trong nhóm ba người đến từ học viện chuyên đào tạo ra những nhân tài thế giới, Kozue Toriyama. Và người đang phải hứng chịu lấy trận cuồng phong ấy không ai khác ngoài Kazuma.

Trái ngược với gương mặt phùng phùng rực lửa thì Kazuma lại tỏ thái độ thờ ơ, lạnh cảm pha chút ngơ ngố. Hay nói một cách cho dễ hiểu thì Kazuma dường như tỏ ra không mấy quan tâm đến sự tức giận sôi sục bên trong Kozue. Nhìn bề ngoài thì như thế nhưng thực chất Kazuma đang nghĩ ra lý do nói dối sao để Kozue tin mà bớt mắng mình một chút.

- Nói thế nào đây nhì. Do không để ý nên đang đi tớ bị lộn xuống giếng. Sau một hồi vật lộn với cá sấu thì tớ mới có thể trở về bình yên vô sự!

- KAZUMA, TỚ KHÔNG PHẢI CON NGU MÀ DÁM NÓI DỐI TRĂNG TRỌN NHƯ THẾ. BỘ CẬU VỪA ĐI VỪA NGỦ HAY SAO MÀ LẠI LỘT GIẾNG ĐƠN GIẢN NHƯ VẬY? CÓ CÁ SÁU NÀO LẠI SỐNG Ở DƯỚI GIẾNG HÁ? VỚI LẠI, TẠI SAO RỐT GIẾNG MÀ QUẦN ÁO LẠI KHỔ KHỐC THẾ KIA? BIẾT LỰA LỜI NÓI DỐI CHỨT CÁI COI!

Một con người đi theo khoa học như Kazuma. Một con người luôn nghiên cứu và đưa ra những học thuyết chính xác đến từng chi tiết như Kazuma thì nói dối quả là một thử thách gian nan. Cỡ như cậu ta dù có thiên tài đến đâu thì cũng phải chịu thua một đứa trẻ tiểu học ở khoản bịa chuyện nói dối.

Đôi theo thái độ của Kozue, Kazuma rút ra một kết luận hay nhất từ trước đến nay trong cuộc đời mình.

- Vậy là nói dối không thể qua mắt được Kozue. Kỳ lạ thật, sao Onee – san lại nói rằng đối với con gái thì chỉ cần một lời nói dối ngọt ngào là có thể khiến họ tha thứ cho qua hết mọi tội lỗi?

- CÁI ĐÓ MÀ LÀ LỜI NÓI DỐI NGỌT NGÀO Á? CẬU ĐANG CÓ TÌNH TRÊU TỨC TỚ PHẢI KHÔNG KAZUMA?

- Thôi nào Kozue, mọi người trong lớp vừa bị cậu dọa cho một phen sợ đến xanh người rồi kia. Với lại, điều quan trọng bây giờ không phải là Kazuma đã trở về với chúng ta rồi ư? Đừng mắng nhiếc cậu ấy nữa!

Nhóm ba người đến từ học viện đào tạo nhân tài vẫn còn một chàng trai với mái tóc dài từ na ná trông giống với Kazuma. Nhưng nếu tóc của Kazuma là màu đen thì chàng ấy sẽ là một màu trắng giống như Hebi. Cậu ấy tên là Tora Izukage. Và cũng nhờ có Tora lên tiếng nên Kazuma mới thoát khỏi sự phẫn nộ trong Kozue.

- Tora, chính vì cậu cứ bênh vực cho Kazuma nên cậu ta mới mặc sức làm những điều mình muốn đó. Báo hại chúng ta bị một phen lo lắng!

- Dù là như thế nhưng Kazuma bình yên vô sự vẫn là quan trọng hơn... Coi nào Kazuma, ra xin lỗi Kozue cho đàng hoàng nếu không muốn ăn mắng nữa nào. Lâu lâu làm trẻ ngoan đi!

- Xin lỗi, lần sau tớ không dám thế nữa. Bỏ qua cho tớ Kozue!

Tora đã lên tiếng như vậy, ngay cả Kazuma cũng đã cúi đầu nhận lỗi, Kozue không còn lý do gì để giận cậu ta lâu. Thôi thì cũng đành cho qua để mọi thứ không trở nên rắc rối phiền phức hơn. Kozue cất tiếng thở dài chán nản như ai kia.

- Đừng quên lời cậu vừa mới hứa xong. Nếu không, tớ sẽ nhờ Ayame nee – san dạy dỗ cậu lại một trận!

- Vâng, tớ không dám tái phạm nữa đâu!

Vậy là vấn đề của Kazuma cũng đã được giải quyết xong mặc dù kết cục sau cùng thì cậu ta cũng bị ăn mắng một trận, không như Eri. Thật may mắn khi mọi chuyện đã kết thúc trước khi mọi thứ trở nên lớn chuyện hơn. Thật sự, Eri cũng dự định mình sẽ nhảy vào nói đỡ cho Kazuma nhưng không hiểu sao, linh tính của một Chân Tổ nhắc bảo Eri rằng Kazuma sẽ ổn thôi. Và sự tin tưởng ấy đã không khiến cho cô bé nhỏ phải thất vọng... Từ khi nào, Eri cảm thấy Kazuma trong mắt mình lại trở nên đặc biệt hơn bao người khác.

.....

- A, hai em đây chắc là Kazuma Kusanagi và Eri Hoshimiya!

Tuy chưa vào học, tiết nghỉ giữa trưa vẫn còn nhưng giáo viên phụ trách lớp lại có mặt trong lớp từ khi nào không ai để ý.

- Sensei... xin lỗi vì đã vắng mặt tại lễ khai giảng. Vì chúng em gặp phải một chút chuyện nên đến trễ. Xin lỗi!

Không cần phải nhiều lời lỗi thời, do đã được dẫn dò từ trước nên Kazuma đã tiên phong nhận lời xin lỗi với giáo viên phụ trách về sự vắng mặt của hai người. Nhưng xét về vị thế thì một học sinh đến từ ngôi trường chuyên đào tạo ra các nhân tài được tất cả các quốc gia trên thế giới đánh giá là tuyệt vời còn hơn cả Oxfort hay Cambridge. Hơn nữa lại là học sinh ưu tú được chính hiệu trưởng ngôi trường nổi tiếng bên đó đề nghị. Và một học sinh đến từ thị tộc Chân Tổ với truyền thuyết Ma Cà Rồng đã từng khiến cả thế giới phải khuyên đảo trong nỗi sợ hãi. Ngoài ra, việc để học sinh đến từ thị tộc Chân Tổ đến ngôi trường này cũng là một trách nhiệm cực kỳ quan trọng trong vấn đề giáo lưu văn hóa. Thế nên, nữ giáo viên tội nghiệp ấy cũng không dám lớn tiếng, mà chỉ có thể cười trừ cho qua.

- Thôi không sao, quan trọng là các em không sao. À phải, sẵn tiện Kusanagi – san và Hoshimiya – san ở đây rồi. Sao các em không giới thiệu bản thân mình trước các bạn trong lớp nhỉ. Dẫu sao thì mọi người trong lớp vẫn chưa được biết tên hai em!

Mặc dù đã có một vài học sinh đã ra khỏi lớp học vào giờ nghỉ nhưng so với số hiện tại thì cũng được xem gần như đầy đủ. Và thật sự chỉ còn duy nhất Eri và Kazuma vẫn chưa giới thiệu mình trước những người bạn sẽ cùng kẻ vai sát cánh đi hết quãng đường trung học. Hai người họ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận lời yêu cầu này như một phép tắc xã giao lịch thiệp khi bước chân vào môi trường học tập mới.

.....

- Xem ra không còn sự lựa chọn nào khác. Hiểu rồi!

Kazuma đã nhấc cái mông ra khỏi ghế và tiến về phía trước lớp. Eri cũng làm theo Kazuma vì Hebi và Namehari cũng khuyến khích cô nên làm như thế.

Một lát nữa, hai người họ lại có cơ hội được đứng chung với nhau. Cùng đứng trước mặt rất nhiều người giống như một cặp đôi đứng trước vòng tuyên thệ nên vợ nên chồng trong nhà thờ lớn. Đương nhiên tất cả chỉ là do trí tưởng tượng thú vị của con người khi đem ra so sánh, chứ nếu thật sự là như thế thì ít nhiều cũng sẽ có người lên tiếng kịch liệt phản đối. Chắc chắn Hiyaama bên thị tộc Vam và Kozue bên Pro sẽ không dễ yên chuyện này.

- Etou, tên đầy đủ của mình là Eri Hoshimiya, mình đến từ thị tộc Chân Tổ trên núi Himako cùng với Hiyaama – kun, Hebi – chan và Namehari – kun. Bọn tớ là bạn thuở nhỏ cùng nhau nên cùng chuyển đến ngôi trường mới này cùng nhau. Mình không giỏi lắm về khả năng giao tiếp nên nếu có gì sai sót, mong các bạn thông cảm bỏ qua cho. Từ giờ trở đi, xin được chỉ giáo nhiều hơn!

Lời nói ngọt ngào đáng yêu đi cùng với hành động cúi đầu lễ phép đã khiến cho điểm số thân thiện của Eri trong mắt mọi người trong lớp tăng lên và vù. Dường như họ chẳng còn quan tâm đến chuyện Eri có phải Chân Tổ hay không, mà họ bắt đầu chuyển sang giai đoạn thích thú phần khi trong lớp xuất hiện một cô gái vừa duyên dáng, vừa xinh đẹp và vô cùng dễ thương... đặc biệt là những cậu nam sinh hào hứng như những con sói hoang hú lên khi trông thấy cừu non nhỏ nhắn. Chính vì thái độ kiêu đồ nên Hiyaama đã nổi đóa lên và không ngần ngại muốn xông vào tấn cho chúng một trận. Nếu không có Hebi can ngăn kịp thời thì chắc đã xảy ra án mạng ngay trong lớp rồi.

- Lũ khốn nạn!

- Bỏ đi Hiyaama – kun. Eri đang giới thiệu bản thân kia mà. Chẳng lẽ cậu lại chen ngang vào phá đám sao? Đừng khiến Eri – chan trở nên khó xử trước mặt con người bình thường!

- Nhưng mà chúng dám!

- Bình tĩnh, chỉ là một vài cá thể phản kích quá khi thấy gái xinh thôi. Đáng lý ra cậu nên tự hào khi Eri đã lấy được thiện cảm trong lòng họ mới đúng. Phần khởi như vậy nhưng Eri sẽ không gặp nguy hiểm đâu, cứ làm mất cái đầu một chút đi Hiyaama!

Đã xong phần giới thiệu của Eri với tỷ số thắng nghiêng về nhóm Vam. Tuy có chút nhút nhát và ngờ nghệch, nhưng cũng nhờ Eri mà mức độ thân thiện giữa con người và thành phần trong thị tộc Chân Tổ đã được cải thiện đáng kể, bù cho sự không hòa hợp từ màn giới thiệu của Hiyaama. Hay nói một cách khác, Eri đã cứu nguy cho bộ mặt của thị tộc Chân Tổ, giúp mối quan hệ giữa hai bên trở nên tốt hơn.

Chỉ còn lại Kazuma. Đáng lẽ cậu ta là con trai, phải giới thiệu đầu tiên chứ ai lại để con gái ra tiền tuyến bao giờ. Nhưng thôi lỡ rồi, một chút về chịu tội với Onee – san yêu quý của mình sau.

- Để xem, nên giới thiệu từ đâu đây nhỉ. Chắc Kozue và Tora đã giới thiệu từ trước rồi, chúng tớ thật sự được hiệu trưởng của trường It. Harm Sokyuran gửi xuống đây cùng học chung với mọi người. Tên đầy đủ của tớ là Kazuma Kusanagi, từ nay trở về sau mong được mọi người giúp đỡ!

Không thua kém gì Eri, Kazuma cũng là một chàng trai tuy lạnh mặt bên ngoài nhưng rất đổi lịch thiệp bên ngoài. Cũng nhờ có Kazuma mà mức độ thân thiện trong mắt toàn bộ học sinh trong lớp về nhóm Pro cũng được cải thiện đáng kể, thay cho phần chào hỏi không mấy tốt lành của Kozue.

Dĩ nhiên là sẽ không giống như Eri, sẽ không có chuyện hội con trai tru tréo lên vì một tên đực rựa đẹp mã như Kazuma. Mà phần này xin nhường lại cho các chị em nữ sinh nhiều hơn. Nhiều cô gái đã bắt đầu liếc mắt đưa tình để ý đến vẻ hấp dẫn từ đôi mắt lạnh nhạt lãnh cảm ấy. Và đó cũng là lý do đến lượt Kozue nổi quạu không ít. Nếu không có Tora can lại thì chắc sẽ có án mạng ngay trong lớp.

- Tớ biết cậu tính làm gì nhưng thôi bỏ đi Kozue. Kazuma tuy lịch thiệp như thế nhưng sẽ không dễ dãi để bị mê hoặc như vậy đâu. Cậu không cần phải lo!

- Ba... Baka... tại sao tớ lại phải lo lắng chuyện đó. Kazuma có bị một con nào đó quyến rũ... cũng đâu có liên quan đến tớ...

- Ủ ừ... hiểu hiểu!

.....

- Kusanagi – san, bạn học ở khoa nào trong It. Harm Sokyuran thế? Với lại, danh hiệu mà bạn đạt được là gì?

Bởi vì trong màn giới thiệu trước, Kozue có nói rằng mình đang học tại khoa điện tử điện khí, danh hiệu cao nhất Kozue đạt được là Edison. Tora học tại khoa nghiên cứu về trọng trường và trọng lực cùng với danh hiệu Newton cao quý. Vậy thì không có lý nào những người bạn trong lớp cũng hiểu kỹ với ngành học của Kazuma cũng như danh hiệu cao nhất cậu ấy đạt được.

Kazuma đưa tay ra sau gáy gãi sột sột. Giống như cậu ấy đang gặp phải một câu hỏi cực kỳ khó trả lời.

- Cha chả lạ... về điều này thì có hỏi... tớ có thể không tiết lộ được không?

- Heh, sao lại không? Chẳng công bằng tí nào!

- Đừng có giấu nữa mà, cho bọn tớ biết đi!

Mọi người trong lớp ai ai cũng đều tò mò bắt mắt khi Kazuma cứ giấu mãi danh hiệu của mình. Danh hiệu ấy là gì mà tại sao Kazuma lại khó trả lời đến thế? Phải chăng đó là danh hiệu tệ nhất không phù hợp với một ngôi trường danh tiếng như It. Harm Sokyuran... Điều này là hết sức vô lý, vì không có một bậc danh nhân nào lại bị xem như tầm thường tồi tệ trong lịch sử phát triển nhân loại. Không thể nào có chuyện đó trừ khi Kazuma không thích cái danh hiệu mà mình đang có cho lắm. Cậu ta vẫn cứ đinh ninh, nhất quyết không muốn nói đầu cho mọi người có mặt sức đòi biết cho bằng được.

Và khi ấy, Kozue đã cứu nguy cho Kazuma một bàn thua trông thấy.

- Đừng có bắt ép cậu ấy nói điều mà cậu ấy không thích. Vì một số lý do cá nhân nên Kazuma không muốn nói ra chuyên ngành cũng như danh hiệu của mình. Danh hiệu là một thứ linh thiêng đánh giá về giá trị cũng như những thành tựu mà học sinh đó đạt được trong It. Harm Sokyuran, không phải là thứ để phô trương tài năng của họ. Chính vì thế, không nhiều nhà khoa học thường tiết lộ danh hiệu của mình trước người khác một cách dễ dàng. Mấy người đừng làm khó dễ cho Kazuma nữa!

- Heh, nhưng chẳng phải cậu và Izukage – san đã tiết lộ về danh hiệu của mình sao? Vậy thì Kusanagi – san cũng phải nói thì mới công bằng được!

- Đúng đúng, chẳng công bằng tí nào. Các cậu là nhà khoa học, thì phải hiểu sự công bằng là điều rất tối quan trọng mới đúng!

- Nói đi nói đi nói đi!

Ngày cả khi Kozue lên tiếng nhưng dư luận vẫn chưa được dập tắt. Xem ra tất cả bọn họ đều hiểu kỹ và muốn biết cho bằng được ngành học của Kazuma.

- Ô cha, ngay cả người nổi tiếng chần lừ như Kozue mà cũng phải chịu thua. Sức mạnh của sự tò mò bên trong con người thật đáng sợ!

- Im đi Kazuma, tớ làm điều này là vì ai hả?

- Không sao đâu Kozue, chẳng qua là vì tớ không muốn nói thôi. Chứ không phải là tớ không muốn để họ biết. Cậu thay tớ trả lời là được mà!

- Nhưng...

.....

- Etou, nếu các em không cảm thấy phiền thì có thể để cho cô chuyện này không?

Đã có người tình nguyện đứng lên thay Kazuma trả lời câu hỏi của “fan hâm mộ” tự xưng. Và người đó không ai khác là nữ giáo viên đáng thương đang cầm trên tay sơ yếu lý lịch của Kazuma và những người còn lại.

- Vâng, xin nhờ vào sensei!

- Các em, theo những thông tin mà It. Harm Sokyuran cung cấp về trường chúng ta, thì Kusanagi – san là học viên đứng đầu khoa cơ học lượng tử. Hiện tại Kusanagi – san đã thành công trong việc tái hiện lại những thí nghiệm về thuyết tương đối và lượng tử ánh sáng để có thể cải biến nó trở nên tốt hơn. Ở It. Harm Sokyuran, Kusanagi – san còn được biết đến với danh hiệu Einstein!

Einstein, quả là một danh hiệu cao quý dành cho một con người đi quá sâu vào con đường nghiên cứu khoa học như Kazuma. Không nói đến những thành tựu cậu ta đã đạt được. Nhưng có thể khẳng định một điều rằng, không phải ai cũng có thể chạm tay đến ngôi vị Einstein.

Chắc chắn ai cũng biết Einstein, đã là con người thì phải biết đến nhà khoa học lỗi lạc Albert Einstein. Chính vì thế ngay khi biết được danh hiệu Kazuma đã đạt được, cả lớp đều được một phen giật mình đến đứng người.

- Phải, danh hiệu cao nhất mà tên ngố Kazuma này được chính là Einstein, người đi đầu trong lĩnh vực cơ học lượng tử. Và mọi người ở trường cũ vẫn thường hay gọi cậu ta là thiên tài Einstein! Kozue tiếp lời.

- Thiên tài gì chứ, đừng có bom phồng thêm như thế Kozue!

So với nhóm bốn người đến từ thị tộc Chân Tổ, thì dường như họ chẳng mấy quan tâm đến điều này. Chỉ quan sát theo thái độ của toàn thể học sinh trong lớp, họ cũng hiểu ra nhân vật Kazuma Kusanagi kia hoàn toàn không chỉ như những nhà khoa học bình thường khác. Hay thậm chí cậu ta còn giỏi hơn cả Kozue Edison hay Tora Newton. Nếu không thì cả lớp đã không ngạc nhiên quá mức tưởng tượng như vậy.

Và người chịu nhiều cú shock nhất, người phải gánh chịu lấy sự ngạc nhiên lớn hơn bao giờ hết, có lẽ chính là Eri... Tại sao ư? Vì Eri biết Einstein là bậc danh nhân vĩ đại ra sao. Thậm chí, chính bản thân Eri cũng thần tượng Einstein rất rất nhiều. Và nay, cô ấy đã có cơ hội được gặp người mang trí thông minh ngang tầm với Einstein, chẳng phải quá tuyệt vời sao.

Đôi mắt đỏ hồng to tròn của Eri hướng về Kazuma bên phải với sự ngưỡng mộ long lanh vô bờ bến. Đôi bàn tay nhỏ nhắn đó khẽ đan xen vào nhau và đặt trước lồng ngực, nơi đang bảo vệ con tim không ngừng thốn thức lên hồi.

- Kazuma Kusanagi... cậu ấy... liệu đây có phải là mơ không? Cuối cùng thì mình... cũng đã được gặp Albert Einstein rồi!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Kết thúc ngày học đầu tiên với rất nhiều điều thú vị mà từ trước đến nay Eri vẫn chưa được từng trải. Giờ đây Eri mới cảm thấy những gì người lớn nói đúng, nếu không bước chân ra khỏi nhà, rời khỏi nơi chôn rau cắt rốn để đến một thế giới hoàn toàn mới thì sẽ chẳng bao giờ Eri có cơ hội được học hỏi thêm. Đi một ngày đường học một sàng khôn, vẫn còn rất nhiều điều mà Eri vẫn chưa được biết đến bên ngoài xã hội loài người đây thú vị.

Ngày đầu tiên đi học, tuy có gặp biết bao nhiêu chuyện ngoài ý muốn. Ngẫm lại toàn những chuyện vượt ngoài khả năng tưởng tượng của mình, hay nói một cách đơn giản có nghĩ Eri cũng không tin rằng những chuyện như vậy lại có thể xảy ra. Đầu tiên là đi lạc, sau đó thì lại không thể tự tìm đường trở về lớp, rồi còn khiến cho nhóm Hiyama phải lo lắng, và điều tệ nhất là còn bắt họ phải đứng ra giải quyết một sai sót do mình gây nên.

Nhưng dù nói gì đi chăng nữa, thì mọi thứ cũng đã kết thúc một cách tốt đẹp. Đây cũng không hẳn là điều tệ hại nhất trong ngày khi lần đầu tiên được bước chân ra thế giới bên ngoài. Được nhìn thấy một cánh đồng hoa lung linh đầy sắc màu cùng với những cơn gió nhẹ mang theo biết bao hương thơm bạt ngàn mà Eri không thể nào quên được. Và khi nhắc đến khu vườn đầy hoa ấy, Eri thoáng nghĩ đến một màu đen đến suôn mượt, một sự lạnh nhạt lãnh cảm thờ ơ cuốn hút phái nữ, trái ngược so với hành động ân cần dịu dàng bên trong... Eri không quên được sự hiện diện của chàng trai mang tên Kazuma Kusanagi. Trọng tâm tâm, Kazuma không chỉ đơn thuần là một người bạn cùng lớp, mà còn là một bậc danh nhân mà cô ấy luôn ngưỡng mộ. Ta có thể thấy được sự hào hứng nổi lên trên gương mặt Eri khi cô ấy đang nằm vật trên giường, hai tay ôm lấy cái gối ôm hơi dài quá khổ, lăn qua lăn lại với nụ cười đầy phấn khởi.

- Cuối cùng thì mình cũng đã được gặp Albert Einstein. Hôm nay quả là một ngày vô cùng may mắn... Đến trường học của loài người... thật là thích!

Một Chân Tổ lại bắt đầu có cảm giác phẫn chán và mong muốn được đến gần hơn với xã hội loài người, đây là một biểu hiện đáng mừng hay đang lo âu. Ngay cả bản thân Eri muốn được đến trường là vì mình có thể học hỏi được nhiều thứ từ thế giới bên ngoài hay là vì Kazuma Kusanagi? Mọi chuyện sẽ càng trở nên rắc rối nếu lý do thứ hai là nguyên nhân chính khiến Eri trở nên hào hứng như thế mất. Dù biết trái tim của một cô gái là tự do không bị ràng buộc, nhưng đôi lúc cũng sẽ có một số giới hạn nhất định mà ai cũng phải nghe theo nếu không muốn mọi cố gắng mình gây dựng trở nên đổ vỡ. Mối quan hệ giữa Chân Tổ và con người... không hề đơn giản như những gì Eri từng nghĩ. Chỉ cần một bước đi sai lầm cũng có thể phá hủy mọi thứ.

- Eri – chan, bữa tối xong rồi này. Xuống nhanh lên không khéo thức ăn nguội hết!

- Vâng, con xuống ngay!

Tạm thời gác sự phấn khởi hào hứng ấy sang một bên để xuống nhà dùng bữa tối cùng gia đình. Đi học cả một ngày dài chưa có gì vào bụng nên chiếc bao tử nhỏ nhắn của Eri cũng bắt đầu biểu tình liên hồi rồi, cần phải đáp ứng nhu cầu cho nó gấp.

Và như vậy, Eri nhanh chóng rời khỏi phòng mình với niềm vui vẫn còn sót lại qua nụ cười xinh xắn trên gương mặt ngây ngô đáng yêu ấy.

.....

Như đã giới thiệu từ trước, không giống như xã hội loài người hiện ngang đường đường chính chính khi con người dường như làm chủ mọi thứ trong cuộc sống này, thì vẫn còn một nơi sống khép kín giữa những cánh rừng bạt ngàn mênh mông, một thị tộc thiểu số mang tên thị tộc Chân Tô, nơi cư ngụ duy nhất dành riêng cho những con quái vật hút máu mang hình dạng người. Thị tộc Chân Tô tập trung trên một dãy núi lớn tên Himako, được bao phủ bởi những cánh rừng bạt ngàn xum xuê um tùm. Vào ban ngày, nó cũng giống như bao cánh rừng khác nhưng với số lượng nhiều đến mức nếu không cẩn thận hay mang theo la bàn chỉ đường thì chắc chắn sẽ bị lạc. Và khi màn đêm buông xuống, thì đó sẽ là nơi gieo rắc nỗi sợ hãi cho loài người khi có ai dám cả gan bén mảng lên núi Himako vào thời gian này. Một khi đã lạc mất trong rừng núi Himako, thì không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc ở yên một chỗ cho đến sáng ngày mai, hoặc chấp nhận ở lại đây cho đến khi trút hơi thở cuối cùng và chết mục xương. Đó là chưa nói đến xung quanh dãy núi Himako còn có những đỉnh dốc cheo leo hiểm trở, thì thoáng sẽ có những đợt địa chấn khiến núi đá sạt lở, tạo thành những khối đá lớn lăn từ trên đỉnh xuống, và sẽ thật không may cho những ai đi tăn bộ ngang qua thì chắc chắn sẽ được thưởng thức một màn trò chơi cảm giác mạnh như Indiana John.

Vào những ngày mưa bão thì còn nguy hiểm hơn. Chính vì núi cao hiểm trở, rừng rậm bạt ngàn nên từ xưa đến nay, con người không dám bén mảng đến khu rừng Himako. Cùng lắm họ chỉ dám luẩn quẩn xung quanh phần bìa rừng sát chân núi, nơi gần đường vào thì trấn nhất để khai thác gỗ hay săn bắt vài con thú rừng. Chưa một con người bình thường nào có thể đặt chân đến thị tộc Chân Tô vì chỉ duy nhất người thuộc bộ tộc Chân Tô có đủ sức mạnh, lý trí, giác quan nhạy bén để vượt qua hết mọi chướng ngại vật trên đường. Nên có thể nói, ngôi làng dành riêng cho các Chân Tô là một nơi dường như nhận được sự bảo hộ an toàn tuyệt đối còn hơn cả nhà trắng của Tổng Thống.

Khi nhắc đến thị tộc Chân Tô, thì phải nói đến những văn hóa truyền thống lâu đời đã được lưu truyền từ thế hệ Chân Tô đầu tiên đến thế hệ hiện đại. Cũng tương tự như xã hội loài người khi mới bước vào thời gian sơ khai ăn lông ở lỗ, một nhóm người tụ tập với nhau tạo thành một bộ lạc, và những người được xem như tài giỏi nhất, có kinh nghiệm cuộc sống nhiều nhất, có sự hiểu biết thông thái nhất sẽ được bầu vào vị trí tộc trưởng. Thị tộc Chân Tô cũng vậy, cũng có tộc trưởng là các bộ lão nắm quyền quyết định mọi thứ liên quan đến sự tồn tại và phát triển của bộ tộc. Họ là những Chân Tô đã trải qua ít nhất cũng hơn 1000 năm tuổi, được nhiên sự thông thái, hiểu biết, kinh nghiệm vượt xa so với lũ trẻ gần đây. Cũng không cần phải nhìn nhận gì nhiều, vì chỉ có những bộ lão có trí tuệ uyên thâm thì mới rầu rùm mọc rậm rạp quanh mồm, tướng tá hơi lù khù, tay phải chống gậy thế kia thôi. Trông thì già cả như vậy nhưng họ là những Chân Tô đã có hơn 1000 tuổi rồi, tuyệt đối không thể xem thường.

Và hiện tại, các bộ lão đang tập trung ở một đại diện cũng đơn sơ được chất từ loại gỗ quý hiếm đáng giá cả trăm triệu yên trong rừng. Vì Chân Tô không quan trọng đồng tiền như con người cho lắm nên họ đã sử dụng loại vật liệu quý hiếm này chất thành nhà mục đích để khiến con người tức điên chơi... Nhưng thôi bỏ qua những điều không cần thiết, điều cốt lõi cần được đề cập đến ở đây là hiện đang có một cuộc họp mặt giữa các bộ lão có quyền hành lớn nhất trong tộc.

- Vậy là đã một ngày trôi qua kể từ khi mấy đứa được điều xuống sống và học hỏi chung với loài người. Tình hình thế nào hà Hiyama?

Có ít nhất năm vị bộ lão ngồi năm hướng khác nhau tại vị trí năm đỉnh của ngôi sao năm cánh. Và ngồi chính chu ở chính giữa chính là Hiyama. Sau khi trở về từ ngôi trường mới, Hiyama được các bộ lão mời đến để hỏi thăm về tình hình diễn biến núi, nơi gần đường vào thì trấn nhất để khai thác gỗ hay săn bắt vài con thú rừng. Đây cũng là một trong những nhiệm vụ của Hiyama khi cậu ấy được ban lệnh cùng ba người bạn thuở nhỏ bắt đầu tiếp xúc với xã hội loài người. Nhưng khoan hãy nói đến việc báo cáo, phải ngồi khi xung quanh bị vây quanh bởi những người có quyền lực nhất, Hiyama có cảm giác như mình vừa trúng phải yêu quái gì đó và đang đợi được thanh tẩy vậy.

- Tình hình cũng không có gì đáng bận tâm, tuy rằng có một chút rắc rối ngay từ đầu nhưng nhìn chung thì mọi thứ không trở nên nghiêm trọng đáng là bao. Có thể nói, cuộc sống giữa chúng tôi và loài người vẫn đang diễn ra hết sức bình dị và bình thường!

- Hm... nếu vậy thì tốt. Sẽ thật không hay nếu chúng ta không giữ được mối quan hệ với xã hội loài người. Hiyama, chúng ta giao trọng trách kết giao với loài người cho các người. Hãy cố gắng để mối giao hảo ấy càng trở nên bền vững hơn. Đừng có khiến chúng ta phải thất vọng!

Hiyama cảm thấy ức chế... ức chế nhiều là đằng khác. Có rất nhiều thứ nghịch lý đã xảy ra sau khi các bộ lão quyết định cùng chung sống với thế giới loài người khiến Hiyama thể hiện sự bức xúc nhưng không biết bày tỏ cùng ai. Hiyama không thể nói rõ cảm nhận của mình với người thân trong gia đình, đặc biệt là một người sùng đạo và luôn cho rằng những lời các bộ lão là đúng như bổ. Nỗi bức xúc ấy cứ chất một lúc một lớn dần trong thâm tâm Hiyama để bây giờ thì không thể kìm nén được nữa mà phát hân nó ra bên ngoài.

- Có chuyện này tôi muốn hỏi các vị. Lý do vì sao các vị lại chấp nhận thương lượng với xã hội loài người. Chúng tôi biết 4 tháng trước, loài người đã gửi một bức thư yêu cầu muốn được giao lưu văn hóa với thị tộc Chân Tô chúng ta. Và chính các vị đã đồng ý lời yêu cầu ấy mà không phải bàn bạc suy nghĩ gì quá nhiều. Tại sao lại như vậy? Có nguyên do gì mà chúng ta phải làm như thế? Tôi thật sự không hiểu!

- Hiyama... người cảm thấy không hiểu và khó chấp nhận việc này sao?

- Phải, thật không dễ dàng gì chấp nhận khi chính các vị đã luôn dạy các thế hệ Chân Tô đi sau rằng cần phải tránh xa thế giới loài người càng nhanh càng tốt. Chính vì thế tôi thật sự không hiểu khi các vị lại muốn thị tộc Chân Tô giữ mối giao hảo với loài người. Hôm nay sẵn tiện nhắc đến vấn đề đó, tôi yêu cầu cần được một lời giải thích cụ thể!

Đây cũng là câu hỏi khiến không chỉ Hiyama mà rất nhiều người khác muốn biết, đặc biệt là thế hệ trẻ như Hiyama và Eri thì... À không, chỉ Hiyama và những người thật sự quan tâm đến nó, chứ còn với Eri thì có cũng được mà không có cũng không thành vấn đề. Chính các bộ lão đã luôn nhắc nhở thế hệ cha ông rằng không được tiếp xúc quá sâu với con người vì sự an toàn của thị tộc. Và cũng thế hệ cha ông sẽ truyền lại lời răn dạy ấy xuống thế hệ con cháu như Hiyama. Vậy mà giờ đây quyết định của các bộ lão lại đi ngược với lời dạy ấy. Chắc chắn sẽ không tránh khỏi thắc mắc trong mỗi người.

Nhưng người xưa vẫn thường có câu “Rừng càng già càng cay”. Chắc chắn không phải vì tuổi cao nên đâm ra lú lẫn mà họ lại có quyết định như vậy. Các bộ lão ắt hẳn có lý do riêng để chấp nhận lời yêu cầu giao lưu văn hóa từ xã hội loài người. Họ là Chân Tô, nắm giữ trí thức và sự nhạy bén vượt xa người bình thường, không phải những cụ già ngoài 80 chỉ biết ngồi nhai trầu trên chiếc ghế gỗ đung đưa ngoài lan can rồi ôn lại kỷ niệm xưa. Từng quyết định của các bộ lão là từng bánh răng xoay chuyển có sức ảnh hưởng đến vận mệnh tồn tại của thị tộc, nên chắc chắn không thể nói qua cho vui.

- Hiyama, thị tộc Chân Tô chúng ta là một bộ lạc tập hợp những Chân Tô còn sót lại sau cuộc thanh trừng của loài người. Trong quá khứ, con người đã tàn sát rất nhiều Chân Tô dẫn đến tổ tiên của chúng ta phải rút lui trong một dãy núi cheo leo hiểm trở. Chính con người đã đẩy Chân Tô vào tình thế như hiện nay nên tuyệt đối, Chân Tô không được phép đền trả quá gần con người!

- Nếu ngài đã nói như vậy thì tại sao lại để chúng tôi chung sống với con người? Chẳng phải chính con người đã ra tay tàn sát đồng bào ta trong quá khứ, khiến cho Chân Tô, một loài vật sở hữu trí tuệ và sức mạnh vượt xa người bình thường chỉ còn là một thế lực nhỏ nhoi với dân số chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lý do vì sao các vị lại đồng ý hợp tác với thiên địch của Chân Tô?

- Chính vì là thiên địch nên chúng ta mới quyết định sẽ hợp tác với con người!

- Cái gì cơ?

- Con người là sinh vật có trí tuệ và sức mạnh không thể sánh ngang với chúng ta, nhưng họ lại là những sinh vật mưu mẹo và phát triển hơn chúng ta gấp nhiều lần. Không một ai có thể dự đoán được họ đang suy nghĩ được điều gì, kể cả khi Chân Tô chúng ta được xem như sinh vật có trí thông thái vượt xa con người, nhưng sau cùng vẫn phải chịu một số hạn chế khiến chúng ta yếu thế trước con người. Thế nên trong những cuộc chiến về đẳng tin, Chân Tô chúng ta đã bị dồn đến bước đường cùng của sự tuyệt vọng. Và nguyên nhân chính dẫn đến sự diệt vong ấy là vì tổ tiên chúng ta đã quá xem thường khả năng tư duy tự phát của con người. Hiyama, người phải hiểu một điều rằng, con người mới là giống loài nguy hiểm còn hơn cả những kẻ nguy hiểm nhất từ thuở xưa đến nay. Sau khi xuống núi và chung sống với xã hội loài người, người đã nhìn thấy được những gì? Có giống như với những gì cha người từng kể lại cho người nghe không?

Khi Hiyama còn là một cậu bé nhỏ, Hiyama đã từng được nghe rất nhiều người trong thị tộc kể lại quá trình hình thành nên xã hội loài người, trong đó có cả người bố vĩ đại của mình là một bằng chứng sống từ thời khi nước Nhật mới được sinh ra. Họ nói rằng cuộc sống con người sau chiến tranh còn khó khăn đời khó, những món vật dụng thô sơ cho đến những nền văn hóa truyền thống quá đổi lạc hậu. Nhưng chỉ cần ai chịu nằm trở lại đây, con người đã có những bước tiến vĩ đại cho nhân loại không chỉ Nhật Bản nói riêng mà còn trên toàn thế giới nói chung. Sự ra đời của đại chúng, của những chủ trương triết gia, hay những học thuyết liên quan đến số đếm mà Eri vẫn thường hay nghiên cứu mỗi ngày. Và cứ như thế, con người từ từ phát triển tư duy để biến một thế giới tiền tiến hiện đại, khác xa hoàn toàn so với thế giới thuở sơ khai.

Lấy lớp học của nhóm Hiyama là một ví dụ điển hình. Một ngôi trường không quá lớn nhưng đầy đủ tiện nghi từ những chiếc bóng đèn cường độ cao trên trần nhà, bàn ghế được thiết kế công phu tỉ mỉ, hay những chiếc máy điều hòa giúp cho lớp học không còn cảm thấy oi bức mỗi khi cái nóng đến. Ngay cả chiếc máy chiếu hay chiếc laptop được cài đặt sẵn trong lớp cũng đủ để nêu lên sự khác biệt giữa thực tại so với những lời kể của các thế hệ Chân Tô đi trước... Dù muốn dù không, Hiyama vẫn phải thừa nhận rằng con người... thật đáng sợ.

- Con người có khả năng tư duy luôn hướng đến sự phát triển, đó là điều mà thị tộc chúng ta rất cần, Hiyama. Những cuộc chiến tranh xung đột giữa các quốc gia khác trong xã hội loài người. Những món vũ khí hạt nhân nguyên tử phục vụ cho chiến tranh. Người nghĩ sẽ ra sao nếu con người sử dụng chúng để xâm lược vào thị tộc Chân Tô?

Viễn cảnh loài người gây chiến bằng những món vũ khí hạt nhân nguyên tử tàn tàn hiện đại nhất tấn công thẳng vào một ngôi làng nhỏ bé với rất ít người sinh sống. Chỉ mới thoáng nghĩ ra thôi, Hiyama đã cảm thấy rừng mình khi sợ hãi đã lên mức đỉnh điểm. Những giọt mồ hôi hột ướt đầm trên bờ trán Hiyama là bằng chứng rõ ràng nhất khẳng định Hiyama đang rất xem trọng vấn đề này.

- Một lần nữa, Chân Tô sẽ bị tiêu diệt giống như những cuộc thanh trừng của con người trong quá khứ. Và lần này, cái kết cục dành cho chúng ta sẽ còn tệ thảm hơn các thế hệ đi trước. Để rồi sẽ không

còn một Chân Tỏ nào tồn tại trên thế giới này. Là những người đứng đầu thị tộc, chúng ta có trách nhiệm phải duy trì sự an nguy và tồn vong cho thị tộc. Cho nên, chấp nhận thương lượng hòa bình với con người là phương án tối ưu nhất chúng ta được phép lựa chọn. Nếu chúng ta lạc hậu hơn so với con người, thì đây sẽ là chương kết thúc dành cho lịch sử Chân Tỏ. Chính vì vậy, Hiyama, Eri, Hebi, Namehari, các người đại diện cho toàn bộ người dân trong thị tộc Chân Tỏ, có nhiệm vụ phải chung sống hòa thuận với con người, tránh gây nên rắc rối tạo xung đột với con người... nhưng tuyệt đối không nên quá tin tưởng và phải giữ khoảng cách với con người!

- Nói thì dễ, dễ đến khi đụng chuyện rồi thì mới biết khó khăn gian khổ như thế nào. Chẳng biết có thể chung sống hòa thuận với lũ đó được không đây. Tránh thì quá đơn giản rồi, chứ còn hòa hợp thì... Hầy...

- Có chuyện gì thế Hiyama? Chẳng phải người vừa báo cáo rằng ngày đầu tiên đến xã hội loài người diễn ra bình thường tốt đẹp, không gặp phải trở ngại khó khăn gì sao?

- Nhìn chung thì là như vậy. Nhưng thành kiến về Chân Tỏ chúng ta trong mắt chúng thật sự khiến tôi không muốn dây dưa với chúng thêm một phút một giây nào. Chúng nhìn chúng tôi như thể đang trông thấy những con quái vật chỉ biết hút máu người và gieo rắc nỗi sợ hãi vậy!

- Hmm... những con quái vật hút máu người và gieo rắc nỗi kinh hoàng vào màn đêm ư. Đây không phải lần đầu tiên chúng ta nhận được danh hiệu như thế. Người nên tập dần cho quen và hãy xem nó như một phần thứ vị trong cuộc sống này. Có như thế cuộc đời của người mới không trở nên nhàm chán, Hiyama!

Họ có thể là những bò lão già dạn kinh nghiệm nên lối ăn nói có chút văn thơ, triết lý. Nhưng cũng chính vì phong cách nói chuyện ấy mà không ít lần Hiyama cảm thấy như mình đang bị họ xem như một thẳng ngực mặc sức trêu ghẹo. Hiyama không thể vùng tay đâm vào mặt họ mỗi người một cái nên chỉ có thể ngồi yên một chỗ, khoanh tay nuốt giận cho qua.

Về điều này thì không chỉ Hiyama, những ai được sinh ra mang dòng máu Chân Tỏ đều hiểu rõ. Những con quái vật hút máu người và lấy đi tiếng gào thét sợ hãi của loài người... bất cứ Chân Tỏ nào khi sinh ra có ý định đến thế giới loài người đều phải chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận những lần sóng dư luận tương tự như vậy. Dĩ nhiên riêng bản thân Hiyama đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng... nhưng vẫn không thể tránh khỏi sự khó chịu khi ai đó gọi mình hay bắt cứ Chân Tỏ nào bằng hai chữ “quái vật”.

- Hiyama. Ta thấy hình như người không hài lòng không chỉ vì con người xem chúng ta như quái vật. Mà là còn vì một nguyên do khác thì phải. Một nguyên do nào đó có liên quan đến Eri?

Hiyama giật thót mình như có ai vừa bỏ nước đá sau lưng áo. Cậu ấy rơi vào trạng thái khó xử đến nỗi ngồi lì tại chỗ mấy bước so với vị trí được đặt lúc đầu. Rồi cả ánh mắt thể hiện sự ngạc nhiên trên gương mặt ngốc tấu của Hiyama nữa. Tất cả những biểu hiện ấy cho thấy các bò lão đã đoán trúng.

- Làm thế nào... làm thế nào các ngài lại biết?

- Cứ mỗi khi nhắc đến Eri, thì ngón tay áp chót của người không ngừng giật lên liên tục. Và khi đoán đúng rồi thì thái độ giật mình của người đã tố cáo hết mọi thứ. Hiyama, người nên bỏ tính xấu đó trước khi bị người khác phát hiện đi nhé!

Đúng là như vậy. Cứ đặc biệt mỗi khi nghĩ đến Eri, thì ngón tay áp chót Hiyama không ngừng đưa lên đưa xuống như thể đang rất suy tư. Không chỉ các bò lão mà những ai hiểu Hiyama đều biết thói quen này, chỉ trừ duy nhất Eri vẫn ngu ngơ không hiểu gì. Nhiều người cũng khuyên Hiyama nên bỏ thói quen ấy đi. Bản thân Hiyama cũng từng cố gắng bỏ nhưng không thành vì nó đã ăn sâu vào tiềm thức Hiyama từ lâu rồi.

Thật lòng mà nói, nguyên nhân chính khiến Hiyama cảm thấy khó chịu với loài người là vì trông Eri rất hứng thú với xã hội con người. Không giống như Hiyama, người luôn giữ mức đề phòng với con người ở mức cao nhất, thì Eri lại trở nên quá dễ dàng và đầy sự sơ hở. Như thể rất nguy hiểm nếu một kẻ nào đó lợi dụng điểm yếu đó làm hại Eri thì...

Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Và điều khiến Hiyama khó chịu hơn bao giờ hết là sự phẫn khởi nở trên gương mặt Eri khi đứng trước lớp giới thiệu. Có ấy phần khởi không phải vì màn giới thiệu mà là vì người đứng giới thiệu chung với Eri. Hay nói cách khác, ánh mắt ngưỡng mộ của Eri khi hướng về Kazuma là nguyên nhân khiến Hiyama cảm thấy tức tối trong lòng.

- Chết tiệt!

Hiyama bất ngờ đám thẳng xuống sàn nhà làm bằng gỗ. Vì đây là gỗ quý cực kỳ chắc chắn nên sẽ không bị vỡ chỉ bởi một đám của cậu ta. Ngược lại, nó còn khiến cho tay Hiyama đỏ lên vì hơi rát.

- Rồi, gọi người mang thuốc men đến bôi cho nó đi. Không cần lo cho cái sàn nhà đâu, cứ lo cho cái thân ruồi muỗi của nó trước!

Hiyama còn chẳng quan tâm đến những lời châm chọc từ các bò lão cũng như con đầu của chính bản thân mình. Bởi rằng Hiyama chỉ quan tâm đến thái độ của Eri vào thời khắc ấy. Và sự bực tức trong Hiyama đều hướng đến chàng trai mang tên Kazuma Kusanagi.

.....
- Hắt xì, cộng nì!

- Hm, có sao không đó Kazuma? Em cảm thấy lạnh à?

Chàng trai có mái tóc đen rũ xuống che đi nửa tầm nhìn đôi mắt. Cậu ta vừa hắt hơi một cái rồi đưa ngón tay lên sụt sịt trước mũi.

- Hình như không phải... Chắc là đang có ai nhắc đến em đấy nà!

- Heh, Kazuma – kun cũng biết nói đùa như thế à? Chị lại nghĩ Kazuma – kun sẽ giải thích rằng hiện tượng vừa rồi có liên quan đến phối, hệ hô hấp này nọ. Thì ra cũng biết nói một câu rất đối bình thường!

Quay trở lại cuộc sống bình thường của nhân vật Kazuma Kusanagi. Không giống như Chân Tỏ, Kazuma được sống trong một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi đúng với phong cách lối sống của thế kỷ hiện đại. Nếu có khác thì chỉ khác ở chỗ thay vì những bức tranh của nữ diễn viên mình yêu thích, hay những bức tranh thể hiện tuổi trẻ của con trai, thì cả căn phòng đều được dán kín bởi những học thuyết số học, hình học, vật lý học. Nhìn đâu đâu cũng thấy là số, những thứ vượt ngoài phạm vi hiểu biết của một đứa trẻ 14 tuổi. Nhưng vì ta đang nói đến Kazuma Kusanagi nên cứ xem như chuyện này bình thường đi.

Sau khi đi học về, cơm nước đầy đủ, Kazuma tiếp tục công trình nghiên cứu của mình mà không lo bị ai làm phiền. Không những thế, lần này Kazuma còn nhận được sự trợ giúp từ người chị yêu quý. Có thể nói rằng, hai chị em thiên tài đang cùng nhau tập trung vào một học thuyết nào đó để giải mã được chúng. Nếu như phép tính của Kazuma đã qua đến trang giấy thứ 10 thì Ayame nee – san cũng lên đến trang thứ 20.

Chị hai của Kazuma tên đầy đủ là Ayame Kusanagi, 25 tuổi, hiện đang làm trong viện sinh học nào đó trên trung tâm thành phố. Chị ấy cũng sở hữu một bộ óc thiên tài từ nhỏ và nghe nói Ayame đã tốt nghiệp từ học viện đào tạo các nhân tài It. Harm Sokyuran. Điều này chứng tỏ trí thông minh của Kazuma được thừa hưởng theo phá hệ các thành viên mang họ Kusanagi.

Hay nói một cách khác, người nhà Kusanagi đều là những nhân tài.

Giống nhau về trí thông minh, nhưng sao cảm giác như Ayame còn hiểu chuyện đời hơn Kazuma. Cách sống của Ayame không bị gò ép trong một khuôn khổ nhất định như Kazuma, kỹ năng tiếp xúc với xã hội bên ngoài cũng hơn hẳn Kazuma. Thậm chí Ayame còn tỏ ra như một người bình thường vượt trội hơn so với Kazuma. Hai người họ là chị em ruột nhưng sao lại khác xa nhau nhiều như vậy.

- Kazuma – kun, hôm nay đến trường mới thế nào? Có vui không?

- Vui ầy hả?

Kazuma vừa loay hoáy cây bút trên tờ A4 trắng, vừa nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong ngày đầu tiên đến lớp, và rồi có thể kết thúc bằng một câu.

- Em thấy cũng bình thường như hồi học ở It. Harm Sokyuran thôi. Cũng bạn bè, trường lớp, giáo viên... À, có khác ở chỗ kiến thức cũng như phương thức giảng dạy ở đây dễ hơn nhiều so với It. Harm Sokyuran. Em có cảm giác như mình đang quay lại học đếm số lớp một không bằng!

- Chịu thôi, đây chỉ là một ngôi trường bình thường ở gần vịnh biển dành cho những đứa trẻ bình thường, chứ không dành cho một đứa bất bình thường như em. Nhưng vì công việc, vì nghĩa vụ, em có bốn phần phải hoàn thành nó trước khi trở về It. Harm Sokyuran. Đứng vì những thứ nhỏ nhặt như thế mà vội nản lòng nhé Kazuma – kun!

- Vâng, em hiểu... Em chỉ học ở đó có ba tháng thôi nên sẽ không sao đâu. Onee – chan, mấy hôm nay em cứ suy nghĩ mãi, không hiểu lý do vì sao hiệu trưởng lại cử em về ngôi trường này để học. Bấy giờ thì em đã hiểu rồi... Onee – chan, hôm nay, em đã được gặp Chân Tô đó!

Ayame không tỏ ra ngạc nhiên là bao. Trái lại, Ayame cứ như một người chị trưởng thành, điềm tĩnh, đáng tin cậy cho những đứa em kiểu như Kazuma.

- Vậy sao, cuối cùng thì em cũng đã được gặp Chân Tô rồi nhỉ. Có lẽ do hiệu trưởng biết mong ước của em là được tiếp xúc với Chân Tô nên mới quyết định điều em cùng Kozue và Tora – kun về đây. Thế nào? Khi gặp Chân Tô rồi, em cảm thấy họ ra sao?

- Cũng bình thường như bao con người khác. Tuy cũng có một chút khác biệt về sắc tố da và nhãn cầu, nhưng suy cho cùng thì họ cũng đâu khác so với loài người là bao. Không giống như trong mấy câu chuyện dân gian miêu tả họ là ác quỷ này nọ đâu Onee – chan... Nhưng nhiều đó chưa thể rút ra được kết luận gì vì em chưa thể tiếp xúc được nhiều hơn với họ. Giả như em có thể hiểu biết sâu thêm thì chắc lẽ sẽ tìm ra được nguyên nhân khiến nước da của họ trắng bệch hơn mức bình thường. Kể cả đôi mắt đỏ rực đó, em tự hỏi không biết loại nhiễm sắc thể nào có thể làm thay đổi màu mắt, là do họ sinh ra đã như thế là vì một cặp nhiễm sắc thể nào đó bị đột biến gen. Một Chân Tô có nói với em rằng Chân Tô có sức khỏe và trí tuệ vượt hơn bình thường. Em cũng rất muốn nghiên cứu thêm về cấu tạo của các bắp cơ để tìm xem sức mạnh vượt trội của họ là do đâu. Chắc chắn một số sợi thần kinh trên bán cầu não cũng xúc tác rất nhiều, khiến cho bộ nhớ của họ chứa đựng được nhiều thông tin quan trọng. À... cả việc sức đề kháng của họ nữa, nghe nói Chân Tô thường không bị các dịch bệnh hay virus tấn công, không biết có phải do hệ thống bạch cầu và hệ thống miễn dịch của họ nhiều hơn người bình thường... Còn nhiều thứ em muốn biết về Chân Tô...

Ayame cảm thấy vui. Vui vì Kazuma chịu nổi lên suy nghĩ cũng như hoài bão của bản thân với mình. Như thế này thì Ayame cũng yên tâm phần nào. Lý do vì sao ư? Vì từ trước đến nay Kazuma không đoái hoài hay tỏ ra hứng thú với bất cứ thứ gì ngoài những học thuyết hay những công trình nghiên cứu vượt tầm hiểu biết so với một đứa trẻ độ tuổi vui chơi hồn nhiên. Đôi lúc lặng nhìn Kazuma tự nhốt mình trong phòng, chúi mắt vào học hành thi cử, trong khi mấy đứa trẻ cùng trang lứa cùng tụ tập với nhau, cùng chơi đùa trông thật vui tươi. Ayame thương cậu em trai mình rất nhiều, thi thoảng Ayame cũng có ý định muốn giúp Kazuma trốn khỏi học tập mà ra bước ra khỏi căn phòng để biết xã hội bên ngoài còn nhiều điều thú vị hơn sách vở nhưng không thành khi cứ kéo Kazuma nhắc mông khỏi ghế thì quay đi quay lại ít phút, thẳng thóc lại chui tọt vào trong phòng học tiếp.

Chính vì có một đứa em trai như có mảy lông cốt chi biết vận hành học hành rồi đi ngủ, ngủ xong dậy ăn và lại vào học tiếp. Nên khi thấy Kazuma bắt đầu hứng thú với một thứ khác ngoài những thuật toán loãng ngoằng, Ayame cảm thấy rất vui trong lòng.

- Vậy sao!

Ayame đứng dậy, vờn vai khi phải ngồi quá lâu dưới chiếc bàn học giữa phòng Kazuma. Ayame đặt hết xấp 20 tờ A4 mình chứng thuật toán trước mặt Kazuma.

- Ô, cảm ơn Onee – chan. Có Onee – chan giúp đỡ thì công trình nghiên cứu của em càng sớm hoàn thành. Onee – chan, có khi nào chị quay lại...

- Cho chị xin đi Kazuma – kun... phải khó khăn lắm chị mới có thể tìm được một công việc vừa ý mình. Giờ bảo chị bỏ việc để quay lại vị trí giảng viên It. Harm Sokyuran, chị không làm đâu!

- Onee – chan giỏi thật, chưa cần nghe em nói hết câu cũng biết. Nhưng tại sao chị không muốn về It. Harm Sokyuran? Vì đồng lương giảng viên ít hơn so với công việc hiện tại của chị à?

- Một phần là như thế, chị không ám chi làm giảng viên ở It. Harm Sokyuran dờ hơn, thật tình mà nói chị không có khả năng truyền đạt kiến thức đâu, nhất là đối với những đứa bất bình thường. Độ chỉ cần khoảng 10 đứa giống em thôi chắc chị chết sớm nên thôi... tha cho chị đi nhé!

Kazuma cứ trở ánh mắt to tròn chăm chăm về chị mình nói không nên lời. Kazuma đang bật chế độ suy nghĩ xem nên tìm cách thuyết phục như thế nào để Ayame đồng ý quay về trường, nhưng xem ra Ayame đã hạ quyết tâm nên cũng chẳng thể làm gì được. Cuối cùng, Kazuma đánh bỏ cuộc giữa chừng.

- Đành vậy, chẳng bù cho hiệu trưởng cứ săn chi suốt. Nếu hay tin Onee – chan từ chối như vậy ắt hẳn hiệu trưởng sẽ shock lắm cho xem!

- Vậy thì nhờ em nhắn với hiệu trưởng rằng chị sẽ không quay trở lại đâu nên tốt nhất là đừng chờ. Mà quan trọng hơn, dường như em rất có hứng thú với ngôi trường mới này thì phải!

- Onee – chan thấy như vậy ư?

- Thế em dự tính sẽ làm gì tiếp theo đây? Chẳng lẽ gặp được một Chân Tô nguyên gốc rồi lại chi biết vẫy tay chào nhau rồi lại tạm biệt đi về? Để phí của giờ trao vậy sao?

Kazuma tạm thời dừng công việc của mình lại. Cậu ta ngồi thừ ra như một con búp bê bị hỏng chưa được sửa chữa hay bảo hành cẩn thận, chấp mạch chấp dây thế nào hay sao mà năng lượng điện từ pin ộp sau lưng không vào được bộ máy bên trong khiến cậu ta cứ bất động như tượng đá. Vì gương mặt Kazuma chưa hề biểu lộ cảm xúc, nhưng dựa theo tình cảnh hiện giờ, chúng ta có thể dễ dàng nhận ra sự ngu ngốc thần thờ hiện trên gương mặt cậu ta.

- Ừ nhỉ, tiếp theo em nên làm gì khi ước muốn được gặp Chân Tô đã trở thành hiện thực... Onee – chan, em nên làm gì bây giờ?

- Quả nhiên em vẫn chưa có kế hoạch gì cụ thể hết. Kazuma, em sẽ không thể nào giống một nhà bác học nếu biết học cách sắp xếp mọi thứ ngay từ đầu. Sự thông thái cũng như kiến thức rộng chi chiếm một phần trong sự thành công của các nhà bác học, điều quan trọng là họ biết vạch kế hoạch lâu dài và bền vững cho tương lai. Chính vì thế, em nên ngồi suy nghĩ xem mình sẽ làm gì để không bỏ phí cơ hội trời cho này!

Kazuma tỏ vẻ suy nghĩ trầm ngâm, nói là tỏ vẻ nhưng thực chất nét mặt cậu ta có bao giờ thay đổi. Nhưng ít nhất thì Kazuma cũng bắt đầu suy nghĩ về những thứ mình nên làm trong tương lai sau này. Kazuma ngẫm ra chỉ hai mình nói đúng, hiếm khi mới có cơ hội được tận mắt nhìn thấy một Chân Tô bằng xương bằng thịt, dù có chết Kazuma cũng tuyệt đối không được để lỡ mất. Phải làm một cái gì đó... phải làm một cái gì đó để thỏa mãn khao khát cũng như làm sáng tỏ mục đích lý do mình muốn được gặp Chân Tô.

- Đúng nhỉ, vẫn còn rất nhiều điều em muốn tìm hiểu về họ... Nếu bỏ lỡ cơ hội này thì thật tội lỗi quá!

- Chị không biết em mưu tính gì, nhưng làm gì thì làm, cũng đừng khiến mối quan hệ giữa em và những người bạn trong lớp trở nên xấu đi. Đặc biệt là con gái, trái tim con gái mong manh dễ vỡ cần được nâng niu, hiểu không Kazuma?

- Không hiểu... ý chị là sao Onee – chan?

- Nếu không hiểu rồi từ từ sẽ hiểu. Cứ thế đi nhé, chị đi ngủ đây, đừng thức khuya quá đó Kazuma!

Kazuma chẳng hiểu gì hết. Ngay cả khi cậu ấy được mệnh danh tiên tài trẻ tuổi Einstein cũng không thể thấu hiểu được hết từng hàm ý ẩn sâu trong từng câu nói của Ayame. Thứ Kazuma biết chỉ có thể là những mảnh giấy A4 ghi rõ từng con số tính toán đến nhứ đầu mà khi nhìn vào con người chúng ta rất dễ trở nên ngỡ ngàng mặt mũi. Đối với Kazuma, lời nói con người có khi còn khó hơn cả giải một thuật toán mang tầm quốc tế. Một bài toán có thể giải trong vòng vài trang giấy để tìm ra kết quả cuối cùng dù có đi bất cứ hướng nào. Nhưng còn từng câu nói của con người thì không thể thấu hiểu được trong một hai ngày, mà phải là một khoảng thời gian không hề ngắn để ngẫm nghĩ và tìm ra được lời giải chính xác.

- A... Onee – chan tính sai mất một bước rồi này. Ngay cả Onee – chan mà cũng tính sai, vậy thì chắc mình còn sai nhiều chỗ hơn!

.....

Một màn đêm đầy yên tĩnh vừa trôi qua, thì ánh bình minh của sự khởi đầu và tươi mới sẽ xuất hiện. Đây cũng là một định lý tự nhiên rất đối muôn thuở đã được các nhà chiêm tinh học lỗi lạc trong quá khứ chứng minh bằng biết bao mồ hôi nước mắt. Nhưng đây đâu phải thời điểm để bàn đến vấn đề này nên chúng ta tạm thời gác nó sang một bên mà đi vào cốt truyện chính.

Đây là ngày thứ hai đến với ngôi trường mới, ắt hẳn sẽ có rất nhiều điều thú vị đang chờ đợi phía trước. Ngất nổi một điều rằng vì Hyama và nhóm bạn đều là cư dân của thị tộc Chân Tô sống trên dãy núi Hinako, nên khoảng cách từ nhà đến trường có xa hơn so với những đứa trẻ sống ngay trong thị trấn gần vùng ven biển. Chính vì thế, họ phải rời khỏi nhà từ rất sớm, ít nhất cũng phải một giờ đồng hồ. Hay nói cách khác, ngay khi mặt trời còn chưa nhô ra hết khỏi rặng núi, Hyama đã đứng trước cửa nhà Eri. Mục đích khi Hyama đến đây ngoài việc rù Eri đi học thì cậu ấy còn nhiệm vụ cao cả hơn bao giờ hết, đó là đến đánh thức Eri vì Hyama thừa biết một điều rằng thế nào Eri cũng sẽ chúi mắt vào những nghiên cứu ngớ ngẩn liên quan đến khoa học suốt cả đêm.

Đôi khi Hyama cũng cảm thấy mình khá ngờ nghệch, sinh ra là Chân Tô, giống loài sẽ hoạt động ít đi vào ban ngày và cực kỳ tự do thoải mái vào ban đêm. Vậy mà giờ, để có thể chung sống với con người,

nhóm bốn người bao gồm Hiyama, Eri, Hebi và Namehari đều phải thay đổi thời khóa biểu sinh hoạt của mình. Cụ thể hơn là họ phải ngủ vào ban đêm, thời gian mà mọi người trong làng đang làm việc hay sinh hoạt. Và phải thức giấc, đến trường vào ban ngày, khoảng thời gian mà các Chân Tổ khác đều bắt đầu đi ngủ. Nếu không làm như thế, thì dù Chân Tổ có là loài mang thể chất tốt đến đâu đi chăng nữa, cũng không thể trụ được quá ba ngày nếu thức cả sáng cả đêm. Vì nhiệm vụ, Hiyama không còn sự lựa chọn nào khác, cốt mong sao vụ này sớm hoàn thành để cả bốn người không cần phải chen chân vào đời sống loài người làm gì cho phiền phức ra.

- Ara ara, Hiyama – kun đấy à?

Sau một hồi bấm chuông inh ỏi thì chủ nhà đã chịu ra mở cửa. Và đương nhiên, người gặp Hiyama chính là bà mẹ đơn thân xinh đẹp của Eri.

- Chào buổi sáng Makoto – san... Hình như, trông Makoto – san trẻ ra thì phải!

- Ôi trời, miệng lưỡi ngọt ghê vậy Hiyama – kun. Chẳng lẽ Hiyama – kun đang muốn tán tỉnh cô đó sao. Xin lỗi vì đã phải khiến Hiyama – kun thất vọng, cô chỉ chung thủy với mỗi chồng và con gái của cô thôi. Nhưng rồi Hiyama – kun sẽ tìm được một cô gái khác dành riêng cho mình nên đừng buồn!

- Yay yay yay, không không, ý cháu không phải như vậy. Đây là khoảng thời gian mọi người trong làng sẽ trở nên mệt mỏi và bắt đầu đi ngủ. Ấy sao mà trông Makoto – san vẫn tỉnh táo như... vừa mới ngủ dậy thế à?

Hiyama có lý do riêng để thắc mắc đặt câu hỏi. Vì khi mặt trời chuẩn bị ló dạng khỏi chân trời, thì cũng là thời điểm các Chân Tổ lên giường đánh một giấc ngon lành sau một ngày hoạt động mệt mỏi và chờ đợi cho đến khi màn đêm tiếp theo buông xuống, thì họ sẽ lại tỉnh dậy và sinh hoạt như bình thường. Nếu như vậy và có nhu cầu cần đi ngủ gấp, thì ắt hẳn người ta sẽ tỏ vẻ mệt mỏi, ủ rũ, mắt mờ không nổi cũng tương tự như con người bình thường. Nhưng riêng Makoto – san lại tỏ ra vất vả rất trẻ trung, tươi tỉnh như không biết đến sự mệt mỏi là như thế nào.

- Ara, Hiyama – kun cũng nhận thấy được điều đó sao. Cô còn tỉnh như thế này là vì cô cũng bắt đầu theo giờ sinh hoạt của Eri – chan. Tức là cũng ngủ đêm thức sáng giống như con người ấy mà. Nhưng phải công nhận đi ngủ vào ban đêm và dậy sớm vào buổi sáng, lần da cô trở nên mịn hơn và trẻ hơn nhiều. Có lẽ đây cũng là một trong những bí quyết giúp con người giữ được vẻ thanh xuân của mình!

- Hây dà, thanh xuân gì, đâu sao chúng ta cũng sống lâu hơn con người kia mà... Nhưng tại sao Makoto – san lại phải hành mình đi theo thời khóa biểu của chúng cháu làm gì. Chỉ có chúng cháu phải đến trường vào buổi sáng nên mới phải theo như thế, còn Makoto – san thì...

- Vì cô không muốn rời xa Eri – chan!

- Dạ?

- Vì Eri – chan phải ngủ vào ban đêm để sáng hôm sau đến trường như mọi ngày nên nếu cô vẫn theo lối sinh hoạt cũ như các Chân Tổ thì chắc chắn sẽ không thể trò chuyện được với Eri – chan như ngày xưa nữa. Bố của Eri thì mất tích bao nhiêu năm nay, ở nhà chỉ còn mỗi hai mẹ con, không được nhìn thấy Eri mỗi ngày thì chắc cô sẽ chết vì buồn mất. Chính vì thế, cô quyết định thay đổi đồng hồ sinh học của mình. Mà dậy sớm cũng có nhiều điểm thú vị của nó lắm, cô có thể dọn dẹp nhà cửa, làm điểm tâm sáng cho Eri – chan mang đi học. Nói chung cũng không phiền hà cho cô lắm đâu, Hiyama – kun không cần phải lo!

Hiyama trở nên trầm lắng trong vài phút. Hiyama đang nghĩ đến hoàn cảnh của Eri cũng không được may mắn bao nhiêu. Không giống với những đứa trẻ khác trong thị tộc, bọn chúng đều có đầy đủ cả bố cả mẹ, nên tình yêu thương chúng nhận được đều công bằng như nhau. Chỉ có Eri thì khác, vì bố cô ấy đã mất tích hơn mười lăm năm nay, tính từ lúc Makoto – san hạ sinh Eri cho đến thời điểm này vẫn không hề hay biết tin bố Eri còn sống hay đã chết. Để còn duy nhất hai mẹ con họ sống trong một ngôi nhà gỗ nhỏ nhẵn đáng yêu chứa chan nhiều kỷ niệm của một gia đình này. Eri được sinh ra thiếu đi tình thương của bố, nhưng có lẽ vì tình yêu thương của người mẹ đã thay thế được phần nào lỗ hổng lớn trong trái tim Eri nên cô ấy lúc nào cũng hồn nhiên, vui vẻ với tất cả mọi người. Hoặc cũng có thể, Eri đang cố gắng nuốt nỗi buồn vào trong, quyết không để ai thấy sự cô đơn của mình khi không có bố bên cạnh... Eri yêu bố nhiều mặc dù chưa hề thấy mặt ông... trong khi đó, mối quan hệ giữa Hiyama và bố mình thì có hơi...

- Makoto – san, Eri có ở trên lầu không ạ? Cháu đến đánh thức nhỏ và dẫn nhỏ đi học nhanh không khéo lại muộn nữa!

- Ôi trời, Eri – chan vừa mới rời khỏi nhà cách đây ít phút. Con bé nói là sẽ đến trường sớm vì chút chuyện nên khởi hành sớm hơn so với thời khóa biểu. Cô cứ nghĩ con bé đi chung với nhóm Hiyama – kun chứ!

- Sao cơ ạ? Eri đã đi rồi ư? Không thể nào...

.....

Không có chuyện gì là không thể khi Eri đã đến trường rất sớm. Trước khi mặt trời nháp nhò mặt tia nắng nhỏ nhỏi khỏi rặng núi thì Eri đã rời nhà rồi. Một mình cô ấy vượt qua cánh rừng đêm, vượt qua những sườn dốc cheo leo hiểm trở trên dãy núi Himako đơn giản như ăn kẹo và có mặt ở trường sau một giờ đồng hồ.

Không có chuyện vì muốn tập thể dục để được một cơ thể khỏe mạnh vì Chân Tổ thì không cần luyện tập vì vốn dĩ ngay từ đầu sức khỏe cũng như sức đề kháng của họ đã rất tốt rồi. Cũng không phải vì ôn bài này nọ. Eri đến trường sớm cũng chỉ vì một lý do duy nhất...

- Cậu ấy vẫn chưa đến sao...

Đương như vì muốn gặp một ai đó mà Eri đã luôn bồn chồn và muốn gặp cho bằng được. Nhưng xem ra cô ấy phải thất vọng một chút vì mong muốn của mình vẫn chưa thể trở thành hiện thực. Không một bóng người nào trong lớp, hay có thể nói rằng chỉ duy nhất Eri là người đầu tiên đến lớp, vậy mà trông cô ấy như thể chẳng tỏ ra mấy hứng thú khi được nhận vinh dự học sinh gương mẫu.

Eri thoáng nghĩ.

- A... có khi nào cậu ấy đang ở nơi đó!

Và rồi Eri nhanh chóng chạy nhanh ra khỏi phòng học mà chẳng thèm đoái hoài gì đến chuyện mình có phải học sinh đến lớp đầu tiên hay không. Đối với Eri, chuyện đó không quan trọng bằng việc tìm được người mình cần gặp.

.....

Nơi Eri đến chính là khu vườn hoa được tự tay thầy hiệu trưởng trồng phía sau khuôn viên trường, là nơi Eri đã từng trông thấy trước đây vào ngày đầu tiên đi lạc trong trường. Một khu vườn hoa thơ mộng bạt ngàn màu sắc và hương thơm dịu nhẹ mỗi khi có con gió thổi qua mang theo từng cánh hoa làm xoa dịu tâm hồn mỗi người. Một khu vườn hoa mà Eri lúc nào cũng muốn được chiêm ngưỡng nó kể từ ngày biết được rằng hoa không chỉ mọc duy nhất ở thị tộc cô sinh sống, mà còn có thể mọc ở bất cứ đâu miễn là được chăm sóc tận tình, đầy đủ bởi con người.

Từ những việc Chân Tổ làm được thì con người cũng làm được, Eri nhận ra hai chủng loài cũng có rất nhiều điểm tương đồng với nhau. Chắc chắn vào một ngày không xa trong tương lai, loài người và Chân Tổ có thể hòa hợp thành một, có thể chung sống trong yên bình, hạnh phúc, cũng giống như rất nhiều loài hoa khác nhau cùng chung sống trên một mảnh đất và mang đến rất nhiều hương thơm dịu dàng khác nhau.

Bên trong khu vườn sắc sỡ sắc hương ấy, Eri đã hy vọng rằng một điều bất ngờ sẽ xảy đến nếu mình tiến sâu thêm vào giữa những bụi hoa. Và lần này thì sự hy vọng đó đã không khiến cho Eri phải thất vọng khi cô gái tóc hồng trông thấy một chàng trai với vẻ mặt khôi ngô tuấn tú đang chìm sâu vào giấc ngủ ngon nhất từ trước đến nay. Cậu ta ngủ say cứ như một nàng công chúa trong những câu chuyện cổ tích bị trúng phải bùa mê của phù thủy và đang nằm đây chờ đợi một chàng hoàng tử đến đánh thức bằng một nụ hôn ngọt ngào. Tình cảnh cũng tương tự như vậy nhưng xem vị trí phản vai nhân vật có một chút thay đổi nho nhỏ bởi công chúa sẽ là người đánh thức hoàng tử tỉnh dậy chẳng.

- Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi. Mình đã nghĩ thế nào cũng sẽ được gặp cậu ở đây mà, Einstein – kun...

Phải, người đang đánh một giấc ngon lành ngay giữa khu vườn hoa đó chính là Kazuma Kusanagi, cậu học sinh thiên tài mang danh hiệu Albert Einstein mà Eri vẫn thầm ngưỡng mộ. Nếu nói như vậy thì người mà Eri muốn gặp đến nỗi quên mất cả nhóm Hiyama mà tới trường thật sớm chính là Kazuma.

Eri thoáng để ý thấy gương mặt cậu ấy. Bình thường Kazuma sở hữu một gương mặt thờ ơ, lạnh cảm, pha chút lạnh lùng và ngổ tào mỗi khi bị bắt bí đến đường cùng đâu cho cậu ta có là thiên tài này nọ.

Kazuma không hề biểu lộ cảm xúc vui cười buồn rầu ngoài gương mặt, như thể sợi dây thể hiện xúc giác trong não bộ cậu ấy đã bị tê liệt hoàn toàn để bù đắp vào trí thông minh siêu việt của cậu ta. Nên vào những lúc Kazuma ngủ say, thì về lạnh lùng, thờ ơ đó lại được thay thế bằng một nét ngây ngô, đáng yêu, hiền lành như một đứa trẻ. Trong mắt Eri, quả nhiên con người vẫn còn rất nhiều điều thú vị mà mình vẫn chưa tìm hiểu được hết. Và dần dần, Eri càng nghĩ đến chuyện mình muốn được hiểu sâu thêm về loài người, hiểu sâu thêm về những cảm xúc, tư duy, tình cảm của con người và so sánh xem, liệu những điều ấy có khác so với những người trong thị tộc Chân Tổ hay không.

.....

Bỗng dưng có con gió nhẹ thoảng thổi qua, làm rơi một cánh hoa nhỏ xuống bờ má Kazuma, khiến cậu ta chợt trở mình thức giấc.

- Are, mình đang ở đâu vậy nhỉ!

Kazuma lồm cồm ngồi dậy mà không cần đến một nụ hôn đánh thức của bất kỳ ai. Cậu ta vừa đưa tay dụi mắt, vừa ngáp dài rồi ngó nghiêng xung quanh với hình ảnh lơ mơ không rõ ràng trong tầm nhìn của mình. Kazuma ráng tái hoạt động bộ não bằng cách cố gắng nhớ cho kỹ điều cuối cùng mình làm trước khi ngủ ở đây là gì.

- À phải, do cứ nghĩ đến việc thể nào Kozue cũng sẽ đến đánh thức mình nên mình quyết định sẽ đến trường thật sớm để... ngủ tiếp. Không ngờ lại ngủ quên mất. Có lẽ lần sau nên mang theo đồng hồ báo thức để không trễ giờ vào lớp!

- Buổi sáng tốt lành, Kusanagi – kun!

Kazuma đánh mắt sang phải, nơi cất lên giọng nói con gái vừa ồm ồm, vừa dịu dàng vang vọng bên tai mình. Và điều đầu tiên đập vào đôi mắt phờ phạc của Kazuma chính là một màu đỏ tựa như viên Ruby quý giá, một nước da trắng như viên ngọc trai được đánh bóng kỹ càng, và một mái tóc hồng bồng bênh cuốn theo chiều gió thổi. Hương thơm trên mái tóc ấy cũng giống như hương thơm từ những cánh hoa xung quanh xoa dịu đi tinh thần của Kazuma trong thoáng chốc.

Gương mặt này rất đỗi quen thuộc, Kazuma nhớ ra rằng mình đã từng trông thấy cô ấy trước đây.

- Cậu chính là... Chân Tổ mà tớ đã gặp hôm qua... À không, phải là bạn cùng lớp mới đúng, Eri Hoshimiya!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

- Chị nói sao Ayame nee – san? Kazuma đã đến trường rồi à?

Kozue và Tora hiện đang đứng trước cửa nhà Kazuma để đến lời cậu ta đi học như thường ngày. Nhưng tất cả những gì hai bạn trẻ nhận được là câu nói “ Kazuma đã đến trường rồi” từ người chị hai đáng kính của Kazuma.

- Xin lỗi Kozue – chan, Tora – kun vì phải mất công đến tận đây. Nhưng Kazuma nói rằng muốn đến trường sớm để hoàn thành nốt nghiên cứu của mình trước khi buổi học bắt đầu. Chị cũng không hiểu lắm lý do vì sao nó lại muốn tiếp tục chu trình nghiên cứu ở trường nhưng vì trông nó có vẻ vội nên chị cũng không dám hỏi!

- Dạ thôi, không có gì nghiêm trọng đâu ạ. Nếu Kazuma đã chịu đến trường sớm thì chứng tỏ một điều rằng Kazuma đã bắt đầu chuyển tâm vào giờ giấc đáng hoàng. Chúng ta phải mừng rồi mới phải. . . Vậy chúng em xin phép đến trường luôn đây ạ!

- Ủ, hai đứa đi đường cẩn thận. Nhớ để mắt đến Kazuma giúp chị nhé!

.....

Cũng giống như nhóm bạn Chân Tổ, Tora và Kozue cũng thường xuyên đến nhà Kazuma vào mỗi sáng sớm để mang cậu ta đi học chung. Vì Kazuma có thói quen thức đêm để tiến hành những cuộc nghiên cứu này họ nên quên giờ quên giấc, thậm chí cũng quên nốt giờ đi học là chuyện rất đỗi bình thường. Thành thử cậu ta rất cần một ai đó bên cạnh đóng vai trò như chiếc chuông báo thức để nhắc nhở Kazuma kịp giờ kịp lúc. Nhìn chung, Kazuma cũng tương tự như Eri, cũng thường không quan tâm đến mọi thứ xung quanh khi đã quá chú tâm vào một mục tiêu duy nhất, và cũng cần một người bên cạnh để nhắc nhở thường xuyên.

Tuy hơi phiền nhưng đối với Tora và Kozue mà nói, mỗi buổi sáng qua nhà Kazuma và lời cậu ta ra khỏi nhà, đã trở thành một trong những nhiệm vụ hàng đầu trong bảng danh sách việc làm cần phải hoàn thành trong ngày. Hơn nữa, họ còn là bộ ba bạn thân với nhau từ thuở nhỏ, nên chuyện này cũng đỗi bình thường và không khiến Tora hay Kozue tỏ ra khó chịu gì hết.

- Gru gru gru. . .

À không, cho phép được đính chính lại, có một chút khó chịu nặng nề ở đây, và tất cả sự khó chịu ấy đều xuất phát từ gương mặt chút cau có, không hài lòng mà Kozue vừa thể hiện vừa cất bước trên con đường duy nhất đến trường.

Cũng chính vì làm cái bộ mặt khó coi đó nên hai người họ đi ngang qua ai đó thì họ đều né sang một bên. Giống như những người dân xung quanh cảm thấy rằng nếu đụng đến Kozue, rất có thể sẽ xảy ra một điều gì đó vô cùng tệ hại. Bản năng sinh tồn của họ mách bảo rằng Kozue hiện đang rất nguy hiểm cần phải tránh càng xa càng tốt.

- Coi nào Kozue, cậu mà cứ làm như thế là người dân ở thị trấn này sẽ không có mấy ấn tượng tốt với chúng ta đâu. Nội chi nhìn đôi mắt của cậu thôi cũng đủ dọa họ thối đến tận răng rồi!

- Ai nhìn gì tớ chẳng quan tâm. Tớ hiện đang không có tâm trạng đây nên tốt nhất là đừng ai quấy rầy tớ. Nếu không tớ cắn rắng chịu. . . gru gru. . .

- Vì Kazuma à? Cậu khó chịu sau khi nghe tin Kazuma đã tự động một mình xách cái thân tàn tạ của cậu ấy đến trường trước mà không thèm đợi chúng ta sao!

- Chuẩn không cần chỉnh. Theo thường ngày thì đây là thời điểm chúng ta sẽ qua nhà, bắt thỉnh linh mở tung cánh cửa và chứng kiến cảnh tên ngố đó ngã ngựa từ trên ghế xuống sàn nhà một cú ngoạn mục. Chúng ta sẽ kéo lê cậu ta từ trên lầu xuống dưới nhà, “động” hết đồng hồ ăn điểm tâm vào miệng và tiếp tục kéo lê cậu ta đến trường... Vậy mà bây giờ tên ngố đó dám... .

- Oi oi, nói như vậy thì có hơi quá đáng đó Kozue. Nhiều khi tớ biết lý do vì sao Kazuma lại đòi đến trường sớm rồi... Nhưng mà này Kozue, nếu Kazuma đã có thể tự thân đi thẳng từ nhà đến trường, thì có nghĩa cậu ấy đã chịu đi ngủ sớm, chịu đặt báo thức tự dậy đúng giờ, chịu dùng điểm tâm sáng trước khi rời khỏi nhà. Chỉ bao nhiêu đó việc thôi, đã chứng tỏ rằng Kazuma trưởng thành rồi còn gì. Trông thấy người bạn thân của mình thành người lớn, cậu không thấy mừng cho Kazuma sao!

Quả thật là rất đáng mừng khi ta không còn phải đứng một chỗ hay cứ lèo đèo theo sau một ai đó để chăm lo từng ly từng tí cho một người. Lấy một ví dụ điển hình như những người mẹ, họ sẽ rất vui mừng khi những đứa con thơ thường nằm trong vòng tay che chở của mình nay đã có thể rời khỏi sự đùm bọc của mình và tự bươn trải lấy cuộc sống đầy gian nan thử thách bên ngoài. Bất cứ ai trưởng thành đều là một tin đáng mừng... Nhưng lý do vì đâu mà trông Kozue lại tỏ vẻ không vui như vậy. Sự tức giận, cau có trên gương mặt cô ấy nay dành phải nhường chỗ cho sự muộn phiền đầy trăn trở của một thiếu nữ độ tuổi nhiều đắn đo suy nghĩ. Ở góc độ này, ta sẽ không còn trông thấy một Kozue nghiêm nghị, dữ tợn với tất cả mọi người xung quanh, mà sẽ giống như một người mẹ đầy lo toan cho con cái mình.

Bàn tay phải siết lại thật chặt và đặt nó trước ngực trái, đôi chân cô ấy cứ tiếp tục bước đi như một lẽ tự nhiên của cơ thể. Đôi mắt Kozue trở nên xa xăm hơn khi chi biết hướng mũi xuống nền đất bên dưới.

- Tớ biết... tớ biết một ngày nào đó Kazuma sẽ tự đứng lên và lo lấy cuộc sống của chính bản thân mình. Dĩ nhiên là tớ rất vui mừng khi Kazuma có thể làm chủ được cuộc sống của chính mình mà không cần ai nhắc nhở... Nhưng tớ cũng cảm thấy có chút đắn đo, cảm thấy chút gì đó hụt hẫng vì giống như từ giây phút này trở đi, Kazuma không cần đến chúng ta nữa. Cậu ấy sẽ không cần đến chúng ta dẫu cậu ấy đến trường, không còn cần chúng ta nhắc nhở thời khóa biểu... Cứ nghĩ đến chuyện Kazuma không còn cần đến chúng ta... tớ cảm thấy có chút khó chịu ở đây!

Bàn tay Kozue vẫn chưa rời khỏi vị trí trước lồng ngực trái. Sự khó chịu mà cô ấy nói chính là ngay bên trong con tim nhỏ bé của một người con gái đang trong độ tuổi trưởng thành. Tora hiểu, cậu ta có thể thấu hiểu và thông cảm cho sự phiền muộn Kozue đang vướng phải. Được trông thấy một người trưởng thành thì đứng là rất mừng, nhưng như thế cũng đồng nghĩa với việc trách nhiệm của họ đối với người đó cũng đã kết thúc. Bao nhiêu năm cùng đi bên cạnh, nhắc nhở cho Kazuma đã trở thành một thói quen khó bỏ. Nay sau một đêm ngủ dậy như bao ngày, bỗng dưng họ không cần phải đi theo sau Kazuma nữa, cảm giác cũng trở nên trống trải và một chút cô đơn trong đó.

Vấn đề Kazuma tự thân tự lo được đối với Tora chẳng phải vấn đề gì nghiêm trọng. Nhưng xem ra người chịu ảnh hưởng nhiều nhất ở đây chính là Kozue. Cũng không thể nào trách được khi Kozue là người quen thân với Kazuma trước lúc Tora xuất hiện nữa kia mà... Chỉ có điều, dường như Tora hiểu lý do đằng sau sợi dây liên kết giữa Kazuma và Kozue, cậu ấy hiểu lý do thật sự cho nỗi phiền muộn trong tim Kozue.

- Biết sao không, trong mắt người khác, thì cậu giống như mẹ của Kazuma vậy. Khi chúng ta còn ở It. Harm Sokyuran, rất nhiều người đã trông thấy cậu luôn bên cạnh Kazuma như hình với bóng. Thậm chí cậu vẫn thường xuyên dậy sớm để làm bento sáng, trưa và mang theo cho Kazuma. Ngay cả khi Kazuma ngủ gật trong giờ nghỉ nhưng vẫn ngồi yên há miệng chờ thức ăn rụng xuống, thì cậu cũng là người nhận nhai dùng thìa gắp từng miếng trứng nhỏ cho cậu ấy nhai rồi nuốt. Cậu còn pha loại cà phê mà Kazuma yêu thích nhất rót xuống cốc hòng cậu ấy như rót xăng vào thùng chứa mang đi. Cuối cùng thì lại dùng khăn lau miệng cho Kazuma mà chẳng để cậu ấy tự thân vận động chút nào... Nghĩ lại những lần ấy, tớ lại không thể nhịn được cười... khu khu...

- Đồ... đồ ngốc... chuyện đó đã là quá khứ của mấy năm trước rồi. Bây giờ từ đâu có cần làm mấy chuyện như thế nữa. Mồ... đừng có nói ra một cách đơn giản như thế chứ!

Bình thường, Kozue nổi tiếng khó khăn khó gần và rất dễ nổi giận nếu gặp chuyện gì không vui. Nhưng sự tức giận từ cô ấy bắt nguồn cũng là do lo lắng quá cho tên Kazuma đầy phiền phức. Thật ra, cô ấy có một tấm lòng bao dung, tính cách hiền lành, ân cần, chu đáo và rất hay quan tâm đến người khác. Kozue luôn tự nhủ mình là chỗ dựa tinh thần cho Kazuma, nên cô luôn tự ép bản thân mình phải trở nên mạnh mẽ, cứng cỏi để không bị ai bắt nạt. Kozue nghĩ rằng chỉ cần mình gục xuống, thì Kazuma sẽ mất đi trụ cột nên dù làm gì thì làm, tuyệt đối không được để người khác trông thấy mặt yếu của mình... Mặt yếu của Kozue... có lẽ cũng tương tự như bao cô gái khác, cũng dễ dàng bị xúc động bởi những điều nhỏ nhặt, cũng dễ đổ mắt và luống cuống hay nói năng lắp ba lắp bắp khi gặp phải chuyện xấu hổ. Phải là người chơi thân và hiểu Kozue từ nhỏ thì mới biết những mặt đáng yêu ẩn chứa sâu bên trong gương mặt nghiêm túc của Kozue.

Nhưng khi nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ, bao gồm cả những chuyện linh tinh mà Tora đã kể. Kozue càng đo mặt thẹn thùng hơn, khi đó cô không nghĩ rằng những hành động của mình lại đáng xấu hổ như thế. Nghĩ lại rồi mới thấy, chắc mình cần phải tìm một cái gì hay một góc nào đó trốn tiết đi cho xong.

- Thời gian đó, Ayame nee – san phải đi công tác vài tháng nên chị ấy đã nhờ tớ săn sóc cho Kazuma. Tính cách Kazuma thì cậu biết rồi đó, chắc chắn cậu ấy sẽ vì học hành nghiên cứu mà quên mất giờ giấc sinh hoạt của bản thân. Thế nên, tớ đành mang theo bento trừ trường hợp cậu ấy chưa ăn uống gì. Và cũng vì thức đêm không chịu ngủ nên cậu ấy mới ngủ gật trong lớp. Buồn ngủ vì không ngủ đúng giờ, nhưng bao từ vẫn luôn liên hồi do không ăn uống đàng hoàng, nên tớ đành... phục vụ cậu ấy đến tận miệng!

- Nhưng cậu làm quá lại khiến người khác nghĩ giữa hai cậu có gì đó. Mà từ phải công nhận cái thói ầu ả bẽ bối của Kazuma thì không chê vào đâu được. Ayame nee – san vừa rời khỏi nhà có mấy ngày mà nhà cửa chẳng khác chi cái chuồng động vật trong sở thú, báo hại hai chúng ta phải mất nửa ngày để dọn dẹp... Nghĩ lại thấy oái oái thật chứ. Xong vụ đó, tớ về nhà nằm liệt giường và không ra ngoài chơi với đám bạn dù rằng đã chủ động hẹn họ trước!

- Kazuma thế nào thì cậu cũng biết rồi. Cậu ấy không thể làm được bất cứ chuyện gì nếu không có sự chăm sóc của chúng ta. Nay không cần phải theo sau cậu ấy, tớ cảm thấy có chút gì đó hụt hẫng!

- Cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác. Khi Kazuma đã nhận thức được những gì mình làm thì xem như trách nhiệm của chúng ta cũng đã hoàn thành. Phải chấp nhận như một sự thật hiển nhiên thôi Kozue!

Buồn thì buồn, nhưng Kozue cũng không thể phủ nhận được rằng Kazuma đã không còn là sự lo lắng thường ngày mà Kozue phải đóng vai trò như một người mẹ chăm sóc từng ly từng tí nữa. Không cần phải bận tâm đến Kazuma... Mà nói là như vậy nhưng ai biết được điều gì sẽ xảy đến. Chính vì Kazuma tự bươn ra khỏi cuộc sống bên ngoài nên mới có nhiều điều đáng lo hơn là yên tâm.

.....

- Cái của trời gì thế này. Tại sao đến trường mà không thêm báo bọn mình một tiếng. Rút cuộc thì Eri đang suy nghĩ cái gì không biết!

Nếu bên nhóm Pro có Kazuma là cốt lõi của nhiều vấn đề gian nan thì bên nhóm Vam, Eri sẽ thay vào vị trí người cần được quan tâm lo lắng. Nhìn chúng thì hai nhóm họ cũng chẳng khác nhau là bao, cũng có vấn đề riêng đáng để suy nghĩ, và tất cả những rắc rối ấy đều xoay quanh hai nhân vật cùng tự ý tách nhóm đến trường sớm ngày hôm nay.

- Bỏ đi Hiyama – kun, nhưng chẳng phải rất tốt khi hay tin Eri đã tự động thức dậy, dùng điểm tâm sáng và tự một thân một mình đến trường sao? Đó là một tin đáng mừng đấy chứ!

- Phải, bình thường cậu ấy sẽ không chịu rời mình khỏi phòng nếu không phải là Hiyama. Nay Eri đã tự thân tự động làm những việc mà đáng lẽ Hiyama đảm trách. Điều này chứng tỏ Eri đang ngày một trưởng thành hơn. Cậu phải cảm thấy vui mới đúng chứ Hiyama!

Cũng giống như Kozue, nếu Eri có thể tự giác được những gì mình đang làm và không cần đến sự giúp đỡ của bất kỳ ai thì quả thật là một tin đáng mừng. Chỉ có điều Eri là một cô gái có chút lơ đãng, hơi vụng về và thường xuyên gây nên lỗi khi làm bất cứ việc gì. Đó là chưa nói đến bản tính nhút nhát, dễ ngập ngừng trước những quyết định khó khăn trong cuộc sống mà Eri thường mắc phải. Trừ những người trong thị tộc, Eri rất ngại ngùng trong việc giao tiếp với thế giới bên ngoài, hay nói một cách khác, Eri còn không thể đứng vững trong một xã hội bon chen lắm thị phi với nhịp điệu sống quá nhanh. Và mỗi lần hoảng sợ, Eri đều hay núp sau lưng Hiyama. Hiyama giống như một trụ cột tinh thần bảo vệ cho Eri. Không có Hiyama, có lẽ Eri sẽ không thể bước chân ra xã hội loài người như ngày hôm nay. Không có Hiyama, có lẽ Eri sẽ chỉ mãi là một cô gái tự nhốt mình trong căn phòng đó và mê mẩn với những ước mơ không bao giờ trở thành hiện thực.

Nếu nói mối quan hệ giữa Kozue và Kazuma như một người mẹ chăm lo cho đứa con trai, thì mối quan hệ giữa Hiyama và Eri cũng như một người bố đơn thân đang ra sức chăm sóc cho cô con gái duy nhất của mình. Cả hai đều đang cố gắng bảo vệ người mà mình yêu thương... Nhưng giờ đây, họ sẽ phải chấp nhận một sự thật hiển nhiên rằng những đứa con mà mình luôn hết mình bảo vệ, nay đã không cần sự chăm lo ấy nữa. Chúng đã có thể tự mình bước chân ra thế giới bên ngoài để học hỏi những điều tốt đẹp nhất tồn tại trong cuộc sống này.

Hiyama cũng có nỗi muộn phiền riêng. Chung sống với nhau từ thuở nhỏ, trải qua hơn chục năm, Eri bám lấy vấu áo Hiyama và sợ sệt với bất kỳ mọi thứ xung quanh. Hiyama luôn là người đứng phía trước, bảo vệ cho Eri đã trở thành một thói quen, một lẽ tự nhiên không thể thay đổi. Bỗng dưng công việc bảo vệ Eri không còn trở nên cần thiết, hay nôm na cho dễ hiểu hơn thì Hiyama không cần phải trở thành trụ cột tinh thần cho Eri... Chính vì lý do đó khiến Hiyama trở nên trầm ngâm hơn, đôi mắt đỏ của cậu ta cũng xa xăm đầy phiền muộn hơn.

.....

Đầy ắp hẳn là một cuộc gặp gỡ do duyên phận sắp xếp. Từ ngôi trường mới đi thẳng về hướng Bắc sẽ gặp một ngã ba đường. Nếu vòng sang phải thì sẽ vào sâu trung tâm thị trấn ven biển, nơi ở của những người dân sống gần biển, đồng thời cũng là nơi ở của những nhà khoa học như Kazuma, Kozue và Tora. Và nếu tiếp tục đi thẳng về hướng Bắc thì sẽ đến chân dãy núi Himako hùng vĩ với những rừng cây xanh um tùm rậm rạp. Chỉ cần vượt qua được hết dãy núi Himako ấy, tiến sâu một chút vào bên trong thì sẽ đến được ngôi làng của thị tộc Chân Tổ. Nói cho một cách ngắn gọn, thì ngã ba đường ấy chính là nơi giao nhau giữa con người và Chân Tổ. Cũng vì đây là con đường duy nhất để đến được ngôi trường mới, nên việc nhóm Vam và Pro đụng mặt nhau là điều không thể tránh khỏi... Giống như...

- Argh, các người đây là... mấy tên nhà khoa học...

- Mắt đỏ, da trắng... các người là Chân Tổ!

Sau cùng thì hai nhóm cũng gặp mặt với nhau. Bắt nguồn đầu tiên là việc Hiyama và Kozue cùng tỏ ra thái độ tròn mắt ngạc nhiên rồi đưa tay chỉ thẳng vào nhau như thể đang nhìn thấy sinh vật lạ.

Nhưng chỉ ít giây sau, từ sự ngạc nhiên đã chuyển sang sự thù địch, ganh ghét khi cả Hiyama và Kozue đều kỳ co nhau bằng ánh mắt sôi sục ngọn lửa chiến đấu. Hai người họ cùng nghiêng răng nghiêng lợi và trừng nhau với những tia nhìn hình viên đạn nói thì sét liên hồi... trông chẳng khác gì mấy đứa trẻ con ngoài công viên thì thổ nhau ai đứng ai sai... Chắc, điều này cũng dễ hiểu thôi, một bên là các nhà khoa học luôn tin vào trí tuệ, khả năng lập luận logic và không tin vào những đức tin dị đoan. Một bên là giống loài sống dựa vào truyền thuyết, những phong tục được lưu truyền qua nhiều thế hệ, và nghĩ rằng khoa học là một điều cực kỳ tệ hại đối với đức tin của họ. Làm sao có chuyện họ có thể thân thiết với nhau khi cả hai bên thuộc hai thế giới quan hoàn toàn trái ngược nhau.

- Các người xuất hiện ở đây làm gì thế hả?

- Hối thế là gì g? Đây là con đường duy nhất để đến trường. Nếu không đi thì còn đường nào để đi, chẳng lẽ lại lợi biển đâm thẳng vào khuôn viên trường học sao? Vậy còn mấy người, những nhà khoa học đại tài của thế giới đang làm cái gì ở đây vậy?

- Dĩ nhiên là đi học rồi, có như thế mà cũng hỏi. Vì chỉ có duy nhất con đường này nối thông đến trường nên chẳng còn cách nào khác ngoài việc đi qua nó!

- Heh, các nhà khoa học, những nhân vật sở hữu trí thông minh siêu việt lại phải xách thân đến trường học sao? Nghe cứ thấy vô lý thế nào ấy. Chẳng phải các nhà khoa học thường hay tự giam mình trong phòng nghiên cứu và mầy mò như điên mầy cái trò thí nghiệm vô văn gì đó sao. Nay phải đến trường như thế này... trông thật thảm thương!

- Huh, nghe nói Chân Tổ là sinh vật có trí thông minh vượt xa loài con người gấp nhiều lần, vậy mà vẫn phải đến một ngôi trường dành riêng cho con người thì thật mất mặt quá thể. Hơn nữa, Chân Tổ là loài ngu ngay và thức về đêm, các người lại đi học vào buổi sáng và ngủ về đêm... Nếu thế thì có bị tính như những Chân Tổ khác người trong một tập thể toàn những kẻ khác người không nhỉ?

- Nói cái gì đấy hả?

Rồi họ lại tiếp tục xông vào cãi nhau rồi dè dặt nhau không có điểm ngừng. Hiya và Kozue, hai con người không bao giờ chịu thua trước bất kỳ ai, vì những người mà họ thương yêu, họ buộc phải trở nên mạnh mẽ để trở thành chỗ dựa tinh thần vững chắc. Nên mới xảy ra trận cãi nhau không cân sức vào buổi sáng. Nếu so sánh giữa hai bên thì dường như, Hiya và Kozue khá giống nhau về nhiều mặt, nhưng thật tiếc khi cả hai vẫn chưa thể nhìn ra được điểm đó của nhau.

- Hiya – kun, đừng có cãi nhau nữa, mau dừng lại đi nào!

Hebi phải gắng sức kéo tay Hiya trở lại nếu không muốn trở thành tiêu điểm chú ý cho buổi sáng hôm nay. Nơi họ đang đứng là đường giao nhau giữa thị trấn con người với dãy núi Himako, đây cũng là con đường duy nhất để đến được vịnh biển, nơi có bến cảng và những con thuyền sẵn sàng ra khơi để chiều tối mang về cả mẹ cả nuôi sống gia đình. Chính vì vậy, mới sáng sớm ra sẽ có rất nhiều người trong thị trấn đi ngang qua con đường này để đến bến cảng. Và sẽ thật không hay nếu để họ thấy cảnh tượng mấy đứa nhóc học sinh chung một trường mà lại cãi nhau không ngừng giữa đường giữa phố.

- Coi nào Kozue, bản mặt cậu bình thường đã khó gần rồi, giờ còn ra sức cãi nhau nữa, bộ cậu tính hù dọa hết tất cả mọi người ở đây sao? Hạ hạ hạ hóa để còn chuẩn bị đầu trí với Kazuma nữa!

Phía bên kia, Tora cũng hợp tác trong chuyện can ngăn Kozue. Cậu ta kéo chiếc dây cặp khoác chéo vai Kozue về phía mình trong khi cô ấy vẫn đang vung tay vung chân, miệng cứ cất lên âm thanh “xà xà” như loài mèo đánh nhau với loài chó. Tora cũng hiểu ra nếu để hai người họ tiếp tục cãi nhau giữa chốn đông người thì thế nào cũng sẽ nhận một cái kết không tốt cho cả hai nhóm Vam và Pro. Nên cách tốt nhất là nên ngăn không cho mọi chuyện trở nên xấu thêm

.....

- Xin lỗi xin lỗi, vì gặp chút chuyện không vui nên Kozue mới tỏ ra dứt dây động rừng như thế này. Thành thật xin lỗi!

- Mình cũng vậy, vì lo lắng cho một người bạn nên Hiya – kun mới khó tính như vậy. Mong hai người tha thứ cho sự nóng nảy của Hiya – kun!

Có hai người cãi nhau thì sẽ có hai người đứng ra nói lời xin lỗi. Tính ra thì Hebi và Tora là những người biết phải biết trái... trong khi hai nhân vật gây ra cả mớ hỗn tạp này vẫn chẳng ưa gì nhau, đến mức còn không thèm nhìn mặt nhau nữa. Trông họ chẳng khác chi trẻ con. Tại sao Hiya và Kozue không thể nhìn nhau bằng ánh mắt thân thiện một chút, giống như Hebi, Namehari với Tora chẳng hạn, tuy hai bên thuộc hai thế giới quan khác nhau, nhưng họ vẫn có thể cười nói và thông cảm cho nhau kia mà.

- Các cậu là những Chân Tổ học chung lớp với chúng tớ phải không. Cậu đây là...

- Hebi Shimikaze!

- Còn tớ là Namehari Kobayashi!

- À phải... Shimikaze – san và Kobayashi – san... Tora Izukage, còn đây là Kozue Toriyama, hân hạnh được gặp mặt!

- À vâng, còn cậu ấy là Hiya Kinozuka... một lần nữa hân hạnh được làm quen với mọi người!

Đó... chỉ cần vài câu nói xã giao bình thường thôi cũng đủ khiến cho mối quan hệ giữa hai bên từ thù địch trở nên thân thiết. Hebi và Tora đang thể hiện điều đó rất tốt, vậy mà Hiya lẫn Kozue đều không muốn chuyện ấy xảy ra chút nào. Cũng khó khăn cho hai con người vẫn còn bị mang nặng tư tưởng xấu về hai chủng loài. Nếu muốn thay đổi quan điểm trong họ yêu cầu cần phải có thêm thời gian cũng như những hình ảnh tốt khác làm minh chứng củng cố thêm lòng tin trong họ.

- Ủa... hình như nhóm các cậu vẫn còn thiếu một người nữa thì phải. Cô bạn có mái tóc hồng ấy...

- À vâng, cậu ấy là Eri Hoshikaze, thường thì chúng tớ vẫn hay đi chung với nhau đến trường, nhưng hôm nay thì...

- Có lẽ vì là muốn tranh thủ ôn bài tập từ hôm qua nên cậu ấy đã đến trường trước chúng tớ!

- Heh, quả là một cô bạn chịu chăm chịu khó. Nghe nói từ thị tộc Chân Tổ để xuống được chân thị trấn phải vượt qua nhiều chướng ngại vật trên đường. Vậy mà ngày nào các bạn cũng đều phải vượt qua hết chúng. Chân Tổ thật đáng ngưỡng mộ!

- Ấy không không, là vì chúng tớ đều là người thuộc thị tộc Chân Tổ nên đã quá quen với những cạm bẫy trong rừng. Chỉ cần vượt qua vài lần thì sẽ đoán được mối nguy hiểm đến từ đâu mà biết đường để tránh. Chứ nếu cho chúng tớ vài thử thách khác so với ngày thường thì chắc... chúng tớ chẳng biết đường nào mà lần!

- Nhưng mỗi ngày cứ đi qua đi lại khu vực đó cũng đủ khiến cho thể lực trở nên tốt hơn. Nhiều khi cứ duy đây trong rừng cũng giúp cho phản xạ và các giác quan trở nên nhạy bén hơn. Có lẽ đây là bí kíp để giúp cho Chân Tổ có sức khỏe cũng như sức đề kháng vượt xa con người bình thường. Thật thú vị phải không hả Kozue...

Trong một thoáng chốc Tora quên bồng đi mất tâm trạng Kozue hiện không được tốt. Nhìn cái bản mặt khó chịu của cô ấy đủ nhắc nhở Tora một điều rằng: ngay tại thời điểm này, đừng có kêu Kozue hay nhắc đến thứ gì đó liên quan đến Chân Tổ. Muốn hiểu thêm về Chân Tổ thì chỉ có Kazuma thôi, chứ còn Kozue thì còn lâu.

- Hà hà, xin lỗi, Kozue bình thường xấu tính vậy đó, nhưng bên trong cậu ấy cũng như bao cô gái khác thôi. Mong các cậu đừng bận tâm!

- À vâng, không sao đâu... Dừng rồi, hình như bên hai người vẫn còn thiếu một bạn nữa thì phải...

- Đúng nhì, hình như vẫn còn thiếu mất một người. Cái cậu tóc đen tên... hum... xin lỗi, mới có một ngày chúng tớ vẫn chưa thể nhớ được hết tên mọi người trong lớp. Tớ nhớ cái cậu mang danh hiệu Einstein ấy!

- Là Kazuma Kusanagi. Cậu ấy cũng là người bạn thuở nhỏ của chúng tớ. Và chúng tớ vẫn thường hay sang nhà rù cậu ấy đi học chung. Nhưng hôm nay cậu ấy cũng đến trường từ sớm để hoàn thành công trình nghiên cứu của mình. Chắc là do sợ Kozue phá đám giữa chừng nên Kazuma mới chuẩn đi sớm như vậy!

- Thì ra là như thế... cũng giống với Eri!

Từ khi nghe câu “ cũng giống với Eri”, Hiya bắt đầu tỏ thái độ khác hẳn so với lúc hờn ghét ban nãy. Đầu tiên, Hiya đã tự đặt câu hỏi liệu tất cả chỉ là ngẫu nhiên tình cờ hay thật sự có một sự sắp xếp nào đó bên trong. Sau đó Hiya tự trấn an bản thân mình rằng sẽ không thể có sự sắp đặt nào ở đây, tất cả chỉ là tình cờ thôi, đừng nên lo lắng quá nhiều vì nó... Nhưng cũng chính vì không nên lo lắng quá nhiều nên Hiya càng trở nên dần do hơn. Eri mà cậu ấy biết sẽ không dám làm bất cứ điều gì nếu không phải là thứ cô ấy quan tâm đến. Lý do cô ấy rời nhà rất sớm... lại thêm chuyện tên Kazuma gì kia cũng biến mất khỏi nhà từ rất sớm, và cả hai đều có chung mục đích là đến trường. Hơn nữa, Hiya đã đề ý thấy thái độ của Eri từ ngày hôm qua... thái độ của cô ấy hướng ánh mắt ngưỡng mộ sang Kazuma...

- Đừng nói là... chết tiệt...

Không nói không rằng với bất kỳ ai trong nhóm, kể cả Hebi hay Namehari, Hiya chạy một mạch từ đoạn đường này đến trường với tốc độ nhanh nhất có thể.

- Hiya – kun, cậu đi đâu vậy? Hiya – kun...

Dù có gọi thế nào đi nữa thì Hiyama cũng không thèm nghe. Cậu ấy chỉ quan tâm đến Eri và chỉ chạy đi thật nhanh với nỗi thấp thòem lo sợ trong lòng càng lúc càng lớn dần.

Những lúc như thế, càng có lý do để Kozue chỉ trích Hiyama.

- Tên đó bị sao vậy? Bỏ đi trong khi bạn bè còn đang đứng đây. Bộ hẳn bị ám đầu à?

Sẽ không ai có thể hiểu được Hiyama... sẽ không ai có thể thấu hiểu được cảm giác của Hiyama nếu không phải người luôn bên cạnh Hiyama trong khoảng thời gian dài. Ngay cả Namehari chưa chắc đã hiểu suy nghĩ Hiyama khi hai người chơi chung với nhau từ thuở nhỏ. Chỉ có Hebi mới biết... chỉ có Hebi mới hiểu nỗi lo lắng trong Hiyama như thế nào. Chỉ có Hebi mới hiểu sự quan tâm của Hiyama dành riêng cho Eri to lớn ra sao. Và sẽ không có một thứ gì đủ khả năng đánh bật hình ảnh Eri trong tâm trí Hiyama... Sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

- Hiyama – kun...

- Vậy tờ bắt đầu đây, cậu chuẩn bị chưa?

- À... ừ... rồi... mong cậu nhẹ tay với mình!

Giữa một vườn hoa tràn ngập những sắc màu từ mình dưới những ánh nắng ban mai của ngày mới. Cùng những cơn gió thoảng nhẹ thổi qua, mang biết bao nhiêu hương thơm từ khắp mọi nơi tề tụ về đây. Một khung cảnh lãng mạn, đậm chất thơ, đẹp như một bức tranh phong cảnh sơn dầu được vẽ lên từ bàn tay của một nghệ nhân đại tài nhất mọi thời đại. Và ngay chính giữa bức tranh tuyệt vời ấy, một chàng trai và một cô gái đang trong độ tuổi mới lớn đang tiến sát về phía nhau. Họ tiến đến gần nhau đến nỗi có thể nghe thấy từng nhịp đập từ con tim, nghe thấy hơi thở nồng nàn của nhau... và rồi thì chuyện gì tới cũng sẽ tới.

Kazuma bất thành linh đưa cả hai tờ thành nắm đấm về phía trước mặt Eri.

- Tay nào?

- Uhm... trái!

Kazuma mở lòng bàn tay trái ra thì bên trong là một đồng xu giá 5 yên.

- Đúng rồi, vậy tiếp theo!

Kazuma đưa cả hai tay ra sau lưng làm gì đó không biết. Nhưng chỉ vài giây ngắn ngủi sau, Kazuma một lần nữa đưa cả hai nắm đấm tay về phía Eri.

- Tay nào?

- Trái!

Xòe lòng bàn tay ra vẫn là đồng xu 5 yên lúc nãy. Đường như vẫn chưa chịu thua, cậu ta vẫn tiếp tục đưa cả hai tay ra sau lưng một vài giây rồi lại chia ra trước mặt.

- Giờ thì tay nào?

- Phải!

- Chắc chưa?

- Chắc chắn, là tay phải!

Kazuma xòe lòng bàn tay phải, thì đồng xu 5 yên ấy đang nằm gọn gẽ trong lòng bàn tay phải đúng như Eri nói.

Kazuma cảm thấy nếu còn tiếp tục thì kết quả cũng sẽ không thay đổi, rồi thì Eri vẫn sẽ đoán được chính xác đồng xu nằm ở bên tay nào nên Kazuma quyết định không chơi trò này nữa. Nhưng cũng nhờ vào trò đoán vị trí đồng xu ở đầu, Kazuma cũng đủ đưa ra kết quả cuối cùng và dùng một cây bút ghi ghi chép chép vào một cuốn sổ tay nhỏ.

- Làm thế nào cậu lại biết chính xác vị trí tờ giấu đồng xu?

- Mình cũng không rõ nữa, mình chỉ đoán dựa theo linh cảm thôi!

- Chỉ dựa đoán theo linh cảm, cộng thêm thời gian phán đoán không quá lâu. Nhiều đây có thể kết luận một điều rằng giác quan thứ sáu của Chân Tổ còn nhạy bén hơn cả con người có giác quan nhạy bén nhất tính đến thời điểm này... Rất tốt, mình sẽ dựa vào những đặc điểm này để củng cố thêm luận án tiến sĩ của mình về dòng máu hiếm!

Thì ra tất cả đều là trò do Kazuma bày ra để kiểm tra mọi thứ thuộc về Chân Tổ. Có vẻ như sau một đêm dài trần trọc ngủ không yên, Kazuma cứ bận tâm đến những gì Ayame nói: “Nếu cứ bình chân như vại mà chẳng có kế hoạch gì tiếp theo thì sẽ dễ phí mất cơ hội ngàn năm có một được gặp Chân Tổ”... nên Kazuma đã nghĩ đến việc phải làm một thứ gì đó không ít thì nhiều. Và rồi cậu ta chợt nảy ra ý kiến rằng mình sẽ tiến hành một số bài kiểm tra về Chân Tổ. Dù sao thì Kazuma vẫn còn rất nhiều thắc mắc, cũng như đã từng đặt rất nhiều nghi vấn về cuộc sống, tập tính hay cấu tạo, đặc điểm riêng của loài Chân Tổ. Thế nên mới sáng sớm ra, vừa gặp được Eri, giống như gặp được một vận may cần phải tiến hành ngay và luôn. Kazuma đã hỏi xin phép Eri cho mình được tìm hiểu thêm về giống loài và cô ấy đã đồng ý. Vậy nên mới có trò chơi đoán vị trí đồng xu như ban nãy. Mục đích của trò chơi này là để kiểm tra giác quan thứ sáu của Chân Tổ... và cậu ấy đã rút kết ra được rằng: Chân Tổ có giác quan thứ sáu còn nhạy bén hơn cả người bình thường.

- Ngay cả người nhạy bén nhất cũng phải ngập ngừng trong một khoảng thời gian nhất định. Còn cậu thì gần như không cần khoảng thời gian chết đó... Phải thừa nhận rằng giác quan của Chân Tổ thật tuyệt vời!

Nghe như thế, Eri cảm thấy vui trong lòng. Cô từng nghĩ nếu có thể giúp Kazuma hiểu thêm về Chân Tổ, biết đâu sẽ khiến cho mối quan hệ giữa loài Chân Tổ và con người trở nên tốt đẹp hơn. Một công đôi ba việc, thành thử ra Eri không tỏ ra mấy khó chịu trước công cuộc kiểm tra của Kazuma, trái lại còn mang theo thái độ tích cực nhiều hơn so với dự tính. Nhưng bên trong sự phấn khích ấy, Eri vẫn cảm thấy một chút gì đó hụt hẫng... cô cảm thấy một chút lạc lõng vì dường như Kazuma chỉ quan tâm đến kết quả kiểm tra mình gặt hái được. Cậu ta chẳng thèm nhìn Eri dù chỉ một cái nếu không phải vì mục đích kiểm tra.

- Nhưng mà chỉ riêng cậu mới có giác quan thứ sáu nhạy bén hay tất cả người trong thị tộc Chân Tổ đều như vậy?

- Mình cũng không rõ lắm. Nhưng mỗi lần làm bếp, mẹ mình hay bắt chợt vung nĩa về phía bức tường khiến cho con gián chết ngay tại chỗ. Mẹ mình phóng hay lắm nhé, không cần ngoảnh mặt lại nhìn cũng phi nĩa trúng đích!

Kazuma thoáng suy nghĩ ngay đến cảnh tượng một người mẹ hiền đang chăm lo bữa tối cho gia đình. Một người mẹ vừa chiến xảo với chiếc chảo rán đầy dầu mỡ nóng hổi, vừa tươi cười trò chuyện cùng cô con gái đang ngồi làm bài tập ngoài phòng khách, thì bỗng dưng người mẹ hiền ấy nhẹ nhàng đặt chiếc gĩa trên tay xuống và nhanh chóng nâng chiếc nĩa ba đinh nhọn hoắt vung thẳng ra phía sau trúng ngay con gián dính chặt trên tường. Một cú phóng nhanh, dứt khoát, chuẩn xác và không cần phải ngoảnh mặt lại kiểm chứng cũng biết mục tiêu đã ngừng thở hoàn toàn.

Kazuma chưa từng chứng kiến thấy cảnh đó vì Ayame luôn dọn dẹp nhà cửa hàng ngày. Nhà cửa gọn gàng sạch thì không bao giờ xuất hiện một con gián hay một con chuột chạy ngang qua. Nên Kazuma không cần phải thấy cảnh Ayame phóng nĩa hay phóng dao vù vù như mẹ Eri. Nhưng Kazuma có thể tưởng tượng ra viễn cảnh tương tự... Nếu một ngày Ayame cũng đang nấu nướng rồi bất thành linh vung dao phóng suốt qua, cảm pháp vào lưng một con gián dính thẳng lên tường nhà... Kazuma cảm thấy chút rợn người và vùng mình.

- Nói như vậy tức là không phải chỉ riêng cá nhân mà về cơ bản, giác quan của tất cả Chân Tổ đều vô cùng nhạy bén. Đây ắt hẳn là một phát hiện đầy thú vị... Vậy còn các giác quan khác thì thế nào? Chẳng hạn về thị giác?

- Minh không chắc, nhưng trong thị tộc Chân Tỏ chẳng ai đeo mắt kính hết. Từ người trẻ cho đến người già, không một ai phải đeo mắt kính!
- Chu cha, không cần đeo kính, dù cho tuổi đã già, mắt mũi không còn được như thời còn trẻ. Xem ra thị giác của Chân Tỏ cũng bền và tốt hơn so với con người. Bản thân cậu thì sao? Có bao giờ cậu thấy khó chịu hay tụt nước mắt nhỏ ra không rõ lý do chưa?
- Thị thoàng cũng có. Những lúc mình đọc sách trong đêm khuya mà không có đèn hay nhà bỗng dưng cúp điện thì mắt mình có mỏi chút. Nhưng sang ngày hôm sau thì mình thấy bình thường trở lại!
- Are... cậu đọc sách trong đêm khuya ư? Cậu có thói quen như vậy từ bao giờ?
- Được hơn 5 năm nay rồi!
- Chu cha, 5 năm đọc sách không cần bóng đèn, mà không cần phải đeo kính. Thị lực của Chân Tỏ vững bền đến chừng ấy thì quả thật là một phát hiện rất lớn đây!

- Cũng không hẳn là bền đâu, nếu nhìn vào ánh sáng mặt trời quá lâu thì mắt chúng mình sẽ bị hư mắt. Chúng mình quen sống trong bóng tối nên việc nhìn rõ được thứ gì đó trong tối cũng bình thường như nhìn vào ban ngày!

Kazuma chợt nhớ đến tập tính của loài Chân Tỏ. Những sinh vật sống trong màn đêm là chủ yếu thì một lẽ hiển nhiên rằng những giác quan của họ trở nên tốt hơn vào ban đêm. Nhưng Kazuma vẫn ưu tiên quan điểm giác quan của Chân Tỏ ngay từ đầu vốn dĩ đã rất tốt rồi. Ngoài ra, Kazuma tự hỏi với một đôi mắt đỏ như viên Ruby thế kia... liệu nó có phát sáng trong đêm giống như đèn pha ô tô hay không. Nếu đôi mắt đỏ đó đóng vai trò như một chiếc đèn pin thì cuộc kiểm tra này của Kazuma càng trở nên thú vị.

- Đợi một chút. Nhắc đến Chân Tỏ, thì gắn liền với hình ảnh loài dơi. Có khi nào các cậu nhìn thấy được mọi vật tốt trong đêm là nhờ vào khả năng bắt sóng siêu âm như loài dơi chăng? Thị tộc Chân Tỏ các cậu có nuôi dơi không?
- Dơi là loài động vật thuộc bộ dơi, tên khoa học là Chiroptera, bộ có số lượng loài nhiều thứ hai trong lớp thú với khoảng 1.100 loài. Khoảng 70% số loài dơi ăn sâu bọ, số còn lại chủ yếu ăn hoa quả và chỉ có vài loài ăn thịt. Đợi cần thiết cho hệ sinh thái bởi chúng đóng vai trò thụ phấn hoa hay phát tán hạt cây, sự phân tán của nhiều loại cây phụ thuộc hoàn toàn vào loài dơi. Loài dơi nhỏ nhất là dơi mũi lợn Kitti chỉ dài 29-33mm, nặng khoảng 2 gam. Loài lớn nhất là dơi quả đầu vàng với sải cánh dài 1.5 mét, cân nặng khoảng 1.2 kg.
- Một số thông tin chung về loài dơi cũng như gương mặt giống chuột nhưng có cánh như loài chim xuất hiện trong tâm trí Eri. Và chỉ vừa nghĩ đến thôi, toàn thân Eri đã bùn rùn rã rời, tay chân lạnh ngắt, mặt mày trở nên xanh mét đầy sự lo âu căng thẳng. Thân hình nhỏ nhắn của Eri khẽ run lên từng đợt nhẹ khi cô ấy tự vòng hai tay ôm lấy cơ thể mình, rúc lại như đang ở nơi lạnh nhất của thế giới.
- Cậu ớn đó chứ?
- Minh xin lỗi... nghe đến dơi là mình thường tỏ ra như vậy. Minh không thích dơi cho lắm nên là...
- Cậu... không lẽ sợ dơi sao?
- Minh xin lỗi...

Eri đã mở lời xin lỗi nhưng thực ra Kazuma mới phải là người nói lời xin lỗi. Kazuma nhận ra mình đã vô tình chạm đến nỗi sợ hãi của Eri. Ai mà chẳng có nỗi sợ riêng, kể cả con người bình thường hay giống loài đặc biệt như Chân Tỏ thì cũng đều có điểm mạnh điểm yếu của mình. Giống như Kazuma mạnh về các công trình nghiên cứu của nhân loại, nhưng lại không thể nói dối hay biểu lộ cảm xúc. Eri cũng có điểm yếu điểm mạnh riêng... Nhưng dù nói thế nào đi nữa, Eri đã khiến Kazuma đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Kazuma không hề nghĩ rằng Chân Tỏ như Eri, sinh vật được so sánh như loài dơi nhưng lại rất sợ dơi... Đúng là trên thế gian này vẫn còn nhiều điều tưởng chừng như vậy nhưng thực chất lại không hề đơn giản như mình đã nghĩ.

.....

- Có lẽ tìm hiểu thông tin đến đây là đủ rồi. Dù sao giờ vào lớp cũng đã gần kề. Sẽ thật không tốt nếu cả hai lại đến muộn như ngày đầu tiên và khiến mọi người lo lắng nữa. Mặt khác, với tình trạng của Eri hiện giờ, Kazuma thiết nghĩ mình không được phép bắt ép Eri làm quá sức mình. Nên dừng lại ở đây thôi.
- Cảm ơn vì những thông tin vô cùng bổ ích. Tớ rất cảm kích cậu khi đã chịu dành chút thời gian để tớ tìm hiểu thêm về loài Chân Tỏ. Chắc chắn tớ sẽ hậu tạ cậu sau!
- Heh, hết rồi ư? Đó là tất cả những gì cậu muốn biết về loài Chân Tỏ chúng mình sao?
- Thật lòng mà nói, vẫn còn rất nhiều điều tớ muốn biết về Chân Tỏ, như tập quán, thói quen sinh hoạt và một vài yếu tố khác. Nhưng tớ thiết nghĩ những bí mật về cuộc sống của họ không thể tiết lộ ra bên ngoài một cách dễ dàng. Tớ không dám đòi hỏi nhiều thêm...
- Không sao đâu... chắc chắn sẽ không sao đâu...

Giọng nói dứt khoát, chừng chạc của Eri khiến Kazuma phải dừng lại trong vài giây. Sáu trong đôi mắt đỏ của cô ấy hiện lên niềm tin vô cùng mãnh liệt. Một sự tin tưởng tuyệt đối của Eri đối với người con trai mang tên Kazuma.

- Sẽ không sao đâu, nếu Kusanagi – kun cần thêm thông tin thì mình rất sẵn sàng trở thành vật phẩm thí nghiệm của cậu. Minh không ngại hay cảm thấy khó xử đâu!
- Nhưng bí mật về Chân Tỏ là tuyệt đối...
- Thị tộc Chân Tỏ đã đưa bọn mình xuống học ở ngôi trường này là vì muốn gắn kết với xã hội loài người. Minh thiết nghĩ, nếu con người và Chân Tỏ có thể thấu hiểu nhau thì mối quan hệ này sẽ càng trở nên thân thiết hơn. Chính vì thế... chính vì thế... xin cậu hãy tiếp tục sử dụng mình như một vật thí nghiệm cho đến khi nào những thắc mắc trong cậu đã được giải đáp hoàn toàn!

Kazuma có thể là một thiên tài nhưng vẫn còn rất nhiều điều Kazuma không thể hiểu nổi. Một trong những điều ấy chính là tâm tư suy nghĩ của sinh vật mang tên “con người”. Ayame nee san đã từng nói với Kazuma rằng “dù cho một bài toán có khó khăn đến thế nào, thì cũng không thể khó hơn so với cảm giác của một con người”. Cho đến thời điểm này, con người vẫn là một đề tài Kazuma không thể thấu hiểu hoàn toàn.

- Eri là một cô gái thuộc thị tộc Chân Tỏ, giống loài đã sống tách biệt khỏi xã hội loài người từ rất lâu và luôn xem loài người như một mối đe dọa đến sự tồn vong của toàn bộ Chân Tỏ còn sót lại. Nhưng chỉ qua một lần gặp mặt, Eri lại có thể đặt niềm tin trọn vẹn vào một người con trai đến từ thế giới khoa học của con người. Cô ấy tin tưởng Kazuma đến mức sẵn sàng tiết lộ bí mật của tộc Chân Tỏ cho cậu ta... Nên nói Eri là một cô gái mềm lòng dễ bị dụ dỗ... hay đó chính là dòng cảm xúc mà người ta thường gọi hai chữ “tình yêu”?
- Được ư? Tớ thật sự có thể tìm hiểu thêm về cậu ư? Cậu không nghĩ các nhà khoa học chúng tớ chỉ đang lợi dụng các cậu như một con chuột bạch trong phòng thí nghiệm sao?

- Nếu như thật sự là như những gì Kusanagi – kun nói, thì mong muốn hai chủng loài có thể cùng chung sống hòa bình với nhau sẽ không bao giờ trở thành hiện thực. Làm sao có thể thấu hiểu nhau khi một trong hai bên lại có sự ngờ vực lẫn nhau. Chính vì vậy, mình tin vào những gì mình nghĩ là đúng, tin vào một tương lai mà cả Chân Tỏ lẫn con người có thể chung sống cùng nhau!

Cho đến bây giờ Kazuma vẫn không thể hiểu được bản chất của con người rút cuộc là tốt hay xấu? Có những kẻ sẵn sàng hãm hại đồng loại vì mục đích cá nhân. Nhưng cũng có những người sẵn sàng đưa tay giúp đỡ khi ai đó không may gặp khó khăn. Có lẽ mọi thứ đều xuất phát từ một thứ được gọi là “lòng tin”. Theo ngôn ngữ của những nhà khoa học như Kazuma, “niềm tin” là thứ vô cùng mong manh, nhưng nó cũng là một sợi dây liên kết vô cùng vững chắc để kết nối con người với nhau.

Trong mắt Kazuma, Eri không còn là một màu hồng cùng với một màu đỏ tinh khiết như viên Rubi. Eri đã trở thành một con gió mới, một con gió hiền hòa, nhân từ thổi vào cuộc đời nhàm chán của Kazuma, giúp cậu ấy mở to mắt nhận ra những điều mà trước đây mình đã vô tình bỏ lỡ.

Khó xử vẫn hoàn khó xử, Kazuma chỉ biết đưa tay gãi đầu vì cậu ấy vẫn chưa nghĩ ra được điều gì để nói tiếp theo.

- Tớ không biết phải nói thế nào... từ nay về sau, mong cậu chỉ báo nhiều thêm cho tớ!

- Uhm, mình cũng vậy, Kusanagi – kun!

.....

Về một tương lai cho cả con người và Chân Tổ, đó chắc chắn sẽ không còn là một giấc mơ viễn vông hay chỉ tồn tại trong suy nghĩ của một đứa trẻ thơ ngây nghịch thích mộng tưởng. Rồi đây giấc mơ ấy sẽ trở thành hiện thực một khi cả hai có thể thấu hiểu nhau từng chút từng chút một. Giữa Kazuma và Eri như xuất hiện một sợi dây liên kết vô hình kết nối hai người họ với nhau... liệu sợi dây ấy có đủ chắc chắn để kéo gần con người và Chân Tổ đến gần nhau giống như mong muốn của Eri?

Nhưng để làm được điều đó, thì hai người họ cần phải vượt qua chướng ngại vật đầu tiên mà Kazuma bỗng nhiên chuyển hướng nhìn chăm chăm ra phía sau lưng Eri.

- Hiyama – kun!

Eri quay ngược lại 180 độ và thấy Hiyama đang đứng đó từ bao giờ. Dáng vẻ chút mệt mỏi khi từng hơi thở cậu ấy trở nên gấp rút loạn nhịp. Nhìn những giọt mồ hôi ướt đầm trên trán chảy dài xuống gương mặt, dường như Hiyama vừa chạy cả một đoạn đường rất dài, rất dài... đầu cho cơ thể cũng như thể lực của Chân Tổ vượt xa so với khả năng của con người gấp hai đến ba lần... Điều đó không quan trọng... Điều quan trọng hơn bao giờ hết chính là sự lo lắng, pha chút thất thần ngạc nhiên khi Hiyama trông thấy Eri đang ngồi ngay bên cạnh Kazuma, một người con trai khác ngoài Hiyama với thái độ không hề để phòng chút nào.

- Hiyama – kun!

Hiyama từng bước tiến đến gần Eri không nói bất kỳ một tiếng nào. Cậu ta đánh ánh mắt chứa đầy sự ganh ghét, khó chịu như một viên đạn thẳng vào Kazuma phía đối diện không hề do dự, nhìn Kazuma như một vật cản đường đáng ghét không cần thiết trong cuộc sống của Hiyama. Sau đó, Hiyama lại hướng ánh mắt chút thất vọng về phía Eri, cô gái vẫn đang tròn mắt ngơ ngác nhìn mình không hay không biết bất cứ điều gì.

- Bọn tớ có qua nhà cậu nhưng Makoto – san nói rằng cậu đã đến trường từ sớm. Cậu ở đây làm gì vậy Eri?

- Về chuyện đó... mình... thì... cậu biết đó...

Nếu Eri có thể cho Hiyama một câu trả lời rõ ràng, rành rọt, dứt khoát và không liên quan gì đến Kazuma đang ngồi bên cạnh thì mọi chuyện đã không trở nên tồi tệ như hiện giờ. Chính vì thái độ khó xử, luống cuống, lại thêm chút cư xử e thẹn ngượng ngùng mỗi khi Eri liếc sang cái gương mặt thần thờ, lãnh cảm không biểu lộ cảm xúc của Kazuma... nên Hiyama càng trở nên khó khăn khó chịu hơn.

- Thôi được rồi, tớ sẽ nghe cậu trả lời sau. Hebi và Namehari đang tìm chúng ta đó. Nhanh chóng về lớp thôi!

- Đúng nhì, nếu không nhanh lên thì Hebi – chan và Namehari – kun sẽ lo lắng mất. Dù sao thì mình cũng tự ý rời khỏi nhà mà không thèm báo cho các cậu biết!

Eri nhanh chóng ngồi dậy, đưa hai tay phui nhẹ đi bụi bẩn còn vương trên đầu gối.

- Mình xin phép... gặp lại cậu sau... Kusanagi – kun!

- Gặp lại sau, đi đường cẩn thận!

Và rồi Eri vụt chạy đi thật nhanh mà không nghĩ rằng mình đã tạo nên một bầu không khí chẳng được mấy tốt đẹp khi vô tình để hai người con trai ấy chung với nhau. Có thể Kazuma không mấy quan tâm... À, không cũng không hẳn như thế, chỉ là Kazuma chưa từng nghĩ rằng mọi thứ đã trở nên tồi tệ hơn mà thôi. Kazuma không nghĩ rằng mọi rắc rối chính thức bắt nguồn từ chính bản thân cậu ta mà ra.

Eri đi mất rồi, Kazuma tự nhủ mình cũng không còn lý do gì để ngồi lại đây. Tiết học đầu tiên cũng chuẩn bị bắt đầu nên tốt hơn hết là nên vào lớp đúng giờ. Kazuma từ từ ngồi dậy, kiểm tra lại mấy thứ có trong chiếc túi xách bắt chéo ngang vai của mình xem còn thiếu sót thứ gì để quên ở nhà hay không. Khi đã xong xuôi ổn định đầu vào đây hết, Kazuma quay lưng dự định sẽ lên lớp... Nhưng cậu ta lại phải chịu đựng cái ánh nhìn không được thân thiện... cái ánh nhìn cau mày khó chịu của một con người trẻ tuổi nhưng khó tính của Hiyama. Và chính thái độ đó mà Kazuma không dám bước đi tiếp sợ rằng nếu đến gần thì cậu ta sẽ đánh mình mất. Thật sự mà nói, Hiyama giống như một người sẵn sàng lao vào đâm cho Kazuma một cú không cần biết lý do vậy.

- Anou, cậu cần gì ở tớ sao?

Ngay cả một đứa trẻ trong tình huống này cũng hiểu rằng nếu chỉ lảng lạng bước đi xem như không có gì thì chỉ càng làm cho mọi thứ càng trở nên tồi tệ hơn. Đúng là nếu cứ lăm lăm bước đi không hay không hiểu gì thì đối phương sẽ nghĩ rằng mình đang xem thường họ, và rồi khiến cho mối quan hệ trở nên phức tạp. Nên Kazuma phải mở miệng hỏi thăm đầu tiên. Vì chỉ cần một câu nói hỏi thăm vừa có thể biết cảm nghĩ của đối phương về mình, đôi khi cũng có thể kết thúc cuộc chạm mặt này trong êm đẹp.

Kazuma đã đoán đúng, Hiyama còn không thèm trả lời Kazuma lấy một câu. Tất cả những gì Hiyama làm chỉ là liếc xéo Kazuma với đôi mắt đầy sự phẫn nộ. Hiyama không ưa gì Kazuma, thậm chí cậu ta còn thể hiện sự không thích ấy bằng hành động nghiêng chiếc răng nanh dài hơn so với răng con người chừng vài milimet rồi thì quay lưng bỏ đi.

Kazuma thờ phào một hơi nhẹ nhõm. Cậu thoáng nghĩ đến gương mặt cau có khó chịu của Hiyama vừa mới xảy ra cách đây vài giây trước. Thật đáng sợ... Kazuma thật sự rất sợ khi đôi mắt màu đỏ đó cứ nhìn chăm chăm về phía mình như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi trong chớp mắt. Kazuma tự nhủ nếu lúc ấy cậu ta mà nổi trận lôi đình thì xác định ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của Kazuma... Sợ thì sợ, nhưng sao nét mặt Kazuma vẫn giữ nguyên một sự lãnh cảm thờ ơ, chẳng thay đổi gì so với bình thường.

- *Mình bị ghét rồi ư? Có phải là vì mình muốn hiểu thêm về Chân Tổ nên cậu ta mới ghét mình không nhì? Có lẽ phải hỏi Kozue xem nên mua quà gì xin lỗi cậu ấy thôi... Vì nói trắng ra, để bị ghét thế này không được hay cho lắm!*

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Kể từ giây phút Hiyama bắt gặp Eri trò chuyện vui vẻ thân thiết với Kazuma, Hiyama càng trở nên kỳ lạ hơn. Nói một cách cho chính xác thì cậu ấy bắt đầu có thái độ trở nên lạ lẫm hơn so với một Hiyama ngày thường. Nếu là người thân với Hiyama từ nhỏ thì chúng ta sẽ không thể nào phủ nhận được sự kỳ tính và có chút nóng nảy của cậu ta. Nhưng dù có hằn học đến đâu, thì Hiyama luôn dành cho những người thân xung quanh mình một sự quan tâm sâu sắc từ tận lòng chân thật không chút dối gian. Chỉ có điều hôm nay lại có một chút khác biệt, sự hằn học tức giận của Hiyama dường như đã vươn đến một cảnh giới khác, vượt qua mức so với lẽ thông thường mà cậu ấy từng thể hiện. Và bao nhiêu sự phẫn nộ cũng như hằn học khó chịu đều hướng về một mục tiêu duy nhất là Kazuma Kusanagi.

Ngồi trong lớp học, thay vì lắng nghe giáo viên giảng bài thì Hiyama vẫn không chịu buông lời đôi mắt hằn học đầy sự phẫn nộ, ghét cay ghét đắng của cậu ấy về Kazuma. Chỉ mới gặp nhau trong hai ngày đầu đến trường nhưng xem ra mối quan hệ giữa con người và Chân Tổ, cụ thể hơn là giữa Hiyama và Kazuma đã có chút trở ngại không mấy tốt đẹp. Đây chỉ là vấn đề cá nhân, hy vọng sẽ không gây quá nhiều xung đột khiến cho mối quan hệ này trở nên xấu đi so với dự kiến.

Hiyama không ưa Kazuma, điều này có thể thấy rất rõ khi chính bản thân Hiyama còn không thèm giấu nét biểu hiện đó trên gương mặt. Trong khi Kazuma thì vẫn ngơ ngác như con cá đụt... Cậu ta còn chẳng thèm quan tâm, chẳng thèm ngoái cổ lại liếc thử xem có ai đó đang nhìn mình không. Thành thử ra Hiyama càng nổi cáu hơn khi thấy Kazuma ngáp dài ngáp ngắn vì tiết học có chút buồn tẻ nhàm chán.

Hiyama luôn tự hỏi hẳn là người như thế nào? Hẳn có gì đặc biệt mà Eri lại dễ dàng trở nên thân thiết với hẳn trong khi chúng ta là những người bạn chơi với Eri từ hồi còn nhỏ xíu. Phải chăng vì hẳn thông minh, tài giỏi, và được mệnh danh là Albert Einstein? Dù là vì lý do gì đi chăng nữa, thì Chân Tổ không được phép đến quá gần với con người... Chỉ cần Eri xảy ra bất cứ chuyện gì thì Hiyama tuyệt đối không bỏ qua... Không, Hiyama nhận ra nếu chờ đợi mọi chuyện xảy ra thì trễ mất rồi, cách tốt nhất là phải tìm cách ngăn chặn ngay từ đầu. Phải ngăn chặn trước khi điều tệ hại nhất xảy đến.

.....

- Được rồi, cách tính đơn giản nhất cho một bài toán lượng giác là áp dụng những công thức được ghi trong sách... Giờ thì cô mời một bạn lên giải giúp cô bài toán trên bảng... Có ai xung phong không?

Nếu đã từng là một học sinh một thời cấp sách đến trường thì có ba thứ khiến bạn trở nên ngán ngẩm nhất mỗi khi đến lớp. Thứ nhất là bị gọi lên trả bài bất ngờ đầu giờ, thường thì những đứa chăm chỉ học bài ở nhà rồi sẽ không bao giờ được giáo viên gọi lên, trái lại, những đứa lười nhác, không học một chữ, ngồi cứ núp núp lén lén đi thì thế nào cũng bị lên bảng. Thứ hai là kiểm tra lấy điểm cột qua hình thức làm bài giấy. Cách kiểm tra này đôi khi dễ chịu hơn kiểm tra miệng, nhưng sẽ thật không hay chút nào nếu đề giáo viên phát hiện ra học sinh đó có tình sử dụng tài liệu trong giờ làm bài. Và điều thứ ba chính là việc giáo viên mời một ai đó xung phong lên bảng giải bài tập trước lớp. Hình thức này thì không gây áp lực gì nhiều cho học sinh vì đây toàn là những kiến thức mới được học trong ngày, không lo bị điểm kém trong số... nhưng cũng sẽ rất mất mặt nếu chẳng may không giải được cho nên... tội nhỏ cũng áy ngại và chẳng ai thêm đưa tay.

Khó thân nhất có lẽ vẫn là cô giáo phụ trách lớp, với một lớp học có gần 30 em học sinh mà chẳng em nào chịu tích cực xây dựng bài học, phận làm giáo viên cũng có chút tủi thân vì thiết nghĩ nguyên nhân chính khiến các em áy ngại như thế là do các em vẫn chưa hiểu bài học, và nguyên nhân khiến các em không hiểu là vì cách giảng dạy của mình không phù hợp. Tiên trách kỷ hậu trách nhân, làm gì thì làm cũng phải xem xét lỗi ở bản thân mình trước đã rồi hẵng nói đến người khác.

- Anou... cô biết là bài học hôm nay hơi quá khó với các em, nhưng mà... nếu chúng ta cùng cố gắng thì chắc chắn sẽ vượt qua được mà. Chính vì thế, các em hãy cùng tích cực hơn... có được không?

Dù nói thế nào thì cũng chẳng một cánh tay nào thè lên xung phong, làm cho tâm hồn cũng như nhiệt huyết của giáo viên bị tổn thương nặng nề. Cũng vì do giáo viên lớp này quá đối diện lãnh nhút nhát và đặc biệt sợ học sinh phạt ý nên không dám. Nhưng đã có một giáo viên khác nói với cô rằng: “Không cần phải nhân nhượng, chúng là học sinh của mình nên gọi ai là quyền của mình. Sensei cứ gọi chúng tự nhiên đi, không sợ tội nhỏ ghét hay gì đâu?... Và rồi cô ấy cũng đưa ra quyết định cuối cùng...

- Anou, Kusanagi – kun, em có thể giúp cô giải bài toán này được không?

Chúc mừng cô giáo vì đã đưa ra một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt. Đúng... cô phải kêu Kazuma lên bảng vì nếu không thì trước sau gì cậu ta sẽ ngủ gật mất. Ngồi bên dưới, Kazuma dần có biểu hiện gục đầu xuống bàn khi cứ gật gù gật gù như thiếu ngủ mỗi đêm, không sớm thì muộn cậu ta cũng sẽ làm một giấc ngon lành ngay trong giờ học, nên cách tốt nhất là gọi Kazuma lên bảng cho cậu ta tỉnh ra một chút.

Đối với Kazuma... không phải cậu ấy cảm thấy phiền phức vì bị quấy nhiễu giấc ngủ, hay nói chính xác hơn cậu ấy không phản nản bất cứ điều gì dẫu cho mình thật sự cần đánh một giấc sau khi thức cả đêm vì mấy công trình nghiên cứu hôm qua. Kazuma dụi dụi mắt cho nó bớt lờ mờ, cậu ta ngáp dài ngáp ngắn một cách tự nhiên như thể ở nhà rồi nhấc thân hình nặng nề của mình rời khỏi ghế và tiến từng bước lên bảng.

- Làm phiền em nhé Kusanagi – kun!

- Vâng!

- Sensei!

Kazuma còn chưa kịp nâng viên phấn trắng lên bảng thì bất chợt có một cánh tay từ dưới cuối lớp đưa lên cao.

Không chỉ mọi lời trong lớp, mà nhóm Eri, Hebi và Namehara đều phải tròn mắt ngạc nhiên khi biết người đưa tay xung phong lên bảng không ai khác ngoài Hiyama.

- Em xin phép lên bảng giải bài này!

- Etou... Kinozuka – kun, cảm ơn khi em muốn đóng góp bài học, nhưng cô đã mời Kusanagi – kun rồi nên là...

- Hai người lên đều được ạ thưa sensei. Em vừa mới nghĩ ra một cách giải khác cho bài toán và em cho rằng... cách giải của em sẽ hoàn toàn khác so với cách của cậu ta. Thế nên, em cũng muốn được lên thử sức với bài tập ấy, để xem khả năng của mình đến đâu. Mong sensei chấp nhận cho em!

Thị tộc Chân Tở từ thuở khai sinh lập địa cho đến thế kỷ hiện nay đều được biết đến là những sinh vật với trí tuệ hơn người. Ngay cả một đứa trẻ vừa sinh ra cũng có thể giao tiếp bình thường mà không cần qua bảng chữ cái. Đó là một trong những thiên phú của loài Chân Tở. Nên việc Hiyama có nghĩ ra được một cách giải khác cho bài toán cũng là một lẽ bình thường đối với Chân Tở... Họ chỉ ngạc nhiên ở chỗ một người không thích đây đưa đến xã hội loài người như Hiyama, lý do vì sao lại chủ động tham gia đóng góp bài học.

Điều này càng khiến giáo viên là người chịu nhiều áp lực hơn. Không phải là người phụ trách một lớp học có cả con người và Chân Tở cùng học chung, thì không ai có thể hiểu được áp lực cô ấy đang gánh trên vai. Từ chối hay không nên từ chối, cô ấy không biết lựa chọn thế nào. Lúc này hỏi có ai xung phong thì chẳng học sinh nào thêm đưa tay, nay đã gọi một em lên thì bỗng dưng lại thêm một em nữa xin phép lên bảng... Đúng là nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò mà...

- Etou, chuyện này thì... em thấy thế nào Kusanagi – kun?

- Em ấy ạ... Nếu như cậu ấy có cách giải khác thì em cũng rất hoan nghênh. Em luôn muốn được học hỏi nhiều điều mới mẻ, nên nếu được một Chân Tở chỉ giảng thêm thì thật vinh hạnh cho em!

- Nếu Kusanagi – kun đã nói thế... Kinozuka – kun, mời em!

Và như vậy, Hiyama được phép rời khỏi vị trí của mình tiến từng bước đồng dục lên bảng, khác xa hoàn toàn so với dáng vẻ mệt mỏi lúc đầu của Kazuma. Có đứng trên cùng một bậc, đứng sát kề bên nhau thì Hiyama mới nhận ra rất rõ: “Đây chính là đối thủ của mình, là một bức tường mà mình cần phải vượt qua bằng mọi giá”... Càng nhìn thấy cái dáng vẻ lì lợm như ông già, gương mặt lãnh cảm không biểu hiện một tí gọi là cảm xúc, Hiyama càng tò mò về bức bối hơn khi nghĩ đến cảnh Eri cười vui cùng hân. Một kẻ chán ngắt không biết biểu lộ cảm xúc... ở hẳn có gì thú vị mà Eri lại...

- Anou... tuy tớ đến từ It. Ham Sokyuran, nhưng tớ vẫn chỉ là một con người bình thường, vậy nên mong cậu nhẹ tay và chỉ bảo thêm cho tớ!

Kazuma rất lịch sự khi đưa tay ngó ý muốn bắt tay với Hiyama, hành động đó được đánh giá cao với những người nuôi dưỡng tư tưởng một ngày nào đó sẽ chung sống hòa thuận với Chân Tở... Chỉ có điều... Hiyama lại lạnh nhạt gạt phăng bàn tay Kazuma sang một bên.

- Không dám... tôi không dám được nhận lời nhờ vả từ thiên tài Albert Einstein nổi tiếng!

Hiyama vẫn tin rằng con người và Chân Tở không bao giờ có thể chung sống hòa thuận cùng nhau. Hiyama vẫn không có niềm tin vào con người và vẫn tiếp tục giữ vững quan điểm, Chân Tở nên tránh xa khỏi loài người tham lam độc ác. Chắc chắn Hiyama sẽ tìm ra cách để đẩy Eri xa khỏi tên mặt thiện bụng độc ác kia.

Còn Kazuma thì lại nghĩ “Mình thật sự bị ghét mất rồi. Phải công nhận cậu ta khó tính thật đấy. Nhưng nếu có thể kết thân được với cậu ấy thì chắc hẳn sẽ tuyệt vời lắm đấy”... Trái với Hiyama, Kazuma lại tin rằng ranh giới giữa Chân Tở và con người sẽ được phá bỏ vào một ngày không xa trong tương lai.

.....

Quay lại chủ đề chính, từ khi nào việc xung phong lên giải bài tập lại trở thành một cuộc thi đấu giữa hai người. Các học sinh còn lại trong lớp bắt đầu reo hò cổ vũ dữ dội như một hội chợ bán đấu giá được nhiều người tham dự. Một nửa lớp thì ủng hộ cho Hiyama, và một nửa đánh cược rằng Kazuma sẽ dành lấy chiến thắng. Tuy nhiên, có vẻ như phần đông lớp, đặc biệt là mấy cô nữ sinh có khuynh hướng theo Kazuma nhiều hơn nên số cá cược cũng có chút thay đổi.

Nhưng chuyện đó không gây ảnh hưởng gì đến Hiyama và Kazuma là bao nhiêu, bởi rằng dẹp loạn trong lớp là trách nhiệm của giáo viên nên chỉ có cô sensei tội nghiệp kia phải ráng sức trấn an lại sự kích động dưới lớp thôi. Còn Hiyama và Kazuma cũng bắt đầu tập trung lên bảng với viên phấn viết ngoáy ngoáy lạch cạch trong tay.

Đây không còn là một cuộc đua về cách giải của ai hay hơn, ngắn gọn xúc tích hơn, mà còn là một cuộc đua về tốc độ cũng như thời gian giải bài toán. Nếu xét về khoảng tốc độ thì Hiyama hoàn toàn tự tin vào bản thân. Khả năng vận động của loài Chân Tở vượt trội hơn người bình thường, nên chuyện viết viết trong thời gian ngắn phải nói là quá ư đơn giản. Không chỉ có thế, khi Hiyama đánh mất liếc sang phải, Kazuma còn đang ngáp ngắn ngáp dài, dáng vẻ thì mệt mỏi, ủ rũ, cầm viên phấn trong tay mà cứ rề rề chậm chạp như con rùa. Với kiểu này thì chắc chắn Hiyama sẽ dành lấy phần thắng, chắc chắn là như vậy.

Chỉ còn một con số nữa thôi là kết thúc. Hiyama đã đi tron tru từ các bước đơn giản và rồi đây là lúc ghi ra con số cuối cùng của bài toán.

- Em xong rồi, sensei!

Bỗng dưng Kazuma hạ viên phấn xuống, quay mặt về phía toàn lớp với cánh tay phải đưa lên.

- Em làm xong rồi!

Không thể nào, mới đây còn trông thấy Kazuma còn chưa thêm ghi một chữ, vậy mà bây giờ đã xong trước cả Hiyama. Chỉ tròn mắt ngạc nhiên cũng chưa đủ để miêu tả sự thất thần hiện trên gương mặt Hiyama.

- Etou, cho phép cô kiểm tra một chút!

- Vâng, xin sensei cứ tự nhiên!

Bài giảng của Kazuma trông thật đơn giản từng bước nhưng cũng thật dễ hiểu ngay từ khi đặt ánh mắt theo dõi từ dòng đầu tiên. Một bài toán có rất nhiều cách để giải, nên hướng đi thế nào không quan trọng. Điều đáng lưu tâm chính là kết quả sau cùng khi Kazuma đặt phấn ghi bên dưới.

- Etou, đáp án cuối cùng của Kusanagi – kun là 23... Vậy còn Kinozuka – kun thì thế nào?

Mặc dù Hiyama vẫn chưa giải xong, nhưng cậu ấy cũng đã tỉnh ra được kết quả cuối cùng nên có thể trả lời trong khi không cần phải ghi lên bảng.

- Của em... là 23...

- Chính xác, kết quả của bài toán này dù có giải theo cách nào đi chăng nữa thì cũng đưa ra con số 23 là đáp án chính xác. Cả Kusanagi – kun và Kinozuka – kun đều giải bài toán rất tốt. Cảm ơn ai em rất nhiều!

Cả hai đều đã đưa ra được kết quả chính xác và giống nhau. Nên kết quả của cuộc so tài tự phong này sẽ là hòa... Tuy nhiên, Hiyama không đan tâm chấp nhận một kết quả như thế. Mình đã thua tên đó cả về khả năng tính toán cũng như tốc độ. Một con người bình thường như hắn có thể vượt qua Chân Tổ, giống loài hơn con người về trí tuệ lẫn thể lực, nên đối với Hiyama mà nói, đây đúng là một sự sỉ nhục dưới thanh danh của Chân Tổ. Suy cho cùng, Hiyama đã thua rồi... Kazuma, đúng là một đối thủ khó chơi khó chịu.

.....

Và rồi cứ như thế, Hiyama càng trở nên ám ức và càng muốn đánh bại Kazuma trong bất kỳ lĩnh vực nào có thể. Nhưng ngay cả toán, vật lý, hóa học, hay những môn về xã hội như Nhật Ngữ, tiếng anh, địa lý, lịch sử, Kazuma đều vượt trội hoàn toàn vì bộ óc thiên tài cho phép Kazuma có thể nhớ được hết mọi kiến thức từ khi mình chấp chứng bắt đầu bước vào lớp một. Cũng do ngay khi từ nhỏ, Kazuma đã đọc rất nhiều sách, dù mọi thể loại trên trời dưới đất, kể cả những cuốn sách với nội dung nhằm nhĩ đã không còn được xuất bản vì doanh thu của nó không được cao... cho nên cậu ấy ghi nhớ rất nhiều cho đến bây giờ vẫn còn nhớ rất rõ từng chi tiết. Nên may mắn, thi thoảng ta sẽ bắt gặp được cảnh Kazuma một mình tự ngâm những vần thơ vớ vẩn mỗi khi một mình hay buồn chán. Và đó cũng là tác hại xấu khi cậu ta đọc những cuốn sách linh tinh từ nhỏ.

Kazuma am hiểu nhiều lĩnh vực, điều này không ai dám phủ nhận. Nếu không thì cậu ta đã không với tay được đến danh hiệu Einstein khi còn học ở ngôi trường chuyên đào tạo ra các nhân tài cho xã hội. Hiyama tự hỏi chẳng lẽ mình sẽ không tài nào có thể đánh bại được Kazuma đâu cho mình mang trong người dòng máu của giống loài vượt xa người bình thường... Nhưng rồi Hiyama nhận ra rằng mình vẫn còn cơ hội... vẫn còn cơ hội để mình đánh bật hắn khỏi vị trí số một trong mắt tất cả mọi người... Đó chính là môn thể dục.

Nên bắt đầu từ đâu thì mới phải đây. Xét về khả năng tư duy, khả năng ghi nhớ cũng như mức độ am hiểu thế giới bên ngoài thì Kazuma là thần thánh. Nhưng còn về khả năng vận động thì cậu ta chỉ như một con sâu chọi với vận động viên chuyên nghiệp thôi. Dù muốn dù không, thì trong lớp, điểm thể chất của Kazuma là thấp nhất, trái ngược hoàn toàn so với cái đầu của cậu ấy. Mọi người chỉ chạy có một vòng quanh sân, và điều này đối với những học sinh ở độ tuổi năng nổ như chúng thì đơn giản như ăn cháo... chỉ riêng mỗi Kazuma... thử thách chạy một vòng quanh sân đối với cậu ta cứ như một cực hình. Thật khó tin khi thiên tài Einstein lại chạy phía chót trong khi cả lớp đã bỏ rơi cậu ấy một đoạn khá dài. Không chỉ như vậy, Kazuma còn vừa chạy, vừa thở hồng hộc cứ như sắp đứt hơi đến nơi. Trông thấy cơ thể siêu vẹo đầy về mệt mỏi cùng với mồ hôi chảy dài trên trán và gương mặt... Đường như Kazuma chuẩn bị đạt đến ngưỡng giới hạn của bản thân mình rồi.

Biết được điểm yếu của Kazuma, Hiyama nhân cơ hội này trở tài khả năng của một Chân Tổ bằng cách dẫn đầu trước cả lớp.

- *Quả nhiên con người cũng chỉ là con người. Hoàn toàn không thể nào so sánh được với loài Chân Tổ chúng ta. Trận này, chiến thắng thuộc về ta!*

Hiyama biết rõ những người thiên về đầu óc thì sẽ không dành thời gian tập luyện để có một cơ thể mạnh mẽ. Chính vì thế nên, cậu ta dám chắc chắn mình sẽ thắng Kazuma trong khoản vận động thân thể. Tuy có chút trẻ con nhưng thật sự mà nói, lần này thì Hiyama đã chiến thắng...

Vù... có cái gì vừa mới vượt qua mặt Hiyama ở những đường đua cuối cùng. Hiyama lấy làm ngạc nhiên và nhìn về phía trước. Khi ấy, cậu ta nhận ra thêm được một điều rằng mình chưa phải là người chiến thắng... hay nói đúng hơn chính vì sự khinh địch của mình đã vô tình vứt mất chiến thắng nằm sẵn trong lòng bàn tay. Chỉ trong phút chốc, Hiyama không còn giữ vị trí đầu tiên khi Kozue đã vượt mặt và bỏ xa cậu ấy một đoạn khá xa.

Người đã vượt qua Hiyama chính là Kozue, cô bé mang danh hiệu Edison với mái tóc đuôi ngựa phía sau đã trở thành tiêu điểm chú ý trong môn thể dục.

- Chết tiệt!

Dù Hiyama có cố gắng tăng tốc đến thế nào, phút cuối cùng, Kozue là người cán đích đầu tiên. Vậy là cuộc chạy đua đã kết thúc với người thắng cuộc là Kozue.

.....

- Làm tốt lắm Kozue!

Sau cuộc chạy đua khởi động ấy, Tora đưa khăn và nước cho Kozue giống như ông quản lý chăm lo cho vận động viên chuyên nghiệp của mình.

- Cảm ơn Tora – kun!

- Quả nhiên khả năng vận động của Kozue vẫn xứng đáng được vinh danh là nữ hoàng nhỉ? Điều này làm tớ nhớ đến CLB điền kinh trong trường có đến mời cậu tham gia khi còn học ở It. Harm Sokyuran, nhưng sau cùng thì cậu cũng từ chối họ. Sao lại bỏ lỡ một cơ hội ngàn vàng như thế trong khi Kozue là vận động viên chuyên nghiệp?

- Có nhiều lý do để tớ từ chối lắm. Nhưng chủ yếu là vì tớ không có nguyện vọng mình sẽ trở thành một vận động viên. Hơn nữa, chỉ lo cho Kazuma không thôi cũng đã tốn không ít thời gian của tớ. Nếu còn tham gia CLB thì tớ biết ôn thi kiểu gì đây?

- Cũng phải nhì. Nếu Kozue mà tham gia CLB điền kinh thì đã không có một Edison đứng ngay đây rồi. Được cái này mất cái kia ha!

Từ bây giờ, tất cả những ai đã từng giữ lối suy nghĩ rằng kẻ có đầu óc thì không giỏi vận động và ngược lại phải nhanh chóng thay đổi ngay đi, bởi vì kết quả chạy đua hôm nay của Kozue đã minh chứng rằng tư tưởng đó hoàn toàn là vớ vẩn. Kozue cũng được xem như thiên tài đến từ ngôi trường đào tạo nhân tài, cô ấy giỏi về vật lý và các học thuyết liên quan đến điện từ điện trường, cô ấy cũng thông thạo nhiều lĩnh vực khác giống như Kazuma... nhưng không thể sánh bằng với Kazuma được. Không chỉ như vậy, Kozue còn rất giỏi thể thao vì khi còn học ở It. Harm Sokyuran, mỗi khi rảnh rỗi thời gian không phải ôn thi, Kozue đã tham gia và giúp đỡ rất nhiều cho các CLB như điền kinh, bóng chuyền, bóng rổ, bóng chày, và mỗi lần tham gia như vậy, đều mang về giải thưởng lớn cho trường nở mày nở mặt. Chính vì thế, tuyệt đối không thể xem thường khả năng vận động của Kozue.

.....

.....

- Tuyệt vời thật, Toriyama – san chạy nhanh ghê đó. Tớ chưa từng thấy ai chạy nhanh như vậy đó Hebi – chan!

Sẽ có những người bắt đầu thần tượng Kozue, trong đó có cả Eri và Hebi. Đặc biệt là Eri, sau khi được tận mắt chứng kiến vòng đua của Kozue, cô càng cảm thấy ấn tượng và phấn khích khi biết Kozue lại đặc biệt như vậy. Ngay cả Hebi là người không mấy quan tâm đến cuộc đua cũng phải gật đầu đồng ý với quan điểm của Eri.

- Ủ, cậu nói phải, Toriyama – san chạy nhanh thật. Nếu so với một con người bình thường thì phải nói rằng cậu ấy thật quá tuyệt vời!

- Chỉ tiếc rằng Hiyama – kun thua mất rồi. Tuy mình rất ngưỡng mộ Toriyama – san nhưng thật tình cũng chẳng vui mấy khi thấy cậu ấy thua. Hiyama – kun đã rất cố gắng vậy mà...

Nói về Hiyama, thì quả thật có một chút đáng tiếc khi cậu ấy về vị trí thứ hai của vòng đua. Lặng hướng mắt về phía Hiyama đã cố gắng hết sức, nhìn những giọt mồ hôi chảy dài trên gương mặt cùng với tiếng thở thật nhịp không ngừng, chắc hẳn Hiyama đã cố vươn lên vị trí dẫn đầu nhưng rút cuộc... mọi thứ lại không như mình mong muốn. Đôi mắt đỏ của Hiyama bình thường mang một hương sắc rất đẹp, nhưng hương sắc đẹp ấy giờ đây đang chìm đắm trong sự phẫn nộ trước sự yếu đuối của bản thân... chìm đắm trong sự thất vọng khi bản thân mình chẳng là gì cả dù lúc nào cũng tự hào mình mang dòng máu Chân Tộc danh giá. Hiyama hiện đang trên bờ vực của sự tuyệt vọng. Càng trông thấy Hiyama đứng một mình ngay đó, Hebi càng lo lắng nhiều hơn. Với cường độ ánh sáng mặt trời như thế này, nếu Hiyama còn tiếp tục đứng đó thì da cậu ấy sẽ cháy mất.

- Eri – chan, cậu mang khăn và nước đến chỗ Hiyama đi. Rồi nhanh nhanh đưa cậu ấy vào đây cho mát. Nhìn thử xem, mặt trời lên cao lắm rồi!

Eri khẽ ngước lên thì đúng là mặt trời hiện đang rất chói chang. Như thế thì thật không tốt cho da của Chân Tộc.

- Mình hiểu rồi, mình sẽ mang Hiyama về đây, đợi mình một lát!

Eri nhanh chóng mang theo khăn ướt và nước chạy đến chỗ Hiyama. Tại sao người mang khăn không phải Hebi mà lại là Eri? Tất cả đều có nguyên nhân của nó mà chỉ có Hebi và Namehari có thể hiểu được. Những lúc Hiyama cảm thấy không tốt hay đang rất tuyệt vọng, chỉ cần có Eri bên cạnh thì cậu ấy sẽ trở lại là Hiyama như trước đây. Không biết lý do vì sao Eri lại trở thành liều thuốc tinh thần cho cậu ấy nhưng từ trước đến nay, điều đó vẫn thường xảy ra và luôn mang lại kết quả rất tốt.

Quả thật sau khi nhận lấy khăn và nước từ tay Eri, Hiyama đã chịu cười lên và quên đi kết quả của cuộc đua. Nhìn thấy Hiyama cười với Eri, chứng tỏ tâm trạng cậu ấy đã đỡ hơn phần nào. Hebi cũng cảm thấy vui... Nhưng rồi nụ cười trên môi Hebi dần phai nhạt cho đến khi biến mất hoàn toàn khi trong một vài giây Hiyama không đề ý, Eri lại quay sang dõi theo từng nhất cử nhất động của Kazuma đầu cho cậu ta vừa ngồi phịch xuống đất sau khi đã chạy hết một vòng đầy gian nan vất vả.

- Kazuma, có sao không Kazuma? Thiết tình, nếu cảm thấy không thể tham gia thì cứ ngồi yên ở ghế là được rồi. Dẫu sao thì tội tớ đã xin đăng ký cho cậu không cần học môn thể dục rồi còn gì!

- Biết là... như vậy... nhưng... nhìn... mọi người... chơi đùa... cùng nhau... Tớ cũng muốn... thử một lần... cho biết... Học học, dù... một chút... hơi...

- Từ khi nào mà cậu trở nên ham vui thế Kazuma? Làm gì thì làm nhưng cũng vừa vừa thôi. Cậu là bảo bối của hiệu trưởng Tsubame Minamiya. Tội tớ không biết xử trí thế nào nếu cậu gặp chuyện đâu đó!

- Không... không cần... phải lo cho tớ... Kozue... Tora... tớ vẫn ổn... chưa chết nổi đâu...

Theo dõi từ góc nhìn của Hebi, chắc hẳn Eri đang quan sát cậu Kazuma Kusanagi đó với nụ cười thật duyên dáng, âm áp đầy sự phấn khởi mà mình đã từng thấy trước đây mỗi khi cậu ấy nói về các danh nhân lịch sử hay những thành tựu mà con người đạt được trong suốt lịch sử hình thành xã hội loài người. Lê nào cảm xúc của Eri dành cho Kazuma lại là... Và sẽ thế nào nếu Hiyama biết được điều đó? Liệu Hiyama có còn giữ nổi bình tĩnh khi biết được điều đó hay không?

.....

Tối đến, trên đỉnh núi Himako, thuộc thị tộc Chân Tộc.

Cũng theo lẽ thường ngày, Hiyama có trách nhiệm thay cho nhóm bốn người bạn trình diện các bậc trưởng làng để báo cáo tình hình của một ngày. Bỏ qua lễ nghi chào hỏi này nọ vì Hiyama chẳng còn tâm trí đâu mà lo mấy thứ đó. Vào được đại diện thờ chính, Hiyama chỉ ngồi phịch xuống ngay chính giữa vòng tròn đã được vẽ trước đó, vây xung quanh bởi năm bậc trưởng lão đáng kính.

- Bắt đầu báo cáo tình hình đi Hiyama!

- Vâng vâng, mọi chuyện vẫn tiến triển bình thường chẳng có gì đáng bận tâm. Hết!

Hiyama còn đang bực bội chuyện trên lớp, đặc biệt là về tên Kazuma đó, thì cậu ấy càng thêm tức điên. Chính vì vậy, Hiyama chẳng có tâm trạng đâu mà báo cáo cụ thể này nọ, chỉ nhún nhả vài câu cho qua với hy vọng rằng họ sẽ thả mình về nhà ăn cơm sớm.

- Nếu thật sự mọi thứ đều diễn ra bình thường thì chúng ta cũng không còn gì để chất vấn. Nhưng Hiyama, người sẽ chẳng thể nào có được một cuộc sống đầy ý nghĩa nếu cứ hăm hực câu có như thế. Nhìn cái bản mặt nguoi ngày thường thôi cũng đủ khiến chúng ta chán nản đến tận răng rồi hiểu không!

Hiyama chặc lưỡi khó chịu.

- Nếu mặt tôi ngấn ngấm đến thế thì hà cớ sao các vị cứ triệu tập tôi hết ngày này sang tháng nọ. Nếu được thì gọi Namehari kia kia, cậu ấy cũng đến xã hội loài người với tôi kia mà. Tính tình Namehari ôn hòa, dễ hòa nhập, nên nói chuyện sẽ ít khó nghe hơn tôi nhiều!

- Đùn đẩy trách nhiệm cho người khác cũng là một đức tính xấu cần phải loại bỏ Hiyama. Thế nào? Hôm nay trên trường đã xảy ra chuyện gì? Mức độ nghiêm trọng ra sao? Mau kể cho chúng ta biết đi Hiyama?

Hiyama thật sự không muốn kể. Vì thiết nghĩ cũng chẳng có gì đáng kể kể. Tất cả mọi thứ diễn ra trong ngày hôm nay đều xuất phát từ lý do cá nhân giữa Hiyama và Kazuma. Hơn nữa nếu nói đến thứ khiến Hiyama phiền lòng hơn bao giờ hết thì có lẽ chỉ là việc Eri có thể trò chuyện thân mật với Kazuma mà thôi. Chỉ riêng chuyện đó... cũng khiến Hiyama trở nên trầm trở khó khăn. Cậu ta luôn thắc mắc tại sao một người nhút nhát, ngại tiếp xúc với người khác như Eri lại đối với Kazuma...

A mờ, càng nghĩ càng phiền tiết, càng làm cho Hiyama phải dùng hai tay vò đầu liên tục cùng với âm thanh rít lên khó chịu từ miệng.

- Hiyama, còn trẻ mà vò đầu nhiều sẽ rụng hết tóc trước độ tuổi 750 đó. Hơn nữa, sàn nhà chúng ta vừa mới được lau, đừng có thả chí xuống!

- Hừm, hôm nay như thế là đủ rồi. Tôi về đây!

Hiyama ngồi bật dậy, lững thững quay lưng bước ngang qua các bộ lão, rồi khỏi thần điện. Với tình trạng của Hiyama hiện giờ dù có bắt ép thì cậu ta cũng sẽ không thêm khai ra dù chỉ là nửa lời. Biết trước được điều đó, nên các bộ lão đành chấp nhận để Hiyama về nhà sớm, tắm cho nguội bớt cái đầu đi. Còn tiếp tục là thẳng nhóc sẽ nổi điên như con thú xông chuồng trong vườn thú mất.

.....

.....

Thị tộc Chân Tộc luôn trở nên tập nập, nhộn nhịp về đêm. Đây cũng là một lẽ hiển nhiên khi Chân Tộc là chủng loài sống chủ yếu về đêm. Chỉ riêng trường hợp của nhóm bốn người Hiyama thì hoàn toàn khác, họ phải đi học vào buổi sáng nên họ không thể sống hay sinh hoạt như những Chân Tộc khác trong thị trấn vào ban đêm. Từ trên cao trông xuống, nhìn cảnh mọi người ra khỏi nhà, gấp gờ và trò chuyện cùng nhau một cách vui vẻ hòa nhã, Hiyama cảm thấy đây mới đúng là nơi mình thuộc về... nơi có thể khiến cho tâm hồn mình trở nên nhẹ nhàng, thanh thản hơn. Phải... không có gì tuyệt vời bằng đỉnh núi Hinako, không có gì tuyệt bằng những rừng cây xanh che chở những đứa con trong thị tộc khỏi mọi nguy hiểm luôn rình rập từ bên ngoài. Chỉ tiếc thay, từ giây phút này trở đi, Hiyama không còn cơ hội được hòa mình vào không gian của thị tộc Chân Tộc khi cậu ấy đang từng bước tiến đến xã hội loài người. Càng suy nghĩ đến điều ấy, Hiyama càng cảm thấy khó chịu trước những khó khăn mình phải đối mặt một cách miễn cưỡng... Hiyama tự hỏi, tại sao Chân Tộc nhất định phải chung sống hòa hợp với con người? Tại sao phải bắt tay với giống loài đã từng đẩy Chân Tộc đến bờ vực của sự diệt vong?

.....

- Hiyama – kun!

Một giọng nói rất đỗi quen thuộc khẽ cất lên tên mình bên tai.

- Hebi đó à... Ngày mới tốt lành!

Người đó chính là Hebi, cô bạn thuở nhỏ với Hiyama, Eri và Namehari. Cô ấy cũng là một thành viên trong thị tộc Chân Tỏ, điều này thì không cần nhắc lại thì ai cũng biết. Nhưng điều khiến Hebi trở nên đặc biệt hơn so với những người khác là mái tóc bạc trắng của cô ấy. Hebi không chỉ sở hữu một làn da trắng như viên ngọc trai được đánh bóng, đôi mắt đỏ tía như viên ruby hồng quý hiếm, Hebi còn có một mái tóc trắng bạch kim như ánh trắng tròn tỏa sáng trên bầu trời đêm.

Trong thị tộc, chỉ duy nhất Hebi và mẹ của cô ấy đều mang màu tóc bạch kim, khác hoàn toàn so với những người dân trong làng. Nghe nói mẹ của Hebi là một Chân Tỏ đến từ một quốc gia khác Nhật Bản... có lẽ là đất nước mang tên Đại Hàn Dân Quốc... chẳng biết. Chỉ hiểu rằng bố Hebi đã lấy một Chân Tỏ ngoại quốc và sinh ra Hebi mang mái tóc màu bạch kim. Nhiều người từng thắc mắc liệu có phải Hebi đã từng nhuộm cho mái tóc của mình trở thành bạch kim nhưng thực chất, mái tóc ấy đã gắn liền với Hebi từ lúc sinh ra cho đến giờ.

Hebi chợt đưa tay che đi nụ cười khúc khích nở trên đôi môi.

- Hiyama – kun, chúng ta đã gặp nhau cả ngày trên trường rồi. Tại sao bây giờ cậu lại nói câu “ ngày mới tốt lành” với mình?

Hiyama đảo mắt một vòng từ trên xuống và chợt nhận ra mình đã có chút nhầm lẫn.

- Ừ nhì, xin lỗi, là do theo phản xạ mỗi ngày nên tớ quên mất !

- Cũng đâu thể trách cậu được, đừng nói là Hiyama – kun, ngay cả mình và Namehari – kun vẫn chưa bỏ được thói quen đó. Bình thường thì mọi người trong làng sẽ đi ngủ khi mặt trời bắt đầu nhô ra khỏi rặng núi, cho đến lúc mặt trời biến mất hoàn toàn thì mọi người sẽ tỉnh dậy. Khi ấy, nói câu “ chào ngày mới” là điều dễ hiểu giống như con người vẫn thường hay nói với nhau vào mỗi buổi sáng sớm!

- Cậu nói đúng, dù không muốn thừa nhận nhưng thói quen của chúng ta cũng không khác con người là bao. Nếu loài người đại diện cho ánh sáng, thì Chân Tỏ của chúng ta chính là bóng tối. Bây giờ mới là thời điểm qua một ngày mới đối với loài Chân Tỏ... Nhưng rồi đây, có lẽ chúng ta sẽ chẳng còn cơ hội được gặp gỡ mọi người trong làng và nói câu “ chúc ngày mới vui vẻ”... một khi chúng ta đã bước quá sâu vào thế giới loài người!

- Ừ, sẽ thật khó để nói câu chào ngày mới với tất cả mọi người. Nhưng điều đó đâu có nghĩa là chúng ta không còn cơ hội. Vào những ngày cuối tuần không phải đến trường, thì chúng ta vẫn sẽ quay trở lại lối sinh hoạt bình thường cùng mọi người mà. Cậu không nên quá lo lắng về điều đó, Hiyama – kun!

- Hmm... nếu mọi chuyện trở nên đơn giản như cậu nói thì thật quá dễ dàng rồi Hebi!

Nỗi lo lắng của Hiyama không phải là không có cơ sở. Tuy mỉm cười bên ngoài nhưng cốt cũng chỉ để giải tỏa bầu không khí nặng nề xung quanh, thực chất Hebi cũng cảm thấy rằng dần dần mình sẽ bước sâu thêm vào xã hội loài người. Đến lúc đó, chỉ sợ muốn rút chân quay trở lại cũng là điều không thể. Hebi lo rằng cả bốn người chúng ta sẽ không thể quay về lối sống của một Chân Tỏ như trước đây... Một người có đôi mắt nhàn xa trông rộng như Hebi, cũng có thể nhìn thấy được một viễn cảnh mập mờ không mấy sáng lạng phía trước không chỉ riêng gì Hiyama... Dĩ nhiên là Hebi cũng rất ái ngại việc học chung với con người. Nhưng có thiết nghĩ cứ đứng đây lo cũng chẳng thể giải quyết được gì. Chỉ bằng hãy cố gắng cùng nhau hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao càng sớm càng tốt, rồi thì cả bốn người sẽ cùng quay về thị tộc Chân Tỏ.

.....

- À phải Hebi, cậu đang làm gì ở đây vậy?

- Mình đi tìm một chút tinh thể đá thứ nguyên đây này, cậu xem!

Quên chưa nói một điều, xung quanh dãy núi Himako có một số mỏ quặng đặc biệt. Do tính chất tự nhiên cũng như cơ địa của đất và núi đồi trong khu vực, trong mỗi hầm mỏ đều sản sinh ra một loại khoáng thạch được gọi là “tinh thể đá thứ nguyên”, một loại đá tinh khiết sau khi khai quật không gây ảnh hưởng đến sức khỏe, có màu xanh nhè tựa như những đốm lửa ma trời, không mùi, không vị và vẫn còn giữ được độ ẩm ban đầu của nó. Tinh thể đá thứ nguyên thường được các Chân Tỏ thu thập về vì nó có thể thay thế cho một số vật liệu mà họ không thể sử dụng được như con người điển hình là khí gas. Không phải họ không biết tận dụng lò khí gas mà bởi vì khí lưu giác của Chân Tỏ quá nhạy nên không chịu đựng được mùi nồng của khí gas. Mà điện năng trong thị trấn thì có hạn, không dư thừa để mọi người trưng dụng thoải mái nên hầu như tất cả mọi người trong làng đều sử dụng đến “tinh thể đá thứ nguyên”.

Ví dụ theo tôn chỉ thân thiện với môi trường, tránh lãng phí tài nguyên thiên nhiên nên từng hộ gia đình trong làng chỉ được phép thu thập từ một đến ba viên một tuần. Chỉ cần một mảnh nhỏ từ một viên có thể giữ nhiệt hay năng lượng cho cả một ngày. Vậy nên từng người trong thị tộc đều tiết kiệm và không hoang phí nhiều “tinh thể đá thứ nguyên”.

- “Tinh thể đá thứ nguyên”. Cũng được ba tuần rồi mới thấy cậu lên núi lấy một ít. Tính ra thì trong làng mình chỉ có mỗi gia đình cậu có số lượng tiêu thụ tinh thể hạn chế nhất. Có ổn không? Với ba người trong nhà cậu như vậy thì hơi...

- Uhm, không thành vấn đề, bố mẹ và mình không dùng nhiều tinh thể đá thứ nguyên lắm đâu. Mình cũng không hiểu lý do vì sao nhưng không giống những nhà khác, gia đình mình chỉ lấy tinh thể ba tuần một lần thôi!

- Tớ thật sự không hiểu có phải vì mẹ cậu là người nước ngoài nên nhu cầu sinh hoạt cũng khác xa so với những người còn lại trong làng. Nhưng thôi đành vậy, mỗi người một hoàn cảnh, tùy theo nhu cầu của mỗi người!

- Chỉ thấp lò sưởi và một vài thứ linh tinh khác chắc không cần nhiều lắm. Nếu cần thì để mình chia một ít cho Hiyama – kun mang về. Cậu vẫn thường hay nấu nướng cho mấy bác trong thị trấn nên sẽ cần nhiều hơn mình!

- Ồ, cảm ơn!

Hebi quả thật là một cô gái tuyệt vời, không chỉ mang một sắc đẹp lai giữa Tây phương và Đông Phương pha chút kỳ lạ, mà tính của cô ấy cũng rất hiền lành nhân hậu. Hebi luôn lo lắng quan tâm đến mọi người xung quanh nên đôi lúc Hebi quên mất rằng mình cũng cần phải chăm sóc cho chính bản thân. Nhưng dù có góp ý bao nhiêu lần, thì Hebi vẫn cứ như thế mãi. Bản tính hiền hòa, lo lắng cho người khác đã ăn sâu vào tiềm thức khi cô ấy còn là một đứa trẻ. Phải để mắt dõi theo Hiyama và Eri... Hebi đã quá quen đối với những việc tương tự như thế, cũng giống như cái cách cô quan tâm đến Hiyama ngay lúc này.

- Hiyama – kun! Cậu vừa ở chỗ các trưởng lão về đúng không?

- Ừ!

- Mình đoán chắc các ngài lại hỏi thăm cậu tình hình của chúng ta đến học chung với con người nhì?

- Thì mục đích của họ cũng chỉ để nắm bắt thông tin về con người thôi còn gì. Nếu không phải vì mấy cái đó, thì tớ đã không phải khổ khổ nạn như bây giờ. Thiệt tình... tớ thì không ngại việc báo cáo, nhưng cái cách họ tra khảo tớ giống như đang tra tấn tớ vậy. Nói thật, tớ chẳng muốn nhìn mặt mấy lão già nua xấu xí quá khổ đó chút nào!

- Không được né Hiyama – kun. Dù có ra sao đi nữa thì đó cũng là các trưởng lão của làng, là các thể hệ Chân Tỏ đi trước mà chúng ta phải tôn trọng. Thất kính với các vị trưởng bối sẽ bị chúa trừng phạt mất!

- Xùy xùy, tớ chẳng quan tâm, nếu thật sự thiên chúa có thể trừng phạt được một đứa như tớ thì chi mong sao ngài nhanh nhanh giáng đại một tia sét xuống ngay chính giữa đầu cho tớ bớt đau khổ!

Là bạn nói khó nhau từ nhỏ nên Hebi phần nào hiểu được cảm giác cũng như suy nghĩ của Hiyama. Hebi cũng chẳng lắ lẫm gì trước tính cách dễ nóng này, hay hẳn học cau có pha thêm một chút bất cần với mọi thứ xung quanh cậu ấy. Tất cả cũng vì ngay từ lúc còn là một đứa trẻ, Hiyama đã phải quán xuyến tất cả mọi việc trong nhà cho đến ngoài làng. Sinh ra không có tình yêu thương của mẹ, Hiyama sống với bố, nhưng vì bố cũng là một người thường hay xa nhà nên cậu ấy phải tự chăm lo cho bản thân. Phải chăm lo quán xuyến tất cả, bao nhiêu áp lực dường như đều đè nặng hết lên đôi vai, khiến Hiyama trở thành một chàng trai khó tính trước tuổi. Nếu chơi thân với cậu ấy từ nhỏ, ta sẽ dễ dàng hiểu được lý do vì sao Hiyama luôn khó gần như vậy.

Hiyama khó gần khó tính là thế. Nhưng như đã nói ở trên, phải là bạn từ nhỏ thì mới hiểu được cảm giác của Hiyama. Và cũng phải là bạn thuở, Hebi mới nhìn thấy được sâu hơn về cậu ấy.

- Hiyama – kun, ngoài việc hòa nhập với xã hội loài người, cậu vẫn còn đang lo ngại về chuyện khác đúng không?

- Hebi... Chẳng lẽ tổ tiên cậu có hành nghề thầy bói hay sao?

- Làm gì cơ, mình chỉ là một Chân Tổ bình thường, làm gì có khả năng tiên tri hay tiên đoán. Kể cho mình nghe đi Hiyama – kun. Rút cuộc thì cậu đang để tâm đến vấn đề gì?

Hiyama lặng lẽ hướng đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng về nơi thị tộc mình rạo rục bùng sáng lửa trại trong đêm. Nhưng ẩn sâu trong đôi mắt ấy lại chứa đựng một sự phiền muộn xa xăm. Cậu ấy thật sự đang có tâm trạng không được tốt cho lắm.

- Hebi, theo cậu thì Chân Tổ và con người khác nhau ở chỗ nào?

- Điểm khác biệt giữa con người và Chân Tổ?

- Bấy lâu nay, từ lâu cho rằng Chân Tổ chúng ta là độc nhất và con người chỉ là những sinh vật yếu kém. Chúng ta vượt trội con người về mọi mặt và tổ thiết nghĩ Chân Tổ không cần thiết phải chung sống hòa bình loài người nhưng rồi tổ mới thấy... cái sự tự hào mà chúng ta đang có khi mang trên mình cái tên Vampire, không thể giúp chúng ta vượt qua loài người. Tổ cảm thấy mình bắt đầu trở nên vô dụng và không còn có thể giữ được lời hứa với bản thân, với tất cả mọi người. Dù không muốn thừa nhận nhưng các bộ lão nói đúng, con người... đúng là loài sinh vật đáng sợ và nguy hiểm!

Hebi cho rằng, ắt hẳn Hiyama đang nhớ đến cảnh mình bị đánh bại hoàn toàn sáng nay. Về trí tuệ, Hiyama luôn cho rằng Chân Tổ có một bộ óc tư duy cũng như khả năng suy nghĩ chiến thuật trong mọi hoàn cảnh tuyệt vời hơn người bình thường, nhưng sau cùng cậu ấy cũng không thể độ nổi với Kazuma, một thiên tài trẻ tuổi người thường. Về thể lực, các bắp cơ trong cơ thể một Chân Tổ thiếu niên có thể sánh ngang với mười thanh niên vạm vỡ, khỏe mạnh, cho phép họ nhắc bổng một thân cây là chuyện vô cùng đơn giản. Nhưng làm sao có thể chấp nhận được một Chân Tổ mạnh mẽ như Hiyama đã thua trước Kozue, một cô gái người thường trong tiết thể dục. Ngay chính bản thân Hiyama còn xem nó như một sự nhục nhã không thể quên chứ đừng nói đến các Chân Tổ khác.

- Hiyama – kun... Chân Tổ chúng ta đâu cho có là sinh vật quyền năng đến đâu đi chẳng nữa, cũng không thể sánh được so với loài người. Mình không muốn khiến cậu thêm phiền lòng nhưng thực tình mà nói trong quá khứ, Chân Tổ chúng ta đã đứng trên bờ vực của sự diệt vong dưới sự truy đuổi của con người. Dù muốn hay không, chúng ta vẫn phải chấp nhận một điều rằng: con người đang ngày càng phát triển về cả thể chất lẫn trí tuệ. Con người... không còn là giống loài hạ đẳng nữa rồi, Hiyama – kun. Mình nghĩ, cậu nên học cách chấp nhận sự thật đó thì tốt hơn!

Không cần Hebi nhắc nhở, Hiyama cũng tự biết có những chuyện dù không muốn hay không thích nhưng vẫn phải chấp nhận nó như một thực tế không thể thay đổi. Hebi nói đúng, con người là loài luôn phát triển theo thời gian, theo từng giai đoạn phát triển của xã hội. Cho đến một lúc nào đó, hợp tác, chung sống hòa bình với con người là điều không thể tránh khỏi nếu các Chân Tổ vẫn còn muốn một cuộc sống yên bình trong rừng núi. Chỉ có điều, nói đến con người, Hiyama lại càng nhớ đến cái tên mặt mũi lúc nào cũng giữ nguyên một khuôn hình lạnh lùng thờ ơ không kém phần lạnh cảm mang tên Kazuma Kusanagi. Và khi nhớ đến Kazuma, thì hình ảnh Eri tươi cười vui vẻ với cậu ta lại hiện lên trong tâm trí Hiyama... chính điều đó mới khiến cho Hiyama càng cảm thấy khó chịu hơn.

Bàn tay Hiyama vịn chặt thanh chắn ngang trước mặt mạnh đến nỗi lồm cồm cong đi mất, thậm chí khi cậu ta nghiêng rằng mỗi khi tức giận thì đôi răng nanh sắc nhọn đó nhe răng khiến cậu ấy càng trở nên đáng sợ hơn. Nước da trắng bóc như thiếu máu, đôi mắt đỏ ngầu rực rỡ trong màn đêm sâu thẳm của chốn nhân gian thêm đôi răng nanh sắc nhọn đó nữa... Hiyama dần trở thành con ác quỷ mà người xưa vẫn thường truyền miệng đến các thế hệ sau với cái tên Vampire Ma Ca Rông.

Đối với người bình thường khi trông thấy hình dạng này, chắc chắn 100% họ sẽ phát hoảng, rồi sinh thêm nhiều hành động khác như kêu gào, bỏ chạy, người nào giữ được bình tĩnh hơn thì biết đường dùng bực tấn công Hiyama. Nhưng còn đối với những người trong thị tộc Chân Tổ như Hebi, thì đó cũng chỉ là một cử chỉ biểu hiện tâm trạng không tốt của Hiyama mà thôi. Không việc gì phải sợ...

- Hiyama – kun, mình khuyên cậu nên đi mãi rằng nếu không muốn dọa cho mọi người ở trường. Sensei của chúng ta rất dễ hoảng sợ khi trông thấy những điều kinh dị, cậu cũng biết mà... Nhưng mà, mình biết đó không phải là lý do khiến cậu phải tức giận. Là chuyện có liên quan đến Eri – chan?

Hiyama giật mình như vừa có một xung điện chạy ngược sống lưng cậu ấy. Hiyama bất chợt quay sang Hebi với ánh mắt to tròn đầy sự ngạc nhiên.

Không cần đợi Hiyama cất tiếng hỏi trước. Trông thấy vẻ ngổ ngáo hiện trên gương mặt Hiyama cũng đủ khiến Hebi đưa tay che miệng cười khúc khích.

- Cậu thắc mắc vì sao mình lại biết chứ gì? Là bạn thuở nhỏ của cậu nên mình hiểu cậu Hiyama – kun. Cứ mỗi lần nhắc đến Eri – chan, thì ngón tay của cậu lại giật lên và nhíp, tiếp đến là biểu hiện trên gương mặt cậu luôn thay đổi mỗi khi nhắc đến Eri – chan. Nếu cậu không muốn người khác phát hiện ra nỗi lo trong cậu thì tốt hơn hết cậu nên bỏ đi thói quen ấy đi!

- Haizz... cậu nói y hệt như các bộ lão nói lúc nãy vậy. Chẳng lẽ tổ dễ dàng bị nhìn thấu lòng tâm đến nhường ấy sao?

- Tee hee, phải đấy Hiyama – kun, cậu rất dễ đoán. Chính vì thế cậu nên học cách che giấu cảm xúc của mình như các Chân Tổ đi trước thì tốt hơn... Nào, kể cho mình nghe xem, đã có chuyện gì xảy ra vậy Hiyama – kun?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://Ebook Full(cham).Net).

Chương 6

Chíp chíp chíp

Đó là tiếng cọt ca ngân vang chào ngày mới khi mặt trời đã dần nhô lên từ phía sau rừng núi uy nghiêm hùng vĩ. Không giống như trong thị trấn ven biển của loài người, những cư dân thuộc thị tộc Chân Tổ sẽ có cơ hội được lắng nghe âm thanh ấy rõ hơn vì dấu sao họ cũng là những đứa con của rừng núi. Trước đây đã từng có một vị danh nhân chìm đắm bản thân trong sự hối hận, day dứt vì không thể bảo vệ được người mình yêu thương. Trong mắt vị danh nhân ấy cuộc sống này thật đối nhàm chán và u tối. Ấy nhưng người luôn tìm kiếm một thứ gì đó để xoa dịu đi tâm hồn. Và đó chính là âm thanh của biển xanh, âm thanh của rừng cây, món quà mà mẹ thiên nhiên đã ban tặng cho con người.

Tại sao tôi lại dễ cập đến điều này? Không phải mang hàm ý than thân trách phận gì nhưng... thật đáng tiếc khi những đứa con của rừng lại không có cơ hội được lắng nghe lấy những âm thanh trong lành thanh khiết ấy. Biết làm thế nào được... bây giờ là 6h30 phút sáng, khoảng thời gian màn đêm sẽ biến mất, nhường vị trí lại cho ban ngày thống trị. Đó cũng là lúc các Chân Tổ trong thị trấn sẽ chào từ biệt nhau, trở vào nhà từng người một, đóng cửa, kéo rèm để có thể chìm sâu vào giấc ngủ ngon nhất của mình. Họ phải đi ngủ sau một đêm vui chơi sinh hoạt để bù cho nguồn năng lượng đã mất cũng tương tự như nhu cầu của con người bình thường. Đó là điều không thể tránh khỏi đối với loài sinh vật sống đêm như Chân Tổ.

Nhưng không phải Chân Tổ nào cũng như vậy. Thật ra vẫn còn một số cá thể bắt đầu thay đổi lối sinh hoạt thường ngày của mình. Ngủ đêm và thức dậy vào buổi sáng sớm như con người. Diễn hình như bốn nhân vật chính trong câu chuyện của chúng ta... Có lẽ hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu với cô gái đặc biệt nhất trong thị tộc Chân Tổ. Ngoài làn da trắng như viên ngọc trai được đánh bóng cẩn thận, đôi mắt đỏ rực như viên Ruby hồng quý hiếm được khai quật trong những khu mỏ tối tăm nhất, cô ấy còn sở hữu một mái tóc trắng bạc như mặt trăng soi sáng khắp chốn nhân gian trong màn đêm sâu thẳm. Tên cô ấy là...

- Hebi – chan, trời sáng rồi, nếu không nhanh lên thì con sẽ trễ học đó!

- Vâng!

Thật ra không cần nhắc nhở, một người luôn đúng giờ đúng giấc, coi trọng nề nếp, không vi phạm bất cứ điều gì như Hebi đã dạy trước khi người thân trong gia đình gọi cô ấy. Hebi chỉ đang chỉnh chút lại bộ trang phục của mình trước khi rời khỏi nhà mà thôi. Đứng trước gương, với bộ đồng phục trường đã được ủi ngay thẳng không chút vết nhăn, Hebi cảm thấy có chút phấn khởi và thích thú khi được mặc chúng.

Thị tộc Chân Tò tọa lạc trên đỉnh núi Himako, bao phủ xung quanh là rừng cây xanh rỏi rậm um tùm. Dân số không nhiều, tỷ lệ sinh ra những đứa trẻ mang dòng máu Chân Tò tính đến thời điểm hiện nay là một con số chơi vơi chong chênh mong manh ngoài sức tưởng tượng của bất kỳ người nào theo nghề dân số học. Chính vì trẻ em ít nên không có trường học dành cho Chân Tò. Những đứa trẻ trong làng khi được sinh ra sẽ nhận được nguồn kiến thức từ các vị bô lão trong làng cho đến khi chúng trưởng thành. Thế nên, được mặc đồng phục và được đến trường như bao đứa trẻ loài người khác, cảm xúc trong Hebi ngoài hai chữ phấn khởi, hào hứng ra, thì rất khó để sử dụng một từ ngữ tiêu cực khác để miêu tả.

Không chỉ được đến trường, mà còn được học chung với những người bạn từ tuổi nhỏ, còn điều gì hạnh phúc và tuyệt vời bằng với điều đó đây. Hebi sẽ được đến trường cùng Namehari, cùng với Eri và với Hyama...

Ngồi đến Hyama, Hebi bỗng dừng lại nhớ đến giây phút mình gặp Hyama tới hôm qua. Cô vẫn còn nhớ những lời cậu ấy nói trước lúc hai người tạm biệt nhau để trở về nhà.

*****

- Tớ... thật sự không muốn để Eri có quan hệ với con người. Nếu đây là một trọng trách không thể không hoàn thành thì cứ để một mình tớ đi là ổn. Eri là một cô gái thích sống trong thế giới quan của chính bản thân mình, cậu ấy hoàn toàn không phù hợp với xã hội đầy thị phi ngoài kia. Tớ... thật lòng không yên tâm để Eri bước chân vào thế giới loài người, đầu cho có chúng ta bên cạnh thì chẳng nữa!

*****

Lúc nào cũng như vậy. Lúc nào Hyama cũng quan tâm lo lắng cho Eri từng chút từng chút một, giống như một người bố dành trọn hết tình yêu thương của mình cho cô con gái duy nhất. Là bạn với nhau từ nhỏ, Hebi cũng không ít lần chứng kiến và thấy chuyện đó rất đối bình thường tự nhiên... Nhưng cho đến khi tất cả chúng ta trưởng thành với lối suy nghĩ thoáng hơn. Thì có những thứ cũng nên thay đổi... Liệu bây giờ, hình ảnh người bố quan tâm chăm sóc cho cô con gái có còn hiện hữu giống như ngày xưa hay... nó đã trở thành một hình ảnh với một quan niệm hoàn toàn mới?

Hebi nhận ra đây không phải lúc nghĩ đến chuyện ấy. Cô biết mình cần phải nhanh lên nếu không muốn để mọi người chờ đợi nên tạm thời hãy cứ gác mọi thứ mình đang vướng mắc sang một bên cái đã. Hebi đưa tay chỉnh lại chiếc cà vạt trước ngực áo và nhanh chóng rời khỏi phòng cùng chiếc cặp trong tay.

.....

Vẫn như thường lệ, nhóm Hyama bao gồm Hyama, Hebi và Namehari luôn tập trung với nhau tại một địa điểm cố định trong thị tộc Chân Tò. Thật ra họ đã chọn khu vui chơi dành cho những đứa trẻ Chân Tò cũng tương tự như những khu vườn công viên giải trí trong xã hội loài người. Một buổi sáng hiền hòa thơ mộng với những con gió nhẹ nhàng êm dịu thổi đến sự sống mới cùng biết bao nhiêu điều vui tươi mới mẻ sau một đêm dài đầy náo nhiệt. Lặng thinh giữa không gian buổi sáng đầy yên ắng, tâm trạng Hebi nao nao dấy lên một cảm giác băng khuâng khó tả khi cô ấy chợt dừng lại và đảo mắt khắp muôn nơi.

- Có chuyện gì vậy Hebi?

Nghe tiếng gọi từ Namehari, Hebi quay sang cậu ấy với nụ cười nhẹ nở trên môi.

- À không... không có gì!

- Oì Hebi, nếu có chuyện gì thì cứ nói ra đi. Chúng ta sắp sửa tiến bước xuống thị trấn của con người nên tuyệt đối phải nâng mức đề phòng lên cao nhất. Cậu mà cứ thờ thẩn thẩn như vậy là không ổn đâu!

- Hãy dà Hyama – kun. Chúng ta đi học chứ có phải đi đánh trận già đâu mà phải cẩn thận với đề phòng. Tớ thấy cậu mới là người đầy cao quan điểm quá đó Hyama – kun!

- Xin lỗi xin lỗi... chỉ là nhìn quang cảnh như thế này, khiến mình nhớ lại một số chuyện trong quá khứ thôi!

- Một số chuyện trong quá khứ?

Bây giờ, đến phiên Hyama và Namehari cùng đánh đôi mất đồ rục như viên Ruby hồng quý giá ấy về bên cánh phải. Rồi họ nhận ra rằng những thứ được gọi là dòng chảy của ký ức đang dần dần ủa về trong tâm trí một chút một chút một. Một cảm giác thân thương, một cảm giác thân thuộc từ hồi cả ba còn là những Chân Tò bập bẹ biết đi. Tất cả đều hiện hữu trên chính khu vui chơi mà họ cùng dạo bước ngang qua.

- Phải nhì, biết bao kỷ niệm chợt ủa về trong tâm trí. Nếu Hebi mà không nhắc, có lẽ tớ cũng quên mất... Đúng thật... bao kỷ niệm là bao kỷ niệm... haizz!

Trong nhóm Namehari được xem như Chân Tò già dặn trước tuổi. Hồi lúc cậu ấy vẫn thường hay thể hiện mình tương đương như một ông già cao tuổi thích ngồi chơi cờ tướng và chăm sóc mấy chậu hoa cảnh ngoài vườn. Mỗi lần không có cờ để chơi hay hoa hộc để chăm sóc thì Namehari thể hiện tính cách của mình bằng những câu nói rành đời hay cất tiếng thở dài như thể đã rất hài lòng với cuộc sống an nhàn hiện tại.

- Khi đó bốn người chúng ta vẫn thường hay đến đây chơi cùng nhau. Cùng vui cùng buồn, cùng trải qua biết bao nhiêu chuyện khi bỗng dưng có những đứa trẻ khác đến gây sự và rồi đánh nhau xô xát là điều không thể tránh khỏi. Nghỉ lại thì thời gian ấy, Hyama – kun là người cứng đầu nhất... cậu rất dễ bị kích động bởi lời nói của ai đó và không kiên nhẫn nê gì mà lao vào đánh cho chúng một trận. Báo hại cả đám bị một phen tá hỏa và bản thân Hyama – kun cũng bị thương không ít. Cậu lúc đó khó trị lắm nhè Hyama – kun!

- Chuyện của quá khứ rồi, đừng có kể lại đơn giản như vậy!

- Nhưng lúc ấy Namehari – kun cũng khiến nhiều người cảm thấy bất ngờ khi có thể đứng ra giải hòa cả đôi bên một cách thuận lợi. Nếu như không có Namehari – kun ở đó, thì chắc rằng Hyama – kun còn bị kéo vào cuộc chiến không dứt. Phải nói rằng trông Namehari – kun rất trưởng thành và già dặn kinh nghiệm như một bậc trưởng lão trong làng vậy!

- Đó là vì tớ thường hay đọc những cuốn sách có trong phòng của ông nội nên cũng hiểu được đôi chút. Hơn nữa, ông nội cũng là một trong năm vị bô lão trong làng, nên lời ăn tiếng nói hay khá năng đàm đạo đã ăn sâu vào máu từ từ khi được sinh ra rồi. Nói thì như thế, tớ chỉ có thể đứng ra giải quyết một mớ rắc rối nhỏ do Hyama – kun gây ra... nhưng còn những vấn đề lớn hơn thì vẫn còn phải học hỏi nhiều!

Sự thật rằng ông của Namehari là một trong năm vị bô lão đứng đầu thị tộc Chân Tò mà Hyama vẫn thường phải diện kiến để báo cáo tình hình trong ngày. Không chỉ riêng gì Namehari, ngay cả ông của Hyama và bà của Eri cũng có vị trí quan trọng trong Ngũ Đại Chân Tò đứng đầu thị tộc. Cả ba người họ đều mang dòng máu của các Chân Tò đời trước... chỉ trừ mỗi Hebi. Bản thân Hebi là con lai giữa một Chân Tò trong làng và một Chân Tò đến từ quốc gia khác, nên suy theo một lẽ rất tự nhiên rằng: Hebi chỉ là một Chân Tò bình thường, hoàn toàn không giống như Hyama, Eri hay Namehari.

Tiếp cận xã hội loài người, cùng giao lưu văn hóa, chung sống hòa bình là sứ mệnh được giao cho những đứa cháu quý báu của mình. Còn về Hebi... chắc lẽ cũng do Hebi là bạn thuở nhỏ của ba người họ nên được đến ngôi trường dành cho con người cùng với Hyama, Eri và Namehari.

- Mỗi khi Hyama – kun đánh nhau, đánh lấy chiến thắng một cách vẻ vang và không kém phần bầm dập te tua, thì Hebi luôn là người chăm sóc vết thương cho cậu ấy. Hay những lần đi chơi chung như thế này, Hebi luôn mang theo một giỏ đựng đầy thức ăn, cứu chúng ta khỏi cơn đói hoành hành bao tử. Thiết nghĩ ngay từ khi còn là một đứa trẻ Chân Tò, Hebi vẫn luôn lo lắng, quan tâm, chăm sóc đến tất cả mọi người trong nhóm. Cảm giác như đang có một người mẹ thứ hai vậy!

- Về chuyện đó... thật ra là vì ở nhà, mẹ của mình có một chút vướng về hậu đậu. Khi làm bếp thì mẹ rất hay cắt trúng vào tay, thậm chí là quên đeo găng khi bắt nồi nước sôi dẫn đến bị phỏng. Mẹ mình cũng thường hay tự đâm kim vào ngón tay mỗi lúc may vá cho nên... mình toàn sơ cứu băng gạc cho mẹ nên quen thôi. Cũng không có gì gọi là lớn lao to tát đâu!

Điều này thì Hyama lẫn Namehari đều không thể phủ nhận. Họ đã từng qua nhà Hebi chơi và chứng kiến hết mọi thứ tron tru suốt tuần tuốt. Mẹ của Hebi thật sự mang một nét đẹp khác với thang đo của một người phụ nữ Nhật Bản. Một nét đẹp kỳ lạ, đủ sức quyến rũ bất kỳ Chân Tò trưởng thành nào trong thị tộc. Cô ấy đẹp là thế... nhưng bù lại thì tính cách hậu đậu hết sức. Cô ấy dễ dàng bị vấp ngã bởi một cuốn sách dưới sàn nhà, khiến cho trà và bánh đồ lênh láng, nếu né ra không kịp thì xác định bị phỏng không hề nhẹ. Khi có ấy luống cuống xin lỗi và đứng lên tìm chiếc khăn lau thì lại vô tình tự vấp đầu gối vào cạnh bàn một cái khá đau. Kể lúc mẹ của Hebi đi không để ý nên tự dưng đầu vào góc tủ cũng là một chuyện rất đối bình thường. Hyama và Namehari đã chứng kiến hết mọi chuyện nên hiểu rõ mẹ

Hebi là người như thế nào.

- Nar nar, đúng là có một chút khó khăn cho cả cậu và Masamune – san. Một cô bé nhỏ tuổi luôn phải mang theo hộp cứu thương theo mình mọi lúc mọi nơi, thậm chí còn phải xuống bếp làm bữa tối thay cho cả nhà. Không mấy cô bé nào được như cậu đầu Hebi. . . Trong chúng ta thì chỉ có duy nhất Eri – chan là người hứng thú với những cuốn sách khó dành cho người lớn. Ngay cả khi cả bốn đứa cùng tụ tập đến đây chơi, cậu ấy lúc nào cũng mang theo một cuốn sách và ngồi nép người dưới góc cây vừa tránh nắng vừa đọc nó. Chu cha, cảm giác như mọi thứ mới xảy ra từ ngày hôm qua vậy!

Cảm giác cứ như mọi thứ vừa diễn ra từ ngày hôm qua. Đầu đó xung quanh khu vui chơi này vẫn còn tồn đọng lại hình ảnh bốn đứa trẻ đang nô đùa cùng nhau một cách thật vô tư trong sáng. Vẫn còn đó gốc cây râm bóng mát che đi những tia nắng mặt trời, nơi Eri thích ngồi mỗi khi muốn dừng lại đọc một cuốn sách hay. Lúc nào cũng như vậy, lúc nào cô bé ấy cũng mang theo bên mình một cuốn sách, dù hay dù dở, dù kiến thức bên trong quyển sách thật quá sức so với một đứa trẻ, Eri vẫn luôn ngồi ngay vị trí ấy, vẫn chăm chú dán đôi mắt to tròn đó rục vào từng trang giấy với niềm phấn khích hân hoan hiện trên nụ cười xinh xắn đáng yêu như ngày nào.

Nhắc đến Eri, Hiyama có một chút chạnh lòng và phiền muộn. Cậu ta biết rằng quá khứ cũng chỉ là quá khứ, nó đã không còn đúng với thời thế hiện tại. Một số thứ sẽ sống mãi với thời gian giống như khu vui chơi khi xưa họ từng vui đùa cùng nhau. . . song cũng sẽ có một số thứ dần thay đổi theo năm tháng tương tự như từng con người chúng ta.

Hiyama cất tiếng thở dài, cậu ta xách chiếc cặp ngược lên vai và lặng lẽ bước đi như không muốn đứng đây để hồi tưởng lại quá khứ của một đứa trẻ ngây thơ khờ dại.

- Chúng ta đi nào, nếu không nhanh lên thì sẽ không kịp xuống núi đâu. Còn phải đến đánh thức Eri nữa!

.....

Vẫn như thường lệ, nhóm ba người sẽ cùng đến nhà Eri để đánh thức cô ấy. Theo những gì Hiyama suy tính, Eri hiện đang còn đang ngủ ngon trên chiếc giường êm nệm ấm mà quên mất rằng hôm nay chúng ta phải đến trường. Chuyện Eri ngủ quên là bình thường, nhưng chắc chắn nguyên do không phải vì thức đêm học hành như những đứa học sinh bu đầu bu cổ vào bài vở trước ngày kiểm tra hay thi cử. Kiểu gì thì kiểu, Hiyama dám đặt cược 100% rằng Eri lại thức đêm để nghiên cứu về các bậc danh nhân cũng như mấy công trình nghiên cứu của các nhà bác học vĩ đại trong lịch sử loài người. . . Thiệt tình, Eri yêu thích nền khoa học con người đến mức quên đi bản thân mình. Đó là tính cách khó sửa khó bỏ của Eri mà Hiyama lúc nào cũng cảm thấy phiền lòng.

Đều đầu tiên, họ đến trước cửa nhà, đưa tay nhấn chuông, gõ gõ Makoto – san, người mẹ hiền lành và duy nhất của Eri. Cũng là màn chào hỏi ngày mới như bình thường và cuối cùng là câu nói. . .

- Ara ara, Eri – chan đã đến trường từ lúc mặt trời còn chưa mọc nữa. Không phải con bé đi cùng với mấy đứa sao?

Lại một lần nữa Hiyama nghe tựa như sét đánh ngang tai. Cậu ấy tự hỏi tại sao điều này lại xảy ra không chỉ một mà đến lần thứ hai. . . tại sao và tại sao, rất nhiều thứ xuất hiện trong tâm trí Hiyama khiến cậu ấy như chẳng còn quan tâm đến mọi thứ xung quanh nữa. Eri đã khởi hành từ rất sớm, trước khi Hiyama và mọi người cùng sang đánh thức cô ấy. Eri đã tự đến trường mà không cần đợi những người bạn thuở nhỏ của mình. Và cô ấy đến trường sớm chỉ với một mục đích duy nhất mà thôi.

Hiyama biết rõ lý do Eri thay đổi trong mấy ngày gần đây. Cậu ấy biết rất rõ. . . chỉ có điều. . .

- Eri – chan lại đến trường trước chúng ta ư. Cậu có biết gì không Hebi?

- Huhm, Eri – chan không nói gì với mình hết!

- Hãy da, ngay cả Hebi là người mà Eri – chan luôn tâm sự cũng nói đến từ “không biết” thì tình hình có vẻ hơi nan giải đây. Còn cậu thì sao Hiyama – kun? Chắc Eri – chan có nói gì với cậu đúng không nào?

Lặp lại thêm một lần nữa, Hiyama thừa biết nguyên nhân vì sao hai ngày nay Eri luôn thức dậy sớm hơn so với suy tính của mọi người. Thậm chí việc cô ấy rời khỏi thị tộc xuống núi trước khi mọi người cùng đến cũng đều do nguyên nhân của nó. Và thiệt nghĩ, Hiyama càng hiểu chính xác thì Eri đến trường sớm để làm gì. Với tính cách của Hiyama, thay vì sẵn số bỏ chạy đi thật nhanh vì cảm thấy tức tối trong lòng, Hiyama lại cất tiếng thở dài ngán ngấm đối quen thuộc.

- Cậu ấy chắc đến trường sớm vì quên chưa làm bài tập đây mà. Thiệt tình, đã dặn là phải hoàn thành xong bài tập về nhà đi hăng rồi muốn nghiên cứu cái gì thì nghiên cứu. Kiểu này thì chắc đến trường sớm rồi tìm một góc không có ai ngồi hi hụi làm cho xong trước khi tiết học bắt đầu!

- Ô, cậu nói tôi mới nhớ, đúng là Eri – chan thường hay có thói quen tìm một chỗ trốn ngồi làm bài tập trước khi tiết học với các cô giáo trong làng bắt đầu. Eri – chan chỉ lo đến mấy công trình nghiên cứu của bản thân mà quên đi bài tập về nhà, cứ toàn đến sát giờ mới chịu làm!

- Đó là tớ luôn bên cạnh và giám sát cậu ấy từng ly từng tí một mà còn như vậy. Nếu bỏ tha gà thì chắc còn tệ hơn thế nhiều. . . Makoto – san, xin lỗi vì đã làm phiền. Giờ chúng cháu xin phép đến trường!

- Ừ, mấy đứa đi đường cẩn thận!

.....

Hiyama trong những trường hợp khẩn cấp vẫn có thể tỏ ra điềm tĩnh đáng tin cậy. Đây là điều cậu ấy đã được học trong suốt khoảng thời gian bên cạnh và săn sóc cho Eri. Có thể bản chất dễ nổi nóng, khó gần của Hiyama vẫn còn đó, nhưng trên hết, cậu ấy vẫn luôn làm bộ mặt bình thản để Eri không phải hoảng sợ hay lo lắng. Và những khi không có Eri ở đây, Hiyama sẽ bộc phát sự căng thẳng hay bực tức ấy qua từng cử chỉ hành động. Có khi thì tự úp mặt vào gối và hét rống lên như con thú hoang. Có lúc thì tự đập thẳng tay vào thân cây lưng mất một lỗ, tệ hơn thì làm cho một cái cây trưởng thành đổ ngang giữa như vừa bị thợ đốn củi dùng máy cưa ùi cho một phát là chuyện rất đối bình thường. Nhưng sáng nay, Hiyama sẽ không làm những chuyện đó cốt vì không muốn làm phiền đến những người dân trong thị tộc. Cứ tưởng tượng đang ngủ ngon chợt đứng có tiếng gào rống lên như sư tử bị bỏ đói hay nghe thấy âm thanh cây đổ ầm ầm, ắt hẳn sẽ gây nên một cuộc náo loạn cho làng mất. Mà Hiyama cũng không muốn làm mọi chuyện trở nên rùm beng lên chi vì vài nguyên do cá nhân.

Hiyama trút bỏ sự tức giận trong mình bằng cách phóng lên những cành cây cao. Đu dây hay thậm chí nhảy một bậc từ cây này sang cây khác hết như những Nhẫn Giả thời chiến quốc, thẳng một mạch xuống chân núi.

- Hiyama – kun, chờ bọn mình với!

Không chỉ Hiyama, mà ngay cả Hebi lẫn Namehari cũng phải phóng trên từng cành cây sát theo sau Hiyama. Và dù có gọi cách mấy, cậu ấy cũng chẳng thèm ngoái cổ lại hay một câu hỏi đáp. Những gì Hiyama làm chỉ là tập trung phóng đi thật nhanh, cho đến khi nào rời khỏi được khu rừng, đặt chân xuống chân núi thì thôi.

Phải dừng lại thôi, dù có cố gắng hết sức nhưng thật sự cả Namehari và Hebi đều không thể theo kịp được với tốc độ của Hiyama. Kể cả khi Chân Tỏ là loài sinh vật mang sức khỏe về thể chất vượt trội hơn so với người bình thường nhưng ở họ cũng có một mức giới hạn còn tùy vào mỗi cá thể, cũng tương tự như loài người. Namehari và Hebi cảm thấy không thể theo kịp nên họ quyết định sẽ dừng lại nghỉ ngơi một chút, chứ nếu đến được trường học rồi mà cả cơ thể đầy mồ hôi và bụi bẩn thì thật không được hay cho lắm.

- Ôi trời, tớ không phản đối việc rèn luyện cơ thể, nhưng nhìn kiểu gì đi chẳng nữa thì ắt hẳn Hiyama – kun đang có vấn đề rồi đây. Hiếm khi nào thấy Hiyama lại tỏ ra bất cần mọi thứ xung quanh đến chừng ấy. . . Hebi, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì khiến Hiyama đang vô cùng ức chế đó. Cậu thật sự không biết gì ư?

Hebi vừa thờ dốt, vừa đưa tay quệt đi những giọt mồ hôi trộm thấm đẫm trên trán xuống cằm và nhẹ nhàng lắc đầu.

- Hiyama – kun chẳng nói gì cả. Tối hôm qua, cậu ấy còn trò chuyện bình thường với mình. . .

Có lẽ Hebi nhớ được những lời Hiyama đã nói. Tất cả dần do, lo lắng bên trong tâm trí Hiyama đều bắt nguồn từ Eri. Vậy thì con giận dữ đang dấy trong lòng cậu ấy hiện giờ là vì. . .

- Hiyama – kun. . . rút cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?

.....

Ngay cả khi đã phóng thẳng từ trên một cành cây xuống ngay chân núi với độ cao ngang ngửa với một tòa nhà bốn tầng lầu, Hiyama vẫn tiếp tục chạy thật nhanh trên con đường ven biển duy nhất đến trường.

Chạy đi với nỗi lo toan trong lòng một lúc một lớn dần hơn. Cái vẻ điềm tĩnh khi cậu ấy thể hiện trước mặt Hebi, Namehari và mẹ của Eri cũng chỉ là một lớp mặt nạ để che giấu đi sự lo lắng trong lòng. Tại sao hình ảnh về Eri đang vui cười bên cạnh tên con trai người thường kia lại xuất hiện trong tâm trí cậu ấy... Hiyama chẳng biết, chẳng quan tâm. Điều duy nhất Hiyama muốn và khao khát được thực hiện là đến trường thật nhanh để có thể chạm tay được vào Eri. Nếu thật sự mọi chuyện đều xảy ra theo đúng những gì Hiyama lo ngại, cậu ấy có trách nhiệm phải ngăn chặn những thứ đó tiến xa hơn.

- Eri... Eri... cậu thật sự...

Cốp.

Con đường Hiyama đi ngang qua được chia thành ngã ba. Một bên sẽ thẳng hướng đến ngôi trường mà cậu ấy cùng bạn bè theo học, và con đường bên phải là hướng thẳng vào thị trấn của loài người. Và ngã ba này cũng sẽ trở thành vị trí hội ngộ của con người với Chân Tổ. Dù muốn dù không, việc đụng mặt nhau là điều khó có thể tránh khỏi.

Chỉ vì Hiyama chạy nhanh quá nên không để ý rõ xung quanh, kết quả là cậu ấy đã vô tình đâm vào người đang chạy từ hướng đường vào thị trấn ngược lại. Do lực va chạm mạnh khiến cả hai người họ cùng ngã ngửa trên mặt đất.

- Ui ui, cái gì vậy? Nè bộ không biết nhìn đường đi sao?

Hiyama tròn mắt. Hiyama nghĩ rằng có lẽ là mình biết cái giọng nói quen quen này, trước đây mình đã từng nghe thấy một lần ở đâu đó rồi.

Khi Hiyama đánh mắt sang phải, thì sự ngạc nhiên ấy đã thay đổi và trở thành một tia nhìn cực kỳ đáng sợ.

- Kozue Toriyama!

Phải... người đã đâm vào Hiyama chính là Kozue, cô gái trẻ trong nhóm ba người đến từ ngôi trường đào tạo nhân tài It. Harm Sokyuran, được biết đến với cái tên học viện dành cho những nhà bác học trong tương lai. Vì có ác cảm với khoa học ngay từ đầu, nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi Hiyama tỏ ra khó chịu, hay ghét cay ghét đắng khi trông thấy Kozue.

Bản thân Kozue cũng không ưa gì Chân Tổ, với giống loài vượt ngoài khả năng đo đếm nghiên cứu của nền khoa học, hơn nữa còn là loài mù quáng tin vào chúa mà Kozue cho rằng mê tín dị đoan. Kozue cũng đáp trả lại Hiyama bằng ánh mắt cũng như thái độ khó gần.

- Gì thế này, tưởng ai hóa ra là người từ thị tộc Chân Tổ. Mới sáng sớm đã phải đụng mặt thế này, thật là xui xẻo!

- Hà, nói gì đó con nhỏ kia? Muốn đánh nhau phải không?

Hiyama sẽ không kiêng nê đó là con gái mà nhường nhịn đâu. Lòng thù hận đối với loài người cũng tương tự như một ngọn lửa khó có thể dập tắt trong tư tưởng một số Chân Tổ bất mãn như Hiyama. Chi cần trông thấy con người, máu Hiyama đã sôi sùng sục lên. Đòi rằng nhanh nhẹn hoạt của cậu ta cứ khè ra như muốn cầm pháp vào cổ đối phương, hoặc là cắn cho đến chết, hoặc là hút cạn sạch máu không còn một giọt. Nhưng vì còn dính đến hiệp ước hòa bình giữa con người và Chân Tổ, Hiyama biết bản thân mình không được phép làm vậy... Nếu được thì tỷ thí tay đôi Hiyama cũng không ngần... đâu cho đánh con gái không phải điều tốt đẹp cho lắm.

Kozue cũng không phải dạng vừa. Thay vì tỏ ra lo ngại, sợ hãi như bao cô gái chân yếu tay mềm khác khi chẳng may trở thành miếng mồi ngon trước răng nanh của Chân Tổ, Kozue đáp trả lại Hiyama bằng tia nhìn sắc lạnh, hai tay còn bẻ răng rắc vào nhau nghe rõ được âm thanh từng đốt xương ngón tay. Nếu chiếu theo tâm lý của mấy tên còn đồ xô chợ thì hành động này đang muốn chứng tỏ rằng họ chuẩn bị có một cuộc ẩu đả đả nhọ nhỏ.

- Muốn thử không con dơi quèn kia. Để xem loài người và giống quý các ngươi bên nào thắng. Đừng có luôn giữ cái tư tưởng rằng Chân Tổ thì hơn người thường nhé. Chưa thử thì chưa biết được đâu!

Không cần đợi hiệu lệnh hay dựa vào một sự vật hiện tượng như ánh nắng mặt trời lộ ra khỏi rặng mây để bắt đầu, Kozue và Hiyama lao thẳng vào nhau với tinh thần quyết đánh bại được đối phương bằm dập mới thôi. Thì may mắn thay, có một vài sự can thiệp nho nhỏ đã kịp thời ngăn chặn được hậu quả nếu hai người họ xô sát với nhau. Cụ thể như Tora đã xuất hiện từ khi nào và nắm lấy cổ tay Kozue trước khi cô ấy chạm vào Hiyama.

- Bình tĩnh nào Kozue. Là bạn bè cùng lớp thì không nên gây gỗ ngoài đường như vậy. Nào nào, chắc cậu không muốn hiệu trưởng gặp phiền phức khi bỗng dưng có thư nhắc nhở rằng học sinh của It. Harm Sokyuran đã đánh nhau đúng không?

- Tora – kun...

Phía bên kia, Namehari đã kịp thời xuất hiện ngay phía trước Hiyama. Với sức mạnh thể chất của Chân Tổ, thật không quá khó khăn khi Namehari bắt lấy cánh tay của Hiyama, quay người, cúi xuống và tung một đòn vật thật mạnh khiến cho Hiyama ngã ngửa từ trái sang phải. Bản thân Hiyama cũng không dễ dàng chịu khuất phục khi cậu ta chống tay còn lại xuống mặt đất, tự đẩy cơ thể mình bật ngược ra phía sau để không bị dập mặt. Đòn vật của Namehari không thành công khi Hiyama vẫn có thể đứng dậy bình yên vô sự, nhưng chí ít cũng đủ khiến cậu ta bình tâm lại.

- Oi oi Hiyama – kun, Chúng ta vẫn đang theo chủ trương chung sống hòa bình với con người. Làm thế nào có thể hòa thuận được khi cứ hể một chút là cậu đòi hạ tay hạ chân như vậy? Vi phạm vào nguyên tắc của thị tộc, cậu biết hậu quả sẽ như thế nào mà!

- Namehari... chắc...

Dĩ nhiên Hiyama chẳng thể nào hài lòng với những gì vừa diễn ra. Cảm thấy khó chịu khi trận đấu bị xen ngang giữa chừng, lại còn bị thuyết giáo bởi mấy điều luật do thị tộc đề ra. Trong khi Namehari vẫn giữ nụ cười hà hà trên môi như kiểu đang trêu tức Hiyama không bằng.

- Làm gì cũng phải biết kiềm chế cảm xúc lại Hiyama – kun. Cậu bỏ đi nhanh như vậy khiến Hebi và tớ phải khôn khổ lắm. Để bắt kịp được tốc độ của cậu không có đơn giản đâu nhé. Cậu nên xin lỗi Hebi đi thì hơn!

Ngóang đi ngóang lại thì phải mất một lúc sau Hebi mới đến nơi. Trông có ấy phải chạy một cách khổ sở đầu cho bản thân Hebi là một Chân Tổ với sức mạnh thể chất vượt trội, đặc biệt là khi để ý thấy những vết bầm, vết rách trên bộ đồng phục nữ sinh hay những chiếc lá, những ngọn cánh thưa còn rơi búi trong mái tóc trắng bạc của Hebi, Hiyama nhận ra rằng mình thật sự nọ có ấy một lời xin lỗi đáng hoàng tử tể.

- Hiyama – kun, Namehari – kun... xin lỗi vì mình đến trễ!

Người cần mở miệng nói lời xin lỗi ở đây phải là Hiyama mới đúng. Hebi càng làm như vậy, chỉ càng khiến cho Hiyama càng trở nên khó chịu hơn thôi.

.....

.....

- Buổi sáng tốt lành, mấy bạn bên thị tộc Chân Tổ, Kobayashi – san, Shimikaze – san và Kinozuka – san!

- À vâng, hai bạn cũng vậy, Izukage – san, Toriyama – san. Mong hai người bỏ qua nếu Hiyama – kun có làm gì gây phiền hà đến...

- Ấy ấy không sao, không cần phải cúi đầu như vậy. Kozue bên tớ cũng gây rắc rối đến mấy cậu, thành thật xin lỗi!

Vì phép xã giao tối thiểu cũng như vì mối quan hệ giữa hai bên, Hebi phải xuống nước mong Kozue và Tora bỏ qua sự bồng bột của Hiyama. Đứng ngay kế bên, Namehari không ngừng thui cùi trò vào Hiyama như muốn ám chỉ rằng Hiyama hãy quan sát cho thật kỹ những gì đang xảy ra trước mắt. Chính vì sự thiếu kiên nhẫn và không kiềm chế được cảm xúc của cậu mà Hebi phải là người đứng ra gánh chịu mọi hậu quả. Như thế có đáng không?

Hiyama tự hỏi tại sao phải xin lỗi con người, kẻ thù không đội trời chung với Chân Tổ. Nhiều lúc Hiyama chỉ muốn kéo Hebi lại và tiếp tục cãi nhau một trận với Kozue cho đến khi nào con người chịu thừa nhận rằng sinh vật có quyền lực hơn bao giờ hết vẫn chính là Chân Tổ.

.....

- Không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau ngay trên tuyến đường này không chỉ một mà đến hai lần. Đây ắt hẳn là do duyên trời sắp đặt nhỉ!
- À vâng, đây chắc chắn là do ước muốn của chúa khi muốn chúng ta gặp nhau. Cùng gặp gỡ những người bạn cùng lớp và đến trường... có lẽ sẽ thú vị lắm!
- Shimikaze – san cũng nghĩ như vậy thì thật đáng mừng, ha ha!

Bao giờ cũng thế, bao giờ Hebi và Namehari cũng tỏ ra thân thiết với Tora. Họ còn chẳng thêm để tâm đến thân phận đôi bên là kẻ thù của nhau. Trong khi Hiyaama và Kozue vẫn còn kỳ cò hăm dọa nhau, tốt hơn hết là giữa họ nên có một khoảng cách nhất định nếu không muốn xảy ra xô xát thêm lần nữa.

Nhưng đây không phải lúc dành cho những suy nghĩ đối nghịch dành cho nhau. Hiyaama vẫn còn đủ lý trí để nhận ra rằng mình còn việc rất quan trọng cần thực hiện. Cậu ấy đưa tay với lấy chiếc cặp rơi dưới đất do vô tình đâm phải Kozue khoác lên vai và một mình tiếp tục đi thẳng về hướng ngôi trường.

- Hiyaama – kun, cậu không đi cùng với mọi người sao?
- Nghe thấy giọng Hebi, Hiyaama có một chút ngập ngừng khựng lại. Cậu ta biết rằng chỉ vì mình mà Hebi phải hao tâm tốn trí, thậm chí phải hạ mình để xin lỗi con người, đặc biệt là mấy kẻ tự nhận mình là nhà khoa học này nọ. Tính ra thì Hiyaama nợ Hebi rất nhiều lời xin lỗi nhưng trong tình huống phải lựa chọn như thế này thì...
- Xin lỗi Hebi, Namehari, tớ không thể chịu đựng được mùi của con người lảng vảng xung quanh đây. Tớ sẽ tự đến trường một mình... Tớ còn phải đi tìm Eri nữa!
  - Vậy... vậy à... Cũng phải nhỉ... tìm kiếm Eri quan trọng hơn nhiều. Bọn mình sẽ đuổi theo sau, đi đường cẩn thận nhé Hiyaama – kun!

.....

Sự lo lắng của Hiyaama không phải thừa vì thật sự Eri rời nhà đến trường trước khi mặt trời mọc chỉ vì muốn được gặp Kazuma mà thôi. Bản thân Kazuma cũng lên lút trốn Kozue và Tora đến trường sớm cũng vì muốn gặp Eri để tiếp tục những công trình nghiên cứu về Chân Tò. Chính vì vậy mới có chuyện sáng ra đã bắt gặp cảnh Kozue chạy một mạch trên đường và đâm phải Hiyaama giữa chừng.

Kazuma và Eri, họ giống như một cặp uyên ương trốn khỏi sự theo dõi của bố mẹ để tìm đến tình yêu của chính mình trong sự cấm cản trái ngán. Nhìn bề ngoài thì như vậy, hoặc cũng có thể đây chỉ là suy nghĩ của Eri. Thực chất thì thứ duy nhất Kazuma quan tâm chỉ là “hôm nay mình sẽ phát hiện được thêm bí mật gì về Chân Tò”. Vì chắc chắn sẽ chẳng có một cặp đôi nào mà người con trai lại đặt các cực điện ập lên trán bạn gái mình, dán mắt vào chiếc máy đo công kênh bên cạnh, tay cầm viết ghi chép vài dòng trên cuốn sổ nhỏ. Rồi thì lại lăm nhả lăm nhắm như mấy tay bác học thứ thiệt.

- Điện tâm đồ cũng vượt hơn một pha so với bình thường. Nhưng nhịp tim thì có vẻ như chậm hơn thì phải. Là do quy luật bù trừ trong cơ thể hay sao?

Kazuma vẫn cứ tập trung vào công việc mà chẳng thêm để ý gì đến Eri, trong khi cô Chân Tò bé nhỏ thì vẫn ngồi yên một chỗ và lặng quan sát cậu ấy từng chút từng chút một. Không để tâm đến mình cũng không sao, Eri dần chấp nhận điều đó và nghĩ rằng chỉ cần cứ như thế này cũng đủ rồi. Cái cảm giác kỳ lạ thấp thỏm trong tim mà trước đây cô chưa từng nếm trải... Eri muốn hiểu rõ hơn, muốn biết chính xác hơn cái cảm giác đó là gì. Và được trông thấy Kazuma, là cách tốt nhất để trải nghiệm thứ cảm giác ấy.

- Về hệ thần kinh thì chắc nhiều đây là ổn. Cái tiếp theo là cần kiểm tra một số cấu tạo khác!

Kazuma tự nói nhảm cho bản thân mình nghe, đó là cái tật không chỉ riêng Kazuma mà đối với bất cứ ai quá tập trung hay quá say mê vào công việc thì đều trở nên như vậy. Nhiều khi có bao nhiêu suy nghĩ trong đầu Kazuma đều chọt miệng nói ra hết mà quên mất rằng người ngồi xung quanh sẽ nghe thấy. Cậu ta lấy trong chiếc túi đi học của mình ra một chiếc đèn pin cỡ nhỏ và một vật giống như đồ khám răng mà các nha sĩ thường dùng. Chịu ngó xuống để ý một chút thì không hiểu Kazuma đi học kiểu gì mà chẳng thấy sách vở đâu, trong cặp chỉ toàn vài ba thứ linh tinh lang tang như đồ nghề của mấy anh nhân công chuẩn bị đi khoan cắt bê tông không chừng. Vừa nhìn cũng đủ hiểu ngay tất cả những vật dụng này đều chỉ để phục vụ cho nghiên cứu của Kazuma.

Cầm đèn pin và đồ khám răng trên tay, Kazuma lặng nhìn Eri đang ngó tào không hiểu chuyện vài giây thì mới nhận ra.

- À xin lỗi, tớ lơ đãng quá mà quên mất. Tớ biết việc này có hơi chút khiêm nhả và khó chịu nhưng có thể cho tớ kiểm tra một chút về răng của cậu không?
- Răng của mình?
- Ủ, nghe nói rằng nanh của Chân Tò lúc cần thiết sẽ tự động mọc dài ra và trở nên nhọn hoắt còn hơn cả răng sư tử. Nên tớ muốn kiểm tra xem chất lượng của mấy chiếc răng nanh ấy... Nhưng nếu cậu cảm thấy khó xử thì thôi vậy, tớ sẽ chuyển sang mục tiêu khác!
- Không sao... mình không ngại đâu... Kusanagi – kun cứ tự nhiên làm điều mình muốn đi!

Mặc dù được sự cho phép nhưng Kazuma cũng biết thế nào là khó xử. Đứng trước một cô gái mà lại đòi xem hàm răng của cô ấy thì cũng được tính như một hành vi quấy rối. Nhưng vì đại cuộc, Kazuma không còn sự lựa chọn nào khác.

Bỏ răng của Eri thật xinh xắn khi từng chiếc răng vừa trắng, vừa xếp ngay ngắn và đều đặn như những phím đàn trắng trên khung đàn dương cầm. Tuy không phải là một nha sĩ hàng đầu, nhưng Kazuma chỉ cần chạm nhẹ cây trám vào một trong những chiếc răng ấy cũng biết chúng được chăm sóc rất tốt. Cứ cho rằng răng của Chân Tò có vẻ chắc chắn hơn loài người đi chăng nữa, nhìn vào từng chiếc răng này, chúng tỏ chủ nhân của chúng không hề ăn những loại đồ ăn gây hại cho men và vùng lợi xung quanh.

Riêng phần đôi răng nanh hai bên thì đúng thật có dài và nhọn hơn so với bình thường. Khi gõ nhẹ tóc tóc vào chúng thì âm thanh vang vọng lại cho Kazuma biết một điều rằng: những chiếc răng nanh này có cấu trúc giống với con người, nhưng có phần chắc hơn như ngà voi hoặc sừng tê giác. Trong một số điều kiện thích hợp, một Chân Tò có thể nhe răng nanh dài xuống với kích cỡ tối đa là 74.5 mm, ngang mức với răng nanh của một con hổ. Đây đúng là một phát hiện vô cùng thú vị... những chiếc nanh cứng và nhọn, Kazuma tưởng tượng nếu chẳng may bị những chiếc nanh này cắm phập vào ngực cô... thì chắc cơ hội sống sót chỉ còn 1% thôi nhỉ. Kieps... mới nghĩ đến thôi đã thấy rùng mình, có lẽ tốt hơn bao giờ hết là đừng khiến cho Chân Tò nổi giận nếu còn muốn giữ cái mạng.

- Cho tớ hỏi điều này nếu có hơi mất lịch sự thì bỏ xuy qua cho tớ. Với răng nanh như vậy, có bao giờ cậu dùng nó để...

Eri không hiểu cái hành động hiện giờ của Kazuma lắm. Cái gì mà cậu ấy cứ đưa tay trái lên cao xoong giữa không trung. Hơn nữa, những giọt mồ hôi hột không biết từ đâu xuất hiện trên trán cậu ấy. Kazuma không biểu hiện được cảm xúc trên gương mặt, nhưng nhiều đó cũng đủ người đối diện hiểu rằng cậu ta đang gặp chút căng thẳng.

- Ý cậu muốn nói là “cắn” hả?

Nghe đến từ “cắn”, Kazuma không khỏi rùng mình. Chỉ ít thì Eri cũng đã thay cậu ta nói lên chữ khó nói nhất.

- Mình chưa từng cắn ai hay bắt cứ một con vật nào trong rừng nên không rõ lắm. Nhưng Hiyaama – kun thì đã từng làm rồi đó!
- Hiyaama – kun _ Kazuma đảo mắt lên trời suy nghĩ và có nhớ lại xem cái tên này nghe rất quen quen _ Có phải là cậu bạn Chân Tò Kinouzuka không? Cậu ta đã từng dùng răng nanh của mình rồi à?

- Ủ, không giống như mình và Hebi – chan. Hiyaama – kun là một trong số ít người được phép cùng các Chân Tò trưởng thành khác trong làng đi săn vào đầu và cuối tháng. Hiyaama – kun đã học cách sử dụng răng nanh để săn những loài động vật trong rừng, lấy máu phân phát cho từng hộ gia đình trong làng. Dù sao thì Chân Tò chúng mình chỉ dùng máu của động vật với liều lượng không nhiều nên chỉ đi săn hai lần trong một tháng thôi. Mình còn nghe nói trong tình trạng nguy cấp, Hiyaama – kun có thể giết chết một con gấu trong một phát cắn duy nhất. Hay có thể nói, việc sử dụng răng nanh đối với Hiyaama – kun là chuyện cực kỳ đơn giản!

Đơn giản ư? Kazuma không cho là như thế đâu? Tại sao Eri có thể nói đến chuyện giết chết một con gấu với gương mặt ngây ngô, tinh bơ đầy sự thánh thiện đến đáng sợ thế kia? Không không... theo tập quán của Chân Tò, có lẽ việc săn thú rừng lấy máu đã là một nghi thức truyền thống để sinh tồn được lưu truyền biết bao nhiêu thế hệ nay. Cho nên đối với họ đây cũng là một lẽ rất tự nhiên. Nhưng còn đối với một con người nào thì to mà tay chân nhảo nhocht như Kazuma thì có hơi đáng sợ.

Kazuma nhớ đến lần Hiyama cứ nhìn mình trừng trừng như kẻ thù không đội trời chung. Có khi nào sẽ có một ngày Kazuma bị những chiếc răng nanh vừa dài vừa sắc đó cắm phập ngang cổ không nhỉ? Thật khủng khiếp.

- Các cậu biết tận dụng răng của mình rất tốt đó chứ... À sẵn tiện nói đến răng và hút máu. Có bao giờ các cậu cảm thấy bị thôi thúc cần phải hút máu người khác chưa? Theo như những truyền thuyết về Chân Tò thì việc hút máu con người là điều mà hầu như những giai thoại nào cũng nhắc đến. Nhưng răng nanh của các cậu, nếu chỉ để hút máu một vài con thú trong rừng thì có lẽ cấu trúc của nó không cần phải rườm rà như vậy. Tốt nhất nghĩ, các cậu có thể dùng nó để hút máu một loài sinh vật khác như... con người chẳng hạn?

- Có chứ... dĩ nhiên là có rồi!

Kazuma không biết phải thể hiện cảm nghĩ của bản thân ra sao khi Eri có thể trả lời ngay câu hỏi của Kazuma một cách bình thản, tự tin và cực kỳ ngây thơ. Kazuma đang hỏi đến vấn đề có thể làm thay đổi mối quan hệ ngoại giao của hai chủng tộc, vậy mà...

- Một số điều về chúng mình trong các câu chuyện truyền thuyết cũng không hẳn là bịa đặt đâu. Dĩ nhiên răng nanh của Chân Tò được dùng để hút máu các loài sinh vật khác. Thi thoảng Chân Tò cũng sẽ dùng nó tấn công và hút máu loài người như một hình thức tự vệ đích đáng. Nhưng dần dần, từ một hình thức tự vệ đích đáng dần trở thành một cuộc thám sát khi các Chân Tò bắt đầu quan niệm rằng máu của con người tốt hơn so với các loài động vật bậc thấp. Nên việc Chân Tò có bị thôi thúc trước máu của con người hay không, câu trả lời đương nhiên sẽ là "có"!

- Nhưng chẳng phải cậu vừa nói rằng người trong thị tộc chỉ dùng máu của loài động vật trong rừng sao? Nếu đã xem máu người chất lượng nhất thì chẳng lẽ suốt bao nhiêu năm nay, họ không uống máu con người?

- Ủ. Nghe các bộ lão kể lại, từ khi Chân Tò chỉ còn là một thị tộc thiểu số, thì từng thành viên trong làng đã không còn đụng đến máu người nữa. Mình nghĩ chỉ cần cố gắng kiềm chế cơn khát của bản thân lại thì chắc sẽ không có điều gì tệ hại xảy ra!

Kazuma dần hiểu, quan điểm về việc kiềm chế có lẽ cũng tương tự như chuyện cai nghiện. Quan trọng là ý chí tinh thần của từng cá thể chịu đựng được sự thèm khát máu người đến đâu. Chắc cũng phải rất khó khăn cho họ khi cứ phải tự kiềm nén sự thôi thúc chỉ để không đụng đến một giọt máu người. Nó cũng giống như Kazuma sống mà không được nghiên cứu thì chắc chỉ muốn đập đầu xuống gối chết đi cho xong.

Quay trở lại công việc chính, Kazuma tiếp tục ghi chú những thông tin quan trọng.

- Vậy là đã từng có Chân Tò ăn "mặn". Nhưng do bây giờ thời thế thay đổi, nên toàn bộ Chân Tò đều chuyển sang ăn "chay". Thế những nạn nhân từng bị Chân Tò hút máu hay cắn ấy sẽ trở nên như thế nào? Theo như một trong các truyền thuyết thì nạn nhân khi bị Chân Tò cắn trúng sẽ biến thành Chân Tò. Điều này có chính xác không?

- Hum, mình nghĩ chắc là không vì hiếm có ai trở về sau khi bị Chân Tò cắn!

A... cái này thì Kazuma không thể phủ nhận được. Thiết nghĩ đến mấy cái nanh to thế kia mà đâm xuyên vào da thì đến cả voi cũng phải chết chứ nói gì đến con người. Tại sao cứ nghĩ đến mấy cái răng, Kazuma lại cảm thấy lạnh xương sống như có ai vừa bỏ cục nước đá vào lưng áo nhỉ. Càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là không có người đã từng sống sót sau khi bị cắn. Nghe các bộ lão trong làng nói rằng từ thời xưa, những người trở thành vật hiến tế cho Chân Tò đều sống rất khỏe mạnh và bình thường. Kiểu như họ chỉ bị hút một ít máu rồi được bồi bổ khỏe trở lại ấy mà. Và chưa từng có lịch sử nào ghi nhận rõ ràng rằng con người có thể trở thành Chân Tò đâu!

Phew... Kazuma cảm thấy nhẹ lòng hơn khi nghe một thông tin vô cùng đáng giá. Are... chờ một chút, chưa từng có trường hợp người thường biến thành Chân Tò. Vậy thì những gì được truyền thuyết ghi nhận lại về việc chuyển hóa một người thành Vampire là bịa đặt... Kể ra cũng hơi tiếc vì nếu thật sự có thể biến một người thành Chân Tò... chắc sẽ thú vị lắm.

- Hừm hừm, vậy cũng đâu có gì nghiêm trọng sau khi bị cắn, mở ngoặc, nếu còn sống sót để trở về... Thế còn...

- Eri!

Kazuma đang tính sẽ chuyển sang đề tài tiếp theo để hoàn thành nốt cuộc nghiên cứu. Nhưng dự định của cậu ấy đã không thể thực hiện được khi có một giọng nói bất ngờ cất lên từ phía sau, khiến cả Kazuma lẫn Eri đều phải quay đầu lại.

- Hiyama – kun!

Người đó chính là Hiyama, một Chân Tò trẻ đã không ngần ngại chạy hết tốc lực đến trường chỉ vì muốn được trông thấy Eri. Và rồi khi đến nơi, những gì chàng trai trẻ ấy trông thấy không chỉ mỗi Eri mà còn có cả sự hiện diện của một con người. Vất kiệt sức chạy đi tìm Eri, để rồi cái giá phải trả cho hành động lo lắng ấy không phải điều Hiyama từng mong muốn. Cậu ta chẳng biết phải nói gì... dường như không có một lời nào có thể miêu tả chính xác những gì Hiyama đang suy nghĩ

- Hiyama – kun!

- Eri... cậu đang làm gì ở đây vậy?

- Làm gì ư... etou, mình... thật ra thì...

Cũng chính vì cái thái độ ngại ngùng không dám nói, cái thái độ khó xử khi phải nghĩ ra một lý do khác để làm người giận của Hiyama, và thi thoảng Eri cứ không ngừng ngoảnh lại nhìn Kazuma, càng là nguyên nhân khiến ngọn lửa phẫn nộ trong Hiyama cứ tiếp tục bùng cháy không thể dập tắt. Con người là thiên địch đối với Chân Tò, tại sao Hebi, Namehari, thậm chí là cả Eri đều xem mọi chuyện thật đối bình thường khi có thể tiếp xúc tự nhiên với con người mà không thèm phòng thân. Tại sao một cô bé nhút nhát như Eri... lại có thể trò chuyện thân mật với tên loài người Kazuma Kusanagi kia... Có rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu Hiyama, và cũng vì không thể giải đáp được hết một cách ổn thỏa, Hiyama càng trở nên căm hận loài người hơn.

Chẳng nói gì hết. Không nhất thiết phải mở miệng nói, những gì Hiyama thực hiện là tiến đến gần hai người họ với trạng thái không được tích cực cho lắm

Còn Eri thì vẫn luống cuống không biết xử trí ra sao trong tình huống hiện tại.

- Hiyama – kun, thật ra thì mình chỉ...

Bàn tay rắn chắc của Hiyama đã nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Eri. Eri cứ nghĩ rằng mình sẽ bị Hiyama mắng cho một trận vì cái tội bỏ nhóm lại đi trước nhưng thực chất thì không phải... Hiyama chỉ thờ dài ngăn ngấm, thờ dài như một ông già... thờ dài như những lần Hiyama vào phòng Eri và thấy cô ấy bị mắc kẹt trong đồng sách gối ngang trên sàn nhà. Cậu ấy vẫn cứ cư xử như chính cậu ấy ngày thường, hoàn toàn không đáng sợ chút nào.

- Hầy. Nếu cậu đến trường sớm thì ít nhất cũng phải báo cho bọn tớ biết một tiếng. Cậu tự ý rời khỏi nhà như vậy khiến cho thời khóa biểu của tụi tớ bị đảo lộn hết biết không?

- Mình xin lỗi... Hiyama – kun...

- Thôi bỏ qua đi. Quay về lớp thôi, chắc Hebi và Namehari cũng đến lớp rồi đó!

- Uhm!

Trước khi đi cùng Hiyama, Eri không quên ngoảnh đầu lại, vẫy tay chào tạm biệt Kazuma vẫn còn đang ngồi nguyên dưới thảm cỏ xanh.

- Bọn mình đi trước. Hẹn gặp lại cậu sau, Kusanagi – kun!

- Ờ, gặp lại sau, Hoshimiya – san, Kinezuka – san!

Kazuma là một con người vô cùng lịch sự. Sống với người chị mẫu mực đã chui rên cho Kazuma rất nhiều kỹ năng giao tiếp bên ngoài xã hội mặc dù cậu ta vẫn cứ ngơ ngơ như cây cơ bị trụ. Ấy vậy mà

Hiyama chỉ trừng mắt nhìn viên đạn với Kazuma như đáp lại lời chào ban nãy. Thậm chí Hiyama còn nghiêng miệng, để lộ ra chiếc răng nanh độc nhất và duy nhất của loài Chân Tỏ. Mà bản thân Kazuma lại bắt đầu hơi quan ngại về bộ phận răng nên khi trông thấy nó, cậu ta cũng hãi kinh hồn.

.....

Hiyama dặt tay Eri đi mất, để lại Kazuma một mình bơ vơ với những bông hoa sắc màu lung linh nghiêng theo chiều gió thổi. Buồn ngủ quá... Kazuma chỉ muốn ngả lưng lên thảm cỏ và đánh một giấc thật sâu vì đêm qua ngủ không đủ giấc. Nhưng nếu cúp tiết đầu tiên thì thế nào cũng sẽ bị Kozue cho ăn mắng mắng. Chính vì vậy, Kazuma đành phải thu dọn hết những thứ mình đã làm thí nghiệm với Eri, rồi lết cái thân chấy lười ấy lên lớp trước khi chuông vang.

- Are... cái điện cực đo điện não đầu mất tiêu rồi?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7

- Hiyama – kun, Hiyama – kun, đi chậm chậm lại thôi!

Kể cả khi Eri ra sức nói với Hiyama rằng cậu ấy đang đi rất nhanh khiến cho cô ấy theo không kịp. Hay thậm chí cách nắm lấy cổ tay của Hiyama và cứ bước đi với tốc độ như vậy thật sự làm cho Eri cảm thấy đau. Nhưng cậu ta còn chẳng thêm để ý hay trả lời nổi một câu. Hiyama chỉ cứ nhìn thẳng về phía trước, đi trên con đường hành lang duy nhất để quay trở lại lớp học với sự hoang mang vô cực trong tâm trí.

Hoang mang nhiều lắm. Thật sự có rất nhiều điều khiến Hiyama phải suy nghĩ. Suy nghĩ đến Eri... suy nghĩ đến con người... hoặc cũng có thể là suy nghĩ đến mối quan hệ giữa Eri và Kazuma là như thế nào. Tại sao có nhiều câu hỏi được đặt ra mà dù cố gắng đến bao nhiêu, Hiyama cũng không thể tìm cho mình một câu trả lời đích đáng. Cũng chính vì không biết, không thể tự giải thích, nên mới sinh ra một Hiyama lạnh nhạt, đáng sợ như hiện nay.

- Hiyama – kun, từ từ thôi, cậu nắm tay mình chặt quá!

Đi được một đoạn Hiyama chợt dừng lại. Có lẽ cậu ta cũng tự nhận thức được rằng bao nhiêu sự tức giận giấu kín hiện đều dồn xuống lòng bàn tay Hiyama, và thể hiện cụ thể bằng cách kéo lấy cổ tay Eri một cách mạnh bạo. Hiyama sẽ không bao giờ làm đau Eri, đó là một lời hứa mà cậu ta sẽ dành cả đời để gìn giữ và thực hiện. Chính vì vậy, Hiyama đã buông tay Eri ra.

Buông tay là một chuyện, Eri cũng dần để ý thấy thái độ của cậu ấy có chút khác biệt so với ngày thường. Cái ấm áp, dịu dàng và an toàn từ sự ân cần của Hiyama vẫn còn đó, nhưng sao nó có chút lạnh lẽo và hơi đáng sợ.

- Hiyama – kun... có chuyện gì vậy? Trông cậu có vẻ như... không được vui...

“Không được vui”, giả như Hiyama có thể ngoảnh lại nhìn Eri và nở nụ cười trừ như mọi khi thì chắc hẳn mọi chuyện sẽ được cho qua trong êm thấm, Hiyama sẽ xem như không có chuyện gì vừa xảy ra. Nhưng bây giờ, dù cố gắng kìm nén sự uất hận, tức giận bao nhiêu, Hiyama cũng không thể cười dấu cho là một tiếng thờ dài.

Làm gì đây? Hiyama nên làm gì đây? Ngay phía sau lưng mình chính là đôi mắt đầy lo lắng của Eri. Nên lặng lẽ không nói không rằng mà đi tiếp cho đến khi đặt mông xuống chỗ ngồi trong lớp hay quay lại hỏi cho ra lẽ chuyện gì đã diễn ra giữa Eri và Kazuma? Bất cứ sự lựa chọn nào cũng sẽ đưa Hiyama đến hai kết quả khác nhau, hoặc là mối quan hệ giữa Eri và Hiyama sẽ như bình thường, hoặc là trở nên xấu đi... Giờ đây, quyền quyết định cuối cùng phụ thuộc vào sự lựa chọn của Hiyama.

- Tớ đã bắt đầu thất vọng, từ hôm qua cho đến hôm nay, nghe Makoto – san nói rằng hai ngày liên tiếp cậu đều rời khỏi nhà trước khi mặt trời mọc và đến trường rất sớm. Namehari – kun nói nếu cậu có thể tự thúc đẩy bản thân tự giác như thế là tốt. Đáng lý ra tớ cũng sẽ xem như chuyện này là một điều rất đáng mừng và tiếp tục ủng hộ cậu. Nhưng sau cùng, tớ vẫn phải làm cho rõ mọi thứ... Cậu gặp tên loài người ấy để làm gì?

Tên loài người... có phải Hiyama đang nhắc khéo đến Kazuma chẳng. Nghĩ đi ngủ lại Eri cũng tự hiểu bản thân mình dậy sớm và đến trường sớm cốt chỉ để được gặp Kazuma. Vậy thì chắc chắn Hiyama đang muốn ám chỉ đến Kazuma rồi. Biết trả lời như thế nào đây? Eri không ngại kể cho Hiyama nghe rằng hai người đã trở thành bạn, nhưng nếu nói về cuộc thí nghiệm về Chân Tỏ của Kazuma cũng như nói mình tự nguyện trở thành đối tượng nghiên cứu thì liệu... Hiyama có chấp nhận không? Dù sao thì... Hiyama... rất ghét loài người.

- Thật ra thì mình... Hiyama – kun biết đấy, vì chúng ta học chung với con người, nên chúng ta không thể cứ giữ khư khư khuôn khổ trong bốn chúng ta được...

- Ý cậu muốn nói là cậu chán đi với chúng tớ, nên chuyển sang với loài người?

- Không phải... ý mình không phải như vậy... Người ta vẫn thường hay nói, nhập gia thì tùy tục, mình biết Hiyama không thích con người nhưng mà... chúng ta có nhiệm vụ là phải chung sống hòa thuận với con người, nên việc kết bạn loài người là điều cực kỳ quan trọng... Mình đã nghĩ như vậy đó!

Hiyama không thể phủ nhận vì đó cũng là một quan điểm về việc làm thế nào có thể chung sống hòa hợp với loài người. Mục đích duy nhất mà bốn người họ phải từ bỏ cuộc sống của Chân Tỏ, xuống thị trấn loài người, học hỏi những văn hóa của con người cũng chỉ là cải thiện mối quan hệ giữa con người và Chân Tỏ. Riêng bản thân Hiyama chỉ muốn nhiệm vụ này kết thúc nhanh chóng để có thể trở về cuộc sống trong rừng như trước kia. Và để làm được điều đó, Hiyama không còn sự lựa chọn nào ngoài việc tiếp tục chơi trò chung sống hòa thuận với con người.

Hiyama có cách của Hiyama, thì Eri cũng có cách của Eri... Nhưng sao cứ mỗi lần Eri nở nụ cười với con người, đặc biệt là đối với tên Kazuma đó... Hiyama đều cảm thấy bứt rứt không yên.

- Vậy thì tại sao lại là tên đó? Cậu có thể kết thân với những người trong lớp. Nhưng tại sao lại chỉ duy nhất tên đó mà thôi?

- Có lẽ vì hai chúng mình giống nhau!

Hiyama bắt chợt ngoảnh lại nhìn Eri. Rồi cậu nhận ra trong bất kỳ trường hợp nào, Eri vẫn có thể cười mỗi khi nhắc đến Kazuma. Bây giờ, đích thân Eri cũng tự thừa nhận rằng ở một khía cạnh nào đó, Eri và Kazuma có nét tương đồng với nhau.

- Hiyama – kun cũng biết mình rất yêu thích khoa học mà đúng không. Mình đó nhé, cực kỳ ngưỡng mộ những nhà bác học thiên tài đã cống hiến, chưa đựng biết bao nhiêu thời gian, chất xám và cả thân xác mình cho sự tiến bộ của nhân loại. Đam mê, có lẽ là yếu tố thu hút mình đến với con đường khoa học. Thật ra mình từng nghĩ, nếu như có thể lấy niềm đam mê ấy để giúp gì đó cho thị tộc Chân Tỏ thì tốt biết mấy. Và rồi mình đã gặp Kusanagi – kun. Cậu ấy... là một người yêu thích nghiên cứu. Cậu ấy đã cho mình thấy sự yêu thích khoa học mỗi khi Kusanagi – kun tập trung hết những gì mình có vào nghiên cứu. Chính vì thế, đối với mình, Kusanagi – kun giống như...

Kusanagi – kun này nọ, thật đáng ghét. Cái họ Kusanagi chỉ là một cái họ bình thường như Shimikaze hay Kinozuka, nhưng không hiểu sao Hiyama lại có cảm với cái họ Kusanagi đó đến tận xương tủy. Ấn tượng trước niềm đam mê hay nhiệt huyết khoa học của cái tên Einstein đó ư? Hiyama tự hỏi. Lê nào Eri đã quên mất rằng chúng ta, giống loài được biết đến với cái tên Chân Tỏ, những đứa con bị xã hội ruồng bỏ trong bóng tối... những đứa con bị xem như nguyên rủa chỉ đơn thuần như những con chiến cờ đợi sự bảo vệ từ đức Chúa trời. Chân Tỏ chúng ta có đức tin riêng, chúng ta thờ phụng thiên Chúa, đặt hoàn toàn niềm tin và nguyện trở thành kẻ thờ phụng cho đáng tối cao. Nhưng khoa học thì hoàn toàn ngược lại. Những kẻ tự xưng là các nhà khoa học không có đức tin là chuyện của họ. Ấy vậy mà chúng lại cho rằng những phong tục của chúng ta là vô văn. Chúng đã không ngần ngại phủ nhận đức tin của chúng ta không hơn gì một thứ dư thừa.

Đối với Chân Tỏ, chúng là thiên địch, những tên dị giáo sẽ chẳng bao giờ lên được thiên đàng sau khi chết... Chúng là kẻ thù không đội trời chung với những đứa con bị nguyên rủa như chúng ta. Ngưỡng mộ những nhà khoa học. Có thể tất cả mọi người trong thị tộc đều biết Eri yêu thích khoa học. Họ có thể châm chước cho qua. Nhưng chẳng lẽ cô ấy không nghĩ rằng nếu đứng trước các bộ lão và tự khẳng định rằng “Tôi yêu và ngưỡng mộ những nhà khoa học”, thì cái giá phải trả cho sự yêu thích ấy khủng khiếp đến thế nào sao? Nhẹ nhất sẽ bị xem như phản đồ, trục xuất khỏi thị tộc, còn nặng nhất thì... không dám nói đến. Chuyện này thật sự đã đi quá mức chịu đựng của Hiyama rồi.

- KHÁC NHAU !!

Không muốn nghe Eri nói tiếp, Hiyama đã bất chợt chen ngang giữa chừng. Giọng nói của Hiyaama không chỉ lớn hơn mức bình thường, mà còn có chút gay gắt ẩn chứa theo từng âm điệu. Hiyaama vừa mới quát nạt Eri có phải không? Còn đôi mắt đó nữa... Đôi mắt đó ngẫu của cậu ấy cũng không còn êm dịu như ngày thường. Eri luôn thích ánh mắt pha chút mệt mỏi nhưng lúc nào cũng ấm áp, dịu dàng mỗi khi Hiyaama nhìn mình. Nhưng bây giờ thì trông nó thật hằn học và chút đáng sợ. Eri đã từng trông thấy đôi mắt đó một vài lần trước đây, nó đã từng xuất hiện mỗi khi Hiyaama tỏ ra tức giận hay đang ức chế một điều gì đó. Biểu hiện này, vậy là... cậu ấy đang nổi giận ư? Nổi giận với Eri sao?

- Tớ có thể cảm thông cho sở thích của cậu. Bởi vì cũng có rất nhiều người trong làng thích vài thứ do con người tạo ra. Nhưng cũng đừng để sở thích bản thân khiến đôi mắt cậu mờ đi. Tớ không đồng tình về chuyện này đâu!

- Hiyaama – kun... cậu muốn nói rằng sở thích của mình đang làm phiền đến cậu sao?

Giờ mới hay, bề ngoài trông Eri như một cô gái có cá tính nhứt nhát, nho nhã vì thật sự gặp những chuyện khó khăn, cô ấy đều dựa dẫm vào Hiyaama hết lần này đến lần khác. Nhưng những lúc cần thiết thì cô ấy cũng biết cách vùng lên, đặc biệt sẽ không nhân nhượng với những ai dám xúc phạm đến sở thích của cô ấy. Eri cũng bắt đầu dùng lời lẽ nạt Hiyaama. Và bởi vì chính bị Eri nạt lại nên Hiyaama càng trở nên ức chế hơn. Rồi thì một cuộc xung đột nho nhỏ giữa hai người họ nổi lên ngay chính giữa hành lang đầy lớp.

- Phải, thật sự rất ư là phiền đấy. Đến tận giây phút này thì tớ cũng không ngại gì mà nói thẳng luôn. Bản chất tớ không thích con người, đặc biệt là mấy tay khoa học gia lúc nào cũng bỏ bô cái miệng rằng khoa học là tất cả hay nọ nọ. Cậu đừng quên rằng chính nhờ những cuộc nghiên cứu, những học thuyết của chúng đã khiến cho đức tin của chúng ta bị vấy bẩn. Do chúng mà các cuộc xung đột về tôn giáo ngày càng gia tăng giống như xe tuốt dốc không phanh đấy!

- Mình hiểu chứ, mình không bao giờ quên những điều chúng ta đã được học từ nhỏ. Nhưng tất cả những nhà khoa học như thế chỉ là một thành phần rất nhỏ thôi. Bây giờ, tư tưởng con người đã thoáng hơn rồi, họ không còn đặt nặng vấn đề tín ngưỡng nữa. Cậu không thể vơ đũa cả nắm được Hiyaama – kun!

- À phải phải, tất nhiên là không nên vơ đũa cả nắm. Cứ cho là như vậy thì cũng không đến mức cậu bị xoáy tí mù vào mấy cái khoa học đến mù mẫm kiểu đó. Mỗi khi bước vào phòng cậu, tớ đều phải giải quyết hết đống giấy tờ nghiên cứu lênh láng trên sàn. Cả tường và trần nhà cũng dán đầy học thuyết này nọ. Cậu không nghĩ Makoto – san sẽ gặp không ít khó khăn để bước một chân vào phòng cậu dọn dẹp sao?

- Về chuyện đó, mình đã nhất quán với mẹ rằng mình sẽ tự dọn dẹp phòng. Và mẹ đã đồng ý với khoản đó từ tháng trước rồi. Không cần Hiyaama – kun phải lo!

- Chính vì thế mà cậu mặc sức bừa bộn theo ý mình như bãi chiến trường sao? Tất cả cũng do Makoto – san chiều con gái mình quá... Nói gì thì nói, tóm lại, tớ hoàn toàn không đồng ý với lối sống cũng như sở thích của cậu. Nếu chỉ vì quá mê muội vào nó mà cậu quên mất danh dự của một Chân Tổ thì tớ không đồng tình, nhất quyết không, chấm hết!

Hiyama Kinozuka, một cái tên mạnh mẽ thể hiện đúng con người Hiyaama, vì dấu sao cậu ấy cũng được xem như một Chân Tổ trưởng thành hơn tuổi trong thị tộc và còn được nhắc đến bằng cái tên “ thanh niên cứng”. Thử tưởng tượng xem, một Chân Tổ ở độ tuổi còn quá nhỏ lại được đặc cách tham gia vào những cuộc đi săn đầu tháng giống như Eri kể lại với Kazuma. Ngay khi từ nhỏ, Hiyaama đã biết cách sử dụng răng nanh của mình cho những cuộc săn thú rừng. Thành tích cao nhất cậu ấy đạt được là một thân một mình dùng răng cắn chết và mang xác một con gấu lớn về. Đây ắt hẳn phải là một kỷ lục mà chưa một Chân Tổ trưởng thành nào có thể làm được. Nhiều đó đủ để thừa nhận rằng Hiyaama là một trong số ít Chân Tổ thiên tài của làng. Chính vì vậy, rất nhiều người trong làng rất tín nhiệm và đặt niềm tin vào Hiyaama.

Nhưng người xưa cũng vẫn thường nhấn nhủ các thế hệ sau rằng: nếu quá “cứng” thì sẽ gây ra nhiều hậu quả không được như ý muốn. Đồng ý rằng Eri vùng lên để bảo vệ quan điểm của mình, nhưng dấu sao, cô ấy cũng vẫn chỉ là một cô gái mà thôi. Bản tính thật của Eri vẫn là nhứt nhát, và lúc nào cũng thật hồn nhiên vì luôn có Hiyaama bên cạnh. Bây giờ thì không còn nữa rồi. Phải đối mặt thẳng thừng với Hiyaama, Eri vừa mếu máo, nước mắt ướt đầm khoé mi. Ấy vậy mà Eri vẫn cố gắng tìm cách để kìm chế cảm xúc của bản thân mình, nên trông mặt Eri rất buồn cười, không khác chi một đứa trẻ con mếu vì không được dẫn đi chơi.

Làm Eri khóc rồi. Từ trước đến nay, Hiyaama luôn bảo vệ Eri, cho nên chưa từng khiến Eri phải khóc. Nay trông thấy những giọt nước mắt đó, Hiyaama bỗng nhận ra mình đã quá lời. Cậu nhớ ra đây là Eri chứ không phải mấy đứa trẻ khó trị ở thị tộc mà buông những lời lẽ không đúng khi mình quá nóng. Hiyaama tự đưa mình vào bước đường cùng rồi trở nên bối rối, không biết phải xử trí ra sao.

- Eri, tớ...

- Hiyaama – kun... ĐỒ NGỐC!

Đó là hai từ cuối cùng Eri dành tặng cho Hiyaama sau khi hét thẳng vào mặt cậu ta với giọng nói rất lớn. Có ấy quay lưng vùng chạy đi trong nước mắt, chẳng thèm ngo ngoàng gì đến tên con trai xấu tính đó nữa.

- Chờ chút đã... Eri... Oi...

Gọi lại làm gì? Cảm thấy hối hận trước những hành động của mình à? Trẻ rồi chàng trai trẻ. Dù có gọi cách mấy thì cô ấy sẽ không quay lại đâu. Ngay cả một cô gái mạnh mẽ như Kozue cũng sẽ bỏ chạy nếu như ước mơ cũng như sở thích bị bôi tro xúc phạm nặng nề như vậy. Hiyaama cảm thấy mệt mỏi, như thế này còn mệt hơn chạy một đoạn đường dài từ trong rừng thẳng đến trường không dừng lại nghỉ ngơi lấy một phút ấy chứ. Cậu ấy ngồi gục xuống sàn đất như buông xuôi hết mọi thứ. Một tay tay tét thẳng vào mặt mình cái rồ to, trên miệng còn cật lên tiếng thờ dài ngân ngậm quá đỗi quen thuộc.

- Chuyện quái gì vừa mới xảy ra thế nhỉ? Mình làm vậy là đúng hay sai?

Không cần biết Hiyaama đã làm gì, nhưng kết quả sau cùng thì cậu đã sai hoàn toàn. Đây là một trong những bài học xương máu của cuộc đời mà bất kỳ cậu con trai nào cũng phải khắc nhớ trong tim. Chỉ cần khiến cho một cô gái rơi nước mắt trong mọi tình huống thì 100% người sai là cậu. Giờ thì khoan về lớp đã. Hiyaama nên ngồi ở đó... Ngồi yên đó đi, làm nguội cái đầu trước rồi hẵng tính đến những quyết định tiếp theo. Cái bản tính nóng nảy của Hiyaama cũng là một điểm yếu cần được khắc phục để hoàn thành được trọng trách của thị tộc giao phó.

Hôm nay, cả lớp sẽ có môn nữ công gia chánh và rơi vào ngay tiết một, tức là sau khi công trường đóng lại, tiếng chuông bắt đầu giờ học vang lên, thì cũng là lúc toàn bộ học sinh đều di chuyển từ phòng học chính thức sang gian bếp dành riêng cho môn nữ công gia chánh được sử dụng để giảng dạy cho học sinh. Vậy thì còn những cô cậu ngu trẻ, đến muộn thì tính sao? Cứ yên tâm vì lớp trưởng có trách nhiệm dùng phấn trắng ghi trên bảng, thông báo cả lớp sẽ chuyển sang phòng nào. Mấy cô cậu học sinh ầy vào lớp trễ sẽ nhìn thấy thông báo và tự động đến phòng bếp. Môn nữ công gia chánh này là một môn bắt buộc nên tất nhiên cả con trai lẫn con gái sẽ cùng học, chứ không chỉ riêng mấy bạn nữ. Các ông anh con trai đừng hòng mơ đến chuyện cúp tiết trốn đi đá banh.

Nói về môn nữ công gia chánh, một số nữ sinh rất hứng thú với môn này, vì đa phần họ đều lo những bữa cơm trong gia đình là chủ yếu thì đây cũng được xem như cơ hội để họ học hỏi thêm kinh nghiệm nấu nướng. Nếu được thì dò hỏi giáo viên xin thêm một vài công thức nấu ăn đặc biệt về tự chế biến. Với bất kỳ cô gái nào mong mỏi sau này muốn trở thành một người vợ đảm đang, muốn được chồng con khen những món ăn mình làm ra đều mong mỏi đến tiết học này. Diễn hình như Hebi chẳng hạn. Về hoàn cảnh thì Hebi không phải đứng bếp thường xuyên vì mẹ cô ấy đã là một người vợ kiêm đầu bếp đại tài... mặc dù không ít lần bà ấy tự làm thương chính bản thân mình đại loại như gọt củ khoai trúng vào tay, bị phỏng khi đang làm nóng chảo rán, rồi cả chuyện làm rớt cả nồi nước sôi xuống chân cũng là điều rất đời bình thường. Nhưng điều đó không có nghĩa là Hebi không hoàn toàn lo chuyện bếp núc. Thị thoảng Hebi vẫn xuống giúp mẹ và cũng rất có hứng thú với nấu nướng. Vì mẹ Hebi là Chân Tổ đến từ Đại Hàn Dân Quốc nên những món ăn của mẹ cô ấy cũng đặc sắc hương vị xứ Hàn. Chính vì vậy, Hebi mong rằng mình sẽ học được một vài món ăn truyền thống xứ Nhật thay đổi khẩu vị.

Hebi cũng đã chuẩn bị mọi thứ đầu vào đó và đang tiến đến gian bếp cùng mọi người trong lớp, thì bỗng dưng có một cái bóng chạy vụt trên tuyến đường hành lang rồi bất thình lình đâm sầm vào Hebi.

- Oái!

Đó không phải là lực tông lớn nên chỉ khiến Hebi giật mình, không trụ chân kịp nên ngã nhào xuống sàn đất, không bị thương hay trầy trật gì cả. Đầu chỉ hơi ong ong lên chút đỉnh.

- Eri - chan?

Cái bóng đã va vào Hebi và nằm một đống ở đó như một loài động vật ăn bám dứt không buông ấy đích thị là Eri. Cô gái tóc hồng chỉ biết hoảng tay ôm lấy vòng eo thon gọn của Hebi thật chặt, không chịu buông ra, còn mặt mũi thì cứ úp súp vào người Hebi như không muốn để Hebi trông thấy.

- Cậu đi đâu từ sáng đến giờ thế Eri – chan? Hôm nay lớp chúng ta có tiết nữ công gia chánh ở phòng kế bên. Mình còn sợ cậu không biết được chúng ta sẽ chuyển phòng nên đang tính nhờ Hiyama – kun đi gọi cậu... Cậu ở đây rồi Hiyama – kun đâu? Cậu ấy không đi cùng cậu sao?

Eri chẳng thèm trả lời, dù có hỏi hết này đến câu khác thì những gì Eri làm chỉ là úp mặt vào người Hebi mà không ngẩng lên nhìn cô ấy. Mà đợi một chút... hình như trước đây Eri cũng đã từng như thế này một vài lần, Eri chỉ làm điều này duy nhất với mỗi mình Hebi những khi buồn bã đến rơi nước mắt. Lần cuối cùng Eri gục mặt sát vào bụng Hebi, ôm Hebi mãi không chịu buông tay cũng được tính là hơn 3 năm trước. Và nếu chịu ngưng lại, đừng đòi tai cực kỳ tinh của loài Chân Tổ để lắng nghe thì có vẻ như... Eri đang khóc thì phải.

Hebi nhẹ nhàng đặt bàn tay êm ái xoa lên mái tóc bông bồng màu hồng của Eri.

- Chuyện gì vậy Eri? Ai đã làm cậu khóc thế?

- Hiyama - kun...

Cái tên “Hiyama” cất lên từ miệng Eri từng nhịp run run không chuẩn, nhưng Hebi vẫn có thể nghe thấy rất rõ. Cũng chính vì nghe rất rõ nên Hebi mới cảm thấy lạ. Hiyama là người khiến Eri phải rơi nước mắt như một đứa trẻ như thế này sao? Đồng ý cách cư xử của Eri ngày thường không khác gì một đứa trẻ... nhưng đến nỗi lăn ra khóc lóc như vậy thì thật kỳ lạ. Hơn nữa người đó lại là Hiyama. Hiyama mà lại để Eri khóc thì thật là... có chút không đáng tin.

- Hả? Hiyama – kun à? Có nhầm lẫn gì không? Từ trước đến nay Hiyama – kun có bao giờ khiến Eri – chan phải buồn đến mức này đâu?

- Chỉ là trước thôi còn bây giờ... hức... Hiyama – kun... Hiyama – kun... xấu tính lắm...

- Thôi nào thôi nào, bình tĩnh lại Eri – chan. Đừng khóc nữa, như vậy sẽ xấu lắm đó!

Nếu Hiyama được xem như thanh niên cứng của thị tộc, là một thiên tài Chân Tổ với khả năng phát triển vượt trội hơn so với những Chân Tổ khác, thì Hebi cũng được biết đến với danh hiệu “người mẹ phúc hậu”. Hebi thật sự là một cô gái cực kỳ hiền lành, lúc nào cũng ân cần, quan tâm lo lắng, dịu dàng với mọi người xung quanh, giống như một người mẹ phúc hậu vậy. Tính cách của Hebi có lẽ được thừa hưởng từ mẹ cô ấy, Chân Tổ đến từ đất nước xứ Hàn.

Nhẹ nhàng đỡ Eri ngồi dậy, sau đó thì lấy một chiếc khăn tay nhỏ đã được giặt thật sạch, ủi khô là hơi kỹ càng, còn đọng lại hương thơm từ tinh dầu xả bát ngát, Hebi cẩn thận dùng chiếc khăn ấy lau đi những giọt nước mắt vương trên gương mặt còn đang sứt sứt như con nít đó. Rồi tiện thể lau sơ qua một chút bụi bẩn dính trên tay, chân và trên cả bộ đồng phục nữ sinh trường. Thật không khác gì một người mẹ hiền tần tảo đang chăm lo cho đứa con gái thích những nhoe và mĩt ướt.

- Nào Eri – chan, đừng khóc nữa, nếu có ai đi ngang qua mà trông thấy thì sẽ rất xấu hổ đó, cậu cũng không muốn để người khác trông thấy khi mình đang khóc phải không?

- Ừm, sứt sứt...

- Kể mình nghe, giữa cậu và Hiyama – kun đã xảy ra chuyện gì? Hai cậu cãi nhau sao?

- Hebi – chan... Hiyama – kun đó nhè... cậu ấy cực kỳ xấu tính luôn ý... Hiyama – kun nói rằng sở thích của mình là một thứ vô cùng phiền phức khiến cậu ấy cảm thấy khó chịu. Hiyama – kun cho rằng khoa học là điều không cần thiết, là điều kỳ dị, chính vì khoa học mà những cuộc xung đột giữa con người và Chân Tổ càng trở nên gay gắt hơn. Hiyama – kun càng cố phủ nhận sự vĩ đại của khoa học, hơn nữa, cậu ấy còn nói mình quá mê mui vào khoa học mà đang đánh mất dần đi bản chất của Chân Tổ. Mình không có như thế mà. Mình đúng là rất thích khoa học... nhưng... nhưng... như thế không có nghĩa là mình quên đi bản chất của chúng ta... Hiyama – kun là đồ ngốc... uwahhh!

Gì thế này. Nếu chỉ vì chuyện con con đó mà òa khóc thì quả thật Eri vẫn chỉ là một cô bé ngây ngô, hồn nhiên và trong sáng. Hebi chỉ biết cười trừ vì thật tình mà nói, chính bản thân cô ấy cũng không biết phải xử trí thế nào trong tình huống này. Chuyện Eri yêu thích hay ngưỡng mộ những nhà khoa học, là bạn thuở nhỏ với nhau, ai cũng biết, cũng hiểu, cũng cảm thông và xem như không có gì đáng bận tâm. Eri có cái lý của Eri. Đúng thật con người dù đáng sợ đến đâu, thì họ cũng là giống loài mang trí tuệ và khả năng tư duy đáng nể. Nhờ vào đôi bàn tay và trí khôn của họ mà nhân loại mới có bước phát triển vượt bậc được như ngày hôm nay. Nên việc ngưỡng mộ họ cũng như một lẽ bình thường, tương tự một số trào lưu thần tượng mấy anh diễn viên đẹp trai trên truyền hình mà bất cứ cô gái nào trong lớp cũng sấm soi bản tán.

Nhưng nếu đứng ở vị trí của Hiyama thì cậu ấy cũng có quan điểm riêng. Ngay từ đầu, Hiyama vốn dĩ đã không thích loài người, đặc biệt đối với những người luôn tìm cách phủ nhận đức tin của thị tộc Chân Tổ. Hiyama cực kỳ căm ghét khoa học và những người tự xưng là khoa học gia với mấy cái học thuyết nhừ đầu đó. Kể cả là như vậy, Hiyama vẫn cố gắng nhún nhường, dẹp bỏ quan niệm của bản thân, chấp nhận sở thích của Eri. Nói đúng hơn, Hiyama cũng đã và đang cố gắng rất nhiều rồi.

- Eri – chan, đúng là rất yêu thích khoa học nhỉ? Không những vậy, cậu còn ngưỡng mộ những danh nhân thành công trong lịch sử và ước ao được trở nên giống họ. Mình biết Eri luôn cố gắng hết mình để đạt được ước mơ của mình, đó là có thể trở thành một nhà khoa học, sử dụng trí tuệ của mình để làm điều gì đó giúp đỡ cho thị tộc Chân Tổ chúng ta!

- Eh... Hebi – chan biết ước mơ của mình sao? Nhưng mà... chính Hiyama – kun đã nói... khoa học là vô vẩn... là không cần thiết... cậu ấy hoàn toàn không ủng hộ mình chuyện này... hức...

- Không đâu Eri – chan, Hiyama – kun không phải là không ủng hộ, ngược lại, cậu ấy đang âm thầm cổ vũ cho Eri – chan. Nếu như thật sự Hiyama – kun không đồng tình với ước mơ của cậu, thì ngay từ đầu, cậu ấy đã phản đối kịch liệt, hay thậm chí đã báo cáo điều này lên những vị trưởng bối rồi!

- Hiyama – kun... ủng hộ mình sao?

- Ừ. Hiyama – kun luôn bên cạnh và ủng hộ cho Eri – chan. Cậu ấy là người mong sao giấc mơ của Eri – chan trở thành hiện thực hơn bao giờ hết. Chỉ có điều rằng về bản tính của Hiyama – kun thì Eri – chan cũng biết rồi. Hiyama – kun cậu ấy... vốn dĩ không thích loài người, không thích những nhà khoa học nên mới luôn tìm cách để che giấu cảm xúc đó đi. Cho đến lúc này thì dường như cậu ấy không thể kìm nén được nữa nên mới tuôn trào ra và đổ hết vào cùng với sự giận dữ xuống Eri – chan như vậy. “Giọt nước tràn ly”, “tức nước thì vỡ bờ”... Nếu chịu ngồi suy ngẫm lại thì chính Hiyama – kun cũng đang phải cố gắng hết mình, cậu không thấy vậy sao Eri – chan? Hiyama – kun không cố ý nổi giận như vậy đâu. Eri – chan cũng đừng vì thế mà ghét bỏ hay sợ hãi gì cậu ấy. Nếu không, Hiyama – kun sẽ buồn lắm đó!

Đúng là nếu chịu ngồi lại và suy nghĩ, Eri sẽ ngộ ra được một điều vô cùng đơn giản mà mình chưa hề nghĩ tới. Không... là vì từ trước đến nay mình luôn nghĩ rằng dù trong bất kỳ trường hợp nào, Hiyama cũng sẽ luôn bên cạnh và ủng hộ mình mà không nhận ra cậu ấy cũng có nỗi khổ tâm riêng. Tất cả là vì mình quá vô tâm, quá ích kỷ, chỉ biết lo cho bản thân mà không thấy rằng Hiyama đang cố gắng vất vả thế nào. Hebi nói đúng, nghĩ cho mình là một chuyện, giờ đây chính Eri cũng phải học cách nghĩ cho cảm xúc của người khác nữa. Vì thế, không có lý do gì để tiếp tục khóc. Người sai hoàn toàn ở đây, chính là Eri.

Nhận lấy chiếc khăn tay từ Hebi, Eri nhanh chóng chùi đi những giọt nước mắt vô nghĩa. Sau đó, cô gái tóc hồng nhanh chóng tự động viên bản thân, lấy lại tinh thần phấn chấn.

- Mình hiểu rồi... mình sẽ không khóc nữa đâu Hebi – chan!

- Ừ, phải như vậy chứ. Luôn luôn lạc quan và luôn luôn mỉm cười... như thế mới là Eri mà mình biết!

“Dù là như vậy, nhưng có lẽ Eri không biết được rằng sự tức giận của Hiyama đều bắt nguồn từ sự lo lắng trong cậu ấy. Lúc nào mà chẳng như vậy, trong mắt Hiyama, Eri nào có khác chi một cô con gái quá ngây ngô, quá nhẹ dạ cả tin, buộc cậu ấy không thể không rơi mắt dù chỉ một phút. Hiyama – kun đang rất lo lắng cho Eri... lo lắng như một người cha đối với con gái, như một người anh trai đáng tin cậy bảo vệ cho cô em gái bé bỏng... Chi nhiều đó thôi... hay vẫn còn một ý nghĩa nào đó khác nữa?”

- Nhưng Hebi – chan thật sự rất tuyệt vời nhé. Làm thế nào mà Hebi – chan có thể nhìn thấu được cảm xúc của mình và cảm xúc của Hiyama – kun vậy?

Trước câu hỏi rất đời ngây ngô ấy, Hebi đã trả lời ngay không cần phải suy nghĩ... cùng với nụ cười dịu dàng nở trên đôi môi.

- Tại vì mình vẫn luôn dõi theo các cậu ngay từ khi chúng ta còn là những đứa trẻ. Cả cậu... và cả Hiyama – kun nữa!

.....

.....

Dù trốn dù tránh thì cũng không thể thoát khỏi tiết đầu tiên là nữ công gia chánh đầu. Tất cả học sinh trong lớp từ thấp đến cao, từ mập cho đến người gầy, dù nam dù nữ cũng đều phải mặc tạp dề như những bà nội trợ ở nhà và đứng trước bếp cùng với những dụng cụ sẽ giúp đỡ họ vượt qua môn học này. Đương nhiên, bên cạnh những thành phần không muốn, chán chường hay chẳng hề quan tâm đến chuyện bếp núc như mấy anh chàng nam sinh chỉ muốn nhảy ra khỏi cửa sổ, đi chơi bóng đá hay những bộ môn thể thao mạnh mẽ cốt để ghi điểm trong mắt mấy cô nữ sinh thì vẫn còn một số cá thể rất thích thú, hào hứng với môn này. Phần lớn đều là nữ giới, điều này không nói thì chắc ai cũng biết.

- Được rồi các em, hôm nay là tiết học đầu tiên nên chúng ta sẽ thực hành món nào đó đơn giản thôi. Chủ đề hôm nay của chúng ta là cơm cà ri, dễ làm và phổ biến. Mọi chi tiết hướng dẫn đều được ghi ở trong sách. Các em phân công nhau làm việc. Nhớ cẩn thận khi sử dụng dao và bếp, hiểu chưa!

- Dạ vâng, thưa sensei!

Và như vậy, tiết học đầu tiên chính thức bắt đầu. Nhưng trước khi nói về việc phân công, thì có lẽ ta cũng nên nói sơ qua về việc chia nhóm cái đã. Yêu cầu của lớp học là lớp chia thành 7 nhóm, mỗi nhóm có tối thiểu là 4 học sinh cả nam cả nữ gộp chung lại. Tốt nhất là một nhóm nên có hai nam hai nữ cho dễ làm việc.

Theo lý thông thường thì bốn người đến từ thị tộc Chân Tô sẽ quy tụ về thành một nhóm như những gì đã tính toán trước. Nhưng vì xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn không ai hay nên đã có một chút thay đổi ở phút cuối. Cụ thể là Hiyama và Namehari sẽ bắt nhóm chung với hai bạn nữ khác trong lớp. Eri và Hebi sẽ làm chung với hai bạn nam khác. Bởi vì có hai lý do chính họ cần phải tách nhau ra như vậy. Thứ nhất, theo ý kiến của sensei phụ trách môn thì trong nhóm đã có Hiyama và Hebi là biết nấu nướng, nên tốt nhất là nên tách họ ra làm chung với những người chưa có kinh nghiệm bếp núc. Như vậy vừa không dễ mất công bằng, vừa có thể giúp đỡ với những người còn lại, tạo mối quan hệ tốt giữa Chân Tô và con người. Lý do thứ hai thì mang ý kiến chủ quan nội bộ hơn, đó là hiện giờ Eri chưa thể nói chuyện bình thường lại với Hiyama, nên tốt nhất là nên tách họ rời khỏi nhau một thời gian, cho sự việc êm dịu xuống rồi hẵng tính. Nhưng Hebi lo là không biết đến bao giờ, Eri và Hiyama mới chịu làm hòa lại với nhau đây. Hy vọng chuyện này sẽ không kéo dài đến mãi mãi.

- Woah, Shimikaze – chan giỏi thật đó. Những củ cà rốt này được xắt lát dễ thương đáng yêu ghê!

Bước đầu tiên, Hebi đã tạo được ấn tượng tốt với hai cậu nam sinh còn lại với những miếng cà rốt được xắt lát theo hình thù nhỏ nhắn đáng yêu, ngay ngắn, không nham nhở như những tay lơ mơ mới vào nghề chút nào. Vừa xinh đẹp, vừa giỏi việc nội trợ, đầu có gì khác là khi tự dung có nhiều cậu con trai bám xung quanh lấy Hebi.

- Cảm ơn!

- Nè nè Hebi – chan, chỉ cho mình cách xắt lát đi!

- Mình nữa, mình nữa!

- Được thôi, đầu tiên, cậu phải cầm dao như thế này...

Chưa gì Hebi đã thu hút hết tất cả nam thanh nữ tú trong lớp bằng kỹ năng nấu nướng của mình. Đối với một cái trường hay xuống bếp phụ mẹ làm bữa tối thì cách cầm dao cầm chảo, cách gọt trái cây, xắt từng miếng nhỏ, hay thậm chí là đập trứng làm thế nào vừa không bị dính tay, vừa giữ được lòng đỏ bên trong còn nguyên vẹn không bị vỡ là chuyện hết sức đơn giản. Hebi còn nổi tiếng trong lớp vì biết một số mẹo nhỏ giúp không bị cay mắt khi xắt hành, và nó thật sự đã có ích rất nhiều đối với bạn bè trong lớp.

Không như Hebi, Eri thì lại không có thiên phú về nội trợ như cô ấy. Cũng đúng thôi, so với một người chỉ biết ở trong phòng, tập trung vào ba việc nghiên cứu hay nghiên ngẫm về các danh nhân, toàn giao phó việc nhà cho mẹ giải quyết như Eri thì đây giống như một trải nghiệm đầu tiên mà cô ấy gặp phải. Eri tự biết thân biết phận mình không thể thùy mị, đảm đang, giỏi giang được như Hebi, nhưng cô ấy cũng có một chút ganh tỵ với tài năng của Hebi nên thì thoảng vẫn ngoảnh sang nhìn Hebi rưng rờ trong ánh hào quang chói lòa.

- Hebi – chan giỏi thật đó, cái gì cũng biết. Sau này lớn lên, cậu ấy sẽ trở thành một người vợ hết sức tuyệt vời đây. Chẳng bù cho mình tí nào... Nấu nướng đối với Hebi – chan là sở trường rồi, và cả Hiyama – kun nữa!

Eri khẽ đánh mắt liếc sang bên nhóm Hiyama. Cậu ấy phải bắt nhóm với Namehari và hai cô gái khác chung lớp nữa. Cũng do Namehari và hai cô bạn ấy biết đôi chút về nấu nướng nên cũng không gặp mấy khó khăn. Nhưng lúc này đây, Hiyama chỉ chuyên tâm vào chiếc chảo rán trên khung bếp nhiệt hồng ngoại của mình với mục đích xào sơ qua miếng thịt cho săn lại trước khi chế biến. Tương tự như Hebi, Hiyama cũng được xem như một chàng trai tháo vát trong khoảng nội trợ bởi đôi lúc, cậu ấy cũng tự mình làm bữa tối cho cả thị tộc vào một số dịp lễ đặc biệt. Nên nấu nướng đối với Hiyama để nhìn trở bàn tay.

Đó cũng chỉ là một miếng thịt bình thường như bao miếng thịt khác, nhưng không biết Hiyama – kun đã cho vào loại gia vị gì mà khi xào lên, từ miếng thịt lại tỏa ra một hương thơm ngào ngạt đến nhỏ dãi. Chỉ mới chế biến sơ qua thôi cũng đủ khiến người đối diện khó cầm được con thèm thuồng của mình rồi.

- Nè nè Kinozuka – kun, cậu có bí quyết gì khiến cho miếng thịt thơm hần lên thế?

Hai cô bạn và một vài cô bạn cùng lớp khác tò mò hiếu kỳ nên đến xin Hiyama chút bí quyết để học hỏi nâng cao tay nghề. Nhưng vì bản chất Hiyama không thích con người. Cậu ấy còn dự định sẽ làm mất lạnh, không giao du trò chuyện với bất kỳ ai, nên im lặng là nguyên tắc vàng của Hiyama. Chính vì không thèm trả lời nên Namehari mới phải là người trả lời thay để mọi người không ghét Hiyama.

- Là lá gừng đó mà. Lá gừng thường mọc rất nhiều trên núi Himako chúng tớ nên Hiyama – kun thường hay xay nhuyễn chúng với nước, thêm chút đường, tiêu và một số gia vị bình thường khác, cậu ấy đã làm nên một loại nước sốt đặc biệt chuyên được dùng để sơ chế những loại thịt khác nhau. Khi rưới chúng lên miếng thịt, sẽ tạo nên một hương thơm ngào ngạt, đồng thời cũng giúp cho miếng thịt có màu đẹp hơn. Độ dẻo của thịt cũng sẽ mềm hơn ngay khi chúng ta cho vào miệng nhai!

- Eh, tớ không biết lá gừng có công dụng như vậy đó!

- Nè nè, có thể chỉ cho chúng tớ cách pha chế loại nước sốt này được không?

.....

Bên Hiyama cũng đang trở nên rất nhộn nhịp khi hai cậu ấy dần trở thành tâm điểm của lớp. Riêng bản thân Hiyama... có lẽ cậu ấy vẫn còn dè dặt chuyện trước khi vào lớp nên đôi mắt đó thật phiền muộn đầy tâm trạng. Càng nhìn Hiyama, Eri càng thấy bản thân mình thật tội tệ. Eri đã không biết rằng Hiyama cũng phải đang cố gắng hết mình vì thị tộc, và cũng vì chính ước mơ của Eri nữa. Vậy mà ngay cả một lời xin lỗi, Eri cũng không dám... Thật là tội tệ.

Hiyama dường như có ác cảm với Kazuma, chỉ vì Eri, một cô gái nhút nhát luôn đi theo sau, nhận sự bảo bọc, che chở của Hiyama lại bỗng dưng cứ bám theo Kazuma, một người chỉ mới gặp cách đây không lâu, nên Hiyama mới cảm thấy Kazuma như một tên dụ dỗ con gái nhà lành. Eri thiết nghĩ, giả như cả Hiyama và Kazuma có thể làm bạn với nhau, giải quyết hết mọi hiểu lầm thì thật tốt... Vừa nghĩ, Eri vừa đánh mắt sang trái, lặng lẽ nhìn Kazuma.

.....

Vậy bây giờ Kazuma đang làm gì, tạm thời quay sang tình hình của nhóm nhà khoa học đã. Đầu cho họ có là những học sinh thiên tài đến từ ngôi trường chuyên đào tạo cho ra lò những nhân tài của đất nước. Nhưng “nhập gia tùy tục”, đã là học sinh một ngôi trường bình thường ở một thị trấn ven biển thì phải tuân thủ theo những yêu cầu nhà trường đưa ra. Cả ba người, Kazuma, Kozue và Tora cũng đều phải mặc tạp dề tham gia khóa học nữ công gia chánh.

Nếu bên kia có Hiyama và Hebi đứng vị trí bếp trưởng thì ở đây đã có Kozue điều khiển mọi thứ. Đứng nghĩ cô ấy là một nhà khoa học mà chỉ biết chăm chăm vào sách vở, lý thuyết giống Kazuma hay Eri nhé. Chính Kozue là người đã chạy vượt mặt cả Hiyama, về đích trước một Chân Tô vốn dĩ đã có sức mạnh thể chất vượt hơn người thường. Kozue không có bánh bèo vô dụng đâu, trái lại, cô ấy là kiểu người vẫn vô song toàn, được cả hai mặt đều giới ngang nhau.

Bên cạnh Kozue đã có Tora phụ bếp giống Eri và Namehari, họ đã bắt cặp với một bạn nam và một bạn nữ khác cùng lớp. Ừ... nếu thế thì đã ổn bốn người. Vậy còn Kazuma thì nhét vào đâu? Câu trả lời là bởi do Kazuma không biết nấu nướng, nên Kozue đã “quăng” cậu ấy ngồi tự kỷ ở góc lớp. Chỉ ngồi yên ở đó mà không được phép động tay động chân vào bất cứ việc gì, đó chính là chỉ thị tối cao của Kozue mà Kazuma không dám cãi.

Nhiều bạn trong lớp cũng thắc mắc, ngay cả giáo viên phụ trách cũng đặt câu hỏi “ Nếu Kazuma không biết nấu thì hãy để cậu ấy làm quen với nó”. Mà chính bản thân Kazuma cũng muốn được vào nấu chung với mọi người vì trông thấy ai ai trong lớp cũng vui vẻ với nhau nên cậu ấy cũng muốn tham gia. Nhưng không biết Kozue đã nói thì thăm điều gì với họ mà sau khi nghe xong, không một bạn nữ nào có ý kiến, và ngay cả giáo viên phụ trách cũng sợ xanh mặt. Cô ấy còn chấp nhận yêu cầu Kazuma ngồi yên ở đó và đừng lấy máy bắt cứ cái gì cả.

Kazuma tuy không thể cười hay biểu hiện cảm xúc qua gương mặt, nhưng nhìn hai tay cậu ấy thì thoáng cứ đưa lên như muốn mọi người chú ý đến mình. Trông cậu ấy lẻ loi, đáng thương như một chú cún bị xa lánh vậy.

- Mọi người ơi... cho tớ vào làm chung với...

.....

Dù cảm thấy có lỗi, cảm thấy thương tâm, nhưng chẳng ai dám bắt chuyện với Kazuma, chỉ vì câu chuyện gì đó của Kozue mà cậu ấy vẫn tiếp tục bị bỏ rơi.

- Kozue, Tora... cho tớ làm chung với...

Cả Kozue cũng làm lơ không mấy may để ý gì đến đôi mắt cún con của Kazuma. Tora ghé sát tai Kozue.

- Kozue, làm vậy liệu có ổn không? Nhìn Kazuma – kun giờ cứ trông như trẻ bị lãng quên ấy. Hay là cho cậu ấy vào phụ việc gì đi!

- Quên đi nhé Tora – kun. Bộ cậu không nhớ chuyện gì xảy ra vào một năm trước khi Kazuma đích thân xuống nấu bữa tối sao?

Cách đây một năm trước đã xảy ra chuyện gì khi Kazuma lần đầu tiên lết thân xuống bếp làm bữa tối nhỉ. Tora ráng lục lại trong ngăn kéo ký ức của mình... Để xem, A... thấy nó rồi. Lần đầu tiên Kazuma chịu rời khỏi phòng để xuống bếp tìm đồ ăn. Vì Ayame nee – san có việc bận đột xuất nên không kịp làm bữa tối nên Kazuma đành tự mình tự biến tự diễn nếu còn muốn sống sót qua con đói. Nhưng biết tính cậu em trai mình, Ayame nee – san cũng sẽ chẳng bao giờ bỏ đói cậu em trai nên đã gọi điện nhờ Kozue qua săn sóc thẳng bẻ. Hôm đó Tora cũng có đi theo nên chứng kiến hết từ đầu đến cuối câu chuyện. Kozue mang theo một hộp Bento tự làm sang nhà Kazuma. Hai người họ vừa đặt chân đến cổng, còn chưa kịp đưa tay lên bấm chuông thì bất thình lình cả căn nhà xảy ra một vụ nổ không hề nhỏ, giống hệt như nhà vừa bị đặt bom khủng bố, bẻ cả một mảng tường sau vườn. Vì lo lắng, Kozue lẫn Tora đều chạy vào kiểm tra thì than ôi... cả gian bếp nát tương, con chó nuôi ở ngoài vườn chạy không kịp nên bị đồng gạch đè xuống dưới cứ kêu lên ăng ăng suốt. Còn bên trong, Kazuma ngồi trên sàn nhà, với bụi bẩn, bùn đất dính đầy mặt và áo, bên cạnh còn mấy lọ hóa chất chuyên dụng trong mấy phòng nghiên cứu. Kiểu này chắc chắn là do Kazuma không biết bật bếp gas, nên đã áp dụng công thức phản ứng cháy nào đó để tự rán trứng. Rồi thì kết quả là Ayame nee – san mất một khoản tiền để sửa chữa lại căn nhà, và xin lỗi từng nhà hàng xóm vì sự náo động này.

Nhớ lại viễn cảnh ấy, Tora khó có thể giữ được cười. Nghĩ đến chuyện một nhà khoa học dùng phương thức hóa học để tạo lửa rán trứng thì phur... phur... Kề ra thì Kozue cũng có lý khi tốt hơn hết là đừng để Kazuma dính đến chuyện bếp núc.

- Ủy vậy thôi. Lần trước thì là ở nhà nên Ayame nee – san phải chi tiền sửa chữa. Lần này mà nổ cả ngôi trường, thì chắc Tsubame – sensei sẽ phải chi ngân phí ra quá!

- Thế nên dù trời đất có đảo lộn từ trên xuống dưới, cũng không được để Kazuma chạm vào dù chỉ là một cọng hành. Tớ không muốn It. Harm Sokyuran phải mang tiếng đâu!

.....

.....

Kazuma đáng thương đang bị bắt nạt kia. Là do Eri không biết thành tích quá đồi hảo hùng của Kazuma nên mới nghĩ như thế. Nhưng trông thấy Kazuma bị “ruồng bỏ”, Eri càng cảm thấy lo lắng hơn, càng lo thì Eri càng nhìn cậu ấy nhiều hơn.

Giận thì giận, khó xử thì khó xử, nhưng Hiyama vẫn luôn quan sát Eri từng chút một. Chính vì thế mà cậu ấy đã vô tình trông thấy Eri chỉ tập trung vào Kazuma. Điều đó khiến tâm trạng Hiyama cảm thấy phiền muộn không yên. Minh thì mình không muốn Eri có can hệ đến hẳn ta. Nhưng nếu Eri vẫn tiếp tục muốn bước đi bên cạnh Kazuma thì chính Hiyama cũng không thể ngăn cấm... Hiyama buồn phiền vì có lẽ từ giây phút này trở đi, Eri sẽ không còn cần mình quan tâm bảo vệ nữa. Eri đã dám đứng lên tự bảo vệ chính kiến của mình. Cô ấy đã trưởng thành hơn rồi.

Dõi theo Hiyama và cả Eri vẫn còn có Hebi. Cô gái Chân Tô với mái tóc trắng bạc tua như ánh mặt trăng đêm rằm. Hebi nào có sung sướng, hạnh phúc gì khi thấy những người bạn thân từ thuở ấu thơ đang có xích mích với nhau. Giá như Eri và Hiyama có thể làm lành với nhau thì thật tốt biết mấy. Và nếu như Hiyama – kun...

.....

- *Tất cả cũng đều vì cái tên Einsteins đó hết. Bộ cứ nghĩ mình là khoa học gia thì muốn làm gì thì làm sao? Nếu đã vậy thì mình phải cho tên đó một bài học...*

Hiyama đang tính làm gì đây? Bản chất nóng tính và tron tuột, nghĩ gì làm đấy của Hiyama thì ai cũng biết, nhưng cậu ta đang suy tính làm một điều gì đó với Kazuma thì phải. Đang rán cho xớ thịt sẵn lại thì bỗng dưng Hiyama lại nhường vị trí lại cho Namehari.

- Tớ chịu không nổi mùi khí gas. Phiền cậu thay tớ một chút!

- Nè, chờ đã Hiyama – kun!

Namehari cảm thấy khó hiểu. “ Chịu không nổi mùi khí gas” là chuyện rất đỗi bình thường đối với cư dân Chân Tô. Chính vì vậy nên họ mới chuyển sang sử dụng loại khoáng thạch được gọi là “tinh thể đá thứ nguyên” thay cho các loại năng lượng than đá khác. Nhưng từ này đến giờ, chúng ta sử dụng bếp điện từ hồng ngoại chạy bằng điện, chứ đâu phải bếp gas? Hiyama đang tính làm gì thế?

Hiyama lặng lẽ tiến đến gần chiếc tủ kệ chứa nguyên liệu của trường. Mở ra thì trong đó có khá nhiều bột mì để làm bánh. Kệ nó, Hiyama mở chiếc tủ lạnh kế bên và lấy một quả trứng gà còn nguyên, còn mới như vừa mới được giao tới. Bột mì thì nói làm gì, chơi trứng gà mới là chất lượng cao. Chính vì thế, trứng gà bao giờ cũng là sự lựa chọn hoàn hảo.

Với sự lựa chọn hoàn hảo có sẵn trong tay, Hiyama bắt chợt người lại 180 độ với tốc độ rất nhanh. Và quả trứng gà trong tay Hiyama vút thẳng về phía Kazuma như một viên đạn được bắn đi với vận tốc 160 km/h. Đó là dự ý của Hiyama, cậu ấy muốn ném quả trứng ấy vào mặt Kazuma cho bỏ ghét, cũng giống như trường hợp một vài học sinh dùng trứng gà bắt nạt mấy đứa thấp bé hơn ấy.

Kiểu này thì Kazuma sẽ bụm mặt vì quả trứng đó rồi. Do mọi việc diễn ra quá đỗi bất ngờ nên những người chứng kiến thấy cảnh ấy bao gồm Namehari, Eri và cả Hebi đều không thể can ngăn kịp thời.

- Cẩn thận, Kusanagi – kun!

Tiếng gọi của Eri khiến Kazuma quay sang. Nhưng trong khi cậu ta còn ngu ngơ, cần thời gian để nhận thức xem chuyện gì đang xảy ra thì quả trứng đã đập vào mặt cậu ấy rồi còn đâu.

Bụp.

Âm thanh khá giòn, đúng chất tiếng trứng vỡ sau khi va trúng vào một vật thể nào đó. Chỉ đáng tiếc thay quả trứng không đập vào mặt Kazuma, mà vào một chiếc khay đựng đồ ăn bất ngờ được chia ra nhằm bảo vệ cho cái mặt mốc của Kazuma.

- Kozue!

Phải, người đã chia cái khay ra kịp thời, bảo vệ Kazuma đúng lúc chính là Kozue. Bằng một phương pháp nào đó, Kozue đã nhanh chóng dùng tay với lấy chiếc khay kế bên và bắt quả trứng một bàn thua trông thấy.

Trông thấy Kazuma đã an toàn, Eri thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng cô cũng không biết rằng Hiyama lại là người sững sờ, tròn mắt kinh ngạc nhất. Cậu ta ngạc nhiên không phải vì quả trứng không đánh trúng mục tiêu, mà là vì trong phút giây cuối cùng, Eri là người đã cất tiếng gọi Kazuma báo nguy cho hẳn. Hiyama cảm thấy giống như mình vừa bị phản bội... Bị người con gái mình luôn lo lắng, quan tâm từ nhỏ đến giờ phản bội. Thật sự hăng và đốn đau.

.....

- Chính vì cứ ngờ ngợ không thêm quan tâm đến mọi thứ xung quanh nên lúc nào cậu cũng trở nên ngu ngốc như thế đấy Kazuma!

- Xin lỗi, Kozue!

Kozue thờ dài ngắn ngắm trước sự ngu ngốc của Kazuma. Trong bất kỳ tình huống nào cậu ta cũng như thế. Thật sự đến phát ngán.

Bỏ qua chuyện đó một bên, quay lại câu chuyện chính. Kozue trừng mắt nhìn về phía Hiýama như một viên đạn chuẩn bị rút khỏi nòng súng, bắn thẳng vào đối thủ. Kozue đang tức giận, vô cùng tức giận là đằng khác. Sát khí nổi xung quanh cô ấy còn kinh hãi hơn mọi con quỷ đáng sợ nhất trong từng truyền thuyết nữa.

- Oi Chân Tỏ kia, cậu nghĩ mình vừa làm gì vậy hả. Tự dưng ném trứng vào bạn tôi là ý gì? Muốn thách thức chúng tôi à?

Bầu không khí càng trở nên căng thẳng hơn khi Hiýama cũng đáp trả lại Kozue với tia nhìn chết chóc từ đôi mắt đỏ ngầu đến đáng sợ. Ban đầu thì đây chỉ là một cuộc xung đột nhỏ, nhưng dần dần từng học sinh trong lớp cảm thấy mọi thứ không còn là bình thường khi hai chiếc răng nanh vừa to, vừa dài, vừa sắc như nanh hổ xuất hiện trên miệng Hiýama khi cậu ấy nghiêng răng. Thậm chí âm thanh răng rắc từ các đốt xương tay vang lên càng khiến mọi người sợ hãi hơn.

Cảm thấy tình hình không ổn, ngay lập tức Hebi, Eri và Namehari đã nhanh chóng chạy đến, ngăn cản Hiýama trước khi mọi thứ trở nên tồi tệ hơn.

- Hiýama – kun, bình tĩnh lại nào. Chúng ta không được phép nhe răng nanh và sát khí vào con người. Điều này đi ngược với tiêu chí hòa bình của chúng ta. Nghe tại mình nói gì không Hiýama – kun?

Vì Hebi đã nói thế, nên Hiýama cũng từ thu răng nanh lại, và trở về là một Hiýama lạnh lùng như trước đây.

Tình hình có vẻ như đã êm dịu được phần nào, Hebi và Eri thờ dài vì họ bị dọa một phen đến hú tim. Còn Namehari thì trở thành đại diện nói lời xin lỗi.

- Xin lỗi mấy cậu, đạo gần đây tâm trạng của Hiýama – kun không được tốt nên có chút kích động. Thay mặt cậu ấy, cho chúng tớ gửi lời xin lỗi. Mong các cậu bỏ qua cho sự đại dột lần này!

Bên kia, Tora cũng lên tiếng.

- Bọn này thì dễ thôi, biết lỗi và xin lỗi là điều đáng khen mà. Nhưng mục tiêu lần này lại là Kazuma – kun, nên mọi chuyện sẽ chỉ trở về bình thường nếu Kazuma – kun chấp nhận lời xin lỗi. Đừng không nào Kazuma – kun?

Quay lại Kazuma, cậu ta vẫn còn đang tỏ ra vẻ ngu ngốc khi cầm một con dao lên chăm chú nhìn nhìn. Biết hỏi đến mình, Kazuma tạm thời đặt con dao xuống, và trả lời với gương mặt cứng như đá.

- Ủ, dẫu sao thì cũng là bạn cùng lớp với nhau mà. Thôi cho qua đi để còn hoàn thành món cơm cà ri nữa!

.....

Chính vì sự ngu ngốc cộng với sự thân thiện đầy lĩnh cảm, càng khiến Hiýama tức điên hơn. Tức thì, Hiýama từ phía sau, đẩy Namehari sang một bên, chỉ thẳng tay về phía ba người kia và quát lớn.

- Là nhà khoa học thì có quyền bắt cứ điều gì mình muốn sao. Cái gì mà kết bạn với con người, với khoa học gia chứ? Đúng là rõ vớ vẩn. Nghe đây, tôi hoàn toàn sẽ không bao giờ chấp nhận việc trở thành bạn với mấy người. Nhất quyết không là không!

Hiýama thủ sẵn một quả trứng khác trong lòng bàn tay trái từ lúc nào. Nhân tiện còn quả trứng đó, Hiýama phóng như một vận động viên bóng chày chuyên nghiệp.

Nếu đã có một vận động viên chuyên ném bóng thì Kozue sẽ vào vị trí đối thủ đánh bóng. Kozue lấy ngay cây lăn bột, không biết đánh cái kiểu gì quả trứng không vỡ ngay, cho đến khi nó va vào tường bên trái thì mới bụn. Hạ cây lăn bột xuống, Kozue liếc nhìn Hiýama trừng trừng.

- Không làm bạn gì hết phải không? Rất đúng ý tôi đấy. Cứ nghĩ đến cái cảnh phải bắt tay với giống quý các người đủ khiến tôi muốn buồn nôn rồi. Muốn đánh nhau à? Sao không nhân việc này lo giải quyết chuyện sáng nay nhì. Chúng ta vẫn chưa tính sổ xong với nhau mà phải không?

- Đây cũng định nói như thế đó!

- Oi oi Kozue, đừng có mạnh động nhé...

- Hiýama – kun, cậu không nên...

Khi những người theo xu hướng hòa bình chưa kịp nói hết câu thì một cuộc chiến khác đã nổ ra. Cụ thể như Hiýama tiếp tục vứt hết những quả trứng có trong tủ lạnh ném về phía Kozue. Kozue cũng không phải dạng vừa khi dùng cây lăn bột đánh bật hết mấy quả trứng tứ lung tung, trúng vào một vài bạn học trong lớp. Kozue còn đáp trả bằng mấy cú cà rốt được gọt sẵn. Và Hiýama cũng không nhường nhịn khi nhớ ra còn đồng bột mì túi trong học tủ, nay lấy ra dùng được rồi.

Các nhà quân sự hàng đầu thế giới từng nói rằng: một cuộc xung đột nhỏ sẽ là bước đệm cho một cuộc chiến mang tầm vĩ mô lớn hơn. Cộng thêm việc vài học sinh phải hứng chịu lấy hậu quả do cuộc xung đột của họ gây ra, thế nên...

- CHIẾN TRANH VÌ ĐỒ ĂN!

Và rồi chuyện gì đến cũng sẽ đến. Tiết học nữ công gia chánh trong ngày đầu tiên đã biến thành một cuộc chiến giữa những loại thức ăn khác nhau bay tứ lung tung trong lớp. Lần này không chỉ có Hiýama và Kozue, mà toàn bộ học sinh, từ nam đến nữ, từ những người hứng thú hay cảm thấy nhàm chán đều tham gia vì họ thấy trò này còn vui hơn cả học.

Khô thân nhất vẫn là cô giáo phụ trách. Tự dưng bị vậy lay. Dù sensei có can ngăn thế nào cũng trở nên công cốc.

- Các em... không được ném đồ ăn... á...

Chính sensei cũng trúng phải túi bột mỳ do ai đó ném. Số của Sensei thật sự quá nhỏ.

.....

Namehari, Eri và Hebi tuyệt đối không tham gia, họ chỉ tìm cách làm thế nào thoát khỏi chiến trường này càng nhanh càng tốt. Nhưng sẽ rất khó khăn khi mọi lối thoát đều bị phong tỏa.

- Tình hình có vẻ không ổn, Hebi, Eri, hai người tạm thời trốn dưới gầm bàn nhé!

- Namehari – kun, cậu tính đi đâu?

- Dĩ nhiên là giúp sức cho Hiýama – kun rồi!

- Eh? Cả cậu cũng...

- Đừng hiểu nhầm. Cách duy nhất để ngưng cuộc chiến này là một trong hai bên phải thua trước. Vì Hiýama – kun và Toriyama – kun là thống soái nên hoặc là Hiýama, hoặc là Toriyama phải trúng đạn mà chết. Và đương nhiên, tới lúc nào cũng bỏ phiếu thắng cho Hiýama – kun rồi. Thế nên, hai cậu tạm thời trốn ở đây. Tớ và Hiýama – kun sẽ kết thúc trận chiến này!

- Namehari – kun, đừng có hùa theo Hiýama – kun mà...

Và đến phiên Namehari dứt áo ra nơi chiến trường oanh liệt. Hy vọng rằng cậu ấy sẽ sống sót trở về cùng với HiYama để cả bốn người chúng ta lại đoàn tụ.

- A mờ, Namehari – kun và HiYama – kun thật là... tại sao chuyện này lại xảy ra chứ?

.....

.....

Cuộc chiến đồ ăn vẫn diễn ra hết sức gay gắt và quyết liệt. Hơn một nửa bình số đã rút khỏi chiến trường, về thành đường sức. Nhưng không vì thế mà HiYama chấp nhận thất bại. Cả Kozue cũng thế, hai người họ quyết sẽ chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, cho tới khi đối thủ thất bại mà thôi.

Đánh thi hăng, nhưng rồi Kozue chợt nhớ ra một điều.

- Ủa mà khoan, Tora – kun, Kazuma đâu rồi?

Quay sang hỏi Tora về Kazuma. Tora cũng ngó nghiêng xung quanh và trả lời.

- Kazuma – kun hả, đang loay hoay với cái nồi cà ri của cậu đang bắt trên bếp kia. Chắc cậu ấy tính nhóm lửa nấu cà ri đấy mà!

Bắt lửa nấu cà ri, trong một phút giây tích tắc ngưng đọng của thời gian, Kozue chợt nhận ra rằng mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng... Hết sức trầm trọng là khác đấy. Không hiểu sao bao nhiêu ký ức chợt ùa về trong tâm trí Kozue, và rồi xuất hiện trước mắt Kozue là một tương lai đầy u tối. Lẽ nào ai đó đã quên rằng cách tốt nhất là đừng để Kazuma đụng vào bất cứ thứ gì liên quan đến bếp núc sao? Đặc biệt là bếp gas.

Bỏ cuộc giữa chừng, Kozue nhanh chóng chạy đến chỗ Kazuma.

- Đứng Kazuma... Đứng bật bếp...

Nhấp chuột.

KABOOM!!!!

Và sáng sớm ngày hôm đó, trên thị trấn thuộc vùng ven biển tuyệt đẹp, toàn bộ người dân đều bị một phen hú hồn khi bỗng dưng ngôi trường phát nổ một cách kỳ lạ. Phạm vi ảnh hưởng vụ nổ là trên tầng ba góc phải cuối hành lang của trường nên cũng không gây tổn hại là bao cho trường. Không biết bằng cách nào nhưng nhờ vào vụ nổ đó, nghe nói một cuộc chiến đồ ăn đã chấm dứt... và kết quả là, không một bên nào thắng cuộc hết... Kết thúc một ngày học nữa tại đây vậy.

[/ SPOILER]

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sau một ngày học dài mệt mỏi, thật ra cũng không hẳn là dài vì gần như cả lớp đều được về nhà vào khoảng giữa trưa. Cho đến tối thì được xem một ngày đã trôi qua, và đây cũng là khoảng thời gian tất cả mọi người cùng ngồi lại bên nhau, cùng kê cho nhau nghe họ đã có một ngày làm việc như thế nào, À... thật ra thì bình thường không có hợp mặt như thế này đâu. Bởi rằng hôm nay có một số chuyện đặc biệt ngoài ý muốn. Phải... là một số chuyện ngoài ý muốn, nếu không thì làm gì có chuyện Ayame ngồi ở phòng khách, một tay đang ôm bụng, một tay vừa che miệng khi không nhịn nổi cười.

- Khục khục, thì ra... mọi chuyện là như vậy... khục khục...

Ayame đi làm về mệt nhọc, còn chưa kịp thay đồ tắm rửa cho khỏe người, thì đã có ngay một tràng cười đến vỡ bụng. Thật sự... nếu cứ tiếp tục cười nữa thì Ayame sẽ bị tức ngực, tệ hơn sẽ vỡ bụng mà chết mất. Biết trước là như thế nhưng Ayame vẫn không thể dừng được sau khi nghe xong câu chuyện.

Đối diện Ayame không chỉ có cậu em trai chuyện gây phiền phức, còn có sự hiện diện của Kozue và Tora nữa. Nhưng mỗi một người lại mang một tâm trạng cũng như một nét biểu hiện trạng thái trên gương mặt. Kazuma vừa ngồi vừa vói tay kêu kêu lấy mấy con ruồi bay quần qua quần lại trên đầu cậu ta. Kể từ lúc về nhà cho đến giờ, Kazuma cứ thờ thờ thần thần như người ở cõi trên vừa xuống trần gian đi lung ta lung tung. Cậu ấy cứ như một tên ngu ngốc khờ khạo nhưng thói cứ mặc kệ Kazuma. Đây là một trong những triệu chứng cho thấy Kazuma không được đụng tay vào bất cứ công trình nghiên cứu nên mới tỏ ra dờ dờ ương ương như vậy. Cứ để Kazuma điên điên như con mèo đi, một lát nữa tự động cậu ta lung tung ta lung tung, tự đập đầu vào tường rồi trở lại như cũ thôi.

Trái với vẻ ngu ngốc của Kazuma, thì Tora cũng đang đưa tay chống cằm, miệng không giấu nổi nụ cười khúc khích giống Ayame, chỉ khác ở chỗ Tora quay người sang chỗ khác để không ai có thể trông thấy lúc cậu ta cười. Bởi vì sau những gì đã xảy ra trên trường, chính cậu ấy cũng không thể nhịn nổi cười. Nhưng nếu cười thẳng ngoài mặt thì sợ sảng quá, nên đành phải tìm cách giấu nó đi càng sâu càng tốt.

Còn lại Kozue, khác với Kazuma, cô ấy cũng không thấy chuyện này có gì đáng buồn cười như Tora. Tất cả những gì Kozue cảm thấy chỉ là một sự thất vọng tràn trề khủng khiếp. Một cái gì đó nhục nhã không thể chịu đựng được mà trước đây mình chưa từng trải qua. Kozue tự hỏi tại sao chuyện như vậy lại xảy đến. Để rồi phải ngồi đây, trở thành trò tiêu khiển cho Ayame cười suốt thôi.

- Ayame nee – san, nếu chị muốn cười thì cứ cười luôn đi ạ. Chị không cần phải kiềm chế đâu!

- Nếu vậy thì chị xin phép nhé Kozue – chan. Ha ha ha, phụt phụt, há há há!

Kozue cũng không hiểu tại sao mình lại nói như thế, để rồi mình mới phải là người ân hận sau cùng. Tự dưng lại khuyến khích Ayame cười thật lòng nên chị ấy mới mặc sức thả ga như vậy. Đôi lúc chính Kozue cũng tự cho rằng bản thân mình thật chẳng bình thường chút nào.

- A mờ, chị đừng cười nữa Ayame nee – san. Hoàn toàn chẳng có chuyện đáng buồn cười đâu ạ!

- Ủ ừ... chị xin lỗi, Kozue – chan... Nhưng tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Em cũng thừa biết rằng Kazuma có thể làm bất cứ thứ gì chỉ trừ duy nhất một việc là không nên đụng tay vào bếp. Lúc trước em đã tự nhủ rằng không được để Kazuma lại gần bếp núc... sao tự dưng đến phút cuối, phòng học nữ công gia chánh lại phát nổ?

Kozue cất tiếng thờ dài ai oán.

- Đó là điều em cũng đang thắc mắc đấy ạ. Thiết tình, từ trước đến nay em vẫn luôn tự nhủ rằng dù trong bất kỳ trường hợp nào, cũng không được phép để Kazuma lén phụng gần bếp. Ai ngờ đâu, mới xảy mất ra một tí thì y như rằng lại có chuyện!

- Thật ra ngay từ đầu, Kozue đã để Kazuma ngồi xó một góc, cấm không cho cậu ấy đụng tay vào bất cứ thứ gì trong bếp, thậm chí là một lát hành nhỏ. Kozue đã lo lắng cho Kazuma đến từng ấy nhưng không ngờ... người tính không bằng trời tính!

Đây mới chính là sự nhục nhã lớn nhất trong cuộc đời Kozue. Rõ ràng mình đã ra lệnh cho Kazuma chỉ được phép ngồi yên một chỗ, không được xê dịch vị trí của bản thân dù chỉ một cent. Chỉ ngồi tự kỷ ở góc, tự cắn móng tay và tự nghĩ ba cái học thuyết linh tinh trong đầu đi, hay ngồi không ngủ gật cho hết tiết cũng được. Thật không ngờ cái tính tò mò, ham vui ăn sâu bên trong Kazuma lại trỗi dậy không

đúng lúc. Kết quả là cả lớp học bị nổ một phát đến tan tành, từ giờ trở đi, sẽ không còn môn nữ công gia chánh trong khoảng thời gian ít nhất là ba tháng cho đến khi phòng học được sửa chữa xong. Tất cả cũng đều vì cái tên ngu ngốc kia mà ra. Kozue khó chịu, ức chế đến mức dùng hai ngón tay nhéo bờ má Kazuma kéo dài sang hai bên.

- Điều do cậu mà ra đấy Kazuma. Tớ đã dặn cậu là không sờ vào bất cứ thứ gì trong lớp. Thế tại sao cậu lại làm trái lời tớ hả? Bộ cậu vẫn chưa nhận ra rằng xung điện từ phát trong não cậu hoàn toàn không thích hợp trong bếp sao?

- Xin lỗi... cho tớ xin lỗi... Kozue!

- Nhưng kể ra thì cũng còn may khi vụ nổ không gây tổn hại gì nghiêm trọng. Trừ thực phẩm trong trường bị hỏng thì mấy học sinh khác cũng an toàn. Nhờ vụ này mà Kozue càng trở nên nổi tiếng hẳn so với trong lớp đó chứ. Khi ra về, ai ai cũng đều vẫy tay chào và nói rằng cuộc chiến rất thú vị kia mà!

Kozue còn nhớ lại viễn cảnh khi ra về, rất nhiều, hầu như là toàn bộ bạn bè trong lớp đều chạy ngang qua và vẫy tay tỏ ra thân thiết với Kozue. Họ thậm chí còn nói lời cảm ơn vì Kozue đã mang đến một trận chiến rất đối thủ vị mà trước đây chưa từng có ở phòng học nữ công gia chánh. Nhờ có Kozue mà tiết học nhàm chán đối với mấy cậu nam sinh đã không còn chán nữa, hay cực kỳ đáng mong đợi đối với các cô nữ sinh thì càng thú vị hơn. Cho nên từ lúc nào, Kozue trở thành một ngôi sao mới nổi trong lòng một vài tín đồ trong lớp. Đó cũng là một trong những lý do dẫn đến sự thờ ơ dài nhọc nhằn hiện đang xuất hiện trên gương mặt cô ấy đây.

Điều này quả đối khó khăn... còn khó hơn việc ngồi thâu đêm suốt sáng để chứng minh một phương trình bậc thức nhiều nghiệm về sóng điện từ của não ở loài cá heo. Từ cổ chí kim, theo quan niệm của nhà khoa học thì thứ nhất họ không cần bạn, hay thậm chí là những người bạn cũng là nhà khoa học thì càng phải đề phòng thận trọng vì biết đâu được trong nay mai, chính những người được gọi là bạn ấy lại trở mặt, hăng tay trên công trình nghiên cứu mà mình đã đổ biết bao mồ hôi nước mắt ra thì sao. Thứ hai là không cần gia đình, vì phải chăm lo cho gia đình, thì còn đâu thời gian để tập trung vào nghiên cứu này nọ. Đó là chưa nói đến bản đội của mình sẽ rần rú suốt đêm vì mình không thêm mấy may quan tâm đến họ. Dẫn tới kết quả là sụp đổ. Nếu ngay từ đầu lập gia đình để bị vợ nạt thì ngay từ đầu dừng kết hôn thì hơn. Chính vì vậy, kể từ ngày đặt chân vào ngôi trường đơn giản này, Kozue đã tự nhủ mình sẽ không cần kết bạn hay tìm bạn trai làm gì. Thành ra ngay khi tự nhiên có cả một đồng bạn bè, điều này xem như đã đi ngược lại với nguyện vọng của Kozue. Càng nghĩ càng thấy nhọc nhằn với bản thân.

Mình thì đang cảm thấy hồ thẹn vì biết bao nhiêu điều vừa xảy ra và gần như chính Kozue trở thành tấm bia giải quyết mọi hậu quả. Trong khi nhà bếp nổ, lương thực thực phẩm của trường bị hư hỏng nặng với mức phí vượt ngưỡng cho phép túi tiền lương làm thêm hàng tháng của một học sinh. Ấy vậy mà cái tên ngờ nghệch kia, trung tâm bắt nguồn của sự rắc rối và trận chiến đồ ăn ngổ ngàng đó vẫn còn đang bay bay nơi đâu. Thật đáng ghét... Mà nghĩ đi nghĩ lại thì tại sao Kazuma lại trở thành nguyên do của cuộc đối đầu ấy nhỉ?

- Nè Kazuma, tớ hỏi thật và yêu cầu một câu trả lời thật lòng. Tại sao cái tên Chân Tỏ ấy lại nhắm vào cậu thế hả?

- Cái tên Chân Tỏ... Ý cậu muốn nói đến Hiyama Kinozuka? Tớ cũng không biết nữa. Nhưng xem chừng thì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cậu ta đã không có thiện cảm với tớ rồi. Cũng có thể là do cậu ấy vốn dĩ khôn ưa gì các nhà khoa học chúng ta chẳng?

- Đúng thật là như vậy nhưng... tại sao cậu ta chỉ nhắm mỗi một mình đến cậu? Kazuma, trả lời thật đi, cậu không làm gì gây nên tội đó chứ? Người xưa thường có câu “Tiên trách kỷ hậu trách nhân”. Cậu thử ngồi nghĩ lại xem mình đã làm gì khiến người ta phát lồng!

Đã làm gì khiến Hiyama phát lồng... Kazuma cứ ngồi đảo mắt lên trần nhà, rảnh vận dụng cái bộ não thiên tài đôi lúc bị tắc bắt chợt ra để nghĩ xem. Nhưng từ lúc bước chân vào ngôi trường này, học chung một lớp, Kazuma còn không có cơ hội để chào hỏi đàng hoàng với Hiyama thì làm gì đắc tội với cậu ta. Những gì Kazuma làm chỉ là gặp Eri vào sáng sớm, hỏi một số câu cho cuộc nghiên cứu Chân Tỏ của mình thôi. Hoàn toàn không dă động gì đến Hiyama... Ấy vậy mà sao cậu ta vẫn ghét mình nhỉ (Tên này thật sự đúng là thiên tài nhưng đôi khi do là thiên tài quá nên mới ngu ngơ khờ khạo không đỡ được)

- Tớ chịu... hoàn toàn không nghĩ ra được!

- Haizz, cậu đó néh...

Nghĩ lại thì Kozue cảm thấy có gì đó rất lạ. Không phải thắc mắc khó hiểu về việc lý do vì sao Hiyama lại chỉ nhắm đến Kazuma, mà cô ấy hoài nghi về chính bản thân mình ngay lúc đó. So với những cô gái chân yếu tay mềm khác, hay thậm chí là đối với những người trưởng thành, thì Chân Tỏ giống như một con ác mộng kinh hoàng ám ảnh, mang đến sự sợ hãi tột đỉnh cho chính bản thân họ. Ngay khi tên Hiyama đó nhẹ dõng rằng nanh, đôi mắt đỏ ngầu như một con quỷ thật sự ra trước lớp thì hầu như ai nấy cũng đều hoang mang lo sợ. Nhưng tại sao chỉ riêng mỗi Kozue lại có một thái độ hoàn toàn khác hẳn. Cái cảm xúc thôi thúc trong Kozue không phải sự sợ hãi, mà là một thứ gì đó còn mạnh mẽ, quyết liệt hơn, và cứ mỗi khi trông thấy Chân Tỏ, thì cái cảm giác ấy như muốn thúc giục Kozue phải đấu một trận sinh tử với chúng. Nghĩ đi nghĩ lại thì không biết lý do vì sao, mình lại gan cùng mình đến thế. Mình cũng chẳng cảm thấy sợ hãi gì mấy cái răng nanh như răng hổ kia, và cũng chẳng để tâm liệu sẽ như thế nào nếu chẳng may mấy cái răng đó cắm ngay điểm tử của mình. Có cái gì đó không được đúng cho lắm nhưng chính Kozue cũng không biết miêu tả cái không đúng ấy là gì.

Vẫn còn một người nữa, đó là Ayame. Chị ấy vẫn ngồi đối diện, chân bắt chéo, khuấy tay chống lên gối và tựa vào cằm. Đôi mắt của chị ấy cứ hướng thẳng đến một người... Không phải cậu em trai của mình, cũng không phải là Tora, mà đích thị là Kozue. Ayame cứ nài nhìn Kozue với một nét bí ẩn kỳ lạ ẩn chứa sâu trong đôi mắt của chị ấy. Giống như chị ấy cũng đang hoài nghi về một điều gì đó của Kozue chẳng hạn.

- Thôi được rồi mấy đứa, việc ngày hôm nay đến đây xem như kết thúc. Dù sao thì không có ai bị thương, toàn bộ phí sửa chữa sẽ do It. Harm Sokyuran lo liệu nên sự việc xem như chấm dứt. Bây giờ thì dùng bữa tối nào, chị đói lắm rồi. Kozue – chan, Tora – kun, tối nay hai đứa ở lại dùng bữa với chị và Kazuma – kun luôn nhé!

- Hề hề, lệnh từ Ayame nee – san, em nào dám khước từ. Phải không hà Kozue?

- Cũng không còn cách nào khác, để em vào bếp chuẩn bị bữa tối với Ayame nee – san!

Cuối cùng thì cũng được dùng bữa tối. Nếu cả ngày không được đặt tay vào nghiên cứu thì chí ít cũng nên giải quyết cái bụng đói của mình đã. Nghe đến chuyện Kozue và Ayame nee – san sẽ cùng vào bếp chuẩn bị, Kazuma cảm thấy vui nên cũng...

- Onee – chan, Kozue, cho em vào giúp với...

- ĐẸP ĐÌ!

Đó là về nhà Kazuma, vậy còn về nhóm Hiyama thì sao? Thật sự ra thì Chân Tỏ không có thói quen sẽ tụ họp gia đình vào cuối ngày để tổng kết và kể cho nhau nghe hôm nay có gì đặc biệt. Họ chỉ làm như vậy vào dịp đầu năm và ngày lễ tạ ơn thôi, còn ngày thường thì vẫn chỉ đi làm và ngủ khi mệt rồi thì bắt đầu nhả ra khỏi rặng núi là chính. Nhưng Hiyama vẫn không quên nhiệm vụ thiết yếu hằng ngày, đó chính là đến gặp các bộ lão và báo cáo lại diễn biến của cả một ngày học tập trên trường ra sao. Chỉ riêng hôm nay có một chút khác biệt bởi vì Hiyama sẽ không đi một mình. Vì một lý do nào đó, mà cả Hiyama, Hebi và Namehari đều cùng có mặt ở đền thờ điện. Không biết có chuyện gì mà ba người đều bị triệu tập lên cùng một lúc như thế này.

- Mấy đứa đã có mặt đủ rồi đúng không? Vậy thì chúng ta bắt đầu đây!

Không khí trang nghiêm này quả đối bình thường ở đại điện thần. Và cái cảm giác ngồi ngay chính giữa điện, hướng thẳng ngay phía trước mặt là bức tượng một người phụ nữ trẻ trung với đôi cánh dơi sau lưng. Đó là bức tượng của Đế Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad , hay còn được biết đến là Chân Tỏ đầu tiên khai sinh ra giống loài Chân Tỏ. Xung quanh, năm hướng là năm vị bộ lão già dặn kinh nghiệm, có quyền lực cao nhất thị tộc... đúng là một cảm giác đầy sự căng thẳng đối với những Chân Tỏ trẻ như ba người. Khác với Namehari và Hiyama vì đã quá quen với cảnh này, Hebi cảm thấy có chút sợ sệt và lo âu, đầu sao có ấy cũng không có cơ hội được diện kiến các vị bộ lão ở đại điện nhiều.

- Thưa các ngài, trước khi ta bắt đầu, con có một câu hỏi là: tại sao chỉ có ba người chúng con vậy ạ? Eri – chan không được triệu tập đến đây sao?

Một câu hỏi được đặt ra từ Namehari và rất có lý. Triệu tập ba đứa đến đây, thì chắc chắn là chuyện gì đó có liên quan đến trường học loài người. Nếu vậy thì phải có cả Eri mới phải. Nhưng tại sao chỉ vòn vẹn có Hiyama, Hebi và Namehari? Eri đâu mất rồi?

- Đó cũng là điều mà chúng ta thắc mắc. Ngay khi chúng ta gửi lời triệu tập đến bốn đứa các người. Chỉ duy nhất một mình Eri đã đáp trả lại rằng: “ Nếu buổi diện kiến có Hiyama thì con tuyệt đối không đi”!

Nghe đến tên mình, Hiyama bỗng dưng giật thót. Sau đó thì có chút rũ rượi phiền lòng khi hay Eri không đến buổi diện kiến nếu có sự xuất hiện của Hiyama.

- Ta hỏi người Hiyama, người đã làm gì để Eri không muốn đến đại diện thần vậy hả? Cãi nhau sao? Hai người từ nhỏ đến lớn vốn dĩ rất thân với nhau kia mà. Đã xảy ra chuyện gì thế hà... cái cặp đôi phiền phức ngu ngốc này!

- Anoi... thưa các ngài... thật ra thì Eri – chan và Hiyama – kun có chút...

- Chúng ta biết, người không cần phải báo cáo đầu Hebi. Chỉ cần nhìn cái thái độ hiện giờ của tên nhóc đó là chúng ta hiểu ngay. Chuyện của hai đứa người thì tự mà tìm cách giải quyết. Điều quan trọng hơn, chúng ta vừa nhận được thông báo từ thị trấn loài người rằng thị tộc chúng ta không cần phải chi trả bất kỳ phí tổn hại nào cho nhà trường. Hiyama, Hebi, Namehari, hôm nay gọi các người đến đây cũng vì chuyện này. Trên trường đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hebi thì giật thót lo sợ, Namehari vẫn thản nhiên phê phê như một ông già đang thưởng thức sự tươi vui của trần đời này. Còn Hiyama... chẳng có lời nào để nói hay bào chữa, vì chắc chắn các bộ lão cấp cao cũng đã biết phong phanh một ít rồi. Bây giờ, cách tốt nhất là đừng nói tiếng nào, cứ ngồi yên mà chịu trận và nghe thuyết giảng thôi.

- Nghe cho kỹ đây, cả ba người các người, đặc biệt là thằng nhóc ngu ngốc Hiyama. Đùng bao giờ quên trách nhiệm của chúng ta là xây dựng một mối giao hảo tốt với con người. Bất kỳ hành động nào của các người có thể gây tổn hại được đến mối quan hệ đó đều bị ngăn cấm. Sau vụ việc lần này, chúng ta hy vọng các người sẽ không làm điều gì ngu ngốc hơn nữa. Tuyệt đối không được phép gây hại đến con người!

- Dạ vâng!

Bỗng nhiên, Hiyama chặc lưỡi một cái đầy khó chịu, và rồi tự ý cất tiếng nói.

- Này mấy lão già!

- Hiyama – kun...

- Đẹp ba cái hiệp định vớ vẩn sang một bên đi. Chỉ vì lo sợ con người mà phải gả vợ như chấp nhận mấy cái thương lượng đó thật quái đản. Tôi nhất quyết không đồng tình với cách giải quyết vấn đề này của các ngài. Hoàn toàn vô lý!

Suy cho cùng thì chỉ có duy nhất Hiyama không đồng ý với hiệp ước hòa bình giữa hai bên Chân Tổ và con người. Thì ngay từ đầu Hiyama đã tỏ ra bất mãn, khó chịu và không muốn cái hiệp ước này tồn tại rồi. Không phải Hiyama có ý muốn chống đối hòa bình, nhưng nếu chỉ vì chuyện đó mà phải bắt tay với giống loài hạ đẳng như con người thì thật là quá miễn cưỡng. Đây cũng không biết là lần thứ bao nhiêu Hiyama tỏ ra phản đối cái hiệp định này. Cứ mỗi lần như thế thì cậu ta cứ sồn sồn lên như mấy mụ buồn thịt ngoài chợ.

- Vậy thì theo người, có cao kiến gì để giữ cho sự yên bình của thị tộc chúng ta được trường tồn mãi mãi không?

- Cái này...

Hà hà... đầu sao thì Hiyama vẫn chỉ là một đứa trẻ, kinh nghiệm sống so sánh với những Chân Tổ đi trước là một khoảng cách xa vời vô bờ bến. Hơn nữa, đối với người không biết tí gì về nghệ thuật chính trị như Hiyama, thì đó ắt hẳn phải là một câu hỏi gây khó dễ đủ đường cho cậu ta.

- Làm sao tôi biết được? Các ngài là bộ lão của thị tộc Chân Tổ. Nghĩ ra cách gì đó để giúp thị tộc yên bình là chuyện của các ngài. Nhưng nghĩ gì thì nghĩ, cũng đừng kéo người khác vào rắc rối do các ngài gây ra mới đúng. Hà cứ chúng ta phải hợp tác với con người? Nếu chỉ vì sợ chiến tranh bùng nổ thì xem như chúng loài Chân Tổ gần đứng trước bờ vực của sự diệt vong rồi còn gì nữa. Chiến tranh thì chiến tranh, sợ quái gì... Cứ phải rút đầu tròn chui tròn nhui ở một ngọn núi hẻo lánh không con người nào dám lai vãng đến gần. Hay thậm chí gặt đầu cái rụp sau khi lũ con người đưa ra một yêu sách hòa bình quá khả năng. Không cần quan tâm ai nghĩ ra sao, chứ riêng bản thân tôi thấy, chính các ngài đây mới đi ngược lại với truyền thống về vang bao đời nay của loài Chân Tổ. Khi xưa Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad được mệnh danh là nỗi kinh hoàng của màn đêm, gieo rắc nỗi sợ hãi đến loài người, luôn chứng tỏ sức mạnh và địa vị trước loài người... Nhưng bây giờ, tôi chỉ thấy năm vị bộ lão đầy quyền năng đang chui rúc trốn chạy trên một đỉnh núi, và hạ lệnh cho các thế hệ sau xuống núi bắt tay với loài người. Các ngài không thấy rằng là...

Bất ngờ, một cái bóng đen lao vụt đến. Cái bóng đen đó phóng lướt qua Hebi như một cơn gió trong tíc tắc và thình lình nắm lấy đầu Hiyama mà đề thẳng xuống sàn nhà, khiến cho nền nhà thủng mất một lỗ khá to.

Với sức mạnh của Chân Tổ thì nhiều đó chẳng đủ gây nên thương tích gì, chứ nếu là con người thì chết ngay tức khắc rồi. Nhưng không biết ai đã tấn công Hiyama từ phía sau lưng như vậy.

- Namehari – kun!

Đó là giọng nói cất lên từ Hebi vẫn còn đang sững sờ không hiểu chuyện.

- Oi Namehari, như vậy là thế nào hả?

Không sai... người bắt thình lình vút ngang qua như một cơn gió, rồi dùng tay đè cổ Hiyama xuống ngay chính giữa đại diện thần, trước mặt năm vị bộ lão tối cao đó chính là Namehari. Tuy đã tấn công Hiyama, nhưng gương mặt Namehari vẫn còn giữ nụ cười phờ phờ không thay đổi. Cho đến những phút căng thẳng, cậu ấy vẫn có thể cười.

- Nào nào, Hiyama – kun, cậu không nghĩ mình hơi quá thất lễ với những bộ lão sao? Làm nguội cái đầu và suy nghĩ lời ăn tiếng nói của mình cẩn thận trước khi trả lời đi nào!

- Têh... buông tớ ra, Namehari!

- Tớ sẽ tha, nhưng cho đến khi nào cậu sửa được cái tật nóng nảy của mình, bằng không thì mọi chuyện sẽ càng trở nên khó khăn cho tương lai sau này. Hiyama – kun, tớ biết cậu lo lắng cho tình trạng của thị tộc, đồng thời cậu cũng không thích con người. Nhưng nếu có một giải pháp nào đó tốt không bằng hiệp ước hòa bình với loài người thì thú thật, kể cả khi có ghét cay ghét đắng họ đến bao nhiêu thì tớ cũng sẽ đồng ý bắt tay với họ. Vì đại cuộc, Hiyama – kun, kể cả khi dù hiệp ước đó không đáng tin thì đây cũng là phương án duy nhất cứu vãn được tình hình hiện tại và lâu dài về sau. Cứ suy nghĩ đi Hiyama – kun!

- Namehari chết tiệt, có buông tớ ra không thì bảo!

- Namehari – kun, Hiyama – kun, hai người đừng đánh nhau nữa mà!

Đây đâu phải đánh nhau, chỉ là một chút can ngăn giữa Namehari và Hiyama thôi. Mỗi lần Hiyama dứt dây động rừng hay nổi con tưng động thì Namehari lúc nào cũng ngăn cản cậu ấy bằng cách này. Dùng bạo lực để ngăn chặn bạo lực, cũng tương tự như trận đọ mặt với Kozue khi đang trên đường đến trường. Nhưng thì thoảng thì Hebi vẫn là người giải quyết hết mọi vấn đề.

.....

- Hiyama, nếu như người vẫn còn bất mãn với hiệp ước hòa bình, và nguyên nhân lo sợ chiến tranh vẫn chưa thể thỏa mãn được sự cố chấp trong người thì chúng ta sẽ nói cho các người biết sự thật!

Cả ba người đồng loạt dừng lại giữa chừng và hướng thẳng về vị bộ lão ngồi xếp tọa ở hướng 12 giờ trước mặt.

- Sự thật?

- Phải, sự thật lý do vì sao chúng ta lại chấp nhận hiệp ước của con người. Khi xưa Chân Tổ chúng ta được xem như giống loài gây nên nỗi ám ảnh cho con người. Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad còn được biết đến với cái tên con ác mộng kinh hoàng khi gieo rắc nỗi sợ hãi mỗi khi ngài bước chân đến từng vùng đất. Rồi cuộc chiến tranh với con người giữa Chân Tổ nổ ra vài thập kỷ sau. Con người đã tiêu diệt chủng tộc của chúng ta bằng chính những thứ vũ khí công nghệ do chính con người tự tạo ra. Và giờ đây, những món vũ khí ấy ngày càng tân tiến hơn. Điều này đồng nghĩa với việc, nguy cơ khiến thị tộc chúng ta bước vào cảnh diệt vong thêm một lần nữa còn đáng sợ hơn trong quá khứ!

- Heh? Vậy thì có khác gì so với những thứ mà mấy ngài đã từng nói với tôi trước kia. Suy cho cùng vẫn chỉ là lo sợ...

- Thật ra thị tộc chúng ta đã biết cách đối phó với những thứ công nghệ đó từ lâu rồi!

- Hầy?

Hiyama, Namehari và Hebi đều tròn mắt ngạc nhiên, ngơ ngơ không hiểu chuyện gì hết.

- Hiyama, bộ người nghĩ người trong thị tộc chúng ta “dụt” đến mức không biết học hỏi gì thêm từ sau cuộc thanh trừng đó sao? Đừng có nghĩ rằng chúng ta chỉ biết sống ru rú trên núi và tách biệt hoàn toàn với thế giới loài người. Dĩ nhiên sau mấy ngàn năm, chúng ta đã đạt được trình độ khoa học ngang với con người!

- Há? Trình độ khoa học... tức là...

- Phải đấy Hiyama. Chúng ta đã học hỏi nền khoa học của con người, và đã có thể tự tạo ra cho mình những thứ vũ khí giống như con người. Nhưng nếu làm như vậy, chúng ta sẽ đi ngược lại với đáng tin của thị tộc nên chúng ta chỉ dám giấu sự hiểu biết ấy vào bên trong. Ngay lúc này đây, nếu cảm thấy cần, chúng ta hoàn toàn có thể làm ra 1000 chiếc tên lửa hạt nhân và tuyên chiến với thế giới loài người thêm lần nữa, và dĩ nhiên chúng ta sẽ không làm như thế rồi. Nói theo một khía cạnh khác, thì chiến tranh không còn là mối đe dọa hàng đầu đối với thị tộc Chân Tỏ chúng ta. Nhưng, con người đã nghĩ ra một cuộc chiến khác, và đó sẽ trở thành một mối hiểm họa tiếp nối sau nguy cơ chiến tranh hạt nhân!

- Một mối hiểm họa tiếp theo?

- Chúng ta phải thừa nhận con người đúng là loài sinh vật vô cùng đáng sợ. Chỉ trong vòng một khoảng thời gian ngắn, chúng đã có thể nghĩ ra ngay một cuộc chiến khác mà ngay chính Chân Tỏ chúng ta còn không dám nghĩ đến. Hiyama, Namehari, Hebi, thị tộc Chân Tỏ chúng ta không trao đổi hàng hóa với loài người nên không bị phụ thuộc vào nền kinh tế Nhật Bản. Chúng ta sở hữu khả năng tái tạo tế bào nhanh nên không cần đến y tế. Chúng ta cũng đã được tự do tín ngưỡng vì hiện nay một số thành phần con người cũng đã thờ thiên chúa. Nếu không thể đánh vào mặt quân sự, kinh tế, y tế hay tôn giáo, thì theo các người, loài người sẽ đánh vào lĩnh vực gì tiếp theo?

Tuy ba người họ không phải nhà chính trị lỗi lạc, nhưng họ cũng thừa thông minh để tự hình dung ra viễn cảnh. Nếu chịu khó ngồi lại, suy xét về mọi mặt, để tâm một chút thì sẽ thấy, ngoài chiến tranh quân sự vũ khí hạt nhân, kinh tế, y tế, tôn giáo, thì vẫn sẽ còn một lĩnh vực nữa loài người có thể làm chủ và thâm tóm.

- Đó chính là “văn hóa”. Nếu không thao túng được những yếu tố trước đó thì hãy đánh vào nền văn hóa của mỗi quốc gia. Đó là một bước đệm quan trọng để thuần hóa một dân tộc mà loài người đã sử dụng trong quá khứ kéo dài đến thời thế hiện tại. Nghe cho kỹ đây Hiyama, Namehari, Hebi... Chân Tỏ chúng ta khi xưa được xem như những con quái vật khát máu, là nỗi ám ảnh của màn đêm. Nhưng đến thời nay, quan niệm ấy đã thay đổi trong mắt một số nhân vật chớp bu. Theo tư tưởng và chính sách mới của con người. Chân Tỏ chúng ta giống như một dịch bệnh lạ!

- Một dịch bệnh... Ngài nói vậy là ý gì?

- Cũng giống như những dịch bệnh khác mà loài người thường mắc phải mỗi khi thể trạng cơ thể bị yếu đi. Con người đã quan niệm rằng về cơ bản, chúng ta cũng giống như họ, là những con người bình thường, nhưng do sinh ra với một cấu trúc gen và ADN bị đột biến, vượt ngưỡng bình thường. Con người cho rằng nếu như có thể thay đổi một số bằng mã gen trong cơ thể một Chân Tỏ thì họ sẽ không còn răng nanh, không còn đôi mắt đỏ, hay nước da trắng như viên ngọc trai vừa được đánh bóng. Họ sẽ mất dần khả năng vốn có của một Chân Tỏ, mọi giác quan sẽ giống như những con người bình thường. Sẽ không còn khả năng đi săn hay những cơn khát máu. Nói một cách cho dễ hiểu hơn, một khi đã nghĩ Chân Tỏ như một dịch bệnh, thì sẽ có một vaccine kháng thể chống lại dịch bệnh ấy. Loài người, đang mưu tính đến việc biến tất cả Chân Tỏ chúng ta trở thành người bình thường giống như họ!

Đấy quả là một thông tin sững sờ mà nếu không kể thì chắc cũng chẳng ai biết được. Biết biểu hiện thế nào đây. Cả Hiyama, Namehari và Hebi chỉ có thể tròn mắt vì sự thật vượt xa mức tưởng tượng của họ. Thao túng thị tộc Chân Tỏ bằng cách đồng hóa và tiêm một loại vaccine khiến cho tất cả Chân Tỏ trong làng trở thành những con người bình thường. Đúng là một âm mưu thâm độc mà chỉ duy nhất loài người mới có thể nghĩ ra.

Không thể chịu đựng được nữa, Hiyama đập thật mạnh xuống thềm nhà khiến cho lỗ thủng ban nãy còn nát lớn hơn. Cậu ấy còn dư sức hất Namehari đang nắm lấy cổ mình lẫn Hebi sang một bên.

- Loài người... đúng là khốn kiếp. Chúng dám nghĩ đến những chuyện xấu xa đe dọa như vậy, thật không thể tin được. Chúng dám cho rằng Chân Tỏ chúng ta như một con virus cần vaccine để chữa trị sao. Lũ khốn!

- Hiyama – kun...

Hiyama hiện đang rất tức giận. Phải nói là cán mức đỉnh điểm của một trong bảy tội lỗi lớn nhất ở loài người là sự phẫn nộ. Làm sao có thể không tức điên lên khi nghe một ai đó dám so sánh người cùng chung thị tộc mình như một căn bệnh cần loại trừ. Bàn tay Hiyama siết chặt lại là một chuyện, thậm chí răng nanh của cậu ấy còn mọc dài ra chứng tỏ rằng Hiyama đang cực kỳ cực kỳ giận dữ.

Nhưng làm sao có thể can ngăn được cậu ấy nếu chính bản thân Namehari và Hebi cũng có lối suy nghĩ con người thật nham hiểm và xấu xa khi đưa ra quan điểm như thế về Chân Tỏ. Giờ muốn tìm một nguyên do để bệnh vực hình ảnh cho loài người trước mặt Hiyama cũng khó khăn hơn nhiều.

- Chính vì thế, nên các ngài mới chấp nhận hiệp ước hòa bình với loài người và cho chúng con xuống thị trấn học chung với loài người? Namehari cất tiếng hỏi.

- Không sai. Thế giới loài người đã đưa ra một yêu cầu, họ tạo ra loại vaccine này không có ý tạo áp lực cho thị tộc chúng ta. Nếu chúng ta chịu giao lưu văn hóa với loài người thì thứ thuốc ấy cũng không cần nữa. Thế nên, chúng ta đành phải chấp nhận, và bắt đầu để mấy đứa hòa mình chung sống với con người. Nếu như mối quan hệ này tốt đẹp, thì chúng ta sẽ tránh được thảm họa vaccine trừ dịch bệnh. Nhưng cả bốn đứa nghe cho kỹ đây: Loài người đúng là giống loài nguy hiểm nhất trong tất cả loài sinh vật trên trái đất này. Chính vì chúng là loài nguy hiểm, nên không được phép quá tin tưởng vào chúng. Tốt nhất, hãy tạo khoảng cách thuận lợi nhất có thể để mục đích của chúng ta vừa hoàn thành, vừa tránh gây mất thiện cảm với loài người!

.....

Tối hôm đó, sau khi diện kiến các vị lão làng của thị tộc, Hiyama, Namehari và Hebi quay trở về nhà mình, chuẩn bị đi ngủ để sáng mai còn đi học sớm. Nhưng cả ba người dường như không mờ lòi nói với nhau bất cứ câu nào trên cả đoạn đường quen thuộc mà hầu như lúc nào họ cũng đi ngang qua nếu muốn đến đại điện thần. Cũng khó trách cả ba khi giờ đây chính bản thân họ còn không biết mình phải làm gì tiếp theo. Kết bạn, tạo thiện cảm tốt với con người đã khó khăn lắm rồi, nay còn biết mục đích thật sự đằng sau hiệp ước hòa bình ấy, càng khiến quan điểm từng người bị đối chọi với nhau một lúc một dữ dội hơn. Nếu tình trạng này vẫn còn kéo dài thì chắc lẽ, cả ba người họ sẽ không còn động lực để tiếp tục nhiệm vụ nữa.

Nhưng chẳng lẽ cứ u òn như vậy sao? Nếu chỉ biết ngồi một chỗ thì tình thế cũng chẳng thể tốt đẹp hơn. Hiyama đã tự nhủ bản thân mình như vậy nên cậu ấy đã chủ động mờ lòi trước.

- Chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta cũng không thể quay lại. Chỉ bằng cứ phải tiếp tục cho tới khi mọi chuyện đi đến hồi kết của nó. Nên cũng đừng suy nghĩ gì nhiều, Namehari, Hebi!

Nghe Hiyama nói vậy, Namehari và Hebi cũng người ngoai được phần nào. Họ quay sang nhìn nhau và cùng nở nụ cười nhẹ.

- Phải, Hiyama – kun nói đúng, chúng ta cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác. Cứ tiếp tục cố gắng để nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp. Rồi sau đó, cả bốn chúng ta sẽ quay trở lại thị tộc Chân Tộc và sống như những ngày xưa!

- Ủ, đúng đấy, cố gắng và quay trở về sớm nhất có thể. Đó là những gì chúng ta có thể làm được ngay lúc này... Nhưng mà Namehari, cậu nghĩ thế quái nào mà lại đập đầu tó xuống sàn hả? Có biết đau lắm không?

- Nar nar, bình tĩnh Hiyama – kun, bao nhiêu đó đâu thể làm khó được cậu đâu đúng không nào. Với lại khi đó cậu còn chưa thêm tung ra nửa phần sức mạnh của mình nữa kia mà. Chính vì tớ biết thế nào Hiyama – kun cũng sẽ chịu đựng được nên mới cố tình làm thế đó chứ. Lúc cậu bật tở và Hebi sang một bên, cái đó mới thật sự đau và thấm đấy!

Hiyama đưa tay vừa gãi đầu vừa cất tiếng thờ dài ngán ngẫm. Nghĩ lại thì Namehari nói đúng, khi Namehari bắt ngờ tấn công, đập cổ mình xuống sàn thì Hiyama còn chưa tung hết sức mạnh của mình ra. Đến khi nghe mục đích thật sự của con người thì do Hiyama mất bình tĩnh quá nên vô tình tung ra một phần sức mạnh khác lớn hơn, đủ sức đánh bật Namehari và Hebi sang một bên. Ngẫm lại thì cũng có lỗi với hai người họ quá.

- Nhưng nhờ thế mà mấy lão già đó mới chịu khai ra toàn bộ sự thật cho chúng ta biết. Từ trước đến nay, họ chỉ toàn giấu diếm rồi viện ra chiến tranh hạt nhân để tở chấp nhận chuyện chúng ta xuống thị trấn chung sống với loài người. Nếu không có hôm nay thì chắc bí mật còn lâu mới được bật mí!

- Hiyama – kun, mình nghĩ không phải do hai cậu đánh nhau mà các bộ lão mới chịu tiết lộ bí mật đâu. Mình cho rằng các ngài thừa thông minh để nhìn thấu rõ đây chỉ là một vở kịch cố ý được dàn dựng.

Các ngài chịu nói rõ lý do cho chúng ta biết như vậy chúng tôi muốn chúng ta không nên đến quá gần và đặt niềm tin trọn vẹn vào con người. Nhưng dù nói gì đi nữa, loài người thật đáng sợ, họ có thể nghĩ ra một kế hoạch để đồng hóa thị tộc của chúng ta thì thật sự...

- Con người là như vậy, lúc nào cũng tò mò và không có thứ gì đủ để thỏa mãn sự tham lam của chúng. Từ bây giờ, chúng ta cần phải đề phòng nhiều hơn, không nên quá thân thiết với con người. Nhưng điều quan trọng là đừng để con người biết rằng chúng ta đã nắm thóp được chúng. Cách tốt nhất là cứ để mọi thứ diễn biến tự nhiên như hằng ngày là ổn!

- Ủ, tại này hiểu rồi!

- Được, cứ như thế đi!

Sau đó, cả ba người họ tiếp tục bước đi trên con đường quen thuộc tiến về nhà của mình. Nhưng trước khi đi tiếp, Hiyama chợt nhớ ra còn một điều nữa rất đổi quan trọng.

- À phải quên mất, Namehari, Hebi, chuyện của ngày hôm nay, hai cậu đừng nói gì với Eri cả. Xem như chúng ta chưa từng nghe thấy chuyện này đi!

- Không cho Eri biết ư? Liệu có ổn không Hiyama?

- Eri là người có niềm tin mãnh liệt vào cái gọi là khoa học do con người nghĩ ra. Cậu ấy còn là tín đồ của những danh nhân trong lịch sử loài người. Nếu bây giờ nói cho cậu ấy biết rằng mục đích thật sự của loài người thì chắc... một là Eri sẽ bị shock, hai là cậu ấy sẽ không tin vào những gì chúng ta nói. Nên cách tốt nhất là cứ giữ im lặng thì hơn!

Là bạn chơi thân với nhau từ nhỏ, tính cách hay sở thích của Eri như thế nào, cả ba người họ biết rõ là đằng khác. Thật sự, nếu nói chuyện này cho Eri biết thì chắc cô ấy sẽ tự nhốt mình trong nhà, tự kỷ và suy sụp trong khoảng thời gian dài mất. Diễn hình như sáng nay, mới chỉ đã động chút xíu vào sở thích của cô ấy thôi mà Eri đã khóc như một đứa trẻ, làm cho Hiyama hao tâm tốn trí đến nỗi bây giờ vẫn chưa đổi diện thẳng mặt với cô ấy. Sẽ rất là tồi tệ nếu để Eri nghe được chuyện này nên cả ba nhất trí giữ kín như một bí mật.

Sáng ngày tiếp theo. Có lẽ nên chuyển địa điểm từ thị tộc Chân Tổ quay về nơi căn nhà của Kazuma để xem cậu ấy đang chuẩn bị đến trường như thế nào. Cũng giống như hai ngày trước, không cần đợi Ayame hay Kozue sang đánh thức, Kazuma đã biết tự đặt chuông và dậy từ rất sớm, có khi đã dậy từ 5h sáng, trước khi mặt trời mọc. Mọi thứ đều đã được chuẩn bị hết trong chiếc cặp nối dây bắt chéo từ vai phải xuống bao gồm sách vở hộp bút đáng hoàng. Bởi vì hôm qua Kozue đã mắng cho cậu ta một trận về cái tội tại sao đi học lại không thấy sách vở đâu, mà chỉ toàn là mấy móc với mấy dụng cụ trong nghiên cứu là như thế nào. Cho nên hôm nay, Kazuma đã rút kinh nghiệm, cậu ấy vẫn sẽ mang theo những thứ giúp mình tiến hành thí nghiệm về Chân Tổ, nhưng đồng thời cũng sẽ mang theo sách vở đựng trong một chiếc túi khác. Như vậy tức là Kazuma sẽ đeo cả hai túi đi học, tuy có chút nặng và khó khăn trong di chuyển, nhưng nó đáng để thử.

- Kazuma, xuống dùng điểm tâm này!

- Vâng!

Vì dậy sớm nên Kazuma có thời gian dùng điểm tâm hơn bình thường, không cần phải gấp gáp hay vội vã gì, Kazuma còn mở kênh tivi ra xem thời sự buổi sáng mặc dù đó chỉ toàn là chương trình phát lại từ hôm qua và hôm kia. Cũng do Kazuma thức dậy sớm nên Ayame cũng phải thay đổi thói quen thức dậy theo Kazuma để còn làm điểm tâm sáng cho cậu ấy. Nếu không thì Kazuma sẽ để bụng rỗng đến trường và sẽ ngủ gật trong lớp vì không có sức. Những nhà khoa học vẫn thường dờ dờ ương ương kiểu đó mà, nên chẳng thể trách Kazuma được.

Sau khi điểm tâm sau đầu vào đó, Kazuma ra ngoài cửa, ngồi xuống bên thềm nhà, tra gót giày và chuẩn bị rời khỏi nhà.

- Em đi đây Onee – chan!

- A, đợi chị một chút Kazuma – kun!

Từ trong bếp, Ayame chạy ra với một thứ gì đó được gói gọn trong một tấm vải màu đỏ có in những cánh hoa dương xỉ.

- Đây, Bento của em. Nhớ ăn uống cho đáng hoàng nghe chưa. Còn đây là bữa hộ mệnh mà một cấp dưới chỗ chị làm đi du lịch mang về tặng em đó!

Kazuma cứ tưởng là những lá bùa thường thấy ở mấy ngôi đền trong thành phố, nhưng không phải, tấm bùa hộ mệnh Ayame đưa cho Kazuma thực chất là một sợi dây chuyền thánh giá bạc đính trên đó. Nó giống như một món đồ trang sức hơn được gọi là bùa hộ mệnh. Kazuma đưa sợi dây ấy lên ngắm nghía với vẻ đam chiêu hơi khó hiểu.

- Đừng có xem nó như món đồ trang sức bình thường nhé. Nó được tinh luyện từ bạc nguyên chất 100% đó!

- Heh, làm từ bạc nguyên chất 100% thì đúng là một báu vật. Nhưng nếu chỉ là đồ trang sức thì cứ gọi là trang sức. Sao Onee – chan lại nói đây là bùa hộ mệnh?

- Cứ mang nó theo bên người như Onee – chan dặn đi. Kazuma – kun luôn là đứa trẻ ngoan ngoan nghe theo lời chị đúng không nào!

- À... vâng...

Để Ayame yên tâm, Kazuma đeo sợi dây chuyền lên cổ luôn. Trông nó vừa và rất hợp với Kazuma đó chứ. Trừ cái khung mặt không thể thay đổi hay biểu lộ cảm xúc ra thì Kazuma cũng là một chàng trai có vẻ đẹp nào có khác gì những diễn viên tài tử đâu. Đeo thêm một hai món trang sức càng làm vẻ nam tính cậu ấy tăng lên thêm thôi. Giá như cậu ấy có thể cười lên một chút thì... chắc sẽ rất nhiều cô gái bị cậu ấy hấp hồn mất.

Ayame nhẹ nhàng chỉnh lại cổ áo, cùng chiếc cà ra vát trước ngực Kazuma.

- Ghi nhớ lời chị dặn Kazuma, dù bất cứ giá nào cũng không được rời xa cây thánh giá này nhé. Trong một số trường hợp, chắc chắn nó sẽ giúp được em rất nhiều đó!

- Dạ vâng!

- À, người nào cũng được, em có thể cho ai đó đụng vào nó nhưng tuyệt đối đừng để Kozue chạm tay vào. Nếu Kozue có hỏi thì chỉ cần nói đây là quà chị cho em là được rồi!

- Eh, cả Kozue cũng không được chạm vào nó ư? Chẳng lẽ lực tay của Kozue mạnh đến mức có thể phá nát một món đồ trang sức ngay khi đụng một ngón sao?

- Giống như em không thể vào bếp, thì Kozue cũng có cái không hợp... Đó, xong rồi, em đi học đi, trước khi Kozue đến!

- Vậy thì... Em đi đây!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

- Chào buổi sáng, Namehari, Hebi!

- Chào buổi sáng, Hiyama – kun!

Vẫn như mọi ngày, nhóm bạn Chân Tỏ của chúng ta phải đi ngủ vào buổi tối để còn thức dậy vào buổi sáng ngày hôm sau đến trường. Họ vẫn thường hẹn nhau tại địa điểm cũ để cùng nhau rời núi Himako, vào thị trấn loài người. Viễn cảnh vẫn diễn ra êm đẹp trong cảnh bình minh lấp ló phía chân trời, mang theo những cơn gió se lạnh cũng như những điều mới mẻ đang chờ đợi nhóm bạn ở thị trấn loài người. Nhưng sẽ có một chút khó khăn vì giờ đây ba người bạn của chúng ta sẽ phải để phòng hơn khi tiếp xúc với con người.

- Được rồi, có mặt đông đủ hết rồi. Giờ chúng ta qua nhà Eri – chan thôi!

Thì đúng theo như kế hoạch đã được đề ra mỗi ngày. Sau khi tập trung ở điểm hẹn, thì cả ba sẽ cùng kéo nhau sang nhà Eri để đánh thức cô ấy. Hoặc không thì chắc chắn Eri cũng tự đánh mình trong mấy cuốn sách khoa học khó hiểu. Tệ nhất thì bị chôn vùi dưới đống sách để Hiyama phải tìm cách lôi cô ấy ra. Bình thường thì sẽ là như vậy nhưng... hiện giờ mối quan hệ giữa Hiyama và Eri không được tốt cho lắm. Từ hôm qua, hai người họ đã có một cuộc cãi vã nho nhỏ, và Eri đã bỏ chạy, không thèm nhìn mặt Hiyama nữa. Kể từ đó đến giờ, Hiyama vẫn chưa có cơ hội đối mặt với Eri để nói lời xin lỗi.

Và là người duy nhất biết chuyện, Hebi cũng phiền muộn không kém. Cứ phải chứng kiến những người bạn thân của mình xung đột với nhau, khiến trái tim Hebi như quặn lại từng cơn. Đôi lúc, Hebi rất muốn giúp Eri và Hiyama nhưng mà... không hiểu sao cô lại không dám làm. Hebi cho rằng sẽ không ích lợi gì nếu như không tự đích thân Hiyama phải là người chạy đi tìm Eri và nói chuyện với cậu ấy. Phải... Hiyama cần chủ động đến bên Eri và nói lời xin lỗi, có như thế thì Hebi mới cảm thấy yên lòng.

Dù nói gì đi nữa thì theo thời khóa biểu, cả nhóm vẫn phải đến nhà Eri đầu cho đang có lục đục nội bộ. Suy nghĩ một hồi, Hiyama quay lưng bỏ đi.

- Chúng ta đến trường thôi!

- Heh? Hiyama – kun, đến trường luôn sao? Chúng ta không qua đánh thức Eri à?

- Không cần thiết đâu. Chắc cũng giống như mấy ngày trước, cậu ấy đã dậy trước khi mặt trời mọc và xuống núi rồi. Nếu chúng ta qua nhà cậu ấy bây giờ thì cũng chỉ gặp Makoto – san và nghe câu “ Eri đi học trước rồi” thôi. Chỉ bằng cứ đến trường đi, thế nào cũng sẽ gặp cậu ấy ở đó thôi!

Nói xong, Hiyama tiếp tục bước đi như không cần phải suy nghĩ gì nhiều.

- Chờ chờ một chút đã, Hiyama – kun...

Nói là không suy nghĩ gì nhiều nhưng thực ra trong lòng Hiyama đang lo lắng cho Eri muốn chết. Chuyện Eri thức dậy sớm, rời khỏi nhà trước khi mặt trời mọc và có khi đã ở trên trường ngay lúc này rồi là bình thường. Nhưng theo như những gì các lão làng cảnh báo hôm qua, tuyệt đối không nên ở quá gần và đặt niềm tin trọn vẹn vào loài người càng khiến Hiyama băn khoăn. Chắc chắn Eri đang ở cùng với hán, và đó là nguyên nhân cho nỗi lo lắng trong tim cậu ấy. Thật lòng mà nói, Hiyama chỉ muốn phóng thẳng lên mấy cành cây cao, đu dây để xuống chân núi cho mau lẹ. Rút kinh nghiệm từ hôm qua, Hiyama bỏ ý định leo cây vì biết thế nào Namehari và Hebi sẽ không theo kịp. Hơn nữa, chuyện Eri đến trường sớm để gặp Kazuma chỉ có duy nhất Hiyama biết mà thôi, cả Namehari lẫn Hebi đều chưa hay gì về chuyện này. Hay là... Một bên là Eri, một bên là Namehari và Hebi, Hiyama cũng khó xử lắm, nhưng biết thế nào được. Chỉ mong sao mọi chuyện diễn ra trong yên bình cho đến khi Hiyama tới trường.

.....

Nhắc đến Kazuma và Eri, cũng giống như vài ngày trước, họ lại chơi trò cặp uyên ương trốn gia đình lên đi gặp nhau mỗi buổi sớm trước khi vào lớp. Nói thế cho vui chứ thực chất Eri đến trường sớm để tiếp tục làm con chuột thí nghiệm cho Kazuma tiếp tục công trình nghiên cứu những đặc điểm về loài Chân Tỏ.

Về Kazuma thì không cần phải nói rồi. Sau một đêm dài thả tự do muốn nghiên cứu muốn học hành trong phòng, cậu ấy đã quay trở lại là một Kazuma như chúng ta đã biết. Không còn tỏ ra ngu ngốc, khờ khạo, dần dần như người từ trên núi luyện lâu năm xuống nữa. Và bây giờ, Kazuma đang cực kỳ tập trung cho cuộc nghiên cứu của mình.

Chỉ có Eri, gặp gỡ Kazuma, Albet Einsteins, thần tượng của mình, vậy mà trông Eri sao không được vui. Đôi mắt màu đỏ như viên Ruby hồng quý hiếm lại hiện lên một nỗi phiền muộn xa xăm, khiến cho gương mặt xinh xắn đáng yêu đó trở nên thật sâu tư. Có lẽ, Eri vẫn còn đang nghĩ đến chuyện giữa mình và Hiyama hôm qua, vẫn còn để tâm đến cuộc cãi nhau hôm qua và chưa có cơ hội để gặp Hiyama để nói lời xin lỗi. Thật ra, kể từ lúc bắt đầu tiết nữ công gia chánh, Eri đã luôn muốn nói lời xin lỗi Hiyama rồi. Nhưng vì cuộc chiến đồ ăn trong lớp do Hiyama bày ra trước nên Eri thay vì muốn xin lỗi thì lại tỏ ra giận dữ và không muốn gặp Hiyama nữa. Chính vì thế mà vào buổi diện kiến với các bộ lão trong thị tộc, mặc dù nhận được thư triệu tập nhưng Eri nhất quyết không đi nếu có Hiyama tham gia. Sáng nay, Eri còn đến trường sớm để tránh mặt Hiyama... nhưng ngồi một mình nghĩ lại thì, thật ra, Eri cũng rất hối hận khi cứ thờ ơ với Hiyama như thế này. Dù sao thì cậu ấy đã rất lo lắng cho Eri đúng như Hebi đã nói kia mà.

Có thể Kazuma không quan tâm đến mọi thứ xung quanh trừ những công trình nghiên cứu của mình. Nhưng Kazuma không vô tâm đến mức chẳng thèm để ý thấy những nét biểu hiện kỳ lạ trên gương mặt Eri, con chuột thí nghiệm quan trọng của mình có chút gì đó không giống như ngày thường. Kazuma vừa cầm bút ghi ghi trên cuốn sổ bỏ túi của mình những thông tin quan trọng, vừa hướng mắt sang Eri, miệng cất tiếng hỏi.

- Có chuyện gì vậy? Trông cậu như đang lo lắng đến điều gì đó thì phải!

- Hà... à không... không có gì đâu, xin lỗi vì đã để Kusanagi - kun phân tâm!

Eri nhanh chóng lấy lại tinh thần để Kazuma không phải bận tâm đến mình. Vì cô biết đối với một nhà khoa học thì sự tập trung vào công việc trước mắt bao giờ cũng quan trọng nhất. Nếu để bị phân tâm thì dòng suy nghĩ sẽ bị cắt đứt giữa chừng, có khi họ phải bắt đầu tính toán, nghiên cứu lại từ đầu.

Nar, nếu Eri đã nói thế thì Kazuma cũng không tò mò nữa. Đây là một kỹ năng sống khi tiếp xúc với người khác giới mà Ayame đã dạy cho Kazuma. Không nên quá tò mò về cuộc sống của người ta. Vì là con gái nên ít nhiều họ sẽ giữ mặt và bí mật khó nói đối với con trai. Nên cách tốt nhất là đừng hỏi quá sâu khi người đó thật sự không muốn tiết lộ. Ngay cả một cặp yêu nhau thì cách tốt nhất để giữ được mối quan hệ bền vững là nên tôn trọng những bí mật riêng tư của nhau. Huống hồ chỉ Kazuma và Eri chỉ mới là những người bạn mới quen. Thế là Kazuma lại tiếp tục quay vào công việc của mình.

Ngồi đối diện và lặng lẽ quan sát Kazuma tập trung, đây cứ như một khung tranh tuyệt đẹp mà mình chưa từng thấy bao giờ. Ở cậu ấy... có một điều gì đó thu hút Eri mà chính Eri còn không hiểu rõ chính xác là gì. Eri chỉ hiểu rằng từng phút giây được ở gần Kazuma, rất êm đềm, dịu dàng, giống như một bãi biển xanh nhẹ nhàng ngoài khơi. Một cảm giác thật kỳ lạ mà Eri chỉ muốn tiếp tục trải nghiệm nó cho đến khi chán thì thôi. Kazuma là một chàng trai kỳ lạ, nhưng không hiểu sao cứ trông thấy cậu ấy, thì trái tim Eri lại đập lên liên hồi.

- Kusanagi – kun, sợi dây chuyền đó thật đẹp!

Kazuma chợt hướng xuống sợi dây chuyền có cây thánh giá được làm từ bạc nguyên chất mà Ayame đã đưa cho mình trước khi rời khỏi nhà.

- À, sợi dây này là bùa hộ mệnh mà chị hai đã đưa cho tớ. Nghe đâu nó được làm từ...

Rồi bỗng Kazuma chợt nhớ ra một điều gì đó có liên quan đến sợi dây chuyền này. Cậu lục xục trong chiếc túi ngay bên cạnh mình một cuốn sách cổ khác. Không biết Kazuma đã lấy cuốn sách này ở đâu nhưng trông nó thật cũ kỹ và dày cộm, thậm chí từng trang giấy trong đó đã bị bạc màu và còn như muốn bung ra nên Kazuma phải nâng niu cẩn thận dữ lắm.

- Kusanagi – kun, cuốn sách này...

- Tớ mượn được từ thư viện thành phố. Nhưng vì nhiều việc quá nên tớ đã quên trả nó suốt 3 năm nay rồi!

Thật hết biết với Kazuma... Đồng ý Kazuma có một chút gì đó không bình thường vì nhà khoa học mà còn giữ được chính mình như Kozue hay Tora đã là hiếm có lắm rồi. Nhưng đến mức mượn sách từ thư viện thành phố mà quên trả trong ba năm thì có hơi... không biết phải nói làm sao.

- Trong cuốn sách này có ghi chi tiết về một vài đặc điểm của Chân Tỏ. Chỉ là sau vài ngày cùng nghiên cứu với cậu, tớ thấy có một số thứ không được chính xác cho lắm. Tớ vẫn còn thắc mắc về vấn đề hút máu hôm qua. Cậu từng nói rằng là người trong thị tộc của mình chỉ sử dụng máu động vật hai lần trong một tháng, và không còn tục uống máu người nữa. Như thế liệu thật sự có ổn không? Vì nhu cầu cũng như khẩu phần của từng cá thể hoàn toàn không giống nhau. Lỡ như có một Chân Tỏ không thể kìm chế được cơn thèm máu và cần uống máu... ba lần trong một tháng thì thế nào?

- Không có chuyện đó xảy ra đâu nên Kusanagi – kun cứ yên tâm. Thứ nhất, từng thành viên trong thị tộc Chân Tỏ, từ người già đến trẻ con, đặc biệt là trẻ con luôn được đào tạo gắt gao để khống chế lại

con khát máu của mình. Nên cho đến thời điểm hiện tại, chỉ cần thay đổi khẩu phần dinh dưỡng hay các loại thức ăn khác nhau một chút là có thể nhịn uống máu kéo dài đến một tháng. Nếu Chân Tổ nào chăm chú luyện tập thì sẽ kéo dài cả năm, hay thậm chí đến suốt đời!

- Thì ra là vậy... Are, đặc biệt trẻ con phải được huấn luyện để kiềm chế con khát ư? Tại sao vậy?

- Vì trẻ con là thành phần có nhu cầu chất dinh dưỡng cao hơn nhiều so với người trưởng thành. Tất cả những đứa trẻ Chân Tổ khi còn nằm trong bụng mẹ đều cần một lượng máu rất nhiều. Nên khi sinh ra cho đến hết độ tuổi trẻ con thì nhu cầu cấp máu của chúng là một lượng cực kỳ lớn. Vậy nên trẻ con là thành phần cần được đào tạo kỹ càng nhất!

- Nói như vậy thì những đứa trẻ Chân Tổ sơ sinh còn đáng sợ hơn người trưởng thành. Mà lúc này cậu có nói đến việc chỉ cần thay đổi khẩu phần dinh dưỡng và một số loại thức ăn khác là có thể kiềm chế được cơn khát. Vậy ngoài uống máu ra, các cậu còn ăn loại đồ ăn nào nữa?

- Máu thật ra là một chất dung dịch chứa rất nhiều dinh dưỡng bao gồm Protein và các chất điện giải như Natri hay Clo, ngoài ra còn có Canxi và Kali nữa, nên về cơ bản, chỉ cần chúng mình ăn những món ăn có chứa nhiều chất đó thì sẽ thay thế được khoản máu cần thiết thôi. Nói trắng ra thì tụi mình ăn đồ ăn của con người và uống nước ép cà chua là chủ yếu, đôi khi cũng có dùng một số loại trái cây rừng như dâu, nho và kiwi chẳng hạn!

Tất cả đây đều là những thông tin cực kỳ bổ ích mà Kazuma không được phép bỏ qua. Cậu ấy ghi chi tiết từng câu từng chữ vào cuốn sổ tay của mình một cách chăm chú hăng say. Sau khi ghi xong hết rồi, nhìn lại, lướt từ trên xuống dưới một lượt, Kazuma như được vỡ lẽ ra nhiều điều mà từ trước đến nay mình không hề biết.

- Thật đáng ngưỡng mộ, trong sách không hề có ghi chép chuyên sâu về điều này. Vậy ra nhu cầu dinh dưỡng cũng như sự cung cấp máu theo định kỳ, cơ bản cũng giống như hấp thụ chất dinh dưỡng của con người mà thôi. Một định lý cơ bản như vậy mà chẳng ai có thể phát hiện ra. Chân Tổ và con người, giống nhau nhiều hơn người khác tưởng... Vậy còn một vài đặc điểm khác trong cuốn sách này nói thì sao?

- Đầu đầu, cho mình xem với, mình muốn biết con người đã viết gì về tụi mình!

- Cũng không có gì quan trọng. Đa số đều nói về điểm yếu của loài Chân Tổ các cậu thôi. Chỉ là tò thác mắc không biết những điều bên trong đó có đúng hay không!

Kazuma đưa cuốn sách cổ cho Eri. Đó là một cuốn sách dày cộm với rất nhiều trang. Mà Eri thì lại là người rất thích đọc sách nên có ấy không giấu được sự phấn khởi sau khi lật trang đầu tiên một cách nhẹ nhàng.

- Việc các cậu nếu không uống máu định kỳ thì sẽ mất dần sức mạnh của Chân Tổ. Cái này thì các cậu đã khắc phục bằng cách thay đổi khẩu phần dinh dưỡng và nước ép cà chua. Thế còn một số cù quả khác thì sao? Nghe nói hình như Chân Tổ các cậu không chịu được mùi tỏi phải không?

- Không, thật ra chỉ có Hiyama – kun mới sợ tỏi thôi. Ngoài ra, chẳng có ai trong thị tộc sợ tỏi cả!

- Hả? Chỉ có Kinozuka thôi sao?

- Phải nói là ghét thì đúng hơn. Giống như con người, có người thì ghét ớt vì nó quá cay, có người thì không thích hải sản vì bị dị ứng hay nó quá tanh. Hiyama – kun cũng thế, cậu ấy ghét tỏi vì nó có mùi rất khó chịu. Còn mình, hay Hebi – chan đều thường xuyên ăn tỏi mà. Đặc biệt, là mình rất thích món gan chiên với tỏi ấy!

Hiyama bắt đầu suy nghĩ, một Vampire không những không ghét tỏi, mà còn thích ăn gan chiên với tỏi. Chẳng lẽ có ấy không sợ mùi tỏi giống như những gì trong cuốn sách này đã viết ư? Nhưng kết chung lại thì có vẻ như Chân Tổ không hề sợ tỏi, chỉ có một số thành phần cá biệt không thích nó thôi.

- Vậy còn ánh sáng mặt trời? Nếu Chân Tổ đứng quá lâu dưới ánh nắng mặt trời thì sẽ bị bỏng nặng?

- Không phải bỏng da mà là bị bỏng mắt. Thật ra mắt của tụi mình có thể nhìn rất rõ trong bóng tối, và cực kỳ yếu trước ánh sáng mặt trời. Giống như nhiều người ngồi trước màn hình vi tính quá lâu thì sẽ cảm thấy nhức và rất mệt. Bọn mình cũng thế, nếu đứng dưới ánh mặt trời quá lâu, hoặc chẳng may ngược lên nhìn thẳng vào ánh mặt trời thì mắt tụi mình sẽ bị hỏng mất. Nhưng thật sự mà nói, vì nhiệt độ trong cơ thể Chân Tổ ở mức thấp hơn so với người thường, nên cũng khá là gay nếu đứng dưới ánh mặt trời quá lâu. Thường thì tụi mình có đeo kính sát trùng bảo vệ cho mắt đó!

Một Chân Tổ biết sử dụng kính sát trùng bảo vệ mắt ư? Phải nói là biết tận dụng công nghệ thời nay để che giấu điểm yếu quá nhỉ. Vậy là Chân Tổ cũng không cần phải lo ngại gì về chuyện bị thiêu đốt dưới ánh nắng mặt trời. Ủ nhỉ... Nếu thật sự họ bị tác dụng dưới ánh mặt trời thì tại sao bốn người họ lại dám đi học vào buổi sáng chứ?

- Các cậu có sợ thánh giá bạc không?

- Thánh giá bạc? Xin lỗi, bọn mình không thích kiểu thời trang gothic cho lắm đâu!

- *Kiểu thời trang Gothic?* Kazuma nghĩ thầm

- Chân Tổ bọn mình thờ thiên Chúa mà. Mỗi nhà đều có tượng chúa Jeus treo mình trên thánh giá kia nên đâu có gì đáng sợ. Còn về việc làm từ bạc hay không thì, mẹ mình chuyên sử dụng đồ nấu bếp bằng bạc nên không thành vấn đề. Nhưng vì là bạc được pha với nhiều chất khác nên không sao. Nếu chẳng may chạm phải vào bạc nguyên chất 100% thì... mình không dám nghĩ đến điều tồi tệ gì sẽ xảy ra nữa!

Ồ, vậy là Chân Tổ có sợ bạc, nhưng phải là bạc nguyên chất 100%. Vậy là giống như trong sách ghi được một cái rồi. Ái chà... nếu thế thì tuyệt đối không được để Eri chạm vào cây thánh giá mình đang đeo trên cổ. Vì nó được làm từ bạc nguyên chất nên sẽ rất phiền phức nếu để cô ấy chạm phải nó. Tốt nhất là nên giấu nó vào bên trong. Vừa nghĩ, Kazuma vừa đưa tay cho cây thánh giá vào bên trong áo.

- Vậy ngoài bạc ra còn thứ gì là yếu điểm của Chân Tổ các cậu nữa không?

- Còn thứ gì nữa nhỉ, để xem nào - Eri dò từng dòng chữ có trong sách và qua trang kế bên - À đây rồi, Chân Tổ bọn mình sẽ chết nếu bị đâm một cây cọc vào tim.

Đọc dòng đó lên, Kazuma cũng bắt đầu tưởng tượng ra cảnh một người bị đâm cọc vào trúng vị trí tim... Kazuma lạnh cả xương sống.

- *Bị đâm như thế thì bỏ thẳng nào mà chẳng chết!*

.....

- Được rồi, hôm nay dừng ở đây thôi. Cảm ơn cậu đã giúp tớ!

- Uh, không có gì!

Kazuma và Eri dự định sẽ quay trở về lớp vì chuông trường sắp reo đến nơi rồi. Nếu còn chần chừ lâu hơn thì họ sẽ trễ mất. Nhưng có lẽ do ngồi quá lâu nên chân Eri bị tê từ lúc nào không hay. Dẫn đến việc khi Eri vừa đứng dậy thì cô ấy không trụ được nên ngã xuống. Thật may mắn khi lúc đó, Kazuma đã kịp đỡ lấy cô ấy nên Eri không bị thương.

- Có sao không?

- Mình không sao, Kusanagi – kun!

Eri biết rằng Kazuma không phải người thiện về thể chất. Hay nói một cách khác cậu ta vô cùng yếu đuối nếu phải mang đi so sánh với một học sinh bình thường về mặt thể lực. Dẫu sao, đâu phải ai cũng là hoàn hảo. Nhưng bàn tay nâng đỡ Eri, bàn tay bao bọc lấy toàn thân thể cô ấy thật mạnh mẽ và an toàn. Cái cảm xúc hiện hữu trong tim này... cảm cảm giác thấp thỏm, bồi hồi không yên khi Eri cứ say mê vào vẻ đẹp kỳ lạ ẩn sâu bên trong đôi mắt lạnh nhạt đó. Eri muốn được lại gần nó hơn, muốn được quan sát nó kỹ hơn... muốn cho phút giây cứ mãi ngừng trôi để khoảng cách giữa hai người họ không còn xa vời nữa.

.....

Một mối tình thật đẹp, chỉ tiếc thay Eri đã không nhận ra rằng bắt đầu cho một cuộc tình giữa con người và Chân Tổ lại trở thành một bước ngoặc lớn trong cuộc đời cô. Nếu Eri chịu để ý kỹ hơn thì sẽ thấy, Eri sẽ thấy Hiyaama đã đứng gần đó từ bao giờ. Phải... Hiyaama đang ở đây, cậu ấy đã đến trường và một mình đi tìm Eri, để rồi cái giá phải trả cho hành động ấy là chứng kiến cảnh Kazuma và Eri đang gần nhau sát như thế nào.

Biết nói gì đây. Không thể mở miệng dù chỉ là nửa lời. Hiyaama dường như chết lặng trước dòng chảy của không gian và thời gian. Hiyaama tự hỏi mình đã làm sai điều gì để phải nhận lấy một hình phạt tàn nhẫn đến vậy... Không còn quan trọng nữa. Mình có bị thiên Chúa trừng phạt cũng không còn là điều đáng bận tâm. Chắc chắn tất cả đều do tên Kazuma đó gây ra. Đúng... là do Kazuma, Eri chỉ bị dụ dỗ mà thôi, cô ấy hoàn toàn vô tội... Hiyaama đã nghĩ như thế.

- Eri!

Nghe thấy giọng Hiyaama cất lên gọi tên mình, Eri vội vội vàng vàng thoát khỏi vòng tay Kazuma.

- Hi... Hiyaama – kun...

- Hai cậu... vừa mới làm gì thế hả?

Nhìn cách bước đi tiến lại gần chỗ Kazuma và Eri của Hiyaama xem. Tưởng đi u ám, đáng sợ, đứng chất của một Chân Tổ, đi đến đâu, mang theo nỗi ám ảnh tựa như giấc mộng mỗi khi màn đêm buông xuống đến đó. Hiyaama đang tức giận... vô cùng tức giận. Bây giờ sẽ không còn là một Hiyaama cười trừ hay thờ dãi cho qua hết mọi chuyện, mà chắc chắn... sẽ là một trận chiến lớn nếu cậu ấy vẫn còn tiếp tục để con phần nộ chiếm lấy hết toàn bộ lý trí.

Eri chỉ biết tìm lời lẽ nào đó biện minh.

- Không... không, bọn mình chỉ đang...

- Không phải cậu đứng không Eri? Cậu chỉ là người bị tên đó dụ dỗ thôi đúng không Eri?

- Hiyaama – kun...

Eri cảm thấy sợ hãi trước đôi mắt đáng sợ ấy. Tại sao vậy? Tại sao vậy? Đôi mắt đỏ của Hiyaama... đôi mắt của Hiyaama luôn là một đôi mắt tuyệt đẹp, dịu dàng mỗi khi cậu ấy bên cạnh Eri, mỗi khi Hiyaama thờ dãi hay đưa tay xoa lên mái tóc hồng của Eri. Vậy thì tại sao màu đỏ đẹp tuyệt vời đó lại trở thành một thứ vô cùng kinh hoàng, khủng khiếp... Eri không dám, Eri không dám đối mặt với Hiyaama.

Nhưng ngay sau đó, Kazuma lại bước lên phía trước, đưa một tay che chở cho Eri đang co rúm người lại phía sau. Nếu Eri không thể mặt thẳng mặt với Hiyaama thì chàng trai Einsteins sẽ thay cô ấy làm chuyện này.

- Phải, tớ là người bắt đầu hết mọi chuyện, Hoshimiya hoàn toàn không có lỗi gì ở đây cả. Chính tớ đã nhờ cậu ấy làm mẫu thí nghiệm cho cuộc nghiên cứu của mình. Nếu muốn trách muốn đánh, thì hãy nhắm vào tờ máy này, đừng làm hại đến Hoshimiya!

- Không được Kusanagi – kun. Hiyaama – kun được xem như một trong những Chân Tổ trẻ tuổi nguy hiểm nhất trong thị tộc. Cậu ấy sẽ không nhân nhượng với bất kỳ ai một khi đã khiến cậu ấy trở nên giận dữ. Nếu Kusanagi – kun nhận hết mọi trách nhiệm thì...

- Không sao. Once – chan đã dạy tớ một điều rằng: làm đàn ông thì phải biết nhận hết mọi trách nhiệm về mình. Thật sự, tớ là người đã bắt đầu, vậy thì chính tớ sẽ là người kết thúc. Tớ sẽ ổn thôi!

Kazuma thật là một chàng trai can đảm khi không sợ hãi để đối mặt với Hiyaama... Không, thật ra thì Kazuma rất sợ, sợ đến nỗi hai chân còn trụ không vững nữa kia. Nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu cùng đôi răng nanh dài như nanh hổ cứ nhè ra thế kia, là người thường thì ai mà không sợ, Kazuma đâu phải Kozue, dĩ nhiên cậu ấy rất hãi, có khi còn hơn cả Eri nữa. Chỉ là gương mặt cậu ấy không thể diễn tả được cảm xúc, nên không biểu lộ sự sợ hãi trên đó.

Còn Hiyaama... con thịnh nộ đã lên đến đỉnh điểm, và còn muốn trào dâng ra ngoài như một ấm nước sôi trào nước. Hiyaama hướng đôi mắt đỏ ngầu ấy về Kazuma như muốn ăn tươi nuốt sống con mồi.

- Nghiên cứu... các người... các người... vẫn còn muốn tạo ra loại vaccine đó lên chúng ta sao?

- Vaccine? Cậu đang nói gì vậy?

- ĐỪNG CÓ GIẢ DIỆN VỚI TA!

Hiyaama bắt ngờ phóng đến như một cơn gió thoáng qua và tung một đấm thẳng vào mặt Kazuma. Cũng do trời thương, may mắn thế nào Kazuma đã kịp thời nâng chiếc túi bắt chéo vai chứa toàn sách vở cho ngày học hôm nay lên làm lá chắn, nên thay vì vào mặt, cú đấm của Hiyaama đánh trúng vào chiếc cặp. Nhưng do lực của một Chân Tổ vượt trội rất nhiều so với sức chịu đựng của người bình thường, nên Kazuma bay vèo từ điểm A, tung lên trời cao và đáp phịch xuống thêm hoa một cái khá đau và thối. Đây chỉ là màn dạo đầu của một trận đánh nhau đơn điệu thôi, vẫn còn nhiều trò khác ở phía sau đang đón chờ Kazuma cùng với cơn giận dữ của Hiyaama đang đổ dồn xuống chàng Einsteins.

Thấy bất bình và dường như mọi chuyện vượt ngoài tầm kiểm soát. Eri vừa kinh hãi, vừa chạy đến nắm lấy tay Hiyaama.

- Hiyaama – kun, thôi đủ rồi, tất cả là do mình tự nguyện trở thành vật thí nghiệm. Kusanagi – kun chỉ muốn tìm hiểu thêm về chúng ta thôi. Dừng lại đi, Hiyaama – kun!

- Eri, sau cùng, cậu vẫn chỉ là một cô gái ngây ngô không hiểu chuyện. Và tớ không cho phép bất kỳ kẻ nào dám lợi dụng sự trong sáng của cậu để làm điều xằng bậy. Tránh sang một bên cho tớ!

.....

.....

Mọi người đều đã tập trung hết ở trong lớp, chờ đợi cho tiết học đầu tiên chuẩn bị bắt đầu. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng sẽ có một vài học sinh đến trường muộn. Đã là trường học thì có vài ba học sinh ngủ nướng, đi trễ rồi bị phạt đứng ngoài hành lang đợi xô nước là chuyện rất đời bình thường mà. Như thế thì mới được gọi là cuộc sống.

Ngồi thần thờ trong lớp, Hebi đang tự hỏi không biết Hiyaama đã tìm được Eri chưa. Hebi lo nếu họ không quay về lớp trước 7h thì sẽ bị xem như trễ và bị phạt mất.

- Hiyaama – kun đi lâu quá, sensei sắp vào đến nơi rồi!

- Đành chịu. Vì chỉ có duy nhất Hiyaama là người biết rõ Eri đang ở đâu. Và chỉ duy nhất Hiyaama có thể tìm thấy được cậu ấy mọi lúc mọi nơi. Chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào ngoài việc ngồi yên và chờ đợi!

- Quả nhiên, bên cạnh Eri luôn có Hiyaama. Và Hiyaama không bao giờ có thể rời xa được Eri. Cho dù Hiyaama – kun có là người chút nóng tính, bồng bột, hay cau có thế nào đi nữa, thì cậu ấy vẫn lo lắng cho Eri rất nhiều. Có lẽ, cậu ấy quan tâm đến Eri còn hơn cả bản thân mình!

Nếu như Hebi luôn đứng phía sau, quan sát từng nhất cử nhất động của cả Hiyaama và Eri, thì đằng sau Hebi cũng sẽ có Namehari luôn dõi theo cô ấy theo từng giai đoạn dòng chảy của thời gian. Hebi đang suy nghĩ đến điều gì, đang lo toan về điều gì, Namehari có thể cảm nhận được cảm xúc của cô ấy. Và đương nhiên, cũng hiểu được rằng những thanh điệu cảm xúc ấy hướng về ai.

- Hebi, tớ hỏi thật, cảm xúc của cậu dành cho Hiyaama...

- Gì cơ?

Có điều gì đó như muốn ngăn Namehari cất lên thành lời. Và rồi thật sự đã có một sự việc khiến Namehari làm rõ cảm xúc của Hebi khi bỗng dưng có một bạn nữ học chung lớp chạy xộc thẳng vào phòng, với dáng vẻ hốt hãi, thông báo cho tất cả mọi người.

- Không ổn rồi, ở ngoài sân trường... Kinezuka – kun và Kusanagi – kun... đang đánh nhau kia!

Nghe được tin không lành, cả Hebi và Namehari đều đứng dậy cùng gương mặt đầy lo âu.

- Hiyaama – kun và Einsteins – kun sao. Không hay rồi. Đi nào Hebi!

- Ừ!

.....

.....

Giờ thì quay về với chiến trận của hai kẻ ngu ngốc kia xem thế nào. Đánh nhau ở vườn hoa không đủ nên cả hai tên điên đó kéo hẳn ra chính giữa sân trường để mọi người theo dõi trận đấu cho rõ. Vì sắp bắt đầu tiết học đầu tiên nên hầu như toàn bộ học sinh của trường đều có mặt đông đủ. Và chính vì có mặt đông đủ nên tất cả mọi người đều đang theo dõi trận đấu giữa hai người họ, một số thì đứng vây thành vòng tròn xung quanh, một số thì đứng trên tầng hai tầng ba để quan sát cho rõ. Một câu hỏi được đặt ra là tại sao trông thấy Hiyaama và Kazuma đang xô xát mà không một ai dám đứng giữa can ngăn. Câu trả lời một phần vì họ không quan tâm và thấy chuyện này rất đối thủ vì nên quyết định tiếp tục làm khán giả theo dõi, reo hò nhiệt tình như đang xem một trận đồ vật mạng tầm quốc tế. Số khác thì sợ Hiyaama... họ sợ rằng khi đứng ra can ngăn thì sẽ bị mấy cái nanh kia cắm ngay cổ, hoặc bị đánh bay đi mất, nên sau cùng chỉ dám đứng ngoài, bàng hoàng không biết thế nào. Nhưng đương nhiên sẽ có một số khác khôn hơn là đi gọi các Sensei đến giải quyết.

Về Hiyaama và Kazuma, trận chiến vẫn diễn ra vô cùng gay gắt. Nói là trận chiến giữa hai người nhưng thực ra chỉ có mỗi Hiyaama vung tay vung chân tấn công búa xua, còn Kazuma thì chỉ tìm cách chạy vòng vòng, tránh đòn thôi. Đứng nghĩ Kazuma thể lực kém, chỉ biết cắm mắt vào mấy nghiên cứu, không chú trọng đến sức khỏe mà xem thường. Tuy yếu đuối bảnh bèo thật, nhưng nếu xét về khả năng lẩn trốn và né tránh thì đến Ayame cũng phải tôn Kazuma là bậc thầy. Chẳng phải cậu ta vẫn tránh Kozue suốt đấy thôi. Chỉ cần nhìn thấu được hướng tấn công cũng như thói quen của Hiyaama, thì Kazuma đã có thể thoát nạn bằng mấy cú chạy lòng vòng.

Vì cứ chạy tới chạy lui nên Hiyaama càng trở nên tức tối hơn.

- Oì, sao cứ chạy mãi thế hả? Đã là đàn ông thì nhào vô đánh cho đàng hoàng coi!

- Xin lỗi, nhưng tớ chỉ biết tránh đòn thôi. Còn đánh nhau thì với một con mèo hoang, tớ đánh còn không lại nữa mà!

- Gru, đồ ẻo là yếu đuối!

Và như thế, Hiyaama cứ tiếp tục giáng con thịnh nộ của mình xuống từng cú đâm, từng cú đá. Đối với một Chân Tổ từng được đi săn, từng thực chiến và giết một con gấu lớn trong vòng vài phút thì việc đạp nát cả đất là chuyện bình thường. Tính ra thì Kazuma còn sống sót cho đến tận thời điểm này đã là may mắn lắm rồi. Nếu là người khác, thì chắc họ sẽ tiêu đời trong vài giây sau khi bị Hiyaama đâm trúng.

.....

Đứng bên ngoài quan sát trận đấu, Eri cũng rất muốn nhảy vào can ngăn nhưng không được. Vì cô biết Hiyaama sẽ không lắng nghe mình và tiếp tục để sự phẫn nộ điều khiển tâm trí. Eri chỉ hiểu thân phận mình trong cuộc tay đôi này là trở thành một trong những khán giả đứng bên ngoài, vờ la lãng, vừa cầu nguyện xin đức Chúa đừng để họ bị thương.

- Eri – chan!

- Hebi – chan, Namehari – kun!

Thật may mắn khi Hebi và Namehari đã đến được chỗ Eri. Trông thấy Hebi, theo phản xạ tự nhiên của cơ thể, Eri ôm chặt lấy Hebi như muốn nhận sự che chở an ủi.

- Eri – chan, chuyện gì đã xảy ra thế? Tại sao Hiyaama và Kusanagi – kun...

- Hebi – chan... Hebi – chan... chỉ vì tớ mà... Hiyaama – kun...

.....

Trận chiến kéo dài hơn 15 phút và cả Hiyaama lẫn Kazuma đều có dấu hiệu xuống sức rõ. Nếu là Kazuma thì còn có thể hiểu được, nhưng tại sao ngay cả một Chân Tổ như Hiyaama lại có thể dễ dàng thấm mệt như vừa chạy việt dã suốt 2 tiếng đồng hồ không ngừng nghỉ. Rồi Hiyaama chợt nhận ra rằng địa thế sân nhà, hoàn toàn không thuận lợi đối với mình. Ở trên thì có ánh sáng mặt trời, tuy ánh nắng không thể gây tổn thương về mặt thân thể trừ khi chẳng may đưa mắt nhìn thẳng trực diện, nhưng buổi sáng, bao giờ cũng là khoảng thời gian khiến cho dòng máu Chân Tổ hoạt động kém đi nhiều so với ban đêm. Tất cả mọi giác quan, mọi sức mạnh thể chất đều sẽ giảm xuống đáng kể nếu hoạt động quá nhiều vào ban ngày. Thứ hai, đó chính là tiếng ồn xung quanh. Chân Tổ trong điều kiện chiến đấu thường tỏa ra một làn sóng âm tương tự như loài dơi, nếu cùng một lúc có quá nhiều âm sóng lạ cùng hòa trộn vào nhau, sẽ khiến cho Chân Tổ cảm thấy choáng váng. Vì hai lý do trên, nên sức mạnh của Hiyaama hiện tại không hơn gì một con người bình thường, việc cậu ta xuống sức nhanh cũng là điều vô cùng dễ hiểu.

- *Chết tiệt, nếu mình không kết thúc nhanh vụ này, e rằng mình sẽ cảm trước thất bại mất. Giá như có vài bịch máu ở đây thì hay biết mấy!*

Hiyaama thừa biết mình sẽ gặp rất nhiều bất lợi nếu không đánh trúng được Kazuma dù chỉ một cái. Chân Tổ khi xuống núi, vào thị trấn của con người buổi sáng thường được khuyến cáo không nên dốc toàn bộ sức lực của mình, nếu không muốn xuống sức nhanh và trở nên vô dụng. Nhưng rồi Hiyaama chợt nảy ra một ý tưởng hết sức táo bạo.

- *Đành thế thôi, không còn cách nào khác!*

Thay vì tiếp tục sồn sồn tấn công, Hiyaama chợt khựng lại giữa chừng, khiến cho Kazuma cũng không cần phải chạy lòng vòng nữa. Thấy thái độ của Hiyaama có chút thay đổi, Kazuma không hề lơ là mất cảnh giác. Vẫn còn nhiều điều mình chưa hiểu rõ về Chân Tổ nên cách tốt nhất là nâng cao đề phòng.

- *Cậu ta đang dự tính làm gì thế nhỉ?*

Đôi mắt đỏ ngầu của Hiyaama không những phát sáng, mà toàn thân thể cậu ta còn tỏa lên một chùm sáng màu tím hơi đỏ ghê rợn. Người thường như Kazuma hay bất kỳ học sinh nào xung quanh đây có thể thấy được chùm sáng đó trừ duy nhất đôi mắt nhìn xuyên thấu của Chân Tổ. Đối với Eri, Hebi và Namehari, thì khi xuất hiện chùm sáng đó, như muốn nói lên rằng một điều cực kỳ tội tệ chuẩn bị xảy đến.

- Hiyaama – kun, không lẽ cậu ấy định...

- Không được Hiyaama – kun. Cậu không thể sử dụng Spejas!

Trễ mất rồi còn đâu, Hiyaama đã kích hoạt cái gọi là Spejas gì gì đó rồi. Toàn thân thể Hiyaama bỗng dưng tự phân tán thành những con dơi nhỏ trước mặt biết bao nhiêu người. Những con dơi nhỏ ấy bay theo thành một bầy đàn với số lượng lên đến cả trăm con chứ không ít. Chúng bám lấy xung quanh Kazuma như thể một chiếc lồng khiến Kazuma không tài nào thoát ra được. Kazuma càng cố vùng vẫy, càng cố chạy ra ngoài thì lũ dơi cứ bám theo không dứt. Nói theo một khía cạnh khác, Kazuma hoàn toàn bị mắc kẹt trong đám dơi ấy.

- *Gì thế này? Đây được gọi là khả năng của Chân Tổ ư? Cậu ta, có thể điều khiển được dơi sao?*

Kazuma chợt nhận ra một bóng dáng ai đó đang ngay phía sau lưng mình. Cái cảm giác ghê rợn và đáng sợ này... đích thị chỉ có ở duy nhất một người mà thôi.

- Hiyaama Kinezuka!

- Cho ta xin ít máu nhé!

Vậy ra mục đích ngay từ đầu của Hiyama là hút máu Kazuma. Vì sức mạnh đang mất dần trong cơ thể nên Hiyama đã nghĩ ngay đến việc hút máu Kazuma để hồi phục lại thể lực. Giờ thì không còn đường trốn nữa rồi, xung quanh được bao phủ bởi một bức tường thành toàn dơi và dơi, muốn chạy lòng vòng để né tránh cũng không được, Kazuma chỉ còn nước chấp nhận chĩa cái cổ mình ra trở thành chỗ hứng lấy hai chiếc răng nanh kia cắm phập vào thôi.

Nhưng may mắn thế nào, khi Hiyama đưa bàn tay nắm lấy cổ Kazuma, thì bỗng dưng có một thứ gì đó sáng chói lên trong tic tắc, theo sau đó là hiện tượng kích điện giật Hiyama, buộc cậu ấy phải thu tay về ngay lập tức. Vì quá đối bất ngờ, nên theo phản ứng tự nhiên, Hiyama lại biến thành những con dơi đen, bay ra chỗ khác, tạo khoảng cách vừa đủ với Kazuma. Làm như vậy thì Kazuma cũng thoát khỏi được chiếc lồng dơi đó.

Hiyama nhìn xuống tay phải của mình, cả bàn tay... không, nói chính xác hơn là nguyên cả cánh tay phải của Hiyama, làn da trắng như viên ngọc trai của cậu ấy bị cháy xém loang lổ khắp nơi giống như một thùng nhóc chơi ngu vừa đưa cả một bàn tay vào lò bếp khi lửa đang cháy phừng phừng vậy. Hiyama bị thương nặng rồi. Vết bỏng rát, cháy xém đó thật sự rất đau đớn, khiến cho Hiyama phải cắn răng chịu đựng.

- Tại sao... mình lại không thể chạm vào hắn... lẽ nào...

Chính bản thân Kazuma cũng không hiểu tại sao mình lại thoát chết trong gang tấc. Theo những gì mình có thể nhớ được thì vào giây phút lâm chung khi Hiyama cố tình bóp lấy cổ cậu, thì đột nhiên có một thứ gì đó sáng chói lên trong giây lát, rồi có thứ gì đó giống như một tia điện chạy xẹt ngang qua và Hiyama đã tự động phá tằm lồng dơi cho Kazuma. Thứ gì đó ở cổ đã cứu sống lấy mình.

- Á, chắc là do...

Kazuma đưa tay vào trong áo mình và lấy ra sợi dây chuyền thánh giá bạc mà Ayame đã đưa cho trước khi đến trường. Đồng thời, Kazuma cũng nhớ đến những gì Eri đã kể cho mình nghe về điểm yếu của Chân Tổ.

- Vì là thánh giá được chưng cất từ bạc nguyên chất 100% nên mới có thể gây sát thương lên Chân Tổ. Đây quả đúng là bùa hộ mệnh mà Onee – chan đã tặng cho mình. Onee – chan, em yêu chị nhiều lắm!

.....

Với Chân Tổ, bạc nguyên chất chẳng khác gì một thứ vũ khí giết người cực kỳ nguy hiểm. Dĩ nhiên thì tộc Chân Tổ đã có một số giải pháp để khắc phục điểm yếu này như tránh chạm vào bạc hay đeo găng tay để không trực tiếp chạm vào bạc. Chỉ vì Hiyama quá khinh địch nên mới ăn phải một đòn gần như chí mạng như vậy. Mới chỉ vô tình có một vài giây thôi, cả cánh tay phải của Hiyama dường như không còn dùng được nữa rồi. Nếu để lâu hơn thì không biết điều tồi tệ gì sẽ xảy ra nữa.

- Bạc nguyên chất ư. Làm thế nào người có được thứ bạc nguyên chất trong khi lượng bạc ở Nhật Bản đang trong thời kỳ quý hiếm?

Nói ra không phải buồn nhưng đúng thật là lượng bạc khai thác ở các hầm mỏ thuộc địa phận Nhật Bản đang giảm dần đến gần con số quý hiếm. Thế nên, tất cả những món đồ dùng đều được làm từ loại bạc nhân tạo hay bạc có pha thêm một số khoáng vật khác như chì hay kẽm. Chỉ cần bạc thiếu nguyên chất 1% thôi, cũng không thể gây ảnh hưởng đến Chân Tổ. Trong khi cây thánh giá của Kazuma.

- Cái này là do bạn của chị tôi đi du lịch nước ngoài về tặng lại. Có thể dùng bạc tinh nguyên làm nên một món đồ trang sức cả mặt cả dây như vậy thì chứng tỏ đất nước đó hẳn phải giàu về bạc lắm. Là nước nào nhi... để xem... hình như là...Úc... hoặc cũng có thể là Mexico...

Đang giữa trận chiến mà đầu óc hắn cứ để đầu đầu. Hiyama và Kazuma sẽ không bao giờ có thể thấu hiểu nhau nếu như Hiyama vẫn còn giữ ý định thù vật đến chừng ấy. Nhưng một phần cũng do thái độ quá tình của Kazuma càng làm cho sự phẫn nộ trong Hiyama cứ tăng lên không ngừng.

- Vậy thì thử cái này xem!

Lần này, Hiyama không đích thân ra tay tấn công, mà lệnh cho những con dơi của mình bay ồ ạt đến mục tiêu. Chân Tổ thì không thể chạm vào bạc nguyên chất, nhưng còn dơi thì không. Chính vì thế nên việc dơi bay đến hút máu giúp Hiyama là chuyện đơn giản thôi. Kể cả khi Kazuma có vũ khí giúp đánh bại Chân Tổ đi chăng nữa cũng không phải đối thủ của mấy con dơi này.

- Dừng lại, làm ơn dừng lại...DỪNG LẠI!

Tiếng hét của Eri cất lên như một âm vang bao trùm lấy cả ngôi trường. Và không hiểu lý do vì sao, tất cả những con dơi tổng đồng loạt lao thẳng đến Kazuma đột nhiên khựng lại giữa không trung. Chúng không động đậy hay nhúc nhích, cứ như tượng đá vô tri vô giác vậy. Chúng không còn ý định tấn công Kazuma nữa và cùng rơi bịch xuống mặt đất giống như chúng đã chết không bằng.

Nếu là người bình thường thì họ sẽ thắc mắc tại sao tiếng hét của Eri lại khiến lũ dơi bất động. Nhưng còn đối với những người trong cuộc như Hebi, Namehari, thậm chí là cả Hiyama thì hiểu rất rõ chuyện gì đã xảy ra. Cũng vì hiểu rất rõ Eri, thế nên Hiyama mới lặng nhìn cô ấy với ánh mắt phiền muộn, hụt hẫng và vô cùng thất vọng.

- Eri... tại sao... cậu...

Cái cảm giác nhói đau trong lòng Hiyama rất khó diễn tả bằng lời. Nó đau thật còn hơn cả con đau bóng rắt cháy xém trên cánh tay phải. Nó đau còn hơn cả bị cọc đóng vào tim. “Phản bội”... Hiyama cảm giác như bị phản bội không chỉ một mà đến hai lần. Nếu không phải là “phản bội” thì Hiyama đã không thất vọng tràn trề khi Eri không chỉ làm bất động đàn dơi của mình, mà cô ấy còn làm bất động cả chính Hiyama nữa. Giờ đây, ngay cả nhúc nhích một ngón tay, Hiyama cũng không thể cử động nói đến là mở miệng nói một lời.

- Hiyama – kun, làm ơn... xin cậu đừng đánh nhau nữa Hiyama – kun. Kusanagi – kun không có lỗi gì cả, tất cả đều do mình hết. Xin cậu đừng đánh Kusanagi – kun...

Kusanagi – kun, Kusanagi – kun... cái tên đó đã khiến cho cậu mu muội đến vậy sao? Chỉ vì tên đó mà cậu sẵn sàng gột bỏ đi những gì cao quý nhất của Chân Tổ chúng ta. Thật không thể tha thứ, thật không thể tha thứ.

Ngay cả khi bị bất động toàn thân thể, nhưng sự phẫn nộ trong Hiyama không vì thế mà ngưng trào dâng. Hiyama cố vận hết mọi sức lực của mình, bất chấp mọi nguy hiểm có thể xảy đến với chính bản thân để giải thoát khỏi sự bất động này. Và chỉ cần thoát khỏi nó, thì Hiyama sẽ không bỏ qua cho Kazuma. Nhất định, phải đâm một cái vào mặt Kazuma thì cậu ấy mới nguôi giận.

.....

Nhưng Hiyama chưa kịp làm gì thì bỗng dưng có một bàn tay đặt lên vai phải cậu ta. Hiyama liếc mắt đánh sang phải thì thấy bóng dáng của một cô gái đang xoay người như một diễn viên múa ba lê chuyên nghiệp. Cô ấy không chỉ xoay người cho vui mà thật sự ra là tung chân đá một phát ngay cổ Hiyama, khiến cho cậu ấy lộn vài vòng trên mặt đất, cho đến khi văng rầm vào gốc cây gần đó mới thôi.

Một cú đá nhanh, gọn, chính xác và cực kỳ chuyên nghiệp nếu đánh giả dựa vào góc xoay, vị trí cũng như thời gian kết thúc. Và cô gái thực hiện cú đá đó phui tay phù phù cùng với ánh mắt cực kỳ đáng sợ hướng thẳng về Hiyama.

- Oi, người tính làm gì tên ngốc Kazuma thế hả? Nếu muốn giết cậu ta thì trước tiên phải bước qua xác Kozue này rồi hẵng tính nhé!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Tóm tắt lại nội dung trước đó cách đây không lâu. Vẫn như mọi hôm, Eri và Kazuma đã rời khỏi nhà từ rất sớm, trước khi những người bạn thân qua nhà đánh thức và kéo lết đến trường. Mục đích của hai người khi chơi trò cặp tình nhân trốn phụ huynh gặp nhau cũng chỉ vì công trình nghiên cứu về Chân Tổ của Kazuma cần được tiến hành và hoàn thiện. Đáng lý ra hôm nay cũng sẽ là một ngày bình thường

trong thời gian thực thi trọng trách chung sống hòa bình với con người. Nhưng rồi cái sự bình thường ấy lại trở nên đầy biến động khi xảy ra một chút hiểu nhầm giữa Kazuma và Hiyama, để rồi kết quả cho sự trở trêu là một cuộc xô xát đánh nhau giữa con người và Chân Tò đã diễn ra ngay chính giữa khuôn viên ngôi trường họ đang theo học.

Xét về mặt thể lực thì Kazuma hoàn toàn không có cơ hội thắng Hiyama, và cách duy nhất để chàng khoa học gia trẻ tuổi giữ được mạng sống của mình là dựa vào lợi thế ban ngày, sợi dây chuyền thánh giá được đúc bằng bạc nguyên chất 100% do Ayame đưa cho trước khi đi học. Cảm thấy không thể kéo dài thời gian lâu hơn nên Hiyama đã sử dụng một loại năng lực được gọi là “Spejas”, cho phép Hiyama điều khiển đôi tấn công Kazuma từ khoảng cách xa. Nhưng cũng chính vào giây phút ngàn cân treo sợi tóc đối với Kazuma, giọng hét của Eri đã khiến cho toàn bộ lũ doi cũng như chính bản thân Hiyama bất động hoàn toàn như tượng đá. Cuối cùng, để kết thúc trận chiến vô nghĩa này, Kozue đã xuất hiện và tặng cho Hiyama một đá cước tuyệt đẹp.

Sau trận chiến đó, cả Hiyama và Kazuma đều bị triệu tập về phòng giáo viên để làm rõ mọi chuyện, bao gồm nguyên nhân, lý do vì sao hai người lại động tay động chân với nhau. Nhưng vì bản tính cố chấp, ngang bướng, cứng đầu cứng cổ và cho rằng phải trả lời câu hỏi của con người là điều không thể chấp nhận được nên Hiyama chỉ nói một câu rất cụt ngủn: “ Chẳng vì lý do gì cả. Thấy ghét thì đánh thôi!” đi đôi cùng thái độ xác xược, không phù hợp với độ tuổi học sinh khi diện kiến trước giáo viên có tuổi. Nhưng dù cho là như thế, cũng chẳng có bất kỳ một giáo viên nào dám khiến Hiyama phật lòng. Cậu ta là Chân Tò, là Vampire, là Ma Cà Rồng nổi tiếng trong những giai thoại truyền thuyết về các loài yêu quái. Hơn nữa, nếu có cơ hội theo dõi trận đấu lúc này, chỉ cần trông thấy đôi răng nanh sắc như răng hổ thể kia thì chẳng một giáo viên nào dám nặng lời. Nếu chẳng may Hiyama nói điên rồi quậy phá lên thì hậu quả thật không lường trước được.

Còn về Kazuma. Trước hay sau, sống hay chết, thì nét mặt cậu ta vẫn chẳng thay đổi, vẫn chỉ duy nhất một kiểu chán ngắt từ trước đến nay và có lẽ sau này cũng sẽ mãi mãi dính với hai từ “ chán ngắt”. Nếu như kết quả của cuộc xung đột ban nãy là Hiyama bị bông nặng ở cánh tay phải thì Kazuma cũng không có vài mọt sỗ vết thương ngoài da không phải nhẹ. Thật sự mà nói, cậu ấy đã bị những con doi của Hiyama cắn và cào trúng khi Kazuma tìm cách thoát khỏi chiếc lồng doi. Nên có thể nói trên cơ thể Kazuma, từ tay, mặt, hay thậm chí là bộ đồng phục nam sinh đều in hằn vết rách, vết răng của loài doi. Nhưng cậu ta không hề tỏ ra đau buồn hay doái hoài gì đến chúng.

Đây thật ra là một bí mật khác về Kazuma mà ít ai biết. Vì chỉ số IQ của Kazuma được đo khi còn là học sinh ở It. Harm Sokyuran là 201.2. Con số 0.2 ở phía cuối hoàn toàn không hề xuất hiện trên thang điểm do chỉ số thiên tài, mà đó được xem như con số bị thừa ra cho thấy một vài giác quan của Kazuma đã bị liệt hoàn toàn. Giác quan bị liệt của Kazuma chính là “xúc giác”. Kazuma không thể cảm nhận được sự đau đớn, kể cả khi xương mình có bị gãy hay mình bị cò bị bông nặng đến bao nhiêu. Cậu ấy chẳng cảm thấy gì cả và chấp nhận nó như một phần không thể thiếu trong cuộc sống của mình. Ngoài cơ quan “xúc giác” không thể hoạt động thì đường dây cảm xúc của cậu ấy cũng bị tổn thương nghiêm trọng, để rồi từ đó đến nay, Kazuma không thể cười dù chỉ một lần trong đời. Đó giải thích vì sao lúc nào cậu ấy vẫn chỉ mang mỗi một gương mặt trong mọi trường hợp, mọi tình huống, dù hiểm nguy, buồn bã hay thậm chí là vui vẻ.

Ngay khi giáo viên hỏi sang Kazuma lý do vì sao lại đánh nhau với Hiyama thì cậu ấy chỉ nói rằng đây chỉ đơn thuần là một sự hiểu nhầm nho nhỏ giữa hai người mà thôi. Làm sao có thể tin được rằng đây chỉ là hiểu nhầm để dằng xù lý khi cả hai cu cậu lại xông vào đánh nhau căng thẳng như vậy. Nhưng do Kazuma là một học sinh danh dự được cử đến từ ngôi trường chuyên đào tạo nhân tài có tiếng. Nên lời nói của cậu ít nhiều cũng có sức ảnh hưởng không hề nhỏ. Và cũng nhờ vào thái độ không muốn mọi chuyện càng trở nên phiền phức của Kazuma, mà giáo viên đã thả hai người họ về lớp, nhưng đôi lại cả Kazuma và Hiyama đều được nhận một bức thư mời họp phụ huynh để nhà trường làm việc.

Thư mời họp vừa chuẩn bị được đặt bút xuống ghi thì bỗng dung Kazuma lại gãi đầu sờn sột một cách ngu ngốc và nói rằng “ Mai Onee – chan phải đi làm sớm nên chắc sẽ nhờ hiệu trưởng đi thay vậy”. Mà nhắc đến hiệu trưởng It. Harm Sokyuran. . . họ không dám mở cuộc họp phụ huynh này nữa. Và cứ như vậy, Kazuma lẫn Hiyama đều được trả về lớp, xem như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì trước đó.

.....

Mọi thứ trên lớp vẫn diễn ra rất đổi bình thường. Hay nói đúng hơn là bình thường một cách rất gượng ép. Vì không muốn trở thành tâm điểm chú ý cho Hiyama và cả Kazuma nên Hebi, Namehari cùng với Tora đều hỏi ý kiến lớp trưởng, nhờ cậu lớp trưởng kính cận ra sức khuyên nhủ mọi người cứ hãy tỏ ra bình thường, đừng khơi dậy chuyện vừa xong. Mặc dù phần lớp mọi người đều tán thành, nhưng sau cùng đó vẫn chỉ là một sự gượng ép. Làm sao họ có thể quên đi cuộc chiến giữa Kazuma và Hiyama. Quan trọng hơn, làm sao họ có thể bỏ ngoài tâm trí hình ảnh một Hiyama đáng sợ khi nhe răng nanh và đôi mắt đỏ rực như máu ấy. Họ sợ hãi Hiyama nhiều hơn và gần như né tránh cậu ta để yên thân.

.....

.....

Và rồi mọi chuyện vẫn diễn ra trong âm thầm lặng lẽ như không có gì cho đến khi buổi học ngày hôm nay đến đây chấm dứt.

Sau tiết học ngày, khi tiếng chuông trường cất lên từng nhịp thì cũng là thời khắc cánh cổng trường rộng mở, tạm biệt những em học sinh thân yêu và hẹn đến đầu tuần sau thì chúng ta sẽ tái ngộ. Tại sao lại là đầu tuần sau mà không phải là ngày mai? Bởi một lẽ rất đơn giản, vì ngày mai đã là cuối tuần, nhà trường không làm việc, giáo viên không phải đi làm, ngay cả bác bảo vệ cũng chỉ nhận nhiệm vụ đi tuần nửa ngày rồi thì trở về nhà cùng gia đình, thưởng thức một ngày nghỉ trọn vẹn xung quanh những người thân của mình. Một khi không có giáo viên ở trường thì chẳng đại gì học sinh chịu lết thân đến trường. Chỉ trừ một số thành phần cần cù có ý thức thì sẽ thẳng tiến đến những thư viện lớn trong thành phố để tìm thêm nhiều tư liệu tham khảo cho các kỳ thi tuyển hàng năm. Và phần lớn còn lại chỉ đến trường một khi bị bắt buộc, là những ngày trong tuần. Vào những ngày cuối tuần như thế này, không ít thì nhiều sẽ ở nhà nghiền ngẫm các trò chơi hay sở thích riêng. Hoặc cũng có thể, một số thành phần sẽ tụ tập ở một vài tụ điểm nào đó đi chơi chung. Tuổi trẻ mà, chúng sẽ làm bất cứ điều gì để không phải uổng phí tuổi thanh xuân của mình, kể cả khi điều chúng làm sẽ khiến những người lớn không mấy hài lòng hay mang họa vào thân, điều quan trọng là được thể hiện bản lĩnh của mình. Vì đời người không thể tính toán so đo ngang với Chân Tò, một khi đã bước sang tuổi gọi là trưởng thành rồi, thì sẽ không còn những dịp được vui chơi tự do theo ý mình như thế này nữa đâu.

Tại sao lại đề cập đến chuyện đi chơi hay sở thích muốn làm gì thì làm ư? Vì chắc chắn trong số những đứa trẻ rất ư “bình thường” ấy, sẽ tách biệt ra một trường hợp duy nhất. Phải. . . là duy nhất và chỉ duy nhất một kẻ dám đánh đối cả tuổi thanh xuân lẫn tuổi trẻ của bản thân chỉ để lao đầu vào công việc dành cho người lớn như một con thiêu thân là nghiên cứu và nghiên cứu. Hiện giờ, cả ba người bao gồm Kozue, Kazuma và Tora, đang cùng nhau đi trên tuyến đường quen thuộc để có thể trở về nhà sau một ngày học từ sáng cho đến chiều. Không giống với những cô cậu học sinh cùng tuổi bản tán về ngày nghỉ cuối tuần với đầy sự hào hứng, phấn khởi kiểu như “ngày mai làm gì?” “ Có muốn đi chơi không?” . . . thì Kozue vẫn còn đang rất hăm hực chuyện cũ, mà cụ thể hơn là chuyện ban sáng nay.

- Gru, cái tên Chân Tò đó thật đáng ghét. Dám ra tay với chúng ta, những học sinh đến trường It. Harm Sokyuran danh tiếng ư? Đó chẳng phải là hành động mang đầy hàm ý khiêu chiến với toàn thể thế giới con người sao? Đẹp đẹp, đẹp hết đi. Không có giao lưu văn hóa văn kiện gì hết. Đời của nhà ai lại muốn đi kết bạn với cái đám người bậm trợn cả chón đó không!

Kozue cứ cảm râm suốt từ sáng đến giờ, chỉ mãi duy nhất có một chuyện đó thôi. Thật kỳ lạ, tại sao con gái khi yêu thì sẽ yêu hết mình, dám dành trọn tình cảm cho người đó. Còn khi thù hận rồi thì òi thôi, phải nói là dai khủng khiếp, dai còn hơn cả miếng dổi trường lông lợn con sống ấy. Hơn nữa, đây là Kozue, người đã cảm gan đối đầu với Chân Tò không chút khoan nhượng nao núng, và đỉnh điểm của sự gan dạ của cô ấy là đã mồm phát ngay đầu một Chân Tò rất đẹp rất ngoạn mục. Đối với một cô gái thường hạ cẳng tay cẳng chân như vậy, nếu không biết cách ăn nói ra sao cho hợp lòng Kozue thì xác định bị ăn đấm ngay tức khắc.

Bản thân Kazuma cũng thừa hiểu cái thân phận ruồi muỗi của mình mà lên tiếng ngay bây giờ thì thế nào cũng sẽ bị Kozue quật lại đủ đường. Nặng thì bị thất cổ, còn nhẹ thì chỉ bị ăn mắng. . . À không, thật ra thì đã bị ăn mắng một trận rồi đấy thôi. Sau khi được thả về lớp để còn kịp học tiết thứ hai, thì Kozue đã mắng Kazuma một trận lời đanh đến nỗi toàn bộ học sinh trong lớp dù có sợ Hiyama thế nào thì cũng không được phép quên rằng, . . . người đáng sợ thật sự sau cùng vẫn chính là Kozue.

Kazuma cũng còn biết sợ nữa là. Cậu ấy sợ nếu chẳng may nói gì đó khiến Kozue nổi dóa lên rồi bắt mình úp mặt vào tường thì nhục còn hơn cả con trùng trọc. Nên cách tốt nhất là giả điếc như không nghe không hay không biết gì sắt cho đỡ rách việc. Cứ im lặng đọc sách và để người hiểu chuyện là Tora đứng ra giải quyết.

- Thôi bỏ đi Kozue. Chuyện cũng đã qua rồi, nhắc lại làm gì. Kazuma đã nói không sao, và chính bản thân cậu cũng đã được cậu ta một cái. Như vậy thì xem như hòa cả làng rồi còn gì!

Kozue bất thành linh quay ngoắt sang Kazuma với thái độ tất nhiên là không hài lòng. Chắc chắn là mình đã làm sai gì đó rồi đây. Không cần biết mình đã làm gì nhưng Kazuma mặc định ghim trong lòng là cứ mỗi lần gặp Kozue, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, đang không có lỗi tự thấy mình có lỗi.

- Kazuma, nói đi, tại sao cái tên Chân Tò đó lại thù hận cậu thế hả? Tớ đề ý từ ngày hôm qua, lý do gì mà hán cứ nhắm mỗi một mình cậu vậy? Cậu lại làm điều gì ngu ngốc chọc giận tên đó phải không?

“ Là vì tớ đã tự ý thực hiện một cuộc thí nghiệm để tìm hiểu thêm về loài Chân Tò”. . . Có nên trả lời như vậy không? Ai mà biết sau khi nghe xong, Kozue sẽ biểu hiện thái độ ra sao. Kazuma chỉ sợ rằng Kozue không giữ được bản thân và “lỡ tay” cho mình một đấm thì chết dờ. Mà mình thì vẫn còn nhiều công trình nghiên cứu vẫn chưa hoàn thành, còn cả cái giải Nobel chưa kịp lấy nữa. Nếu ngã lăn quay ra, lên nóc túng người với ông bà xoi xấu hoa nài chuỗi ngấm gĩa khóa thân thì thật quá ửng. Hơn nữa, mình không thích ăn gà luộc tí nào đâu. Bao nhiêu lý do đó thôi thúc Kazuma và hướng dẫn cho cậu ta biết mình cần phải làm gì như một bản năng sinh tồn.

- Thật ra thì. . . đã xảy ra một vài chuyện ngoài ý muốn. . . kiểu như. . . đúng rồi, do tớ ăn nhầm phải đồ ăn của cậu ta. Cũng tương tự như mấy lần tớ ăn đậu phụ mà không cho cậu biết ấy. Thế là cậu ta nổi xung lên dẫn cho tớ một trận. Gì chứ, ăn trộm đồ ăn là điều không thể chấp nhận được mà!

Nói dối, chắc chắn là nói dối. Kazuma là một nhà khoa học, luôn sống trong thế giới hiện thực. Cậu ấy lúc nào cũng phải chứng minh những điều khó hiểu trở thành một sự việc hiện tượng giải thích được

bằng khoa học, đồng thời có trách nhiệm phải đưa ra những bằng chứng chứng minh cụ thể. Một người như vậy, không thể nói dối được như nãy đĩa đầu đường xó chợ hay mấy tay lừa gạt được. Nếu có thì cũng chỉ là miễn cưỡng, giống như Kazuma lúc này đây. Sống và chơi thân với nhau từ nhỏ, Kazuma nghĩ Kozue là ai mà không thể nhìn thấu được lời nói dối trẻ con đó. Nhưng chỉ có một nguyên do duy nhất khiến Kazuma nói dối là vì cậu ấy không muốn trả lời mà thôi. Đành chịu... nếu Kazuma đã không muốn thì mình cũng không thể gượng ép. Kozue chỉ biết chờ dài ngắn ngắm cho qua chuyện.

- Mà đúng rồi, nghe những người khác trong lớp tường thuật lại rằng trong phút chốc, tên Chân Tổ đó đã không thể chạm được vào người cậu. Tay hắn còn bị cháy xém như thể vừa bị thiêu đốt trong lửa. Rút cuộc, sự việc là thế nào vậy?

Nhớ lại và nhớ lại, đúng là ngay giữa phút lâm chung trước khi bị hút máu, Hiyama không thể chạm được vào cổ, nơi có sợi dây chuyền thánh giá bạc mà Ayame đã đưa cho.

- Có thể nói là nhờ vào Onee chan mà mạng sống của tớ còn nguyên vẹn. Cây thánh giá này được tinh luyện từ bạc nguyên chất 100%. Mà Chân Tổ thì lại không thể chạm được vào bạc nguyên chất. Vậy nên tớ mới thoát chết!

Tora và Kozue cùng nhìn chăm chăm vào cây thánh giá. Nhìn kiểu gì đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là một món đồ trang sức hết sức bình thường. Nó thật sự chỉ là một món đồ rất đỗi bình thường, đâu có được ban phước lành từ những thánh nữ đức cao vọng trọng, rồi khi mang vào người thì kích hoạt được vài đặc tính như kháng lửa hay HP + 50% như trong mấy game RPG. Thật khó tin khi có thể nói rằng một thứ trang sức vừa nhỏ vừa tầm thường như vậy lại có khả năng kiểm hóa sức mạnh cũng như quyết định đến sinh mạng của một Chân Tổ.

- Quả là vi diệu, một thứ đáng lý ra không có gì đáng nổi bật với chúng ta vì sự lạc hậu của nó lại là một con dao giết chết một Chân Tổ hùng mạnh. Xem chừng giai thoại Chân Tổ không thể đến gần bạc là thật nhỉ Kazuma!

- Ủ. Chân Tổ không bị mẫn cảm với tôi, nhưng họ thật sự không thể chạm được vào bạc. Nhưng phải là bạc nguyên chất 100%. Chỉ cần có 1% tạp chất khác lai vào thì không thể làm hại Chân Tổ được!

- Sự bạc sao. Té ra là cũng có điểm yếu. Quả nhiên không có cái gì trên thế giới này là hoàn thiện cả. Nếu sự bạc đến teo người thể thì đâu phải là loài mạnh nhất đâu mà cứ bỏ bỏ cái mồm cho lắm vào. Mai đi mua cả đồng bạc cho biết mệ!

Kozue đưa tay tính chạm vào thử thì Kazuma chợt nhớ đến lời chị hai dặn: “Đừng để Kozue đụng vào nó”. Không hiểu lý do vì sao nhưng Kazuma đã tự cài hệ thống trong bộ não siêu việt của mình rằng lời nói của Ayame luôn luôn đúng. Chính vì thế nên như một thói quen, Kazuma giựt phăng sợi dây sang một bên nhằm tránh Kozue.

Thấy làm là rồi nhưng Kozue vẫn làm phép thử khác. Cụ thể hơn khi Kozue cứ cố tình muốn đụng vào sợi dây thì Kazuma lại điều khiển tay chuyển sao ngược hướng với Kozue. Để rồi Kozue bắt đầu cảm thấy khó chịu.

- Vậy là sao? Cậu tránh tớ như vậy là ý gì hả?

- Chẳng có ý gì cả. Tớ chỉ không muốn bừa họ thân Onee – chan đưa cho mình trở nên nát bét sau khi vào tay cậu thôi!

- Nói vậy là sao? Muốn tớ đập cậu một trận về Ayame nee – san nhận không ra không hả?

Kozue sẵn sỏ muốn lao đến Kazuma như con chó xổng chuồng muốn lao vào kẻ lạ mặt. May mắn thay Tora đã kịp thời ngăn lại.

- Nào nào, thôi thôi... Kazuma, nghe nói trong trận xung đột vừa rồi, cậu Kinezuka đó điều khiển được doi phải không? Thường thì doi đâu có xuất hiện vào ban ngày. Hơn nữa, tớ không nghĩ trường mình lại có tổ nuôi doi đâu. Thực hư là thế nào vậy? Tớ muốn nghe đó!

- Về chuyện này thì... Tớ chỉ có thể nói rằng là lũ doi đó không phải cậu ta gọi lên từ nơi nào. Mà chính bản thân cậu ta đã biến thành doi!

- Biến thành doi... Không nhầm đó chứ. Điều đó có thể xảy ra sao?

- Dù sao thì vẫn còn rất nhiều điều mà chúng ta chưa hề hay biết gì đến Chân Tổ còn gì. Có khi đó là một trong những cái được gọi là “Linh Lực” mà trong những giai thoại truyền thuyết về Chân Tổ thường đề cập đến!

- “Linh Lực”... Supernatural Power. Ý cậu là vậy ư Kazuma?

Kazuma khẽ gật đầu.

- Telekinesis, Enchance Power, Poison Resistance, Mind control... những khả năng tiềm ẩn, những sức mạnh siêu nhân giúp cho loài Chân Tổ trở nên hùng mạnh trong lịch sử loài người. Tuy chưa thể kết luận được điều gì ngay lúc này nhưng xem ra... Chân Tổ đúng thật là chủng loài có khả năng phát triển vượt trội hơn so với con người. Thật đáng ngưỡng mộ!

- Chờ một chút đã. Tớ biết cậu muốn tìm tòi cho bằng hết những bí ẩn xung quanh Chân Tổ nhưng làm ơn quay trở lại luận đề lúc này một tẹo. Chân Tổ thực sự có thể sử dụng được thứ sức mạnh siêu nhiên ư? Cái cậu Kinezuka đó tự biến thành doi... Cậu không nghĩ rằng đó chỉ là mấy chiêu trò tiểu xảo giống mấy tay ảo thuật gia thường hay làm sao?

- Tớ cũng có nghĩ đến nhưng thấy sắc xuất họ giờ trở rất thấp. Dẫu sao thì đã từng có một khoa học giả chứng minh được rằng bộ não của chúng ta chỉ mới hoạt động 10%. 90% còn lại dành cho những năng lực tiềm ẩn đang ngủ yên trong mỗi người. Đối với loài sở hữu trí tuệ vượt bậc như Chân Tổ thì việc đánh thức được những năng lực đó sớm không khác gì đưa trẻ nhai kẹo!

Nhưng chẳng phải lúc đó, Hebi đã hét lên Hiyama không được sử dụng “Spejas” gì đó sao. “Spejas” theo ngôn ngữ Latvia còn có nghĩa là Ability. Vậy là Hiyama... Không chỉ mỗi Hiyama mà có lẽ Hebi và những người còn lại cũng biết khai triển “Spejas”.

Đứng rồi, giữa lúc lâm chung, giọng hét của Eri đã cứu sống Kazuma khi toàn bộ lũ doi và chính bản thân Hiyama trở nên bất động như tượng đá. Điều này chứng tỏ Eri cũng có thể sử dụng được năng lực đặc biệt. Nếu thế thì Kazuma khuyh hướng đến vấn đề: Có lẽ tất cả Chân Tổ trong thị tộc Chân Tổ đều đã vượt qua giới hạn của bản thân. Đây chắc chắn sẽ là một phát hiện lớn, man đây sức ảnh hưởng đến cả nhân loại.

Kazuma lại tỏ ra đắm chìm nữa rồi. Lúc nào cũng vậy, cứ mỗi lần nhắc đến nghiên cứu hay thứ gì đó liên quan đến khoa học và đặc biệt là Chân Tổ, cậu ấy đều có cái kiểu suy nghĩ đến đáng sợ. Trận đánh nhau với Hiyama sáng nay, không cần tra khảo gì nhiều, Kozue cũng thừa biết là do cái tật thích tìm tòi soi mói vào đời sống người ta nên mới bị dọa đánh chứ gì. Thiệt tình, chỉ cần nói ra thì Kozue sẽ giúp đỡ hết trong khả năng có thể mà.

Cái cách Kozue nhìn về Kazuma, Tora hiểu rõ, vì đằng sau mỗi bước đi của hai người họ luôn xuất hiện sự theo dõi, quan sát của Tora, nên cậu ấy biết Kazuma đối với Kozue như thế nào và ngược lại. Nhưng cậu ấy sẽ không nói ra bằng lời đâu. Tại sao ư? Vì đó là lý do chỉ một mình Tora mới hiểu. Không ai có thể đoán được suy nghĩ của chàng Newton trẻ tuổi này.

- Mà này Kozue, tại sao cậu luôn giữ thái độ thù ghét Chân Tổ đến tận xương tủy thể nhỉ? Họ đã từng làm gì cậu ư?

Kozue đảo mắt lên trên, xuống dưới, qua phải, sang trái suy nghĩ một lúc.

- Nghĩ đi nghĩ lại thì họ cũng đâu có làm gì tớ. Nhưng chẳng hiểu vì sao cứ mỗi lần trông thấy Chân Tổ thì ruột gan tớ cứ sôi ùng ục lên không ngừng. Giống như kiểu tớ chỉ muốn lao đến tấn cho chúng một trận nên thân bất chấp mọi nguyên do nào. Có khi chỉ muốn tử chiến cho đến chết thôi!

- Cậu kỳ lạ quá đó. Một cô gái của khoa học họ thì không nên ha căng tay căng chân trước khi nói lý lẽ thương thuyết như vậy đâu!

.....

Sau một ngày học rất đỗi bình thường thì một lẽ cũng rất tự nhiên rằng các Chân Tổ của chúng ta sẽ trở về ngôi làng thương trên đỉnh núi thần thuộc nơi chôn rau cắt rốn trước khi ánh mặt trời biến mất hoàn toàn đằng xa chân trời, nhường lại cho thế giới một màn đêm sâu thẳm. Nhưng thành thật mà nói, hôm nay đã xảy ra một biến cố chấn động có sức gây ảnh hưởng không được tốt đến mối quan hệ hữu nghị giữa hai chủng người. Chính vì lẽ đó, ngay sau khi trở về thị tộc, một cuộc triệu tập khẩn cấp đã được gửi tới cả bốn nhân vật của chúng ta. Và hiện ngay lúc này, Hiyama, Eri, Hebi, Namehari đều diện kiến năm vị bô lão quyền lực nhất thị tộc ngay giữa đại diện thần. Chung quy thì các ngài cũng sẽ chỉ hỏi sâu hơn về một chuyện.

- Chúng ta sẽ không đi lòng vòng lời thôi. Hiyama, cái cuộc xung đột trẻ trâu của ngươi với con người sáng nay là thế nào hả? Mau trả lời đi tên nhãi!

Khi bị người lớn quở trách, cách tốt nhất là đừng cố trả lời. Hãy cứ cúi mặt im thin thít chịu nhận hết mọi tội lỗi đi cho xong. Chỉ là cái thái độ của Hiyama thật khiến Eri và Hebi phải đổi lo lắng. Hiyama có thể là một Chân Tổ thiên tài trong độ tuổi còn nhỏ so với thước đo tuổi riêng của loài Chân Tổ. Nhưng đầu sao cậu ấy vẫn chỉ là một đứa trẻ khó rắn đe, háu thắng và còn giữ lối suy nghĩ như một đứa trẻ 14 tuổi người thường. Thế nên sẽ không dễ dàng khuất phục được cậu ấy... dù rằng Hiyama là người hiểu chuyện đi chăng nữa.

Vết cháy xém trên cánh tay Hiyama đã được Hebi mượn hộp sơ cứu ở phòng y tế trường băng bó cẩn thận tỉ mỉ. Nhưng nó vẫn trở thành tiêu điểm cho buổi diện kiến hôm nay khi một vị bô lão chỉ thẳng vào đó.

- Kết cục cho kẻ chỉ biết sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề bao giờ cũng chỉ biết mang thiệt thòi vào thân. Không chỉ đi gây chiến với con người, mà còn để bị một vết thương chí tử như vậy. Trông ngươi bây giờ thật thảm hại!

Một vài câu khiêu khích kiêu đồ chỉ có thể kích vào lòng tự ái của Hiyama chút đỉnh thôi. Nguyên nhân thứ yếu dẫn đến sự bất mãn trong Hiyama vẫn là vì cậu ấy đã dễ thua Kazuma. Không những thua tên ẻo là đó mà còn bị ăn một đá từ Kozue đến sái cả cổ. Con gái con đứa gì mà bạo lực còn hơn cả quái vật. Thật là nhục nhã.

- Quan trọng hơn, Hiyama, ta nghe nói trong phút bùng bột, ngươi đã triển khai “Spejas”. Điều này có đúng không?

- Hờ hờ, nhanh quá nhỉ. Mới có nửa ngày mà chuyện đó cũng đến được tai các ngài. Thông tấn xã con rùa bò của các ngài vẫn đang làm việc rất tốt đấy chứ!

- Đừng quên Hiyama. “Spejas” là một trong những năng lực đặc biệt...

- Arghh, lại nữa, bài trường ca về “Spejas” đây mà!

- Được truyền lại cho các thế hệ Chân Tổ sau. Khi xưa, Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad được biết đến như con ác mộng kinh hoàng trong màn đêm vì Spejas của ngài mang đến những con ác mộng xuyên suốt thế kỷ. Và rồi dòng máu của ngài được di truyền lại cho các thế hệ con cháu, mang theo biết bao nhiêu loại Spejas khác nhau. Chính vì thế, Spejas là một phước lành Đệ Nhất đã ban tặng cho chúng ta. Nó không phải một món đồ chơi thích thì đem ra sử dụng. Hơn nữa, Spejas còn được xem như lá át chủ bài cuối cùng của thị tộc Chân Tổ chúng ta. Nay ngươi đã phô trương phước lành đó trước toàn thể con người. Ngươi giải quyết chuyện này thế nào đây?

Giải quyết thế nào là giải quyết thế nào. Hiyama chỉ là “vú em” cho cô bé Eri kia thôi, đâu phải một nhà chính trị kiêm chiến lược gia được trang bị đầy đủ kinh nghiệm sống như các bô lão, làm sao có thể đứng ra giải quyết một vấn đề mang tầm vĩ mô như vậy.

- Nếu không thế thì đừng làm điều thiếu suy nghĩ nữa Hiyama. Chúng ta không có ở không chỉ để giải quyết mớ rắc rối bùng bùng do ngươi bày ra. Hoàn thành tốt nhiệm vụ được giao đi Hiyama!

- Anou... hôm nay, không chỉ có mỗi Hiyama – kun, mà ngay cả con cũng đã lộ triển khai Spejas trước mặt mọi người. Vì thế... con xin được nhận phạt ạ!

Quỳ bên cạnh Hiyama, Eri nhanh chóng cúi đầu cầu xin các bô lão trừng phạt nếu họ đưa ra quyết định sẽ xử lý Hiyama.

- Ngắt đầu lên đi Eri, chúng ta không có ý định phạt con và thẳng thộc này. Trường học của các con đã gửi thông báo đến thị tộc Chân Tổ sẽ không làm lớn chuyện này lên. Nhìn chung thì vấn đề đã được giải quyết nên không còn gì đáng bận tâm. Việc con sử dụng đến Spejas cũng chỉ để ngăn tên trẻ trâu đang ngồi bên cạnh kia. Trường hợp của con được xem như ngoại lệ, có ý do chính đáng nên con không cần phải xin lỗi đầu Eri!

- Dạ... vâng...

.....

- Hiyama, Spejas của ngươi là “Biến Bức”. Bố ngươi có thể điều khiển được dơi, mẹ ngươi lại có khả năng giao tiếp với chúng nên sinh ra ngươi mang năng lực biến thành dơi. Những con dơi chính là một phần thân thể của ngươi. Nếu chẳng may chúng có mệnh hệ gì thì tính mạng của ngươi cũng rất khó bảo toàn. Thế nên, lo mà biết thân biết phận mình đi, tiểu tử!

- Chắc, biết rồi, không cần nhắc, lão già!

- Mà chúng ta cũng thắc mắc, đã từ lâu rồi không thấy ngươi sử dụng đến Spejas. Được bao nhiêu năm kể từ lần cuối ngươi biến thành dơi rồi?

- Nhiều chuyện quá đó mấy lão!

- Hiyama – kun!

Lo là lo cho cái thái độ xấc xược của Hiyama kia. Trong thị tộc chỉ có duy nhất là như vậy thôi. Nhưng thật ra, tất cả đều có nguyên do của nó. Có lẽ từ khi Hiyama không còn chung sống với mẹ cậu ấy nữa nên Hiyama mới thay đổi tính nết như vậy. Lần cuối cùng Hiyama sử dụng đến năng lực ư? Không biết là bao lâu nhưng xem chừng theo lời các vị bô lão thì có vẻ như là rất lâu rồi thì phải.

- Eri là Telekines, có thể thao túng được mọi vật trong bán kính nhất định. Thật tuyệt vời khi trong thị tộc chúng ta lại có một đứa trẻ mang khả năng Telekines, một dạng Spejas cực kỳ hiếm hoi trong khi Spejas của Makoto lại là “Định vị”. Nhưng cũng chính vì là Spejas hiếm nên con càng phải chăm chỉ luyện tập để làm chủ được nó, hiểu không Eri!

- Dạ vâng, con xin nghe!

- Của Namehari là “Cường hóa”, gia tăng sức mạnh về thể chất. Đây tuy không phải là loại Spejas hiếm, nhưng nếu biết cách làm chủ được năng lực của mình thì ngươi sẽ trở thành một Chân Tổ mạnh mẽ!

- Vâng vâng, xin đa tạ các ngài!

- Và đương nhiên cả Hebi. Spejas của ngươi...

Vị trưởng bối bỗng dừng trở nên lặng im một hồi và người chỉ hướng ánh mắt đầy sự uy nghi đó về Hebi. Bản thân hebi cũng vậy, cô bé tóc trắng chỉ biết ngồi một chỗ, cúi gằm mặt xuống, khép nép không dám ngước lên đối mặt với ngài như ba người còn lại.

- Hebi, Spejas của ngươi...

- Dạ...

Ngay lúc ấy, Namehari đã nhanh chóng đưa một cánh tay ngang phía trước Hebi. Và cậu ấy đã thay Hebi đối mặt với vị bô lão cùng nụ cười thân thiện nở trên môi.

- Tóm chung là mọi xích mích trên trường đã được giải quyết, Hiyama không cần phải chịu trách nhiệm nữa. Nhiệm vụ của chúng thần ngoài việc tạo mối giao hảo với con người, còn phải chăm chỉ luyện tập Spejas của mình trở nên hoàn thiện hơn. Đồng thời cũng không nên triển khai Spejas trước mặt con người quá nhiều. Các ngài còn muốn dặn dò gì nữa không ạ?

Nụ cười của Namehari chỉ đóng vai trò như một chiếc mặt nạ che giấu đi suy nghĩ thật của mình thôi. Nhưng rõ ràng đó cũng không phải là một lời khiêu chiến với các bô lão. Namehari chỉ đơn thuần muốn buổi triệu tập này nhanh chóng kết thúc để còn được về nhà cùng gia đình. Những người sống rất lâu năm, tích lũy được nhiều kinh nghiệm sống ở cuộc đời này để rồi mang trên mình danh vọng nhà chính trị của thị tộc Chân Tổ như các vị bô lão ắt sẽ hiểu hàm ý của Namehari.

Về cơ bản thì thật sự nguyên nhân chính dẫn đến buổi diện kiến tối nay cũng đã nói xong rồi. Các vị bô lão cũng biết bọn trẻ đã phải vật lộn cả ngày dài trên trường. Đối với một đứa trẻ bình thường thì chuyện đi học buổi sáng và tan trường vào chập chiều là rất đổi bình dị, dễ hiểu. Nhưng sự bình dị ấy thì không thể áp dụng đối với những đứa trẻ Chân Tổ được. Dẫu cho Chân Tổ được sinh ra với sức đề kháng và thể lực tốt. Mặc dù Chân Tổ đã sở hữu một hệ miễn dịch với ánh nắng mặt trời, song, ban ngày vẫn không phải là địa thế sản nhà dành cho giống loài mang tên Chân Tổ. Ất hẳn chúng đã rất mệt mỏi và cần phải được nghỉ ngơi gấp.

- Các người có thể lui được rồi!

- Vâng, xin cảm tạ các ngài!

Được cho phép rồi, bốn người bạn của chúng ta từ từ đứng dậy khỏi sàn nhà lạnh buốt và tỉnh rút khỏi đây càng nhanh càng tốt. Cái không gian đầy nghiêm trang, căng thẳng như thế này họ đã trải qua không biết bao nhiêu lần, mà lần nào cũng cảm thấy rùng mình. Nhưng trước khi rời khỏi đại diện thần, các vị bô lão có nhắc nhở.

- Chúng ta biết nói điều này không quan trọng. Chúng ta chỉ muốn nói ngày mai các người không đến trường, vậy nên cũng không bắt buộc phải tuân theo giờ giấc của con người đâu!

Thoạt đầu thì chẳng ai hiểu câu nói của các ngài. Sau đó một vài giây thì Namehari đã nhận ra hàm ý hết sức thâm thúy. Cậu ta thay mặt cả nhóm cúi đầu cảm ơn.

- Dạ vâng, chúng thần xin phép cáo lui!

.....

.....

Buổi điện kiến kết thúc, bốn người bạn của chúng ta thẳng hướng về ngôi nhà thân quen của mình. Thật đổi kỳ lạ, họ nhớ rất rõ rằng khi vừa mới đặt chân vào lãnh phận thuộc thị tộc Chân Tỏ và nhận được thư triệu tập từ các bô lão là độ khoảng 16h30, tức là thời gian trời vẫn còn mập mờ sáng. Họ ngồi nói chuyện chưa được bao lâu mà giờ trời đã tối mịt mịt rồi. Thiệt tình, về đến làng, còn chưa kịp về nhà cất cặp thay quần áo, phải mang nguyên bộ đồng phục trường thế này vừa nóng vừa vướng víu lại vừa khó chịu vô cùng.

- Oh Hiyama, mới từ đại diện thần về đấy à? Làm gì mà cái mặt cau có khó coi thế? Rồi... kiểu này là lại bị các bô lão mắng cho một trận té tát nữa đúng không? Thôi bỏ qua đi, những lời các bô lão nói nghe được thì tiếp thu, không thì thôi. Đi chèn chén một chập cho sướng nào Hiyama!

Hiyama vốn dĩ nổi tiếng thế mà. Cậu ấy nổi tiếng với thành tích giết được một con gấu núi khi độ tuổi còn quá nhỏ. Nên việc đi một bước chân long nhong trong làng rồi ngay lập tức có người đến ru đi chén chú chén anh với nhau làm châu nhậu là điều rất dễ hiểu. Tuổi tác đối với Chân Tỏ không phải điều quan trọng, hay nói chính xác hơn thì tuổi tác không có nghĩa lý gì với Chân Tỏ. Trong Hiyama không khác chi một đứa trẻ 14 tuổi nhưng biết đâu được tuổi thật của cậu ấy lại lên đến ba con số thì sao. Makoto – san, mẹ của Eri trông chẳng khác gì Eri là bao khi nét trẻ đẹp cũng như chiều cao chỉ ngấp ngừng với Hiyama chút xíu, nhưng thực chất cô ấy đã quá 650 tuổi đời rồi. Nếu tính theo khoảng thời gian của con người thì Makoto – san đã sống được hơn 650 năm.

Hiyama nổi tiếng là thế. Rất nhiều ông bác cao tuổi trong làng thì thoảng vẫn hay rù rê Hiyama đi làm vài chén. Cũng vô cùng hợp lý khi mai là ngày nghỉ, Hiyama và mọi người không phải đến trường nên có làm vài chén hay thậm chí là vài chum cũng không thành vấn đề. Nhưng thực sự mà nói, bốn người bạn của chúng ta đã quá mệt mỏi sau khi trải qua một ngày đầy biến động. Lúc này đây họ chỉ muốn về thẳng nhà, coi bộ đi bộ đồng phục dính đầy hương ẩm của một ngày vô cùng vất vả và phi thẳng lên chiếc giường êm nệm ấm đánh một giấc mà không cần dùng bữa tối. Nói đúng hơn thì họ còn chẳng có tinh thần để ăn uống nữa.

- Xin lỗi, nhưng đề khi khác nhé!

- Hả, không đi sao? Nam nhi đại trượng phu thì phải biết dùng rượu giải quyết nỗi buồn. Cứ chèn ép nó trong lòng thì không hay đâu!

- Đây chưa muốn nát rượu như mấy ông bác. Thôi, mấy người đi nhậu vui về đi. Tụi này thì chắc... về ngủ sớm!

- Èo, tuổi trẻ gì mà... chán quá đó. Vậy thì về ngủ sớm cho khỏe đi mấy đứa!

.....

Dẫu cho có được xem như Chân Tỏ thiên tài trẻ tuổi. Dẫu cho có nổi tiếng đến mức trong cái thị tộc nhỏ này, Hiyama vẫn cảm thấy thật sáo rỗng. Tiền tài, danh vọng, Hiyama không cần và cảm thấy rất vô nghĩa khi trong mắt người đặc biệt nhất đối với mình thì mình vẫn chưa phải là gì cả... Người đặc biệt đối với Hiyama ư...

Eri thì chẳng nói gì cả... chính xác hơn là cô bé không dám mở miệng nói bất cứ lời nào kể từ lúc bốn người họ rời khỏi đại diện thần. Vì Eri tự nhủ rằng mọi hiểu nhầm, mọi nguyên do dẫn đến cuộc xô xát giữa Kazuma và Hiyama, thậm chí là vết thương trên cánh tay cậu ấy đều bắt đầu từ mình mà ra. Eri rất muốn nói lời xin lỗi nhưng rồi cô lại nghĩ một lời xin lỗi đơn điệu đơn giản thì làm sao đủ để sửa chữa những lỗi lầm mình gây ra. Chính vì vậy mà Eri càng rụt rè, càng cảm thấy dằn vặt lương tâm hơn. Lần đầu tiên Hiyama không thêm quan tâm đến mình, lần đầu tiên bước theo sau Hiyama, Eri lại thấy tầm lưng đã che chở mình ngày nào nay thật lạnh nhạt. Eri cảm giác mình vừa đánh mất thứ gì đó rất đồi quan trọng.

Lặng bước theo sau vẫn còn Hebi và Namehari. Lo lắng cho mối quan hệ giữa Eri và Hiyama trở nên xấu đi, nhưng chính bản thân Hebi cũng không biết phải làm gì để giúp đỡ cho họ. Lúc còn ở phòng y tế trường nhận trách nhiệm băng bó cho vết thương của Hiyama, Hebi có hỏi lý do vì sao lại xảy ra cuộc xung đột giữa Hiyama và Kazuma thì cậu ấy chỉ trả lời một cách rất nửa vời: “Nhìn mặt thấy ghét nên muốn đánh thôi”. Cái cách trả lời chẳng cần phải quan tâm đến cảm giác của người khác rất giống với cách cậu ấy trả lời trước các thầy giám thị. Cho đến khi Hebi đề cập đến nguyên nhân xấu xa có phải vì Eri hay không thì ngón tay Hiyama giật lên một lần. Từ đó, Hebi hiểu rằng Hiyama đã làm tất cả vì Eri, thậm chí chỉ là có làm tổn thương chính bản thân mình cậu ấy cũng sẽ không từ.

Bạn bè thuở nhỏ xích mích với nhau, nhưng cũng chỉ vì hai người họ quan tâm đến nhau thành ra mới giận hờn vu vơ. Biết là cả Hiyama lẫn Eri đều tỏ ra hối hận rồi, nhưng thiết nghĩ nên để mọi chuyện tiếp tục diễn biến theo một cách tự nhiên. Phải để Eri và Hiyama chủ động hơn trong cách xử lý sự hiểu nhầm này thì sợi dây liên kết giữa họ mới trở nên bền vững. Một cuốn sách Hebi từng đọc đã nói rõ như thế.

Bước đi bên cạnh Hebi còn có Namehari. Phải rồi... vừa nãy, Namehari đã cứu Hebi trước sự dọ xét từ các vị bô lão. Mình phải cảm ơn cậu ấy đàng hoàng từ tể.

- Namehari – kun, khi nãy các bô lão có đề cập đến Spejas của mình... Xin lỗi vì đã khiến cậu gặp phiền phức... và cũng rất cảm ơn vì đã bảo vệ mình!

- Về chuyện đó ư. Nếu không phải là tớ thì Hiyama cũng sẽ làm giống như những gì tớ đã làm. Nhưng đó là khi Hiyama không vướng vào rắc rối do chính cậu ấy tự gây ra... ha ha. Cậu không cần phải nói lời cảm ơn tớ đâu Hebi!

Hebi nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay trước ngực. Nụ cười cô ấy nhạt dần, cùng với ánh mắt đối xa xăm đầy phiền muộn.

- Mình biết rằng Spejas của mình khác biệt hơn so với mọi người trong làng. Trước đây, khi chúng ta còn nhỏ, cứ mỗi khi nhắc đến Spejas, thì các ngài luôn nhìn mình với ánh mắt như vậy. Mình hiểu mà... chính các ngài còn nói Spejas của mình... có vẻ như không phải là một phước lành mà ngài Đệ Nhất Shalutia – sama ban tặng!

- Phước lành sao. Theo ngôn ngữ của thị tộc chúng ta thì Spejas còn được hiểu là phước lành Đệ Nhất để lại. Còn nếu giải thích theo khoa học mà Eri đã từng tìm hiểu thì Spejas của chúng ta giống như những khả năng bí ẩn con người chưa phát hiện ra. Vì chúng ta là Chân Tỏ mang sức mạnh lần trí tuệ vượt xa con người, nên mọi cơ thể đánh thức được khả năng tiềm ẩn của bản thân mình sớm. Chúng ta giống con người nhiều hơn chúng ta nghĩ đó!

- Ủ... con người và Chân Tỏ giống nhau rất nhiều!

- Còn về Spejas của cậu thì tớ nghĩ... dù tốt hay xấu, dù tích cực hay tiêu cực, tớ vẫn nghĩ rằng tất cả đều do ý muốn của đức ngài. Chắc chắn ngài ban cho cậu Spejas đó hẳn phải có lý do riêng. Bây giờ cậu cứ chẻ và thiếu tự tin vào chính bản thân mình. Tớ chỉ lo rồi mai một sau này, cậu lại cảm ơn Spejas của mình ấy chứ!

Namehari có một biệt tài thiên bẩm là cậu ấy có thể làm dịu đi nỗi lo lắng, phiền muộn của mọi người bằng cách lắng nghe, thủ đặt bản thân mình vào vị trí của họ để thấu hiểu, rồi từ đó sẽ đưa ra lời khuyên vừa hữu ích, vừa phù hợp với hoàn cảnh từng người. Chỉ cần nghe Namehari nói như vậy, Hebi cảm thấy thật ấm lòng đến nỗi cô bé mái tóc bạch kim đã có thể nở nụ cười dịu dàng như mọi khi.

- Ủ, cảm ơn cậu, Namehari – kun!

.....

- He – chan...

Bỗng dưng Eri bất ngờ từ phía trước chạy ngược về và ôm chầm lấy Hebi. Eri còn ụp mặt mình vào lòng Hebi rồi khẽ thút thút nhẹ.

- Có chuyện gì vậy Eri – chan?

- Hi-yama... Hi-yama – kun... sứt sứt... ngốc lắm...

Số là trong lúc Hebi đang nói chuyện với Namehari, Eri cảm thấy không thể cứ im lặng như thế này mãi được, mình cần phải là người chủ động vì dù sao nguyên nhân của mọi vấn đề cũng do mình mà ra. Với suy nghĩ ấy, Eri đã bắt chuyện với Hi-yama để xin lỗi cậu ấy. Nhưng bởi do Hi-yama cảm thấy ngượng, cả thấy khó xử vì cậu ấy không nghĩ rằng Eri lại chủ động đến nói lời xin lỗi. Hi-yama còn dự tính sẽ từ chối khi đề nghị hòa với Eri trước, nên Hi-yama cứ ngập ngừng không trả lời. Cũng chính vì không trả lời Eri nên cô bé mới nghĩ rằng Hi-yama còn để bụng và không chịu tha thứ cho mình. Thành ra Eri mới cho rằng Hi-yama là đồ cứng đầu, khó ưa và chạy đến chỗ Hebi nhờ vả.

Về Hi-yama thì cậu ấy... đang gãi đầu, miệng thờ dài, mặt đỏ ửng vì hối lỗi vì lời hành xử trẻ con của mình thật không thể chấp nhận được. Mình đã có ý định sẽ nói lời xin lỗi nhưng chắc là bây giờ... còn khó hơn nữa. Thật là ngốc quá chừng.

- He – chan... sứt sứt... Hi-yama – kun... ngốc lắm. Cậu ấy là một kẻ cực kỳ ngốc nghếch đó He – chan...

- Ủ ừ, mình cũng phải công nhận rằng đôi lúc Hi-yama – kun rất ngố và đầu đất. Cậu ấy không hiểu gì về tâm tư con gái chúng mình đâu. Nên đừng bận tâm về cậu ấy nữa nhé!

Phải công nhận rằng đôi khi Hi-yama cũng rất khó hiểu vì hay thường làm nhiều chuyện chẳng ai có thể ngờ đến. Có lẽ vì làm những chuyện chẳng giống ai nên mới sinh ra một Hi-yama thiên tài như mọi người trong làng thường hay nói. Không ai có thể phủ nhận sự thông minh lanh lợi của cậu ấy nhưng cái tính khó khăn khó bỏ, dễ nổi nóng luôn khiến cậu ấy trở gập không ít thuận lợi trong cuộc sống. Đáng lý ra Hi-yama đã có một cơ hội tốt để giảng hòa với Eri... nhưng cuối cùng thì cậu ấy lại đánh mất cơ hội ấy.

- Eri – chan, tối nay sang nhà mình ngủ đi!

- Eh, qua nhà He – chan ư?

- Ủ, cũng lâu rồi chúng ta chưa ngủ chung với nhau đúng không? Cả mình cả cậu đều có rất nhiều điều muốn nói đó. Tối nay qua nhà mình nhé!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Và rồi thì ngày nghỉ cuối tuần đầu tiên của mọi người đã đến. Thường thì vào ngày nghỉ, người ta sẽ làm gì? Câu trả lời còn tùy vào tính cách cũng như bản chất của từng cá thể. Sẽ có người nói rằng họ dành thời gian này vào những trò chơi điện tử hay game trên mạng. Số khác năng động thì sẽ chọn một vài môn thể thao như bóng chuyền, bóng rổ, người nào chịu chi tiền thì sẽ dành cả ngày ở sân golf hay những lễ quán bowling. Nhưng đó là về con trai, còn đối với con gái thì sẽ không nghiền ngẫm vào những thứ như vậy đâu, phần lớn con gái sẽ ra ngoài mua sắm cùng bạn bè, gia đình, rồi lại ghé chân vào một quán nước nào đó cùng tâm đầu chuyện trên trời dưới đất. Tuổi trẻ mà, được tự do làm những điều mình thích thật tuyệt. Có như thế thì mới không uổng phí cái gọi là tuổi thanh xuân của một đời người.

Cũng như bao người khác, Eri và Hebi nghĩ rằng có lẽ mình cũng muốn thử cảm giác tích cực, năng động hơn để không lãng phí tuổi trẻ như một con người bình thường xem thế nào. Tương tự như bao ngày khác, Eri và Hebi đã dậy từ lúc mặt trời còn lấp ló nhỏ ra từ phía chân núi, vậy thì cùng đâu có khác gì ngày thường nhóm bạn phải đến trường trong khi hôm nay trường học không mở cửa. Nhưng hai cô bạn của chúng ta có lý do riêng để dậy sớm, ngoài việc nếm trải thử cảm giác ngày nghỉ bình thường của người rất đổi bình thường, thì họ vẫn còn một chuyện khác nữa. Và hiện tại thì họ đang có mặt trên một chuyến xe buýt bắt từ thị trấn ven biển, tiến sâu hơn vào thị trấn con người sinh sống.

- He – chan, nhìn kia nhìn kia, có rất nhiều nhà mọc lên san sát nhau luôn ý. A, bên kia còn có một hiệu sách cũ giá rẻ. Một tí nữa về, tụi mình tạt ngang vào xem một chút nhé. Được không He – chan!

Eri thì vô cùng phấn khởi, cứ làm bộ mặt hứng thú mỗi khi chiếc xe buýt chở hai người đi ngang qua một vài tụ điểm đặc biệt.

- Cần thận, coi chừng té đó Eri – chan!

Một lần nữa phải khẳng định cũng như nhấn mạnh rằng Eri hiện đang vô cùng hào hứng như một đứa trẻ được cho quà khi có khách ghé chơi. Cũng dễ hiểu thôi mà, từ trước đến nay, đừng nói là Eri, ngay cả Hebi, Hi-yama hay bất cứ những ai trong thị tộc Chân Tô cũng chưa được một lần xuống thị trấn nơi con người sinh sống. Tất cả Chân Tô trên đỉnh núi Himako quanh năm suốt tháng, trải qua suốt hàng trăm hàng ngàn thế kỷ, họ chỉ được phép loanh quanh luân quản trong khu rừng lãnh phận của riêng loài Chân Tô. Luật lệ đó đã được lưu truyền xuống các thế hệ con cháu và ngay cả Eri, Hebi, Hi-yama, Namehari cũng không ngoại lệ. Nhưng may mắn nhờ vào quyết định sẽ tạo mối quan hệ hữu nghị thông qua việc cùng chung sống, học tập với con người, bốn người bạn của chúng ta được đặc cách rời núi xuống nơi con người sinh sống. Vậy thì tại sao không nhân cơ hội này mà làm một chuyến du ngoạn xem xã hội loài người có gì đặc biệt. Tuy chỉ mới học chung có một tuần, nhưng Hebi nhận ra rằng ở thế giới con người có một thứ mà ở thị tộc Chân Tô lại không. Đó chính là biển... Phải, có lẽ Hebi đã yêu. Cô bé yêu những khoảng khắc mình đứng nơi cao nhất so với thị trấn từ đỉnh Himako ra và lặng nhìn về một màu xanh biếc của thứ được gọi là “biển”. Không giống những cánh rừng hùng vĩ, rậm rạp, an toàn che chở cho toàn thị tộc Chân Tô chúng ta, thì biển... đôi lúc hiền lành như một người phụ nữ đúng kiểu truyền thống Nhật Bản Yamato Nadeshiko... nhưng đôi lúc cũng thật dữ dội như muốn nói với ta điều gì đó.

Quay trở lại vấn đề chính, đây cũng là lần đầu tiên Hebi bước chân sâu hơn vào thị trấn loài người, điều này thì đã nói ở trên rồi, cảm giác của Hebi cũng nôn nao, bồi hồi không kém, nhưng chắc chắn Hebi không báng nháng, lộn xộn, đứng ngồi không yên cứ sồn sồn như Eri rồi. Điều quan trọng là Hebi và Eri đang định đi đâu. Chẳng lẽ họ thật sự có ý định dành cả một ngày nghỉ của mình chỉ để nếm thử cảm giác tuổi trẻ như con người bằng cách dạo chơi mua sắm ư? Không phải là không được nhưng sau một tuần dậy sớm đến trường học hành vất vả, họ nên dành thời gian để nghỉ ngơi sẽ tốt hơn.

.....

- He – chan, cậu có nghỉ giờ này Kusanagi – kun đang ở nhà không? Mình lo là cậu ấy không có nhà, vậy thì chuyển đi này... mình làm phiền cậu mất rồi!

Thật ra thì hai người họ đang trên chuyến hành trình đến nhà Kazuma một chuyến nhưng khoan hãy rần rần lên đã, tất cả đều có nguyên do của nó hết, không phải tự dưng họ lại quyết định tìm gặp Kazuma đâu.

Chẳng là tối qua, sau buổi diện kiến với các trưởng lão tại đại điện thần. Eri đã ghé về nhà Hebi ngủ theo như lời mời của chính Hebi. Dĩ nhiên là bố mẹ Hebi rất sẵn lòng để Eri ở lại không chỉ một đêm mà thậm chí đến suốt đời cũng không thành vấn đề vì gia đình Hebi đều xem Eri như cô con gái thứ hai cũng như một thành viên trong nhà. Gì chứ nếu nói về những bậc phụ huynh hiền lành để chịu nhất trong thị tộc Chân Tô thì ngoài Makoto – san, người mẹ của Eri đứng vị trí top đầu bằng ngôi sao sáng, thì còn có bố mẹ Hebi cũng không kém. Không biết có phải do mẹ Hebi là Chân Tô đến từ đất nước Đại Hàn Dân Quốc hay không mà riêng bố của Hebi thì cực kỳ hiền như đất từ trước đó rồi. Họ đối đãi với Eri phải nói là cực kỳ tối tệ, lo cho cô bé từng bữa tối với từng món ăn khác nhau. Họ pha nước tắm và trải đệm ngủ chung phòng với Hebi một cách cẩn thận tỉ mỉ, thậm chí họ còn đón đầy nệm và chăn để Eri ngủ không bị lạnh.

Nhưng thôi không nói đến những chuyện này nữa, điều quan trọng là lúc Hebi và Eri chơi trò những cô gái kể chuyện nhau nghe trước khi đi ngủ. Tối đó, hai người họ tâm sự với nhau nhiều thứ lắm, chủ yếu là Eri, cô bé luôn kể về những thành tựu mà con người đã gặt hái được trong suốt chiều dài hình thành lịch sử loài người. Những vị danh nhân đã có công đưa xã hội con người lên một tầm cao mới. Chung đi quản lại thì tất cả đều là sở thích cá nhân của Eri và Hebi đều lắng nghe không thiếu lấy một chữ. Dù thật lòng mà nói, Hebi chẳng hiểu gì cả, nhưng cô vẫn chăm chú lắng nghe và cảm thấy vui trong lòng vì trông Eri dường như cũng đang rất vui mỗi khi được nói về sở thích của bản thân mình.

Ngay từ đầu, Hebi không hề có ý định nhắc lại chuyện Hi-yama hay Kazuma. Chỉ là chính Eri là người gọi lên chuyện đó đầu tiên. Eri nói rằng mình lo lắng cho Hi-yam. Giận thì giận, nhưng làm sao có thể bỏ mặc hay làm lo người bạn thân từ thuở nhỏ được. Eri lo rằng không biết vết thương của Hi-yama đã đỡ hơn chưa, có còn đau không. Hai người họ là vậy mà, giận thì giận, mà thương thì thương, có khi nào họ không quan tâm đến nhau đâu, chỉ là thật khó để nói ra bằng lời, nên chỉ dám cất giấu trong lòng mà thôi.

Lo cho Hi-yama là một chuyện, nhưng rồi Eri cũng tự hỏi không biết Kazuma có ổn không. Cô lo là những vết cắn từ mấy con dơi của Hi-yama sẽ để lại biến chứng. Dĩ nhiên những con dơi đó là do Hi-yama biến thành, chúng cũng được xem như một phần thân thể của cậu ấy. Và lẽ tự nhiên Hi-yama đã được chi cực an toàn kiểm dịch chứng nhận nên không lo chúng gây ra dịch bệnh. Nhưng trên đời cũng có người quá sợ dơi nên đâm ra chết ấy chứ. Giống Eri, bản thân là Chân Tô nhưng cô bé lại cực kỳ sợ dơi.

Hebi có hói lý do vì sao Kazuma và Hiyama lại xảy ra xô xát với nhau, thì Eri cũng tường thuật lại hết mọi chuyện, từ cái ngày Eri quyết định tách nhóm rời nhà sớm cốt chỉ để gặp Kazuma cho đến việc mình tự nguyện làm con chuột bạch thí nghiệm cho Kazuma, để rồi dẫn đến trận chiến này lựa giữa hai người họ khi bị Hiyama phát hiện. Từ đó, Hebi mới hiểu rõ được ngọn ngành. Kazuma hiện đang sử dụng Eri như một mẫu vật để nghiên cứu, thu thập thông tin về loài Chân Tổ chúng ta. Nếu chiếu theo như những gì các vị bộ lão từng nói về kế hoạch xem Chân Tổ như một dịch bệnh hay hiện trạng gen bị đột biến và họ đang tiến hành chữa trị bằng một loại vaccine đặc biệt thì ngày từ đầu, việc cư dân thuộc thị tộc xuống núi, chung sống, trao đổi văn hóa với loài người đã là một điều vô ích khi họ đã có chủ đích muốn tiếp tục tiến hành chiến dịch. Hebi cũng chợt nhận ra thảo nào trong một lớp học lại vừa có Chân Tổ vừa có các khoa học gia từ trường khác. Chính xác hơn là họ đã có tính đưa các nhà khoa học vào học chung, cốt là để tìm cách moi thông tin về giống loài chúng ta.

Biết tính thế nào đây, nếu nói cho Eri biết sự thật thì chắc chắn cậu ấy sẽ bị shock đến trầm cảm mất. Một người yêu thích khoa học như Eri như Eri sẽ không vượt qua được đâu. Hơn nữa, Hebi cũng đã hứa với Hiyama là sẽ giữ bí mật... nhưng nếu cứ tiếp tục để Eri qua lại với Kazuma thì...

Nghe đến chuyện này chưa xong thì một nỗi lo khác bất chợt dè xuống đôi vai Hebi khi bỗng dưng Eri ngồi bật dậy. Ánh mắt quả quyết rằng ngày mai sẽ xuống thị trấn tìm Kazuma để nói lời xin lỗi. Chính bản thân Hebi cũng chưa biết tính thế nào thì Eri lại rủ Hebi đi cùng mình cho vui... Thời thì đành theo nhỏ vậy, mình có trách nhiệm để mắt khi chính mình là người đã mời nhỏ về ngủ chung mà. Mặt khác, nếu gọi Hiyama đi cùng thì với tính khí của cậu ấy, sợ rằng Hiyama lại gây chuyện nữa. Vậy nên vào ngày cuối tuần đầu tiên, Hebi đã phải cùng với Eri xuống núi tìm gặp Kazuma.

.....

Câu hỏi khác được đặt ra là làm thế nào Hebi và Eri lại biết được địa chỉ của Kazuma. Dĩ nhiên, thông tin về học sinh đều được lưu trữ trong cơ sở dữ liệu trường nhưng tất cả đều là tuyệt mật. Đặc biệt là ba học sinh chuyên trường từ It. Harm Sokyuran, ngôi trường chuyên đào tạo cho ra các nhân tài trong tương lai đất nước. Không thể hỏi giáo viên, Eri chợt nghĩ ngay đến người mẹ yêu quý của mình, người mẹ đã sống hơn 600 năm nhưng hình hài vóc dáng bên ngoài chẳng khác chi mấy bé nữ sinh trung học cỡ như Eri. Theo như những gì các bộ lão từng nói, Spejas của Makoto – san còn được gọi là khả năng “Định Vị”, cho phép tìm ra vị trí của một người dựa vào mùi hương còn đọng lại trên một vật thuộc về người đó. Nhưng vật gì là vật gì mới được, mình làm gì có thứ gì của cậu ấy. Hãy... giả như mình có một vật gì đó như một chiếc khăn tay hay nhỏ hơn thì, lần trước do gặp quá nên... A đúng rồi, vẫn còn một thứ. Eri lục lại trong chiếc cặp đi học của mình và quả nhiên cô bé đã đoán đúng, Eri tìm thấy miếng nam châm điện cực mà Kazuma đã dán lên trán Eri để đo điện tâm não với máy thử linh tính khác. Do lần đó Hiyama bắt ngờ xuất hiện rồi kéo tay Eri đi mất nên cô quên chưa trả lại tấm điện cực cho cậu ta.

Mới sáng sớm gà còn chưa cất tiếng gáy, Eri đã vội vội vàng vàng bắn thẳng từ nhà Hebi về nhà mình để thay quần áo, làm mấy việc của con gái và chủ yếu là “giặt” đầu Makoto – san đây để định vị địa chỉ nhà Kazuma, rồi hẹn Hebi sau khi dùng điểm tâm sáng xong thì gặp nhau trước cổng làng rồi xuống núi.

.....

Hai cô gái trẻ của chúng ta đã bắt một chuyến xe buýt gần ngôi trường họ theo học. Trên chiếc xe chạy bon bon khá êm dềm ấy, Hebi và Eri từ khi nào lại trở thành tâm điểm chú ý trong mắt biết bao nhiêu người. Không phải vì màu da trắng như viên ngọc trai vừa được đánh bóng đến sáng loáng hay đôi mắt đỏ rực như viên Ruby hồng quý hiếm, mà là vì bộ trang phục họ đang diện trên cơ thể... Trông tương tự như trang phục của một dân tộc thiểu số miền núi nào đó. Với chiếc áo thun rộng và nhiều đường ren, thêu thùa nhiều họa tiết khác nhau tạo nên một bức tranh mang tính chất trừu tượng. Trông nó hơi lạ chút xíu đối với quan điểm về thẩm mỹ người khác nhưng ngoại trừ trang phục thị tộc và bộ đồng phục trường ra, họ không còn bất kỳ bộ đồ nào phù hợp để đi ra ngoài như bây giờ.

Thế này thật khó chịu. Chân Tổ từ các thế hệ trước luôn trốn mình trên những dãy núi cao cốt để không phải tiếp xúc với loài người. Họ sống trong bóng tối, âm thầm, lặng lẽ đã quen rồi. Nay lại bị sấm soi kỹ đến từng góc cạnh như thế này thì có hơi... Trong khi đó, Eri thì lại quá vô tư ngắm nghía quang cảnh bên ngoài khung cửa. Hebi tự hỏi, không biết đến bao giờ thì chuyến xe buýt này mới dừng lại.

.....

Quay về thị tộc Chân Tổ độ khoảng 7h sáng. Cũng là thời điểm Hiyama rời khỏi nhà sau khi dùng bữa sáng bình dị như ngày thường. Cũng như bao ngày, cảnh quan buổi sáng trong thị tộc lúc nào cũng chỉ như một bức tranh sơn dầu, yên ảng và đầy nét thơ trong sự tĩnh lặng như mặt nước. Biết làm sao được, ngay khi Hiyama vừa mở mắt tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon thì cũng là thời điểm mọi cư dân trong thị tộc cũng bắt đầu chìm sâu vào cơn mơ say. Thậm chí cả bộ Hiyama cũng còn dặn dò rằng nếu có ra ngoài thì đừng gây tiếng động mạnh làm phiền đến lối xóm xung quanh và giấc ngủ của ông.

Một mình trong một ngôi làng trống hoác, không có nổi một bóng người dù chỉ là thoáng qua, Hiyama cảm tưởng mình như một nhà mạo hiểm đang thám hiểm, tìm kiếm cho ra bí mật của một ngôi làng ma vậy. Phải nói là yên ảng đến đáng sợ. Trước đây, Hiyama chưa từng nghĩ rằng làng mình sẽ trở nên yên ảng như thế này vào mỗi buổi sáng. Vì mình cũng giống họ, chôn bản thân trong tấm chăn cho đến khi mặt trời dần biến mất sau rặng núi. Còn thời gian mới đây thì do mình toàn đến trường từ sớm nên không thể nào hiểu được sự trống vắng cô liêu này.

A, không hẳn là trống vắng cô liêu khi đi được một đoạn, Hiyama bắt gặp Namehari đang ngồi ở một băng ghế đá với một cuốn sách trên tay.

- Namehari!

- Chào, Hiyama – kun!

Một buổi sáng dịu dàng tĩnh lặng nhưng cũng thật may mắn cho Hiyama khi cậu ấy không cần phải lang thang lui thúì một mình giữa làng giữa một không gian tẻ nhạt đầy chán chường. Dù sao thì có thêm một chiến hữu để trò chuyện cũng đỡ buồn hơn. Namehari vẫn thế, lúc nào cậu ấy cũng tỏ ra bình tĩnh, thân nhiên và có thể nở nụ cười thân thiện đối với tất cả mọi người dù quen hay xa lạ.

- Cứ nghĩ cậu sẽ chum kín chặn cho đến tối thì dậy chứ. Xem ra cá tở và cậu, tư tưởng lớn gặp nhau rồi thì phải!

- Dù không không muốn thừa nhận nhưng thật sự mà nói, tớ còn không thể nhắm mắt nổi nữa. Tối qua một mối nên vừa về đến nhà thì ngã ụp mặt lên giường ngủ một giấc cho đến sáng. Giờ thì tỉnh rụi như sáo, có muốn ngủ nữa cũng không được. Nằm ở nhà thì chán chết được, nên tớ định ra ngoài xem có gì thú vị không, nhưng rút cuộc thì...

- Mọi thứ còn chán hơn là nằm ở nhà nhìn thẳng lên trần đúng không... Tớ cũng cảm thấy như vậy nên hiểu mà. Các vị bộ lão có nói rằng hôm nay chúng ta không cần phải giữ thói quen như con người, cứ tự do thoải mái làm những điều mình thích, hay thậm chí là quay trở về thói quen trước kia. Nhưng dậy sớm vào mỗi buổi sáng trong suốt cả một tuần cũng là một thói quen khó bỏ, muốn quay trở lại tập tính như trước kia thật không dễ dàng chút nào!

- Tch, mấy lão khom gù đó rõ ràng có tính chơi xỏ chúng ta đây mà. Họ thừa biết ta không thể thức cả đêm nhưng vẫn nói chúng ta quay lại thói quen thức đêm ngủ ngày... Thay đổi xoành xoạch kiểu đó, có thánh mới kham nổi!

- Nar... thôi nào Hiyama. Chẳng phải dậy sớm hay dậy trễ, sau cùng vẫn dựa vào quyết định của chúng ta là chủ yếu sao? Hơn nữa, cũng nhờ dậy sớm, thì ta mới được tận mắt chứng kiến thị tộc Chân Tổ chúng ta vào buổi sáng trong như thế nào!

Cảnh quan như thế nào có lẽ cũng không cần phải nói thêm nữa, tất cả đều quy tụ lại thành một từ duy nhất “yên bình”. Còn đâu hình ảnh một thị tộc nhộn nhịp về đêm khi khắp nơi luôn ngập tràn tiếng cười nói rộn ràng của cư dân. Nay trở thành một bức tranh tĩnh lặng đến bí ẩn nhưng cũng không kém phần trữ tình.

Hiyama chợt nhớ đến Eri. Phải rồi, trước khi quá say mê cái gọi là khoa học thì cô bé cũng từng rất yêu thích sự lãng mạn, thơ mộng từ những trang sách cổ tích. Hiyama còn nhớ rất rõ những lần Eri bám theo sau chỉ vì muốn Hiyama kể mình nghe những câu chuyện thần thoại cổ tích bởi lẽ Hiyama đọc và biết được nhiều câu chuyện hơn Eri. Hồi xưa Eri đã từng là một cô gái đáng yêu, thích mơ mộng như vậy. Giờ đây, Eri lại đang sống trong một thế giới thực tế và không còn yêu thích sự cổ tích nữa.

- Hình như tối qua, Eri có về nhà Hebi ngủ thì phải. Cậu có nghĩ chúng ta nên ghé qua nhà Hebi không?

- Hm, đến thì được thôi. Nhưng để làm gì?

Câu hỏi của Namehari khiến cho Hiyama thật khó trả lời.

- Tớ đoán chắc cậu bắt đầu hồi hận vì tính trẻ con của mình nên muốn gặp Eri để nói lời xin lỗi. Nhưng vì ngại không dám nên nhân tiện nếu có tớ và Hebi đứng ngay kế bên thì cậu sẽ dễ dàng xin lỗi hơn đúng không?

Hiyama không biết nói sao ngoài việc cứ nhìn thẳng về phía ngôi làng trước mặt, mồ hôi hột chảy dài trên trán. Không thể tìm lời lẽ biện hộ cho bản thân bởi vì Namehari đã nói trúng vào tim đen cậu ấy.

Quá hiểu Hiyama, Namehari chỉ nhẹ nhàng tiếp tục chăm chú vào cuốn sách trên tay với nụ cười thân thiện dịu dàng như mọi khi.

- Một Hiyama gan dạ nổi tiếng thiên tài với một phát cần giết chết ngay gấu rừng vì đại chi trong chớp mắt cũng biết ngáp ngừng thì đúng là chuyện hiếm ngàn năm có một. Đúng là anh hùng khó qua được ải mỹ nhân nhĩ. Nhưng mà này nhớ Hiyama... tớ hay Hebi đi cùng cậu cũng không thành vấn đề. Vậy cậu có nghĩ đến trường hợp nếu chẳng may chúng tớ đó thì cậu lại càng khó khăn hơn khi phải đối mặt với Eri – chan không? Lỡ như chúng tớ trở thành vật cản trong câu chuyện của hai cậu thì biết tính sao?

- Vậy thì theo cậu tớ phải làm gì bây giờ? Tớ không muốn giữa tớ và Eri xảy ra mâu thuẫn, nhưng xin lỗi cũng không ỏn mà cứ giữ im lặng lại càng không thể. Cậu bảo tớ phải tính thế nào?

- Bình tĩnh nào Hiyama. Dục tốc bất đạt. Cậu càng nôn nao thì chỉ càng làm hỏng việc. Ở cạnh Eri suốt cả một khoảng thời gian dài lẽ nào cậu vẫn chưa nhận ra rằng Eri – chan không phải loại người giản dại ư? Nhưng thôi, đừng quá lo lắng. Bây giờ chắc lẽ hai cô gái của chúng ta đang tận hưởng ngày nghỉ thật đúng nghĩa, đúng với sự cho phép của các bộ lao. Chúng ta không nên làm phiền lúc này thì nào đầu Hiyama!

Đúng là không nên làm phiền chút nào. Chuyện con gái thì chỉ có con gái mới hiểu. Và cách tốt nhất ở thời điểm hiện tại là nên để Eri cho Hebi. Có khi để Hebi nói đỡ cho Hiyama vài lời cũng là một sự lựa chọn khôn ngoan hoàn hảo.

Lại quay về xem hai cô gái trẻ của chúng ta đi đến đâu rồi. Với khả năng “Định vị” của Makoto – san luôn luôn chính xác, chỉ cần đi theo tờ giấy chỉ đường do đích thân Makoto – san vẽ lại thì chắc chắn không thể lạc được, trừ khi hai cô gái lên nhầm chuyến xe buýt hoặc nhìn không hiểu tờ giấy chỉ đường gì đi thôi. Nhưng cũng thật may mắn khi Hebi và Eri biết dừng ở trạm xe buýt thứ 21. Từ vị trí trạm xe thứ 21 đi thêm một đoạn mất chừng mười phút về hướng Nam. Và rồi nơi họ đang tìm kiếm cũng đã hiện ra trước mắt.

- Vậy đây là nhà Kusanagi – kun!

- Trông cũng đơn giản như bao ngôi nhà khác nhĩ, Eri – chan!

Đó chỉ đơn thuần là một ngôi nhà rất đối bình thường có hai tầng lầu như bao ngôi nhà xung quanh, cũng có cổng tường làm bằng gạch chất xi măng và một khu vườn nhỏ ở sân sau để trồng hoa trồng cỏ hoặc phơi quần áo mới vừa giặt xong.

Có thể đối với những người khác thì một căn nhà như thế là điều rất bình thường, nhưng còn đối với Eri và Hebi thì thật sự... nó không bình thường chút nào. Vì sao ư? Bởi rằng trước khi đến đây, hai cô gái đã tự nhất quán tư tưởng lẫn nhau, Kazuma là một nhà khoa học còn được biết đến với danh hiệu Einsteins cao quý. Mà đã là một nhà khoa học với đức cao vọng trọng thì thiết nghĩ nơi ở của Kazuma phải là một nơi hoành tráng, lộng lẫy, khang trang, đẳng cấp mới xứng tầm với Kazuma. Rút cuộc ai lại nghĩ được rằng Einsteins lại ở một ngôi nhà rất bình thường. Nếu so sánh theo ngôn ngữ của giới thượng lưu thì phải nói là tầm thường mới đúng chuẩn.

Thoạt đầu, hai cô gái của chúng ta còn không tin. Họ còn cho rằng mình đã đi nhầm địa chỉ nhưng số nhà lẫn tên đường đều chính xác đến từng nét một, không lý nào lại có thể sai được. Hebi và Eri cũng nghĩ đến việc Makoto – san ghi nhầm vì lúc ấy Makoto – san bắt nạt bị Eri “giật” đầu dậy nên trông cô ấy vẫn còn ngái ngủ, mơ màng lắm, có chút sai sót là chuyện khó có thể tránh khỏi... Hai cô gái của chúng ta đang loay hoay không biết nên làm gì tiếp theo thì bỗng nhiên...

- Chị đi đây Kazuma. Ở nhà thì lo làm việc cho đảng hoàng tử tể vào. Khách hàng đến thì phải biết đường mà tỏ ra thân thiện trên cái gương mặt xi măng của em đi. Làm việc chăm chỉ rồi lát nữa về chị làm sushi cho mà ăn!

Một người phụ nữ nhẹ bước bước ra khỏi căn nhà mà Hebi và Eri vẫn còn đang phân vân. Một người phụ nữ trẻ trung trong bộ đồng phục nữ doanh nghiệp thành đạt với mái tóc xanh lam ngắn đến vai trông thật yêu kiều thướt tha. Đó chắc chắn chỉ là một người phụ nữ bình thường... là một con người bình thường, nhưng lại có đủ sức mẽ hoặc cả Hebi lẫn Eri trước sự trưởng thành chừng chạc có sẵn. Đợi một chút... chẳng phải vừa mới lúc này, người phụ nữ đó có nhắc đến cái tên Kazuma sao? Eri thoáng nhớ lại, hình như tên đầy đủ của Kazuma là Kazuma Kusanagi thì phải. Cũng vì Eri chỉ toàn gọi cậu ấy là Kusanagi – kun nên cô bé không nhớ tên thật đầy đủ của cậu ấy. Hoặc cũng có thể Eri chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội được gọi tên cậu ấy một cách đường đường chính chính trước toàn dân thiên hạ. Kusanagi – kun sẽ mãi là Kusanagi – kun, chỉ trừ khi cậu ấy cho phép khoảng cách giữa hai đứa trở nên gần nhau hơn. Còn không thì sẽ mãi là Kusanagi – kun.

Nếu người phụ nữ kia nói đến cái tên Kazuma, vậy tức là đây thực sự...

Rời khỏi nhà chưa đi được nửa bước, Ayame bất gặp Hebi và Eri vẫn còn đang phân vân lưỡng lự trước cổng. Tính cách của Ayame thì vui vẻ hòa đồng không còn gì để bàn rồi. Để bắt chuyện, kể kết bạn, Ayame còn được tất cả hàng xóm xung quanh công nhận là một hot girl thanh lịch của cả thị trấn. Kể từ thấy có người lạ vắng như kiểu muốn hỏi thăm đường, Ayame đều nhiệt tình giúp đỡ.

- Chị có thể giúp gì được cho hai em?

- Dạ... thật ra chúng em...

Quả thật mình đang cần tìm gặp Kazuma. Đến được nhà cậu ấy rồi, cũng đã gặp được người thân của cậu ấy rồi. Bây giờ chỉ việc hỏi thăm về Kazuma nữa là xong. Biết mọi thứ vô cùng đơn giản như vậy nhưng sao... cứ động khước mỗi thôi cũng đã thật khó khăn chứ huống hồ gì là hỏi thăm. Đừng nói Eri, ngay cả Hebi, cô bé chừng chạc như một người nẹ đầy kinh nghiệm cũng trở nên lập bập khó xử như một đứa trẻ trước nụ cười thân thiện nhưng không kém phần tự tin của Ayame. Vai vế cũng như phong thái từ một nữ doanh nghiệp thật đáng ngưỡng mộ.

Trông hai cô bé cứ rụt rè như rùa thật cổ. Ayame nghĩ chắc mình lỡ làm gì đó khiến hai đứa sợ mất rồi. Nhưng Ayame bắt đầu để ý đến một vài đặc điểm ở hai cô gái trẻ. Thứ nhất là trang phục độc nhất của thị tộc. Nó không giống như một một thời trang hiện nay đang có xu hướng thịnh hành cho giới trẻ. Một kiểu trang phục với nhiều đường ren hoa văn chi phù hợp ở những thập niên trước thôi... Đây có thể là trang phục thuộc một dân tộc trên núi, một dân tộc còn giữ những truyền thống lâu đời. Ngoài ra, Ayame liếc nhanh xuống làn da trắng hơn tuyết đi đôi cùng đôi mắt đỏ rực như tinh thể đá lửa trong một bộ anime thể loại adventure tối hôm qua Ayame đã xem. Người thường thì không thể có những đặc điểm như vậy trừ khi... họ không phải người bình thường. Rất có thể đây chính là...

- Xin lỗi nếu chị hỏi điều này có hơi té nhị một chút. Không biết có phải đang muốn tìm Kazuma – kun?

Nếu như không thể trả lời bằng miệng thì trả lời qua nhiều hình thức khác như ngôn ngữ cơ thể chẳng hạn. Hebi và Eri đồng loạt gật đầu lia lịa như cái ghim gặp khi ta bấm xuống liên tục.

Thấy biểu hiện của hai cô bé đáng yêu quá nên Ayame chỉ tươi cười và cho rằng hai cô bé này thật sự rất đối thú vị đầu cho vẫn còn nhiều điều khiến Ayame thắc mắc về hai người. Ayame quay người 180 độ về phía căn nhà của mình.

- Kazuma – kun, có bạn đến tìm em này!

Từ trong ngôi nhà ấy có tiếng gọi vọng ra.

- Kozue và Tora ấy à?

- Không, là hai bạn nữ vô cùng dễ thương đáng yêu lắm nhé. Nhanh ra mà đón bạn đi nào!

Khi đó, từ bên trong nhà, một chàng trai với dáng mạo khôi ngô tuấn tú, một dáng mạo đẹp trai đẹp mã đúng chất một chàng bạch mã hoàng tử trong những câu chuyện cổ tích... à không, có lẽ sánh ngang với một chàng diễn viên minh tinh màn bạc nổi tiếng mới là thước đo chuẩn xác nhất. Mái tóc tài tử đen cùng với gương mặt không biểu hiện tí nào gọi là cảm xúc. Hay dà, thật đáng tiếc, cậu ấy quả là một chàng trai rất đẹp, rất ngầu và rất lừng tu nếu chịu một cái thì hay phải biết. Đẹp trai là thế, nhưng cũng có những kẻ không biết chăm chuốt hay quan tâm gì món quà trời cho. Điển hình cụ thể như chàng trai đó đây. Dáng đi đáng đứng thì siêu vẹo, đầu tóc thì xù xà như lông nhím, mắt nhắm mắt mở vẫn còn đang ngái ngủ, miệng ngáp dài ngáp ngắn như vừa mới lết thân từ chiếc giường êm nệm ấm xong. Còn về quần áo thì... cũng không đến nỗi nào, một chiếc áo sơ mi cổ trắng, quần jean phong cách tuổi nổi loạn, và thêm một chiếc áo blouse trắng khoác bên ngoài nữa. Chiếc áo blouse trắng đó rất dễ khiến người khác nghĩ ngay đến một số nghề nghiệp như bác sĩ hay giáo sư... Kể ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi người này chính là...

- Kusanagi – kun!

Giọng nói ai sao mà thân quen. Chắc chắn đó không phải Kozue vì dù thể giới này có bị bỏ đói như trái cam thì cũng sẽ không bao giờ có chuyện Kozue ăn nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, ngọt ngào đến thế. Kazuma bắt đầu mở đôi mắt phờ phạc lừ lừ để có thể nhìn rõ hơn.

- Mấy cậu là... Eri Hoshikaze... và... Hebi Shimikaze!

.....

.....

- Mối hai em dùng trà!

- Dạ... vâng...

Hebi và Eri không những chỉ gặp được Kazuma mà còn được mời vào nhà dùng chút bánh lẫn trà nóng. Hai cô gái trẻ của chúng ta được đối xử như những vị khách quý. Nhưng người bắt chuyện với khác một cách niềm nở lại là Ayame, còn Kazuma thì vẫn cứ ngồi thù lì một chỗ như một ông chồng quán xuyến hết mọi việc pha trà làm bánh cho con vợ trong khi Ayame lại là chị ruột cậu ta. Mà thôi cũng không sao, bao nhiêu năm cầm mắt cầm mũi vào khoa học, nghiên cứu cũng như mấy cái học thuyết trên tường, đây là lần đầu tiên có hai người bạn ghé nhà chơi ngoài Kozue và Tora, Kazuma không biết cách tiếp đãi bạn bè sao cho hợp lý cũng là lẽ thường tình.

- Hai em cứ tự nhiên như ở nhà nhé, đừng ngại!

Trà nóng còn hơi còn thơm, những chiếc bánh quy với nhiều hình thù ngộ nghĩnh bắt mắt đều hiện ra trước mắt. Cũng tương tự như bao cô gái trẻ bình thường khác, dù cho là Chân Tổ, Eri và Hebi cũng rất hào ngọt, đặc biệt là những chiếc bánh được làm thành nhiều hình dáng đáng yêu như mèo hay gấu. Nhìn thì thích thật nhưng mà Hebi và Eri không dám tự tiện chút nào. Không có ý gì, chỉ là từ lúc nhỏ, tất cả con cháu trong thị tộc Chân Tổ đều được dạy rằng không nên nhận bất cứ thứ gì từ con người. Nhận của con người đồng nghĩa với việc ta sẽ mắc nợ họ, trong khi con người là loài vật có khả năng tư duy vô cùng phức tạp nên ta sẽ không biết họ đang mưu tính chuyện gì. Nên cách tốt nhất là nên tránh nhận quà vật hay bất cứ thứ gì từ con người.

Nhìn thái độ của hai cô gái trẻ, Ayame hiểu ngay. Ayame nâng ấm trà rót vào tách của Kazuma rồi bắt chợt đưa lên miệng húp một ngụm.

- Onee – chan, đó là tách của em mà!

Sau khi thưởng thức vị ngon pha chút đắng nhẹ của trà. Ayame tiếp tục đưa tay lấy một chiếc bánh hình thỏ cho vào miệng. Trông gương mặt hạnh phúc của Ayame kia, thật chẳng khác gì đứa trẻ vừa được nhận kẹo.

- Hm, ngọt quá!

- Onee – chan, bánh và trà dùng để mời khách kia mà. Đừng có tự tiện bắt lịch sự trước mặt bạn em như thế... Hai người mau dùng đi, trước khi Onee – chan ăn hết!

Kazuma đã lên tiếng thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Hơn nữa, việc Ayame tự động ăn bánh uống trà trước tiên chứng tỏ tất cả đều là thực phẩm sạch, hoàn toàn không có độc tố gì. Riêng Ayame thì cho rằng hai cô gái trẻ to ra ngần ngại là vì sợ mình bỏ độc hay thuốc ngu vào trà bánh, sau đó thì mang chúng đi bán kiếm chút tiền đánh số đề. Nhưng sẽ không có một người chị nào lại hạ độc luôn cả cả cậu em trai mình đâu nên chuyện đó hoàn toàn không bao giờ có thể xảy ra.

Eri miễn cưỡng cho cả miếng bánh vào miệng sau khi nhìn nó đầy hoài nghi. Hebi cũng phải vắt và lẩm mẩm đưa tách trà lên gần khóe môi nhấp một ngụm. Họ làm liều vì biết không còn đường lui nữa, và rồi...

- Ngon quá!

- Vị đậm vừa phải, không quá đắng nên cực kỳ dễ uống. Hơn nữa vị thơm của trà vẫn còn vương lại nơi đầu lưỡi. Chúng tôi giai đoạn lọc túi trà là vô cùng hoàn hảo đến từng chi tiết!

- Rất ngon phải không. Gì chứ bánh quy và trà sen do Onee – chan làm được đánh giá là ngon nhất thị trấn này. Nhiều hàng xóm xung quanh đều khuyên Onee – chan mở tiệm bánh tại nhà, đảm bảo sẽ có khách đến thưởng xuyên mà chi ấy không chịu. Bàn thần tổ nếu một ngày không được ăn đồ ngọt miếng trà của Onee – chan, thì chắc bức bối chịu không nổi!

- Chị không phiền khi pha trà cho em, nhưng cũng đừng vì vậy mà chơi trò thức thâu đêm suốt sáng cả tuần rồi lại ngủ nướng vào ngày nghỉ. Trà của chị không phải thứ thuốc chống buồn ngủ cho em mặc sức sử dụng nghe rõ chưa?

- Vâng vâng, em biết rồi!

Thấy cảnh tượng Ayame kéo hai bên má Kazuma sang hai bên, Hebi và Eri cảm thấy ấm lòng, đồng thời cũng rất ngưỡng mộ tình cảm chị em của họ. Có lẽ Ayame không phải người xấu. Nhìn cái cách Ayame yêu thương lo lắng cho cậu em trai đủ để chứng tỏ một điều rằng chị ấy không phải người xấu.

.....

- Onee – chan, không phải chị sắp đi làm sao?

- Ara ara, mãi lo tiếp chuyện mà quên mất hôm nay có cuộc họp quyết định xem có nên mua lô đất liên hiệp hay không. Thôi nãy đưa ngồi chơi, chị đi nhé!

- Dạ vâng, chị đi đường cẩn thận!

Ayame đi mất rồi, lần này thì chị ấy đã đi thật sự, sẽ không có chuyện Ayame quay trở lại vào nhà và mang thêm vài người bạn nữa đâu. Nếu không thì Kazuma sẽ phải tiếp đón mệt nghỉ nữa.

- Xin lỗi nhé, bình thường Onee – chan vẫn thường hay tự tiện như vậy. Nếu chị ấy có làm gì khiến các cậu khó chịu thì cho tớ thay mặt Onee – chan gửi đến lời xin lỗi!

- Không sao không sao, mặc dù chúng mình có chút ngạc nhiên nhưng rồi lại thấy Kusanagi – san là người rất tốt... Cậu sống ở đây cùng chị cậu sao?

- Ủ, chỉ có tớ và Onee – chan sống ở đây thôi!

- Heh? Vậy còn những người khác thì sao? Ý mình muốn nói đến bố mẹ của cậu ấy...

- Bố mẹ tớ và Onee – chan à? Biết nói thế nào đây nhỉ... Tớ và Onee – chan là trẻ mồ côi!

Eri và Hebi trở nên đứng yên như tượng đá. Cả hai cô gái trẻ cùng hướng ánh mắt trở tròn trĩnh về phía Kazuma còn đang nâng tách trà, tìm đường nhắm nháp ở vị trí nào để không bị phòng thủ cả lưỡi. Mấy lần trước do nhanh nhẩu đoảng húp trà như húp cháo si soap nên cậu ta từng bị phông cả lưỡi, từ đó thì sợ đến tận giờ.

- Tớ và Onee – chan là trẻ mồ côi được nhận về nhà Kusanagi. Thế nên cái họ Kusanagi không phải họ thật của tớ và Onee – chan đâu. Dĩ nhiên bố mẹ chúng tớ cũng không có quan hệ máu mủ ruột thịt gì hết... nhưng thật sự mà nói trong suốt hơn chục năm qua, họ đã đối xử rất tốt với hai chị em tớ. Chỉ là... có một chút lý do mà hai người họ ly dị nhau. Tớ về sống với mẹ, còn Onee – chan thì sống với bố. Cho đến khi Onee – chan tốt nghiệp đại học, tìm được một công việc ổn định và dọn riêng ra ở ngoài, thì tớ cũng đã đậu được vào It. Ham Sokyuran. Tớ có xin phép mẹ cho chuyển đến sống chung với Onee – chan thế nên... chỉ có tớ và Onee – chan sống ở đây thôi!

Đó là một chút về hoàn cảnh gia đình của Kazuma mà nếu cậu ấy không nói, thì chắc sẽ chẳng ai biết được. Có lẽ Kozue và Tora thì biết rõ. Nhưng chẳng phải sẽ thật bất ngờ và nhiều hoài nghi khi một ai đó lại nói rằng Kazuma thực chất... không phải đứa trẻ mang họ Kusanagi thực sự. Học sinh thiên tài mang danh hiệu Einsteins, lại mang một hoàn cảnh đặc biệt như thế.

Giờ thì biết tính sao đây? Hebi và Eri đã vô tình hỏi điều không nên hỏi mất rồi. Phải xin lỗi, phải cúi đầu xin lỗi mong cậu ấy bỏ qua.

- Hừm? Tớ chỉ uống trà thôi mà sao hai cậu lại cúi đầu thế kia? Không lẽ dưới sân nhà có gián à? Rõ ràng hôm qua Onee – chan đã dọn dẹp sạch sẽ lắm rồi mà!

- Xin lỗi... chúng mình thật sự xin lỗi... Lẽ ra chúng mình không nên hỏi về gia đình cậu mới đúng...

- Ấy ấy không sao không sao, cũng không phải chuyện gì to tát lắm đâu. Trước đây cũng từng có rất nhiều người ở trường cũ thắc mắc về hoàn cảnh của hai chị em tớ. Bị hỏi đi hỏi lại nhiều lần nên riết cũng

thành quen. Tổ không bận tâm về chuyện đó nữa... ít ra cũng không còn hoài nghi về chính bản thân mình!

Miệng thì nói thế, nhưng thiết nghĩ chắc Kazuma cũng có nỗi khổ tâm riêng. Gương mặt cậu ta lúc nào chẳng giữ nguyên một khung hình không thay đổi. Nhưng ai hiểu được những cảm xúc thật sự đằng sau gương mặt đóng băng đó. Có lẽ, sẽ có những khoảnh khắc Kazuma tự ngồi lại một mình, tự ngắm nghĩ về bản thân, và suy nghĩ, tự hỏi bố mẹ thật của mình là ai. Kazuma... đôi lúc cũng muốn được biết mặt bố mẹ đã sinh ra mình trông như thế nào dù chỉ là một lần trong đời cũng đủ mãn nguyện rồi.

.....

- Mà nhân tiện đây cho tờ hỏi thăm một chút. Hôm nay là ngày nghỉ đúng chứ nhỉ? Không bắt buộc phải đến trường thì sao các cậu không ở lại thị tộc Chân Tổ nghỉ ngơi cho lại sức. Xuống thị trấn loài người ngay giữa trời nắng sáng thế này, thật sự không sao đó chứ?

- À à... về chuyện đó... thật ra thì chúng mình...

- Chỉ là đi mua sắm thôi... đi mua sắm... vì bọn mình muốn tìm hiểu thêm về xã hội loài người... nên nhân cơ hội này bọn mình muốn đi thăm thú nhiều nơi hơn nữa...

Ồ ờ... đó cũng được xem như một lý do cho sự hiện diện của hai người họ. Nếu họ nói là mua sắm, thăm thú xã hội thì mình sẽ xác thực họ đã làm như vậy. Nhưng sẽ có một chút hơi kỳ lạ nếu như đi mua sắm mà chẳng thấy túi đồ nào bên cạnh họ hết. Con gái có lý do của riêng họ, Kazuma tự nghĩ tốt nhất mình không nên hỏi quá sâu.

- Vậy tại sao các cậu lại xuất hiện trước cửa nhà tớ thế? Hướng vào trung tâm thị trấn là hướng ngược lại với nhà tớ kia mà!

Hai cô gái giật thót mình mấy. Xem ra nếu không nói thật thì không được. Thành ra...

- Thật ra bọn mình xuống thị trấn là vì muốn tìm cậu!

- Tìm tớ ư? Chẳng lẽ tớ có mượn gì đó quên trả cho các cậu sao?

- Không phải không phải. Bọn mình đến đây không phải vì lý do như vậy. Chỉ là... chỉ là... Kusanagi – kun, về chuyện của Hiyama – kun!

Giờ thì đến lượt Kazuma giật mình. Cậu ta đang tỏ ra sợ hãi ư? Chắc là thế rồi. Nếu không thì bàn tay Kazuma đã không run rẩy lắp bắp, cảm tách trà còn không vững, muốn rót xuống đất. Hình như là Kazuma vừa nhớ lại một vài chuyện trong quá khứ. Gì mà một vài chuyện, chính xác là cậu ta còn hải việc mình một chọi một với Hiyama, bị Hiyama quăng cho túi bụi chạy không kịp trần trời. Mặc dù Kazuma không bị thương nhiều lắm nhờ vào khả năng lẩn trốn trời ban, nhưng nhiều đó cũng đủ để lại cho Kazuma một ấn tượng rất khó quên... mà khó quên theo ý nghĩa tiêu cực mới khổ.

- Khi đó Hiyama – kun chưa hiểu rõ được mọi chuyện nên là... thành thật xin lỗi Kusanagi – kun. Nếu có thể làm điều gì đó để bù đắp cho sự hiểu nhầm này, bọn mình sẽ làm hết khả năng của mình!

Hebi và Eri lại cúi đầu tập hai, lần này thì là cầu xin Kazuma tha thứ cho Hiyama. Thật sự ra thì Kazuma đã cho qua chuyện này từ lâu rồi. Vì cậu ấy biết tất cả chỉ là sự hiểu nhầm nho nhỏ gây nên hậu quả hơi lớn chút thôi. Không có gì đáng bận tâm nên tha thứ là sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Hơn nữa để cho hai cô gái phải cúi đầu hết lần này đến lần khác, Kazuma cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

- Tớ hiểu rồi. Không để tâm nữa là được thôi. Chính bản thân tớ cũng đang có ý định chủ động giảng hòa với cậu ấy... nếu còn muốn kết bạn với Chân Tổ!

Được Kazuma tha thứ rồi, tâm trạng thật nhẹ nhàng như vừa trút đi được một phần gánh nặng trên vai. Nhưng điều quan trọng là Kazuma đã chịu bỏ qua là điều vô cùng đáng mừng.

.....

- Hai cậu vừa nói sẽ làm hết khả năng của mình để bù đắp đúng không nhỉ? Vậy tớ có điều này muốn hỏi...

- Doctor Kusanagi!

Chưa kịp hỏi xong nửa câu thì bỗng dưng có tiếng ai đó ngoài cổng cứ oang oang không ngừng.

- Doctor Kusanagi. Doctor Kazuma Kusanagi có nhà không ạ?

Ngồi trong nhà, Kazuma ngó ra bên ngoài, dỏng tai thám thính tình hình bên ngoài và thấy rằng nếu cứ ngồi yên trong nhà thì thật không ổn chút nào. Giờ nghỉ là giờ nghỉ, giờ chơi là giờ chơi, và giờ làm việc thì dù muốn dù không cũng phải lết cái mông dậy mà làm việc cho đáng hoàng tử tể. Nếu không muốn bị bỏ lỡ mất món sushi trưa nay thì hãy làm đúng theo những gì Ayame dặn.

Đang đến khúc hay thì bị cắt ngang thế này, Kazuma không khỏi thờ dài ngán ngẫm chán chường.

- Hầy, hôm nay là ngày nghỉ của mình mà sao Onee – chan cứ thích đẩy việc cho mình thế nhỉ... Xin lỗi các cậu, đã đến giờ tớ phải làm việc rồi nên có lẽ... để hôm khác chúng ta tiếp tục nhé!

Kazuma rời khỏi ghế sau khi đã uống xong tách trà buổi sáng. Đã đến giờ cậu ấy làm việc nên Kazuma tiến thẳng ra chỗ cửa với đáng lù lù như ông già.

Hebi và Eri ngó sang nhau tự hỏi, không biết Kazuma đang làm việc gì. Quả thật khi mới bước chân vào căn nhà này, hai cô gái trẻ có nghe phong phanh Ayame nói gì đó liên quan đến công việc của Kazuma. Nên họ cũng thắc mắc một thiên tài trẻ như cậu ấy thì đang làm công việc gì mà... mặc cả áo blouse trắng thế kia.

- Anou, Kusanagi – kun... có thể cho chúng mình được hỏi công việc của cậu...

Kazuma chợt dừng lại. Cậu ấy ngoảnh mặt nhìn hai cô gái trẻ phút chốc.

- Hai cậu... muốn biết công việc của tớ là gì hả?

Hebi và Eri cùng gật đầu không chút suy nghĩ do dự.

Cả bản thân Kazuma cũng cho rằng chuyện này rất đối bình thường, không có gì phải giấu diếm. Hoàn cảnh trẻ mồ côi không biết cha mẹ thật là ai cậu ấy còn nói huych toẹt ra một cách đơn giản như chẳng có gì thì chuyện này cũng đâu phải nghiêm trọng mấy.

- Nếu thế thì hai cậu đi theo tớ. Chịu khó quan sát một chút thì hai cậu sẽ biết ngay thôi!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12

- Bác sĩ Kusanagi, bác sĩ Kusanagi, làm ơn... Robert yêu quý của tôi!

Biết bắt đầu từ đâu đây nhỉ? Có lẽ là từ lúc Kazuma bước chân ra khỏi cánh cửa khi nghe có tiếng ai đó gọi tên mình. Khi Kazuma vừa mở cửa thì đã trông thấy một người phụ nữ đứng tuổi, thân hình có hơi mập mập một chút. Bà ấy mặc một bộ đồ công sở giống như Ayame nhưng lại có màu đỏ, mái tóc đen hơi quăn quăn xoắn lại, mắt đeo kính, miệng đánh son đỏ choét với hai bên má phình qua vì quá “mập mập”. Điểm đặc biệt là trên tay bà ấy có mang theo một chú chó chihuahua lông trắng lai nước nào đó chẳng rõ. Nhưng một chú chó cảnh được mặc áo quần tươm tất, được đeo vòng cổ thì chứng tỏ chó

này là chó đại gia rồi... Mà cần gì nhìn nhận nhiều, bà chủ đeo kính này vốn dĩ là một đại gia nhà giàu sự nhất vùng. Công việc chính của bà ấy là mua bán bất động sản nên nhiều tiền nhiều tài lắm

Vì bà bác i ôi xin xỏ dữ quá nên Kazuma đành phải mở cửa, chuyển hết cả chủ cả chó sang một căn phòng được xây sát ngay bên cạnh nhà. Và ở trong căn phòng đó... thật khó tin khi đó lại là một phòng khám bệnh chuyên dành cho thú vật. Khi Hebi và Eri vừa đặt chân vào, thì bỗng nhiên có một thứ gì đó bay vút qua khiến cho hai cô gái hét lên vì giật mình. Nhưng cái bóng ấy từ từ đậu xuống bên cánh tay phải được đưa lên của Kazuma. Cái bóng đó đích thực là một con đại bàng săn mồi Philippines. Loài đại bàng này vô cùng quý hiếm ở Philippines đang bị đưa vào sách đỏ động vật cần được bảo tồn. Và thật sự con đại bàng này là thành viên danh dự trong vườn bảo tồn động vật quốc gia. Vậy thì lý do vì sao nó lại xuất hiện ở ngay trong nhà Kazuma thế này? Câu trả lời rất đơn giản. Bởi rằng một lẽ tự nhiên rằng vườn quốc gia Philippines đủ tin tưởng giao loài vật quý hiếm này cho Kazuma Kusanagi săn sóc. Nó là đại bàng săn mồi nguy hiểm, nhưng dường như trông nó rất gần gũi với Kazuma, giống như hai người là đôi bạn thân thiết từ thuở nào vậy.

Quay trở lại vấn đề chính, ngoài con đại bàng ấy ra thì trong căn phòng này còn rất nhiều loài vật khác như thỏ, hamster, vẹt, mèo, thậm chí là kỳ đà thần lẫn cũng có tất. Nhìn con nào con nấy cũng đều khỏe mạnh, chắc nịt, thịt đầy ụ, chề chén no lân kỉnh ra ngù một cách thành thoi rảnh đời trông vô cùng đáng yêu. Ngay cả Hebi và Eri cũng đều bị vẻ dễ thương của chúng hấp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên... trừ con vật có cánh, mỏ nhọn, chân cựa đáng sợ đang đậu trên giá chim nhìn chằm chằm về phía hai cô gái như đang canh chừng trộm cắp kia.

Còn về Kazuma, cậu ấy nhận nhiệm vụ kiểm tra chú chihuahua của bà cô áo đỏ vì nghe nói rằng không hiểu sao dạo gần đây nó toàn phát ra tiếng ho lạ. Nếu là bị ho lạ thì chắc đây thanh quản có vấn đề rồi. Chỉ cần kiểm tra một chút là ổn.

- Không sao không sao, có phải dạo gần đây bà bác đã đổi loại sữa cho nó uống không?

- À vâng, chẳng là vừa rồi có mấy người bạn ghé chơi. Họ có cho tôi mấy loại sữa mới nên tôi đã đổi thử cho cháu nó uống!

- Vậy thì không có vấn đề gì nghiêm trọng đâu. Tại cháu nó dùng loại sữa cũ quen rồi, giờ đổi sang loại mới nên cổ họng chưa thích ứng được ngay, các bố cơ bị co thắt lại do axit chạm vào hai dây thanh quản nên mới tạo ra tiếng kêu kỳ lạ. Cứ cho cháu nó dùng thêm một thời gian quen dần là ổn thôi!

- Thế sao, thật cảm ơn bác sĩ, rất cảm ơn bác sĩ!

- Không có gì, giờ thì bà bác có thể đưa cháu về được rồi. Sau ba ngày nữa thì đến đây tái khám nhé!

- Bác sĩ Kusanagi có nhà không, tôi và bé mèo của tôi đến xin tái khám đây ạ!

Vừa mới khám xong cho một bệnh nhân, chưa kịp nghỉ ngơi dùng chút trà thì lại có một người khác đến xin khám bệnh. Kazuma lại lết cái thân ra mở cửa, đón chào một người khác vào trong căn phòng của mình. Bệnh nhân lần này là một chú mèo tam thể đi cùng với một bà cô khác trông mảnh dẻ hơn, ngoại hình bên ngoài cũng đơn giản hơn bà cô پہلے lúc này.

- Bác sĩ Kusanagi. Tôi đưa bé mèo đến tái khám sau khi dùng hết thuốc mà bác sĩ đưa cho đó ạ!

- Vậy à... trông nhóc nó khỏe hơn so với lần đầu rồi. Nào nào, xin chào, tôi là Kazuma Kusanagi, có còn nhớ tôi là ai không?

- Nyaaaa!

Nhìn cách Kazuma chơi đùa với động vật sao thật thân thương, đáng yêu và dịu dàng. Kể cả khi cậu ấy không cười, nhưng từng cử chỉ của cậu ấy, từng hành động của cậu ấy sao thật ân cần, ấm áp. Không một con vật nào lại cảm thấy khó chịu mỗi khi được cậu ấy cưng nựng, vuốt ve, trải lại, chúng đều tỏ vẻ thích thú và xem Kazuma như một người bạn thân thiết với chúng.

Ừ mà khoan. Kazuma nói mình đang phải làm việc theo đúng như lời dặn của Ayame. Cách cậu ấy ăn mặc, cách cậu ấy tiếp chuyện với khách hàng, thậm chí là cách mọi người luôn miệng gọi cậu ấy... chẳng lẽ... Kazuma Kusanagi là một bác sĩ thú y?

.....

- Xong rồi, cháu bị thiếu canxi nên mới hay gầy móng thôi. Nhưng đây cũng là cơ hội tốt để cháu nó mọc móng mới nên không sao. Chỉ cần cho cháu ăn nhiều canxi một chút thì đầu lại vào đấy!

- Vâng, cảm ơn bác sĩ Kusanagi. Vậy cháu xin phép về đây!

Người phụ nữ trẻ đưa chân một chú mèo đen lên vẫy vẫy với nụ cười rất dễ thương đáng yêu.

- Ủ, về mạnh giỏi và nhớ ăn uống đủ chất nhé, Shiro – kun!

Sau khi người phụ nữ ấy dắt chú mèo đen mập ụ của mình rời khỏi phòng khám tại nhà của Kazuma, thì đó cũng là ca khám bệnh cuối cùng, vậy là bây giờ Kazuma đã có thể nghỉ ngơi một chút rồi.

- Haha, hôm nay bệnh nhân đến khám nhiều hơn mình dự kiến. Vậy ngày thường thì Onee – chan phải tiếp trung bình là bao nhiêu người nhỉ?

Vì thấy Kazuma đã được nghỉ xả hơi nên Hebi và Eri mới dám gắng hỏi.

- Anou... Kusanagi – kun, cho phép bọn mình hỏi điều này. Công việc của cậu...

- À, như mấy cậu thấy đấy, công việc tại nhà của tớ chính là bác sĩ thú y. Các cậu xem, tất cả những con thú ở đây, một phần là từ những người chủ của chúng để lại cho tớ săn sóc, con nào có dấu hiệu sức khỏe tốt thì tớ chuẩn bị trà cho chủ chúng. Phần còn lại thì đều là động vật hoang dã bị thất lạc từ trên núi xuống. Tớ cũng nhận trách nhiệm chăm sóc và tìm xem có ai chịu làm nuôi chúng hay không. Nhưng vì còn dở dang việc học nên tớ chỉ có thể làm vào hai ngày thứ bảy và chủ nhật thôi. Bình thường thì Onee – chan sẽ đảm nhiệm, cho ăn và chăm sóc chúng!

- Heh, quả là một công việc cao cả... Nói như vậy thì con đại bàng kia...

Con đại bàng Philippines bất chợt sải cánh phóng lên từ giá đỡ làm cho hai cô gái của chúng ta giật mình dột hai. Nó cứ bay vòng vòng khắp căn phòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống vai phải Kazuma.

- Chỉ riêng duy nhất anh chàng này lại đến từ một nơi rất xa xôi. Nói thế nào đây nhỉ. Cách đây nửa năm, nhân viên từ vườn quốc gia Philippines đã mang nó đến đây nhờ tớ săn sóc một thời gian vì hình như nó đang có biểu hiện muốn đập đầu vào tường. Loài đại bàng thường hay có thói quen sà xuống mặt đất để chộp lấy con mồi. Nên thì thoảng vài con không làm chủ được vận tốc, đập đầu xuống đất là chuyện bình thường mặc dù có chút hi hữu. Anh chàng này đã sống chung với tớ suốt nửa năm qua, thời gian đầu cũng thương tật nhiều kiểu lắm. Nhưng cuối cùng rồi thì cũng trở thành bạn tốt của nhau!

- Heh, Kusanagi – kun được nhiều loài vật yêu quý thật. Không chỉ thế, mọi người xung quanh cũng rất quý trọng cậu nữa!

- Ấy là vì tớ nhận nhiệm vụ sức khỏe cho chủ cưng của họ nên quen thôi. Tớ... rất thích động vật. Nghe mẹ tớ báo rằng khi xưa trước khi cô nhi viện nhận nuôi hai chị em tớ, thì họ đã trông thấy một con chó sói lần quần lướt đi mất sau khi để hai chị em tớ trước cửa. Tớ biết họ chỉ nói đùa rằng chính con sói ấy đã mang hai đứa đến cô nhi viện nhưng mà sâu trong lòng... tớ rất ngưỡng mộ và yêu thích động vật. Thế nên tớ đã học hỏi rất nhiều, với ước mơ sau này trở thành một bác sĩ thú y!

- Trở thành bác sĩ thú y... Không phải ước mơ của cậu là trở thành nhà khoa học ư?

- Trở thành nhà khoa học... cái đó chỉ là một chút biến cố xảy ra ngoài ý muốn thôi... chỉ là chút biến cố ngoài ý muốn, haha. Chị của tớ, Onee – chan, bố mẹ nuôi của tớ, tất cả đều xuất thân từ It. Harm Sokyuran đó!

- Heh, ngôi trường đào tạo ra các thiên tài ấy... tất cả người nhà cậu sao?

- Ủ, tất cả. Trước khi đến với nhau, bố mẹ nuôi tớ từng là học sinh It. Harm Sokyuran. Tớ không rõ danh hiệu của bố là gì vì sau này khi ra trường, ông ấy liền mở một công ty dầu khí riêng và giờ thì rất nổi tiếng. Tớ chỉ nhớ danh hiệu mà mẹ đạt được là Pasteur, vì bà ấy là viện trưởng viện y học hiện đại trong thành phố!

- Vậy còn chị cậu thì? Hồi còn là học sinh thì chị cậu đã đạt danh hiệu gì?

- Về Onee – chan... danh hiệu mà chị ấy đã đạt được khi còn học ở It. Harm Sokyuran... là Darwin, nhà khoa học đã chứng minh thành công thuyết tuyệt hóa ở động vật cũng như con người!

.....

- Eh, người nhà Kusanagi ai ai cũng đều là thiên tài hết. Vậy là ước mơ của cậu sau này được trở thành bác sĩ. Vậy còn...

- Xin lỗi, Kusanagi – sensei có nhà không ạ? Tôi mang con mèo nhà tôi đến xin tái khám ạ!

- À vâng, mời vào!

Cứ nghĩ là hết rồi nhưng thực chất lại không phải. Vị khách tiếp theo bất Kazuma phải tiếp đón là một người phụ nữ khác mang theo một chú mèo trắng mập mập đến nỗi nhắm tịt cả mắt. Người phụ nữ ấy bế bé mèo trên tay và đưa cho Kazuma.

- Xin lỗi vì đã làm phiền bác sĩ. Tôi biết giờ này bác sĩ đang dùng trà trưa nhưng mà... con gái tôi cứ nằng nặc đòi bác sĩ khám cho con mèo của nó nên là...

- Không sao không sao đâu. Cu cậu này hình như trước đây từng bị gãy chân phải không?

- Dạ vâng, bác sĩ có khám và nói rằng cho nó ăn thêm cá thịt để bồi bổ dưỡng chất. Tôi đã cho nó ăn và đúng là nó có khỏe hơn trước đây ạ. Nó đã có thể đi đứng lại như bình thường nhưng con gái tôi vẫn cứ lo, nên tôi mang nó đến đây nhờ bác sĩ khám giùm!

- Trẻ con đúng là yêu động vật nhì. Bé ở nhà lo cho cu cậu này cũng phải. Vậy để tôi kiểm tra xem còn gì đáng bận tâm không nhé!

- Trăm sự nhờ bác sĩ!

Nhìn cách Kazuma làm việc, vừa chuyên tâm, vừa dịu dàng, vừa nhỏ nhẹ dễ mến dần cho gương mặt vẫn chẳng chịu cười lên gì cả. Nhưng cũng đủ khiến cho Eri phải mãi hướng về cậu ấy thật chăm chút từng tí từng tí. Có gì đó ở Kazuma làm Eri cứ phải tò mò. Cậu ấy chỉ là một con người bình thường, cậu ấy không có sức mạnh như Chân Tổ, cậu ấy cũng không có năng lực đặc biệt như Chân Tổ, nhưng cậu ấy vẫn rất tuyệt vời. Không hiểu lý do vì sao, cứ trông thấy Kazuma, trái tim trong lồng ngực Eri cứ đập lên liên hồi... giống như có ai đó đang thúc giục cô ấy phải nhanh lên... nhưng nhanh lên về điều gì...

Còn Hebi, trong đôi mắt của Hebi, Kazuma rất bình thường... không, Hebi cũng phải thừa nhận cậu ấy có hơi chút khác thường, cả về tính cách cũng như trí tuệ, thậm chí là cả về hoàn cảnh gia đình cũng chẳng ai dám nghĩ đến. Ngoài những điều đó ra thì Kazuma cũng chỉ là một chàng trai 14 tuổi bình thường, trưởng thành hơn so với những đứa trẻ khác, và gần như đã có được một công ăn việc làm ổn định đáng hoàng. Điều Hebi đề tâm chính là thái độ của Eri dành cho Kazuma kia. Cách Eri lặng nhìn Kazuma, cách Eri nói chuyện với cậu ấy với vẻ hào hứng phấn khởi... Có lẽ vì lý do đó đã khiến cho Kazuma và Hiyama phải đánh nhau. Hiyama đối với Eri và Eri đối với Kazuma...

.....

- Anou, cho hỏi, Kusanagi – sensei...

Lại thêm một bệnh nhân khác cần được gặp bác sĩ Kazuma gấp. Lần này thì là một ông lão dắt theo một chú chó beagle Đức gõ cửa.

- Sensei, tôi mang anh chàng Lu này đến tái... ời trời, bác sĩ đang làm việc sao. Xem ra tôi làm phiền bác sĩ mất rồi!

- Hanada – san, xin lỗi, phiền bác chờ một chút ạ. Cháu sẽ khám cho Lu ngay sau khi xong cu cậu này đã!

- Cứ từ từ thôi bác sĩ. Tôi đây cũng không gấp gáp gì đâu, chỉ là mang anh chàng này đến tái khám thôi. Mà phải công nhận một điều là Kusanagi – sensei giỏi thật đó chứ. Còn nhỏ như vậy mà đã có bằng chứng chỉ bác sĩ thú y toàn quốc rồi. Tôi là tôi quyết không đưa anh chàng này cho bất kỳ bác sĩ nào ngoài Kusanagi – sensei. Hơn nữa cậu này dường như chẳng thích ai chạm vào trừ bác sĩ Kusanagi cả!

- Ấy, bác nói thế thì các bác sĩ thú y xem như mất việc hết rồi còn đâu. Cháu chỉ là may mắn nên được mấy cậu nhóc này yêu quý, chịu để yên để cháu chạm vào người thôi!

- Đừng khiêm tốn như vậy bác sĩ. Ai mà không biết ở thị trấn này, chỉ duy nhất bác sĩ là người được động vật yêu quý. Sau khi bác sĩ mở phòng khám tại nhà, thì hầu như gia đình nào cũng nuôi động vật và đều mang đến cho bác sĩ khám. Nhiều người còn đồn thổi bác sĩ chữa bệnh cho chúng mất tay lăm. Nhìn xem, ai ai cũng đều hạnh phúc khi được bác sĩ khám cho còn gì!

Nhìn mặt tò của con mèo mập và con chó đang ngồi thè lưỡi hồng hộc. Quả thật sức hút của Kazuma đối với động vật là rất lớn. Ngay cả giống chó Beagle, giống khó gần gũi nhất cũng phải nằm rạp sát đất ngay khi Kazuma sờ vào cằm nó.

Kazuma thật sự được nhiều người và động vật ở thị trấn này yêu quý thật đấy. Cậu ấy nổi tiếng đến mức khiến cho Hebi và Eri phải cảm thấy chút ghen tỵ.

.....

- Kusanagi – sensei có nhà không ạ?

Kia, khách lại tiếp nối nhau kéo đến một lúc một đông dần hơn. Chẳng phải ca làm buổi sáng của Kazuma đã kết thúc rồi sao mà khách cứ đến nườm nượp thế này? Mỗi người mang theo một con vật khác nhau, nào là chó, mèo, vẹt, hamster, thậm chí có người còn mang theo cả lợn, gà và rùa cạn. Một số gia đình giàu có hơn thì chơi luôn cả trấn hay tình tình là chuyện bình thường. Nhưng dù là người giàu hay người thường, thì tất cả đều phải xếp hàng, ngang như nhau mỗi khi đến phòng khám của Kazuma.

Nói gì thì nói số lượng khách hàng đến đây hôm nay quá nhiều rồi. Và một mình Kazuma sẽ phải tiếp đón lần lượt lần lượt. Chắc cực khổ cho cậu ấy lắm đây khi một phút để nghỉ ngơi cũng chẳng có. Ngay cả khi có bạn cùng lớp ghé chơi, cậu ấy cũng không có thời gian tiếp đãi đáng hoàng, khổ thân cậu ta.

Trước hoạt cảnh này, Hebi và Eri thì thầm với nhau vài thứ. Rồi sau đó...

- Kusanagi – kun, bọn mình có thể mượn nhà bếp được không?

Kazuma ngoái cổ lại nhìn hai cô gái có hơi khó hiểu. Mượn nhà bếp để làm gì? Điều quan trọng là dường như họ thật sự cần dùng đến nhà bếp chứ không phải đùa cho vui.

- Ừ, hai cậu cứ tự nhiên!

Không biết họ mượn bếp để làm gì nhưng thôi cứ kệ đi, chuyện con gái không nên hỏi quá sâu lại khiến họ khó xử nữa thì mệt. Bây giờ chuyên môn của mình là tập trung vào những vị khách này.

.....

Độ khoảng vài ba phút sau thì Hebi và Eri bước vào phòng khám như thuở ban đầu. Nhưng lần này họ còn mang theo một chiếc xe đẩy thường thấy trong các nhà hàng mỗi khi bồi bàn mang đồ ăn ra cho khách. Chiếc xe đẩy này là do Ayame mang về sau một lần công ty chị ấy thanh lý toàn bộ đồ cũ, sửa chữa tất cả đồ đạc mới. Ayame chỉ xin mỗi cái xe đẩy này về để làm trà và bánh phục vụ tận tình cho Kazuma mỗi khi cậu ta vui đầu vào nghiên cứu học hành.

Hebi và Eri thấy chiếc xe này để ngay sát tường nhà nên lấy ra tận dụng luôn một chỗ. Hai cô gái trẻ xin mượn bếp chính là để pha trà, làm một chút bánh ngọt mang ra mời những vị khách đang phải chờ đợi đến lượt khám của mình.

- Bọn cháu có một chút trà và bánh gọi là nhắm miệng cho vui. Mời mọi người dùng thử ạ!

Trà và bánh đã làm xong rồi, hai cô gái đã cố gắng hết sức để làm ra những chiếc bánh bích quy. Mặc dù không đẹp được như của Ayame nhưng mà... đầu sao đối tượng họ mời lại là con người bình

thường. Mà từ trước đến nay mối quan hệ giữa con người và Chân Tổ thì không được tốt cho lắm. Thế nên... Hebi và Eri cũng có chút lo lắng. Nhưng thật không ngờ...

- Ara ara, có bánh ngọt và trà nữa này. Phòng khám của Kusanagi – sensei thật thân thiện và hiếu khách quá!

- Châu gái ơi, cho lão già này một tách trà nóng nào!

- Cả tôi nữa, a, nhớ thêm một chút bánh quy nhé!

Vậy là hai cô gái trẻ của chúng ta cũng có việc để làm rồi. Hebi và Eri nhanh chóng mang trà và bánh đến mời từng vị khách với vẻ chút cuồng quyết. Nói thẳng ra thì mọi việc diễn ra ngoài sức mong đợi của họ. Cục thì có cục khi hết chạy sang trái thì lại chạy sang phải, nhưng đôi lại rất vui khi trông thấy từng nụ cười trên môi khách hàng khi họ khen trà bánh rất ngon. Có ai mà ngờ được rằng làm bánh và trà cho con người lại vui như thế. Đây chắc chắn sẽ là một trải nghiệm thú vị nhớ đời của họ.

Xem ra không còn gì phải lo nữa rồi. Thú thật thoát đầu Kazuma cũng lo lắng thắc mắc không biết liệu mọi người có chấp nhận hai người họ hay không. Nhưng xem ra bây giờ thì không cần phải quan ngại gì nữa. Chuyện là như vậy đây. Đúng là mối quan hệ giữa con người và Chân Tổ chưa được cải thiện, nhưng không phải lúc nào cũng gay gắt như vậy đâu. Có những người không thích Chân Tổ, thì cũng sẽ có người yêu thích Chân Tổ. Thế nên không việc gì phải lo sợ hay ngần ngại.

Cuối cùng thì đã xong, lần này thật sự là kết thúc rồi vì ngay khi vị khách hàng và bệnh nhân cuối cùng vẫy tay chào tạm biệt bác sĩ thì cũng là lúc Kazuma nhanh chóng kéo sập cửa phòng khám lại và treo tấm bảng “Nghỉ làm” ngay bên ngoài. Cậu ta cũng biết sợ chứ. Làm việc quần quật nguyên cả một buổi sáng như thế, là người trưởng thành cũng còn phải hoảng hồn nữa. Chính vì chịu đựng không nổi nên Kazuma quyết định nghỉ làm sớm, mặc cho rất có thể mình sẽ mất phần Sushi trưa nay.

- Xin lỗi. Hai cậu hôm nay đến chơi nhà vậy mà rút cuộc tớ lại để hai cậu phụ giúp công việc thế này... thành thật xin lỗi!

- Không sao không sao đâu mà. Bọn mình cũng có lỗi khi đến mà không gọi cho cậu, nên làm phiền đến giờ làm việc của cậu. Nhưng mà đổi lại, được giúp mọi người thật là thích phải không Hebi – chan?

- Ừ!

Quả thật mà nói, để được giờ nghỉ sớm thế này thì tất cả đều nhờ có Hebi và Eri phụ giúp. Tuy họ chỉ đơn giản là mời trà cho khách hàng chờ đợi, nhưng Kazuma rất rất biết ơn họ. Có họ bên cạnh, khiến cho công việc của mình nhẹ nhàng đi phần nào. Kazuma tự nghĩ mình cần phải làm gì đó để trả ơn hai người họ. Có lẽ mời họ ra ngoài dùng bữa trưa cũng là một sự lựa chọn hoàn hảo. Đầu sao thì bao tử mình cũng đang réo lên liên hồi rồi.

- Để cảm ơn, nếu hai cậu không chê thì liệu chúng ta có thể...

- A, mình quên mang chiếc xe đẩy vào trong nhà kho cất rồi. Ngay cả ăm trà và bánh vẫn còn trong phòng khám nữa!

Dường như Eri đã quên bém đi mất là phải dọn dẹp những tách trà khách đã uống xong. Có bé chột nhận ra mình vẫn còn để chiếc xe đẩy trong phòng khám của Kazuma. Mượn đồ mà quên trả như vậy thì thật không phải chút nào.

- À, cái đó, cứ để ở đấy đi, tớ sẽ dọn sau. Cậu không cần...

- Không được, mẹ mình có dặn rằng khi mượn đồ của ai đó xong thì phải trả lại về đúng nơi đúng chủ. Nếu không thì người ta sẽ không cho mượn nữa!

Kazuma chỉ ngó ý rằng mình sẽ dọn dẹp sau nên Eri không cần phải mất công đi tới đi lui đi ra đi vào làm gì. Eri là khách nên chỉ cần ngồi chơi xơi nước là được rồi. Nhưng không ngờ Kazuma lại bị Eri “quật” lại một cú đẩy bất ngờ.

- Mình đi một lát sẽ quay lại ngay!

Thế là Eri vụt chạy đi mất, để lại đây, ngay tại căn phòng khách chỉ còn mỗi Hebi và Kazuma. Nhưng có lẽ hai người họ không nhận ra hoàn cảnh hiện tại vì họ vẫn còn đang dõi theo Eri cho đến khi cô ấy biến mất hoàn toàn sau cánh cửa và khi Kazuma mở lời đầu tiên.

- Hoshikaze khiến tớ nghĩ đến Onee – chan. Onee – chan... là người lúc nào cũng sôi nổi, hoạt bát, hoàn toàn trái ngược với tớ. Lần đầu tiên khi tớ chuyển về đây ở chung, cũng như lần đầu tiên mọi người xung quanh biết chúng tớ là chị em ruột, họ đều có đôi chút băn khoăn tớ có thật sự là em trai chị ấy hay không. Vì tính cách, màu tóc hay sở thích của cả hai đứa thật sự quá ư khác nhau. Nhưng rồi Onee – chan chỉ cười như thể đùa cợt. Chị ấy ôm lấy tớ và tự hào khoe rằng mình có đứa em trai ngoan ngoãn đáng yêu. Onee – chan lúc nào cũng lạc quan yêu đời như vậy. Nên trông thấy Hoshikaze hiện tại, làm tớ nghĩ đến Onee – chan!

- Kusanagi – kun... có vẻ như rất yêu quý Onee – chan của mình thì phải!

- Ừ... có lẽ vì từ khi biết được rằng Onee – chan là người thân ruột thịt duy nhất... tớ càng quý trọng Onee – chan hơn!

Cũng đúng thôi nhì. Đầu cho bố mẹ hiện tại có tốt với chị em họ bao nhiêu thì suy cho cùng đó cũng chỉ là bố mẹ nuôi mà thôi, không giống như cảm giác ruột thịt giữa Ayame và Kazuma. Đường nhiên Kazuma cũng rất biết ơn bố mẹ nuôi vì người xưa có câu “Công sinh không bằng công dưỡng”. Nhưng dù sao thì... ruột thịt máu mủ vẫn trên tất cả.

Nhưng Kazuma và Hebi đang nói về Eri kia mà, sao một hồi lại chuyển về gia đình Kazuma là thế nào.

- Eri – chan lúc nào cũng vui vẻ hoạt bát như Kusanagi – kun thấy. Nhưng cậu ấy chỉ tỏ ra tự nhiên trước những người thân thuộc với cậu ấy. Bình thường, Eri – chan khá nhút nhát, cậu ấy sợ tiếp xúc với người ngoài tộc và dường như chỉ biết trốn miết trong nhà với mấy cuốn sách mình thích. Nên mình cũng có đôi chút thắc mắc rằng tại sao trước biết bao nhiêu người, chỉ duy nhất Kusanagi – kun lại không khiến cho Eri – chan sợ hay e thẹn!

- Là vì chúng ta học cùng chung một lớp chẳng?

- Đó cũng được tính như một khả năng, hoặc do Kusanagi – kun là danh nhân Einsteins mà Eri – chan thắm ngưỡng mộ. Nhưng bất kể vì nguyên nhân gì, thì Eri – chan chịu mở lòng với Kusanagi – kun là điều không thể bàn cãi!

- Cậu cảm thấy phiền về điều đó ư?

Hebi nhẹ lắc đầu.

- Không, Kusanagi – kun lại là một trường hợp đặc biệt. Chân Tổ chúng mình có giác quan thứ 6 nhạy bén hơn người thường nên có thể cảm nhận được ai tốt ai xấu rất rõ ràng. Tuy nhiên, cũng sẽ có một số Chân Tổ không tin vào giác quan thứ 6 mà chỉ quan tâm đến trực giác của bản thân, điển hình như Hiyama – kun chẳng hạn!

Có hơi rùng mình rồi đấy. Tự nhiên nhắc đến cậu ta làm gì để Kazuma cảm thấy chút nặng nề áp lực trên đôi vai.

- Nhân tiện nói về Chân Tổ, cái cậu Kinozuka đó... Không hiểu vì lý do gì mà cậu ta có vẻ như đang rất căm phẫn tớ thì phải. Chẳng lẽ tớ đã làm gì khiến cậu ấy nổi giận đến mức muốn dằn cho tớ một trận nên thân ư?

- Không... không phải do Kusanagi – kun đâu. Đây chỉ là một chút khúc mắc giữa bốn người chúng mình thôi. Từ trước đến nay, Hiyama – kun luôn bảo vệ Eri vì tính nhút nhát của Eri. Có thể nói, Eri lúc nào cũng bám theo sau Hiyama – kun như hình với bóng. Vậy mà giờ đây, Eri giống như đã không còn cần Hiyama – kun bảo vệ nữa. Cậu ấy không còn đứng phía sau Hiyama – kun mà đã chủ động nói chuyện và kết bạn với Kusanagi – kun. Cảm giác người bạn thuở nhỏ rời xa mình, lại thêm tính khí Hiyama đã không thích con người từ xưa nên là...

- Nên nguyên nhân là vì tớ lấy mất Hoshikaze khỏi sự che chở bảo vệ của cậu ta nên tớ mới bị cho ăn đòn suốt chết sao. Đáng sợ thật. Nhưng sẵn sàng ra tay với một người thường như vậy, chứng tỏ cậu ta

rất lo lắng cũng như rất quan tâm đến Hoshikaze đó chứ!

- Ủ, Hiyama – kun... bẻ ngoài tuy cộc cằn, thô lỗ, nóng nảy, nhưng tất cả những gì cậu ấy làm đều vì người khác. Những ai không hiểu được cậu ấy đều nghĩ Hiyama – kun là người khó gần gũi và dễ nổi nóng dù chỉ là chuyện nhỏ nhất. Nhưng mình có thể đảm bảo rằng Hiyama – kun rất tốt và sẵn sàng che chở bảo vệ cho kẻ yếu hơn. Hiyama – kun... thật sự là một anh hùng đối với thị tộc Chân Tổ!

Kazuma thoáng để ý thấy sự nhẹ nhàng, dịu dàng hiện trên gương mặt Hebi ngay tại thời điểm này. Không có ý gì nhưng dường như sắc thái của Hebi có chút đặc biệt khác hơn lúc bình thường khi nhắc đến Hiyama.

- Shimikaze... cậu có vẻ am hiểu rất rõ về Kinozuka... Cậu thích Kinozuka à?

Hebi đứng hình trong vài giây để phân tích từng câu từng chữ Kazuma vừa cất lên khỏi miệng. Sau đó, cô bé tóc trắng bạch kim từ từ mở tròn to đôi mắt đỏ rực như viên Ruby hồng với nét ngượng đỏ kèm theo sự luống cuống ngại ngùng trên gương mặt.

- Thích... thích... Hiyama – kun ư... Làm sao... làm sao...

- Đã có ai từng nói cậu rất giống như một người mẹ của Hoshikaze chưa? Nếu Kinozuka chăm lo cho Hoshikaze như một người bố thì đặt cậu ở vị trí người mẹ cũng không phải quá vô lý đâu. Tớ biết chỉ nhiều đó lý do thì hoàn toàn khắp khiêng, không có cơ sở nhưng thật sự mà nói thì... chỉ cần bấy nhiêu lý do thôi thì ai cũng có thể trông thấy cảm xúc của cậu đối với từng người là như thế nào. Đối với Hoshikaze, hay là đối với Kinozuka nữa!

- Tại sao những điều Kusanagi – kun vừa nói... lại khó tin đến như vậy?

Kazuma cứ chăm chăm Hebi còn đang ngập ngừng xấu hổ bằng gương mặt không đổi. Gương mặt đóng khung của Kazuma từ trước đến nay vẫn cứ như vậy, dù rằng trong mọi hoàn cảnh nào thì nó vẫn cứ như thế. Nên đôi khi chẳng ai có thể hiểu được cậu ấy đang suy nghĩ hay có cảm xúc ra sao.

- Xin lỗi, này giờ tớ toàn bịa đặt ra đó, hô hô hô!

Ngay cả lúc cười, gương mặt Kazuma vẫn chẳng biến sắc. Chỉ có mỗi Hebi là người xấu hổ gấp đôi khi biết mình vừa bị Kazuma chơi xỏ một vỏ khá đau và thấm. Kazuma bình thường là người chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu, vào công việc, nhưng thì thoảng, cậu ấy cũng biết chọc ngoáy đá xoáy đau lắm. Hebi bắt đầu có ấn tượng không tốt với Kazuma rồi. Quả nhiên cậu ấy không hề đơn giản tí nào.

- Nhưng tớ có thể thấy rằng cảm giác của cậu dành cho Kinozuka là thật!

- Mình... cảm giác này đối với Hiyama – kun... nhưng mình chỉ mong nếu nó không phải là sự thật thì tốt biết bao!

- Tại sao? Thích Kinozuka có gì mà không tốt?

- Bởi vì... bởi vì chúng mình là bạn thân của nhau từ nhỏ. Bao nhiêu chuyện vui nỗi buồn, bao nhiêu bí mật bọn mình cùng chia sẻ cùng nhau. Nếu như bây giờ... nếu như bây giờ đột nhiên mình lại nói thích Hiyama – kun thì mọi thứ sẽ đảo lộn lên hết... mình không muốn bọn mình không như ngày xưa. Mình không muốn...

- Không phải là cậu không muốn mà là vì cậu đang lo sợ!

- Eh!

- Theo nghiên cứu của một nhà tâm lý học thì nỗi lo sợ xuất phát từ một sự vật hiện tượng xảy ra không bình thường hay không giống với những gì ta thường nghĩ. Đó cũng là một trạng thái phản xạ hiển nhiên đối với một cô gái nhạy cảm như cậu. Tớ và Onee – chan, đôi lúc cũng thường hay tâm sự cho nhau nghe nhiều điều. Và đôi lúc, tớ cũng cảm giác rằng Onee – chan vẫn còn đang giấu tớ điều gì đó mà tớ chẳng hề hay biết. Đã là con người thì có một hai bí mật cũng đâu thành vấn đề... Ủa mà này giờ tớ đang nói gì thế nhỉ? Hình như lạc đề mất rồi... xin lỗi. Nói chung, chỉ vì lo sợ mối quan hệ giữa các cậu bị thay đổi mà cậu sẵn sàng bác bỏ phủ nhận đi cảm giác của chính bản thân mình. Điều đó có đáng không? Tớ lại thấy phương cách chọn lựa của cậu đưa ra là vô cùng thiên cận. Nói theo ngôn ngữ của Kozue thì là nó “rõ vô văn”!

Đến đây thì Hebi đã thay đổi thái độ hoàn toàn. Hebi cảm thấy khó chịu trước lời nói của Kazuma và bắt đầu phản ứng mạnh mẽ đáp trả. Không còn là một Hebi điềm tĩnh, nhẹ nhàng như mọi khi. Đôi lúc sự tức giận sẽ khiến cho mặt tối của người khác phải lộ diện.

- Kusanagi – kun thì biết gì về bọn mình. Suy cho cùng thì cậu cũng chỉ là một con người bình thường...

- Chính vì tớ chỉ là một người bình thường nên cũng chỉ có thể suy nghĩ theo một người bình thường. Và cách suy nghĩ đó chính là cậu đã quá sai lầm khi quyết định quên đi tình cảm ấy và xem nó chưa từng tồn tại. Nếu thật sự tình cảm của con người có thể quên đi dễ dàng như vậy, thì tớ không còn niềm tin vào nhân loại này nữa rồi. Chỉ bằng ném bỏ nó đi, sao không tạm thời cất nó ở một góc nào đó trong tim? Cậu lo sợ nếu nói ra bí mật này thì đoạn dây liên kết giữa các cậu sẽ bị đứt phụt đi ư? Nếu quả thật là như vậy thì sau cùng, tình bạn của các cậu cũng chỉ đến mức đó mà thôi. Còn không thì cứ giữ kín nó trong lòng, đừng tiết lộ. Như tớ đã nói, đã là con người thì có một hai bí mật không thể nói ra cũng là chuyện bình thường!

Trông Kazuma vẫn rất bình thản thường thức tách trà còn đang dang dở của mình. Giờ đây Hebi cũng dần dần hiểu ra lý do vì sao Hiyama lại ghét cậu ta đến tận xương tủy. Cậu ấy... thật sự rất đáng ghét. Cậu ta cứ nghĩ mình là một nhà khoa học, một danh nhân mang danh hiệu Einsteins thì hiểu hết được mọi thứ ư? Không... cậu ta chẳng hiểu gì cả. Tất cả cũng chỉ là lời nói. Con người là vậy mà... nói thì rất hay nhưng thực chất trong tâm thì họ lại có lối suy nghĩ khác.

- Tớ biết giờ này cậu đang nghĩ gì đấy Shimikaze. Kể cả khi cậu dùng răng nanh hay thứ được gọi là siêu năng lực giết tớ giống như Kinozuka đi chẳng nữa thì tớ vẫn sẽ nói một câu thôi: “Tớ không thể nói dối. Và tất cả những gì tớ vừa nói với cậu đều là những suy nghĩ thật lòng. Còn tin hay không thì tùy cậu”!

Giết cậu ta đến mức mọc răng nanh hay sử dụng đến Spejas thì không đến nỗi. Nhưng thật sự cậu ta quá ư là đáng ghét. Hebi không muốn nói chuyện với cậu ta nữa. Cô bé chỉ rời khỏi căn nhà này thật nhanh và về cho khuất mắt. Chỉ có điều...

- Cứ cho rằng Kusanagi – kun nói đúng đi. Vậy thì theo thiên tài Einsteins thì mình phải làm thế nào đây? Mình phải làm gì để vừa có thể chấp nhận được tình cảm này, vừa có đủ dũng khí để đối mặt với Hiyama – kun và Eri – chan? Mình không phải thiên tài như Kusanagi – kun, mình không có bộ não thông minh siêu việt đã chiến thắng Hiyama – kun trong lần làm bài trên bảng. Nói cho mình biết mình cần phải làm gì đi...

- Dừng ở đây được rồi!

Kazuma bỗng dưng đưa một ngón tay ra phía trước làm dấu hiệu.

- Đừng nói đến chủ đề này nữa. Sau này nếu có thời gian thì hãy đến tìm tớ, rồi chúng ta sẽ bàn tiếp. Còn bây giờ thì dừng đề cho cậu ấy biết là điều cần làm trước tiên!

Kazuma có lý do cất ngang chủ đề này bởi vì đó cũng là thời điểm Eri từ phía phòng bên cạnh bước ra với nét phấn khởi trên gương mặt.

- Mình đã dọn dẹp xong ấm trà rồi!

- Vậy à. Cảm ơn nhé Hoshikaze!

.....

- KAZUMA. CÓ NHÀ KHÔNG!!!!

Tiếng ai đó vừa cất lên gọi tên Kazuma ngoài cửa kia. Không biết là ai nhưng chẳng hiểu sao sau khi nghe thấy tiếng gọi đó thì Kazuma mèm chút nữa ngã lăn rụp từ trên ghế xuống đất.

Eri và Hebi ngó sang nhau một vài giây.

- Hình như có bệnh nhân đến tìm Kusanagi – kun thì phải!

Kazuma đưa tay lên gãi đầu sờn sột. Cậu ấy không tỏ ra mấy ngạc nhiên vì biết chắc chắn người đang hét toáng lên ngoài cửa kia là ai. Giọng nói này... làm sao có thể nhầm lẫn được, chỉ duy nhất một người giữa trưa trời trưa chật mới dám hét toáng lên làm phiền người khác mà thôi.

- Không phải bệnh nhân đâu. Người này thì tớ có biết... Và cũng không cần phải ra mở cửa vì Oncee – chan tin tưởng người này đến mức giao cả chùm chìa khóa sơ cua nhà cho người đó mà!

Một người đáng tin đến nỗi được giao chìa khóa nhà Kazuma... Nghe thì có vẻ như hơi chút hoang đường nhưng Kazuma đã nói đúng khi cánh cửa không cần ai ra cũng tự động được mở sang một bên. Và từ bên ngoài, một cô gái trẻ với mái tóc màu nâu hung... một cô gái tưởng chừng lạ lẫm nhưng thực ra lại rất quen thuộc.

- Kazuma, có nhà không? Tớ biết hôm nay Ayame nee đi làm về trễ nên qua mang com trưa cho cậu này!

- Oh, cảm ơn Kozue!

Người đó chính là Kozue, cô bạn thuờ nhỏ cực kỳ thân của Kazuma... À phải rồi, Kozue cũng thường hay có thói quen làm bữa sáng bữa trưa bữa chiều bữa tối, thậm chí là bữa khuya mang qua cho Kazuma mỗi khi Ayame nhờ chăm sóc thằng em vì mình đi làm về không kịp. Dần dần thành thói quen, nên thì thoảng không cần gọi điện nhờ vả, Kozue cũng tự động làm đồ ăn mang sang vì biết hôm nay Ayame có cuộc họp quan trọng, khó có thể về sớm được. Đợi Ayame về đến nhà thì chắc Kazuma chết đói giữa sân rồi.

Nhưng khoan, đây đâu phải lúc nói đến mấy chuyện như ăn uống này nọ. Kazuma chợt quên bém đi mất hai cô bạn Chân Tỏ đang ngồi ngay ở đây, trong khi Kozue lại cực kỳ không ưa Chân Tỏ. Nếu để cậu ấy thấy họ thì... chắc chắn sẽ xảy ra án mạng mất. Và với suy nghĩ như thế, giống kiểu một phản xạ tự nhiên, Kazuma đã lao thẳng ra trước khi cánh cửa hoàn toàn mở ra. Cậu ấy đã kịp thời chặn ngay cửa, che đi tầm nhìn của Kozue.

- Ồ xin chào Kozue. Cậu mang com trưa đến cho tớ phải không. Cảm ơn nhé. Tớ chắc chắn sẽ ăn hết mà nên cậu cứ yên tâm mà về đi!

- Cậu đang làm cái gì thế hả Kazuma? Mới đến mà muốn đuổi tớ về là sao? Có ân ý gì đây?

- Ân ý gì đâu. Chẳng qua là bây giờ tớ đang có một chút chuyện nên... cậu biết đấy, tớ đang nghiên cứu nên không tiện lắm...

Kazuma đang làm trò gì thế không biết. Chẳng lẽ đến bây giờ cậu ta không hiểu rằng vì cả hai là bạn thân của nhau từ nhỏ nên chỉ cần nhìn một cái, Kozue có thể biết được rằng lúc nào Kazuma nói thật hay nói dối sao?. Một người không biết cách nói dối như Kazuma thì có bấy nhiêu đó lý lẽ cũng chẳng thể lừa được một người tinh ý như Kozue đâu. Chắc chắn cậu ta không có nghiên cứu cái gì hết.

- Kazuma, trên đời này có một đức tính được gọi là lòng tin. Một khi đã đánh mất lòng tin rồi thì dù có cố gắng sửa sai đến đâu cũng chẳng thể cứu vãn được gì hết. Chính vì thế, thay vì cứ bịa ra lý do này nọ thì mau cho tớ biết cậu đang giấu tớ cái gì hả?

- Giấu gì đâu... Mà cậu nói đến lòng tin là thế nào? Nghe sao có vẻ trầm trọng quá!

- Tớ không có đùa đâu Kazuma. Mở cửa cho tớ vào nhanh!

Kozue tông cửa thật mạnh, khiến cho Kazuma không trụ được mà văng sang một bên, như thế tạo điều kiện cho Kozue có thể bước vào bên trong. Rồi thì chuyện gì đến cũng đến. Làm sao có thể trốn được khi Kazuma còn chưa giải thích cho họ hiểu. Cuối cùng thì Kozue cũng gặp mặt Eri và Hebi.

Kozue tròn mắt ngạc nhiên.

- Các người...

- To... Toriyama – san!

Đúng như Kazuma dự đoán. Đầu tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó thì trở nên tức giận không hài lòng. Từ trước đến nay, không hiểu lý do vì sao nhưng Kozue hoàn toàn không ưa nổi Chân Tỏ. Đã có lần Tora từng hỏi nguyên nhân thì Kozue chỉ nói rằng không rõ vì sao khi trông thấy Chân Tỏ thì ruột gan cứ như muốn trào ra ngoài. Kozue chỉ muốn xông vào đánh cho một trận bán sống bán chết mới thôi. Vậy nên, khi gặp phải Eri lẫn Hebi, thái độ của Kozue cũng giống hệt như lúc gặp mặt Hiayama và choảng cho cậu ta một trận. Nhưng có lẽ do là con gái với nhau nên Kozue không hành xử cộc cằn mạnh bạo như đối với Hiayama.

- Các người đến nhà Kazuma làm gì? Nếu là muốn trả thù cậu ấy cho bạn của các người thì bước qua xác tôi trước đã. Tôi sẽ bảo vệ Kazuma bằng cả sinh mạng của mình!

Hebi và Eri thì sợ Kozue rõ ra mặt. Tình hình có vẻ không thuận lợi như họ nghĩ. Eri thì sợ quá nên trốn ngay sau lưng Hebi, còn Hebi thì đang tìm cách giải thích.

- Không không... bọn mình không có ý đó. Mặc dù thật sự bọn mình đến vì chuyện của Hiayama nhưng không phải vì muốn trả thù này nọ. Bọn mình chỉ muốn đến xin lỗi Kusanagi – kun thôi!

Nhìn biểu hiện trên mặt cộng với kinh nghiệm đối phó với Kazuma, linh tính mách bảo với Kozue rằng hai cô gái này không hề nói dối. Nhưng do không thích Chân Tỏ ngay từ đầu nên Kozue cũng lấy làm bán tín bán nghi. Muốn biết thật hay giả thì chỉ cần liếc xéo qua Kazuma ngó tâu kia là ra ngay.

- Họ nói thật đấy Kozue. Hai cậu ấy lần lại cả quãng đường xa xôi đến đây chỉ muốn nói lời xin lỗi thôi. Hoshikaze và Shimikaze còn giúp tớ trong phòng khám nữa. Họ thật sự không có ý hãm hại hay ám sát gì tớ đâu. Không tin, cậu có thể kiểm tra xem trên người tớ có vết tích nào của đánh nhau không!

Kozue thờ dài ngán ngẫm. Thờ dài là vì lần này Kazuma nói thật không gian dối nửa lời. Quả nhiên chỉ khi nói thật thì Kazuma mới tỏ ra bình thường nhất.

- Thôi được, nếu như không phải vì trả thù hay gây gỗ gì thì không sao. Nhưng dám bước xuống nơi sinh sống của con người. Các người không thấy rằng mình đã quá tự do tự tại rồi ư? Có thể Kazuma chỉ là một tên dân thôi nhất hành tinh này để bị người khác dụ dỗ. Nhưng ở đây không thiếu gì người sẵn sàng bắt Chân Tỏ vì tư thù đâu. Các người đừng quên rằng giữa con người và Chân Tỏ vốn dĩ không được tốt. Nên tự biết giữ mình đi là vừa!

Kozue không ngăn ngại nói những lời khó nghe hòng chỉ trích hai cô gái. Eri và Hebi tỏ ra phiền muộn rõ rệt, trong khi Kozue lại quá cứng. Cảm thấy bầu không khí không được dễ chịu cho lắm, Kazuma biết rằng tình thế bắt đầu chuyển sang xấu dần.

- Kozue, cậu nặng lời lắm rồi. Người ở thị trấn này rất hiền lành và mến khách. Như lúc này hai cậu ấy giúp đỡ tớ, rất nhiều người thích bánh và trà do hai cậu ấy làm đấy chứ!

- Kazuma, cho đến bây giờ tớ vẫn chưa hiểu lý do vì sao hiệu trưởng cho chúng ta về thị trấn này học. Cứ cho rằng cậu là học sinh cung của hiệu trưởng thì không có nghĩa cậu được tự do làm bất cứ điều gì. Tớ đã tin rằng rồi cậu sẽ ôn nếu như muốn tìm hiểu thêm về Chân Tỏ, nhưng sau vụ việc vừa rồi tớ nhận ra thật quá nguy hiểm nếu để cậu tiếp tục đến gần Chân Tỏ. Nếu như lúc đó tớ không đến kịp, thì cậu có biết hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào không? Cậu rất có thể sẽ mất mạng. Và người đau khổ nhất sẽ là Ayame nee – san. Cậu là thiên tài kia mà. Tại sao những điều đơn giản như vậy cậu lại không nghĩ đến trước tiên?

Nghe Kozue nói như thế, Kazuma cũng bắt đầu trầm tư. Kozue có vẻ như hơi hà khắc khó tính nhưng nghĩ lại thì đúng đấy. Nếu Kazuma có mệnh hệ gì thì Ayame sẽ là người rơi nước mắt trước tiên. Thật sự, Kazuma không muốn vì mình mà khiến người khác phải lo lắng đau khổ. Đúng là cũng có những chuyện mình không thể cứ theo sở thích bản năng mà tiến hành làm theo được. Mình cần phải suy nghĩ thật kỹ lưỡng, thật chín chắn trước khi quyết định hành động.

- Xin lỗi, nhưng bây giờ đã quá giờ bữa trưa của Kazuma. Liệu hai cậu có thể về có được không? Nếu mặt trời lên quá cao, thì các cậu sẽ gặp vấn đề đấy. Mau nhanh chóng về đi!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

- Chúng mình xin phép!

Dù muốn dù không thì Eri và Hebi cũng chỉ biết cúi đầu chào Kazuma rồi rời khỏi căn nhà của cậu ấy sau khi bị đuổi một cách lạnh nhạt tàn nhẫn từ Kozue. Giờ thì họ mới thấm thía được cái cảm giác bị con người ghét bỏ nó như thế nào. Một sự hụt hẫng, buồn bã và cực kỳ shock khi biết có một người bạn học chung một lớp nhưng lại rất ghét và xem Chân Tổ như kẻ thù không đội trời chung. Họ đành phải ra về khi không còn được chào đón như những vị khách nữa.

Bước đi được vài đoạn thì Eri có ngoảnh đầu lại nhìn căn nhà ấy thêm lần nữa với vẻ mặt đầy hối tiếc. Hebi biết rằng Eri vẫn còn muốn được trò chuyện nhiều hơn với cậu ta, muốn được lắng nghe nhiều hơn về cậu ta... nhưng, nếu làm như vậy, Eri không thể hiểu được rằng mình sẽ gây nên một nỗi đau khó chấp nhận cho Hiyama một khi vẫn cứ ung dung với sở thích của bản thân.

- Chúng ta về thôi Eri - chan. Toriyama – san nói đúng đấy. Nếu không nhanh lên trước khi mặt trời lên cao nhất thì chúng ta không thể trở về rừng Himako được đâu!

- Ừ, mình hiểu rồi!

Lần lần đi xa xa dần khỏi căn nhà như những kẻ bại trận. Nhưng họ cũng chẳng thể làm được điều gì hơn ngoài việc không nên làm phiền đến cuộc sống của những con người bình thường. Bỗng dưng cả Hebi và Eri bất gặp một nhân vật rất đối quen thuộc.

- Ôi trời, hai đứa về sớm thế, sao không nán lại dùng bữa trưa cùng với chị và Kazuma?

Ngोảnh mặt sang trái ngoảnh sang phải chẳng thấy ai. Cho đến khi quay lưng lại 180 độ thì mới trông thấy một người phụ nữ với mái tóc xanh lam ngắn đến ngang vai. Giọng nói của chị ta không thể nào nhầm lẫn được bởi rằng Hebi và Eri đã từng nghe nó một lần rồi. Cũng chẳng có gì phải giấu diếm. Người phụ nữ ấy chính là chị ruột của Kazuma, Ayame Kusanagi.

- Dạ thôi, chúng em không dám làm phiền gia đình chị đâu ạ. Hơn nữa, chúng em phải trở về rừng trước khi mặt trời lên đến đỉnh. Nếu không thì bọn em chẳng biết phải tính thế nào!

Thoạt đầu, Ayame cũng tin rằng có lẽ hai đứa nó cần phải trở về núi trước khi mặt trời lên quá cao là thật. Mặc dù Chân Tổ thời nay không sợ ánh sáng mặt trời nhưng không có nghĩa là không bị ảnh hưởng gì. Dẫu sao thì da Chân Tổ vốn ngay từ đầu không thể chịu được ánh nắng mặt trời. Với lại, Ayame cũng không nở lòng nào để hai cô gái trẻ đẹp, làn da trắng trẻo mịn màng như sữa thế kia mà bị cháy xém một vài chỗ thì thật uổng phí... không, không phải uổng phí, mà chính xác là tội nhân nếu có kẻ nào dám làm trầy một vết nhỏ trên nước da ấy.

Lúc đầu thì quan ngại như vậy, nhưng cho đến khi cả Ayame, Hebi, và Eri cùng giật thót mình bởi một giọng nói cất lên thất thanh ngay trong ngôi nhà thân yêu của hai chị em Kusanagi.

- KAZUMA, CẬU LÀ ĐỒ NGU NGỐC ĐÀN THỐI NHẤT THẾ GIỚI NÀY THẬT ĐÓ HẢ?

- Bình tĩnh nào Kozue. Cậu sẽ làm phiền đến nhà hàng xóm xung quanh đó!

Thiệt tình, kiểu này chắc là Kazuma lại làm gì khiến Kozue nổi đình nổi đám lên rồi. Thằng nhóc ấy lúc nào cũng gây gây cái mặt phờ phờ kiểu đó thì không nổi điên mới là lạ. Nhìn cái mặt là đã muốn đánh chết đứng nói gì đến chuyện dội Kazuma chọc vào ổ kiến lửa. Nhưng chỉ riêng sự việc lần này. Với một người có đôi mắt nhìn xuyên thấu được mọi chuyện như Ayame... nhìn biểu hiện của hai đứa trẻ Chân Tổ, cộng thêm sự hiện diện của Kozue có trong nhà. Chắc chắn con giận dữ của Kozue bắt nguồn từ việc hai cô bé Chân Tổ có mặt trong nhà mình đây. Làm sao có thể phủ nhận được một điều rằng Kozue cực kỳ căm ghét Chân Tổ đến tận xương tủy.

- Xin lỗi hai đứa. Kozue lúc nào cũng như vậy nên không cần phải bận tâm gì nhiều đâu. Bởi vì từ trước đến nay, mỗi khi chị rời mắt khỏi Kazuma thì Kozue là người thay thế chị chăm nom cho nó. Thế nên từ lúc nào, Kozue đã trở thành người bảo hộ cho Kazuma, lo lắng chăm chút cho Kazuma như người mẹ đối với con trai. Thành thử đôi lúc Kozue mới tỏ ra khó chịu khó tính với bất cứ ai đến gần Kazuma mà thôi!

- Dạ... dạ vâng...

Nói thế này cũng không ổn. Hoàn toàn không giúp ích được gì trong việc trấn an tinh thần hai đứa cả. Eri và Hebi vẫn còn phiền lòng nhiều. Kozue đã nói gì đó quá đáng vượt ngoài khả năng chịu đựng của người khác rồi thì phải. Thiệt tình, không chỉ mỗi Kazuma mà ngay cả Kozue cũng không kim chế nổi cảm xúc trong lòng, vậy nên mới xảy ra nhiều chuyện đáng tiếc bất người lớn như Ayame phải đứng ra chịu trách nhiệm. Được, đâm lao thì theo lao, thích thì chị đây nhích đến cùng.

- Etou, hai em...

- Hebi Shimikaze ạ!

- Còn em... còn em là Eri Hoshimiya!

- Hebi – chan, Eri – chan, chị sẽ đưa xe chở hai đứa đến chân đỉnh núi. Như vậy không làm phiền hai đứa đúng không?

- Dạ... không cần đâu ạ. Chúng em có thể tự bắt xe buýt về được. Chúng em không dám làm phiền Kusanagi – san thế này đâu!

- Không thành vấn đề. Thật ra chị cũng có việc gần đó nên cho hai đứa quá giang nào phải chuyện lớn!

Hebi và Eri quay sang nhìn nhau tò vò ái ngại. Ái ngại không phải vì sợ Ayame hay không tin vào lời nói của Ayame. Hai cô gái trẻ biết chị của Kazuma là một người tốt, có tấm lòng độ lượng bác ái bao la, nên sẽ không bao giờ có chuyện chị ấy lừa mang hai cô bé đi bán đâu. Họ ngại là vì sẽ sợ làm phiền Ayame bởi Kozue từng nói rằng là Chân Tổ thì đừng nên quá đến gần con người, như thế sẽ làm loạn đi cuộc sống của họ. Hebi và Eri thì không muốn gây nên một đồng hồ đồn cho con người nên... Nhưng Ayame đã chủ định có lời mời như thế. Nếu không đồng ý thì cũng thật vô phép.

- Vậy thì... chúng em xin làm phiền chị!

- Ừ ừ, không sao không sao. Chỉ là trước khi về, hai đứa có thể đi cùng chị đến một nơi được không? Một nơi vô cùng thú vị mà chị chắc rằng hai đứa sẽ rất thích đó!

.....

.....

Hebi và Eri thì cứ để Ayame lo liệu. Nhất định Ayame sẽ đưa hai cô bé về nhà an toàn sau khi hoàn thành xong cái điều kiện gì đó do chính Ayame đề ra. Còn bây giờ thì quay lại một chút về anh chàng bác học trẻ tuổi Einstein coi nào. Vì đơn tiếp hai người bạn chung lớp nhưng lại mang dòng máu Chân Tổ nên Kazuma bị nhận một phiếu “có tội” và hiện đang quỳ dưới sàn sân nhà, đóng tai lên mà nghe Kozue mắng nhiếc.

- Rút cuộc thì cậu còn đầu đất đến bao giờ nữa hả Kazuma? Cậu nghĩ thế nào mà lại để cho hai người đó vào nhà ngon lành như thế? Bộ cậu thật sự thích Chân Tổ đến mức sẵn sàng bán cả mạng sống của mình luôn sao? Cậu thật sự chán thờ rồi à? Kazuma dần thối!

- Bình tĩnh lại Kozue. Với lại, có phải tớ là người dẫn họ vào nhà đâu. Do Onee – chan đó chứ. Bọn cùng lớp đến nhà chơi mà không chịu ra tiếp đón thì không phải quá thất lễ sao? Nếu tớ còn tự giam mình trên phòng thì chắc Onee – chan sẽ không hài lòng với tớ!

- Gezz, đừng có mang Ayame nee – san ra mà dọa nạt. Nói chung, kể từ giây phút này trở đi, cứ mỗi lần cậu chạm mặt với bọn Chân Tổ đó thì phải sát bên cạnh tớ. Nghe rõ chưa hả Kazuma?

- Nếu làm như vậy thì khác nào cậu làm báo kẻ?

- Có nghe không? Hay là muốn nhện bữa trưa hôm nay?

- Hiểu rồi, từ giờ trở đi tớ sẽ bám sát theo cậu mọi lúc mọi nơi. Cho nên làm ơn đừng bỏ dối tớ, tội nghiệp!

Nghe đến việc bị bỏ dối là tên đó sợ lắm. Nếu như trưa nay Ayame về sớm thì may ra còn có sushi cho bữa trưa. Nhưng với tình hình hiện tại thì khó mà cầm cự cái bụng đói dối chị ấy về nên Kazuma không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nghe theo Kozue để có cái ăn. Cuộc đời thiếu thốn lương thực thật là khó khăn.

Có lẽ Kozue cũng biết chỉ cách này mới có thể giữ chân Kazuma và để cậu ấy theo sát bên mình. Nhưng đây cũng chỉ là một phương pháp tạm thời. Rồi sẽ đến một ngày nào đó, Kazuma không còn cần đến sự quan tâm chăm sóc của mình nữa. Một mình cậu ấy sẽ tìm được một con đường để tiếp tục tiến bước. Và cũng rất có thể đoạn đường ấy sẽ chỉ dành cho Kazuma sánh đôi với một người con gái khác không phải Kozue.

Cậu ấy đang trưởng thành hơn. Theo đuổi giấc mơ không có gì xấu nhưng nếu quá cũng trở thành một gánh nặng trên vai những người thân xung quanh. Lý do vì đâu mà Kazuma cứ tỏ ra ngu ngu khờ khờ như thế? Lặng nhìn Kazuma, sâu trong đôi mắt Kozue phản phát một nỗi buồn phiền đầy cô đơn. Kozue chợt nhớ lại thời cả hai còn nhỏ xíu. Cái thời mà Kazuma và Ayame được gia đình Kusanagi nhận về nuôi từ trại trẻ mồ côi, đồng thời cũng là lần đầu tiên Kozue gặp được Kazuma khi hai bên trở thành hàng xóm. Cái thời Kozue và Kazuma thường hay đi chơi chung mỗi khi đi học về. Nhà bố mẹ của Kazuma có một cái nhà kính từng được mẹ nuôi dùng để trồng hoa nay bỏ không đó. Kazuma đã lên lút sử dụng rồi biến cái nhà kính ấy thành khu căn cứ riêng của mình để làm phòng thí nghiệm. Còn thí nghiệm cái gì bên trong đó thì chỉ duy nhất Kazuma mới rõ vì cậu ta là người đầu tiên ra tất cả. Nhưng thì thoảng, Kazuma vẫn hay dắt Kozue đến phòng nghiên cứu bí mật ấy chơi và cũng nhờ thế mà Kozue mới biết rằng nơi đây có trồng rất nhiều chậu hoa với nhiều chủng loại khác nhau.

Kozue có hỏi những chậu hoa này từ đâu mà có thì Kazuma chỉ trả lời rằng tìm được một số hạt giống cũ của mẹ và tự tay trồng đúng theo như chỉ dẫn trong một cuốn nhật ký của mẹ. Lý do Kazuma trồng những chậu hoa này là vì muốn sử dụng những bóng hoa ấy làm thuốc chữa bệnh. Phải... ước mơ của Kazuma là được tiếp nối bước đi của mẹ, muốn trở thành một bác sĩ cứu giúp những con người bị mắc bệnh hiểm nghèo. Không phải trở thành một nhà khoa học, cũng không cần phải là một người nổi tiếng. Chỉ đơn thuần muốn cứu chữa cho những người mắc bệnh đặc biệt là những căn bệnh nan y chưa có phương pháp trị liệu.

Từ đó, Kozue thấy một vầng hào quang sáng chói nở rộ xung quanh Kazuma. Cô ấy ngưỡng mộ một ước mơ to lớn vĩ đại trong tâm trí của một đứa trẻ nhỏ ngây ngô. Nhưng nếu chỉ là mơ ước thì không có gì phải bận lòng. Vì lúc đó, chính Kazuma đã chìa tay nói với Kozue rằng: “Để có thể biến ước mơ của mình trở thành hiện thực, tớ rất cần cậu. Kozue, hãy mãi ở bên cạnh tớ nhé”

Nghe thì cứ như một lời tỏ tình, nhưng chỉ nhiều đấy thôi cũng đủ để Kozue tự quyết định con đường của mình. Phải, con đường mà nàng Edison đã chọn, chính là cùng kẻ vai sát cánh bên Kazuma mãi mãi. Nhưng có lẽ giờ đây, sự quan trọng của Kozue trong lòng Kazuma đã không còn nồng nàn như lúc trước nữa rồi. Cảm giác này... sao thật buồn quá...

- Kozue, tớ biết lỗi mình rồi. Cho tớ ăn được chưa? Dạ đây tớ đang biểu tình liên hồi đây!

Buồn vì mình không còn quan trọng đối với Kazuma là một phần. Nhưng chín phần còn lại đều là do cái bản tính dễ ghét của cậu ấy.

- MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM, TỚ KHÔNG THÊM QUAN TÂM NỮA KAZUMA ĐÀN THỎ!

.....

- Tớ thật sự không biết và cũng chẳng muốn biết. Nhưng nếu lo ngại xem như chưa từng có gì xảy ra thì chắc còn điên hơn. Thế bây giờ hai cậu có gì để biện minh cho hành động của mình không?

Thử quay một chút sang thị tộc Chân Tổ như thế nào. Bây giờ đã là ba giờ trưa, khoảng thời gian mà người dân trong thị tộc vẫn còn trốn miết ở trong nhà để trốn ánh nắng. Một số thì ngủ dưới tầng hầm, nơi không có nổi một tia ánh sáng lam phiến. Nhưng cũng có một số thì lại thức và sinh hoạt bình thường giống như mẹ Eri và gia đình Hebi. Dĩ nhiên không thể không nhắc đến Hiyama lẫn Namehari, những Chân Tổ trẻ tuổi đầu tiên đã thức dậy từ sáng sớm và còn long nhong bên ngoài cho đến giờ. Hai người họ cứ ngồi giữa khuôn viên thị tộc, nơi có đài phun nước đã tắt từ lâu, đồng thời cũng là nơi tụ họp của nhóm 4 người bạn thân với nhau. Hiyama và Namehari cứ ngồi ở đó chờ đợi cho đến khi trông thấy Hebi và Eri cùng dắt tay nhau trở về thị tộc. Nhưng khi về đến làng rồi thì y như rằng, hai cô gái trẻ phải nghe lời mắng nhiếc từ Hiyama đầu tiên.

Lý do vì sao hai cô gái trẻ bị mắng ư? Vì họ đã xuống núi mà không thêm nói với Hiyama nửa câu chỉ là lý do rất nhỏ. Nguyên nhân chính là không biết lúc đi như thế nào nhưng khi về thì Hebi lẫn Eri, mỗi người mang theo một chiếc túi quà khổ sau lưng cùng vài ba phụ kiện lủng củng lỉnh kỉnh khác nhau. May mắn là Chân Tổ có sức khỏe vượt trội hơn so với người thường, chứ với đồng hành lý như thế thì chẳng mấy dễ dàng gì mà vác trên vai mang đi.

Thật sự trước khi xuống núi thì hai người đơn giản lắm, chỉ duy nhất một bộ trang phục như thổ dân trong thị tộc và một chiếc túi nhỏ mang theo vài đồng tiền lẻ con người hay sử dụng. Còn khi về thì cái vẻ giản dị của một Chân Tổ sống trên núi đã biến mất, thay vào đó là vẻ hào hoa chớp nhoáng của lối sống hiện đại qua từng chiếc áo kiểu cách, từng chiếc váy xòe, từng bộ trang phục sành điệu nhất của giới trẻ hiện nay. Hai người họ không còn là những cô gái giản dị miền núi mà chính thức trở thành những cô gái ăn chơi cả rồi. Chính vì sự lột xác đó mới không khiến cho Hiyama chịu để yên.

- Nào, tớ đang nghe lời giải thích từ hai cậu đây, Hebi, Eri. Rút cuộc thì hai cậu đã đi đâu và làm gì thế hả?

- Hiyama – kun... vì một vài chuyện nên bọn mình đã xuống thị trấn của con người. Tội mình chỉ tỉnh đi rồi về ngay trong buổi sáng thôi. Thật không ngờ lại phát sinh ra nhiều thứ ngoài ý muốn!

- Nhiều thứ ngoài ý muốn?

Giờ nghĩ lại thấy còn một mối oái oăm hơn. Thú thật, Hebi và Eri cũng chẳng thích thú khi diện mấy bộ đồ sành điệu dân chơi thế này đâu. Lần đầu tiên mặc áo thun cứ thấy nó lạnh lạnh thế nào. Phải mặc quần jean thì nó cứ cạ vào đầu gối ngứa chết được. Mấy cái vòng đeo trang sức như thế này cũng nặng như đang đeo sắt trên người ấy. Trước giờ chỉ toàn mặc trang phục thị tộc và đồng phục học sinh quen rồi. Phải mặc những thứ ngoài như vậy cảm giác không quen.

Số là để được về nhà, Hebi và Eri phải đi theo Ayame, thực hiện một yêu cầu từ chị ấy. Yêu cầu của Ayame đơn giản lắm. Chị ấy đưa hai người đến một cửa hàng thời trang có ngay trong thị trấn và có nhà ý muốn mua vài bộ đồ dành tặng cho Hebi lẫn Eri. Ngay lập tức, hai cô gái đã từ chối nhưng rồi cũng bị Ayame bắt ép thử hết bộ này đến bộ khác. Vì Ayame thích làn da trắng muốt nõn nà như sữa như tuyết của hai người. Ayame cũng rất thích sự trẻ trung và đôi mắt đỏ rực như viên Ruby quý hiếm ấy nên muốn nhân cơ hội này thử làm nổi bật lên vẻ đẹp đó thêm nữa xem sao. Và quả nhiên không ngoài dự đoán. Với thân hình chuẩn mực đúng chỉ tiêu siêu mẫu, Hebi và Eri... hai cô gái trẻ đã trở thành tiêu điểm chú ý của biết bao nhiêu người sau khi bị bắt ép thử từng bộ đồ khác nhau trong cửa hàng.

Để cam on chuyển ghé thăm này, chủ cửa hàng có nhã ý tặng hết số bộ trang phục họ đã thử xem như chút quà mọn ra mắt. Đúng là quà mọn... Giờ nghĩ lại, hai cô gái còn sợ đến tái xanh cả mặt. Họ chẳng thể nào quên đi được giây phút mà ai ai cũng nhìn chăm chăm về mình với niềm phấn khích trên gương mặt, cả đàn ông lẫn phụ nữ. Xã hội con người sao lại đáng sợ như thế nhỉ?

- Chuyện đó... bọn mình thật sự không muốn nhắc đến đâu, Hiyama – kun!

Nhìn mặt hai người lúc này có lẽ chẳng còn tâm trí đâu mà giải thích cận kề. Thôi bỏ qua vậy, Hiyama cũng hết hứng tra hỏi luôn rồi, mặc dù vẫn còn nhiều điều bất cập muốn được làm sáng tỏ. Nhưng thiết nghĩ Hebi và Eri cũng cần được nghỉ ngơi sau khi thấy cái vẻ mặt bết nê của hai cô gái.

- Chúng ta sẽ nói chuyện này sau!

Chỉ nói có một câu cộc lốc ngắn gọn như thế rồi quay lưng bỏ đi, Hiyama cứ lạnh lùng bước đi cho đến khi khuất bóng hoàn toàn trước tầm nhìn của ba người bạn thờ nhỏ.

Không bị tra hỏi nữa đúng là may mắn. Nhưng Hebi và Eri cũng cảm thấy không phải khi cứ mãi giấu Hiyama chuyện hai người đến nhà Kazuma. Mà nếu nói ra nguyên nhân thật sự họ xuống thị trấn loài người, thì liệu Hiyama có đủ bình tĩnh để không nổi điên lên không? Nếu như ở đó có Kozue không ư ả gì Chân Tổ, thì ngay trong thị tộc cũng có Hiyama cảm phần con người đến cùng cực. Không rõ lý do vì sao nhưng nếu nghe đến con người, thì Hiyama sẽ trở nên lẩn hợc, tàn bạo và cực kỳ bản tính. Biết là nói như vậy có hơi quá nhưng thật sự Hiyama sẽ xấu tính hẳn nếu chẳng may biết được rằng hai người vừa từ nhà Kazuma cũng như đồng đồ kia là từ một cửa hàng thời trang trong thị trấn loài người. Nên thôi cứ im hơi lặng tiếng để mọi thứ trôi qua trong êm ái êm à cái đi.

.....

- Hiyama – kun... thật sự rất lo lắng cho hai cậu. Cả một buổi sáng, cậu ấy cứ đi qua đi lại, tự hỏi không biết hai cậu đang làm gì. Nhưng thiết nghĩ chắc Hiyama – kun cũng đang cố gắng thay đổi lắm rồi. Dù biết hai cậu đã xuống núi, vào thị trấn loài người nhưng cậu ấy vẫn chẳng thêm nổi giận lớn tiếng một câu. Hiyama – kun cũng đang rất cố gắng để sửa đổi cái tính nóng nảy của bản thân mình đó. Vậy nên Eri – chan, đừng giận cậu ấy nữa nhé!

Phải rồi... nhờ Namehari nói thì Eri mới chợt nhớ ra rằng mình và Hiyama đang có một chút xích mích đến nỗi còn chẳng thèm nhìn mặt hay nói chuyện với nhau. Nhưng việc Hiyama đang cố gắng thay đổi bản thân có lẽ Namehari không hề nói ngoa lên một chút nào. Thật sự... thật sự Hiyama đã không nổi xung nổi dóa, hằm hằm tàn bạo như ác quỷ khi biết Hebi và Eri đã xuống thị trấn con người.

Bỗng nhiên Eri cảm thấy Hiyama sao thật âm áp và mạnh mẽ. Không hiểu lý do vì sao nhưng tự dưng Eri lại trông thấy như vậy. Cô bé tự nhủ có lẽ... mình cũng cần phải thay đổi. Mình cần phải nói chuyện thẳng thừng với Hiyama thêm một lần nữa để mối xích mích này được tháo gỡ hoàn toàn. Bản thân Eri cũng đâu thích thú gì chuyện hai đứa cãi nhau đến nỗi không thèm nhìn mặt hay nói với nhau câu nào đâu.

- He – chan, tớ quyết định rồi. Tớ sẽ nói chuyện với Hiyama. Nhất định, tớ sẽ nói chuyện với Hiyama thêm một lần nữa và giải quyết chuyện này mãi mãi!

Không chỉ Hiyama mà ngay cả cô gái Chân Tổ nhút nhát nhất thị tộc cũng đang ngày càng trưởng thành hơn. Phải, ánh mắt cô bé, lòng nhiệt huyết quyết tâm mà cô bé đang thể hiện ngùn ngụt kia... Hebi hoàn toàn có thể an tâm tin tưởng được. Hebi đã đáp trả lại sự kiên quyết ấy bằng một nụ cười hiền dịu như mọi ngày, một nụ cười chan hòa âm áp không khác chi một lời nhủ nhủ rằng: “Mình ủng hộ cậu hết lòng”.

- Ủ, mình hiểu rồi, đừng có quá sức nhé Eri – chan!

Với sự ủng hộ ấy, Eri càng có thêm lòng tin để đối mặt với Hiyama một lần nữa. Và rồi cô bé có mái tóc hồng bồng bềnh đáng yêu ấy đã vút chạy thật nhanh đi tìm Hiyama.

Chỉ còn lại đây Namehari và Hebi, hai người chỉ biết đứng đó, lặng lẽ quan sát từng bước đi của hai người bạn thân đang ngày càng trưởng thành hơn. Chính vì cảm thấy an tâm rằng mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp nên Namehari có thể nở nụ cười đầy mãn nguyện.

- Eri – chan và Hiyama – kun... đã tiến xa được đến mức chúng ta chỉ biết ở phía sau và dõi theo từng bước đi của họ. Sao tớ có cảm giác như họ có thể tự lo liệu cho bản thân được mà không còn cần đến chúng ta nữa thì phải!

- Ủ, Hiyama – kun và Eri – chan... đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cảm xúc của Hiyama – kun dành cho Eri – chan càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Nếu Eri – chan cứ tiếp tục bên cạnh Hiyama – kun. Nếu Hiyama – kun có thể tiếp tục bảo vệ cho Eri – chan... điều đó thật tuyệt vời lắm sao... Nhưng, mình vẫn luôn tự hỏi lý do vì đâu mà Eri – chan không thể nhìn thấy được điều đó? Nó rành rành rõ ràng thế kia cơ mà? Tại sao cái cách cậu ấy nhìn Hiyama – kun lại khác hoàn toàn so với lúc cậu ấy nhìn về phía Kusanagi – kun? Tại sao lại khác xa nhau một trời một vực đến chừng ấy? Mình hoàn toàn không thể hiểu nổi!

Thật ra Namehari biết Hebi và Eri xuống thị trấn là để tìm gặp Kazuma Kusanagi. Namehari biết hết đấy nhưng chỉ là do không muốn nói vì cảm thấy chuyện đó chẳng có gì quan trọng. Namehari có một bộ óc vô cùng nhạy bén, có khi còn nhạy bén hơn cả những Chân Tổ lão luyện khác trong thị tộc. Nhưng cũng vì quá nhạy nên đôi khi cậu ấy cũng có chút lo sợ rằng mọi thứ sẽ diễn ra đúng như những gì mình đã dự tính. Chắc chắn, đã xảy ra chuyện gì đó khi hai người họ gặp được Kazuma Kusanagi nên nét biểu hiện trên gương mặt Hebi hoàn toàn không bình thường chút nào.

- Hebi. Theo như những gì mà đôi mắt của cậu nhìn thấy, Kazuma Kusanagi đó là người như thế nào?

- Thế nào à? Mình cũng không thể nói rõ được một cách cụ thể, nên cũng chẳng biết phải trả lời ra sao!

- Vậy thì cứ chọn một trong hai đáp án sau đây là được rồi. Quan điểm của cậu về Kazuma Kusanagi thiên hướng theo nghĩa tích cực hay tiêu cực?

- Có lẽ là tiêu cực!

- Hiểu rồi, ra là như vậy!

- Kusanagi – kun, cậu ấy cũng chỉ là một con người bình thường thôi đúng không? Kể cả khi cậu ấy được xem như thiên tài bác học gì gì đấy thì suy cho cùng cũng chỉ là con người, hoàn toàn không phải Chân Tổ như chúng ta. Nhưng cậu ta đã nói chính xác những gì mình đã nghĩ trong lòng. Cậu ấy đã biết cảm giác của mình đối với Hiyama – kun, đối với Eri – chan cũng như mọi người xung quanh. Kusanagi – kun không phải Chân Tổ nhưng lại biết rất rõ về những gì mình còn đang hoài nghi... Minh... mình thật sự không thể chấp nhận được một người ngoài như Kusanagi – kun lại tỏ ra hiểu biết tất cả. Mình không thể chấp nhận một người như Kusanagi – kun lại có thể nhìn thấu được tâm can mình như vậy. Hoàn toàn không...

- Một người có thể nhìn được trái tim của Hebi khi Hebi lại là người giỏi trong việc che giấu cảm xúc của mình nhất sao? Kazuma Kusanagi quả là một người vô cùng kỳ lạ nhưng cũng rất đối thủ vị nhì!

- Cậu nói vậy là ý gì Namehari – kun?

- Không có gì, cứ xem như do tớ ra ngoài vào ban ngày nhiều quá nên ánh sáng mặt trời chiếu thẳng vào đầu sinh ra nói nhảm đi. Không có gì, không có gì hết, ha ha!

Nếu như nói Hebi là người giỏi trong việc che giấu cảm xúc của mình thì Namehari cũng được xem như người rất giỏi qua từng câu nói đầy ẩn ý đầy ngụ ý. Không một ai, kể cả những bậc trưởng lão cũng rất khó khăn trong việc thấu hiểu từng lời của cậu ấy trừ khi Namehari – kun có ý định tiết lộ cho họ hiểu. Tất cả những gì cậu ấy thường thể hiện chính là nụ cười trên gương mặt. Ai cũng biết đằng sau nụ cười đó luôn là một lối suy nghĩ nhưng không ai có thể biết rõ cậu ấy đang suy nghĩ đến điều gì. Namehari mới là người bí hiểm nhất trong bộ tứ chơi thân với nhau từ nhỏ.

Không biết Namehari đang muốn nhủ nhủ đến điều gì. Tại sao cậu ấy lại nói Kazuma là người kỳ lạ nhưng rất đối thủ vị? Thật sự không thể hiểu nổi.

Loay hoay vài chuyện linh tinh trong nhà hay ra đầu ngõ nhìn ngang nhìn dọc vài cái rồi quay về, chỉ thoáng một cái, mặt trời chói chang đã lặn dần và hoàn toàn biến mất dưới chân núi nào đó, nhường lại cho nhân gian một màn đêm vô tận. Và như những gì chúng ta đã biết, khi màn đêm buông xuống thì thời khắc của loài quý chuyên hút máu trời dậy. Một thị tộc đầy những Chân Tổ da trắng bệch, mắt đỏ là đây. Người người nhà nhà đều đỏ ra đường chào hỏi, sinh hoạt sau một ngày dài trốn tiết ánh sáng mặt trời, đã đến lúc tỉnh dậy và vẫy tay nói “ngày mới tốt lành” rồi.

Sáng ngủ trong quan tài, tối thì bay lượn vì vu bên ngoài, thế mới đúng chất là Chân Tổ. Chỉ trừ một số thành phần cá biệt chẳng giống ai phải thức nguyên cả buổi sáng và chuẩn bị lên giường ngủ đến sáng mai còn kịp giờ dậy để đến trường. Thú thật chỉ có bốn đứa trẻ ấy là lạc loài nhất trong thị tộc mà thôi. Nhưng biết làm sao được. Vì nhiệm vụ chung sống hòa thuận với con người nên các trưởng lão mới chọn bọn trẻ là những ứng cử viên phù hợp nhất. Thế nên, không giống như những người trong tộc, Eri đã chuẩn bị hết mọi thứ để đi ngủ đây.

- Eri – chan, có thật là mama có thể lấy mấy bộ này không? Chẳng phải chúng đều của con sao?

Nar... biết giải thích thế nào về tình hình hiện tại nhỉ. Chẳng là sau chuyến viếng thăm xuống thị trấn con người rồi trở về thị tộc với một túi lớn trang phục được tặng từ cửa hàng thời trang. Một mình Eri thì không mặc hết mà nếu bỏ đi thì uống quá nên Eri quyết định sẽ mang đi tặng cho hàng xóm. Nhưng chắc cũng sẽ chẳng có ai dùng đâu vì phần lớn họ đều mặc mỗi trang phục riêng trong thị tộc là chủ yếu. Thế là Eri mang tặng cho người mà thân yêu của mình. Trông bà tỏ ra rất thích thú. Makoto – san nói rằng đã từng thấy nhiều bộ trang phục sành điệu như thế này trên ti vi vô tuyến. Vừa mới nhìn thấy thôi, Makoto – san đã đắm ra si mê và cũng có ý định xuống thị trấn tự sắm cho mình mấy bộ rồi. Nay được Eri tặng cho xem như ước mơ nhỏ nhoi đã trở thành hiện thực. Thật kỳ lạ, tại sao cùng là các bậc phụ huynh mà Makoto – san hoàn toàn không giống như những bà mẹ khác nhỉ? Nhưng thôi kệ, miễn sao Makoto – san thích là ổn. Hơn nữa, chỉ có mỗi Makoto – san là người có thân hình vừa đúng chuẩn với Eri, cũng nhỏ con và cân đối ngang với Eri, nên chỉ bà mới có thể mặc được những bộ trang phục được lấy đúng size của con gái.

- Được mà, dù sao thì một mình con cũng không thể mặc được hết. Mama thích bộ nào thì cứ lấy đi ạ!

- Vậy thì mama không khách sáo đâu. Bộ này... bộ này... cái kia cũng dễ thương quá chừng...

Cứ để chuyện lựa chọn cho mama, còn Eri thì chỉ tựa tay chống cằm bên ngoài khung cửa sổ với niềm vui phấn khởi hiện lên qua nụ cười tùm tùm đáng yêu trên môi. Eri đang rất vui đó chứ. Lý do vì sao ư? Bởi vì cuối cùng Eri cũng đã có thể đối mặt với Hiyama và nói chuyện rõ ràng với cậu ấy. Đầu tiên cũng là lời xin lỗi vì đã khiến Hiyama lo lắng, Eri hứa rằng sẽ không để chuyện đáng tiếc đó xảy ra thêm lần nào nữa nên chỉ mong Hiyama đừng quá bận lòng vì nó. Về phần Hiyama, có lẽ cậu ấy cũng có chút khó xử khi bỗng dưng nhận được lời xin lỗi từ Eri. Cậu ấy cũng xin lỗi vì đã quá nóng nảy rồi nổi giận vô cớ với Eri. Hiyama còn hứa sẽ cố gắng sửa đổi, cố gắng kim chế bản thân, không mất kiểm soát nữa như rồi nữa. Hm hm, nghe thì có vẻ như hơi sến súa đúng chất trẻ con, nhưng bù lại, Eri và Hiyama đã làm lành với nhau như trước. Đó là một tin rất đáng mừng cho Eri cười mãi không thôi.

Nhưng sau đó cô bé lại tỏ ra trầm ngâm muộn phiền khi nghĩ đến Kazuma. Không phải Kazuma là người khiến Eri trở nên suy tư, mà là vì lời nói khi đó của Kozue. Thật sự Kozue ghét Chân Tổ đến mức sẵn sàng từ chối một trận ư? Thật sự Eri và Kozue không thể trở thành bạn bởi vì mình là Chân Tổ và Kozue là một nhà khoa học người thường ư? Và thật sự nếu mình và Kazuma còn lên lút gặp nhau thì

rồi sẽ có một ngày, Kazuma gặp nguy hiểm ư? Eri thật không muốn điều đó xảy ra chút nào. Nhưng chẳng lẽ con người và Chân Tò không thể hòa hợp với nhau, cùng chung sống trong một thế giới hòa bình lý tưởng sao?

- Mama, có chuyện này con muốn hỏi!

- Na ni na ni, Eri – chan muốn hỏi mama chuyện gì nào? Mama sống đủ lâu để trả lời mọi câu hỏi của Eri – chan đó. Cứ hỏi thoải mái, Mama sẽ trả lời mãi thoải!

- Mama, Papa là người như thế nào vậy ạ?

- Papa của con ấy hả? Biết nói thế nào đây nhì. Chắc cũng giống như những người đàn ông khác... Yay yay, không giống, không giống chút nào. Phải nói rằng đó là người đàn ông vô cùng đặc biệt mà không một ai trên thế gian này có thể sánh bằng!

- Đặc biệt? Đặc biệt thế nào ạ?

- Vì đó là người duy nhất Mama dành trọn trái tim này để yêu và điều đó sẽ không bao giờ thay đổi dù thời gian có trôi qua thêm 500 năm hay thậm chí là 1000 năm. Papa là người đặc biệt bởi vì Mama biết rằng nếu lấy ông ấy, thì phần đời còn lại của Mama sẽ luôn là một màu hồng ngập tràn hạnh phúc. Và điều đó đã chính xác vào cái ngày Eri – chan ra đời. Chẳng phải rất tuyệt vời sao?

Eri vẫn chưa thể hiểu được lý do vì sao Mama lại yêu Papa say đắm đến nỗi sẵn sàng từ bỏ cuộc sống hôn nhân để một mực chung thủy với tình yêu ấy. Từ ngày Papa không còn ở trong căn nhà này, cũng là thời gian Mama phải chịu cảnh cô đơn một mình nuôi con cho đến tận bây giờ. Nhưng chưa bao giờ Eri trông thấy Mama rơi nước mắt vì nhớ Papa cả. Lúc nào Makoto – san cũng mỉm cười thật tươi vui, thật hồn nhiên và luôn tỏ ra như mình là một đứa trẻ vậy ấy. Có lẽ, được yêu Papa thật sự là một niềm hạnh phúc dành cho Mama. Người đã yêu và chấp nhận cảnh sống đơn thân một mình vì sự chung thủy vô bờ bến, xuyên qua cả thời gian lẫn không gian ấy.

- Ô dá. Sao bỗng dưng hôm nay Eri – chan lại tò mò về chuyện tình yêu của Mama và Papa thế? Có khi nào... có khi nào Eri – chan đây cũng...

Lúc đầu thì không hiểu ý của Makoto – san là gì khi lại nở cái điệu cười gian manh gian xảo thế kia. Nhưng rồi Eri bắt đầu nhận ra những điều mà mình không thể ngờ đến. Gương mặt cô bé đỏ ửng hết hết cả tía tai, sự xấu hổ hiện lên một cách rõ ràng nhất qua từng cử chỉ hành động không còn được tự nhiên như ban nãy.

- Chuyện này... chuyện này thật ra là...

- A há a há. Eri – chan đến tuổi cập kê rồi mà. Ai vậy ai vậy? Tiết lộ cho Mama biết. Rồi Mama làm tay trong kết duyên cho. Trông thế này thôi nhưng trước đây Mama còn được biết đến với cái tên “bà mồi” đấy. Đảm bảo câu phát nào trúng phát đó!

- Làm gì có... Mama, mặt Mama gằn quá rồi đó!

- Nè nè, nói cho Mama biết đi, chàng trai mà Eri – chan đang thầm thương trộm nhớ là ai vậy? Là Hiyama – kun à?

Eri nằm bịch xuống giường, tay kéo tấm chăn từ dưới trùm thẳng lên trên đầu và quay mặt vào trong vách tường.

- Mồ, đến giờ trẻ con phải đi ngủ rồi. Không nói chuyện với Mama nữa đâu. Oyasumi nasai!

- Hay là... cậu bạn mà Eri – chan và Hebi – chan đã nhờ Mama định vị giúp tìm ra nơi ở ấy? Cậu gì ấy nhì? Kazuma Kusanagi đúng không ta?

Nghe đến cái tên Kazuma là một. Thêm cùng với cái chủ đề tình yêu tình cảm vừa mới nhắc đi nhắc lại bên trên. Mặt mũi Eri còn đỏ phừng phừng như lửa đốt hơn. Nhưng chuyện đó không quan trọng bằng việc làm thế nào Mama lại có thể...

- Mama, làm sao Mama...

Ngóang mặt lại thì bất gặp ngay cái điệu cười khoái chí theo kiểu “nói trúng tim đen rồi nhè” từ Makoto – san. Xấu hổ quá, không ngờ chỉ mới chút đó thôi mà Mama lại có thể nhìn thấu được lương tâm của mình mất rồi.

- Mồ, con không nói chuyện với Mama nữa đâu... thiệt tình...

Có cô con gái vừa nhạy cảm vừa hay xấu hổ như thế này khiến cho cuộc sống của một người mẹ đơn thân như Makoto – san càng thêm ý nghĩa và thú vị hơn. Nhưng cũng thật bất ngờ khi cô con gái nổi tiếng nhút nhát nhất thị tộc, lúc nào cũng chỉ biết bám theo sau lưng Hiyama nhận sự che chở bảo vệ giờ đây đã bắt đầu trở thành một người phụ nữ trưởng thành khi dám nói chuyện tình yêu với mẹ. Biết yêu và biết trân trọng về nó, đứa con gái nào cũng phải bước qua giai đoạn này mà nhì. Chỉ có điều... Hiyama lúc nào cũng ngay bên cạnh, bảo vệ cho con bé khỏi tất cả mọi chuyện, nên Makoto chỉ nghĩ rằng chàng trai mà Eri lựa chọn sẽ là Hiyama. Nào ngờ đâu, con bé lại để ý đến một chàng trai không những chỉ mới quen biết trong thời gian ngắn, một người ngoài tộc và đặc biệt hơn đó lại là một con người bình thường. Quái là... trần đời đâu ai đoán trước được chữ “mệnh”.

- Eri – chan, theo quan điểm của Eri – chan thì cậu Kazuma đó... là người như thế nào?

Một câu hỏi khiến cho Eri phải suy nghĩ thật kỹ trước khi trả lời.

- Thế nào ư... Cậu ấy có một chút kỳ lạ và hơi quái gở. Nhưng con nghĩ có lẽ vì cậu ấy là một thiên tài nên đôi lúc làm những chuyện không giống người khác. Mặc cho có đôi chút lạ lùng, nhưng mà khi được tận mắt trông thấy sự bình yên, niềm hạnh phúc, sự vô tư trên gương mặt cậu ấy mỗi khi khám cho một bệnh nhân, con cảm thấy như mình và cậu ấy có chung một cảm giác. Kusanagi – kun rất tận tâm tận tình với tất cả mọi người. Và cũng vì thế mà ai ai trong thị trấn cũng đều yêu mến cậu ấy. Con không hiểu lý do vì sao nhưng cứ mỗi khi được trông thấy Kusanagi – kun, trái tim con lại trở nên nhộn nhịp, bồi hồi không ngừng. Con cũng muốn được bước đi cùng Kusanagi – kun và tận mắt trông thấy ước mơ của cậu ấy trở thành hiện thực. Con cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa!

Vì thứ cảm xúc ấy mà Eri mới hỏi Makoto về chuyện tình yêu của bà sao? Thật sự con bé biết yêu và đang vướng mắc một số vấn đề liên quan đến tình yêu mà không biết cách giải đáp thế nào. Con gái mới lớn gặp nhiều trắc trở trên đường đời thật đấy. Nhưng giúp đỡ cho đứa con chính là trách nhiệm của những người làm cha làm mẹ. Dĩ nhiên Makoto sẽ giúp... nhưng bà lại nghĩ: nếu để tự Eri tìm lời giải thì con bé sẽ hiểu rõ hơn, sẽ chiêm nghiệm được nhiều hơn, và cũng sẽ hiểu tình yêu nó thật sự như thế nào. Lung linh hay đen tối, còn tùy thuộc vào quan điểm của con bé.

Nghe Eri kể lại, thì chắc chàng trai tên Kazuma Kusanagi đó không xấu. Chẳng qua là có chút quái đản và ngầy ngớ ngờ nghịch ngợm nghịch ngợm ngăn không ngang ngược như Hiyama. Nar... nếu thật sự cậu ta là người như thế thì Makoto cũng chẳng cần phải lo lắng rằng con gái mình vô tình thích phải một tên chẳng ra gì. Nhưng ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra một khi Hiyama biết chuyện Eri để ý đến chàng Kazuma đó. Đầu sao thì Hiyama đối với Eri cũng... Thôi kệ, cứ đứng ngoài quan sát thì sẽ thú vị hơn là nhúng tay vào chen ngang gây phiền hà cho lũ nhỏ.

- Liệu có ổn không Eri – chan? Con gái mới lớn bắt đầu trải nghiệm những cảm xúc mãnh liệt về tình yêu thì Mama không có ý kiến. Nhưng liệu có tốt không khi người đó lại là con người? Eri – chan cảm thấy ổn với điều ấy sao?

Thêm một câu hỏi nữa khiến Eri phải suy nghĩ. Và đây cũng là một trong những điều khiến tâm trạng Eri trở nên rối bời hơn bao giờ hết. Eri luôn thắc mắc con người và Chân Tò thật sự không thể đến được với nhau, không thể chung sống một cách hòa bình hòa thuận với nhau như lời Kozue khẳng định ư? Nếu thật sự là như vậy thì việc học chung với con người này ngay từ đầu đã là một chuyện hết sức dư thừa không cần thiết rồi còn gì. Nhưng điều đó không quan trọng bằng việc nếu như có một ai đó thuộc thị tộc Chân Tò trót lỡ đem lòng yêu một người ngoài tộc trong khi cả hai bên đều ngăn cấm thì ra sao? Cặp đôi ấy ắt hẳn sẽ rất tội nghiệp khi tình yêu bị chia cắt. Yêu nhau nhưng không thể đến được với nhau, sao Eri cảm thấy hụt hẫng quá.

- Mama, tại sao con người và Chân Tò không thể chung sống với nhau được ạ? Các bố lão luôn nhấn mạnh rằng vì trong quá khứ, con người đã gây nên cuộc đại thảm sát, đẩy thị tộc Chân Tò chúng ta đến bờ vực diệt vong nên luôn răn đe các thế hệ sau phải luôn cẩn thận con người. Nhưng thời thế bây giờ không còn như lúc xưa nữa. Suy nghĩ của con người về Chân Tò cũng trở nên thoáng hơn rất nhiều. Tuy vậy có một vài người còn thành kiến với Chân Tò nhưng bên cạnh đó cũng có rất nhiều người tốt đối xử với Chân Tò rất tử tế và hòa đồng. Con không nghĩ nguyên nhân khiến chúng ta sống tách biệt với con người vì những điều xảy ra năm xưa. Nếu không, thì làm sao các bố lão quyết định để bọn con xuống thị trấn của con người học tập? Mama, lý do vì sao bức tường ngăn cách giữa hai chủng loài không thể bị phá vỡ... Con muốn nghe nguyên nhân thật sự kìa!

- Nếu Eri – chan đã thắc mắc sau khi nhìn nhận vấn đề một cách khách quan và theo nhiều hướng khác nhau như thế rồi... thì tại sao con không đem sự khúc mắc ấy đến gặp ông ngoại?

- Ông ngoại sẽ không trả lời cho con biết đâu. Con cảm giác như người muốn giấu điều đó mà không cho con biết ấy. Mama, rút cuộc thì tại sao con người và Chân Tổ lại không thể đến được với nhau? Con thật sự... thật sự muốn biết!

- Eri – chan... Có những chuyện bây giờ con chưa thể và cũng chưa cần phải hiểu. Nếu như con đã đặt câu hỏi nhưng ông ngoại và các trưởng lão không muốn trả lời, thì điều đó đồng nghĩa với việc bây giờ vẫn chưa phải thời điểm thích hợp. Eri – chan chỉ cần tin rằng các ngài đang cố gắng hết sức để cứu lấy thị tộc chúng ta. Và sự đóng góp của Eri – chan cũng như Hiyaama – kun sẽ mang lại lợi ích cho thị tộc rất nhiều. Thế nên, trách nhiệm của Eri – chan bây giờ chỉ là sống và cố gắng hoàn thành nhiệm vụ được giao. Còn về câu hỏi của Eri – chan, Mama tin rằng rồi một ngày nào đó, ông ngoại cũng sẽ tiết lộ cho Eri – chan biết thôi. Không cần phải suy nghĩ về nó quá nhiều làm gì ngay lúc này!

- Dạ... vâng...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14

Một buổi sáng khác lại đến với thị tộc Chân Tổ khi gà do nhà ai đó nuôi đã cất tiếng gáy từ rất sớm. Gà gáy là báo hiệu của ngày mới khi người người nhà nhà bắt đầu dờ ra đường để làm việc này nọ đúng theo lẽ tự nhiên. Nhưng không, đó chỉ là đối với con người nói riêng thôi. Còn về một bộ lạc thiểu số sống định cư trên núi thì khi gà cất tiếng gáy thì cũng là thời điểm mọi người đều trở về nhà, cúi xuống tầng hầm hay kéo hết rèm cửa để chuẩn bị cho giấc ngủ ngon nhất. Nghe thì thật buồn cười vì thấy nó cứ ngược ngao thế nào. Nhưng sau một đêm sinh hoạt dài không ngừng, đã đến lúc các Vampire cần nghỉ ngơi thư giãn trong những chiếc quan tài dưới tầng hầm để rượu hay những chiếc giường êm nệm ấm như con người nhưng được bố trí tại phòng nào có ít ánh sáng mặt trời chiếu vào nhất. Một lần nữa xin nhắc lại, điểm yếu của Chân Tổ không phải ánh nắng mặt trời. Họ chỉ cảm thấy khó chịu và không quen sống dưới ánh nắng mặt trời quá lâu vì khi ấy, sức mạnh cũng như thể lực của họ sẽ bị cạn kiệt một cách nhanh chóng. Nhìn chung vì bất lợi đó mà Chân Tổ tự hình thành thói quen đi ngủ vào buổi sáng cốt cũng là để tiết kiệm năng lượng và tránh ánh nắng mặt trời thôi.

Còn đối với những Chân Tổ đã quen việc thức sáng thì chuyện đó rất đối bình thường. Diễn hình như Makoto – san, mẹ của Eri và gia đình Hebi là một ví dụ thực tiễn. Hai người mẹ luôn dậy vào sáng sớm, dọn dẹp nhà cửa và chuẩn bị bento cho hai cô con gái đến trường học giống như những bà mẹ con người bình thường. À... dĩ nhiên là không thể thiếu sự góp mặt của nhóm 4 chơi thân với nhau từ nhỏ rồi. Eri, Hebi, Hiyaama, Namehari. Vì đang trong giai đoạn hoàn thành nhiệm vụ được giao ra là học hỏi về xã hội loài người nên cả bốn người đều phải thay đổi cách sinh hoạt để đến trường học của con người vào sáng sớm.

- Chúng con đi đây!

- Mấy đứa đi đường cẩn thận!

Hôm nay không biết nhân ngày gì mà Eri quyết định không đến trường sớm hơn mọi ngày. Cô bé đi cùng những người bạn thân thuở nhỏ của mình, từng bước trên con đường đến trường với biết bao tiếng cười đùa vui vẻ. Mọi thứ vẫn như thế, vẫn có một Namehari lúc nào cũng nở nụ cười hiền hòa thân thiện, thì thoảng nói vài câu pha trò để mọi người cùng cười. Vẫn có một Hebi mẫu mực, nhân từ hiền lành, luôn chăm sóc cho những thành viên còn lại như một người mẹ giàu tình thương. Và đặc biệt là vẫn có một Hiyaama tuy chút khó tính, nóng nảy, hờ một chút là dọa nạt, lớn tiếng hay thậm chí là dụng tay dụng chân nhưng khi có Hiyaama ở đây, mọi thứ thật an toàn. Cái khung cảnh bình yên thân thương này chính là điều mà Eri trân trọng như một báu vật vô giá. Được ở cùng những người mình thương yêu... không phải rất đối tuyệt vời sao? Eri chỉ mong sao giây phút này mãi mãi không bao giờ kết thúc thì hay biết bao nhiêu.

- Oi, bót nói lại và đi nhanh lên nào. Chuyến xe buýt tiếp theo chuẩn bị đến rồi đó!

- Bọn mình đến ngay đây!

Phải... mong sao giây phút yên bình này cứ kéo dài mãi mãi.

.....

Bắt đầu một tuần đi học mới với nhiều niềm vui mới đang chờ đợi từng người từng người một. Nhưng có vẻ như tình hình không được mấy khả quan tốt đẹp cho lắm ngay khi nhóm bốn người bạn vừa bước vào khuôn viên trường. Cái không khả quan tốt đẹp ở đây chính xác là sự xa lánh, dè chừng, đi kèm với lời ra tiếng vào, bàn tán không phải dạng vừa của tất cả các học sinh trong trường khi trông thấy họ. Từ trên các dãy hành lang, từ bên trái bên phải hay thậm chí là ở sau lưng, ai ai cũng tạo một khoảng cách nhất định, an toàn vì không muốn bị liên lụy. Cũng chẳng thể trách được họ. Sau cái màn biểu diễn hết sức đẹp mắt của Hiyaama và Kazuma, giờ đây ai ai cũng đều sợ Chân Tổ. Nghĩ đến cái cảnh Hiyaama nhe răng nanh, bay tới bay lui rồi còn biến thành dơi dọa nạt cũng đủ khiến họ sợ khiếp vía. Họ thật sự chẳng muốn trở thành kẻ thù của Hiyaama nên tốt hơn hết là nên tránh càng xa càng tốt.

Nguyên nhân do đâu? Do Hiyaama chứ ai? Dù bị người ta dòm ngó nói năng bàn luận rất nhiều nhưng Hiyaama thì... cậu ấy vẫn cứ cho hai tay vào túi quần, hùng dũng vô tư bước đi tiếp như không nghe không thấy gì cả. Trông thì có vẻ như Hiyaama đang cố gắng không để những lời bàn luận ấy tác động nhưng thực chất ngay từ đầu, cậu ấy còn không thèm nghe những gì con người nói kia mà. Trong mắt Hiyaama, con người là sinh vật thấp kém đến mức không cần thiết phải nghe lời của chúng. Đừng có nghĩ Hiyaama kênh kiệu này nọ khi chính bản thân con người cũng còn chẳng thèm nghe nhau nói nữa mà. Mọi chuyện nó đã diễn biến không được mấy suôn sẻ với nhóm 4 người bạn của chúng ta như vậy đây.

- Heh, xem kìa xem kìa. Từ khi nào mà chúng ta đã trở thành những siêu sao nổi tiếng đến nỗi ai ai cũng phải ngước nhìn. Tất cả đều là nhờ vào công của Hiyaama – kun chứ nhì?

Cũng chính vì biết không khí không được tốt cho lắm. Hiyaama thì cứ đâm chiêu bước đi. Eri và Hebi cũng không cảm thấy được tự nhiên khi bỗng dưng mọi người đều hướng ánh mắt về hướng này. Chính những lúc như thế này thì ta cần phải có một ai đó đứng ra xoa tan đi bầu không khí u ám nặng nề ấy. Còn ai thích hợp hơn ngoài chàng Namehari hay pha trò. Cậu ấy bắt đầu bằng cách trêu chọc Hiyaama.

- Im đi Namehari!

- Ô ra ô ra, cậu đang xấu hổ đấy à Hiyaama – kun? Được trở thành người nổi tiếng cũng thú vị lắm đó chứ. Trong những lúc như thế này chúng ta cũng cần phải vẫy tay chào mọi người mới đúng chứ nhì!

- Cậu thích thì tự đi mà làm một mình. Tớ không có hứng phải làm ba cái chuyện vớ vẩn ấy!

- Đừng như vậy mà Hiyaama – kun. Coi nào, cùng chào với tớ đi!

Nghe có vẻ như hơi ngu ngốc vớ vẩn thật. Nhưng nếu chịu đứng ở vị trí như Hebi và Eri thì quả thật nhờ có Namehari mà bầu không khí căng thẳng sợ hãi ban nãy đã biến mất. Hiyaama cũng không còn tỏ ra nghiêm nghị nữa. Họ cứ như thế, tiến vào bên trong khu để giày dép, bước lên cầu thang và tiến thẳng về phía lớp học của mình.

.....

Đến được lớp rồi, kéo được cánh cửa phòng sang một bên rồi, cứ tưởng mọi chuyện sẽ không như ở dưới sân nhưng thật ra không phải. Ngay cả những người bạn chung lớp cũng bắt đầu tỏ ra ái ngại, sợ hãi khi trông thấy nhóm bốn người. Tiếc thật đấy, họ đã học chung với nhau một tuần, còn trải qua cuộc chiến lượng thực thú vị dưới gian bếp tiết học gia chánh đề rồi cái kết là nỗ nguyên cả bếp sau khi Kazuma sơ rớt tay vào cái nồi cà ri trên bếp. Đó là một trận chiến rất thú vị mà sau trận chiến ấy, cứ ngỡ rằng nhóm Chân Tổ và lớp sẽ thân thiết hơn vì Hiyaama được tôn vinh thành anh hùng ngay lúc đó. Nhưng bây giờ, hình tượng anh hùng của cậu ấy đã bị chính Hiyaama đập đổ ngay khi nhe răng nanh đánh nhau với Kazuma. Giờ đây, ai ai cũng đều sợ cậu ấy. Họ e ngại chuyện những chiếc răng nanh ấy rồi sẽ cắm vào cổ mình vào một ngày không xa nếu chẳng may làm điều gì phật ý Hiyaama.

Họ đã ngại Hiyaama thì họ cũng sẽ né tránh luôn cả Hebi, Eri và Namehari, mặc dù ba người họ có tính tình ôn hòa nhất. Hiện thì hiền, nhưng hình ảnh một Chân Tổ hiếu chiến khát máu sẽ mãi là một chiếc đinh ghim chặt tâm trí từng học sinh mà không thể tháo gỡ được. Cũng bởi vì trận chiến với Kazuma... Kazuma...

Nhắc đến Kazuma, Eri chợt nhớ ra điều gì đó rất quan trọng. Phải rồi, giờ có mới nhớ ra rằng hôm nay mình đi học cùng với nhóm bạn, nên là không có đến trường sớm hơn để gặp Kazuma. Bây giờ cậu ấy đang...

Eri đánh mất ra phía sau lưng, nơi có chiếc bàn học của Kazuma. Chiếc bàn trống trơn, trong khi tiết học cũng chuẩn bị bắt đầu trong ít phút nữa. Eri có chút hoang mang tự hỏi: có khi nào Kazuma đã đến đây từ sớm, và đang đợi mình ở chỗ hẹn như những lần trước hay không? Nếu thật sự là như thế thì mình... Nhưng rồi khi Eri lặng lẽ nhìn Hiyama, cậu ấy hiện giờ đang trở thành tiêu điểm chú ý của rất nhiều người. Eri thật sự không thể rời khỏi lớp học ngay bây giờ được. Nếu cô làm như vậy thì sẽ bị xem như phản bội Hiyama mất. Hơn nữa, chỉ cần Eri ra khỏi cánh cửa ấy, Hiyama sẽ biết ngay cô đang đi đâu và ý định làm gì. Khi đã biết được rồi thì liệu... Hiyama có còn giữ được bình tĩnh hay không? Trong khi hai đứa chỉ mới vừa làm lành với nhau gần đây thôi. Nhưng mà Kazuma...

Bị gằng xé giữa hai bên với hai chàng trai, Eri thật không biết chọn theo bên nào, nên cô bé bắt đầu có những hành động kỳ quặc mà từ trước đến nay chưa từng làm bao giờ như vò đầu bứt tai, khiến cho Hebi có chút giật mình và hơi lo lắng.

.....

- Nhanh lên nào tên ngu ngốc này. Chỉ vì cậu mà chúng ta phải chạy thực mạng đến đây đó. Có biết là nhờ cậu mà bây giờ đầu tóc tớ rối bù như ỏ quạ rồi không hả?

- Cứ bình tĩnh đi nào Kozue. Tóc của cậu dù có chải mềm xuống thì cũng sẽ dựng đứng lên ngay thôi ấy mà. Chải làm gì cho mất công. Hơn nữa, còn 5 phút nữa giáo viên mới vào nên cứ xoa tí để!

- Câm đi Kazuma. Chính vì cậu cứ như thế này mà tớ chỉ muốn đánh cho cậu một trận nên thân thôi hiểu chưa tên đầu đất?

Mới sáng sớm chưa gì đã nghe thấy tiếng cãi nhau om sòm ngoài cửa. Chính xác là từ ngoài hành lang, chưa vào được đến cửa đã nghe thấy giọng nói đinh tai nhức óc của một cô gái rồi. Mà thật ra cái giọng nói ấy rất quen, cũng chẳng có gì lạ lùng khi giọng con trai bên cạnh đó lại nhắc đến cái tên Kozue.

Rầm rầm... Dừng rồi đấy, người mà ai ai cũng biết ấy chính là Kozue Toriyama, học sinh đến từ học viện chuyên đào tạo ra những nhân tài cho tương lai It. Harm Sokyuran, danh hiệu là Edison.

- Đến nơi!

- Bộp bộp bộp, chúc mừng Kozue đã vào lớp kịp giờ. Quả nhiên Kozue có tốc độ thật đáng nể. Còn bây giờ thì có thể thả tớ ra được chưa?

Biết nói thế nào về chuyện Kozue đến trường cùng với Kazuma và Tora, nhưng hoàn toàn không theo một cách bình thường nào hết. Cách bình thường thì tức là cùng đi với nhau, cùng bước trên con đường đến trường và cùng trò chuyện vui vẻ giống như nhóm Hiyama đến đây đó thôi. Đó mới là bình thường. Còn ở đây, phải nói một cách chính xác là do Kazuma ý ề này nọ bữa điểm tâm sáng bởi vì hôm nay có món com cuộn trứng, món khoái khẩu của Kazuma được chính tay Ayame làm nên cậu ấy mới mất nhiều thời gian, hay nói đúng hơn là ưu tiên việc thưởng thức vị ngon của món com nên mới ngồi đó mà ăn từng hột một. Tora thì đi trước nên đã đợi sẵn ở cổng trường, còn Kozue và Kazuma... đợi cậu ta ăn xong cũng trễ mất nó chuyển xe và thế là ngay khi Kazuma vừa đặt thìa xuống bàn, chấp hai tay vào nhau nói lời cảm ơn vì bữa ăn thì Kozue đã nắm lấy cổ áo Kazuma rồi vút chạy thật nhanh từ nhà đến trường. Kozue từng là thành viên trong CLB điền kinh của It. Harm Sokyuran, thể lực cũng như tốc độ của cô ấy không ai sánh bằng, thậm chí Kozue còn chạy vượt mặt cả Hiyama nữa kia mà. Cứ như thế, Kozue nắm cổ áo Kazuma chạy thẳng đến trường theo đúng nghĩa đen. Thế nên bây giờ mới có cái cảnh Kazuma còn đang bị Kozue nắm lấy cổ áo đấy này.

.....

Một lúc sao thì Kazuma mới có thể đi đứng lại bình thường. Biết thế nào được, bởi vì Kozue đang tức điên như núi lửa phun trào thể kia cũng chỉ vì mình tí ề lâu quá đó. Nhưng nếu vì chuyện của Kazuma khiến cho Kozue giận một thì còn có thứ khác làm cho Kozue tức điên đến mười. Vì sự xuất hiện của bốn người bạn Chân Tò... đích thị là nó rồi. Ngay khi vừa mới liếc mắt thấy Hiyama, Eri và Hebi, Kozue đã thể hiện rõ cái nhìn không ưa, không thích. Và đặc biệt là tỏ vẻ thù địch dành riêng đối với Hiyama, thù cái kẻ đã đi gây hấn với Kazuma.

Hiyama cũng chẳng hiền lành gì đâu. Trông thấy Kazuma là muốn nhảy xổ vào đánh một cái rồi. Chỉ là để làm được điều đó, trước sau gì Hiyama vẫn phải đối mặt với con nhò người vượn vệ sĩ của hắn, Kozue. Mà khi đã thấy Kozue, thì máu trong Hiyama cứ sôi lên sùng sục không ngừng. Cái cảm giác nhói đau khi bị nhò đó đá ngay mặt đang ầm ỉ như muốn xúi dục Hiyama cho nhò một trận để trả thù. Nhưng Hiyama vẫn cố gắng kìm chế bản thân, không nên để sự tức giận lấn át lý trí mà làm hỏng việc nữa thì nguy.

Sắp đến tiết đầu tiên rồi. Chỉ vài phút nữa thôi thì chuông trường sẽ vang lên, giáo viên cũng sẽ vào lớp ngay, các học sinh cần quay về bàn của mình gấp. Nhưng nếu Kozue muốn về chỗ ngồi của mình thì bắt buộc cô ấy phải đi ngang qua bàn của Hiyama. Đương nhiên, Kozue có thể chọn đi đường vòng để tránh gặp mặt, nhưng nếu làm như thế thì cũng tương tự như việc mình sợ tên đó nên không dám. Còn lâu, thù chết chứ không bao giờ có chuyện mình chịu nhún nhường vì tên đó. Vậy nên Kozue cứ việc bình thân mà đi thôi.

Y như rằng, không bao giờ có chuyện họ chịu bỏ qua cho nhau. Ngay khi Kozue vừa bước đến gần bàn Hiyama, thì cả hai người họ, mỗi người một cây thước sắt vút ngang thẳng vào mặt nhau. Vì cả hai đều là thước sắt nên khi chém vào nhau nghe cái keeng rất rõ. Lực đánh của cả hai mạnh đến nỗi hai cây thước đứt làm đôi giống như hai võ sĩ đạo chém gậy Katana của nhau trên truyền hình.

- Đánh nhau, Kinozuka và Toriyama chuẩn bị đánh nhau nữa kia!

- Đánh nhau à, đâu đâu?

Hành động mang tính chất gây hấn xung đột không thiếu phần bất ngờ của cả hai một lần nữa lại trở thành tiêu điểm chú ý của bạn bè cùng lớp. Nó giống như mấy trận đánh nhau giữa các học sinh ở các ngôi trường khác thôi, nhưng đây sẽ là một trận chiến mang tính chất đẫm máu khi hai bên tham gia chính là Hiyama và Kozue. Hai đối thủ kình nhau không đội trời chung, sẵn sàng đánh nhau cho đến chết là thế này đây.

- Hiyama – kun!

- Kozue!

Phía hai bên, Hebi, Eri và Namehari thì quan ngại cho Hiyama. Còn bên kia thì có Kazuma và Tora. Cả hai đều có ý muốn hai người họ dừng ngay cái cuộc chiến vô nghĩa này. Không lý do gì mà phải đối đầu với nhau cho đến khi nào một trong hai bên gục xuống kiểu này. Nhưng thật ra thì không cần đến họ, riêng bản thân Hiyama lẫn Kozue đều mang suy nghĩ bỏ cuộc ngay khi hai cây thước bị gãy rồi. Qua một màn tàn công bất ngờ, cả hai mới hiểu rõ thực lực của nhau, và thật nếu xảy ra một cuộc chiến nữa ngay tại trong lớp thì hậu quả thật khó lường không chỉ cho họ mà còn cho những người xung quanh khác. Với lại, họ quyết định ngưng chiến cũng còn do một nguyên nhân khác...

- Etou... etou... các em... chuông đã reo lên rồi, chúng ta có thể bắt đầu tiết sinh hoạt chủ nhiệm được chưa?

Làm sao dám đánh nhau trước mặt giáo viên được. Ở những ngôi trường bình thường, xô xát này nọ giữa các học sinh hoặc là giải quyết trước khi giáo viên vào lớp hay sau khi tiết học kết thúc rồi đi tìm một góc nào đó mà xừ nhau. Cho đến khi giáo viên đã chính thức bước vào rồi thì mới ân oán tạm thời dẹp sang một bên nếu không muốn cả hai cùng lên phòng giám thị mà giải thích rồi nhận băng kiểm điểm đi kèm với hình phạt cụ thể nào đó. Với một giáo viên mang bản chất nhút nhát như hiện nay thì... nếu để cô ấy trông thấy hai học sinh của mình đánh nhau thì chắc... sẽ khó vì buồn rồi đâm ra tự kỷ tự ti vào chính bản thân mình mất. Và thế là Kozue lẫn Hiyama buộc phải ngưng cuộc xung đột này lại. Đám đông cũng nhờ thế mà tự động giải tán trong yên bình.

Hai người họ đã tạm thời đình chiến và chịu quay trở lại với thân phận học sinh, nhưng cũng để lại biết bao nỗi thấp thòm cho mọi người xung quanh. Thật sự, hành động bộc phát vừa rồi của Hiyama khiến cho Eri và Hebi rất rối lo âu. Người đó là Kozue Toriyama, người sẵn sàng chiến đấu đến chết với Chân Tò. Không cần biết tình hình có ra sao nhưng nếu chẳng may xung trận thật thì Hiyama sẽ phải đối mặt với rất nhiều bất lợi vì Kozue rất mạnh.

Nhưng nguyên nhân do đâu mà hai người họ cứ đối đầu nhau? Vì Hiyama luôn bảo vệ cho Eri và cũng vì Kozue không muốn Hiyama làm hại đến Kazuma. Vì hai người nam thanh nữ tú ấy mà mọi chuyện mới trở nên như thế này. Eri cảm thấy mình thật có lỗi... có lỗi với Hiyama, có lỗi với mọi người... và cũng có lỗi với cả Kazuma vì cậu ấy đã bị Hiyama đánh cho một trận bán sống bán chết. Không biết Kazuma...

- Hờ oáp... buồn ngủ quá...

Cậu ấy ngồi trong lớp mà đang nằm dài trên mặt bàn, miệng ngáp ngắn ngáp dài trong trong khi gương mặt cậu ấy lại không tỏ vẻ gì là mệt mỏi hay buồn ngủ mới là tài. Kazuma dường như thư thái quá mức, giống kiểu cậu ấy quên mất rằng mình là nguyên nhân khiến Kozue lúc nào cũng phải cạnh mặt Hiyama ư? Không... không phải là quên, mà vốn dĩ cậu ấy còn không nhận ra được điều đó nữa là. A mở... Kazuma chẳng để ý gì đến hoàn cảnh hiện tại hết. Chỉ có một mình Eri mới nhận thấy được tầm quan trọng của vụ việc thôi ư? Thiên tài Einstein, thì thoảng cũng chỉ là một tên nguốc mà thôi. Nhưng đôi lúc trở nên ngu ngốc như vậy... không phải rất đáng yêu và dễ thương sao?

.....

Tiết đầu sinh hoạt chủ nhiệm, tiết hai tiết ba học toán và Nhật Ngữ học. Sang đến tiết ba là môn gia chánh. Cứ nghĩ cả lớp sẽ không cần phải học môn này vì nhờ vào tài năng thiên bẩm của Kazuma mà gian bếp gia chánh đã không cánh biển mất. Nhưng thật đáng tiếc cho những ai còn giữ lối suy nghĩ đó, hôm nay môn gia chánh sẽ được tiến hành tiếp tục bởi rằng chỉ trong một ngày ngắn ngủi, trường đã có một phòng học gia chánh hoàn toàn mới. Không chỉ được tân trang lại bàn ghế, bảng viết, mà còn được cấp thêm nhiều linh kiện hiện đại khác như bếp hồng ngoại điện tử, nồi niu xoong chảo làm từ kim loại cực kỳ tốt, bền, không dính. Ông dẫn khối cũng đã được tận trang, lắp đặt toàn bộ hệ thống báo cháy lần ông nước cứu cháy khẩn cấp ngay trên trần nhà. Ngoài ra còn có những thiết bị mà vốn dĩ ngay từ đầu đã không có như máy pha cà phê, máy ép nước hoa quả, máy làm pizza hay những món đồ ăn nhanh. Thậm chí còn có cả lò nướng gà như Mc. Donald trừu danh. Từ lúc nào mà phòng gia chánh lại trở thành một khu buôn bán đồ ăn nhanh không thua gì Mc. Donald hay Lotteria thế này nhỉ?

Ngay khi vừa kéo cửa bước vào, bao nhiêu ánh mắt từ học sinh đều chăm chú và phải tỏ ra thán phục ngạc nhiên giữa những trang thiết bị hiện đại nhất. Một vài học sinh có thắc mắc thì giáo viên phụ trách trả lời rằng ngay ngày hôm qua, một nhóm người lạ đã đến đây sửa chữa và lắp đặt hết mọi thứ như mới... À, không phải như mới mà là trên cả mức mới toanh nữa kia. Câu hỏi được đặt ra là những thứ này từ đâu mà đến trong khi ngân sách của một ngôi trường hẻo lánh ngoài vịnh biển có đáng là bao. Câu trả lời là tất cả kinh phí sửa chữa, cũng như kinh phí sắm sửa thiết bị đều được trích từ một phần rất nhỏ rất nhỏ của ngân quỹ It. Harm Sokyuran do đích thân hiệu trưởng trường đóng một giấy chứng nhận. Đúng là một ngôi trường danh giá có khác. Không quan trọng tiền bạc có đắt đỏ tốn kém ra sao, chỉ cần học sinh có được một nơi học thuận lợi, thoải mái và hiệu quả nhất thì cái giá ấy trả ra cũng đáng. Đó chính xác là châm ngôn của vị hiệu trưởng “nhảy” nhất nền giáo dục hiện nay.

Nar... thôi thì tạm thời bỏ qua chuyện Kozue tự đập tay lên mặt, miệng thờ dài ngắn ngẫm vì những gì mình đang thấy trước mắt, Tora thì không thể nhịn cười trước những hành động quá lố của hiệu trưởng và Kazuma thì cứ trơ trẽn như đá, chẳng biểu hiện nổi một tí cảm xúc nào hết... Hm, không cần phải miêu tả chi tiết đó đâu. Chỉ cần biết rằng ngay lúc này, học sinh cả nam lẫn nữ từ tuổi luôn giáo viên đều phải đeo tạp dề và bắt đầu buổi học gia chánh đầu tuần.

Thực đơn của hôm nay sẽ là Burger, yêu cầu mỗi nhóm sẽ có 4 người giống như tiết gia chánh trước. Nhưng lần này giáo viên sẽ gặp phải một chút khó khăn khi không ai dám bắt nhóm với Hiyama như lần trước nữa. Không chỉ riêng với Hiyama, mà với Eri, Hebi lẫn Namehari cũng bị tẩy chay theo không chút thương tiếc. Thế nên, bốn người bạn của chúng ta không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chung một nhóm. Có lẽ... như thế này sẽ an tâm hơn vì dù sao họ cũng chơi thân với nhau từ nhỏ. Nhưng nếu vậy thì cơ hội để kết thêm bạn bè thật sự không còn nữa rồi.

- Cha chà, chúng ta bị tẩy chay toàn tập mất rồi. Như thế này liệu có ổn không Hiyama – kun? Chẳng phải chúng ta xuống trần học chung với con người là để kết thân với họ sao? Làm thế nào hoàn thành được nhiệm vụ khi chúng ta giống như những kẻ ngoài vòng pháp luật như vậy?

- Đừng có hỏi tớ mấy cái đó Namehari. Thế nào mà chẳng được. Rồi thì cái nhiệm vụ này sẽ thất bại mà thôi. Không sớm thì muộn. Ngay từ khi đề xuất và kiểm duyệt rồi đổ ập lên đầu chúng ta. Tớ đã nhìn trước được kết cục đó rồi!

- Đừng nói thế mà Hiyama – kun. Các vị trưởng lão vì tin tưởng nên mới giao chúng ta nhiệm vụ này. Cậu không thể nghiêm túc và suy nghĩ tích cực hơn về nó sao?

Kể khi Hebi có nói như thế thì làm sao có thể suy nghĩ một cách tích cực được khi phải sống trong sự dòm ngó, sấm soi của con người. Đối với Hiyama, con người không xem Chân Tò là bạn. Họ chỉ xem Chân Tò như một mối nguy hiểm cần phải cẩn thận nếu không muốn nguy hiểm đến tính mạng. Với một lối nhìn nhận vừa thiên cận vừa tối tăm như thế, thử hỏi làm sao tạo điều kiện để kết bạn này nọ. Lối không phải chi hoàn toàn ở Hiyama đâu.

.....

Nhưng kể ra cũng hơi buồn khi bị tẩy chay giữa một tập thể này. Ở bên kia thì mọi người tuy khác nhóm nhưng thì thoải cũng hay chạy sang nhau đùa nghịch cười đùa này nọ. Không khí giống như một lớp học, một tổ chức thật sự ấy, trong khi ở đây chỉ có bốn người bọn mình tự chơi tự làm với nhau chẳng khác gì lúc trên núi Himako.

Eri tự so sánh nhóm mình với những nhóm khác. Sau đó, cô bé chợt đánh mắt sang một góc phản gần cuối lớp rồi nhận thấy rằng không chỉ nhóm Chân Tò, vẫn còn một người nữa bị cho ra rìa, phải ngồi úp mặt vào tường đằng đó kia. Nar... còn ai trông khoai đất này ngoài cái kẻ đã tạo điều kiện cho nhà trường xây lại một gian bếp hoàn toàn mới và khiến It. Harm Sokyuran tốn một mớ sấm sửa trang thiết bị hiện đại. Và để không chuyện hỏi tiếc ấy tái diễn cũng như It. Harm Sokyuran phải trích thêm một số tiền ra nữa dưới sự vô tư của hiệu trưởng, từ giây phút này trở đi, Kazuma tuyệt đối không được đến gần bất kỳ gian bếp nào và phải tránh xa nó ít nhất là 5 đến 7 mét dưới quyền quyết định của Kozue. Mặc cho cậu ta có làm về mặt cùn con hay ăn vạ cũng tuyệt đối không cho phép chạm vào dù chỉ là một cọng hành nhỏ. Cứ mỗi khi đến tiết gia chánh thì công việc duy nhất của Kazuma là ngồi ở ngoài, đeo tám biển có ghi rõ hàng chữ: “Tôi là kẻ phá hoại” trước ngực. Ngồi ở đó và đợi người khác mang thức ăn đến ném rồi cho ý kiến. Một công việc đơn giản nhàn rồi đến chừng ấy mà còn không làm được thì Kazuma đúng là phi thường... phi thường đến mức muốn phi đầu vào tường.

.....

- Burger hải sản xong rồi đây!

Hiyama giơ thật đầy. Không những giơ đánh nhau mà kỹ năng nấu nướng bếp núc cũng tăng đáng kể. Chỉ loay hoay có nửa tiếng đồng hồ, món Burger hải sản ăn kèm với cơm trắng đã được dọn sẵn lên đĩa ngay sau khi lấy ra từ chiếc chảo còn nóng trên tay Hiyama. Đó phải nói là một món Burger hải sản đẹp mắt nhất khi miếng Burger hình tròn, chín đều không cháy xém bất cứ chỗ nào, xung quanh được trang trí bằng rau củ quả, cà rốt và một chút hành tây lát mỏng nhỏ. Cuối cùng là chút nước sốt tương bên trên càng khiến cho món Burger càng trở nên đẹp mắt.

Về phần tạo hình thì chuẩn như nhà hàng năm sao, còn nếu hỏi về chất lượng bên trong thì khỏi phải lo. Những món ăn được chính tay Hiyama nấu chắc chắn sẽ ngon rồi. Trông thấy đĩa Burger đẹp mắt, Hebi và Eri không thể nên đi sự phấn khởi, thích thú... thậm chí còn thêm đến nỗi muốn cắn thử một miếng mặc dù trước khi xuống núi họ đã ăn sáng rồi.

- Hiyama – kun tuyệt thật. Không một ai có thể sánh được với Hiyama – kun đâu!

Những lời đó được cất lên từ chính miệng của Eri với vẻ ngây thơ trong sáng như một thiên thần, Hiyama cũng có chút ngượng nhưng vui là chủ chính. Nar... nấu nướng xong rồi lại được cô gái mình quan tâm nhất khen thì còn điều gì hạnh phúc bằng.

- Burger hải sản đã xong. Việc còn lại bây giờ là dọn ra đĩa và mời những nhóm khác nếm thử thôi. Sau đó tẩy lòi nhận xét của họ và viết báo cáo gửi cho sensei!

- Ủ, cùng làm thôi...

Nhưng nói thì dễ hơn cho đến khi bắt tay vào thực hiện. Bốn người bạn chợt quên mất rằng hiện giờ cả lớp đang có thành kiến với nhóm Chân Tò. Vì ai ai cũng lo sợ Hiyama nên chỉ e rằng món Burger của họ... sẽ không được ai đón nhận. Và quả nhiên điều đáng sợ nhất đã xảy ra khi Eri trên tay cứ giữ khư khư lấy đĩa Burger đứng đó và không một nhóm nào chịu ngó ngang gì đến. Nhóm bốn người cứ như một nhóm vô hình giữa một lớp học chẳng ai để ý đến. Cái cảm giác trống vắng này... cô đơn buồn tui thật. Khi mà Eri đã rất hào hứng muốn được mang thành quả cả nhóm làm nên để mọi người cùng thưởng thức.

Trông Eri như thế, Hebi và Namehari không tránh khỏi sự chạnh lòng. Hiyama cũng chẳng mấy dễ chịu gì khi biết rõ chỉ vì mình mà Eri mất đi cơ hội được kết thân với nhiều bạn hơn. Mặc dù không có ý định hòa hợp với lớp nhưng điều đó không có nghĩa rằng Eri phải giống như Hiyama.

- Eri – chan...

Cứ nghĩ Eri sẽ buồn lắm nhưng không... Khi Eri lắc đầu sang trái sang phải rồi bất ngờ quay lại nhóm bạn với gương mặt quyết tâm dứt khoát.

- Không cần phải lo. Mình tin rằng chắc chắn... mọi người sẽ chấp nhận chúng ta như thành viên trong một lớp thôi!

- Eri – chan!

- Bây giờ, mình sẽ đi hỏi ý kiến từng người xem sao!

- Chờ một chút đã Eri!

Phải chăng từ ngày được tiếp xúc với Kazuma. Được nói chuyện với cậu ấy, được đến nhà cậu ấy cũng như được trông thấy Kazuma tận tình hết mình với những bệnh nhân đáng yêu, nên Eri cũng bắt đầu nghĩ rằng mình cần phải tự tin, cố gắng nhiều hơn? Liệu vì lối suy nghĩ đó mà Eri quyết định từ bỏ đi bản tính nhút nhát, quyết định lấy hết dũng cảm để đến từng nhóm một.

.....

- Anou, đây là Burger hải sản của nhóm mình... Xin mời các bạn thử...

Đầu tiên, Eri tiếp cận những bạn nữ trong lớp vì con gái với nhau thì dễ dàng hơn. Nhưng kể cả như vậy cũng không phải cách khi ngay cả những bạn nữ ấy cũng tỏ ra ngập ngừng, e dè, lo lắng lo ngại rồi từ chối và lỉnh lỉnh đi chỗ khác. Lý do đơn giản là vì họ không muốn phải gặp rắc rối hay phiền phức với Chân Tổ. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt của Hiyama sao đáng sợ quá, khiến ai cũng không dám đến gần. Nên sự lựa chọn tuyệt hảo đúng đắn nhất là từ chối lời mời của Eri.

Không bỏ cuộc, Eri tiếp tục đi mời hàng. Nếu toàn bộ con gái trong lớp không được thì Eri sẽ tấn công vào đối tượng là con trai khác giới. Sẽ khó khăn hơn nhiều nhưng nếu không thử thì sẽ chẳng thể thu được kết quả gì.

- Anou... đây là một chút Burger của nhóm mình. Mời các cậu!

Về tụi con trai thì không có được tể nhị như đám con gái. Trông thấy Eri cùng đĩa Burger trên tay, mấy cậu con trai lại trề môi, nhú mồm, tỏ vẻ xem thường ra mặt. Không chỉ vậy, họ còn nói năng những lời không được xuôi tai cho lắm

- Cái gì thế này? Thức ăn của Chân Tổ làm liệu con người bình thường có ăn được không nhì? Các cậu không cho thử gì khó tiêu khó nuốt vào đó chứ?

- Sao lại... Không có, thức ăn do Hiyama – kun làm ra bao giờ cũng đảm bảo vệ sinh và cũng rất ngon nữa. Rất nhiều người trong thị tộc ai ai cũng đều khen tài nấu nướng của Hiyama – kun hết. Thế nên là...

- Heh, cậu ta mà cũng biết nấu ăn sao? Cứ tưởng tên đó chỉ giỏi đánh nhau, làm tổn thương người khác kia chứ. Thật không ngờ cũng có thể làm được điều nữ tính phết nhì!

Hiyama tỏ vẻ khó chịu ra mặt rồi. Nhưng vì Eri, Hiyama có thể chịu đựng bao lời không đẹp về phía mình. Chỉ cần nhẫn nhịn thôi... Hiyama sẽ làm được mà.

- Trông thì có vẻ ngon đấy, nhưng ai biết được các cậu lấy nguyên liệu từ đâu. Xin lỗi, chúng tôi chỉ là con người bình thường, nên không thể ăn được những thứ kỳ quái trên rừng đâu!

- Không có, bọn mình hoàn toàn sử dụng nguyên liệu trong tủ lạnh trường mà. Tụi mình đâu có hái gì trên rừng đâu. Ngay cả gạo cũng là...

- Haiz haiz, hiểu rồi hiểu rồi. Nói tóm lại, là tụi này không muốn ăn thử được Chân Tổ làm ra, hiểu chưa!

Tình hình có vẻ căng thẳng hơn mọi người nghĩ. Eri chỉ đơn thuần muốn mời họ nếm thử món Burger do Hiyama làm thôi mà sao mọi thứ lại diễn ra ngoài ý muốn như thế này. Cũng nhờ cuộc trò chuyện không mấy tốt đẹp ấy mà bây giờ Eri lại trở thành tâm điểm chú ý của toàn bộ học sinh trong lớp. Ai ai cũng đều ngưng việc nấu nướng của mình để cùng theo dõi Eri đối phó với hai bạn trai cùng lớp như thế nào.

- Nhưng mà bọn mình thật sự chỉ dùng những nguyên liệu có sẵn trong tủ thôi. Bọn mình không hề cho thêm thứ gì lạ lẫm vào đâu. Nên xin hai cậu hãy thử... dù chỉ một chút thôi...

- Phiền phức quá, đã nói là không muốn rồi mà!

- Nhưng...

- Tránh ra chỗ khác chơi!

- Á

Cũng vì Eri cứ năn nỉ òi dờ quá nên trong vô thức, mấy cậu con trai đã vô tình đẩy mạnh Eri về phía sau theo phản xạ tự nhiên. Mất chân trụ, Eri ngã lăn xuống đất, làm cho đĩa Burger trên tay cô bé rơi xoảng, vỡ tan tành cùng với miếng Burger lẫn lông tóc trên sàn. Trước sự việc ấy, mỗi người đều thể hiện một cung bậc cảm xúc khác nhau trên gương mặt. Có người thì lo lắng lo âu, có người thì thấy rằng chuyện này rất đối bình thường, cũng có người thấy việc Eri bị xô ngã là điều không thể chấp nhận được. Nhưng đó chỉ là ở góc cạnh những người đứng quan sát vụ việc từ bên ngoài. Còn là những người trong cuộc, Eri chỉ biết ngồi đó, lặng nhìn đĩa Burger bị vớ nát khi miếng Burger dính lem bùn đất bụi bụi. Cô bé không thể lý giải nổi chuyện gì đã xảy ra. Chỉ biết ngồi đó và nhìn món ăn mà Hiyama đã cực công làm.

- Eri – chan...

Hebi nhanh chóng chạy đến đỡ lấy Eri.

- Cậu có sao không Eri – chan? Hai cậu... tại sao lại làm như thế? Eri – chan chỉ muốn mời hai cậu dùng thử thôi. Có cần phải làm quá như vậy không?

Lần đầu tiên trong đời Hebi tỏ ra nổi giận... À, không hẳn là lần đầu tiên, có lẽ là lần thứ hai vì trước đây Hebi cũng từng vùng mình thoát khỏi bản chất hiền lành thủy mị của mình khi Kazuma hỏi về cảm xúc của Hebi dành cho Hiyama và Eri. Bây giờ, Hebi cũng đang thật sự rất tức giận và không ngần ngại nói thẳng vào mặt hai cậu trai kia.

- Tại vì cậu ta cứ ép tụi này đấy chứ. Tụi này không thích nên không muốn ăn. Nói chung, chẳng liên quan gì đến tụi này!

- Các cậu...

Dù có nổi nóng nhưng cũng không biết phải làm thế nào. Hebi không thể gương mống vuốt hay răng nanh tấn công mấy người đó như Hiyama được. Nếu làm như thế thì sẽ phá hoại đi mối giao hữu giữa thị tộc Chân Tổ và con người.

Về Hiyama... Không cần phải nói gì nhiều nhì? Đầu tiên là tròn mắt kinh ngạc, nhưng rồi sự kinh ngạc ấy dần dần chuyển hóa thành sự phẫn nộ dâng trào như chiếc nhiệt kế chuẩn bị cán mức. Đôi mắt cậu ấy hướng về phía hai cậu trai kia từ một màu đỏ hồng như Ruby giờ đây trông chẳng khác chi đôi mắt nhuộm màu đỏ của sự chết chóc. Đôi răng nanh cậu ấy bắt đầu nhe ra, ngay cả những chiếc móng tay dài và nhọn cũng nhún cơ hội mà thể hiện vai trò của mình.

Ngay trong lớp học, ngay trong gian bếp của tiết gia chánh, bao nhiêu con người có mặt tại đây, cùng chứng kiến thấy cảnh vừa rồi thì bây giờ sẽ còn phải trông thấy một Hiyama nổi điên là như thế nào. Vì chơi thân với nhau từ hồi nhỏ xiu, nên Hebi và Namehari hoàn toàn có thể cảm nhận được sát khí tỏa ra từ Hiyama. Cậu ấy... Toàn cơ thể Hiyama nổi lên những vết ánh sáng đen như ngọn lửa đen. Rồi không biết từ đâu, những con dơi xuất hiện bên ngoài khung cửa sổ và thì nhau đập cánh, đập vuốt vào cửa kính với tiếng kêu ai oán thất thanh.

Trông thấy cảnh tượng đó, cả Namehari và Hebi đều không khỏi căng thẳng.

- Hiyama – kun... lẽ nào cậu định...

- Không được Hiyama – kun, cậu không được kích hoạt Spejas ngay lúc này!

Nhưng giờ có nói gì cũng vô ích một khi trong thâm tâm Hiyama chỉ suy nghĩ đến việc cho lũ kia một trận. Không phải vì món Burger, mình có thể làm bao nhiêu lần cũng được miễn còn đủ nguyên liệu. Cho chúng một bài học vì đã dám chạm bàn tay dơ bẩn ấy vào Eri, rồi còn làm cho Eri bị tổn thương. Không thể bỏ qua dễ dàng như thế này được... chắc chắn không thể bỏ qua. Hiyama nhích từng bước chân nặng nề. Một lần bước, là một lần mang đến nơi đây một sự bàng hoàng, đáng sợ đến tận xương tủy từng người một. Hiyama giờ đây... cũng tương tự như Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad, được biết đến với cái tên gọi: “Ác mộng trong đêm tối”.

- Mấy tên kia, các người...

- Dừng lại Hiyama – kun...

Namehari đã phải chạy đến ngăn không cho Hiyama tiến thêm nữa. Nhưng với tình trạng bất an bất ổn hiện tại của Hiyama, Namehari phải sử dụng đến Spejas của bản thân mới có đủ sức để ngăn cậu ấy. Nếu để Hiyama tiến thêm bước nữa thì tình hình sẽ trở nên tồi tệ hơn rất nhiều vì lũ dơi bên ngoài cửa ngày một đông hơn, và sự điên tiết của chúng cũng tỉ lệ thuận với sự phẫn nộ Hiyama đang mang. Nếu cứ tiếp tục thì thế nào trong lớp học này sẽ xảy ra án mạng mất.

.....

Tình hình thì ngày càng một căng thẳng hơn khi mọi người lại trông thấy Hiyama nhẹ nhàng và móng vuốt. Hebi cứ ôm lấy Eri còn đang thút thít, tuyệt vọng khi miếng Burger nằm ngổn ngang trên sàn đất. Khi không một ai chịu đến giúp đỡ cho họ hay ngăn cản mấy cậu con trai buông lời không đẹp về Chân Tổ, thì tiếng bước chân ai đó lạnh lùng cất lên. Một chàng trai trẻ với mái tóc màu đen tuyền từ bước qua biết bao nhiêu người, cả học sinh, cả giáo viên phụ trách vẫn còn đang giương ánh mắt ngờ ngợ không dám hó hé nửa lời. Chàng trai ấy bước đi trong khi mọi ánh mắt đều hướng về mình và thắc mắc rằng “không biết cậu ta đang dự tính làm gì”.

- Kazuma...

Phải, chàng trai đó chính là Kazuma, chàng tiến sĩ trẻ mang danh hiệu Einstein. Người im hơi lặng tiếng suốt từ lúc bắt đầu tiết học bây giờ đã đích thân đứng lên khi chẳng ai có chút động thái nào. Cậu ấy vô tư bước đến gần Hebi và Eri. Cậu ấy ngồi xuống, nhìn hai cô gái với ánh mắt lạnh lùng thờ ơ không đổi. Ánh mắt ấy... giống như đang trên người người khác vậy. Chính vì sự thờ ơ đó mà mọi người đều cho rằng Kazuma tự xem mình như một thiên tài và khinh thường người khác. Vậy nên, Hebi đã ôm sát Eri vào mình thật chặt và nói thẳng vào mặt Kazuma.

- Cậu muốn gì? Nếu là muốn chỉ trích này nọ thì cứ nói thẳng ra luôn ngay bây giờ đi!

Kazuma không trả lời... là vì cậu ấy nhận thấy rằng mình không cần thiết phải trả lời hay vì lý do nào khác? Chẳng biết nữa. Thứ duy nhất mà ai ai cũng biết, ai ai cũng nhìn thấy bằng chính đôi mắt của họ là Kazuma... cậu ấy đã dùng tay nhặt lấy miếng Burger nằm ngổn ngang dưới nền đất và tự ý cho vào miệng cắn lấy một miếng. Phải... Kazuma thật sự đã ăn nó đó, thức ăn do Hiyama làm và đã bị rơi xuống đất dính bụi bẩn. Kazuma thật sự đã ăn thức ăn mà mấy cậu bạn trai kia đã chê hay nghi ngờ Hiyama đã cho thứ gì lạ vào.

- Kazuma... cậu đang làm cái gì thế hả? Miếng thịt đó...

Dĩ nhiên, Kozue sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện này rồi. Nhưng dù có hét toáng lên thế nào đi chăng nữa thì Kazuma cũng đã ăn xong miếng Burger, thậm chí còn tráng miệng bằng mấy lát cà rốt cũng nằm trên mặt đất nốt. Cậu ấy đã thưởng thức món đó một cách tự nhiên, vô tư, không chút bận lòng hay phải quan tâm đến mọi người đều đang nhìn mình một cách tròn mắt khó hiểu. Không chỉ các bạn trong lớp, mà ngay cả bốn người bạn Chân Tổ cũng không tránh được sự kinh ngạc, đặc biệt là Hiyama và Eri...

Sau khi ăn xong, Kazuma còn rút tay như muốn nhớ hương vị đó đến giọt cuối cùng. Rồi thì bắt đầu cho nhận xét theo đúng như tiến trình của buổi học gia chánh ngày hôm nay.

- Để xem, tớ quen ăn thức ăn do Onee – chan và Kozue nấu rồi nên thật sự cũng không biết nhiều về ẩm thực do người khác nấu cho lắm. Nhưng đúng là nó rất ngon đấy chứ. Nhưng nó sẽ tuyệt vời hơn nếu các cậu có thể giảm độ cay của nó xuống và tăng độ mặn lên một chút. Về độ dẻo thì như thế này là ổn rồi nên không cần phải thay đổi gì nhiều. Nếu có thì chắc cũng là về cách nêm nếm ra sao thôi!

- Kusanagi – kun...

Giờ đây, trong mắt Eri hiện lên một chút phân vân lưỡng lự. Nhưng dù có là tâm trạng nào đi chăng nữa thì hình ảnh một Kazuma Kusanagi nay càng trở nên tuyệt vời lung linh hơn là một nhà bác học Albert Einstein. Cậu ấy... có thể hơi chút kỳ lạ, hơi chút dờ người, quá tẻ trong việc biểu hiện cảm xúc qua gương mặt... nhưng trái tim cậu ấy vô cùng ấm áp và tràn đầy hương thiện. Ranh giới giữa con người và Chân Tổ... thật sự không hề tồn tại trong suy nghĩ của Kazuma. Đối với Kazuma, mọi người đều bình đẳng như nhau. Đối với Kazuma... thì mình...

.....

- Còn hai cậu, tớ nghĩ chắc hai cậu cũng cần nói điều gì đó chứ nhỉ?

Kazuma chợt quay lại nhìn hai cậu bạn trai với gương mặt không đổi. Họ có thể không sợ Chân Tổ mà buông lời xúc phạm này nọ, nhưng chắc chắn họ sợ Kazuma đến từ một ngôi trường quá nổi tiếng cũng như thực lực của cậu ta vượt quá sức của một học sinh trung học. Với lại, họ sợ Kozue, người đã hai lần đánh thắng Hiyama hơn nhiều. Nên ngay khi bị Kazuma bắt thợp, hai cậu trai liền tỏ ra quan ngại và có chút sợ sệt. Nhưng vẫn cố tìm đủ mọi lý do bào biện cho hành động của mình.

- Nói... nói gì cơ? Là do họ cổ ép tụi này trước kia mà...

- Kể cả khi là như vậy thì cũng không có nghĩa rằng các cậu được quyền buông lời xúc phạm các cậu ấy. Onee – chan có nói rằng một người đàn ông đích thực không được phép để con gái khóc hay làm tổn thương họ. Hơn nữa, thức ăn không phải là thứ dễ dàng bỏ đó một cách lãng phí khi trên thế giới vẫn còn rất nhiều người phải sống chung trong cảnh đói khổ không có cái để ăn. Hành động của các cậu không chỉ là xúc phạm một người mà còn cho rất nhiều người đây. Nếu là một người đàn ông thì hãy nói lời xin lỗi ngay đi. Xin lỗi vì đã nói những điều tồi tệ và đã phạm đồ ăn!

Phải xin lỗi Chân Tổ, hai cậu con trai ấy thật sự chẳng muốn làm chút nào. Nhưng nếu không làm thì sẽ không thoát khỏi tầm nhìn của Kazuma mắt. Vậy nên, họ đành cúi đầu trước Eri, Hebi, Namehari và Hiyama.

- Chúng tớ... xin lỗi...

Nhờ có Kazuma mà tình hình đã trở nên bớt căng thẳng hơn rồi. Bên kia đã nói lời xin lỗi, và bên này dường như cũng đã cho qua mọi chuyện, như thế cũng được tính như là giảng hòa mặc dù hai bên vẫn chưa được hòa hợp cho lắm. Nhưng tóm chung thì con giận dữ của Hiyama cũng dần dần biến mất khi số lượng dơi ngoài cửa sổ một lúc một thưa đi cho đến khi không còn thấy bất cứ con nào nữa.

- Được rồi các em, không còn gì để bận tâm nữa. Chúng ta tranh thủ rồi quay trở lại chuẩn bị cho tiết học tiếp theo thôi!

Dưới sự điều hướng của giáo viên phụ trách, các học sinh khác lại quay về phần của mình. Hai ba học sinh sẽ giúp đỡ cho nhóm Chân Tổ dọn dẹp đồng đồ nát kia xem như lời xin lỗi. Không biết có phải vì Kazuma là người chủ động đến gần họ trước tiên đã khiến cho một vài học sinh nghĩ rằng Chân Tổ thật sự không đáng sợ như họ nghĩ. Nhờ Kazuma, mà một vài người tự dưng không còn cảm thấy sợ Chân Tổ nữa, và họ đã chủ động đến giúp đỡ cho nhóm bộ tú.

Còn về Kazuma, mọi thứ đã được giải quyết xong. Kazuma đã có thể thở phào nhẹ nhõm nhưng... không hiểu sao cậu ấy lại đứng tựa lưng vào vách tường, miệng không ngừng buông ra những hơi thở gấp rút một cách mệt mỏi. Mồ hôi hạt châu dài trên gương mặt của cậu ấy nhỏ thành giọt xuống sàn nhà. Kazuma lâm vào một tình trạng kỳ lạ nào đó nhưng có vẻ như cậu ấy đang khôn ổn chút nào.

Trông thấy được viễn cảnh ấy, Kozue chợt nhận ra một điều rất đổi quan trọng.

- Tora, tớ giao lại cho cậu này!

- Oi Kozue, cậu đi đâu thế hả?

Kozue giao mọi việc còn lại cho Tora sau đó thì chạy nhanh đến chỗ Kazuma đang đứng. Kozue nắm lấy tay Kazuma.

- Đi với tớ nhanh, Kazuma!

Sau đó, không nói không năng gì, Kozue đã kéo Kazuma chạy vụt ra khỏi lớp ngay khi tiết học còn chưa kết thúc nữa là. Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trông hai người họ có vẻ như đang cực kỳ gấp rút.

.....

- Kusanagi – kun...

Eri rất muốn được nói lời cảm ơn Kazuma vì đã giúp nhóm. Nhưng ngoảnh đi ngoảnh lại thì chẳng thấy tăm hơi Kazuma đâu. Eri không biết rằng Kazuma đã rời khỏi lớp cách đây vài giây, và càng không biết được chuyện gì đang xảy đến với Kazuma.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 15

Xả xả xả, ọc ọc.

Đây là âm thanh tiếng nước chảy ra từ vòi với cường độ rất mạnh đây mà. Thêm tiếng chim hót ríu rít trên những cành cây cao kia thì chứng tỏ đây là bồn nước ngoài sân trường, nơi thường được các học sinh vừa học môn thể dục hay chơi bất cứ một thể thao nào đó ra đây lấy nước. Nhưng vừa mới lúc này, môn chạy điền kinh của lớp học kể bên đã kết thúc từ lâu rồi nên bồn nước này tạm thời để trống. Và cũng vì nhờ để trống mà một vài cá nhân khác mới có cơ hội được sử dụng nó, điển hình như Kazuma.

Ngay lúc này đây, Kazuma không ngừng nồn ọc, không ngừng sử dụng nước để rửa mặt một cách khó coi. Nhìn dáng vẻ thì trông cậu ấy dường như không được khỏe khi mặt mày thật sự biến sắc một cách tởm tợ khó coi. Chỉ là ánh mắt cũng như nét biểu hiện không thay đổi... không có nghĩa là nó bình thường. Nếu không chịu để ý, thì sẽ chẳng ai biết Kazuma đang khó chịu trong người. Thế nên bên cạnh Kazuma lúc nào cũng có sự hiện diện của một người hiền lành nhất. Kozue không ngừng lo lắng. Cô ấy dùng đôi tay liên tục vuốt lưng Kazuma một cách nhẹ nhàng chậm rãi để con khó chịu trong cậu ấy được vui đi phần nào. Nhưng đồng thời cũng không quên mắng nhiếc trách móc.

- Mồ, thiệt tình, cậu nghĩ mình đang làm gì vậy hả tên đầu đất này? Nếu khi ấy mà tớ không phát hiện ra kịp lúc là cậu đi rồi đấy biết chưa? Chơi gì mà ngu dốt vậy hả?

Nồn cho có vào, nhìn Kazuma bây giờ trông chẳng khác chi bệnh nhân thiếu máu, mặt mày có dấu hiệu hom hem teo tóp, da dẻ có chút xanh lè xanh lét.

- Xin lỗi... uh ọc...

- Cậu cũng vừa vừa phải phải thôi. Hà có gì mà phải hành hạ bản thân mình như thế? Bộ điều đó đáng lắm sao? Mắc mớ gì phải đi ăn đồ ăn của mấy người đó trong khi cậu tự thừa biết bản thân bị dị ứng với hải sản hả?

- Nhưng... trách nhiệm của tớ là chỉ nếm ăn và đưa ra nhận xét thôi. Nếu không ăn của các cậu ấy thì tớ sẽ đi ngược lại với nhiệm vụ được giao mất. Hơn nữa, nếu không thử, thì tớ không thể nào biết được họ lại có thể làm thức ăn ngon đến như vậy!

Kazuma thật sự là một tên ngốc. Vì quá vô tư nên mới trở nên ngu ngốc như thế này đây. Không màng đến bản thân, cũng chẳng thèm quan tâm đến chuyện tính mạng đang bị đe dọa. Những gì Kazuma quan tâm là cố gắng hết mình để được trở thành một học sinh bình thường và sống một cuộc sống hồn nhiên, vô tư. Chính vì suy nghĩ như thế cũng góp phần tạo nên một Kazuma ngu ngốc trong quan điểm của Kozue. Nhưng mà... Kozue lại không ghét một tên ngốc như vậy.

- Nếu cậu không muốn mình còn dị ứng với hải sản nữa. Sao cậu không thử hỏi mẹ cậu ấy. Hỏi bà xem có cách nào để kim chế hay làm biến mất con dị ứng của cậu không? Đến khi hết bệnh rồi thì muốn ăn bao nhiêu đồ biển chẳng được!

- Tớ cũng đã từng nghĩ đến chuyện đó rồi... Nhưng bây giờ bà đang ở khá xa, sẽ rất bất tiện nếu tớ đến gặp bà. Với lại, tớ không nghĩ rằng mình được phép làm phiền bà nhiều đến thế. Tớ rời khỏi nhà đến ở với Onee – chan cũng vì không muốn làm phiền bà mà!

- Kazuma... cậu vẫn còn đề tâm chuyện đó sao? Chuyện cậu và Ayame nee – san không phải con ruột của họ ấy!

Nói đến đây thì thật sự có một chút chạnh lòng đánh vào tâm trí Kazuma. Mới ngày hôm qua thôi, Eri và Hebi còn đề cập đến chuyện gia đình Kazuma, cậu ấy đã nói rằng mình không còn bận tâm gì về chuyện con ruột hay con nuôi, nên khuyên hai người họ không cần phải quá lưu tâm. Nói thì như thế, tỏ ra gương mặt thờ ơ lãnh cảm cốt cũng chỉ để người khác không nhận ra... nhưng mà thật sự, Kazuma suy nghĩ đến nó còn nhiều hơn là Kozue nghĩ. Kazuma vẫn còn thắc mắc đến thân phận thật sự của mình và Ayame. Bộ mẹ ruột là ai? Và nguyên nhân gì khiến họ từ bỏ hai đứa con của mình, mặc cho số phận của chúng trôi nổi đến đâu thì đến.

- Chuyện đó... tớ và Onee – chan đã nhất quán với nhau là sẽ không bàn đến nữa. Một phần vì không muốn bố mẹ hiện tại của bọn tớ buồn lòng. Một phần vì Onee – chan cảm thấy điều đó không còn quan trọng. Dù bố mẹ ruột của chúng tớ có là ai, còn sống hay đã chết, thì ngày khi bỏ rơi hai chị em tớ, có nghĩa là họ đã để cho hai chị em tớ tự quyết định cuộc sống riêng của chính mình. Và trách nhiệm của hai đứa chỉ là tiếp tục đi trên con đường mình đã chọn... chỉ thế thôi. Onee – chan nói rằng chỉ cần làm như vậy, thì xem như đã không phụ lòng người sinh rồi!

Nhưng thật sự Kazuma vẫn rất muốn biết phải không? Những lý do được đưa ra là bởi vì bố mẹ hiện tại, vì suy nghĩ của Ayame nee – san. Chứ còn riêng đối với Kazuma, đối với suy nghĩ riêng của cậu ấy... Kazuma thật sự rất muốn biết về hai người đã sinh ra mình. Không cần biết chính xác họ là ai, tên gì, hình dạng đặc điểm ra sao. Chỉ cần một thông tin rất chung rằng họ còn sống và đang sống rất tốt mà không còn dẫn vật hay hỏi hặn gì về chuyện bỏ rơi hai chị em mình... như thế với Kazuma là đủ rồi. Vì chỉ có như vậy, Kazuma mới có thể sống một cuộc sống thật sự cho riêng mình.

- Nhưng cậu biết sao không Kazuma. Kể ra cậu và Ayame nee – san vẫn còn may khi gặp được cô chú sau khi bị bỏ rơi. Chứ còn tớ thì...

- Kozue...

- Hm hm, không có gì đâu, cậu đừng bận tâm. Thế nào, sau khi nồn hết cả bữa sáng ra rồi, đã thấy đỡ hơn chưa?

Đúng là sau khi nồn ọc vì ăn trứng hải sản từ món Burger của nhóm Chân Tỏ, Kazuma không còn cảm thấy chóng mặt, khó thở và nhiều trạng thái tiêu cực khác. Cơ thể đã bình thường trở lại, tươi tỉnh hoạt bát như lúc đầu. Nồn ra được thì tốt thật đấy... chỉ có điều...

- Vì tớ nồn ra hết rồi nên bây giờ... đói bụng quá...

- Vậy thì ráng quay về lớp gia chánh đi. Nhóm chúng tớ làm Burger bò hầm. Món đó chắc cậu ăn được đúng không? Nhưng nếu tớ không quay về nhanh và nói với Tora chừa cho cậu một phần thì chắc chắn sẽ hết mất!

- Nếu thế thì làm ơn cậu chạy về lớp nhanh nhất có thể đi. Chạy về và nói Tora chừa tớ một phần!

- Được không Kazuma? Không cần tỏ đưa cậu về ư? Cậu tự đi được chứ?

- Tớ bình thường rồi, có thể tự đi được. Cậu nhanh trở về giùm tớ đi, nhanh...

- Vậy tớ đi trước đây. Có gì gặp cậu sau!

Rồi thì Kozue đã quay trở về lớp gia chánh trước. Còn Kazuma thì cứ ngồi đây thêm một lúc nữa cho đầu óc nó được tỉnh táo hoàn toàn. Nồn xong thì tình thật nhưng giờ không còn chút sức lực nào để mà về lớp được ngay, nên cách tốt nhất là chịu khó ngồi nghỉ một chút cho đường nó lên não rồi thì mới lết cái thân về được. Với lại, ngồi đây ngắm bầu trời trong xanh với những áng mây trắng trời hờ hững, xa xa còn có âm thanh sóng biển tràn bờ vì ngôi trường này được xây dựng gần biển... cảm giác nó cũng khang khác và thú vị không kém. Rồi bỗng dưng, Kazuma lại tự lẩm nhẩm lẩm bẫm một mình.

- Biển à... hay là rừ Onee – chan đi chơi biển một lần nhì. Từ hồi chuyển về đây, hai đứa chưa từng ra biển chơi lần nào... Uhm, quyết định vậy đi, còn bây giờ thì về lớp ăn Burger của Kozue thôi!

Kazuma nhích từng bước chân trên tuyến hành lang để trở về lớp gia chánh. Thiệt tình, lúc ngồi thì không sao, thậm chí là có nằm dài ra trên ghế đá còn thấy dễ chịu nên cứ nghĩ rằng đã ổn rồi. Nhưng cho đến khi đứng lên bước đi thì dạ dày cứ ào ào kêu lên như tiếng sủi rỗng, đầu óc cũng bắt đầu quay cuồng theo như con quay không phanh. Kazuma lại cảm thấy khó chịu nhưng không phải vì dị ứng hải sản mà là vì đói. Nồn nữa hết cả bữa điểm tâm sáng... bảo sao cậu ta không bị thiếu đường thiếu chất dinh dưỡng. Để bây giờ bước đi cũng một tay ôm bụng một tay chạm vào thành tường để bước từng bước một mỗi một nhòai.

- Ráng lên... ráng lên... chỉ còn một chút nữa thôi... là có thể đến được lớp gia chánh... rồi mình sẽ được ăn... món Burger bò hầm của Kozue...

Rầm...

Chịu không nổi nên ngã gục luôn rồi. Nhà khoa học kiêm bác học thường có bộ não rất siêu việt nhưng đối lại thì sức mạnh thể chất chỉ là một con số 0 to tướng. Nhưng ai mà ngờ rằng thể lực của Kazuma lại yếu đến mức ngã lăn quay trên sàn đất chỉ vì quả dứa. Cậu ấy còn chẳng đủ sức đi chuyển một ngón tay nữa là... Hãy đã, xem ra chỉ còn cách nằm đây và chờ đợi xem có người nào độ lượng mang cậu ta xuống phòng y tế hay chỉ ít nếm cho miếng thịt thừa cũng đủ rồi.

Nhưng rồi ngay lúc đó, điều ước của cậu ấy đã trở thành sự thật khi có một bóng người bước đến gần cậu ấy.

- Kusanagi – kun... cậu làm gì ở đây thế?

Không thể nhích một ngón tay nhưng Kazuma cũng không te tua tụt tòi về tới đến mức không nghiêng cái đầu để ngược nhìn lên một chút được. Thứ cậu ấy trông thấy mờ mờ qua đôi mắt hoa lên vì đói ấy là một màu bạch kim tuyệt đẹp... một màu bạch kim mà Kazuma đã từng trông thấy nó trước đây một lần và chắc chắn sẽ chẳng thể nào quên được.

- Shi... Shinikaze – san...

- Cậu đang làm cái gì ở đây vậy? Nếu muốn ngủ thì vào phòng y tế, còn không thì về nhà. Ở đây là trường học, không phải nơi để cậu tự do muốn làm gì thì làm!

Người con gái đó đích thị là Hebi rồi. Nhưng Hebi nói rất đúng, trường học là nơi để học tập chứ không phải để ngủ. Chỉ tiếc rằng do Hebi chưa hiểu rõ được chuyện và cũng không biết rằng bây giờ, Kazuma gần chết đến nơi rồi nên chẳng còn tâm trí hay tinh táo đâu mà nghe lời cô ấy.

- Đói quá...

- Nè, cậu không sao đó chứ? Kusanagi – kun... có sao không? Nè, trả lời mình đi...

.....

Và sau đó, Hebi phải là người đi chuyển cái thân hình tàn tạ không tí sức của Kazuma ra ngoài sân trường. Nghe thì thật thảm hại khi một chàng trai lại để một cô gái diu dắt mình đi như thế, nhưng chỉ ít thì cậu ấy không cần phải nằm bẹp ra sân như ăn mỳ nữa. Hebi để Kazuma ngồi ở một băng ghế đá gần đó rồi chạy thật nhanh đến căn tin trường, nơi có bán đồ ăn cho học sinh vì trong lúc đi chuyển, Hebi có nghe Kazuma thì thầm than đói nên có đoán chắc do bao tử cậu ta đang đánh trống nên không còn chút sức lực đây mà, thế nên Hebi đã mua cho Kazuma một chiếc bánh sandwich và một hộp sữa đậu. Kazuma tự nhiên nhận lấy và cho hết vào miệng không sợ mắc nghẹn. Để đến khi mắc nghẹn phải tự đâm vào ngực mình phùm phùm thì Hebi phải vừa lấy sữa cho Kazuma, vừa phải vuốt lưng cho thức ăn trôi xuống.

- Cảm ơn, nếu không có cậu chắc tớ chết từ đời nào rồi. May mà giữa phút lâm chung được thần tài cứu giúp!

- Mình không phải thần tài, và thật ra nếu như cậu có chết thì cũng chẳng liên quan gì đến mình. Chẳng qua mình không thể trơ mắt nhìn một người bạn cùng lớp trở nên thảm hại như một gã ăn mỳ nằm lăn lóc trước cửa vì đói thôi!

Nhìn cách Hebi trả lời, đối với Kazuma là bình thường. Biết sao bình thường không? Vì thật ra từ trước đến nay, Kazuma đều suy nghĩ đến vấn đề của người khác nhưng lại không quan tâm gì nhiều đến cảm nhận của người khác nghĩ gì về mình. Cho nên đôi lúc, có những người vì ganh ghét với thiên bẩm tài của Kazuma mà không ngần ngại ghét cậu ấy ra mặt, Kazuma chẳng thèm để tâm và xem như chuyện đó rất đổi bình thường ở đời. Hebi không thích Kazuma, thế nên cô ấy mới trả lời theo thái độ không ưa như vậy. Cũng chỉ vì Kazuma đã bon chen vào câu chuyện giữa bốn người bạn Chân Tổ nên mới ra như thế thôi. Không có lựa làm sao có khối. Do cái miệng của cậu ta gây ra chứ đâu.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra thế? Chẳng phải lúc nãy cậu đã ăn Burger hải sản của nhóm chúng mình rồi sao? Làm thế nào mà cậu còn nằm vật ra sân vì đói bụng vậy?

Kazuma không muốn nói chuyện mình bị dị ứng hải sản nên sau khi ăn xong món Burger hải sản thì phải đi nôn ra hết cả bữa điểm tâm sáng, để rồi kiệt sức vì không còn gì trong bụng. Kazuma cũng không muốn nói rõ tại sao mình bị dị ứng hải sản nhưng vẫn ăn món Burger của nhóm Chân Tổ. Cậu ấy thấy rằng chuyện này chẳng đáng phải tiết lộ nên đã tìm một lý do khác viện cớ.

- Có nhiều nguyên nhân lắm, nhưng thật chẳng tiện để nói ra nên thôi, cho tờ qua câu hỏi này đi nhé!

Vì không thể nói dối nên phải tìm cách kết thúc chủ đề này và lái sang một chủ đề khác.

Bản thân Hebi cũng không muốn chọc ngoáy sâu hơn vào chuyện của người khác nếu họ không muốn. Đặc biệt là Kazuma, Hebi cảm thấy mình không có trách nhiệm phải biết quá nhiều về cậu ta nên cũng không thắc mắc thêm nữa.

Giữa một khung cảnh nền thơ khi hai người một trai một gái cùng ngồi trên băng ghế đá trước sân thể này, cần phải nghĩ ra một chủ đề nào đó để nói để tránh đi cái không gian tĩnh lặng như tờ. Mà thật ra cũng không cần nghĩ đâu vì Hebi đã có sẵn chuyện cần phải nói với Hijama rồi. Nhưng để nói ra được điều này thì... thật ngại và xấu hổ quá chừng. Mà không nói thì không được vì nếu làm như thế thì sẽ mất nợ Kazuma mất, trong khi Hebi lại không muốn mang nợ nần gì với cậu ta hết.

Hai bàn tay từng ngón cứ đan xen vào nhau, gương mặt trẻ thơ đáng yêu thực nữ của Hebi cũng dần dần đỏ hơn vì ngượng ngùng, nhất là khi phần tóc mái hai bên che đi phần nào sự e ấp đó càng tôn lên vẻ đẹp của Hebi hơn.

- Kusanagi – kun... thật ra thì mình muốn... nói lời cảm ơn... Cảm ơn vì đã thử món Burger của chúng mình... và cảm ơn vì đã đứng ra giảng hòa giữa tụi mình và mọi người trong lớp... Cảm ơn...

Hebi đang nói lời cảm ơn rất chân tình và bằng tất cả sự can đảm khi dám vượt qua cơn xấu hổ. Ấy vậy mà tên gốc Kazuma lại phá đi bầu không khí tràn đầy cảm xúc ấy bằng cái cảnh miệng nhồi nhét hết sandwich dù cho vừa mới bị mắc nghẹn nhưng chưa thấy sợ.

- Hà... cậu vừa nói gì đó...

Thấy cái cảnh cậu ta miệng nhồm nhoàm một đồng, vụn bánh mì vương vãi trên mặt thể kia, Hebi càng thấy mình như một con ốc... phải ốc lắm mới đi nói lời cảm ơn cái tên vô duyên này. Hắn ta chẳng có ý tứ gì cả, chỉ biết ăn và ăn thôi, không lẽ cậu ta thuộc dạng chết vì ăn ư? Nhưng quan trọng hơn là cậu ta còn không nghe lời Hebi nữa... Kazuma đang xem Hebi như một con ốc thật sự vậy. Đó là lý do vì sao, Hebi thật tình chẳng thể ưa nổi cậu ta dù chỉ là một chút.

Nuốt cho cổ vào rồi bây giờ thì húp sữa sùm sụp trông chẳng ra làm sao.

- Nãy cậu vừa mới nói gì với tớ hả?

- Không... không có gì, thật sự là không có gì hết!

Kazuma nhận ra rằng hình như mình vừa làm gì đó khiến cô ấy không vừa lòng thì phải. Nhìn cái kiểu ngoảnh mặt đi chỗ khác khi cứ phùng mang phùng mỏ thể kia thì chỉ có con gái đang giận dỗi mới thường làm như thế. Kazuma xem cảnh này nhiều trên mấy bộ anime yêu nhau học đường mà thì thoảng Ayame vẫn thường hay mở lên xem nên ít nhiều cũng có biết. Thiết tình, Kazuma tự hỏi mình chỉ đang ngồi ăn sandwich uống sữa thôi mà sao cũng giận là thế nào? Chẳng lẽ Hebi lại giận vì mình ăn bánh do Hebi mua cho ư? Sau đó thì Kazuma tự đúc kết lại câu cuối cùng “Con gái thật khó hiểu”.

Kazuma biết điều này lâu rồi, nhưng vẫn cứ đinh ninh không chắc cho lắm. Nên đây là cơ hội tốt nhất để làm rõ trắng ra đen. Cậu ấy đã lên tiếng hỏi trước.

- Shinikaze... cậu... ghét tớ lắm sao?

Một câu hỏi khá bất ngờ vì Hebi không nghĩ rằng Kazuma lại hỏi thẳng mình câu đó. Lại còn hỏi với cái vẻ tỉnh bơ đáng ghét đó nữa chứ.

Cần gì phải giấu, cần gì phải dối lòng. Thích ai hay ghét ai thì nói thôi. Hebi chỉ nghĩ đơn giản như vậy vì mình không có trách nhiệm kết thân với người mình không ưa.

- Phải, mình cực kỳ cực kỳ ghét cậu. Dù cho cả thế giới này có phải đi đến tận cùng đi nữa thì mình không bao giờ có thể ưa cậu nổi!

Bị nói ghét ra mặt như thế công nhận cũng đau lòng thật. Nhưng ghét hay thích là quyền của người ta, Kazuma làm gì có quyền phải bắt Hebi thích mình khi ngay từ đầu cô ấy đã không muốn. Mà Kazuma tự trách bản thân mình nhiều hơn. Không có lựa thì làm sao có khối. Phải do mình đã làm gì đó nên một người hòa nhã như mà như Hebi mới nổi giận. Tự chất vấn mình đi thì hơn.

- Hiểu rồi!

Hebi thật sự không biết phải biểu hiện thế nào ngay sau khi nhận lại một câu rất đỗi đơn giản “hiểu rồi”. Chính vì thái độ như không của Kazuma nên mới càng khiến cho Hebi thêm ghét ấy chứ. Trả lời con gái có một từ đơn giản như thế chẳng khác chi Kazuma không hề nghiêm túc gì hết. Hebi cũng chẳng cần phải nề nang gì mà nói thẳng vào mặt ngay và luôn tại chỗ.

- Cậu lúc nào cũng vậy sao? Lúc nào cũng tỏ ra mình biết mọi thứ và rồi khi ai đó nói không thích cậu thì cậu lại làm như và không quan tâm như thế sao? Kazuma Kusanagi, rút cuộc thì cậu là loại người như thế nào?

- Tổ chi là tổ, là Kazuma Kusanagi mà thôi. Kể cả khi cậu có ghét tớ vì gương mặt hững hờ không chút cảm xúc thì tớ cũng đành chịu. Vậy cậu nghĩ tớ sẽ phản ứng ra sao sau khi biết mình bị một cô bạn cùng lớp tuyên bố không thích. Tức giận và đứng ngay lên phản kháng lại một cách thô bạo hay phải tui thân buồn phiền vì mình không được lòng người khác? Xin lỗi, nhưng dù có đang cảm thấy như thế nào, tớ cũng chỉ biết chấp nhận chuyện con người xem Chân Tổ như một dịch bệnh cần được xóa bỏ. Với lại... đúng như tờ nghĩ... cậu đúng là người quá quan tâm đến người khác nghĩ gì nhỉ. Đôi lúc cậu cũng đừng nên quan tâm đến người khác quá. Như thế thì sẽ dễ sống hơn nhiều!

Kazuma lại làm ra vẻ như mình già trước tuổi, già hơn người khác trong khi chưa chắc giữa Hebi và Kazuma ai cao tuổi hơn. Nhìn cái mặt trơ trơ của Kazuma, thật sự khiến Hebi tức tối lắm. Nhưng thôi cũng ráng nhịn... ráng kiềm chế tức giận trong lòng lại, không thể cứ sồn sồn như Hiya được.

- Mình chỉ nói như thế, cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ. Mình gặp cậu chỉ để muốn nói lời cảm ơn vì đã báo vệ chúng tớ trong giờ gia chánh. Cậu nghe cũng được, không nghe cũng chẳng quan trọng đối với bọn mình. Mặt khác, mình còn điều này muốn cảnh báo cậu trước “Đừng chen vào cuộc sống của thị tộc Chân Tổ nữa. Và cũng đừng nghĩ đến chuyện điều chế ra loại vaccine chữa trị cho Chân Tổ. Bọn mình chấp nhận xuống thị trấn loài người học hỏi và giao lưu văn hóa vì không ủng hộ cái kế hoạch xóa dịch bệnh Chân Tổ của các cậu. Chính vì vậy, mình khuyên cậu, đừng đến gần và làm phiền Eri – chan nữa. Chắc chắn lần tới, Hiya – kun sẽ không tha thứ cho cậu nếu còn thấy hai người lằng vằng bên nhau đâu!

Kazuma bắt đầu tỏ ra ngạc nhiên sau khi nghe thấy điều gì đó hình như mình mới nghe lần đầu thì phải. Ngay lập tức, Kazuma đứng phắt dậy khiến cho Hebi không khỏi giật mình và đề phòng.

- Cậu vừa nói cái gì? Vaccine chữa trị cho Chân Tổ? Rồi còn cái kế hoạch xóa dịch bệnh Chân Tổ là sao? Cậu đang nói cái gì vậy?

- Cậu... còn già ngây ngô nữa sao? Đừng hòng đánh lừa chúng mình. Các cậu... những nhà khoa học được cử xuống đây học chung với Chân Tổ chúng mình, mục đích cũng chỉ vì muốn nghiên cứu và tìm ra phương pháp biến Chân Tổ là người bình thường vì nghĩ rằng Chân Tổ... chỉ là một dịch bệnh. Và khi đã là một dịch bệnh thì sẽ có vaccine chữa trị. Kazuma Kusanagi, Hiya – kun, Namehari – kun và mình tuyệt đối không chấp nhận chuyện con người xem Chân Tổ như một dịch bệnh cần được xóa bỏ. Thế nên, cậu đừng cố gắng tiếp cận Eri – chan nữa... vì lợi ích của con người nói chung, bản thân cậu nói riêng, và cũng vì thị tộc Chân Tổ chúng mình!

Chi câu nói đó thôi Hebi đã bỏ đi, để mặc sự ngơ ngác ngác hiện lên gương mặt không đổi của Kazuma. Cho đến thời điểm hiện tại, chính cậu ấy còn không hiểu chuyện Hebi nói thật hư ra sao chưa kịp hỏi rõ... Không, có quá nhiều chuyện khiến cho Kazuma không thể theo kịp... và chính vì không thể theo kịp ấy mới làm cho Kazuma bị rối rồi không thể nhìn nhận được vấn đề một cách tổng quát khách quan. Nhưng câu hỏi chung được đặt ra là Hebi vừa nói đến cái gì không biết.

.....

Những tiết học tiếp theo vẫn diễn ra theo đúng như thời khóa biểu được đề ra hoàn toàn không gặp phải chuyện gì vướng trắc. Văn tiết toán, văn học Nhật và âm nhạc. Nếu có gì đó khác thì có lẽ chỉ là về Kazuma mà thôi. Trong tất cả các môn học còn lại, Kazuma hầu như không hề tập trung vào bài giảng hay thậm chí đích thân giáo viên gọi cậu ấy lên giải giúp bài toán trung học không quá khó đối với Kazuma. Cậu ấy bị gọi ít nhất cũng năm lần liên tiếp thì mới nhận ra rằng mình được mời lên bảng. Và sau khi đứng sẵn trên bục rồi, Kazuma ngẩn ngơ vài giây rồi ung dung ngoái cổ lại hỏi Kozue một cách rất tự nhiên rằng “Ừa, này giờ sensei giảng cái gì vậy Kozue?”

Chịu nổi không? Có mà nổi điên lên ấy. Thật sự khi nghe câu hỏi đó xong, Kozue chỉ muốn bước lên sút cho cái tên đó ra bên ngoài cho bộ ghét. Nhưng vì đang trong tiết nên Kozue phải cố gắng kìm chế bản thân và xin phép sensei cho lên bảng vấn tất ý cho Kazuma. Cậu ta nghe, hiểu và này ra ngay ý tưởng để giải. Gì chứ nếu nói về toán số học thuyết thì chưa cần 10 giây, cậu ấy đã tìm ra được đáp án rồi. Kazuma bắt đầu giải bài toán theo yêu cầu và cùng theo tóm tắt của Kozue. Nhưng chắc là vì quá nhập tâm hay sao mà cả sensei lẫn các bạn cùng lớp cảm thấy hoa mắt chóng mặt khi cậu ta ghi từng con số trên bảng. Nhìn cái cách giải của Kazuma, Kozue không thể tránh khỏi cơn shock nặng và ngăn ngay cái hành động mang tính chất tẩy não người khác bằng một cú chạt ngói ngay giữa đỉnh đầu cậu ta.

Kazuma ngồi sụp xuống, hai tay ôm đầu và bị Kozue mắng cho một trận vì cái tội “Mắc mớ gì lại giải bài toán bằng thuật số hiện đại mà các nhà bác học thường dùng trong nghiên cứu? Đẳng cấp trung học thì không cần đến trình trình kiểu ấy”.

Chẳng là một khi Kazuma đã quá nhập tâm thì cũng là thời điểm linh hồn cậu ta rời khỏi thể xác, nhường chỗ cho vong linh nhà bác học đại tài nào đó nhập vào rồi bắt đầu làm những chuyện dờ người chẳng giống ai. Vậy nên bị mắng cũng phải.

.....

Cả những tiết học buổi chiều Kazuma cũng không hề tập trung tí nào. Tiết một tiết hai vào giờ chiều thì ngồi ngơ ngơ ngác ngác, hết nhìn lên bầu trời xanh ngoài khung cửa sổ thì lại hướng ra mặt biển xanh như ngọc từ phía xa xa kia. Tiết ba bốn năm thì lần ra ngủ chẳng biết trời trăng mây gió gì đến nỗi sensei cũng không dám làm phiền chỉ đơn giản Kazuma là một thiên tài. Nếu hiệu trưởng It. Harm Sokyuran không yêu cầu nhà trường không được đuổi học Kazuma vì thấy cậu ta đến trường thật sự không cần thiết thì chắc họ đã đề nghị Kazuma nghỉ ở nhà, tập trung vào mấy cái nghiên cứu mạng tâm vốc vĩ mô của cậu ấy còn hơn.

Ráng ngồi đợi thêm chút nữa thì tiếng chuông tan trường vang lên theo đúng như thường lệ. Giờ tan trường thì học sinh sẽ được phép về nhà. Ngay khi cả lớp đứng lên chào sensei thì Kazuma vẫn ngủ. Hay thậm chí là đến lúc ai nấy cũng đều xách cặp bước ra khỏi phòng thì cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại. Phải đợi Kozue là người đến đánh thức.

- Kazuma, Kazuma, dậy đi nào, cậu còn tính ngủ đến bao giờ?

Kazuma lồm ngồm ngược đầu dậy, nước dãi còn chảy dài trên miệng khi đầu tóc cứ rối bời vì vị trí ngủ không được tốt như chiếc giường êm ở nhà. Cậu ấy ngơ ngác nhìn xung quanh rồi ngáp dài một cái.

- Kozue... đây là đâu vậy?

- Đây là trường học, tiết học cũng kết thúc rồi. Cậu không tính về nhà hay sao mà ngủ như chết thế?

- Đến giờ về rồi à... Thế thì cùng về nào!

.....

Và cũng như thường lệ, nhóm ba người bạn bao gồm Kazuma, Kozue và Tora cùng bước trên con đường duy nhất trở về với căn nhà thân yêu của mình. Nhưng không giống như Tora và Kozue đang bàn về bài học ngày hôm nay có điểm gì sai có điểm gì đúng hay có điểm gì cần phải lưu ý mặc cho hai người họ đã là những thiên tài sẵn. Giống như Tora và Kozue dần dần hòa mình trở thành một học sinh trung học bình thường vậy. Còn Kazuma, cậu ta lều thều bước đi sau cùng, nhưng lại vừa đi vừa suy nghĩ lung tung nhiều thứ. Chủ yếu vẫn là vấn đề mà Hebi đã nói lúc sáng, cái gì mà vaccine diệt trừ dịch bệnh Chân Tổ. Kazuma vẫn chưa thể hình dung nổi rút cuộc thì ý của Hebi là thế nào?

- Kazuma, cậu nghĩ thế nào về bài học của Sensei ngày hôm nay? So với It. Harm Sokyuran thì Sensei giảng rất dễ hiểu đúng không? Mặc dù vẫn còn một vài chỗ chưa được chuẩn xác cho lắm!

Kể cả khi Tora có ngạc nhiên hỏi thì Kazuma vẫn cứ giữ nguyên cái khổ hình suy tư và tiếp tục bước đi. Cậu ta bước qua cả Kozue và Tora từ lúc nào mà chính bản thân mình còn không rõ. Kazuma vẫn cứ thờ thờ thần thần không chịu để tâm gì đến xung quanh. Chính vì lý do đó mới không ngừng khiến cho Kozue phải lo lắng.

- Nè Kazuma, tụi tớ đang nói chuyện với cậu đó. Có nghe gì không hả?

Phải đợi cho đến khi Kozue chính thức lên tiếng thì Kazuma mới quay trở lại là chính mình. Sau đó, cậu ấy ngoảnh mặt lại nhìn hai người bạn với ánh mắt ngơ ngơ.

- Hả? Cậu vừa gọi tớ chiều nay muốn ăn gì hả? Nếu được thì nấu cho tớ món bò hầm đi!

Lại ăn với uống. Hết nghiên cứu thì lại đến thức ăn. Từ bao giờ tên ngố Kazuma này lại trở thành một kẻ tham ăn tục uống đến vậy nhỉ? Kozue thật sự muốn đấm cho hắn bớt dần thói đi một chút nhưng thôi cũng ráng kìm nén cảm xúc.

- Bọn tớ đang hỏi cậu cảm thấy thế nào về bài học ngày hôm nay ấy mà!

- Bài học ngày hôm nay... à nhớ rồi... mà lúc đó Sensei giảng về cái gì nhỉ?

- Kazuma, bọn này hỏi thật. Cậu đang gặp phải vấn đề gì vậy? Từ sáng đến giờ cậu toàn làm nhiều chuyện mà chẳng giống cậu ngày thường tí nào. Có điều gì khiến cậu phải bận lòng suy nghĩ sao?

Thứ duy nhất khiến Kazuma phải bận lòng không yên là câu nói của Hebi. Có nên nói cho họ biết không nhỉ? Dù sao thì Tora và Kozue cũng là hai người bạn thân từ hồi tiểu học, hai người mà mình hoàn toàn có thể tin tưởng được. Chỉ có điều sau khi nói ra rồi, thì họ có tin không?

- Ừ, thật ra thì có một chút chuyện khiến tớ không ngừng suy nghĩ!

- Chuyện gì?

- Xin lỗi, bây giờ thì tớ chưa thể tiết lộ cho các cậu biết được. Vẫn còn nhiều điều cần được làm sáng tỏ cũng như vẫn còn đang thiếu hụt nhiều thông tin quan trọng. Thế nên hiện giờ, tớ chưa thể nói gì được!

- Kazuma...

Lần đầu tiên trong đời Kozue không thể nhìn được suy nghĩ của cậu ấy. Lần đầu tiên trong đời Kazuma công khai giấu một bí mật nào đó mà những người bạn thân từ nhỏ như Tora và Kozue không thể biết. Một mình cậu ấy muốn gánh vác lấy chuyện này hay là vì cậu ấy không còn tin tưởng hai người bạn. Không... không phải vì Kazuma không tin họ mà chỉ vì thông tin đến với Kazuma vẫn còn quá ít để có thể đưa ra kết luận. Kazuma chỉ muốn tìm hiểu có ngon có lành rồi sẽ thông báo cho họ sau, còn bây giờ thì...

- Bọn này hiểu rồi. Vậy thì cứ làm những gì cậu cho rằng là cần phải làm. Đến một ngày nào đó cảm thấy thích hợp thì hãy nói cho bọn này nghe!

- Tora – kun...

- Uhm, chắc chắn tớ sẽ nói cho các cậu biết ngay sau khi kiếm đủ thông tin mình cần. Tớ nợ các cậu lần này nữa rồi!

.....

Và với câu trả lời như vậy, cùng với sự tin tưởng lẫn nhau chấp nhận chờ đợi rồi sẽ đến một ngày Kazuma chịu giải thích mọi chuyện rõ ràng cho họ biết. Kazuma được thả về nhà trong yên bình mà không phải nghe lời Kozue cần nể nể nhỏ. Có như vậy thì Kazuma mới còn tinh táo cũng như tâm trí để suy nghĩ đến vấn đề tồn đọng này sinh trước mắt. Trước sau gì cũng phải đối mặt với nó mà thôi, không thể trốn tránh hay giả nể nể sang một bên. Kazuma tự nhủ mình cần phải làm gì đó... nhưng biết làm gì bây giờ. Mình cần thêm thông tin, cần một ai đó hướng dẫn cho mình biết mình nên làm gì tiếp theo. Nhưng mà...

- Em về rồi đây, Onee – chan!

- Kazuma – kun... cứu chị với...

Vừa mới về đến nhà, vừa mới mở cửa bước vào chưa bỏ được giày ra để lên kệ đang hoảng thì Ayame từ bên trong đã chạy ủa ra ôm lấy cậu em trai bé bỏng một cách hoảng hồn đầy run sợ. Đáng ngạc nhiên thật khi một người song toàn như Ayame lại tỏ ra sợ hãi như vậy. Ngay cả bố mẹ nuôi của hai chị em cũng không thể khiến Ayame trở nên yếu đuối hoảng loạn chỉ biết trốn sau lưng Kazuma thế này. Từ khi... chỉ trừ duy nhất một người có thể làm được ấy... chỉ duy nhất một người.

- Ara ara, Ayame – chan, đừng có bỏ đi ngang như vậy mà, lại đây cho cô nựng một chút nào!

Một giọng nói khác nữa cất lên ngay bên trong nhà. Chắc... chỉ là giọng một người phụ nữ bình thường nào đó thôi mà Ayame đã nhảy dựng lên như thể có luồng hơi lạnh thổi dọc theo xương sống chị ấy không bằng. Ayame hoảng loạn, vừa giấu mặt, vừa bám chặt lấy Kazuma đẩy lên phía trước làm tấm chắn bình phong. Tất cả cũng chỉ vì Ayame không muốn đối mặt với người phụ nữ đó.

Còn về Kazuma, chẳng thể hiện chút cảm xúc nào hết, vui buồn hay chán chường cũng chỉ duy nhất cái khuôn mặt thờ ơ lạnh cảm vô hồn ấy. Kazuma cũng không tỏ ra ngạc nhiên là bao vì giọng nói đó... Kazuma có biết, nghe rất quen và hầu như đã khắc ghi cái giọng nói đó sâu trong tâm trí từ lâu lắm rồi.

- Ara ara, Kazuma – kun về rồi này. Thật là tốt quá. Sensei còn tự hỏi không biết khi nào Kazuma – kun sẽ về nữa. Chu cha, bao nhiêu lâu không gặp, sensei thật sự rất nhớ Kazuma – kun đó. Lại đây cho sensei nựng chút nào!

Và y như rằng, không nằm ngoài dự đoán, người phụ nữ có mái tóc đen đỏ đã chạy đến, ôm chặt lấy Kazuma như con ruột mình không ngần ngại. Chỉ có Ayame đã kịp thời buông cậu em trai mà trốn sang chỗ khác thôi, chứ còn Kazuma thì vẫn bình thường và xem như đây chẳng có gì đáng bận tâm.

- Lâu quá không gặp, quả nhiên sensei vẫn nhoi như ngày thường. Cái bệnh tăng động của sensei vẫn chưa thuyên giảm được sao?

- Ôi cha, sensei chỉ tỏ ra thế này với Kazuma – kun thôi. Chứ bình thường, sensei vẫn là một người rất nghiêm nghị và chuẩn mực đấy nhé. Kazuma – kun nên cảm thấy may mắn khi được một sensei vừa xinh đẹp vừa tài giỏi này cưng nựng đi nào. Bên ngoài khỏi người muốn kết hôn với sensei mà không được đấy!

Kazuma dùng hai tay đẩy người phụ nữ đó ra. Cơ thể người phụ nữ đó quả thật rất thơm, nhưng nếu còn giữ lâu hơn nữa thì Kazuma sẽ chết ngộp vì mùi nước hoa đó mất.

- Được thì đi tìm một người nào đó kết hôn đi cho rồi... Với lại, cô đang làm gì ở nhà em vậy? Chẳng phải lúc này cô đang bận trên trường để lo việc tuyển sinh cho học viên mới ư? Bỏ việc làm để xuống tận thị trấn ven biển thế này, liệu có ổn không? Hiệu trưởng của It. Harm Sokyuran, Tsubame Minamiya?

.....

À à, hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, ngôi trường mà Kazuma, Kozue và Tora từng theo học với những danh hiệu rất cao như Einstein, Edison và Newton, ngôi trường chuyên đào tạo và cho ra những nhân tài trong tương lai. Trước đây, khoảng chừng hơn 20 năm về trước thì nó vẫn chỉ là một ngôi trường trung học bình thường. Nhưng ngay sau khi hiệu trưởng mới lên thì chỉ độ khoảng 1 năm sau đó, It. Harm Sokyuran được cả quốc tế công nhận và trở thành một lò luyện nhân tài cho tương lai. Nhiều đồ đủ nói lên thực lực lãnh đạo của hiệu trưởng mới như thế nào.

Mà nói đến hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, thì đó là một người phụ nữ trẻ với dung mạo bên ngoài chừng độ tuổi khoảng từ 25 đến 27 là cùng, nhưng thực hư bên trong thế nào thì không ai biết rõ. Một người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc đen suôn mượt xỏa dài, nhưng lại có một phần chòm rụng đứng phía sau đỉnh đầu trông khá ngố ngố. Đôi mắt xanh tựa như màu của đại dương đang vỗ rì rào cách ngôi nhà của Kazuma không xa. Nước da mịn màng không quá trắng cũng không quá sạm, phải nói là cực kỳ hoàn hảo. Điểm nổi trội nhất ở người phụ nữ ấy chính là một miếng ngọc bội màu đỏ được làm thành dây buộc tóc. Người phụ nữ đó diện cho mình một bộ Kimono truyền thống màu tím đen nhạt có in hình gợn sóng như sương mây, nhưng lại khoác bên ngoài chiếc áo blouse trắng của những tay bác sĩ bác học. Một phong cách kết hợp giữ tây và ta, giữa truyền thống và hiện đại đã làm nên sự khác biệt vô cùng thú vị. Người phụ nữ ấy có tên là Tsubame Minamiya, hiện đang ngồi ngay tại đây, ngay tại căn nhà của Kazuma, và còn đang bám lấy cậu ấy như bám lấy chú gấu nhồi bông mà mình yêu thích.

- Minamiya – sensei, nếu được thì làm ơn thả em ra. Em không phải con gấu nhồi bông để sensei ôm như thế này đâu!

- Có sao đâu nào, lâu rồi không được gặp Kazuma – kun. Để sensei nạp lại năng lượng Kazinium một chút đi. Có chết ai đâu!

- Chẳng thể hiểu nổi cái năng lượng Kazinium gì đó là do nhà bác học nào đã tìm ra không biết. Vậy... sensei hạ cổ đến nhà em làm gì thế? Nếu là vì bản báo cáo thì em đã gửi qua email rồi, sensei không

kiểm tra mail thường ngày sao?

Hiệu trưởng không trả lời đúng chủ đề, cô ta chỉ dùng hai ngón tay nhéo nhéo vào phần cơ dưới cánh tay của Kazuma.

- Kazuma – kun... đạo gần đây em không tập thể dục thường xuyên phải không?

- Hầy?

- Do không tập thể dục thường xuyên nên cơ có chút bị nhão đi. Nhưng sau đó lại bắt ngờ vận động mạnh nên cơ bị kích thích co cứng lại. Để bây giờ thì nó vừa nhão vừa cứng thế này đây. Có gì để nói không Kazuma – kun?

- À... là vì khi nhập học trường mới, Kozue có kiến nghị với hiệu trưởng trường rằng không được để em tham gia lớp học thể dục nên lúc tới tiết, em toàn ngồi một chỗ bên ngoài thôi. Còn gần đây thì là gặp phải một chút xích mích nên có vận động mạnh một chút!

- Hm hm, như thế này không được. Hoàn toàn không được. Kazuma – kun cầm Bokken ra ngoài sân với sensei!

- Heh, Bokken, đừng nói là...

- Đi nhanh!

.....

Bằng cách nào đó, bằng phương pháp nào đó, hay nói đúng hơn là trời xui may nui thế nào mà hiệu trưởng It. Harm Sokyuran đã lôi cổ được Kazuma ra phía sân sau của ngôi nhà. Nhà của Kazuma và Ayame có một phần sân sau khá lớn đủ để trồng cây trồng hoa, làm hồ nuôi cá, nhưng chủ yếu thường được Ayame dùng để phơi đồ và Kazuma dùng để phơi lá thuốc. Rồi bây giờ cái sân còn được sử dụng theo một mục tiêu khác là trở thành nơi tập kiểm lý tưởng cho hai cô trò.

Vừa mới về nhà, chưa kịp thay bộ đồng phục trường mà đã phải cầm kiếm luyện tập rồi. Kazuma thoáng suy nghĩ, dù có đánh đến Tết thì mình chẳng thể nào có cửa thắng hiệu trưởng. Vì sao ư? Vì người phụ nữ đang đứng trước mình ngoài là hiệu trưởng một học viện nổi tiếng, còn là một cung chủ của một gia tộc dòng dõi Samurai lớn của đất nước mặt trời mọc này. Trình độ kiếm thuật của hiệu trưởng phải nói là còn vượt xa những cao thủ lão luyện trong bộ môn Kendo. Thật ra, Kazuma đã từng tập luyện với hiệu trưởng nhiều lần khi còn học ở It. Harm Sokyuran, và cái kết sau cùng bao giờ cũng là... thất bại thảm hại.

- Sensei... em bây giờ còn đang oải lắm. Thế nên là tha cho em lần này được không?

- Kazuma – kun, lười vận động cũng được xem như kẻ thù của chính bản thân mình. Vượt qua bóng tối, vượt qua giới hạn để trở thành người mạnh nhất. Đó chính là đạo võ sĩ mà sensei đã từng được học tại nhà Minamiya. Hơn nữa, hiếm khi chúng ta được gặp nhau thế này, sensei cũng muốn được xem trình độ kiếm thuật của Kazuma – kun đến đâu!

- Cái đạo võ sĩ ấy chỉ áp dụng với người nhà Minamiya thôi. Với lại giờ đây em yếu lắm, yếu chưa được 1/10 Kozue nữa cơ. Từ hồi chuyển trường đến giờ, chỉ toàn Kozue đứng ra bảo vệ cho em thôi!

- Thế Kazuma – kun cứ định để Kozue bảo vệ mãi sao? Đàn ông đàn anh gì mà cứ bám váy con gái như thế liệu có ổn không? Cũng chính vì cứ ý vào Kozue nên Kazuma – kun giờ mới trở nên yếu đuối như thế này. Vậy nên... ngoan ngoãn nhận lấy đường kiếm của Sensei đi này!

Không để cho Kazuma có một chút cơ hội nào để chuẩn bị, hiệu trưởng bất chợt xông thẳng vào với thanh Bokken gỗ trong tay. Nhanh thật, mặc dù đang mặc Kimono đầy vướng víu, nhưng thân pháp của bà ta thật sự rất nhanh. Chỉ mới có vài giây thôi, thanh Bokken ngay phía trên chuẩn bị chém thẳng xuống đỉnh đầu Kazuma đây rồi.

Kazuma cũng chỉ phản xạ một cách vô thức thôi, trong phút chốc, cậu ấy đã tránh được cú đánh chí hiểm.

- Heh heh, khả năng lẩn trốn của Kazuma – kun tốt quá nhỉ. Phải nói rằng tốc độ linh hoạt của Kazuma – kun cũng không đến nỗi nào!

- Thú thật thì ngoài khả năng chạy trốn ra em chẳng biết làm thế nào khác. Nhưng mà sensei không thấy rằng cú đánh vừa rồi hơi bị quá sao? Lỡ chẳng may em không tránh được mà nhận nguyên nhát chém ấy thì có mà chết!

- Yên tâm yên tâm, đôi mắt của Sensei có thể nhìn thấy được tương lai đấy. Chính vì biết Kazuma – kun sẽ tránh được nên Sensei mới tấn công. Nhưng để xem lần này Kazuma – kun có còn tránh được nữa không!

Rồi thì vụt vụt, vù vù, bụp bốp loeng keng pắc pắc... đủ loại âm thanh phát ra từ phía sau vườn nhà Kazuma. Với khả năng tấn công của hiệu trưởng, Kazuma không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chạy trốn và chạy trốn. Nghe sao cuộc đời của Kazuma chi biết chạy và chạy, nhưng nếu thật sự không chạy thì chết chắc đúng theo nghĩa đen. Kazuma không đủ sức đấu tay đôi với bà nên lẩn trốn hay né tránh là phương thức phù hợp nhất rồi.

.....

Và cũng tầm chiều hôm ấy, trận đấu đã kết thúc khi phần thắng đương nhiên thuộc về người có kinh nghiệm trong kiếm đạo. Còn về nhân vật chính của chúng ta, chàng bác học trẻ Kazuma đang nằm vật ngay trên sân cỏ với mồ hôi nhễ nhại trên gương mặt và ướt đầm áo. Kazuma không ngưng thở phì phò vì mệt mỏi, đầu cho ánh mắt chẳng lộ rõ về mệt mỏi là như thế nào. Trong khi, hiệu trưởng It. Harm Sokyuran chẳng tốn một giọt mồ hôi.

- Ara ara, lâu lắm rồi mới được đấu một trận thế này. Mặc dù đối thủ của mình chỉ toàn chạy không. Nhưng được vận động cũng thích rồi!

- Sensei... đứng ở đây được chưa? Em muốn chết đến nơi rồi đây!

- Không còn cách nào khác, xem ra nếu không để Kazuma – kun nghỉ ngơi thì sáng mai lại viện cớ đau cơ mà không đi học mất. Hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi!

Được tha rồi, thật là mừng hết biết. Giờ thì mình được phép trở vào trong nhà, lên thay đồ, tắm rửa rồi xuống dùng cơm tối rồi. Không biết tối nay Ayame sẽ làm món gì đây.

- Minamiya – sensei, vậy rút cuộc thì sensei đến nhà em hôm nay làm gì? Em không nghĩ Sensei rồi hơn đến mức cất công đến đây chỉ vì muốn một trận đấu kiếm già thôi chứ nhỉ?

- Ara ara, Kazuma – kun quả là tinh tường còn hơn công an phường. Đúng là Sensei có chuyện cần phải thông báo cho Kazuma – kun gấp. Chuyện liên quan đến nhiệm vụ mà Sensei đã giao cho Kazuma – kun khi quyết định chuyển cả ba đứa xuống thị trấn này học!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Kazuma dự tính sẽ đi tắm rồi xuống dùng bữa tối vì nghe Ayame nói rằng tối nay sẽ có sushi thay cho hôm qua Ayame lỡ hứa sẽ đãi Kazuma một chậu sushi nếu làm công việc bác sĩ chăm chỉ. Nhưng do bất ngờ phải đưa Eri và Hebi đi mua sắm chút đồ làm quà rồi đưa hai cô gái về chân núi Himako nên Kazuma đã lỡ mất bữa sushi, cũng may hôm qua Kozue có làm Bento mang qua cho Kazuma nên chẳng em trai không chết đói. Thế nên tối nay Ayame phải làm sushi trả nợ. À phải, vì Kazuma vốn bị dị ứng với hải sản nên riêng phần sushi của Kazuma chỉ có trứng và trứng mà thôi... Ăn như thế thì chán chết, còn gì gọi là sushi nữa nhưng phải chịu thôi.

- Xem Chân Tỏ như dịch bệnh chỉ vì bằng mã gen có nhiều phần tử đột biến hơn. Cách ví von so sánh ấy sao thật khập khiễng. Mà sao em có cảm giác như mình đang tham gia vào bộ phim điện ảnh X-men III thế nhỉ? Cũng cái kiểu Chính phủ đưa ra loại vaccine giúp người đột biến trở thành bình thường... Có thể đối với chúng ta thì đó là đột biến. Nhưng riêng với Chân Tỏ thì đó giống như phúc lành từ thiên chúa. Em không nghĩ rằng họ sẽ tán thành chuyện vaccine này. Mà giả sử như cái thứ vaccine đó đã được công bố, thì cũng sẽ chẳng một Chân Tỏ nào tự nguyện sử dụng loại vaccine đó!

- Kazuma – kun nói đúng. Bất cứ ai, dù là người bình thường hay những sinh vật không phải con người, đều cũng có những tín ngưỡng riêng. Đối với Chân Tở, những khúc gen bị đột biến dẫn đến những năng lực đặc biệt đó cũng tương tự như phước lành từ thiên chúa. Gạt bỏ đi những khúc gen bị đột biến ấy đồng nghĩa với việc họ phải từ bỏ đi phước lành từ đức chúa trời. Một hành động phản theo tín ngưỡng như vậy hoàn toàn không thể chấp nhận được. Thế nên It. Harm Sokyuran chúng ta mới phải vào cuộc!

- Ý Sensei là sao?

- Không cần phải bàn bạc gì thêm, chắc chắn người trong thị tộc Chân Tở sẽ không bao giờ chấp nhận dự án vaccine đồng hóa Chân Tở. Nhưng nếu cứ như thế mà khư khư ôm quan điểm không tán thành rồi làm lớn chuyện, thế nào cũng sẽ xảy ra xung đột mặc cho hiệp ước hòa bình giữa hai bên đã cố gắng kéo dài suốt bao nhiêu nay. Chính vì không thể hiểu được Chân Tở nên chúng ta mới muốn biến họ trở thành người bình thường. Vậy nên thị tộc Chân Tở mới quyết định giao lưu văn hóa bằng cách gửi những đứa trẻ trên núi xuống nơi con người sinh sống. Vì làm như vậy, sẽ ngăn cản được chuyện họ phải tham gia vào chiến dịch đồng hóa này!

- Thế nên mấy cậu ấy mới bất chấp rời từ vùng núi hẻo lánh để xuống thị trấn con người học tập, đầu cho bị người đời chỉ trích rất nhiều. Nhưng nếu họ đã đồng ý giao lưu văn hóa để thấu hiểu nhau hơn, vậy thì chiến dịch tạo ra vaccine chống dịch bệnh Chân Tở sẽ không thể tiếp tục nữa. Họ cũng không cần phải lo sợ rằng mình sẽ bị biến thành con người nếu họ không muốn.

- Kazuma – kun thật sự rất khó khăn và tin người quá độ. Vì Kazuma – kun như thế nên sensei mới không ngừng lo lắng. Kazuma – kun, nếu như mọi chuyện thuận lợi như những gì chúng ta đang nghĩ thì các cuộc chiến tranh trên thế giới này đã chấm dứt từ lâu rồi. Theo quan điểm của Chân Tở, con người là loài sinh vật vô cùng đáng sợ và tinh vi. Nếu con người nói rằng Chân Tở rất khó để thấu hiểu thì dưới góc nhìn của những sinh vật không phải là người thì chính loài người còn khó hiểu hơn gấp trăm ngàn lần. Không thể biết được lối tư duy của con người nó như thế nào vì cái bản tính độc đoán, tinh vi gian xảo đã là một trong những cái lỗi hình thành nên con người rồi. Đứng là ngay từ đầu, thị tộc Chân Tở không đồng ý cái kế hoạch đồng hóa đó nên mới chấp nhận việc giao lưu văn hóa hai bên. Nhưng điều đó không có nghĩa là bên ta cũng đồng ý đơn giản như vậy. Chính phủ không hề có ý định sẽ dừng chiến dịch tạo ra vaccine và nếu cảm thấy cần thiết, chính phủ sẽ dùng đến vũ lực để ép họ phải theo chiến dịch. Và như vậy thì, Chân Tở sẽ phải đứng trước bờ vực diệt vong thêm một lần nữa. Tuy thứ vaccine ấy chỉ đơn thuần triệt tiêu những đoạn gen đột biến, làm họ trở thành một người thường, nhưng với Chân Tở thì như thế đã là giết đi cuộc sống của chính họ rồi!

- Nếu chính phủ vẫn quyết định tiến hành chiến dịch thì những việc em đang làm ngay từ đầu cũng đã là dư thừa. Vì dù có đồng ý hay không, thì vaccine đó cũng sẽ được ra đời, và dù muốn dù không thì người trên thị tộc cũng phải bị tiêm cái thứ thuốc đó. Chẳng lẽ không còn cách nào ư thưa sensei?

- Hm hm, hiện giờ, những bạn của sensei là cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido, thiếu chủ nhà Kurahashi, thiếu chủ nhà Minamiya và thiếu chủ gia tộc Saotome đều đã lên tiếng. Vì là những gia tộc có công lớn trong việc dẫn dắt Nhật Bản ngày càng phát triển. Lại thêm hiệp ước giữa con người và Chân Tở, chính phủ tạm thời sẽ ngưng chiến dịch lại một thời gian. Chính phủ đã ký với các gia tộc khác một bản thỏa thuận rằng chiến dịch vaccine sẽ tiếp diễn ngay sau khi It. Harm Sokyuran đã cung cấp đầy đủ kết quả nghiên cứu hoàn chỉnh nhất. Nên tạm thời, các Chân Tở không cần phải lo về thứ vaccine ấy!

Nghe như thế thì cũng yên tâm được phần nào. Nhưng đây chỉ là giải pháp tạm thời thôi. Ngay sau khi Kazuma thu thập hoàn chỉnh mọi công trình nghiên cứu về Chân Tở thì cái thứ vaccine đó sẽ được ra đời. Giờ đây, Kazuma chỉ biết ngồi một mình lặng thinh, hai bàn tay đan xen vào nhau khi ánh mắt hướng mãi xuống hình bóng chính mình in mờ mờ trên tách trà nóng. Nhìn cho thật rõ đi, chân dung của người đang giúp đỡ cho cái chiến dịch đó trở nên hoàn thiện hơn đây. Ngay từ đầu, cậu ấy đã bị lờ một vố rất đau và thấm. Kazuma không biết sở thích muốn được hiểu thêm về Chân Tở lại là bước đi đưa Chân Tở vào ký diệt vong thêm một lần nữa... Kazuma thật sự... không muốn cái chiến dịch ngu ngốc vô vấn đó diễn ra chút nào.

- Kazuma – kun, Kazuma – kun không muốn chiến dịch đó xảy ra sao? Mặc dù dòng máu Chân Tở có thể sẽ không còn tồn tại, nhưng hai bên đã có thể chung sống với nhau, có thể thấu hiểu lẫn nhau. Không phải như thế là tốt nhất cho cả hai bên ư?

- Đúng là sẽ thật tuyệt khi hai bên có thể chung sống cùng nhau, không phân biệt giai cấp, không thù hận khinh miệt nhau... nhưng sao em thấy nó cứ sai sai chỗ nào. Em yêu thích và ngưỡng mộ Chân Tở vì sức mạnh vượt ngoài khả năng của con người. Em muốn được nghiên cứu kỹ hơn để tìm ra một sự đồng cảm, một điểm chung nào đó để có thể kết nối con người với Chân Tở đường đường chính chính. Tuy vaccine ấy có thể diệt đi toàn bộ gốc Chân Tở, và hai bên có thể sống cùng nhau... Nhưng em lại cho rằng sự hạnh phúc ấy chỉ đến về một phía. Còn về người thuộc thị tộc thì... em không nghĩ họ thật sự sẽ hạnh phúc sau khi trải qua chiến dịch đó đâu. Minamiya – sensei, hoàn cảnh của em và Onee – chan, sensei cũng biết mà. Hai chị em tuy mang họ Kusanagi nhưng lại không hề mang dòng máu Kusanagi. Ngay từ khi sinh ra, chúng em được sinh ra khi mang trong mình dòng máu khác... một dòng máu mà chúng em cũng không thể biết chính xác nó xuất thân từ đâu. Nhưng em đã nghĩ, dù có xuất thân từ đâu đi nữa, dù là sạch hay bẩn, dù tốt hay xấu... thì đây cũng là dòng máu mà chúng em đang sở hữu và tồn tại vì nó. Nếu giả dụ như có một ngày, cả em và Onee – chan đều mất đi dòng máu ấy, mất đi cái gốc của chính bản thân... chắc lẽ chúng em sẽ sống phần đời còn lại trong day dứt, đau khổ mất... Ý em là thế đó, Minamiya – sensei!

Một nụ cười nở trên môi hiệu trưởng. Như vậy là sao? Chẳng thể hiểu nổi người phụ nữ này đang suy nghĩ đến điều gì. Chỉ biết rằng sau khi nghe những lời nói thật lòng cất lên từ sâu trong trái tim, hiệu trưởng đã rời khỏi chỗ ngồi của mình, đến bên cạnh Kazuma rồi lại ôm ấp cậu ấy như đang cung nựng chủ gấu bông mình yêu thích... Không, phải nói là ôm ấp như một người mẹ đang truyền hơi ấm của tình yêu thương đến với cậu con trai. Chỉ là bà mẹ này quá nhoi quá nhay và quá lầy thối. Ngay giữa phút giây cảm động nhất của đời người mà vẫn chẳng chịu nghiêm túc chút nào.

- Kazuma – kun thật đáng yêu quá, trông cứ như một chú cún con vậy!

- Huh, cún con? Giờ em là “chó” của sensei đấy à?

- Được, nếu Kazuma – kun không muốn thì cứ để mọi chuyện lại cho Sensei giải quyết!

- Hầy, sensei đang nói gì vậy? Đây là vấn đề quốc gia đại sự có khả năng thay đổi cả số phận của nhân loại đấy à. Sensei lo được chuyện đại sự mang tầm quốc tế này ư?

- Kazuma – kun nghĩ sensei là ai? Ngoài là một hiệu trưởng idol của trường, sensei đây cũng có tiếng nói rất lớn trong gia tộc Minamiya đấy nhé. Cứ yên chí giao mọi chuyện lại cho sensei. Còn công việc của Kazuma – kun hiện tại vẫn là tiếp tục đến trường đi học, hòa hợp với bạn bè. Nghe nói trên trường mới, Kazuma – kun cũng rất ngại tiếp xúc với bạn mới đúng không? Thế nên có mà kết thêm bạn bè đi để không uống phí tuổi trẻ thanh xuân của đời học sinh. Còn nhiệm vụ nghiên cứu về Chân Tở... cứ tiếp tục nếu Kazuma – kun muốn, nhưng hãy khoan nộp bản báo cáo chính thức về trường vội. Trong thời gian đó, Sensei sẽ tìm cách để trì hoãn thêm thời hạn chiến dịch. Vậy nên Kazuma – kun đừng quá lo lắng!

Kazuma biết hiệu trưởng là người mình có thể tin tưởng được. Mặc dù đôi lúc bà hay nói về vài thứ thật khó hiểu. Nghe thì biết vậy, nhưng làm sao có thể không lo lắng ái ngại khi cuộc sống của Chân Tở đang bị đe dọa. Rồi thì sẽ ra sao? Cái chiến dịch vaccine đó... liệu có trở thành cơn ác mộng xảy đến với toàn bộ cư dân của thị tộc Chân Tở hay không?

- Nghiên cứu thì cứ tiếp tục nghiên cứu, nhưng lấy cơ chưa hoàn thành nên chưa báo cáo về trường vội ư? Sensei... có là hiệu trưởng của It. Harm Sokyuran đó. Sensei có thể quay lưng phản bội trường mình như vậy ư? Ngộ nhớ có ai đó mà phát hiện ra thì It. Harm Sokyuran sẽ mất đi cái danh hiệu nổi tiếng quốc gia đó!

- Chuyện thường ngày ở huyện. Bắn nha bắn nháng, thích tạo scandal là phong cách của sensei kia mà, khừa khừa khừa!

.....

Về cuộc sống của những Chân Tở trên đỉnh núi Himako. Trừ những bậc trưởng lão tối cao lúc nào cũng tự nhốt mình trong Đại Điện Thần của thị tộc, ngoài Hiyama, Hebi và Namehari, thì những người dân còn lại đều đang sống một cuộc sống rất yên bình, vô tư và không biết rằng nỗi ám ảnh vaccine trừ dịch bệnh Chân Tở đang thấp thòmedọa lấy sự yên bình ấy. Vì không nói nên không biết, Hiyama, Hebi lẫn Namehari đã nhất quán với nhau rằng sẽ không tiết lộ bí mật động trời này cho Eri vì thiết nghĩ cậu ấy sẽ không thể nào chịu đựng được sự thật phũ phàng. Cũng nhờ thế mà Eri mới có thể sống hồn nhiên như hiện nay. Nhưng dạo gần đây, chính Eri cũng cảm thấy thần thờ khi bắt đầu tự đặt ra câu hỏi rằng “tại sao con người và Chân Tở không thể chung sống hòa thuận với nhau? Tại sao con người và Chân Tở cứ phải quay ra thù địch lẫn nhau?”. Eri đã thắc mắc, đã hỏi nhưng không nhận được câu trả lời. Makoto – san, mẹ của Eri có nói rằng “nếu con muốn biết đến thế, thì tại sao con không đi hỏi ông ngoại?”. Eri nghĩ không đời nào ông ngoại lại đồng ý kể cho mình nghe sự thật và cũng định bỏ cuộc. Nhưng chỉ mới sáng nay, khi thấy hành động đó của Kazuma... hành động cậu ấy bước qua rất nhiều người bình thường, vượt qua ranh giới ngăn cách con người và Chân Tở chỉ để ăn miếng Burger bị rơi dưới đất dính bụi bẩn. Nhờ hành động đó đã tiếp thêm nghị lực cho Eri... để rồi có bé quyết định, sẽ đi hỏi ông ngoại, tức là một trong các bậc trưởng lão hỏi cho ra lẽ.

- Ojii – san, Ojii – san... con Eri có điều muốn được diện kiến. Ojii – san có ở trong đó không ạ?

Đứng bên ngoài gọi khoảng tầm hai ba lần thì cánh cửa nội đến Đại Điện Thần tự động mở ra. Và khi nó đã mở ra rồi thì Eri chỉ việc bước vào thôi.

Vào đến bên trong, cái không gian trang nghiêm của một nơi thờ thần thánh vẫn khiến người khác phải rùng mình như giây nào. Vẫn là những bức vách cao trạm trổ nhiều hình tượng như thổ dân, vẫn là một gian phòng kín với mùi nhang khói cõi linh thiêng. Vẫn ở đó nằm vùi bở lả ngồi thành năm hướng của ngôi sao một cách tĩnh lặng yên ắng như đang tọa thiền.

- Anou... Con, Eri Hoshimiya có chuyện muốn được diện kiến các ngài!

- Eri đó à? Có chuyện gì mà lại đến đây tìm chúng ta? Tại sao không ở nhà thay đồ khi vừa đi học về mà lại chạy đến Đại Điện Thần thế này? Hiyama và mấy đứa kia đâu?

- Hiyama – kun, He – chan và Namehari – kun đã về nhà cả rồi. Con đến đây có một mình và muốn được các ngài giải đáp những khúc mắc trong con. Con mong các ngài không từ chối lời thỉnh cầu nhỏ nhoi này của con!

- Hm hm, thôi được, ngồi xuống đi!

Được cho phép, Eri mới từ từ bước vào và ngồi xuống vòng tròn hồng tâm ngay chính giữa nơi năm bậc trường lão đang tọa.

- Nào, có chuyện gì mà con muốn gặp chúng ta để hỏi nào?

- Ojii – san, con đã thử suy nghĩ rất nhiều nhưng rồi lại lâm vào cảnh bế tắc. Okaa – san có nói nếu muốn biết thì hãy đến hỏi Ojii – san. Chính vì vậy con xin mạo muội đến đây để tìm ra câu trả lời. Xin hãy cho con được biết, tại sao con người và Chân Tổ không thể chung sống được với nhau ạ? Tại sao con người và Chân Tổ không thể từ bỏ đi sự thù hận đeo bám suốt bấy lâu nay mà cùng sống một cuộc sống hòa thuận yên bình. Hồi nhỏ, Ojii – san có dạy rằng vì con người đã đẩy Chân Tổ chúng ta đến bờ vực diệt vong. Nhưng bây giờ không còn thế nữa rồi. Con và He – chan đã xuống thị trấn của con người, đã được tiếp xúc và làm quen được với rất nhiều người. Họ đều vô cùng mến khách, vô cùng hòa nhã vui vẻ đâu biết chúng con là Chân Tổ. Con người bây giờ không còn thành kiến về Chân Tổ nữa... Không... tuy là vẫn còn nhưng đây chỉ là một số ít rất nhỏ. Vậy thì tại sao, chúng ta không thể bỏ qua mọi thù hận để chung sống với họ? Không phải, đức chúa đã từng dạy chúng ta nên biết tha thứ bao dung, bỏ qua mọi tội lỗi chốn trần ai sao? Thế thì lý do gì mà con người và Chân Tổ không thể trở thành một? Con thật sự không hiểu và mong được nhận câu trả lời!

Ừ thì rồi cái ngày này trước sau gì cũng sẽ đến. Dường như chính các ngài cũng biết được rằng một ngày nào đó, Eri sẽ trưởng thành, sẽ nhìn nhận được mọi vấn đề, sẽ thức mắc và ngồi ngay đây để được đặt câu hỏi. Con bé đã trưởng thành hơn rồi. Một mình đến đây đối mặt với thực tại mà không cần đến những người bạn còn lại. Eri không còn là một cô bé chỉ biết trốn sau lưng và chờ mong Hiyama bảo vệ. Nếu con bé đã hỏi đến đây thì xem như, mọi chuyện không thể giấu được nữa.

- Eri, tại sao con lại thắc mắc đến chuyện đó? Phải chăng... phải chăng con đã siêu lòng vì một tên con trai người thường nào đó rồi?

Phải lòng một tên con trai người thường. Khi nghe câu hỏi đó, chẳng hiểu sao trong tâm trí Eri lại hiện lên cái mặt mốc của thiên tài Kazuma Kusanagi. Và chỉ mới nghĩ đến cái cảnh cậu ta ngáp dài ngáp ngắn trong lớp sáng nay, Eri đã đỏ ửng cả mặt mày rồi. Cô bé liến xua tay.

- Không... không có... hoàn toàn không có... Ojii – san nói vậy không à... Con hoàn toàn không có...

- Dù là bất kể lý do gì đi chăng nữa, thì một sự thật hiển nhiên rằng con người và Chân Tổ không thể chung sống yên bình cùng nhau. Nếu như con hỏi lý do vì sao ta lại triệu con và ba đứa xuống thị trấn loài người học thì khác... Còn trước câu hỏi này thì... Eri, ta hỏi con một lần nữa, con thật sự muốn biết sự thật à?

- Vâng!

- Kể cả sau khi biết được, thì rất có thể con sẽ không còn niềm tin vào loài người nữa. Hay thậm chí con sẽ muốn từ bỏ cả sở thích cá nhân chỉ vì không thể chấp nhận được chuyện đó. Con đành lòng sao?

Eri không hiểu mức độ nghiêm trọng của vấn đề ra sao. Sẽ không còn niềm tin vào loài người hay thậm chí đánh đổi cả cuộc sống yêu thích của bản thân thì thật đáng sợ. Eri bắt đầu có chút ngạp ngừng đắn đo trong lối suy nghĩ. Nhưng đã đến đây rồi, đã hỏi như thế, thì chỉ ít mình cũng cần phải biết được câu trả lời, nếu không thì mình sẽ chẳng tài nào có thể yên lòng mà sống tiếp được. Chính vì thế, Eri chấp nhận.

- Vâng, con chấp nhận.

Xem ra không còn cách nào khác, con bé đã muốn thì mình cũng không thể giấu.

- Eri, con biết Spejas của mình là gì đúng không?

- Dạ vâng, Telekiness, con có thể điều khiển mọi vật trong bán kính xung quanh... Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Spejas ạ?

- Khi xưa Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad được biết đến như con ác mộng của màn đêm khi sở hữu số lượng Spejas lớn nhất từ trước đến nay. Và trong đó, một trong những Spejas mạnh nhất của người chính là Telekiness. Người có thể điều khiển vạn vật ở bất kỳ nơi đâu, bất kỳ chỗ nào. Chính vì vậy chúng ta mới nói Eri sở hữu Telekiness, một Spejas cực kỳ quý hiếm mà khi xưa Đệ Nhất rất trọng dụng. Nhưng người khác Eri ở chỗ có thể điều khiển mọi thứ bằng giọng hát của mình!

- Giọng hát ạ?

- Phải... khi người cất tiếng hát, cũng là lúc mọi thứ phải quỵ xuống trước vẻ long lẫy của người. Giọng hát của người như một bản thánh ca biến những con chiến tội lỗi trở thành những con chiến khát khao đi tìm sự cứu rỗi, và cũng có thể biến những điều tốt đẹp nhất trở nên xấu xa. Khi ngài cất tiếng hát, thì nhân loại sẽ rơi vào con ác mộng đáng sợ nhất. Chính vì thế, Đệ Nhất mới được xem như con ác mộng của màn đêm!

Về điều đó thì Eri biết thừa từ đời nào rồi. Lần trước khi Hiyama và nhóm bạn đến đây, các ngài cũng tuân cho một tràng về Spejas của Đệ Nhất. Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến điều mà Eri đang thắc mắc.

- Tương truyền còn kể lại rằng chỉ duy nhất Đệ Nhất Shalutia Vlad là Chân Tổ được đức Chúa trời cho phép cất lên bản thánh ca của thiên đường. Và cũng tương truyền rằng bài thánh ca ấy sẽ đưa đường chỉ lối cho từng hậu duệ Chân Tổ đi sau. Hay nói một cách khác cho dễ hiểu thì Đệ Nhất Shalutia Vlad được Chúa trời lựa chọn để trao bản thánh ca. Thời đại hoàng kim của Chân Tổ cũng vì thế mà không ngừng lan rộng!

- Bản thánh ca của đức Chúa trời?

- Nhưng thật không may, Đệ Nhất Shalutia Vlad đã phạm phải một bước đi vô cùng sai lầm. Chỉ vì bước vào con đường lầm lỗi ấy, đã kéo theo hệ lụy, khiến cho cả bộ tộc Chân Tổ phải rơi vào tình cảnh hoang mang lo ngại. Và có lẽ, cũng vì bước đi lầm lỗi ấy mà đã dẫn đến rào cản ngăn cách giữa con người và Chân Tổ như hiện nay!

- Bước đi lầm lỗi... Đệ Nhất Shalutia Vlad đã vi phạm điều gì ạ?

Đến đây, không hiểu vì sao các vị trường lão lại tỏ ra trầm ngâm một hồi rất lâu. Giống như chính bản thân các ngài cũng không muốn kể tiếp. Chắc lẽ điều mà họ sắp nói đây là một điều vô cùng tai hại mà một người như Eri không nên lắng nghe chẳng.

- Đệ Nhất Chân Tổ, Shalutia Vlad đã đem lòng yêu một con người bình thường!

Đây quả thật là điều rất đáng sợ mà các vị trường lão hoàn toàn không muốn kể. Nhưng chắc lẽ đối với Eri, thì nó còn nặng hơn một quả tạ bắt ngờ đè xuống cả cơ thể nhỏ nhắn của cô. Đôi mắt Eri tròn hết cỡ, đôi bàn tay cũng không thể ngưng run, một vẻ ngạc nhiên, hãi hùng đến kinh ngạc hiện hữu rõ ràng trên gương mặt Eri. Cô bé ngạc nhiên đến mức cổ họng như bị khô cứng, không thể cất lên một lời nào.

- Đứng đây Eri, Đệ Nhất Shalutia Vlad, con ác mộng của con người, luôn xem con người như những sinh vật hạ đẳng, xem con người như đồ ăn, xem con người như một thú vui để giết thời gian mỗi khi chán chường... rút cuộc lại đem lòng yêu một con người bình thường. Nghe thì tưởng chừng vô lý nhưng sự thật không thể chối cãi. Và hành động của Shalutia Vlad đã đẩy lên một lần sóng kịch liệt phản đối với từng cá nhân Chân Tổ khác. Làm sao họ có thể chấp nhận đầu lĩnh của họ lại đem lòng yêu một con người bình thường. Nhưng với tình yêu say đắm một cách mê muội của Shalutia Vlad, người đã không nghe lời khuyên nhủ của những Chân Tổ còn lại, tiếp tục gặp con người trong âm thầm lặng lẽ không ai hay. Chỉ đơn thuần là người thường đã mang đến sự xung đột giữa các Chân Tổ rồi. Nay, người mà Đệ Nhất đem lòng yêu lại là một nhà khoa học. Và điều đó đã xảy ra một cuộc xô xát không hề nhẹ giữa các Chân Tổ với nhau. Những người đồng quan điểm với Đệ Nhất cũng mong muốn chung sống với con người. Một số thì không chấp nhận việc sống với con người và không ngừng bày tỏ sự bức xúc phản đối. Phần còn lại thì đứng phe trung lập, không theo bất cứ bên nào, họ không ghét con người nhưng cũng không hẳn muốn sống chung với con người. Cả một thị tộc hùng mạnh dưới sự lãnh đạo của Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad nay chỉ vì một tình không trọn vẹn nên chia thành ba phe khác nhau... Nhưng Shalutia Vlad gần như không còn quan tâm đến thị tộc mà chỉ biết nghĩ đến tình yêu của mình. Người vẫn lén lút, gặp gỡ người tình vào mỗi đêm mà không để cho bất kỳ ai biết. Giống như mối tình trong vở kịch nổi tiếng Romeo và Juliet đã có từ rất lâu. Nhưng tên con người mà Đệ Nhất đem lòng yêu đã phản bội người. Khi biết người có thể cất lên bài ca của đức Chúa trời, hẳn đã dụ dỗ Đệ Nhất bằng một thứ thuốc có thể biến Chân Tổ trở thành con người bình thường như hắn. Thứ tình yêu nồng cháy đó đã phải đánh đổi bằng sự già dỗi, phản bội, dối trá và đau thương. Thật may mắn khi Đệ

Nhất vẫn còn đủ minh mẫn, tinh táo nhìn ra bộ mặt thật của hắn. Người biết nếu như trở thành người thường, thì người sẽ không bao giờ có thể cất lên giọng hát chốn thiên đường, người sẽ phản bội lại biết bao Chân Tổ, và quan trọng hơn, người sẽ trở thành kẻ tội đồ dưới Chúa. Đệ Nhất Shalutia Vlad đã... trốn chạy và thoát khỏi thứ tình yêu già dối ấy. Một lần nữa, người lại đứng lên, dẫn dắt những Chân Tổ còn theo mình, tiếp tục làm chủ thế giới bóng đêm nhưng không còn muốn gieo rắc nỗi sợ hãi cho con người. Người đã lần trốn thế giới loài người... nhưng từ đó, người cũng không còn cất lên tiếng hát của thiên Chúa nữa. Không một ai, cả con người, cả Chân Tổ cũng không bao giờ được nghe thấy bản thánh ca từ người. Bài ca của thiên đường, thánh ca của thiên Chúa... đã thất lạc từ đó!

Eri không biết phải nói thế nào... Không, chính xác hơn là không thể tìm ra được một từ ngữ hay một câu nào đó để tiếp diễn theo câu chuyện của các vị trưởng lão. Eri chỉ biết ngồi ngay tại trung tâm của vòng tròn, chỉ biết hướng ánh mắt căng tròn khẽ run run xuống sàn nhà, thậm chí đôi bàn tay cô bé cũng chỉ biết vầu thật chặt vào vạt ngoài của chiếc váy của bộ đồng phục trường. Giờ đây, Eri có hơi hoang mang, vì đâu cô được xem như chủng loại sở hữu tuổi thọ cao nhất nhưng suy cho cùng Eri vẫn chỉ là một cô gái mà không phải điều gì cũng rõ. Nếu như ngày hôm nay, Eri không lấy hết lòng can đảm, một mình đến Đại Điện Thần diện kiến các vị trưởng lão thì cô bé sẽ không bao giờ được biết về sự thật được cất giữ bấy lâu nay.

- Giờ đã biết được sự thật. Con sẽ làm gì tiếp theo Eri? Con sẽ tiếp tục tin vào con người và những gì con người đang làm. Chính con người đã lừa dối Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad, và cũng chính con người đã khiến cho bài hát của đức Chúa trời bị thất lạc. Vậy, quyết định cuối cùng của con sẽ là gì?

- Con... con...

Eri... cũng không biết phải làm gì tiếp theo. Nên tin vào con người hay không? Có nên tin vào con người vì những thành tựu họ đã đạt được cho nhân loại. Nhưng chỉ vì con người mà Đệ Nhất Shalutia Vlad đã... Eri... dường như không còn biết mình phải tin vào điều gì.

.....

Kể từ dạo đó... kể từ khi Eri biết được câu chuyện về Đệ Nhất Shalutia Vlad, biết được câu chuyện tình yêu giữa Đệ Nhất và con người bình thường, một tình yêu cảm kỳ. Đó... đó chính là một ví dụ điển hình của cái cuộc sống hòa bình, cùng chung sống với nhau trong yên bình mà không có rào cản ngăn cách giữa hai chủng người Eri hằng mong muốn. Để rồi cái giá phải trả là gì? Đệ Nhất bị phản bội, dẫn đến bản thánh ca đức Chúa ban tặng đã bị thất lạc. Eri không biết mình có cần phải tin vào con người nữa... Hay nói một cách đúng hơn thì lòng tin về con người trong quan điểm của Eri có chút lung lay.

Vẫn như mọi khi, vẫn như thường ngày, cứ đến lúc bình minh ló dạng thì Eri và ba người bạn thân thuờ nhỏ còn lại phải đến trường đúng theo như thời khóa biểu của học sinh. Hôm nay, Eri cũng đi cùng nhóm với Hiyama mà không tách ra đi riêng đến trường sớm như những lần khác. Nhưng có phần ít nói và rụt rè hơn mọi ngày. Thậm chí ngay cả trong lớp, dẫu cho đã có một vài người bạn cùng học chung đến bất chuyện nhưng Eri cũng chỉ cười xã giao cho qua chuyện rồi lại mang bộ mặt muộn phiền như thế.

Hiyama và Hebi, hai người cũng có đề ý thấy Eri có nét gì đó không được bình thường cho lắm. Hebi cũng có hỏi thăm nhưng Eri chỉ mỉm cười rồi xua tay nói rằng mọi thứ đều ổn một cách không được tự nhiên, giống như Eri đang cố gắng che giấu một điều gì đó vậy. Hebi không muốn làm khó Eri nên cũng đành... ngập ngừng để Eri yên. Để Eri yên nhưng trong lòng cô gái tóc trắng bạc thì không yên chút nào.

Đó là đối với những người bạn cùng lớp và những người bạn thân từ thuờ nhỏ của mình thì cô gái tóc hồng còn cười xã giao cho qua chuyện. Ít ra thì cô bé còn chịu trò chuyện với người nọ người kia, nhưng chỉ duy nhất một người... chỉ duy nhất một người Eri không hề muốn bắt chuyện. Đó chính là...

- Hoshimiya, tớ có chuyện này cần hỏi cậu đôi chút!

Đang nhận nhiệm vụ xuống phòng giáo viên lấy sổ đầu bài vì hôm nay lại đúng ngày Eri trực nhật. Đi trên tuyến hành lang về phòng học, Eri vô tình nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc từ phía sau lưng. Giọng nói đó... quen đến nỗi ngay khi vừa cất lên, Eri phải giật thót mình như có cơn gì đó bất thành linh bỏ dục xương sống cô.

À... chẳng phải ai xa lạ, chỉ là cái chàng trai tóc đen, mặt thờ ơ lạnh nhạt không biểu lộ cảm xúc, mang danh hiệu Albert Einstein, Kazuma Kusanagi đây mà. Cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên vì cả hai đều học chung một trường, chung một lớp, thế nên không thể nào tránh được chuyện gặp mặt nhau, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng chắc lẽ do sáng nay Eri đi học cùng với nhóm Hiyama. Eri không đến trường sớm nên không gặp Kazuma. Có lẽ vì lý do đó nên Kazuma đã phải đợi lâu ở chỗ hẹn. Mà đợi lâu quá nên Kazuma mới đi tìm Eri đây.

- Hoshimiya. Có vài chỗ tớ không được hiểu cho lắm, nên phiền cậu giải thích...

- Xin lỗi, mình phải vào lớp thay nước bình hoa rồi. Xin lỗi Kusanagi – kun!

Kazuma còn chưa nói hết câu thì Eri đã chen ngang nói dăm ba lời mang tính chất kết thúc cuộc đối thoại rồi vút chạy thật nhanh thẳng về lớp. Chỉ để lại đây một Kazuma còn ngu ngu ngơ ngơ chưa hiểu chuyện. Cậu ấy đưa tay gãi đầu sờn sột.

- Mình lại lỡ làm điều gì sai sao? Kỳ lạ thật!

Đó... với bạn cùng lớp hay nhóm Hiyama thì Eri còn tiếp chuyện, còn cười vui cho qua. Nhưng đối với Kazuma, Eri còn không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy nữa là. Tình trạng của Eri là như vậy, cô bé còn hoang mang vì nhiều vấn đề lắm.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

- Hoshimiya...

Ngay khi nghe thấy tiếng Kazuma gọi tên mình, Eri giật thọt rồi hét thật to như phản xạ vô thức.

- A a, mình dễ quên vớ ở nhà rồi. Phải báo cáo liền với sensei biết thôi!

- Eh. Không cần đâu, nếu muốn thì cho cậu mượn cũng được!

- Không không, mình không thể cứ làm phiền He – chan thế này. Mình đi một chút sẽ quay về ngay!

Và thế là Eri đã vút chạy ra khỏi lớp thật nhanh, cứ như một cơn vũ bão vừa quét mà chẳng ai hay ai biết chuyện gì đang xảy ra.

.....

- Hoshimiya, có chuyện tớ muốn hỏi...

- A a, mình đi mua nước trái cây một chút rồi về ngay. Đợi mình một lát nhé!

- Khoan đã, Eri – chan...

Kazuma cũng cố gắng tiếp cận Eri trong giờ nghỉ trưa nhưng cô bé tóc hồng đã viện lý do chạy ù đi mua nước trước khi Kazuma bắt chuyện được với cô bé.

.....

Hay thậm chí là khi Kazuma và Eri vô tình chạm mặt nhau ở ngã rẽ trên tuyến hành lang thì mọi chuyện cũng xảy ra y chang như trước.

- Hoshimiya!

- Etou... hình như He – chan có nhờ mình đi lấy chút dụng cụ ở phòng kho. Mình cần phải đi lấy gấp nếu không thì He – chan sẽ nổi giận mất, ha ha!

Cứ như thế, loay hoay luẩn quẩn cả một ngày trời, Kazuma không thể tiếp chuyện được với Eri dù chỉ là một câu chào hỏi dang hoàng tử tế. Không biết vì lý do gì mà cứ mỗi khi trông thấy Kazuma, Eri lại trở nên luống cuống rồi tìm đại một lý do nào đó để không phải nói chuyện với cậu ấy. Kazuma có cảm giác như Eri đang cố tình muốn né tránh mình vậy. Cậu ấy tự hỏi mình đã làm gì nên tội để Eri ghét mình như thế? Phải chăng vì mình đã dùng Eri như một đối tượng thí nghiệm để biết thêm về Chân Tổ nên Eri cảm thấy phiền hà... Hay bởi vì Eri đã biết được mình nghiên cứu Chân Tổ hoàn toàn là vì mệnh lệnh của Chính phủ loài người với mục đích tạo ra thứ vaccine diệt trừ dịch bệnh Chân Tổ? Kazuma cũng có nghĩ đến chuyện này nhưng rồi lại xua tay bác bỏ cho rằng mình nghĩ quá lên thôi... chắc là Eri sẽ không biết được chuyện này đâu.

Nhưng Kazuma đã quên rằng người đề cập đến vấn đề vaccine đầu tiên cho cậu ấy biết chính là Hebi. Vậy thì Hebi tiết lộ chuyện đó cho Eri biết cũng là điều đơn giản dễ hiểu... Mặc dù sự tình Hebi không hề tiết lộ chút gì về chuyện vaccine cũng như nghiên cứu của con người. Tự Eri đã nhận ra được vấn đề nên mới trốn tránh Kazuma. Nhưng lại trốn tránh không phải vì vaccine, mà là vì câu chuyện tình yêu bị ngăn cấm giữa Đệ Nhất và con người.

Giờ đây, chính bản thân Kazuma vẫn còn đang phân vân lưỡng lự không biết mình có cần nên tiếp tục nhiệm vụ được giao. Hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, Tsubaki Minamiya đã nói rằng Kazuma cứ tiếp tục công việc nghiên cứu Chân Tổ nếu muốn, nhưng hãy khoan gửi bản báo cáo chính thức về trường. Thay vì hàng tuần phải gửi qua mail thì bây giờ một tháng gửi một lần. Mỗi một lần thì báo cáo ít thôi. Cốt là để kéo dài thời gian để cái chiến dịch vaccine của Chính phủ bị trì hoãn. Đó là ngụ ý của hiệu trưởng, Kazuma vẫn còn băn khoăn vì hiệu trưởng đã nói rằng mọi chuyện còn lại cứ giao cho bà, nhưng thực chất thì Kazuma lại không hiểu bà ấy tính làm gì. Người lớn đúng là ích kỷ khi cứ thích giữ bí mật trong khi đám trẻ nhỏ như cậu ấy phải nai lưng ra làm những chuyện không phù hợp với độ tuổi chút nào.

Kazuma gặp Eri cũng chỉ muốn hỏi ý kiến có ấy. Nếu cần thì chắc cũng ngưng luôn vụ hẹn gặp mặt sớm một thời gian để chờ động thái tiếp theo là gì. Nhưng làm sao có thể gặp và nói chuyện bình thường được ngay khi có bé cứ lần trốn Kazuma liên tục như vậy. Kazuma tự hỏi.

- Có khi nào mình nhờ Shimikaze gửi hộ lời nhắn không nh? Dù sao thì Shimikaze cũng đã biết mình đang tiến hành nghiên cứu với Hoshimiya, chắc chắn cậu ấy cũng sẽ rất đồng tình khi hai đứa ngưng nghiên cứu một thời gian!

Shimikaze là họ của Hebi, ý Kazuma đang muốn nhờ Hebi chuyển lời nhắn giúp nhưng rồi khi cậu ấy nhớ lại những chuyện đã xảy ra. Nhớ lại lúc Hebi đã hét thẳng vào mặt mình hôm chủ nhật ngày nghỉ và cả hôm qua. Bỗng dưng Kazuma lại cảm thấy có chút nản lòng.

- Thôi... nghĩ đi nghĩ lại thì... chắc cậu ấy cũng chẳng muốn nhìn cái mặt mốc của mình đâu. Thôi bỏ đi vậy!

Mới nghĩ đến cảnh Hebi tò vò mặt không hài lòng, Kazuma đã không muốn làm phiền rồi. Chẳng biết cậu ta ăn ở cái kiểu gì mà từng người từng người một lại không ưa đến thế. Đầu tiên là Hiyama, sau đó đến Hebi, và rồi bây giờ thì Eri cũng không muốn nhìn mặt. Chắc có lẽ Kazuma nên về nhà, tự ngấm ngấm lại những tội lỗi của mình xem... mình đã làm gì khiến họ phật ý.

Những tiết học tiếp theo diễn ra một cách yên bình yên ảng khi tiếng giảng dạy trên bảng từ giáo viên hay sự chăm chú lắng nghe của các em học sinh phía dưới hòa vào làm một. Nar... nói thì thế nhưng vẫn từ một số trường hợp không tập trung lắng nghe, vẫn còn một vài cu cậu mãi làm chuyện riêng vì tiết học đối với chúng thật quá đổi nhàm chán. Cũng giống như Kazuma đang ngồi giải mấy cái phương trình phân ứng hóa học trong một luận án nghiên cứu nào đó cậu ấy đang tiếp tục tiến hành. Quả thật, với những phép tính đủ đẳng cấp mới có thể bắt Kazuma chịu ngồi mấy mò suy nghĩ trong mười đến mười lăm phút. Chứ đối với những kiến thức phổ thông bình thường mà ngày nào cũng phải đóng tai nghe thế này... thì Kazuma ở nhà làm nhiều chuyện có ích hơn.

Kazuma rất thích những con số, rất thích được ngồi mấy mò tính toán chơi đùa với máy con số. Nhưng dạo gần đây, cậu ấy chẳng buồn quan tâm hay thiết tha gì đến chúng nữa. Vì cái chiến dịch vaccine đó vẫn còn đang lằng vằng trong tâm trí Kazuma chưa dứt. Cậu ấy tự hỏi tại sao con người có thể bịa ra một lời nói dối để dăng đến thế nhỉ. Sẵn sàng làm mọi thứ để đạt được mục đích của mình, kể cả có phải đánh đổi cả niềm tin của rất nhiều người khác. Nếu là Kazuma, thì chắc cậu ấy không thể làm nổi được chuyện này rồi. Cái chiến dịch vaccine đó thật sự sẽ xảy ra sao? Liệu cuộc sống của các Chân Tổ sau này rồi có thật sự được hạnh phúc yên bình như mình hằng nghĩ đến? Có quá nhiều điều xảy đến khiến chính lòng tin của Kazuma vào con người như trở nên lung lay dễ vỡ hơn. Cậu ấy cũng không thể biết mình nên tin tưởng vào điều gì nữa.

Cứ ngồi yên một chỗ nhưng thì thoảng lại hay phát ra những tiếng động chẳng giống ai. Những tiếng động ấy bao gồm cái thờ dài chán chường, cái gục đầu xuống bàn ngủ ngay tại chỗ, hay tiếng gõ bút cộc cộc vào mặt bàn. Mấy âm thanh đó vốn dĩ nhỏ nên không gây phiền hà gì cho lớp. Nhưng cũng đủ khiến cho những người có thói quen nhạy bén hơn con người bình thường phải chú ý. Namehari, Hebi và Hiyama đều không thể tập trung khi thì thoảng Kazuma cứ làm mấy cái âm thanh đó. Ba người họ trông sang thì thấy một Kazuma nằm dài người ra trên bàn rồi nghĩ “ Chắc hẳn lại thức đêm nghiên cứu nên giờ buồn ngủ đây mà”. Tình trạng này vẫn thường xảy ra thường xuyên kể từ ngày họ chuyển trường đến đây. Riết rồi cũng thành quen nên, cũng chẳng tỏ ra quan tâm làm gì nữa cho mệt. Cứ mặc kệ tên đó, thiên tài mà, muốn làm gì thì làm, chẳng liên can gì đến nhóm ba người bạn cả.

Nếu có thì chắc là chỉ có mỗi Eri lại xử sự khác. Cô bé Chân Tổ với mái tóc hồng bông bênh không thể không nhìn về phía chàng trai tóc đen đang nằm dài người trên bàn kia. Đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng quý hiếm ấy hiện lên một nỗi phẫn phất u phiền. Có thể Eri đang bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã tìm cách tránh mặt Kazuma. Và cũng rất có thể Kazuma đang phiền lòng vì lý do đó (Thực chất ra thì cậu ấy đã quên mất cả chuyện Eri tránh mặt mình rồi)... Eri rất muốn được đến bên cạnh Kazuma để nói lời xin lỗi nhưng... câu chuyện về ngài Đệ Nhất yêu say đắm một con người bình thường và đánh mất đi khúc hát của thiên đường vẫn còn ám ảnh lấy tâm trí có bé. Cứ mỗi khi nghĩ đến điều ấy, Eri bắt đầu sợ hãi loài người... và khi sợ hãi loài người, thì cô bé cũng sợ phải đối mặt với Kazuma. Lòng tin vào con người của Eri... cũng đang dần bị lung lay mất chỗ đứng.

Cả Kazuma và Eri... cả hai người đều có cùng một nỗi lo, chỉ khác ở nguyên nhân mà thôi. Cũng chẳng thể trách hai người họ được, vì dù có thế nào đi chăng nữa, thì Kazuma lẫn Eri, cũng chỉ là những đứa trẻ trong độ tuổi cấp sách đến trường. Hoàn toàn không phải đối tượng phù hợp cho những chuyện thế này.

Và như thế, mọi chuyện vẫn cứ diễn ra cho đến khi tiếng chuông tan trường vang lên, từng người từng người cùng rời khỏi ngôi trường để trở về căn nhà thân yêu của mình.

Thêm một ngày nữa trong yên bình nhưng không thiếu dần do lo âu cứ như thế mà lặng lẽ trôi qua như bao ngày khác. Nó yên bình thật nhưng yên bình theo cách nào thì có lẽ... còn phụ thuộc vào quan điểm cũng như cách suy nghĩ của từng cá nhân một. Diễn hình như Kazuma. Từ lúc về nhà, cậu ấy chỉ ngồi trên ghế sofa, mất hướng thẳng vào cái màn hình tivi ngay phía trước đang trình chiếu một tiết mục hài buồn cười đến sự buồn. Đôi lúc trong bếp lau dọn chén đĩa, Ayame cũng không thể nhìn được cười khi nghe đến khúc đoạn gây hài trong chương trình. Vậy mà Kazuma vẫn chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào cả, chẳng thấy cậu ấy cười vì vui hay bất kỳ một thứ xúc cảm nào khác. Có thật là cậu ấy đang xem chương trình không? Hay là mắt chỉ tạm thời gửi tạm ở đó trong khi tâm hồn và suy nghĩ lại trôi xa xôi ở miền nào đó?

- Kazuma, nước tắm được rồi kìa. Em mau tranh thủ vào tắm đi!

Ayame đã nói như vậy nhưng không thấy Kazuma trả lời. Cậu ấy cũng chẳng thèm di chuyển cái thân hình động đậy dù chỉ nửa giây.

- Kazuma, Kazuma, có nghe chị nói gì không?

- Hả? Chị vừa gọi em sao Onee – chan?

- Thiệt tình, chị đang nói là nước tắm được rồi, em tranh thủ vào ngâm mình đi. Mồ, đầu óc em dạo này thế nào thế hả Kazuma? Sao toàn chẳng chịu để tâm để ý gì xung quanh vậy?

Kazuma đưa tay ra sau gáy gãi sồn sột. Chẳng biết từ khi nào cái động tác này lại trở thành một trong những thói quen của cậu ấy nữa. Cứ mỗi lần rơi vào tình trạng khó khăn nan giải thì cậu ấy cứ hay gãi sau gáy như vậy. Từ trước có thể này đâu.

- Xin lỗi Onee – chan!

- Haiz haiz, thôi, em mau vào tắm trước đi. Đến khi trời tối hẳn thì sẽ lạnh lắm. Tắm vào lúc đó sẽ không tốt cho sức khỏe đâu!

Kazuma nghe lời chị nhắc cái mông rồi khỏi ghế sofa và lù khù tiến thẳng vào nhà tắm bên trong một cách vô oải như ông già. Nhưng rồi khi cậu ấy đánh mắt sang bên trái, nơi có khung cửa kính nhìn ra ngoài ban công và vườn sau của căn nhà, Kazuma mới nhận ra rằng bầu trời... đã ngả về đêm mất rồi. Nó thật sự chỉ là một màu đen thăm thẳm chỉ còn được thắp sáng bởi những vì sao lung linh lấp lánh trên cao kia thôi.

Nhìn thấy bầu trời đêm, Kazuma lại thoáng nghĩ đến những Chân Tổ sống trên núi. Giờ này là ban đêm, là khoảng thời gian những kẻ ngủ dưới ánh sáng mặt trời sẽ trỗi dậy và làm chủ thế giới... Hà hà, đó chỉ là một cách nói viễn vông mang hàm ý đùa giỡn chút thôi. Vào thời điểm này, chắc lẽ những sinh vật mạnh mẽ ấy đang sống và sinh hoạt giống như loài người chúng ta vào ban ngày. Họ sẽ sống một cách yên bình từ quá khứ cho đến hiện tại và cho tương lai sau này. Họ hoàn toàn không cần cái thứ vaccine diệt trừ mầm bệnh ấy. Phải... họ đâu cần đến cái thứ đó vẫn sống tốt cho đến bây giờ đây thôi. Không biết họ sẽ cảm thấy thế nào một khi cuộc sống bình dị đó bỗng dưng bị lấy đi mất.

- Kazuma...

- Nè Onee – chan, bầu trời ban đêm... rất đẹp đúng không?

- Uh, bầu trời về đêm phải nói là vô cùng... hà... em vừa mới nói gì đó Kazuma...

Kazuma đứng tại đây, tại trong căn phòng khách nhưng vẫn có thể chiêm ngưỡng lấy vẻ đẹp tự nhiên tinh túy mà thiên nhiên ban tặng. Từ trước đến nay, cứ vào khoảng thời gian này, Kazuma hay tự nhốt mình trong phòng, hi hục dán mắt vào những công trình nghiên cứu không phù hợp với độ tuổi của cậu ấy. Chính vì thường xuyên đánh mất phút giây đó mà giờ đây, khi trông thấy những vệt sáng còn sót lại trên bầu trời đêm, Kazuma mới thấy rằng nó thật lung linh tuyệt đẹp.

- Không biết bây giờ, mọi người có đang ngắm sao trời không?

Liệu đó có phải là một câu nói tự hỏi bản thân không hề có chủ đích trước... hay tất cả đều do định mệnh sắp đặt sẵn. Một sự ngẫu nhiên không ai nghĩ đến... ngẫu nhiên đến mức không chỉ có Kazuma ở trong nhà trông ra ngoài vườn. Cả Kozue đang ngồi ngay trên chiếc giường trong phòng riêng của mình cũng lặng quan sát những ánh sao trên bầu trời đêm. Hay Tora vừa bước ra khỏi siêu thị mini sau khi mua một số lương thực cần thiết để làm bữa tối cũng phải đứng lại và ngược lên bầu trời. Liệu có phải chỉ là trùng hợp hay tất cả đều đã được an bài như vậy? Liệu đó có phải sự trùng hợp hay không khi cả ba người bạn của chúng ta đều có chung một suy nghĩ. Là ý tưởng lớn gặp nhau ư?

Không biết nữa, nhưng nếu đó là những gì xảy ra tại nơi con người ở thì trên núi cũng có nữa. Hiyama, Hebi và Namehari... bằng một cách nào đó, như một sợi dây liên kết vô hình nào đó mà dường như ai ai cũng đều đi chung một con đường, một lý tưởng, một cách suy nghĩ. Cả ba người đều cùng chiêm ngưỡng lấy món quà từ mẹ thiên nhiên ban tặng, những vệt sáng lấp lánh trên bầu trời đêm giống như những ánh đèn dom đêm cùng tỏ điểm lên một bức tranh chỉ toàn màu đen tro trụi. Những Chân Tổ sống trên núi biết bao năm nay, nhưng có lẽ họ chưa từng được trông thấy một đêm nào lung linh như đêm nay. Những vì sao đó... thật tuyệt đẹp.

Và không chỉ có Hiyama, Hebi, Namehari không thôi, Eri cũng vậy nữa. Tuy chỉ biết ngắm bầu trời đêm trong phòng riêng, nhưng dường như cảm xúc của cô bé như hòa chung với mọi người. Chỉ có điều... đôi mắt ấy không phải dành cho người dùng chúng để ngắm những vì sao. Đôi mắt đó không hoàn toàn đang chiêm ngưỡng những gì mẹ thiên nhiên ban tặng. Mà nó là ánh mắt của sự phiền muộn, của sự trái ngang, của sự thấp thòm hay chính xác hơn là day dứt hối hận. Eri không biết phải miêu tả cái cảm xúc này thế nào. Chỉ cảm thấy như có một lỗ hổng lớn trong trái tim mình. Một sự hụt hẫng dang trào khiến mình như không còn muốn tin vào bất cứ điều gì. Một sự gượng gạo cố gắng sống giả với chính bản thân mình... Eri chỉ biết nói như thế về thứ cảm xúc mình đang canh cánh. Một đêm dài để Eri phải suy ngẫm... suy nghĩ về nhiều chuyện, về nhiều vấn đề giữa con người và Chân Tổ.

Những ngày tiếp theo cũng vẫn diễn ra theo đúng như bình thường. Hiyama vẫn徘徊 qua nhà, đánh thức hay cứu Eri khỏi chồng sách để lên đầu do mải mê nghiên cứu mỗi đêm. Không... dạo gần đây Hiyama không cần làm những điều như vậy. Vì sao ư? Vì cứ mỗi khi Hiyama gõ cửa khoảng chừng hai ba cái, ngay lập tức, Eri đã bước ra khỏi phòng với bộ đồng phục trường chính tề trên cơ thể. Hiyama có lếc sơ vào phòng Eri thì thấy mọi thứ được dọn dẹp một cách ngăn nắp đến kỳ lạ. Kỳ lạ là ở chỗ từ trước đến nay, phòng của Eri có bao giờ gọn gàng đến thế đâu. Không có một cuốn sách nào vương vãi dưới đất. Cũng như không có một mớ giấy thừa giấy vụn nào nằm rải rác trên sàn. Mọi thứ phải nói là quá hoàn hảo. Nhưng cũng chính vì sự hoàn hảo đó mới khiến cho Hiyama cảm thấy làm lạ.

- Có chuyện gì sao Hiyama – kun?

- Eri... cậu...

- Na nì?

Hiyama thật sự rất muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra. Dạo gần đây, Hiyama cũng để ý thấy Eri không được bình thường cho lắm. Mọi thứ Eri làm, cũng như cách Eri ứng xử trước mọi người hoàn toàn khác... khác theo góc độ bị miễn cưỡng và hoàn toàn không thích giống như bị ép. Đã có chuyện gì xảy ra... Hiyama rất muốn hỏi. Nhưng không hiểu sao, có một thứ gì đó như ngăn cản Hiyama lại, như muốn khuyên Hiyama rằng không nên đào quá sâu vào chuyện của người khác.

- Không... không có gì. Chúng ta đi nhanh thôi, Hebi và Namehari đang đợi!

- Ừ, đi thôi!

.....

.....

Từ dạo đó, cuộc sống mang đúng chất bình yên bình thường diễn ra trong đời sống học sinh bình thường. Nó thật sự là một cuộc sống bình yên khi giáo viên giảng bài trên bảng còn học sinh thì lắng nghe hoặc ngồi làm việc riêng. Phải... nó yên bình tĩnh lặng đến nỗi bây giờ Kazuma và Eri còn chẳng thể ngó mặt nhau nữa là. Từ ngày nghe xong câu chuyện về Đệ Nhất, Eri đã né tránh Kazuma bất kể mọi lúc mọi nơi mà không đưa ra một lời giải thích rõ ràng. Còn Kazuma, cậu ấy dường như cũng dần dần quen với kiểu bị đối xử như thế này bởi rằng trước đây, khi còn học ở It. Ham Sokyuran, cậu ấy cũng đâu có kết thân được với ai khác ngoài Kozue và Tora. Thế nên, dù là ngôi trường mới với nhiều bạn bè mới, Kazuma cũng chẳng quan trọng chuyện có ai để ý đến mình bởi trong tư tưởng cậu ta luôn tồn tại một hướng suy nghĩ rằng “ai ai cũng ghét mình hết”. Kazuma đã từng rất cố gắng trong việc khiến người khác vui đó chứ... chỉ là để nắm bắt cảm xúc hay phải làm cho ai đó hài lòng... thật quá đối khó khăn. Rồi rồi chính Kazuma cũng cảm thấy chán nản chán chường nữa đây.

- Buồn ngủ quá!

RẦM

Ngay khi Kazuma gục đầu xuống bàn thiú thiú tỉnh ngủ thì ngay lập tức, một bàn tay thật mạnh đập thẳng xuống ngay trước mặt Kazuma làm cậu ấy không thể ngủ được.

- Kazuma, cậu lại thức trắng đêm phải không? Thiết tình, đã dặn đi dặn lại bao nhiêu lần là phải ngủ cho đủ giấc kia mà!

Ngước mắt lên nhìn thì nào phải người xa lạ, chỉ là cô bạn thuở nhỏ của mình thôi mà. Bình thường thì Kazuma sẽ phải chùn mình, co ro trước Kozue vì cô bạn dữ quá. Nhưng chỉ riêng ngày hôm nay, Kazuma một mồi đến độ chẳng thèm quan tâm nữa. Có là Kozue cũng mặc, bây giờ những việc mình nên làm là đánh một giấc trước khi giáo viên bước vào lớp thôi.

- Kozue... tỏ hiện đang oái lăm nên làm ơn giữ yên lặng cho tớ ngủ một tí đi nhé!

- Kazuma, cậu...

- Thôi nào thôi nào Kozue...

May mắn thay là còn có Tora bên cạnh. Tora đã khuyên nhủ Kozue bỏ qua cho rồi, vì trông Kazuma dường như chẳng còn hứng thú đâu mà nghe mấy lời của Kozue nữa.

- Dường như cậu đã phải trải qua một đêm rất khó khăn đúng không Kazuma? Một đêm khó khăn đến nỗi cậu còn chẳng có tâm trí để nghiên cứu nữa. Cứ như thế mà thức suốt đêm ề rồi bây giờ thì thiếu ngủ như thế này!

Quả nhiên, chỉ có Tora là hiểu mình. Kazuma cảm thấy mình thật may mắn khi có được một người anh em như Tora.

- Ừ, có thể cho là như vậy. Nhiều thứ xảy ra trong khi chính tớ còn chưa biết phải xử lý thế nào. Nhưng quả thật cứ nằm một chỗ mà suy nghĩ ra phương pháp ắt hẳn cũng không phải là cách. Tớ thật sự... chẳng biết phải làm thế nào nữa!

- Bọn tớ thì không thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì. Vì cậu đã nói rằng bây giờ chưa phải lúc nên chúng tớ cũng chỉ biết chờ đợi và chờ đợi. Nhưng đừng quên Kazuma, bên cạnh cậu vẫn còn hai đứa bạn

tớ. Nếu có gặp khó khăn gì, đừng ngại nói ra. Có thể chúng tớ không giúp được gì nhiều nhưng mà ba người... vẫn tốt hơn là một nhiều!

- Tora... tớ hiểu rồi. Cảm ơn nhé... còn bây giờ thì... xin phép cho tớ ngủ một cái!

- Nè nè khoan đã Kazuma, đang nói chuyện kia mà!

.....

Phía bên kia không biết có chuyện gì mà âm ỉ quá. Chỉ toàn giọng và tiếng đập bàn rầm rầm của Kozue là chủ yếu. Nhưng sự nổi dóa của Kozue cũng bắt nguồn từ việc Kazuma nhắm mắt ngủ không thêm nghe cô ấy nói nữa đâu.

Thật ra, thì thoảng, Eri cũng có đánh mắt sang phía Kazuma. Mặc dù không muốn nói chuyện với cậu ấy nhưng điều đó không có nghĩa là Eri ghét Kazuma. Không... không bao giờ có chuyện Eri ghét Kazuma... chỉ là bây giờ cô bé đang phải đứng giữa hai ngã đường, một bên là thị tộc đông đảo, một bên là con người. Eri không biết phải đi theo hướng nào để không phải hối tiếc về sau. Hơn nữa, vì mình tránh mặt Kazuma, nên cô bé cho rằng ít hần cậu ấy đang buồn lắm đấy. Eri không dám đến chỗ cậu ấy vì nợ Kazuma một lời xin lỗi. Nhưng Eri cũng không thể ngó lơ hoàn toàn nên thì thoảng, những khi Kazuma không để ý, Eri lại lên nhìn chàng trai với vẻ thập thò hối lỗi.

- Eri – chan!

- He – chan...

Hebi lặng lẽ ngồi ngay phía trước Eri cũng vì quá lo lắng cho cô bé.

- Eri – chan, cậu vẫn ổn đó chứ? Đạo gần đây, trông cậu hình như không được khỏe thì phải!

- Uhm, không đâu, mình vẫn bình thường. He – cha đừng lo. Chỉ là thời gian gần đây, mình còn đang phân vân lưỡng lự tự thăm vấn một vài điều!

- Lưỡng lự một vài điều?

- He – chan... cậu đã từng... yêu một ai đó chưa?

Một câu hỏi rất đỗi bình thường đối với những cô cậu học sinh ở độ tuổi mới lớn, còn tò mò về vấn đề nam nữ. Nhưng đối với Hebi, câu hỏi ấy giống như một tiếng sét bất thình lình vừa đánh xuyên qua từ tai bên này sang tai bên kia. Tiếng sét đó còn mạnh hơn chuyện Hiyama tay không vật chết gấu mẹ vĩ đại trong ký ức của Hebi gấp nhiều lần. Như một phản xạ rất đỗi tự nhiên khi gặp được điều kiện. Đầu tiên là bao nhiêu máu đều tập trung hết lên đến đầu, khiến cho gương mặt xinh xắn đáng yêu của Hebi phải đỏ ngây ra vì xấu hổ. Sau đó là nhanh chóng đưa thẳng hai tay về phía trước trong khi ánh mắt còn không dám nhìn thẳng Eri nữa là.

- Chờ... chờ một chút... Yêu... yêu một người ư... điều này thì...

Hebi luôn bên cạnh Eri và mọi người kể từ khi còn rất nhỏ. Mặc dù không ỉ lần Hebi được nhiều đứa con trai trong thị tộc tỏ tình nhưng vì còn nhỏ và cũng không hiểu việc “thích” một người là như thế nào nên Hebi đã từ chối hết chàng này đến chàng khác. Về sau, lớn hơn một chút xíu thì mới hiểu tình cảm giữa một người con trai và một người con gái nó khá rắc rối đôi chút. Nhưng đã là con gái thì trước sau gì cũng phải trải qua việc này thôi. Từ đó, ta có thể khẳng định được rằng Hebi chưa từng yêu một ai cả... Khẳng định thì dám khẳng định, nhưng không hiểu vì lý do gì mà ngay lúc đó, Hebi lại liếc đôi mắt đỏ hồng sang Hiyama. Hebi liếc nhìn Hiyama đang ngồi chống cằm tự kỷ một mình như thể muốn nói lên điều gì đó thì phải. Nhưng tại sao lại nhìn Hiyama như vậy?

- Mình tự hỏi cái cảm giác khi yêu một người nó như thế nào? Mama nói rằng cả cuộc đời Mama luôn hạnh phúc, hài lòng khi được yêu và kết hôn với Papa. Bà hạnh phúc đến nỗi chỉ muốn sống như thế này mãi mà không yêu thêm một ai khác. Mình không có cơ hội được nói chuyện với Papa, nên không biết Papa là người như thế nào. Và điều quan trọng hơn là... mình thật sự không hiểu cái cảm giác hạnh phúc khi Mama yêu Papa nó thật sự ra sao? Phải chăng... trong mắt Mama, tình yêu luôn là một điều gì đó rất đẹp và rất lung linh?

- Eri – chan...

Nhắc đến Papa của Eri, thì đây cũng là một câu chuyện dài... tưởng chừng như dài nhưng thực chất lại không. Bỏ mẹ Eri đến với nhau cũng hơn 500 năm về trước. Họ yêu nhau say đắm và rồi quyết định đi đến hôn nhân với sự đồng ý cho phép hai bên gia đình nội ngoại cũng như được nhận sự chúc phúc từ những Chân Tò trong thị tộc. Lấy thì lấy nhau, kết hôn thì kết hôn, chỉ có điều Chân Tò không quan trọng về vấn đề thời gian nên việc lập gia đình hay sinh con đẻ cái không cần phải gấp rút như con người. Chính vì thế, hai người họ lấy nhau, ở với nhau chán chê không thêm có một mụn con. Cho đến 15 năm trở lại đây, họ mới chịu sinh một đứa bé Chân Tò, và tất nhiên đứa bé ấy chính là Eri. Chuyện ở chỗ 15 năm trước, ngay sau khi sinh Eri, thì Papa bỗng nhiên mất tích. Không ai biết, ngay cả bản thân Mama cũng không biết ông ấy đã và đang đi đâu làm gì. Không ai biết bất cứ thông tin gì về ông ấy nên giờ đây, Eri sống và lớn lên trong vòng tay yêu thương nuôi nấng của mẹ. Eri không có một chút ký ức nào về người bố, nhưng nghe những người trong thị tộc kể lại rằng Papa của Eri thật sự là một người đàn ông phong độ, mạnh mẽ, tốt tính và đôi lúc cũng rất ngốc nghếch khi quá chú tâm vào điều gì đó mình thích. Nếu kể ra thì Eri cũng giống như ông ấy, nên họ thường so sánh hai cha con giống hệt nhau. Đó là tất cả những gì Eri biết về người cha không rõ mặt của mình.

Chi biết rằng Papa và Mama đã từng sống với nhau rất hạnh phúc suốt 500 năm qua. Nhưng Eri thật sự không thể giải thích tình yêu nó là như thế nào. Và liệu có phải tình yêu nào cũng trở nên lung linh, trường tồn theo thời gian giống như mối tình của Mama hay không? Eri đã từng tin rằng điều đó có thể đúng. Nhưng bây giờ cô bé không cho rằng như vậy. Vẫn còn có những mối tình còn đang dang dở, vẫn còn có những khúc đoạn tình yêu phải kết thúc trong đau đớn hay hụt hẫng. Giống như...

- He – chan, nếu như sau này cậu tìm thấy người mình có thể dành trọn cả con tim để yêu. Nhưng nếu lỡ như người đó... là con người bình thường thì He – chan... sẽ giải quyết thế nào?

- Yêu một con người... chuyện đó là không thể đâu Eri – chan. Cậu cũng biết rằng mối quan hệ giữa thị tộc chúng ta và con người không được tốt. Nên chắc chắn các vị trưởng lão sẽ không bao giờ đồng ý để người trong tộc đến với người thường!

- Vì sao? Vì sao lại không thể đến bên nhau? Chỉ vì mối quan hệ giữa hai bên không tốt mà sẵn sàng tước đi hạnh phúc của người khác một cách dễ dàng như vậy ư? Mình thật sự không hiểu... không biết phải xem nó như một trách nhiệm hay chỉ đơn thuần là một sự vô cảm nữa. Yêu một người nhưng không thể đến bên cạnh người ấy... Cảm giác đó... ít hần sẽ phải hụt hẫng và đớn đau lắm!

- Eri – chan...

Lúc nào cũng thế, lúc nào cũng tìm đến Hebi để giải bày những nỗi lòng bên trong. Có thể là chuyện trên trường trên lớp người này người kia. Hoặc cũng có thể là sở thích đam mê về nghiên cứu khoa học hay những cuốn sách thú vị mà Eri muốn chia sẻ. Mới gần đây, hai cô gái họ lại có một buổi tâm sự cùng nhau vì chuyện của chàng khờ Hiyama. Nhưng chưa lần nào Hebi lại cảm thấy nặng nề như lần này. Eri bỗng dưng hỏi mình về tình yêu... thậm chí còn đề cập đến chuyện tình yêu giữa con người và Chân Tò... làm sao chuyện đó có thể xảy ra được. Khi xưa con người đã đẩy Chân Tò đến bước đường cùng của sự diệt vong. Ngày nay, con người cũng đang xem chúng ta như một dịch bệnh và tạo ra thứ vaccine biến Chân Tò thành con người bình thường như họ. Chân Tò cũng không ưa gì con người... Vậy thì làm sao có chuyện một Chân Tò lại yêu một người thường và ngược lại... Hoàn toàn viển vông như một giấc mơ sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực.

- Kể cả khi mối quan hệ giữa Chân Tò và con người không có đi chăng nữa, thì được ở bên cạnh nhau cũng không phải là điều rất vô lý sao? Thử tưởng tượng xem Eri – chan. Một Chân Tò yêu và đến với một con người bình thường. Họ có thể chung sống với nhau, có thể cùng tạo dựng một gia đình, có thể sinh ra những đứa con và cứ thế cứ thế mà vun đắp niềm hạnh phúc ấy từng chút từng chút một. Nhưng sẽ đến được bao lâu? Đến một ngày nào đó, con người sẽ chết đi, còn Chân Tò thì vẫn tiếp tục sống và tồn tại. Tuổi thọ của con người rất ngắn, không thể so sánh với Chân Tò chúng ta được. Một tình yêu mà khi một người đã không còn... Cậu nghĩ người kia có cảm thấy hạnh phúc không? Chắc chắn họ sẽ còn đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần!

Nghĩ đi nghĩ lại thì Hebi nói đúng. Về mặt sinh lý thì có thể giống nhau, con người và Chân Tò vẫn có thể yêu nhau, cùng tạo dựng một gia đình, sinh con đẻ cái duy trì nòi giống. Nhưng điểm khác biệt lớn nhất vẫn là tuổi thọ của hai bên. Trung bình, con người chỉ có thể sống được đến 100 năm. Trong khi tuổi thọ của Chân Tò có thể là 1000 năm hay còn hơn thế nữa. Sự cách biệt lớn về tuổi thọ như thế thì không bao giờ tránh được chuyện một người ở lại một người ra đi. Nếu yêu để rồi phải chia lìa nhau như vậy, thì ắt phải đau đớn lắm.

Nếu thật sự đau đớn như vậy, thì tại sao Đế Nhất Shalutia Vlad lại chấp nhận yêu con người? Phải chăng vì người không nghĩ đến điều đó? Không... Không phải là người không nghĩ đến mà là người chấp nhận trở thành kẻ đau khổ cuối cùng khi đề muốn được sống bên cạnh người mình yêu thương. Tình yêu... có thể khiến chúng ta vượt qua cả nỗi sợ hãi mà ta nhìn nhận được về sau này ư? Tình yêu... là sự thông minh của những kẻ đại khờ, nhưng đồng thời nó cũng là sự đại khờ của những kẻ thông minh... Quả thật là như thế rồi.

- Yêu một người nhưng phải bất chấp mọi thứ, kể cả việc đã biết mình sẽ đau khổ về sau này nhưng vẫn yêu điên cuồng như vậy... Thế thì chẳng phải tình yêu là một thứ vô cùng đáng sợ hay sao?

- Eri – chan...

Cho đến thời điểm này, Hebi vẫn tự hỏi, vẫn thắc mắc tại sao bỗng dưng Eri lại đề cập đến vấn đề tình yêu rồi còn tỏ ra muộn phiền vì nó. Nếu là Eri của trước đây thì cô ấy chẳng để tâm gì ngoài những nghiên cứu của con người. Điều gì đã khiến Eri thay đổi cách nhìn nhận cũng như suy nghĩ trẻ con của bản thân, để tự biến cô bé trở nên trưởng thành như thế này?

Hebi tự hỏi nhưng rồi cũng chính Hebi tự tìm ra câu trả lời. Lý do vì sao Eri lại phiền lòng vì chữ “tình”... lý do vì sao Eri lại đề cập đến chuyện tình yêu giữa Chân Tổ và con người... Hebi nhẹ nhàng liếc mắt sang chàng Einstein trẻ Kazuma Kusanagi. Cậu ấy vẫn còn đang ngủ một cách ngon lành trên bàn không biết trời trăng mây gió gì sất. Phải nhĩ... vì Eru rất thích Kazuma... theo cách nhìn nhận chưa bao giờ sai của Hebi thì Eri có tình cảm đặc biệt với Kazuma Kusanagi. Đầu tiên, là một cái nhìn hơi khó chịu khi Hebi tự hỏi “ Cái gã đó có gì tốt đẹp mà Eri lại say mê miệt như vậy? Chỉ là một gã dõ hơi thích nói gì thì nói, thích làm gì thì làm mà chẳng cần quan tâm lời nói của mình có tác động đến người khác ra sao”. Rồi sau đó thì lại một chút muộn phiền vì nếu sự việc này bị lộ, chắc chắn một cuộc chiến khác giữa Kazuma và Hiyama sẽ lại nổ ra... À không, có lẽ... Hiyama cũng phần nào cảm nhận được điều gì đó... cảm nhận được chút ít về cảm xúc của Eri đối với Kazuma. Chỉ là bây giờ, Hiyama không có bất kỳ động thái nào hay chính xác hơn, cậu ấy đang vô như không biết gì hết... Không biết Hiyama đang nghĩ gì lúc này nữa.

Tiết học thứ hai, thứ ba, thứ tư vẫn tiếp diễn một cách bình yên trong khi Eri còn đang phân vân lưỡng lự hoài nghi nhiều điều. Kazuma thì cứ ngủ suốt từ lúc bắt đầu tiết học đầu tiên đến giờ mà chẳng ai dám đến đánh thức. Ngay cả Kozue cũng phải chịu thua còn các giáo viên chuyên tiết cũng không dám hó hể làm phiền. Cứ như thế, thì thoảng Eri vẫn hay liếc nhìn sang Kazuma đầu cho cậu ấy chẳng hề có phản ứng... cô bé cứ liếc mắt như vậy mà trong lòng tự hỏi, không biết cảm giác của ngài Đệ Nhất như thế nào sau khi biết người mình đem lòng yêu đã phản bội lại mình. Chắc hẳn cảm giác đó đau đớn lắm... Đau đớn và thất vọng, những cảm xúc tiêu cực đó... thật đáng sợ.

Đến khi tiếng chuông trường vang lên cũng thế. Giống như ngày hôm qua và hôm kia, Kazuma cứ ngủ suốt cả một ngày từ sáng sớm đến tận chiều, bỏ qua bữa ăn trưa và quên mất luôn cả giờ tan trường. Kozue đã phải đánh thức rồi kéo lê cậu ta về nhà. Như vậy là Eri đã bỏ lỡ một ngày để được nói chuyện với cậu ấy. Eri bắt đầu cảm thấy hối hận vì không nói với cậu ấy một câu nào. Nhưng sau đó lại nghĩ rằng khi đã đối mặt rồi thì biết nói gì đây. Càng nghĩ lại càng cảm thấy phiền não.

- Eri – chan, chúng ta về thôi!

- À ừ...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

_ Hô ra, xem đây cái tên Kazuma đáng ghét!

Không biết đã xảy ra chuyện gì mà ngay sau khi vừa về đến nhà, Kozue đã kéo lê Kazuma lê xệt phía sau, đi ngang qua phòng khách nơi Ayame đang chuẩn bị bữa tối mà chẳng thèm chào chị ấy nửa câu trong khi chính Ayame đã cất tiếng chào đầu tiên. Kozue biết giờ này chắc chắn Ayame đã chuẩn bị sẵn bốn tắm nước nóng để chờ đợi cậu em trai đáng yêu về có nước để tắm ngay nhắm xua tan đi những căng thẳng mệt mỏi của một ngày. Nếu chị ấy có ý cung chiều cậu em trai như thế thì Kozue cũng muốn giúp... giúp bằng cách lôi cô Kazuma vào tận phòng tắm có khói bốc lên nghi ngút, rồi sau đó dùng toàn bộ sức lực nhấc bổng Kazuma như một nạng công chúa... không, như một gói hàng khuôn vác và phi thẳng vào bốn nước nóng cái ùm.

_ Thế nào há? Giờ thì chịu tình ngu chưa? Đợi học gì mà ngủ suốt một ngày. Ngâm mình trong đó đi để mà tỉnh táo chút đi nhè. Baka Kazuma!

Giờ đây, Kazuma đang từ từ trôi lên khỏi mặt nước ngay khi đồng phục học sinh còn chưa được thay ra. Nhưng nếu chiếu theo cái vẻ mặt qua khả năng đọc tâm trạng của Kozue thì dường như trông cậu ấy đang rất phê phôn tận hưởng. Tại sao ư? Vì cậu ta tự động ngâm nửa mặt mình xuống làn nước nóng với ánh mắt ngang phè ra. Mục đích của Kozue là cho Kazuma “rửa mặt” cho tỉnh, nhưng không ngờ nó lại tạo ra phản ứng ngược ngoài mong muốn. Cứ nghĩ nước nóng sẽ giúp cậu ấy tỉnh ngủ nhưng thực chất càng khiến cho Kazuma rơi vào giấc ngủ nhanh hơn. Chính vì thế nên Kozue mới nguyền nguyền sát khí nỗi gần ấy chứ.

_ Có chuyện gì vậy Kozue – chan? Sao tự dưng em lại ném Kazuma – kun vào bốn tắm như thế?

Đứng bên ngoài Ayame không khỏi lo lắng. Nhưng bản thân Ayame cũng không biết chuyện gì đã xảy ra dẫn đến cơn giận của Kozue như muốn bùng nổ như núi lửa phun trào. Chắc chắn phải có nguyên nhân... chắc chắn Kazuma đã làm gì khiến Kozue phát ý đấy mà.

_ Không có gì nghiêm trọng đâu Ayame nee – san!

_ Tora – kun!

Tora cũng từ từ đến gần khung cửa nhà tắm. Nhìn điệu cười thường ngày của Tora chứng tỏ mọi việc không hề nghiêm trọng như lời cậu ta vừa nói.

_ Trên lớp, Kazuma không thể tập trung vào bài học mà chỉ toàn gục đầu xuống bàn ngủ gật thôi. Cậu ấy ngủ lì bì suốt từ tiết một buổi sáng, dậy ăn trưa được một chút rồi lại lăn ra ngủ đến hết buổi chiều, thậm chí đến khi tan trường cậu ấy cũng không hề hay biết. Kozue chịu không nổi nên mới làm cách này để Kazuma tỉnh ngủ ấy mà. Nhưng xem chừng nó lại phản tác dụng thì phải!

_ Kazuma – kun ngủ hết cả ngày học ư?

_ Vâng, Ayame nee – san, chị là người ở cạnh Kazuma nhiều nhất. Đạo gần đây, Kazuma có hay thức khuya rồi dán mắt vào mấy cái cuộc nghiên cứu nào đó không?

_ Hm... Kazuma – kun vẫn bình thường mà. Ngày nào mà nó chẳng thức trắng cả đêm để mò mẫm mấy cái phương trình học thuyết này nọ. Nhưng cũng đâu đến nỗi lăn ra ngủ trên lớp như vậy. Mà từ hôm qua trở lại đây, Kazuma – kun cũng không còn dán mắt vào nghiên cứu nữa, nó hay ở dưới phòng khách với chị ngồi xem ti vi đấy chứ!

_ Không còn nghiên cứu nữa, thì cũng không cần phải thức khuya. Em cũng không nghĩ rằng Kazuma dờ hơi đến mức ngồi xem ti vi cả đêm đâu nhĩ. Vậy thì cậu ấy đã làm gì mà thiếu ngủ trầm trọng như thế?

Ayame và Tora thì đang tự hỏi nguyên nhân vì sao Kazuma lại trở nên lười hơn so với bình thường. Nếu tính ra trong ba người thì chỉ có Kazuma là cực kỳ siêng năng, linh động trong những thứ liên quan đến học hành nghiên cứu. Những ngày đầu tiên cắt chân vào lớp, dù bài học có chán đến bao nhiêu, có nằm dưới mức thấp nhất so với trình độ hiện tại của bản thân đến bao nhiêu, Kazuma vẫn ngồi chăm chú lắng nghe... Hoặc là ngồi đó, tự lấy những bài toán cao cấp ra ngồi giải chơi, hay tiếp tục những thuật toán nghiên cứu còn đang dang dở. Mặc dù là làm chuyện riêng trong lớp nhưng chỉ ít còn có cái để cậu ta tập trung. Đáng này, nguyên cả một ngày hôm nay, Kazuma hầu như chẳng làm gì cả? Không lắng nghe bài giảng, cũng không thêm dụng tay vào một con số. Tất cả những gì cậu ấy làm chỉ đơn thuần là gục đầu xuống bàn ngủ và ngủ. Lại thêm những gì Ayame tường thuật vào mấy ngày gần đây. Kazuma đang có dấu hiệu của sự lười biếng, lười nhác... Kozue đã nghĩ như vậy. Nhưng bên cạnh đó còn xuất hiện thêm một vấn đề khác nữa... một vấn đề tuy nhỏ thôi nhưng Kozue lại thấy nó phiền vô cùng.

_ Ayame nee – san. Mấy ngày gần đây, chị có thay đổi khẩu phần ăn của Kazuma không?

_ Khẩu phần ăn của Kazuma – kun ấy há? Chị đâu có đổi. Từ trước đến nay chị luôn làm theo hướng dẫn của em để lại về cách phân loại đồ ăn chỉ dành riêng cho Kazuma – kun. Hôm qua hay hôm kia vẫn thế, khẩu phần ăn của Kazuma – kun hoàn toàn bình thường không có vấn đề gì!

_ Thế thì tại sao trông cậu ta lúc nào cũng như đang bị bỏ đói ấy. Trong đầu bây giờ ngoài trừ việc ngủ ngày làm biếng ra thì chỉ toàn nghĩ đến ăn và ăn thôi. Từ khi nào mà Kazuma lại trở thành con sâu chỉ biết ăn và ngủ vậy a?

Điều này thì Ayame mới nghe lần đầu tiên đó. Kazuma thật sự đã trở thành một con sâu lười không thiết làm gì và chỉ biết ngủ lẫn ăn như heo thôi ư? Nhưng mới hôm qua trông thằng bé vẫn còn bình thường mặc dù không còn tự giam phòng trong mình như những lần trước. Từ khi nào nhĩ? Ayame tự hỏi từ khi nào thằng bé nó lại như vậy... À phải rồi, từ khi hiệu trưởng lt. Harm Sokyuran Tsubane Miramiya ghé nhà chơi rồi bàn chuyện gì đó với Kazuma, chắc là chuyện trên trường rồi thẳng nhóc bắt đầu có những biểu hiện như Kozue phần nà.

_ Kazuma – kun, lẽ nào là do ngày hôm đó...

Nhìn cái bàn mặt thiêu thiêu ngù dù nước ngập đến nửa mặt. Không hiểu sao Ayame lại dùng đột ngột như kiểu tốt hơn hết mình không nên đặt câu hỏi khi có Tora và Kozue đang ở ngay đây. Theo kiểu của Kazuma, nếu thật sự có xảy ra chuyện gì thì người đầu tiên nó kể trước sẽ là Kozue và Tora vì ba đứa luôn chơi thân với nhau. Nhưng với tình trạng hiện tại, trông Kozue và Tora như không biết chuyện gì, ắt hẳn đây phải là một vấn đề nghiêm trọng đến nỗi Kazuma không muốn tiết lộ, chỉ dám giữ bí mật cho bản thân. Hoặc cũng có thể đây là mệnh lệnh từ hiệu trưởng, tuyệt đối không được nói chuyện này với bất kỳ ai, kể cả người thân trong gia đình hay những người bạn thân đáng tin cậy nhất. Nếu quả thật Kazuma đang bị rơi vào thế bị động như vậy thì đúng là tốt hơn hết, mình không nên tò mò đòi hỏi cho ra lẽ.

Ngắm mình trong nước nóng được một chút thì bỗng dưng Kazuma dần dần mờ mắt. Chắc là bắt đầu cảm thấy nóng nực khi bị ném xuống bồn tắm trong khi còn chưa chịu bỏ bộ đồng phục trường ra đây mà. Cậu ấy lù lù trôi lên như loài quái vật Kappa trong mấy câu chuyện kinh dị Nhật Bản.

_ Onee – chan, tối nay có món gì vậy a?

_ Eh... thịt xông khói và cơm cuộn trứng!

Vừa nghe thấy đồ ăn, ngay lập tức đôi mắt Kazuma rực sáng như thể vừa mới rút được lá thăm ghi hai chữ to tướng “trứng số” ấy.

_ Cơm cuộn trứng... Banzai...!

Cậu ấy thực hiện thế tung hô Banzai. Vì tư thế đó là phải vung cả hai tay lên cao tạo thành hình chữ V, nên vô tình nó đã tạo nên một lực đẩy khiến cho nước trong bồn trào hết xuống sàn nhà tắm. Nhưng nếu chỉ trào ra thì không nói làm gì vì trước sau nước cũng sẽ trút đi theo đường lối thoát nối với hệ thống nước thải được lắp đặt bên dưới ngôi nhà. Đằng này, không hiểu cậu ấy làm cái kiểu gì mà nước dội thẳng vào người Kozue vì cô ấy là người đứng gần Kazuma nhất.

Nhìn lại cho thật kỹ thì Kazuma mới nhận ra rằng mình vừa làm một chuyện tương đương với việc dùng gậy thọc vào mặt cảnh sát giao thông rồi. Cả cơ thể Kozue ướt nhẵn như chuột lột. Có lẽ vì nước nóng nên mồ hôi bắt đầu chảy dài trên gương mặt cô ấy. Tóc tai cũng rũ thẳng xuống nhỏ từng giọt nước trông như ma nữ tóc dài. Và vì bộ trang phục trường ướt đầm nên nếu để ý một chút ta sẽ thấy được những thứ ẩn bên trong bộ đồng phục. Nhưng cứ yên chí vì đứng trong phòng tắm nghỉ ngơi khỏi thể này thì chẳng thể thấy được gì đâu. Thứ duy nhất mà không chỉ Kazuma, ngay cả Tora và Ayame đều biết rõ chính là Kozue bắt đầu run run, hai tay cứ nắm chặt vào nhau, mặt mày hơi cau có đến tức điên lên. Sắp rồi... ngọn núi lửa mang tên Kozue chuẩn bị phun trào đợt hai rồi.

_ Kozue – chan...

_ Bình tĩnh nào Kozue. Hiện tại bây giờ Kazuma – kun đang rất mệt mỏi nên rơi vào trạng thái nửa điên nửa khùng. Cậu cũng biết rõ điều đó mà đúng không? Thế nên cứ hạ hỏa đi... hạ hỏa đi!

Đáng lý ra Kozue sẽ nghe theo lời Ayame và Tora rằng sẽ bỏ qua chuyện này bởi vì Kazuma có một cái tình trạng rất buồn cười mà hầu như chưa từng thấy ở bất kỳ ai. Cứ mỗi khi rơi vào trạng thái mệt mỏi hay căng thẳng, thì Kazuma sẽ trở nên ngu ngốc rồi thì làm ba cái trò mèo vốn chẳng giống ai. Nó giống như kiểu nhân cách thứ hai bên trong Kazuma xuất hiện vậy, một nhân cách tính nghịch, liều lĩnh giống như một kẻ say toàn làm những chuyện trong vô thức. Là bạn thân với nhau từ nhỏ, Kozue hiểu rõ Kazuma và cũng biết đến tình trạng đó. Lẽ ra Kozue đã châm chọc cho qua nếu như tên ngốc kia không phàn cho một câu.

_ Kozue... nhìn cậu giống như Iso onna vậy!

Iso onna là loài Youkai xuất hiện trong những giai thoại kinh dị của Nhật Bản mang hình dáng một người phụ nữ gầy tong gầy teo, da xanh nhợt như thiếu máu, tóc rũ xuống trong khi cơ thể ướt đầm vì nước. Ý của Kazuma muốn so sánh Kozue chẳng khác gì ma quỷ. Chính vì thế mà con giận dữ trong Kozue mới bùng lên như quả bom nguyên tử vừa bị kích nổ.

_ Ayame nee – san... đáng lý ra em đã có thể cho qua. Nhưng em xin lỗi. Em thật sự chịu không nổi cái tên đầu đất này rồi. Cậu chết với tớ, Kazuma no Baka!

Ừm, và rồi, một cuộc chiến nhỏ nhoi xảy trong căn phòng tắm nhà Kusanagi với phần thắng áp đảo thuộc về Kozue.

Ayame và Tora... không dám chen ngang vào. Vì họ biết nếu mình bước ra can thiệp thì sẽ trở thành nạn nhân giống như Kazuma. Thật tình, họ cũng sợ Kozue. Bị Kozue đánh trúng không có nhẹ nhàng đâu. Cứ thấy cái cảnh một mình Kozue hạ đo ván Hyama là hiểu.

Đó là chuyện về Kazuma cùng những người thân xung quanh cậu ấy. Thời thì cứ để Kozue xử lý Kazuma cho đến khi nào Kozue cảm thấy hài lòng thì thôi. Còn bây giờ thì quay sang những sinh vật không phải con người bình thường chút nào. Ý là những người bạn Chân Tổ sống trên đỉnh núi Himako ấy mà. Không chỉ có Kazuma gặp vấn đề, mà ở trên núi vẫn còn một người nữa đang hao tâm tốn trí đến nhiều vấn đề lắm. Nói cho một cách cụ thể hơn thì cô bé có mái tóc hồng tên họ đây đủ Eri Hoshiyama... Eri – chan đã về đến nhà sau khi tan trường từ lâu rồi. Nhưng mặc dù đã về nhà khoảng tám giờ chiều và bây giờ đã là 8h tối, nhưng những gì Eri làm ngay sau khi đặt chân vào nhà chỉ là tiến thẳng lên phòng, đóng chốt cửa lại để không một ai có thể bước vào làm phiền. Eri nằm vật lên chiếc giường khi không bật nổi một bóng đèn điện cho nó sáng. Cô bé chỉ nằm đó, đặt một tay lên che đi đôi mắt và không thay bộ đồng phục trường cho thoải mái. Eri cứ nằm yên như vậy suốt từ chiều cho đến tối. Thậm chí Makoto – san có lên gọi có bé xuống dùng bữa tối mấy lần như Eri chỉ nói rằng mình không đói nên sẽ bỏ qua bữa tối hôm nay. Makoto – san không hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng cũng không thể tìm cách có bất ép Eri ra ngoài để hỏi chuyện. Thế nên, Makoto – san đành âm thầm tui hủi xuống nhà và sẽ để lại một chút thức ăn phòng hờ Eri có đói thì còn có cái nuôi bao tử.

Nhưng chắc lẽ Eri sẽ không ăn đâu. Nói đúng hơn thì cô bé không còn tâm trạng nào mà nuốt nổi một hột cơm. Eri nằm dài trên giường, đôi lúc quay sang trái, rồi quay sang phải, ôm lấy chiếc gối dài hình con gấu được hàng xóm cho. Sau đó thì lại ngồi dậy, nhìn lên tường, nơi Eri dán rất nhiều phương trình nghiên cứu, toán học, số học, những định lý, học thuyết của những doanh nhân nổi tiếng trong thế giới con người. Eri đã rất ngưỡng mộ những thành tựu con người mang đến cho nhân loại ngày hôm nay. Nhưng bây giờ, sự ngưỡng mộ ấy như đang chuyển dần thành sự sợ hãi, hoài nghi vì thiết nghĩ, con người đúng thật là những sinh vật tạo nên những điều phi thường. Và chính những điều phi thường ấy mới là nỗi lo lắng bàng hoàng đối với thị tộc Chân Tổ. Trước đây Eri chưa từng nghĩ cao xa đến mức ấy. Kể từ khi nghe xong mối nhân duyên giữa Đế Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad và một nhà khoa học người thường... Eri bắt đầu cảm thấy lo sợ loài người.

Eri thoáng nghĩ đến Hyama. Trong nhóm, Hyama là người kịch liệt phản đối chuyện cả nhóm học chung với con người. Hyama cũng không ngần ngại tuyên bố ghét cay ghét đắng con người. Cậu ấy sẵn sàng từ bỏ đi phần lương thiện trong mình, nhe răng nanh tấn công bất cứ ai khiến cậu ấy tức giận. Trước giờ, Eri cứ nghĩ vì được dạy từ nhỏ, cái suy nghĩ con người là loài sinh vật vô cùng xấu xa tệ hại đã ghim hoàn toàn vào lối tư tưởng của Hyama. Nên giờ đây cậu ấy không thể kết thân được với bất kỳ ai là con người. Lúc trước cứ nghĩ Hyama là người sai khi không chịu thay đổi suy nghĩ nhưng giờ nếu chịu ngồi suy ngẫm lại, nếu chịu đặt vị trí của mình vào Hyama, nếu chịu hiểu cho cảm giác của Hyama lúc ấy, thì chắc lẽ Eri cũng sẽ rất lo sợ, lúc nào cũng phải đề phòng và tránh xa với con người vì không thể nào đoán trước được con người đang suy tính đến điều khủng khiếp gì.

_ Ngài Đế Nhất đã từng đem lòng yêu một con người. Nhưng rồi những gì ngài nhận được lại là sự phản bội, đau thương, nước mắt và hối hận suốt mấy trăm năm. Con người... có thể làm điều đáng sợ như thế sao? Biến Chân Tổ thành người thường... Tại sao... tại sao một chuyện kinh khủng như thế lại có thể xảy ra? Tại sao... Minh... thật sự không thể chịu đựng được nữa rồi. Minh không biết phải tin vào điều gì nữa... Hyama – kun...

Chính Eri cũng không hiểu lý do vì sao mình lại cất tiếng gọi tên Hyama. Phải chăng vì lúc nào Eri cũng theo sau và nhận sự che chở bảo vệ của Hyama nên giờ đây khi một mình đứng trước sự phản văn hoài nghi đầy khó chịu. Eri đã cất tiếng gọi tên cậu ấy như một phản xạ vô thức.

Dù là vì lý do gì đi nữa, Eri nhận ra rằng mình không thể gọi tên cậu ấy... Nói đúng hơn thì mình có quyền được gọi tên cậu ấy. Vì sao ư? Vì Eri đã không để ý gì đến cảm xúc của Hyama... Đúng rồi, những lúc Hyama phải trở thành kẻ xấu đối đầu với Kazuma, đánh nhau một trận sống còn với Kozue, phải làm tấm bình phong hứng chịu biết bao lời dèm pha, xúc phạm, chỉ trích từ nhiều người khác... Eri đã không bên cạnh cậu ấy. Vì Eri không hiểu cho cảm giác của Hyama nên cô không biết rằng Hyama vẫn đang cố gắng hết sức để bảo vệ cả nhóm, bảo vệ thị tộc Chân Tổ. Eri cảm thấy có lỗi với Hyama vô cùng. Eri chỉ muốn đi tìm Hyama để nói lời xin lỗi nhưng... chỉ đơn thuần là một lời xin lỗi thì liệu có đủ để tha thứ cho những gì Eri đã làm hay không?

Và rồi, Eri đã bật dậy khỏi chiếc giường của mình, ra khỏi phòng, xuống nhà, làm lơ trước câu hỏi “con đi đâu đây?” của Makoto – san tiến thẳng ra bên ngoài cánh cửa, nơi có những Chân Tổ khác trong thị tộc đang bắt đầu một ngày mới của mình.

_ Ojii – san, các vị trưởng lão, con, Eri Hoshimiya có chuyện xin được diện kiến!

Eri rời nhà chạy một hơi đến Đại Điện Thần, nơi các vị trưởng lão tối cao của thị tộc Chân Tổ tọa thiền hay ngồi nhắm những chính sách để phát triển thị tộc. Ngoài việc bàn kế sách, các ngài còn nhận nhiệm vụ ngồi ở Đại Điện Thần, hờ có người nào đến muốn thưa chuyện thì sẽ tiếp cũng như giải quyết vấn đề của người ấy. Bây giờ cũng vậy, cũng không ngoại lệ khi người muốn thưa chuyện chính là Eri, cháu gái của một trong năm vị trưởng lão ngồi đây.

_ Eri đây á. Có chuyện gì mà lại đến đây? Hơn nữa, tan trường từ lâu rồi nhưng sao con chưa chịu thay bộ trang phục đó ra? Chẳng lẽ Eri yêu thích ngôi trường đó đến mức không muốn thay bộ đồng phục

ấy ư?

Đó chỉ là một câu nói đùa thôi. Ông ngoại đùa với cháu gái thì có gì đâu mà lạ. Nhưng hiện giờ, cảm xúc trong Eri cứ như viên phấn từ dao động liên tục không chịu đứng yên. Nó cứ khiến Eri phải hoang mang, lo ngại nên cô bé chẳng còn tâm trí đâu mà hưởng ứng theo lời nói đùa ấy. Nếu là Eri của bình thường thì chắc chắn cô bé sẽ có phản ứng khác.

Biết mình không thể đùa được nữa. Cả năm vị trưởng lão... khi cả năm vị đều để ý thấy ánh mắt vô hồn của Eri, cũng như cái phong thái đơ lạnh như tượng đá của cô bé. Họ thừa kinh nghiệm để hiểu rằng Eri gặp phải vấn đề nghiêm trọng gì đó.

_ Có chuyện gì vậy Eri? Chuyện gì mà con lại muốn diện kiến chúng ta?

_ Ojii – san, các vị trưởng lão, con có một thỉnh cầu nho nhỏ, con mong các ngài đáp ứng nguyện vọng ích kỷ này của con. Nếu không... con không biết phải làm gì tiếp theo nữa!

_ < Sau đây là tin tức về giá xăng và những loại mặt hàng khác trong ngày. Theo như chính sách mới... >

Quay sang nhà của Hiyama một chút để thay đổi không khí chứ nhỉ. Hoàn cảnh gia đình của Hiyaama có đôi nét giống như gia đình của Eri. Ngay khi còn rất nhỏ, Hiyaama đã sống và lớn lên trong sự nuôi dạy của bố. Cậu ấy không sống chung với mẹ... vì sao ư? Vì thật ra... mẹ của Hiyaama đã qua đời cách đây từ rất lâu rồi. Chắc mọi người sẽ thấy hơi thắc mắc rằng tại sao một Chân Tổ có thể sống hơn 1000 năm, có sức mạnh thế lực cũng như trí tuệ vượt xa con người lại chết. Sao lại không chết, dù cho có là Chân Tổ hay con người, một khi đã là sinh vật có sự sống thì cũng sẽ có lúc chết. Có thể không chết vì bệnh tật thì cũng sẽ chết vì một nguyên nhân khác. Đó là một câu chuyện cực kỳ đau lòng mà không một ai trong thị tộc muốn nhắc đến nữa. Mẹ của Hiyaama, là một Chân Tổ hiền lành, tốt tính, dịu dàng, thủy mị mà ai ai cũng yêu mến. Bà rất yêu thích động vật nên hầu như ngày nào bà cũng rời khỏi làng, đi loanh quanh khắp chốn trong khu vực rừng núi Hinako để hái những chiếc lá có công dụng làm thuốc hay được dùng để nấu ăn, và bà cũng thường nhân cơ hội ấy để chơi đùa, chăm sóc những con vật trong rừng như nai, thỏ, sóc v.v..

Nhưng rồi cho đến một ngày, một đám thợ săn bao gồm ba đến bốn người đã xâm nhập vào khu vực của thị tộc Chân Tổ trái phép chỉ vì muốn săn bắn những con vật quý hiếm. Đám người ấy đã giương súng bắn một con nai để lấy sừng, nhưng do phát hiện ra có nguy hiểm trước, con nai ấy đã kịp thời bỏ chạy mất, thoát khỏi cái chết trong đường tơ kẽ tóc. Nhưng đổi lại, viên đạn đó đã lạc mục tiêu và bắn trúng ngay tim của bà cách đó một đoạn khá xa. Ngay sau khi phát hiện ra mình đã vô tình giết chết một Chân Tổ, đám thợ săn hoảng loạn, sợ hãi và thi nhau bỏ trốn. Nhưng chạy chưa được nửa đường thì chúng đã bị người trong thị tộc bao vây và bắt hết một lượt, giao chúng đến thẳng đồn công an dưới thị trấn loài người. Còn mẹ của Hiyaama đã được chuyển vào Đại Điện Thần để các vị trưởng lão cứu. Nhưng tiếc thay, viên đạn ghim vào tim bà lại được làm từ bực nguyên chất. Mà như những gì chúng ta đã được biết, một trong những vũ khí đáng sợ nhất có thể giết được Chân Tổ chính là bạc tinh luyện nguyên chất 100%. Thế nên, mẹ của Hiyaama... bà ấy đã qua đời trong ngày hôm ấy. Còn về bọn thợ săn, vì chúng đã sử dụng đạn làm bằng bạc nên đã phải nhận thêm cáo trạng: “ Có dụng ý muốn sát hại Chân Tổ”... Kể từ đó, mối quan hệ giữa Chân Tổ và con người đã xấu nay càng trở nên xấu hơn. Hiyaama cũng bắt đầu thù hận con người vì chúng đã giết mẹ mình chỉ vì cái gọi là lòng tham đi đôi cùng sự xấu xa đáng nguyên rủa. Hiyaama ghét cay ghét đắng con người... vì chúng đã cướp đi người mẹ mà mình cực kỳ yêu thương... Giờ thì chúng ta đã hiểu lý do vì sao cậu ấy ghét con người đến tận xương tủy rồi.

Căn nhà thiếu vắng đi hình bóng người mẹ. Những gì còn lưu luyến lại về người đã khuất có lẽ chỉ là bức ảnh đặt trên kệ thờ ngay trong phòng khách nhà thôi. Vẫn còn lại một số vật dụng cá nhân của bà như bàn chải, đôi chén bát, và một vài bộ quần áo. Đã nhiều lần bố của Hiyaama có ngẫm ý muốn vứt chúng đi, nhưng Hiyaama cứ nằng nặc đòi giữ lại. Chỉ vì chuyện này mà không ngày nào hai bố con không cãi nhau, để rồi mối quan hệ giữa hai người cũng không thể tốt hơn là bao.

Mà dù có ghét nhau thế nào, thì Hiyaama chỉ còn lại mình bố, cũng như ông bố chỉ còn mỗi Hiyaama là người thân ruột thịt. Ghét nhau nhưng cũng rất quan tâm đến nhau. Nếu không thì đã chẳng xảy ra cái chuyện bố ngồi ngoài phòng khách xem ti vì thời sự, còn Hiyaama thì lủi hủi trong bếp làm bữa tối.

_ Com tối xong chưa Hiyaama? Tao đói muốn rụng người rồi đây này!

_ Im đi lão già. Nếu đói bụng thì chịu khó ngồi yên xem ti vì và bớt nói lại thì sẽ đỡ hơn đấy. Đừng có mà lèm bèm cảm ràm vì người đang phải nai lưng ra nấu là chẳng này đây này!

_ Biết thế này thì tao đã ra ngoài làm vài chén với mấy gã kia cho xong!

_ Tch... đây xong rồi đấy, lo mà ăn đi!

Vừa tức thì, Hiyaama cũng vừa nấu xong. Cậu ấy đã làm một bữa đạm bạc bao gồm thịt muối, rau xào và canh miso ăn chung với nồi com ú ụ đã được Hiyaama cắm sẵn từ lúc đi học về. Cậu ấy mang phần thức ăn đặt lên bàn ngoài phòng khách cái kịch, đồng thời cũng đặt chén đĩa trước mặt ông bố. Bữa tối đến rồi.

Với tính cách gia trưởng thì ông ta sẽ không tự thân bốc com đâu. Thế nên cũng chính Hiyaama là người xới com từ trong nồi ra chén cho ông ta. Cậu ấy phục vụ bữa tối từ khâu nấu nướng cho đến khâu dọn ra bàn, lo từ A đến Z như vậy đấy. Nhưng dù có thế nào đi nữa, Hiyaama cũng không quên bốc một chén com và nhẹ nhàng đặt xuống kệ thờ mẹ. Cậu ấy chấp hai tay vào nhau, cầu nguyện chúc mẹ dùng com ngon miệng rồi mới quay về chỗ ngồi, tự lấy com cho mình.

_ Itadakimasu!

Trong mắt ông bố, Hiyaama đã trưởng thành rất nhiều. Ông còn nhớ lúc nó còn là một đứa trẻ, nó đã khóc rất nhiều, khóc từng đêm, khóc những khi không ai để ý sau khi mẹ qua đời. Nhưng bây giờ, nó đã trưởng thành, mạnh mẽ đến nỗi không còn ai có thể nhớ nổi lần cuối thằng bé khóc là khi nào. Tuy còn nhỏ, nhưng Hiyaama không thua gì một người lớn. Tự thân tự lo quán xuyến hết mọi thứ một cách rành mạch, tháo vát tất tật việc nhà. Hiyaama không còn là một đứa trẻ hay khóc vì thiếu đi tình yêu thương của mẹ nữa... Nhưng sao ông lại thấy sự trưởng thành đó... thật lạnh lẽo cô đơn.

_ Oi, nhìn gì đó lão già? Trông ốm quá đấy!

Phải rồi, từ ngày mẹ nó mất, mối quan hệ giữa hai bố con cũng không còn thân thiết như xưa. Nó nói năng cộc lốc, chẳng kiêng nể ai, cả bố mình hay là những vị trưởng lão tối cao. Cái bản tính ngang ngược đó cũng chỉ để thức ép bản thân phải trở nên mạnh mẽ. Vậy là... nó đã mạnh mẽ theo cái cách ấy. Nó đã chọn cái con đường trưởng thành đó... Cũng chẳng thể trách Hiyaama được.

Có lẽ trong cái làng này, không một đứa trẻ nào bất hạnh như Hiyaama. Nó đã phải chứng kiến cái chết của mẹ mình, trong khi bố nó lại không thể làm được gì cho đứa con. Ông tự nhủ mình đã thất bại trong việc làm bố khi không thể an ủi cũng như lấp đi khoảng trống cô đơn trong tim con trai. Ông đã không thể ở nhà, bên cạnh và săn sóc cho đứa con thay cho người mẹ. Thế nên lúc nào Hiyaama cũng cô đơn. Sống và lớn lên cùng cô đơn. Ông thậm chí giả như có một người nào đó chú ý quan tâm đến Hiyaama, cũng chia sẻ những cảm xúc với Hiyaama thì tốt biết mấy. Bỗng dưng, ông nói.

_ Hiyaama!

_ Gì?

_ Nếu như mày muốn lấy vợ, thì tao sẽ không cản đâu!

Phụt... như một phản xạ vô thức, Hiyaama phun cả chén canh miso mình đang húp trên miệng như bình xịt hoa. Câu nói của ông bố quả thật là một cú đánh gây shock khiến cho Hiyaama không khỏi ho sụ sụ vì sặc nước.

_ Này... vừa mới nói cái gì đấy? Có ngon thì lão nói lại nghe xem nào!

_ Tao nói là nếu mày muốn lấy vợ thì tao sẽ không cản đâu. Cứ tìm đại một đứa nào đó trong làng và yêu đi. Nếu muốn, cứ mang nó về đây rồi tao sẽ sang nhà bên kia hỏi xin cho hai đứa chúng mày cưới nhau một cách công khai đàng hoàng. Đâu sao thì bây giờ thị tộc cũng đang ra chủ trương mỗi nhà nên sinh thêm hai ba đứa con kia mà. Quả là một công đôi ba chuyện quá tuyệt vời!

_ Chờ chờ chờ một chút đã. Chẳng liên quan gì đến chủ trương chủ nghĩa gì hết. Tại sao lão lại nhắc đến chuyện kết hôn rồi sinh con là thế nào. Với lại, có ai ở độ tuổi này mà lại kết hôn không? Trong khi vẫn còn phải cấp sách đến trường...

_ Chúng ta không theo chính sách của con người bình thường. Thị tộc Chân Tổ đang đứng trước nguy cơ diệt chủng chỉ vì tỷ lệ sinh ở mỗi cặp quá ít. Nên sinh nhiều đẻ nhiều càng tốt. Với lại, con gái ở tuổi này, đều đã đến mùa “rụng trứng” hết rồi. Thà hồ cho mày lựa chọn! Tại sao ông ấy lại có thể nhắc đến cái chuyện tế nhị này một cách đơn giản mà như không thế nhỉ? Phải chăng vì ông ta nghĩ mình là bố nên có nhiều kinh nghiệm rồi muốn nói gì thì nói ư? Nếu Eri hay Hebi mà có mặt ở đây thì... chắc Hiyaama phải tìm một góc nào đó, trốn chui trốn nhủi vì xấu hổ mất. Mà nhắc đến cái vấn đề đó... cái vấn đề đó đó... con gái đến lúc rồi cũng sẽ trải qua cái chuyện này... Nếu chắc đúng rồi như lời ông ta thì ắt hẳn Eri cũng...

Không hiểu sao Hiyaama lại nghĩ đến Eri. Tự biên tự diễn rồi tự đổ mặt xấu hổ mà rít lên như con lợn vừa bị cắt tiết xong. So với thằng con trai còn quá ngây thơ trong trắng trời thì ông bố, vẫn thân nhiên tay

nâng bát com tay dùng đũa gấp miếng thịt muối ăn như thường.

_ Thành thật với bản thân hơn đi. Con trai ở tuổi này mà không hiểu kỳ đến chuyện đó thì xem như toi rồi đấy. Ở đây chỉ có tao với mày, nên nói chuyện cho đúng kiểu nam nhi chút đi. Cần gì phải ngượng!

Thì biết là như thế nhưng... Hiyama vẫn chưa thể bỏ đi cái vẻ ngượng chín đỏ mặt vì lỗi suy nghĩ quá phong phú thú vị. Nhưng cậu ấy không muốn mình cứ mãi là kẻ thua cuộc nên đã cố gắng trấn tĩnh bản thân rồi ngồi lại cho đàng hoàng, mặt đối mặt với ông già.

_ Sao hả? Đừng có nói với tao là mày không có hứng thú với con gái đấy nhé!

_ Im đi lão già. Thằng này hoàn toàn bình thường, không có hồng học gì đâu. Chỉ là tự dưng nhắc đến chuyện cưới hỏi kết hôn... chẳng phải là hơi quá sớm so với một đứa trẻ sao?

_ Có thể mày chưa biết nhưng ở độ tuổi này, tao và mẹ mày đã sinh ra mày rồi đấy. Chúng tao kết hôn vì yêu nhau và sinh ra mày chỉ sau đấy có nửa năm. Vì Chân Tỏ có thể trạng tốt hơn so với con người nên cưới nhau, sinh con để cái ở cái tuổi này có là vấn đề gì!

_ Phiền phức quá, đã nói là im đi mà. Thằng này không có hứng nghe chuyện tình yêu của lão. Và càng chưa nghĩ đến chuyện kết hôn kết trái gì sất. Đợi thêm chục năm nữa đi rồi tính. Mà này, quan điểm của lão về tình yêu chỉ thế thôi hả? Cứ thấy nhau, yêu nhau là đi đến hôn nhân luôn ày?

_ Thì yêu nhau, muốn sống chung với nhau rồi lấy nhau có gì sai? Mày yêu người ta thì tự dưng mày muốn cưới người ta về là chuyện bình thường mà!

_ Haizz, nếu mà tình yêu nó đơn giản như thế thì thằng này không cần phải khổ sở như bây giờ. So với thời thế hiện nay, không phải cứ thích người ta là đi đến hôn nhân được đâu. Lão không giống như thằng này!

Hm... Hiyama đã nói thế với cái gương mặt phiền muộn thế kia. Chúng tớ chẳng nhóc đã và đang để ý đến một cô gái nào rồi sao? Nếu không thì mắc mớ gì nó phải tỏ ra thiếu tự ti đến chừng ấy.

_ Hiyama... có phải mày...

.....

_ Hiyama – kun, Hiyama – kun...

Đang ngồi đàm đạo với nhau về vấn đề gia tăng sản lượng trẻ em Chân Tỏ qua đường hôn nhân kết hợp sinh đẻ không có kế hoạch, bỗng dưng có tiếng con gái cất lên từ ngoài cửa. Đùng là giọng con gái và cũng rất quen nữa. A... quen đến mức ngay khi cất tiếng lên thôi cũng đã đủ khiến cho Hiyama biết rõ người đấy là ai.

_ Gì vậy Hiyama? Có gái đến tìm mày sao? Không lẽ mới đây thôi mà mày đã tìm được người muốn ra mắt tao rồi ư?

_ Nói tào lao gì vậy lão già. Làm sao có cái chuyện vô lý ấy được. Mà có đùa cũng vừa vừa thôi. Ngộ nhờ Hebi mà nghe được thì sẽ gây hiểu nhầm không nhẹ đâu!

_ Hebi thì có làm sao? Nếu muốn, mày vẫn có thể lấy Hebi kia mà. Một cô bé dịu dàng, ngoan ngoãn, lễ phép, đảm đang như Hebi... Tao cũng không ngại nếu con dâu của mình là Hebi. Gia đình Shimikaze cũng dễ chịu nữa, nên nếu hỏi xin thì chắc họ sẽ đồng ý ngay thôi!

_ Đẹp ngay cái chuyện cưới hỏi đi cho thằng này nhờ. Phiền chết đi được!

Không bàn về chủ đề này nữa, Hiyama đứng dậy khỏi bàn ăn để đi ra mở cửa. Trong lòng cậu ta tự nhủ mình phải nói lời cảm ơn Hebi vì đã đến nhà gọi mình rất đúng lúc. Chứ nếu còn ngồi đó nói mấy chuyện linh tinh với ông già thì chắc mình sẽ chết vì ngượng và xảy ra xung đột nữa mất.

.....

_ Hiyama – kun... Hiyama – kun...

Hiyama vừa ra ngoài, mở cánh cửa ra thì thấy Hebi đang đứng sẵn ở đó. Nhưng với thể trạng không được tốt cho lắm. Cô gái tóc trắng đang hai tay chống xuống đầu gối, miệng thở hồng hộc như đứt hơi. Nhìn cái kiểu này, Hiyama thừa biết Hebi vừa chạy một mạch đến đây mà không chịu dừng lại nghỉ nên mệt đấy mà. Thị tộc Chân Tỏ đa phần đều là núi đồi, địa hình không được bằng phẳng như ở thị trấn con người. Từ nhà này cách nhà khác ít nhất cũng phải đi lên bậc thang. Vậy mà chạy một hơi đến nhà Hiyama là có hơi quá sức đối với Chân Tỏ.

_ Chuyện gì vậy Hebi? Làm gì mà đến nhà tớ rồi thở như cá ngộp nước thế kia? Coi nào, mau vào nhà ngồi nghỉ chút đi, để tớ mang cho cậu ly nước!

_ Cảm ơn... nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để ngồi uống nước đâu. Eri – chan... Eri – chan...

_ Eri làm sao?

_ Eri – chan... đang nhận hình phạt từ các vị trưởng lão ngay trước Đại Điện Thần. Nghe nói, cậu ấy phải nhận trách nhiệm từ một lỗi vi phạm rất lớn. Và hiện giờ các vị trưởng lão đang thực hiện hình phạt lên cậu ấy. Hiyama – kun... Eri – chan... sắp chịu đựng không nổi rồi!

Một chút bàng hoàng, rồi bối... Một sự hoảng hốt, kinh ngạc đến tròn mắt. Hiyama không nói bất cứ một lời nào, mà cứ như thế, chạy vút đi thật nhanh.

_ Hiyama – kun...

Hebi cũng nhanh chóng theo sau cậu ấy. Nhưng so với tốc độ của Hiyama... Không, cậu ấy còn không đơn thuần là chạy theo cách bình thường nữa, Hiyama đã kích hoạt Spejas, tự phân chia cơ thể mình thành những con dơi với kích thước nhỏ và bay đi những mũi tên lơ lửng trong màn đêm sâu thẳm thẳm. Giờ đây, thứ duy nhất thúc giục Hiyama là phải đến được chỗ Đại Điện Thần thật nhanh, thật gấp rút... vì Eri...

Phía trước Đại Điện Thần, gần như tất cả Chân Tỏ cùng sống trong thị tộc đều đã tập trung ngay trước cổng thần điện. Họ bu đông bu đề, tạo thành một vòng vây hình tròn và ai ai cũng đều tỏ ra hoang mang, lo lắng khi phải trông thấy một hình phạt đang được thực hiện trước toàn thể bà con lối xóm. Có cảm giác như ta đang lạc về thời kỳ xã hội nghèo nàn lạc hậu. Cứ mỗi khi trong làng có một người phạm tội thì sẽ bị đưa ra xét xử giữa thanh thiên bạch nhật để làm gương răn đe cho những người khác. Nếu như cách xét xử ấy đang được thực hiện thì chính các vị trưởng lão vẫn ung dung đứng đó theo dõi đóng vai trò như quan tòa. Người trong thị tộc là dân thường. Và người phạm tội không ai khác ngoài cô bé tóc hồng mang tên Eri Hoshimiya.

_ Yahhhhhh

Eri bị đánh bật văng xa một đoạn đến gần những người trong làng. Nhưng không một ai dám đỡ lấy cô bé vì đây chính là luật được các vị trưởng làng tối cao đề ra và nó đã tồn tại hàng trăm năm nay. Tất cả mọi người, dù là bạn bè hay người thân trong gia đình, đều không được phép giúp đỡ cho kẻ phạm tội. Đứng giữa phiên tòa xét xử, phạm nhân chỉ có một mình và cũng chỉ mình nạn nhân phải hứng chịu lấy hình phạt đích đáng tương đương với tội lỗi mình gây ra.

_ Đứng lên Eri. Con còn chưa trụ nổi qua năm phút nữa!

Các vị trưởng lão tỏ ra lạnh lùng thật đáng sợ. Các ngài bao giờ cũng nghiêm nghị nghiêm trang khi tọa thiền trong Đại Điện Thần, đôi lúc cũng tỏ ra thân thiện khi thì thoảng hay nói lên một hai câu đùa cho vui. Nhưng cho đến khi đứng ra xét xử tội một người trong tộc thì các ngài dường như đã gác tình cảm sang một bên, và không khoan nhượng với kẻ phạm tội.

Nằm vật trên sàn đất ngay khi những vết cháy xém xuất hiện trên tay chân, mặt mũi cô bé mỗi lúc một nhiều hơn. Những vết cháy xém đó giống hệt như lúc Hiyama bị trọng thương khi đánh nhau với Kazuma rồi vô tình chạm phải bạc nguyên chất. Nó đau đớn lắm, so với một cô gái chân yếu tay mềm thì đây đã là một cơn đau khủng khiếp nhất rồi... Phải, hình phạt của Eri... chính là chạm tay vào thánh giá được trạm 100% bằng bạc nguyên chất trong vòng 20 phút. Đây được xem như hình phạt lớn nhất tương đương với mức án tử hình so với luật pháp của con người. Vì Chân Tỏ không thể chạm vào bạc. Nếu không, cơ thể họ sẽ bị cháy dần như bị acid ăn mòn cơ thể. Cho đến khi nó ăn mòn cả trái tim thì Chân Tỏ đó cũng sẽ chết... Nhưng tại sao... tại sao Eri lại nhận lấy hình phạt ấy? Rút cuộc thì Eri đã phạm phải lỗi gì để rồi phải hứng chịu lấy mức phạt cao nhất trong thị tộc?

Chống hai tay xuống đất làm điểm tựa để nhắc cả thân hình nặng nề dậy. Cái cảm giác đau đớn xâm chiếm hoàn toàn tâm trí Eri. Đôi mắt cô bé cũng bắt đầu mờ dần vì cơn đau mỗi lúc một nặng hơn. Đau và rát thật, giống như vừa bị một chai Acid tạt thẳng vào người ấy. Dù chưa từng bị tạt Acid bao giờ nhưng chắc chắn là nó không dễ chịu gì rồi.

Eri tiếp tục đứng dậy, tiếp tục chạy thẳng đến chỗ cây thánh giá bằng bạc được đặt giữa sân. Cô bé đã dùng cả hai tay nắm chặt lấy cả cây thánh giá. Và y như rằng, một dòng điện cao áp đi qua cơ thể Eri, phá hoại những tế bào sống, đồng thời cũng để lại cho Eri cảm giác bị giật một cách khủng khiếp. Cùng lắm, Eri chỉ có thể giữ được từ tám.30 giây đến một phút. Sau một phút, cả cơ thể cô bé bắn thẳng ra phía sau, y như có ai vừa chạy đến chườm thật mạnh vào bụng Eri vậy. Eri lại nằm trên mặt đất, đôi mắt mờ dần như không còn chút ánh sáng hy vọng nào, toàn thân cháy xém đến nỗi khói bốc lên nghi ngút. Làn da trắng muốt tuyệt đẹp của Eri... giờ đây phải chấp nhận thêm những vết xám đen xấu xí thô kệch. Thật kinh khủng, chạm vào trực tiếp thì như bị điện 1000 vôn giật. Bỏ tay ra thì cái cảm giác bỏng rát thật chẳng khác gì bị Acid ăn mòn... Bạc nguyên chất, đúng là vũ khí đáng sợ giết chết Chân Tổ.

Nhưng hình phạt ấy vẫn chưa xong. Mới chỉ được năm phút thôi. Vẫn còn đến 15 phút chạm vào thánh giá bạc. Eri phải...

_Đù rồi đấy, mấy lão già!

Bất thành linh, một đàn dơi với số lượng lớn từ phía trên bầu trời đêm vút thẳng xuống mặt đất, làm cho biết bao nhiêu người dân trong thị tộc đứng xung quanh phải giật mình lùi lại. Nhưng đối với các vị trưởng lão thì sự xuất hiện ấy vẫn chưa đủ để các ngài buông lời vẻ trang nghiêm của mình.

Đàn dơi hợp thể lại, và Hiyama lạnh lùng bước ra với ánh mắt đỏ ngầu, bàn tay siết thật chặt khi những hai chiếc răng nanh mọc dài trên miệng xuống như răng hổ. Hiyama đang trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Và cậu ấy đã nghe răng nanh đó về phía các vị trưởng lão như khi nghe răng vào kẻ thù.

.....

Hiyama đã đến rồi. Trong lòng Eri vui mừng khôn siết. Nhưng cơ thể cô bé như không đủ sức để làm bất cứ điều gì. Cô bé chỉ biết nằm yên bất động ở đó, lặng nhìn Hiyama với đôi mắt bắt đầu đăm lẹ.

_Hi... Hiyama... Hiyama – kun...

Liếc về phía sau, nơi Eri đang phải hứng chịu lấy cơn đau kinh khủng nhất. Hiyama nghiêng răng, tỏ rõ sự phẫn nộ lên các vị trưởng lão.

_Oì, như vậy là ý gì đây hả? Tại sao lại thực hiện cái hình phạt cao nhất trong thị tộc ra với Eri hả? Các ngài bị tâm thần phân liệt nặng à? Có cần thẳng này đâm vào cái tinh cho tinh táo ra không?

Hiyama chẳng kiêng nể bất kỳ ai. Một khi đã làm cho Eri ra nông nổi này thì dù có là người thân trong gia đình, Hiyama sẵn sàng trở thành kẻ thù của họ. Hay nói đúng hơn, cậu ấy sẽ choáng nhau với người nào làm Eri bị tổn thương và tuyệt đối không tha thứ cho họ.

.....

_Eri – chan... Eri – chan...

Không chỉ Hiyama, Hebi và Namehari cũng vừa đến nơi. Họ vượt qua những người dân trong làng, mặc luôn cả điều luật này nọ mà đỡ lấy Eri.

_Eri – chan... cậu có sao không? Eri – chan...

_He – chan... Name... hari – kun...

Namehari xem xét những vết cháy xém trên cơ thể của Eri.

_Bị bỏng nặng quá rồi. Nếu như còn tiếp tục thì sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng... Hiyama – kun, làm gì thì làm, nhưng tuyệt đối không được để Eri – chan chạm vào thánh giá bạc nữa. Nếu không, cậu ấy sẽ chết đấy!

Về điều này thì Hiyama biết rõ. Trông thấy tình trạng tồi tệ của Eri, chắc chắn, cô ấy sẽ không chịu nổi đợt sốc điện tiếp theo. Dĩ nhiên, Hiyama sẽ không cho phép Eri chạm vào cái thánh giá bạc đáng nguyên rủa kia nữa. Dù cho có phải trở thành kẻ thù của các vị trưởng lão.

_Sao nào, tôi đang đợi nghe câu trả lời đấy? Đưa ra hình phạt cao nhất lên cháu gái của mình. Các vị liêm minh chính trực cũng quá rồi đó!

_Người muốn biết lý do vì sao chúng ta trừng phạt Eri như vậy ư? Tất cả đều bắt nguồn từ chính mong ước cũng như nguyện vọng của con bé. Chúng ta thiết nghĩ, người nên quay đầu lại và hỏi chính con bé xem!

Quay lại hỏi Eri... các ngài đang nói cái gì không biết. Nhưng quả thật ngay khi quay lại, thì Eri đã cho Hiyama một câu trả lời rõ ràng nhất từ những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt ấy.

_Xin lỗi... mình xin lỗi... Hiyama – kun, He – chan, Namehari – kun... mình thật sự xin lỗi...

_Nè Eri, cậu đã làm điều gì để nói lời xin lỗi như thế hả Eri?

_Eri – chan...

_Mình... mình...

Đây thật là một điều khó nói trước biết bao nhiêu người. Eri biết mình đã sai, và mình có trách nhiệm phải lãnh chịu hết mọi hậu quả từ lỗi lầm của mình. Nhưng một phần Eri cũng cảm thấy sợ... cô sợ mọi người xung quanh sẽ trở nên hoang, có sợ Hiyama, Hebi và Namehari sẽ lo lắng... Vì nhiều nguyên nhân nên Eri vẫn chưa đủ dũng cảm để nói rõ lý do.

.....

Có lẽ Eri đã biết rồi. Chắc chắn các vị trưởng lão đã nói cho Eri biết về cái thứ vaccine biến Chân Tổ thành người thường ấy. Không cần phải nói nữa đâu, những người trong cuộc, những người đã được nghe về cái chiến dịch đồng hóa Chân Tổ ấy bao gồm Hiyama, Hebi và Namehari đều biết.

Ba người bạn con lại quay sang nhìn nhau như thể họ cũng có chung một suy nghĩ. Không biết họ đã nghĩ gì nhưng rồi cả ba đều gật đầu như thể vừa mới quyết định điều gì đó và cả ba đều chấp nhận với ý tưởng đó.

_Oì mấy lão già. Bây giờ tình trạng của Eri không được tốt nên có gì tôi sẽ hỏi rõ Eri sau. Còn bây giờ thì nói ngay và luôn, hình phạt cụ thể của Eri là gì thế hả?

_Chạm vào thánh giá trong vòng 20 phút. Eri chỉ vừa mới giữ được trong 5 phút. Vẫn còn 15 phút nữa!

_Chạm vào thánh giá bạc trong 20 phút. Các ngài thật sự có ý định giết Eri chứ gì. Thôi được. Nếu như phải đứng nhìn cảnh Eri chết thì bọn này tự xử cho xong. Chính vì thế, bọn này quyết định sẽ nhận 15 phút trừng phạt còn lại thay cho Eri. Như vậy thì xem như tội lỗi của Eri được xóa đúng không?

Một lời nói tương đương như một lời tuyên chiến ném thẳng vào mặt các vị trưởng lão. Từ trước đến nay chưa từng xảy ra trường hợp có người khác nhận thay hình phạt cho kẻ phạm tội. Chính vì quyết định đó quá lạ lẫm ngay nhiên nên những người dân xung quanh đều không khỏi hoang mang, thủ thỉ thì thầm với nhau tự hỏi chuyện quái gì đang diễn ra thế này.

_Ba đưa các người muốn nhận hình phạt thay cho Eri sao? Hiyama, Hebi, Namehari, các người nói thật đó chứ?

_Hoàn toàn là sự thật. Nếu cứ phải nhìn Eri – chan tiếp tục chịu đựng cơn đau như thế này thì thà chúng con nhận hình phạt cùng với Eri – chan. Con đã không thể bên cạnh giám sát Eri – chan, thế nên con cũng phải có một phần trách nhiệm!

Hebi đã trả lời ngay mà không cần một phút suy nghĩ, giống như Hebi đã đưa ra quyết định này theo một lẽ hiển nhiên.

__Cả bốn đứa chúng thần đều được nhận nhiệm vụ xuống thị trấn cùng học tập với con người. Nếu như Eri - chan đã gây nên tội lỗi gì đó thì đương nhiên, cả bốn sẽ cùng nhận phạt. Thế nên, thần cũng đồng ý với cách nhận lỗi thay cho Eri- chan!

Namehari cũng đã đưa tay đồng ý thì xem như không cần gì phải bàn bạc thêm nữa.

__Đó là quyết định của tui này. Nếu các ngài đồng ý thì xem như án phạt của Eri sẽ bị xóa bỏ. Còn nếu không, thì chính các ngài và thị tộc sẽ mất đi bốn đứa tui này, trong đó bao gồm cả cái Spejas Teleikness mà các ngài lúc nào cũng xuyt xoa đấy. Sao, các ngài sẽ tính thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

- Hiyama, Hebi, Namehari, các người thật sự muốn thay Eri nhận lấy trách nhiệm này sao? Hoàn toàn không cần thêm thời gian để suy nghĩ lại đó chứ?

- Không cần phải nhiều lời. Giờ thì trả lời rõ luôn, chấp nhận hay không chấp nhận?

Tình hình có vẻ căng thẳng hơn rất nhiều. Không, nói cho chính xác thì nó đã trở nên nghiêm trọng ngay từ khi Eri quyết định đến Đại Điện Thần để nhận tội rồi. Chỉ là bây giờ, người gánh chịu lấy trách nhiệm... người phải gánh lấy hình phạt cho tội lỗi đó không còn mỗi một mình Eri nữa, mà đây sẽ là một chuyến thuyền đắm của nhóm bốn người bạn cùng nhau.

- Hiyama – kun... He – chan... Namehari – kun... đừng làm như vậy... mình xin các cậu... đừng làm như vậy mà...

Dù thế trạng đã rất yếu... yếu đến mức không thể nói một câu trọn vẹn hoàn chỉnh. Dù yếu nhưng Eri vẫn cố gắng đưa bàn tay loang lổ những vết cháy đen lên. Eri không muốn mọi thứ diễn ra như thế này... cô bé không muốn chỉ vì mình mà mọi người phải chịu đau đớn khổ cực.

Như hiểu được tâm ý của cô bé, Hebi nhanh chóng nắm chặt lấy tay Eri, nhưng không nói bất cứ lời nào, giống như ý cả ba người đã quyết, sẽ không bao giờ thay đổi.

Ở vị trí các vị trưởng lão... nói trắng ra, các ngài không thể từ chối lời đề nghị của Hiyama. Với tình trạng dân số trong thị tộc đang đứng trước nguy cơ diệt vong, các ngài thừa hiểu dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không được để mất bốn đứa trẻ có tiềm năng như chúng. Nếu bây giờ chúng bỏ thị tộc đi mất, thì đây sẽ là một điểm yếu cực kỳ nghiêm trọng, tương đương như một con bảo tại họa quét qua thị tộc Chân Tổ. Tên tiểu tử Hiyama, ngay từ đầu thẳng ôn con ấy đã không cho các ngài sự lựa chọn. Mọi chuyện... đành phải theo nguyện vọng của nó.

- Thôi được. Nếu các người đã muốn, thì chúng ta cũng không ép. Hiyama, Hebi, Namehari. Các người sẽ phải gánh lấy hình phạt thay cho Eri ngay tại đây, lúc này, trước sự chứng kiến của toàn bộ người dân trong thị tộc. Lệnh án được thi hành!

Không còn đường lui nữa rồi, ba người bạn của chúng ta đã suy nghĩ chắc chắn và sẽ không hối hận trước quyết định chung sau cùng.

.....

Trước sự giám sát của các vị trưởng lão, trước sự theo dõi của biết bao nhiêu người trong thị tộc, hình phạt của Eri giờ đây đã chuyển sang Hiyama, Hebi và Namehari. Điều này đồng nghĩa với việc, ba người bạn trẻ sẽ phải lần lượt chạm vào thánh giá bạc nguyên chất ấy trong vòng 5 phút. Không biết họ đã bàn bạc phân chia như thế nào nhưng người đầu tiên thử thách với thánh giá bạc là Namehari. Không rõ lắm nhưng có vẻ như chính Namehari là người tự nguyện cử bản thân mình sẽ lên trước. Và dĩ nhiên, cậu ấy không đơn giản là chỉ lên chạm tay vào thánh giá bạc không như thế, chắc chắn cậu ấy đã có kế sách gì đó nên mới hội nhóm với ba người, xì xầm một chút rồi mới bước lên.

Thật ra, quy định của hình phạt này có hai lỗ hổng rất lớn. Thứ nhất, ngay khi nhận được lệnh thực thi hình phạt, người phạm tội không được nhận sự trợ giúp từ bên ngoài và phải một mình đối mặt với hình phạt. Nhóm ba người bao gồm Hiyama, Hebi, Namehari đã xin tự nhận hình phạt thay cho Eri dưới vai trò là “đồng phạm”, thế nên hành động của họ không được xem như là giúp đỡ cho người nhận án. Ngoài vấn đề đó ra cái chữ “một mình” đương đầu với hình phạt, không có nghĩa là phải một thân hứng chịu theo cách thông thường.

- Bắt đầu đây, Cường Hóa!

Namehari tự cường hóa cơ thể, tự gia tăng khả năng chịu đựng, khả năng kháng điện, kháng bỏng, cũng như tự gia tăng khả năng phục hồi với tốc độ nhanh nhất có thể. Sau khi đã chuẩn bị đầu vào đầy một cách kỹ lưỡng cẩn thận, Namehari nuốt nước bọt, gấu đi sự thấp thòm hồi hộp qua những giọt mồ hôi chảy dài trên trán. Cậu ấy đưa tay nắm chặt lấy cây thánh giá bạc ngay trước mắt.

- Gahhhhhhh

Cũng không khác với Eri là bao. Chỉ vừa mới chạm tay vào thôi, một luồng điện cao áp chạy ngang qua cơ thể, hủy hoại từng lớp mô, từng tế bào sống, thiêu đốt từng mảnh da trên tay, mặt mũi. Thân thể Namehari bắt đầu xuất hiện nhiều vết đen loang lổ cháy xém. Cảm giác đó, ắt hẳn phải rất đau đớn.

- Cường Hóa x2!

Tiếp tục kích hoạt Spejas tự nâng cao khả năng chịu đựng bản thân. Tính ra thì Namehari có thể chịu đựng được lâu hơn so với Eri. Nhưng có vẻ như cậu ấy cũng chẳng cảm thấy dễ chịu dễ dàng gì. Cứ trông thấy cái nghiêng rãng trên môi Namehari đủ để hiểu rằng con đau ấy thật kinh hoàng thật khủng khiếp.

Đây là một lỗ hổng trong cái hình phạt họ phải gánh vác. Ba người bạn của chúng ta hoàn toàn có thể kích hoạt Spejas của bản thân để gia tăng khả năng chịu đựng hay làm thứ gì đó giúp họ đối mặt được với cái thứ giết chết Chân Tổ kia. Với Namehari thì là tự cường hóa bản thân. Với Hiyama thì là...

- Đến giới hạn của tui rồi. Giao cho cậu đó Hiyama – kun!

Namehari bị bắn giết ngược ra phía sau như thể vừa bị ai đó vung chân đập thẳng ngay vùng bụng, hiện tượng này cũng giống hệt như Eri.

Namehari đã chạm đến ngưỡng giới hạn, sức mạnh cường hóa không thể giúp cậu ấy chịu đựng được lâu hơn nữa. Nhưng đối lại thì Namehari đã chạm vào thánh giá đủ năm phút... à không, chính xác hơn là 7 phút 30 giây, vượt hơn so với cả thời hạn yêu cầu. Nếu so theo với kế hoạch được vạch ra lúc đầu thì Namehari đã làm rất tốt.

- Được, cảm ơn nhé, Namehari. Tớ sẽ lo tiếp từ đây!

Người thứ hai chấp nhận thi hành hình phạt là Hiyama. Hiyama thì lại không có khả năng cường hóa, tự gia tăng sức chịu đựng của bản thân như Namehari nên chắc sẽ rất đổi khó khăn. Không nói năng gì thêm nữa, Hiyama gồng hết tất cả sức mạnh vỏ có của bản thân, hai tay nắm chặt lấy cây thánh giá bạc.

- Gah...

Dòng điện cao áp tiếp tục chạy qua cơ thể Hiyama, cảm giác giống như có thứ gì đó đang cố gắng hủy hoại cơ thể từ bên trong vậy. Đau thì có đau, rát thì có rát, nhưng Hiyama vẫn không rên la gào thét một tiếng, bởi vì cậu ấy đã tự ép buộc bản thân không được làm như thế bằng cách dùng răng trên cắn và nghiền thật mạnh vào môi dưới.

Hiyama cũng sử dụng Spejas. Cậu ấy có thể tự phân tách bản thân thành những con dơi nhỏ hơn. Vì khi Hiyama không thể chịu nổi thì cậu ấy lại tự chia nhỏ cơ thể thành dơi, làm như thế thì con đau sẽ được

chia đều với mối sát thương trở nên nhỏ nhất có thể. Hiyama nhất quyết không la hét dù cho con đau vẫn tiếp tục hoành hành, từng mảnh da trên người cậu ấy bắt đầu rũ xuống như tuyết trắng rơi mùa đông, từng vết cháy xém đen khét lẹt ăn mòn chút một chút một. Bởi rằng một lẽ những con doi vậy xung quanh Hiyama đã thay cậu ấy cất lên tiếng thét đau đớn. Hàng chục con doi cùng kêu lên âm thanh krec krec ỳnh tai nhức óc, có những con vì không chịu nổi dòng điện ấy nên đã rơi thẳng xuống mặt đất nằm im bất động như thể chết rồi... nhưng vẫn hy vọng rằng chúng vẫn còn sống vì một con doi là một phần thân thể Hiyama. Nếu chẳng may chúng bị mệnh hệ gì thì cậu ấy cũng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng chứ chẳng phải chuyện giỡn chơi.

Hiyama đã nghĩ đến chuyện bỏ cuộc. Thật sự mà nói, chạm tay vào thánh giá bạc nguyên chất trong vòng 5 phút là một cực hình tương đương với án tử so với một Chân Tổ. Hiyama thật sự muốn bỏ cuộc vì từng con doi của mình từng cho một điều đã đầu hàng. Nhưng bỗng dưng một suy nghĩ thoáng xuất hiện trong tâm trí cậu ấy... nếu không phải là Hiyama... Nếu Hiyama không là người đứng ra chịu đựng thì chắc chắn... Eri sẽ phải gánh chịu lấy con đau khủng khiếp này. Chỉ nghĩ đến gương mặt khi cô ấy bị tổn thương, Hiyama càng nghiêm rằng mạnh hơn, càng gồng mình, dồn sức vào đôi tay như muốn bẻ gãy cái cây thánh giá trước mắt mình thành hai.

- Gah...

Dù có đến đâu đi chăng nữa thì Hiyama cũng đã chạm ngưỡng chịu đựng của mình. Hiyama bị đánh bật ra phía sau như Namehari lăn lông lốc mấy đoạn trên mặt đất. Cái cảm giác tê liệt, cái cảm giác bị bào mòn cơ thể như vừa bị tạt Acid đánh ghen này... nhất định Hiyama sẽ không bao giờ quên. Hiyama đã ngừng lại kịp thời ngay khi bay trên đầu mình còn đứng một con doi, những con doi khác đều nằm la liệt rải rác trên mặt đất từ lúc nào. Hiyama vẫn còn sống, chứng tỏ máy con doi ấy vẫn chưa chết... thật may mắn làm sao.

- Hiyama – kun... Hiyama – kun...

Hebi nhanh chóng chạy đến bên Hiyama.

- Tch, chết tiệt, ai mà ngờ mình lại có thể chạm vào cái thứ đó lâu đến chừng ấy. Xin lỗi Hebi. Tở đã cố lắm rồi nhưng rút cuộc cũng chỉ kéo dài được thêm một phút 18 giây thôi!

- Không sao, như thế đã là tốt lắm rồi. Hai cậu biết rằng Spejas của mình không thể giúp được mình trong hoàn cảnh này nên đã cố gắng lấy thêm thời gian chịu phạt của mình. Cảm ơn hai cậu, Hiyama – kun, Namehari – kun!

Đây là lỗ hồng thứ hai trong hình phạt được đưa ra. Theo như mức án gốc thì Eri phải chạm vào thánh giá bạc đủ 20 phút. Nhưng hình phạt được chuyển lại cho nhóm ba người họ mà không bắt buộc rõ ràng rằng mỗi người phải hứng chịu đúng 5 phút. Cũng nhờ vào cái lỗ hồng to tướng ấy mà Hiyama và Namehari đã làm một ván bài liều lĩnh.

Hebi không có Spejas... hay nói đúng hơn là Spejas của cô ấy hoàn toàn không thể giúp ích được cho Hebi trong tình cảnh này. Hơn nữa, cô ấy là con gái, dĩ nhiên sức chịu đựng cũng như độ dai dẳng cũng không thể so được với hai chàng trai trong nhóm. Chính vì biết rõ khả năng của Hebi nên Hiyama và Namehari mới là hai người đầu tiên thực hiện án phạt. Hai chàng trai họ sẽ cố gắng nuốt thêm chút ít thời gian để khi đến lượt của Hebi thì cô ấy không cần phải chịu đựng lâu hơn. Thời gian Eri chạm tay được vào thánh giá là 3 phút 42 giây, Namehari là 7 phút 30 giây, và Hiyama là 6 phút 18 giây, tổng cộng là 17 phút 30 giây. Vậy thì Hebi chỉ cần chịu đựng thêm 2 phút 30 giây nữa là xem như hình phạt hoàn thành. Bây giờ, người cuối cùng chính là Hebi.

Trong lòng Hebi có một chút lo sợ. Sau khi nhìn thấy Namehari và Hiyama trở nên như vậy, nỗi sợ bên trong Hebi không hề thuyên giảm, có khi còn cao lên so với ban đầu nhiều. Nhưng vì không muốn để mọi công sức của mọi người trở nên uổng phí, Hebi hiểu ra rằng mình phải có trách nhiệm hoàn thành nhiệm vụ này. Nhiều đó thôi cũng đủ để Hebi vượt qua nỗi sợ bản thân, có thêm động lực để tiến lên phía trước.

Trước mắt Hebi, đó cũng chỉ là một cây thánh giá bình thường... nhưng lại trở thành một nỗi ám ảnh sợ hãi cho biết bao nhiêu người trong thị tộc. Có lẽ, không một ai trong làng, không một Chân Tổ nào đủ lòng can đảm để chạm vào nó như bốn đứa trẻ này. Phải... chắc chắn, bốn đứa trẻ ấy sẽ trở thành những nhân tố thay đổi định mệnh của thị tộc. Đó là những gì mà các vị trưởng lão tối cao cùng suy nghĩ, cùng nhìn nhận bằng đôi mắt tinh ý, cùng đưa ra kết luận dựa trên những kinh nghiệm đã dạn trong suốt cuộc đời của các ngài.

Hebi hít một hơi thật sâu vào lồng ngực lấy thêm can đảm. Cô bé mờ trùng mắt và bất thình lình nắm cả hai tay vào cây thánh giá. Cũng không ngoại lệ như những người khác, Hebi phải hứng chịu lấy con đau cháy rát như đang bị điện cao thế giật cho tím người ra.

- Đau quá... đau quá... đây là con đau mà Eri – chan... Hiyama – kun... và Namehari – kun đã phải hứng chịu ư? Đau quá... thật sự đau quá...

Nó đau lắm. Nhưng mà phải nằm một chỗ và gương mặt lặng nhìn từng người bạn của mình ngã xuống vì mình còn đau đớn hơn gấp vạn lần. Từ đôi mắt của Eri, hai hàng nước mắt cứ chảy dài không ngừng.

- He – chan... Namehari – kun... Hiyama – kun... mình xin lỗi... xin lỗi...

.....

Vì không có Spejas thích hợp, nên Hebi phải một mình chống chọi lại với con đau dầy vò không ngừng. Hai phút đã trôi qua và vẫn còn 30 giây nữa. Làn da trắng muốt của Hebi đang ngày càng biến mất, thay thế vào là những vết cháy xém đen. Chỉ còn một chút nữa thôi thì thời gian chịu phạt của Hebi sẽ kết thúc và... Một lực đẩy bất ngờ đánh bật Hebi ra khỏi cây thánh giá, bay một đoạn đến gần ba người bạn còn lại của mình.

Cuối cùng thì cũng xong, hình phạt của Eri đã chính thức bị bãi bỏ ngay khi Hiyama, Namehari và Hebi đã hoàn thành xuất sắc vai trò cũng như nhiệm vụ của mình. Để rồi phần thưởng của họ là được nằm ở đây, nghỉ ngơi thư giãn ngay khi cơ thể vẫn còn đau rất như bị Acid bào mòn. Và một phần thưởng nữa ban tặng cho sự dũng cảm liều lĩnh của cả ba đứa.

- 20 phút đã trôi qua, hình phạt dành cho Eri Hoshimiya chấm dứt. Kể từ giây phút này trở đi, án tội của Eri Hoshimiya chính thức được xóa. Eri không cần phải bị truy tố trách nhiệm nữa. Hôm nay như thế là đủ rồi, mọi người giải tán. Sẵn tiện đây ai đó đến đưa bốn đứa ngu ngốc kia vào bên trong Đại Điện Thần để tiến hành chữa trị đi!

.....

Sau đó, cả bốn người Hiyama, Eri, Hebi và Namehari đều được người trong làng đưa vào bên trong Đại Điện Thần đúng như lời các vị trưởng lão. Vì chỉ ở Đại Điện Thần mới có thứ thảo dược giúp tăng tốc độ tái tạo lại những phần bị hư hại nhất cách nhanh chóng. Ngoài ra còn một số loại thuốc khác giúp bình phục nhanh hơn. Chung quy là các vị trưởng lão không hề có ý định sẽ để mặc bốn đứa bọn nhóc nằm tự rơi tự sau khi hứng chịu lấy cái hình phạt dã man như vậy. Dĩ nhiên, các ngài sẽ cứu chúng trong mọi khả năng có thể của bản thân. Và thật sự chỉ sau vài phút điều trị mất tay của các vị, cuối cùng thì tụi nhỏ cũng đã chịu tỉnh lại. Có lẽ cũng còn tùy vào thể trạng mỗi người nên thời gian không được giống nhau cho lắm. Người tỉnh dậy đầu tiên là Namehari. Thật ra, không ai biết cậu ấy đã dậy từ bao giờ, cho đến khi Hiyama mở được mắt cũng như lấy lại được sự tỉnh táo của bản thân, thì người Hiyama trông thấy ngay trong phòng mình trước tiên chính là Namehari. Cậu ta ngồi trên ghế gần chiếc giường của Hiyama và nhâm nhi đọc từng trang sách để giết thời gian. Có thể cũng nhờ vào Spejas tự cường hóa cơ thể đã giúp cải thiện tình trạng của Namehari tốt hơn so với dự tính. Nhưng dù có tốt thế nào thì cũng không thể tránh khỏi chuyện toàn cơ thể quần băng trông như xác ướp đến buồn cười thế kia... cả Hiyama lẫn Namehari.

Khi hai chàng trai đã có thể rời phòng, tự đi tự đứng lại được mặc dù cho con đau nhức vẫn hành hạ thân thể chút đỉnh, hai người họ có đến phòng hồi sức của Hebi. Thật tốt khi cả hai cũng hay tin Hebi cũng vừa mới tỉnh dậy, và ngay tại đây, ngay lúc này, không chỉ có một mình Hebi mà còn có bố mẹ cô ấy nữa. Đường như chính những người dân trong thị tộc đã chạy đến nhà báo tin cho ông bà biết rằng con gái của họ đang phải nằm cấp cứu. Phần làm bố mẹ, không thể không lo cho con, ngay lập tức, họ rời khỏi nhà, chạy đến đây thật nhanh để xem tình hình Hebi thế nào. Trông thấy cô con gái cưng duy nhất của mình đã tỉnh lại, mẹ của Hebi, một Chân Tổ đến từ đất nước Đại Hàn Dân Quốc không ngăn nổi dòng nước mắt, bà chỉ biết nắm lấy bàn tay Hebi và vỗ ả mà mừng rỡ. Hai vợ chồng họ... ất hẳn đã phải rất lo lắng.

.....

Hiyama và Namehari có ghé ngang qua phòng của Eri. Khi đến nơi, họ chỉ trông thấy Makoto – san, tức mẹ của Eri đang ngồi bên cạnh cô con gái còn đang chìm sâu vào giấc ngủ như một nàng công chúa đang chờ đợi một vị hoàng tử nào đó đến đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ vậy. À, một chàng hoàng tử ư? Trong tâm trí Eri lúc nào cũng to tướng đến cái tên Kazuma Kusaragi đáng ghét kia, nên chắc chắn tên đó vào vai hoàng tử là hợp nhất rồi. Hừ... vừa mới nghĩ thoáng qua cái bản mặt lễ phè của tên đó thôi mà Hiyama đã cảm thấy khó chịu đến mức muốn đâm thủng cây cột ngay bên cạnh rồi... Nhưng không nói về chuyện đó nữa, điều quan trọng ngay bây giờ là Eri vẫn chưa tỉnh lại. Vết thương của Eri có phần nghiêm trọng hơn ba người nhưng đã qua được cơn nguy hiểm, bây giờ chỉ cần để cho Eri có thêm thời gian tĩnh dưỡng là ổn.

Lo cho Eri thì có lo thật, nhưng thiết nghĩ người lo cho Eri nhất vẫn là Makoto – san. Có một người mẹ nào mà lại không yêu thương con, không lo lắng khi nó gặp chuyện đâu chứ. Chỉ là Makoto – san không giống như những bà mẹ khác, không giống như mẹ Hebi. Lúc nào bà cũng giữ một nét điềm đạm, một nét điềm tĩnh qua những hành động bình thường như kéo tấm chăn lên gần cổ để Eri không bị cảm lạnh, nhẹ nhàng nâng cánh tay của Eri lên ngực cô bé hay đơn giản chỉ là cầm lại những bông hoa trong chiếc lọ thủy tinh cạnh đầu giường. Makoto – san tin vào Eri, bà tin rằng rồi cô con gái của mình sẽ sớm tỉnh lại. Cho đến khi mở được mắt thì chắc chắn người đầu tiên Eri trông thấy sẽ là bà, và cô bé cũng sẽ trông thấy nụ cười chào ngày mới trên môi Makoto – san.

.....

.....

Hiyama ngồi ngay bên ngoài cửa Đại Điện Thần, cậu ấy tựa hai tay ra phía sau, mắt hướng lên bầu trời đêm để quan sát những vì sao trên cao. Mắt thì nhắm sao, nhưng tâm trí thì lại nghĩ đến vấn đề khác. Hiyama thoáng nhớ lại bố mẹ Hebi đã hạnh phúc thế nào khi con gái mình tình dậy. Thoáng nghĩ đến hình ảnh một Makoto – san điểm tình tiếp tục chờ đợi Eri sớm mở mắt. Thật ra, Hiyama cũng có chút mùi lòng ghen tị. Ghen tị với Hebi và Eri vì ít ra khi tình lại, hai cô gái luôn có những người thân ngay bên cạnh mình... trong khi còn mình thì... Hiyama cũng có ngóay cổ sang trái, ngóay sang phải để tìm xem liệu ông ta có đến hay không, nhưng rồi lại nghe những người trong thị tộc nói rằng họ đã đến nhà nói rõ tình trạng của Hiyama cho ông ấy nghe, nhưng rút cuộc, ông ấy chẳng quan tâm, tỏ ra lạnh lùng và quyết định không đến Đại Điện Thần xem con trai mình ra sao. Thế nên ngay khi vừa mở mắt, người đầu tiên Hiyama trông thấy không phải ông ấy mà lại là Namehari... Thiệt tình, từ hồi mẹ Hiyama qua đời, khoảng cách giữa hai bố con họ một lúc một dài thêm. Thật chẳng thể hiểu nổi tình trạng hai bố con họ ra sao... Liệu sau này, họ có thể hòa hợp được với nhau hay không đây?

- Hm hm, đang suy nghĩ gì thế Hiyama – kun?

Namehari chợt cất tiếng hỏi, xé tan đi cái bầu không khí mà Hiyama đang chìm đắm với những dòng suy nghĩ mông lung về hoàn cảnh bản thân.

- Không có gì, chỉ là suy nghĩ một chút chuyện vu vơ về ông già nhà thôi!

- À, cậu vẫn còn buồn vì bố không đến thăm cậu giống như Hebi – chan và Eri – chan chứ gì. Con trai mà dựa hơi bố quá cũng dễ mất hình ảnh lắm đó Hiyama – kun!

- Im đi. Tớ chẳng quan tâm lắm có đến hay không. Dù sao thì trong mắt tớ, lão cũng đâu còn tư cách làm bố tớ nữa. Mọi chuyện đã thay đổi kể từ sau cái ngày ấy. Phải... thay đổi nhiều thứ lắm... con người, những mối quan hệ... tất cả đều đã thay đổi!

Nhìn dáng vẻ thế kia, Namehari có thể đoán được rằng chắc Hiyama đang nghĩ đến người mẹ quá cố của mình nữa rồi. Sau bao nhiêu năm, cậu ấy vẫn còn chưa nguôi ngoai được vết thương lòng đó và đến bây giờ vẫn đang phải sống cùng nỗi đau ấy từng giây từng phút một. Hiyama đã có một thời khóc rất nhiều, khóc vì nhớ thương mẹ khi còn là một đứa trẻ... và cũng khóc vì hận bản thân đã quá yếu đuối, không thể bảo vệ được người mình yêu thương. Chính vì thế, mới có một Hiyama hơi chút lạnh lùng, khó tính và lúc nào cũng cầu tiến về sức mạnh và sức mạnh... tất cả cũng chỉ vì muốn bảo vệ người mình yêu thương thôi. Ua... mà người cậu ấy muốn bảo vệ bây giờ là ai? Chắc chắn không phải bố vì bố của Hiyama còn mạnh hơn cậu ấy gấp nhiều lần, đương nhiên là không cần đến cậu con trai này. Bảo vệ Namehari thì cũng không hẳn vì Namehari có thể một tay vật Hiyama nằm ra sàn với Spejas cường hóa bản thân giống như lần trước. Bảo vệ Hebi... cũng có khả năng đấy vì Hebi là cô gái yếu nhất trong nhóm bốn người, nhưng trông có vẻ như Hiyama mong muốn sức mạnh không phải để bảo vệ Hebi. Vậy thì người cuối cùng chỉ có thể là...

- Mà này nhé, có thể cậu không biết điều này nhưng cho người đến nhà chúng ta và báo cáo với gia đình rằng chúng ta hiện đang nằm liệt giường ở Đại Điện Thần chính là các vị trưởng lão đấy. Mới này thôi, ngay khi vừa tỉnh lại, tớ đã bắt gặp cảnh tượng bố mẹ mình vui mừng tột độ, dù cho cả hai không ưng vì phải cạnh mặt nhau đấy. Các vị trưởng lão đã làm được điều mà trước đây tớ chưa từng nghĩ là sẽ làm được. Hay quá còn gì!

Đứng rồi, từ trước đến nay chưa bao giờ nghe Namehari kể về hoàn cảnh gia đình của mình. Tất cả những gì mà ba người bạn biết là bố mẹ Namehari, vì một lý do nào đó mà ly dị nhau... Chắc là vì không chịu đựng nổi nhau nên mới chia tay mỗi người sống một nơi. Namehari và mẹ thì sống trong thị tộc, còn ông bố thì biệt tâm biệt tích ở một nơi khác. Thi thoảng Namehari cũng hay đến chỗ ở của bố mà không ai biết chính xác nơi đó là ở đâu. Có lẽ chỉ có các vị trưởng lão mới biết chính xác hoàn cảnh của gia đình Namehari nên mới báo cho họ kịp thời. Nhưng kiểu này thì chắc là hai ông bà lại cãi nhau sau khi chạm mặt rồi thì bố về mất rồi, để Namehari ở đây với Hiyama thế này.

Mà Namehari vừa mới nói gì ấy nhỉ? Chính các vị trưởng lão đã báo tin cho gia đình từng người sao?

- Cậu nói thật đấy à? Sau khi đã gây nên tất cả mọi chuyện. Chính mấy lão già ấy đã gọi cho người thân trong gia đình chúng ta ư? Cứ thấy nó sai sai thế nào!

- Sai thế nào là sai thế nào? Các vị trưởng lão tốt lắm đấy. Tất cả chỉ là vì cậu vốn ngay từ đầu không thích cái chính sách học chung với con người nên sinh ra ác cảm với các ngài thôi. Chứ các ngài xem chúng ta như con cháu ruột thật không bằng. Mà đã xem như con cháu trong nhà thì làm gì có chuyện đang tâm hãm hại chúng ta!

- Chẳng phải chính mấy lão đó đã thực thi hình phạt tương đương với án tử lên Eri sao? Phải chạm vào thánh giá đúc bằng bạc nguyên chất 100% trong vòng 20 phút. Nghĩ đi nghĩ lại thế nào đi chẳng nữa, tớ chỉ thấy mấy lão đó đang muốn giết Eri thôi!

- Chắc hẳn phải có lý do gì đó. Người xưa thường nói “Không có lửa thì làm sao có khói”, chắc chắn đằng sau cái hình phạt này còn ẩn chứa một nguyên nhân mà ta chỉ biết được câu trả lời sau khi Eri – chan tỉnh lại. Hiyama – kun, đối với các ngài, bốn người chúng ta là những thành phần không thể thiếu. Một đứa trẻ mang năng lực Telekiness hiếm hoi như Eri – chan thì lại càng được trọng dụng nhiều hơn. Tớ không nghĩ các ngài lại chấp nhận để Eri – chan đi trên cái con đường đến cõi chết một cách đơn giản như vậy. Cậu đã từng nghĩ, các ngài dù kiến thức, dù hiểu biết để tiên đoán rằng chắc chắn chúng ta sẽ đến cứu nguy cho Eri – chan, sẽ đến thay Eri – chan nhận lấy hình phạt thay cho cậu ấy nên mới đưa ra cái án phạt đó đi cùng với con số 20 tròn trĩnh chia đủ cho cả bốn đứa mỗi đứa 5 phút. Và cũng có thể chính các ngài cũng biết được cái kế hoạch tớ và cậu sẽ ăn thêm vài phút để đỡ cho Hebi – chan nhưng không tiết lộ ra ấy chứ. Hiyama – kun, là trưởng làng thì có rất nhiều chuyện để lo, nhưng chủ yếu, các ngài cũng chỉ vì người trong làng, vì những đứa trẻ mà các ngài xem như con như cháu thôi. Cậu đừng hån học và giữ trong lòng những chuyện ấy nữa!

Thối kệ vậy, nếu Namehari đã nói như thế thì chắc là đúng rồi. Quá thật, nếu cứ sờn sờn dỗi gặp trưởng lão, làm ầm làm mình làm nẩy xé chuyện cho to thêm thì không hay chút nào. Điều quan trọng là Eri cũng đã bình an vô sự, cũng chính các ngài là người đã chữa trị cho vết thương của Eri, cứu Eri trong đường tơ kẽ tóc. Thời thì bỏ qua vậy.

- Namehari, tớ cho rằng Eri đã biết chuyện vaccine biến Chân Tổ thành con người rồi. Có thể chính mấy lão già đó đã nói cho cậu ấy biết để rồi Eri cảm thấy có lỗi với chúng ta nên mới tự nhận cái hình phạt đó về mình. Theo cậu thì thế nào?

- Chuyện đó... cũng không hẳn là không có khả năng xảy ra. Có thể vài vụ việc trên trường gần đây khiến cho Eri – chan tự hỏi tại sao con người và Chân Tổ không thể cùng chung sống hòa bình với nhau. À không... đúng hơn thì Eri – chan đã có thắc mắc từ rất lâu rồi. Đến bây giờ thì không thể kim che nổi nữa nên cậu ấy mới tìm đến các ngài hỏi rõ lý do. Thật đáng tiếc, Eri – chan là người rất say mê yêu thích khoa học, cậu ấy lúc nào cũng thần tượng những danh nhân bác học có công thay đổi thế giới như hiện nay. Nhưng sau cùng chính những thứ mình yêu thích, ngưỡng mộ ấy lại là nguyên nhân đưa thị tộc Chân Tổ chúng ta bước đến bờ vực của sự diệt vong thêm một lần nữa. Phải lựa chọn giữa người trong thị tộc và niềm đam mê. Sau cùng thì cậu ấy đã chọn thị tộc bằng cách nhận lấy hình phạt này như một lời răn đe đến chính bản thân mình rằng hãy quên sở thích của mình đi. Eri – chan... thật là một cô gái mạnh mẽ và tuyệt vời đó!

Phải... mạnh mẽ thật. Từ khi Eri và mọi người cùng xuống thị trấn loài người học hỏi. Từ khi Eri không còn núp sau lưng Hiyama để nhận lấy sự bảo vệ từ cậu ấy, Hiyama phải thừa nhận rằng Eri đã trưởng thành hơn, đã mạnh mẽ lên rất nhiều. Phải lựa chọn giữa niềm đam mê và thị tộc ắt hẳn là khoảng thời gian vô cùng khó khăn với Eri. Nhưng sau cùng, Eri đã chọn cái chung, cái lớn hơn so với nhu cầu cá nhân. Hiyama bắt đầu cảm thấy hối hận... hối hận vì những lúc Eri phải trải qua giai đoạn khó khăn, Hiyama lại không ở bên cạnh để ủng hộ có bé.

- Mà này Hiyama – kun, cậu cũng đừng tỏ ra gay gắt với nhóm Pro quá nhé!

- Há? Nói như vậy là sao? Chính chúng là nguyên nhân khiến Eri trở nên như vậy đấy. Nếu không gặp chúng thì Eri đã không cần phải biết cái chuyện kinh khủng đó rồi. Bây giờ cậu còn muốn bao che cho chúng sao?

- Thế ý cậu muốn nói rằng sẽ tốt hơn nếu như Eri – chan cứ tiếp tục sống một cách vô tư, sống một cách thờ ơ, vô tâm trên nỗi lo lắng của các vị trưởng lão cũng như không hay không biết gì về thảm kịch sắp sửa đổ ập lên đầu thị tộc chúng ta. Cứ sống một cách hồn nhiên như vậy cho đến khi cái tội này đổ vỡ để rồi không thể trở tay kịp?

Hiyama không tìm ra được lời nào để nói lại quan điểm này của Namehari.

- Đúng là nếu không gặp nhóm nhà khoa học, Eri – chan không cần biết về chiến dịch đồng hóa Chân Tổ bằng vaccine biến Chân Tổ thành người thường. Nhưng như thế, Eri – chan sẽ mãi mãi là một đứa trẻ ngây thơ, ngờ nghệch, trong sáng và sẽ tiếp tục tin tưởng vào con người. Eri – chan là một cô gái tốt. Chính vì quá tốt nên rất dễ bị kẻ xấu lợi dụng. Con người là những sinh vật tính vì tình huống, suy nghĩ phức tạp mà ngay cả Chân Tổ chúng ta lúc nào cũng phải đề phòng. Tớ lại cho rằng, cứ để Eri – chan bước vào thế giới loài người, để cho cậu ấy biết con người thực chất như thế nào qua đôi mắt của chính mình thì cậu ấy mới hiểu thế giới bên ngoài, hoàn toàn không đơn giản như chúng ta nghĩ. Hiyama – kun, Chân Tổ chúng ta khác với con người, nhưng về cơ bản chúng ta vẫn giống họ một vài chỗ. Nếu không tự mình bước đi, tự mình khám phá ra sự thật của thế giới, thì chúng ta sẽ chẳng bao giờ có thể trưởng thành được!

Namehari nói chí phải. Phải tự mình bước đi, phải tự mình khám phá, hay thậm chí phải tự mình nếm trải cái nỗi đau kinh khủng nhất của cuộc đời thì mình mới có thể trưởng thành. Giống như Hiyama đã phải trải qua cái chết của mẹ, nên mới có được một Hiyama đáng tin cậy như ngày hôm nay. Eri cũng thế, phải để cho cô ấy nếm thử vị đắng của cuộc đời thì cô bé mới có thể trưởng thành hơn được.

- Còn về nhóm nhà khoa học. Tớ không nói rằng mình bao che cho họ nhưng xem ra... tớ thiết nghĩ chính họ cũng không biết đến cái chiến dịch đồng hóa Chân Tổ này. Nó giống như kiểu họ bị chính con

người lợi dụng thu thập thông tin về chúng ta mà không hề hay biết một chút gì ấy. Ủ... kiểu kiểu giống vậy!

- Dựa vào đâu mà cậu chắc chắn như thế?

- Không biết nữa. Có lẽ là vì dù có thiên tài, dù có thông minh, dù có tài năng thiên bẩm thế nào, thì suy cho cùng, tất cả chúng ta đều chỉ là những đứa học sinh cấp hai. Một vấn đề liên quan đến chính trị của cả một thị tộc, một đất nước, một xã hội như thế, chẳng phải là vượt ngoài tầm hiểu biết của học sinh cấp hai sao?

Nói thì nói như thế nhưng đôi lúc Namehari cũng nên xem lại bản thân mình đi. Sẽ chẳng có một học sinh cấp hai nào lại ăn nói như một ông già, và từng lời từng chữ lại đúng như thể hiểu rõ hết mọi chuyện trên trời dưới đất ấy. Nhưng biết đâu Namehari nói đúng thì sao? Biết đâu chính nhóm bên kia cũng không biết về cái chiến dịch vaccine ấy và chỉ đang bị chính con người lợi dụng thì sao? Mọi thứ, càng lúc càng trở nên rắc rối phức tạp hơn Hiyama tưởng tượng.

.....

- Chắc đến đây thôi Hiyama – kun. Chúng ta chỉ vừa mới tỉnh lại nên sẽ rất cần thêm thời gian để nghỉ ngơi đó!

Namehari bỗng đứng đứng thẳng lên. Cậu ấy vươn vai vươn cơ thể một cách thoải mái.

- Ngày mai, vẫn như thường lệ, chúng ta vẫn sẽ phải đến trường đúng theo lịch trình. Nhưng chắc lễ chỉ có tớ, cậu và Hebi – chan thôi. Eri – chan hiện chưa tỉnh lại, và chưa có dấu hiệu nào đảm bảo khẳng định rằng cậu ấy sẽ tỉnh lại trong hôm nay. Thế nên tớ có kiến nghị với các vị trưởng lão và Makoto – san rằng nên để Eri – chan nghỉ ở nhà ngày mai. Cả Hebi – chan cũng đồng ý như thế nên chắc Hiyama – kun cũng không từ chối đúng không?

Hỏi như thế nhưng Namehari thừa biết câu trả lời rồi còn gì. Nếu đã biết trước câu trả lời thì còn hỏi làm chi. Hiyama cất tiếng thờ dài ngán ngấm.

- Đành vậy. Đúng là tốt hơn hết nên để Eri nghỉ ngày mai. Với lại bây giờ với tình thần của cậu ấy, đừng nên để Eri đến gần con người thì hơn!

- Phải phải, Hiyama – kun nói được quan điểm như thế tớ rất mừng nhé. Nào, giờ thì về nhà ngủ thôi. Cũng trễ lắm rồi đấy. Nếu không ngủ thì ngày mai dậy không nổi đâu!

Và như vậy, hai chàng trai của chúng ta đã kết thúc cuộc nói chuyện mà tiến thẳng về ngôi nhà thân thương của mình để đánh một giấc thật sâu, chuẩn bị chào đón cho một ngày mới chuẩn bị đến.

.....

Trước khi kết thúc ngày hôm nay, có lẽ chúng ta cũng cần ghé ngang qua nhà của Kazuma một chút. Sau khi ném Kazuma vào bồn nước nóng được chuẩn bị sẵn từ trước để cậu ấy cho tỉnh ngủ một chút đi, Kozue và Tora được Ayame mời ở lại dùng cơm tối cùng hai chị em cho vui. Thoạt đầu họ tính từ chối vì sợ làm phiền nhưng ngay sau khi Kazuma đề nghị hai người cứ ở lại đây, thì thoáng cậu ấy cũng muốn nhà đông người một chút cho đỡ buồn tẻ ấy mà. Thế nên Kozue và Tora đành ở lại đúng theo như nguyện vọng của cậu ấy vậy.

Thông thường thì sau bữa cơm tối, ngồi xem ti vi khoảng tầm 1 tiếng đồng hồ thì mấy cô cậu học sinh phải hoàn thành đúng trách nhiệm của mình bằng cách lên lầu học bài cho ngày mai. Nhưng chỉ riêng nhóm ba người đến từ It. Harm Sokyuran thì lại được đặc cách miễn toàn bộ bài tập về nhà. Lý do vì sao ư? Vì bài tập về nhà là dành cho học sinh ôn lại những gì mình đã được học trên lớp, đồng thời cũng là để nâng cao khả năng làm bài của học sinh. Thế thì còn cần làm gì bài tập về nhà ngay khi trình độ của những em học sinh ấy tương đương với một nhà khoa học lành nghề trong giới nghiên cứu. Một nhà khoa học chuyên về toán học như Kazuma, hay một nhà khoa học chuyên về điện lý như Kozue mà phải học tính toán cộng trừ nhân chia và tìm hiểu thế nào là mô to, thế nào là cầu chì theo đúng như chương trình giảng dạy của học sinh cấp hai thì... nò hơi bồi nhọ đến khả năng của ba người quá. Với lại, lo sợ việc trình độ của Kazuma, Kozue và Tora bị mai một khi cứ phải học trong môi trường có trình độ thấp hơn. Nhà trường đã quyết định không giao bài tập về nhà cho ba đứa. Cứ để ba đứa đó tập trung vào những công trình nghiên cứu đẳng cấp hơn, thiết thực hơn ở It. Harm Sokyuran vì chẳng nào thì ba đứa “thần thi” này luôn đạt điểm tối đa trong mấy bài kiểm tra gần đây mà. Tội đã đến nỗi phải nói là nhất toàn trường luôn ấy chứ.

Chính vì không có bài tập về nhà nên Kozue và Tora mới ngồi ở phòng khách, cùng tiếp tục những công trình thí nghiệm đang dang dở khi mình còn học tại It. Harm Sokyuran. Từ hồi chuyển về ngôi trường mới, hai người họ hầu như chẳng thêm ngó ngang gì đến những công trình đó nên đang phải cật lực hoàn thành trong thời gian sớm nhất có thể. Còn Kazuma thì do đêm nào cũng thức thâu đêm suốt sáng nghiên cứu nên cậu ấy đã hoàn thành xong những thứ mình cần làm rồi. Bây giờ Kazuma rảnh rang đến nỗi không biết làm gì ngoài việc nằm dài ở phòng khách, hai mắt dán thẳng vào cái máy chơi game Nintendo 3DS đời mới nhất và hai ngón tay thì nhau bấm liên hồi. Chẳng biết Kazuma đang chơi gì mà miệt mài thế không biết.

- Tới đây tới đây, nhà vô địch của vùng Kalos, đến đây... tiến nhà Mega... Mega Gaburias... Ôi chết chưa, Mega Simight của đối phương vừa hệ siêu năng lực vừa hệ tiên, trong khi Mega Gaburias của mình vừa hệ đất vừa hệ rồng. Bất lợi hoàn toàn rồi... À thôi không sao, điểm cách biệt giữa Lv vẫn còn rất lớn. Biết đâu lại thắng được!

Kazuma đang chơi Pokemon ấy mà. Nhưng chơi thì chơi trong im lặng thôi. Có cần thiết phải oang oang thành lời như thế không? Cảm giác như cậu ấy nghiện game đến mức tự hóa thân mình thành nhân vật trong đó mất rồi. Chơi game thì không có lỗi gì, nhưng làm phiền người khác thì lại là cái tội rất lớn đấy. Đặc biệt là đối với những nghiên cứu đòi hỏi sự tập trung cao độ. Chính vì thế nên Kozue mới...

- Kazuma, làm ơn im lặng một chút có được không? Cậu đang làm phiền chúng tớ làm việc đấy. Mà bộ cậu không biết làm gì ngoài việc nằm ườn một chỗ chơi game à? Sao không lấy toán số ra ngồi giải đi?

- Đáng tiếc là tớ đã giải xong cuốn sách toán học cổ đại nâng cao của Minamiya – sensei hôm qua rồi. Thế nên giờ chẳng còn gì để làm nữa cả. Tớ cũng tính đi ngủ sớm nhưng do dạo gần đây thức đêm quen rồi nên chẳng thấy buồn ngủ gì cả!

- Cứ thức đêm kiểu đó rồi sáng mai lên lớp ngủ bù nguyên cả một ngày. Lối sinh hoạt của cậu bắt đầu có dấu hiệu bị thay đổi thời gian giống như mấy tên mất đồ da trắng kia rồi đấy. Nếu không thì tự tìm việc gì đó để làm đi. Chính cậu là người nói bọn tớ ở lại đây cho đỡ buồn nên bọn tớ mới ở lại. Nếu không thì về từ lâu rồi!

- Kazuma, lúc này tớ có nghe tiếng phát ra từ phòng khám. Cậu đã cho lũ động vật trong chuồng ăn chưa đấy?

Phải rồi, nhà Kazuma có mở một phòng khám bệnh cho thú y riêng. Và thường ở trong phòng đó, Kazuma nhận nuôi một vài con vật cần được điều trị qua đêm hay những loài đi lạc từ trên núi xuống thị trấn. Việc chăm sóc chúng bao gồm kiểm tra sức khỏe và cho ăn đều thuộc trách nhiệm của Kazuma.

- Thôi chết, tớ quên bếng mất!

- Như vậy là không được nhé Kazuma. Cậu là một bác sĩ. Chữa bệnh chăm sóc cho bệnh nhân là trách nhiệm của cậu. Có ai đời bác sĩ mà lại quên đi bệnh nhân của mình không? Nào nào, nhanh chóng ra đó xem xem chúng đang kêu la cái gì đi!

Như thế, Kazuma đành phải vác cái thân lừ của cậu ấy rời khỏi chiếc ghế sofa êm ái cùng chiếc máy chơi game đang ở đoạn cao trào. Kazuma chưa đi ngay đâu, trước khi vào bếp lấy túi thức ăn cho thú nui, Kazuma còn ngoái cổ lại nhìn chiếc ghế, chiếc máy chơi game rồi nhìn sang Kozue.

- Đừng có chạm vào nhé Kozue. Tớ không muốn Gaburias của tớ chết trước đâu!

- ĐI NGAY VÀ NHANH, KHÔNG LÀ TỐ CHO ĂN ĐÁM ĐÂY!

.....

Sau khi Kazuma đi mất rồi, Kozue vẫn ngồi đó, không ngừng thờ dài ngán ngấm chán nản. Chán chường vì dạo gần đây Kazuma cứ như trở thành một con người hoàn toàn khác mà chính Kozue cũng không thể ngờ nổi.

- Ayame nee nói đúng. Dạo gần đây Kazuma không còn là Kazuma mà chúng ta biết nữa. Cậu ấy bắt đầu có những biểu hiện không còn quan tâm đến mọi thứ mình thường làm hàng ngày, cũng như bắt đầu trở nên thụ động hơn. Lý do vì sao mà Kazuma lại trở nên như thế nhỉ?

- Tora – kun, nghe Ayame nee – san kể lại rằng Kazuma trở nên lười nhác như vậy sau khi hiệu trưởng Tsubame ghé nhà chơi. Liệu có phải... hiệu trưởng đã nói gì đó khiến Kazuma không còn muốn nghiên cứu nữa không?

Tora khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt lại và suy nghĩ.

- Cũng không hẳn là không phải. Nhưng từ trước đến nay, Kazuma còn được biết đến là “con cưng” của hiệu trưởng. Ai cũng hiểu hiệu trưởng rất trọng dụng tài năng của Kazuma. Khó có thể tin được rằng hiệu trưởng lại nói những điều khiến cho Kazuma không còn muốn nghiên cứu lắm... Dù sao, tớ vẫn thiên hướng về cách nghĩ Kazuma đã gặp phải vấn đề gì đó làm cho cậu ấy hết hứng thú với khoa học, với những học thuyết hay với những công trình nghiên cứu. Bây giờ... chúng ta không thể làm được gì ngoài việc chờ đợi Kazuma chủ động tâm sự cho chúng ta biết thôi!

Kozue không giấu được sự phiền lòng. Phải chứng kiến một Kazuma chây lười không giống như những nhà khoa học trước đã khiến cho cô ấy lo lắng lắm rồi, nay cậu ấy còn đang gặp phải vấn đề gì đó nghiêm trọng đến nỗi chẳng còn để tâm gì đến mọi chuyện xung quanh. Suốt ngày chỉ biết ăn, ngủ rồi chơi. Kozue thật sự quan ngại về điều đó. Nhưng Tora nói đúng, mình cũng chẳng thể bắt ép hay làm được gì trừ khi chính bản thân Kazuma chủ động tâm sự với họ.

.....

.....

Kazuma tìm được chìa khóa mở cửa phòng. Đúng là một vài con vật đang kêu laó nháo vì ai đó quên cho chúng ăn. Cũng may Tora nhắc nhở kịp thời chứ nếu không thì lũ này sẽ phải nhịn đói nguyên một đêm qua.

- Rồi rồi, xin lỗi vì đã quên chăm sóc cho các cậu nhé. Tớ có mang thức ăn đến đây này!

Kazuma vừa mở cánh cửa ra thì ngay lập tức nghe thấy tiếng vỗ cánh phạch phạch không ngừng, còn kèm theo cả tiếng kêu vô cùng dữ dội. Phòng thì tối quá nên Kazuma chẳng thể nhìn thấy được thứ gì rõ ràng, nhưng cậu ấy có thể lơ mơ đoán được cái thứ đang vỗ cánh phành phạch và kêu lên kinh hoàng ấy chính là con chim ưng săn mồi Philippine. Kazuma đưa tay bật công tắc điện lên cho phòng nó sáng sủa thì trông thấy con chim đang tìm cách thoát khỏi sợi dây cột ở chân nó với cành cây nó đang đậu. Vì Kazuma lo sợ ban đêm nó bay mất nên mới cột nó yên vào cành cây giả nơi nó thường đậu, và trong con chim ưng như thế chấp nhận, không phản kháng gì nên tôi nào cũng như thế. Nhưng không hiểu sao hôm nay nó lại bắt đầu dờ dẫm, cứ vỗ cánh phành phạch, vừa cất tiếng kêu thất thanh, vừa cố dục đứt sợi dây nhưng không thành.

- Có chuyện gì mà hôm nay tăng động giữ vậy? Chẳng lẽ muốn ra ngoài bay lượn đến thế kia à?

Lúc đầu, Kazuma cứ nghĩ rằng vì muốn được tự do bay ra bên ngoài nên con chim ưng mới tỏ ra kích động như thế. Nhưng thực chất thì không phải. Không chỉ có con chim ưng, mà ngay cả số động vật khác trong chuồng cũng đồng thanh kêu lên inh tai như kiểu muốn báo động cho Kazuma về thứ gì đó.

Phát hiện ra điều bất thường này, Kazuma nhanh chóng quay đầu lại thì ngay lập tức, một cánh tay vừa lớn, vừa to, vừa chắc khỏe đã tóm thẳng lấy cổ họng Kazuma rồi ghì chặt cậu ấy vào vách tường. Cậu ấy còn chưa hiểu trời chẳng mây gió gì cả, điều duy nhất cậu ấy hiểu ngay lúc này là mình đang bị một kẻ nào đó trùm kín mặt bởi một chiếc áo choàng có mũ màu nâu rách và đôi chút. Kẻ đó đang tấn công Kazuma, không biết vì lý do gì nhưng thật sự kẻ trùm mặt ấy đang tấn công Kazuma.

Theo phản xạ bình thường, Kazuma dùng hai tay cố gắng gỡ cánh tay đang thiết chặt lấy cổ mình thì mới phát hiện ra da của hắn có phần trắng bệch hơn người bình thường, hay thậm chí là những chiếc móng vừa dài vừa nhọn đậm này nữa. Người bình thường thì không thể có những đặc điểm này trừ khi...

- Con người... những nhà khoa học... các người... nếu không muốn chết thì hãy ngưng cái kế hoạch điên khùng của các người lại. Nếu như các người vẫn đề lòng tham và sự thiếu hiểu biết lấn át lý trí... thì sau cùng, thảm họa chắc chắn sẽ giáng xuống loài người các người. Đã từng sai lầm một lần khi các người khiến cho bản tánh ca của thiên đường biến mất. Đừng có mà đại dốt gây ra sai lầm thêm một lần nữa!

Đó là những gì Kazuma nghe được từ kẻ đó. Dĩ nhiên là chẳng hiểu gì cả khi tự dưng nói khơi khơi chuyện gì đâu không. Nhưng nhìn chung thì tên này đang muốn cảnh báo cho Kazuma biết một mối nguy hại có thể xảy ra với loài người nếu chiến dịch vaccine vẫn còn tiếp tục.

Nhưng bây giờ không quan trọng chuyện ấy. Điều cần kíp ngay lúc này là nếu tên đó không buông tay ra nhanh thì Kazuma sẽ chết vì ngộp thở mất. Phải có cách nào đó thoát ra khỏi đây. Phải có cách nào đó thoát ra khỏi đây... Nhưng cách gì bây giờ?

Liếc sang trái, Kazuma vẫn trông thấy con chim ưng đang tìm cách thoát khỏi sợi dây. Rồi trong đầu cậu ấy chợt nảy lên một ý tưởng 50 ăn 50. Kazuma lấy ngay trong túi quần ra cái khay đồ hộp và phi đại vào chỗ con chim ưng. Cái khay ấy có phần đầu khá nhọn nên ngay lập tức nó đã cắt đứt sợi dây nối chân con chim với cành cây một cách chính xác. Được tự do, vị vua của bầu trời sai đôi cánh rộng và bay thẳng vào chỗ kẻ đang làm hại chủ nhân của nó. Vì quá bất ngờ trước những đòn mồi và vuốt, tên bị mặt đành phải thả Kazuma ra để lo đối phó với con chim ưng. Nhân cơ hội này, Kazuma nhanh chóng chạy ra phía cửa tìm đường thoát thân.

- Tinh chạy à, đừng hòng!

Tên bị mặt ấy cũng chạy theo tinh bất Kazuma lại. Thật nhanh quá, tốc độ của tên đó phải nói là rất nhanh. Quả nhiên người bình thường không thể đạt được tốc độ như thế trừ khi đó không phải con người. Nếu như không phải con người thì đó chỉ có thể là...

Nhưng suy nghĩ có ích gì khi mà Kazuma chuẩn bị bắt đầu nơi rồi. Ngay lúc tưởng chừng như mình sắp bị tóm, thì bỗng dưng...

- TÊN NGỐ KAZUMA!

Một giọng hét oang oang cất lên từ bên phải, rồi một cú phi cước thẳng vào tên trùm mặt như tên lửa. Tên trùm mặt ấy kịp thời đưa hai tay lên chống đỡ nên không bị thiệt hại gì nhiều, hẳn chỉ bị đẩy lùi một đoạn tránh xa khỏi Kazuma mà thôi.

- Kozue...

Phải, người vừa thực hiện một cú đá vừa nhanh vừa mạnh ấy chính là Kozue, cô bạn thuở nhỏ của Kazuma.

- Ngồi học mà cứ nghe rầm rầm ở ngoài này. Tụi tớ cứ tưởng đến chuyện cho động vật ăn mà cậu cũng không làm nổi nên đành ra đây giúp. Nhưng khi đến nơi thì lại thấy cảnh tượng chẳng giống ai. Rút cuộc thì cậu đang chơi trò gì thế hả Kazuma?

- Kazuma, có sao không?

Ngay lúc ấy, Tora cũng vừa chạy ra đến bên cạnh Kazuma.

- Ủ, không sao. Chỉ là bỗng dưng ở đâu chui ra một tên ngưỡng mộ tài năng của tớ nên có hơi xô xát một chút đấy mà. Cũng may là nhờ cậu King kia mà tớ còn sống đến bây giờ!

“King” là tên mà Kazuma tạm gọi cho con chim ưng Philippine. Bây giờ, con chim vẫn đang sai cánh bay lờng vòng lượn trên đầu tên trùm mặt để phòng hờ không cho hắn chạy thoát. Con ưng đó công nhận khôn và tinh ranh thật đấy. Chứng tỏ khả năng nuôi dạy của người chủ phải rất tốt.

- Chính hắn là người tấn công cậu sao? Cũng đúng nhì, Kazuma từ trước đến nay chỉ biết gây thù chuốc oán là giỏi. Lẽ ra tớ không cần ngạc nhiên mới phải!

Nói thì như thế nhưng trong suy nghĩ, Kozue tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ ai làm tổn thương đến Kazuma. Chắc chắn đây sẽ là một cuộc chiến khốc liệt giữa tên bị mặt và Kozue rồi.

Tora chợt để ý thấy có vài vết hằn trên cổ Kazuma, cậu ấy chợt hét to.

- Cẩn thận Kozue. Tên đó chắc chắn không phải người bình thường đâu. Với sức mạnh như thế này, chứng tỏ, tên đó là một Chân Tổ!

- Heh, Chân Tổ à, như thế thì càng khiến tớ muốn dẫn hắn một trận ra bã rồi. Cảm ơn vì đã nhắc nhở Tora – kun!

- Khoan đã, Kozue!

Vừa khiến Kazuma bị thương, vừa là Chân Tổ. Kết hợp hai nhân tố này càng khiến cho lòng căm ghét cũng như tính hiếu chiến trong Kozue tăng lên gấp đôi. Cô bé nhanh như một viên đạn, xông thẳng vào và đánh cho tên trùm đầu kia một trận. Nhưng có vùng tay vùng chân đến đâu đều bị hấn ta tránh né hết. Kozue tức mình, xoay cơ thể và vùng một đá ngang mặt giống như đối với Hiyama lần trước. Cú đá rất nhanh, rất gọn, rất chính xác... chỉ tiếc rằng nó đã bị hấn ta dùng tay chặn lại một cách đơn giản. Biết mình gặp phải đối thủ khó chơi, Kozue vừa nhếch miệng cười nhưng thực ra đang trong căng thẳng tột độ khi từng giọt mồ hôi hạt đầu chảy dài ướt đầm trán.

- *Quả nhiên... không thể nào dễ ăn được so với tên đó rồi!*

Gã trùm mặt chỉ dùng tay nắm lấy chân Kozue nhấc lên cao và ném ngược lại chỗ Kazuma và Tora. Vì Kozue thân là vận động viên điền kinh nên cơ thể rất dẻo dai bền sức. Cô ấy tự biết nhào lộn trên không và đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng đơn giản.

Bỗng dưng, tên trùm mặt ấy lại nói với Kozue.

- Thì ra là như vậy. Đây ắt hẳn là ý trời đã định. Con người ư? Có thể làm được những điều tưởng chừng như không thể. Bây giờ thì cứ hãy sống một cuộc sống mà người mong muốn. Nhưng rồi người sẽ dần dần nhận ra rằng muốn bảo vệ lấy thế giới này thì phải đánh đổi rất rất nhiều thứ. Ta sẽ theo dõi xem, người còn mạnh được đến đâu. Cả con người... lẫn Chân Tổ...

Nói xong những điều chẳng ai hiểu nổi, gã trùm mặt bị ấn ấy đã nhanh chóng quay lưng bỏ đi. Nhìn thấy hấn một thực hiện một cú nhảy lên thẳng nóc nhà rồi biến mất trong màn đêm tĩnh lặng ấy, Kazuma mới hiểu được một điều rằng... chuyện tối tệ này sẽ còn tiếp diễn nếu như con người và Chân Tổ... vẫn trở thành thù địch của nhau. Nếu như cái chiến dịch vaccine đó còn tồn tại... thì cái kết sẽ không chỉ xảy đến với thị tộc Chân Tổ mà ngay cả nhân loại cũng sẽ có chung hoàn cảnh tương tự. Mọi chuyện... càng lúc càng rắc rối.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Kozue và Tora, một người đứng một người ngồi ngay phía trước cùng hướng ánh mắt chăm chăm vào Kazuma đang tay chống cằm mắt nhắm ấy. Vì hôm nay bị giật đầu dậy sớm quá nên Kazuma đang có ý định sẽ đến lớp đánh một giấc cho tới chiều giống như ngày hôm qua, rồi sẽ về nhà ngâm mình trong bồn tắm nước nóng, ăn bữa tối ngon miệng do chính tay Ayame nấu nướng và sẽ ngồi nghiền ngẫm Pokemon tiếp. Mọi thứ diễn ra trong suy tính Kazuma quá hoàn hảo... nhưng mà, cứ bị sấm soi dòm ngó chăm chăm như bị giám sát chặt chẽ thế này... thì làm sao mà ngủ được. Không muốn có ý kiến gì nhưng thật sự là phiền lắm đấy.

- Tora, Kozue, trên mặt tớ dính cái gì mà từ sáng đến giờ hai cậu chẳng chịu buông tha cho tớ thế? Bộ tớ lại làm gì khiến hai cậu phật lòng à?

Chẳng biết cậu ta giả ngu thật hay đùa nữa, nhưng thôi mặc kệ, nói chính xác hơn là không cần phải quan tâm đến lời lẽ cũng như suy nghĩ của cậu ta. Điều mà Kozue lẫn Tora để tâm thật sự chính là vết hằn còn in trên cổ Kazuma rành rành thế kia.

Tora và Kozue vẫn còn suy nghĩ nhiều đến chuyện tối hôm qua, khi Kazuma vào phòng khám để cho bọn động vật trong chuồng ăn thì cậu ấy vô tình bị một tên lạ mặt tấn công. Nói là tên lạ mặt nhưng thực chất trong ba người, không một ai có thể nhìn thấy rõ vì hấn đã trùm một tấm áo choàng mũ che kín cả khuôn mặt. Thứ duy nhất cả ba biết được về tên đó chính là thứ sức mạnh vượt qua ngưỡng mức của người bình thường. Hấn đã tấn công Kazuma và cậu ấy vẫn còn sống sót là nhờ vào sự may mắn một cách bất ngờ nếu lúc ấy không có con chim ưng săn mồi Philippine và Kozue thì chắc Kazuma đã phải bỏ mạng rồi. Kozue đã có cơ hội đánh nhau một trận với tên lạ mặt ấy rồi nhận ra rằng mình không phải đối thủ của tên đó. Một người bình thường như Kozue có thể tung chân đá văng Hiyama trong tích tắc cũng phải công nhận thực lực của hấn vượt xa Kozue nhiều.

- Tora – kun, như cậu nói, tên đó thật sự là một Chân Tổ sao?

- Thì rõ ràng dựa vào thực lực, chỉ có Chân Tổ mới đủ khả năng can thiệp cú đá thần thánh của cậu thôi còn gì, người thường thì ai làm được như thế. Nhưng sao bỗng dưng cậu lại hoài nghi về điều đó đến vậy?

- Tớ cũng không biết phải nói thế nào. Nhưng khi đầu với tên đó, tớ hoàn toàn không tỏ ra phần nộ hay ghét cay ghét đắng gì hấn giống với tên Chân Tổ kia. Cảm giác như tớ đang vật lộn với một gã cùn đồ đầu đường xó chợ mới khi mình nhận nhiệm vụ can quét hang ổ bọn lưu manh trong góc đường gần trường mình thôi. Hoàn toàn bình thường!

Nói đến đây thì Tora mới nhớ ra một điều rằng, vẫn còn một cách nữa để nhận biết đâu là Chân Tổ đâu là người thường. Không hiểu vì cách nào, có thể là do giác quan thứ sáu quá nhạy của Kozue chẳng mà mỗi khi đứng gần Chân Tổ, cô ấy đều nghiêng rặng nghiêng lợi, tỏ ra tức giận, điển tiết lên đến đỉnh điểm và sẽ kết thúc bằng một cú đâm hay một cú đá thẳng vào mặt Chân Tổ đó. Cho đến thời điểm này, vẫn chẳng ai hiểu được lý do vì sao Kozue lại căm ghét Chân Tổ đến thế đâu cho đây là lần đầu tiên cô ấy gặp họ. Chính bản thân Kozue còn không hiểu được nỗi bản thân mình kia nữa... Nhân tiện nói đến đánh nhau, thêm những gì Kozue vừa nói phía trên, thì thật ra thời cả ba còn học ở It. Harm Sokyuran, gần trường có những con hẻm nhỏ, và cũng vì thế đã tạo điều kiện làm ăn thuận lợi cho những tên lưu manh đầu đường xó chợ. Tính ra chúng cũng khá khôn khi biết It. Harm Sokyuran là ngôi trường chuyên đào tạo nhân tài cho đất nước, điều này đồng nghĩa là phần lớn học sinh ở trường đều xuất thân từ những gia đình danh giá giàu có, chắc chắn đi học, trong túi tiền nhỏ có vài trăm ngàn yên là ít.

Trước tình hình đó, hội trưởng hội học sinh có đưa kiến nghị lên hiệu trưởng và được chấp nhận thành lập một ban kỷ luật tập hợp nhiều học sinh có đủ can đảm, sức khỏe cũng như kỹ năng cần thiết trong những lúc hiểm nguy. Trong số đó, có một học sinh nổi trội nhất đã tự thân tự mình xử đẹp một con hẻm chỉ trong vài phút ngắn ngủi. Khi đội kỷ luật đến nơi thì đã trông thấy hàng trăm cái thấy nằm rải rác dưới đất, và ở phía cuối đường là một nữ sinh đồng phục đó, váy đỏ, tóc dài đen, mái tóc đuôi ngựa màu nâu vì vút trước gió đứng trên một núi tên còn đó nằm rên la đủ kiểu. Và nữ sinh ấy mang tên là Kozue Toriyama.

Thật sự nghĩ lại thì đây cũng được xem như một trang sử hào hùng. Cũng nhờ dẹp loạn được bọn còn đó ấy mà học bạ của Kozue vốn đã có giá trị nay càng thêm phần đắt giá. Hiện giờ, có rất nhiều trường đại học đều muốn có Kozue đến nỗi đích thân hiệu trưởng của từng trường đại học đã đến It. Harm Sokyuran, thương lượng với hiệu trưởng Tsubame Minamiya nhiều lần nhưng rồi những gì họ nhận lại được là một câu nói: “Trông lại của Toriyama – san do em ấy tự quyết định. Thay vì đến đây thương lượng với tôi, sao các vị không đến hỏi thẳng em ấy?”. Thế là nườm nượp người đến tận lớp hỏi thăm nhưng rút cuộc thì Kozue đều có cách đối phó riêng. Phần thì từ chối, phần thì nói sẽ trả lời sau, nhưng đa phần đều chạy trốn vì thật sự mấy người đó phiền quá.

- Ngay cả Kozue cũng không nổi điên khi đối phó với hấn. Vậy thì sau cùng, tên đó là thứ gì mới được?

Dù nói gì đi chăng nữa, câu hỏi lớn được đặt ra vẫn là về nhân vật bị ấn trùm mặt đã tấn công Kazuma. Nếu là Chân Tổ thì mọi thắc mắc xem như đã được giải đáp. Vì chỉ có Chân Tổ mới ghét con người đến chừng ấy, và cũng chỉ Chân Tổ mới ghét Kazuma đến mức sẵn sàng hãm hại cậu ta. Mà cũng chẳng hiểu nổi Kazuma ăn ở cái kiểu gì mà đi đến đâu ai ai cũng ghét. Ngay trong lớp học đây cũng có một người luôn xem Kazuma như cái gai cần được nhổ... nhổ xong không bỏ ngay đâu, mà còn phải nghiền, phải nghiền, phải bẻ cong vòng nó mới hà dạ.

- A mô, chịu không nổi nữa rồi. Đứng là có ngồi đây suy nghĩ cũng chẳng làm được tích sự gì!

Kozue bất chợt đứng bật dậy sau khi xà hết mọi mệt mỏi gặm dữ chất chứa trong lòng sổ ra một tràng. Cảm nhận được có điều không lành chuẩn bị xảy đến. Nhanh như thoát, Tora đã kịp thời nắm lấy cổ tay Kozue trước khi cô ấy làm điều gì đó dại dột.

- Oi, cậu tỉnh đi đâu đấy Kozue? Sắp vào tiết đến rồi rồi!

- Hôm nay tớ sẽ xin nghỉ. Tớ sẽ lên cái đỉnh núi chết tiệt kia, vào tận ngôi làng giề rách ấy, đập cửa từng nhà một, hỏi có từng tên quỷ dạ xoa ra tra hỏi ai là kẻ đã tấn công Kazuma. Vụ này mà không được giải quyết triệt để, tớ tuyệt đối không bỏ qua. Thà tớ ra Tora!

Haiz haiz, trong mắt của nhiều người thì Kozue giống như một ngôi sao sáng chói trên bầu trời. Đối với học sinh trong trường thì Kozue đóng vai nữ anh hùng hào hiệp đã có công dẹp loạn bọn lưu manh, mang đến một cuộc sống bình yên bình thường cho bao học sinh khác. Đối với những giáo viên hay hiệu trưởng trường khác, Kozue là một học sinh tiêu biểu, tài năng xuất chúng mà đâu đâu cũng phải có cho bằng được. Nhưng nào ai biết rõ mặt xấu của Kozue là bao giờ cũng hành động trước rồi mới chịu suy nghĩ đến hậu quả sau.

- Nar nar, bình tĩnh nào Kozue. Biết đâu đấy không phải người đến thị tộc Chân Tổ thì sao?

- Chẳng có cơ sở gì cả. Những điều cậu nói chẳng có cơ sở gì chứng minh hết!

- *Hành động bông bột này của cậu mới là không có cơ sở đó Kozue!* Tora nghĩ thầm.

.....

Xoạch xoạch, tiếng kéo cửa phòng học được mở ra. Vậy là thêm một học sinh khác đã vào lớp kịp lúc trước khi tiết học đầu tiên. Nhưng theo cái cách mở cửa có phần hơi bạo lực này, vừa nghe thấy thôi, Kozue đã biết ngay đó là ai, cũng như cái sự phẫn nộ đang dâng cao trong Kozue một lúc một lớn dần hơn.

- Đây rồi, chính Chân Tồ các ngươi đã...

Kozue đang nổi điên lắm, cô ấy đang tính mình sẽ gây chuyện với nhóm bốn người bạn Chân Tồ để hỏi cho ra lẽ. Nhưng ý định đó của Kozue tạm thời phải dừng lại vì có một sự thay đổi rất lớn. Phải, rất lớn... lớn đến mức không chỉ Kozue, mà người điểm tỉnh nhất trong mọi trường hợp là Tora, sau đó là những bạn học cùng lớp. Tất cả đều thể hiện một sự ngạc nhiên đến tột độ khi đôi mắt họ mở tròn hết cỡ và hướng thẳng đến nhóm bạn Chân Tồ của chúng ta.

Ba người bạn bước vào lớp, Hiyama, Hebi và Namehari. Nếu chỉ là họ của ngày bình thường thì có lẽ cũng sẽ nhận được cách ứng xử cũng như bình thường, cũng chỉ là những ánh mắt sầm soi, ánh mắt xa lánh vì họ không phải con người. Nhưng không, chỉ hôm nay thì họ không nhận được những cái nhìn như thế. Lý do tại sao ư? Vì giờ đây ba người bạn họ trông còn tệ hơn Kazuma rất nhiều. Hiyama và Namehari, nhìn hai người họ không chỗ nào là không có thương tích, mặt mũi thì có vết bầm có vết cháy xém, cổ, tay, chân đều không thiếu băng cuốn cuốn chữa thương chẳng chịt như xác ướp. Hiyama và Namehari thì đã đánh, nhưng ngay cả Hebi là con gái cũng không đỡ hơn chút nào... không, có khi còn tệ hơn hai chàng trai ấy chứ. Trừ những vết băng bó ở tay, ở cổ, ở toàn thân ra thì bên mắt phải của Hebi cũng phải tạm thời nghỉ ngơi sau lớp băng trắng ấy. Thật đáng tiếc, con gái mà bị xem như chột một bên mắt thì mắt đó một nửa sức quyến rũ cũng như giá trị của bản thân, trong khi Hebi sở hữu một mái tóc màu trắng bạc được cột thành hai đuôi gần gãy thế kia.

Có vẻ như vết thương của cả ba sau hình phạt đêm qua vẫn chưa lành hẳn. Dẫu cho họ có là Chân Tồ với khả năng hồi phục nhanh hơn con người gấp bội lần, nhưng một khi đã gặp phải khắc tinh thì một đêm vẫn chưa đủ để giúp họ trở lại như lúc ban đầu. Dựa theo mức độ vết thương, tốc độ tái tạo lại những tế bào chết, thiết nghĩ Hiyama, Namehari và Hebi sẽ cần thêm một khoảng thời gian rất rất dài để hồi phục. Nhưng điều cốt yếu ngay bây giờ chính là ba người bạn của chúng ta đều trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp mất rồi. Ai ai cũng đang thắc mắc tự hỏi, không biết ba người họ đã gặp chuyện gì mà thương tích đầy mình thế kia.

Dẫu sao cũng là bạn học cùng lớp, một vài người rất muốn chạy đến hỏi thăm nhưng sau cùng lại không dám vì sợ nếu như mình tiếp chuyện với những Chân Tồ đó, rất có thể mình sẽ bị lôi vào rắc rối giống như Kazuma đã từng. Và nhắc đến Kazuma, chính bản thân cậu ấy cũng không thể tránh khỏi sự ngạc nhiên. Kazuma thật sự đang rất ngạc nhiên, chỉ là đáng về ấy không được thể hiện ra bên ngoài gương mặt. Kazuma chỉ biết lặng nhìn ba người bạn một cách chăm chăm qua đôi mắt thờ ơ lãnh cảm cho đến khi họ trở về chỗ ngồi của mình.

.....

- Được rồi các em, chúng ta bắt đầu tiết học đầu tiên thôi!

Thật đúng lúc tiếng chuông trường vừa vang lên, giáo viên phụ trách cũng vừa đặt chân vào lớp. Tiết học đầu tiên chính thức được bắt đầu ngay sau khi cả lớp cùng đứng lên chào ngày mới rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Thời thì cứ tạm thời gác những thắc mắc sang một bên để tập trung vào buổi học. Khi nào tiết học kết thúc rồi muốn làm gì thì làm.

- Etou... trước khi bắt đầu, cô có thông báo muốn cho cả lớp biết. Hôm nay, em Eri Hoshimiya xin phép được nghỉ ở nhà vì không được khỏe. Nên sau khi buổi học kết thúc, phiên Kinezuka, Shimikaze và Kobayashi ghi lại bài học ngày hôm nay về cho Hoshimiya – san nhé. Làm phiền các em!

Sensei phụ trách vừa mới xuống nước bằng cách chấp hai tay vào nhau như đang muốn nhờ vả ba người. Cần gì phải tỏ ra nhờ vả van xin kiểu ấy, Sensei là sensei, là giáo viên chủ nhiệm của lớp này, có nghĩa cô có tất cả mọi quyền hành, muốn làm gì thì làm, và trách nhiệm của học sinh là phải biết lắng nghe, ghi chép bài đầy đủ, đương nhiên bao gồm cả việc ghi lại bài học về cho học sinh nào vắng mặt. Không cần Sensei phải nhắc, Hebi tự biết mình cần phải làm gì giúp đỡ cho Eri lúc này mà. Sensei hiền quá rồi.

Nghe tin Eri nghỉ học vì không khỏe, mọi người trong lớp bắt đầu bàn tán xôn xao cả lên. Họ tự đặt nhau câu hỏi, Chân Tồ là chủng loài có sức khỏe, có thể trạng, sức đề kháng vượt trội so với con người gấp trăm lần. Chẳng lẽ, Chân Tồ dễ dàng bị bệnh đến mức phải nằm liệt giường ở nhà sao?

Mọi người trong lớp chỉ đơn giản xem chuyện “không được khỏe” do bệnh tật cảm cúm. Thì cách nghĩ ấy cũng đúng vì học sinh đi học thì thoáng gọi điện xin nghỉ vì đột nhiên sốt lên đến 39 độ là chuyện thường ngày ở huyện ấy mà. Nhưng đó là những bộ não đúng chất bình thường của một học sinh cấp hai đúng chuẩn mực. Còn với ba cái bộ não siêu thông minh kia thì lại có cách nhìn nhận vấn đề theo một khía cạnh khác. Nếu chỉ là cảm cúm thì không có gì đáng nói. Họ chỉ thắc mắc rằng những vết thương trên người Hiyama, Hebi và Namehari kia là như thế nào, từ đâu mà ra? Một Chân Tồ không thể nào bị trọng thương một cách đơn giản, vì khả năng tự tái tạo tế bào cực kỳ nhanh, mọi giác quan, thần pháp vô cùng nhạy bén, và đặc biệt họ còn sở hữu cái gọi là Spejas nữa. Chân Tồ gần như bất khả chiến bại rồi mà vẫn... trở nên te tua tàn tạ thế kia. Chắc chắn, Eri Hoshimiya cũng đã gặp phải chuyện gì đó nghiêm trọng đến nỗi phải băng bó đầy mình giống ba người kia và không thể đến lớp vì chưa bình phục hẳn, tệ hơn là còn hơn mà chưa tỉnh lại. Những cái đầu của khoa học... thật đáng sợ.

Tora thiết nghĩ.

- *Kazuma và Kozue, chắc chắn hai cậu ấy cũng nhận ra điều mình đang nghĩ. Nếu thật sự Hoshimiya gặp phải chuyện gì đó mà sensei lại nói rằng Hoshimiya nghỉ vì không được khỏe. Xem chừng thì đó là điều mà họ không thể tiết lộ một cách rõ ràng... Kozue thì mình không lo bởi mình sẽ khuyên cậu ấy bỏ qua chuyện gây xích mích với họ. Nhưng còn Kazuma... trước tình thế hiện tại, cậu tính làm gì đây? Kazuma!*

Kazuma... chính cậu ấy cũng không biết phải làm thế nào ngoài việc cứ ngồi đó, giương mắt nhìn những vết thương của họ một cách chăm chú nhưng tâm trạng không khỏi rối bời, hoang mang, tự thâm vấn bản thân rất nhiều câu hỏi khác nhau. Kazuma sớm nhận ra một điều mà ngay cả Kozue và Tora cũng chưa chắc nhận thấy. Những vết đen bên ngoài da trông thì như vết cháy xém như bị lửa nung đến tấp nạm, hay bị một dòng điện cao áp chạy ngang qua, hoặc cũng có thể là do bị tạt acid đánh ghen. Nhưng nếu chịu để ý kỹ vùng da xung quanh có một chút tím đặc và vài đường nứt nhỏ, Kazuma đoán được ngay đây chính là dấu vết hoại tử. Không giàu gì nhưng trước đây, Kazuma đã từng được nhìn đến một số vườn quốc gia động vật nổi tiếng nhất thế giới và không ít lần tham gia vào những cuộc cứu chữa cho nhiều loài động vật bị thương. Trong đó, không ít ca Kazuma phải đối phó với những bệnh nhân bị thương nặng dẫn đến hoại tử một vài bộ phận trên cơ thể. May mắn thay, khả năng chữa bệnh của Kazuma đã nâng cao lên một tầm cao mới. Không cần phải tiến hành cắt bỏ bộ phận vẫn có thể chữa được chứng hoại tử ăn mòn thân thể. Nhờ vào tài năng khám bệnh mắt tay ấy, Kazuma đã được công nhận là một trong những bác sĩ thủ y hàng đầu thế giới được cả Liên Hiệp Quốc trao bằng chứng nhận.

Kể lại chiến tích này không phải để khoe mà là Kazuma rất có kinh nghiệm trong những dấu hiệu nhận biết hoại tử như thế này. Chỉ cần nhìn một chút, Kazuma có thể nhận biết được ngay mức độ hoại tử, cũng như những tế bào chết có còn khả năng sống lại hay không. Với con người thì là không thể. Nhưng còn với Chân Tồ thì... hy vọng mọi thứ sẽ không trở nên nghiêm trọng như mình đã lo lắng.

.....

Giữa tiết hai và tiết ba, một khoảng thời gian nghỉ giữa hiệp được gọi là giờ ra chơi. Tranh thủ khoảng thời gian này, các học sinh trong lớp sẽ làm nhiều chuyện khác nhau, một số thì tranh thủ ôn lại bài học trước khi vào tiết thứ ba, một số thì lao đầu vào những cuộc giao tranh khốc liệt dưới căn tin trường chỉ để mua một phần Yakisoba hay Onigiri, nghe nói hôm nay có cơm cà ri đóng hộp ăn liền với nửa giá gốc nên ắt hẳn đang có một trận chiến giành giật đồ ăn khốc liệt lắm. Thật may mắn cho những ai chịu khổ ăn sáng ở nhà xong hay mang cơm hộp lên trường, ngồi ăn ngay tại trong lớp. Và một số thì tranh thủ giờ ra chơi này ngồi đàn đúm với nhau, tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, đúng chất một cuộc sống trung học bình thường. Cũng giống như Tora và Kozue ngày lúc này.

- Thế nào Kozue... sau khi trông thấy bộ dạng của nhóm Chân Tồ như thế. Cậu có còn giữ ý định đánh họ một trận cho hạ dạ nữa không?

Kozue bây giờ chỉ biết ngồi một chỗ, ngậm ngùi tỏ vẻ ân hận trông buồn cười lắm. Đúng là thoát đầu giận quá mất khôn, dự tính sẽ lao tới, đề cổ Hiyama ra hỏi cho rõ cái chuyện kẻ lạ mặt tấn công Kazuma, nếu cần thiết tấn luôn cho một trận bán sống bán chết. Nhưng Kozue làm gì ác đến vậy. Nhìn thấy ba người họ với cái bộ dạng thảm thương không chút cổ lành lặn, Kozue cũng biết xót, cũng biết suy nghĩ nếu mình mà động tay động chân thì sẽ mang hai tiếng “thất đức” mất.

- Nhưng tớ chắc chắn không thể bỏ qua được chuyện này. Đợi sau khi chúng khỏe lại, đích thân tớ sẽ tra hỏi chúng, sẵn tiện làm cho một trận như xương!

- Hà... cậu cứng đầu quá đó nhé Kozue. Mà tại sao họ lại bị thương tích như thế nhỉ? Có một nguyên nhân nào khác khiến cho Chân Tồ phải lãnh chịu lấy vết thương quá đỗi nghiêm trọng như vậy ư? Rút cuộc thì đã xảy ra chuyện gì? Ất hẳn cậu cũng nhận ra được điều gì đúng không Kozue?

- Dù không muốn thừa nhận, nhưng thật sự tờ có cảm giác như mấy tên đó đang cố gấu điểm điều gì. Ngay cả cái chuyện nhỏ tóc hồng kia nghĩ chỉ vì sức khỏe không tốt cũng thật đáng nghĩ. Như thế nào là không tốt? Bị bệnh... hay bị cúm... hoặc có thể là bị tai nạn đến mức liệt giường, nói chung, quá mơ hồ!

- Hm, tờ cũng nghĩ vậy. Giống loài phải nói là bất khả chiến bại như Chân Tổ, thường không dễ dàng gì bị làm tổn thương đến chừng. Trừ khi là thứ gì đó vốn dĩ khác tính với Chân Tổ như thánh giá bạc, tôi, nước thánh hay cọc gỗ. Giống như thánh giá của Kazuma được Ayame nee – san đưa cho làm từ bạc nguyên chất 100% ấy... Theo cậu thì sao Kazuma?

Tora và Kozue tính ngoài cổ lại hỏi ý kiến của Kazuma, nhưng rồi hai người họ chốt ra rằng Kazuma... đã không còn ở bàn của mình từ lúc nào rồi.

- Are, Kazuma – kun đi đâu mất rồi?

.....
.....

Đi đâu ư? Kazuma là người ít vận động, ít quan tâm đến những vấn đề xung quanh, đặc biệt là trong khoảng thời gian cậu ấy phát sinh ra cái tật lười biếng, tham ăn, tham ngủ này. Nếu như cậu ấy chịu rời khỏi bàn, chạy trên tuyến hành lang với tốc độ nhanh nhất của bản thân, chịu tốn mồ hôi sức lực để thực hiện một đoạn đường chạy maratong đến nỗi phải thở phì phò vì mệt mỏi, thì chắc chắn phải có một nguyên nhân nào đấy.

- Shimikaze!

À, ra là cậu ấy đang đi tìm một người, chắc là tìm thấy rồi nên mới cất tiếng gọi thế kia. Hiếm khi thấy Kazuma chạy đi tìm một người khác ngoài Kozue và Tora. Mà khoan, Shimikaze không phải là họ của Hebi sao? Chẳng lẽ người mà Kazuma muốn gặp lại là...

- Shimikaze!

Người con gái có mái tóc trắng được cột thành hai đuôi sát gáy đang đi phía trước, đích thị là Hebi rồi. Nghe tiếng ai đó gọi mình, Hebi chốt quay lại và tròn mắt ngạc nhiên.

- Ku... Kusanagi – kun!

Kazuma đứng lại, vừa thở dốc vừa cố lấy oxy vì mình chạy dừ quá nên thiếu hơi trầm trọng. Nhưng đồng thời, cậu ấy cũng vào ngay luôn vấn đề vì tính tò mò cũng như sự nom nớp lo âu cứ thúc giục bản thân mãi.

- Shimikaze... các cậu... đã xảy ra chuyện gì đúng không? Hoshimiya vẫn ổn đó chứ?

Quả nhiên tên này vẫn chưa chịu buông tha cho Hoshimiya. Định giả vờ quan tâm lấy lòng Hebi để che giấu đi cái mục đích muốn tiếp tục lợi dụng Eri sao? Con người đúng là những sinh vật gian manh đến đáng sợ. Chỉ vì muốn đạt được mục đích mà đánh mất đi cả tính con người cũng như lòng tự trọng bản thân, chẳng từ bất kỳ thủ đoạn nào. Dù cho Kazuma chỉ mới hỏi thăm, chưa kịp làm gì thì Hebi cũng đã tỏ vẻ khó chịu rồi. Cô liếc nhìn Kazuma một chút rồi đánh mặt sang chỗ khác như thể không muốn nhìn cái bản mặt giả ngây giả ngô cấp chuyên gia của Kazuma.

- Eri – chan vẫn bình thường, không sao cả. Chỉ là cậu ấy không được khỏe nên mới phải ở nhà nghỉ ngơi thôi. Chẳng phải tiết đầu tiên, sensei đã giải thích rõ cho cả lớp rồi sao?

- Shimikaze... nói dối...

Hebi có chút chạnh lòng vì hẳn đã đoán trúng tim đen của cô rồi.

- Tớ không quan tâm cậu ghét tớ đến mức nào nhưng nếu muốn nói dối thì cũng nên biết cách lựa lời một chút sao cho nó có sức thuyết phục người đối diện. Cái không được khỏe kia thì nên suy nghĩ trên phương diện nào? Bị ốm, bị tai nạn, bị bạo hành hay là do các cậu bị ép buộc phải chạm vào bạc nguyên chất?

Hebi mở tròn mắt ngạc nhiên.- Cái vết trên mặt cậu, nhìn về bề ngoài thì trông như vết cháy xém như vừa bị tạt Acid, nhưng nếu chịu để ý một chút thì nó đích thị là vết hoại tử của da. Rõ ràng các cậu đã chạm vào bạc nguyên chất giống như cây thánh giá mà tớ đang đeo. Và nếu như các cậu thật sự chạm vào bạc nguyên chất, thì cái không được khỏe của Hoshimiya mà cậu vừa nói có hơi nhẹ quá so với hiện tại rồi đấy. Gì chứ nếu muốn giữ bí mật về chuyện đó, thì chí ít cũng đừng để lộ cái vết thương trên mặt ấy trước một bác sĩ thú y như tớ chứ? Bộ cậu quên mất rằng tớ hành nghề gì tại nhà sao? Hay là cậu đang có ý xem thường tớ?

Thật ra Hebi quên mất rằng Kazuma là một bác sĩ chuyên khám cho động vật tại một phòng mạch của nhà. Chuyện Kazuma làm nghề bác sĩ cũng chỉ có Hebi và Eri biết thôi, Hiayama và Namehari hoàn toàn không hay về việc này. Hơn nữa, Eri cho rằng vết hoại tử trên mặt mình cũng nhỏ thôi, không cần thiết phải băng bó như những vết thương khác nên quyết định cứ để nguyên như vậy.

- Thì sao? Chân Tổ chúng mình có khả năng hồi phục rất nhanh và tốt hơn con người gấp trăm lần, ba vết hoại tử này chẳng bỏ bèn gì cả. Chỉ cần một thời gian ngắn thôi thì da chúng mình sẽ trở lại bình thường. Chúng mình không cần lời khuyên từ một bác sĩ thú y cũng như không cần sự chăm sóc tận tình của bác sĩ thú y đâu!

- Tớ chẳng khuyên, cũng chẳng cần chăm sóc gì cả. Chân Tổ các cậu hồi phục nhanh hơn con người nên tớ chẳng lo mấy. Tớ chỉ muốn hỏi, Eri Hoshimiya thế nào rồi? Tình trạng của cậu ấy có phải... ế hơn các cậu nhiều không?

Tên này chỉ quan tâm đến mỗi Eri mà thôi. Tại sao lại thế? Tại sao biết rằng hẳn chỉ đang giả vờ quan tâm để thực hiện một mục đích nào đó nhưng Hebi lại không thể tìm thấy nét giả tạo trên gương mặt đó. Cái gương mặt không biểu hiện cảm xúc cũng như không hề có chủ tâm ác ý. Hebi chỉ cảm nhận thấy một điều rằng Kazuma... thật sự đang rất quan tâm với Eri. Lẽ nào Kazuma đối với Eri... Không thể nào... dù cho chuyện đó có xảy ra thật thì cũng tuyệt đối không thể được vì...

- Không cần cậu phải quan tâm... Eri – chan... Eri – chan đã có Hiayama – kun bên cạnh rồi nên Kusanagi – kun không cần phải bận tâm. Cứ mặc kệ Chân Tổ chúng tớ đi. Cứ sống theo cái cách sống bất cần đời của cậu đi. Và cũng đừng bao giờ đến gần Eri – chan nữa!

- Shimikaze...

- Tại sao chứ... Tại sao lại phải là Chân Tổ chúng mình? Chân Tổ đã làm gì sai mà phải nhận một cái kết đầy đau thương như thế? Thật sự trong mắt con người, chúng tôi đều là những con quái vật đáng sợ đến nỗi muốn tận diệt ư? Thật quá đáng... thật quá đáng...

- Bình tĩnh chút đi... Shimikaze...

- Dù sao đi chăng nữa, cậu cũng đừng đến gần Eri – chan nữa. Nếu cậu mà còn đến gần... nếu cậu mà còn đến gần... thì Hiayama – kun sẽ rọc xương cậu hầm canh cá lóc đó!

- Rọc xương á...

Nghe đến rọc xương nấu canh cá lóc là Kazuma đã sợ xanh mặt rồi. Nhưng điều đó không quan trọng khi bỗng dưng Hebi quay ngoắt bỏ chạy đi mất.

- Chờ...

Không thể nói hết câu được đâu vì Hebi đã chạy đi rất xa rồi.

.....

- Đúng thế, lúc nào cũng có Hiayama – kun bên cạnh chăm sóc và bảo vệ cho Eri – chan. Hiayama – kun lúc nào cũng bên cạnh Eri – chan nên không cần đến Kusanagi – kun. Phải, không cần phải là Kusanagi – kun vì Hiayama – kun và Eri – chan...

Và như thế, Hebi chỉ biết chạy thật nhanh, chạy thật lẹ với những suy nghĩ ấy hiện hữu trong tâm trí.

.....

Kazuma bị bỏ rơi giữa chừng mất rồi. Nhưng quan trọng hơn là cậu ấy đã lỡ làm cho Hebi nổi giận nữa thì phải. Kazuma tự hỏi tại sao có nhiều người lại ghét mình đến tận xương tủy như thế. Hơn nữa... chuyện mình sẽ bị Hiayama róc xương mang đi hầm canh cá lóc nếu còn bèn mảng đến Eri là thật ư? Kazuma đã từng được Ayame nấu cho ăn món canh cá lóc nhiều lần và cảm thấy nó rất ngon. Cậu ấy đang tự hỏi liệu lấy xương mình đem đi hầm cho ra nước thì liệu hương vị nó thế nào. Hiayama nấu ăn rất giỏi kia mà, nếu cậu ta nghĩ ra được điều đó thì ắt hẳn nó sẽ còn ngon hơn gấp bội phần rồi. Không hiểu sao chỉ mới nghĩ đến thôi, bao tử Kazuma như muốn biểu tình chống đối.

- Yay yay, giờ đầu phải lúc nói về chuyện đó. Mình cần phải hỏi về...

- Hỏi về vấn đề thật sự của bọn tớ đúng không?

Một giọng nói bất ngờ cất lên từ phía cửa sổ bên cạnh. Đích thị là từ cửa sổ bên cạnh dẫn cho đây là lầu hai cách mặt đất độ cao 200 mét. Kazuma cảm thấy hiếu kỳ là lạ nên từ từ bước đến bên khung cửa sổ và nhìn xuống. Nhìn xuống thì cũng có gì đặc biệt đâu, cũng cây cỏ, cũng học sinh học tiết thể dục bên dưới và độ cao đến choáng váng mặt mày thôi. Rút cuộc cũng đâu có ai. Nhưng đây là khi Kazuma không ngờ đến việc có người bắt thỉnh linh nhảy vào từ cửa sổ bên cạnh. Một chàng trai khôi ngô lồn mím cười với mái tóc vàng nhạt.

Kazuma biết người đó là ai, cũng chỉ là một người bạn học chung một lớp thôi nên không cần phải tỏ ra ngạc nhiên.

- Namehari Kobayashi!

- Chính xác, thật mừng khi cậu còn nhớ tên tớ đấy Kusanagi – kun. Thế thay vì cứ phải bắt chuyện với Hebi. Sao cậu không hỏi tớ nhỉ? Tớ thì dễ chịu hơn Hiayama – kun và Hebi nhiều đấy, nói trắng ra thì tớ không ngại trả lời khúc mắc của cậu đâu!

- Vậy thì cho tớ vào thẳng vấn đề luôn. Có phải đã xảy ra chuyện gì đó trên...

- Chắc chắn, Kusanagi – kun, thắc mắc và biết đặt câu hỏi để làm sáng tỏ mọi vướng bận là một điều tốt. Nhưng cũng có những chuyện bọn tớ không thể để quá nhiều người được biết. Hiểu tớ muốn nói gì không?

Nghe cứ như Namehari chỉ muốn nói cho mỗi mình Kazuma thôi. Nhìn quanh nhìn quẩn thì đúng là xung quanh đây có rất nhiều người. Với lại chuyện hai người họ chuẩn bị nói đây... hoàn toàn không nên ở nơi đông người.

- Vậy thì... ra chỗ nào ít người hơn một chút nhỉ!

.....

Theo nguyện vọng của Namehari, hai người họ đã thay đổi địa điểm đến một nơi nào đó ít người hơn. Chuyển đi đâu thì cứ vô tư vì trong trường này thiếu gì chỗ kín đáo cho mấy cặp đôi hẹn hò, diễn hình như dưới một gốc cây có những tán lá xum xuê che bớt đi ánh mặt trời chói chang. Có những con gió thoảng dâng rì rào dịu nhẹ mang theo từng giai điệu du dương từ những chú chim trên cành. Phải... một nơi rất thích hợp cho những cặp đôi, một nơi phù hợp đặc biệt dành cho Chân Tổ. Nhưng thật đáng tiếc vì đây không phải hẹn hò như chúng ta thường thấy.

Hai chàng trai, một Chân Tổ một con nhà khoa học ngồi ở hai đầu kệ đá một khoảng cách vừa phải. Đây là ngụ ý của Namehari vì sợ rằng nếu ngồi sát nhau quá dễ gây ra hiểu nhầm mất. Namehari không muốn mất hình tượng trước mặt người khác, đặc biệt là phái nữ trong trường.

- Thế, Kusanagi – kun thắc mắc chuyện gì về tụi tớ nào!

- Cậu đã biết rồi còn gì. Vết thương của các cậu...

- À, những vết này... không cần phải bận tâm gì nhiều, Kusanagi – kun cứ nghĩ đơn giản là do bọn tớ gây ra lỗi, thì nhận hình phạt là điều hiển nhiên thôi!

- Hình phạt... có phải là do cái thứ vaccine nhằm biến Chân Tổ thành người thường mà các nhà khoa học đang tiếp tục tiến hành?

- Ôi trời, vậy là Hebi đã kể hết cho cậu nghe rồi sao? Cũng đúng nhỉ, nếu tớ không nói, Hiayama – kun lại càng không. Eri – chan còn chẳng chịu nhìn mặt cậu mấy ngày gần đây. Vậy thì chỉ còn lại mỗi một mình Hebi thôi còn gì!

Có nói đùa hay giỡn cợt để giải tỏa bầu không khí hiện tại cũng không có tác dụng gì đâu vì Kazuma thật sự rất chuyên tâm cũng như quan tâm về chuyện đó.

- Đúng thế... hình phạt mà bọn tớ phải gánh chịu, đều bắt nguồn từ chiến dịch đồng hóa Chân Tổ bằng thứ vaccine tiêu hủy cũng như thay thế toàn bộ mã gen trong cơ thể một Chân Tổ như một người bình thường. Nghe thì thật khó tin nhưng điều khó tin nhất chính là nền khoa học của nhân loại hiện nay đã biến những điều không thể thành có thể. Từ trước đến nay, mỗi giai thoại kinh dị chỉ nhắc đến chuyện con người bị biến thành Chân Tổ qua những vết cắn ở cổ. Còn bây giờ, biến Chân Tổ thành người thường, có năm mơ cũng không tin được điều này sẽ xảy đến. Thời thế thay đổi thật ha!

- Liệu như thế có ổn không?

- Ổn hay không ư?

- Khi nghe đến cái kế hoạch này, tớ cũng cảm thấy như nó chỉ là điều vô cùng viễn vông chẳng thể xảy ra. Nhưng quả thật, chính bản thân tớ cũng nhận ra một điều rằng con người... đúng là loài sinh vật đáng sợ. Hay nói đúng hơn là có cho vàng tờ cũng không thể nghĩ ra được việc biến Chân Tổ thành người. Đôi lúc, tớ cũng tự hỏi không hiểu vì sao mình được sinh ra dưới thân phận là con người nữa cơ!

- Ha ha, một con người bình thường nhưng lại thất vọng chính bản thân mình là con người... Cậu thú vị thật đấy Kusanagi – kun!

- Một người biết rõ về chiến dịch này có hỏi trông tớ như không thích cái chiến dịch này trở thành hiện thực, dù cho con người và Chân Tổ có thể chung sống hòa thuận cùng nhau. Riêng bản thân tớ cứ thấy chuyện này nó sai sai thiếu thiếu thế nào. Dĩ nhiên, cùng chung sống không có rào cản ngăn cách là điều quá đối tuyệt vời. Nhưng sao tớ cảm giác như đây chỉ là ý kiến của một phía. Tớ không nghĩ Chân Tổ sẽ chấp nhận chuyện này một cách đơn giản như vậy!

- Uhm, suy nghĩ mọi chuyện một cách thấu đáo không chỉ ở duy nhất một góc nhìn mà còn tự đặt bản thân vào nhiều khía cạnh khác nhau. Người thông minh có hiểu biết luôn có cái nhìn nhận đa chiều rộng lớn hơn nh. Giờ thì tớ đã hiểu lý do vì sao Eri – chan, lại luôn ngưỡng mộ các danh nhân đại tài trong thế giới loài người... *Và cũng hiểu lý do vì sao cậu ấy thường thích bám dính lấy cậu ta thay vì Hiayama... Kusanagi – kun... một người vô cùng thú vị đấy chứ* - Namehari nghĩ thầm.

- Kobayashi nghĩ thế nào về điều này? Chuyện vaccine sẽ giúp Chân Tổ trở thành người thường ấy!

- Suy nghĩ của tớ sao... để xem, Eri – chan đã từng nhận xét tớ là một người dễ tính nên chắc thật là như thế rồi. Thật sự mà nói tớ cũng không đồng tình về chiến dịch đồng hóa này cho lắm. Giống như kiểu tổ tiên ta bị xúc phạm một cách nặng nề ấy. Chúng ta được sinh ra mang dòng máu ông cha để lại. Bỗng dưng giờ đây, một cuộc cách mạng xảy đến biến đổi chúng ta hoàn toàn thành một con người mới. Có thể điều này sẽ giúp ích rất nhiều trong việc hai chủng tộc cùng chung sống một cách hòa thuận yên bình. Nhưng nó cũng mang một ý nghĩa rằng thị tộc Chân Tổ đã phản bội lại tổ tiên, phản bội lại dòng máu Chân Tổ bao nhiêu năm nay. Và dĩ nhiên, nếu hỏi về cá nhân của riêng mình thì tớ... Ừng hộ bất kỳ ý tưởng nào có thể mang hòa bình đến cho cả Chân Tổ lẫn con người, nhưng hoàn toàn không thích cái kế hoạch đồng hóa này một chút nào. Tớ đành phải cho một phiếu chống thôi. Xin lỗi nhé Kusanagi – kun!

- Đầu cần phải xin lỗi. Người phải nói lời xin lỗi là tớ mới đúng. Xin lỗi vì những gì con người đã gây ra trong quá khứ cũng như bây giờ. Nhưng quả nhiên, dù ủng hộ hòa bình đi đến đâu chẳng nữa mà phải đánh đổi bằng cả danh vọng của một chủng tộc, cái hòa bình ấy thật sự không chỉ đúng về có một phía mà thôi. Vậy thì sau cùng, mấy cái vết thương trên người các cậu từ hình phạt nào mà ra thế?

Namehari cất tiếng thờ dài rồi lại phá lên cười trông rất thoải mái.

- Thiệt tình, đã cố tình đánh sang chuyện khác nhưng rút cuộc cậu lại quay về chủ đề này. Cậu không thể bỏ qua vụ này được à?

- Xin lỗi... biết nói thế nào đây nhỉ. Tớ là một bác sĩ thú y nên khi nhìn thấy vết thương của các cậu tớ đã tự đặt câu hỏi chuyện gì đã xảy ra khiến cho các cậu phải nhận lấy một vết hoại tử như thế. Tớ biết Chân Tỏ có khả năng tự tái tạo tế bào rất nhanh nhưng... mà này, Hoshimiya không sao đó chứ? Tuy sensei đã nói cậu ấy phải nghỉ ở nhà vì tình trạng sức khỏe không được tốt nhưng chắc là... cũng do bị cái hình phạt ấy hành động không?

Namehari lặng nhìn Kazuma với ánh mắt tròn đầy sự ngạc nhiên một hồi khá lâu. Bây giờ cậu ấy mới nhận ra một điều rằng Kazuma có vẻ như chỉ quan tâm đến Chân Tỏ nhưng chỉ chú trọng vào mỗi Eri thôi thì phải. Trông mặt thì Kazuma như một người lãnh cảm không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhưng mà tại sao lại là Eri mà không phải một ai khác? Vì Eri là người duy nhất không đến lớp sáng nay ư? Không... trông Kazuma không hẳn vì lý do đó mà hơi thăm lo lắng. Vậy ra nguyên nhân vì sao Hiyama lại tỏ ra phản nộ đến nỗi muốn tấn cho cậu ta một trận ra trò là vì... nhưng liệu có thật không nhì? Bình thường thì linh tính của Namehari cực kỳ chính xác, đoán đâu trúng đấy. Chỉ riêng lần này thì lại cảm thấy có điều gì đó không chắc chắn về Kazuma Kusanagi. Namehari cho rằng nếu bây giờ mình đưa ra và chốt câu trả lời cuối cùng thì kỷ lục linh tính chuẩn xác của mình sẽ tan thành mây khói hết.

- Hình phạt à. Đúng như cậu đang nghĩ đấy Kazunagi – kun. Chúng tớ đã phải đón nhận hình phạt cao nhất chiếu theo luật của thị tộc. Chạm vào thánh giá được chất từ bạc nguyên chất 100% trong vòng 20 phút tối thiểu. Nhưng cậu biết rồi đấy, đầu một trận bán sống bán chết với Hiyama – kun thì cậu hiểu rõ, chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi cũng đủ khiến cho cánh tay cậu ấy bị cháy xém như vừa có dòng điện áp chạy ngang qua. Vậy thử hỏi làm gì có Chân Tỏ nào sống được nổi đến 20 phút đứng đó mà giữ khư khư thánh giá trong tay? Eri – chan chỉ có thể chịu đựng được tầm 3 đến 4 phút là giới. Số thời gian còn lại trong hình phạt được chuyển sang và chia đều cho ba đứa chúng tớ. Vì tớ và Hiyama – kun có Spejas nên chịu đựng được lâu hơn một chút, lấy thêm thời gian của phần Hebi, thế nên mới có chuyện bọn tớ xuất hiện trên lớp khi mặt mũi thân thể thương tích đầy mình thế này đây!

Đúng như những gì Kazuma đã suy đoán. Vết cháy xém, vết hoại tử đó chỉ có thể bị gây ra bởi thiên địch của Chân Tỏ là bạc nguyên chất. Thật kinh khủng, một Chân Tỏ bình thường không thể chịu đựng được cơn đau ấy quá 5 phút. Kể cả khi có đi chẳng nữa, thì cơ thể của họ cũng sẽ bị hủy hoại đến cùng cực trước khi họ kịp nhận ra. Thật đáng sợ, chỉ vì cái thứ này mà...

Kazuma vừa suy nghĩ vừa đưa tay chạm nhẹ vào cây thánh giá bạc mình đang đeo trên cổ.

- Nhưng hà cớ gì Hoshimiya lại phải nhận hình phạt? Chuyện con người muốn đồng hóa Chân Tỏ thì có liên quan gì đến cậu ấy?

- Hiện tại, Eri – chan vẫn chưa tỉnh lại nên chúng tớ chưa thể hỏi gì thêm. Nhưng theo suy tính riêng của tớ thì có vẻ như Eri – chan cảm thấy tội lỗi vì đã tiếp xúc với con người và tiết lộ quá nhiều về Chân Tỏ. Kusanagi – kun, tớ biết trước đây, cậu và Eri – chan đã từng chơi trò lén lút hẹn hò gặp nhau rồi tiến hành một số nghiên cứu. Nói là nghiên cứu nhưng thực chất là cậu muốn tìm thêm thông tin về Chân Tỏ chúng tớ chứ gì!

- Chắc, bị phát hiện mất rồi, Chân Tỏ các cậu cũng đáng sợ không kém!

- Tớ không có ý kiến về chuyện này vì tớ biết Kusanagi – kun chỉ đơn thuần muốn hiểu thêm về chúng tớ. Chỉ là Hebi, Hiyama hay thậm chí là Eri – chan đều cho rằng cậu thu thập thông tin là vì muốn cùng có và chiến dịch vaccine đồng hóa Chân Tỏ. Thế nên Hebi và Hiyama có một chút ác cảm với cậu. Còn Eri – chan thì... có lẽ là tự cảm thấy hối hận vì đã tiết lộ quá nhiều thông tin về thị tộc đối với cậu. Eri – chan là một cô gái hiền lành, tốt tính... và lối suy nghĩ rất đơn giản về cuộc sống. Cho đến khi cậu ấy nhận ra rằng chính lối suy nghĩ trẻ con ấy đã gây nên một tai họa lớn thì cậu ấy lại trở nên nhạy cảm và thiếu niềm tin như vậy. Tuy không muốn phải tố cáo nhưng thật sự Eri – chan như thế này... đều do tiếp xúc với cậu, Kusanagi – kun!

Kazuma như vỡ lẽ nhiều điều. Không chỉ có Eri suy nghĩ đơn giản đâu, mà ngay cả bản thân Kazuma cũng hiểu ra rằng mình sau cùng cũng chỉ là một tên đại nốc khi một lý do đơn giản như thế mà cũng không nghĩ đến. Được mệnh danh là thiên tài này nọ, tính nghĩ mấy thứ lý thuyết thì cao siêu cho lắm vào vậy mà lại không thể thấu hiểu những điều đơn giản xảy ra xung quanh mình. Như thế không phải là ngốc thì là gì.

Kazuma chỉ biết ngồi đó, hai bàn tay đan xen với nhau, đôi mắt cậu ấy trừng xuống mặt đất với vẻ suy tư đầy phiền muộn.

- Vậy ra, vì tớ mà không chỉ Hoshimiya... các cậu cũng bị liên lụy. Thảo nào tớ cứ luôn bị một ai đó hăm dọa cảnh báo luôn phải tránh xa Hoshimiya ra. Quả nhiên mình sẽ bị róc xương mang đi nấu canh cá lóc nếu không chịu nghe theo lời cảnh báo đó nhì!

- Róc xương mang đi nấu canh cá lóc... Hebi thật sự hăm dọa cậu một cách đáng sợ như thế sao Kusanagi – kun...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chiều về, cũng giống như bao con người bình thường khác. Giờ tan trường thì học sinh phải về nhà không được phép la cà ngang dọc để tránh bị kẻ xấu lợi dụng. Nói thì nói thế, cảnh báo thì cảnh báo như vậy nhưng thực chất tình hình này rất an toàn với mức độ an ninh rất cao. Mỗi ngày, cứ đến đúng giờ là có đội tuần tra đi ngang khu vực để kiểm tra xem có điều gì bất thường hay không. Mặt khác, nghe nói một gia tộc nổi tiếng nào đó đã báo hộ cả vịnh biển này nên sẽ không có một kẻ xấu nào dám bén mảng đến gần, đặc biệt là đến gần trường học, nơi tập trung nhiều học sinh nhất. Mà giả sử như có một nhóm côn đồ chẳng may lọt vào thì cũng đến phiên Kozue xử đẹp chúng giống như hồi còn học ở It. Harm Sokyuran ấy mà.

Nhóm bạn Chân Tỏ bao gồm Hiyama, Hebi và Namehari dù muốn dù không cũng phải quay về thị tộc sau khi giờ học kết thúc và trường cũng đóng cửa mất rồi còn đâu. Nhưng không như Namehari và Hebi, ngay khi vừa đặt chân vào lãnh phận thị tộc, Hiyama không về nhà, một phần vì không muốn gặp mặt với ông bố già khó chịu. Trong mắt Hiyama, ông ấy quả là một người bố tệ hại... không, phải nói là dưới cả tệ hại, thật sự là tệ của tệ hại. Tối hôm qua, sau khi phải nếm trải hình phạt và rời khỏi Đại Điện Thần với bao nhiêu vết thương vết tích trên cơ thể. Ông ấy không đến thăm mình đã đành, nay khi vừa về đến nhà, vừa gặp ông ấy trong phòng khách, cũng chẳng thêm một lời hỏi thăm tình hình Hiyama thế nào. Hiyama không thích gặp mặt ông ấy cũng như đã không xem ông như một người cha từ lâu.

Hiyama không về nhà mà đi thẳng đến Đại Điện Thần phần lớn vì lý do khác. Đại Điện Thần có một cổng chính ở phía trước, nơi sau khi bước qua thì người dân trong thị tộc sẽ được diện kiến năm vị trưởng lão. Nhưng có lẽ không nên làm phiền các ngài vì thời gian này là lúc các ngài đang tọa thiền, vậy nên Hiyama quyết định đi cánh cửa nhỏ nằm sát mé bên cạnh Đại Điện. Sát mé bên cạnh chính là phòng dành cho những người bị thương được đưa đến đây nhờ các ngài cứu giúp và phải nằm lại nếu như bệnh nhân ấy không thể về nhà vì nhiều nguyên nhân khác nhau. Hiyama cứ từng bước từng bước một tiến đến căn phòng gần đó. Và khi mở cánh cửa phòng ra thì...

_ A, Hiyama – kun, chào buổi chiều. Mới đi học về đấy à?

_ Dạ vâng, chào buổi chiều, Makoto – san!

Đây là căn phòng, nơi Eri đang nằm nghỉ. Đúng vậy... lý do Hiyama không về nhà ngoài việc không muốn trông thấy bản mặt của bố thì cũng vì Hiyama muốn đến thăm Eri một chút. Nhờ vào những loại thảo dược của các vị trưởng lão nên Eri đã qua được cơn nguy hiểm. Các ngài khi lên án phạt thì thật nghiêm nghị đến đáng sợ. Nhưng sau đó thì các ngài đều cố gắng hết khả năng của mình để cứu chữa cho Eri. Có lẽ Namehari nói đúng, trong thâm tâm, Eri hay tất cả chúng ta đều là những đứa con cực kỳ quan trọng mà các ngài không thể để mất. Cũng giống như điều kiện lúc ấy của Hiyama, nếu là để trừng phạt kẻ phản bội, các ngài hoàn toàn có thể trục xuất cả bốn rời khỏi thị tộc, nhưng các ngài đã không lựa chọn như vậy. Bốn người bạn của chúng ta là những nhân tố không thể thiếu đối với sự tồn vong của thị tộc. Không thể biết được hết tâm nguyện các ngài nhưng phần nào đó, Hiyama hiểu rằng như thế.

Thuốc thì tốt, có hiệu quả tức thì không gây ra phản ứng phụ gì khác. Những vết thương trên cơ thể Eri dần dần bình phục mặc dù không được nhanh đúng theo như khả năng tái tạo tế bào của Chân Tỏ nhưng thật sự... Eri đang khỏe dần lên rất nhiều. Chỉ là không hiểu vì lý do gì mà cho đến thời điểm này cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại. Những người khác có nói rằng thể trạng của Eri đã không sao, nhưng có lẽ chấn thương về mặt tinh thần vẫn chưa được ổn định. Nên để Eri nghỉ ngơi thêm một thời gian và đợi cậu ấy tự tỉnh dậy là tốt nhất. Dĩ nhiên không thể cứ để Eri nằm ở đây một mình mà không ai biết trước chính xác khi nào cậu ấy sẽ mở mắt. Chính vì thế nên Makoto – san, mẹ của cậu ấy đã ở lại, túc trực suốt cả ngày để chăm sóc cho Eri. Cô ấy đã ở đây từ đêm qua cho đến chiều hôm nay. Tình mẹ thật bao la ấm áp, không ngại khó khăn cực khổ bản thân chỉ để lo cho đứa con mà thôi.

_ Makoto – san. Có ở đây suốt từ tối hôm qua rồi, chắc hẳn phải mệt lắm à!

_ Hm, không sao, so với những gì Eri đang phải chịu đựng, nhiều đây đôi với cô vẫn chẳng là gì cả. Cảm ơn vì Hiyama – kun đã lo cho cô... nhưng cô sẽ ổn thôi, không sao đâu!

Liệu có thật là không sao không khi bề ngoài trông có ấy lúc nào cũng cười. Phải nhì, Makoto – san từ trước đến nay, gặp ai cũng đều giữ nguyên nụ cười ấy trên môi. Kể cả khi hay tin người chồng của mình

đã mất tích thì chính cô ấy cũng là người đã nói với cả thị tộc rằng đừng quá lo lắng, nhất định ông ấy sẽ trở về vào một ngày nào đó. Bề ngoài trông Makoto – san lúc nào cũng lạc quan, phần chấn yêu đời, nhưng cái đáng về bên ngoài đó sau cùng cũng chỉ là một hình thức thể hiện trước toàn dân thiên hạ. Nào có ai biết trước được suy nghĩ cũng như cảm nhận thật sự bên trong Makoto – san như thế nào. Không có chống bên cạnh, chỉ còn một mình Eri như một chỗ dựa tinh thần vững chắc trong cuộc sống cô đơn của cô ấy. Dù thật lòng không muốn nghĩ đến nhưng nếu chẳng may Eri có mệnh hệ gì thì... nụ cười của cô ấy e rằng sẽ không xuất hiện trên đôi môi đó nữa.

_ Makoto – san, cháu sẽ ở đây canh chừng Eri. Vậy nên cô tranh thủ về nhà nghỉ ngơi một chút đi cho khỏe!

_ Eh, không cần đâu, thật sự làm phiền Hiyama – kun quá. Với trách nhiệm của một người mẹ, ở bên cạnh chăm sóc cho con gái mình là điều cần phải được ưu tiên hàng đầu!

_ Thế thì với trách nhiệm của một người mẹ, cô cần phải coi trọng sức khỏe của mình nhiều hơn. Nếu như sức khỏe của cô không được tốt thì làm sao có thể chăm sóc được Eri? Cứ cho rằng Chân Tò chúng ta khỏe hơn là người thường kia gấp trăm lần nhưng cũng không vì thế mà ta lo là mất cảnh giác được. Makoto – san, cháu sẽ ở đây canh Eri, cô cứ về nhà đi. Rồi đến tối cô đến thay ca cháu cũng được mà!

Hiyama đã có lòng lo lắng, đã nói thế thì Makoto – san cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Mặc dù thật sự không muốn rời xa cô con gái chút nào nhưng Hiayama nói đúng... có lẽ Hiayama cũng đã nhìn thấu được cái mặt nạ hay cười của mình rồi cũng nên. Có lẽ cậu ấy cũng thấy được cái đáng về một môi vì không ngủ suốt cả đêm rồi.

_ Hiyama – kun... xấu tính thật đấy... Vậy cô về nhà một chút. Đến tối cô sẽ lại lên. Trong thời gian này, làm phiền cháu nhé Hiayama – kun!

_ Vâng, Makoto – san đi đường cẩn thận!

.....

Cuộc sống này nó luôn biến đổi như thế đấy. Khi không đang yên đang lành thì tự dưng lại phải hứng chịu lấy những thứ gì đâu không. Nhưng có lẽ đó cũng là ý muốn, là thử thách mà thiên Chúa đã đặt ra cho Chân Tò chúng ta như muốn kiểm chứng xem những đứa con của ngài đã trưởng thành đến đâu. Nếu có thể dùng một lời so sánh ví von như thế thì với vị trí là một trong những đứa con của ngài, Hiayama phải làm gì trong tình thế này đây?

Hiyama lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh và lặng nhìn Eri còn đang say giấc nồng trong cơn mơ tuyệt đẹp nào đó... Dễ thương thật, cứ như một nàng công chúa đang chờ đợi một chàng hoàng tử đến đánh thức bằng một nụ hôn vậy. Nhưng khi nhận đến hoàng tử thì không hiểu sao Hiayama lại nghĩ ngay đến cái bản mặt phề phề của Kazuma, càng nghĩ thì càng thấy tức tối như muốn đâm thủng cây cột ở giữa nhà. Tại sao cái mặt đó luôn xuất hiện vào những thời điểm không đúng lúc kia chứ, thật tức chết nà.

Nhưng tại sao Eri lại phải vì cái gã đó để rồi tự làm khổ bản thân như thế này? Vì tên đó là Einstein mà Eri thường ngưỡng mộ và gọi tên suốt sao? Nếu quả thật chỉ vì như vậy mà đánh đổi hết hạnh phúc cũng như nụ cười của chính bản thân mình thật không đáng. Phải... con người và Chân Tò, không nhất thiết cứ phải sống chung với nhau. Một khi đã là kẻ thù từ mấy đời mấy kiếp thì dù cho trong thị tộc chỉ còn lại một Chân Tò trút hơi thở cuối cùng thì con người và Chân Tò sẽ mãi là kẻ thù không đội trời chung. Đúng... cái thứ được gọi là chung sống hòa bình với nhau, chỉ là một lời suy nghĩ ầu trĩ tằm thường khi ai đó đã quá sai lầm khi đặt niềm tin vào loài người đầy mưu mô xảo trá mà thôi... Hiayama đã luôn nghĩ như thế và cho đến giây phút này, lòng thù hận con người trong cậu ấy vẫn không hề thuyên giảm. Nhưng suy cho cùng thì đây cũng chỉ là cách nghĩ của riêng bản thân cậu ấy. Thế còn Eri thì sao? Liệu có ổn không khi một người thích chung sống với con người như Eri nhận ra rằng con người và Chân Tò không thể đến được với nhau? À hẳn Eri đã phải kìm nén nhiều lắm... ắt hẳn đây là khoảng thời gian khó khăn nhất đối với Eri... Cô ấy... thật là một cô gái mạnh mẽ còn hơn cả Hiayama nữa.

_ Oi Eri, oi oi... dậy đi nào, cậu mà còn ngủ nữa là Makoto – san sẽ lo lắng lắm đấy. Thế nên nếu nghe thấy tiếng của tớ thì mau chóng dậy đi!

Vừa nói, Hiyama vừa dùng ngón tay chọt chọt vào má Eri. Hm, đùa thế cho vui thôi chứ làm gì có chuyện chỉ vài câu gọi đơn giản không chân thành như vậy mà nàng công chúa chịu mở mắt rồi khỏi giấc mơ của mình được. Trông cái mặt tận hưởng khi đang ngủ kia. Nếu bỏ hết mấy cái vết thương trên người ra, thì nhìn vào đó, đó ai biết được rằng Eri đang bị thương đấy. Một giấc ngủ miên man, ngon lành, say giấc nồng hết nực nức đã bao ngày cô ấy không được ngủ rồi.

Trong mắt Hiyama, Eri giống như một cành hoa mong manh yếu ớt cần được bảo vệ. Hiyama luôn tự nhủ với bản thân rằng mình phải có trách nhiệm bên cạnh bảo vệ Eri. Nhưng cho đến phút cuối, cậu ấy cũng không thể làm được điều đó. Lần đầu tiên trông thấy Eri đau đớn khi chạm vào thánh giá bạc, trái tim Hiyama như co thắt lại từng cơn. Nó còn đau hơn việc chạm vào bạc nguyên chất gấp trăm ngàn lần. Cái cảm giác bất lực không thể bảo vệ được người quan trọng đối với mình cũng giống như cái ngày mình phải chứng kiến người mẹ trở về với thiên đường. Nếu như Hiyama tỏ ra phản nộ giận dữ, thì cũng không hẳn là do Eri và Kazuma, mà nhiều khi là do cậu ấy cảm giận chính bản thân mình vẫn còn quá yếu đuối. Phải... vì mình quá yếu đuối nên mới để cậu ấy bị thương... Chỉ vì mình yếu đuối mà khi ấy Eri đã...

.....

_ Hiyama – kun, cậu đến rồi à!

Hiyama giật mình mở tròn mắt khi có ai đó vừa cất tiếng gọi tên mình. Cậu ấy nhanh chóng đánh mắt sang phía cửa thì trông thấy...

_ Hebi, Namehari. Hai cậu cũng đến à?

_ Uhm, mình nhận trách nhiệm ghi chép đầy đủ trên lớp và mang về cho Eri kia mà. Nên bọn mình chỉ về nhà thay trang phục rồi đến đây ngay!

_ Vậy à... phải nhì, điều đơn giản như thế mà tớ lại quên bồng đi mất!

Đôi lúc Hiyama cũng thuộc dạng mải chuyên tâm đến chuyện gì thì cũng quên mất đi vài thứ xung quanh. Mà không phải mỗi mình Hiyama đâu, bất cứ ai có tâm trạng cũng đều xử sự như thế là bình thường. Nhưng có lẽ ý tưởng nhỏ gặp nhau, việc Hiyama đến đây không nói cho Hebi và Namehari biết. Để rồi cuối cùng thì ba người bạn lại quay quần bên nhau. À... không phải ba, mà là bốn chứ nhì. Dù ai còn tỉnh ai còn ngất, nhưng điều quan trọng là bốn người bạn lại bên nhau như những ngày xưa. Điều đó chẳng phải rất tuyệt vời ư?

.....

Đó là về những người bạn Chân Tò cư ngụ tại một thị tộc ẩn sâu bên trong khu rừng và đồi núi đầy chạm bẫy cheo leo hiểm trở. Vậy còn những người bạn vốn dĩ là người bình thường thì thế nào? Cùng quay một chút sang nhà chàng trai trẻ mang tên Kazuma Kusanagi một chút chứ nhì.

Hiện giờ thì Kazuma đang... À khoan nói đến Kazuma, kể lại một chút diễn biến bên ngoài ngôi nhà cậu ấy vì bây giờ đang có một sự việc hết sức buồn cười tưởng đùa nhưng hoàn toàn là sự thật. Trước cửa nhà cậu ấy, có một đàn chó một đàn mèo xếp thành hàng dài đứng dọc theo vách tường nhà. Chó thì đứng ngay bên dưới, mèo thì đứng trên thành tường, sóc và cú rừng không biết từ đâu đậu rất nhiều trên những cành cây trong thị trấn, ngay cả những loài động vật chưa từng xuất hiện là gấu cũng nằm mai phục sẵn trước cửa nhà Kazuma, khiến cho cả tuyến đường ấy bị phong tỏa tron tui, nộ bất xuất ngoại bất nhập. Biết bao nhiêu người đi ngang qua tuyến đường đó trông thấy con gấu nâu nằm một đống đều không khỏi hoảng hồn sợ hãi. Họ có liên lạc với cảnh sát trong thị trấn nhưng cũng may nhờ Ayame can thiệp nên con gấu đó không bị bắt. Chẳng là con gấu ấy, thì thoảng vẫn thường hay xuống núi, đến từng nhà, lục lọi thùng rác kiếm thức ăn và hay để lại một đồng hồ đồng cho người chủ khi sáng hôm sau tinh dậy thấy một bãi chiến trường ngay trước cửa nhà. Mọi người trong trấn cũng bắt đầu tuyên truyền và tìm cách bắt kẻ phá phách mỗi đêm nhưng khổ nỗi con gấu này khôn quá. Giống như kiểu nó biết khi nào người trong trấn lung sục bắt thì nó lại trốn trong lãnh phận của thị tộc Chân Tò. Nó biết mình sẽ an toàn ở đây vì con người không được phép tiến sâu hơn vào ranh giới lãnh phận của thị tộc Chân Tò. Còn ngày nào mà thấy êm êm thì nó lại xuống núi lục thùng rác cho bồ ghét. Con gấu đó chỉ lục thùng rác để tìm đồ ăn, chứ hoàn toàn không phá phách, gây thiệt hại gì cho cuộc sống của con người. Chỉ là họ cảm thấy phiền chút đỉnh khi cứ phải dọn dẹp đồng hậu quả do nó làm ra thôi. Cho đến một ngày nó chuyển mục tiêu sang nhà Kazuma vì thấy cái thùng rác trước cửa sao mà lung linh quyến rũ quá. Nó đã thung thủ chạy đến chỗ cái thùng rác trong buổi đêm không có ai lảng vảng ngoài đường nhưng không may cho nó là anh bạn chim ưng Philippine mà Kazuma nhận nuôi hộ đã từ trên cành cây trước cửa, bỏ thẳng xuống và đánh nhau với con gấu một trận. Vì ồn ào bên ngoài, thêm tiếng chó sủa, mèo kêu, tu hú gáy dừ quá nên Kazuma và Ayame có chạy ra xem thử. Ra đến nơi thì hai chị em chỉ biết nhìn nhau cười một cách miễn cưỡng khi trông thấy cả gấu cả chim ưng đều nằm đo ván dưới đất. Hai con quý này vừa có một trận đánh kinh hoàng và kết quả bất phân thắng bại. Sau trận chiến buồn cười ấy, Kazuma đã chữa trị cho con gấu, còn Ayame đã lấy đồ ăn trong nhà ra cho nó. Rồi dần dần, một thứ tình cảm này nở giữa con gấu với hai chị em nhà Kusanagi một lúc một lớn dần hơn. Kể từ dạo đó, số lần con gấu xuống thị trấn bắt đầu ít đi, từ 3 ngày một tuần thì giờ chỉ còn 1 ngày một tuần và toàn đến nhà Kazuma xin đồ ăn vào những lúc ít người nhất thôi. Nó đến vào ban đêm và cũng rút về rừng ngay trong đêm sau khi được một bữa no căng bụng. Bây giờ có thể nói, nó thân với Kazuma đến mức nằm trước cửa nhà cậu ấy từ ngày này sang ngày nọ mà chẳng thèm quan tâm sợ rằng con người sẽ làm hại nó.

Thế nguyên nhân do đâu mà cái đám động vật từ thú nuôi đến thú rừng đều tập trung hết xung quanh nhà Kazuma? Câu trả lời là do đêm hôm qua, cái đêm mà Kazuma bị một tên lạ mặt bắt chọt tấn công bị thương ấy. Ngay sau vụ đó, không hiểu thông tin truyền miệng từ con vật này đến con vật khác như thế nào mà toàn bộ chó mèo trong thị trấn, hay bất kể những con vật vốn dĩ sống trong rừng đã từng được Kazuma cứu chữa, đều tụ tập về đây, trà on bằng cách tự nguyện trở thành vệ sĩ canh cửa 24 trên 24 không lấy lương cho cậu ấy. Bây giờ, những ai không phải người nhà Kazuma thì tuyệt đối không được bước đến gần. Ngay cả người giao báo, giao sữa, giao thư mỗi ngày, muốn hoàn thành nhiệm vụ thì đều thông qua con chó con mèo, cứ giao hết đồ cho bọn chúng, tự khắc chúng sẽ mang vào cho Kazuma

rồi cũng tự khắc tội nó tiền khách về... Kazuma có tay nghề với động vật như thế đấy. Được biết nhiều động vật quý mến. Sức ảnh hưởng của cậu ta đối với động vật thật khủng khiếp.

.....

Cũng nhờ vào việc Kazuma bị bắt ngờ tấn công hôm qua mà giờ đây được nguyên một đội hộ vệ động vật. Bên ngoài có chó mèo canh gác cấm không cho bất cứ ai rẽ ngang rẽ dọc vào ngôi nhà này. Ngay phía trước cửa lại có nguyên con gấu nâu nằm chinh inh lăm bức tường thành bảo vệ kiên cố, muốn vào nhà thì phải bước qua xác con gấu trước. Trên cây có sóc, cú rừng và nhiều loài chim khác. Trong sân vườn thì toàn nhím, chuột trĩu, họ nhà chuột, tính luôn chuột cống và chuột nhắt chạy rông trong nhà cũng từng được Kazuma phát hiện ra một ổ và cho đồ ăn cũng như chỗ trú thân vài bữa. Nhà có chó, có mèo, có chuột, có chim, có sóc, đủ thứ mà cái hay ở đây là chúng không hề gây gổ với nhau. Phải công nhận một điều là Kazuma ngoài việc lấy lòng động vật mà còn có khả năng giữ hòa khí giữa chúng rất tốt... Nhưng dù nói gì đi nữa, một ngôi nhà có nhiều động vật như vậy thì cũng có chút ồn ào. Ngay cả quyền riêng tư cá nhân cũng không có nữa. Diễn hình như việc đang ngồi xem ti vi dưới phòng khách thôi mà Kazuma cũng bị anh chàng chim ưng Philippine đầu ngay bên cạnh giám sát.

Động vật thì nhiều, nhưng được cái chúng phân biệt phân biệt ai là người đáng tin cậy, ai là người thân của Kazuma. Chẳng hạn như Ayame, Kozue và Tora ấy. Chúng biết ba người họ là cực kỳ thân với Kazuma nên không cấm cửa này nọ. Chúng vẫn để họ vào nhà như bình thường... chỉ là Kozue cảm thấy nó không được bình thường cho lắm. Đứng trong bếp cùng Ayame lo bữa tối, Kozue không ngừng thờ dài ngao ngán khi thì thoảng lại có con sóc hay con chuột chạy tít trong nhà ra ngoài sân, hay thậm chí đang thái củ cải mà lại có con rùa bò thể nào được lên đến tận bếp.

_ Kazuma, cậu chịu trách nhiệm cái lũ này còn gì. Nói tội nó thế nào để tội nó quay về đi có được không? Cứ thế này mãi là làm phiền đến nhiều người lắm!

Nói phiền nhưng riêng bản thân Kazuma lại thấy cũng đâu có gì phiền là đâu. Có lũ này ở trong nhà khiến cho căn nhà trở nên đông đúc vui vẻ hơn nhiều chứ. Và đặc biệt là được ở bên cạnh những con vật yêu quý mình, cảm giác rất thích thú và vô cùng ấm áp.

_ Tớ thì không có vấn đề gì nhưng Kozue nói đúng đấy Kazuma. Biết rằng chúng chỉ muốn bảo vệ cậu sau tất cả những gì đã xảy ra nhưng... người dân trong thị trấn bắt đầu gặp nhiều chuyện phiền phức lắm. Thế nên, cậu chịu khó nói tội nó rút quân đi nhé!

Hm, Tora cũng đã nói thế thì xem như không còn sự lựa chọn nào khác. Kazuma quay sang chú chim ưng Philippine đang đứng bên cạnh mình, thì thầm vài câu nhỏ gì đó. Ngay lập tức, con chim ưng sai đôi cánh rộng, bay thẳng ra bên ngoài qua khung cửa sổ. Nó bay vòng vòng quanh nhà với tiếng kêu của loài chim săn mồi. Đó là một hình thức giao tiếp giữa những con vật với nhau, nhờ thế mà từng con chó từng con mèo lần lượt rời khỏi nhà Kazuma, trở về nhà cùng chủ của chúng. Sóc, nhím và cú cũng trở về rừng xem như đã hoàn thành được nhiệm vụ. Mấy con chuột nhắt chuột cống cũng quay về nơi cống ngầm mà không cần phá bất cứ thứ gì, chuột trĩu cũng chui tọt xuống lòng đất đi mất, để lát nữa Ayame ra làm lại cái vườn đầy lỗ của chúng. Ngay cả con gấu nâu cũng từ từ đứng dậy bằng hai chân rồi trở về núi một cách ưỡ ỏi chậm chạp. Cảm ơn tội nó nhưng giờ thì Kazuma sẽ không sao nên cứ yên tâm về nơi chúng thuộc về đi nhé. Bây giờ, bên cạnh Kazuma chỉ còn lại con chim ưng Philippine đáng tin cậy và vài động vật hiện đang sống nhờ nhà Kazuma.

_ Kazuma, cậu thật sự rất có tài trong chuyện điều khiển thú vật đấy nhé. Hay sau này vào rạp xiếc huấn luyện sư tử đi. Biết đâu cậu cũng thuần hóa được sư tử thì sao?

Đó là lời đề nghị của Tora, Kazuma bắt đầu suy nghĩ và nghĩ nó cũng hay hay.

_ Ồ, ý tưởng có triển vọng đó chứ. Từ lâu, tớ cũng muốn được chữa bệnh cho sư tử xem nó như thế nào. Chắc là thú vị lắm!

_ Nay Tora, đừng có xúi Kazuma làm mấy chuyện dơ người trên trời linh tinh như thế chứ!

Kazuma không phải người yêu thích động vật. Nhưng cậu ấy cũng không phải là ghét chúng. Chỉ là thích cái cảm giác được khám bệnh cho chúng rồi được chúng vây quanh cho ấm thế thôi. Trách nhiệm của một bác sĩ, Kazuma phải chăm sóc những bệnh nhân một cách tận tình, chăm sóc cho những con thú hoang cho đến khi có ai muốn đến nhận nuôi chúng hoặc thả chúng về rừng. Kazuma nhẹ nhàng mang con thằn lằn có điểm quý hiếm đặt vào chiếc lồng kính để ngay góc tường gần chỗ cửa sổ kính. Phải rồi, ngoài phòng khám thì ngay trong nhà Kazuma cũng có nuôi một vài con thú làm cảnh. Có vẹt xám Châu Phi, có trăn rắn, có thằn lằn cổ diêm và vài con vật quý hiếm khác được gửi về từ nhiều nơi trên thế giới nhờ Kazuma chăm sóc, nhưng chẳng hiểu sao cho đến giờ vẫn chưa có ai đến nhận chúng về, vậy nên Kazuma đành phải nuôi com chúng từ đó đến giờ cũng được gần 1 2 năm. Vì mấy con này thuộc dòng quý hiếm nên Kazuma cũng không thường xuyên thả chúng đi long nhong trong nhà. Nhưng đôi lúc, không hiểu bằng hình thức gì, mặc dù cho Kazuma đã đóng chuông cẩn thận mà chúng vẫn bò ra được. Có hôm vừa ngủ dậy, Kazuma đã trông thấy con trăn găm nằm kê cận bên mình từ lúc nào không hay. Vì thân hình nó nặng quá nên Kazuma ra lệnh cho nó tự trở về chuồng kính, thì y như rằng nó tự thân làm ngay một cách vâng lời ngoan ngoãn. Những con vật ở đây sau khi qua tay thuần hóa của Kazuma đều nghe lời Kazuma răm rắp không dám cãi dám cưỡng. Đó là cũng là một trong những cái tài của Kazuma.

.....

Nhưng thôi, ngưng vụ sức vật cũng như động vật ở đây được rồi. Điều quan trọng bây giờ là Kazuma kia. Đứng ở trong bếp, Ayame thoảng đề ý thấy Kazuma có điều gì đó trầm tư hơn hẳn. Dù rằng về mặt bên ngoài của Kazuma là một khuôn khổ không thể thay đổi, nhưng là một người chị cùng chung máu mủ huyết thống, Ayame hiểu rõ tưởng tận đứa em trai mình hơn Kozue nhiều. Có những điều Kozue có thể thấy, và cũng có những điều không thể. Ayame lại là người nhìn được ra những điều không thể đó. Nếu thật sự Kazuma có chuyện gì thì cứ việc nói ra thôi, hay tại vì...

_ Kozue, Tora – kun, chị muốn nhờ hai đứa chút chuyện nhỏ. Chị muốn làm Imagawayaki nhưng lại không đủ trứng và khoai tây. Thế nên hai đứa đi mua giúp chị được không?

_ Imagawayaki, Ayame nee – san muốn làm nó cho trắng miệng sau bữa tối ư?

_ Phải rồi, sau bữa tối, chúng ta sẽ có Imagawayaki. Chị chuẩn bị xong khâu sơ chế rồi nhưng lại thiếu mất nguyên liệu. Hai đứa đi mua giúp chị nhé!

_ Vâng, bọn em đi rồi sẽ về ngay. Ayame nee – san chịu khó đợi một chút!

_ Uh, hai đứa đi đường cẩn thận!

Ayame thật sự đang có ý định sẽ làm Imagawayaki cho trắng miệng sau bữa tối, nhưng do thiếu nguyên liệu cần thiết nên cô nhờ Kozue và Tora chạy ra siêu thị mini gần nhà mua giúp. Đây hai đứa ra ngoài cũng là một dụng ý của Ayame. Để bây giờ trong phòng chỉ còn lại duy nhất hai chị em, Ayame mới hỏi.

_ Kozue và Tora – kun không còn ở đây nữa. Nếu em có chuyện gì muốn tâm sự thì bây giờ là thời gian thích hợp nhất đấy. Và chị sẽ lắng nghe nếu em muốn!

_ Onee – chan!

Điều Kazuma đang cất giấu trong lòng đang cần một người để tâm sự thì có nhiều lắm. Phải, nếu như muốn tâm sự với Ayame thì đây là thời điểm thích hợp nhất vì hai người kia hiện không có ở nhà. Điều mà Kazuma muốn nói...

_ Onee – chan, tháng sau em nuôi thêm dơi tai nhọn có được không?

_ Tùy em, nếu là dơi thì phải mua thêm lồng để nuôi đấy, nếu không thì chúng sẽ chọn những nơi tối thấp như gác xếp mái đình cư mất. Đến lúc đó thì dọn dẹp mệt mỏi lắm!

_ Uh, đúng là phải chuẩn bị vài thứ nếu muốn nuôi dơi trong nhà. Chúng mà trốn trong bóng tối rồi bất ngờ bay xô ra thì chỉ có nước ngã đập mộng!

Đây là chuyện mà Kazuma muốn nói, rồi còn tỏ ra suy nghĩ hoài nghi về nó sao? Chẳng biết cậu ta đang thật sự nghiêm túc hay đang giỡn chơi nữa.

_ Kazuma, nhà mình nuôi nhiều con vật rồi vẫn chưa đủ sao? Mà lý do gì lại khiến em muốn nuôi thêm dơi tai nhọn vậy?

_ À, chẳng là em chơi Pokemon, có bắt được một con Onvern thuộc tính bay và rồng. Em thấy Onvern ngẫu nhất trong bộ hệ rồng của Gen này nên có lên mạng tìm kiếm thêm thông tin, thì biết Onvern lấy hình tượng từ loài dơi tai nhọn và vài tập phẩm linh tinh khác. Chính vì thế, em bỗng dưng nổi muốn nuôi thử, sẵn tiện nghiên cứu kỹ hơn về loài dơi này ấy mà!

Đạo gần đây, Kazuma chỉ biết ăn và ngủ, rồi thì lại chơi game. Kazuma toàn viện lý do làm xong hết tất cả các công trình nghiên cứu nên không có việc gì làm, sinh ra tính chây lười. Giờ thì hiếm có thứ gì khiến Kazuma trở nên mê mẩn đến mức dành trọn thời gian ra để nghiên cứu. Lần này thì thằng bé đang muốn nuôi dơi để giết thời gian hết sức rảnh rỗi của mình đây ư? Ayame vẫn cảm thấy Kazuma vẫn còn ẩn ý gì sau câu nói vừa rồi. Nó có khá nhiều điểm kỳ lạ. Một trong những điều kỳ lạ nhất đó chính là trước giờ, Kazuma không hề chơi game và không thích đụng tay vào thứ được gọi là game chút nào. Vậy mà nó sẵn sàng tự chi tiền ra mua một cái máy Nintendo 3DS ngồi miệt mài như vậy, chứng tỏ Kazuma đang gặp phải một vấn đề khác khiến cho bản chất của Kazuma bị thay đổi.

_ Kazuma – kun, chị biết em có bản tay huấn luyện động vật rất thần kỳ. Nhưng không phải bất cứ con gì cũng nghe theo em. Rồi sẽ có một ngày em gặp được một con vật không những không theo em mà tệ nhất sẽ còn quay lại cắn em. Kazuma – kun, chị không có ý kiến gì nếu em muốn nuôi thêm động vật nhưng cũng phải thật thận trọng. Doi... tưởng chừng như đơn giản, nhưng nếu không cẩn thận thì chúng sẽ gây hại ngược lại em đấy!

_ Phải nhì... không phải loài vật nào cũng sẽ nghe theo mình. Onee – chan nói đúng, nghĩ đi nghĩ lại thì em... chẳng có duyên với doi tí nào. Bất cứ chủng loài gì thuộc họ hàng với doi, mỗi khi trông thấy em là đều ghét cay ghét đắng đến mức muốn tấn công em một trận cho ra trời rồi. Tuy buồn nhưng đành lòng thay khi điều đó hoàn toàn là sự thật!

Nghe cách nói chuyện vì von so sánh về doi là Ayame đoán ra được ngay. Đã xảy ra chuyện gì đó giữa Kazuma với những người bạn Chân Tổ học chung lớp rồi. Chắc chắn một trăm phần trăm là đã có cái nhau hay xích mích gì đó. Hay, chuyện con nít thì phải tự để chúng giải quyết với nhau thì mới ổn thỏa. Người lớn cũng có những chuyện không thể chen ngang một cách tự tiện như vậy được. Nhưng qua mấy câu nói vừa rồi chứng tỏ cho thấy một điều rằng dù không được lòng trong mắt Chân Tổ, Kazuma vẫn muốn được kết bạn với họ, cũng giống như việc Kazuma muốn nuôi thêm doi giống với những con thú khác vậy.

_ Onee – chan, chị thật sự không còn thắc mắc về bố mẹ ruột của chúng ta là ai sao?

_ Gì đây Kazuma – kun? Tự dưng em lại đề cập đến chuyện đó là thế nào? Chẳng phải chị em ta đã nhất quán với nhau rằng sẽ không nói lại chuyện này nữa ư? Sao bỗng nhiên em lại hiếu kỳ với vấn đề này quá vậy?

_ Onee – chan, nếu như sau này chị phát hiện ra một điều mà từ trước đến nay chị cũng không hề nghĩ tới. Giả sử như... chỉ là giả sử thôi, nếu như Onee – chan tìm thấy bố mẹ ruột và phát hiện ra rằng họ không phải người bình thường. Họ là một cặp đôi Chân Tổ rồi sinh ra hai chị em mình cũng mang dòng máu Chân Tổ...

_ Kazuma – kun, em nói như thế đã biết bố mẹ ruột chúng ta là ai không bằng. Không lẽ... hiệu trưởng Tsubame đã nói gì đó cho em và chúng ta thật sự là con của Chân Tổ?

_ Không... em chỉ nói là giả sử thôi mà. Nếu như chúng ta may mắn mang dòng máu Chân Tổ và cho đến một ngày, cấp trên muốn chị phải biến thành một người bình thường bằng những thí nghiệm của chính bản thân chị. Vậy thì trước hoàn cảnh đó Onee – chan sẽ làm gì?

_ Làm gì ư? Thế Kazuma – kun muốn chị phải làm gì?

_ Em không biết thì mới hỏi chị mà. Sao chị lại hỏi ngược lại em? Onee – chan có định làm theo lệnh của cấp trên, tự biến bản thân mình thành người bình thường không?

_ Đương nhiên là chị sẽ tự động xin nghỉ việc!

Ayame đã trở lại ngay sau đó mà không cần thêm thời gian để suy nghĩ. Chị ấy trả lời một cách dứt khoát khi trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi và vẻ tinh táo hoàn toàn nghiêm túc trên gương mặt.

_ Chị không thể sống và làm việc trong một tập thể có tư tưởng phân biệt giữa con người và Chân Tổ như vậy. Tự nhiên khi không đang yên đang lành lại phải tự thay đổi bản thân mình chỉ vì ý muốn của người khác. Là ai chứ nếu là chị thì chị sẽ xin nghỉ việc ngay lập tức để khỏi phải nghe lời ra tiếng vào. Hơn nữa, bố mẹ mình là Chân Tổ, sinh ra mình mang dòng máu Chân Tổ. Nay bắt mình phải tự biến mình thành con người, thế thì có khác gì mình quay lưng với chính đáng sinh thành của mình. Dù cho công việc đó có tốt đến đâu, lương lời hấp dẫn đến thế nào, nhưng nếu phải đánh đổi bằng những người thân trong gia đình mình thì chị không cần. Đó chính là câu trả lời của chị, Kazuma – kun!

Câu trả lời của Ayame cũng giống như với Namehari bên thị tộc Chân Tổ và cũng không khác gì câu trả lời của mình khi nói với hiệu trưởng It. Harm Sokyuran. Đúng là hai chị em ruột cùng chung huyết thống, chẳng khác chi hai chị em song sinh có cùng suy nghĩ, cùng một quyết định. Nhưng có điều...

_ Bất chấp mọi thứ để được làm điều mình mong muốn. Chẳng lẽ cuộc sống này đơn giản như thế sao Onee – chan?

_ Dĩ nhiên là không rồi. Nếu thật sự cuộc sống này đơn giản như những gì ta muốn thì chẳng phải đã không tồn tại cái rào cản ngăn cách giữa con người và Chân Tổ sao? Tuy không hề đơn giản, nhưng chúng ta hoàn toàn có thể lựa chọn cách chúng ta sống như thế nào mình muốn. Chị... không biết bố mẹ ruột của chúng ta là ai. Và giả sử như nếu có một ngày tìm thấy họ và phát hiện ra mình mang trong mình dòng máu Chân Tổ như em đưa ra ví dụ, thì chị cũng sẽ không thay đổi quyết định đó. Kazuma – kun, theo em thì khoa học tồn tại vì lý do gì?

_ Vì để tìm lời giải đáp cho những điều mà thế giới chưa thể lý giải được. Để cho con người biết đến bản chất của những sự việc hiện tượng siêu nhiên thực hư nó như thế nào?

_ Những điều đó đều là những kiến thức em được học ở It. Harm Sokyuran đúng không Kazuma? Chính vì cứ chăm mải vào những lý thuyết suông ấy mà chị mới quyết định rời trường giữa chừng. Kazuma – kun, ai mà không biết khoa học tồn tại là để mình chứng những điều khó lý giải của cuộc sống, nhưng nếu cứ bám mãi vào cách nghĩ ấy thì cuộc đời em thật sự rất buồn chán và tẻ nhạt. Trước tiên, em phải tự hỏi bản thân mình rằng mình cống hiến cho khoa học vì điều gì? Trừ sở thích bản thân ra thì liệu có còn nguyên nhân nào khác không Kazuma?

_ Một nguyên nhân khác ư?

_ Nếu như người được hỏi câu đó là chị. Thì chị sẽ trả lời rằng: mình cống hiến là vì muốn người khác được hạnh phúc. Thomas Edison, Isaac Newton, Charles Darwin hay thậm chí là Albert Einstein, những danh nhân trong lịch sử đã có công cải tiến, đưa xã hội nhân loại phát triển, cũng chỉ vì muốn thay đổi cuộc sống, thay đổi số phận, và cũng là vì sự hạnh phúc của người khác. Kazuma, khoa học tồn tại để mang đến nụ cười và niềm hạnh phúc cho nhân loại, cho tất cả mọi người. Vậy thì nếu như những cống hiến ấy chỉ mang đến tai ương đau khổ, thì thà ngay từ đầu, đừng nên cống hiến thì hơn. Chính vì vậy, chị mới quyết định rời khỏi It. Harm Sokyuran và tìm một công việc bình thường ổn định khác sống qua ngày!

Khoa học là để mang đến nụ cười cũng như niềm hạnh phúc cho con người. Phải rồi... một điều cơ bản của cơ bản như thế tại sao Kazuma lại chưa bao giờ nghĩ đến. Bóng đèn điện do Thomas Edison sáng chế đã thấp sáng cho cả nhân loại. Thuyết trọng lực trọng trường đã góp phần không nhỏ vào nghiên cứu thiên văn để đưa con người lên vũ trụ. Thuyết tiến hóa của Charles Darwin cho con người biết nguồn gốc tổ tiên của chính bản thân mình... Tất cả những cống hiến, những thành tựu của các bậc danh nhân đều vì sự phát triển của xã hội, vì cuộc sống của con người. Vậy thì còn mình thì sao? Thiên tài khoa học mang danh hiệu Albert Einstein, mình đã làm được những gì rồi? Ngoài ăn chơi ngủ và nghiền game, mình đã làm được gì để xứng đáng với danh hiệu cao quý ấy.

_ Onee – chan, em xin lỗi. Nếu không nhờ có Onee – chan nói với em điều mà em đã bỏ lỡ từ rất lâu thì chắc, em vẫn sẽ còn mê muội trong sự ngu ngốc của chính mình mất. Cảm ơn Onee – chan!

_ Hm, không sao. Nếu có thể giúp được gì đó cho Kazuma – kun thì chắc chắn chị sẽ giúp. Vì chúng ta là chị em ruột kìa mà. Kazuma – kun, theo đuổi đam mê cũng như ước mơ là tốt. Nhưng em phải luôn ghi nhớ một điều rằng, hạnh phúc em đang có trong tay, những gì em đang sở hữu không phải chỉ do mỗi mình em đạt được, mà còn là sự hỗ trợ từ rất nhiều người. Hãy ngoảnh đầu lại và để tâm đến những người bên cạnh em một chút. Rồi em sẽ thấy, cố gắng vì những con người ấy, không phải là điều vô cùng hoang phí đâu Kazuma!

_ Vâng, em biết mình cần phải làm gì ngay lúc này. Em là người đã bắt đầu tất cả thì cũng phải là em kết thúc hết mọi thứ. Hoàn toàn không thể là kẻ khác!

Kazuma đã trưởng thành hơn rất nhiều kể từ ngày được đến ngôi trường mới, được tiếp xúc với những người bạn mới, đặc biệt là những người bạn Chân Tổ đó. Phải, một Kazuma chẳng chạch, đáng tin cậy... Cứ tiếp tục bước đi trên chính con đường mình đã chọn, rồi Kazuma sẽ còn trông thấy được nhiều điều diễn ra trong cuộc sống muôn màu muôn vẻ này. Đứa trẻ nhà Kusaragi...

_ Quả nhiên sau cùng thì em vẫn phải đặt mua một cái lồng doi phải không Onee – chan? Để chúng bay loanh quanh rồi bám trên trần nhà cũng không hẳn là ý hay cho lắm. Chắc chắn Kozue sẽ mắng em một trận nữa cho xem!

_ Cái đó thì chị chịu. Chị đã bao giờ có kinh nghiệm nuôi doi tại dài đầu mà biết. Nhưng chẳng phải em cũng nói rằng mình hoàn toàn không hợp với loài doi đó ư? Hay là từ bỏ ý định ấy đi nhé, Kazuma – kun!

Thị tộc Chân Tổ trên đỉnh núi Hinako từ mờ 3h sáng. 3h sáng, trời còn tối đen như mực nhưng ở đó lại có một thị tộc sáng trưng ánh đèn nhà đèn đường như ban ngày. Tiếng người người ra vào vào tấp nập giống hệt như một ngôi làng bình thường đang sinh hoạt theo một lẽ rất đời tự nhiên. Có lẽ không cần phải nhắc lại đặc điểm của Chân Tổ là chúng loài ngủ vào ban ngày, sống cây về đêm nữa nhì. Thế thì cùng tiến thẳng đến Đại Điện Thần, nơi Eri vẫn còn đang hôn mê trên giường kia xem một chút.

Phải, tính đến thời điểm này thì đã một ngày trôi qua, tình hình sức khỏe của Eri đang dần hồi phục một cách nhanh chóng khi những tế bào tái tạo chết đang dần được thay thế bằng những tế bào khác mạnh hơn. Nhưng cô bé vẫn chưa chịu tỉnh dậy từ giấc ngủ say, vẫn khiến cho biết bao nhiêu người phải chờ đợi... chờ đợi Eri tỉnh lại.

Không cần phải quá lo lắng vì năng công chúa đã ngủ đủ rồi. Ngay bây giờ đây, đôi mắt đỏ hồng như viên Ruby lấp lánh ấy sẽ từ từ mở ra, đón chào một ngày mới cùng mọi người thân xung quanh mình. Ba... hai... một... chào ngày mới, Eri Hoshimiya.

_ Nơi đây là...

Eri đảo mắt nhìn lên trần nhà, rồi nhìn sang trái sang phải. Nhưng có lẽ tinh thần chưa được ổn định lắm nên Eri chỉ thấy mọi thứ trước mắt mờ mờ như sương mù. Phải mất thêm một lúc nữa thì cô bé mới tỉnh lại hoàn toàn.

_ Đại Điện Thần ư? Mình vào đây từ lúc nào thế nhỉ?

Dù cho Eri có cố nhớ lại thế nào đi chăng nữa thì những ký ức của ngày hôm qua vẫn không thể rõ ràng trong trí nhớ cô bé. Nói thẳng ra thì Eri chẳng nhớ gì cả, hy vọng rằng dòng điện cao áp từ cây thánh giá bạc đó không đánh thẳng lên não bộ, khiến cho vùng ký ức của Eri bị tổn thương... Có lẽ không đến mức đen trắng như vậy.

Tuy không thể nhớ được những gì xảy ra sau lần đó. Nhưng còn những chuyện trước đó thì... Phải rồi, nguyên nhân dẫn đến vụ việc tất cả đều là vì Eri xin các vị trưởng lão ban cho mình hình phạt nặng nhất trong thị tộc Chân Tò. Vì Eri cảm thấy ân hận, vì Eri cảm thấy day dứt vì mình đã làm một điều mà đáng lẽ mình không nên làm. Eri đã quyết định sẽ chịu phạt cho những lỗi lầm mình đã gây ra. Nhưng không ngờ rằng đến phút cuối, hình phạt dành riêng cho mình lại giáng lên Hiyama, Hebi và Namehari. Một lần nữa, Eri lại khiến người khác tổn thương về mình... Phải, Eri còn nhớ rất rõ chuyện ấy, đề bây giờ, sau khi tỉnh lại khỏi giấc ngủ say, cái hồi hận day dứt trong trái tim cô bé vẫn còn giày xé lương tâm mình rất rất nhiều.

_ Chỉ vì mình... chỉ vì mình mà mọi người...

.....

Nằm được một chút thì cánh cửa phòng được mở ra, và bước từ bên ngoài vào chính là cô gái tóc bạch kim Hebi Shimikaze. Hebi chỉ ra ngoài thay bình bông mà Makoto – san đã mang đến từ sáng sớm vì sợ rằng nó sẽ hao sau một ngày dài không thay nước. À, đúng rồi, chẳng là để đỡ cho Makoto – san cứ phải ở lại Đại Điện Thần, nên nhóm Hiyama đã quyết định sẽ thay phiên nhau đến chăm sóc cho Eri. Hiện giờ đang là của Hebi, nhưng vì ngày mai còn phải đi học nên Hebi chỉ đi thay bình bông này và sẽ trở về nhà, nhường ca lại cho Makoto – san. Hiyama và Namehari đã đợi sẵn bên ngoài rồi, nên chỉ cần Hebi dọn dẹp một chút là có thể về. Nhưng chắc lẽ ý định của Hebi sẽ phải tạm thời hoãn lại vì bây giờ đang có một tin rất vui hiện hữu trước mắt đây còn gì.

_ He – chan...

Tiếng gọi thân thương ấy... cái cách gọi tắt tên của Hebi mà chỉ duy nhất một người mới gọi như vậy... Đôi mắt Hebi tròn tròn vì ngạc nhiên khi trông thấy Eri đang ngồi trên giường... và nhìn về phía Hebi.

_ Eri – chan...

Không phải là mơ đâu, chắc chắn người đang ngồi đó chính là Eri. Và biểu hiện đầu tiên khi trông thấy Eri chính là... hai hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt cô bé tóc bạch kim.

_ Eri – chan... Eri – chan...

Hebi nhanh chóng ném chiếc bình hoa sang một bên vỡ tan tành. Hebi không còn quan tâm đến những bông hoa đó nữa mà giờ đây, Hebi chỉ biết chạy đến thật nhanh, và đưa vòng tay ôm chặt lấy Eri vào lòng.

_ Eri – chan, cậu tỉnh lại rồi... thật tốt quá...

_ He – chan...

Không chỉ có Hebi mà ngay bản thân Eri cũng không kìm được nước mắt. Cô bé tóc hồng đã cố gắng lắm đấy chứ... Nhưng dù có cố gắng không khóc thế nào đi nữa thì sau cùng cũng chỉ có thể vỡ òa trong vòng tay Hebi.

_ He – chan... xin lỗi... mình xin lỗi... He – chan!

_ Hiyama – kun, Namehari – kun... Eri – chan tỉnh lại rồi. Hiyama – kun...

Nghe thấy tiếng gọi rất lớn của Hebi, đứng ngay bên ngoài, Hiyama và Namehari nhanh chóng chạy xộc vào bên trong phòng vì sợ rằng đã xảy ra chuyện gì.

_ Có sao không Hebi? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

_ Hiyama – kun, Namehari – kun... Eri – chan...

Đến phiên Hiyama và Namehari tỏ ra ngạc nhiên tròn mắt khi trông thấy điều đáng mừng mà tôi vừa mới nhắc đến ở trên. Họ nhìn thấy Eri đang ôm chặt lấy Hebi... họ nhìn thấy Eri đang khóc oa oa như một đứa trẻ. Dù không biết đã xảy ra chuyện gì khiến cho Eri phải khóc nhưng điều quan trọng, đáng vui đáng mừng ngay bây giờ chính là Eri đã tỉnh lại.

_ Eri – chan... tỉnh lại rồi, thật tốt quá. Thật tốt quá phải không Hiyama – kun?

_ Eri... có thật là cậu đã tỉnh lại rồi không? Tổ không phải đang mơ đâu nhỉ!

Eri tạm nín khóc, nhưng vẫn giữ cái gương mặt sệt sệt như đứa trẻ nhìn về phía Hiyama và Nemhari.

_ Hiyama – kun... xin lỗi... mình xin lỗi Hiyama – kun... uh oa oa...

Eri lại khóc tiếp, khóc để cho những nỗi buồn, những nỗi đau đan xem vào sự hạnh phúc khi thức dậy lại được chào đón trong vòng tay ấm áp, tình yêu thương của những người bạn thân thương nhất.

Thời thì cứ để cho cô bé khóc đi. Cứ khóc đến khi nào cơn đau ấy không còn day vào Eri nữa. Khóc đến khi bình minh ló dạng nơi cuối chân trời, thì sẽ trả về với chúng ta, một Eri đáng yêu, hay cười, hiền lành và một chút nhút nhát như ngày thường.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Ngay sau khi Eri tỉnh lại và được chuẩn đoán rằng tình hình sức khỏe đã có diễn biến tốt hơn về cả mặt tinh thần lẫn thể lực. Chính vì vậy Eri được các vị trưởng lão cho về tịnh dưỡng tại nhà thì sẽ tốt hơn ở một nơi trần đầy trang nghiêm cũng như thần khí như thế này. Nar... nói khỏe lại thì đúng, nhưng nếu nói về sự hoàn toàn hoàn chỉnh thì chưa. Chỉ vừa mới tỉnh dậy thì vẫn chưa thể đi đứng thoải mái theo ý mình mong muốn. Nói đúng hơn là Eri đã thử bước chân xuống giường và đi từ đây ra phía cửa, nhưng nếu khoảng cách là mười bước thì Eri đã té tổng cộng là 7 lần. Các vị trưởng lão nói rằng vẫn cần đợi thêm vài ngày nữa thì thể trạng của Eri mới trở lại như lúc đầu, vì tác dụng của thánh giá bạc không chỉ phá hoại số tế bào sống trong cơ thể mà còn tác động không ít đến hệ thần kinh nên một số bộ phận cơ quan vẫn chưa hoạt động một cách bình ổn. Tạm thời thì Eri chỉ nên ngồi một chỗ, không nên đi chuyển nhiều. Nhưng nếu cứ chỉ ngồi không cả ngày thì chắc Eri sẽ chết vì buồn mất. Thế nên, mọi người quyết định tặng cho Eri một chiếc xe lăn bệnh nhân. Để Eri ngồi trên đó rồi muốn đi đâu thì gọi người đến đẩy mình đi.

Eri được đưa về nhà một cách bình yên vô sự dưới sự bảo vệ hộ tống đến nơi đến chốn của nhóm bạn ba người. Vừa về đến nhà, Eri đã được đón chào bằng vòng tay ấm áp và nụ cười chan chứa đầy tình

yêu thương của người mẹ hiền. Có lẽ bây giờ, cứ để cho Eri tận hưởng lấy niềm hạnh phúc mà Eri đáng được nhận đầu cho vẫn còn rất nhiều điều cần được làm rõ.

Đó là giới thiệu một chút về tình hình của Eri. Xem ra không cần phải lo lắng gì quá nhiều vì dùng bao giờ xem thường khả năng phục hồi của Chân Tổ, với ước tính theo chuyên gia hiểu rõ về Chân Tổ thì chỉ độ mất khoảng một đến hai ngày nữa là Eri sẽ nổi lời từ biệt với cái xe lăn ấy ngay thôi, trong khi người bình thường có khi phải mất một đến hai tuần cộng thêm vài bài tập phục hồi chức năng thì may ra.

Còn về nhân vật chính của tất cả mớ bòng bong này, Kazuma... dường như cậu ấy cũng vừa tìm được câu trả lời dành cho mình. Nghiên cứu và cố gắng vì điều gì, cố gắng hết sức vì ai? Tất cả những khúc mắc ấy, Kazuma đều đã tìm được lời giải nhằm thỏa mãn những hoài nghi khiến cậu ấy trở thành một kẻ chầy lười, không thiết đến bất cứ điều gì. Cậu ấy... đã tìm lại được tất cả mọi thứ mà mình vẫn hằng tìm kiếm

- Onee – chan nói đúng, khoa học tồn tại là vì niềm hạnh phúc của con người. Khoa học tồn tại là vì niềm vui và nụ cười của mọi người. Khoa học mang con người với con người đến gần với nhau hơn. Một nhà khoa học đại tài không được đánh giá bằng số lượng phát minh họ làm ra, mà những phát minh ấy liệu có thể mang đến hạnh phúc cho người khác hay không? Khi xưa, Edison là người đã tạo nên bóng đèn, thắp sáng cho nhân loại. Newton đưa ra những định lý về trọng lực, tạo tiền đề cho du hành ngoài không gian như hiện nay. Thuyết tiến hóa của Darwin đã chỉ rõ bản chất của con người, từ đó con người cần phải biết trân trọng bản thân cũng như hiểu rõ tổ tiên khi xưa đã từng ngày tiến hóa ra sao. Nếu như một nhà khoa học không thể mang những phát minh của mình để tạo nụ cười và niềm vui, thì ngày từ đầu...

Kazuma một mình đứng trong căn phòng tối om không có chút ánh sáng vì tấm rèm đã dài che đi khung cửa sổ. Thứ duy nhất còn thắp sáng là ánh đèn từ chiếc đèn trên bàn làm việc của Kazuma. Để y xung quanh hai bên vách tường, không như phòng của những cậu con trai khác thường dán poster một bộ anime, hoặc cũng có thể là poster của một nhóm nhạc thần tượng nào đó. Hai bên tường phòng cậu ấy dán chỉচিত, đầu đầu cũng là những trang giấy trắng có những con số trong một thuật toán cao cấp ngang với trình độ của một nhà bác học uyên thâm

Kazuma đứng trước chính những con số dán khắp tường. Với những nghĩ suy hiện lên trong tâm trí như càng muốn thúc giục Kazuma tin tưởng hơn vào quyết định của mình. Phải... không cần lo lắng gì đâu, Kazuma đã có con đường của chính bản thân mình. Những gì cậu ấy nên làm ngay lúc này là tiếp tục tin tưởng vào con đường ấy. Để có thể giúp Kazuma tiến lên về phía trước, cậu ấy phải loại bỏ đi cái tôi lớn của bản thân đã ngăn cản đi sự trưởng thành. Giờ đây, Kazuma sẽ là người tự tay phá vỡ đi rào cản đó. Kazuma đã xé hết tất cả những trang giấy chứa đầy thuật toán mình đã bỏ không biết bao nhiêu công sức ra nghiên cứu. Xé hết... không chừa lại một tờ. Xé hết như muốn xóa đi hình ảnh bản thân mình khi xưa.

- Thì ngày từ đầu, đừng nên làm một nhà khoa học thì hơn. Đúng vậy... sẽ không cần đến một nhà khoa học nếu chỉ biết suy nghĩ cho riêng mình. Để cuộc sống này thêm phần ý nghĩa. Để cho mọi người cùng chung sống hòa thuận, cùng vui cười bên nhau trong hạnh phúc thật sự. Mình sẽ bắt đầu lại từ con số 0!

Sáng ngày tiếp theo... Cũng như bao buổi sáng bình thường khác trong tuần, giáo viên vẫn phải lên lớp, học sinh vẫn phải cắp sách đến trường như một lẽ tự nhiên của cuộc sống. Nhưng người xưa nói quả không sai, “Không có lửa thì làm sao có khói”. Phải có thứ gì đó là kim cương cho mọi vấn đề sắp sửa diễn ra theo chiều hướng không được tốt cho lắm. Trước khi tiết học đầu tiên bắt đầu, giáo viên phụ trách của lớp đặc biệt này có một thông báo muốn gửi đến toàn thể học sinh đang ngồi tại đây.

- Etou... biết nói thế nào nhỉ... Kusanagi – kun... vì một vài lý do cá nhân nên sẽ không đến lớp hôm nay!

Gi thế này? Mới hôm qua thì sensei còn nói rằng Eri đang không được khỏe nên xin nghỉ. Hôm nay thì đến phiên Kazuma biến mất là thế nào? Sự vắng mặt của hai người họ từ bao giờ trở thành tâm điểm bàn tán xôn xao. Không thể tránh được chuyện này khi ai ai cũng đều quay sang nhau xì xầm xầm to nhỏ về Kazuma lẫn Eri. Mọi người ở đây, tính luôn cả sensei đều không biết tình trạng hiện giờ của Eri nên không thể trách họ được. Nhưng cũng đừng vì thế mà ngồi đó đoán mò đoán non nhiều chuyện không hề xảy ra chứ. Chẳng hạn như họ bắt đầu nghi ngờ rằng chính Eri đã làm gì đó khiến Kazuma phải nghỉ học. Một số khác lại cho rằng mới hôm qua Kazuma còn bon bon đến trường, vậy mà sáng nay đã xin nghỉ, nhiều khi chắc là do Hyama đã làm gì đó mờ ám... mà nói cụ thể hơn là Hyama đã tấn cho Kazuma một trận liệt thân, hiện đang phải nằm ở nhà bó bột cũng nên. Vì dù nói thế nào đi chăng nữa thì hình ảnh một Hyama không mấy thân thiện với mọi người vẫn còn in đậm trong tâm trí mỗi người. Và ai cũng biết người mà Hyama có hiềm khích nhiều nhất trong cái lớp này ngoài Kozue chính là Kazuma. Thế nên nếu giả sử như Kazuma có mệnh hệ gì thì họ sẽ đặt dấu chấm hỏi nghi ngờ đến Hyama đầu tiên.

Nhưng đây chỉ là tình trạng đoán già đoán dại không có căn cứ. Muốn biết thực hư thế nào trong vấn đề nghỉ học của Kazuma thì phải hỏi người gần cậu ấy nhất mới là sự lựa chọn sáng suốt. Chính vì vậy, mọi ánh mắt không ngừng đổ dồn về phía Kozue và Tora.

- Etou... Toriyama – san, Kobayashi – san. Hai em có biết Kusanagi – san...

Hỏi chưa hết được một câu hoàn chỉnh thì sensei phải rụt cổ giật mình sợ đến tai xanh mặt mày khi nhận được ngay một cái liếc nhìn lạnh lùng đáng sợ từ Kozue. Và khi Kozue giữ nguyên cái liếc nhìn sắc bén như dao ám khí ấy quay sang phải sang trái, thì ngay lập tức, toàn bộ học sinh nào còn thắc mắc tò mò đều phải bỏ ngay cái ý định tìm hiểu muốn biết ấy đi vì trông Kozue bây giờ không được thân thiện lắm đâu. Đặc biệt cần thận là mấy cô nữ sinh có ý đồ với Kazuma đó.

Không phải là Kozue ghét gì mọi người, mà chỉ là không thích cái tính tò mò thọc mạch của họ thôi. Thật sự phiền phức muốn chết. Chẳng khác gì mấy tay nhà báo cứ chơi trò nấp sau cột đèn hay gốc cây cỏ thẳm, chờ đợi thời cơ ngay khi Kozue và Kazuma vừa ló đầu ra khỏi cổng trường It. Harm Sokyuran thì nhanh chân chạy ra đón đầu, bủa vây rồi tra hỏi cả hai hàng đồng thứ, nào là thành tích khi Kozue phá tan ô côn đồ xung quanh trường, hay Kazuma vừa đạt được giải thưởng lớn gì đó mang về cho trường. Bị làm phiền như thế mỗi ngày thật sự rất phiền phức. May mắn thay họ được chuyển xuống thị trấn vắng vẻ này nên tránh được mấy tay báo chí ấy. Nhưng bây giờ lại phải hứng chịu mấy ánh mắt tò mò ngay trong lớp thì... Kozue không chịu được là đúng.

Trước thái độ không được đó của Kozue, Tora ngồi bàn phía sau mới chồm người lên và thì thầm nhỏ bên tai Kozue.

- Coi kìa Kozue, mọi người chỉ tò mò muốn biết Kazuma đang có công việc cá nhân gì mà xin nghỉ học thôi. Nói cho họ biết cũng đâu có chết ai đâu?

- Nhưng mà thật sự phiền lắm. Không lẽ cần phải báo cáo rõ ràng mọi việc của Kazuma sao? Cậu ấy đâu phải là loài vật quý hiếm mà sao ai ai cũng muốn sàm soi dòm ngó thế nhỉ? Trông mấy cái ánh mắt kia giống hệt bọn parazzi suốt ngày cứ tìm đến nhà làm phiền Kazuma cho bằng được. Tởn nín mà trông ngứa mắt hết sức!

- Nar nar, tởn hiểu cảm giác của cậu, nhưng mọi người ở đây đâu phải nhà báo phóng viên. Lo lắng đến bạn học trong lớp bỗng dưng vắng mặt, lý ra chúng ta phải mừng vì mọi người đều quan tâm đến Kazuma mới phải. Cậu không nói cũng đâu có sao. Đầu cần phải làm ánh mắt đó với mọi người. Cậu xem, sensei quẹo đến nỗi không đứng vững rồi kia!

Đứng là nhờ vào đôi mắt liếc nhìn chăm chăm của Kozue mà Sensei tội nghiệp vừa sợ xanh mặt, hai chân còn run run không ngừng. Có ai nói Kozue tuy không phải Chân Tổ nhưng nhiều lúc còn đáng sợ hơn Chân Tổ chưa? À... không phải là không ai nói mà chính xác là không một ai dám so sánh cô ấy với Chân Tổ vì sợ rằng rất có thể mình sẽ bị ăn đòn đến như xương ngay sau khi vừa mở miệng xong. Kozue đặc biệt thù Chân Tổ đến nỗi sẵn sàng lao vào đánh nhau cho tới khi một trong hai bên phải chết mới được. Vậy nên đối với những ai còn yêu cuộc sống này, đừng dại gì mà lén phếng đến gần Kozue rồi nói ba linh tinh chuyện liên quan đến Chân Tổ này nọ.

Nhưng đây chưa phải là nguyên nhân chính dẫn đến ngọn lửa sự sôi phẫn nộ trong Kozue. Thật ra vẫn còn một lý do khác khiến cho tâm trạng Kozue không được vui sẵn trước khi đến trường. Dĩ nhiên, vẫn theo mọi hôm, Tora và Kozue đứng đợi Kazuma dưới nhà để cùng đi học chung. Đầu tiên là gặp Ayame, bắt chuyện với chị ấy một hai câu chào buổi sáng như thường lệ rồi chờ Kazuma xuống và đi ngay cho kịp giờ. Nhưng đợi mãi đợi mãi... cũng khoảng chừng nửa tiếng đồng hồ khiến cho Kozue và Tora cứ sốt hết cả ruột, thì Kazuma mới lết cái thân lười của cậu ấy xuống nhà. Không biết cậu ta ăn sáng cái kiểu gì mà lâu khủng khiếp. Đã làm cho Tora và Kozue trễ giờ học là một chuyện, họ còn tính nếu từ đây chạy thật nhanh đến trường không nghi thì may ra còn kịp. Nhưng thật không ngờ Kazuma lại xuất hiện trước mặt hai người bạn với bộ trang phục ra đường đi chơi, giống như cậu ấy đang tính ra ngoài tán bọ thay vì đi học không bằng. Hỏi qua hỏi lại thì Kazuma mới tỏ ra ngỡ người, đưa tay lên sau gáy gãi đầu sờn sờn rồi trả lời một câu rất đời ngày thơ nhưng đủ làm Kozue nổi sùng muốn đập cho một trận.

- Tổ trưởng hôm nay là thứ bảy, trường cho nghỉ, không ngờ chỉ mới có thứ năm thôi!

Thứ hai làm sao không nổi điên cho được. Tora mà không kịp thời ngăn lại thì Kozue đã nhay xổ vào xé xác Kazuma ra rồi. Tora có hỏi Kazuma tính thế nào vì bây giờ mà cho cậu ấy thêm thời gian để lên lớp thay đồng phục, chuẩn bị sách vở thì chắc chắn sẽ muộn giờ học ngay. Kazuma có nhờ hai người bạn của mình xin phép cho cậu ấy nghỉ ngày hôm nay. Vì Kazuma không muốn Tora và Kozue phải trễ học vì mình, và cũng do Kazuma có kế hoạch khác trong ngày. Một kế hoạch mà cậu ấy không nói rõ ràng nên chính bản thân Kozue và Tora cũng không biết chính xác đó là gì.

- Kazuma... đáng ghét... tại sao lại không nói cho mình biết cụ thể? Cậu ấy còn định giữ bí mật đến chúng ta đến bao giờ nữa đây? Phải chăng cậu ấy không còn... tin tưởng chúng ta nữa?

Sâu trong sự phẫn nộ là một nỗi phiền muộn lo âu không kém phần lo lắng. Kozue mà... dù gian Kazuma có thể nào đi chẳng nữa thì bên cạnh đó là một sự quan tâm tận tình lo lắng gấp mười lần. Có lẽ, điều thật sự khiến Kozue không khỏi suy nghĩ là vì Kazuma vẫn chưa chịu tâm sự cho hai người bạn thân nhất biết về đề mình đang gặp phải. Lúc trước, Kazuma có nói phong phanh đến một vấn đề mà chính họ còn không biết đó là vấn đề gì vì Kazuma chẳng chịu nói rõ hơn. Dựa theo những hành động kỳ lạ gần đây thì dường như cậu ấy đang có ý định hứng chịu và đối mặt một mình. Chính vì thế nên Kozue cho rằng Kazuma không còn tin tưởng mình. Nếu là cậu ấy của thời gian trước thì Kazuma sẽ không giấu bất cứ điều gì một khi Kozue hỏi.

Giờ đây khi biết Kazuma đang giấu diếm một điều gì đó, Kozue có cảm giác như mình đang dần bước ra khỏi cuộc sống của Kazuma, trở thành kẻ ngoài cuộc và rồi sẽ đến một ngày, mình không còn có thể bên cạnh cho cậu ấy nữa. Rồi sẽ có một ngày mình không thể chăm sóc cũng như làm chỗ dựa tinh thần cho Kazuma. Cậu ấy... đang một càng trưởng thành hơn thấy rõ.

Ngồi phía sau, Tora cũng có chung một lối suy nghĩ với Kozue.

- Không biết bây giờ Kazuma đang suy tính đến điều gì. Chỉ hy vọng rằng cậu ấy... không làm điều gì quá trớn để rồi bị đe dọa đến tính mạng. Tạo dựng thêm nhiều kẻ thù tuy không phải mong muốn của Kazuma nhưng với tính cách của cậu ấy... rất khó để tránh được chuyện đấy!

Kazuma đứng là thuộc dạng người dễ tạo thêm kẻ thù cho mình vì tính cách dở hơi khác thường của cậu ấy một cách vô thức. Đôi khi đối với Kazuma thì điều mình đang làm là bình thường, nhưng trong mắt người khác thì những chuyện đó rất dễ khiến họ không hài lòng, và tệ nhất còn có thể nhảy vào tấn công nếu không thể hiểu được từng ý nghĩa trong câu nói của cậu ấy. Vì Kazuma không thể nói dối, không biết cách nói dối nên cậu ấy thường hay nói thẳng ra những điều mà người đối diện không muốn nghe. Lần trước, cũng chỉ do nghĩ gì nói thẳng tuốt tuốt ra khỏi miệng mà Hebi mới ghét đó chứ.

Nhắc đến Kazuma, câu hỏi được đặt ra là cậu ấy đang làm gì mà phải xin nghỉ buổi học hôm nay? Để xem... bộ trang phục ra đường trông không khác chi hotboy, tay nắm dây cột vào cổ một con chó giống Becgie lớn, và trên vai còn có con chim ưng săn mồi Philippine không bao giờ chịu rời xa cậu ấy, hiện đang đứng đợi ở vỉa hè bên này, chờ đợi đèn giao thông chuyển sang đỏ để sang vỉa hè bên kia dù cho trên tuyến đường không hề có bóng dáng một chiếc xe nào như trung tâm Tokyo. Dựa theo những gì ta thấy thì có vẻ như Kazuma đang có một chuyến tản bộ vào buổi sáng cùng với một chú chó thuộc quyền sở hữu của đội cảnh vệ Nhật Bản. Hiếm khi thấy một người lười vận động, không thích ra ngoài mà lại có hứng thú dắt chó đi dạo thì đúng là lạ thật. Là tin đáng mừng hay... vẫn còn nguyên nhân nào khác.

- Bác sĩ Kusanagi, chào buổi sáng... bác sĩ đang đi tản bộ đấy à?

- Dạ vâng, chào buổi sáng!

- Chào buổi sáng, Kusanagi – sensei!

- Buổi sáng tốt lành, Doctor Kusanagi. Chúc bác sĩ một ngày nhiều may mắn!

- Vâng, cảm ơn!

Trong thị trấn, Kazuma giống như một siêu sao thần tượng mà ai ai cũng yêu mến. Vì Kazuma đã chữa bệnh cho những con vật nuôi của họ cực kỳ mất tay nên nhận được rất nhiều tình cảm hầu hết cư dân trong thị trấn. Dĩ một đoạn là y như rằng có người hỏi thăm chào buổi sáng một cách thân thương chân thành. Cậu ấy không chỉ được lòng người lớn mà ngay cả trẻ con trong vùng cũng rất thần tượng Kazuma... thần tượng vì Kazuma thường hay để lũ trẻ chạm vào những con vật nuôi một cách thoải mái mà chúng không giờ trò cần bệnh. Giống như hiện giờ, Kazuma tạm thời dừng lại ở một công viên và để cho một bé gái xoa xuyết, ôm ấp chạm lông con chó Becgie thỏa thích. Cái hay ở đây là Kazuma đã đào tạo cho con chó tuyệt đối không được phép cắn người khác nếu như không có lệnh. Chó là chó nhà người khác nhưng Kazuma nói thì chúng đều nghe lời. Cái hay của tay khiến thú của Kazuma là ở đó.

.....

Kazuma lại dắt chó đi thêm một đoạn long nhong trong thị trấn, gặp gỡ thêm vài người nữa rồi lại tiếp tục dạo một vòng cho con chó Becgie cảm thấy thỏa mãn trong màn tản bộ buổi sáng. Kazuma dừng lại dưới một chân núi.

- Thế nào hả? Đã cảm thấy thỏa mãn chưa? Có muốn đi thêm vài vòng nữa không?

Con Becgie vươn người ra phía sau, duỗi thẳng hai chân ra phía trước, rồi còn há miệng ngáp dài một cách sảng khoái nhất có thể. Nhưng vì ở chung với chúng, cùng chơi đùa và khám bệnh cho chúng nên khả năng thuần thú của Kazuma đã được nâng cấp lên thêm một cấp độ mới, cho phép cậu ấy hiểu được ý muốn của chúng thông qua nét cử chỉ trên từng hành động của chúng.

Ngoài hành động uốn mình vươn vai của con chó, chú chim ưng trên vai Kazuma cũng bất thành linh dang đôi cánh vỗ phành phạch mấy cái, trông như thể chúng đã sẵn sàng cho việc gì đó.

- Được rồi. Vậy thì...

Kazuma tháo sợi dây từ chiếc vòng cổ con Becgie, đồng thời cũng tháo chiếc vòng nhỏ ở chân con chim ưng, rồi thả rông cho cả hai con vật được tự do làm điều chúng thích.

- Đi đi!

Ngay lập tức, con Becgie dốc hết toàn bộ sức lực vào bốn chân và phi thật nhanh lên ngọn núi có gần tám biển ghi rõ: “Lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ, con người không được phép xâm phạm”. Con chim ưng đầu trên vai Kazuma cũng vỗ cánh bay vút theo con chó như thể nó đã chuẩn bị trước cho trường hợp này. Kazuma suy nghĩ, người bình thường thì cảm, nhưng chắc động vật nuôi thì không đâu nhỉ. Đó là cách lách luật trong cái xã hội làm thị phi này nếu như ta không biết cách đối phó thì sẽ chẳng bao giờ sống nổi với nó.

Tại sao Kazuma lại thả chúng chạy vào rừng Himako? Chúng biết nghe lệnh Kazuma nên chắc chắn đây là chủ ý của cậu ấy và chúng chỉ đơn thuần thực hiện theo nguyện vọng đó mà thôi.

Đội chúng đi vào trong rừng được tầm năm phút thì đến lượt Kazuma bước chân lên núi đầu cho đã cấm con người. Cậu ấy đã phá luật, tự tiện xâm phạm vào lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ. Rút cuộc thì Kazuma đang suy tính đến chuyện gì mà phải làm liều đến như vậy?

.....

Không cần phải gấp gáp nhón nhào như con chó con ưng, Kazuma chỉ bước từng bước thật chậm chạp, nhẹ nhàng. Dưới chân là những chiếc lá khô vàng như trái trám mà khi bước lên đều phát ra âm thanh xào xạc đến vui tai. Phía trên là những tán lá xanh từ những đại thụ cao to có niên đại hơn trăm năm. Thật sự mà nói, Kazuma cảm thấy tán phục vì thêm thực vật trong lãnh phận thị tộc Chân Tỏ phải nói là quá tốt, quá hoàn hảo. Tán lá xanh mát rượi che đi phần nào ánh sáng mặt trời, hay nói một cách văn chương văn vẻ thì nhờ vào những tán lá xanh đó, Kazuma có thể trông thấy những vệt nắng chầm bi muôn hình muôn vẻ đến thú vị trên cao.

Cần gì phải vội vội vàng vàng, cứ từ từ dạo bước như đang tản bộ dưới phố, thăm thú từng cái cây, chạm và từng thân cây để có thể cảm nhận được sự sinh trưởng mạnh mẽ bên trong, đầu cho Kazuma không thể cảm nhận được gì hết. Nhưng mà thích thật. Kazuma không thể ngờ rằng khi chạm vào thân cây lại có cảm giác thích thú như thế. Tuy nó không thể cử động được như những con vật Kazuma nuôi ở nhà, nhưng đó vẫn là một sinh vật đang sống, đang tồn tại.

- Chân Tỏ sống với thiên nhiên. Linh hồn và trái tim của họ luôn có một sợi dây kết nối gắn chặt với thiên nhiên. Vậy ra đây chính là núi rừng, là những gì họ luôn cảm thấy tự hào. Không một chút vấn vương của một xã hội hiện đại... Ô cha, mình đang đứng đây nói nhảm cái gì thế nhỉ? Chẳng đâu vào đâu hết. Nhưng phải công nhận rằng Himako... thật hùng vĩ tuyệt đẹp!

Kazuma như chỉ muốn hòa làm một với thiên nhiên. Kazuma không nghĩ rằng mình lại có thể đứng giữa một nơi mà chính bản thân mình cũng chưa từng nghĩ đến. Ayame đã nói đúng, nếu không chịu rời khỏi căn phòng u tối đó. Nếu như không chịu vứt bỏ đi cái tôi của chính mình và lấy nghiên cứu khoa học ra làm cái cớ để trốn chạy thực tại, thì cậu ấy sẽ chẳng bao giờ được tận mắt trông thấy thế giới bên ngoài còn nhiều điều thú vị mà mình chưa từng biết.

.....

Kazuma lại tiếp tục chuyển đạo chơi lên rừng lên núi một cách tự nhiên bình thản như thể đã quên mất cái bảng cảnh báo con người xâm phạm bên ngoài. Không biết Kazuma đang có ý định gì nhưng sự thật

cậu ấy đã bước chân vào lãnh thổ của thị tộc. Giả như nếu chẳng may Kazuma bắt gặp một Chân Tỏ giữa đường, thì chuyện bị Chân Tỏ đó bắt ngay tại trận hay tấn công này nọ là điều không thể tránh khỏi. Đến khi ấy, có thoát được thân hay không thì còn phải dựa vào vận may và tài ăn nói của Kazuma ra sao... Nhưng e rằng sẽ hơi khó vì cậu ấy có hơi chút dở người.

Lý do vì sao Kazuma lại có nhã hứng du ngoạn một chuyến trong rừng thì vẫn chưa thể lý giải được. Phải chăng thật sự vì Kazuma chỉ đơn thuần muốn đi du ngoạn, hay còn một nguyên nhân nào khác. Chẳng rõ nữa... nhưng điều mà chúng ta vẫn hằng lo ngại và cầu mong không trở thành sự thật... sau cùng cũng đã xảy đến. Đúng là người tính vẫn không thể bằng trời tính khi Kazuma đã bị phát hiện.

- Người là ai. Tại sao lại dám xâm phạm vào lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ?

Nghe thấy giọng nói, Kazuma ngoái cổ sang phải một cách bình thản. Bình thản... rất ư bình thản, đôi mắt thờ ơ lãnh cảm của cậu ấy, gương mặt lạnh nhạt không biểu hiện chút cảm xúc. Người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ra ngay cậu ta hoàn toàn chẳng tỏ ra ngạc nhiên, bất ngờ hay chút sợ hãi gì. Mà đó chỉ là nét biểu hiện ở bên ngoài, chứ còn bên trong thì Kazuma thật sự có chút ngạc nhiên không hề nhẹ. Vì sao ư? Vì đây là lần đầu tiên mình được trông thấy một Chân Tỏ khác ngoài nhóm bốn người bạn học chung lớp. Một Chân Tỏ trung niên, da trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu cùng với những bắp cơ từng múi từng múi trông thật lực lưỡng oai vệ. Kazuma ước chừng độ tuổi của Chân Tỏ đang đứng trước mặt mình khoảng 40 đến 45. Nhưng đây chỉ là ước tính theo thang tuổi con người, chứ còn theo tuổi Chân Tỏ thì chắc cũng xấp xỉ 650 nhỉ? Kazuma không thể nắm được chi tiết chính xác thang tuổi của Chân Tỏ vì chưa nghiên cứu kỹ về vấn đề này. Nhìn thoáng qua bộ trang phục của Chân Tỏ đó rất dễ khiến cho không chỉ Kazuma mà còn nhiều người khác liên tưởng đến những ông già đốn củi trong rừng thời trung cổ, hoặc cũng có thể được so sánh ví von như những thợ săn vào rừng bắt thú. Mà nếu ông ta thật sự là thợ săn... chỉ hy vọng ông ta không chia sủng vào Kazuma như mấy con thú khác vì xem cậu ấy đã xâm phạm lãnh địa bắt hớp pháp.

- Người... là con người. Tại sao con người lại có mặt trong lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ? Người muốn gì ở khu rừng này?

Bình tĩnh... Làm gì thì làm nhưng điều đầu tiên cần nhất ngay lúc này là phải hết sức bình tĩnh. Không có nói Chân Tỏ đó đâu mà là tự nói với chính bản thân Kazuma ấy. Chân Tỏ là giống loài sở hữu trí tuệ, sức mạnh vượt trội hơn hẳn so với con người. Chỉ cần một cú đâm cũng đủ đốn ngã một cái cây rồi. Bây giờ, trông ông ta đang vô cùng kích động. Nếu chẳng may nói gì đó không vừa ý thì e rằng cái mạng lèo tèo của Kazuma cũng khó lòng mà giữ nổi. Phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi trả lời. Không thể cứ phát ngôn bừa bãi, làm chệch lòng người khác thì đảm bảo sáng mai, báo chí sẽ đăng tin phát hiện thì thế một nam sinh trong khu rừng lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ ngay. Nhưng biết nói cái gì bây giờ... Ngay trong tình thế này thì biết nói điều gì để không kích động chiến tranh đây? Đó thật sự là một câu hỏi nhỏ nhưng mang sức ảnh hưởng vô cùng to lớn mà Kazuma phải tự thân tự tìm lấy câu trả lời.

- Đến đây làm gì nhì... để xem...

Chưa kịp nghĩ ra lý do gì hay ho để nói thì bỗng dưng Kazuma nghe thêm vài âm thanh sột sọat từ những bụi cây xung quanh Chân Tỏ đó và loang quanh luẩn quẩn ngay chính bản thân mình. Âm thanh sột sọat ấy một lúc một rõ ràng hơn. Cái gì thế? Là thú rừng ư? Có thể lắm, vì phần lớn con vật đang cư trú tạm thời tại nhà Kazuma đều là thú hoang từ rừng đi lạc xuống thị trấn. Ngay cả cái con gấu mẹ vì đại khí xưa hay xuống trần lục thủng rác tìm kiếm đồ ăn cũng xuất thân từ ngọn núi này mà ra còn gì. Nghĩ thì nghĩ thế, chỉ có điều... suy tính lần này của Kazuma không chính xác rồi, trái lại, cái thứ cứ sột sọat trong mấy bụi cây đó còn gây bất lợi cho Kazuma nhiều. Một Chân Tỏ không biết còn giữ được mạng hay không mà bây giờ lại có đến... một... hai... ba... bốn... năm Chân Tỏ đang đứng sừng sững xung quanh, tạo thế vòng kiềm búa vây Kazuma tám phương tứ hướng. Mấy Chân Tỏ đó đàn ông có, đàn bà cũng có... nhưng nhìn phong thái của họ thì thiết nghĩ ai ai cũng đều là những Chân Tỏ lão luyện tuyệt đối không thể xem thường.

- Con người... là con người...

- Con người đã xâm nhập vào lãnh phận của thị tộc ta. Bây giờ thì ta sẽ làm gì đây?

- Chúng ta sẽ bắt hẳn mạng đến diện kiến các vị trưởng lão và đội lệnh từ các ngài. Hay là có ai có ý kiến khác gì không?

Họ kiến nghị sẽ bắt Kazuma, mang về diện kiến các vị trưởng lão trong thị tộc, rồi nghe xem các ngài sẽ ra quyết định như thế nào về số phận của Kazuma. Nghe sao nguy hiểm thế nhì. Liệu sau khi bị bắt rồi thì Kazuma có... bị bắt tổng giam vào ngục tối hay... bị mang ra trời giữa sân rồi đội đến sáng ngày mai bị hỏa thiêu không nhỉ? A... chắc không sao đâu, vì ngày mai là thứ bảy, toàn học sinh được nghỉ học nên không cần phải lo chuyện mình mất thêm một ngày đến trường. Nhưng đây đâu phải là lúc lo về cái chuyện ấy.

- Được rồi, vậy chúng ta sẽ bắt hẳn mạng về để các vị trưởng lão xử lý!

Vậy là sau cùng, họ cũng đã quyết định sẽ bắt Kazuma như tội phạm. Họ bắt chợt nhảy xuống và tiến đến gần Kazuma thu hẹp khoảng cách.

Giữa bước đường cùng không chỗ tẩu thoát, bên phải bên trái đều bị mai phục, đằng trước đằng sau cũng không phi đầu chạy thẳng được, giờ nếu muốn ra khỏi tình cảnh này thì chỉ còn cách dộn thổ xuống dưới lòng đất hay bay lên trời thì may ra mới... Thì ngay lúc ấy, một cái bóng chạy vụt qua từng bụi rậm, chạy xộc qua những góc đại thụ như một tia chớp. Cái bóng ấy chạy đến chỗ những Chân Tỏ rồi bắt thành linh nhảy xỏ vào một Chân Tỏ với tiếng gầm gừ dữ dội.

Bị tấn công bất ngờ, Chân Tỏ ấy chỉ biết đưa tay lên che chắn khỏi những chiếc răng sắc nhọn. Cái bóng tấn công Chân Tỏ đó chính là con chó Becgie của Kazuma. Phải rồi, trước khi bước chân vào rừng, Kazuma đã thả rông nó chạy đi trước tầm năm phút. Sau thời gian thám thính khu rừng chán chẻ, con chó đã quay trở lại và giải cứu cậu chủ của nó một bản thua trông thấy.

- Cái gì thế... cái gì thế... con chó này sao lại...

Những Chân Tỏ khác nhanh chân đến ứng cứu. Họ đang tìm cách lôi con Becgie ra khỏi người Chân Tỏ kia nhưng con chó này thông minh và khôn lăm. Trước khi để kẻ thù chạm vào người mình, nó đã nhanh chóng quay đầu lại, nhảy xỏ vào Chân Tỏ khác khiến người đó ngã ngửa ra đất rồi lại tiếp tục đi chuyển để không bị tóm lấy. Con Becgie này là chó thuộc lực lượng cảnh sát cơ động lớn nhất Nhật Bản. Đối với những cảnh sát thì nó giống như một cộng sự rất đáng tin cậy về khả năng đánh hơi và đối phó với tội phạm. Dĩ nhiên, nó đã được huấn luyện rất kỹ càng, rất chuyên nghiệp. Thế nên, trong một vài trường hợp khẩn cấp, con Becgie có thể nhảy xỏ vào tấn công kẻ thù mà không cần người chủ ra lệnh. Nhưng lúc nào trong tư tưởng nó cũng phải ưu tiên chuyện bảo vệ chủ nhân lên đầu. Mà bây giờ, chủ nhân hiện tại của con Becgie nào ai khác ngoài Kazuma. Thấy cậu ta đang gặp nguy hiểm, lẽ dĩ nhiên là nó phải chạy đến ứng cứu rồi.

Nhưng phải công nhận Kazuma đã rất sáng suốt khi mang nó theo chung. Hãy thử nhìn mà xem. Không những chỉ lùn lách, nhảy xỏ vào đối phương, mà con chó còn làm được nhiều điều mà không phải con nào cũng có thể làm được. Chẳng hạn như nó biết cắn vào chân để kẻ thù phải gục xuống, sau đó thì dùng chính cơ thể kẻ đó làm điểm tựa để tung người lên cao và cắn vào cổ một Chân Tỏ khác đang có ý định bắt nó từ phía sau. Thôi quen con chó là hay lừa lừa rồi cắn vào chỗ hiểm. Thế nên, sau khi cắn được mấy cái răng nanh vào da thịt kẻ thù, con chó còn dùng răng đến nỗi làm rách cả tầng thịt trên cổ đối phương... Trước hình ảnh ấy, Kazuma chỉ biết quay mặt đi chỗ khác vì thấy cảnh tượng ấy đáng sợ quá, toàn máu me không, dù cho công việc của Kazuma luôn phải tiếp xúc với thứ chất lỏng ấy thường xuyên khi còn là một bác sĩ chuyên chữa trị cho động vật ở vườn quốc gia.

Con Becgie cắn rách cổ kẻ thù. Nếu là người bình thường thì kẻ đó đã chết từ lâu rồi. Nhưng đối thủ là Chân Tỏ, chỉ một vết cắn đó thì không thể giết nổi họ khi chỗ vết thương tự động liền lại như mới ngay trước mắt Kazuma. Cậu ấy đã trông thấy và không dám tin đó là sự thật. Tốc độ hồi phục tất cả vết thương... thật đáng kinh ngạc. Người bình thường thì làm sao có thể làm được như thế? Không thứ gì có thể giết được Chân Tỏ... ngoại trừ bạc nguyên chất... có lẽ điều đó hoàn toàn là sự thật.

.....

- Tch, con chó kia phiền phức thật đấy. Tìm cách xử lý con chó ấy trước đã!

Và bây giờ, các Chân Tỏ kia đã quyết định xử con Becgie trước. Ban đầu, họ chỉ định áp giải Kazuma về thị tộc để xin lệnh của các vị trưởng lão xem giải quyết kẻ xâm nhập như thế nào. Nhưng bây giờ thì họ đã trở nên nghiêm túc hơn rồi thì phải. Đôi mắt đỏ như viên Ruby bây giờ trở nên đỏ ngầu như máu, hai chiếc răng nanh mọc dài xuống trông vô cùng đáng sợ. Họ đã chuyển sang trạng thái chiến đấu, giống như Hiyama lần đó.

Con chó vẫn xỏ lông, vẫn nhe răng gầm gừ và bất chợt lao vào tấn công. Nhưng rồi mọi thứ đều vô dụng khi một người trong số họ đã tóm được ngay cổ con chó và đè mạnh nó xuống đất. Sau đó, thêm hai người nữa lao vào khống chế con chó. Chỉ sau ít phút, con Becgie đã phải chịu thua, nằm im một chỗ sau khi bị đánh bất tỉnh. Nó vẫn chưa chết nên cứ yên tâm... Nhưng mà hộ vệ duy nhất của Kazuma đã không thể chiến đấu được nữa rồi. Tình thế của Kazuma đang thật sự rất rất nguy hiểm.

Năm Chân Tỏ tiến từng bước đến gần Kazuma, còn cậu ấy thì chỉ biết nhích từng bước chân lùi lại ra phía sau. Gương mặt cậu ấy vẫn lạnh nhạt một khuôn hình không đổi, nhưng nhìn những giọt mồ hôi ướt đầm trên bờ trán rồi chảy dài rơi nhỏ xuống đất, chứng tỏ cậu ấy đang rất căng thẳng và lo sợ. Đánh nhau thì không thể thắng, nếu chạy thì không thể thoát. Biết tính thế nào đây?

.....

- Đưa tay chịu trời đi con người!

Họ lại bất thành linh phóng đến chỗ Kazuma. Thì ngay tức thì, từ bụi rậm bên phải, xồng xộc chạy ra một con gấu nâu với kích thước khổng lồ đầy hung dữ. Với hàm răng sắc nhọn của mình, con gấu đã cắn lấy tay một Chân Tổ rồi hất mạnh ra phía sau. Tiếp đến, nó còn đứng lên bằng hai chân sau, dùng hai chân trước bịt tai hai Chân Tổ phía sau rồi cất giọng kêu lên âm vang của sự chiến thắng.

Kazuma từ từ mở mắt thì thấy hộ vệ khác của mình đã xuất hiện. Gì chứ, đó chính là con gấu nâu thường hay xuống thị trấn lục thùng rác tìm đồ ăn rồi chấp nhận trở thành tôi tớ của Kazuma đây mà. Đồng ý nói nó ở chính xác là vùng núi này, nhưng làm sao nó biết Kazuma đang gặp nguy hiểm mà đến ứng cứu kịp thời.

Thêm tiếng vỗ cánh phạch phạch từ trên không rồi bất chợt đáp xuống bên vai Kazuma. Đó chính là cậu chim ưng săn mồi Philippine, một hộ vệ khác và cũng là cộng sự đáng tin cậy nhất của Kazuma. Nhìn con chim ưng, cậu ấy hiểu ra rằng chính nó đã bay phía trên khu rừng, đánh động cho con gấu và nói cho nó biết Kazuma đang gặp nguy hiểm mà kịp thời phi đến. Từ con Becgie đến con chim ưng... có lẽ Kazuma sẽ chẳng bao giờ tìm đâu được những chiến hữu đáng tin cậy như thế này đâu. Trong lòng cậu ấy thật sự rất biết ơn và đề cao lòng trung thành của chúng.

- Cảm ơn nhé... chỉ có điều nếu muốn thoát khỏi tình thế này thì e rằng nhiều đây vẫn chưa đủ. Xin lỗi vì tớ đã kéo các cậu vào chuyện này nhưng nếu thật sự muốn sống sót trở về thì chỉ duy nhất một người mới giúp được tớ thôi. Chính vì vậy nên, phiền cậu làm giúp tớ thêm một chuyện nữa có được không?

.....

Không biết Kazuma đã thì thầm thủ thi bên tai con chim ưng điều gì nhưng một lần nữa, cậu ấy lại phóng thích cho nó sai rộng đôi cánh bay vút đi. Nó bay ngang qua các Chân Tổ, phi thẳng đến chỗ con Becgie đang nằm im bất động kia.

- Đi đi, trông cậy vào hai cậu!

Ngay lập tức, con chó mở trừng mắt, nó ngồi bật dậy và nhanh chóng dốc hết toàn lực chạy thẳng vào khu rừng, theo sau con chim ưng bay đi với vận tốc cực nhanh. Không biết chúng đi đâu nhưng cũng thật tốt khi chúng có thể thoát khỏi trận chiến không cân sức này.

Một thân một mình ở lại cùng với gấu mẹ vĩ đại. Kazuma sẽ phải đối phó với nhóm 5 người Chân Tổ ấy một cách đầy gian nan gian truân đây. Phải thừa nhận một điều rằng con gấu mạnh hơn nhiều so với con Becgie, tuy tốc độ cũng như độ linh hoạt thì không sánh bằng nhưng lực cắn và lực bịt tai cũng rất thấm, nó đủ sức bịt bay cả Chân Tổ một đoạn khá dài. Nhưng chỉ với một thân con gấu thì e rằng có hơi chênh lệch về lực lượng. Suy cho cùng, bắt lại vận nghiêng về phía Kazuma nhiều hơn.

.....

Sâu trong thị tộc Chân Tổ, vào buổi sáng thì toàn cảnh dân làng vắng tanh thanh không có nổi một bóng người vì bây giờ, họ đều yên giấc ở trong nhà hết cả rồi, trả lại đây một khung cảnh thị tộc trống vắng giống hệt như một ngôi làng ma, đó là cách nói so sánh mà Namehari đã từng nói trước đây một lần. Vào ngày nghỉ cuối tuần đầu tiên, Namehari và Hiyama đã dậy vào buổi sáng theo thói quen rồi phải nếm trải cái cảm giác hiu quạnh một mình khi hai cô bạn gái đã xuống thị trấn một chuyến. Còn bây giờ thì...

- Con đi đây!

- Đi đường cẩn thận nhé Eri – chan!

Bây giờ thì đến phiên Eri là người nếm trải cảm giác ấy. Vì Hiyama, Hebi và Namehari hiện đang ở trên lớp nên trong làng chỉ còn mỗi Eri là người còn thức giấc vào buổi sáng thôi. Eri thì vẫn chưa thể tự do đi lại bằng đôi chân của mình, vẫn phải dựa vào chiếc xe lăn nhận nhiệm vụ chuyển chở mình đi.

Rời khỏi căn nhà thân thương, điều đầu tiên Eri làm là ngược mặt lên bầu trời trong xanh, ánh nắng hiền hòa phía trên cao với tiếng thờ dài cất lên từ đôi môi nhỏ xinh. Đôi mắt Eri sao thật đổi phiên muộn xa xăm. Có lẽ, cô bé còn đề tâm rất nhiều đến những chuyện đã xảy ra. Những chuyện khiến Eri phải sống trong hối hận, day dứt... Hà, phiền não thật đấy. Làm sao có thể sống một cuộc sống yên lành yên ổn khi mình đã tiết lộ quá nhiều về thị tộc Chân Tổ. Làm sao có thể mong ước một cuộc sống vô tư với những người mình yêu thương trong khi chính bản thân mình đã bỏ rơi người quan trọng nhất vào những phút khó khăn của người ấy. Eri tự nhủ bản thân mình không đáng với cái cuộc sống hạnh phúc mà mình hằng mơ ước... trừ khi mình phải làm điều gì đó để chuộc lại lỗi lầm này... Nhưng biết làm gì bây giờ? Tự nhận hình phạt giống như lần đó ư? Để rồi khiến cho biết bao nhiêu người lại lo lắng vì mình. Eri vẫn còn nhớ rất rõ những giọt nước mắt của Hebi, nét mừng rỡ của mẹ khi hay tin mình tỉnh lại. Eri không muốn làm cho những người mình yêu thương phải buồn bã đau khổ nữa... nhưng...

- Hà... buổi sáng trời lạnh quá. Lẽ ra mình nên mặc thêm áo khoác mới phải!

Đậy thì cũng dậy rồi. Ra khỏi nhà cũng đã ra, Eri không biết làm gì ngoài việc đi lòng vòng trong thị tộc xem có gì thú vị không? Chắc nhiều người cũng thắc mắc rằng Eri điều khiển chiếc xe lăn kiểu gì. Thông thường thì sẽ có người khác đến giúp cô bé như Makoto – san hay Hebi. Còn những phút một mình như thế này thì... Eri cũng nghĩ đến việc sử dụng Telekiness điều khiển chiếc xe, như thế sẽ tiện hơn nhưng... sau cùng, Eri vẫn tự thân dùng hai tay lăn hai bánh để di chuyển. Không hiểu lý do vì sao nhưng Eri cảm thấy mình không nên quá lạm dụng vào phước lành mình có.

Eri kéo chiếc xe lăn và dừng lại trước công viên cũ kỹ duy nhất trong thị tộc. Dừng lại ở đây và đảo mắt nhìn hết một lượt, từng thứ từng thứ một trong công viên đều gọi lại rất nhiều hình ảnh trong quá khứ. Hình ảnh về nhóm bốn người Hiyama, Eri, Hebi và Namehari thời còn nhỏ xíu. Phải rồi... lúc nhỏ, bốn người bạn thường hay tập trung tại công viên này, cùng gặp nhau, cùng chơi đùa, cùng vui vẻ, cùng cười vang một cách ngây thơ của thời trẻ con. Eri nhớ lúc đó mình treo lên mái vòm xếp vì muốn với lấy con điều bị mắc kẹt trên nhánh cây. Và rồi thì...

*****

- Eri – chan, Eri – chan...

Eri vừa được tặng một con điều làm bằng giấy từ Makoto – san và háo hức mang đi khoe với ba người bạn của mình. Trong lúc biểu diễn pha thả điều, do bất ngờ sợi dây chỉ bị đứt nên nó đã bị mắc trên ngọn cây gần đó. Eri đã treo lên mái vòm xếp ở bên dưới và ráng nhón chân, với tay lấy chiếc điều. Chỉ là với chiều cao khiêm tốn của mình thì có lẽ hơi quá khó khăn với cô bé, làm cho Hebi, Namehari bên dưới không khỏi lo lắng.

- Nguy hiểm lắm Eri – chan... cậu mau xuống đi!

- Đúng đó Eri – chan. Đội Hiyama đến rồi thì cậu ấy sẽ lên lấy cho cậu mà. Cậu xuống đây đi!

Thật ra Hiyama vẫn chưa đến vì còn bận chút chuyện nhà, nên Eri đã biểu diễn pha thả điều trước cho Namehari và Hebi, để rồi cũng phải tự thân ráng nhón chân với tay lấy con điều trên cao. Khi ấy, Eri chỉ muốn lấy được con điều mà không nghe Namehari và Hebi. Khi ngón tay chạm được vào con điều.

- Lấy được rồi!

Thì cũng là lúc Eri trượt chân ngã thẳng xuống đất.

- Eri – chan...

Eri chỉ biết nhắm mắt và hứng chịu lấy sự va chạm mình chuẩn bị đón lấy. Cứ nghĩ rằng mình sẽ ngã rất đau nhưng thật không ngờ lúc đó, Hiyama đã kịp thời phóng đến như một cơn gió. Cậu ấy đã bắt được Eri rồi lăn lông lốc trên sàn đất, va thẳng vào gốc cây gần đó. Hebi và Namehari nhanh chóng chạy đến với dáng vẻ hối hả lo lắng.

- Hiyama – kun, Eri – chan, hai cậu có sao không?

Hiyama từ từ ngồi dậy, đưa tay lên sau gáy, miệng không ngừng xuyt xoa.

- Ủi cha, đau thật. Ai mà để cái cây chắn giữa đường thế này không biết? Kêu mấy lão già kia ra lệnh bứng cái cây này đi để chỗ khác đi!

Eri cũng từ từ mở mắt. Nhờ Hiyama mà cô bé không bị xây xát gì nhiều. Chỉ hơi chóng mặt vì bị chấn động một chút. Eri ngược lên trông thấy Hiyama.

- Hiyama – kun...

- Có sao không Eri?

- Uhm, mình không sao, cảm ơn cậu!

- Vậy à, thật may khi biết cậu vẫn ổn, Eri!

Đứng rồi, khi đó Hiyama đã mỉm cười. Dù rất đau khi bị va vào gốc cây nhưng cậu ấy đã cười với Eri một cách nhẹ nhàng, dịu dàng và trêu mếu. Bàn tay Hiyama còn nhẹ nhàng đặt lên mái tóc hồng của cô bé, xoa xoa một cách ấm áp đầy tình yêu thương.

*****

Ngồi đây và nhớ lại những kỷ niệm ấy, có lẽ đến khi trái tim này ngừng đập, linh hồn trở về với thiên Chúa, thân xác trở về với rừng cây, Eri vẫn sẽ không bao giờ quên đi những hình ảnh đó. Nó vẫn sẽ luôn ở đây, trong trái tim này, trường tồn vĩnh cửu và mãi mãi, dù cho một trăm năm, năm trăm năm, hay một nghìn năm, những hình ảnh đó sẽ không bao giờ biến mất.

Nghe đến Hiyama, Eri khẽ nở một nụ cười đầy sự hạnh phúc, vì cô bé nhận ra rằng dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, Hiyama cũng sẽ bên cạnh mình. Phải, Hiyama... cậu ấy lúc nào cũng ngay bên cạnh mình.

- Hiyama – kun...

.....

Gấu gấu gấu

Tiếng chó sủa bất thình lình cất lên inh ỏi bên tai khiến cho Eri không khỏi giật mình. Cô bé nhanh chóng quay đầu lại thì thật sự ngay trước mắt Eri là con chó Becggie. Con Becggie của Kazuma đó, nó đã phi nước rút, chạy một đoạn khá dài và xa để rồi đến được thị tộc Chân Tỏ. Trông nó cứ thờ hồng học như thể hết hơi thế kia, chứng tỏ con chó đã chạy không ngừng nghỉ.

- Chó ư? Nhưng mà xung quanh đây làm gì có ai nuôi chó?

Eri không nghĩ con Becggie ấy là của Kazuma, nên cô bé cứ nghĩ rằng nó là thú nuôi của ai đó trong thị tộc. Nhưng như những gì Eri nhớ thì đâu có ai trong làng nuôi thú nuôi đâu. Vậy thì tại sao lại có chó ở đây.

- Nào, lại đây lại đây!

Chỉ với mấy cái vẫy tay, con Becggie tự động chạy đến chỗ Eri, ngoan ngoãn ngồi bệt xuống vẫy đuôi và để yên cho Eri vuốt ve bộ lông dưới cằm và trên đầu nó. Eri thì không ghét chó và con Becggie cũng biết Eri là một người tốt, không có ác ý như những Chân Tỏ hấu chiến ngoài kia nên nó hoàn toàn tin tưởng vào Eri.

- Người là ai? Tên gì? Người từ đâu đến đây?

Gấu gấu...

Chó thì chỉ biết sủa gấu gấu thôi chứ sao biết trả lời. Nhưng xem ra nó hiểu Eri đang nói gì nên mới sủa. Eri nhìn con chó và mỉm cười.

- Xin lỗi, ta không hiểu người nói gì hết. Nếu là Hiyama – kun thì chắc cậu ấy sẽ hiểu... Mà không biết cậu ấy có nói chuyện được với động vật khác ngoài dơi không nhỉ?

.....

Phành phạch phành phạch.

Thêm tiếng vỗ cánh từ loài chim săn mồi khác khiến Eri phải giật mình đợt hai. Cô bé tóc hồng quay mặt sang bên phải, thì trông thấy một con chim ưng đang đậu sẵn trên cành cây gần đó. Eri thờ phào nhẹ nhõm khi thấy chỉ là một con chim ưng... nhưng rồi cô bé lại thấy có gì đó hơi lạ ở đây vì trông con chim ưng đó khá quen, như kiểu mình đã từng trông thấy con chim ưng đó ở đâu rồi. Nhất định không phải là chim ưng hoang sống trong khu rừng này. Nhưng lần cuối mình thấy chim ưng là lúc mình và Hebi xuống thị trấn, đến nhà của Kazuma... Lê nào...

Eri tròn mắt đầy ngạc nhiên, cô nhìn con chim ưng rồi quay sang con Becggie đang ngược nhìn mình đăm đăm.

- Lê nào... hai người chính là...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Rầm rập rầm rập, bình bộp chát, véo, viu viu, gầm gừ grao grao, gào ồ...

Bao nhiêu là âm thanh kỳ lạ cất lên vang vọng khắp cánh rừng, nhưng tại sao không phải là âm thanh gì đó êm dịu, nhẹ nhàng, xứng tầm với vẻ đẹp lung linh của một khu rừng hùng vĩ tuyệt vời như thế này nhỉ. Toàn là tiếng bước chân mãnh thú chạy loạn trong rừng, tiếng đánh nhau một cách bạo lực, rồi cả tiếng rống thất thanh như có con vật nào vừa bị cắt tiết.

- Bắt lấy nó, tuyệt đối không được để nó thoát khỏi lãnh thổ của thị tộc!

Tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn khi con gấu nâu đen Kazuma ngồi trên cỏ rồi phi thật nhanh thoát khỏi vòng vây của kẻ thù. Nhưng thật ra, họ đang bị các Chân Tỏ khác bám theo phía sau sát nút. Nghe thì thoát được nhưng cuối cùng, Kazuma lại bị bủa vây vì tốc độ của con gấu không thể sánh lại được với sức khỏe thể lực vượt trội của Chân Tỏ. Chẳng mấy chốc, con gấu phải dừng lại khi đứng giữa thế vòng kiềm của họ.

Mà con gấu Kazuma thuần hóa lại có máu liều chảy trong huyết quản. Nói trắng ra thì nó còn chẳng quan tâm mình có đang lâm vào tình thế bất lợi, nó chỉ biết xông xộc lao đến, phá vòng vây bằng răng nanh và móng cú bặt tại đứt điểm. Nó vùng chân tát không biết bao nhiêu lần. Mà dù có tát bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng chẳng thể khiến cho Chân Tỏ kia bị thương được. Nó cứ rống lên rồi tấn công không ngừng vào kẻ thù, trong khi Kazuma chỉ biết nằm im trên lưng nó, hai tay bám chặt lấy phần lông ở cổ nó để không bị ngã xuống đất.

Kazuma phải thừa nhận rằng con gấu này dai sức thật. Mình nhớ chỉ cho nó ăn chút thức ăn thừa thôi mà sao nó khỏe thế nhỉ? Một mình nó chiến đấu với 5 Chân Tỏ một cách dai dẳng trong thời gian cực kỳ lâu. Vừa phải chiến đấu, vừa phải bảo vệ Kazuma, vừa tìm cách vừa đánh vừa lùi, một mình con gấu cắn hết mọi thứ chỉ vì chịu nhân tạm bợ của nó quá đối vô dụng lẫn vô vọng. Biết con gấu không thể trụ được lâu, Kazuma đập tay bộp bộp xuống đầu con gấu.

- Đánh thế này không mang lại hiệu quả gì đâu. Đối thủ là những Chân Tỏ lão luyện trong làng. Vậy nên thay vì đánh nhau, chúng ta tìm cách lui thôi. Chỉ cần tìm cách nào đó mang tớ ra khỏi khu rừng này thì xem như an toàn rồi!

Ngay lập tức, con gấu không còn sấn sổ nổi điên nữa, nó chuyển hướng phóng thẳng ra khỏi khu rừng với tốc độ nhanh nhất. Nó sẽ đưa Kazuma ra khỏi đây một cách an toàn theo đúng như ý nguyện của cậu ấy. Chỉ có điều, con gấu đã không thể hoàn thành được điều đó vì ngay khi nó sùng sục bỏ chạy, thì cũng là lúc nó phải đối mặt với một Chân Tỏ nữ đứng ngay phía trước. Nó tính tông thẳng vào Chân Tỏ đó mở đường máu nhưng cuối cùng, nó bị chính Chân Tỏ nữ đó đánh vật chỉ bằng một tay duy nhất nằm xa lạ trên mặt đất. Con gấu ngã xuống, khiến cho Kazuma đang ngồi trên lưng nó cũng bị văng xa một đoạn dài rồi va vào gốc cây.

Đau thì đau thật đấy, so với sức chịu đựng của một đứa trẻ mới 14 tuổi thì như thế này đúng là đau thật. Đau nhưng mà không thể biểu hiện cái đau ấy qua nét biểu hiện trên gương mặt. Nhưng thôi, điều đó không quan trọng, cái quan trọng là khi Kazuma tỉnh dậy, đã thấy con gấu bị khống chế hoàn toàn bằng mấy sợi dây rừng vì bị trói gô vào gốc cây rồi. Quả nhiên, dù cho mãnh thú có khó trị đến mức nào đi nữa thì cũng sẽ có lúc phải chịu khuất phục bởi kẻ mạnh nhất. Và kẻ mạnh nhất ở đây chính là giống loài mang tên Chân Tổ.

Chỉ còn lại một mình, Kazuma phải tự thân vận động thôi. Nhưng rồi sau cùng thì sức người không thể sánh ngang với Chân Tổ được đâu. Nhất là đối với một người không giỏi vận động như Kazuma thì... bỏ cuộc đi vậy. Dù sao thì Kazuma cũng chẳng thể làm được gì ngay khi bị một Chân Tổ nắm lấy cổ áo và kéo ông lên một cách tàn nhẫn.

- Con người các người thật phiền phức. Ngoan ngoãn đưa tay chịu trói và theo chúng ta về thị tộc Chân Tổ. Chắc chắn các vị trưởng lão sẽ ban một hình phạt đích đáng cho kẻ xâm nhập trái phép!

Trong tình huống này thì Kazuma không còn lối thoát nữa. đành chấp nhận số phận nghiệt ngã, chịu trở thành tù binh của họ áp giải về làng. Nói không phải giỡn chơi nhưng thật sự ngay từ đầu cậu ấy đã có ý định đầu hàng vô điều kiện rồi. Vì làm như thế, Kazuma sẽ được dịp đến thị tộc Chân Tổ là một, và còn để gặp Eri nữa... Ua, nếu ngay từ đầu đã có định như vậy thì tại sao lại để xảy ra một cuộc chiến không cân sức thế này nhỉ? Chẳng thể hiểu nổi tên này đang suy nghĩ chính xác đến điều gì.

- Thôi thì đành vậy. Tôi chịu thua, xem ra Tatumaki và Cristiano Ronaldo không đến kịp rồi. Các người muốn làm gì tôi thì làm!

.....

Xông xộc xông xộc, lịch bạch lịch bạch.

Kazuma chấp nhận đưa tay chịu trói, chịu để họ giải đi thì ngay lúc ấy, có tiếng bước chân dồn dập một lúc một lớn dần hơn đang tiến thẳng về phía họ. Nhưng không chỉ có mỗi tiếng bước chân, mà còn có giọng hét của một cô gái theo sau đó.

- Dừng lại...

Vụt, một cái bóng bất ngờ phóng ra từ bụi cây sau lưng. Cái bóng ấy vượt qua những Chân Tổ, lao đến và húc thật mạnh vào tên Chân Tổ đang nắm cổ áo Kazuma, buộc Chân Tổ đó phải buông cậu ấy ra ngay lập tức. Kazuma ngã bịch xuống đất, nhưng đôi lại thì cậu ấy nhận ra rằng hộ vệ mà mình hết mực tin tưởng đã không làm mình thất vọng. Cái bóng đó chính là con chó Becgie của Kazuma, nó đã trở lại giải nguy cho cậu ấy một bàn thua trông thấy đột tiếp theo.

- Tatumaki!

Thì ra Tatumaki là tên của con Becgie. Lúc này có nghe cậu ấy nhắc đến hai cái tên, Tatumaki là tên con chó, vậy thì cái tên Cristiano Ronaldo là của con chim ưng săn mồi rồi.

Ngay lúc ấy, con chim ưng cũng vỗ cánh phành phạch và đáp xuống bên vai Kazuma. Trông thấy hai hộ vệ của mình cùng lúc trở về, Kazuma cất tiếng thở phào nhẹ nhõm, đi đôi cùng sự hải lòng không thể hiện ra bên ngoài gương mặt.

- Cristiano Ronaldo, Tatumaki, cảm ơn nhé, xem ra hai cậu đã không khiến cho tớ phải thất vọng!

Thật sự hai con vật nuôi đã không khiến Kazuma phải thất vọng vì chúng đã hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình với thời gian vừa ngay sát nút. Con Becgie đang đứng ngay trước mắt, nhưng nó không trở lại một mình, mà trên lưng nó còn có cả Eri nữa. Đúng vậy, con chó đã phi thẳng một mạch vào thị tộc Chân Tổ vì Kazuma biết rằng vào khoảng thời gian này, rất có thể sẽ bắt gặp một số Chân Tổ đi tuần tra ngoài bia rừng như ta đã thấy. Nhưng chắc chắn trong thị tộc sẽ không còn một Chân Tổ nào vì họ lần quay ra ngủ hết rồi. Thế nên Kazuma mới cho con chó chạy vào thị tộc ngay khi có cơ hội. Kazuma cũng biết trong làng thì chỉ còn mỗi Eri là thức vào buổi sáng vì cậu ấy thừa hiểu rằng giờ sinh học của con người hay Chân Tổ cũng đều giống nhau mà thôi. Một khi đã theo một thời khóa biểu được đặt ra trong một thời gian nhất định thì lần sau, không muốn, cơ thể cũng sẽ tự động theo thời khóa biểu ấy. Trước đây thì ngủ ngày, sống cây về đêm, còn bây giờ thì thức vào buổi sáng và đi ngủ vào ban đêm như con người, chắc chắn dù là ngày nghỉ, Eri cũng sẽ theo giờ sinh hoạt của một tuần. Thứ hai, theo như thông tin từ Namehari thì có vẻ như Eri không thể tự do di chuyển được, vẫn còn phải nhờ vào chiếc xe lăn, chứng tỏ đôi chân cậu ấy vẫn chưa bình phục hẳn. Chính vì thế, Kazuma mới để con Becgie làm phương tiện chuyển chở có trách nhiệm công Eri đến đây. Thứ ba, nếu chỉ có mỗi mình con chó thì Eri sẽ không nhận ra vì cô chưa từng gặp con chó khi đến nhà Kazuma, nên cậu ấy mới để con chim ưng đi theo, dù sao thì Eri cũng có ấn tượng với con chim ưng... dù cho không được tốt đẹp cho lắm.

Phải, mục đích thật sự của Kazuma khi thả hai con vật ấy đi là vì muốn chúng đưa Eri đến đây giải cứu cho mình vì nhìn ngay thế trận từ lúc đầu, cậu ấy biết mình không thể thắng nổi. Cách này tuy có hơi hèn hạ vì con trai mà phải bám váy con gái nhưng Kazuma chấp nhận mình trở thành kẻ hèn bởi mục đích thứ hai cậu ấy làm đến chừng ấy chỉ vì muốn nói chuyện với Eri. Cũng do ở trên lớp, Eri còn chẳng thêm đối mặt với Kazuma nên cơ hội để hai người họ ngồi lại với nhau, cùng nhau trò chuyện một lần dứt khoát không có. Vì vậy, Kazuma mới chấp nhận đánh đổi nhiều thứ, đánh đổi lòng tin của bạn bè, đánh đổi một ngày học trên trường, đánh đổi những công trình nghiên cứu mình đã bỏ rất nhiều mồ hôi công sức để hoàn thành, hay thậm chí đánh đổi cả mạng sống của mình khi dám bước chân vào lãnh phận của thị tộc Chân Tổ... tất cả cũng chỉ vì Kazuma muốn gặp Eri mà thôi... Thật sự không biết cậu ta là một thiên tài, một kẻ liều mạng hay chỉ đơn thuần là một tên đàn nữa.

.....

Bây giờ Eri đã có mặt ở đây, xem như Kazuma còn cơ hội sống sót và trở về. Nhưng cũng đừng trông mong gì nhiều, tất cả còn lại tùy thuộc vào Eri như thế nào đã.

- Dừng lại, xin mọi người hãy dừng lại!

- Eri, cháu đang làm gì ở đây? Mà quan trọng hơn mau tránh xa tên đó ra, nguy hiểm lắm!

- Không, không phải đâu, cậu ấy là bạn học cùng lớp với cháu, không phải kẻ thù đâu. Thế nên xin mọi người hãy dừng lại!

Thật may mắn khi Eri ở cùng phe với Kazuma. Chứ nếu cậu ấy bỗng đứng trở mặt, theo phe bên kia thì xem như Kazuma tự rước họa vào thân. Một canh bạc liều lĩnh như thế tại sao cậu ấy lại theo nhỉ? Phải chăng vì cậu ấy tin vào Eri, tin rằng Eri sẽ xuất hiện và cứu mình? Nghe sao thấy nó nhục nhủ quá.

Nhưng có vẻ như trong thị tộc, Eri là người khá có quyền có uy, vậy nên khi Eri lên tiếng, chẳng một Chân Tổ nào trong số họ dám phản kháng lại. Trông họ như có chút khó khăn khi tiếp chuyện với Eri... giống như, họ đang e ngại cô ấy thì đúng hơn. Vì nguyên nhân gì thế nhỉ? Vì sao họ lại có vẻ chùn bước trước một Chân Tổ còn nhỏ tuổi như Eri? Dù sao thì họ cũng là những Chân Tổ nhận nhiệm vụ canh gác sự bình yên cho thị tộc kia mà. Chắc chắn thực lực của họ vượt trội hơn hẳn so với Eri, nhưng...

- Eri – chan, tên đó đã xâm phạm thị tộc Chân Tổ. Trách nhiệm của chúng ta là mạng hấn về cho các vị trưởng lão xét xử. Thế nên cháu có thể tránh sang một bên và...

- Không được. Tuyệt đối không được. Kusanagi – kun là người rất đối quan trọng đối với thị trấn. Nếu cậu ấy có mệnh hệ gì thì chắc chắn xung đột giữa Chân Tổ và con người sẽ xảy ra. Mọi người muốn điều đó xảy đến sao?

Dĩ nhiên là không, một chuyện khủng khiếp như thế, nào có ai muốn nó xảy ra. Chính vì vậy mà họ mới không dám động tay động chân. Có thể ngay từ đầu, việc tấn công Kazuma là nguy cơ gây nên xung đột giữa hai bên. Nhưng cũng đâu thể trách họ vì làm sao họ biết được cái tên mặt lì phê không cảm xúc này lại là một thành phần quan trọng trong việc giữ hòa bình kia chứ. Nói đi nói lại, họ cũng đành phải nhún nhường vì chính họ cũng không rõ nếu như giao nộp Kazuma cho các vị trưởng lão thì điều gì sẽ xảy đến với cậu ta. Có thể là một quyết định không được tốt cho cậu ấy. Và nếu chiếu theo những gì Eri vừa nói, chẳng may Kazuma có mệnh hệ gì thì...

- Bọn chú hiểu rồi. Vậy thì chỉ cần bọn chú xem như chưa từng thấy có con người xâm phạm vào lãnh phận của ta là được chứ gì!

Nghe thấy điều đó, Eri mừng ra mặt hẳn.

- Cháu cảm ơn mọi người!

- Nhưng mà Eri – chan, để đảm bảo không có chuyện gì xảy ra, chúng ta cần cậu ấy rời khỏi thị tộc chúng ta càng nhanh càng tốt. Đồng thời, những con vật của cậu ấy đã biết chính xác vị trí thị tộc nên sau này, chúng cũng không được phép bén mảng vào rừng. Từ giây phút này trở đi, cậu ta và những con vật của cậu ta tuyệt đối không được bước chân vào lãnh phận chúng ta. Hiểu không Eri?

- Vâng, cháu hiểu. Cháu sẽ dặn dò cậu ấy. Xin mọi người cứ yên tâm!

.....

Họ tin tưởng Eri, họ tin từng lời từng câu của Eri nên mới chấp nhận lắng lẽ rút lui trong êm thấm mà không truy tố hay làm lớn chuyện này lên. Trong mắt họ, Eri thật sự có quyền có uy như vậy sao? Phải chăng vì Eri được chọn để trở thành gương mặt đại diện cho thị tộc để cùng chung sống với loài người? Hoặc cũng có thể vì Eri sở hữu Spejas mạnh nhất trong tất cả các phước lành mà Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad đã truyền lại cho các thế hệ con cháu. Nhưng dù là lý do gì đi nữa, thì sự an toàn của Kazuma đã được bảo vệ tuyệt đối. Cậu ấy không cần phải bị áp giải đến tận thị tộc Chân Tổ. Tiếc quá nhỉ, ước mơ nhỏ nhoi trong đời là được một lần tận mắt chứng kiến nơi sinh sống của giống loài bắt từ nay tan thành mây khói mất rồi. Nếu như Eri không xuất hiện thì có lẽ ước mơ ấy sẽ trở thành sự thật. Nhưng nếu chịu suy nghĩ theo một góc cạnh khác thì nếu như Eri không xuất hiện, chắc cái thân ruồi muỗi của cậu ấy cũng không còn nguyên vẹn như hiện nay. Thế nên, thay vì ngồi đó nuối tiếc, Kazuma nên lựa lời nói sao để cảm ơn Eri một cách chân thành nhất đi.

Chỉ có điều... sẽ có hơi chút khó khăn đối với Kazuma và cả Eri. Vì sao ư? Vì những chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Dẫu sao thì Kazuma cũng đã biết được nguyên nhân từ Namehari. Kazuma biết rằng chỉ vì mình mà Eri phải gánh lấy trách nhiệm cũng như hình phạt do thị tộc ban ra. Nếu như mình không tọc mạch quá nhiều vào bí mật của thị tộc thì... Dù gì thì Kazuma vẫn còn nợ Eri một lời xin lỗi. Nhưng nếu chỉ đơn thuần nói một câu xin lỗi bình thường thì Eri sẽ cho rằng mình không thật lòng. Cũng vì cái bản mặt không thể biểu lộ được cảm xúc này mà không ít người ghét Kazuma, từ hồi còn học ở It. Harm Sokyuran cho đến lúc chuyển qua ngôi trường mới. Chính Hebi cũng phải tuyên bố rằng mình không ưa Kazuma bởi vì không chịu hiểu cho cảm xúc của người khác, vì mình quá thờ ơ còn gì. Thế nên Kazuma cần phải lựa lời nói sao đó để Eri không cảm thấy hụt hẫng... nhất là khi người gây ra tất cả mọi lỗi lầm ở đây chính là mình.

- Hoshimiya... tớ...

Eri cứ ngồi yên trên lưng con Becgie, vì bây giờ dù mình có bước xuống thì cũng không thể chạy được. Không thể chạy nên đành phải ở lại. Thật lòng, Eri không muốn gặp Kazuma vì chính bản thân cô bé cũng hiểu rằng sẽ rất khó khăn nếu như hai đứa gặp nhau, nhìn nhau rồi lại không biết nói câu gì. Không thể bỏ trốn như những lần còn ở trên trường, Eri đành chấp nhận ngồi yên ở đây, lắng nghe Kazuma nói... Phải, Eri đang lắng nghe đây, Kazuma cứ nói đi, nói tất cả những gì cậu ấy đang suy nghĩ. Con trai thì phải chủ động trước đúng không? Nói đi rồi Eri sẽ trả lời lại...

- Hoshimiya... Tatsumaki bảo rằng nếu được thì cậu chịu khó xuống một chút, cậu nặng quá!

Cậu nói phát ra từ miệng Kazuma như một tia sét đánh ngang tai Eri. Giống như một cơn shock rất mạnh một lúc đè xuống đôi vai cô bé. Thật quá đáng, thật quá đáng, lẽ nào Kazuma chưa từng được dạy rằng khi nói chuyện với con gái thì tuyệt đối không được nhắc đến tuổi và cân nặng sao? Điều đó sẽ rất khiếm nhã đối với người mình tiếp chuyện là phái nữ. Vậy mà Kazuma lại... Thật quá đáng, Eri có nặng lắm đâu, chỉ là do từ hồi về nhà, Eri toàn được mẹ tắm bổ bao nhiêu món ngon đầy đủ dưỡng chất nên cơ thể có hơi mũm mĩm một chút. Nhưng nhiều đó không thể nói là Eri nặng được. Mấy điều Kazuma nói là hoàn toàn không có cơ sở... không có cơ sở...

- Xin lỗi xin lỗi, tớ làm cậu khóc à... Cho tớ xin lỗi. Tớ không có ý đâu!

Biết là không có cơ sở nhưng nghe mấy lời đó khiến Eri đau lòng khủng khiếp. Cô bé quay lại nhìn Kazuma với hai hàng nước mắt suối suối rom róm trông rất buồn cười.

Còn con chó thì... ngay cả con Becgie cũng phải tỏ ra mệt mỏi khi cậu chủ ngu ngốc của mình vô tình làm người ta khóc, người ngồi trên lưng mình thì cứ nước mắt là chảy đến ướt cả lông. Nhưng điều khiến con Becgie cảm thấy âm ỉ nhất là mình đâu có nghĩ Eri nặng lắm đâu. Chắc chắn là do cậu chủ bịa chuyện ra. Ngay cả chó cũng phải thờ dài vì chán chường chứ đừng nói đến con người.

.....

- Ngồi đây là ổn rồi. Đã bình tĩnh hơn chưa?

- Uh, mình cảm ơn!

Gặp được nhau cốt cũng chỉ vì muốn nói chuyện. Và để nói chuyện một cách thoải mái nhất thì hai người họ phải tìm một địa điểm thích hợp hơn là cứ đứng giữa rừng như vậy. Chính vì thế, Kazuma và Eri quyết định rời khỏi khu rừng, tìm cách quay ra tuyến đường chính. Nhưng do lúc này xô xát với nhóm người Chân Tổ nên bây giờ Kazuma không còn phân biệt được phương hướng, không biết nên đi đường nào vì nhìn xung quanh đâu đâu cũng là cây và cây. Eri cũng tự thừa nhận rằng từ trước đến nay chỉ loanh quanh luẩn quẩn trong thị tộc là chủ yếu. Eri chỉ biết duy nhất một hướng đi thẳng từ thị tộc xuống chân núi, chứ còn đã tiến sâu vào khu rừng thì... cô bé cũng không biết chính xác. Biết thế đã nhờ nhóm người Chân Tổ kia chỉ đường vì trông họ có vẻ thông thạo nơi đây hơn.

Không thể trông cậy được gì từ hai con người này. Con Becgie và con chim ưng hiểu mình phải tự thân hành động thôi. Thế là đích danh hai con vật dẫn hai đứa trẻ phiên toái này ra khỏi khu rừng đúng y như bản chất chó săn chui. Chỉ có điều, thay vì đưa hai đứa về tuyến đường chính, con Becgie đã đưa cả hai đến một móm đồi nằm ngoài lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Thật ra, trước khi bước chân vào rừng, Kazuma đã đề con chó chạy lòng vòng thám thính, kiểm tra địa lý khu vực và nó đã phát hiện ra móm đồi này. Con chó đưa hai người đến đây vì khoảng cách từ vị trí họ đứng trong rừng đến chỗ này gần hơn là mò mẫm tìm cách ra tuyến đường chính.

Trên móm đồi này có một lối đường mòn dẫn thẳng xuống chân núi, thế nên cứ yên tâm rằng mình không bị lạc bơ vơ giữa rừng. Nhưng nếu chỉ miêu tả như thế không thôi thì thật là một thiếu sót lớn vì ngoài con đường mòn ấy ra, ngay phía bên phải của hai người còn xuất hiện một tư trang cực lớn, cực đồ sộ, mang hình dáng cổ kính như thời lãnh chúa xa xưa. Một tư trang rộng lớn, có cổng, có sân vườn, có nhiều cây cao xanh um tùm, có một ngôi miếu nhỏ thờ các vị thần đạo Shinto. Một tư trang hùng vĩ theo phong cách Samurai cổ xưa mà cả Eri lẫn Kazuma mới trông thấy lần đầu. Hay nói đúng hơn là Eri đã sống trên núi Himako rất lâu, ấy vậy mà bây giờ có mới biết thì ra còn có một tư trang thế này sát ngay kề bên lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Ai là chủ nhân của tư trang này?... À à, điều đó không quan trọng. Điều may mắn nhất ngay lúc này là trước cổng tư trang có sắp hai hàng ghế dài hai bên. Biết là tự ý tự phép nhưng thôi, tạm thời cứ để Eri ngồi ở trên ghế trước, khi nào chủ nhà ra rồi thì mình xin phép sau. Chứ cứ để Eri phải cưỡi chó thế này... thật không tốt cho lưng con chó và vùng xương hông của Eri chút nào.

- Nhưng thật không ngờ trong rừng lại có một tư trang rộng lớn thế này. Hoshimiya, cậu thật sự không biết chút gì về nó ư?

- Hm, mình không rõ nữa. Nói đúng hơn là mình chưa bao giờ đi đến khu vực này nên không biết rằng lại có một tư trang ở đây. Hơn nữa, trông những chiếc ghế chúng ta đang ngồi hay chính bên ngoài tư trang. Nơi đây không giống như là bị bỏ hoang thì phải!

Hai người cùng ngược cổ nhìn lên tư trang. Chỉ nhìn một chút thôi, vì nếu còn ngược cao hơn nữa thì sẽ ngã ngược ra phía sau mắt. Sau đó, cả hai đều y thấy tấm bảng ghi họ được đặt ở phía trước cánh cổng. Một số nhà người Nhật vẫn thường có thói quen để tấm gỗ được khắc họ của chủ nhân căn nhà bên ngoài. Nhờ thế mà biết được chúng ta không đến nhầm nhà hay biết nhà này thuộc quyền sở hữu của ai.

- Chữ này đọc thế nào nhỉ? Tsu... Tsu... chi... mi... kai... do... Tsuchimikaido. Cái họ nghe lạ quá. Mình cũng mới nghe lần đầu!

Đối với Eri thì quả thật cái họ này nghe lạ thật. Nhưng còn với Kazuma thì không. Bởi vì Kazuma đã từng được nghe đến cái họ ấy một lần trước đây. Cái ngày hiệu trưởng It. Harm Sokyuran ghé thăm nhà mình đã có nhắc đến cái tên Tsuchimikaido một lần. Bà ấy nói rằng Nhật Bản được như ngày hôm nay là nhờ vào ba gia tộc nổi tiếng nhất. Gia tộc Kurahashi, gia tộc Minamiya, nơi xuất thân của hiệu trưởng, và một gia tộc nữa có tên là Tsuchimikaido. Bà còn nói rằng cung chủ đứng đầu gia tộc Tsuchimikaido là bạn thân của bà. Vậy ắt hẳn gia chủ của cái tư trang này đích thị là...

.....

- Chào buổi sáng, chúc hai bạn một ngày tốt lành!

Kazuma và Eri giật mình, quay sang phía cổng chính, nơi xuất hiện một cô gái trẻ với mái tóc bạc trắng. Một cô gái trẻ với mái tóc bạc trắng giống như Hebi, nhưng có phần ngắn hơn một chút và được cột thành bím nhỏ bên phải với dải ruy băng màu đỏ trông rất đáng yêu và bắt mắt. Và điểm nhấn nổi bật hơn bao giờ hết toát lên từ người con gái đó chính là bộ trang phục tiểu miko giữ đền, chiếc áo kimono trắng biểu trưng cho sự tinh khiết, chiếc Hakama màu đỏ đi đôi cùng với tất Tabi. Trên tay Miko đó còn cầm một cây chổi chuyên dùng để quét lá cây rụng. Có lẽ đã đến giờ tiểu Miko ấy cần ra ngoài quét những chiếc lá rơi rụng từ đêm hôm qua và quả thật, nếu chịu nhìn xung quanh thì sẽ dễ y thấy rất nhiều lá cây dưới đất. Nếu không quét ngay thì nó sẽ trở thành một rừng lá mất.

Đó là một cô gái vừa trẻ, vừa rất xinh đẹp, và đặc biệt mỗi khi cười thì cô ấy càng trở nên long lanh tuyệt đẹp hơn, giống như một Yamato Nadeshiko thứ thiệt... À, nhắc đến kiểu nữ tuyệt vời nhất của xứ sở hoa anh đào, Kazuma chợt nhớ ngay đến một nhân vật khác cũng được so sánh tương đương với Yamato Nadeshiko, nhưng giả như người đó bớt cái tính loi nhoi trẻ con đi một chút thì ắt hẳn phải gọi là rất y hoàn hảo. Hây, càng nghĩ sao thấy nào về vô cùng. Chắc lẽ trên đời này không ai là hoàn hảo. Chỉ là họ đang cố gắng để tự hoàn thiện bản thân mình hơn thôi. Bất cứ ai cũng sẽ có một điểm gì đó không được bình thường giống như cô gái Miko trước mặt Kazuma và Eri. Nhìn từ trên xuống dưới thì thấy cô ta rất đối bình thường, nhưng nếu bỏ được cái thanh Katana sắc mùi nguy hiểm chết chóc trên vùng thắt lưng phải xuống thì hay biết mấy. Bên thắt lưng phải của chiếc quần Hakama thật sự có gắn ngang một thanh Katana màu đen mà khi nhìn vào, Kazuma lẫn Eri đều đổ mồ hôi hột đến căng thẳng, tái mét mặt mũi.

- À vâng... xin chào... Xin thử lỗi vì chúng em tự ý ngồi ở đây mà không xin phép. Nhưng cũng xin chị rủ lòng thương, đừng vì thế mà chém hai đứa chúng em nhé!

Nhìn kiểu gì thì cô gái đó cũng lớn tuổi hơn Kazuma và Eri nên phải xưng hô sao cho hợp lý. Cô ấy trông còn trẻ, ước lượng khoảng từ tầm 26 đến 27, bằng tuổi với Ayame thì gọi chị là được rồi.

Trông thấy vẻ mặt hai đứa có vẻ ái ngại, cô gái tóc trắng bạc ấy chợt đưa tay lên che miệng cười khúc khích.

- Không... chị sẽ không tấn công hai em đâu đâu lo. Xin lỗi vì đã làm hai em hoảng sợ. Chỉ là tư trang này giống như một đạo quán võ sĩ, tôi luyện những chiến binh Samurai mạnh mẽ với truyền thống Bushido bất diệt. Là người của tư trang, tất cả mọi thành viên đều phải mang theo Katana như vật tượng trưng cho tinh thần Bushido ấy. Nhưng cũng không nhất thiết phải mang suốt mọi lúc mọi nơi. Những khi chị xuống thị trấn mua ít đồ thì chị cũng giống như bao người bình thường khác thôi. Giắt Katana theo bên mình... nhưng chưa bao giờ chị dùng nó để tấn công ai cả!

Nghe được mấy lời như thế khiến Kazuma và Eri cảm thấy an tâm hơn phần. Chứ nếu gặp phải ai đó khó chịu, thấy có hai đứa nhóc từ đâu đến tự ý sử dụng đồ nhà người khác thì bị dọa nạt bằng kiếm không phải chuyện hư cấu. Thật may khi hai đứa gặp được người dễ tính dễ dãi.

- Anou... cho em hỏi... chữ viết trên tấm bảng đó có ghi là... Tsuchimikaido phải không ạ? Em có đọc thử nhưng mà không chắc chắn mình có đọc đúng hay không!

- Đúng rồi, đây đúng là tư trang của nhà Tsuchimikaido, một trong những gia tộc danh giá đã có công đưa đất nước Nhật Bản sánh ngang với cường quốc chỉ trong một thời gian ngắn sau khi chiến tranh thế giới thứ II chấm dứt. Người đứng đầu nhà Tsuchimikaido, cung chủ đời trước đã phát triển gia tộc không chỉ về nền kinh tế nước nhà, mà còn giữ nguyên, phát triển nền văn hóa lâu đời Nhật Bản bằng những thanh kiếm, bằng những chiến binh võ sĩ đạo đúng cảm kiên cường bất khuất. Và cho đến ngày nay, những nét đẹp văn hóa ấy vẫn còn tồn tại một khi các em trông thấy tư trang Tsuchimikaido. Nó vẫn còn tồn tại khi các em trông thấy những thanh Katana. Nhà Tsuchimikaido là vậy đấy!

Khi kể về gia tộc Tsuchimikaido, trông người phụ nữ ấy thật hiền hòa, thật yêu kiều thướt tha khi lặng yên trước những con gió nhẹ, để cho từng sợi tóc trắng bạc của mình cuốn theo chiều gió vì vu nhẹ nhàng của một bức tranh phong cảnh trữ tình. Có lẽ có ấy rất yêu quý nhà Tsuchimikaido, yêu quý những gì cung chủ trước để lại, những nét đẹp văn hóa lâu đời nhưng không bao giờ phai mờ cho đến thế hệ sau này.

.....

- Hime – sam... à không phải, Tsuchimikaido – san, máy điều hòa bên trong lại hỏng nữa rồi ạ!

Đang đứng nói chuyện với hai người bạn trẻ được một chút thì bỗng dưng phía bên trong tư trang nghe thấy một tiếng nổ nho nhỏ thôi, nhưng cũng đủ khiến cả ba người đứng bên ngoài phải giật mình. Vài phút sau thì có một nàng Maid từ bên trong chạy ra. Maid trong tiếng Anh là người hầu... Đó đích thị là một hầu nữ với bộ trang phục Maid huyền thoại. Nàng Maid đó nhanh chóng chạy ra chỗ tiểu Miko tóc trắng kia với gương mặt có chút hốt hải, báo cáo rằng có thứ gì đó trong nhà vừa bị hỏng.

Nghe xong, tiểu Miko ấy cất tiếng thờ dài.

- Lại hỏng nữa sao, em đã nói mọi người rồi. Cái đó không còn dùng được nữa đâu. Để em vào gọi điện đặt mua cái mới và cho người đến thay hết một dàn máy điều hòa cũ cho xong. Mấy cái máy đó hỏng lên hỏng xuống liên tục, đến mùa hè mà nó tắt giữa chừng thì em không biết đâu đấy!

- Nhưng mà... nhưng mà... chúng thần... à không, bọn chị vừa mới xin một cái bếp làm bánh nướng mới tháng trước rồi, nên không dám thay máy điều hòa đâu, như thế thì phung phí tiền lắm. Mà cung chủ... Tsuchimikaido – san đã rất vất vả để kiếm ra tiền, nên bọn chị không dám!

- Không không, chị phải hiểu một điều rằng: tiền chúng ta kiếm được thì phải tiêu. Có tiền mà chỉ biết giữ khư khư trong người thì cũng chẳng thể sinh ra thêm đồng nữa. Đồng thời cũng sẽ làm gián đoạn đi quy luật trao đổi từ tay người này sang tay người khác, khiến cho nền kinh tế nước nhà vì thế mà gặp nhiều khó khăn. Ta làm ra tiền mà không dùng giống như đang si nhục người lao động kiếm ra đồng tiền đấy. Chính vì vậy, chị vào trong, liệt kê hết toàn bộ những gì cần được tân trang, ti vi, đầu máy, vi tính, bếp lò, bếp than, bồn tắm mát xa, bồn tắm hoa hồng, tất cả những thứ gì đã hỏng và có nguy cơ hỏng, tính ra thành tiền rồi đưa cho em. Em sẽ thay hết toàn bộ nội dung ngày hôm nay!

- Nhưng mà thưa...

- Phiền chị nhé!

Nàng Maid đó có vẻ sợ tiểu Miko này nên nhanh chóng chạy vào bên trong không dám cãi nữa lời. Đôi lúc Kazuma và Eri tự hỏi không biết người phụ nữ này có thật chỉ là một Miko lau dọn đền thờ hay quét lá không, mà sao trông cô ấy có chút hơi đáng sợ.

- Anou, cho em hỏi, hình như phía bên trong có xảy ra chuyện gì thì phải!

- À, không có gì đâu, chỉ là có một vài trang thiết bị điện tử trong nhà bị hỏng do sử dụng lâu năm, nên chị muốn thay hết toàn bộ ấy mà. Chỉ là do người bên trong cứ sợ phí tiền này nọ nên cầm cự mãi. Nhưng sau cùng thì đã giải quyết xong hết rồi!

- Tư trang này cũng sử dụng những trang thiết bị hiện đại sao ạ? Em cứ nghĩ nó chỉ là một thủ phủ của lãnh chúa giống như thời Samurai chứ. Tức là chỉ có...

- Chỉ có sần gỗ, rồi vài vật dụng thô sơ như đèn dầu, bếp treo và lò củi nấu nước tắm thôi đúng không? Thoạt đầu ai đi ngang qua đây cũng đều nói như vậy nhưng mà đây là thế kỷ của khoa học công nghệ. Dầu cho nhà Tsuchimikaido còn giữ được nét truyền thống, văn hóa xa xưa, nhưng bên cạnh đó cũng phải biết đi theo thời đại để không trở nên lạc hậu. Samurai thời nay đâu bắt buộc chỉ biết cầm kiếm chém kẻ thù, một Samurai biết dùng máy tính, biết sử dụng trang thiết bị vẫn tốt hơn chứ. Ra đường mà chỉ mặc mỗi giáp chiến hay mang Katana ngang hông thì không khéo bị bắt về đồn cảnh vệ mất. Trong Kim cô Cô, trong Cô với Kim. Chỉ khi nào Kim và Cô đi chung với nhau, thì đó mới được đánh giá như một đất nước phát triển. Quan điểm của nhà Tsuchimikaido là như vậy. Muốn gìn giữ gì thì giữ, nhưng vẫn phải theo kịp thời đại!

.....

.....

- Xin lỗi vì để hai đứa phải nghe một câu chuyện không được mấy thú vị như thế. Hai đứa cứ ngồi chơi đi nhé. Chị vào chuẩn bị một chút trà và Youkan. Hôm nay có món Youkan trái cây được làm từ nhiều loại trái rừng tươi nhất. Không biết đã ủ xong chưa nhỉ!

- À dạ không cần đâu. Chúng em đến đây mà không xin phép đã là thất lễ lắm rồi. Nay phiền chị thế này thì...

- Không sao không sao... mấy chiếc ghế được đặt ở đó cũng là để dành cho những vị khách đi lạc trên núi ghé lại ngồi nghỉ chân ấy mà. Và nhiệm vụ của chị ngoài việc quét lá, lau dọn và cầu nguyện trước miếu thần, làm mấy việc linh tinh ngoài vườn thì còn chăm trà mời khách dùng chút đồ ngọt cho lại sức. Hai đứa thử để ý xem, sau lưng và bên phải là rừng cây xanh um tùm, tán lá che đi ánh nắng mặt trời không quá chói chang. Bên trái còn có thể nhìn thấy màu xanh của biển, lắng nghe tiếng sóng tràn bờ, và thường thức những con gió nhẹ mà biển ban tặng. Được uống trà dùng đồ ngọt ở một nơi như thế này, không phải rất thú vị sao? Hai đứa đợi chị một chút, chị vào rồi ra ngay, đừng có đi đâu đó nhé!

Phải công nhận người phụ nữ ấy vừa nhiệt tình lại vừa chu đáo. Chỉ là người dưng xa lạ thôi mà cứ như là thân thiết lâu năm ấy. Eri nghĩ, quả nhiên người dân ở thị trấn ven biển này vô cùng hiền lành và hiếu khách. Họ đều là những con người thật thà tốt bụng, họ rất tốt, không giống như một số kẻ xấu mà người lớn trong làng vẫn thường hay nhắc đến. Eri vẫn nghĩ giá như được chung sống với họ một cách hòa bình, yên ổn thì thật tốt đẹp biết bao.

- Chị ta tốt thật. Không những cho chúng ta ngồi nghỉ ở đây, mà còn đối tốt với chúng ta như một nàng hầu thứ thiệt. Quả không hổ danh Miko, những vụ nữ phục vụ cho các vị thần!

- Phải, chị ấy thật tốt!

- Nhưng điều tự ngạc nhiên hơn bao giờ hết vẫn là chuyện chị ấy vào núi. Gìn giữ và phát triển những nét văn hóa của đất nước. Nét văn hóa của nước Nhật lâu đời hay thờ ngưỡng những vị thần Shinto... Thật khác biệt với những khoa học gia như chúng tôi!

Eri vẫn còn để ý thấy ngôi miếu nhỏ thờ các vị thần gần đó. Con người vẫn có đức tin của mình, giống như đạo thiên Chúa của Chân Tổ, thì người Nhật cũng theo những vị thần đạo Shinto, cũng sở hữu những nền văn hóa lâu đời như thị tộc Chân Tổ. Chỉ là trong bối cảnh xã hội hiện đại hóa, khoa học đi trước, mở lối cho tương lai, con người sống tin vào khoa học nhiều hơn là những vị thần. Nhưng vẫn còn có người vừa sống trong lối hiện đại, vừa giữ được đức tin của mình cũng như giữ được những nét đẹp văn hóa truyền thống. Nơi này ư, nơi mà cả khoa học lẫn đức tin đều tồn tại. Điều tưởng chừng không thể nhưng sau cùng vẫn có thể xảy ra.

- Con người, đúng là những sinh vật phi thường khi có thể làm những điều tưởng chừng như không thể. Quả nhiên, dù phải thực hiện một phép so sánh từ quá khứ cho đến hiện tại, con người luôn là sinh vật luôn khiến cả thế giới phải đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác!

Không biết Eri có ý gì khi nhắc đến điều tuyệt vời ở con người. Đúng là con người có thể làm được những điều phi thường, chứ không phải việc phi đầu vào tường. Nhưng chẳng phải bên cạnh đó, con người cũng là nguồn gốc của rất nhiều điều tội tệ xảy đến sao? Tình trạng tham nhũng, tình trạng tội phạm tăng cao, tình trạng xung đột dẫn đến chiến tranh. Rất rất nhiều nguyên nhân biến con người trở nên xấu xa, tàn bạo trong mắt Chân Tò hay những sinh vật khác không phải người.

Kazuma biết Eri muốn nói đến điều gì. Có thể chỉ là vô ý nhưng Kazuma lại hiểu rằng Eri đang muốn khơi dậy chuyện đó... chuyện Eri tiết lộ những bí mật về thị tộc nói chung cũng như Chân Tò nói riêng. Và Kazuma là nguyên nhân chính gây ra việc đó. Phải, vì Kazuma mà Eri cảm thấy bản thân mình như kẻ phản bội. Rõ ràng mười mười người gây lỗi ở đây là Kazuma, chắc chắn là Kazuma. Cậu ta phải xin lỗi thôi. Không cần biết bằng hình thức gì nhưng nhất định Kazuma phải mở miệng nói lời xin lỗi.

- Hoshimiya!

Kazuma đưa hai chân lên ghế, quỳ đầu gối một cách ngay ngắn, hai lòng bàn tay úp thẳng xuống mặt ghế song đều nhau, không lúng, cúi đầu để cho trán đụng thẳng vào hai mu bàn tay. Kazuma thực hiện một kiểu quỳ gối Degoze mang ý nghĩa muốn gửi lời xin lỗi chân thành nhất đến một ai đó và bây giờ trông tưởng mạo cậu ta chẳng khác gì một miếng sushi lươn thường được bày bán trong những hàng quán sushi ngoài vỉa hè hay trong nhà hàng ẩm thực Nhật Bản lón.

- Xin lỗi. Vì tất cả những gì tớ gây ra đã khiến cho cậu phải chịu cực khổ. Tớ biết chỉ một câu xin lỗi thì không thể trả hết mọi lỗi lầm. Nhưng nếu được, tớ sẽ làm tất cả mọi yêu cầu của cậu. Kể cả việc cầu bắt tớ thực hiện Degoze đến suốt phần đời còn lại tớ cũng không dám làm trái lệnh!

Eri đã từng nghe qua truyền thống cũng như phong tục Degoze của con người bình thường. Bản tính của người Nhật khi nhìn ra được lỗi lầm của mình và thật sự muốn có ý định sửa sai thì họ sẽ thực hiện Degoze. Kazuma đang thực hiện Degoze, vậy có nghĩa cậu ấy thật lòng muốn nói lời xin lỗi. Eri thì... đây là lần đầu tiên có người xin lỗi mình. Nhưng phải đến cái mức dập đầu quỳ gối thì... cô không quen. Trái lại, trông thấy Kazuma cúi đầu thế này... Eri càng tỏ ra luống cuống, tỏ ra phân vân, tỏ ra hốt hoảng. Eri không ngừng xua tay tìm cách ngăn Kazuma.

- Ku... Kusanagi – kun... đừng... đừng làm như thế mà. Chúng ta đang ở trước công nhà Tsuchimikaido. Nếu cậu làm thế này thì...

Thường thì quỳ gối xin lỗi một ai đó trước thanh niên bạch nhựt là điều rất đáng xấu hổ. Nếu chẳng may có ai bất thành linh xuất hiện và trông thấy cảnh tượng này thì chắc chỉ còn nước chui đầu xuống đất trốn như con dã điều thôi. Nhưng sao trông Kazuma không lấy gì là xấu hổ. Mà người xấu hổ đến ngượng chín cả mặt ở đây phải là Eri mới đúng. Ở chốn trần gian có nhiều thứ nó ngược đời vậy đấy. Nếu Eri không chấp nhận lời xin lỗi thì cậu ấy thật sự sẽ quý như thế này đến suốt đời đúng như Kazuma vừa hùng hồn tuyên bố.

- Mồ, được rồi được rồi mà. Mình chấp nhận lời xin lỗi của cậu, thế nên Kusanagi – kun mau nhanh chóng đứng dậy đi!

Eri chịu thua thứ thì Kazuma mới thôi cái thế Degoze. Sau cùng thì thật may mắn khi Kazuma không cần phải quỳ như thế đến suốt cuộc đời, nhưng bù lại thì Eri được một phen ê mặt, xấu hổ đến nổi phùng mang phùng mỏ tỏ ra giận dữ hệt như một cô gái đang quay ngoắt đi giận người yêu vì trễ hẹn trong lần đi chơi đầu tiên hay phải bắt cô ấy đứng đợi trước công quá lâu vì hai đứa đã hẹn nhau về chung. Những hoạt cảnh như thế vẫn thường thấy trong các bộ phim tình cảm nào có đâu xa.

- Mồ, Kusanagi – kun thật là... mình sẵn sàng tha thứ cho cậu nên đừng bao giờ làm những chuyện như thế nữa. Thật sự khiến cho người đối diện cảm thấy khó xử lắm!

- Vậy sao... xin lỗi!

Kazuma đưa tay gỡ đầu sỏn sột vì mình lại làm chuyện không phải nữa rồi. Nhìn dáng vẻ của Kazuma, Eri biết cậu ấy đang tự nhủ lại bản thân, trông cậu ấy như thế khiến cho Eri không thể nhịn cười được. Và một lần nữa, cô bé có mái tóc hồng bông bênh như những áng mây trời trên cao lại nở nụ cười ngây ngô đáng yêu. Kazuma thì không thể cười, gương mặt cậu ấy không thể biểu hiện được một nụ cười nhưng trong lòng Kazuma đang cảm thấy vui vì cuối cùng thì Eri... cũng đã chịu cười rồi. Phải... như thế mới giống Eri của ngày thường. Với lại, hai người họ có thể gần nhau như thế này chứng tỏ Eri không còn muốn tránh mặt Kazuma nữa rồi. Điều đó chẳng phải quá tốt sao?

.....

- Tớ biết đã có nhiều chuyện xảy ra. Và tớ biết nguyên nhân của mọi chuyện đều bắt nguồn từ tớ mà ra. Nghe Kobayashi nói rằng chỉ vì tớ mà cậu đã phải tiết lộ quá nhiều về bí mật trong thị tộc, và điều đó khiến cậu cảm thấy bức rứt trong lòng. Tớ thành thật xin lỗi!

- Namehari – kun... quả nhiên lúc nào cũng có thể nhìn thấu được trái tim người khác dù cho mình chưa hề nói gì với cậu ấy... Kusanagi – kun... mình... từ hồi còn nhỏ đã rất ngưỡng mộ con người, ngưỡng mộ những vị danh nhân, ngưỡng mộ những thành tựu họ đã mang đến cho nhân loại. Thế nên từ lúc nhỏ, mình đã có ước mơ sẽ trở thành một nhà khoa học, mình muốn cống hiến sự hiểu biết cho thế giới, mình mong muốn sẽ làm được điều gì đó cho nhân loại, giống như những vị danh nhân đã từng. Nghe thật quá đối lạ lòng buồn cười đúng không? Một Chân Tò như mình mà lại...

- Lạ lòng và buồn cười. Tớ không nghĩ rằng ước mơ như thế là nhầm nhứ hay vớ vẩn. Onee – chan đã nói với tớ rằng khoa học tồn tại không phải chỉ là cái có để một ai đó lợi dụng khoe mẽ bản thân. Các danh nhân trong quá khứ, các nhà bác học đại tài cống hiến hết tất cả mọi thứ họ có vì nhân loại. Và họ đã trở thành những bậc danh nhân vì cống hiến của họ mang đến sự hạnh phúc cho tất cả mọi người. Khoa học tồn tại vì niềm hạnh phúc cũng như nụ cười. Bất cứ ai cũng có thể trở thành nhà khoa học nếu vẫn tiếp tục giữ vững niềm tin như thế. Do đó, cậu không cần phải trở nên tự ti chỉ đơn thuần do rào cản giữa con người và Chân Tò. Ước mơ của cậu rồi cũng sẽ trở thành hiện thực nếu cậu thật sự muốn nó xảy đến. Mọi thứ sau cùng, đều phải dựa vào chính bản thân cậu kia mà!

- Nhưng...

Eri vẫn còn lưỡng lự nhiều thứ... vẫn còn nhiều thứ khiến bước chân của Eri phải chùn lại. Chân Tò trở thành nhà khoa học thì đã sao? Nó có vi phạm pháp luật đâu? Cũng giống như một đứa trẻ mồ côi cố gắng vì ước mơ vẫn có thể trở thành một người nổi tiếng đấy thôi. Chỉ là do Eri thiếu tự tin nhiều quá. Thôi được.

- Hoshimiya... sắp tới đây, tớ phải tiếp tục gửi báo cáo về trường. Trong bản báo cáo tiếp theo, tớ sẽ ghi rõ rằng mình... muốn từ bỏ danh hiệu Einstein!

Một câu nói của Kazuma khiến Eri không khỏi thao thức bàng hoàng.

- Từ... từ bỏ danh hiệu Einstein...

- Sau khi nghe những lời từ Onee – chan, tớ mới nhận ra rằng từ trước đến nay, mình chỉ làm khoa học vì sở thích cá nhân... Cũng không hẳn là sở thích nữa, nói đúng hơn là theo như một cái máy vô tri vô giác. Tớ đi trên con đường khoa học, tớ nghiên cứu nhưng rút cuộc không thể khiến mọi người cảm thấy hạnh phúc... tớ cảm thấy mình không thể mang đến nụ cười cho người khác hay một bước tiến tốt hơn cho cả nhân loại. Ngược lại, tớ có cảm giác như mình đang góp phần vào một cuộc xung đột chuẩn bị xảy đến. Chính vì thế, một kẻ không xứng đáng với danh hiệu Einstein... có lẽ nên từ chức đi là vừa. Tớ... sẽ không làm nhà khoa học nữa!

- Nhưng... nếu không còn là một khoa học gia, thì cậu sẽ làm gì? Trước đây, Kusanagi – kun từng nói rằng sở thích của cậu là được tiếp tục nghiên cứu, muốn được chứng minh những học thuyết. Bây giờ bỗng dưng cậu từ bỏ đi ước mơ đó thì...

- Sẽ ổn thôi. Không vấn đề gì đâu. Dù không còn là một khoa học gia nhưng chắc vẫn còn việc gì đó phù hợp với tớ. Nếu chịu khó hỏi thăm hiệu trưởng It. Harm Sokyuran thì biết đầu Sensei sẽ giới thiệu cho tớ vào một chỗ nào đấy làm công ăn lương cũng tốt. Làm theo những điều mình thích thì thật tốt. Nhưng đồng thời tớ cũng nhận ra rằng, xã hội này hoàn toàn không đơn giản như vậy... Trông thế này thôi nhưng tớ rất thích động vật. Có lẽ tớ sẽ theo nghề bác sĩ thú y chăng... Cũng có thể lắm chứ!

Một Kazuma cứu chữa cho động vật. Một hình ảnh Kazuma khoác áo blouse trắng, kết thân và khám chữa bệnh cho từng con vật sống trong vùng. Điều đó cũng tốt thôi. Chắc chắn Kazuma sẽ có tương lai khi hành nghề bác sĩ đúng theo với sở thích động vật của cậu ấy. Nhưng sao Eri cảm thấy có điều gì đó không đúng. Một Kazuma làm nghề bác sĩ... nhưng song song đó, Eri cũng đã quen với hình ảnh Kazuma ngồi mồm mọ ngắm nghía đến những con số thuật toán và chìm đầu vào chúng... Quả nhiên là không được, Kazuma bác sĩ hay Kazuma nhà khoa học, cả hai đều chính là Kazuma, đều làm nên một Kazuma mà Eri thường quan sát. Không thể thiếu một trong hai được...

- Không được, cậu không được làm như thế Kusanagi – kun...

Eri bất ngờ quay ngoắt sang Kazuma ngồi kế bên. Eri bám dính lấy cậu ấy khi cả hai tay đều chạm vào Kazuma. Khoảng cách gần quá, gần đến nỗi Kazuma có thể trông thấy gương mặt của Eri rất kỹ, có

thể lắng nghe thấy hơi thở cũng như nhịp đập trái tim Eri. Đẹp như vậy sao? Khi đã nhìn Eri ở khoảng cách này, Kazuma tự hỏi cô ấy đẹp như vậy sao? Nước da trắng như dòng sữa tươi, đôi môi nhỏ nhẹ như cánh anh đào, đôi mắt đỏ rực như viên Ruby hồng quý hiếm. Bên cạnh cô bé không những chỉ bị xao xuyên vì sắc đẹp ấy mà Kazuma còn thoảng nghe thấy hương thơm... hương thơm của núi rừng, của cây cỏ, của thiên nhiên hòa chung vào làn gió thổi từ mái tóc hồng đỏ. Sất quá rồi, Eri dường như đang nằm trọn trong vòng tay của Kazuma, để cho cậu ấy hiểu rằng cơ thể cô bé thật nhỏ nhắn đáng yêu. Kazuma đang chạm vào bờ vai mảnh gầy ấy đấy... nhưng có lẽ trong giây phút này, Eri còn không để ý đến chuyện đó.

- Hoshimiya...

- Không thể được, quá nhiên là không thể được. Đối với mình... Kusanagi – kun vừa là một nhà khoa học, vừa là một bác sĩ. Khi làm việc với những con số, trông cậu lúc nào cũng thật nghiêm túc, tập trung khiến cho mình phải ngượng mồm. Và khi chữa bệnh cho những con vật ấy, trông cậu thật chân thành, hiền hòa, luôn hết lòng với bệnh nhân. Một Kusanagi – kun lạnh lùng nghiêm túc, một Kusanagi – kun hiền hòa ấm áp. Dù thế nào đi chăng nữa, mình không thể chịu đựng được nếu phải từ bỏ một trong hai Kusanagi – kun. Mình không biết phải nói sao nhưng nhất định... mình không muốn Kusanagi – kun phải từ bỏ con đường của một nhà khoa học. Nhất định không được!

Tình cảm mùi mẫn hết như trong mấy bộ manga tình cảm lứa tuổi học trò. Một lúc sau thì Eri mới nhận ra rằng khoảng cách giữa mình và Kazuma thật sự không bình thường, cô tròn mắt giật mình và tự động nháy ra khỏi vòng tay cậu ta.

- Mình... mình xin lỗi... mình không có ý...

Nhưng bỗng dưng, Kazuma bắt chợt siết chặt vòng tay của mình, ôm trọn Eri sát vào lòng như thể không muốn cô ấy chạy mất.

Nằm gọn trong vòng tay ấm áp cậu ấy, Eri không thể không ngượng ngừng đến chin đỏ cả mặt. Nằm trong vòng tay cậu ấy, Eri có cơ hội áp sát tai vào bờ ngực đó, Eri nghe thấy nhịp tim của cậu ấy rất đổi bình thường. Nhịp tim cực kỳ bình thường, không chút thấp thòm, không chút ngập ngừng... Theo một lẽ tự nhiên thì khi ôm một người con gái, thì tim chẳng trai phải đập rất nhanh mới đúng theo mô tuýp như trong phim tình cảm. Lẽ nào Kazuma... không có hứng thú với con gái. Cái ôm này chỉ đơn thuần đúng chất chỉ là cái ôm, hoàn toàn không có ẩn ý gì cả.

Kazuma thì không, nhưng Eri thì lại có... Dù gì thì đó cũng là một người con trai, Eri là một cô gái, trong viễn cảnh này, hồi hộp, thấp thòm là điều không thể tránh khỏi ở độ tuổi mới lớn. Ông bà xưa có dạy rằng nam nữ thụ thụ bất thân, con gái thì không được để cho con trai nắm tay, phải giữ khoảng cách vừa phải vì con trai được so sánh ví von như loài sói hung dữ ấy. Còn bây giờ thì... qua cả ngưỡng năm tay luôn mất rồi. Eri suy nghĩ đến chuyện phải tìm cách thoát ra ngay nhưng... chẳng hiểu sao cô bé còn chẳng đủ sức để làm điều đó nữa. Vòng tay của Kazuma, vòng tay của kẻ yếu nhất vì chỉ biết suốt ngày tự nhốt mình trong phòng, không vận động lại có thể khiến cho một Chân Tổ phải khuất phục. Xấu hổ quá đi... Eri xấu hổ đến mức không dám mở mắt nữa, chỉ biết nằm yên đó để mặc cho số phận muốn đưa đi đâu thì đưa.

- Nếu vậy thì cậu cũng không được từ bỏ ước mơ của mình. Nếu Hoshimiya muốn từ bỏ ước mơ trở thành một nhà khoa học trong khi từ lại không thì có chút không công bằng cho lắm. Nếu như cậu muốn tiếp tục theo khoa học, thì cậu cũng thế, cũng phải tiếp tục tin vào ước mơ trở thành một khoa học gia dù cho người khác có nói gì đi chăng nữa. Hoshimiya, có ước mơ nào phải sai trái. Điều sai trái duy nhất ở đây là cậu từ bỏ nó một cách đơn giản như vậy!

- Nhưng mà... nhưng mà... mình không biết phải làm gì lúc này. Mình... bắt đầu cảm thấy sợ hãi rồi!

- Sợ hãi ư?

- Không phải do Kusanagi – kun, mà vì nhiều điều khác nữa khiến mình cảm thấy không chắc chắn. Biết làm thế nào đây, mình bắt đầu cảm thấy sợ hãi mất rồi... mình sợ hãi con người, mình sợ hãi những gì con người làm được. Thế giới có được như ngày hôm nay, thật sự đều nhờ vào trí thông minh của con người. Nhưng để có được những thứ ấy, buộc họ phải đánh đổi rất nhiều thứ... có khi... có khi còn cả thị tộc Chân Tổ chúng mình nữa. Mình... thật sự không biết nên tin vào điều gì nữa, không tin vào chính bản thân thì đúng hơn. Mình ngưỡng mộ con người... nhưng đồng thời cũng hoảng sợ trước con người... Mình thật mâu thuẫn quá Kusanagi – kun!

Có lẽ còn do một nguyên nhân lớn và nghiêm trọng hơn việc tiết lộ bí mật cho Kazuma. Một nguyên nhân nào đó có tầm ảnh hưởng lớn hơn mà Kazuma nghĩ rằng mình không nên hỏi Eri trong tình hình này. Kazuma chỉ biết giữ chắc lấy vòng tay này, không hiểu vì sao nhưng cậu ấy chỉ cảm thấy rằng đó là tất cả những gì mình có thể làm được ngay bây giờ.

Nhưng Kazuma hiểu một điều rằng cô ấy cũng đang trải qua giai đoạn giống như mình. Không thể tin tưởng vào bản thân, không biết nên tin vào điều gì nữa khi điều mình tin tưởng nhất đã khiến ta phải thất vọng

- Không sao đâu. Kể cả khi cậu không còn tin vào những điều cậu hằng tin tưởng. Hãy đi bên cạnh tớ. Bởi vì tớ cũng đang lầm đường lạc lối không biết nên hướng về phương nào. Nhưng dù có đi đâu đi chăng nữa, tớ cũng sẽ không đánh mất bản thân mình một lần nào nữa. Đi bên cạnh tớ này, Hoshimiya. Hai đứa cùng đi chung một con đường, ắt hẳn sẽ nghe ra được tùm lùm cách thú vị đó chứ. Từ giờ trở đi, tớ quyết định... sẽ sống một cuộc sống đầy ắp niềm vui, đầy ắp nụ cười. Tớ không muốn bắt cậu phải tin tớ ngay lúc này nhưng... chỉ xin cậu hãy đặt niềm tin ở tớ, liệu có được không Hoshimiya?

Thật ấm áp quá. Mà không được, con người là loài sinh vật xáo ngón gian trá, nói giỏi hơn làm, đặc biệt là con trai thường biết cách rót mật vào tai phụ nữ bằng những lời nói ngọt ngào trù quến. Đó là những tính xấu của con trai và hoàn toàn không phải đối với những kẻ thân xác bên ngoài là con trai nhưng bên trong thì cứ như con búp bê lò cốt thộn, không biết một tí gì về nghệ thuật của cảm tán tình hay lấy lòng con gái. Những gì Kazuma nói đều xuất phát từ con tim chân thành của cậu ấy, không một chút giả dối, không một chút lừa đảo.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy, và của một Chân Tổ nữ thì còn nhạy hơn gấp nhiều lần so với bình thường. Eri cảm nhận được từng sự chân thành trong câu nói đó. Chính vì thế, cô bé mới yên tâm để vòng tay ấy che chở bảo vệ lấy mình. Eri tin Kazuma... Eri tin người con trai đó... chỉ đơn giản thế thôi.

- Kusanagi – kun... cậu... thật sự rất xấu xa. Vô cùng xấu xa đó có biết không?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 24

- Tatumaki sẽ đưa cậu về tận nhà. Sau khi về đến nơi rồi thì cậu cứ tháo xích cho nó. Tatumaki tự biết đường về nhà tớ nên không cần phải lo lắng gì đâu!

Sau khi gặp được nhau, cùng nán lại trước cổng gia trang Tsuchimikaido, cùng bàn chút chuyện phiếm với nhau rồi nảy sinh nhiều chuyện ngoài mong muốn. Chẳng hạn như đang nói một hồi thì bỗng dưng Kazuma lại ôm lấy mình, làm cho Eri rơi vào hoàn cảnh hoang mang, lưỡng lự không biết nên phản ứng như thế nào ngoài việc chịu thua, để cho hơi ấm từ đôi tay ấy che chở cho mình. Rồi chuyện đang ôm ấp nhau, hứa hẹn dù điều như trong mấy bộ anime tình cảm sướt mướt. Nhưng dù nói gì đi chăng nữa thì không ai dám phủ nhận rằng tình cảm ở lứa tuổi học trò là thứ tình cảm trong sáng, lãng mạn cũng như đẹp nhất trong cuộc đời mỗi người. Chính vì nó quá đẹp, quá lung linh nên tiểu Miko tóc trắng bạc ở tư trang Tsuchimikaido mới thấp thò sau cánh cổng chính, một tay còn nâng khay trà và Youken, một tay đưa lên che miệng với điệu cười khúc khích thú vị. Trông thấy hai bạn trẻ quấn quýt nhau mặn nồng như thế, âu yếm nhau dịu dàng như thế, nếu không quan sát thật kỹ thì thật quá thất lễ. Đáng lý ra nên xin một kiểu ảnh lưu niệm để làm tài liệu tham khảo mới đúng vì nghe đầu tiêu Miko đó ngoài làm Vu Nữ giữ đền, thì còn hành nghề nhà văn chuyên viết tiểu thuyết tình cảm học trò thì phải. Thế nên bỗng dưng những hình ảnh có giá trị ấy xuất hiện ngay trước mắt thì trách nhiệm của một nhà tiểu thuyết gia phải thu lại những hình ảnh đó rồi. Nhưng chắc do không kịp vào trong lấy máy ảnh nên... mà thôi, không nói đến chuyện ấy nữa.

Sau một hồi gian ngắn thì tiểu Miko tóc trắng ấy bước ra rồi Kazuma và Eri một chút trà nhắm miệng và Youken trái cây với ba tầng màu sắc đỏ vàng cam khác nhau trông vô cùng bắt mắt. Phục vụ trà xong thì lui vào thôi, tiểu Miko ấy cũng không muốn đứng đây làm rào cản nên quyết định lui để hai bạn trẻ được tự nhiên.

Kazuma và Eri ngượng ngừng đến nỗi chỉ biết thở tay lấy hai thanh Youken rồi quay sang hai hướng khác nhau để ăn, họ còn chẳng thèm nói với nhau câu nào hết sau khi bị người khác bắt quả tang tại trận hành động ôm ấp giữa thanh hiền bạch nhựt. Ăn xong rồi thì tỉnh tiền. Hai ly trà thảo mộc xanh và mấy miếng Youkan này chắc cũng không đến 1000 yên. Mà 1000 yên đối với Kazuma là chuyện nhỏ. Là con trai thì phải đứng ra tính những phí bình thường thế này nếu có đi chơi với bạn gái, đó là một trong những điều Kazuma được học từ Ayame, người chị nhiều kinh nghiệm của mình. Nhưng chắc hôm nay trong cái rủi có cái may. Cái rủi là Kazuma suýt chút nữa thì bị bắt áp giải về thị tộc Chân Tổ như tù binh. Còn cái may là hôm nay được mời trà dùng Youken mà không phải tốn tiền. Tiểu Miko ấy tặng bữa xế nhẹ cho tất cả những vị khách ghé qua tư trang Tsuchimikaido nghỉ ngơi, hoàn toàn không lấy tiền của khách vậy nên Kazuma đỡ được khoản ấy. Không những không lấy tiền mà tiểu Miko đó còn tặng cho Kazuma và Eri, mỗi người một tấm bùa hộ mệnh, nói rằng đây là chút quà mọn của miếu thần Shinto ngay trong vườn nhà Tsuchimikaido. Chỉ là một tấm bùa chúc hai người gặp nhiều may mắn trong

cuộc sống chứ không to tát gì nhiều. Sau đó, tiểu Miko ấy còn tận tình chỉ đường cho Kazuma và Eri đi theo con đường mòn này, xuống được chân núi một cách an toàn. Tiểu Miko đó thật sự là một người rất tốt.

.....

Và sau khi đã xuống được chân núi, nhìn thấy được con đường gạch đá quen thuộc, nhìn thấy bãi biển xanh tràn bờ cùng âm thanh rì rào đến vui tai. Nhìn thấy những tòa nhà bình thường thưa thưa của một thị trấn ven biển đơn sơ như đậm chất nền thơ và tình thương ấm áp. Kazuma có cảm giác như đã từ lâu rồi mình mới được xuống núi. Ở đây được một khoảng thời gian, nhưng sao đến bây giờ cậu ấy mới thấm đẫm được cái thân thương dịu dàng của nó.

Kazuma cần nghĩ cách để đưa Eri trở lại thị tộc Chân Tổ. Nhưng vì cô bé chưa thể di chuyển theo ý mình nên sẽ có hơi khó khăn một chút. Vậy nên, Kazuma mới nghĩ ra ngay một ý rất hay rất thuyết phục, đó là để con Becgie chở Eri về nhà cũng giống như lúc nó đưa Eri đến cứu Kazuma. Dù sao thì con chó cũng đã từng vào bên trong thị tộc một lần, ắt hẳn nó còn nhớ đường để đưa Eri về nhà.

Ngồi trên lưng con chó, cảm giác nó hơi lạ lạ. Chó nhà người ta thì cũng lắm chi cao khoảng 60 đến 65 cm, nặng từ 30 đến 40 kg ở độ tuổi chó trưởng thành. Không biết Kazuma cho nó ăn cái gì mà chiều cao hiện tại của con Becgie này là 78 đến 80 cm, cân nặng 45 đến 50 kg, kích cỡ quá khổ cho phép rồi. Nhưng cũng vì nó cao to như thế nên mới dễ dàng công được một cô bé trung học như Eri đấy chứ. Eri đưa tay vuốt ve bộ lông của con chó.

- Vậy ra tên nó là Tatumaki à? Một cái tên nghe thật thú vị!

- Tatumaki là cái tên mà người chủ cũ đã đặt cho nó trước khi đến gửi nhờ nhà tớ, vậy nên tớ cứ quen miệng gọi nó là Tatumaki thôi. Nhưng kể ra cũng hơi lạ vì từ đó đến nay cũng đã được nửa năm rồi, mà tại sao vẫn chưa thấy chủ cũ đến nhận nó về nhỉ. Để mắt một con chó khôn thế này thì là vô cùng uổng phí đấy. Nó giữ nhà tốt lắm. Nếu cậu hứa cho nó vài khúc xương thì nó còn có thể đi chợ thay cho cậu đó!

- Heh, Tatumaki – kun làm được cả những chuyện ấy sao. Thật đáng nể!

Kazuma yêu thích động vật thật. Cái cách cậu ấy nói chuyện liên quan đến động vật... cái cách biểu hiện của cậu ấy mặc dù không được thể hiện ra bên ngoài gương mặt đóng khuôn đóng khổ ngày thường, nhưng trông thấy cái hành động vuốt ve con chó, Eri càng chắc chắn rằng Kazuma rất yêu quý động vật. Có lẽ, lúc nào cậu ấy cũng đối xử tốt với chúng, xem chúng như những người bạn, như người thân trong một gia đình, hay những chiến hữu đáng tin cậy nên bản thân Kazuma... cũng được rất nhiều loài động vật yêu mến. Ngay cả con gấu núi hoang đã trên rừng cũng chấp nhận trở thành tôi tớ của cậu ấy kia mà. Kỹ năng thuần thú ần của Kazuma thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Eri khẽ trông lên con chim ưng còn đang đậu trên vai Kazuma, lâu lâu nó lại tự dùng mỏ ria vào đôi cánh của nó.

- Nếu đây là Tatumaki. Vậy còn nó...

- À, anh chàng này thì đến từ Bồ Đào Nha nên cái tên cũng phải sao cho đúng chất nơi quê nhà của cậu ấy. Lúc mới chuyển đến nhà thì nó vẫn chưa được đặt tên. Tớ và Onee – chan đã phải ngồi suy nghĩ cật lực suốt mấy canh giờ liền rồi mới nhất quán chung với nhau rồi đặt cho cu cậu này cái tên là Cristiano Ronaldo, đúng chất Bồ Đào Nha!

- ? Cái tên nghe lạ thế nhỉ? Nghe cứ như tên của siêu sao bóng đá nổi tiếng thế giới ấy!

- Thì Cristiano Ronaldo vốn là tên cầu thủ bóng đá xứ Bồ Đào Nha đang thi đấu cho đội Real Madrid. Chẳng là Onee – chan của tớ từng một thời mê cầu thủ bóng đá. Đặc biệt là mê cái anh nào tên Kiatasik tí sút gì ấy chẳng rõ. Sau này phát hiện ra cầu thủ đó nghỉ hưu về làm huấn luyện viên nên chỉ ấy thất vọng quá rồi đặt cho cu cậu này cái tên Cristiano Ronaldo. Tớ cũng không hiểu cơ chế của Onee – chan thế nào nhưng cuối cùng thì cũng đặt tên cầu thủ đá bóng. Hiện nay ở nhà tớ, hết 80% con vật trong nhà được đặt tên theo tên cầu thủ đấy chứ!

Nhắc đến Ayame, người chị của Kazuma, Eri cũng có chút... không biết nên nói như thế nào. Có thể nói là hơi quá chẳng? Chị ấy vốn là người rất tốt. Chị ấy đã từng mua cho Hebi và Eri rất nhiều quần áo mới trong shop thời trang vào lần đầu tiên hai cô gái đến nhà Kazuma chơi. Mua nhiều đến mức chính Hebi và Eri mặc còn không hết, nên đành phải mang về tặng vài người trong thị tộc chứ để không dùng thì cũng hòng. Chị ấy không chỉ tốt mà còn rất đẹp nữa. Đặc biệt là mái tóc xanh lam đậm của chị ấy phất phơ trong làn gió luôn khiến cho người đối diện phải cảm thấy rằng đây là người phụ nữ vô cùng hoàn hảo từ trước đến nay. Phải chăng vì họ là hai chị em nên được thừa hưởng cái gen thiên tài và tuyệt đẹp như thế? Cả Ayame lẫn Kazuma... Nhưng đôi lúc, Eri cũng có chút một người khi nghĩ đến Ayame vì đôi khi chị ấy làm mọi thứ cũng hơi quá. Câu chuyện mà Kazuma vừa kể đây cũng là một ví dụ rất điển hình.

.....

- Tatumaki sẽ đưa cậu về tận nhà. Nhưng tớ vẫn chưa cảm thấy yên tâm lắm nên sẽ để Cristiano Ronaldo đi chung với cậu. Coi thì thế thôi nhưng hai cậu ấy là hai chiến hữu mà tớ rất mực tin tưởng. Thế nên cậu không cần phải lo đâu!

- Cảm ơn, Kusanagi – kun!

Như vậy là Kazuma sẽ để con chim ưng đi theo Eri để thêm chắc chắn, Kazuma bình thường trông hơi hột như thế chẳng quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhưng một khi cậu ấy thật sự chú ý đến điều gì thì đều phải muốn điều đó gần như trở nên hoàn hảo nhất có thể. Đôi lúc Kazuma cũng tận tụy, cũng tỏ ra đáng tin cậy mà mọi người không thường hay nghĩ đến đâu.

Tính ra thì Kazuma cũng rất ân cần khi cần thiết, khi cậu ấy thật sự quan tâm đến một ai đó.

- Cảm ơn Kusanagi – kun, cảm ơn cậu ngày hôm nay. Mình thật lòng không hề nghĩ rằng Kusanagi – kun lại một mình bước chân vào thị tộc Chân Tổ. Kusanagi – kun làm mình rất bất ngờ đó!

- Vì tớ muốn gặp cậu mà. Vì tớ biết giờ này cậu chỉ có thể ở nhà và biết rằng mình sẽ không thể nào vào làng một cách yên bình như mình mong đợi nên mới mang Cristiano Ronaldo theo. Tớ nghĩ nếu trông thấy Cristiano Ronaldo, cậu sẽ biết tớ đang có mặt trong lãnh phận thị tộc và đang gặp nguy hiểm. Và cậu đã đến ứng cứu tớ kịp thời. Tớ cũng phải nói lời cảm ơn với Hoshimiya mới đúng!

- Cũng đúng nhỉ. Vậy là hai đứa hòa rồi nhé!

Eri và Kazuma đã tiến thêm một bước nữa để trở nên thân thiết với nhau hơn rồi. Giờ đây, giữa họ không còn rào cản ngăn cách thân phận con người hay Chân Tổ nữa, chỉ là mối quan hệ giữa hai người bạn đồng cảm, cùng chung hoàn cảnh, cùng chung cảm xúc, cũng như cùng chung cách suy nghĩ và mong ước cho tương lai của nhân loại. Dù cho thiên hạ có nói gì, có chê cười ra sao, thì chính những kẻ dùng lời lẽ chỉ trích ấy đều đã thua Eri và Kazuma một bước tiến lớn cho xa hội. Con người và Chân Tổ...

- Hoshimiya, cậu sẽ đi học lại chứ nh? Không có cậu trong lớp... tầm nhìn của tớ có chút gì đó không được đúng cho lắm. Hay nói đúng hơn, không có cậu, tớ thấy lớp mình... trống trải hơn hẳn!

Chỉ một câu nói thôi. Chỉ một câu nói thôi cũng khiến cho Eri phải tròn mắt trong giây lát và kết thúc bằng một nụ cười rất tươi, rất hồn nhiên.

- Uhm, chắc chắn, mình sẽ đi học lại. Ngay khi mình hồi phục hoàn toàn, mình sẽ lại đến trường và gặp mọi người!

- Thế sao, thật tốt khi được nghe một thông tin đáng mừng như vậy. Tớ sẽ đợi cậu, Hoshimiya!

.....

Chiều xuống, cùng khoảng thời gian tan học và học sinh được phép rời trường học về với căn nhà yêu thương của mình. Vẫn như thường lệ, Kozue và Tora đi trên tuyến đường duy nhất để về nhà. Nhưng trước khi mạnh ai về nhà nấy, hai người bạn đã nhất quán với nhau rằng sẽ ghé qua nhà Kazuma để đưa cho cậu ấy sách vở buổi học ngày hôm nay. Điều này cũng bình thường thôi mà. Ghé ngang qua nhà Kazuma trước rồi tiện đường về thẳng nhà mình luôn, còn hơn là cứ phải chạy vòng vòng qua lại. Nhưng họ cũng nghĩ đến chuyện hay mình cứ về thay đồ cho nó để chịu rồi hăng qua Kazuma. Thế nào mà chẳng được.

Kozue và Tora đứng trước cửa nhà Kazuma, đang tính thò tay qua khung cửa sắt để mở chốt khóa vì hai chị em nhà này có thói quen chẳng bao giờ chịu chốt khóa cả buổi tối lẫn buổi sáng, hay thậm chí chẳng ai ở nhà vì nghe nói an ninh dân phòng ở đây rất tốt, chưa hề xảy ra bất kỳ một vụ trộm cắp nào. Không rõ nguyên nhân vì sao nhưng thật sự nền an ninh ở thị trấn ven biển này nó là như thế. Cũng chính vì không chịu chốt khóa bên trong mà thi thoảng sáng ngày hôm sau lại thấy một vài con vật hoang đã xuất hiện ngay trong sân nhà lúc nào chẳng hay. Đang tính đẩy cửa thì bỗng dưng hai người lại nghe thấy tiếng chó sủa trong vườn. Sau đó thì còn nghe thêm một giọng nói

- Đã đưa cậu ấy về nhà an toàn rồi phải không? Cảm ơn nhé, Tatsumaki!

Tora và Kozue vòng ra sân bên cạnh nhà thì trông thấy Kazuma đang ngồi bên ngoài hiên, tay xoa xoa đầu con chó Beggie mà Kazuma ưu tiên dành thời gian chăm sóc rất kỹ.

Tatsumaki, con chó của Kazuma có nhiệm vụ đưa Eri về nhà một cách bình yên vô sự. Chuyện nó đưa Eri về nhà thì không có gì đáng phải bận tâm, vì nó vốn dĩ đã nhớ đường đi nước bước trong khu rừng nên chỉ cần mất một khoảng thời gian ngắn là đã có thể hoàn thành được nhiệm vụ. Nhưng câu hỏi đặt ra là hộ tống Eri từ tám giờ trưa, mà tại sao tám đầu giờ chiều nó mới về? Kazuma tính hỏi nó nhưng nhận ra một sự thật vô cùng đơn giản rằng mình không thể nói và hiểu tiếng chó. Đồng ý Kazuma và Tatsumaki thân thiết với nhau đến mức đôi lúc không cần ra hiệu lệnh cũng hiểu được nhau, nhưng như thế không có nghĩa là Kazuma biết hết mọi thứ. Lúc đầu thì đang phân vân tự hỏi, nhưng sau đó phát hiện ra dưới cổ Tatsumaki khi về đến nhà có đeo một tấm vải màu nâu. Bên trong tấm vải màu nâu là một chiếc hộp nhỏ, và khi mở chiếc hộp đó ra thì Kazuma phát hiện trong đó có một vài chiếc bánh quy nhỏ nhỏ. Từ đây Kazuma hiểu ra một chuyện rằng Tatsumaki đã được Eri giữ ở lại, cho ăn trưa ăn luôn bữa chiều rồi mới thả nó về, đồng thời cũng nhờ nó mang chút bánh quy gửi cho Kazuma xem như lời cảm ơn. Con chó bây giờ nó căng phè bụng rồi nên tối không nhất thiết phải cho ăn nữa... xem như đỡ tốn một bữa.

Đĩ nhiên chuyện Kazuma tự ý nổi hứng xin nghỉ học rồi lên lút bước chân vào lãnh phận của thị tộc Chân Tổ, mạo hiểm mạng sống chỉ để tìm Eri... chắc chắn không để cho Kozue và Tora biết. Vì nếu chẳng may Kozue mà nghe được, đảm bảo thế nào cũng sẽ có một màn tra tấn lỗ tai, dọa nạt Kazuma đến mực xương mất. Tốt nhất là cứ giả ngây giả ngô, lờ chuyện này sang một bên cho nó khỏe. Nhưng lờ như Kozue hỏi thì biết tính thế nào...

- Ô, chào buổi chiều, Kozue, Tora!

- Chào buổi chiều, Kazuma – kun, đang làm gì thế? Vừa mới cho chó ăn à?

- Không, hôm nay thì tớ không cần phải cho ăn, Tatsumaki cũng no bụng rồi. Mà hai cậu đến nhà tớ có việc chỉ?

Trước câu hỏi có chút vô trách nhiệm của Kazuma, Kozue đã tỏ ý không bằng lòng rồi.

- Bọn tớ đến là để mang cho cậu sách vở, bài học của ngày hôm nay đó. Vì ai mà bọn này phải học luôn cả phần của cậu rồi còn phải ghi chép thật cẩn thận mang về hả?

- À nhì, xin lỗi nhé, và cảm ơn hai cậu nữa!

Bao giờ cũng vậy. Bao giờ đứng trước Kozue thì Kazuma đều là người có lỗi. Không làm gì sai, đứng trước mặt Kozue, Kazuma luôn cảm thấy mình tự có lỗi và lần nào cũng phải xin lỗi. Cứ mỗi khi Kazuma nói lên hai từ ấy thì Kozue đều tha thứ cho qua. Không hiểu sao cứ nhìn thấy Kazuma như vậy, Kozue lại đỏ mặt phùng phùng, nhịp tim bên trong cô ấy cũng trật nhịp từ lúc nào không hay, đặc biệt là khi nhìn thấy cái vẻ ngây ngô không hiểu gì mà vẫn phải nhận lỗi ấy. Kozue đành cho qua chuyện chứ nếu cứ bắt lỗi tiếp tục thì cô ấy sẽ cảm thấy bức rứt lắm. Nói gì thì nói, Kazuma vẫn chỉ là một tên ngốc tàu mà thôi.

Nói không phải đùa nhưng Kozue là một Tsundere chính hiệu. Có nghĩa là bên ngoài lúc nào cũng tỏ ra khó khăn, khó gần, lúc nào cũng thích lớn tiếng, dọa nạt hăm he người khác, đến nỗi còn sẵn sàng động tay động chân kia mà. Nhưng bên trong Kozue vẫn chỉ là một cô gái đang trong độ tuổi thích mơ mộng. Đĩ nhiên Kozue cũng biết đến những cảm xúc của một người con gái bình thường chứ. Cô cũng biết đó mặt, cũng biết thấp thòm, biết rung động khi con tim cứ đập liên hồi khi đứng trước người mình thích. Những khung bậc cảm xúc ấy trong Kozue cứ nổi lên mỗi khi cô đối diện với Kazuma, lẽ nào người mà Kozue đang để ý lại là...

- Thôi được rồi, đừng giận cậu ấy nữa Kozue. Thế sáng giờ ở nhà, cậu đã làm gì thế Kazuma? Đừng nói là cậu dốt chó đi dạo giờ mới về đấy nhé!

- Tớ đâu phải Kozue, hồi đầu mà làm những chuyện thừa thãi như vậy. Mặc dù đúng là hôm nay tớ đã phải cật lực rất nhiều... có khi còn gấp đôi gấp ba lần so với lúc đấu một trận Kendo với Minamiya – sensei. Nói chung cũng không có gì quan trọng lắm, tớ chỉ dốt Tatsumaki đi lòng vòng quanh thị trấn, rồi nhờ nó chạy đi làm chút việc riêng. Tatsumaki cũng vừa mới về tức thì đây ấy mà. Còn tớ thì ở trong nhà lo cho mấy con vật khác. Mới về đến nhà đã thấy con David Beckham nó mê mẩn trong tù lạng. Tớ mà không can ngăn kịp thì chắc đồ ăn trong đó bốc hơi thành khói mất!

Chắc lại là con vật nào trong nhà Kazuma đấy mà, đặt tên gì không đặt, toàn lấy tên siêu sao bóng đá đặt cho thôi. Ayame cuồng ngôi sao bóng đá đến thế ư? Là gì cũng được. Nhưng điều quan trọng là Kazuma đã né được vấn đề cốt lõi chính mà chắc chắn Kozue sẽ không bao giờ muốn nghe. Vì nghe thì thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện.

- Kazuma, ở nhà từ sáng đến giờ, không có chuyện gì xảy ra đó chứ?

- Ủ, vẫn ổn, vẫn bình thường, ngoài việc con David Beckham ăn vụng đồ ăn trong tủ lạnh ra thì mọi thứ vẫn như cũ!

- Thật sự là không có chuyện gì xảy ra? Từ sáng đến giờ có ai đến tìm cậu không?

- Hôm nay còn là thứ 6, làm gì có bệnh nhân nào đến khám đâu. Nên làm gì có ai. Sáng thì có giao báo đến nhưng Onee – chan đã nhận rồi. Thu tiền điện tiền nước tiền thuê cũng vừa mới lấy hôm qua. Ở nhà bình yên phê phờn lắm!

Nghe thế thì tốt. Liếc một lượt từ trên xuống dưới trông thấy Kazuma vẫn nguyên vẹn không sứt mẻ chỗ nào, Tora và Kozue cũng đổi an tâm phần nào. Vì sao ư? Vì Kozue và Tora vẫn còn quan ngại chuyện cái tên lạ mặt dạo đó sẽ lại bắt ngờ xuất hiện tấn công Kazuma. Tên đó đã len vào nhà vào lúc đêm tối rồi bất thành linh tấn công Kazuma. Nếu lúc ấy không có con chim ưng săn mồi Philippine và Kozue thì chắc cậu ta chẳng còn sống cho đến bây giờ. Vẫn chưa tìm được lý do cụ thể nhưng xin đảm bảo khẳng định một điều rằng tên chum mặt đó, thực lực còn mạnh hơn Kozue gấp bội lần. Một kẻ mạnh đến nỗi chính Kozue còn không cho một đi ngay mặt như Hiyama được... việc lo sợ hắn sẽ lại xuất hiện cho Kazuma một trận là điều không thể tránh khỏi. Nhưng nhìn Kazuma cũng như mọi thứ xung quanh thì xem ra cậu ấy vẫn ổn, không có điều gì nuôi tiếc xảy đến.

- Hai cậu lạ quá đó. Bộ có chuyện gì à?

Nhìn cái mặt ngang phè phè của tên này thì chứng tỏ đã quên mất cái sự cố đêm hôm đó rồi. Tại sao cậu ta cứ hay tỏ ra ngu ngốc trong khi tính mạng mình đang bị đe dọa thế nhỉ? Nhiều lúc muốn tấn cho một trận nên thân cũng vì cái vẻ khờ khạo ngố đầu cứ đực mặt ra nhìn ngây ngô ấy. Chính vì thế mà Kozue không ngừng câu tiết và ngăn ngừa khi những gì mình cần ặng cậu ấy hoàn toàn nước đổ là khoai.

- Thôi không có gì. Giờ này chắc Ayame nee vẫn chưa về đâu nhì!

- À phải, chắc chị ấy vẫn còn đang ở công ty. Lúc này vào bếp, tớ thấy chị ấy ghi trên tấm bảng rằng sẽ về trễ nên có để chút tiền trên bàn và nói tớ nên ra ngoài ăn. Chắc tí nữa ghé qua siêu thị mua đại hộp bento hay thứ gì đó cho vào bụng vậy!

- Không được nhé Kazuma – kun. Đồng ý Ayame nee để lại tiền và cho cậu tự do thoải mái bữa tối, nhưng không phải cứ được đẳng chân lân đẳng đầu đầu. Cậu phải ăn uống điều độ đẳng hoàng, nhất là cái dạng thức đêm rồi lặn quay ra ngủ vào ban ngày như cậu, cơ chế cậu đã không giống người khác rồi, thì phải ăn uống làm sao cho nó có chất nuôi cơ thể một cách bình thường. Ăn linh tinh bên ngoài dễ đau bụng lắm đấy!

- Thế tớ biết ăn cái gì vào buổi tối đây? Cũng tại Onee – chan và Kozue không cho tớ vào bếp. Chứ nếu không thì ngon lành rồi!

Chuyện Kazuma không được phép bước chân vào bếp lại là một phạm trù khác. Chắc các bạn cũng còn nhớ cái trận chiến đồ ăn trong phòng học lớp gia chánh. Nhờ ai đó mới vừa chạm tay bật cái bếp gas lên nấu gì nòi cả ri thời mà hậu quả là cả phòng học nò tan tành trong nháy mắt. Chấn động âm vang lan tỏa cả thị trấn, khiến cho mọi người đều phải hoang mang tột độ. Sau vụ ấy, tất cả các giờ cần sử dụng phòng gia chánh đều được nghỉ. It. Harm Sokyuran phải trích ra một khoản để sửa chữa, lắp đặt trang thiết bị mới và không cần thiết cho trường. Nhờ vào tài năng thiên bẩm của Kazuma mà gây phiền hà cho biết bao nhiêu người. Để sự việc đáng tiếc ấy không lặp lại thêm lần nào nữa, Kozue đã cấm tiết, không cho Kazuma được phép bước chân vào bếp, bất kỳ ở đâu, bất kể lúc nào, cũng không cho cậu ta sờ rờ đến gần bếp.

- Hm, cũng đúng nhì, chỉ tại Kozue không cho mà cậu không thể tự thân vận động nấu nướng gì được. Do Kozue lo lắng thái quá đó mà!

- Không phải là thái quá, mà sự thật nó là như vậy. Cái ngày hôm ấy cậu cũng chứng kiến rành rành mà. Sao lại bao che cho Kazuma chứ?

- Nhưng trong một số trường hợp khẩn cấp thì Kazuma cũng làm được vài thứ linh tinh ấy chứ. Chẳng hạn như cậu ấy có thể tự cấm được cái nồi com này...

- Thế cậu quên cái lần đầu tiên chúng ta sang nhà và bị làm cho thốn tim khi bất thành linh gian bếp sau nhà nỏ như vừa bị bom nguyên tử vừa đánh xuống à? Là do lần đó Kazuma có bắt nồi com nhưng

không dùng nồi điện mà lại dùng đến cái đèn dầu đốt đó. Tớ thật sự chẳng hiểu nổi đi nấu cơm mà lại dùng cái ngọn lửa đèn cồn chút xíu. Cậu làm thế nào mà từ một ngọn lửa nhỏ lại biến thành một vụ nổ lớn hay vậy? Chỉ tớ xem Kazuma!

Cứ nhắc đi nhắc lại chuyện ấy làm gì chỉ thêm khó chịu. Hồi đó mình còn ngu ngơ khờ khạo không biết gì nên mới thế. Còn bây giờ khôn ra nhiều rồi, ít nhất thì cũng biết cách sử dụng nồi cơm điện nó như thế nào. Sao Kozue cứ ghim mãi một chuyện trong lòng mà không cho qua được nhỉ.

- Nói chung bây giờ nếu muốn có một bữa ngon lành đầy đủ dinh dưỡng cho cậu ấy thì phải đợi Ayame nếm tan ca. Nhưng chẳng biết khi nào chị ấy sẽ về, có khi phải đến tối. Bất Kazuma chờ đợi đến lúc ấy thì chắc cậu ấy teo héo vì đói mất. Nếu được thì cậu nấu bữa tối cho Kazuma đi!

- Heh, nấu bữa tối cho Kazuma á?

- Đầu có sau đúng không? Từ trước đến nay, Kozue là người giám sát cho Kazuma, bao gồm cả khẩu phần dinh dưỡng của cậu ấy. Vậy thì để cậu làm việc này là chuẩn nhất rồi còn gì. Đôi khi chính Ayame nếm cũng không thạo khẩu phần của Kazuma bằng cậu được!

Nấu ăn cho Kazuma thì cũng chẳng phiền hà gì. Trước giờ mỗi khi Ayame bận việc, không thể nấu nướng thì toàn Kozue là người thay thế vị trí của Ayame, chăm lo cho Kazuma như con mình. Kozue nấu cho Kazuma là chuyện bình thường. Hồi lúc, chính Kazuma còn hùng hồn tuyên bố rằng đồ ăn do Kozue làm còn ngon hơn Ayame nhiều.

Chắc là không thể từ chối được rồi vì cái tên đầu đất Kazuma kia đang làm bộ mặt cún con vùi vùi với Kozue. Nếu bây giờ nói một câu “không” dứt khoát thì cậu ấy sẽ vô cùng thất vọng. Kozue thờ dài ngoai ngắn.

- Thôi được, chỉ cần tớ vào bếp là được chứ gì. Như thế còn đỡ hơn việc để Kazuma sợ rở trong bếp!

- Banzai wasoai... Tớ muốn ăn Okonomiyaki!

- Hầy, rồi rồi, Okonomiyaki phải không? Vì phải làm bột, đồ bánh nên sẽ mất một chút thời gian đó. Chịu khó mà ngồi đợi đi nhé!

Nói xong, Kozue bước vào trong nhà qua lối cửa kính ngoài hiên mà Kazuma đang ngồi. Cô ấy để chiếc cặp đi học ở ghế sofa, bước vào gian bếp, lấy chiếc tạp dề màu xanh trên giá đeo trước ngực, xắn tay áo đồng phục lên, rồi dùng sợi thun cột mái tóc thành đuôi ngựa cho nó gọn gàng, thật đúng chuẩn một người vợ hay một người mẹ đảm đang trong bếp, sẵn sàng chiến đấu cho bữa tối.

- Kozue mà đồ bánh xèo thì ngon khỏi phải chê. Okonomiyaki là lựa chọn sáng suốt đấy Kazuma. Còn bây giờ, trong lúc chờ đợi Kozue chuẩn bị bữa tối. Tớ và cậu đi cho mấy con vật khác ăn nhí? Dù sao cũng đến bữa của chúng còn gì!

- Ồ, cậu nói đúng. Tranh thủ làm ngay không lại quên!

Kazuma trở mình ngồi dậy, đứng phui bụi bặm dưới hai đầu gối quần vải cái rồi bước đi theo Tora. Nhưng mới chỉ đi được có vài bước thì bỗng Kazuma dừng lại, rồi ngoái cổ xuống con Becgie đang đứng cạnh mình thể lười thờ phè phè.

- Có chuyện gì thế Kazuma?

- Hm, hình như tớ có cảm giác rằng mình đã quên mất điều gì thì phải... Hm, hm, thôi kệ, chắc do tớ tưởng tượng thôi. Không sao đâu. Chúng ta đi thôi!

.....

- Eri – chan, cậu có nhà không? Bọn mình đến đưa cậu mượn vở này!

Nhóm ba người bạn Chân Tỏ sau khi tan trường cũng khoan về thẳng nhà mà có ghé qua thăm Eri, với lý do cho cô bé mượn vở ghi chép lại bài học trên lớp, đồng thời cũng muốn xem tình hình thể trạng của Eri như thế nào.

- He – chan, Namehari – kun, Hiyama – kun, chào các cậu!

Vẫn chưa thể tự do đi đứng bằng đôi chân theo ý muốn của mình nhỉ. Eri vẫn còn phải nhờ vào chiếc xe lăn vương vịu khó chịu ấy. Nhưng nhìn vẻ mặt tươi tỉnh của Eri, có lẽ cậu ấy đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều so với mấy ngày qua thì phải.

- Tụi mình mang vở cho cậu mượn này. Nhớ ghi chép cẩn thận và đầy đủ đó nhé!

- Cảm ơn He – chan. Chỉ vì mình không thể đến lớp mà khiến cho các cậu phải ghi chép giúp mình. Xin lỗi nhé!

Quả thật tâm trạng của Eri đang rất tốt, rất tươi tỉnh, rất phấn chấn, đúng với một Eri hồn nhiên của ngày bình thường. Hai tay cầm lấy cuốn vở mượn rồi đưa lên che miệng nở nụ cười khúc khích ngây ngô. Chỉ là một cuốn vở ghi chép bài học trên lớp chỉ vì Eri chưa thể đến trường làm có ấy vui đến thế sao? Không... chắc chắn phải còn do một nguyên nhân khác. Một nguyên nhân nào đó khiến Eri vui vẻ như vậy.

- Các cậu vào nhà ngồi chơi một chút. Mama vừa mới ra ngoài một chút nên tạm thời chỉ mình tớ ở nhà thôi!

- Makoto – san đi rồi sao? Thiệt tình, con gái thì đang bị thương mà sao cô ấy lại có thể đi ra ngoài như không thể nhỉ? Ngộ nhờ xảy ra chuyện thì biết tính thế nào!

- Không sao mà Hiyama – kun. Mama chỉ chạy lên núi tìm vài lá cây về làm bữa tối thôi. Mama sẽ về ngay liền đó mà. Vội lại, đừng có xem thường mình nhé. Đi thì không đi được nhưng mình có thể trông nhà như không đó!

Đúng là Eri đang có tâm trạng rất tốt, có thể cười, có thể nói đùa được thì chứng tỏ tinh thần cô bé đang trong tình trạng tốt nhất. Nar... tuy không hiểu nguyên nhân do đâu nhưng nhìn Eri tươi tắn thế này còn đỡ hơn một Eri buồn phiền rừ rượi, và giấu diếm mọi người một bí mật nào đó. Hiyama cảm thấy nhẹ lòng hơn hẳn, cảm thấy yên tâm vì cuối cùng cô bé cũng chịu quay lại là chính mình. Phải... như thế này tốt hơn nhiều.

Hiyama từ từ tiến đến gần chỗ Eri, cậu ấy xoay chiếc xe lăn một cách bất ngờ khiến cho Eri giật mình.

- Ú ú u u...

Eri mà không giữ thăng bằng kịp thời là té mất rồi. Hiyama đẩy chiếc xe lăn đi vào bên trong phòng khách với giọng điệu chẳng lịch sự gì hết.

- Rồi rồi, xem như Eri có thể trông nhà ngay khi vết thương còn chưa hồi phục hẳn. Đây là một điểm vô cùng đáng khen cần được tuyên dương trước toàn thể thị tộc và trao bằng xứng đáng!

- Eh he, vậy là mình được trao bằng khen rồi. Thật vui quá!

Một cô bé hồn nhiên ngây thơ. Phải... chỉ là một cô bé hồn nhiên ngây thơ đến đáng yêu. Nếu được cho một điều ước thì Hiyama chỉ mong rằng về ngày ngộ đó sẽ không bao giờ biến mất. Xin hãy để cho nụ cười trên đôi môi Eri mãi mãi trường tồn theo thời gian, từ bây giờ và cho đến mai sau. Chỉ cần Eri có thể cười như lúc này, thì Hiyama sẽ cố gắng không đánh mất đi nụ cười ấy.

.....

.....

- Eri – chan, ở nhà cả một ngày mà không thể ra ngoài chắc hẳn phải buồn lắm. Hay để ngày mai được nghỉ, cả bốn đứa mình đi chơi thỏa thích đi nhí!

- Mai là thứ bảy, là cuối tuần rồi. Thời gian trôi qua nhanh thật ha. Nhưng đâu phải là mình không thể ra ngoài được. Vẫn còn khối cách nếu mình muốn đi chuyển từ chỗ này sang chỗ khác mà. Giống như ngày hôm nay nè, mình đã ra khỏi nhà, đi vòng vòng trong thị tộc, phát hiện ra cái không khí ở làng mình vào buổi sáng hoàn toàn khác với lúc chập tối!

- Ô, vậy là Eri – chan đã trông thấy thị tộc mình giống như tớ với Hiyama – kun từng thấy rồi nhì. Thế suy nghĩ của cậu lúc ấy nó như thế nào?

- Hm, như thế nào ư? Buồn thật đấy. Sáng sớm ra ngoài không có ai, không có bất kỳ người nào, cảm giác thấy nó sao thật trống vắng, cô liêu và heo hút. Giống như một bức tranh nhưng không hề có chút gì gọi là sống động cả. Mình không nghĩ rằng làng mình lại thiếu sức sống đến chừng ấy. Quả nhiên phải tổ chức lễ hội gì đó để cho không khí nó thay đổi đi mới được!

Lễ hội gì là lễ hội gì? Đồng ý rằng trong thị tộc cũng có một vài lễ hội được tổ chức hàng năm, nhưng tất cả ngày lễ trong thị tộc Chân Tổ đều có nguyên nhân của nó. Chẳng hạn như lễ hội ném cà chua là để tỏ lòng biết ơn đến vị thần mùa thu đã ban cho những đứa con của người một vụ mùa đầy hoa màu và trái tốt. Hay lễ hội cùng nhau đắm lên nho là để cảm ơn vị thần rượu đã ban tặng những giọt rượu thơm ngon được làm từ những trái nho chín mọng được hái trong vụ mùa. Nghe thì có vẻ hơi phung phí nhưng chỗ nho bị đắm nát đó được mang đi ủ ép thành rượu và chúng được đánh giá là loại rượu ngon nhất ở đây... Nói chung, lễ hội là một sự kiện thiêng liêng để tưởng nhớ và cảm ơn những vị thần đã che chở họ bao năm qua, không phải cứ muốn là tổ chức được đâu. Thường nếu muốn có đề xuất gì thì phải viết đơn đưa lên các vị trưởng lão để các ngài thông qua. Nếu các ngài thấy nó hợp lý thì lễ hội ấy sẽ được chấp thuận và sẽ được tổ chức mỗi năm vào một ngày quy định nào đó.

- Tổ chức một lễ hội khác với truyền thống à. Nghe cũng thú vị đấy chứ. Sao chúng ta không thử làm đơn gửi lên các ngài trưởng lão nhì!

- Hả? Có bị ám đầu không đấy? Nếu muốn tự đứng ra tổ chức một sự kiện thì phải có lý do chính đáng để mấy lão già đó cảm thấy rằng “À, lễ hội này cần phải có trong thị tộc ta”. Bộ cậu nghĩ mấy lão đó chấp nhận chuyện này dễ dàng vậy ư?

- Nar nar, đâu cần phải nóng như thế Hiyama – kun. Chỉ cần chúng ta nói rõ lý do và nó hợp lý là được mà. Chứ nói thật, một năm có mười hai tháng, mà bốn tháng mới có một lần tổ chức lễ hội thì đúng là chán thật đấy. Thêm vài ba cái có phải vui hơn hẳn không? Bây giờ đang là mùa xuân, sao ta không kiến nghị mở thêm lễ hội cùng ngắm hoa anh đào giống như con người ấy? Nhớ không nhầm thì trong thị tộc mình cũng có vài cây hoa anh đào nở đẹp lắm vào mùa xuân kia mà. Mọi người cùng ra đó ngắm hoa, còn Hiyama – kun thì mở gian hàng đồ ăn để mọi người cùng thưởng thức. Không phải một công đôi ba việc sao?

Đó là một ý kiến không tồi chút nào. Mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng hoa anh đào, cùng nhau được ăn những món ngon do chính tay Hiyama nấu. Mới chỉ tưởng tượng ra viễn cảnh thôi mà Eri đã nôn nao xôn xao hết cả ruột. Thiệt là phấn khởi vô cùng.

- Minh nữa, mình hoàn toàn ủng hộ sự kiện này hai tay hai chân!

- Oh yeah, Eri – chan đã đồng ý rồi. Cậu phải làm thôi Hiyama – kun!

- Ôn ào quá, hai người im hết coi!

Nhưng thật lòng mà nói thì ý kiến đó cũng không quá tệ. Đúng như Namehari nói, một năm mười hai tháng, hết bốn tháng mới có một ngày tổ chức sự kiện thì hơi tẻ nhạt và buồn chán quá. Có lẽ cũng nên tổ chức thêm vài lễ hội để thay đổi cái không khí nhàm chán trong thị tộc Chân Tổ đi nhì. Hiyama cũng vừa mới quyết định xong. Được... mình sẽ tham gia vào vụ này, tuy không biết khả năng được các vị trưởng lão chấp thuận là bao nhiêu phần trăm nhưng chẳng phải cứ thử thì sẽ thú vị hơn là ngồi yên một chỗ sao.

.....

.....

Cái khoảnh khắc mọi người cùng ngồi quây quần bên nhau, cùng nói cười, cùng kể cho nhau nhiều chuyện chẳng đâu vào đâu nhưng lại vô cùng thú vị là điều vô cùng đáng quý. Vì không một ai trong chúng ta biết được rằng tương lai ngày mai sẽ thay đổi như thế nào. Không một ai có thể đoán trước được rằng liệu ngày mai, cái giây phút vui vẻ bên nhau có còn không? Hay... mỗi người sẽ phải bước đi trên một con đường hoàn toàn khác nhau. Thế nên, ngay khi còn có thể, xin hãy trân trọng từng phút giây này vì nó sẽ trở thành những mảnh gương ký ức theo chúng ta đến suốt cuộc đời.

Ngồi tụ tập cùng nhóm bạn, nói vài đăm ba câu rồi cùng nở nụ cười... bỗng dưng Eri nghe thấy tiếng gõ lạch cạch bên ngoài khung cửa sổ.

Cóc cóc cạch cạch.

- Tiếng gì thế nhì? Chim gõ kiếng à?

- Để tớ ra xem thử cho!

Namehari đứng dậy, ra chỗ khung cửa sổ để kiểm tra. Ngay khi vừa kéo chốt khóa mở cửa ra thì một thứ gì đó bay vút vào bên trong gian phòng khách. Cái bóng đó vỗ cánh phành phạch bay khắp nơi rồi lẹ nhẹ nhàng đáp xuống ngay trên góc phải chiếc xe lăn của Eri.

- Hú hồn, cái gì mà bất thành linh xuất hiện làm tim mình muốn nhảy dựng ra ngoài luôn. Cái gì đó Hiyama?

- Hm, chim ưng ư? Trong khu rừng này có cả chim ưng, loài cực kỳ hiếm như vậy sao?

Nó đích thị là một con chim ưng săn mồi. Mà nhắc đến chim ưng săn mồi thì chắc cũng chẳng cần phải nói gì nhiều nhì. Chỉ có một câu trả lời duy nhất cho sự việc này.

- Ronaldo – kun, cậu đó sao? Mình cứ nghĩ cậu về nhà rồi chứ? Thật không ngờ là cậu vẫn còn ở đây đó!

Con ưng đó là của Kazuma, chắc chắn rồi. Sau khi để Tatsumaki hộ tống Eri, vì cảm thấy không yên tâm lắm nên Kazuma đã để con chim ưng theo bảo vệ cho cô ấy. Nhưng lý do vì sao mà Tatsumaki, con Beggie đã về nhà mà con Ronaldo vẫn còn ở đây, không một ai biết, cả Kazuma hay Eri cũng không hề hay biết tại sao nó còn lảng vảng trong thị tộc Chân Tổ mà chưa chịu về với Kazuma.

À phải, Namehari và Hiyama không hề biết đây là chim ưng của Kazuma bởi họ cũng không biết rằng Kazuma ngoài là học sinh, ngoài là một nhà khoa học thì còn hành nghề bốc thuốc cho động vật tại nhà nữa. Với lại, nếu để Hiyama biết được rằng mình vừa đi gặp Kazuma thì thế nào cũng sẽ xây ra chuyện cho xem. Chính vì vậy, Eri quyết định sẽ giữ kín chuyện ấy, xem như việc hai đứa gặp nhau là một bí mật của riêng hai đứa mà thôi. Một bí mật chỉ hai người biết... mới nghĩ đến thôi, Eri đã cười khúc khích trông vô cùng hứng thú rồi.

- Eri – chan, cậu kết thân được với con chim ưng này lúc nào vậy? Mà trông nó có vẻ như không phải loài sống trong rừng này thì phải!

- Uhm, Ronaldo – kun không phải chim ưng sống trong rừng Himako. Cậu ấy đến từ một nơi tương chừng rất xa nhưng thật ra cũng rất gần. Cậu ấy đã đến bên mình, mang cho mình niềm tin vào tương lai, niềm tin rằng rồi một ngày nào đó, mọi người cùng được chung sống với nhau, hạnh phúc, yên bình, và cười đùa giống như chúng ta ngày lúc này!

Một giấc mơ trẻ con nhưng không hề hoang đường. Một giấc mơ sến súa nhưng lại rất lung linh thơ mộng. Mơ ước mọi người cùng được sống với nhau, cùng nhau nói cười vui vẻ, cùng nhau sống trong sự yên bình hạnh phúc nào phải điều xấu xa. Một giấc mơ ngây thơ hồn nhiên chỉ có thể cất lên từ một cô gái có tâm hồn trong sáng ngây ngô pha chút xiu ngờ nghệch. Nhưng điều đó... rất đáng để bảo vệ cũng như phấn đấu để có thể biến nó trở thành hiện thực.

.....

Namehari không biết, Hiyama thì lại càng không. Có lẽ, Eri đã quá vô tư khi nghĩ rằng chỉ cần mình không nói thì hai người họ sẽ không biết. Nhưng Eri đã quên mất một điều rằng ngày hôm đó, không chỉ có mỗi một mình Eri đến nhà Kazuma. Không chỉ mỗi mình Eri trông thấy con chim ưng đó... mà còn có cả Hebi nữa. Hebi biết chứ... Hebi thừa biết rằng con chim ưng đó đến từ đâu, chủ của nó là ai, Hebi biết hết ngay từ cái nhìn đầu tiên khi con chim ưng đáp xuống bên cạnh Eri. Chỉ là... Hebi không nói mà thôi.

- Eri – chan... lẽ nào cậu đã...

Trông thấy Eri trở nên thân thiết với con Ronaldo, trong lòng Hebi chợt dấy lên một nỗi xúc cảm khó diễn tả thành lời. Nó khó chịu lắm... khó chịu vì Eri đã không thành thật. Không... không phải Eri không thành thật, mà là cô bé đã có tình gạt chuyện đó sang một bên. Hebi cảm thấy khó chịu vì Eri vẫn còn muốn giữ bí mật với Hiyama và mọi người. Sau tất cả những gì Hiyama đã làm cho Eri, vậy mà cậu ấy vẫn còn muốn giấu diếm Hiyama... Đây không hẳn là sự phản bội nhưng điều đó cứ khiến trái tim Hebi thổn thức, loạn nhịp không ngừng, cảm giác giống như Hiyama... lại một lần nữa bị Eri trở mặt vậy.

Nhưng Hebi không giận, không giận Eri, ngược lại còn cảm thấy thương cho Eri, thương cho Hiyaama. Nụ cười của Eri càng tỏa sáng, càng hồn nhiên đến đâu, thì nỗi khóc thương trong Hebi cũng tỉ lệ thuận theo đó.

- Eri – chan... cậu đã... gặp Kusanagi – kun ư? Chẳng lẽ... đối với cậu, Kusanagi – kun... Hebi trầm nghĩ.

Trước khi kết thúc ngày hôm nay, Kazuma và Tora hiện đang cho những con vật trong phòng khám ăn trước khi bữa tối do Kozue làm hoàn thành. Đang đồ túi thức ăn vào máng con Hamster một hồi thì bỗng dưng Kazuma giật thột.

- A, mình nhớ ra rồi!

- Gì đấy gì đấy Kazuma? Tự nhiên hét lớn lên như vừa bị đứt dây động rừng vậy?

- Cristiano Ronaldo vẫn chưa thấy về!

Cuối cùng thì cũng nhận ra rồi hả... Nhưng thôi, kết thúc ngày thứ 6 ở đây vậy nhé. Có gì thì đề mai tính tiếp.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

- Chỉ đi đây, ở nhà ngoan ngoan và chịu khó làm việc chăm chỉ nhé Kazuma. Rồi trưa về chị sẽ làm Dorayaki cho!

Nghe đến thức ăn, mắt Kazuma trở nên sáng rực, long lanh như ánh đèn bảy sắc lung linh lấp lánh đến sáng nhất có thể.

- Hôm qua thì ăn Okonomiyaki, hôm nay thì được Dorayaki. Banzai wasoi. Kozue và Onee – chan đúng là hai người phụ nữ mà em yêu nhất!

- Vậy thì hãy đem những lời em vừa mới cất ra từ miệng ấy đến gặp Kozue – chan và nói lại đi. Chị đảm bảo rằng sau khi nghe xong, Kozue – chan sẽ rất vui đó. Thôi, chị đi làm đây. Ở nhà đừng có mà chây lười rồi suốt ngày dán mắt vào game nghe chưa!

Vì hôm nay là thứ bảy, ngày nghỉ cuối tuần nên học sinh không cần phải đến trường, cứ ở nhà đi chơi cùng bạn bè hay giết thời gian bằng mấy cuốn phim đi mua bên ngoài thì sẽ vui thú hơn nhiều. Ngày cuối tuần là để nghỉ, để vui chơi, để thư giãn, nhưng cũng có một số trường hợp ngoại lệ không được nghỉ. Kiểu như làm công ăn lương thì chắc không đâu. Ayame thì không thuộc dạng làm công nhưng vì công việc của chị ấy linh hoạt, không nằm trong khuôn khổ một tuần nên chị ấy vẫn thường phải đến công ty vào ngày nghỉ để chuẩn bị hồ sơ giấy tờ gì đó, nhưng phần lớn Ayame dành trọn ngày nghỉ để đi gặp gỡ rồi bàn chuyện làm ăn với đối tác. Không muốn nói nhưng quả thật làm người lớn cực thật đấy, lo đủ thứ trên trời dưới đất, cơm áo gạo tiền trong khi thời gian riêng dành cho mình cũng không có. Rồi sau này khi lớn lên, tốt nghiệp, nhận được cái bằng và tìm thấy một công việc ổn định như Ayame, Kazuma cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy đó thôi.

Bây giờ thì chỉ có một mình Kazuma ở nhà, với đồng thú vật bò ngổn ngang khắp trong phòng lẫn ngoài vườn. Muốn gì thì muốn trước tiên vẫn phải cho chúng vào chuồng cái đã. Rồi còn chuẩn bị mở cửa phòng khám. Báo hiệu hôm nay sẽ cực kỳ bận rộn đây.

- Nhiều việc thế này một mình làm thì chắc đuối trước khi đến bữa trưa mất. Giả như có Shimikaze và Hoshimiya đến giúp mình như lần trước thì hay biết mấy... À không được, Hoshimiya thì chưa khỏe hẳn, còn Shimikaze thì... e rằng nếu mở miệng nhờ thì chắc sẽ bị cậu ấy mắng cho một trận mất. Cậu ấy ghét mình thì làm sao nhờ và được. Chắc gọi điện hỏi Kozue và Tora thôi... Nhưng trước tiên làm việc đó...

Kazuma đánh mắt sang góc trái căn nhà, gần chỗ cửa ra vào đó có đặt mấy thùng giấy lớn hai ba hàng dài. Trông chúng giống như giấy tờ tài liệu cũ không cần dùng đến mà cho không ai lấy, bán không ai mua vậy.

- Mình là người bắt đầu mọi chuyện thì cũng chỉ có mình là người kết thúc. Những thứ mình có thể làm được và có những thứ mình không thể làm được. Mình quyết định sẽ làm lại từ đầu!

- Xin lỗi đã để cậu đợi lâu, He – chan!

Đề xem để xem ngày hôm nay chúng ta có gì? Eri thì đã bình phục hoàn toàn khi cô bé có thể tự đi tự đứng theo ý muốn bằng chính đôi chân của mình. Tối hôm qua thì còn cần Hebi đẩy chiếc xe lăn đi lòng vòng trong thị tộc, nhưng đến sáng hôm nay khi vừa mới ngủ dậy, theo như thói quen bình thường thì Eri bước xuống giường, tự nhắc cơ thể đứng lên, lững thững vào bên trong nhà vệ sinh một cách lững thững khi gương mặt còn ngái ngủ và tóc tai còn rối bù lên như lông nhím. Vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt một hồi thì Eri cảm thấy có cái gì đó không được đúng đúng ở đây. Ngược mặt xuống thì mới há hốc miệng tá hỏa ra rằng mình đã đứng và đi lại được từ lúc nào chẳng hay. Eri mừng quá, liền chạy vội xuống dưới nhà, nơi Makoto – san đang đứng bếp chuẩn bị điểm tâm rồi tự hào khoe rằng mình có thể đi lại được rồi.

Không kìm được sự vui sướng, Eri nhanh chóng phóng thẳng sang nhà Hebi gõ cửa rầm rầm. Hebi cũng vừa mới ngủ dậy, còn chưa kịp làm vệ sinh cá nhân hay chải lại mái tóc bạch kim kia nữa, nhưng ít ra thì nó không lùm xùm như Eri. Tóc của Hebi không chỉ mang một màu bạch kim như Platinum quý trong các khu mỏ, mà nó còn rất suôn mượt và bao giờ cũng giữ được độ ẩm thích hợp nhất trong mọi điều kiện tự nhiên. Vì hôm nay là ngày nghỉ nên ngủ nướng một tí cũng đâu có sao. Mới chỉ có 7h sáng thôi mà Eri đã đánh gõ âm ỉ trước cửa nhà Hebi rồi. Eri khoe mình tự do đi đứng lại được và hẹn Hebi một chút nữa sẽ xuống thị trấn con người đi chơi. Chỉ nhân có nhiều đó thôi, Eri tiếp tục chạy sang nhà Namehari và Hiyaama trong khi Hebi còn ngơ ngác chưa hiểu gì hết. Nhưng nói chung là cô bé tóc hồng đã bình phục hoàn toàn, và hẹn cả bốn đứa sẽ cùng đi chơi với nhau. Vậy nên, dù muốn dù không, thì mọi người cũng đã có mặt trước nhà Eri, bây giờ chỉ cần đợi Eri xuống là có thể khởi hành ngay.

Mất một khoảng thời gian khá lâu để Eri làm lại mái tóc, diện bộ trang phục mới sao cho hợp với giới trẻ hiện nay. Cả Hebi và Eri, vì đã nhất quán trước với nhau rằng sẽ xuống thị trấn con người đi chơi nên họ không thể ăn mặc quê mùa như lần trước được, họ lại càng không thể diện bộ đồng phục trường vì ngày nghỉ mà mặc đồng phục thì sẽ bị người khác cười mất. Ngay lập tức, Hebi và Eri nhớ ra lúc trước đã được Ayame tặng cho rất nhiều quần áo làm quà nên nhân cơ hội này mà mang ra mặc thử. Hai cô gái trẻ với hai kiểu trang phục khác nhau. Eri thì diện cho mình một bộ khá tươi tắn trẻ trung, một chiếc áo kiểu màu đen không tay có phần cổ hơi xòe ra hai bên vai màu trắng, có chiếc thắt lưng màu trắng ngay bên ngoài vùng bụng của chiếc áo. Một chiếc quần jean ngắn hơi ôm sát dài qua đầu gối chút xíu và một đôi guốc màu trắng nốt và một chiếc cột tóc có bông hoa màu trắng lớn bên phải mái tóc hồng của Eri, trông cực kỳ đáng yêu đúng với tính cách hồn nhiên của Eri.

- Uhm, trông hợp với cậu lắm Eri – chan!

Chính Hebi cũng cảm thấy nó rất vừa vặn với Eri. Mặc bộ đồ này càng khiến cho nét đáng yêu, ngây thơ của Eri tăng lên gấp đôi. Nhưng còn Eri thì, cô bé cứ chau mày nhìn chăm chăm Hebi với ánh mắt hơi chút... không bằng lòng cho lắm, phải nói là ánh mắt của sự ghen tị mới đúng.

- He – chan... cậu mặc bộ này, nhìn cấu cứ như một người phụ nữ trưởng thành vậy!

Phong cách của Hebi thì hoàn toàn khác so với Eri. Điều này là dĩ nhiên vì đầu phải ai cũng như ai. Nếu Eri là một cô bé năng động, trẻ thơ, ngây ngô đáng yêu thì Hebi lại là một hình tượng của sự điềm đạm, dịu dàng, trưởng thành và không kém phần quý phái. Cho buổi đi chơi ngày hôm nay, Hebi đã chọn cho mình bộ khá nhẹ nhàng, đơn giản nhưng không thiếu đi vẻ thanh tao. Một chiếc áo sơ mi cổ liền váy màu đen bên trong được ngăn cách bởi chiếc thắt lưng màu trắng bạc cùng với chiếc áo khoác ôm cũng màu trắng tuốt bên ngoài. Một đôi guốc màu trắng cũng giống như Eri và mái tóc bạch kim của Hebi cũng được thắt thành hai bím dài sát gáy như ngày thường. Chéo vai Hebi còn có thêm một chiếc túi xách nho nhỏ càng tăng thêm độ trưởng thành, già dặn cho Hebi.

- Thế sao? Trông mình lạ hơn ngày thường à?

- Hm hm, không phải. Vì mọi ngày He – chan vốn cũng đã rất đáng tin cậy rồi còn gì. Chỉ là nhìn từ đầu xuống chân chỉ thấy mỗi màu trắng và trắng. Quả nhiên He – chan rất hợp với màu trắng nhì!

- Hợp thì hợp vậy thôi nhưng mình thích màu khác cơ. Vì tóc mình đã là màu trắng rồi nên mình thích màu gì đó nó hơi tối tối một chút để tạo nên sự khác biệt!

- Nhưng mà... trông He – chan rất trưởng thành. Mình có cảm giác như màu trắng là màu chủ đạo và cũng là màu may mắn của He – chan ấy. Màu trắng giúp He – chan trông càng già dặn, đáng tin cậy hơn. Giống như... giống như... phải rồi, giống như Onee – sama của Kusanagi – kun ấy, thật đúng chuẩn của một người phụ nữ thành đạt trong cuộc sống. Kiểu người phụ nữ mà bất cứ ai ai cũng mong muốn được trở thành!

Bỗng dưng Eri lại nhắc đến Ayame, chị hai của Kazuma. Ừ thì phải thừa nhận rằng Ayame là hình tượng người phụ nữ mà biết bao cô gái trẻ đều mong sau này sẽ được giống như chị ấy. Thân hình cân đối nhỏ gọn, số đo ba vòng chuẩn như một hoa hậu thế giới. Mái tóc màu lam đậm phất phơ trước gió. Khi chị ấy diện trên mình một bộ trang phục công sở càng tôn thêm vẻ đẹp của chị ấy. Ayame là người vừa đẹp về diện mạo, vừa đẹp về cả tính tình bên trong. Dẫu cho đôi lúc chị ấy cũng hơi thái quá đôi chút. Nhưng vấn đề ở đây không phải là Ayame, mà là cái người mang vị trí em trai của chị ấy. Phải... là tên đó đấy, cái tên như búp bê không lồ bị hồng đến nỗi không biểu hiện được cảm xúc trên gương mặt dễ ăn đập ấy đấy. Nghĩ đến cậu ta, Hebi càng cảm thấy khó chịu. Nhưng chỉ khó chịu được một, thì chín phần còn lại đều là tâm trạng không vui, buồn phiền. Hebi cảm thấy buồn vì dường như lúc nào Eri cũng chỉ nghĩ đến cậu ta. Dù cho rất nhiều chuyện xảy đến, sau cùng Eri vẫn chọn tên đó. Trong khi Hiyama đã phải nhận nhục, chịu đựng rất nhiều điều cay đắng để rồi những gì cậu ấy nhận được là... không có gì hết. Giá như... giá như Eri chịu quay đầu nhìn lại, chịu hiểu cho cảm xúc của Hiyama một chút thì cậu ấy sẽ biết rằng cảm xúc của Hiyama đối với Eri...

.....

- He – chan, chúng ta đi thôi, chắc lẽ mọi người đang chờ bên ngoài đó!

- À, ừ, chúng ta đi thôi, không khéo lại phải để Namehari – kun và Hiyama – kun phải đợi!

Hai cô gái chuẩn bị rời khỏi căn nhà thì bỗng dưng Eri chợt nhớ ra.

- Đứng rồi, chút nữa thì quên!

Sau đó, Eri nhanh chóng chạy vào trong phòng khách.

- Cậu đi đâu đấy Eri – chan?

Dĩ nhiên là vào phòng khách rồi. Nhưng trong phòng khách có gì đặc biệt mà cô bé lại ghé ngang qua trước khi đi? Nếu là trước đây thì không, còn bây giờ thì có rồi. Lý do Eri không thể không vào phòng khách là vì vẫn còn con Cristiano Ronaldo ở đây. Đứng thế... con chim ưng săn mồi Philippine cực kỳ quý hiếm được gửi về từ vườn quốc gia động vật có nguy cơ bị tuyệt chủng ở Bồ Đào Nha, nhờ Kazuma chăm sóc đó đấy. Chẳng hiểu nguyên nhân do đâu mà sau khi được nhờ hộ tống Eri về tận nhà, thì nó cảm rở ở đây luôn không chịu về với Kazuma. Chiều hôm qua thì nó còn lón vòn trên mái nhà Eri, ngắm nghía tình hình xung quanh thị tộc như thể đang tuần tra hay gì đấy, hoặc do cái tính thích quan sát người khác như một thám tử nên nó cảm thấy mình cần phải quan sát xem có ai khả nghi trong làng hay không. Đêm xuống thì nó lại chui vào phòng của Eri. Nó cứ đứng ở trên bàn học và nhìn chăm chăm vào cô bé khiến Eri không thể ngủ được vì đôi mắt nó... thật đáng sợ quá, giống như nó đang mân mê để chuẩn bị lao đến xé nát con mồi vậy. Chính vì không thể chịu đựng được nên Eri đã nhờ mẹ chạy sang nhà hàng xóm. Nhà hàng xóm kế bên ấy có ông chú Chân Tô thích làm đồ gỗ nên có mượn đỡ một cái bàn lớn ở giữa chứa đầy cát, và cắm một cái thân cây cỡ vừa ở đấy có cái cành chia ra. Nhờ có cái bàn đó mà con chim ưng tìm thấy được nơi đậu của mình. Nó đã xuống phòng khách, nơi có cái bàn ấy và không làm phiền giấc ngủ của Eri nữa.

Sáng nay đi không biết chừng nào mới về, nên trước khi khởi hành, Eri muốn tự tay cho nó ăn đã.

- Xin lỗi nhé Ronaldo – kun. Chỉ chút xíu nữa thôi là mình quên mất cậu rồi. Đây, đồ ăn của cậu đây!

Makoto – san từ bên trong bước ra, trông thấy con gái mình còn đang vui vẻ phấn khởi với con chim ưng.

- Eri – chan, con cứ đi đi. Để mama cho Ronaldo – kun ăn cũng được mà. Không nên để He – chan, Namehari – kun và Hiyama – kun chờ đợi đâu!

- Không sao không sao, sẽ nhanh thôi ấy mà. Ăn nhiều chóng lớn nhé Ronaldo – kun. Sau đó hãy sai đôi cánh thật rộng, bay thật cao, thật xa, đến bên kia của quả đất này nhé!

Có cần phải xem nó như em bé, cho ăn nhiều chúc nó chóng lớn khi nó vốn đã là chim ưng trưởng thành, sức khỏe sung mãn rồi không? Nó mà lớn hơn tí nữa thì thành chim ưng già mất. Mà già rồi thì còn sức đâu mà bay cao bay xa cho được.

Nhưng nhìn thế nào đi chăng nữa thì thật sự Eri rất thích động vật. Kỳ lạ thật, trước đây Eri đâu có quan tâm đến động vật mấy đâu. Sống trong rừng, lâu lâu có mấy con thỏ, con nai lạc vào thị tộc, đi lang thang long nhong trước mặt nhưng Eri còn chẳng thèm liếc nhìn chúng nó nữa kia mà. Sao tự dưng bây giờ Eri lại... Phải chăng, nguyên là vì Kazuma? Vì Kazuma là một bác sĩ thú y rất yêu quý động vật, nên vô tình Eri cũng học được cái tính đó của cậu ấy, cũng bắt đầu trở nên quan tâm hơn với động vật xung quanh. Hoặc cũng có thể do con chim ưng đó là của Kazuma nên cậu ấy mới thích thú như thế. Không lẽ... Eri thật sự... rất thích Kazuma ư?

- He – chan, mình xong rồi, chúng ta đi thôi... He – chan, He – chan, cậu làm sao thế? Nghe mình nói gì không?

- À ừ, mình nghe. Xong rồi ư... Vậy chúng ta đi thôi!

Tạm thời bỏ chuyện đó sang một bên đi. Nếu cứ vì thế mà phân tâm sao những cho đến hết chuyến đi dạo chơi bất ngờ này thì thật không hay chút nào. Chính vì thế, Hebi quyết định sẽ không nghĩ đến nó nữa.

.....

.....

- Chúng con đi đây!

- Cháu xin phép!

Eri và Hebi rời khỏi căn nhà gỗ mộc mạc thân thương. Vì đã hẹn gặp Hiyama và Namehari ở ngoài cổng làng nên hai cô gái họ phải đi ra ngoài cổng thôi. Tâm trạng khi đi chơi bao giờ cũng khác hẳn so với ngày thường, lúc nào cũng háo hức, cũng phấn chấn, nhất là đối với những cô gái trẻ năng động như Eri.

Nhưng chỉ mới đi một đoạn, chưa hết được nửa đoạn đường từ vị trí nhà Eri đến cổng vào thị tộc, Hebi và Eri thoảng để ý thấy có ba bốn người ở căn nhà kế bên cách đó không xa. À... ngôi nhà ấy là của một ông bác Chân Tô chuyên làm trong những khu hầm mỏ sâu trong rừng và mang về những khoáng Tinh Thể Đá Thứ Nguyên đấy mà. Chắc mọi người vẫn còn nhớ rằng người trong thị tộc Chân Tô không thể chịu đựng được mùi khí gas nên họ đã thay thế nguồn năng lượng khí đốt ấy từ một loại khoáng thạch trù phú trong các khu hầm mỏ xung quanh đỉnh núi Himako mang tên là “Tinh Thể Đá Thứ Nguyên”. Và để có được những viên tinh thể ấy, đòi hỏi yêu cầu các ông bác ông chú trong thị tộc, có tâm vóc, có sức khỏe như trâu như voi đi khai khoáng chúng mang về đấy. Ngôi nhà kế bên Eri và Hebi đi ngang qua có ông bác làm nghề khai thác mỏ là chủ yếu, tối về thì ngay lập tức lao đầu vào ăn nhậu rượu chè với mấy đồng nghiệp trong làng. Đàn ông trong thị tộc chi thế thôi. Nhất là với những ông bác lập gia đình, ý kiến hơi bảo thủ khi cứ nhất quyết giữ nguyên ý định không lai rai lang vãng hay tiếp xúc với con người thì sáng đi làm, tối rượu chè bê tha là chuyện bình thường.

Đó là nhà ông bác và người đàn ông áo quần đơn giản, quanh miệng đầy râu kia đích thị là ông bác rồi, nhưng còn ba bốn người mặc áo trắng, râu tóc bạc phơ kia thì...

- Ủa... không phải là Yamada – san và các vị trưởng lão sao? Họ làm gì vào sáng sớm thế này nhì?

Những người mặc áo trắng, dáng vẻ già dặn ấy chính là những vị trưởng lão tối cao trong thị tộc Chân Tô. Thường ngày thì các ngài chỉ ở trong Đại Điện Thần chủ yếu. Các ngài hay ngồi tọa thiền, cùng thảo luận về những vấn đề xung quanh thị tộc cũng như tìm cách để đưa thị tộc tiếp tục tồn tại và phát triển. Nhưng có lẽ chỉ mới giữ ở mức “tồn tại” đã khó khăn gấp bội phần rồi, nay còn thêm hai chữ “phát triển” thì e là điều chưa thể ở giai đoạn này. Nar... vì bình thường các ngài luôn tự nhốt mình trong Đại Điện Thần, nên mới sáng sớm, đã thấy các ngài bỗng dưng xuất hiện ở nhà ông bác khai quật ấy, Eri và Hebi thắc mắc cũng là điều hiển nhiên.

Hai cô gái trẻ nhìn nhau, phân vân xem liệu mình có nên ra hỏi thăm không thì bà vị trưởng lão đã bước vào căn nhà, theo sự hướng dẫn của ông bác.

- A, họ vào trong mất rồi. Rút cuộc thì đã xảy ra chuyện gì vậy nhì. Cậu biết không He – chan?

- Hm, Eri – chan, cậu có còn nhớ Souta – kun không?

- Souta – kun, là con trai của Yamada – san phải không?

- Đúng rồi, nghe mẹ mình nói rằng, con trai của Yamada – san dạo gần đây thường có những biểu hiện hơi lạ. Souta - kun thường cảm thấy khó chịu trong lồng ngực, có hơi bức bối trong lòng dẫn đến khó tính, nặng nhất còn đập phá đồ đạc trong nhà nữa. Không những chỉ cảm thấy khó chịu mà Souta – kun còn hay biếng ăn, khó ngủ, hay nôn nữa không lý do. Có lẽ vì lo sợ con trai bị bệnh gì đó nên Yamada – san mới đến cầu xin các vị trưởng lão xem xét giúp!

- Thì ra là như vậy. Nhưng Souta – kun chỉ mới có sáu tuổi thôi mà. Tính theo tuổi của con người thì mới chỉ có sáu năm kể từ ngày Souta – kun chào đời đến giờ. Cảm thấy khó chịu trong lồng ngực, biếng ăn, mất ngủ, nôn nữa hay thậm chí như đau chóng mặt cũng chỉ là những biểu hiện của việc thừa máu thôi. Mama kể rằng hồi xưa mình cũng từng bị như thế và phải nhờ Oji – san cho uống một chút máu động vật rồi điều chỉnh khẩu phần ăn từ từ để con khát máu không còn nữa. Bất kể đứa trẻ Chân Tỏ nào cũng đều phải trải qua giai đoạn khát máu đến mức muốn phá hoại mọi thứ trong nhà chỉ để tìm một con vật nào đó hút máu. Mình thiết nghĩ chắc Souta – kun cũng đang phải chiến đấu với cái cơn khát máu ấy thôi. Rồi các ngài sẽ tìm cách khắc chế lại cơn khát đó thôi mà!

- Mình cũng mong là như vậy. Thật sự mà nói, đôi lúc người lớn cũng khát máu chứ đừng nói đến là trẻ nhỏ khi nhu cầu quá cao. Bị cơn khát hành hạ cũng khó chịu lắm chứ. Lúc còn nhỏ mình đã bị hai lần. Vừa buồn nôn, vừa chóng mặt và chẳng thể ăn uống được gì trong vòng ba ngày. Cảm giác thật đáng sợ!

- Mình cũng thế nữa. Mama nói rằng khi đó trông mình như đứa thiếu máu ấy, da không có trắng mà trở nên xanh lét trông như ma đói cơ. Mình thì không bị buồn nôn nhưng chóng mặt và thiếu hơi thì có. Cảm giác khi ấy thật sự chẳng dễ chịu chút nào!

Có lẽ các bạn cũng không quên rằng trước đây Eri đã từng giải thích cho Kazuma nghe về nguyên lý của sự tích Chân Tỏ hút máu. Chuyện Chân Tỏ hút máu theo như những câu chuyện cổ tích hay kinh dị kể lại là hoàn toàn có thật. Họ thật sự sống dựa vào máu của loài động vật khác bao gồm cả con người. Nhưng trải qua mấy thế kỷ, tính từ lúc Chân Tỏ bị con người đẩy đến bờ vực của sự diệt vong và chỉ còn lại một thị tộc nhỏ trên đỉnh núi Himako như ngày nay thì bản tính hút máu người đó đã không còn nữa. Thay vào đó, họ duy trì sự sống bằng máu của những con vật trong rừng khác như hươu, nai, thỏ, được thì có cả gà, tính tình dúi uoi gì đấy, cứ thấy con gì chạy ngang qua là bắt rồi xin chúng một lượng máu đủ dùng. Họ không giết chúng, chỉ bắt về nuôi, mỗi tháng hai lần đến lấy máu của chúng rồi bôi bổ, chăm sóc cho chúng khỏe lại và thả về rừng. Đó là cách thu thập máu trong thị tộc mà không cần phải giết bắt cứ loài nào, trừ những con bắt trị như con gấu vì đại trước đây mà Hiyama đã phải xuống tay giết nó. Hai lần trong tháng mỗi nhà sẽ được cấp cho một lượng máu vừa đủ. Nhưng sẽ có nhà lấy ít hơn hay lấy trong khoảng thời gian dài hơn một tháng. Giống như nhà Namehari, vì cậu ấy sống một mình nên một tháng cậu ấy chỉ lấy một lần, và một lần đó thì chỉ có đúng một bịch máu tươi nhỏ như lòng bàn tay thôi. Hoặc là nhà Hebi, tuy gia đình có ba người nhưng họ chỉ lấy máu ba tháng một lần chứ không phải một tháng. Tốt nhất là những gia đình không thêm dụng đến một giọt máu nào vì họ không có nhu cầu như hai mẹ con Eri chẳng hạn. Từ hồi đợt lên con cuối cùng là lúc Eri 8 tuổi cho đến nay, nhà Eri chưa từng đến lấy máu một lần nào nữa hết.

Máu tuy là thức ăn duy trì sự sống cho Chân Tỏ nhưng họ có thể điều chỉnh khẩu phần hằng ngày bằng nhiều loại thực phẩm khác nhau có chứa nhiều vi lượng, khoáng chất tương đương với máu, chẳng hạn như cà chua, trứng, sữa, chuối, các loại trái cây gì đấy mọc đầy rẫy trong rừng. Và đâu có luật nào cấm Chân Tỏ đi câu cá. Con người ăn cá được thì tại sao Chân Tỏ lại không? Không phải khoe khoang gì nhưng trong thị tộc Chân Tỏ, Hebi là người có tài câu cá giỏi nhất làng. Không biết chỉ do vô tình hay sao nhưng kỹ lục của Hebi trong vòng một ngày câu được tổng cộng 50 con cá, vượt xa hoàn toàn so với một Chân Tỏ trưởng thành được xem là lão luyện trong nghề câu cá nhất làng. Hebi trông thể mà giỏi lắm... giỏi nhiều thứ chứ không chỉ mỗi khoảng chăm sóc người khác đâu.

Nhìn chung thì một Chân Tỏ trưởng thành nếu như điều chỉnh được khẩu phần ăn hợp lý, biết làm chủ bản thân, tập trung tinh thần, trấn tĩnh tốt thì sẽ sống mà không cần đến quá nhiều máu của loài vật khác. Có khi, họ sẽ sống đến hết cuộc đời dài lẽ thể của một Chân Tỏ mà chẳng cần phải dụng đến một giọt máu nào. Nhưng đây là về người lớn, về những Chân Tỏ trưởng thành thì có thể chịu đựng được. Còn mấy đứa trẻ thì khác. Ở loài người, trẻ con bao giờ cũng đòi hỏi nhu cầu dinh dưỡng lớn hơn người trưởng thành rất nhiều vì chúng đang trong giai đoạn phát triển rất mạnh. Thì ở Chân Tỏ cũng thế, những đứa trẻ Chân Tỏ từ 10 tuổi trở xuống, tính theo tuổi người thì từ 10 trở xuống, đều đòi hỏi nhu cầu dinh dưỡng rất cao nên đôi khi chúng sẽ không tự kiểm chế được cơn khát máu hoành hành theo từng giai đoạn. Giống như những tên nghiện thì đến một lúc nào đó cũng sẽ lên cơn và tìm mọi cách để thỏa mãn bản thân. Những đứa trẻ Chân Tỏ cũng phải hứng chịu cái xiềng xích khó chịu đó, chúng sẽ khát, sẽ lên cơn qua một vài triệu chứng như nhức đầu, chóng mặt, buồn nôn, biếng ăn, đau lồng ngực, có khi còn đập phá đồ đạc lung tung điển hình như vụ việc con trai ông bác nhà hàng xóm. Từ đây thì người lớn phải can thiệp kịp thời và đúng cách. Vì chi cần sai sót một chút thôi, hậu quả sẽ vô cùng khó lường. Trong lịch sử Chân Tỏ đã từng có rất nhiều trường hợp những đứa trẻ khát máu nhưng do không được nuôi dạy đúng cách mà chúng đã bộc lộ bản tính giết chóc trong mình quá sớm. Chúng đã lên lút đi giết những loài động vật khác để hút máu. Và tích Chân Tỏ giết người hút máu người cũng từ đó mà ra. Bản tính giết người nổi lên đã đánh, nhưng điều kinh khủng nhất đã có vài trường hợp những đứa trẻ ấy đã biết kích hoạt được Spejas của riêng chúng.

Spejas, hay còn gọi là kỹ năng đặc biệt, là phước lành được trao truyền từ Đệ Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad, một bước đánh dấu minh chứng cho sự khác biệt giữa con người và Chân Tỏ. Thật ra, theo như số liệu thống kê thì Spejas chỉ được bộc lộ khi Chân Tỏ ấy qua khỏi độ tuổi thiếu niên, tức là qua 18 tuổi thì Chân Tỏ đó mới kích hoạt được Spejas. Tuy nhiên, trong một vài trường hợp kiểu như bị cơn khát làm át lý trí, bị cơn khát điều khiển cơ thể, đã vô tình đánh động những kỹ năng tiềm tàng ấy rất sớm, và kết quả là có những đứa trẻ chỉ trải qua cơn khát một hai lần đã kích hoạt được Spejas của mình. Nói không đầu xa, những đứa trẻ thuộc dạng trường hợp đặc biệt ấy chính xác là bộ tứ Hiyama, Eri, Hebi và Namehari đây. Bốn người bọn họ chưa qua 18 tuổi nhưng đã bộc lộ được Spejas của bản thân mình từ rất sớm. Trong đó Eri đã vô tình khai triển được Telekiness lúc mới tám tuổi, là sớm nhất và Hiyama là sau lúc giết con gấu vì đại từng làm loạn trong lần đi săn đầu tiên lúc cậu ấy mới 12 tuổi, là trễ nhất.

Nar nar, cơn khát máu và Spejas, vẫn còn rất nhiều bí mật xung quanh chủng loài mang tên Chân Tỏ mà không thể kể hết được trong một ngày được. Vì nếu kể hết thì đảm bảo sẽ có người thất nghiệp đấy. Vì đâu đó quanh đây cũng còn có người khao khát được tìm hiểu hết về Chân Tỏ kia mà. Nếu nói hết ra thì còn gì là hay ho, thế nên có những bí mật bây giờ chưa phải lúc thì chưa nên nói.

Chuyện những đứa trẻ khát máu là một vấn đề có quy mô rất lớn. Những Chân Tỏ bé nhỏ như Hebi hay Eri không đủ khả năng giải quyết đâu. Vậy nên cứ giao hết cho các vị trưởng lão già dặn kinh nghiệm đi. Chắc chắn các ngài sẽ nghĩ ra cách gì đó khắc phục được tình trạng này.

.....

Nói đến kẻ muốn được tìm hiểu hết về Chân Tỏ, có lẽ nên quay về thị trấn nơi con người sinh sống, cụ thể hơn là đến thẳng nơi có căn nhà mà phía trước cổng có cái bảng họ ghi chữ “Kusanagi” to tướng. Nhưng khoan hãy tìm Kazuma đã vì ngày lúc này, ở ngoài cổng.

- Kazuma, bọn tớ đến rồi này!

Tora và Kozue cũng vừa mới đến nhà Kazuma. Chẳng là thiết nghĩ hôm nay sẽ có rất nhiều chuyện để làm. Vì là ngày nghỉ cuối tuần nên phòng khám sẽ rất đông đây, một mình Kazuma sợ rằng làm không xuể... Không, thật ra thì trước đây Ayame toàn đi làm, một mình Kazuma vẫn ôm xô hết mọi thứ, từ việc khám chữa bệnh cho đến chuyện tiếp đón những vị chủ nhân của bệnh nhân. Nhưng kể từ hồi Eri và Hebi đến giúp đỡ thì Kazuma nghĩ nhiều người vẫn tốt hơn một người. Sau đó Kazuma nghĩ đến chuyện có lẽ nên gọi Kozue và Tora đến giúp một tay, dù sao thì hai người họ cũng đã từng làm việc trong phòng khám mấy lần theo lời nhờ vả của Ayame. Kazuma còn đang tính đến chuyện hay mình thương lượng với hai người họ đến đây giúp mình hằng tuần, xem như việc làm thêm và mình sẽ trả lương đầy đủ... Chắc, tạo việc làm cho người khác cũng tốt, nhưng mà hình như dạo gần đây Kazuma bắt đầu có tính ỷ lại vào người khác hơi nhiều rồi chứ nhì... Nói chung là Kazuma đã gọi điện nhờ hai người họ và bây giờ thì hai người đã có mặt tại nhà cậu ấy rồi.

- Ô, Kozue, Tora, đến rồi đây à. Xin lỗi vì đã làm phiền hai cậu vào ngày nghỉ cuối tuần nhé. Nhưng thật tình, tớ rất cần sự giúp đỡ từ hai cậu đó!

- Có sao đâu nào. Thì thoảng cuối tuần cũng cho bọn tớ công ăn việc làm gì đi. Cứ nằm dài ở nhà cũng không biết làm gì cho hết ngày. Mà hiếm khi thấy Kazuma – kun nhờ bọn tớ giúp việc ở phòng khám lắm nhé. Bình thường thì cậu một mình cũng dư sức kia mà?

- Đó là trước đây thôi. Bây giờ tuổi già sức yếu, mất ngủ mất ngủ, tay chân cảm ông nghe còn không vững thì nên cần một ai đó bên cạnh giúp đỡ. Có khi tớ sắp về hưu rồi không chừng ấy chứ!

- Oi oi, Kazuma, nếu mà già đến thế thì nghĩ quách luôn từ bây giờ đi. Bác sĩ mà mất ngủ chẳng nhìn thấy đường thì còn khám cái nỗi gì. Mà nhân tiện đây cho tớ hỏi, sao giờ này cậu còn chưa chịu chuẩn bị mở cửa phòng khám đi. Còn ngồi đây làm gì với đồng giấy trên tay thế?

Hỏi câu đó là vì Kozue trông thấy Kazuma đã mặc áo bác sĩ bên ngoài sẵn rồi mà còn chưa chịu đi mở cửa phòng khám. Với lại, Kozue còn thấy trên tay Kazuma có mang theo một đồng giấy tờ và chất chúng thành núi ở góc sân.

- À, cái này đây à, trời hôm nay đẹp quá nên tớ muốn nướng mực ấy mà. Thì thoảng cũng nên ra ngoài nướng mực để thay đổi không khí chứ nhì!

- Nướng mực ư? Cậu thích ăn mực từ lúc nào vậy Kazuma?

Sau khi đã xấp chồng giấy lại với nhau thành một quả đồi nhỏ, Kazuma lấy trong túi áo ra một chiếc hộp quẹt, bật lửa một que diêm rồi thả vào đồng giấy đó. Tuy chỉ là một ngọn lửa nhỏ nhưng nhờ vào những cơn gió thổi từ ngoài biển vào, chỉ trong chớp lát, nó đã trở thành một ngọn lửa lớn đốt trụi đồng giấy thừa đó. Để không làm cho lửa tắt bất chợt, Kazuma tiếp tục cho những xấp giấy tờ khác vào để tiếp nổi.

Trước giờ chưa từng thấy ai nướng mực bằng giấy báo bao giờ. Chính vì thấy hơi lạ lùng nên Tora và Kozue cũng tranh thủ chuẩn bị giấy tờ đốt tiếp theo đúng ý nguyện của Kazuma. Nhưng ngay sau khi đảo mắt liếc dọc liếc ngang, nhìn lên nhìn xuống trên dưới vài ba hàng, vài ba chữ đâm ba con số, Kozue không thể không tròn mắt ngạc nhiên rồi nhanh chóng quay ngoắt sang Kazuma.

- Kazuma, tất cả mớ tài liệu này là...

Ngạc nhiên khi trông thấy những tờ giấy, những tài liệu Kazuma đem đốt không được bình thường. Nhưng Kozue còn ngạc nhiên hơn gấp bội khi thấy một cuốn sổ nhỏ trên tay Kazuma, chuẩn bị cho vào đồng lửa đang cháy phừng phực kia. Cuốn sổ đó đã đồng hành cùng Kazuma rất lâu, kể từ ngày cậu ấy được nhận vào It. Harm Sokyuran, đạt được danh hiệu Einstein cao quý. Trong đó có ghi rất nhiều những nghiên cứu, những học thuyết mà Kazuma hầu như đã dành toàn bộ thời gian, tuổi trẻ, mồ hôi công sức tích lũy từng chút từng chút một và dần trở thành một công trình to lớn. Có thể nói rằng, những gì Kazuma cố gắng từ trước đến nay, những gì làm nên một Kazuma như bây giờ... tất cả đều nằm bên trong cuốn sổ ấy.

Kazuma đưa cuốn sổ lên cao, tính ném thẳng vào đồng lửa trước mắt. Nhưng trước khi làm được chuyện đó thì Kazuma đã bị Kozue nắm lấy cổ tay chặn lại.

- Chờ một chút đã Kazuma, chuyện này là sao? Cậu đang tính làm gì với cuốn sổ đó vậy? Chẳng phải đó là thứ luôn theo sát bên cậu trước khi bước chân vào It. Harm Sokyuran ư?

- Đúng là tớ đã giữ cuốn sổ này bên mình từ đó cho đến bây giờ. Nhưng bây giờ thì thấy không cần thiết nữa. Mà thứ không cần thiết nữa thì mang đi nướng mực cũng có sao. Chứ bỏ không ở góc nhà thì thế nào Onee – chan cũng sẽ làm ấm lên cho xem!

- Không phải như vậy, cậu biết rất rõ mà đúng không? Nó không chỉ đơn thuần là thứ luôn theo cậu mọi lúc mọi nơi, mà nó còn là đứa con tinh thần của cậu nữa. Bao nhiêu công lao dày công nghiên cứu. Bao nhiêu thành tựu cậu đã đạt được. Tất cả đều nằm trong cuốn sổ này đó. Bây giờ cậu lại nói nó không cần thiết và có ý định đem đốt đi. Như vậy là ý gì hả Kazuma?

- Chẳng có ý gì cả? Tớ chỉ đơn thuần nghĩ rằng nó không còn hữu ích gì hết nên đem đốt thế thôi. Thành tựu hay những công trình nghiên cứu đó... tớ không còn hứng thú nữa rồi!

- Không... không còn hứng thú nữa ư!

Sau khi nghe câu nói đó, Kozue shock nặng lắm. Mắt to tròn bờ ngỡ là một chuyện, nhưng cô ấy còn shock đến nỗi thả tay Kazuma ra và từ từ đứng lùi lại mấy bước. Kozue không muốn tin vào những gì mình vừa nghe được. Chỉ là玩笑 thôi... phải, Kazuma chỉ nói玩笑 cho vui thôi... một kẻ không biết cách nói dối như Kazuma...

Tora cũng đảo mắt nhìn thật nhanh xuống những xấp giấy tờ mình cầm trên tay. Đây đích thực là những thuật toán, những công trình nghiên cứu khoa học, những con số mà Kazuma từng bỏ rất nhiều thời gian ra để tìm tòi chứng minh. Chính bản thân Tora cũng không nghĩ rằng Kazuma lại đem những đứa con mình vất vả sinh ra đi đốt một cách đơn giản như vậy. Chắc chắn phải có lý do gì đó.

- Kazuma, tớ không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng thái độ gần đây của cậu khiến chúng tớ thật sự rất lo lắng. Vì cậu nói rằng khi nào cần thì sẽ tiết lộ cho chúng tớ biết điều cậu đang vướng bận trong lòng nên tớ và Kozue cũng đành chấp nhận chờ đợi. Nhưng nếu nó khó khăn đến nỗi cậu từ bỏ đi những nghiên cứu mà mình đã dành không ít công sức thì chúng tớ có quyền được biết. Kazuma, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có những điều biết rằng khó có thể tiết lộ. Nhưng chuyện đã đến nước này thì không thể không nói ra. Kazuma không cho rằng như vậy. Cậu ấy vẫn nghĩ đây là vấn đề do mình gây ra thì phải tự tay mình dập tắt mọi thứ. Nếu không, thì sau cùng Kazuma vẫn chỉ biết mang phiền phức đến cho người khác là giới.

- Có xảy ra chuyện gì hay không thì tớ cũng đã quyết định làm lại từ đầu. Những tờ giấy đó luôn là bằng chứng cho thấy sự yếu kém, hèn mọn của một thằng nhóc nhu nhược dần dần mang tên Kazuma Kusanagi. Vì thế phải đốt chúng đi... đốt đi để cái kẻ đó không còn tồn tại. Và tớ sẽ có cơ hội bắt đầu lại mọi thứ, trở thành một khoa học gia một lần nữa từ con số 0!

- Bắt đầu lại từ con số 0. Nếu làm như vậy thì cậu sẽ lại mất rất nhiều thời gian, công sức, cũng tương tự như những nghiên cứu này...

- Sẽ không tốn nhiều như hai cậu nghĩ vì tất cả những điều cần bàn, quan trọng không chỉ đơn thuần được lưu trên mặt giấy, mà đều nằm hết trong này! - Kazuma vừa nói vừa chỉ tay gõ nhẹ lên đầu mình - Tất cả đều nằm hết ở đây. Và tớ sẽ không áp dụng nó vào những nghiên cứu vớ vẩn một cách vô tri vô giác như một cái máy. Tớ muốn tập trung toàn bộ thời gian, chất xám để đầu tư vào một công trình khác vĩ đại hơn, có ý nghĩa hơn là những con số kia. Tora, Kozue, tớ có thể là một Einstein, nhưng điều đó không có nghĩa là tớ phải đi đứng trên con đường của ông ấy. Tớ cũng muốn được nghiên cứu khoa học để mang đến nụ cười, niềm vui, niềm hạnh phúc cho người khác. Nhưng bây giờ, thay vì bước theo cái bóng của Einstein, tớ sẽ tự tìm con đường khoa học của chính bản thân mình. Để làm được điều đó, tớ cần phải phá bỏ đi những ngại ngại vật đã che lấp con đường ấy bằng cách thiêu đốt đi con người quá khứ của mình. Biết rằng điều này sẽ không đơn giản nhưng nếu cứ tiếp tục sống như thế này thì chỉ tớ mang bất hạnh đến cho người khác mà thôi. Vẫn còn những người đang khóc than, đang lo lắng từng phút từng giây một vì những gì tớ đã làm đó Tora, Kozue!

Tuy không rõ đã xảy ra chuyện gì nhưng xem chừng Kazuma đã đưa ra quyết định và vô cùng nghiêm túc với nó, nếu không, cậu ấy sẽ không mạo hiểm liều lĩnh đốt cuốn sổ mình yêu quý nhất vào trong đống lửa cháy phừng phực ấy. Nhưng sau cùng cậu ấy vẫn không chịu nói rõ lý do. Vấn đề mà cậu ấy đang phải gánh vác nó khó tiết lộ đến chừng ấy sao?

Cũng chẳng thể làm được điều gì hơn ngoài việc tiếp tục chờ đợi và tin tưởng. Chờ đợi rồi sẽ có một ngày cậu ấy chịu nói cho chúng ta biết sự thật. Và tiếp tục tin tưởng vào con đường mà Kazuma đã chọn. Đó là tất cả những gì mà một người bạn thân của cậu ấy có thể làm được.

- Tớ hiểu rồi. Vậy thì cứ làm những gì mà cậu cho rằng là đúng. Tớ chỉ mong sao cậu sẽ không phải hối hận ngày hôm nay, hối hận vì những gì cậu quyết định!

- Không cần phải lo. Tớ sẽ không làm đường lạc lối nữa đâu. Họa chăng nếu có phải day dứt luyến tiếc, thì tớ chỉ tiếc rằng suốt mấy năm qua mình đã phí phạm thời gian vào những điều không hề mang ý nghĩa gì hết. Tớ sẽ làm lại mọi thứ!

Kazuma đã hạ quyết tâm khi nâng cao cuốn sổ trên tay chuẩn bị ném thẳng vào đồng lửa cháy không chút nhân nhượng hay suy nghĩ lại. Nhưng ngay lúc ấy, ngay tại thời khắc ấy, Kozue đã vùng lên không ai hay, cô ấy bất thình lình phóng đến, giật phăng lấy cuốn sổ trên tay Kazuma nhanh như một tia điện xẹt đánh ngang qua. Kozue đã lấy mất cuốn sổ ấy và từ từ lùi lại, tạo khoảng cách với Kazuma và Tora.

- Kozue!

- Cái gì mà làm lại từ đầu. Cái gì mà muốn bắt đầu từ con số 0. Nghe cứ như cậu vừa phạm tội gì đó mới ra tù không bằng. Cứ cho rằng những điều cần bàn đều có sẵn trong lòng bàn tay cậu nhưng đây là tất cả những gì cậu đã cố gắng nghiên cứu trong thời gian qua. Đánh đổi rất nhiều thứ... thời gian, công sức, mồ hôi nước mắt không chỉ có mỗi mình cậu mà còn có sự đóng góp của rất nhiều người khác. Chẳng lẽ, cậu thật sự muốn bỏ đi tất cả để dang như vậy sao? Chẳng lẽ, nó không hề có ý nghĩa gì hết đối với cậu ư?

- Không hề có ý nghĩa gì hết, khoa học tồn tại là để mang đến nụ cười cho người khác. Nếu không, thì tất cả những gì tớ cố gắng từ trước đến nay đều là vô ích. Tớ đã từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc hay thậm chí là từ bỏ luôn cả con đường khoa học nhưng... tớ đã hứa với một người rằng mình sẽ tiếp tục, một nhà khoa học, một học sinh bình thường hay là một bác sĩ thú y, tớ không từ bỏ bên nào cả. Chính vì thế, tớ mới cần bắt đầu lại mọi thứ với con đường riêng mà tớ muốn bước đi!

Kozue vẫn không thể hiểu được. Dù cho cô có là một thiên tài mang danh hiệu Edison cao quý đến thế nào đi chăng nữa thì cũng sẽ có những chuyện cô không thể hiểu được. Vì không thể hiểu được nên cách duy nhất để thoát khỏi vòng xoáy luân quần ấy chính là chạy trốn khỏi nó. Kozue đã bỏ chạy, cô ấy quay lưng bỏ chạy ra khỏi nhà Kazuma thật nhanh, cùng với cuốn sổ trong tay.

- Kozue!

Kazuma tính chạy theo thì Tora đã chặn lại giữa chừng. Tora không nói gì cả, những gì Tora làm lúc ấy chỉ là một cái lắc đầu nhẹ.

- Cậu có nỗi lo riêng của cậu, thì Kozue cũng có điều đáng bận tâm của riêng bản thân cậu ấy. Những lúc như thế này, chúng ta chẳng thể làm được gì ngoài việc để cậu ấy một mình. Đừng đuổi theo, Kazuma!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26

Gru, chỉ tại hai người lâu quá nên chúng ta sắp trễ đến nơi rồi đấy. Nếu muốn đi xem phim thì phải đến rạp trước giờ chiếu ít nhất là nửa tiếng đồng hồ. Còn phải xếp hàng, mua vé, soát vé, mua thêm một chút đồ ăn vặt, nước uống, phải suy nghĩ cho thật kỹ loại gì ta ăn được, hay vị trí ngồi ở đâu, như thế nào cho nó phù hợp. Nhiều thứ phải chuẩn bị như vậy, nửa tiếng đồng hồ e rằng sợ không đủ ấy chứ. Vậy mà hai cậu thật sự là mê quá đấy!

- Xin lỗi... xin lỗi mà Hiyama – kun...

Vì đây là chủ trương do chính Eri đề ra nên về lý mà nói thì người phải chịu mọi trách nhiệm trong chuyện này phải là Eri. Và sự thật đúng chỉ vì Eri mà cả nhóm mới bị muộn kìa mà.

Vì quá phấn khởi vui mừng khi biết rằng đôi chân đã quay trở lại với mình nên cô bé tóc hồng quyết định rủ mọi người cùng đi xem phim. Ý tưởng bất chợt xảy đến khi ta quá vui mừng vì chuyện gì đó thôi. Nhưng Eri đã chạy sang nhà Hebi, chạy sang nhà Hiyama rồi Namehari và hẹn cả nhóm sẽ cùng đi xem phim vào ngày nghỉ nên cuối cùng, nhóm bốn người họ đều đã rời khỏi thị tộc Chân Tổ từ sáng. Đúng như những gì Hiyama vừa nói, do Eri kéo dài thời gian bằng cách sửa soạn quần áo quá nên đâm ra họ sắp trễ giờ chiếu phim đến nơi rồi. Đi xem phim mà không mua hay đặt vé trước là điều vô cùng khó khăn, nhưng nhiều đó vẫn chưa bằng việc rạp phim họ muốn đến không nằm trong phân sự thị trấn ven biển, họ phải đi thẳng đến trung tâm Tokyo, cách xa thị tộc Chân Tổ gấp nhiều lần so với dự tính. Chính vì phải đi xa, đặc biệt là tiền sâu hơn vào lãnh địa của con người nên Hiyama mới tỏ vẻ khó chịu.

Nhưng khó chịu vì phải đến thành phố con người sinh sống chỉ là cái cớ nhỏ thôi. Hiyama hiện đang không khỏi lo lắng, đứng ngồi không yên, bồn chồn hay thậm chí mở miệng ra nói toàn những điều lo âu, không giống như một Hiyama điềm tĩnh khó gần ngày thường vì lần đầu tiên được đi xem phim ở rạp lớn. Không biết thế nào chứ trong bốn người thì Hiyama là người tò vò hào hứng nhất. Cậu ấy tính toán tỉ mỉ chi tiết từng việc mình nên làm ngay sau khi bước vào rạp chiếu, từ chuyện mua vé với giá cả hợp lý, kiểm tra xem đây ghế mình ngồi có thật sự phù hợp, mua bắp rang nước uống mà tránh được vị tồi càng nhiều càng tốt dù cho làm gì có món bắp rang nào có hương tồi. Miệng thì nói không thích phiền phức nhưng thật ra trong lòng Hiyama rất mong đợi chuyến đi xem phim này.

- Nhưng mình cũng lấy làm ngạc nhiên khi trông thấy Hiyama như vậy. Mình cứ nghĩ rằng người như cậu ấy sẽ không thích đến nơi con người sinh sống, sẽ từ chối ngay chứ! Hebi lên tiếng.

- Trông thì thế thôi chứ thật ra Hiyama – kun rất hào hứng đấy. Ngay sau khi Eri – chan sang nhà kiến nghị cùng đi xem phim thì cậu ấy đã chạy một mạch trên lầu, thay quần áo rồi đứng đợi trước cổng thị tộc sớm nhất đó chứ. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên cả đám cùng đi xem phim với nhau kìa mà. Không hào hứng phấn chấn mới lạ!

- Không chỉ đồng ý đi xem phim chung mà Hiyama – kun còn mặc bộ trang phục giống như loài người, Cả Namehari – kun cũng vậy nữa. Thật sự hai cậu khiến mình rất bất ngờ!

Nhìn đi nhìn lại thì Namehari và Hiyama cũng không ăn mặc xuềnh xoàng khi đi ra ngoài. Không giống như những lần trước, không còn là những bộ trang phục riêng của thị tộc giống như người trên mây bộ lạc thiểu số nào đó. Hai chàng trai diện cho mình một bộ trang phục ra ngoài giống như những cậu con trai bình thường vẫn thường hay mặc để đi chơi vào ngày nghỉ cuối tuần. Cậu hỏi được đặt ra là tại sao Hiyama và Namehari lại có những bộ quần áo khi chưa từng đi mua sắm gì dưới thị trấn loài người trước đây. Tất cả cũng nằm trong số quần áo được tặng của Eri và Hebi. Nhiều khi đều do Ayame có dụng ý từ trước nên khi đưa hai cô gái đi mua sắm thì không hiểu nguyên nhân vì sao Ayame còn mua thêm một ít trang phục dành cho con trai. Có lẽ Ayame cũng muốn mua tặng cho mấy cậu Chân Tổ này nhưng không nói ra thành lời, thay vào đó là nhờ vào sự tinh ý của các cô gái, vì Ayame biết các cô gái sẽ đưa nó cho đám con trai. Làm gì có cô gái nào lại mặc đồ con trai bao giờ.

Chính xác những chiếc áo sơ mi, áo thun, chiếc quần jean kiểu cách sành điệu ấy đều là những món quà từ Ayame gửi tặng đến cư dân Chân Tổ xem như lời thiện chí chẳng. Nhưng nếu không mặc một thời gian thì chúng sẽ hư hết nên Hiyama và Namehari cũng nhân chuyến đi chơi này mà thử một lần ăn diện như con người bình thường.

- Tớ thì không hiểu lắm về gu thẩm mỹ của con người. Nhưng phải thú nhận một điều rằng mặc cái này vào, trông ngầu và oách hơn trang phục đặc trưng ở thị tộc ta. Tuy nó hơi chật, không được thoải mái chút ít nhưng cũng không hẳn là vấn đề gì nghiêm trọng. Nhìn chúng ta như thế này, trông cũng đâu khác người thường là bao!

- Cậu nói đúng. Chỉ cần biết cách thay đổi một tí thì trông chúng ta cũng không khác gì con người. Không hiểu sao khi thay đổi như thế này, cảm giác nó rất lạ lẫm vì không phải là chính mình như mọi khi... nhưng phần nào đó thì mình lại thấy nó rất thân thương thân thuộc. Giống như là...

- Giống như kiểu vốn dĩ ngay từ đầu, cả con người và Chân Tổ. Tất cả chúng ta đều là anh em chung một nhà chứ nhỉ! Tớ cũng hiểu cảm giác đó của Hebi. Đôi lúc tớ cũng thường tự hỏi, tại sao chúng ta, sinh vật được biết đến như những con ác quỷ thống trị màn đêm, tồn tại bằng việc giết chóc và uống máu người lại mang hình dáng của một con người. Nếu suy nghĩ đến cái phương án do uống máu người nhiều quá nên giống con người thì thấy nó không được hợp lý cho lắm. Vậy nên, tớ đã đảo chiều suy nghĩ ấy và nhận ra một điều rằng “ Là vì chúng ta ngay từ đầu đã rất giống nhau. Chúng ta ngay từ đầu đã là anh em. Chỉ vì một nguyên nhân nào đấy mà chúng ta phải quay sang đối đầu rồi trở thành không đội trời chung với nhau”. ... Con người và Chân Tổ, sự cho cùng cũng giống nhau mà thôi. Thật sự, chẳng có gì là khác biệt cả!

Hebi trở nên suy tư phiền muộn hẳn đi. Có những điều khi vừa mới cất lên thành lời thì ta sẽ hiểu được ngay. Nhưng cũng có điều phải suy nghĩ cho thật kỹ, phải suy ngẫm rất nhiều mà vẫn chưa thể thấu hiểu được nó. Và cũng có những điều mình hiểu, nhưng lại khó lòng mà chấp nhận nó một cách đơn giản như khi ta hiểu nó. Giờ đây, trong tâm trí Hebi sao cảm thấy thật băn khoăn đầy lưỡng lự. Cô vẫn hay nghĩ rằng giữa con người và Chân Tổ luôn có một sự xung đột nào đó, dù chỉ là nhỏ nhất nhưng cũng đủ để xảy ra một trận chiến lớn. Hebi vẫn thường hay nghĩ rằng Chân Tổ và con người không bao giờ hòa hợp được với nhau... cho đến khi xuất hiện một vài ý kiến trái chiều khiến cho định kiến của Hebi trở nên mập mờ không chắc chắn. Về một định nghĩa cơ bản thì quan điểm của Namehari cũng tương tự như Eri vậy.

- Namehari – kun cũng cho rằng con người và Chân Tổ không khác nhau ư? Kể cả khi trong quá khứ, chính con người đã khiến cho chủng loài Chân Tổ phải bước đến bờ vực của sự diệt vong?

- Nhưng sau cùng thì chúng ta vẫn đang tồn tại, ngay đây, tại thời điểm này, chúng ta vẫn đang sống như chưa hề biết đến những điều kinh khủng xảy ra trong quá khứ. Con người xấu xa, độc ác, tở không phù nhận. Và nếu tớ cứ ghim mãi lý do như Hebi thì sẽ vô tình phủ nhận một điều rằng đâu đó trong trái tim con người vẫn tồn tại thứ được gọi là lòng nhân từ và bao dung. Chỉ cần là sinh vật sống, chỉ cần có một con tim còn đập, thì sinh vật ấy sẽ biết đến tình yêu. Tớ nghĩ rằng chỉ cần nhiều đó thôi, cũng đủ thấy rằng ngăn cách giữa con người và Chân Tổ hầu như là không có!

- Tình yêu ư. Chỉ cần có một trái tim thì đã có thể yêu sao...

Nếu thật sự đúng như những gì Namehari vừa nói thì có lẽ... Hiyama và Eri đều biết yêu rồi. Chỉ là bây giờ Hiyama chưa chịu thừa nhận tình yêu của mình còn Eri thì... không nhận ra rằng mình đã yêu một người mà không ai ngờ đến. Cái tam giác lòng vòng luân quần này không phải rất phức tạp rắc rối sao? Nếu như nó phức tạp đến thế, thì Hebi chẳng mong gì mình sẽ là một phần trong cái tam giác ấy.

.....

Đột nhiên, Namehari đưa hai ngón tay đến trước trán Hebi rồi bất ngờ búng chóc một cái, làm cho Hebi giật ngược ra phía sau và đưa tay ôm trán vì cậu ấy búng đau quá.

- Hebi, dù cậu có đang suy nghĩ gì đi chăng nữa thì có những thứ không phải cứ muốn là được đâu. Có thể bây giờ cậu không muốn nhưng rồi sau này cậu lại vô tình nhận ra rằng mình đang đứng trong vòng xoáy ấy từ lúc nào không hay. Nhìn chung, số phận như thế nào, còn tùy vào định mệnh và duyên phận. Nhưng mà hôm nay, chúng ta đang đi chơi đúng không. Nên thay vì cứ ngồi suy nghĩ thì ta nên tận hưởng chuyến đi này cùng nhau chứ phải. Với lại, tớ thật không ngờ khi Hebi và Eri – chan lại biết một cách thành thạo tất cả hệ thống xe bus trong thị trấn ấy chứ. Có thể nhờ chính xác chuyến xe nào, đi những đâu, dừng lại ở đâu, Hebi và Eri – chan giỏi thật đó!

Đúng nhỉ, nếu như Namehari mà không chen ngang vào kịp thời thì chắc lẽ Hebi cũng quên mất rằng hiện giờ, mình đang đi chơi chung cùng mọi người. Thay vì cứ ngồi suy nghĩ lung tung nhiều chuyện chẳng đâu vào đâu thì mình nên hòa nhập với mọi người mới phải. Nếu không thì chắc lẽ Hebi sẽ bỏ mất nhiều niềm vui trong cuộc sống này mất. Phải cảm ơn cái búng trán đó mới được. Tuy rằng nó hơi đau nhưng ít ra thì Namehari cũng giúp Hebi hiểu ra một điều “ Cái gì đến sẽ đến. Có vượt qua được nó hay không? Còn tùy thuộc vào cái gọi là định mệnh hay số phận”. Những gì mình có thể làm bây giờ là bớt lo lắng lại và vui chơi ngày hôm nay trước đã.

.....

Chuyến xe buýt chở nhóm bốn người bạn Chân Tổ đi ngang qua tuyến đường quen thuộc duy nhất và độc nhất để tiến vào trung tâm thành phố. Vì chiếc xe đã đi ngang qua nên họ không để ý thấy một sự ngẫu nhiên trùng hợp rằng Kozue cũng vừa chạy ngang đó tức thì. Kozue... cô ấy vẫn còn bỏ chạy, chạy trốn khỏi nhà Kazuma, chạy khỏi chính Kazuma vì nhiều điều khó có thể chấp nhận được.

Chuyện gì khó có thể chấp nhận được? Vì Kazuma đã hùng hồn tuyên bố rằng mình sẽ từ bỏ tất cả những nghiên cứu từ trước đến nay để làm lại từ đầu và tự đi trên con đường khác với con đường của Einstein. Chẳng hiểu gì cả, Kozue chẳng hiểu gì hết, chính vì không hiểu nên mới phải bỏ chạy, chạy đi để không thấy cái bản mặt mốc đáng ghét của cậu ta nữa.

- Kazuma... Kazuma... là đồ ngốc đần thôi!

Kazuma... là đồ ngốc đần thôi thật mà. Uống phí biết bao nhiêu năm vui đầu trong những cuộc nghiên cứu thời thượng. Tự đánh mất đi cuộc sống hồn nhiên, vui chơi vô tư của một đứa trẻ 14 tuổi chỉ để cống hiến tất cả mồ hôi, sức lực, thời gian cũng như chất xám cho khoa học. Đầu tư nhiều như vậy, để rồi cuối cùng những gì Kazuma nhận được là một đồng phở liệu bị xem như giấy báo đem đi đốt nướng mực. Nếu như ngay từ đầu tất cả đều vô nghĩa, vậy thì những cố gắng trước đây của Kazuma... chẳng phải cũng là vô ích ư? Vì theo lối suy nghĩ đó nên Kozue khó lòng chấp nhận được... khó mà chấp nhận việc Kazuma từ bỏ mọi thứ để bắt đầu lại từ con số 0. Bắt đầu lại... đồng nghĩa với việc cậu ấy sẽ lại đánh đổi nhiều thứ nữa ư? Không thể được... không thể chấp nhận được.

*****

- Kazuma – kun, đây là Kozue – chan sẽ chuyển về sống bên cạnh nhà chúng ta. Mau chào hỏi cô bé một tiếng đi!

Đây là một trong những mảnh gương kỷ ức trong Kozue về phút giây đầu tiên mình và Kazuma gặp nhau. Đó là vào một mùa đông tuyết rơi phủ đầy mặt đường của 8 năm về trước, khi Kazuma và Kozue chỉ vừa mới 6 tuổi thôi. Khi đó Kazuma còn sống chung với bố mẹ nuôi ở một căn nhà thuộc trung tâm thành phố. Kozue cũng vừa mới chuyển đến căn nhà kế bên và trở thành hàng xóm của nhà Kazuma. Không rõ lắm nhưng có vẻ như Kozue chỉ sống một mình, vì vào ngày ra mắt hai bên hàng xóm thì chỉ có một mình Kozue thôi. Nghe nói Kozue không có bố mẹ, nên được một người nào đó nhận làm con nuôi giống như Kazuma, nhưng vì người bảo hộ lúc bấy giờ của Kozue lại bận việc xa nên đã gửi Kozue về đây sống nhờ vào hàng xóm bên cạnh là gia đình Kazuma. Về mặt nào đó thì Kozue và Kazuma cũng có chung một hoàn cảnh, cùng là những đứa trẻ không biết bố mẹ ruột là ai, rồi được nhận nuôi từ những người tốt bụng hảo tâm khác.

Khi ấy, Kozue tỏ rõ là một cô bé dịu dàng, hiền lành, ngoan ngoãn, lễ phép khi cúi đầu chào người lớn và rất hay cười. Chính vì nụ cười đó mà gia đình bố mẹ nuôi Kazuma đã kết Kozue ngay từ lần gặp mặt đầu tiên. Chỉ có mỗi mình tên nhóc này thì lại chẳng để tâm chú ý gì đến hết. Ra chào hỏi hàng xóm mà mặt cậu ta cứ ngơ ngơ nơi đâu, miệng thì còn thì thầm lẩm nhẩm một bài toán lượng giác nào đó đến chán chường.

Ngay lúc còn nhỏ Kazuma đã tỏ vẻ đần thối như thế rồi. Chung sống cùng với hai người mang tố chất thiên tài lâu ngày cũng sẽ bị nhiễm một vài tính cách của họ. Nhưng chẳng hiểu sao những gì Kazuma học được đều là niềm hăng say trong khoa học, trong nghiên cứu chứ cái tính cách dở dờ ương ương ấy thì... bố mẹ nuôi hay bản thân Ayame có cái tính ấy đâu. Kazuma chỉ nghĩ đến những con số, đôi lúc thấy phức tạp quá thì cậu ấy không thể nhớ hết được nên phải ghi ra giấy. Ở đây không có giấy nên Kazuma dùng một nhánh cây nhỏ rụng gần đó viết lên nền tuyết trắng ngay dưới chân. Cậu ta hoàn toàn còn chẳng nhớ mình đang tham gia một cuộc chào hỏi hàng xóm với gia đình nữa là.

Cảm thấy bị xúc phạm khi ai đó ngơ lơ mình, Kozue không kiềm được sự giận dữ đến run người. Nhưng không phải vì thế mà hạ cẳng tay tung cẳng chân để rồi làm mất đi cái nhìn thiện cảm trong mắt hai bác. Nếu cậu ta tự xem mình như một thiên tài với mấy con số thì chỉ cần đầu tháng cậu ấy về con số là được. Với suy nghĩ ấy, Kozue lạnh lùng bước đến ngay bên Kazuma, cô bé giật phăng lấy nhánh cây cậu ấy đang cầm trên tay và bắt đầu giải bài toán lượng giác trên nền tuyết trắng. Không chỉ có Kazuma, ngay cả Ayame và hai bác cũng đều phải cúi xuống quan sát chỉ lý từng chi tiết cách giải của Kozue, rồi họ nhận ra rằng Kozue đây cũng là một thiên tài ngàn năm có một. Chỉ trong vòng vài bước, cô bé đã xử lý xong bài toán mà Kazuma đã rất khó khăn trong việc tìm kiếm đáp án.

Đánh bại được cái tên mặt rỗ bỏ này rồi, Kozue cảm thấy thỏa mãn thích chí vô cùng vì bấy giờ cậu ta sẽ chịu để ý đến mình và thật sự thì Kazuma bắt đầu chú ý đến cô bé. Nhưng chính vì cái cách để tâm đó mà Kozue bắt đầu thấy sợ và cho rằng hình như mình vừa làm phải một điều không nên. Sau ngày hôm ấy, Kazuma hầu như lúc nào cũng bám đuôi theo Kozue mọi lúc mọi nơi. Hai đứa học khác trường tiểu học nhưng một tuần có 6 ngày đi học thì hết 5 ngày Kazuma trốn học và lên đi theo Kozue, có hôm thì xuất hiện ngay vị trí bán học của Kozue dưới sự ngạc nhiên kỳ lạ biết bao nhiêu người. Có khi đang ngồi chăm chú lắng nghe bài giảng, lâu lâu ngược lên thì phát hiện ra tên ngốc đó đang trốn trên trần nhà và nhìn mình chằm chằm.

Về nhà thì còn tệ hơn, mấy lần Kazuma ngang nhiên đột nhập vào nhà Kozue theo kiểu trốn sẵn trong chỗ, đợi đến khi Kozue đi ngủ thì phát hiện ra có một thằng nhóc biến thái đang ở ngay đây. Cũng nhiều lần Kazuma hùng dũng mở cửa khi Kozue đang ở trong phòng tắm nữa. Nhiều thứ xảy trời ơi đất trời xảy ra chỉ vì Kozue giỏi hơn Kazuma. Giỏi quá cũng là một cái cơ hại bản thân đây. Kazuma sẽ không chịu đựng lại cho đến khi Kozue đồng ý trở thành gia sư riêng, giải đáp những điều mà cậu ấy còn chưa biết. Chính vì vậy, Kozue bắt đầu đi phải làm gia sư riêng cho Kazuma. Và sau đó, được nước lấn tới, không những không dừng lại mà tên ngốc đần kia còn làm dữ dội hơn bằng cách cấm lều ngay trong nhà Kozue hay thậm chí xin bố mẹ chuyển từ một ngôi trường chuyên dành cho thiên tài xuống một ngôi trường bình thường chỉ để học chung với Kozue, có gì thì sẵn tiện hỏi luôn một thể cho tiện. Cảm giác giống như tự dưng mình bị một đứa biến thái bám đuôi làm phiền không ngừng vậy. Trong khoảng thời gian ấy, Kozue cảm thấy nản và chẳng ưa gì Kazuma vì tên đó lì lợm quá.

Nhưng cho đến một ngày, Kazuma dẫn Kozue đến một phòng kho sau vườn nhà. Nó thật sự chỉ là một căn nhà kho dùng để chứa những món đồ vật linh kinh không dùng đến, và bằng cách nào đó, Kazuma đã biến căn nhà kho ấy trở thành một cái nhà kính có kích thước lớn gấp đôi bình thường. Phải, một căn nhà kính khi xung quanh chỉ toàn kính và kính. Khi bước vào bên trong, điều đầu tiên đập vào mắt ta chính là những màu xanh từ rất nhiều chậu hoa được trồng cẩn thận tỉ mỉ trên kệ, dưới đất và xung quanh hai hàng dài lối vào nữa. Tất cả đều là những chậu cây chuyên được dùng trong y học thảo dược, để làm thuốc thay thế cho thuốc tây thời nay.

Kazuma nói rằng những bài toán mà cậu ấy không hiểu, có nhờ Kozue hướng dẫn, đều liên quan đến một cuộc nghiên cứu về số cô cây thảo dược ở đây. Thật ra, Kazuma bắt chước theo mẹ nuôi, cũng muốn trở thành bác sĩ nên đã tự học một mình mà không được đào tạo ngay từ bước đầu căn bản nên kiến thức vẫn còn hổng rất nhiều chỗ. Điều đó đã gây ra không ít cản trở rắc rối cho Kazuma khi nghiên cứu, thành thử cậu ấy phải cần một người giỏi hơn, biết rõ thuật toán ấy như Kozue để hướng dẫn cho mình.

Ước mơ của Kazuma là được trở thành một bác sĩ. Nhưng không trở thành một người chuyên cứu chữa cho con người giống như mẹ nuôi. Cậu ấy yêu động vật, cực kỳ yêu động vật. Ngày nào đi học về, cậu ấy cũng ghé qua công viên, chơi đùa với những con chó mà hàng xóm hay dắt đi dạo, thì thoảng cũng có vuốt ve một vài con mèo hoang thường nằm dài trên tường nhà. Và trông lũ động vật cũng rất yêu quý Kazuma nên ước mơ sau này của cậu ấy là được trở thành một bác sĩ thú y.

Kazuma, cậu ấy có thể hơi chút kỳ lạ, có thể hơi chút quái đản, hơi chút cà chớn... nhưng những gì cậu ấy đang làm, những gì cậu ấy cố gắng đều vì muốn ước mơ đó trở thành hiện thực. Kozue nhận ra một điều rằng cậu ấy... dù trong hoàn cảnh nào cũng sống thật với bản thân, sống vì những gì mình mong muốn. Nhìn thấy được những điều không phải ai cũng có ở Kazuma, Kozue bắt đầu chú ý đến cậu ấy nhiều hơn... dần dần cho đến thời điểm này, Kozue đã luôn ở bên cạnh Kazuma những khi cậu ấy cần.

*****

Lúc nào cũng bên cạnh nên Kozue biết rất rõ cậu ấy luôn cố gắng rất nhiều, cố gắng hết sức mình để biến ước mơ trở thành hiện thực. Vì vậy, làm sao có thể chấp nhận được chuyện cậu ấy từ bỏ tất cả và làm lại từ đầu được. Có thể Tora và Ayame nee sẽ cảm thông cho Kazuma, nhưng còn Kozue thì...

.....

Rầm

- Ui!

Kozue chỉ biết cắm đầu, nhắm mắt chạy thật nhanh, không chú ý đến xung quanh nên vô tình đâm vào một người đi cùng hướng ngược lại.

- Xin lỗi!

- Ara ara, là Kozue – chan đây mà, em có sao không?

Một giọng nói rất đỗi quen thuộc. Đối với Kozue thì giọng nói ấy rất quen... quen đến mức mà ngay khi người đó vừa cất tiếng thì Kozue có thể nhận ra liền. Nhưng vì muốn kiểm tra xem có chính xác hay không nên cô ấy mới ngược mặt lên. Và khi biết được rằng người đó thật sự là người quen của mình, Kozue không giữ được cảm xúc mà lao thẳng vào ôm người ấy với nỗi lòng ứa vỡ.

- Tsubame – sensei... Tsubame – sensei...

Người phụ nữ mà Kozue đã đâm vào. Người phụ nữ mà một Kozue lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ phải ôm chầm lấy thật chặt rồi vỡ òa như bao cô gái bình thường khác. Người phụ nữ kỳ lạ trong bộ kimono màu tím hoa văn lượn sóng với chiếc áo tiền sĩ màu trắng khoác bên ngoài đó chính là Tsubame Minamiya, hiệu trưởng của ngôi trường chuyên đào tạo các thiên tài cho tương lai It. HarmSokyoran.

Cũng đúng nhì. Trong mắt hiệu trưởng, Kazuma luôn là nhất, là đứa trẻ được dành trọn nhiều tình yêu thương nhất. Nhưng điều đó không có nghĩa là bà ấy bỏ lơ những đứa trẻ còn lại. Bất cứ ai, bất cứ người nào, không phân biệt giới tính, không phân biệt sắc tộc, không phân biệt quốc gia, không phân biệt độ tuổi. Chỉ cần là học viên của It. HarmSokyoran thì tất cả đều là những đứa con đáng yêu chung một mái nhà. Nếu so sánh hiệu trưởng như một người mẹ, thì trách nhiệm của người mẹ ấy là phải biết quan tâm, săn sóc, chú ý đến những đứa con của mình. Dĩ nhiên, bà quan tâm không chỉ một mình

Kazuma, mà đối với Kozue, bà cũng yêu thương hết mực, và đặc biệt vì Kozue lại là con gái.

Chắc chắn con bé đang gặp phải chuyện gì đây. Một chuyện gì đó rất lớn khiến cho người mạnh mẽ như con bé quay trở lại bản chất của một cô gái. Nhưng dù lý do gì đi nữa, thì điều đầu tiên một người mẹ làm cho đứa con gái là hãy dang rộng vòng tay ôm lấy con bé, an ủi nó bằng những lời lẽ đầu mõi dịu dàng, ấm áp, chân thành từ trong con tim- Đừng khóc nữa Kozue. Đừng khóc nữa. Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi!

- Uwahhhhhh!

- Biển xanh biển xanh, nơi đâu đẹp bằng biển xanh, nơi đâu cho em một mái nhà yên bình, đó là biển xanh. Tiếng chào ngày mới đến rồi, bao nhiêu muộn phiền trôi qua, khi em nhìn về nơi đó, sẽ thấy màu xanh của biển. Biển xanh biển xanh, đó là vòm trời biển xanh, vòm trời bình yên em ao ước, vì đó là nhà của em. Khúc ca vang lên rồi, em cười trông thật đẹp, để rồi đây bao yêu thương chợt quay về từ dĩ vãng. Em biết dù mình có thể nào đi nữa, thì biển luôn chờ em quay về, lòng biển thật bao la cho em một mái nhà xanh. Rồi tình yêu của em sẽ được thấp sáng khi có anh bên cạnh. Em là người con gái hạnh phúc nhất thế giới này, vì có biển luôn ân cần, vì có anh, em chỉ cần một vòng tay thật ấm ôm lấy em. Điều hạnh phúc thật đơn giản nhỏ nhoi, nhưng em vẫn mong nó sẽ đến... sẽ đến thật gần để em có thể nắm lấy. Biển cho em tất cả, cho em tình thương, cho em niềm yêu, cho em niềm hạnh phúc mình luôn khao khát. Biển xanh biển xanh, mái nhà của em, tình yêu của em, biển xanh biển xanh!

Đó phải là một giọng hát cực kỳ hay, vô cùng truyền cảm, dịu dàng và ngọt ngào êm đềm, cũng giống như mặt biển xanh ngoài đại dương bao la gợn từng cơn sóng ri rào tràn bờ. Giọng hát du dương cất lên là một. Ngay bản thân bài hát ấy cũng đã là một điều gì đó chứa đựng rất nhiều vẻ đẹp lung linh lộng lẫy sắc màu. Cảm giác như ta đang tự đắm bản thân xuống lòng đại dương mênh mông sâu thẳm và lắng nghe lấy nỗi lòng mà biển xanh muốn nhắn nhủ.

Những gì Kozue có thể làm là ngồi đây, nhắm đôi mắt lại và tận hưởng những gì biển xanh mang đến qua từng lời nhạc du dương ấy. Khi bài hát đi đến hồi kết thúc, thì cũng là lúc Kozue trở lại với chính bản thân mình.

- Bài hát ấy... thật sự là rất hay, Tsubame – sensei!

- Tee hee, dĩ nhiên rồi. Sensei đã từng được nghe Okaa – sama hát khúc ca này rất nhiều lần khi mình còn là một đứa trẻ. Sensei đã yêu thích bài hát ấy đến mức nếu không được nghe mỗi buổi sáng, thì mình sẽ chẳng thể làm được gì trong ngày hôm đó. Không phải khoe khoang nhưng thật sự, Okaa – sama sở hữu một chất giọng rất hay. Một chất giọng hay khi cất lên giai điệu của một bài nhạc du dương tuyệt đẹp thì còn gì bằng. Cho đến bây giờ, Sensei vẫn còn nhớ rất rõ lời mẹ ru mỗi khi ngủ. Để rồi Sensei nhận ra một điều rằng mình đã gắn bó với biển xanh từ lúc nào không hay. Như một nơi Sensei có thể đi và một nơi Sensei có thể về!

- Giống như một mái nhà thứ hai sao?

- Phải, một ngôi nhà thứ hai... so sánh như thế cũng không sai chút nào. Mà dù sao đi chăng nữa, nếu như bài hát ấy có thể khiến cho tâm trạng của Kozue – chan cảm thấy tốt hơn thì cũng đáng để hát nhì... dù cho Sensei không tự tin lắm về giọng hát của mình, ha ha!

- Em xin lỗi, Tsubame – sensei!

- Hm hm, Kozue – chan có nhớ giao ước của chúng ta không? Khi chỉ còn hai người chúng ta thế này, Kozue – chan không cần phải tỏ ra đa lễ như vậy. Cứ hãy là chính mình thôi Kozue!

- Dạ vâng... Mama...

Thật bất ngờ đúng không? Có cho vàng cũng chẳng ai dám nghĩ rằng Kozue lại ngoan ngoãn, lại tỏ ra ngượng ngùng xấu hổ trong vô cùng đáng yêu khi cứ e ấp e thẹn, lý nhí đôi môi và phải khó khăn lắm mới cất lên được hai chữ “Mama”. Mama có nghĩa là mẹ, điều này thì ngay cả trẻ con lớp một cũng biết. Nhưng điều đáng chú tâm hơn bao giờ hết ở đây, Kozue lại gọi hiệu trưởng It. Harm Sokyuran là mẹ. Phải chăng hai người họ thật sự là...

- Ara ara, sau bao nhiêu thời gian xa cách, cuối cùng thì mình cũng được nghe Kozue – chan gọi là Mama. Ôi sao hạnh phúc quá!

Trái với giọng điệu sung sướng thì Kozue đang phải gồng mình khi sự xấu hổ dường như đã chiếm hết lấy lý trí cô ấy.

- A mờ, thật là không thể chịu đựng được. Do đâu mà mình phải làm cái trò hề này nữa không biết. Tên gốc đó mà ở đây thì chắc sẽ cười vào mặt mình khi thấy cái bộ dạng thảm hại này mất. Tất cả cũng tại Mama tự dưng nghĩ ra trò này đây chứ!

- Nhưng Mama thấy nó đáng yêu mà. Những lúc như thế này, trông Kozue – chan thật sự rất đáng yêu đó chứ. Lại đây để Mama nựng đứa con gái của mình chút nào!

- Dừng... dừng lại...

Kozue không có bố mẹ, hay nói đúng hơn thì từ lúc được sinh ra, cô bé hoàn toàn không biết bố mẹ ruột của mình là ai, cũng giống như hai chị em Kazuma thôi, Kozue cũng là một đứa trẻ mồ côi được nhận nuôi bởi một gia đình nào đó. Nhưng vấn đề ở chỗ là cái “gia đình nào đó” ấy chỉ đơn thuần là một cái cố, một cái hình bóng không có thật nhằm che mắt thiên hạ. Chuyện gia đình gửi Kozue sống bên cạnh nhà Kazuma làm hàng xóm khi hai đứa còn nhỏ là có thật, nhưng thực hư chuyện vì gia đình đang làm ăn xa nhà nên chỉ để Kozue ở lại một mình thì có một chút không đúng. Nói trắng ra thì người bảo hộ hợp pháp cho Kozue lúc đó chính là hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, Tsubame Minamiya. Đúng là như thế... nhận nuôi Kozue không phải một gia đình hai người một vợ một chồng, mà là Tsubame Minamiya. Đăng ký cho Kozue vào học It. Harm Sokyuran không phải gia đình mà là Tsubame Minamiya, hay nói một cách ngắn gọn hơn, đối với Kozue, Tsubame Minamiya vừa là hiệu trưởng trên trường, vừa là một người mẹ nuôi.

Hiệu trưởng thì không có ý kiến gì bởi lẽ bà ấy cũng rất lo ngại lo lắng, đặc biệt những chuyện như thế này thì càng cảm thấy hứng thú phấn khởi. Gì chứ bà ấy sẽ chẳng ngại gì mà đem khoe trước toàn trường rằng “Tôi vừa có được một cô con gái xinh đẹp đáng yêu lắm”. Vì biết được tính cách của bà nên Kozue đã đặt ra một thỏa thuận nho nhỏ. Chỉ những khi xung quanh không có bất kỳ ai, còn mỗi mình Kozue và hiệu trưởng thì họ sẽ xưng hô theo kiểu mẹ con ở nhà. Nhưng ở trên trường, những nơi có nhiều học sinh It. Harm Sokyuran, và đặc biệt là trước mặt cái tên dân siêu dận đó... tuyệt đối không được tiết lộ rằng hai người có mối quan hệ mẹ con như vậy. Một phần không muốn hiệu trưởng gặp rắc rối. Một phần vì danh dự của Kozue nữa. Ngoài là một học sinh ưu tú với thành tích khá cao, cô ấy còn là đội trưởng ban kỹ thuật chuyên dọn dẹp xử lý đồng rác thải xung quanh trường. Rác thải ở đây ám chỉ muốn nói đến những tên đầu đường văt vưởng trong mây con hèm mà Kozue đã từng xử đẹp trước đây để rồi ai ai cũng đặt cho cô ấy cái biệt danh “Kozue, nữ thần chiến tranh”. Nếu chẳng may có một ai đó biết được rằng một người lo ngại lo ngại chơi tăng động như hiệu trưởng lại có một cô con gái nuôi như Kozue thì còn gì là mặt mũi thể diện của nữ thần chiến tranh được. Chính vì vậy, họ quyết định, sẽ giấu kín mối quan hệ này với mọi người xung quanh.

- Kozue, mama biết rằng khoảng thời gian qua con đã gặp rất nhiều khó khăn. Kể từ khi con chuyển nhà để theo Kazuma – kun thì dường như trọng trách của con càng lúc càng nặng nhọc hơn rất nhiều. Tuy trên trường, chúng ta là hiệu trưởng và học sinh, nhưng dù thế nào đi nữa thì ta vẫn còn gắn kết với nhau bởi quan hệ mẹ con. Con vẫn có thể tâm sự với Mama nếu con muốn. Vì Mama luôn ở đây, ngay bên cạnh con kia mà!

- Mama...

.....

Sau đó, Kozue đã tường thuật lại toàn bộ câu chuyện, từ lúc Kazuma quyết định sẽ từ bỏ những thành quả mà mình đã cố gắng trước đây và bắt đầu lại từ con số 0. Kozue cũng nói rõ suy nghĩ cũng như cảm nhận của mình trước hành động của Kazuma. Thật sự... thật sự mà nói thì rất khó để chấp nhận việc đó.

- Chính vì thế mà con mới chạy trốn? Chạy trốn khỏi Kazuma – kun vì sự mâu thuẫn trong lòng vẫn chưa được giải tỏa!

- Trông con bây giờ thật thảm hại, con cảm thấy mình còn tệ hại hơn việc bị Kazuma phát hiện ra mối quan hệ của chúng ta. Có phải trông con chẳng khác gì một đứa thua cuộc không? Nữ thần chiến tranh của It. Harm Sokyuran sau cùng lại chạy trốn khỏi chiến trường... thật không thể chấp nhận được!

- Hm hm, có gì mà không thể chấp nhận được. Nữ thần chiến tranh Athena trong thần thoại Hy Lạp cũng có những chuyện mà mình không thể làm được đấy chứ. Có thể bà ấy giỏi trong việc đánh nhau nhưng hoàn toàn dở trong khoản thành thật với chính cảm xúc của bản thân. Hơn nữa, con chỉ là một đứa con gái bình thường, thì đừng tự so sánh mình ngang như một nữ thần, làm như thế con sẽ bị gán tội ngông cuồng để rồi bị thần linh trừng phạt nát. Nhưng cứ yên tâm, già sư như nữ thần có xuất hiện thật, thì khi ấy, Mama sẽ bảo vệ cho Kozue – chan bằng cả mạng sống của mình. Còn chuyện của Kazuma – kun... Mama nghĩ rằng, ắt hẳn Kazuma – kun có lý do riêng để quyết định như vậy!

- Lý do riêng?

- Một lý do gì đó mà Kazuma – kun cảm thấy rằng nếu như tiếp tục những gì mình đang làm thì mọi thứ sẽ càng trở nên tồi tệ hơn. Kazuma – kun, trông có vẻ hơi dằn dặt, thiếu muối canxi một chút nhưng lượng muối Iot thì thừa một cách vượt ngưỡng bình thường. Chính vì trong não có quá nhiều nếp nhăn nên ai ai cũng ghen ăn tức ở, thậm chí còn xem Kazuma – kun như kẻ thù. Kozue – chan cũng thừa biết rằng Kazuma – kun không giỏi trong khoản kết bạn đúng chứ nhỉ? Kết bạn thì không giỏi nhưng lại là bậc thầy trong việc tạo thêm kẻ thù. Đôi lúc chính Mama cũng chẳng hiểu nổi cái sự cuốn hút bao bọc lấy xung quanh Kazuma – kun là thế nào nữa, toàn thu hút người ghét mình là chủ yếu. . . Vì không ai ưa nổi Kazuma – kun nên nếu như có một ai đó thân thiết với nhóc ấy, nếu có một ai đó mà Kazuma – kun quan tâm thật lòng, một ai đó cực kỳ quan trọng với Kazuma – kun thì cậu nhóc sẽ không quản ngại từ bỏ đi mọi thứ chỉ để bảo vệ họ. Chắc chắn, Kazuma – kun sẽ bảo vệ những người cậu ấy yêu thương dù cho cái thân ruồi muỗi của nhóc ấy chẳng thể làm được tích sự gì. Nhưng Mama có thể đảm bảo một điều rằng Kazuma – kun quyết định bắt đầu lại từ con số 0... cũng chỉ vì muốn bảo vệ một ai đó mà thôi!

- Bảo vệ một ai đó... Nhưng là ai mới được chứ?

- Về điều đó thì con phải tự mình hỏi Kazuma – kun thôi. Chỉ có điều sẽ hơi chút khó khăn vì cậu nhóc ấy cũng thuộc dạng lì lợm cứng đầu. Có tra khảo hay dùng bất kỳ hình thức nhục hình nào thì cậu ấy cũng chẳng chịu nói trừ khi Kazuma – kun tự mở miệng!

- Nhưng... kể cả là như vậy thật, phải đánh đổi mọi thứ mình đã cố gắng thì thật không đúng. Những gì Kazuma – kun đã trải qua trong quá khứ. Những gì Kazuma – kun đã đạt được từ trước đến nay... Bắt đầu lại từ đầu, cũng giống như Kazuma – kun lại phải đánh đổi mọi thứ như trước đây. Danh hiệu của cậu ấy, những thành tựu được người đời công nhận. Không phải tất cả sẽ đều biến mất một khi Kazuma – kun từ bỏ hết sao. Mama, chính Mama cũng đã từng công bố toàn trường rằng, khi đạt được danh hiệu cao quý thì có nghĩa trọng trách trên vai người ấy càng trở nên nặng nề hơn. Nếu có ai đó không chịu tiếp tục cống hiến cho trường, cho những hoài mong mọi người đặt niềm tin vào mình, thì người đó không xứng đáng với danh hiệu được trao tặng. Lẽ nào... Mama cũng chỉ biết đứng nhìn Kazuma – kun mất đi vị trí của Einstein ư? Kazuma – kun là học sinh ưu tú nhất của Mama kia mà!

- Mất đi danh hiệu ư? Đúng là Mama có từng nói như thế nhằm răn đe những học sinh không chịu cố gắng hơn trong học tập. Nhưng có bao giờ Kozue – chan tự hỏi rằng chị của Kazuma – kun, Ayame – chan, tuy đã bỏ con đường một nhà khoa học ở trường khi mới vào năm ba nhưng cho đến bây giờ, con bé vẫn còn giữ vững danh hiệu Darwin của mình. Có bao giờ Kozue đã tự hỏi về điều ấy chưa?

Điều này thì Kozue chưa từng nghĩ đến thật, là bạn thân của tên ngu ngốc ấy, Kozue biết Ayame cũng từng là học sinh của It. Harm Sokyuran, chị ấy cũng đạt được danh hiệu Darwin, một trong những danh hiệu cao quý tương tự như Edison hay Einstein. Nhưng không hiểu lý do vì sao chỉ mới học được một năm, Ayame đã gửi đơn xin thôi học, tự ra ngoài tìm một công việc bình thường kiếm sống cho bản thân. Cho đến bây giờ, sự ra đi của Darwin vẫn là một câu hỏi rất lớn mà ngay chính cậu em trai của chị ấy cũng không biết rõ chi tiết sự tình ra sao. Và quả thật, đối với những ai có biết đến Ayame, hay các tiền bối đã ra trường từng học chung với Ayame, khi hỏi đến ai là người mang danh hiệu Darwin, thì mọi người đều trả lời là con gái của nhà Kusanagi, Ayame Kusanagi. Chưa một ai qua mặt được Ayame, chạm tay vào ngôi vị Darwin cao quý. Nhưng nguyên nhân vì sao đã nghỉ học rất lâu, mà Ayame vẫn giữ được danh hiệu của mình?

- Đứng nhìn Mama như thế chính Mama đặc cách giữ nguyên danh hiệu cho Ayame. Mama coi thể thôi nhưng công bằng lắm nhé. Mama không có thiên vị ai đâu. Chẳng là vào cái ngày cuối cùng khi gửi đơn xin thôi học, Ayame và Mama đã có một cuộc đối lý với nhau. Cho đến bây giờ, Mama vẫn còn nhớ rất rõ câu nói cuối cùng của con bé trước khi dứt áo ra đi. “Khoa học là để mang đến hạnh phúc cho người khác, chứ không phải mang đến nỗi bất hạnh cho nhân loại”!

Hình như Kazuma cũng có nói phong phanh điều gì đó liên quan đến khoa học mang hạnh phúc cho mọi người thì phải. Đúng là Kazuma có đề cập đến vấn đề ấy và dùng cái cơ đó để làm lại cuộc đời của một nhà khoa học.

- Chính vì câu nói đó, Mama không thể tìm được lời nào để giữ Ayame ở lại. Nhưng Mama biết Ayame không từ bỏ khoa học. Có thể nói lên được câu ấy đủ để chứng minh rằng tình yêu khoa học trong Ayame mạnh mẽ hơn bất cứ học sinh nào trong trường. Một người như thế, thử hỏi, làm sao Mama có thể từ bỏ danh hiệu của con bé? Trong khi, con bé đã làm đúng với những gì mà một nhà khoa học nên làm. Chính vì vậy, Kazuma – kun cũng chỉ đang đi trên con đường của Ayame mà thôi. Mama không có lý do gì để lấy đi danh hiệu của Kazuma – kun hết nên Kozue – chan đừng quá lo lắng!

.....

- Nhưng con vẫn cảm thấy có điều gì chưa đúng cho lắm. Nói trắng ra thì những lý do vừa rồi không thể làm thỏa mãn được con. Bảo vệ một ai đó, ta sẵn sàng đánh đổi mọi thứ của bản thân. Con không cho rằng điều đó là ngu ngốc nhưng...

- Mama hiểu ý Kozue – chan. Ý con muốn nói rằng chỉ sự sau này, Kazuma – kun sẽ hối hận trước những quyết định thiếu suy nghĩ bồng bột của bây giờ chứ gì!

- Vâng!

- Kozue – chan. Mama đó nhé, ngoài là một hiệu trưởng của ngôi trường đào tạo các nhân tài. Mama còn là một giám đốc của một khu Resort gần đây đấy!

Điều này thì Kozue mới biết lần đầu. Chính vì thế, Kozue mới quay sang nhìn hiệu trưởng chăm chăm với ánh mắt khá bất ngờ và có hơi chút khó tin.

- Ha ha, đúng là khó tin phải không? Làm sao một hiệu trưởng lại kiểm luôn chức giám đốc điều hành một khu resort được, nhưng có những điều trên đời này tưởng chừng không thể nhưng rút cuộc lại có thể. Vì Mama chưa từng nói chuyện này với bất kỳ ai trong trường, cả Kozue – chan, cả Kazuma – kun nên chẳng ai biết. Thật ra, trước khi ngồi vào cái ghế hiệu trưởng, Mama vốn dĩ đã là giám đốc của khu resort Light Late Night 2 rồi. Trong thời gian ngồi trong cái phòng buồn chán ấy, Mama có viết một cuốn sách in thành được một quyển. Kozue – chan chắc rõ cái này chứ nhỉ?

- Vâng, cuốn sách “Đột biến gen trong môi trường biến” được Tsubame Minamiya tự tay viết ra, in thành sách và bán được hơn 20 triệu bản. Trong cuốn sách ấy có nói rất kỹ về một số loài sinh vật biến có khả năng gây đột biến gen, trở thành những giống loài khác mà ta chưa từng gặp. Nhưng cuốn sách ấy chỉ dừng ở Vol I khi vẫn còn nhiều điều chưa được khai thác hết. Chính vì vậy, những ai yêu thích cuốn sách đều không ngừng thắc mắc tự hỏi Tsubame Minamiya tại sao lại không cho ra tiếp Vol II. Tại sao Mama lại không viết tiếp khi thật sự cuốn sách ấy đã trở thành một đề tài nóng mà nhà khoa học nào cũng đang nghiên cứu?

- Vì Mama muốn bảo vệ gia đình mình. Chỉ đơn giản như thế thôi!

- Mama bảo vệ gia đình?

- Bây giờ, Mama chưa thể tiết lộ cho Kozue – chan biết nhiều về gia đình. Nhưng khi đó, Mama biết một điều rằng nếu như mình vẫn tiếp tục công bố những bí mật còn ẩn sâu dưới lòng đại dương bao la đã nuôi nấng mình như ngày hôm nay, thì trông chẳng khác gì mình đang bán đứng gia đình của chính mình vậy. Quả thật, nhờ vào cuốn sách ấy mà Mama mới được đề bạt trở thành hiệu trưởng của It. Harm Sokyuran. Và nếu thật sự Mama viết tiếp cuốn thứ hai, thì chắc chắn Mama sẽ trở nên rất rất nổi tiếng. Nhưng vì gia đình, vì những người mà Mama yêu quý nhất, Mama cũng đã hành động giống như Kazuma – kun vậy, từ bỏ ước mơ của mình để bảo vệ những điều quan trọng thiêng liêng nhất. Đó là con đường Mama đã chọn và Mama không bao giờ hối hận về những gì mình đang làm. Ước mơ trở thành hiện thực, có ai mà không muốn. Nhưng nếu chỉ vì thế mà đánh đổi bằng hạnh phúc của người khác, thì Mama thì làm một con người bình thường thì hơn. Mama và Kazuma – kun giống nhau ở cùng một lỗi tư tưởng, nên chắc chắn, Kazuma – kun đã phải suy nghĩ cực kỳ thận trọng mới dám đưa ra quyết định có thể làm thay đổi cuộc đời của chính bản thân mình. Chắc chắn, Kazuma – kun sẽ làm được, cậu nhóc sẽ không hối hận đâu Kozue – chan. Hơn nữa, dù bây giờ trông cậu nhóc vẫn ẻo là bám váy con gái, nhưng so với một Kazuma – kun từng học ở It. Harm Sokyuran, Mama phải công nhận một điều rằng cậu ta đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi!

Phải, Kazuma đã trưởng thành hơn kể từ khi bước chân vào ngôi trường mới. Cậu ấy đã có những hướng đi hết sức táo bạo mà ngay cả Kozue hay Tora đều không thể lường trước được. Cậu ấy bắt đầu có suy nghĩ sẽ cố gắng giải quyết mọi chuyện một mình không dám phiền hà đến người khác. Cậu ấy tỏ ra quyết tâm, tỏ ra kiên định trước những gì mình muốn làm. Kazuma đã trưởng thành rất nhiều dù cho cậu ấy vốn cũng chỉ là tên ngốc nhất thời đại. Không cần Kozue phải bảo vệ nữa, Kazuma đã tự tìm được con đường mình muốn đi. Là một người bạn thân nhất, không cần hiểu tư tưởng của cậu ấy cũng được. Chỉ cần Kozue tiếp tục bên cạnh, chấp nhận và đặt niềm tin vào Kazuma là được. Mọi chuyện chỉ đơn giản có thể mà thôi. Vì dù cho cậu ấy có điên khùng ra sao, thì những gì Kazuma đang làm, cũng chỉ vì muốn bảo vệ một ai đó.

- Kozue – chan, bây giờ, Mama đang định đến nhà Kazuma – kun có chút việc. Nếu như con muốn, thì Mama sẽ đi cùng Kozue – chan về gặp Kazuma – kun. Mama thiết nghĩ chắc con cũng có đôi lời muốn nói với cậu nhóc chứ nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 27

Trên đoạn đường chạy trốn để tránh mặt Kazuma, Kozue đã vô tình gặp lại hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, ngôi trường mà khi xưa kia, ba người, Kazuma, Kozue và Tora cùng theo học dưới sự điều dút hướng dẫn của Tsubme Minamiya. Nhờ vào cuộc hội ngộ đầy trùng hợp ấy mà ta biết được rằng Kozue và hiệu trưởng có mối quan hệ mẹ con không chung máu mủ được giữ kín trong bí mật chưa từng được bật mí. Nhưng đó không phải điều quan trọng. Điều quan trọng là hiệu trưởng đã giải thích cho Kozue hiểu rằng những gì Kazuma đang làm đều có nguyên nhân của nó. Và rất có thể Kazuma đang cố gắng bảo vệ một thứ gì đó... Một thứ gì đó vô cùng quan trọng để nỗi cậu ấy sẵn sàng từ bỏ mọi ước mơ, hy vọng, thậm chí là tương lai của bản thân để bảo vệ. Nhưng cũng còn may một điều rằng cậu ấy không từ bỏ tất cả mọi thứ. Cậu ấy chỉ muốn bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu lại từ con số 0 với con đường không giống với nhà bác học quá cố Albert Einsteins.

Kozue đã lắng nghe, thấu hiểu và chấp nhận, cô quyết định theo hiệu trưởng về nhà Kazuma và đối mặt với cậu ấy. Tuy thật ngược ngùng xấu hổ khi phải nói ra điều này nhưng cuối cùng thì mọi chuyện đầu lại vào đó. Kozue trả cuốn sổ ghi chép lại cho Kazuma và nói rằng mình sẽ không phản đối quyết định của Kazuma nữa. Trái lại, Kozue càng đặt niềm tin vào cậu ấy và sẽ đi theo cậu ấy đến cùng. Nhận lại không chỉ có mỗi cuốn sổ, Kazuma còn nhận được thêm lòng tin của người bạn thuở nhỏ. Như vậy, trách nhiệm trên vai Kazuma càng trở nên nặng nề buộc cậu ấy phải cố hết sức nếu như dứt khoát muốn quay lại từ đầu. Kazuma không còn ý định đốt cuốn sổ này nữa. Vì cậu ấy cho rằng nó sẽ trở thành một kỷ niệm luôn nhắc nhở rằng mình sẽ không được phép quên ngày hôm nay, cái ngày mà mọi người cùng đặt một hy vọng mới vào Kazuma. Một khi đã bắt đầu lại, Kazuma chỉ được phép thành công, đó là tiêu chí cậu ấy tự đặt ra cho mình.

.....

Đó là vấn đề giữa Kazuma và Kozue, tạm thời thì mọi thứ đều đã kết thúc có hậu. Nhưng còn hiệu trưởng Tsubame thì sao?

- Ừ phải nhì, lúc nãy Ma... à Minamiya – sensei có nói rằng mình đến tìm Kazuma – kun có việc. Vậy việc đó là gì thế ạ?

- Ara ara, chút nữa thì quên mất, cảm ơn Kozue – chan đã nhắc nhé. Thật ra, hôm nay, Sensei ghé thăm nhà Kazuma – kun là có chút chuyện đây. Một chuyện vô cùng đặc biệt luôn ấy!

- Chuyện đặc biệt? Chắc là Sensei lại định cho Kazuma – kun rèn luyện thể lực bằng cách tập Kendo đây mà. Nhìn cái cơ thể bèo nhèo như bánh tráng trung thế kia, ắt hẳn Kazuma – kun sẽ khó sống sót được sau này lắm!

Nghe Tora nói đùa kiểu đó, Kazuma sợ đến xanh mặt. Sợ thì có sự thật nhưng không thể biểu lộ được nỗi sợ hãi ấy ngoài gương mặt nên nhiều người cứ nhầm tưởng Kazuma chẳng có ý kiến gì. Nhưng là người bạn thân thì Kozue và Tora thấy rõ, nếu chịu để ý một tí thì mặt Kazuma có căng tròn hơn bình thường 0.1 độ, đó là biểu hiện của sự sợ hãi đến mức tái mét cả mặt, đứng còn không vững đấy. Nếu chạm vào hai chân cậu ấy thì sẽ cảm nhận được có một sự rung nhẹ như động đất cấp thấp nhất.

- Quá đáng nhé Tora – kun. Đứng là Kazuma – kun trông chẳng khác gì cái bánh bèo thật nhưng hôm nay Sensei đến đây không phải để rèn thể lực cho Kazuma – kun. Mà có chuyện khác còn quan trọng hơn rất nhiều!

- Sensei nói như vậy thì em cảm ơn, nhưng thú thật, khi nghe một ai đó nói mình là bánh bèo vô dụng. Sao tự nhưng em bỗng dưng muốn khóc quá... Vậy chuyện quan trọng mà Sensei muốn nói là gì?

Hiệu trưởng Tsubame e hèm mấy cái rồi đột nhiên, thay đổi khẩu hình, gương mặt từ một người thích đùa giỡn sang vẻ nghiêm túc đến rợn người. Bình thường khi cười thì trông bà loi nhoi tăng động không khác gì đứa nhóc. Nhưng khi chuyển sang dạng nguy hiểm thì trông bà nghiêm túc đáng sợ. Tsubame Minamiya, công chúa nhà Minamiya, con gái của một người được mệnh danh là Chiến Thần nên đôi lúc, trông bà cũng trở nên rất khủng khiếp khi đôi mắt xanh tựa như biển cả kia trở sắc lạnh hơn bao giờ hết. Khi chất tỏa ra từ hiệu trưởng giống như một kẻ chuẩn bị đi giết thần vậy.

- Kazuma – kun. Về cơ bản thì Sensei đã giải quyết được vấn đề nan giải trước mắt nên tạm thời em sẽ không gặp phải phiền phức với các thế lực ở trên. Em hiểu điều Sensei muốn nói ở đây là gì đúng chứ?

Kazuma hiểu, cậu ấy hiểu rõ là đằng khác. Người không hiểu ở đây chỉ có Kozue và Tora mà thôi. Còn hiệu trưởng và Kazuma thì hiểu rõ được tầm quan trọng của vấn đề. Có lẽ mọi người không quên một điều rằng nhiệm vụ Kazuma phải hoàn thành khi chuyển về ngôi trường xa xôi hẻo lánh gần biên này là để thu thập thông tin về Chân Tổ rồi cung cấp nó cho các nhà khoa học theo quyết định của chính phủ. Nhưng sau cùng, Kazuma và It. Harm Sokyuran quyết định kéo dài thời gian báo cáo để tạo cái cớ cho chiến dịch vaccine của chính phủ không thể tiếp tục triển khai. Vì chuyện này mang tâm chính trị rất cao. Nên nếu không cần thận, rất có thể Kazuma sẽ bị truy tố trước pháp luật. Cũng may mắn là vì Kazuma còn có hiệu trưởng, nhà Minamiya lo tay trong nên tạm thời cậu ấy sẽ không gặp nguy hiểm gì hết. Nhưng tất cả cũng chỉ là hình thức tạm thời mà thôi.

- Nói như Sensei thì có vẻ như vẫn chưa thương lượng được với bên đó một cách nhất quán thì phải. Nếu không thì Sensei đâu cần phải nhắc nhở em như vậy!

- Chính xác. Hiện giờ thì nhà Minamiya, nhà Tsuchinikaido, nhà Kurahashi, nhà Saotome đều đang cố gắng không để tình hình trở nên tồi tệ hơn. Nhưng Kazuma – kun không cần phải lo lắng gì nhiều. Giả dụ như tình hình không thuận lợi như ta muốn, thì Sensei sẽ lật quân bài tẩy cuối cùng, bắt bên đó dừng ngay cái trò ngu ngốc ấy lại. Nhất định Sensei không để học sinh ưu tú của mình chịu thiệt nên yên tâm!

- Vì Sensei hay có thói quen chen ngang vào các cuộc xung đột nên em mới sợ dấy chứ. Nhìn chung thì bên ấy đã chấp nhận cho em kéo dài thời gian hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng chắc chắn, họ vẫn còn đang nghĩ ngợi em nên chắc chắn sẽ còn bày thêm trò mới nữa chứ gì!

- Không sai, họ vẫn chưa tin tưởng Kazuma – kun nên đã có quyết định sẽ đưa thêm một nhà khoa học nữa về đây để nghiên cứu, đồng thời cũng sẽ giám sát mọi tiến trình nghiên cứu của em, nên tuyệt đối phải cẩn thận!

Đúng là kể từ giây phút này trở đi, Kazuma tuyệt đối phải nâng cao cảnh giác lên thêm nhiều nữa. Chính phủ đã cảm thấy Kazuma có những biểu hiện khác thường khi bỗng dưng đưa đơn xin gia hạn thêm thời gian nghiên cứu trễ hơn so với dự tính ban đầu. Họ nghi ngờ Kazuma đang có âm mưu phản bội hay làm trái với mệnh lệnh nên quyết định đưa thêm một nhà khoa học khác xuống thị trấn vừa nghiên cứu, vừa để giám sát Kazuma. Chỉ cần Kazuma có hành động nào đó gây bất lợi cho chiến dịch vaccine thì tự khắc cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm ngay, đến lúc ấy, dù có quen rộng đến bao nhiêu, hiệu trưởng cũng không thể cứu được Kazuma.

- Sensei xin lỗi Kazuma – kun. Chỉ vì Sensei mà em bị vô tình kéo vào vụ này. Nhưng Sensei xin thề bằng cả mạng sống và danh dự của mình, Sensei sẽ bảo vệ em, không để cho chúng chạm vào một sợi tóc của em. Chắc chắn, Sensei sẽ thuyết phục được họ ngưng cái chiến dịch vớ vẩn ấy đi!

Tình hình nghe sao có vẻ căng thẳng mà điều ức nhất là Kozue và Tora không hiểu gì hết. Vì họ là người ngoài cuộc, không tha gia vào vấn đề ngay từ đầu nên đầu rõ tai heo thực chất nó thế nào. Nhưng nếu theo dõi tình hình hai bên như thế này thì chắc chắn là chuyện gì đó rất rất rất nghiêm trọng... nghiêm trọng đến mức hiệu trưởng còn tuyên thệ sẽ dùng cả mạng sống để bảo vệ cho Kazuma. Tsubame Minamiya, ngoài là một hiệu trưởng, ngoài là một giám đốc một khu resort nào đó, bà còn là một công chúa xuất thân từ một gia tộc mang truyền thống Samurai cổ truyền. Mà Samurai là những chiến binh rất coi trọng danh dự và lời thề của mình, họ sẵn sàng chết chỉ để hoàn thành lời hứa. Nên chắc chắn, hiệu trưởng sẽ làm như thế thật nếu chẳng may có chuyện gì đó xảy ra với Kazuma... Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thì chuyện gì đang đe dọa đến sự an toàn của Kazuma như vậy? Họ thật sự không biết và rất muốn biết.

.....

Kazuma... dĩ nhiên là Kazuma đang cực kỳ lo lắng khi biết mình đã lọt vào tầm nhắm của Chính phủ. Nhưng dù có suy nghĩ nhiều quá thì cũng chẳng làm được gì ngoài việc chờ đợi xem điều gì sẽ xảy đến.

- Sensei không cần phải làm to chuyện lên như vậy đâu. Mà cái nhà khoa học sẽ về đây đồng hành cùng em là ai? Tên là gì? Con trai hay con gái? Sensei có biết không?

- Sensei cũng vừa mới nhận được chỉ thị ở trường rồi bắt chuyển xe về đây ngay. Để xem, nhà khoa học ấy là con gái, tuổi thì nhỏ hơn các em nhiều, chỉ mới là học sinh tiểu học thôi!

- Học sinh tiểu học. Mới học sinh tiểu học thôi mà đã trở thành một khoa học gia rồi ư? Trẻ con bây giờ sao thông minh thế nhì? Sensei, liệu có phải là một trong những đứa con ròi nào của Sensei không vậy?

Nghe như thế, không hiểu sao Kozue lại giật thót một cái như phản xạ vô thức. Đôi tay Kozue cứ run run, gương mặt hơi đỏ vì xấu hổ vì Kazuma vô tình nói trúng tim đen cô ấy thôi.

- Quá đáng nhé Kazuma – kun, nói như thế Sensei thuộc dạng đi đến đâu là có con đến đó vậy? Sensei hoàn toàn còn trong trắng trời, chưa bị bóc tem, còn nguyên đai nguyên kiện và chưa có chồng đâu nhé!

- Oi oi, Sensei là hiệu trưởng đây, tìm lời nói sao cho nó phù hợp trước học sinh của mình chứ. Cũng do Sensei, lúc nào cũng khoe khoang với mọi người rằng mình có rất nhiều đứa con ở It. Harm Sokyuran,

riết rồi ai mà biết liệu Sensei có con thật hay không đâu. Trường mình có khoảng 2000 học sinh thì hết 2000 ấy đều là con của Sensei rồi còn gì!

Cũng do hiệu trưởng hay tự hào vỗ ngực khoe rằng tất cả những đứa trẻ đang theo học It. Harm Sokyuran đều là con của mình. Vì hiệu trưởng yêu thương học sinh như con của mình nên mới dùng một cách nói mường tượng như vậy. Chứ làm gì có chuyện bà ấy có một đứa con ruột trong khi còn chưa lấy chồng. Phải là người tiếp xúc nhiều với hiệu trưởng, biết rõ cái bản tính loi nhoi chơi lầy của bà thì mới hiểu bà ấy con ruột thì không nhưng con “ruột” con “rót” thì có rất nhiều.

- Xin lỗi để Kazuma – kun thất vọng, đứa trẻ này không phải học sinh của It. Harm Sokyuran, mà đến từ một ngôi trường nổi tiếng ở Mỹ. Bố con bé là người Mỹ, mẹ là người Nhật chính gốc, nên con bé được sinh ra ngay tại mảnh đất Mỹ. Trong thời gian học lớp một, các giáo viên đã phát hiện ra tố chất thiên tài của nhỏ nên đã chuyển con bé đến ngôi trường dành riêng cho các thiên tài mãi giữa học tập. Chỉ trong vòng 3 năm sau, con bé chính thức trở thành một nhà khoa học được thế giới công nhận với công trình nghiên cứu về thuyết lượng tử, thuyết ánh sáng. Và bây giờ, họ đã quyết định sẽ đưa con bé về Nhật Bản, giám sát cuộc nghiên cứu của em đấy Kazuma – kun... Để xem, nếu không nhầm thì tên con bé là Aries... uhm, Aries Hernandez... đúng chất người Mỹ luôn nhì. Cái họ đọc muốn treo cả lười!

- Aries Hernandez...

Kazuma bắt đầu lầm nhấm cái tên ấy trong miệng. Quả nhiên, ngay khi đọc cái tên ấy lên mấy lần, Kazuma có cảm giác như người này thật không đơn giản chút nào. Một đứa nhóc tiểu học còn nhỏ nhưng lại đạt được một vị trí rất cao trong xã hội. Một khoa học gia thật không thể xem thường. Aries Hernandez, chắc chắn Kazuma sẽ không bao giờ quên cái tên ấy. Kazuma sẽ khắc ghi nó sâu trong tâm trí và chuẩn bị tinh thần ở trạng thái tốt nhất để đối mặt với kỳ phỏng dịch thủ khi thời khắc ấy đến.

- Mà sao... mình lại có cảm giác như mình đã từng nghe thấy cái tên này trước đây rồi ấy nhỉ? Thật kỳ lạ!

Tại mọi nơi nào đó thuộc nửa kia của thế giới. Có lẽ chính là nước Mỹ xa xôi, thiên đường cũng những điều tuyệt đẹp nhất khi nền khoa học phát triển một cách vượt bậc so với mọi quốc gia trong mọi lĩnh vực ở mọi thời đại. Phải rồi... nước Mỹ được mệnh danh là cường quốc đi đầu về nền khoa học. Đã có rất nhiều danh nhân đạt được những thành tựu trong lịch sử phần lớn đều xuất thân từ nước Mỹ xa xôi. Và cho đến ngày nay, những nhân tài mới nối theo bước đi những thiên tài cũ, sẽ tiếp tục đưa đường chỉ lối cho nước Mỹ ngày càng phát triển hơn.

Nhưng ta sẽ không đi xa xôi đến mức ấy. Ta chỉ đơn thuần dừng chân vào một ngôi nhà cao tầng được biết đến như một tập đoàn sản xuất những phát minh tối ưu nhất được sáng chế bởi một thiên tài độc quyền và duy nhất. Tại sao lại nói đến từ độc quyền và duy nhất bởi rằng tập đoàn này đã thuê được một khoa học gia đại tài trong lịch sử nước Mỹ, là cha đẻ của những phát minh tối tân góp phần không nhỏ trong việc mang lại nguồn vốn lớn cho tập đoàn này và giúp nó ngày càng trở nên có ưu thế trên thị trường. Nhưng tập đoàn ấy tên cụ thể ra sao, nó chuyên sản xuất ra cái gì thì ta không cần phải bận tâm đến nó nhiều. Điều quan trọng chính là vị khoa học gia đang làm việc tại tập đoàn này đây. Sẽ ra sao nếu như khoa học gia ấy mang diện mạo của một đứa trẻ tiểu học lớp 5, mái tóc màu đỏ hung được cột thành đuôi gà, trên người khoác lên tấm áo blouse trắng giống như Kazuma mỗi khi cậu ấy trở thành bác sĩ thú y. Phải, một cô bé tiểu học với mái tóc đỏ tướng chừng như bình thường nhưng thực chất thì sẽ không bình thường chút nào khi đôi bàn tay cô bé gõ xuống bàn phím laptop với tốc độ nhanh đến chóng mặt là một. Không chỉ một mà có đến tổng cộng bốn cái laptop đặt liên kề nhau và mỗi cái đều đang chạy một chương trình nào đó riêng. Điều này đồng nghĩa với việc cô bé đang xử lý một lúc bốn bảng thông số hoàn toàn khác nhau, tất cả đều là những thuật số loằng ngoằng đến nhức đầu chóng cả mặt. Nếu như không phải là một nhà khoa học thì chẳng thể nào hiểu được những con số ấy biểu hiện cho cái gì.

Quả là tuổi trẻ tài cao. Trẻ con bây giờ bộc lộ cái chất thiên tài ngay từ khi tuổi còn quá nhỏ. Và phải chăng vì còn nhỏ nên mỗi khi vận dụng bộ não để nghiên cứu thì lượng đường cần thiết cũng vì thế mà bị tiêu hao nhiều hơn so với người trưởng thành. Vậy nên giải thích vì sao trên bàn cô bé đó ngoài bốn chiếc laptop thì còn bày ra rất nhiều đồ ngọt như bánh kem, bánh quy, kẹo, socola hay thậm chí là một tách trà có rất nhiều viên đường bên cạnh. Thậm chí ngay lúc này đây, cô bé đó vừa gõ máy tính, miệng vừa nhai rau rầu từ từ một cây bánh vùi dẫu. Một nhà khoa học vẫn thường hay nói rằng “Đường là nguồn năng lượng rất tốt cho bộ não để tư duy”... hiện nay trên thế giới vẫn còn một số nhà khoa học tiêu thụ lượng đường rất lớn giống như câu nói ấy.

Cũng tương tự như một Idol hoạt động solo đang rất nổi tiếng thì cần phải có quản lý đi theo để sắp xếp lịch trình sự kiện sao cho hợp lý. Hay một giám đốc của một công ty lớn phải có thư ký theo sau hỗ trợ lên lịch họp rồi gặp mặt này nọ. Thì một khoa học gia tài năng ngay khi độ tuổi còn quá nhỏ thì cũng cần một phụ tá hay một nhân vật nào đấy ngang với quản lý hoặc thư ký... gọi là quản gia cũng không hẳn nhưng cũng gần gần như vậy. Ngoài việc giúp đỡ, lên lịch thì người đó cũng thường lo luôn cả cuộc sống của nhà khoa học vì thường mấy tay bác học ấy nào thì thông minh, suy nghĩ được nhiều cái lớn lao nhưng rất đỗi trong những chuyện vặt vãnh đời thường, điển hình như sinh hoạt cá nhân cũng trở nên lờn ngớng không biết tính thế nào. Nên mới cần đến người vừa là phụ tá và cũng vừa là một quản gia.

Cô bé này không phải ngoại lệ, cũng cần một quản gia hay một nữ hầu chuyên nghiệp lo những việc khác, chẳng hạn như sắp xếp lại thời khóa biểu, hay chuẩn bị vali chứa đầy đủ những vật dụng cần thiết cho một chuyến đi xa dài hạn.

- Mọi thứ đã được chuẩn bị xong, thưa tiểu thư!

Đó là một ông bác tổng quản tuy tướng mạo hơi già nhưng lại trông rất đáng tin cậy. Ông bác ấy đang thực hiện động tác cúi người tỏ vẻ thành kính cùng với một hàng năm cô hầu giúp việc cũng làm tương tự theo ông ta. Tất cả bọn họ đều cúi đầu trước chiếc ghế xoay bốn chân kia, nơi mà nhà khoa học nhí tóc đỏ ấy đang mồm mồm chiếc laptop.

- Xong rồi ư? Vậy mà tôi cứ nghĩ sẽ phải mất nhiều thời gian lắm!

- Dạ không. Với những người giúp việc như chúng tôi thì thu xếp một cách nhanh chóng, mau lẹ và đầy đủ là ưu tiên hàng đầu. Tiểu thư không cần phải quá bận tâm vào điều này!

- Dĩ nhiên, tôi sẽ không bận tâm đến nó mấy vì bây giờ tôi còn có thứ khác cần phải làm. Thế còn chuyến bay thì sao?

- Vâng, chuyến bay của tiểu thư sẽ khởi hành từ 4h chiều nay và ước tính sẽ đến Nhật Bản trong 12 giờ đồng hồ. Ngay khi tiểu thư vừa hạ cánh thì người của tập đoàn sẽ đến đón tiểu thư. Và xin người đừng bận tâm, những gì người yêu cầu, chúng tôi đều đã chuẩn bị đúng theo ý người!

- Thế thì tốt. Người ta vẫn thường nói “Nhập gia tùy tục”. Một phần tôi cũng không muốn bị người dân xung quanh tò mò phát hiện ra thân phận thật của mình nên sẽ cố gắng sống sao cho giống họ càng nhiều càng tốt. Với lại, tôi cũng ao ước được một lần sống trong một căn nhà Nhật Bản truyền thống cho biết. Nghe Mama nói rằng Nhật Bản là một nơi rất đáng để sống. Điều đó có thật không?

- Dạ vâng, có thể còn nhiều điều lão chưa biết hết. Nhưng riêng về điều này thì phu nhân nói cực kỳ đúng ạ. Nhật Bản, phải nói là một nơi trên cả tuyệt vời, khí hậu phong phú, những món đặc sản hấp dẫn, danh lam thắng cảnh vô số. Nếu như được phép tính theo thang điểm thì lão xin cho Nhật Bản 100 trên 10!

- Nghe ông nói thế thì ắt hẳn đó phải là một nơi rất tuyệt vời rồi. Nhật Bản... tôi chưa từng nghĩ rằng mình sẽ có một ngày mình được đến quê hương của Mama. Thế nên, hiện giờ, tôi đang vô cùng háo hức đấy!

Cô bé tóc đỏ ấy tắt hết toàn bộ chương trình trong những chiếc laptop sau khi đã hoàn thành xong những con số mình cần xử lý. Cô bé ấy từ từ ngời dậy, bước xuống khỏi chiếc ghế, tựa cơ thể nhỏ nhắn vào cạnh bàn, tay nâng tách trà đã được cho rất nhiều viên đường ngọt và nhẹ nhàng thưởng thức ngay bên cạnh khung cửa sổ, nơi có ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào. Trông cô bé thật trưởng thành, lịch lãm, thanh tao đúng chất của một tiểu thư cao sang quyền quý. Thật khó mà tin được rằng cô bé đó mới chỉ là học sinh tiểu học.

- Vâng, lão có thể thấy niềm hân hoan, phấn khích trên gương mặt tiểu thư ngay lúc này. Nhưng xin cho phép được nói đôi lời, nếu chẳng may có khiến tiểu thư phật lòng thì cho lão được nói lời xin lỗi!

- Cứ tự nhiên!

- Lão biết tiểu thư đang rất nóng lòng được đến Nhật Bản. Nhưng đâu đó trên biểu hiện của người, lão chỉ thấy sự háo hức ấy tầm 2 trên tổng số 10. 8 phần còn lại đều nằm ở một nguyên nhân khác. Có phải thế không ạ, thưa tiểu thư Aries – sama?

- Đại tổng quản thật tuyệt vời. Người xưa nói gừng càng già càng cay quả không sai. Kinh nghiệm sống của ông thật đáng ngưỡng mộ, chỉ cần đọc khẩu hình thôi cũng có thể đoán được người khác đang nghĩ gì... Đúng vậy, tôi nóng lòng muốn đến Nhật càng sớm càng tốt. Nhưng bên cạnh đó, Nhật Bản cũng chính là quê hương của một người mà tôi vẫn hằng tìm kiếm. Một người đã khiến tôi phải thay đổi để rồi tôi có được như ngày hôm nay. Chính vì thế, không khi nào là tôi không mong ước được gặp lại người đó. Và bây giờ thì điều ước ấy đã trở thành sự thật!

Cô bé đó nâng tách trà ngọt lên đôi môi đỏ thắm thức từng giọt chút một. Sau đó, cô bé hạ tách trà xuống và lặng nhìn vào hình bóng mình in trên mặt nước với nụ cười đắc chí.

- Chỉ một chút nữa thôi chúng ta sẽ được gặp lại nhau, liệu anh có còn nhớ đến em không? Kazuma Kusanagi – senpai!

- Vui quá, vui quá. Hôm nay đi chơi vui thật nhì, He – chan!

- Ủ, phải công nhận là rất vui!

Chuyến đi dạo chơi vòng vòng trung tâm thành phố, cùng đi xem phim và thăm quan trung tâm là chủ yếu đã đến hồi kết thúc. Vì đã quá giờ trưa nên nhóm bốn người bạn phải nhanh chóng trở về thị tộc Chấn Tô để không chịu ảnh hưởng tiêu cực dưới ánh nắng mặt trời. Đồng ý Chấn Tô thời nay không sợ bị thiêu đốt dưới ánh sáng nhưng vẫn phải chịu một số tác dụng ngoài mong muốn chẳng hạn như mất sẽ nhòe đi nhìn không thấy rõ, thể lực cũng do dấu hiệu giảm xuống rõ rệt, cơ thể bị thiếu nước hay không thể cử động theo ý mình. Và tệ nhất là còn có thể bị ngắt giữa đường thì thật không tốt chút nào. Chính vì để tránh những điều đó nên nhóm bạn phải trở về thị tộc khi quá giờ trưa.

Hiyama và Namehari tách nhóm trở về nhà, Eri và Hebi cũng vậy. Nhưng thay vì về nhà, Hebi có ghé qua Eri trước tiên. Đôi lúc, hai cô gái cũng cần một khoảng không gian riêng để tâm sự nhiều chuyện, chia sẻ cảm nghĩ của nhau về chuyện đi chơi này. Và thật tốt khi kết quả có vẻ thành công ngoài mong đợi, tất cả mọi người đều vui vẻ, đều hài lòng, đến nỗi ngay khi vào đến phòng, Eri nằm lăn lộn trên giường với niềm phấn khởi không thể không thể hiện trên gương mặt. Trông thấy Eri như một đứa trẻ khi vừa được nhận quà, Hebi cũng vui lây trong lòng.

Phải nhì... Trong mắt không chỉ Hebi mà còn nhiều người khác, Eri vẫn chỉ là một đứa trẻ thích sống vô tư, hồn nhiên không chút vương vấn gì đến với xã hội phức tạp bên ngoài. Hebi cũng mong rằng sự ngây ngô của Eri sẽ không bao giờ thay đổi nhưng có lẽ... mọi thứ không đơn giản như vậy. Sau lần tự thú tội trước các bộ lão và phải nhận lấy hình phạt cao nhất của thị tộc, Hebi nhận ra Eri bắt đầu bước chân vào sự phiền phức của cuộc đời. Rồi chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, thiết nghĩ, Eri sẽ không còn là một cô bé hồn nhiên vô tư như mình đã biết.

Nhưng vì sao... vì nguyên do gì Eri không còn thể hiện vô bực của một đứa trẻ ngây ngô như trước kia? Nguyên nhân là vì đâu? Vì được bước chân vào thế giới loài người với nhiều điều mới mẻ chẳng? Hay là vì một kẻ nào đó mà chính Hebi không muốn tin đó là sự thật... Cảm xúc trong Hebi cứ như một vòng xoáy lẩn quẩn không hồi đáp. Nếu đó là cách nghĩ của Eri về người đấy... vậy còn Hiyama thì thế nào? Nhiều câu hỏi cứ xuất hiện lần lượt trong tâm trí cô ấy.

- Eri – chan!

- Na ni He – chan!

- Mình hỏi điều này có thể ngoài lề một chút nhưng... cậu nghĩ thế nào về Hiyama – kun?

- Eh, Hiyama – kun ư? Sao tự dưng He – chan lại hỏi như vậy?

- Chỉ là mình muốn biết suy nghĩ của Eri – chan về mọi người thôi. Eri – chan đang ngày càng trưởng thành nên cách nghĩ cũng không còn như trước nữa. Mình chỉ muốn xem biết cậu đã trưởng thành như thế nào!

- Mồ, He – chan nói cứ như thể xem mình là con nít không bằng!

- Vì thật sự trong mắt mình và mọi người, Eri – chan cứ như một đứa trẻ vậy mà. Nói cho mình nghe đi Eri – chan. Cậu nghĩ thế nào về Hiyama – kun?

- Hiyama – kun ư! Eri nằm vật trên giường, đôi mắt hướng thẳng lên trần nhà với chiếc gối ôm cứ ghì chặt vào lòng. Khi nhắc đến Hiyama, Eri cảm thấy một điều gì đó vô cùng thân thương, vô cùng ấm áp. Khi nghĩ đến Hiyama, Eri luôn cảm nhận được một sự bảo vệ ấm áp khiến cô bé yên tâm. Phải chăng vì cả hai đều là bạn thuở nhỏ nên Eri mới có cảm giác ấy chẳng? Hay là vì một nguyên nhân nào khác?

- Cứ mỗi khi bên cạnh Hiyama – kun, mình đều cảm thấy yên tâm và không cần phải lo sợ bất cứ điều gì. Ở bên cạnh Hiyama – kun, mình cảm thấy vô cùng ấm áp. Dù rằng đôi lúc mình không hiểu tại sao cậu ấy lại cứ hay nói giỡn vô cớ, cứ hay thích gây chuyện với bạn học cùng lớp, và càng không hiểu tại sao cậu ấy không thể thân thiện được với con người. Nhưng đôi khi, mình hiểu rằng sự phản nộ trong cậu ấy cũng là vì chúng mình, vì thị tộc chúng ta, vì sự an toàn của tất cả mọi người. Mình thì... không giỏi trong việc miêu tả người khác nhưng nếu có thể dùng một phép so sánh đơn giản thì Hiyama – kun... giống như ánh mặt trời vậy. Một ánh mặt trời nắng gắt hung tợn, nhưng cũng rất nhẹ nhàng và dịu dàng. Giống như... mình bị nghiền mất sự ấm áp ấy rồi!

Như một ánh mặt trời chói chang gay gắt nhưng cũng rất ấm áp chân thành. Đó chính là suy nghĩ của Eri về Hiyama, về người luôn quan tâm đến cô bé nhiều nhất. Chắc chắn không chỉ đơn thuần là một câu nói qua loa, mà đó là những lời lẽ cất lên từ sâu trong trái tim Eri mỗi khi nghĩ về Hiyama. Nhưng liệu... điều này có thật sự ổn không? Với Hiyama, cậu ấy luôn xem Eri như một người cực kỳ quan trọng trong cuộc đời. Hiyama sẵn sàng trở thành kẻ thù của toàn nhân loại, trở thành người xấu trong mắt người khác, hay bất chấp pháp luật, làm những điều kinh khủng nhất chỉ vì muốn bảo vệ Eri... Liệu với câu trả lời như vừa rồi, Hiyama có thật sự chấp nhận hay không?

- Thế... còn Kazuma Kusanagi thì sao? Eri – chan... nghĩ thế nào về Kazuma Kusanagi?

Nghe đến Hiyama thì là một biểu hiện, nhưng nghe đến Kazuma thì lại có một biểu hiện khác hiện trên gương mặt cô bé. Một sự hoảng hồn khi tự dưng Eri bật dậy. Một sự ngượng ngùng, xấu hổ đến độ chín cả mặt mày mà cô bé Hebi chưa từng trông thấy trước đây. Rồi cả những cử chỉ hành động mang tính chất e lệ e ấp của một người con gái đang trọng độ tuổi biết yêu là như thế nào. Có lẽ Eri cảm thấy ngạc nhiên không bỗng nhiên Hebi nhắc đến Kazuma. Nhưng trong bối cảnh ấy... ắt hẳn người phải tròn mắt kinh ngạc nhiều nhất chính là Hebi mới đúng. Hebi không nghĩ rằng khi cái tên đó được cất lên, Eri lại có biểu hiện như vậy.

- Kusanagi – kun ư... về chuyện đó...

Hay tay ôm chặt chiếc gối ôm sát vào lòng, Eri ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác, khiến cho độ đáng yêu của cô bé cứ như thể tăng lên không ngừng. Vì một người con trai ư? Chỉ vì một người con trai khác ngoài Hiyama mà một cô bé hồn nhiên ngây thơ bấy giờ đã bắt đầu giống với một cô gái trưởng thành.

- Biết nói thế nào đây... Kazuma Kusanagi... Cậu ấy trông có vẻ hơi kỳ lạ nhưng đối với mình thì Kusanagi – kun... giống như mặt trăng vậy. Bề ngoài lạnh lùng, thờ ơ và không chút cảm xúc, nhưng cậu ấy lại rất quan tâm đến những người xung quanh mình. Bên cạnh Kusanagi – kun, mình cảm thấy trái tim mình thật nhẹ nhàng, thật thanh tao không chút vướng bận hoài nghi. Kusanagi – kun, giống như ánh sáng mặt trăng hiền hòa vậy, vừa khó gần nhưng cũng rất dịu dàng... Nhưng chính vì thế nên nó tạo ra một sự cuốn hút riêng. Nó cuốn hút mình đến nỗi ước mong duy nhất của mình là được trông thấy Kusanagi – kun cười một lần. Chỉ một lần thôi... mình cũng đủ mãn nguyện rồi!

Và đó cũng là suy nghĩ của Eri về nhân vật Kazuma Kusanagi. Với Hiyama thì cảm xúc của Eri chỉ đơn thuần như hai người bạn thân thuở nhỏ, như một người bạn cực kỳ quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống của Eri. Nhưng với Kazuma... Hebi vẫn chưa hiểu được Eri xem Kazuma ở vị trí nào... không phải như một người bạn, không phải như một người thân trong gia đình, và cũng không phải là người mà cô bé đang yêu. Với Kazuma thì đó lại là một thứ cảm xúc khác... một thứ cảm xúc mà Hebi vẫn chưa biết rõ. Điều duy nhất Hebi có thể trông thấy ngay lúc này là Eri... vẫn đang hướng về Kazuma, đôi mắt cô bé vẫn đang nhìn Kazuma mà không để ý rằng phía sau luôn có sự dõi theo của Hiyama. Nếu như Eri chịu quay lại, chỉ một chút thôi... thì Eri sẽ biết Hiyama quan tâm đến cô bé như thế nào.

- Eri – chan...

- Sao thế He – chan?

- Không... Không có gì đâu!

Nếu như đây là khoảng thời gian để hai cô gái tâm sự thì đây cũng là thời điểm để hai người đàn ông cùng làm vài chén với nhau, rồi bàn chuyện trên trời dưới đất một cách bất cần đời. Nhưng vì Namehari và Hiyama vẫn còn trong độ tuổi đi học nên rượu chế bị nghiêm cấm, mặc dù không hề tồn tại luật cấm trẻ vị thành niên uống chất có cồn trong thị tộc. Có lẽ vì họ phải học cách sống ở xã hội loài người, phải học cách chấp nhận một vài điều trong xã hội loài người bao gồm những luật pháp nhưc đầu này nọ. Riết nó đã trở thành một thói quen khó bỏ của bốn người họ. Nên tạm thời cho qua chuyện chén chầu chén anh như mấy ông bác sáng lên mồm tới về nhậu nhẹt đến hết nhè, Hiyama và Namehari hẹn nhau ở công viên vì một chút chuyện.

- Khó khăn cho cậu quá nhì Hiyama – kun. Tớ cứ nghĩ cậu đã hài lòng với chuyện đi chơi này nhưng sau cùng... thay đổi vẫn là một việc rất khó không thể giải quyết được trong ngày một ngày hai. Nhưng nếu cho cậu một con điểm thì tớ sẽ cho 9 trên 10 vì sự cố gắng!

- Thế một điểm còn lại nằm ở đâu?

- Nằm ở chỗ cậu vẫn chưa thể kiểm chế bản thân mình hoàn toàn. Ở chỗ cậu phải cố gắng giả vờ như đang chung vui để không một ai trong chúng ta cảm thấy buồn, đặc biệt là Eri – chan. Hiyama – kun, nếu như sau này cậu có thể đứng trước mặt con người mà nở nụ cười thân thiện, thì đến lúc ấy, tớ sẽ cho cậu nốt con điểm một còn lại!

- Vậy thì thôi, cậu giữ nó luôn đi cũng được. Tớ chẳng cần nữa!

Suy cho cùng thì nó giống như một cục hình đối với Hiyama. Chắc chắn là như vậy rồi. Một lẽ tự nhiên như luân thường đạo lý rằng Hiyama... cực kỳ căm ghét con người, và nhất định sẽ không bao giờ có chuyện cậu ấy chịu chung sống với loài người khi đã gây nên cho cậu ấy một nỗi đau vô cùng lớn. Ngay khi nghe Eri kiến nghị cả nhóm cùng dạo chơi trung tâm thành phố, Hiyama đã cảm thấy có chút khó chịu không hề nhẹ rồi. Nhưng vì Eri, vì không muốn trông thấy Eri phải buồn nên cậu ấy đành cố gắng can rằng chấp nhận đi chung với mọi người. Có thể đứng giữa con người và không tỏ ra muốn đâm bắt cứ ai đến gần như ngày hôm nay cũng là một sự cố gắng hết sức so với bản tính hiếu thắng của cậu ta. Con điểm 9 của Namehari là món quà nhằm khích lệ tinh thần cho Hiyama... chỉ có điều, nếu Hiyama có thể bỏ đi sự hận thù thì thật tốt biết mấy.

Tại sao cứ mỗi khi gặp phải chuyện gì thì Hiyama lại tìm đến Namehari để tâm sự. Không phải vì trong thị tộc không còn ai để cậu ấy bày tỏ nỗi lòng, mà là vì Namehari là người duy nhất có thể lắng nghe và cho cậu ấy những lời khuyên vô cùng hữu ích... mặc dù đôi lúc, chẳng ai hiểu hết được thâm ý trong từng câu nói của Namehari. Bây giờ cũng tương tự như vậy.

- Khó khăn lắm phải không Hiyama – kun?

- Há? Sao cứ nói đi nói lại chuyện đó thế? Đã biết tớ phải gồng mình cố già nua già nua không phải đủ rồi sao?

- Không phải, tớ không có nói đến chuyện cố gắng giữ mình trước con người. Tớ chỉ muốn nói rằng ắt hẳn phải khó khăn cho cậu lắm vì cứ phải hướng mãi về Eri. Nhưng dù cậu muốn hay không, có chấp nhận hay từ chối, thì sự thật là Eri đang trưởng thành lên từng ngày là điều không thể chối cãi. Cậu không thể làm được gì ngay lúc này đâu Hiyama – kun!

Đó cũng chính là điều mà Hiyama không ngừng phân vân suy nghĩ. Có lẽ... không chỉ riêng Hiyama, Namehari hay Hebi, mà bất cứ ai chứng kiến cái ngày nhận hình phạt của Eri trước các bộ lão. Ít nhiều trong đó sẽ có người tự hỏi không biết Eri đã làm gì để rồi phải nhận lấy hình phạt nặng nhất của thị tộc. Và cũng sẽ có người cho rằng Eri, một cô bé ngây ngô, sống vô tư hồn nhiên đã bắt đầu bước chân vào phiền phức cả cuộc đời. Eri... thật sự đang trưởng thành lên theo từng ngày... cô bé đang ngày càng trở thành một người phụ nữ trưởng thành rất nhanh mà không ai để ý.

- Có phải... tớ vẫn còn bảo thù quá không? Khi Eri đang ngày càng trưởng thành còn tớ thì... tớ có cảm giác như mình vẫn đang dậm chân tại chỗ vậy!

- Hm, cũng có thể xem là như vậy. So với cậu, thì việc cố gắng kiềm chế đã là một thay đổi lớn, nhưng so với nhiều thứ thì cậu vẫn còn một chặng đường khá dài. Cũng chẳng thể trách cậu được Hiyama – kun, mỗi người một quan điểm mà. Nếu như trước đây, cậu không nhận nhiệm vụ làm bảo mẫu cho Eri – chan thì chắc lẽ mọi chuyện sẽ khác!

- Thật tình cũng chẳng biết phải nói thế nào. Khi chúng ta cùng đặt chân vào thành phố, cậu cũng đề ý con gì. Thái độ của Eri, cứ chỉ của Eri... giống như cậu ấy đang vô cùng háo hức trước những dây phố, dây đèn, rực rỡ phồn hoa của chốn đô thị. Tớ chỉ sợ rằng một ngày nào đó, Eri sẽ rời khỏi thị tộc, đến một nơi mà tớ không thể đến được. Tớ không thể bên cạnh bảo vệ cậu ấy như lúc trước nữa. Liệu có phải quá ích kỷ khi tớ chỉ muốn Eri mãi mãi ở thị tộc không?

- Tớ hiểu cảm giác của cậu Hiyama – kun, không còn có thể ở bên cạnh người mình quan tâm đúng là khó chịu thật. Nhất là khi biết người đó đang dần thay đổi mà chẳng thể làm được gì... cảm giác thấy nó cứ trống trải thế nào!

- Nói nghe kiểu như cậu rất rành thì phải. Chẳng lẽ cậu từng trải qua giai đoạn đó rồi sao?

- Ai biết... nhưng không phải cứ mỉm cười và tỏ ra điềm tĩnh là người đó thật sự hài lòng với cuộc sống hiện tại đâu Hiyama – kun... Quay trở lại vấn đề của Eri – chan. Đôi khi, có những chuyện tưởng chừng như vô lý nhưng phải học cách chấp nhận nó. Nếu như sau này Eri – chan rời khỏi thị tộc, tìm được một con đường tương lai lý tưởng hay gặp một người con trai nào và đem lòng yêu chàng trai đó, thì cậu cũng phải chấp nhận!

Nghe đến chuyện Eri tìm được người con trai khác, ngay lập tức, Hiyama quay ngoắt sang Namehari với ánh mắt tròn tròn.

- Há? Người con trai khác? Eri sẽ yêu một tên con trai loài người sao?

- Chỉ là ví dụ thôi mà Hiyama – kun, đâu cần phải sùng cồ lên như vậy. Nhưng nếu chẳng may chuyện đó có xảy ra thật thì cậu cũng không còn cách nào khác ngoài chấp nhận đâu Hiyama...

- Nhưng...

- Đừng có cứng đầu khi đối tượng chúng ta đang bàn đến ở đây cũng là một nhân vật cứng cổ không kém. Hơn nữa, cậu cũng không phải người sinh ra cậu ấy nên đương nhiên không có quyền can ngăn này nọ. Ngay cả Makoto – san cũng không có ý kiến gì về chuyện đó nữa kia mà!

- Tch...

Nói không lại hay không thể tìm được một lời phản biện nào đó thì đành chấp lười cho bỏ tức vậy thôi. Nhưng đúng như lời Namehari nói, nếu chẳng may Eri có tìm được một nửa tình yêu của mình và là người thường thì cũng không thể cấm cản cậu ấy. Đầu cho có khó chịu đến mức nào thì điều duy nhất Hiyama làm được là chấp nhận chuyện ấy như một lẽ tự nhiên. Dù hơi khó chịu nhưng thật sự ngay lúc này, Eri đã không cần đến sự bảo vệ che chở của Hiyama. Nhưng cứ nghĩ đến người con trai mà Eri có thể đem lòng yêu, không hiểu vì lý do gì mà Hiyama lại nghĩ ngay đến Kazuma. Và cứ mỗi lần nhớ lại cái mặt moco của tên đó, thì Hiyama lại cảm thấy khó chịu. Chẳng thể hiểu nổi Kazuma ăn ở kiểu gì mà ai cũng ghét cay ghét đắng đến tận xương tủy.

- Rồi sẽ đến một ngày nào đó, Eri sẽ càng trưởng thành hơn và lại đưa ra nhiều quyết định cho tương lai của mình hơn. Có thể điều đó đi ngược lại với lối sống của thị tộc Chân Tỏ, nhưng tớ vẫn hy vọng Eri – chan... sẽ là nhân tố thay đổi số mệnh của thị tộc chúng ta không chừng. Hiyama – kun, thay vì lo lắng như trước, tớ nghĩ, cậu nên học cách tin tưởng vào Eri – chan nhiều hơn. Sao cậu không thử nhỉ?

- Tin tưởng Eri à...

Hiyama khẽ ngược lên bầu trời nhiều mây nhiều ánh nắng gắt gao. Dù biết rằng thật ngu dại khi nhìn mặt trời chằm chằm như thế nhưng không hiểu vì sao... Hiyama lại muốn được trông thấy bầu trời buổi sáng... giống như cậu ấy cũng muốn chờ đợi điều gì đó ở tương lai phía trước.

- Tin tưởng vào Eri... Nghe thật khó khăn...

Cả con người, cả thị tộc Chân Tỏ đều có vấn đề của riêng hai bên. Vậy thì có lẽ chúng ta nên chuyển cảnh một chút đến một số bên không quan trọng lắm, nhưng vẫn có đóng góp không ít vào việc cải thiện mối giao hảo giữa con người và Chân Tỏ. Họ chỉ là những nhân tố phụ bên ngoài, bằng một cách nào đó trực tiếp hay gián tiếp giúp đỡ cho hai bên thôi.

Tư trang Tsuchimikaido ngay sát sườn ranh giới lãnh phận của thị tộc. Một tư trang cỡ kính rộng lớn như thủ phủ của một lãnh chúa thời Samurai ngự ngay tại đỉnh đồi. Và đó cũng chính là nơi mà Eri và Kazuma đã vô tình lạc đến khi đang tìm đường ra khỏi khu rừng ngày hôm qua. Không biết nơi đây có gì đặc biệt mà ta lại phải chuyển cảnh đến thế này.

Đầu tiên chắc là cảnh hòn non bộ ngoài vườn chảy tiếng nước róc rách đến vui tai. Tiếp đến là âm thanh sóng biển tràn bờ vì nơi này cách bờ biển không xa là bao. Sau đó đi sâu hơn vào gian phòng đang mở cửa, nơi có hai người phụ nữ trẻ tuổi cùng ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn thấp bốn chân. Một người phụ nữ với mái tóc bạch kim cột hai đuôi sát gáy đang dùng trà đánh trà trong chén mà ta vẫn thường thấy ở bộ môn trà đạo Nhật Bản. Khi đã thực hiện các bước đầy đủ hoàn chỉnh, người phụ nữ đó nhẹ nhàng đặt chén trà lên bàn, rồi từ từ đẩy về phía người đối diện.

- Của cậu đây, Tsubame – chan!

- Cảm ơn, cảm ơn, mình đợi từ nãy đến giờ!

Người phụ nữ đang mặc Kimono nhưng khoác thêm một chiếc áo blouse trắng bác sĩ bên ngoài, trên đầu để phần tóc dựng đứng lên như lông nhím, hoàn toàn không phù hợp với mái tóc dài suôn mượt xõa thẳng xuống nền đất. Đã mặc Kimono cổ điển lại còn mặc thêm chiếc áo blouse trắng bên ngoài đã dị lắm rồi, lại thêm cách ứng xử cũng chẳng giống một người phụ nữ Nhật Bản chuẩn mực khi ai ai cũng đều nói rằng “trông cô ta cứ như một Yamato Nadeshiko thứ thiệt”... Vì chắc chắn sẽ không có một Yamato Nadeshiko nào lại ngồi gác chân dưới sàn một cách sống soái, tay nâng chén trà húp ừng ực rồi phá lên cười càn cạch. Người làm được điều đó... chỉ có thể là hiệu trưởng siêu nhầy của học viện It. Harm Sokyuran mà thôi.

- Tuyệt vời ông mặt trời, quả nhiên chỉ có trà đặc của nhà Tsuchimikaido là tuyệt vời nhất. Mặc dù mình thích thứ gì đó có muối mặn mặn như chanh muối hơn. Nè nè, nếu được thì bán cho mình toàn bộ số

thảo mộc trồng ngoài vườn đi. Minh sẽ đem chúng bán ra thị trường với giá rất cao. Trà này là được làm từ mấy cây thảo được đó đúng không?

- Quả là một ý kiến rất hay nhưng đáng tiếc là cậu chậm một bước mất rồi. Onii – chan đã đề xuất đưa số thảo dược này ra ngoài thị trường cách đây nửa năm. Cậu không thể làm được gì đâu Tsubame – chan!

- He... chán quá vậy. Tại sao lúc nào mình cũng thua Haruto – kun chứ? Chỉ vì Haruto – kun là đệ tử cưng của Papa nên tính cách và cách suy nghĩ cũng thuộc dạng thiên tài còn đâu. Minh không thể nào vượt được Papa lẫn Haruto – kun dù bất cứ hình thức gì sao?

- Xem ai đang ghen tỵ kia. Một người vừa trở thành tiến sỹ khi ở tuổi 22, vừa là hiệu trưởng của ngôi trường mà khi xưa cả Sư Phụ và Sư Mẫu từng theo học, vừa là giám đốc của một khu resort lớn nhất vùng. Hiện giờ khối người muốn được như cậu đó Tsubame – chan nên bớt than vãn lại một chút đi!

Người con gái tóc trắng bạch kim lại tiếp tục pha thêm một chén trà khác với dáng vẻ thanh tao nhã nhặn của một người phụ nữ Nhật Bản giản dị.

- Nhưng phải công nhận một điều rằng tay nghề của Chikai - chan tiến bộ rất nhiều đó chứ. Mà hình như, trông cậu càng ngày càng trẻ ra thì phải!

- Là do ai đã biến mình trở nên thế này? Là do ai đã bắt mình phải uống máu của cậu để rồi không thể già đi, cũng không thể bị mắc bệnh mà chết hả? Vì ai mà mình cũng phải sống cả cuộc đời của một Bất Tử Nhân suốt 50 năm nay hả? Có muốn mình nhắc lại cho cậu nhớ không?

- Yay yay, thôi khỏi, vì nhìn mặt cậu bây giờ đáng sợ quá Chikai – chan!

- Vậy... công chúa của nhà Minamiya luôn bận bịu với công việc hôm nay lại chịu dành thời gian đến thăm tớ sau cả năm trời không thấy mặt mũi đâu. Chắc không phải chỉ đơn thuần muốn uống trà thôi chứ nhỉ!

- Ya... đúng là Chikai – chan, cậu tính tế giống hệt như dì vậy. Đúng là mình vừa từ nhà một học sinh gần đây về, tiện thể ghé sang vì nhớ vị trà của Chikai – chan ấy mà!

- Nhớ vị trà của Chikai – chan, trong khi cậu vừa nói rằng thích chanh muối hơn. Thật chẳng biết có nên tin lời cậu hay không đây. Học sinh của cậu à? Đưa trẻ đó cũng học ở It. HarmSokyuran sao?

- Phải phải, là con cưng của mình đó. Nhưng tạm thời mình phải xa thằng bé vì bây giờ nó đang học ở một ngôi trường ngay tại vịnh biển này. Thằng nhỏ đáng yêu lắm nhè, vừa đẹp trai, vừa có chút lạnh lùng giống Haruto – kun, và cực kỳ yêu quý động vật. Nhà thằng bé có nuôi một con Becgie lớn, nhiều lông sờ thích lắm. Còn có cả chim ưng săn mồi thuộc hàng quý hiếm nữa...

- Chó Becgie, chim ưng săn mồi, yêu quý động vật...

- Để khi nào, mình mang hình cho cậu xem...

- Có lẽ là... mình đã gặp cậu học trò của cậu rồi cũng nên!

- Hầy? Gặp rồi ư? Chikai – chan gặp Kazuma – kun rồi ư? Ở đâu ở đâu vậy?

- Chỉ là “có lẽ” thôi, không chắc nữa. Nhưng nghe mọi người dưới thị trấn luôn miệng đồn thổi về một cậu trai có tay nghề khám chữa bệnh cho động vật rất mất tay. Học sinh It. HarmSokyuran à... quả nhiên bất kỳ đứa trẻ nào xuất thân từ ngôi trường ấy cũng đều trở thành người tài cho tương lai nhân loại sau này. Thật đáng mong đợi vào thế hệ trẻ hiện nay!

Nhưng hiệu trưởng Tsubame lại buộc miệng thờ dài dầy tâm trạng.

- Cũng chính vì cậu nhóc là thiên tài nên đôi khi lại hay rước họa vào thân. Nhưng dường như sự việc lần này không còn đơn thuần như trước nữa. Chính mình đã vô tình đẩy cậu nhóc vào rắc rối do mình gây lên thì mình phải là người giải quyết tất cả. Vì thế, Chikai – chan... cho tớ mượn sức mạnh của cậu được không? Tớ biết tự dừng đến nhờ cậu thế này thì thật không đúng nhưng... chỉ có cậu, người nắm giữ quyền lực, cung chủ nhà Tsuchimikaido mới có thể giúp được mình thôi nên... làm ơn!

Hiệu trưởng Tsubame thậm chí còn chấp hai tay vào nhau tỏ vẻ cầu khẩn van xin, khiến cho người đối diện cũng phải thờ dài chào thua.

- Đôi lúc mình tự hỏi, khi xưa Tsubame – chan dễ thương, đáng yêu, nhút nhát bao nhiêu bấy giờ lại trở nên “nhảm nhở” bấy nhiêu. Ất hẳn Sư Phụ và Sư Mẫu phải vất vả lắm trong việc nuôi dạy cậu nhỉ... Không còn cách nào khác, vậy mình có thể làm được gì để giúp quý công chúa nhà Minamiya đây?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 28

Nhân gian vẫn thường hay truyền rằng, nếu muốn biết thêm về lịch sử hào hùng của nhân loại, muốn biết thêm về những chiến tích về vang trên chiến trường thì nên đến Nhật Bản, vì chắc chắn bạn sẽ muốn tìm hiểu về lịch sử của các vị Samurai thời xa xưa. Nhật Bản còn là vùng đất lý tưởng để du lịch và sinh sống khi có những danh lam thắng cảnh tuyệt đẹp, bao gồm đỉnh núi Phú Sĩ cao vợi vợi, di tích thủ đô cũ Kyoto hay thậm chí chỉ là một cây hoa anh đào nở rộ vào cánh xuân. Đã có rất nhiều du khách nước ngoài ghé đến Nhật Bản để ngắm trái những nét đặc sắc phương Đông, những điều hoài cổ không bao giờ mất giá trị gốc đã trôi qua cả hàng mấy thế kỷ. Nhiều nhà đầu tư doanh nghiệp đều đổ tiền vào Nhật Bản vì họ biết rằng đây sẽ là mảnh đất tiềm năng trong tương lai. Rất rất nhiều điều tốt đẹp đều ở Nhật Bản đang chờ đợi tất cả mọi người. Vậy thì nếu đã đi du lịch, tại sao chúng ta không ghé thăm xứ sở hoa anh đào để cùng ngắm trái những điều tuyệt vời ấy?

Nhật Bản đất chật người đông ư? Dùng một phép so sánh Nhật Bản như Trung Quốc không phải ý kiến hay đâu. Trong khi dân số của Nhật Bản lại đang thuộc hàng thấp nhất trong tất cả những đất nước ít người dân. Nhưng dù thế, khó có thể phủ nhận một điều rằng vào ban đêm, Nhật Bản cũng là một nơi trù phú, lung linh lấp ánh đèn khi người và xe cùng đổ ra đường. Những dãy nhà cao tầng giữa chốn đường phố cũng thật hùng vĩ ngoài sức tưởng tượng.

Có lẽ giới thiệu đôi chút về đất nước mặt trời mọc như thế là được rồi chẳng. Bây giờ, chúng ta sẽ cùng quay lại vấn đề chính trước mắt. Ở trung tâm Tokyo có một sân bay quốc tế rất lớn mang tên Haneda. Gọi là sân bay quốc tế vì các chuyến bay từ Nhật Bản đều đến nhiều quốc gia trên thế giới, và các chuyến bay từ quốc gia khác cũng sẽ hạ cánh tại đây. Ngay thời điểm hiện tại, chúng ta đặc biệt chú ý đến một nhân vật vừa bước xuống khỏi máy bay. Nói cho chính xác thì người đó vừa hạ cánh xuống Nhật Bản không lâu... một cô bé nhỏ tuổi, vóc dáng tiểu học, có lẽ chỉ mới học lớp 5 thôi. Phải phải... một cô bé nhỏ nhắn xinh xắn với mái tóc màu đỏ hung được cột thành đuôi gà, miệng ngậm một cây kẹo ngọt, bên cạnh là một chiếc vali lớn gấp đôi so với khổ hình của cô bé ấy. Thật đáng ngưỡng mộ, mới chỉ là học sinh tiểu học nhưng đã có thể tự mình đến Nhật Bản mà không cần bất kỳ người bảo hộ nào bên cạnh... Chẳng lẽ trẻ con thời nay thật sự tài giỏi hơn người như vậy ư? Thường thì học sinh tiểu học thì sẽ rất ngây ngô phải không? Nhưng ở đây, phải nói rằng trông cô bé ấy lại trưởng thành hơn so với tuổi mới đúng.

- Finally, I'm here... Japan... (Cuối cùng cũng đến, Nhật Bản à!)

Miệng cứ ngậm cây kẹo, tay lấy trong túi áo khoác ra một tấm hình, mà bên trong tấm hình đó, ta có thể trông thấy được một gương mặt rất đỗi quen thuộc.

- I'm going to see you right now, Kazuma Kusanagi – senpai (Em chuẩn bị đến gặp anh ngay đây, Kazuma Kusanagi – senpai!)

.....

Tính ra cũng đã được bốn ngày kể từ khi Eri không đến lớp nên bây giờ quay trở lại, Eri cảm thấy có một chút hoài niệm, bồi hồi, chỉ như thể đã không nhìn thấy cánh cửa phòng học này từ rất lâu rồi. Eri lo lắng, tự hỏi không biết sau khi mình đột nhiên xuất hiện, thì liệu mọi người có nói gì hay không... không biết họ sẽ nghĩ thế nào nếu thấy Eri quay lại.

Nếu là Eri của trước đây thì rất có thể, cô bé sẽ không dám đương đầu với nỗi sợ này. Eri sẽ ngay lập tức quay đầu chạy thẳng núp sau lưng Hiyama chờ đợi sự bảo vệ từ cậu ấy. Nhưng bây giờ không còn

như thế nữa. Hiyama, Hebi và Namehari đều đứng phía sau Eri, nhưng không phải để bảo vệ cô bé, mà là bước đệm để cô bé có thêm dũng khí, đối mặt với nỗi lo toan trong lòng. Không cần phải lo lắng gì nhiều vì Eri... đã trưởng thành rất nhiều rồi.

- Xin phép!

Mở tung cánh cửa để xem có gì, cũng là phòng học ấy, tấm bảng ấy, bục giảng ấy, bàn học ấy và những người bạn cùng lớp không bao giờ thay đổi. Chi có...

- Hoshimiya... Là Hoshimiya kia!

- Đi học lại rồi à Hoshimiya... Oi oi nghỉ lâu quá đó. Không có cậu, bọn này cứ phải nom nớp lo sợ vì không biết khi nào cái tên kia lại đứt dây động rừng rồi lên con thì chắc chết!

Mới sáng sớm đã nghe lời thọc ngoáy từ lũ bạn khiến Hiyama tức điên. Nhưng vì cậu ấy vẫn đang phải cố gắng kìm chế bản thân để không làm điều gì dại dột. Không biết nguyên nhân vì sao nhưng dạo gần đây Hiyama bớt mạnh dạn hơn, không hề chút gì nhẹ nhàng hay móng vuốt. Tuy không hiểu và chưa rõ nguyên do nhưng đây chẳng phải cơ hội tốt để giải tỏa hết mọi ức chế trong lòng vì Hiyama sao? Thế nên mới có chuyện họ tranh thủ mà mai xia móc mà không biết khi nào con quỷ Hiyama lại trở dậy.

- Nhưng dù nói gì đi nữa, thiếu mất Hoshimiya cũng giống như vắng mặt một nụ cười trong lớp. Cậu đã không đến lớp suốt bốn ngày nên chúng tớ không biết đã xảy ra chuyện gì. Không có cậu, cả lớp thiếu hẳn sự tươi trẻ đó Hoshimiya!

- Thật tốt khi thấy Hoshimiya trở lại nhỉ!

Không phải mọi thứ vẫn hoàn toàn như cũ, đã có một sự thay đổi nhẹ mà Eri cũng không thể ngờ rằng nó lại xảy ra. Eri luôn hiểu rõ ràng trong mắt con người, hay chính xác hơn là những người bạn học chung một lớp đều có ý giữ khoảng cách xa với nhóm bốn người họ. Vậy mà, chỉ trong vòng bốn ngày, mọi người lại có cái nhìn khác về Eri và nhóm bạn... Không còn gắt gao hay chút thành kiến gì như trước. Mọi người trong lớp ai ai cũng đều nở nụ cười, đều hỏi thăm tình hình sức khỏe của Eri vì họ thật sự lo khi cô bé đã nghỉ học. Rút cuộc thì chuyện gì đã xảy ra trong lúc Eri không có mặt? Tại sao cái không khí giữa mọi người lại trở nên vui tươi, nhẹ nhàng như vậy như không còn chút gì gọi là ranh giới giữa thường dân và Chân Tổ cả.

Đúng lúc đó, Namehari đã đặt một tay lên vai Eri.

- Cậu ngạc nhiên lắm phải không Eri? Chính bọn tớ cũng không dám tin vào những gì đã trông thấy. Biết nói thế nào đây nhỉ... Khi cậu nghỉ học, không biết ngày hôm đó con gì đã cắn Hiyama mà bỗng dưng, cậu ấy đứng trước lớp và gập đầu xin lỗi về tất cả những gì mình gây ra. Cậu ấy xin lỗi vì đã khiến mọi người hoảng sợ bởi Spejas của mình và nhiều xích mích khác nữa. Và cũng thật may mắn khi các cậu ấy đã chấp nhận lời xin lỗi của Hiyama. Chỉ có điều... cái giá phải trả cho sự chấp thuận đó là Hiyama... bị Yamabiri – kun tống cho một phát ngay chính giữa ngực!

- Heh, ngay giữa ngực ư? Cậu có sao không Hiyama – kun?

Eri bất ngờ quay lại trước mặt Hiyama tỏ vẻ lo lắng bàn hoàng.

Hiyama vừa thờ dãi, vừa quay mặt sang chỗ khác, cốt cũng vì không muốn nhìn thẳng vào mặt cô bé. Lý do cũng đơn giản thôi... vì Hiyama ngại trước vẻ đáng yêu mỗi khi Eri trở nên lo âu. Nhưng một phần trong thâm tâm Hiyama lại hiện lên một niềm vui nhẹ nhàng khi biết Eri thật sự rất lo lắng cho mình.

- Không sao, chỉ như muỗi đốt thôi ấy mà!

.....

- Oi, Kinozuka, hôm nay Hoshimiya đi học lại rồi nên đừng có ngồi tự kỷ một mình đấy nhé!

- Im đi, lũ mắc dịch!

Kia, có một cậu bạn trai đang lên tiếng trêu chọc Hiyama như không và thái độ của Hiyama ngay lúc này chỉ đơn thuần lớn tiếng một cái như thế. Thật kỳ lạ... thật sự rất kỳ lạ. Eri cứ nghĩ rằng khi nhận được câu trả lời kiểu đó thì Hiyama phải nhẹ nhàng, sẵn sàng lao đến gây chuyện với người khác mới đúng. Nếu chiếu theo tính cách cũng như bản năng ghét con người thì chắc chắn cậu ấy sẽ làm như thế. Nhưng không, Hiyama đã không hành xử như ngày thường, cậu ấy không động tay động chân hay che nhanh vuốt như một con quỷ. Dù rằng cậu ấy cũng đang tức tối trong lòng nhưng Hiyama đã cố gắng kìm nén con giận dữ lại. Nguyên nhân là vì sao?

Cậu bạn trai đó ung dung bước đến gần Hiyama và đâm nhẹ vào ngực trái Hiyama. Thật cả gan khi dám chạm vào Hiyama kiểu đó. Trước sau gì thì cậu ta cũng sẽ bị Hiyama xử lý đẹp cho xem. Ấy thế nhưng... cú đâm ấy không mang hàm ý gây chuyện, mà nó giống như cử chỉ thường sử dụng giữa hai người bạn, hai chiến hữu không bằng.

- Coi nào coi nào, Hoshimiya đi học lại rồi. Cậu nên vui lên mới phải. Mới sáng ra làm bộ mặt cau có ấy sẽ không mang lại may mắn đâu. Có đúng không Kinozuka?

- Tch, nhiều chuyện!

Cả cách nói chuyện cũng rất bình thường, diễn ra một cách nhẹ nhàng không còn gay gắt như trước. Thậm chí, Hiyama chỉ gạt tay cậu bạn kia chứ cũng không làm bất cứ điều gì khác. Mọi người trong lớp đã bắt đầu công nhận nhóm bốn người họ rồi ư? Họ thật sự đã chịu mở lòng với những Chân Tổ dù rằng biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra trong hai tuần vừa rồi. Liệu đây có phải là một kỷ tích hay không?

.....

Ding dong ding dong.

- Ô, chuông vào tiết vang lên rồi kia. Thế thôi nhé, hẹn tiết gia chánh gặp lại. Kinozuka – kun!

Nói rồi thì cậu ta tiến về chỗ ngồi của mình. Cả Hiyama nữa, không còn gì thì về chỗ để chuẩn bị cho tiết chủ nhiệm đầu tuần thôi. Một lẽ tự nhiên rất dễ hiểu. Điều khó hiểu duy nhất ở đây là Eri. Nói đúng hơn thì Eri không thể theo kịp được diễn biến của mọi chuyện. Nó xảy ra quá nhanh như một tia chớp mà Eri vẫn chưa thể hiểu được rõ lý do. Vì sao Hiyama lại hạ mình xin lỗi trước những người mà từ trước đến nay cậu ấy đều không hề có ý định sẽ trở nên thân thiện. Và vì sao cả lớp lại có thể chấp nhận lời xin lỗi của Hiyama một cách đơn giản sau những gì đã xảy ra. Thật nhiều chuyện thay đổi đến nỗi không thể lý giải được theo một phương cách logic nhất. Hơn nữa, Eri đã để ý từ đầu rồi... cô bé đặc biệt để ý đến cậu bạn trai đã cười nói một cách tự nhiên với Hiyama. Nếu Eri nhớ không nhầm thì chẳng phải đó chính là...

- Cậu đoán đúng rồi đấy Eri – chan. Đó chính là Yamabiri Honose, người đã làm vỡ mất đĩa burger hải sản của Hiyama – kun trong tiết học gia chánh trước và cũng là người xin lỗi chúng ta. Sau khi cúi đầu xin lỗi mọi người trong lớp, đích thân Hiyama – kun đã chỉ điểm cậu ấy hãy húc thật mạnh vào mình xem như tạ tội. Yamabiri – kun lưỡng lự trong chốc lát rồi nhắm mắt tông thẳng vào Hiyama – kun theo như yêu cầu đến nỗi cả hai văng ra khỏi phòng học. Dĩ nhiên, với Hiyama – kun thì lực húc của Yamabiri – kun chỉ như muỗi đốt thôi. Nghĩ đi nghĩ lại thì chúng tớ thấy rằng chính Yamabiri – kun phải là người bị đau khi phải đâm đầu vào một khúc cây như Hiyama mới đúng. Nhưng sau đó, hai cậu ấy lại bắt tay nhau và Yamabiri – kun chính thức chấp nhận Hiyama – kun như một người bạn cùng lớp bình thường. Nghe thì phi lý nhưng nó lại là sự thật đó Eri – chan!

Nghe thì đúng là rất vô lý hay thậm chí là vô vắn, nhưng điều diễn ra ngay trước mắt thì không phải sự giả dối, Eri cũng biết mình đang rất tinh táo, không có mơ màng giữa ban ngày nên chắc chắn đó là sự thật. Hiyama bắt đầu mở lòng với mọi người dù rằng đó chỉ đơn thuần là miễn cưỡng. Nhưng Eri vẫn giữ một hy vọng nhỏ nhoi rằng trong tương lai, rất có thể cậu ấy sẽ thật sự chấp nhận mọi người cùng giống như mọi người đã chấp nhận cậu ấy như hiện giờ.

Biết là mọi người đã có cái nhìn thiện cảm hơn với Hiyama nhưng không phải ai cũng như vậy. Vẫn sẽ còn một số trường hợp chưa thể đồng ý với quan điểm Hiyama là một người bạn cùng lớp. Vẫn có đây... nhất là người đã nuôi tư tưởng Hiyama nói riêng và toàn thể Chân Tổ nói chung là kẻ thù thì rất khó để thuyết phục họ thay đổi cách nghĩ. Lấy một ví dụ điển hình dễ thấy nhất ngay trước mắt chính là Kozue. Chắc ai cũng đều nhớ rằng vị trí bàn học của Hiyama nằm ở phía dãy cuối cùng của lớp. Nếu muốn xuống chỗ bàn học thì phải đi ngang qua bàn của Kozue dù muốn dù không. Chính vì vậy nên hầu như ngày nào hai người họ cũng đều gặp mặt nhau không nhiều thì ít. Mà hai người đó thì như nước với lửa, như chó với mèo, cứ thấy nhau thì thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện. Nhưng chỉ khi xung đột lên đến đỉnh điểm thì mới ra tay chĩa nhau một trận, còn bình thường thì họ chỉ lườm huyệt hai bên một cái rồi thôi. Giống như lúc này vậy... Hiyama đi ngang qua Kozue, hai ánh mắt sắc lạnh liếc xéo sang nhau như hai con dao chém ngang vào nhau. Sau đó thì Hiyama lại tiếp tục về chỗ ngồi của mình.

- Để lấy được cảm tình của tất cả mọi người trong lớp, coi bộ Hiyama – kun vẫn phải cố gắng nhiều nhì!

- Đúng là vẫn phải cố gắng nhiều thật, nhưng mình tin Hiyaama – kun sẽ làm được thôi. Vì đó là Hiyaama – kun mà!

- Hm, cậu nói phải, Eri – chan!

.....

- Các em, tiết chủ nhiệm bắt đầu... Hì... Hoshimiya – san, là Hoshimiya...

Nghe giọng nói thánh thót trầm bổng cao ngang trời như một thiên thần này thì đích thị là Honoka – sensei rồi. Cô giáo tội nghiệp nhất trong đội ngũ giáo viên ưu tú của trường vì xui xẻo thế nào mà phải phụ trách cái lớp này nữa kia. Nhận lấy trách nhiệm nặng nề đã dành, nhưng tại sao phải là Honoka – sensei mà không phải một người nào đó mạnh mẽ hơn, đáng tin cậy và không nhút nhát như Honoka – sensei. Cứ mỗi khi Hiyaama hay Kozue lên tiếng là cô ấy đã sợ đến xanh mặt, rụt rè như một con thỏ đang phải chứng kiến lấy một cuộc tranh giành lãnh địa giữa hổ và sư tử vậy. Sợ thì có sợ thật, nhưng điểm tốt của Honoka – sensei là luôn rất quan tâm, chăm sóc và yêu thương học sinh của mình. Sợ thì rất sợ, người như cô ấy dĩ nhiên rất sợ Chân Tỏ, đặc biệt là sau khi trông thấy hình dạng của Hiyaama mỗi khi cậu ta kích hoạt Spejas... nhưng khi thấy Eri quay trở lại lớp, cô ấy đã khóc hết nước mắt. Honoka – sensei sụt sịt nước mắt nước mũi trông chẳng khác chi trẻ nít rồi chạy đến nắm lấy tay Eri.

- Hoshimiya – san bằng xương bằng thịt... đúng là Hoshimiya – san rồi... thật tốt quá, thật tốt quá... hì hìc...

- Sensei...

- Khi hay tin Hoshimiya – san phải nghỉ vì không khỏe, cô đã rất lo lắng. Nhiều lần đứng dưới chân núi cô đã muốn bước qua lãnh phận đến làng Chân Tỏ để thăm em nhưng do người dân trong thị trấn cứ ngăn không cho cô đi nên cô không thể thăm em được... Thấy em đi học lại, cô vui mừng không siết!

- Sensei... em khỏe hẳn rồi. Sensei không cần phải lo lắng cho em đâu!

Eri rất biết ơn khi có một người nào đó lo lắng đến mình như Sensei. Nhưng được nhận một sự quan tâm chân thành từ một con người thế này khiến Eri có chút không quen. Eri ngó nghiêng xuống lớp cầu cứu sự giúp đỡ từ Hiyaama... nhưng Hiyaama đã ngó lơ xem như không muốn dính đến rắc rối nữa. Hiyaama thà chết chứ không muốn dấy vào cái cảm xúc của cô giáo mít ướt đó, phiền chết đi được.

Đang loay hoay không biết làm thế nào, sensei thì cứ không buông tay, cả lớp thì không nhin được cười vì họ đang xem một màn hài kịch quá vui. Cũng may Namehari đã cứu cánh cho Eri kịp thời.

- Vâng vâng, Sensei, tiết chủ nhiệm bắt đầu rồi đúng không? Thế nên cho phép chúng em về chỗ có được không ạ?

- À phải... các em mau về chỗ ngồi của mình đi!

- Vâng, cảm ơn Sensei!

Quay trở lại lớp học thật là một quyết định vô cùng đúng đắn. Vì có quay lại thì Eri mới biết mọi thứ đã thay đổi rất nhiều kể từ ngày cô bé nghỉ. Rất nhiều thứ tưởng chừng vẫn như cũ nhưng thật ra đã đổi thay theo một hướng mới. Bạn bè cùng lớp, giáo viên... có lẽ, mối quan hệ giữa Chân Tỏ và con người sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Có lẽ, rào cản ngăn cách giữa hai chủng người sẽ không còn nữa chẳng? Tuy đây chỉ là một câu hỏi chưa có minh chứng để khẳng định điều đó có thể xảy ra nhưng Eri tin rằng một ngày nào đó trong tương lai, chắc chắn sẽ tồn tại một thế giới mà cả con người lẫn Chân Tỏ cùng chung sống hòa bình hạnh phúc.

Đúng rồi, chút nữa thì quên. Tại sao Eri lại có thể quên mất một điều vô cùng quan trọng được nhỉ? Nếu như Kozue đang ngồi ngay kia, Tora vừa ngồi vừa đưa tay vẫy chào với nụ cười thân thiện như ngày nào thì chắc chắn người đó cũng có mặt ở đây. Kìa kìa, cậu ấy đang ngồi sát vách ở cuối lớp, nơi gần với khung cửa sổ kính nhất vì có gió thổi vào, rất thích hợp để cậu ta đánh một giấc ngon lành. Chắc là Kazuma lại thức đêm thức hôm mà nằm gì đó rồi phải ngủ bù trên lớp thế này đây. Có phải cậu ấy đang dần có những thói quen giống như một Chân Tỏ rồi không nhỉ? Tuy thắc mắc khó hiểu thật nhưng mọi người trong lớp đều xem chuyện đó như một lẽ bình thường vì họ đã quá quen với việc Kazuma chấy lười trên lớp rồi.

Nếu cậu ấy ngủ rồi thì sẽ không thấy được Eri đã quay trở lại đúng như lời hẹn của cả hai. Nhưng thật may mắn rằng Kazuma đã ngóc đầu dậy sau khi bị làm ồn. Nhờ việc cậu ấy tỉnh dậy giữa chừng nên mới thấy Eri. Eri mừng rỡ, nhanh chóng đưa tay lên vẫy vẫy ý muốn nói câu “xin chào”. Bản thân Kazuma cũng đáp lại bằng cách đưa tay nhưng không vẫy thôi... hay nói đúng hơn là cậu ấy buồn ngủ đến mức chẳng thèm tốn sức chào cho đáng hoàng từ tế nữa.

Ngồi xuống ghế, việc đầu tiên Eri làm ngay chính là trò chuyện với Kazuma. Nhưng do vị trí của hai người khá xa nên không thể nói được. Thế là, Eri dùng ngôn ngữ hình thể, dùng mọi bộ phận trên cơ thể mình thì ngón tay rồi đầu rồi cổ này nọ, cốt để diễn đạt sao cho Kazuma dễ hiểu nhất. Cụ thể là Eri muốn truyền đạt câu “Xin lỗi đã làm phiền cậu trong những ngày qua, mình đi học lại theo đúng lời hứa của hai đứa. À phải... Rolando – kun hiện đang ở nhà mình, nên Kusanagi – san không cần phải lo lắng gì đâu”. Và phía bên kia, Kazuma cũng chỉ đưa một ngón tay cái lên ý muốn nói “Tớ hiểu rồi, cảm ơn vì đã chăm sóc cho Cristiano Rolando”.

Rất có thể đây là loại ngôn ngữ chỉ có hai người họ mới hiểu. Từ khi nào mà giữa Kazuma và Eri lại có một sợi dây liên kết bền vững như thế? Người ngoài nhìn vào thì chỉ thấy Eri như đang làm trò khi giữa lớp thôi. Nhưng cho đến khi đánh mắt sang trái thấy Kazuma cũng đang chăm chú theo dõi thì Hiyaama hiểu hai người họ đang đánh thư tín cho nhau. Hiyaama không ưa Kazuma, cho đến bây giờ vẫn thế. Hiyaama có thể cố gắng giữ hòa khí với mọi người trong lớp chỉ trừ hai người duy nhất, một là Kozue, người luôn xem Hiyaama như kẻ thù và ngược lại, cứ hễ gặp nhau là phải dằn nhau một trận mới hả dạ, và hai chính là Kazuma, cái tên mặt như cái thau nước, chẳng biểu hiện cảm xúc mọi lúc mọi nơi, khiến cho người đối diện có cảm tưởng rằng cậu ta đang xem thường họ, chính vì thế mà Kazuma bị nhiều người ghét hơn là thích.

Hiyaama không thích Kazuma, và càng không muốn Eri có quan hệ gì với Kazuma nhưng sau đó, cậu ấy bỗng dưng nhớ đến những lời Namehari nói với mình khi cả hai cùng ở công viên trong thị tộc, sau chuyến đi chơi vào trung tâm thành phố ngày hôm qua. Đến một lúc nào đó, nếu Eri tìm được một người con trai mà mình đem lòng yêu thương, kể cả khi đó là Chân Tỏ hay một con người bình thường, thì Hiyaama không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận và ủng hộ quyết định của Eri. Vậy nếu chẳng may, người Eri chọn chính là tên ngố Kazuma ấy, thì Hiyaama phải vỗ tay chúc mừng tán thành ư? Còn lâu mới có chuyện đó... Có chết, Hiyaama cũng sẽ không bao giờ để chuyện ấy xảy ra. Nhất quyết không là không...

Nếu như trong mắt Hiyaama, Eri luôn chiếm lấy vị trí ưu tiên hàng đầu. Nếu cậu ấy luôn hướng mắt nhìn về Eri thì chắc chắn cũng sẽ có người đứng phía sau quan sát cả hai người họ. Phải, nếu cả Eri và Hiyaama đều chịu quay đầu lại thì sẽ thấy Hebi luôn dõi theo từng bước đi của họ. Và Hebi biết rất rõ suy nghĩ trong Hiyaama bây giờ hoang mang, phiền muộn như thế nào khi cứ trông thấy Eri và Kazuma đến gần với nhau hơn. Kể cả khi chính Hebi đã buông lời cảnh cáo Kazuma rằng đừng làm phiền Eri nữa nhưng tên đó... thật sự đang có tình trêu tức người khác hay tình cảm của cả hai đã tiến xa đến mức không sợ bất cứ điều gì cản trở? Nếu quả thật thứ tình cảm ấy có tồn tại và chín mùi đến chừng đó thì Hiyaama...

.....

.....

- Được rồi các em. Hoshimiya – san quay trở lại đúng là tin đáng mừng. Nhân tiện đây cô cũng có thông báo muốn gửi đến toàn bộ lớp chúng ta. Tuy hơi đường đột bất ngờ một chút nhưng hôm nay, lớp chúng ta sẽ đón chào một học sinh mới!

Nghe đến học sinh mới chuyển đến, không khí trong lớp trở nên khác hẳn. Đúng là có hơi đường đột chút xíu nhưng tính từ lúc bắt đầu năm học mới cho đến thời điểm này cũng chỉ mới hai tuần, thêm một vài ba học sinh nữa cũng có khác gì đâu. Chỉ là học sinh của lớp này tất cả đều được chuyển từ lớp dưới lên. Trừ ba người đến từ It. Harm Sokyuran, và bốn người đến từ thị tộc Chân Tỏ ra, thì toàn bộ những ai ngồi ở đây đều đã biết nhau từ lớp dưới. Thế nên khi nghe có một học sinh khác chuyển đến, ngay lập tức, hàng loạt âm thanh xì xầm bàn tán cất lên, đa phần đều tự hỏi không biết học sinh này là con trai hay con gái. Nếu là trai đẹp thì lời cho các bạn nữ, ngược lại, nếu là gái xinh thì càng có cơ hội cho mấy anh nam hò hét vang dội. Kiểu gì thì lớp học cũng sẽ biến thành cái chợ thôi. Và đó là điều mà cô giáo tội nghiệp của chúng ta không thể tránh khỏi.

- Etou... mời em vào...

Cái giây phút này cuối cùng đã đến. Cùng đoán xem nhé. Từ ngoài cửa phòng học bước vào, một cô bé với dáng người nhỏ nhắn, chiều cao khiêm tốn không bằng ai, nhưng gương mặt lại cực kỳ đáng yêu, xinh xắn, và đặc biệt là một mái tóc đỏ rực được cột đuôi gà phía sau. Một cô bé vóc dáng của học sinh tiểu học nhưng lại mặc bộ đồng phục của học sinh sơ trung giống như mọi người đang ngồi ở đây.

Cô bé ấy tiến vào lớp, đứng ngay bên cạnh Honoka – sensei, nhìn thẳng xuống dưới với nụ cười không thay đổi. À... còn cây kẹo mút trong miệng nữa. Kể cả khi đã bước vào lớp rồi mà cô bé vẫn chưa chịu bỏ cây kẹo đó ra. Hay nói đúng hơn là cô bé sẽ chẳng có ý định nhả nó ra đâu. Cái gì thế này? Đây không phải là học sinh tiểu học sao? Một học sinh tiểu học thì làm gì ở một ngôi trường trung học? Đó là câu một câu hỏi chung xuất hiện trong tâm trí tất cả mọi người.

Theo như phương cách truyền thống thì tự học sinh chuyển đến sẽ phải viết tên mình lên bảng và tự giới thiệu bản thân. Nhưng xét nghĩ thấy chiều cao của em ấy mà bất đứng nhón chân thì hơi quá sức, thế nên Honoka – sensei đảm nhiệm việc dùng phấn viết tên cho bé lên bảng.

- Các em, đây là Aries Hernandez, tuy chỉ mới 10 tuổi nhưng cô bé là một nhà khoa học đã phát minh ra vô số sáng chế cho một tập đoàn điện tử lớn nhất nước Mỹ. Em ấy đã tốt nghiệp đại học Oxford và Cambridge với thành tích rất cao, đồng thời cũng được tổng thống Mỹ trao tặng bằng khen và công nhận là một trong những nhà khoa học nhỏ tuổi nhất mọi thời đại. Hernandez – san mới vừa đến Nhật Bản không lâu nên còn nhiều thứ chưa được rành lắm, chính vì vậy, mong các em hãy giúp đỡ cho Hernandez – san!

- HẢ???

Một tiếng “hả” cất lên ngay giữa lớp khiến cho Honoka – sensei giật thót cả mình rồi ngồi bệt xuống vì sợ quá. Cô sợ đến nỗi người trắng bệch, hồn vía bay khỏi cơ thể rồi lạc giữa chốn hư vô nào chẳng rõ. Ngạc nhiên cũng phải thôi. Nếu là một người bình thường có cách nhìn nhận vấn đề theo một cách bình thường tích cực thì chắc chắn họ sẽ tò ra kinh ngạc khi biết người bạn mới chuyển đến thực chất là học sinh tiểu học. Và càng ngạc nhiên hơn khi ẩn chứa bên trong cái thân hình bé nhỏ này lại sở hữu một bộ óc thiên tài vượt xa cả người bình thường. Một nhà khoa học chỉ mới 10 tuổi. Nghe thật vô lý viễn vông trừ khi đây là một con robot được lập trình như một chiếc máy tính siêu thông minh. Nhưng có lẽ con người chưa tiến bộ đến mức làm ra một con người máy biết thở như người thường và biết ngậm kẹo dâu.

- Chờ một chút đã sensei... Đây... đây thật sự là bạn học mới chuyển đến ư?

- Vả... vâng... em ấy đích thị chính là Aries Hernandez... là bạn học mới của lớp chúng ta. Đây là tờ lý lịch đích thân hiệu trưởng truyền xuống nên chắc chắn không sai...

- Nhưng chẳng phải đây chỉ là một cô bé tiểu học thôi sao? Bọn em phải học chung với một cô bé tiểu học thật ư sensei?

- Vì lý do gia đình nên Hernandez – san chỉ toàn học ở nhà và theo chương trình đại học là chủ yếu. Nên theo một cách công bằng mà nói, tuy đã tốt nghiệp đại học nhưng em ấy chưa hề trải qua chương trình trung học. Thế nên Hernandez – san có ý định sẽ cùng chúng ta trải nhiệm khoảng thời gian trung học là như thế nào!

- Dù có cô nói thế nhưng... cũng thật khó để chấp nhận được chuyện này... Bộ lớp chúng ta chưa đủ kỳ quái hay sao mà giờ lại có thêm một cô bé tiểu học vào nữa?

- U u u, sensei xin lỗi...

.....

Khó nói và quá khó để giải thích. Thật sự không biết phải giải thích thế nào để trấn an sự tò mò hiếu kỳ của mấy đứa này. Nhưng chuyện một cô bé tiểu học sẽ bắt đầu học tại đây là thật. Nếu muốn kiểm chứng thì có thể lên phòng hiệu trưởng, hỏi trực tiếp người có quyền hành cao nhất trong trường. Chắc chắn ông ta sẽ vừa lấy khăn lau mồ hôi hột vừa trả lời rằng “đây là yêu cầu từ hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, cho phép Aries Hernandez nhập học. Đổi lại, It. Harm Sokyuran sẽ đầu tư thêm một khoản phí lớn khác xem như bồi dưỡng”. Vì đây là đơn đề nghị từ đích thân Tsubame Minamiya nên hiệu trưởng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp thuận cho Aries vào học đúng lớp với bộ ba thiên tài và những Chân Tổ.

Aries Hernandez... đến rồi. Nếu đúng theo như những gì Minamiya – sensei thông báo trước thì đây chính là nhà khoa học được Chính Phủ cử xuống để giám sát giai đoạn nghiên cứu của Kazuma. Kozue và Tora, tuy họ không biết Kazuma nhận được mệnh lệnh nghiên cứu về cái gì để rồi phải gửi bản báo cáo theo thời gian định kỳ nhưng có vẻ như cả bản thân cậu ấy và hiệu trưởng hoàn toàn không tán thành cuộc nghiên cứu này nên mới bàn nhau cố tình kéo dài thời hạn hay phương cách nào đó tương tự như thế. Một khả năng lớn là Chính Phủ đã phản nạo đoán được ý định của Kazuma nên mới quyết định cử một nhà khoa học khác xuống giám sát công việc nghiên cứu của Kazuma. Và đó chính là Aries Hernandez, một nhà khoa học nhỏ tuổi đến từ nước Mỹ xa xôi.

Không thể nào quên được cái tên đó, và chắc chắn Kazuma cũng...

- *Hả? Cậu ấy quên mất chuyện này rồi!*

Khi Kozue quay xuống thì trông thấy Kazuma đang vừa ngồi vừa đực mặt ra trông chẳng khác gì tên ngu độn. Vì là bạn thân với nhau từ nhỏ nên chỉ cần nhìn nét mặt đó, Kozue hiểu ra ngay cậu ta quên vụ bên trên cư người xuống theo dõi mình mất rồi. Đảm đảm bảo cậu ta còn chẳng nhớ nổi tên của người sẽ giám sát mình từ nay về sau, cho đến khi công trình nghiên cứu hoàn thành. Vậy mà còn hùng hồn tuyên bố rằng mình sẽ không quên cái tên đó trong tâm trí... Thật hết biết.

.....

Quay trở lại trung tâm chủ chốt của sự kiện đầu tuần. Có ai nói rằng học sinh tiểu học thì không được nhảy lớp? Chỉ cần có trí thông minh, có khả năng vượt qua những bài thi tuyển hoặc đáp ứng được một số tiêu chuẩn đề chứng minh với thực lực hiện tại thì mình có quyền nhảy lớp để học sao cho đúng với trình độ của mình. Nhưng đừng quên, chúng ta đang được gặp một nhà khoa học khác đến từ Mỹ, đất nước của ngành khoa học hiện đại đi đầu trên thế giới.

Aries không tỏ ra ngạc nhiên hay hoảng sợ gì. Giống như cô bé đã biết trước thế nào phản ứng của họ sẽ như thế ngay khi biết mình chỉ là một đứa nhóc học sinh tiểu học. Aries lần lượt chỉ tay vào ba người từ trái sang phải rồi lên tiếng.

- Tai nghe đó, máy thu âm kia, và cả dòng điện thoại đó nữa. Không có ý khoe nhưng tất cả đều là sản phẩm của tập đoàn mà em đang làm việc. Hay nói đúng hơn, chính em là người đã sáng chế ra những thứ đó khi còn mới học lớp 2. Rất cảm ơn các anh chị đã tin tưởng và chọn mua sản phẩm của em!

Giới là một chuyện nhưng phải công nhận một điều là cô bé rất ngoan. Thông thường thì những đứa trẻ thiên tài ngay khi tuổi đời còn nhỏ rất hay xấc xược, nghĩ mình thông minh nên chẳng thèm xem bất kỳ người nào xung quanh ra gì. Nhưng cô bé này thì không như thế, vừa giỏi giang và cũng rất trưởng thành. Chính vì ngoan ngoãn lễ phép, biết kính trên nhường dưới, biết cách lấy lòng người lớn hơn bằng hành động cúi đầu chào, nên dù có nhỏ tuổi đi chăng nữa, Aries cũng nhanh chóng lấy được lòng các anh các chị.

.....

Bạn cùng lớp thì không vấn đề gì. Còn với nhóm bốn người bạn Chân Tổ thì có Namehari và Eri vỗ tay chúc mừng vì lớp có thêm thành viên mới, Hebi thì không quan trọng lắm chuyện này nên không có ý kiến. Chỉ duy nhất Hiayama là người tỏ ra khó chịu vì cậu ấy cho rằng: thêm một nhà khoa học, chắc chắn bên con người đang mưu tính lo toan chuyện gì đây. Và không ít thì nhiều trong tương lai, con người sẽ lại gây rối đến thị tộc Chân Tổ nữa. Một mình cái tên mặt trời như đã với con bạo lực gia đã một mối lo lắng rồi, hy vọng con nhóc mới chuyển đến này không đáng ghét như hai tên kia để Hiayama cảm thấy việc mình chịu hạ mình nhục nhã đến lớp này còn chút ý nghĩa.

.....

.....

- Aries – chan, em đã tốt nghiệp đại học rồi, cũng đang là một nhà khoa học sáng chế ra những thiết bị điện tử này. Em đã có một công việc ổn định thuận lợi như vậy. Hà cố sao em lại muốn quay về học trung cấp? Và tại sao lại là Nhật Bản mà không phải ở Mỹ?

- Vâng, như Sensei đã nói, em đã tốt nghiệp đại học Oxford và có việc làm ổn định, nhưng trong hồ sơ của em thì để trống mất phần trung học. Mà em thì lại muốn lấp đầy những khoảng trống đó nên quyết định học lại. Nghe nói ở Nhật có trường It. Harm Sokyuran chấp nhận học sinh có mọi hoàn cảnh đặc biệt nên em đã gửi đơn xin nhập học vào It. Harm Sokyuran. Và hiệu trưởng Minamiya đã chuyển em xuống thị trấn học chung với các anh các chị. Nhưng việc học chỉ là phụ thôi. Nếu không phải để học thì em cũng sẽ đến Nhật Bản, vì em có một lời hứa cần phải thực hiện!

- Lời hứa?

- Vâng... đó là...

Bỗng dưng, Aries lon ton chạy qua những dãy bàn đầu tiên, chạy xuống hàng cuối cùng, vượt qua biết bao nhiêu ánh mắt đều tò mò đều đổ dồn vào cô bé. Aries cứ chạy mãi với nụ cười trên môi và dừng ngay trước bàn Kazuma. Cô bé đặt cả hai tay xuống mặt bàn, dì sát mặt mình vào đôi mắt lộ phờ phạc khô khốc không chút cảm xúc của cậu ta.

- Vì Kazuma – senpai đã hứa sẽ lấy em. Vậy nên, em đã lặn lội từ nước Mỹ đến Nhật Bản để thực hiện lời hứa với anh ấy. Hay nói đúng hơn, chủ yếu em đến Nhật là muốn gặp anh đó, Kazuma – senpai!

- Hà... hà... HÀ!!!!

Còn biết nói câu gì ngoại trừ chữ “HÀ” to tướng. Sự bất ngờ đến không chỉ với những người bạn cùng lớp, mà còn có cả bốn người bạn Chân Tỏ của chúng ta. Namehari và Hebi thì không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Ngay bản thân Hiyama là người không ưa Kazuma nhất cũng phải hướng mắt theo dõi sự việc rõ ràng từ đầu đến cuối cùng ánh mắt tròn tròn không kém. Và đặc biệt là Eri... biết miêu tả chi tiết hiện trạng của Eri lúc đó thế nào đây? Cô bé chỉ biết ngồi đấy, mặt trắng thò, đôi mắt trống rỗng như thể linh hồn vừa tách khỏi xác bay đi đâu mất. Trông Eri giờ đây chẳng khác gì một bức tượng đá sau khi nghe được một thông tin như sét đánh ngang tai. Chắc chắn phải shock lắm khi biết mối quan hệ giữa Kazuma và cô bé mới chuyển đến thì ra không hề đơn giản như mình nghĩ.

Phản ứng của mọi người trong lớp đã dành, nhưng còn Kazuma thì sao? Nghĩ kiểu gì đi nữa thì người chịu ảnh hưởng nhiều nhất ở đây sau cùng vẫn là Kazuma. Khi không đang yên đang lành, đang tính gục đầu xuống bàn đánh một giấc cho đến chiều thì bỗng dừng lại gặp ngay cái hoàn cảnh khó đỡ này. Kazuma sẽ xử lý thế nào? Đầu tiên, cậu ấy cứ nhìn chăm chăm vào Aries với ánh mắt thờ thần, vô hồn, lạnh cảm không bao giờ đổi. Nhìn thì có vẻ thờ ơ không quan tâm nhưng thực chất Kazuma đang quan sát cô bé rất rõ, rất chi tiết, từ đôi mắt, xuống bờ môi, rồi nhìn một cách tổng thể gương mặt vì biết đâu được khi tìm thấy một đặc điểm gì đó nhận dạng thì có lẽ Kazuma sẽ nhớ lại chút gì đó.

- Chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?

- Vâng. Chúng ta đã từng gặp nhau rồi. Một năm trước, anh đã sang Mỹ theo lời mời của tổ chức động vật quý hiếm để chăm sóc những con vật có nguy cơ tuyệt chủng trước những cơn dịch bệnh. Khi đó, chúng ta đã gặp nhau và em hứa là sẽ trở thành vợ của Senpai. Anh không nhớ sao Kazuma – senpai?

Tạm thời bỏ qua cái chuyện có hứa thành vợ thành chồng này nọ sang một bên vì Kazuma cho rằng cái đó không quan trọng. Cậu ta cố gắng lục lại lại trong ngăn kéo ký ức của mình về khoảng thời gian một năm trước. Một năm trước, đúng là Kazuma từng tay xách hành lý bay một chuyến đường dài từ Nhật Bản sang Mỹ sau bao nhiêu thư tín, điện thoại đường dây nóng hay thậm chí là đưa người đến van xin lấy lực ý ới của hiệp hội bảo vệ động vật thế giới. Lúc đó, Kazuma đang phải thực hiện một công trình nghiên cứu cực kỳ quan trọng để đạt được lấy danh hiệu Einstein nên hầu như tất cả những lời yêu cầu Kazuma rời trường đều không được đáp ứng. Nhưng may mắn thay, công trình nghiên cứu của Kazuma đã đi đến hồi kết thúc, cậu ấy đã bảo vệ nghiên cứu của mình thành công và dành được danh hiệu Einstein trong thời gian sớm nhất so với kế hoạch dự tính. Nên ngay sau đó, Kazuma đã chấp nhận sang Mỹ một chuyến theo lời đề nghị từ bên kia. Trong khoảng thời gian làm việc tại Mỹ, Kazuma đã gặp một cô bé tóc đỏ đứng quan sát mình thực hiện ca phẫu thuật đẻ non của một con hổ trắng. Những gì Kazuma còn nhớ về cô bé đó ngoài mái tóc đỏ ra thì lúc nào cũng mang theo một con gấu bông trên tay. Không biết cô bé ấy là con cái nhà ai mà lại có thể vào được khu chăm sóc đặc biệt của phòng nghiên cứu. Nhưng Kazuma đã có lần tiếp xúc với cô bé ấy. Hai bên nói đàm ba câu chuyện trò, làm quen và nhiều thứ khác. Cậu ấy ấn tượng nhất về cô bé đó là vào phút cuối trước lúc chia tay, cô bé đã nói “Em đang học nấu ăn từ Mama... thế nên sau này, anh có muốn ăn món em nấu mỗi ngày không a?”. Kazuma thì tình tình ngu ngơ khờ khờ chẳng hiểu hàm ý ẩn chứa bên trong câu nói đó. Trong đầu Kazuma nghĩ đến chuyện không biết mình còn phải ở Mỹ đến bao giờ nên nếu có một người nào đó tự nguyện nấu ăn cho mình mỗi ngày thì xem như mình đỡ tốn một khoản tiền ăn. Giá cả bên Mỹ này cái gì cũng đắt đỏ. Tuy được tài trợ đầy đủ trọn gói không thiếu một thứ gì, từ nhà ở, đến khẩu phần ăn, hay phí mua đồ sinh hoạt hàng ngày đều được hiệp hội bao lo hết từ A đến Z, nhưng Kazuma cứ thấy nó phiền phiền thế nào. Suy cho cùng thì cậu ấy vẫn muốn được có người nấu cho ăn ở nhà hơn là đi ra ngoài.

Gì chứ nhắc đến ăn uống thì Kazuma nhớ ngay. Và nhìn Aries bây giờ cũng có nét hao hao giống cô bé ôm gấu bông năm xưa mình từng gặp nếu chịu để ý kỹ.

- Ô, anh nhớ ra rồi. Em chính là cô bé anh đã gặp ở viện nghiên cứu chăm sóc sức khỏe cho động vật quý hiếm. Vậy ra tên em là Aries à!

- Vâng, vâng... cô bé năm đó chính là em. Thật tốt khi anh đã nhớ lại mọi chuyện, Kazuma – senpai!

.....

Có ai từng nghe câu niềm vui của người này là sự điên tiết đối với người khác chưa? Nếu chưa thì bây giờ chúng ta sẽ được chứng kiến điều đó khi Kozue không giữ được sự phần nộ đang sôi sục lần ăn lý trí. Kozue vừa ngồi, vừa siết chặt lòng bàn tay như muốn đâm thẳng vào mặt ai đó để trút giận. Nhưng làm gì có ai bên cạnh để trút giận được khi tiết chủ nhiệm đã bắt đầu và Honoka – sensei đang ở ngay đây. Phiền phức và ồn ào chết đi được. Kể từ khi cô bé đó xuất hiện thì đây không còn là cái lớp nữa. Chính vì không thể chịu đựng được nổi nữa nên Kozue đánh phải “xà giận” ngay nếu không muốn bị khủng hoảng trầm trọng.

Kozue bắt chợt đứng dậy, vụt ngang qua đám đông và để lại cho họ nỗi ám ảnh đến suốt đời sau khi trông thấy ánh mắt đáng sợ và ngùn ngụt sát khí đó của Kozue. Cô ấy bước đến gần bàn Kazuma, hai tay bóp vào nhau nghe rõ được âm thanh răng rắc trong từng đốt xương. Tức giận... cô ấy đang thật sự rất tức giận đấy. Chỉ cần Kazuma nói câu nào đó khó lọt lòng thì chắc chắn sẽ có dã chiến ngay tức thì.

- Kazuma, tớ biết là trong thời gian học tại It. Harm Sokyuran, cậu được mời đi khắp nơi trên thế giới với cương vị một nhà khoa học, một nhà nghiên cứu và một bác sĩ thú y. Nhưng có lẽ vì đi nhiều quá nên tớ không thể kiểm soát được công việc của cậu... và đương nhiên cũng không biết rằng cậu lại hứa sẽ lấy một cô bé về làm vợ đấy. Nào, bây giờ thì cảm phiền cậu giải thích tron tru việc này là như thế nào chứ nhì? Đồ Lolicon!

Dám dám bảo Kazuma cũng khờ đến mức chẳng hiểu nổi Lolicon là gì trong khi mọi người xung quanh bắt đầu có dấu hiệu tránh xa Kazuma vì có vẻ như Kozue nói đúng. Một cô bé từ đâu xuất hiện rồi nói rằng mình sẽ lấy Kazuma. Vậy thì cậu ta không phải Lolicon thì là gì? Nhưng Kazuma... vì không hiểu ý nghĩa của cụm từ đó nên mặt tên ngố đó cứ lơ lơ ra. Không những thế, cậu ta còn phán cho một câu.

- Kozue... Aries dễ thương hơn cậu nhiều. Nhìn cậu bây giờ trông đáng sợ quá!

Cái này người ta gọi là thêm dầu vào lửa. Kazuma... chết chắc rồi!

- CẬU CHẾT VỚI TỐ, KAZUMA ĐÀN ĐỘN!

Và ngày thứ hai đầu tuần đã kết thúc đầy tiếng va chạm, đồ nát đầy chấn động như vậy.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 29

Và đó là những gì đã xảy ra trong vòng một ngày. Thiệt tình, mới có một ngày thôi mà xảy ra biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất khiến chúng ta cứ phải quay lòng vòng đến chóng cả mặt. Cũng chẳng thể trách được bất cứ ai vì ở đời có những chuyện không thể đoán biết được trước hoặc ngờ đến. Có thể là chỉ trong vòng ít phút nữa, sẽ có một tảng tiền thạch nặng trăm kí từ ngoài khoảng không vũ trụ, vượt qua tầng khí quyển, đánh xuống trái đất một phát đưa cả kỷ nguyên nhân loại quay về thời cha ông ta ăn lông ở lỗ chui rúc trong mấy hang đá như loài vượn cổ. Nhưng không cần phải quá lo lắng gì nhiều vì nếu chẳng may có xuất hiện thiên thạch thật thì con người sẽ tiến lên được trước cả năm trời bằng nhiều phương cách khác nhau. Có thể bằng thuật toán từ ông tổ toán học Pythagoras, hoặc cũng có thể là những phép tính chiêm tinh hướng chuyền động của các vì sao. Còn đối với công nghệ hiện đại ngày nay thì đã có vệ tinh nhân tạo, radar định vị và nhiều thứ khác nữa. Nhìn nhận lại một cách tổng quan, thì có rất nhiều cách để nhận biết thiên thạch có hay không rơi xuống trái đất trong vòng một năm. Và chỉ cần 365 ngày đó, con người cũng đã tìm ra được tùm lùm cách để ngăn chặn hoặc chế tạo ra một tàu con thoi đưa con người ra vũ trụ hay đến một hành tinh nào khác đi cư. Nên chúng ta không cần phải suy nghĩ đến đi gì quá nhiều.

Điều đáng lo nhất ở đây chính là tình trạng hiện tại của Kazuma. Sau khi tan trường, Kozue, Tora, Kazuma và cả Aries, bốn đứa trẻ thiên tài, bốn nhà khoa học trẻ đại tài con cùng của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran đều tập trung hết tại nhà của Kazuma. Nguyên nhân vì sao ư? Thật ra cũng đơn giản thôi, vì Aries nói rằng muốn được một lần ghé thăm nhà Kazuma cho biết nên con bé cứ nặng nề đòi đi theo cho bằng được. Lúc đầu thì cảm thấy hơi không được thuận tiện cho lắm vì Kozue và Tora cho rằng nếu tự ý dắt con bé theo mà không có sự cho phép của phụ huynh hay người hộ lý thì thật không đúng. Nhưng sau khi nghe Aries nói một chút về bản thân mình thì cả ba người mới hiểu ra hoàn cảnh của Aries không được thuận lợi như bao người khác. Làm du học sinh bao giờ cũng khó khăn vì hầu như họ phải tiếp cận một nền văn hóa hoàn toàn khác so với quê nhà. Bị khác biệt về văn hóa phong tục đã đành, ngay cả ngôn ngữ cũng không giống. Aries đã phải học tiếng Nhật một khoảng thời gian rất dài và bây giờ đã thành thạo được gần như hoàn chỉnh bộ chữ, song, cô bé vẫn gặp không ít khó khăn trong việc giao tiếp vì có một vài từ không hiểu được cả cách đọc lẫn ngữ nghĩa.

Cứ cho rằng Nhật Bản là quê ngoại của Aries nhưng trên thực tế Aries không có bà con thân thiết gì ở Nhật. Hay nói cho một cách ngắn gọn dễ hiểu hơn thì một thân một mình cô bé phải tự bươn trải lấy cuộc sống bản thân ngay tại đất khách xứ người. Nếu không có đồng tiền được gửi về Nhật hàng tháng thì con bé chắc sẽ càng lâm vào tình cảnh khó khăn hơn nhiều. Chính vì ở xứ sở hòa anh đào không một ai thân thích ngoài Kazuma. Aries chỉ quen biết duy nhất một mình Kazuma nên nếu không bám theo Kazuma thì cô bé cũng chẳng biết phải theo ai bây giờ.

Dù sao thì đó cũng chỉ là một đứa trẻ. Và tâm lý của trẻ con thì vẫn sẽ cảm thấy an toàn hơn khi được ở gần người mình quen biết. Nhưng làm gì thì làm, tại sao lại cứ phải ngồi ngay sát kế bên, vừa ôm chặt lấy cánh tay của Kazuma, vừa áp đầu vào vai cậu ấy với nụ cười rạng rỡ trên môi như tình nhân thế kia? Chẳng lẽ, cô bé không cảm thấy rằng mình đã quá gần cậu ta sao? Và ngay cả bản thân Kazuma nữa? Bộ cậu ta không cảm thấy khó chịu khi tay của mình bị khóa mất ư? Là vì Kazuma quá ngu ngơ khờ khạo không bận tâm gì đến chuyện này hay là vì đối với Kazuma, chuyện này không đáng bận tâm hay phiền hà gì đến mình? Có thể với Kazuma nó không quan trọng, nhưng với Kozue thì lại khác... thật sự, thật sự cảnh tượng mình đang thấy trước mắt khiến cho Kozue có một chút không hài lòng không được nhẹ. Kozue không chấp những chuyện đã xảy ra vì Aries chỉ là một đứa trẻ con... nhưng cô không thể chịu đựng nổi cái hành vi sai trái kia.

- Anou... Aries – chan, em không nghĩ rằng mình và Kazuma ngồi hơi sát nhau quá ư? Sẽ chẳng phải tốt hơn khi em chịu buông cậu ấy ra một chút nhĩ?

- Hm? Kozue onee – chan, chuyện vợ chồng tương lai được ngồi cạnh bên nhau là bị cấm ở Nhật Bản sao ă?

Vợ chồng? Hai từ ngữ rất đối thân thương dành riêng cho những cặp đôi mới cưới, chính thức nên vợ nên chồng, có con cái, tạo dựng một gia đình hạnh phúc thì dùng hai từ đó thì vô cùng chính xác. Nhưng từ khi nào mà con bé lại tự xưng mình và Kazuma như một cặp vợ chồng thế kia? Hai chữ “vợ chồng” thì không xấu. ... chỉ là nó lại không được sử dụng đúng thời điểm, đúng đối tượng và vô tình trở thành một sự trêu ngươi khiến Kozue càng thêm tức giận. Nhưng dĩ nhiên, Kozue sẽ không sỗ sàng đến mức đứng phắt dậy, lớn tiếng mắng thửi vào mặt cô bé vì mình là người lịch sự, có học thức đang hoảng, không thể đối xử với một cô bé tiểu học như đối với tên đại ngố Kazuma được.

- Không cảm nhưng mà em biết đấy, Phong tục văn hóa ở Nhật Bản không giống như ở Mỹ. Nếu ở Nhật mà em làm những hành động như thế này thì sẽ khiến người khác có cách nghĩ sai lệch về em. Người Nhật Bản biết giữ ý tứ cho riêng mình lắm!

- Heh, người Nhật e dè kín đáo như thế ư? Vậy thì chỉ cần Kazuma – senpai trở thành công dân Mỹ là được rồi. Anh sẽ thi lấy bằng quốc tịch Mỹ và cùng em sang Mỹ sinh sống thì không phải để tâm đến chuyện người khác nghĩ gì về mình. Như thế là được rồi đúng không? Kazuma – senpai?

Từ nãy đến giờ Kazuma có nghe gì đâu. Ngồi phòng khách uống trà nhưng đầu óc thì cứ nghĩ đến chuyện tối nay Ayame sẽ nấu gì cho bữa tối là một. Sẽ chơi game gì trước tiên khi mình mới đặt mua cả đồng game trên mạng và bên công ty chuyển phát nhanh đã gửi đến nhà, ký giấy đóng mộc đưa tiền hoàn tất. Nên chơi Pokemon Omega Ruby hay Stella Glow đây? Khi chơi thì có cần lên mạng tìm hướng dẫn chơi như thế nào để sẵn được item quý hiếm hay không? Rồi còn nghĩ xem đêm nay thì nên làm tiếp công trình nghiên cứu nào tiếp theo? Cậu ấy suy nghĩ nhiều chuyện, nhiều vấn đề đến mức chẳng còn nhớ được rằng mình đang tiếp khách ngay lúc này. Nên khi bỗng dưng Aries chuyển câu hỏi sang mình thì Kazuma nhớ chữ được chữ không. Cậu ấy chỉ nghe được rằng hình như Aries đang có kiến nghị mình nên đi thi lấy quốc tịch Mỹ. Rồi Kazuma lại nghĩ khi đã có được quốc tịch Mỹ rồi thì mình sẽ trở thành công dân Mỹ. Và khi đã là một công dân Mỹ thì mình có thể tự do đi qua đi lại giữa hai đất nước. Mình có thể đến vườn thú quốc gia bên đó bất cứ khi nào mình muốn. Chính vì thế mà Kazuma cho rằng chuyện này rất ư thú vị.

- Phải nhĩ! Nếu có được quốc tịch Mỹ thì tốt thật đấy!

- Đúng đó đúng đó, Kazuma – senpai đúng là người biết nhìn xa trông rộng!

- Kazuma, nhìn nhận lại tình hình một chút đi. Đừng có trả lời mà không nghe rõ đầu đuôi tai heo câu chuyện gì như thế!

Vì là bạn thân từ thuở nhỏ nên chỉ cần nhìn nét mặt là Kozue đoán được ngay Kazuma đang nghĩ gì. Và nét biểu hiện hiện tại trên cái mặt mỗc meo nhảm chán đó đang mách cho Kozue biết rằng Kazuma chỉ trả lời theo suy nghĩ của mình mà còn chưa nghe hiểu hết toàn bộ câu chuyện trước đó. Cậu ta chỉ trả lời theo quán tính mà thôi.

.....

- Nar nar, thôi nào mấy đứa. Chẳng phải chúng ta tập trung ở đây là để tìm hiểu thêm về nhau sao? Nếu bắt đầu bằng một cuộc cãi vã xung đột thì chẳng mang lại lợi ích gì đâu. Thế nên, trước tiên em cần phải giữ bình tĩnh trước đã, đúng không Kozue – chan?

Ayame bước từ dưới bếp lên phòng khách với khay bánh ngọt và chút trà gọi là quà đãi khách phương xa ghé thăm. Vừa nghe thấy hương vị thoang thoảng, hương thơm nồng nàn nghi ngút khắp căn phòng, ta có thể biết được ngay âm trà ấy được do chính tay Ayame pha lấy. Trà và bánh của Ayame thì được xếp hạng số một ở thị trấn gần biển này rồi nên không cần phải bàn cãi gì thêm. Ai mà uống được trà của chị ấy, ắt hẳn phải có một sự may mắn vô cùng đó.

Người lớn nhất trong nhà này là Ayame. Người có quyền lớn nhất trong nhà là Ayame, bởi đây cũng chính là nhà do Ayame bỏ tiền ra mua được và đứng tên, thế nên một lời nói của chị ấy là mệnh lệnh tối cao không thể không nghe theo. Thông thường thì Kozue và Tora không nhất thiết phải nghe lời chị ấy vì mình chỉ là khách. Nhưng do phần lớn kính nể chị ấy, và một phần là vì Kazuma nên hai người họ lúc nào cũng vâng lời Ayame không dám cãi dăm cưỡng. Thế nên ngay khi chị ấy lên tiếng, Kozue không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận sự thật này như một lẽ tự nhiên. Kozue trở nên ngoan ngoãn hẳn trước Ayame.

- Vâng!

.....

- Long time no see, Ayame onee – sama!

- Đã lâu không gặp, Aries – chan. Trông em vẫn khỏe nhĩ. Chắc cuộc sống bên Mỹ cũng không mấy khó khăn với em sau khi tốt nghiệp được Oxford đúng không?

Ba người bạn cảm thấy có chút tò mò khi Aries lại trò chuyện với Ayame một cách rất bình thường, rất thân mật như thế giữa họ không có chút gì gọi là ranh giới của hai người hoàn toàn xa lạ không biết nhau.

- Onee – chan, chị với Aries quen nhau từ trước ư?

- Ừ, chị và Aries – chan biết nhau trước khi em đi Mỹ đó Kazuma – kun. Không có ý khiến em thất vọng nhưng mà lời mời em sang Mỹ lúc ấy thực chất là hiệp hội bảo vệ động vật quý hiếm có nhã ý mời chị đầu tiên. Nhưng vì chị đang bận với một dự án bất động sản lớn nên chị đã kiến nghị chuyển nhượng công việc này cho em. Vậy nên em mới có được một suất đi Mỹ để phẫu thuật chữa trị cho những loài động vật bị dịch bệnh đó chứ. Người ủy thác đó chính là bố của Aries – chan nên vô tình chung, chị biết Aries – chan và cũng thông qua em ấy mà nắm bắt được tình hình của Kazuma – kun khi đang công tác bên Mỹ. Hay nói đúng hơn, thì chị quen biết Aries – chan trước Kazuma – kun nữa cơ!

- Em cứ nghĩ rằng mình sẽ được gặp Ayame onee – sama nên đã háo hức vô cùng và đợi ngày mình sẽ đến phòng nghiên cứu, được trực tiếp trông thấy Ayame onee – sama làm việc. Nhưng thật không ngờ đến phút cuối, Ayame onee – sama lại gọi điện cho em nói rằng chị bận không thể đến Mỹ và nhờ đứa em trai đi thay hộ. Nhờ thế mà em mới gặp được Kazuma – senpai. ... Thật sự, rất cảm ơn chị, Ayame onee – sama!

- Không có chi. Kazuma – kun... từ giờ trở về sau, nhờ em chăm sóc nhé Aries – chan!

- Vâng, chắc chắn em sẽ chăm sóc anh ấy thật chu đáo. Xin chị đầu cứ yên tâm!

- AYAME NEE, ĐỪNG CÓ HÙA THEO ARIES NHƯ VẬY CHỨ!

Ngay cả Ayame cũng theo trò đùa của Aries nên không thể không khiến cho Kozue phải sững sờ như phát điên. Nhưng vì đây chỉ đơn thuần là một trò đùa giữa hai người thích đùa nên Kozue cũng chẳng thể làm gì khác ngoài việc thờ dài và thờ dài. Đôi khi thiết nghĩ Kazuma cũng tội nghiệp, vừa có một chị gái không biết lúc nào đùa lúc nào thật, và một con nhóc bám đuôi cứ luôn miệng nói muốn lấy Kazuma làm chồng này nọ. Dù không muốn thừa nhận nhưng khi phải đứng giữa và hứng chịu lấy áp lực từ hai bên như vậy, cách giải quyết tốt nhất là giả điên giả ngố như cái bản mặt ngố Kazuma đang trưng ra ngay lúc này.

- Thiết tình, Ayame nee, đừng đùa nữa... Aries – chan, chị không biết em có quan hệ thế nào với Ayame nee. Và cũng không biết em đã từng gặp Kazuma trong hoàn cảnh như thế nào. Kazuma đã hoàn thành xong trách nhiệm của một bác sĩ thú y được hiệp hội bảo vệ động vật ở Mỹ mời sang. Loại vaccine do cậu ấy phát minh ra đã đẩy lùi được dịch bệnh nên xem như cậu ấy đã hoàn thành nhiệm vụ được giao. Vậy... em đến Nhật Bản là vì mục đích gì?

- Heh, em đã nổi lên lớp rồi mà. Vì em muốn sự yếu của mình được hoàn thành một cách hoàn chỉnh nhất nên muốn tiếp tục học trung học. Và phần lớn vì muốn được gặp lại Kazuma – senpai nên em quyết định sẽ kết hợp cả hai thành một, học lại trung học ở Nhật Bản, chung với Kazuma – senpai. Nghe thật lằng mạp đúng không?

- Aries, lý do của em thoát đầu nghe có lẽ sẽ rất thuyết phục đối với những người bình thường hay không được sáng suốt như Honoka – sensei. Nhưng nếu chịu ngồi lại và suy nghĩ cho thật kỹ thì lại thấy rằng nó khá là vô lý đến nỗi phải gọi là vô văn. Chỉ vì hoàn thiện khoảng thời gian học sinh nên muốn học lại trung học ư? Nghe thật buồn cười. Chị không nghĩ rằng một nhà khoa học được cả nước Mỹ công nhận lại tốn thời gian, tiền bạc và sức lực để làm điều dư thừa như vậy. Chắc chắn phải có một mục đích gì khác!

- Vậy thì Onee – chan cứ cho rằng em đã cống hiến cho khoa học rất nhiều rồi nên bây giờ muốn tạm thời gác lại để tìm đến một tình yêu cho bản thân mình là được rồi. Dù sao đi nữa em cũng là con gái, nên cũng phải biết đi tìm một người để yêu. Tuy em làm khoa học nhưng em sẽ không nhắm mắt chúm mũi vào khoa học để rồi trở thành một bà cô già ế chồng ế chèo đầu. Mà em cứ tự hỏi tại sao chị cứ hay khần khẫu không thích em ở gần Kazuma – senpai nhỉ? Chuyện em muốn lấy Senpai hay Senpai yêu em khiến chị bận lòng vậy ư?

- Hả? Tại sao chị lại phải bận tâm khi Kazuma để ý đến ai? Cái tên mặt thộn này có yêu ai đi chẳng nữa chị cũng chẳng quan tâm. Trái lại, còn cảm thấy tức thương cho đứa con gái nào mù lòa đến nỗi không nhìn thấy mức độ dở hơi, phiền phức, siêu dần dộn của tên ngố rừng này nhé!

- Kazuma – senpai không phải kẻ ngố. Anh ấy là một người rất rất tuyệt vời trên tất cả những người tuyệt vời mà chị từng biết đó!

- Gezzz...

Rồi thì cuộc nói chuyện mang tiêu chí làm quen với nhau dần dần trở thành cuộc đầu khẩu giữa hai người con gái khi nói lên quan điểm cũng như suy nghĩ của mình về tên ngố rừng Kazuma. Nhìn kiểu gì đi nữa thì Aries đúng là trưởng thành, già dặn hơn so với tuổi hay vóc dáng của một đứa trẻ tiểu học. Nói chuyện với cô bé một hồi, Kozue không thể không tức điên lên được. Mới con nít con nôi mà bày đặt nói đến chuyện yêu đương, vợ chồng, hay từ bỏ công việc để đi tìm người yêu này nọ. Con nít thời nay, lớn nhanh, thông minh đột biến đến ngưỡng thiên tài... nhưng cũng vì quá giỏi, quá trưởng thành nên mới mất đi sự hồn nhiên, ngây thơ của một đứa trẻ bình thường mà đến người lớn cũng phải e ngại khiếp sợ.

Nhưng theo một cách chung nhất thì nguyên nhân dẫn đến hai người con gái nhìn nhau bằng ánh mắt này lựa khi đang ghen tuông hay kỳ cò xem nhau như tình địch vẫn là do cái tên mặt mốc không cảm xúc tên Kazuma Kusanagi. Đường như, cậu ấy còn không nhận ra rằng mình chính là trung tâm cốt lõi của mọi vấn đề. Thứ duy nhất Kazuma quan tâm là hôm nay trà ngon hơn bình thường và bánh cũng mềm dẻo hơn mọi khi. Trong đầu Kazuma cũng vừa nhận ra rằng tối nay mình nên chơi Mario thay vì mấy trò mới mua.

- Ôi trời, Kazuma – kun đúng là có số đào hoa thật nh? Có đến hai cô gái cãi nhau vì cậu em trai mình. Là một người chị, chị luôn cảm thấy tự hào khi có được cậu em trai khả năng sát gái quá lớn!

- Chị nói đúng Ayame nee. Kazuma bình thường trông khù khờ còn hơn cả người vừa từ trên rừng xuống. Nhưng nhiều khi chính vì sự khờ khạo đó lại thu hút được những cô bạn khác giới hơn so với nam giới. Chỉ mỗi tội, Kazuma nhà ta quá ngố để có thể nhận ra được điều hiển nhiên ngay trước mắt!

- Heh? Onee – chan và Tora đang nói đến chuyện gì thế?

- Không có gì, không có gì. Nhiều khi cứ sống một cách thật thoải mái vô tư tự tại như bây giờ là tốt nhất đối với cậu rồi Kazuma. Dù ai nói gì đi chẳng nữa thì cũng đừng từ bỏ cái biểu hiện cậu đang có trên gương mặt lúc này. Nếu không, thì chẳng còn trò vui nào để xem nữa!

.....

- Gezzz, thôi đủ rồi. Không muốn nói thì chị đây cũng thừa biết. Em đến Nhật là vì công việc của Kazuma, vì chính phủ đã ra lệnh cho em phải giám sát việc nghiên cứu của Kazuma nên mới phải lặn lội từ nửa kia của thế giới. Nhưng nếu chỉ khoi khoi nói rõ ra tron tru trắng ruột thì sẽ làm lộ mất bí mật quốc gia, thế nên em mới phải tìm một cái cớ phù hợp cho việc này chẳng hạn như muốn được học tiếp chương trình trung cấp, hoặc là muốn gặp Kazuma này nọ. Chị nói đúng chứ nh?

- Hầy dà, quả nhiên Onee – chan và mọi người ở đây đều biết rõ nguyên do rồi thì phải. Thật sự trong lòng mình rất ngưỡng mộ hiệu trưởng It. Harm Sokyuran vì những thành tựu bà ấy đã cống hiến cho nền khoa học. Mình cũng rất ngưỡng mộ bà ấy là một nữ Sanurai chân chính danh bất hư truyền với một trong thiên hạ ngũ kiếm. Mình thần tượng bà ấy vì sự mạnh mẽ, vì nét trẻ trung không bao giờ tàn phai theo thời gian, thần tượng nhiều thứ từ bà nhưng mỗi tội hiệu trưởng không phải người biết giữ bí mật cho người khác nh!

- Ồ, chúng ta đang nói đến hiệu trưởng It. Harm Sokyuran Tsubame Minamiya. Anh không nghĩ bà ấy thuộc dạng người biết giữ mồm giữ miệng đâu. Hoặc cũng có thể là do bà ấy vốn chẳng quan tâm rằng bí mật ấy có ảnh hưởng gì đến mình hay không. Tinh nhạy và lầy đến thế kia mà!

Thoảng nghĩ đến cái bản mặt vừa nhoi như con dòi, vừa lầy lịu không còn cách cứu vãn của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, mọi người đã phải thờ dài ngán ngấm chán nản ngay từ lúc mới vào rồi. Tại sao trên thế giới này sinh ra những thiên tài cho nhận loại mà chỉ cực kỳ hiếm trong số đó thì mới tỏ ra bình thường được, khi số còn lại thì ai ai cũng đều phải có vấn đề riêng mới chịu được. Cho đến thời điểm hiện tại, trong những nhà khoa học mà chúng ta được biết thì chỉ duy nhất Tora là người bình thường, còn những thành viên còn lại thì thật... khó nói quá. Một người chị đã từng học ở It. Harm Sokyuran, từng đạt được danh hiệu cao nhất nhưng lại bỏ học giữa chừng để chuyển sang làm một lĩnh vực khác, thì thoáng cũng có giúp một số nghiên cứu của em trai mình. Một cô gái trẻ thoát đầu cứ nghĩ rất bình thường, nhưng lại có sức khỏe sức mạnh vật lý vượt xa người thường. Cứ mỗi lần trông thấy Chân Tỏ, chưa rõ lý do vì sao mà cứ hay nổi xung nổi dóa muốn đánh cho người ta một trận nên thân. Một tên thì rất giỏi, rất thông minh, đầu óc siêu phàm hơn những người có mặt ở đây, nhưng đối lại thì sức khỏe thể lực dưới mức trung bình, khả năng giao tiếp kết bạn dưới mức cho phép. Cậu ta còn không thể biểu hiện được chút cảm xúc nào ngoài trừ cái nét thờ ơ đóng khung không thể thay đổi trên gương mặt. Và bây giờ thì có một bé dã tốt nghiệp Oxford khi mới là học sinh tiểu học, tự nhận mình là vợ tương lai của Kazuma và bám riết lấy cậu ta không buông. Nghĩ đi nghĩ lại thì... những ai làm khoa học, đều chẳng bình thường chút nào hết.

Quay trở lại vấn đề chính. Mọi người ai cũng biết mục đích thật sự khi Aries lặn lội từ nước Mỹ xa xôi đến Nhật Bản không phải chỉ đơn thuần là muốn gặp Kazuma hay học trung học này nọ. Mục đích thật sự của cô bé là nhận nhiệm vụ từ Chính phủ, giám sát và giúp đỡ cho công cuộc nghiên cứu của Kazuma. Đó là sự thật không thể chối cãi.

- Onee – chan nói đúng. Không sai, mục đích thật sự của em khi đến Nhật Bản là để giám sát công cuộc nghiên cứu mà Chính phủ đã đưa xuống, giao cho anh ấy thực hiện. Nguyên nhân xa xa cũng là vì không hiểu tại sao Kazuma – senpai lại kéo dài thời gian báo cáo trễ hơn so với mọi khi. Phía trên cho rằng, rất có thể Kazuma – senpai đang gặp phải vướng mắc gì đó, hay đang gặp phải khó khăn nào đó trong công cuộc nghiên cứu nên đã ký quyết định chọn em làm vị trí của một người giám sát kiêm luôn chức hậu cần nếu anh ấy muốn. Đường nhiên, em không có quyền từ chối chỉ thị từ cấp trên. Nhưng nếu cho em lựa chọn có làm công việc này hay không thì tất nhiên, em sẽ đồng ý cả hai tay hai chân luôn rồi. Mấy khi có cơ hội được gặp lại Kazuma – senpai, chị có những tên siêu đầu đất mới bỏ lỡ một vận may hiếm thấy ngàn năm có một thế này... Kazuma – senpai, sau khi nhiệm vụ này kết thúc, chúng mình tiến thẳng đến hôn nhân luôn đi. Papa và Mama đã cho phép em lấy Kazuma – senpai rồi. Sau khi lấy nhau xong thì anh muốn định cư ở Nhật hay Mỹ đều được hết. Nếu anh muốn, thì em sẽ xin Papa cho anh thì lấy quốc tịch Mỹ rồi ở hẳn bên Nhật cũng được. Anh có nguyện vọng gì cứ nói, em sẽ cố gắng hết sức mình!

- Vậy... anh muốn được chơi thử bản Pokemon Sun and Moon trước khi phát hành có được không? Nghe trên mạng ai ai cũng loan tin rằng bản Pokemon mới nhất không có hệ thống Gym leader nên anh muốn kiểm chứng thực hư như thế nào!- KAZUMA, NÓI ĐƯỢC ĐIỀU GÌ HAY HO THÌ HẰNG NÓI. CÒN KHÔNG THÌ NGẬM MIỆNG LẠI NGAY CHO TỐ NHỎ. THÍCH BỊ AN ĐÒN KHÔNG HẢ?

.....

- Chuyện Kazuma và hiệu trưởng Minamiya đang thực hiện một cuộc nghiên cứu thì chị có biết. Nhưng Kazuma – kun chẳng chịu nói cho chị biết cụ thể gì cả. Vậy rút cuộc thì nghiên cứu đó thực chất là gì?

Đây cũng là câu hỏi giải đáp thắc mắc không chỉ cho mỗi Ayame mà còn cả Tora và Kozue. Sự thật là ba người họ đều không biết chi tiết nghiên cứu mà Kazuma lẫn hiệu trưởng Minamiya cứ dầm da dầm dúi với nhau mấy ngày nay. Có hỏi thì Kazuma chỉ lập lờ trả lời theo kiểu cho qua chuyện, chứ không giải thích cho ba người biết rõ ràng. Thế nên bí mật vẫn mãi mãi là bí mật không bao giờ bị tiết lộ ra bên ngoài. Đúng như hiệu trưởng đã nói, dù cho có đánh cho cái tên bất cần đời mặt mốc như thân cây này đến như xương thì cậu ta cũng sẽ không chịu hé mồm nửa lời. Vì đơn giản, đó chính là bí mật quốc gia, là luật lệ không thể vi phạm, không thể thay đổi. Hoặc cũng có thể vì cậu ấy không muốn kéo người khác vào những phiền phức mình đang gánh vác. Nào có ai được sống một cách yên ổn bình thường khi đã vô tình dính đến những bí mật liên quan đến chính trị của một quốc gia đâu kia chứ.

- Heh, Kazuma – senpai vẫn chưa nói sao? Vậy nếu được thì để em nói luôn cho. Chuyện là...

- Aries!

Nếu đối với Kazuma đây là một vấn đề rất khó nói thì để Aries thay cậu ấy nói. Nhưng nếu một khi Kazuma đã không muốn thì chắc chắn có nguyên nhân của nó. Và nguyên nhân duy nhất của Kazuma chính là không muốn để những người còn lại biết đến chuyện này. Chính vì vậy, ngay khi Aries nhủ ý muốn tiết lộ thỏa mãn thắc mắc trong mỗi người thì Kazuma đã nắm lấy tay Aries như muốn cô bé đừng nên làm như thế. Kazuma không nói ra bằng lời đâu. Và cùng là những nhà khoa học nên đôi lúc không cần phải nói hẳn nguyên một câu văn bằng lời bằng lẽ, chỉ cần một hành động đủ cũng đủ cho Aries hiểu ý muốn của Kazuma.

Aries thờ dài. Mới chỉ là một cô bé tiểu học thôi mà lại thờ dài như một bà lão.

- Em hiểu rồi, nếu Kazuma – senpai đã không muốn thì em cũng không ép. Nhưng Kazuma – senpai, trước sau gì chuyện này cũng sẽ vỡ lẽ ra và trước sau gì thì anh cũng phải nói cho họ biết. Chỉ bằng, nói ngay bây giờ để mọi người cùng tính toán trước sẽ tốt hơn nhiều!

Đó cũng là điều Kazuma đang phải trầm tư suy nghĩ. Sự thật rằng Aries có mặt ở đây như một lời cáo buộc rằng Kazuma phải giải thích cặn kẽ, phải nói rõ chi tiết nhiệm vụ mình được giao khi hiệu trưởng It. Ham Sokyuran chuyển cậu ta về vùng thị trấn đơn sơ hẻo lánh gần biên này. Vì đúng như Aries cảnh báo, nếu như cứ im thin thít thì đến một ngày nào đấy, cây kim trong bọc cũng sẽ tự động lòi ra. Chỉ bằng, cứ kè kè hết cho mọi người là ổn. Bởi lẽ tất cả những người đang ngồi đây, đều là những nhà khoa học giỏi nhất của It. Ham Sokyuran. Nhưng Kazuma lại không muốn mọi người phải vạ lây cùng rắc rối do mình gây ra mà phải chính bản thân mình gánh chịu lấy nó.

- Kazuma...

- Thôi được. Có lẽ không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tiết lộ cho mọi người biết cái nhiệm vụ tớ được cấp trên cử xuống nhỉ. Hay nói đúng hơn là mục đích thật sự khi Minamiya – sensei cử tớ xuống thị trấn này. Ngay bây giờ, tớ sẽ nói tất cả mà tớ biết... tất cả về những gì mà tớ với Minamiya – sensei đã cố gắng thực hiện trong khoảng thời gian vừa qua!

.....

Đó là tình hình chung về nhóm bạn khoa học khi Aries ghé thăm nhà Kazuma. Còn bên nhóm Chân Tổ thì thế nào? Sự xuất hiện của Aries để lại cho họ ấn tượng như thế nào? Có lẽ, chúng ta sẽ chuyển hướng một chút về đỉnh núi Himako, thị tộc nhỏ, nơi sinh sống của những đứa con từ rừng rậm xem sao.

Về tình hình của từng thành viên thì ba người bao gồm Hiya, Namehara và Hebi đều bình thường như không có gì. Hôm nay không phải là ngày gì đặc biệt nên nhóm bộ tứ cũng hẹn nhau ra ngoài công viên gặp mặt nhau. Chính vì hôm nay không phải ngày đặc biệt hay trong thị tộc tổ chức lễ hội gì nên thiết nghĩ bình thường thì họ sẽ ở nhà. Có thể Hebi sẽ ở nhà cùng gia đình, phụ giúp việc chuẩn bị bữa tối chẳng hạn. Hay Hiya và Namehara lại đi tuần tra quanh làng theo mấy ông bác bọm nhậu khác. Nhưng điều khiến bộ tứ tập trung tại khu công viên này chính là vì Eri. Hiện giờ, nhóm ba người họ đang cân nhắc, không biết nên tính thế nào trước tình cảnh của Eri.

- Đúng là nan giải thật nhá. Từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên tớ thấy Eri xuống sắc đến chừng ấy. Ất hẳn sự việc sáng nay hẳn là một cú shock rất lớn đối với cậu ấy!

- Ủ, cậu nói đúng. Eri – chan nhìn thật không tốt chút nào!

Thật sự không tốt vì trông Eri bây giờ cứ như một bức tượng đồ bê tông có hình hài nhất định, nhưng lại không có hồn. Nói đúng hơn thì phần hồn đã tách khỏi phần xác từ sáng cho đến thời điểm hiện tại và nó vẫn chưa quay về với chủ thể. Eri phiền não vì chuyện của Kazuma... cô bé phiền não vì tự dưng Aries nói rằng mình là vị hôn thê của Kazuma... phiền não vì sự xuất hiện của Aries đã làm thay đổi đi cuộc sống bình thường của Kazuma... và có khi là của Eri nữa.

- Phải làm thế nào đây. Mình không nghĩ rằng chuyện Kusanagi – kun có hôn thê lại khiến Eri – chan suy sụp đến chừng ấy!

- Vì Eri – chan hẳn cảm quá đến những vấn đề tương tự như thế này mà. Cũng không thể trách được. Đối với chúng ta thì khái niệm hôn thê hay hôn phu, vợ chồng chưa cưới dường như không có, vì so với tuổi đời của một Chân Tổ, chúng ta không bị ép buộc quá gắt gao về việc cưới xin kết hôn. Nhưng với con người, với chủng loài tuổi thọ ngắn thì việc nối dõi tông đường là điều không thể cho qua một cách đơn giản. Đến một lúc nào đó, con người cũng phải lớn lên, tìm một người bạn đời, sinh con đẻ cái cho thế hệ hậu bối mai sau. Phải chăng vì sự khác biệt văn hóa như thế nên mới khiến cho Eri – chan cảm thấy bị shock ư?

Không... Namehara đúng là có mắt nhìn người. Cậu ấy có thể nhìn thấu được tâm can người khác chỉ cần trông thấy nét biểu hiện ngoài gương mặt nhưng chỉ lần này thì Namehara đã sai rồi. Hoặc cũng có thể là cậu ấy biết nhưng cố tình không nói thẳng thừng ra để Hiya lo lắng hay bồn chồn. Chỉ điều có lẽ... chính bản thân Hiya cũng sớm nhận ra được nguyên nhân cốt lõi cho sự phiền muộn của Eri. Không cần giải thích gì nữa đâu, Hiya hiểu mà. Là người giám sát bảo vệ cho Eri nên có những chuyện không cần nói, Hiya vẫn có thể hiểu được.

Trước tình trạng của Eri, thật ra, Hiya đã biết cách xử lý ra sao từ lâu rồi. Cậu từ từ tiến đến gần Eri, lặng lẽ nhìn cô bé hóa thành tượng sáp giống đến nỗi chìm trong rừng bay đến, đầu đầy trên mái tóc hồng của Eri từ lúc nào không hay với ánh mắt ngẩn ngẩn đi kèm tiếng thờ dài bi ai.

- Eri... nghe tớ nói không Eri?

Eri từ từ ngược lên nhìn Hiya với đôi mắt vừa tròn vừa trắng bệch như hai cái bánh bao mochi đường.

- Hi...ya...ma – kun...

- Hà, tớ biết cậu đang suy nghĩ đến điều gì lúc này nhưng sao cậu không thử theo chiều hướng tích cực hơn?

- Tích cực... hơn...

- Coi nào, cũng giống như lúc cậu thường hay nói với Makoto – san rằng mình sẽ kết hôn với cô ấy để Makoto – san không phải cô đơn khi sống trong những tháng ngày thiếu vắng chồng ấy. Còn nhớ không Eri?

Eri vừa mới gật đầu xong. Mặc dù phần hồn không còn gắn liền với thể xác nhưng vẫn còn chút gì đó trong Eri trả lời lại câu hỏi của Hiya như một phản xạ vô thức. Thật buồn cười quá chừng. Bất cứ ai mà nhìn thấy Eri như bây giờ thì đều phải ôm bụng cười ngặt nghẽo không ngừng vì trông Eri thật đáng yêu với cái gật đầu vừa rồi.

- Đó, khi ấy cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ, không làm chủ được những gì mình nói nên chỉ biết phát ngôn một cách ngu ngơ không suy nghĩ. Tớ nghĩ, con nhóc chuyển đến ngày hôm nay cũng tương tự như cậu lúc đó thôi Eri!

- Nhưng mà... nhưng mà... Hernandez – san là một nhà khoa học... Chắc chắn, em ấy biết mình đang nói gì... chắc chắn... em ấy nghiêm túc trong chuyện này...

Không có ý gì đâu. Chỉ là khi biết Eri thật sự nghiêm túc và muộn phiền vì Kazuma, Hiya cảm thấy khó chịu đôi chút. Hiya tự hỏi, từ khi nào mà vị trí của Kazuma trong lòng Eri lại quan trọng đến như vậy? Từ khi nào mà đôi mắt cũng như trái tim Eri đã chuyển hướng hoàn toàn về Kazuma? Từ khi nào mà... Hiya nhận thấy rằng mình không còn cần phải ở bên bảo vệ Eri nữa. Khó chịu lắm... thật lòng rất khó chịu ngay trái tim này. Thật khó chịu nhưng cũng không biết phải làm thế nào khi Eri luôn nghĩ đến người mà có lẽ mãi mãi sẽ không bao giờ là Hiya.

- Không phải trước đây cậu đã từng chứng minh được cái gì liên quan đến việc bộ não con người sao? Cái gì mà dù cho bộ não đó xuất hiện nhiều nếp nhăn, nhiều chất xám đến thế nào đi chăng nữa thì tính cách của con người cũng được quyết định dựa vào bản chất tự nhiên của họ. Dù cho con nhóc đó có là một nhà khoa học phiên phức đi chăng nữa nhưng sau cùng thì nó vẫn chỉ là một đứa trẻ. Tớ vẫn cho rằng, một phần trong lời nói của con nhóc ấy chỉ đơn thuần là không có cơ sở. Hay nói đúng hơn. Con bé ấy chỉ đùa thôi. Với lại, theo luật pháp ở xã hội loài người thì nam nữ phải trên 18 tuổi mới có thể kết hôn được. Ít nhất thì trong thời gian này, tên đó sẽ không dám làm gì bậy bạ với con nhóc đó nếu không muốn vào nhà lao đi bóc lột sớm!

Chỉ một lời giải thích rõ ràng từ đầu đến đuôi đã trở thành một chiếc dây kéo được linh hồn Eri đang vất vưởng đâu đó ngoài kia về với thể xác. Ngẫm nghĩ theo hướng nào đi chăng nữa cũng thấy Hiya nói có lý. Chính vì lời lẽ có lý, có sức thuyết phục nên Eri dần dần tươi vui, có sức sống trở lại.

- Đúng nhá. Kusanagi – kun và Hernandez – san vẫn chưa đủ tuổi kết hôn. Vì họ là con người nên không thể phá luật được nhá. Đúng là mình suy nghĩ nhiều quá rồi, ha ha ha ha!

Vui vẻ được như mọi khi thì tốt. Phải nhá, với Eri thì chỉ cần cười nói như mọi khi là ổn rồi. Để có thể trông thấy nụ cười của Eri, Hiya chấp nhận nén nỗi đau vào bên trong. Vì chỉ cần dõi theo một Eri hồn nhiên, ngây ngô đáng yêu như thường ngày, Hiya càng có thêm nghị lực để vượt qua những đắng cay đắng hắt, hành hạ trái tim mình từ bên trong. Đó chính là trách nhiệm của một người bảo vệ... Hiya luôn cho rằng đây là điều đúng đắn nhất mình có thể làm.

- Vậy chúng ta thôi cái đề tài này ở đây được rồi nhá. Không suy nghĩ gì đến nó nữa. Hôm nay cả nhóm tập trung ở đây cốt là vì một nguyên nhân khác. Chắc các cậu vẫn không quên chứ hả?

Đúng là ngoài vấn đề của Eri, mục đích của buổi họp mặt đầy đủ giữa bốn người bạn với nhau tối nay vẫn còn là một ẩn số. Nhưng ẩn số ấy đối với Namehara và Hebi mà nói thì nó cũng không phải điều gì quá bí ẩn vì hai người họ đã biết rõ từ trước. Chỉ trừ duy nhất Eri là vẫn ngơ ngơ không hiểu bởi cô bé chỉ toàn nghĩ đến Kazuma nên chẳng chú ý gì đến vấn đề diễn biến xung quanh thị tộc Chân Tổ hết.

- Heh? Sao bỗng dưng trông các cậu trở nên đam chiêu thế? Có chuyện gì xảy ra sao?

- Eri – chan, cậu còn nhớ hôm qua trước khi chúng ta rời khỏi thị trấn không? Chúng mình có đi ngang qua nhà Yamada – san ấy!

- Uhm, mình có nhớ. Lúc đó không chỉ có mỗi Yamada – san mà hình như còn có các vị bồ lão thì phải. Không hiểu Yamada – san đã gây nên tội tình gì khiến các bồ lão ghé thăm đến tận nhà. Hy vọng bác ấy không gặp chuyện gì xấu!

- Không phải như vậy đâu Eri – chan!

- Hầy, làm như ai cũng như cậu vậy. Nghe này Eri. Không phải Yamada – san gây nên tội rồi bị mấy lão già đó trừng phạt mà là vì đứa con trai của Yamada – san đang mắc một căn bệnh lạ!

- Con trai Yamada – san? Souta – kun à? Một căn bệnh lạ ư?

- Mình từng nói với cậu rồi Eri – chan. Souta – kun dạo gần đây thường hay có những biểu hiện không được tốt cho lắm. Souta – kun thường hay cảm thấy bức bối trong lòng, biếng ăn, khó ngủ và thi thoảng còn hay nôn nữa không rõ lý do. Tệ hơn bao giờ hết là Souta – kun thường đập phá đồ đạc trong nhà một cách không tự chủ. Yamada – san không biết chuyện gì đang xảy ra với Souta – kun nên mới mào mui đến nhờ các vị bồ lão giúp đỡ!

- Heh, thì ra là chuyện đó. Nhưng chẳng phải Souta – kun chỉ đơn thuần là thiếu máu thôi sao? Cũng giống như khi chúng ta còn nhỏ ấy, bất kỳ đứa trẻ nào trong độ tuổi trưởng thành đều phải trải qua con khác đến khó chịu ấy. Chỉ cần cố gắng kiểm chế một khoảng thời gian thì sẽ trở lại bình thường ngay thôi mà?

- Theo lẽ thông thường thì đúng là như vậy. Nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao mà con khát của Souta – kun có những nét bất ổn định như chúng ta được biết. Đường như nhu cầu cần máu của Souta – kun vượt mức bình thường một cách kỳ lạ. Dẫn đến những hành vi không tự chủ được bản thân cũng theo đó mà vượt ngưỡng cho phép. Nếu chỉ là giai đoạn cần máu như nhu cầu đứa trẻ khác thì bố mẹ chúng hoàn toàn có thể ngăn chặn được chỉ bằng cách khuyến răn, giáo dục, và giám sát chặt chẽ trẻ nhỏ. Có điều, trường hợp lần này của Souta – kun đã trở nên khó khăn đến mức mà vợ chồng Yamada – san không thể làm được gì ngoài việc cầu cứu các bồ lão. Chính các bồ lão đã đưa ra thông báo chỉ thị cho cả thị tộc vào chiều nay rằng đây rất có thể là một dịch bệnh lạ khiến cho nhu cầu cần máu tăng lên một cách đột biến và chi xảy ra ở trẻ nhỏ. Vì vậy, các ngài dặn dò rằng một khi trông thấy bất kỳ đứa trẻ nào trong làng có biểu hiện khác thường, không giống như hững biểu hiện của việc thiếu máu, thì ngay lập tức phải báo ngay cho các ngài. Hebi, Eri – chan, tớ không lo vì hai cậu sẽ không bị ảnh hưởng bởi dịch bệnh lạ này. Nhưng xung quanh khu nhà ở của các cậu thường hay có nhiều trẻ con lai vãi đến. Các cậu tuyệt đối phải cẩn thận. Nếu có gì thì báo cho bọn tớ biết. Tớ và Hiyama sẽ đến ngay!

- Mình hiểu rồi. Mình sẽ chú ý. Hai cậu cũng vậy!

Dịch bệnh, một danh từ mang đầy hàm nghĩa tiêu cực dùng để diễn tả một nạn dịch khiến cho rất nhiều người mắc bệnh với số lượng lớn và trong phạm vi rất rộng. Dịch bệnh thường xảy ra trong một gia đình, chung một cộng đồng và đến với những người có hệ miễn dịch kém. Nếu chẳng may đó là căn bệnh nguy hiểm thì dù có khỏe, có hệ miễn dịch mạnh đến đâu thì cũng sẽ bị nhiễm giống như HIV/AIDS. Vậy... muốn chữa dứt điểm những dịch bệnh thì ta cần phải có một người giỏi chuyên môn được gọi là bác sĩ. Nhưng từ trước đến nay, Chân Tò luôn tự hào rằng mình không bao giờ có bệnh. Thật sự đúng là Chân Tò không bao giờ mắc những căn bệnh bình dị như con người như cảm cúm theo mùa hay tất cả các căn bệnh nan y mà con người cho rằng nguy hiểm nhất. Chính vì không bị ràng buộc bởi vòng xoáy “sinh lão bệnh tử” thế nên Chân Tò mới được liệt vào chủng tộc Người Bất Tử. Vì Chân Tò không bao giờ mắc bệnh nên trong thị tộc không hề có một bác sĩ nào cả. Chỉ có các vị bồ lão đầy kinh nghiệm trong việc chữa trị những vết thương ngoài da do chạm phải bạc nguyên chất nhưng số người trong làng bị thương vì nguyên nhân ấy rất ít và hầu như từng Chân Tò đều có khả năng tự hồi phục với thời gian rất nhanh. Thế nên với dịch bệnh lạ đang xuất hiện trong thị tộc, ắt hẳn các vị bồ lão đang phải cố gắng đương đầu với một vấn nạn mà các ngài chưa từng trải nghiệm bao giờ. Nếu như hỏi đến một bác sĩ, thì Eri nghĩ ngay đến...

- Không biết... Kusanagi – kun sẽ xử trí như thế nào? Cậu ấy sẽ làm gì trước dịch bệnh này đây?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Có lẽ từ giây phút này trở đi mọi chuyện không còn đơn giản như nhóm bạn đã từng nghĩ. Nếu chỉ đơn thuần nghĩ rằng chúng ta chuyển về một ngôi trường đơn sơ ở một vịnh biển cũng hẻo lánh ít người không kém để vừa học, vừa kết thân, gây dựng mối quan hệ thân thiết với Chân Tò thì kể từ giây phút này trở đi, Tora và Kozue phải bỏ ngay lời suy nghĩ ấy dù muốn dù không hay vì bất kỳ nguyên nhân nào thì Kazuma đã kể hết toàn bộ sự thật cho hai người họ... Kazuma đã chịu tiết lộ hết mọi thứ, từ việc mình nhận được chỉ thị tối mật của Chính phủ, bắt Kazuma phải tiến hành các công cuộc nghiên cứu, thu thập thông tin về loài Chân Tò và cung cấp những dữ liệu ấy lên các nhà khoa học để tiếp tục dự án tạo vaccine diệt trừ dịch bệnh Chân Tò, một loại vaccine có khả năng tiêu hủy tế bào Chân Tò và biến họ trở thành một con người bình thường. Dự án đó còn được biết đến với cái tên “Đồng hóa Chân Tò” và với ý định ấy, Chính phủ muốn xóa sổ tận gốc sự tồn tại của thị tộc Chân Tò mà không phải đụng đến bạo lực quân sự hay chiến tranh. Một cách thức vô cùng hay, vừa thể hiện được sự thông minh đầy xảo tính của con người, vừa thể hiện được ý định muốn hợp tác với thị tộc Chân Tò mặc dù đây chỉ là sự chấp thuận từ một phía, còn bên thị tộc thì chắc chắn họ sẽ không đồng tình. Kazuma còn kể rõ chi tiết mình và hiệu trưởng Minamiya cố tình nộp bản báo cáo trễ hạn để kéo dài thời gian thực hiện chiến dịch. Trong khoảng thời gian đó thì Kazuma lần hiệu trưởng It. Harm Sokyuran sẽ cố gắng tìm cách nào đó để ngăn chặn kế hoạch này vì thật lòng mà nói, Kazuma hoàn toàn không muốn cái chiến dịch đó đi vào thực tiễn. Kazuma không muốn thị tộc Chân Tò biến mất.

Ý định của Kazuma không xấu, ngược lại đó còn thể hiện được sự tốt bụng của Kazuma trong mắt người khác. Nhưng có lẽ bản thân cậu ấy cũng nhận ra một điều rằng đôi khi quá tốt với một ai đó lại tự đẩy mình đến một nước đi nguy hiểm liên quan đến tính mạng. Nếu chẳng may phía trên biết được rằng Kazuma đang có ý muốn tạo phản, muốn cản trở công việc nghiên cứu liên quan đến bước tiến của chính trị hay một số lĩnh vực khác, rất có thể Kazuma sẽ bị xem như một tên phản quốc, sẽ phải ở trong nhà ngục đến suốt phần đời còn lại... hay tệ nhất thì nhận án tử hình vì hai tội danh: thứ nhất là phản quốc, thứ hai là có tình tiết lộ bí mật quốc gia cho người ngoài biết.

Đáng lẽ không nên hỏi Kazuma về vấn đề này. Bây giờ thì Kozue và Tora mới hiểu lý do... hiểu nguyên nhân vì sao dù có cố gắng hỏi đến thế nào đi chăng nữa, cậu ấy cũng không chịu hé mồm nửa lời. Vì rất có thể sẽ kéo những người thân quan trọng không đáng đến chuyện này vào cuộc nên cậu ấy đã quyết giữ bí mật cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Nhưng chỉ vì tính tò mò trong bản chất mỗi con người, đặc biệt là mỗi nhà khoa học, vô tình đã đẩy Kazuma đến bước cực kỳ nguy hiểm như thế. Tora và Kozue cảm thấy có lỗi. Bản thân hai người họ không sợ việc mình bị truy tố trách nhiệm. Cái họ sợ nhất chính là sự an nguy của Kazuma cũng giống như ngàn cân treo trên một sợi tóc không biết sẽ đứt phụt khi nào. Đảm lao thì theo lao, bây giờ cả ba người họ chính thức đang đi trên một con thuyền nan phải vượt qua sóng to gió lớn và bãi đá ngầm ẩn sâu dưới mặt nước. Kozue và Tora sẵn sàng làm thân có phước cùng hưởng, có nạn cùng chia với Kazuma, chắc chắn là như vậy rồi... nhưng chỉ còn duy nhất một người khiến hai người họ cứ mãi bồn chồn.

Tok tok tok tok, cạch cạch, xoẹt.

Bây giờ vẫn đang là giờ học và các học sinh có nghĩa vụ phải đến trường là điều hiển nhiên. Tiết toán số thì chắc chắn sẽ phải học những thứ liên quan đến phép tính và thuật số. Theo như kiến nghị cũng như đánh giá của phần lớn đồng đạo học sinh trên khắp đất nước Nhật Bản. Dựa vào con số thống kê chi tiết thì nhiều học sinh rất sợ môn toán. Đối với chúng thì toán học giống như con ác mộng đáng sợ nhất trong cuộc đời của chúng nên tỷ lệ chọn thi đại học theo khối có môn toán khá thấp, nhưng chi tiếc thay ở tất cả các ngành nghề thì hầu như đều phải thi qua môn toán. Và theo ngôn ngữ của học sinh thì thuật sơ khai cho đến thời điểm hiện tại, nếu như có một người nào đó giỏi về toán học, nhìn thấu được đến từng con số và không gặp mấy khó khăn khi giải một thuật toán thì đó... chỉ có thể là những thiên tài nổi trội mà thôi. Cũng tương tự như Aries Hernandez.

Liệu con bé có thật sự chỉ là một học sinh tiểu học? Đây là câu hỏi hiện lên trong suy nghĩ của tất cả học sinh đang ngồi bên dưới cũng như chính Honoka – sensei cũng phải nghi ngờ khi trông thấy Aries giải một bài toán cấp hai bằng phương pháp cao siêu vượt ngoài tầm hiểu biết cho phép của độ tuổi ngồi ghế nhà trường. Thử tưởng tượng xem, một bài toán cấp hai bình thường mà lại giải bằng sơ đồ lượng giác, hàm số đột biến của ngành khoa học và chiếm hết cả hai tấm bảng đen không chứa được một chỗ. Làm sao người bình thường có thể làm được như vậy chi từ khi đó là một người vô cùng bất thường. Và trường hợp bất bình thường đó mang tên Aries Hernandez.

- Em làm xong rồi, Sensei!

Honoka – sensei chỉ biết miệng chữ A mồm chữ O, đứng trơ há hốc như tượng đá khi nhìn lên tấm bảng chẳng chịt chữ số đến choáng cả mắt. Thật lòng thì Sensei không biết phải nói thế nào khi chính bản thân cô ấy còn không thể nhận ra bài toán của mình nữa. Toán học là một khái niệm bao la, mênh mông, cách giải đa dạng phong phú có thể đi bằng nhiều phương hướng khác nhau, nhưng miễn sao kết quả cuối cùng chính xác thì xem như bài toán đã được hoàn thành một cách toàn diện. Chỉ có điều... sẽ gặp chút khó khăn để giải thích cho những học sinh khác ngồi bên dưới nếu dựa theo phương pháp của Aries. Có khi chính Honoka – sensei còn không hiểu được hết bài giải của Aries. Giáo viên còn không hiểu thì làm sao giảng giải truyền đạt cho người khác. Thế mới nói Honoka – sensei là giáo viên tội

nghiệp đáng thương nhất trong trường này khi cứ bị học sinh bắt nạt không ngừng. Điểm xui xẻo nhất đối với Sensei đó chính là vợ phải một lớp học có các nhà khoa học kia.

Aries đúng là một nhà khoa học đại tài. Giờ đây, trong mắt các anh chị tiền bối lớn hơn, Aries đã trở thành một ngôi sao sáng chói nhất khi mới vừa chuyển đến ngày hôm qua. Sao có cảm tưởng như Aries là một bản sao khác của Kazuma vậy. Thử nhớ lại xem, ngày khi vừa chuyển đến ngôi trường này, Kazuma cũng thể hiện sự uyên bác của mình bằng một màn giải toán đưa vào Hi-yama và rồi kết quả cũng không đối bất ngờ là bao. Kazuma cũng sử dụng thuật toán cao cấp làm mù lòa Sensei và những người bạn đến dưới dù cho kết quả cuối cùng là chính xác. Kể từ đó, Honoka – sensei không dám làm phiền Kazuma và không mời cậu ấy lên bảng thêm lần nào nữa nếu không muốn bị khủng hoảng tinh thần trầm trọng.

Có thể tạo ấn tượng với mọi người trong lớp như thế thì rất tốt. Nhưng Aries cũng chính là mối lo lắng trong Tora và Kozue. Với danh phận là người giám sát Kazuma, Aries sẽ thực thi nhiệm vụ dưới quyền Chính phủ tối cao và báo cáo lại mọi tiến trình trong công cuộc nghiên cứu cho họ. Nhưng bây giờ, Kazuma đã thừa nhận rằng mình không muốn nghe theo sự sắp xếp của Chính phủ, cậu ấy không muốn những thí nghiệm của mình lại góp phần gây hại đến cộng đồng thị tộc Chân Tổ nên cuối cùng, Kazuma đã từ bỏ hết mọi thứ. Thậm chí những nghiên cứu mình dày bao nhiêu công sức, mồ hôi, thời gian, chất xám từ trước đến nay, cậu ấy cũng đã thiêu hủy tất cả trong ngọn lửa đó. Kazuma quyết định từ bỏ như không muốn suy nghĩ đến nó nữa. Tora và Kozue thì có thể hiểu được... nhưng còn Aries thì sao? Họ thật sự không biết hiện giờ con bé đang nghĩ gì trong đầu? Con bé sẽ tôn trong quyết định của Kazuma hay sẽ từ mặt, báo cáo hết mọi chuyện lên cấp trên và rồi Kazuma sẽ bị truy tố trách nhiệm? Thế mới nói, mối quan ngại lớn nhất ở thời điểm hiện tại chính là con nhóc tiểu học mang tên Aries Hernandez.

.....

- Kazuma – senpai, nói A đi nào!

Sẽ có khoảng thời gian được gọi là giờ nghỉ trưa để học sinh dùng bữa và nghỉ ngơi, chuẩn bị cho tiết học buổi chiều. Thường thì Kazuma hay dùng khoảng thời gian này để trốn xuống phòng y tế để ngủ, không thì tìm chỗ nào đó trốn Kozue vì thời tiết nắng nóng gay gắt nên cậu ấy chỉ muốn tìm một nơi vừa yên tĩnh, vừa tránh nắng, vừa có máy điều hòa vì chính bản thân Kazuma cũng không chịu đựng được cái nóng cũng như ánh nắng. Nhìn theo một góc cạnh nào đó thì trông Kazuma cứ như một Chân Tổ tránh tiếp xúc với ánh sáng càng nhiều càng tốt. Là vì Kazuma thường thức đêm nghiên cứu những công trình khác nền đồng hồ sinh học trong cơ thể bị chạy ngược hay là vì quá thần tượng chúng loài Chân Tổ nên cậu ấy dần dần bị lây nhiễm thói quen đặc điểm giống họ chăng? Nhưng nhìn chung thì riêng ngày hôm nay cậu ấy không thể trốn như ý mình, mà phải chấp nhận lết cái thân đi chung với Kozue, Tora và cả Aries.

Tuy không có người thân tại Nhật nhưng nghe Aries tiết lộ rằng cô bé đã mua một căn nhà nhỏ gần gần nơi Kazuma và ở đó để tiện chạy qua chạy lại nhà cậu ta. Tiền thể đây nói luôn cho rõ là Aries đã dậy từ rất sớm, trước khi tiếng gà gáy được cất lên thì Aries đã dậy, trước ngực quần tạp dề và tiến vào gian bếp làm bữa trưa cho vào hộp và mang đến đây cho Kazuma. Cứ nghĩ con bé chỉ biết chăm chăm vào khoa học, chỉ biết cắm đầu vào nghiên cứu không để ý gì đến mọi thứ xung quanh nhưng thật không ngờ rằng Aries, cũng biết nấu nướng như Kozue và Ayame... có khi, còn nấu giỏi hơn cả hai người họ nữa chứ chẳng phải đùa. Nhìn những miếng trứng ngay ngắn, đều đặn, vàng óng như mặt ong này xem. Dù cảm thấy có chút khó chịu khi phải gương mặt nhìn cảnh Aries tinh tú dút cho Kazuma ăn nhưng Kozue phải thừa nhận rằng tay nghề nấu nướng phục vụ cho Kazuma từ trước đến nay không đủ để đánh bật Aries. Nói một cách đơn giản thì lần đầu tiên trong đời Kouze nhận thấy mình thua thiệt trước một ai đó trong chính lĩnh vực mà mình luôn tự hào nhất. Thật khó tin nhưng hôm nay món gà rán viên của Kozue không thể đấu lại với trứng cuộn của Aries. Quả nhiên trứng cuộn bao giờ cũng là yếu tố ghi được nhiều điểm nhất thông qua bài tự của những kẻ phạm ăn như Kazuma dù cho nó đã quá cũ để trở thành một món ăn truyền thống. Cũ nhưng lúc nào cũng hiệu quả... tại sao Kozue không nghĩ ra nó sớm hơn nhì.

Có hơi bất tiện khi được một cô bé dút cho ăn tận miệng nhưng với vẻ óng ánh đầy quyến rũ của miếng trứng nên Kazuma chấp nhận chơi trò vợ chồng với con bé. Nhưng mà cuộc đời này vốn dĩ không hề đơn giản như chúng ta vẫn thường nghĩ. Đáng lẽ chúng ta không thể quên đi câu nói của các cụ hồi xưa “Tốt gỗ hơn tốt nước sơn” hay bất kỳ một câu nói nào có chung một hàm nghĩa tương tự như thế. Đáng lẽ không nên quá tin tưởng vào một thứ gì đó khi bề ngoài của nó quá nổi để rồi quên mất chất lượng bên trong thế nào. Đẹp bề là thế, long lanh lấp lánh là thế, nhưng ngay khi dùng chính vị giác của mình để tận hưởng thì Kazuma mới biết thế nào là núi lửa phun trào, thế nào là sóng thần nổi dậy và thế nào là thế giới chúng ta đang sống bất ngờ bị nổ mất một hôm lớn ngay trên bề mặt. Cái gì đang diễn ra thế nhỉ? Sao tự dưng Kazuma lại thấy có nhiều đom đóm và ruồi bay ngang mặt mình thế nhỉ? Có cả hổ, gấu và một vài con vật không cánh khác lần lượt xuất hiện không rõ lý do. Rồi còn cảm giác như đầu muốn nổ tung ra khi vị cay, mặn, chất cứ hòa trộn vào nhau thành một khối và nổ như pháo hoa khiến cho các xúc giác khác của Kazuma như muốn đảo lộn hết với nhau. Kazuma chỉ muốn tìm một chỗ nào đó để có thể trốn cái miếng trứng mình vừa ăn được ra ngoài nhưng thiết nghĩ không thể vì con bé bám lấy mình chặt như keo dán nên cậu ấy đành nín thở, nuốt luôn cả miếng trứng vừa cay, vừa chua, vừa chất lại vừa cứng xuống dạ dày. Nhưng thiết nghĩ có lẽ bao tử sẽ biểu tình Kazuma tại sao lại nuốt cái thứ khó tiêu này suốt cả đêm dài nên Kazuma dự định sẽ đi mua thuốc tiêu hóa khi tan trường.

Cậu ấy đã nuốt và thở phào như vừa trút đi được gánh nặng xuyên thế kỷ. Kozue tự hỏi tại sao lại thở dài than vãn khi được một cô bé đáng yêu dút cho ăn một cách tình tứ đầy âu yếm thế kia. Nhưng sau khi đọc nét biểu hiện trên gương mặt đóng khuôn không chút thay đổi của Kazuma thì Kozue mới biết tài nấu nướng của Aries bên ngoài thì hoành tráng lệ một cách tuyệt vời, nhưng bên trong thì thật sự như kiến vờ tỏ chạy ủa ra tìm đường trú thân thì Kozue cũng cảm thấy nhẹ nhàng vì ít nhất thì tài nghệ nấu nướng của mình vẫn ghi điểm trong lòng Kazuma.

- Thế nào? Có ngon không Kazuma – senpai?

Trước một câu hỏi hết sức khó khăn, Kazuma chỉ có thể trả lời.

- Anh vừa nuốt hết vào bụng rồi!

Vì không thể nói dối, Kazuma từ trước đến nay không biết nói dối và cũng không hề muốn nói dối. Nhưng cũng không thể vì thế mà nói ra một sự thật đau lòng phủ phàng mà một người con trai không nên nói với một cô gái nên Kazuma... cậu ấy chỉ có thể cố gắng lái câu chuyện sang một hướng khác hay trả lời một nẻo mà không tồn tại gì đến sự thật. Nghĩ đi nghĩ lại thì thấy Kazuma cũng thật tội nghiệp đáng thương.

.....

- Aries, cảm ơn em. Nhờ có Aries – chan mà chị mới bỏ lỡ mất cơ hội làm bữa trưa cho Kazuma. Giờ thì cậu ấy đã ăn đồ ăn của em, xem như vừa lòng rồi nhé. Nếu được thì chị có thể hỏi em trả Kazuma lại được không? Cậu ấy cần phải được ăn uống đầy đủ dưỡng chất, nghỉ ngơi hợp lý và còn chuẩn bị cho tiết học buổi chiều nữa!

- Kozue onee – chan... chị mới cứ như là bảo mẫu của anh ấy vậy? Chỉ có những người mẹ lo cho đứa con thì mới nói đến chuyện ăn uống đủ chất này nọ thôi!

- Chị không phải mẹ cậu ấy nhưng chị có trách nhiệm chăm sóc và quan tâm đến Kazuma. Chị đã làm điều đó suốt hơn chục năm nay và sẽ không bao giờ thay đổi!

- Nếu vậy thì từ giây phút này trở đi, Kozue onee – chan không cần phải bận tâm về Kazuma – senpai nữa. Với danh nghĩa là vợ tương lai của anh ấy, em sẽ chăm sóc cho Kazuma – senpai chu đáo tận tình có khi còn hơn cả chị nữa. Nhưng Kozue onee – chan, em cứ thắc mắc là tại sao chị lại cảm thấy khó chịu khi em muốn ở bên cạnh Kazuma – senpai. Và tại sao chị lại nói bản thân mình có trách nhiệm chăm sóc anh ấy trừ khi... trừ khi chị là một người vô cùng đặc biệt đối với Kazuma – senpai như kiểu chị là bạn gái anh ấy không bằng!

Nhắc đến hai từ “bạn gái”, Kozue ngượng chín đỏ cả mặt. Làm sao có thể không xấu hổ khi vừa bị một con bé tiểu học nói trúng tim đen mà còn ngay trước Kazuma nữa. Ngay trước mặt Kazuma... ngay trước mặt Kazuma... vậy mà hần vẫn chẳng thêm tỏ ra quan tâm hay quan trọng gì đến chuyện đó. Biết rằng Kazuma là một tên ngu ngơ khờ khạo nhưng Kozue vẫn cảm thấy ngượng ngùng vì có cảm giác mình không khác gì một đứa ngốc trong tình huống này.

- Bạn... bạn gái... còn lâu chị mới chấp nhận trở thành bạn gái của cái tên ngu thộn này. Lần sau muốn nói gì đó thì suy nghĩ cho thật kỹ tình hình đi Aries!

- Nếu Kozue onee – chan không phải bạn gái anh ấy thì làm ơn đừng gây phiền rối để bọn em được yêu nhau đi ạ. Trông Onee – chan bây giờ giống như kỳ đà cản mũi ấy. Em thì dễ tính không thấy phiền hà gì nhưng còn đối với người khác thì không được đâu, Kozue onee – chan phải lưu ý đến điều này đó!

Bị một con nhóc kém hơn mình gần chục tuổi lên mặt thật sự chẳng vui vẻ tự hào tí nào đâu. Nhưng con bé cũng già đời vượt ngoài độ tuổi vốn dĩ của nó quá rồi. Cứ hể mở miệng ra là nói chuyện yêu đương trai gái nam nữ hết như đã từng trải nghiệm rồi. Về chuyện này thì Kozue thừa Aries tâm phục khẩu phục. Cả đời Kozue chưa bao giờ hẹn hò với một tên con trai. Vì sao ư? Có lẽ là vì thành tích và danh hiệu Kozue từng đạt được chăng? Không phải danh hiệu Edison với những công trình nghiên cứu liên quan đến dòng điện như Edison. Mà là danh hiệu Chiến Thần Athena với huyền thoại một mình Kozue xử đẹp tất cả băng đảng giang hồ cô hồn các đảng, đầu đường xó chợ ăn nấp trong những con hẻm gần It. Harm Sokyuran. Chắc mọi người vẫn không quên giai thoại trường bạn kỷ luật trường một thân nữ nhi giải quyết đồng rác thải trường hay chặn trăn lộn các học sinh năm dưới It. Harm Sokyuram. Sau cuộc quét dọn ấy, mọi người ai ai cũng biết đến Kozue như một Chiến Thần, Nữ thần chiến tranh Athena. Có lẽ vì thành tích đó mà không một tên con trai nào dám hó hé đến gần Kozue và khiến cô ấy phải tiếp tục mơ mộng cho đến bây giờ. Kozue cũng là con gái, đương nhiên cũng mong muốn ước ao một mối tình lãng mạn như bao nữ sinh trung học bình thường khác. Chỉ tiếc rằng không biết bao giờ người tình trong mộng mới xuất hiện trước mặt Kozue... Có khi người đó đã xuất hiện rồi nhưng... do tên đó không dễ tìm cũng nên.

- Kozue!

Bỗng dưng Kazuma bất ngờ cất tiếng gọi tên Kozue khiến cho cô ấy giật mình. Cậu ấy định nói gì ư?

- Cậu là kỳ đà sao?

- IM MIỆNG ĐI KAZUMA ĐÀN THỎ!

.....

- Aries – chan, không muốn làm phiền em. Đúng là cả anh lẫn Kozue đều không có quyền can ngăn hay thành kiến gì về việc em muốn kết hôn với Kazuma nhưng chuyện gì ra chuyện đó. Em cũng biết rồi đấy. Vấn đề mà Kazuma đã nói từ hôm qua, cậu ấy đã đưa ra quyết định cuối cùng rằng sẽ không tham gia vào chiến dịch vaccine diệt trừ Chấn Tổ nữa. Cậu ấy muốn ngưng cuộc thí nghiệm này và sẽ không làm theo mệnh lệnh được chỉ thị từ cấp trên. Tội anh cũng vậy, anh và Kozue sẽ theo ý muốn của Kazuma kể cả khi cấp trên có quy tội cả ba đi chăng nữa. Nhưng còn em thì sao? Vì em là người giám sát của Kazuma nên bọn anh muốn hỏi em cho rõ. Quyết định sau cùng của em là gì? Em sẽ theo Kazuma như tự anh hay... sẽ đứng về phía của Chính phủ? Bọn anh cần câu trả lời cuối cùng của em, Aries Hernandez!

Đường như Tora không thể nhon nhon như mọi khi được. Cậu ấy nói đúng, việc gì ra việc này, dùa cọt thì lúc nào cũng có thể đưa cọt, nhưng trong những vấn đề nhạy cảm như thế này thì cần sự nghiêm túc tập trung cao độ. Vì đây là chuyện liên quan đến sự an nguy của Kazuma, nên chỉ mới đó thôi, Tora đã biến cả khoảng thời gian nghỉ ngơi dùng bữa trưa yên bình chìm đắm trong sự căng thẳng đầy lo âu tâm trạng. Kazuma thì không cần phải nói nữa, cậu ấy chẳng quan tâm đến chuyện này kể cả khi nó định đoạt số mệnh trong tương lai của mình. Chính vì Kazuma không lo cho chính bản thân mình nên Tora và Kozue mới phải lo lắng thay cho cậu ta. Trước câu hỏi của Tora, Aries sẽ trả lời như thế nào? Có bé sẽ quyết định ra sao? Đi theo Kazuma... hay làm tròn trách nhiệm của một người giám sát và báo cáo tình hình cụ thể ở đây?

- Hm, vậy thì theo Kazuma – senpai, em nên chọn phương án nào đây?

Đáp lại câu hỏi đó bằng một câu hỏi khác ư? Aries đúng là một cô bé khó đối phó. Phải nói rằng cô bé quá tinh ranh khôn lỏi cứ khiến cho Tora và Kozue quay mò mò liên tục, đi hết từ hồi hộp này đến hoang mang lo sợ khác.

- Đúng là nếu theo như quyết định của Kazuma – senpai thì trước sau gì cũng sẽ bị cấp trên xử lý. Kiểu gì đi chăng nữa thì điều tệ nhất vẫn là Kazuma – senpai sẽ trở thành đối tượng bị truy nã khắp Nhật Bản, hoặc cũng có thể là tội phạm mang bản án cao nhất bị truy lùng trên khắp thế giới nếu anh ấy có ý định bỏ trốn. Bấy giờ, Mỹ cũng đã bắt tay với Nhật Bản trong chiến dịch vaccine, nên sẽ rất khó khăn nếu Kazuma – senpai vẫn còn ý định làm trái với chỉ thị và bỏ trốn. Chắc chắn việc anh trở thành mục tiêu săn đuổi của CIA và FBI là điều không thể tránh khỏi. Ngay thời điểm hiện tại mà nói thì anh ấy đang trở thành một tấm bia mà biết bao nhiêu viên đạn đang muốn bắn vào ngay chính giữa hồng tâm. Và đương nhiên sẽ chẳng một ai dại gì lại đứng bên cạnh tấm bia đó để trúng đạn lạc cả. Nhưng bản thân em không muốn đứng một chỗ mà nhìn Kazuma – senpai bị hại. Em sẽ không báo cáo chuyện mình nghe được hôm qua lên cấp trên ư nhất là trong khoảng thời gian này. Dấu sao thì em cũng chỉ vừa mới đến Nhật, mới thử vẫn còn chưa đầu vào đâu nên em không muốn bản ngay vào công việc được giao!

- Nếu vậy thì Aries – chan sẽ...

- Nhưng điều đó không có nghĩa là em sẽ đồng ý với quyết định của Kazuma – senpai. Chúng ta là nhà khoa học. Trách nhiệm của nhà khoa học là chứng minh những điều không có thực theo một hướng logic trên bình diện khoa học và công bố những nghiên cứu đó cho công chúng. Nếu chỉ biết đứng nhìn những điều vô lý nhon nhon ngay trước mắt mà không làm bất cứ điều gì thì thật đáng hổ thẹn khi mang trên mình công việc của một người tôn thờ và theo chủ nghĩa khoa học thực tiễn!

Đó là cách suy nghĩ của con bé về nền khoa học hiện đại, về những người cống hiến cho nó còn được biết đến với cái tên nhà khoa học. Điều này không sai, Aries không sai khi nghĩ theo hướng mà đường như các thế hệ cha ông đi trước đều đặt tiêu chí ấy lên hàng đầu. Khoa học sinh ra là để giải đáp những thắc mắc, những hiện tượng kỳ lạ chưa từng được lý giải và công bố cho toàn thể nhân loại thấy được bản chất thật sự của nó. Quan niệm ấy không sai nhưng nó không phù hợp với quan điểm trong Kazuma. Hay nói một cách dễ hiểu thì Kazuma không đồng tình với lối suy nghĩ lạc hậu củi kỷ ấy. Lần đầu tiên Kazuma vùng lên... lần đầu tiên Kazuma chủ động lên tiếng bác bỏ đi lối nhận xét của người khác.

- Không, em nhầm rồi Aries. Khoa học đúng là để phục vụ cho nhân loại. Khoa học tồn tại là để giúp con người hiểu rõ bản chất của một sự việc hiện tượng mà họ chưa thể nhận thức được hay họ đang cố tự lý giải đấy là những hiện tượng siêu nhiên. Nếu như về cơ bản, khoa học là để giúp đỡ con người, là để mang tri thức đến với con người, để khai sáng nhận thức của con người... là vì con người. Vậy thì em giải thích thế nào về chuyện khoa học mang đến hạnh phúc cho một người nhưng đồng thời cũng mang bất hạnh cho người khác? Em giải thích thế nào đây Aries?

- Vậy Kazuma – senpai nghĩ rằng cái giá phải trả cho khoa học chỉ là một con số 0 thôi sao? Trên đời này không có cái gì là hoàn thiện cả. Ngay cả khi anh không làm gì và đang sống một cuộc sống yên bình mà mình hằng mong ước cũng là do một cái giá nào đó mà anh đã lấy. Để em đưa ra một ví dụ cho Kazuma – senpai hiểu rõ nhé. Giả sử như anh đang có một cuộc sống êm đềm, bình yên với Ayame onee – sama, với những người quan trọng đối với anh mà không cần phải bận tâm gì đến những điều phiền phức xảy ra xung quanh. Anh nghĩ rằng mình thật may mắn khi có được một cuộc sống mình hằng mong muốn nhưng có bao giờ Kazuma – senpai nghĩ rằng cái giá phải trả cho cuộc sống lý tưởng của anh chính là sự may mắn của một ai đó khác không? Đây là theo luật nhân quả, định luật cân bằng trong chủ nghĩa duy tâm, theo tư tưởng tâm linh của một người tin vào vòng tròn của số mệnh. Qua ví dụ này em muốn chứng minh cho Kazuma – senpai một điều rằng bất cứ vinh quang nào cũng phải có cái giá của nó. Một nhà khoa học đã phải bỏ ra biết bao nhiêu công sức, bao nhiêu thời gian, xương máu, chất xám chỉ để phát minh ra một thứ gì đó cho nhân loại. Hay thậm chí, có rất nhiều người đã mang đến rất nhiều thành tựu nhưng không hề được vinh danh như một nhà khoa học khi ông ta đánh đổi bằng cả sinh mạng của gia đình, của người khác để đạt được. Nói chung, kể cả khi là khoa học mang đến tương lai cho nhân loại, nhưng ta vẫn phải chấp nhận đánh đổi một thứ có giá trị trong đương. Cho nên từ đó ta có thể suy ra rằng bài toán của Kazuma – senpai, đánh đổi một niềm hạnh phúc của một người nhưng lại có thể mang đến hạnh phúc cho nười người, thì nó... hoàn toàn chấp nhận được!

- Ô, vậy là em tán thành việc lấy một thứ ra đánh đổi cho thứ khác. Vậy tức là em sẵn sàng bán đứng gia đình mình, bán đứng bạn bè, phản bội những người em yêu thương nhất, thậm chí là sẵn sàng đẩy người thân mình vào chỗ chết để hoàn thành được mục đích của mình giống như những người em vừa nói khi nãy? Nếu em vẫn chưa hiểu thì để anh đưa ra một ví dụ nhé. Em hiện đang là một nhà phát minh cho một tập đoàn nào đó bên Mỹ đúng không? Thế nếu như có một ngày em vô tình tìm ra được một sự thật có khả năng thay đổi cả nhân loại, nhưng thật không may khi các thế lực xấu muốn có được học thuyết ấy nên chúng đã bắt bỏ mẹ em, anh chị của em, người thân của em làm con tin và yêu cầu em phải giao nộp học thuyết đó cho chúng. Trong trường hợp đó em sẽ làm gì? Đứng ở vị trí của một nhà khoa học mang trọng trách công bố cho nhân loại hay em sẽ đứng ở vị trí của một đứa con, một đứa em gái yêu thương gia đình mình? Em chấp nhận đánh đổi học thuyết của mình để cứu gia đình hay gia đình để mình chứng một sự thật? Aries không thể trả lời được câu hỏi của Kazuma. Đúng thật Aries đặc biệt hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường khác. Con bé có đủ bản lĩnh, hiểu biết, cũng như tự tin và lòng gan dạ để đối đáp với Kozue và Tora như không nhưng sau cùng thì con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ... một đứa trẻ không có tuổi thơ khi phải chôn chân vào cái gọi là khoa học ngay khi tuổi đời còn quá nhỏ. Một câu hỏi khiến Aries phải suy nghĩ thật kỹ và vô cùng khó khăn để đưa ra một quyết định đúng đắn. Và cách duy nhất để Aries trả lời được câu hỏi này tốt nhất, thuyết phục nhất đó chính là “không thể trả lời”.

- Aries, anh không có ý muốn lên mặt dạy đời em vì chính bản thân anh cũng chưa phải là gì ở đời này cả. Nhưng những gì em đang cố gắng phản biện lại quan điểm của anh, hay thậm chí là đưa ra những ví dụ để khiến anh tin rằng lời nói của em có sức thuyết phục nhưng sau cùng thì... đó vẫn chỉ là những mẫu giai thoại em nghe được từ đâu đó. Em vẫn chưa trải nghiệm nó thực tiễn nên không thể trả lời câu hỏi này của anh. Nếu em cứ khẳng khái cho rằng quan điểm của anh là sai, vậy thì hãy trả lời câu hỏi của anh xem. Em sẽ chọn bên nào? Nếu như em chọn đánh đổi những người mình yêu thương để làm tròn trách nhiệm của một nhà khoa học thì có lẽ... cả đời này anh không thể kết hôn với em được rồi, vì chúng ta quá trái ngược nhau. Hơn nữa, nếu lấy em rồi. Lỡ như sau này sự việc tương tự xảy ra, em sẵn sàng mang anh đi làm vật tế thần thì anh chết chắc. Aries, anh biết một người đã từng đứng trước hai sự lựa chọn, hoặc gia đình, hoặc trách nhiệm của một nhà khoa học. Anh biết một người đã từng phải đối diện hai hướng đi mà không biết nên theo hướng nào để không phải hối hận sau này đây Aries!

Kazuma biết một người đã từng trong trường hợp cậu ấy đang lấy ví dụ. Một người đã phải đứng trước hai sự lựa chọn, gia đình hay trách nhiệm. Không biết có phải là ngẫu nhiên hay không nhưng Kozue lại liên tưởng được ngay đến hiệu trưởng It. Harm Sokyuran. Phải nh... Kozue chợt nhớ ra cách đây không lâu, hiệu trưởng đã kể cho mình nghe lý do vì sao cuốn sách do chính tay bà viết hoàn thành được vol I, được bán ngoài thị trường với số lượng vượt gấp 10 lần bộ Light Novel bán đắt nhất trong thời gian ấy nhưng lại không tiếp tục phát hành vol II mặc dù rất nhiều người đã yêu cầu bà viết tiếp. Lý do duy nhất khiến bà không viết vol II là vì gia đình... Tuy thật sự không hiểu lắm nhưng có lẽ người mà Kazuma vừa nhắc đến đó... đích thị chính là...

- Trong mắt anh, người đó trông chẳng khác gì một đứa trẻ vừa nhoi vừa nhẩy hết chỗ này. Chỉ là có thể trả lời rằng “thà không làm một nhà khoa học nếu như chỉ biết khur khur ôm vinh quang vào người để rồi phải khiến cho người khác phải đau khổ” thì anh cho rằng họ mới là những nhà khoa học thật sự. Aries, cứ cho rằng những điều em nói là đúng, bất cứ thứ gì cũng đều phải có cái giá phải trả trong đương. Nhưng không giống em, anh sẽ tự tìm cách đạt được thứ mình nhắm đến với một cái giá phải trả thấp đến mức tối thiểu. Đó chính là con đường khoa học của chính bản thân anh!

Thứ đặt một tình huống và tự bản cảm nhận lấy nhé. Nếu bạn là một người có hiểu biết sâu rộng, nói đâu trúng đó và rất tự hào khi chưa có một ai thắng mình trong một trận hùng biện bằng lời. Nhưng rồi bỗng dưng xuất hiện một người thách đấu lý lẽ với bạn và dành lấy phần thắng. Khi đó, cảm giác của bạn sẽ như thế nào? Phần lớn sẽ trả lời rằng cảm thấy tức tối, cảm thấy ức chế, không phục dù cho đối phương có nói chính xác thế nào đi chăng nữa. Aries cũng vậy thôi. Dù sao thì Aries chỉ mới là một đứa trẻ tiểu học luôn vô ngược cho rằng mình biết nhiều hơn những đứa trẻ khác. Dĩ nhiên sẽ chẳng có một đứa trẻ nào lại chấp nhận mình thua cuộc khi bản tính hiếu thắng trong chúng dâng lên quá cao, đặc biệt là những người làm khoa học thì càng cố chứng minh mình luôn đúng.

Aries không thừa nhận những điều Kazuma vừa nói. Mặc dù lần này cậu ta đã dành chiến thắng trong phần thi hùng biện nhưng Aries không phục. Nhưng con bé không tỏ ra trẻ con như phùng phùng mồm giận dỗi, hay làm mình làm mẩy này nọ. Những gì Aries thể hiện khi đó là cái nhìn không còn mấy vui vẻ thân thiện với Kazuma nữa. Đó là một cái nhìn khi Aries chính thức xem Kazuma như một đối thủ ngang sức ngang tài.

- Đó là cách suy nghĩ của Senpai về khoa học. Còn đối với em, làm tròn trách nhiệm và bổn phận của một nhà khoa học là điều duy nhất em được học. Kể cả khi có phải đánh đổi những thứ quan trọng đối

với mình vì sự nghiệp, vì cái chung của toàn thể cộng đồng... thì em cũng không hối hận. Nhưng thật sự em rất bất ngờ khi Kazuma – senpai lại có thể đối khẩu với em bằng những quan điểm trật ngoài khuôn phép của khoa học như vậy. Chồng tương lai của em có khác. Càng lúc em càng thấy Kazuma – senpai rất thú vị và càng muốn lấy anh hơn!

.....

Vừa hay tiếng chuông trường vang lên báo hiệu giờ nghỉ trưa đã kết thúc. Bấy giờ thì dù muốn dù không, dù ăn xong hay chưa thì toàn bộ học sinh cũng phải dọn dẹp, quay trở về lớp sớm nhất có thể để chuẩn bị cho tiết học buổi chiều. Thật may mắn cho ba người bạn vì tiếng chuông vang lên quá đúng lúc. Nhờ tiếng chuông đó mà cuộc trò chuyện căng thẳng này mới đến hồi chấm dứt. Aries thu dọn những hộp bento dù rằng nó vẫn còn đang dang dở chưa hết thức ăn nhưng con bé không còn lựa chọn nào khác ngoài việc cho vào trong chiếc túi nhỏ và đứng lên. Trước khi quay lưng xuống lớp, con bé có nói với Kazuma và hai người bạn vài câu cuối.

- Anh chị đừng lo. Vì em rất yêu Senpai nên chắc chắn em sẽ không để Senpai bị bắt. Lời hứa vẫn là lời hứa, tạm thời trong thời gian này em sẽ không báo cáo gì về chuyện của Senpai nên anh ấy có thể tiếp tục sống như mình muốn. Nhưng song song với việc Senpai từ bỏ trong khi nhiệm vụ vẫn phải hoàn thành. Em sẽ thay thế Senpai tiếp tục công trình nghiên cứu. Với lại, em cũng muốn thử tìm hiểu về những Chân Tổ đó xem thế nào? Em muốn tìm hiểu nguyên nhân vì sao Kazuma – senpai nhất quyết cứ phải liều lĩnh sự an nguy của mình để bảo vệ họ. Điều này chắc không thành vấn đề chứ ạ?

- Ồ, cứ làm những điều em muốn. Chỉ cần hứa với anh một điều rằng tuyệt đối phải cẩn thận vì sức mạnh của Chân Tổ không thể xem thường đâu. Anh đã từng bị ăn đòn bởi họ rồi nên rõ lắm. Đừng có cố gây nên sự thù địch gì với họ đó nhé!

- Kazuma – senpai, anh có biết rằng anh tốt bụng hơn so với mức bình thường và quá tốt đối với mọi người không? Có những người anh không nên cho lời khuyên chân thành như thế đâu. Chính vì anh quá tốt mà có rất nhiều người muốn lợi dụng anh như một món đồ có ích thì dùng, sau đó thì vứt bỏ khi hết giá trị. Nhưng cũng chính vì tính anh như thế mà em càng yêu anh hơn đó... Em sẽ cẩn thận, cảm ơn vì đã nhắc nhở em, Senpai!

.....

Aries bỏ đi rồi, tuy đã dặn dò con bé cẩn thận nhưng sao vẫn thấy cứ lo lo. Lỡ như con bé làm điều gì đó khiến cho nhóm bên Chân Tổ không vui thì... chẳng biết Aries có an toàn trước sự căm hận của Hiyama hay không.

- Mọi việc thật sự ổn chứ? Tuy không ưa chút nào nhưng dù sao thì con bé cũng chỉ mới là học sinh tiểu học thôi. Để Aries tiếp xúc với đám người đó... thật sự là không sao ư?

- Có những chuyện nếu không tự thân trải nghiệm thì sẽ không bao giờ hiểu được bản chất của nó. Với lại tự nghĩ... chắc lẽ Kinouzuka sẽ không xuống tay với một đứa trẻ con!

- Dựa vào đâu mà cậu dám chắc như đinh đóng cột như vậy?

- Chẳng biết nữa. Cảm giác thôi. Bỗng dưng tớ lại tin rằng Kinouzuka sẽ không lạnh lùng ra tay làm hại một cô bé như giống với tớ. Nhưng mà này Kozue, cậu cũng tốt bụng quá nhỉ? Dù không thích Aries nhưng cậu lại rất lo cho con bé đó chứ. Bấy giờ tớ mới được trông thấy mặt này của cậu đó Kozue!

- Im... im miệng đi... tớ không muốn nghe câu đó cất lên từ miệng của cậu đâu đó đàn!

.....

Giờ học buổi chiều đến rồi, Eri nhanh chóng quay trở về lớp học sau khoảng thời gian thăm thú vườn hoa nơi khi xưa mình đã gặp Kazuma lần đầu tiên. Vì Eri cũng là một cô gái thích hoa, thích những điều đẹp để nên thi thoảng, cứ vào giờ nghỉ mà không cần phải theo nhóm Hiyama, Eri vẫn hay ghé vào vườn hoa này chiêm ngưỡng sắc màu từ chúng. Còn bây giờ thì cô bé phải quay trở về lớp học ngay trước khi tiếng chuông bắt đầu tiết một vang lên.

- Nhanh lên nhanh lên... không biết Hiyama – kun và mọi người đã vào lớp chưa nhỉ?

Eri trông thấy Tora và Kozue đang chuẩn bị vào lớp. Có lẽ họ cũng vừa dùng bữa trưa xong và quay lại lớp học. Nhưng Eri cứ thắc mắc rằng tại sao chỉ có hai người họ? Bình thường thì bên ấy luôn đi chung ba người với nhau. Vậy mà giờ chỉ còn có hai. Không biết Kazuma đã trốn đi đâu mất biệt rồi. Eri cảm thấy lo lắng... Eri lo không biết Kazuma đã đi đâu ngay khi tiết học buổi chiều sắp bắt đầu nên trong một phút vô tình quên mất hoàn cảnh hiện tại, Eri đã bạo dạn đến hỏi Kozue và Tora.

- Anou... Toriyama – san, Kobayashi – san, cho mình hỏi... Kusanagi – kun không đi chung với hai người ư?

Ngạc nhiên đấy. Thật ngạc nhiên khi Eri lại dám đến bắt chuyện với Kozue, một người cực kỳ không ưa Chân Tổ, cứ thấy ở đâu có Chân Tổ thì máu đã sôi sục lên và đánh cho họ một trận đến chết. Tora đã rất lấy làm ngạc nhiên nhưng đồng thời cũng khá lo cho Eri vì tâm trạng của Kozue lúc này không được tốt lắm sau bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Nhìn xem, đôi mắt không thần tiên của Kozue, cùng với bàn tay dãn siết chặt lại thành nắm đấm thế kia... có lẽ Eri xuất hiện và đặt câu hỏi không hề đúng lúc thế nào.

Biết rằng không đúng lúc nhưng chẳng lẽ cứ để Kozue và Eri như thế này mãi? Nếu cứ nói Kozue nên tránh đi thì câu ấy sẽ chẳng bao giờ kết thân được với Chân Tổ. Tora thiết nghĩ, cũng đã đến lúc cho Kozue một cơ hội trưởng thành hơn bằng cách đối mặt với thực tại, đối mặt với điểm yếu lớn nhất của Kozue.

- Tớ vào trước đây. Cậu lo mọi chuyện ở đây nhé Kozue!

- Tớ ư... khoan đã, Tora – kun!

Đó là gọi ý duy nhất của Tora, chỉ mong rằng Kozue có thể hiểu nhưng thiết nghĩ sẽ có đôi chút khó khăn với Kozue đấy. Từ giây phút này, Kozue bắt buộc phải suy nghĩ cho thật kỹ trước khi hành động. Vì người đứng trước mặt mình là Eri, không phải Hiyama nên Kozue không thể vung tay vung chân một cách bạo lực được. Nghe nói, Eri cũng vừa trở lại lớp học sau khoảng thời gian nằm liệt trên giường bệnh. Điều này chứng tỏ thể trạng của Eri chưa hồi phục được hoàn toàn (Là do Kozue quên mất khả năng bình phục của Chân Tổ diễn ra nhanh hơn con người bình thường gấp 10 lần). Và đặc biệt hơn, Eri chỉ đơn thuần muốn hỏi về Kazuma, hoàn toàn không có ý định khiêu khích như Hiyama. Nên dù không ưa đến bao nhiêu, Kozue cũng không thể động tay động chân được. Phải bình tĩnh... trước tiên phải bình tĩnh để trấn an sự phẫn nộ bên trong mình đã.

- Anou... Toriyama – san... Kusanagi – kun có...

- Có, tên gốc ấy có đi với chúng tôi giờ nghỉ trưa, nhưng bây giờ thì tên đó sẽ không tham gia lớp học buổi chiều đâu. Cậu không cần phải tìm kiếm tên đó chỉ cho một thân!

- Kusanagi – kun... không học tiết buổi chiều ư? Liệu có phải cậu ấy không được khỏe ở đâu không nhỉ?

- Cậu ta là vậy mà. Từ hồi chuyển đến thị trấn ven biển này thì Kazuma bắt đầu sinh tính chầy lười, chẳng còn thiết bất cứ thứ gì. Suốt ngày chỉ biết ăn rồi ngủ, không thì ngồi nghiền mắt vào mấy cái game mới đặt mua trên mạng. Thứ duy nhất khiến cậu ta hứng thú chỉ là chăm sóc mấy con vật ở nhà, sau đó thì ngủ và ngủ. Đồng hồ sinh học của Kazuma hiện giờ đang bị xáo trộn một chút. Khi trời quá nắng thì cậu ấy sẽ trốn ở một góc nào đó và đánh một giấc cho đến chiều. Bấy giờ có trời mới biết cậu ta đang chui xó ở đâu. Tạm thời thì cứ thả cho tên đó muốn làm gì thì làm. Khi nào đối bụng thì tự khắc sẽ lết cái thân ra thôi!

Bỗng nhiên, Eri chợt đưa tay lên che đi nụ cười khúc khích nở trên môi. Eri đang cười... nụ cười của cô bé thể hiện sự ngây ngô, sự tươi vui và không hề mang chút gì sự khinh thường.

- Cười... cười gì thế hả?

- Xin lỗi Toriyama – san... nhưng mà đây là lần đầu tiên mình và cậu có thể trò chuyện cùng nhau như thế này. Mình thấy vui lắm!

Câu nói đó thật sự rất gây tò mò hiển nhiên trong sáng. Một câu nói đơn giản, đầy đủ ý nghĩa mà không cần phải bỏ tư duy chất xám để suy nghĩ như những học thuyết nhừc đầu trong ngành khoa học, nhưng Kozue cũng phải bận tâm nhiều đến nó.

- Từ trước đến nay, Toriyama – san luôn không thích Chân Tổ bọn mình. Toriyama – san lúc nào cũng gây chiến với Hiyama – kun và còn hùng hồn tuyên bố rằng sẽ chẳng bao giờ kết bạn với Chân Tổ. Cũng giống như lần mình và He – chan đến nhà Kusanagi – kun, Toriyama – san tỏ ra không hài lòng nên mình cũng không dám làm phiền đến cậu nữa. Mình sợ không dám kết bạn với Toriyama – san trong khi mình thật sự muốn hai đứa trở nên thân nhau hơn. Chính vì vậy, có thể trò chuyện bình thường với Toriyama – san thế này khiến mình vui lắm!

- Chuyện đó... chuyện đó cũng đâu có gì quan trọng... chỉ là... tôi không cảm thấy tự nhiên khi trò chuyện với Chân Tổ các người. Hơn nữa... cô chỉ hỏi về Kazuma nên tôi chỉ trả lời cho cô vừa lòng... đừng nghĩ rằng chỉ như thế này mà chúng ta có thể thân nhau hơn...

- Mình biết chứ. Nhưng quả nhiên Toriyama – san là một người tốt. Và mình thì rất ngưỡng mộ và muốn kết bạn với những người tốt. Tuy bây giờ chưa thể, nhưng mình tin rằng một ngày nào đó, mình có thể hiểu được Toriyama – san hơn. Chắc chắn một ngày nào đó, mình sẽ trở thành bạn của Toriyama – san!

Kozue bị siêu lòng một chút. Thật không ngờ trái tim sắt đá của một người không thích Chân Tổ lại một lần tan chảy vì lời nói chân tình từ một Chân Tổ. Tuy có hơi lạ lùng nhưng nét biểu hiện khi Kozue xấu hổ cũng rất đời thú vị. Lần đầu tiên thấy Kozue thể hiện tính cách Tsundere cũng đáng yêu không kém gì Eri ngày thường. Nhất là lúc mặt Kozue đỏ bừng lên và quay ngoắt đi chỗ khác vì ngượng.

- Đừng trông mong gì nhiều vào điều chẳng bao giờ xảy ra... đồ ngốc. Vì Kazuma là tên siêu ngố nên tôi không thể không quan tâm đến cậu ta... Sẵn tiện đây tôi cũng có đôi điều cảnh báo với cô và những người còn lại đây!

- Cảnh báo?

- Dù không ưa Chân Tổ các người nhưng tôi cũng không muốn những gì Kazuma đã làm trở nên vô ích. Aries Hernandez, phải cẩn thận với con bé đó. Nếu cô không muốn chúng loài Chân Tổ hoàn toàn biến mất trên thế giới này thì tuyệt đối phải giữ tinh táo trước Aries Hernandez. Con bé đó... không phải dạng vừa so với vẻ bề ngoài ngây thơ của nó đâu. Nhớ kỹ những điều tôi vừa nói, Eri Hoshimiya!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cẩn thận với Aries Hernandez, trông vẻ bên ngoài thì con bé có lẽ khá hiền lành đáng yêu nhưng tuyệt đối đừng để nụ cười đó đánh lừa vì Aries không hề bình thường một chút nào. Eri như dần dần hiểu được ý Kozue muốn cảnh báo mình thế nào rồi. Quả thật, không chỉ Eri mà vẫn còn rất nhiều người cứ phân vân, nhầm lẫn về tuổi tác của Aries mà vô tình quên đi mất con bé sở hữu một bộ não thiên tài. Dù sao Aries cũng là một nhà khoa học từ Mỹ đến Nhật Bản. Tuy rằng Aries cứ đinh ninh nhân mệnh rằng mình đến Nhật là vì muốn gặp Kazuma nhưng liệu có thật sự chỉ đơn thuần là như thế không? Hay vẫn còn một mục đích nào đó mà Aries đang giấu giấu sau nụ cười hồn nhiên ngây ngô của một đứa trẻ trước đám đông bạn bè cùng lớp. Aries thật sự đang suy nghĩ đến điều gì? Không một ai có thể biết...

_ Eri – chan, Eri – chan, có nghe mình nói gì không Eri – chan?

Chỉ vì cứ mãi hướng mắt dõi theo từng nhất cử nhất động của Aries mà Eri chẳng còn tâm trí đâu chú ý đến xung quanh. Để rồi khi Hebi gọi năm lần bảy lượt thì Eri mới quay trở về với chính mình.

_ He – chan, có chuyện gì thế?

_ Chuyện gì là chuyện gì? Mình gọi cậu rất nhiều lần mà cậu cứ để ý đâu đâu. Tiết học kết thúc rồi, chúng ta nhanh chóng về thôi trước khi trời tối!

_ Ủ, đúng rồi nhỉ, xin lỗi He – chan!

Vì cứ bận tâm đến một người nào đó mà quên cả giờ giấc, thật chẳng giống Eri chút nào. Nhưng cũng có thể lắm chứ. Chẳng phải bây giờ, cô bé vẫn thường xuyên nhìn một người mà chẳng thêm quan tâm đến mọi thứ xung quanh sao? Nhìn người đó một cách chăm chú. Dõi theo người đó một cách mê mẩn như thể bị thôi miên mà không biết rằng vẫn còn có người khác đang dõi theo mình. Nhưng việc gì ra việc đấy, Hebi nói đúng, tan trường rồi thì tranh thủ về nhà trước khi mặt trời lặn. Vì luật giới nghiêm trong thị tộc Chân Tổ do các bộ lão đặt ra là tất cả các Chân Tổ không cần biết đang ở đâu nhưng tuyệt đối phải quay trở về núi trước khi màn đêm buông xuống, chỉ trừ vài trường hợp đặc biệt. Mặt khác, Hiyama và Namehari đã đợi ngoài cổng trường sẵn rồi. Có thể Namehari tính cách dễ chịu hiền lành không có gì đáng bận tâm nhưng còn Hiyama thì... nếu chẳng may bắt cậu ấy đứng đợi lâu thêm chút nữa thì thế nào cậu ấy sẽ nổi xung nổi dóa lên mất. Nghĩ đến cảnh Hiyama tức giận, Eri đã hải đến xanh mặt rồi. Thôi thì tranh thủ dọn dẹp sách vở cho vào túi xách và đi thôi.

.....

Thoảng trông thấy Eri và Hebi chuẩn bị ra khỏi lớp, Aries tự nhủ bản thân mình không thể để họ rời khỏi đây một cách đơn giản như vậy, hay nói đúng hơn thì Aries vẫn còn một vài vấn đề cần thảo luận với những Chân Tổ. Chính vì thế, cô bé đã ngắt cuộc trò chuyện với những anh chị cùng lớp khác để đến chặn cửa hai người họ.

_ Anou... Hoshimiya – san, Shimikaze – san... hai chị có thể dành cho em chút thời gian được không ạ?

Eri và Hebi phải bỏ ngửng đôi chút trước sự chủ động bất lời của Aries. Có lẽ, hai cô gái cũng không thể ngờ được rằng có một nhà khoa học lại đến bắt chuyện với họ, lại còn dành ra ít phút cho con bé nữa.

Hai cô gái trẻ quay sang nhìn nhau với chút băng khuôn mừng rỡ. Dành cho cô bé vài phút thì không thành vấn đề nhưng... họ cũng không thể để Hiyama và Namehari đợi lâu được. Biết tính thế nào đây?

_ Không sao đâu ạ. Hoshimiya – san có thể đi chung với hai Senpai còn lại. Em không cảm thấy phiền đâu ạ. Miễn sao được nói chuyện với Hoshimiya – san thì thế nào cũng được, ở đâu cũng được, kể cả khi là ngay trong lãnh phận của thị tộc Chân Tổ em cũng không bận tâm!

.....

.....

Thật khó khăn cho Eri khi Aries lại phải là người nhún nhường nhiều thứ chỉ để được trò chuyện với Eri. Nhìn một bước tiến hai bước là một phương pháp để buổi thương lượng được diễn ra hoàn chỉnh, đôi bên cùng có lợi. Nhưng Eri vẫn cảm thấy như mình đang bị thất thế khi Aries chủ động xin cuộc trò chuyện trong khoảng thời gian ngắn mà Eri đành phải chấp nhận yêu cầu của cô bé. Chỉ là Eri không thể bắt Hiyama đợi mình quá lâu nên bằng hình thức nào đó, Eri đã thuyết phục được Hiyama cho phép mình gặp Aries đôi chút.

Tính của Hiyama thì ai cũng biết rồi. Dù rằng cậu ấy đang cố gắng nỗ lực trong việc suy nghĩ tích cực hơn về con người nhưng khó có thể khiến cho Hiyama cảm thấy tin tưởng hoàn toàn ở những người theo chủ nghĩa khoa học. Hiyama miễn cưỡng đồng ý để Eri gặp Aries, đổi lại điều kiện là ba người còn lại sẽ theo sau, xem như những người bảo vệ cho Eri phòng hờ cho những trường hợp ngoài ý muốn. Trường hợp ngoài ý muốn mà Hiyama lo sợ có thể là gì được nhỉ? Bắt cóc, gây xung đột chẳng? Chẳng ai cho rằng một đứa trẻ tiểu học như Aries có thể làm những điều đáng sợ như vậy đâu. Hiyama lo lắng một cách thái quá nữa rồi.

Nhưng ghét con người thì vẫn hoàn ghét con người. Mặc dù đã chấp nhận để hai người họ trò chuyện cùng nhau và mình chỉ biết đứng bên ngoài không thể bất lịch sự chen ngang, Hiyama vẫn khoanh tay, vẫn cảm thấy khó chịu đi kèm với cái chặc lưỡi không vừa lòng trên miệng.

_ Nói cái gì mà xì xầm to nhỏ thế nhau chẳng biết? Làm như đang bàn chuyện bí mật có liên quan đến chính trị quốc gia hay sao mà phải kéo nhau ra tuốt đằng kia. Chẳng lẽ không đứng ngay tại đây mà nói được sao? Quả nhiên không thể tin tưởng được mấy tên khoa học, từ người già đến người trẻ, từ người lớn xuống tận con nít. Đều toàn một lũ gian manh trá trở như nhau!

_ Chính vì cậu cứ như vậy nên mới càng khó khăn hơn trong khoản kết thân với con người. Và cũng chính vì cậu vốn ngay từ đầu không tin tưởng Aries – chan nên con bé cũng cảm thấy mình cũng không cần phải tin tưởng cậu tuyệt đối. Đơn giản vì sẽ chẳng có một ai lại đi nói hết toàn bộ sự thật cho người không đáng tin. Bao giờ cũng vậy, Hiyama – kun. Tiền trách ký hậu trách nhân. Đừng có đứng một chỗ mà phê phán người này người kia trong khi chính bản thân cậu đã và đang nuôi ý định hiểm khích từ trước!

_ Tch...

Hiyama lại chặc lưỡi nhếch mép kiểu không hài lòng. Dù Namehari có nói đúng thế nào đi chăng nữa thì cậu ấy cũng sẽ không thừa nhận bản thân mình sai trước... ít nhất là với những vấn đề liên quan đến con người thì cậu ấy lại tỏ ra cứng đầu vô cùng. Ấy thế mà Hiyama lại một lần cúi đầu trước cả lớp nói lời xin lỗi, mong mọi người bỏ qua sự hiểu lầm cũng như những gì mình đã gây ra trong khoảng thời

gian qua. Thật khó tin.

_ Aries – chan, cô bé không già dặn như Izukage – san, không nóng nảy hiếu chiến như Toriyama – san... và cũng không đáng ghét như Kusanagi – san. Nhưng đầu sao thì Aries – chan cũng là một nhà khoa học mà nhỉ? Chuyện các nhà khoa học muốn trực tiếp gặp chúng ta như thế này... liệu có ổn không?

_ Hebi, phải chăng ý cậu muốn nói...

_ Vì cho đến thời điểm hiện tại, Eri vẫn chưa hay chưa biết gì cả. Tham vọng thật sự của loài người khi nói rằng muốn được chung sống hòa bình với Chân Tổ chúng ta. Mình không muốn phải nghi ngờ một ai, nhưng các cậu có cảm thấy rằng mọi chuyện nó trùng hợp một cách kỳ lạ không? Kể từ sau cuộc xung đột giữa Hiyaama – kun và Kusanagi – san xảy ra, Eri – chan không còn đến gần Kusanagi – san nữa. Và bản thân Kusanagi – san cũng không còn hiểu kỷ hay tiến hành những cuộc thí nghiệm đến Chân Tổ. Hay nói đúng hơn là mình có cảm giác như cậu ta đã từ bỏ ý định nghiên cứu về chúng ta rồi. Ấy vậy mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn, ngay khi cậu ta không còn nuôi ý muốn tìm hiểu về Chân Tổ thì Aries – chan lại xuất hiện. Mình nghĩ rằng đây quả thật là một sự ngẫu nhiên kỳ lạ... giống như nó được sắp đặt từ trước vậy!

_ Cậu nói cũng không hẳn là không có lý. Vì Chính phủ của loài người luôn muốn được thực hiện cái kế hoạch “Đồng hóa Chân Tổ” nên chắc chắn cũng không ngoại trừ khả năng đó. Để thực hiện được tham vọng của bộ máy Chính phủ, nên Aries – chan mới có mặt ở đây. Rất có thể... Aries – chan đang có dự định sẽ tiếp nối con đường mà Kusanagi – kun đã từ bỏ... tiếp tục nghiên cứu về Chân Tổ chúng ta và báo cáo cho cấp trên chẳng?

_ Nếu vậy thì tớ sẽ không để chuyện đó xảy ra. Nhất định không thể để lũ con người đó vượt mặt được!

Hiyaama còn đang dự định sẵn sàng chạy đến để kéo Eri về. Nếu như cuộc trò chuyện này chỉ là trên danh nghĩa trong khi ý định thật sự của Aries là tiếp tục công việc nghiên cứu mà Kazuma còn đang dang dở thì chắc chắn Hiyaama sẽ không để cho con bé có được thứ mình mong muốn. Điều đặc biệt hơn là con bé đang tình thú chiều dụ Eri, cũng giống như lần Eri tự nguyện trở thành mẫu vật thí nghiệm cho Kazuma... Hiyaama sẽ không để điều tương tự như thế xảy ra. Bảo vệ Eri chính là trách nhiệm mà Hiyaama luôn ưu tiên lên hàng đầu, hơn cả chính bản thân mình... Nhưng ngay lập tức, Namehari đã kịp thời chặn cậu ấy lại.

_ Đừng mạnh động Hiyaama – kun. Tất cả những gì chúng ta vừa nói với nhau chỉ đơn thuần là dựa trên giả thiết không căn cứ. Nếu như chưa tìm được bằng chứng cụ thể thì chúng ta không thể quy tội được cho Aries – chan. Cậu mà xông ra đó bây giờ thì chỉ khiến cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn thôi!

_ Đợi cho đến khi tìm được chứng cứ thì giao đã thành cơm rồi. Tớ không thể cứ gương mặt nhìn Eri tiếp tục bị bọn con người lợi dụng được!

_ Rồi sau đó thì sao? Cậu sẽ nói gì với Eri – chan ngay sau khi cậu phá đám?

Hiyaama chợt khựng lại trong vài giây.

_ Cậu cũng biết Eri – chan rất hiếu kỳ và sẽ tìm mọi cách để giải đáp mọi thắc mắc trong suy nghĩ. Ngay khi cậu can ngăn Eri – chan và Aries – chan thì chắc chắn, cậu ấy sẽ hỏi ngược lại cậu lý do vì sao mà Eri – chan không được tiếp xúc với Aries – chan. Cậu sẽ trả lời như thế nào? Vì mục đích thật sự của con người là tạo ra loại vaccine diệt trừ Chân Tổ, vì ý định “Đồng hóa Chân Tổ” mà con người đang thực hiện trong âm thầm lặng lẽ sao? Chẳng phải chính cậu đã nói rằng không nên để cho Eri – chan biết những thứ mà đáng lẽ ra cậu ấy không nên biết ư?

Hiyaama lại chặc lưỡi khó chịu và không phục. Nhưng biết làm được gì hơn khi lời nói của Namehari không hề sai dù chỉ là một chút. Sâu trong thâm tâm, Hiyaama hoàn toàn không muốn để cho Eri biết được cái chiến dịch quái ác đó của loài người. Vì để bảo vệ cho ước mơ của Eri... để bảo vệ cho sở thích của Eri, Hiyaama nhất định sẽ chôn giấu bí mật này không tiết lộ nửa lời. Chỉ có điều... cậu ấy không hiểu rằng càng cố gắng che giấu đi bao nhiêu thì nỗi ám ảnh, day dứt cứ bám theo Hiyaama nhiều đến bấy nhiêu. Cảm giác này thật khó chịu... nhưng chính bản thân Hiyaama cũng không biết phải làm thế nào mới phải. Muốn bảo vệ Eri nhưng đôi lại chính là khiến cô ấy phải thất vọng. Muốn bảo vệ ước mơ của Eri nhưng lại không thể bên cạnh bảo vệ cho sự an nguy của cô ấy. Có cách nào giúp cho Hiyaama bảo vệ cả hai thứ được không?

_ Hiyaama – kun, tớ hiểu cảm giác của cậu ngay lúc này. Nhưng ông bà vẫn thường nói “Dục tốc bất đạt”. Cứ nhanh nhanh chóng chóng vội vội vàng vàng cũng chưa chắc đã có thể giải quyết được gì. Chi bằng, ta hãy cứ đứng thờ thôi thêm một chút nữa rồi nghĩ ra kế hoạch cụ thể sau vẫn chưa muộn. Cậu không nghĩ rằng mình nên bắt đầu tin tưởng Eri – chan hơn một chút sao? Tớ nghĩ cậu ấy sẽ giải quyết được vấn đề này thôi!

Tin tưởng vào Eri... Hiyaama cũng muốn lắm. Giả như lòng tin của Hiyaama vào Eri không chút lung lay khắp khiên thì hay biết mấy. Sau biết bao nhiêu chuyện, Eri cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều. Về điều này thì chính bản thân Hiyaama cũng không dám chối cãi. Có những vết thương trên cơ thể Eri vẫn chưa lành hẳn. Thật kỳ lạ, tại sao chúng lại không thể lành hoàn toàn khi khả năng hồi phục của Chân Tổ là tuyệt đối... Vì rất có thể, đó chính là những bằng chứng hữu hiệu nhất khẳng định sự trưởng thành, lột xác của Eri... Eri không còn là một cô bé nhút nhát chỉ biết đứng phía sau nhận sự bảo vệ từ nhiều người nữa... Có lẽ, Hiyaama nên học cách tin tưởng vào Eri thêm dù chỉ là một chút.

.....

Đó là tình hình chung về nhóm ba người đứng bên ngoài cuộc trò chuyện. Cũng chỉ vì họ lo lắng cho Eri và không biết Aries đang chuẩn bị giờ chiều trò gì nên mới không ngừng lo toan bồn chồn đứng ngồi không yên như vậy. Nhưng chúng ta có thể yên tâm vì thật sự Aries chỉ muốn được trò chuyện với Eri như một đứa đàn em và đàn chị, như những người bạn gái học chung một lớp mà thôi. Aries không có ý định làm hại Eri nên không cần phải quan ngại gì nhiều.

_ Đây là lần đầu tiên em được tiếp xúc với một Vampire bằng xương bằng thịt. Từ trước đến giờ, em chỉ toàn được nghe người khác kể về Vampire dựa trên những cuốn sách, những cuốn tiểu thuyết kinh dị được viết ra bởi trí tưởng tượng phong phú của tác giả mà thôi. Thật không ngờ, em lại có thể được tận mắt trông thấy một Vampire thứ thiệt ngoài đời thế này... Marvelous!

_ Cảm ơn em...

Trông Aries cũng không khác gì những đứa trẻ khác, kể cả là con người hay Chân Tổ thì trẻ con vẫn cứ là trẻ con, ngây ngô, hồn nhiên, đáng yêu, trong sáng. Cô bé cũng tỏ ra hiếu kỳ, cũng tỏ ra phấn khởi khi được gặp một Chân Tổ mặc dù đáng lẽ ra khi nghe đến cụm từ “Chân Tổ” hay “Vampire” thì theo phản xạ tự nhiên, cô bé phải hoảng sợ như những đứa trẻ khác mới đúng. Phải chăng vì bản chất của một nhà khoa học, muốn nghiên cứu cho ra lẽ và đưa ra những câu trả lời logic nhất về những hiện tượng siêu nhiên. Lẽ nào vì tinh thần đó nên chần chừ của các nhà khoa học là “Càng được gặp ma quỷ quái vật thì càng trở nên phấn chấn hơn” chẳng.

Dù cho có là một thiên tài như Kazuma hay một nhà khoa học sáng chế đầy lỗi lạc, nhưng dù sao thì Aries cũng chỉ là một đứa trẻ tiểu học. Liệu có nói quá khi Kozue đã cảnh báo rằng phải cẩn thận khi đối mặt với Aries? Eri không cảm nhận được chút ác ý, hay nguy hiểm gì từ Aries hết. Dù chỉ là một chút cảm giác tiêu cực cũng không.

Bỗng dưng, Aries dùng ngón tay chạm vào làn da trắng của Eri, rồi còn bất thành linh chồm người lên, dí sát mặt mình vào mặt của Eri để có thể nhìn rõ đôi mắt của Eri hơn. Eri bắt đầu cảm thấy có hơi căng thẳng, mất tự nhiên, khó xử khi bắt chợt khoảng cách giữa hai người lại gần nhau một cách kỳ lạ.

_ Có... có chuyện gì vậy... Aries – chan...

_ Hm, cái này... không phải là kính sát trùng đấy chứ?

_ Không... chị không có đeo kính sát trùng. Từ lúc được sinh ra đến giờ mắt chị thế nào thì y nguyên thế đấy, không hề mang theo bất cứ vật dụng hỗ trợ nào như mắt kính hay gắn tinh thể giác mạc gì hết. Hoàn toàn tự nhiên!

_ Chị thường dùng loại sữa tắm nào vậy ạ? Loại sữa tắm nào có khả năng giúp cho làn da trắng như ngọc trai và mịn màng như dải lụa đào thế này?

_ Trên thị tộc không có cửa hàng tạp phẩm. Làg chị lại không mở cửa giao thương hàng hóa với xã hội loài người nên làm gì có sữa tắm. Chỉ đơn thuần là dùng lá cây, thảo dược mọc trên núi hay tự trồng ở nhà, vò nát, xay thành hỗn hợp nước thơm rồi dùng để tắm thôi. Nhưng da chị như thế này cũng là được có sẵn từ lúc sinh ra mà!

_ Heh, chỉ tắm với nước lá cây thôi mà chỉ như thế này thôi sao? Lẽ nào trên thị tộc Chân Tổ còn nhiều loại lá cây mà các nhà thực vật học vẫn chưa thể tìm hiểu được hết. Đây đúng là một phát hiện lớn!

Eri nở nụ cười miễn cưỡng vì dường như con bé còn chẳng thèm nghe mình nói đầy đủ hết câu thì phải. Liệu đây cũng có được tính như một trong những đặc điểm của nhà khoa học không? Thêm bớt vài chữ không quan trọng, chỉ giữ lại những từ ngữ chính nên thì thoảng hay hiểu sai ý nghĩa của nguyên một câu nói. Các nhà khoa học vẫn thường hay làm như vậy để tiết kiệm thời gian... dùng số thời gian đó để ngẫm nghĩ đến những thứ lớn lao hơn, đôi với họ là hay ho, phục vụ được cho nghiên cứu của họ. Nhưng ở đây, Eri sẽ chỉ nghĩ đơn thuần rằng có lẽ con bé cũng muốn sở hữu một làn da trắng như mình nên

mới đôi hồi bí quyết. Nhu cầu được làm đẹp là tất yếu đối với chị em phụ nữ mà. Có cô gái nào lại không muốn mình có một làn da vừa trắng, vừa mịn màng, vừa quyến rũ đâu.

_ Da trắng như sữa, đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng đầy nét bí ẩn cuốn hút đến rợn người. Đứng như những gì mà Kazuma – senpai đã miêu tả khi nói về Chân Tổ. Phải chăng, chỉ vì nét đẹp chết người này mà Kazuma – senpai mới thích chị đến mức không còn quan tâm đến sự an nguy của chính bản thân mình và sẵn sàng hy sinh chỉ để bảo vệ chị ư? Hoshimiya – san?

Như một tia sét đánh ngang tai, lời thì thầm của Aries giống như một tia sét vừa đánh ngang tai Eri, trúng vào vùng cảm xúc trong bộ não cô bé để rồi sự xấu hổ, ngượng ngùng được thể hiện rõ ràng bên ngoài cái đó mặt. Eri đang đỏ mặt... cực kỳ đỏ mặt. Eri quay sang nhìn Aries với ánh mắt to tròn ngỡ ngời khi miệng không thể cất lên nửa lời. Cả cơ thể Eri cũng run rẩy như không trụ vững và bắt đầu ngồi nhích ra xa dần.

_ Em... em nói gì vậy... làm sao... làm sao Kusanagi – kun có thể... hyaaaa...

Biểu hiện của Eri khi xấu hổ thật đáng yêu. Ngay cả âm thanh cất lên cũng đáng yêu như tiếng của một chú mèo.

Có lẽ Eri đang cảm thấy hạnh phúc sau khi nghe được điều đó. Nhưng Eri lại không biết rằng chính sự hạnh phúc mà Eri đang cảm nhận lại là một mối quan tâm sâu sắc đối với Aries. Trông Aries vô cùng nghiêm túc khi đề cập đến vấn đề này... phải chăng Kazuma đối với Eri thật sự là...

_ Em không hề đùa, Hoshimiya – san, Kazuma – senpai... thích chị đến nỗi sẵn sàng từ bỏ tất cả để chị được an toàn, được sống một cách yên bình. Dù rằng em là người thích Senpai nhất nhưng cũng không thể phủ nhận rằng Kazuma – senpai luôn khao khát chị được sống yên ổn dù có phải trả giá bằng sự an nguy của bản thân!

_ Aries – chan... tại sao em lại nói rằng Kusanagi – kun phải hy sinh bản thân vì chị? Em nói như vậy... là muốn ám chỉ điều gì?

Eri đã hồi đúng trọng tâm rồi. Bây giờ, chỉ cần Aries nói ra tất cả thì chắc chắn Eri sẽ phải cảm thấy day dứt, hối hận vì đã vô tình kéo Kazuma vào tình thế này. Phải, chỉ vì Eri, chỉ vì giống loài Chân Tổ mà Kazuma đã quay lưng với khoa học, quay lưng với con người, hay thậm chí quay lưng với cả sự an nguy của bản thân mình. Chỉ vì Eri mà tư tưởng về khoa học trong Kazuma đã thay đổi và khiến cậu ta trở nên không hoàn chỉnh trong mắt Aries. Một Kazuma lạnh lùng, quyết đoán, đã từng trở nên vĩ đại trong lần gặp gỡ đầu tiên... nay đang dần trở thành một người như nhược, yếu đuối sau một khoảng thời gian dài. Chỉ vì Chân Tổ nên Kazuma dần trở nên lười nhác như thế... Vậy thì chỉ cần khiến cho Eri cảm thấy có lỗi, khiến cho Eri biết rằng cô chỉ là một gánh nặng chèn ép thêm lên vai Kazuma thì chắc chắn... Eri sẽ từ bỏ Kazuma mà thôi... Nhưng...

_ Về chuyện đó thì chị không cần phải để tâm vì em sẽ là người bảo vệ Kazuma – senpai dù bất cứ giá nào. Hoshimiya – san, em biết rằng trước đây, chị đã từng tự nguyện trở thành đối tượng cho Kazuma – senpai nghiên cứu về những đặc điểm của Chân Tổ. Em thắc mắc là tại sao chị lại làm như vậy? Không phải Vampire các chị nên tránh mặt con người càng xa càng tốt ư?

_ Aries – chan...

Đúng nhì, có những chuyện chính bản thân Eri cũng không thể hiểu rõ dù là người trong cuộc. Cho đến khi một ai đó lên tiếng hỏi thẳng thừng thì Eri không biết nên trả lời như thế nào. Vì đâu nhì? Vì sao mình lại đồng ý tự nguyện trở thành đối tượng nghiên cứu cho Kazuma? Nguyên nhân do đâu mình lại làm điều đó dù biết như thế là trái với quy luật tự nhiên giữa con người và Chân Tổ. Cũng chỉ vì chuyện đó mà Eri mới cảm thấy hối hận, cảm thấy day dứt dần vật trong tâm... cảm thấy như mình đang phản bội lại thị tộc và đã chọn cách tự gây tổn thương chính bản thân mình như một sự trừng phạt.

_ Chị không biết nữa. Chị thật sự cũng không biết vì sao mình lại làm như vậy, Aries – chan... nhưng có điều...

_ Có điều?

_ Dù chị có lật ngược lật xuôi vấn đề. Dù chị có tự đặt bản thân vào hai trạng thái, một là người cầu tiến hay là một phản đồ. Dù chị có tự trừng phạt bản thân nhưng sau cùng, chị cũng không hề ghét Kusanagi – kun. Phải nói thế nào đây nhì? Nghe thì có vẻ như hơi lạc đề một chút nhưng... chị đã nghĩ rằng Kusanagi – kun có thể giúp cho giấc mơ của chị trở thành hiện thực!

_ Giấc mơ của Hoshimiya – san ư?

_ Có lẽ là do từ nhỏ, chị đã là người thích mơ mộng rồi. Lớn lên, đầu cho He – chan và Namehari – kun nói rằng chị không còn là người hay mơ tưởng nữa nhưng chị lại thấy mình vẫn còn trẻ con với những dòng tưởng tượng ngộ nghĩnh lắm. Chính vì nó ngộ nghĩnh nên có thể đối với một nhà khoa học như Aries – chan thì thấy nó buồn cười nhưng... chị luôn ước mong có một ngày, bức tường ngăn cách... rào cản giữa con người và Chân Tổ sẽ không còn nữa!

Aries phải tròn mắt đến thần thờ sững sờ khi nghe thấy những lời lẽ tuyệt đẹp ấy cất lên từ miệng Eri. Nó thật sự là những từ ngữ ngọt ngào tuyệt vời nhất mà Aries từng được nghe. Nhưng Eri nói đúng, dù cho ước mơ ấy có đẹp đến thế nào thì suy cho cùng nó cũng chỉ là một giấc mơ vô cùng viễn vông không bao giờ có thể trở thành sự thật. Vì sao ư? Vì nhiều nguyên nhân lắm. Cứ cho rằng người dân ở vùng thị trấn ven biển này không có ác cảm với Chân Tổ nhưng còn Chính phủ thì sẽ có lối suy nghĩ hoàn toàn khác. Chắc chắn Chính phủ loài người sẽ không bao giờ đồng ý với tư tưởng cả hai cùng chung sống một cách hòa bình với nhau. Nếu không, thì cấp trên đã không phải bắt Kazuma làm cái nhiệm vụ mang tâm chinh trị đến thế.

_ Nghe có vẻ như họ trẻ con khi mối quan hệ giữa con người và Chân Tổ đã không được tốt từ lâu lắm rồi. Bây giờ muốn hai bên cùng chung sống hòa hợp là điều gần như không thể. Ngay cả Hiyama – kun cũng nhiều lần nhắc chị và bắt chị nên bỏ cái tư tưởng ấy đi nhưng chị không thể. Chị vẫn cứ nghĩ rằng một ngày nào đó, ước mơ của mình sẽ trở thành hiện thực... một ngày nào đó, chị sẽ được trông thấy con người và Chân Tổ cùng chung sống trong sự yên bình ngập tràn tiếng cười. Rồi sau đó, duyên phận đã cho chị được gặp Kusanagi – kun. Từ trước đến nay, mọi người đều cho rằng ước mơ của chị chỉ đơn thuần là một giấc mơ. Nhưng Kusanagi – kun thì khác, cậu ấy nói rằng ước mơ của chị thật tuyệt và Kusanagi – kun cũng mong muốn rào cản giữa hai bên sẽ biến mất. Mọi người cùng chung sống với nhau một cách hòa hợp, yên bình, trong hạnh phúc chỉ có tiếng cười và tiếng cười. Lần đầu tiên có một người có chung một suy nghĩ với mình, chị thấy vui lắm. Và rồi chị bắt đầu nghĩ rằng nếu như được cùng sánh bước với Kusanagi – kun, thì giấc mơ ấy chắc chắn sẽ trở thành sự thật vào một ngày không xa. Được ở bên cạnh Kusanagi – kun, chị có lòng tin rằng mình có thể làm được điều gì đó để cải thiện mối quan hệ giữa con người và Chân Tổ. Chị chỉ suy nghĩ thế thôi!

Vậy là Eri cũng có suy nghĩ tương tự như Kazuma. Có lẽ, cảm giác của Eri đối với Kazuma cũng giống như Kazuma đối với Eri... Aries đã nghĩ như thế. Thật khó chịu. Cái ước mơ của Eri chẳng khác gì là lời nói suông của một đứa trẻ nít từng hùng hồn đứng lên tuyên bố những câu diễn hình như “con sẽ thay đổi cả thế giới”. Chị ấy nghĩ rằng mình có thể thay đổi cả nhân loại, thay đổi cả thị tộc Chân Tổ ư? Thật quá kiêu căng ngạo mạn. Một giấc mơ như thế sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực kể cả khi chị ấy có Kazuma trong tay đi chăng nữa... Nhưng vì sao? Vì sao phần khó chịu trong Aries lại ít hơn phần hy vọng của con bé? Vì sao Aries lại hy vọng ở Eri nhiều hơn cô nhóc tưởng tượng. Lý do vì sao Aries lại cảm thấy rằng khả năng Eri thay đổi quan điểm của nhân loại về Chân Tổ và ngược lại lại cao ngất ngưởng. Phải chăng, cũng vì cảm nhận được một nhân tố kỳ lạ nào đó trong Eri mà Kazuma mới ủng hộ giấc mơ trẻ con không cơ sở nhưng đầy thiết thực ấy?

_ Vậy chị có biết rằng Kazuma – senpai... đã từ bỏ ý định nghiên cứu về Vampire rồi không?

Về điều này thì Eri không biết. Nhưng không phải là do Eri không còn quan tâm đến Kazuma nên không đề ý. Chỉ là dạo gần đây đã xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, và vì sợ rằng Hiyama sẽ không bằng lòng khi mình cứ tiếp xúc với Kazuma nên Eri không thể gặp riêng Kazuma như lúc trước nữa. Một phần cũng vì cảm thấy có lỗi với Kazuma nên Eri gần như tránh mặt cậu ấy trong một khoảng thời gian, rồi dần dần quên mất rằng Kazuma không còn nghiên cứu, tìm tòi thông tin về Chân Tổ nữa. Bây giờ, khi được hỏi lại, chính bản thân Eri cũng không rõ nguyên nhân vì sao... vì sao Kazuma lại dừng nghiên cứu nhì?

_ Như em nói lúc trước. Vì để bảo vệ chị đấy Hoshimiya – san!

_ Bảo vệ chị ư? Kusanagi – kun...

Aries bắt đầu thờ dài. Thật sự, cái biểu cảm chán chường thờ dài không phù hợp đối với một đứa trẻ như Aries. Nhưng con bé chỉ thờ dài khi Eri quá ngu ngơ, ngây ngô đến phiền phức. Ngay thơ thì có thể đáng yêu trong mắt người khác. Thậm chí một người yêu quý động vật như Kazuma cũng phải hướng theo sự trong sáng của Eri. Nhưng vì Aries luôn sống thật với bản thân mình, luôn thẳng thừng khi đứng ở vị trí của một nhà khoa học... nên chính sự ngây thơ hồn nhiên không biết gì tưởng chừng như vô tội của Eri lại là nguyên nhân chính khiến Aries cảm thấy bất mãn khó chịu. Con bé lại tự hỏi, Eri đã dùng thủ thuật gì có thể quyến rũ, lôi cuốn Kazuma gặp nguy hiểm vì mình không biết. Trong tư duy của Aries, Chân Tổ đứng là loài sinh vật nguy hiểm cần phải thận trọng.

_ Em sẽ không nói rõ chi tiết vì thiết nghĩ chỉ cứ tiếp tục sống với nụ cười như ngày thường là đủ rồi. Em thiết nghĩ chắc chắn Kazuma – senpai cũng sẽ mong muốn như vậy. Nhưng để em nói với chị cậu này. Vì để bảo vệ chị mà Kazuma – senpai không còn muốn nghiên cứu về Vampire nữa. Anh ấy từ bỏ tất cả, xem mọi thứ không còn đáng bận tâm đến nỗi dốt đi cả cuốn sổ mình yêu quý nhất... cuốn sổ có ghi chép toàn bộ thông tin mà Senpai đã từng nghiên cứu với Hoshimiya – san. Anh ấy đã dốt nó không còn lại một mẩu và mang hết đồng tro tàn rai hết xuống sông. Chị hiểu điều đó có nghĩa là gì không? Điều đó có nghĩa là Kazuma – senpai... đã từ bỏ hết mọi thứ!

Cuốn sổ nhỏ Kazuma dùng để ghi chép... Eri nhớ ngay đến một cuốn sổ nhỏ nho mà Kazuma luôn mang theo kè kè bên mình. Có thể cậu ấy quên mang theo sách vở học trên lớp. Có thể quên mang theo hộp Bento để đến buổi trưa thì phải chen lấn xuống căn tin dành mua thức ăn. Có thể trong túi xách của cậu ấy chỉ toàn ba linh kiện thiết bị điện tử trong việc nghiên cứu nhưng chắc chắn một điều rằng có

một cuốn sổ nhỏ Kazuma không bao giờ quên. Eri chưa có cơ hội hỏi về cuốn sổ đó nhưng nhìn chung thì dường như cậu ấy rất xem trọng và coi cuốn sổ như một báu vật không thể tách rời.

Đúng là Kazuma có ghi chép những thông tin sau khi hỏi về đặc điểm của Chân Tò vào cuốn sổ ấy. Khi nghe đến chuyện Kazuma đốt nó, Eri không thể không tròn mắt, ngạc nhiên và tỏ ra lo lắng lo âu cùng cực.

_ Đốt ư... Kusanagi – kun đốt cuốn sổ đó ư? Tại sao? Chẳng phải cậu ấy rất quý trọng cuốn sổ đó sao?

_ Phải, Kazuma – senpai rất quý cuốn sổ đó vì đây là món quà mà mẹ anh ấy để lại trước khi Kazuma – senpai quyết định chuyển đến thị trấn này sinh sống. Đối với Kazuma – senpai mà nói, nó còn quý giá hơn bất kỳ bảo vật nào trên thế giới vì trong đó ghi chép cũng như đánh dấu từng bước trưởng thành trên con đường của một nhà khoa học mà anh ấy đã trải qua. Vậy mà sau cùng, anh ấy lại từ bỏ hết mọi ước mơ của bản thân vì đề bảo vệ chị. Chị không thấy điều này có hơi bất công với Kazuma – senpai sao ă?

_ Chị...

Aries chợt đứng dậy như không muốn trò chuyện với Eri nữa. Hoặc cũng có thể vì đây là tất cả những gì Aries muốn truyền đạt đến với Eri nên sau khi nói ra hết suy nghĩ chất chứa trong lòng. Vì Aries cảm thấy không công bằng cho Kazuma phải hứng chịu lấy tất cả trong khi Eri vẫn sống một cách nhàn nhõ như không cần phải bận tâm đến bất cứ điều gì. Aries cảm thấy bất mãn khi Eri vẫn có thể mỉm cười trên sự an nguy của Kazuma nên con bé cần phải nói những điều mà Eri cần biết. Nhưng Aries vẫn tự nhủ rằng mình sẽ không nói gì đó quá sâu vào vấn đề này vì chắc chắn Kazuma sẽ không mong muốn Eri phải phiền lòng.

_ Em... sẽ thay Kazuma – senpai hoàn thành nốt những gì anh ấy còn dang dở. Chị không tin em cũng được vì em chưa hề nghĩ mình sẽ giúp chị thay đổi mối quan hệ giữa con người và Vampire hay biến ước mơ của chị thành hiện thực. Nhưng hôm nay em chỉ đơn thuần muốn nói chuyện với chị về những dự định tương lai sau này của Kazuma – senpai. Khi anh ấy không còn ý chí tiếp tục nghiên cứu khoa học thì em sẽ làm thay cho anh ấy. Nếu anh ấy gặp nguy hiểm thì em sẽ là người bảo vệ anh ấy. Và em chỉ mong Hoshimiya – san cứ sống như mọi khi là ổn rồi. Chị không cần phải bận tâm về Kazuma – senpai nữa đâu... hoàn toàn không còn cần thiết nữa!

_ Aries – chan...

Con bé đeo chiếc túi đi học bắt chéo vai, chỉnh lại chiếc mũ lưới trai trên đỉnh đầu cho ngay ngắn. Dù Aries có đội mũ vào nhưng vẫn để lộ được phần tóc đuôi gà phía sau ra bên ngoài. Aries còn lấy trong túi áo ra một cây kẹo ngậm cho vào miệng ngậm như món khoái khẩu không thể thiếu. Mục đích khi cô bé đội chiếc mũ ấy lên cũng là vì muốn che đi ánh mắt lạnh lùng, đầy tâm trạng bất ổn vì nhiều vấn đề khiến con bé cảm thấy không vui. Không phải vì Eri làm gì đó khiến Aries không vui nhưng cứ mỗi lần nghĩ đến Kazuma thì con bé lại như thế. Và cũng vì không muốn người khác trông thấy mặt tối này của mình nên Aries mới đưa tay kéo chiếc mũ xuống sát mắt.

_ Cảm ơn vì đã dành thời gian cho em. Đây gọi là một chút “cây nhà lá vườn” em mang theo từ quê nhà. Nhờ Hoshimiya – san chia cho những Vampire còn lại ă!

Không phải đùa khi Aries thật sự lấy trong chiếc túi xách đi học bắt chéo vai bên hông từng túi từng túi chứa rất nhiều kẹo đường tặng cho Hoshimiya khiến cho Eri đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nhiều kẹo thật đấy, còn có cả bánh bông lan khúc nhỏ cho dễ nhấm với trà ấm cho buổi xế chiều hay lót dạ. Với số lượng nhiều như thế này, Eri có thắc mắc tự hỏi liệu bên trong chiếc túi dùng để đi học ấy có thật sự chứa sách vở phục vụ cho việc học trên trường ... hay cũng giống như Kazuma, bên trong chỉ toàn những thứ ngoài phạm trù học tập, những thứ không hề liên quan gì đến việc học hành... chẳng hạn như các linh kiện máy móc để nghiên cứu như Kazuma hoặc bánh kẹo đối với Aries... Cũng có thể lắm vì chẳng bao giờ có thể hiểu được nỗi suy nghĩ của các nhà khoa học là như thế nào.

Nhưng con bé đã đưa không chỉ mỗi Eri mà còn dành cho ba người bạn đang đứng đợi phía sau. Tính ra Aries cũng là người biết lễ độ, biết quan tâm và chu toàn đến những người xung quanh. Dù sao thì con bé thừa biết chỉ vì yêu cầu của mình mà họ phải tốn không ít thời gian vì mình nên đây cũng xem như chút quà thành xin lỗi và cảm ơn. Chỉ là... liệu đây có thật là bánh kẹo được mang đến từ Mỹ? Bánh kẹo đi đường dài trên máy bay thì có bị hư hay chảy gì không nhỉ? Hy vọng là không...

_ Hoshimiya – san đừng lo. Tất cả đều được chuyển về từ Mỹ cùng em trong điều kiện tốt nhất nên sẽ không hư hại hay chảy nước gì đâu!

_ Không phải chuyện đó nhưng... chị vẫn còn băn khoăn nhiều điều. Em nói rằng Kusanagi – kun không còn muốn tiếp tục nghiên cứu nữa... Thực hư chuyện ấy là như thế nào? Aries – chan... xin hãy nói cho chị biết đi. Tại sao vì muốn bảo vệ chị mà cậu ấy lại từ bỏ ước mơ của mình? Chị thật sự muốn biết...

_ Xin lỗi Hoshimiya – san... có những chuyện chị không nên biết thì tốt hơn. Tin em đi. Dù không bằng lòng chút nào nhưng riêng Hoshimiya... cứ như thế này là được rồi. Những chuyện còn lại, em sẽ gánh lấy tất cả. Chỉ ít thì đó là điều em có thể làm với trách nhiệm là một nhà khoa học. Cảm ơn vì đã dành thời gian cho em Hoshimiya – san. Hẹn gặp lại!

Sau đó, Aries bỏ đi mất. Con bé rời đi sau khi cúi đầu chào nhóm Hiyama từ phía xa một cách lễ phép. Kể cả khi con bé không thích họ cho lắm nhưng vẫn không quên cách ứng xử sao cho phù hợp với độ tuổi của bản thân. Điều này chứng tỏ Aries được nuôi dạy rất kỹ lưỡng trong một gia đình gia giáo đáng hoàng. Chỉ là với giác quan nhạy bén của Chân Tò, Hebi và hai chàng trai trẻ phần nào đoán được cuộc trò chuyện giữa Eri và Aries rất bình thường nhưng... cũng có chút gì đó không được tự nhiên.

Nhóm bốn người bạn Chân Tò tập hợp lại với nhau và cùng hướng mắt dõi theo Aries với tâm trạng nao nao khó diễn đạt bằng lời.

_ Eri – chan... Aries – chan đã nói gì với cậu vậy. Sao trông hai người... có vẻ không được hòa thuận cho lắm!

_ Mình cũng không rõ nữa He – chan... Aries – chan mở đầu vấn đề nhưng lại không đi chi tiết vào bên trong và kết thúc một cách bất ngờ khiến mình không thể hiểu nổi. Nhưng... dường như em ấy đang muốn cảnh báo mình về một điều gì đó thì phải!

_ Cảnh báo ư? Cảnh báo điều gì?

Eri chỉ có thể lắc đầu vì chính bản thân cô bé cũng không biết.

_ Điều gì đó có liên quan đến Kusanagi – kun và dự định tương lai của cậu ấy. Vì một lý do nào đó... mà Kusanagi – kun từ bỏ nghiên cứu. Aries – chan nói rằng là đề bảo vệ mình nên Kusanagi – kun mới quyết định từ bỏ... Aries – chan chỉ nói như thế nên mình cũng chỉ hiểu được nhiều đó. Thật sự thì... đã xảy ra chuyện gì với Kusanagi – kun?

Cứ Kusanagi – kun Kusanagi – kun mãi... Eri chỉ toàn quan tâm đến Kusanagi – kun mà chẳng thêm đề ý thấy rằng cái tên đó gây khó chịu cho ít nhất hai người đang đứng ngay đây. Nhưng... có lẽ Hiyama, Hebi và Namehari hiểu được lời ngụ ý đằng sau lời cảnh báo của Aries. Có lẽ Kazuma cũng đã biết được mục đích thật sự của việc nghiên cứu Chân Tò là như thế nào nên cậu ta mới chọn từ bỏ giữa chừng. Một nhà khoa học dám phủ nhận tất cả những gì mình đã đạt được chỉ vì không muốn thị tộc Chân Tò bị gây hại... Dường như... Kazuma cũng không hẳn là kẻ xấu như Hiyama và Hebi từng nghĩ... hẳn chỉ... có hơi đáng ghét chút đỉnh mà thôi.

Kazuma Kusanagi đã quyết định dừng cuộc chơi. Nhưng đó vẫn chưa phải là điều khiến thị tộc Chân Tò vào vòng an toàn bởi vì giờ đây, tiếp nối theo con đường mà Kazuma Kusanagi đã từ bỏ, một nhà khoa học khác mang tên Aries Hernandez sẽ lại đưa thị tộc đến bờ vực hiểm nguy. Bốn người bạn của chúng ta... luôn phải nâng cao cảnh giác vì không thể đoán trước được Aries sẽ làm gì tiếp theo.

Sau khi về nhà, theo lẽ thông thường thì Kazuma sẽ lẩn lộn ở ghế sofa, vừa nằm vừa bò sang bên phải sang bên phải, tay thì với lấy chiếc bánh gạo trên bàn được Ayame chuẩn bị sẵn nhai ngồm ngoàm, rồi hai tay bấm lấy chiếc máy Nintendo 3DS chơi trò Pokemon Omega Ruby hay bất cứ game nào cậu ta muốn chơi để với một mục đích duy nhất là giết thời gian. Nhưng riêng ngày hôm nay thì không thể chảy lòng như mọi khi được vì Ayame đã giao cho cậu ấy một nhiệm vụ cao cả mà chỉ duy nhất Kazuma làm được. Đó là hôm nay, Ayame sẽ về hơi trễ vì công việc đột xuất. Ayame đã nhờ Kozue làm bữa tối và mang qua nên yên tâm rằng Kazuma sẽ không bị bỏ đói. Trong thời gian đó, Kazuma phải dọn dẹp hết tất cả xấp tài liệu nghiên cứu của mình để xó ở góc nhà. Vì số lượng nhiều nên cậu ấy không thể đốt hết trong một ngày nên chia ra đốt từ từ. Chỉ ít thì cũng mang chúng vào kho cho đỡ vướng víu đường đi chứ để ngay ngoài cửa ra vào thì vừa khó đi chuyển, tệ nhất là sẽ có con gì đi ăn bậy ăn bạ rồi đau bụng thì nguy. Nên Kazuma tạm thời đưa hết đồng tài liệu nghiên cứu toàn giấy và giấy vào kho.

Nhiệm vụ tiếp theo là cho mấy con vật trong phòng khám ăn. Hôm nay đến phiên Kazuma cho chúng ăn, tiện thể rửa chuồng nếu có dơ bẩn gì, đặc biệt phải chuyên tâm để ý đến chuồng ở của những con đang bị bệnh hay trong thời gian điều trị. Nhắc đến động vật thì bỗng dưng cậu ấy trở nên chăm chỉ một cách bất ngờ. Không một ai dám phủ nhận rằng tình yêu của Kazuma đối với các con vật xung quanh mình là vô bờ bến, là bao la mênh mông như đại dương xanh rộng lớn. Cậu ấy thường chúng con hơn bản thân mình. Chính vì thế nên thị trưởng Kazuma cũng dễ bị mềm lòng bởi vài chuyện con con bình thường. Để hình như khi dọn đến cái nhánh cây cảnh thường được dùng làm trụ đỡ cho con chim ưng săn mồi Philippine. Nhìn thấy bộ bàn đó, Kazuma lại nhớ đến con ưng. Bình thường thì ngày nào Kazuma cũng sẽ gấp con chim cứ mỗi khi về nhà... Chỉ là lần này không trông thấy nó, trong lòng Kazuma có một chút có đơn trống trải.

_ Chẳng hiểu sao mà Cristiano Ronaldo chưa chịu về nữa. Hy vọng rằng Hoshimiya sẽ chăm lo cho nó cẩn thận đây đủ!

Vì một lý do nào đó mà con chim ưng săn mồi của Kazuma vẫn chưa thấy bay về. Nó hiện đang ở cùng Eri ngay trên thị tộc Chân Tổ cách đây không xa nhưng... con chim ưng này khá kén chủ. Nó chỉ ở bên cạnh những ai thân thuộc với nó như Kazuma thôi và sẵn sàng tấn công những ai nó cảm thấy nguy hiểm. Vậy mà chỉ trong vài lần gặp gỡ, nó tin tưởng Eri đến mức sống miết ở nhà cô bé và chờ đợi được Makoto – san, mẹ của Eri cho ăn lần chăm sóc. Cũng may mắn rằng Makoto – san là người dễ tính và thích nuôi thú cảnh. Vì trong nhà chỉ có hai mẹ con nên cũng cảm thấy chút cô đơn mỗi khi Eri đến trường. Có thêm một con vật nào đó nuôi trong nhà khiến Makoto – san vui hơn nhiều. Không biết khi nào con chim ưng này mới chịu bay về với Kazuma... Thôi thì tùy vào bản thân nó vậy.

Giờ chỉ còn lại mỗi mình cậu là tớ nhờ và được. Giúp tớ xong chuyện này rồi chúng ta cùng đi dạo ngoài phố nhé Tsumaki. Nghe Onee – chan nói rằng đất chó đi dạo vào buổi tối ở thị trấn này cũng thú vị lắm!

Đừng nghĩ nó là chó mà không làm được việc. Trái lại, nó giúp Kazuma được nhiều điều lắm. Vì là loài Becgie được đào tạo huấn luyện bài bản nên nó khá thông minh. Nó giúp Kazuma chất các chồng giấy trên lưng mang đến phòng kho và còn chạy qua chạy lại, dùng răng gặm những món đồ cần thiết khi Kazuma nhỏ. Có con Tsumaki bên cạnh giống như cánh tay trái đắc lực. Nhờ nó mà công việc dọn dẹp của Kazuma không trở nên cực nhọc như cậu ấy nghĩ.

.....

Bỗng dưng, Tsumaki ngược nhìn ra bên ngoài độ khoảng hai ba giây rồi cất tiếng sủa ình sủa ời. Không chỉ riêng Tsumaki mà những con vật khác trong phòng khám cũng bắt đầu cất tiếng kêu thất thanh cùng một lúc. Là một bác sĩ thú y có kinh nghiệm chăm sóc động vật nên Kazuma hiểu rằng tiếng kêu như dân nhạc hòa tấu này chỉ được cất lên khi chúng cảm nhận được một sự bất an hay khi chúng trông thấy một người lạ có khả năng gây nguy hiểm. Chúng đã đứng khi cảnh báo cho Kazuma vì ngay bây giờ... ngay ngoài khung cửa sổ phòng khám, Kazuma có thể trông thấy rất rõ... cái gã mặc tấm áo choàng che kín hết cả mặt, che kín từ đầu đến chân một cách bí ẩn đang hiện diện ngay đó.

Chính là hắn... chính hắn là kẻ đã xuất hiện cách đây không lâu, cũng ngay tại nhà Kazuma và bất ngờ tấn công cậu ấy. Và bây giờ một lần nữa, hắn đang có mặt ngay đây.

_ Người là...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Có cần giải thích diễn biến câu chuyện cho mọi người dễ dàng theo dõi hơn không? Thiết nghĩ cũng không cần đâu vì mọi thứ đều xảy ra đúng như những gì chúng ta đang thấy trước mắt. Vì tính chất của công việc nên Kazuma phải chăm sóc những con vật trong phòng khám tại nhà. Và cũng vì nhiệm vụ được giao ấy mà cậu ấy đen đủi xui xẻo lại gặp phải tên trùm mặt bí ẩn đã từng tấn công Kazuma một lần trước đây. Cũng may rằng ngay trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, Kozue đã xuất hiện cứu cánh cho Kazuma một bàn thua trông thấy. Nhưng với tình hình hiện tại thì không còn được khả quan như lần đó, Kozue vẫn chưa sang nhà theo lời nhờ của Ayame, mà ngay cả Ayame cũng không có nhà. Con chim ưng săn mồi Philippine thì đang ở chỗ của Eri. Chỉ còn một mình Kazuma và con Becgie Tsumaki ở nhà... Khả năng chiến đấu của Tsumaki cũng không thua kém gì con Cristiano Ronaldo nhưng một mình nó cũng không thể vừa đánh nhau vừa bảo vệ cho Kazuma được. Không một ai có thể bảo vệ cho Kazuma... xem chừng hôm nay là ngày đại xui của cậu ấy và bản thân Kazuma cũng tự nhủ rằng ngày năm sau sẽ có một buổi tiệc cúng xâu hoa nải chuối ngâm gà khỏa thơm trước khung ảnh thờ Kazuma. Xui xẻo thế nào lại gặp mặt cái tên từng một lần muốn lấy mạng mình.

Phải bình tĩnh, trước hết là phải bình tĩnh. Mặc dù gương mặt bên ngoài cậu ấy luôn thể hiện một cái nhìn đầy sự bình tĩnh nhưng bên trong thì chưa được trấn tĩnh chút nào. Kazuma vẫn còn nhớ lần Kozue đụng độ với tên này... vẫn còn nhớ rõ như in trận đấu không cân sức giữa hai người khi Kozue không thể nào chạm vào một sợi tóc của hắn. Một nhân vật như thế, mạnh là thế, đáng sợ là thế... ngay cả Kozue cũng không thể làm gì được thì chắc mình... Kazuma còn chẳng dám suy nghĩ đến về sau, vì vừa mới chớm tắt nghĩ tới một chút mà đã thấy run rồi. Kazuma lo lắng sợ hãi đến nỗi mồ hôi hột chảy dài từ vầng trán xuống má. Dù muốn thể hiện sự sợ hãi đó nhưng đôi mắt cậu ấy vẫn không thể thay đổi, không thể thoát khỏi sự đóng khuôn thờ ơ vô hồn như mọi khi. Đôi lúc không biểu lộ được cảm xúc, cũng là một sự thiệt thòi mà Kazuma phải gánh chịu.

Trước tiên phải giữ được bình tĩnh, tính thần ổn định cái đã... À, dù có tự trấn an bao nhiêu lần nhưng Kazuma chẳng thấy ổn hơn tí nào. Thiết nghĩ nên kêu cứu. Vì nhà mình so với những nhà hàng xóm xung quanh cũng không đến nỗi là xa lắm. Nếu kêu cứu thì may mắn sẽ có vài người nghe được và đến đây ngay tức thì. Kazuma đã suy nghĩ như thế nhưng sau đó lại dẹp ngay ý định đó đi vì hai nguyên nhân chủ yếu. Thứ nhất, chắc chắn ngay khi mình vừa mở miệng chưa nói thành câu thì gã bí ẩn kia sẽ lao đến tấn công chặn họng mình ngay. Với khả năng của hắn, hắn hoàn toàn có thể làm được điều ấy nếu muốn. Nguyên nhân thứ hai là vì Kazuma không muốn để người ngoài bị liên lụy. Nếu có phải chịu, thì chỉ một mình Kazuma hứng chịu là đủ rồi. Ngay cả khi bản thân trong tình trạng nguy hiểm đến tính mạng, vậy mà Kazuma vẫn chỉ biết suy nghĩ cho người khác... Có phải vì cậu ta quá ngốc hay là do cậu ấy quá tốt bụng? Nhưng dù là lý do gì đi nữa thì suy cho cùng, nó vẫn đưa Kazuma vào thế hiểm nguy.

- Người...

Gã trùm mặt kia bất ngờ lên tiếng khiến cho Kazuma giật mình. Vì một trong những cái tật xấu khó bỏ của cậu ấy là một khi đã suy nghĩ đến chuyện gì thì sẽ chuyển tâm vào nó tới mức không còn để ý được chuyện gì diễn ra xung quanh. Trước đây thì có Kozue bên cạnh nhắc nhở được cho, còn bây giờ thì chỉ một thân một mình, đáng lý ra Kazuma phải tự giác thận trọng hơn mới đúng.

- Để xem... đợi một chút... vẫn còn vài thứ tôi cần phải làm trước khi chết... nào là chỉnh chu sắp xếp lại công việc, tìm người để bàn giao lại nhiệm vụ. Rồi còn phải dặn Onee – chan nhớ cúng gì vào ngày gỗ của tôi nào là heo sữa quay, đậu hũ tứ long xuyên rừng, chè hột đào, sushi trứng cá hồi... à, phải có cả nải chuối lẫn nguyên một con gà khỏa thân nữa. Nhiều thứ quá nên tôi cần phải ghi ra giấy. Đợi một chút nhé. Để tôi viết xong ra giấy rồi chết cũng không muộn. Chỉ mất ít phút thôi!

Phải chăng những kẻ thích suy nghĩ thường hay tính toán từng chi tiết đến tường tận của mọi vấn đề. Chưa gì Kazuma đã tính luôn cả chuyện vào ngày gỗ của mình thì nên cúng món gì món gì. Nhiều khi... đi chúc trước khi chết, Kazuma cũng viết sẵn rồi cũng nên.

.....

- Người vẫn còn nhớ lời cảnh báo của ta chứ hả? Lời cảnh báo không được đến gần Chân Tổ nữa!

Kazuma phải dừng lại vài giây suy ngẫm. Đúng là lần tấn công trước, tên trùm kín mặt bí ẩn đó đã để lại một lời cảnh báo rằng Kazuma không được phép đến gần Chân Tổ. Vì nguyên nhân nào đó mà hắn đã ngăn cấm Kazuma không được thực hiện những nghiên cứu về Chân Tổ và còn bắt cậu ta phải tránh xa nhóm Eri. Kazuma vẫn còn nhớ rất rõ.

- Tôi vẫn nhớ. Đúng theo ý ông, tôi đã ngưng toàn bộ những nghiên cứu liên quan đến họ và tránh xa họ được lúc nào hay lúc ấy. Thậm chí, tôi còn tiêu hủy hết tất cả những thứ có dính dáng đến Chân Tổ không còn một hạt bụi. Nhìn chung, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ đúng theo ý của ông rồi còn gì!

Bỏ ra thêm một vài phút có lẽ là để kiểm tra xem lời nói của Kazuma có phải sự thật hay không. Về điều này thì không cần phải bận tâm vì Kazuma từ trước đến nay chưa bao giờ nói dối. Hay nói đúng hơn là cậu ấy không biết cách và chắc lẽ cả đời cậu ấy sẽ chẳng thể nói dối được. Nhưng cũng khó cho người đối diện khi họ chẳng thể nhìn được rằng cậu ta có đang nói thật hay không khi gương mặt đó chẳng hề thay đổi.

- Cứ cho rằng người đã giữ đúng lời hứa. Nhưng sau cùng, mọi thứ vẫn chưa hề thay đổi gì cả!

- Tôi không nhớ rằng là có hứa với ông chuyện mình tránh xa khỏi họ. Mà... ông nói mọi thứ vẫn chưa thay đổi là ý gì? Chẳng phải, tôi đã làm đúng như những gì ông nói sao? Mọi thí nghiệm về Chân Tổ đã dừng lại, và tôi cũng không đến gần họ trong khả năng của mình. Ấy thế bây giờ ông phủ nhận hết mọi thứ tôi đã làm sao? Không thấy bất công à?

- Không phải người... mà là con nhỏ đó!

“Con nhỏ đó”, thoát đầu, Kazuma không rõ được hắn đang muốn ám chỉ đến ai. Nhưng nếu chịu bỏ ra chút thời gian suy nghĩ cẩn thận từ đầu đến đuôi sự việc thì cậu ấy có thể đưa ra kết luận sau cùng. Người duy nhất phù hợp nhất trong trường hợp này là...

- Aries...

Đúng rồi, người có khả năng nhất chính là Aries vì dù sao con bé cũng là một nhà khoa học giống như Kazuma. Và cũng con bé đã nhận nhiệm vụ tiếp tục những công trình nghiên cứu cung cấp thông tin về Chân Tò như cấp trên đã yêu cầu. Hay nói một cách cho dễ hiểu nhất thì ngày khi Kazuma vừa có ý định từ bỏ việc xoay chuyển một bánh răng và Aries sẽ tiếp tục xoay chuyển bánh răng ấy cho đến khi mục tiêu được hoàn thành. Điều này đồng nghĩa với việc dù Kazuma dừng lại thì mọi chuyện vẫn sẽ cứ tiếp diễn một khi Aries chưa chịu ngưng.

- Có thể người đã làm đúng như lời ta cảnh báo nhưng mọi chuyện vẫn chưa chấm dứt một khi xuất hiện kẻ thay thế và tiếp tục đi theo những gì người từ bỏ. Nếu như con bé đó thật sự quan trọng đối với người thì hẳn với nó rằng: “Khôn hồn thì đừng khiến mọi chuyện trở nên phiền phức rắc rối hơn. Nếu con bé có bất kỳ hành động nào gây hại đến thì tộc Chân Tò thì ta sẽ không tha cho nó đâu”.

- Đừng có đụng vào Aries. Dù sao con bé cũng chỉ mới là học sinh tiểu học thôi. Chẳng qua Aries bị người khác xui dục khi chưa hiểu hết được tình hình hiện tại. Ông tính làm gì Aries?

- Đó không phải chuyện của người. Trong trường hợp khẩn cấp, nếu buộc phải diệt trừ nguồn gốc của sự nguy hiểm thì cũng đừng trách sao ta không cảnh báo trước. Để ta nói lại một lần nữa Kazuma Kusanagi. Nếu như không muốn con bé đó gặp nguy hiểm, thì tốt hơn hết người nên nhắc nhở nó đừng làm điều gì ngu ngốc gây phiền hà đến thị tộc Chân Tò. Và cũng đừng mơ tưởng đến chuyện Chân Tò và con người cùng chung sống hòa bình yên ổn. Một thế giới không có sự khổ đau, hèn nhục... Một thế giới luôn tràn ngập tiếng cười hạnh phúc khi ranh giới giữa con người và Chân Tò bị tháo dỡ... tất cả chỉ là giấc mơ viễn vông không bao giờ trở thành hiện thực. Đừng quên lời ta vừa nói!

Và đó cũng là những lời cảnh báo cuối cùng trước khi tên trùn mặt ấy nhảy vút lên mái nhà, nhảy qua những gác mái khác rồi lặng lẽ biến mất dưới mặt trăng tròn vành hắng trên bầu trời đêm mà không để lại chút dấu vết gì.

Kazuma chỉ biết chạy ra ngoài cửa, hướng đôi mắt lên nhìn sự tĩnh mịch khi màn đêm thống trị khắp nhân gian. Một sự yên lặng hiển lạnh dịu dàng nhưng cũng thật khiến cho người khác cảm thấy rợn gai ốc nếu chẳng may gặp phải những chuyện như vừa rồi. Tuy hôm nay chưa phải ngày Kazuma để lại di chúc nhưng sự xuất hiện của gã lạ mặt ấy khiến cho tâm trạng bên trong Kazuma cứ rối bời không yên. Lo lắng, lo toan kèm theo một chút sợ hãi... sợ hãi quan ngại vì hẳn một mực khẳng định rằng sẽ không bao giờ tồn tại một thế giới con người lẫn Chân Tò có thể cùng chung sống hòa bình. Nhưng điều khiến cho ấy hoang mang nhất đêm nay có lẽ là... hẳn đã bắt đầu để ý đến Aries. Nếu như Aries không chịu ngưng những cuộc thí nghiệm về Chân Tò, thì nhất định, hẳn sẽ không buông tha cho Aries giống như đã từng với Kazuma. Con bé thật sự... đang gặp nguy hiểm.

- Aries... Con bé chỉ mới là học sinh tiểu học thôi. Chẳng lẽ lại đụng cả một đứa nhóc tiểu học và lôi kéo nó vào chuyện mang tâm chính trị này cũng là ý muốn của cấp trên ư? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế này nhỉ? Mình biết phải làm gì tiếp theo đây?

Lần đầu tiên trong đời Kazuma cảm thấy bị tác và mệt mỏi khi phải suy nghĩ đến nhiều thứ bất lợi. Lần đầu tiên thấy Kazuma... gặp khó khăn trong một vấn đề mà chính bản thân cậu ấy cũng không biết giải quyết như thế nào. Thiên tài thì cũng chỉ là một người bình thường. Mà người bình thường thì đương nhiên không thể sánh ngang với thần thánh có thể làm được nhiều chuyện. Và cũng chưa chắc vì cũng có những thứ ngay cả thần thánh cũng không thể làm được.

Kể từ lần gặp mặt không mong muốn đó, Kazuma dường như chỉ mãi để tâm đến vấn đề này mà thôi. Cậu ấy bận tâm đến điều đó đến nỗi đã bỏ hẳn một đêm chỉ nằm suy nghĩ và không tránh khỏi sự phiền lòng sốt sắng thấp thòm không yên. Thấp thóm vì không biết hẳn định làm gì Aries? Và nếu như hẳn dám chạm vào một sợi tóc của Aries thì bản thân Kazuma lúc ấy cũng không thể cứu nguy cho con bé vì thừa biết mình không phải đối thủ của hẳn. Biết chuyện nhưng không biết làm thế nào để bảo vệ cho Aries. Đây cũng là lần đầu tiên Kazuma cảm thấy bất mãn trước sự bất lực của bản thân. Vì mình yếu đuối nên không thể bảo vệ được những người quan trọng xung quanh. Kazuma cũng bắt đầu cảm thấy hối hận khi không nghe hiệu trưởng Miramiya, chăm chỉ luyện tập kiếm thuật để có một sức khỏe tốt. Không chịu nghe lời Kozue khi nhiều lần Kozue gợi ý muốn truyền dạy chút võ thuật để cậu ấy tự vệ nhưng Kazuma đều làm lơ như chẳng thèm quan tâm đến.

Sáng lên trường với tinh thần uể oải thì không nói làm gì. Thứ đêm nấy hôm là sở trường của Kazuma và cậu ấy cảm thấy chuyện đó không đáng bận tâm vì sẽ dành cả buổi sáng trên lớp để ngủ bù thì đâu lại vào đây. Nhưng có lẽ từ giây phút này trở đi, Kazuma sẽ không còn được ngủ ngày trên lớp nữa vì cậu ấy còn có nhiệm vụ là theo dõi Aries từ phía xa. Phải... chính vì chưa biết nên làm thế nào, đồng thời cũng không thể bỏ mặc con bé làm điều mình muốn, nên trước hết, Kazuma phải giám sát, theo dõi nhất cử nhất động của Aries và tự tìm ra hướng can ngăn nếu chẳng may con bé có hành động gì đại dột.

Kazuma phải làm điều này một mình vì cho đến thời điểm hiện tại, cuộc gặp gỡ với tên lạ mặt kia từ Kazuma ra chưa một ai biết hết. Ayame, Kozue và Tora, chưa một ai trong số họ biết được chuyện này. Kazuma cũng tính rằng có khi nói cho họ biết rồi nhờ Kozue làm hộ vệ cho Aries giống như lần đó nhưng rồi cậu ấy lại nghĩ sẽ thật phiền phức nếu như có nhiều người cùng bị kéo vào một vấn đề chung dù cho thật sự Kozue và Tora cũng không còn đường lui nữa rồi. Hơn nữa, không có gì chứng minh được rằng dấu cho có Kozue bên cạnh thì Aries vẫn bình yên vô sự. Vì bản thân Kozue cũng không phải đối thủ của tên bí ẩn đó.

Hắn là ai? Là Chân Tò hay con người? Nếu là Chân Tò thì ngày hôm ấy, khi đối đầu với hẳn, Kozue phải tỏ ra hèn hục, khó chịu và day nghiêng mới phải. Nhưng rõ ràng chính Kozue cũng nói rằng tâm trạng mình vẫn bình thường, chỉ gặp căng thẳng khi gặp phải một đối thủ mạnh thôi, hoàn toàn không có một biểu hiện gì chứng minh Kozue đang đối mặt với một Chân Tò. Nhưng đó cũng không phải là con người... vì sẽ chẳng có một người bình thường nào lại có thể vừa chặn được cú đá của Kozue bằng tay không, vừa nhảy vút lên mái nhà rồi biến mất trong màn đêm như bóng ma nhà hát opera. Hẳn là ai, hẳn là một dấu chấm hỏi lớn trong tâm trí Kazuma lúc bấy giờ.

Kazuma nhanh chóng lắc đầu như thể muốn quên đi chuyện đó. Cậu ấy muốn quên không phải là sợ mà chỉ đơn thuần muốn tạm thời gác chuyện ấy sang một bên để chuyện tâm vào vấn đề cực kỳ nan giải trước mắt, đó chính là sự an toàn của Aries cũng đang trên bờ vực nguy hiểm không khác gì Kazuma.

- *Tạm thời bây giờ mình chỉ có thể quan sát Aries từ vị trí này. Chỉ mong sao con bé không làm điều gì vượt ngoài khả năng cho phép. Nếu không thì mình cũng chẳng biết phải tính thế nào. Ai mà biết được con bé đang toan tính điều gì trong đầu!*

Ngồi phía cuối lớp có một người luôn suy nghĩ lo lắng từng phút từng giây, trong khi người đóng vai trò là trung tâm cốt lõi của vụ việc lại vẫn bình thản, chăm chú ngồi lắng nghe bài giảng trên lớp một cách đầy đủ mặc dù những kiến thức này mình đã nắm chắc cách đây vài năm trước. Nhưng có lẽ Kazuma lo lắng cũng không phải bằng thừa. Với một nhà khoa học, không một người bình thường nào có thể hiểu được bộ não của một nhà khoa học đang suy nghĩ đến điều gì. Có khi, con bé đang toan tính một điều gì đó liên quan đến cuộc nghiên cứu này nhưng chỉ không biểu hiện nó ra bên ngoài và sử dụng chính vẻ ngây thơ hồn nhiên của một đứa trẻ nhằm để che giấu ý định thật sự bên trong. Aries... không phải là một đứa trẻ đơn giản như mọi người thường thấy.

Đúng như những gì Kazuma đã và đang lo lắng. Con bé... phải công nhận một điều rằng Aries đúng chất một diễn viên hạng cao với khả năng diễn xuất trên cả tuyệt vời. Hay đó là một trong những tài lẻ mà Aries luyện tập thành thạo thì đúng hơn. gương mặt hồn nhiên, ngây ngô chăm chú lắng nghe bài giảng khiến cho các Sensei cảm thấy yêu quý cô học sinh này... khiến cho các Sensei cảm thấy phần chần và hứng thú hơn trong việc truyền đạt kiến thức. Và cũng khiến cho các anh chị xung quanh phải cảm thấy nể phục vì mức độ chăm chỉ của con bé thật đáng ngưỡng mộ. Nhưng không một ai nhận ra rằng mặt thì nhìn bằng, còn ngón tay thì lại di chuyển trên mặt bàn như thể con bé đang vẽ một cái gì đó. Vẽ không cần dùng đến bút viết, chỉ xê dịch đầu ngón trở vòng vèo trên bàn như thể đang ghi chép lại cái gì đó. Thật sự rằng Aries đang ngồi vẽ ra từng bước trong kế hoạch phục vụ cho công cuộc nghiên cứu. Con bé không cần dùng đến bút giấy để ghi ra mà tự hình dung trong đầu, tự viết bằng khả năng tưởng tượng của bản thân và ghi nhớ đến từng chi tiết. Nói một cách khác thì đây là một kỹ năng thường được sử dụng trong quân đội với mục đích là suy nghĩ, tính nhẩm trong điều kiện không có những dụng cụ thích hợp. Và chỉ trong một tiết học, Aries đã lập ra một kế hoạch hoàn chỉnh, với từng bước cụ thể mà chính bản thân con bé phải cảm thấy tự hài lòng với bản thân.

- Hernandez – san, em có thể đọc dòng tiếp theo và phân tích xem ý của tác giả muốn nói gì không?

- Vâng!

Ngay cả khi ngồi trong lớp lập ra kế hoạch cho việc khác nhưng Aries vẫn không lơ là việc học tập. Đây lại là một trong những tài năng đặc biệt khác của con bé được gọi là tư duy nhân đôi. Tóm gọn cho dễ hiểu thì là Aries có thể suy nghĩ đến hai việc cùng một lúc. Thông thường thì người khác tập trung được vào một việc duy nhất nhưng còn Aries thì, vừa làm việc này được, vừa làm việc kia được. Con bé vừa có thể ngồi lập ra kế hoạch cụ thể, nhưng đồng thời cũng biết lắng nghe tập trung bài giảng trên lớp một cách hoàn chỉnh. Thế nên ngày khi Sensei trên bục cho mời Aries đứng lên đọc dòng tiếp theo thì con bé biết ngay mình cần phải làm gì, hay thậm chí còn biết cách phân tích đoạn văn vì Aries có nghe giảng mà. Aries đúng là một thiên tài ngàn năm có một.

Trong mắt những học sinh cùng lớp thì Aries thật tuyệt. Nhưng trong mắt Kazuma hay Kozue thì họ chỉ cảm thấy, con bé đúng thật cần phải để mắt đến.

Hôm nay là thứ mấy nhỉ? Chẳng nhớ và cũng chẳng quan trọng gì. Cái chủ yếu rằng hôm nay có món thể dục thể chất. Mà đã là món thể dục thể chất thì sẽ có cảnh vui chơi chạy nhảy. Và sẽ chẳng có ai vui chơi chạy nhảy trong lớp học hết nên tất cả mọi người sẽ tiếp tục môn học ở sân sau ngoài trời của trường.

Để bắt đầu tiết học thì một lễ hiển nhiên rằng các học sinh phải thay đồ thể dục rồi. Con gái một phòng, con trai một phòng thay đồ, điều này cũng hiển nhiên thôi. Về con trai thì không còn gì phải bàn cãi nữa vì được tự do hoạt động sau mấy tiết học chán ngắt buồn ngủ trong lớp thì còn gì bằng. Kiểu như nãy cậu con trai đã chờ đến tiết thể chất này lâu lắm rồi cũng nên. Mà cũng phải công nhận một điều rằng l

con trai thay đồ nhanh thật. Cứ coi hết và mặc vào hết một cách nhanh chóng gọn gàng và chỉ trong chớp mắt, họ đã sẵn sàng cho môn bóng đá mà chúng thích.

Còn về con gái thì hơi ti tê chút đỉnh. Con gái mà, thay đồ chung với nhau thì thế nào cũng sẽ nảy sinh nhiều chuyện chỉ con gái mới nói thôi. Lấy một ví dụ điển hình...

- Oa... cơ thể của Toriyama – san thật đẹp!

Nhiều bạn nữ đều để ý đến Kozue với ánh mắt ngưỡng mộ. Chiếc áo thun thể dục ngắn tay rất đối bình thường, chiếc quần đùi giống như với tụi con trai. Nhưng đây đâu phải lần đầu tiên Kozue thay đồ thể dục đâu. Hay thậm chí việc Kozue dùng dây thun buộc tóc đuôi ngựa cho cao lên cũng đâu phải lần đầu. Vậy mà cứ mỗi khi Kozue xuất hiện trong hình dạng chuẩn bị vận động ngoài trời thì bạn nữ nào trong lớp cũng đều xuất xoa, ngưỡng mộ như thể họ đang trông thấy một vị hoàng tử... Hoàng tử ư? Không biết Kozue cảm thấy thế nào khi bị một ai đó so sánh mình như một hoàng tử. Dù cho Kozue có được mệnh danh là Chiến thần với thành tích một mình đứng trên núi xác bọn côn đồ nhưng Kozue vẫn là con gái. Một cô gái thì chẳng bao giờ vui được khi bị xem như hoàng tử. Cũng chỉ vì vẻ lạnh lùng, vẻ khó gần đi đôi với vẻ đẹp khó cưỡng của Kozue nên mọi người mới như thế.

- Nè nè, Toriyama – san, làm thế nào cậu có được khuôn người chuẩn như siêu mẫu vậy? Có bí quyết gì không? Chỉ cho tụi tớ đi?

- Không những vậy, da cậu cũng rất mịn nữa. Cậu thường dùng loại sữa tắm nào vậy?

- Toriyama – san...

Và đây cũng không phải lần đầu tiên Kozue gặp phải chuyện này. Cứ mỗi khi vào phòng thay đồ thì y như rằng đều bị làm phiền như thế này riết Kozue cũng quen đến nản. Kozue cảm thấy phiền phức và những lúc như thế này chỉ muốn treo qua khung cửa sổ mà trốn đi cho rồi. Có khi, Kozue còn đang dự tính sẽ xin thầy hiệu trưởng cho phép mình rút khỏi môn thể dục giống như Kazuma cho khỏe.

.....

Không chỉ những bạn nữ cùng lớp, sức mạnh và sắc đẹp như chiến thần Athena của Kozue cũng khiến cho Eri phải ghen tị. Eri thật sự đang ghen tị. Cô ấy bắt đầu tự so sánh bản thân với Kozue một cách ngày càng đầy đáng yêu.

- Toriyama – san... đẹp thật. Nếu mình mà là con trai, thì chắc mình cũng sẽ bị cậu ấy hớp hồn mất rồi. He – chan có nghĩ như thế không?

Tự đứng lại quay sang hỏi Hebi. Từ trước đến nay, Hebi chưa hề nghĩ đến chuyện mình sẽ kết thân được với con người, đặc biệt là những nhà khoa học khó tính như Kozue. Chỉ mới gặp mặt nhau thôi mà Kozue đã tỏ ra khó chịu, thì làm sao Hebi dám đến gần và kết bạn với Kozue được. Hebi không quan tâm lắm về Kozue nên trước câu hỏi của Eri, Hebi buộc phải dành một vài phút để suy nghĩ.

- Vậy ư? Nếu là con trai thì Eri – chan sẽ yêu Toriyama – san sao?

Bình thường thì chẳng quan tâm gì đến Kozue, nhưng nếu chịu để ý thì Hebi cũng phải công nhận một điều rằng Kozue... rất đẹp. Có khi còn đẹp hơn cả Chân Tỏ, giống loài được xem như có nét quyến rũ đến rợn người. Kozue thật đẹp, giống như một chiến thần của sức mạnh và sắc đẹp. Nhưng cũng chính vì sự hoàn hảo kết hợp hài hòa giữa sức mạnh, sắc đẹp và trí thông minh ấy nên đôi lúc, Hebi cũng cảm thấy e ngại.

- Có lẽ Eri – chan nói đúng. Ất hẳn sẽ có nhiều bạn trai để ý đến Toriyama – san lắm đây!

- Đúng nhì... Toriyama – san... tuyệt vời thế kia mà!

Hebi bắt đầu suy nghĩ mông lung đến nhiều vấn đề khác. Phải rồi, một người vừa thông minh, vừa mạnh mẽ, lại vừa sở hữu sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành như Kozue thì việc yêu một người sẽ vô cùng đơn giản. Cứ tìm thấy một nửa của mình và cứ yêu như không hề có một quy luật nào can ngăn. Vì cô ấy là người thường nên sẽ không hiểu được đâu. Chân Tỏ, giống loài bất tử, không bao giờ chết vì tuổi già... Nghe thì tưởng chừng tuyệt vời nhưng thật ra lại không đâu. Chân Tỏ không thể tự do yêu như người thường được. Quà nhiên, Chân Tỏ và con người... không bao giờ có thể đi chung trên một tuyến đường. Con người và Chân Tỏ... sẽ chẳng bao giờ có thể thấu hiểu được nhau.

.....

.....

- Chuyển qua bên này, chuyển qua bên này này!

Tuổi trẻ là như vậy mà, luôn vui tươi hoạt bát, luôn tỏ ra tích cực năng nổ trong mọi hoạt động dưới ánh nắng chang chang ngoài trời... có như thế thì mới được gọi là tuổi trẻ. Nam sinh tụ tập cùng chơi đá bóng... nhiều bạn nữ cho rằng tụi con trai chỉ thích khoe mẽ làm màu khi cô tình chơi bộ môn thể thao đó trước mặt con gái nhưng không một ai hiểu được rằng trong thế giới của con trai, đôi khi họ không nói chuyện với nhau bằng lời lẽ. Con trai ít tụ tập lại tám đủ mọi chuyện linh tinh trên trời dưới đất như con gái mà thay vào đó, họ sẽ sử dụng những hoạt động cùng nhau như thể thao hay bất kỳ một công việc nào đó. Cứ có thể xem đá bóng vừa là một bộ môn nghệ thuật yêu thích của con trai, đồng thời cũng là một phương tiện để họ có thể giao tiếp với nhau. Nhưng dù có giải thích theo khía cạnh nào khác thì tuổi trẻ là phải biết hưởng thụ, phải biết tận hưởng những niềm vui trong cuộc sống một cách nhiệt tình hoan náo như thế này. Chứ không phải cứ ngồi lì một chỗ và tỏ ra một mối như ai kia.

Nhắc đến ai kia, vẫn còn một trường hợp đặc biệt vô cùng hi hữu mà có lẽ trong tổng số 100 con trai thì mới tìm ra một kẻ lạc loài. Kazuma Kusanagi... cậu ta thích vận động, cũng thích chung vui với mọi người nhưng ngặt nỗi sức khỏe thể chất thì hoàn toàn không cho phép điều đó. Cụ thể như Kazuma không thể chịu đựng nổi cái nóng từ ánh nắng mặt trời đầu cho bây giờ đang là mùa xuân, khí hậu ẩm ướt mát mẻ là chủ yếu. Như thế vẫn chưa được gọi là gât gao giống mùa hè nhưng cậu ấy không thể kéo dài sức chịu đựng quá 10 phút. Phải nói là Kazuma đạt kỷ lục một trong những tên con trai yếu đuối nhất mọi thời đại. Quà nhiên ngoài cái đầu và cái mả ra thì cậu ấy hoàn toàn vô tích sự. Ngay bây giờ, Kazuma chỉ có thể ngồi trong ngõ mát, hướng đôi mắt thần thờ vô cảm nhìn chăm chú những cậu bạn trai đang chơi đá bóng vui vẻ ngoài kia. Kazuma thích đá bóng vì nhiều lần cũng từng thức đêm mấy hôm liền cùng Ayame xem World Cup nên rất có hứng thú với bóng đá. Thậm chí ngay cả những con vật nuôi trong nhà phần lớn cũng nhái theo tên của các cầu thủ nổi tiếng như Cristiano Ronaldo, David Beckham v...v... Nhưng với điều kiện thể chất của bản thân thì cậu ấy không thể rời khỏi vị trí ngồi ngoài sân này được. Thật yếu đuối.

- Đôi lúc cũng đừng tự ép bản thân mình và thử một lần bước ra ngoài xem nào Kazuma. Cậu không bắt buộc phải học môn thể dục nhưng đâu có nghĩa là Sensei cấm cậu chơi cùng mọi người. Nếu thích thì cứ ra ngoài cùng họ đi!

Tora bước đến gần chỗ Kazuma khi trên mặt và trán nhễ nhại mồ hôi ướt đầm cả áo. Với chai nước suối trong tay và chiếc khăn quần quanh cổ, có lẽ Tora cũng vừa tham gia một hoạt động thể thao nào đó mới về... A, là bóng đá chứ đâu. Từ đầu đến giờ Tora cũng chơi bóng đá cùng với những người khác ở vị trí tiền đạo phá lưới kia mà. Có lẽ đã đến giờ thay người hay nghỉ giữa hiệp nên cậu ấy mới được phép vào đây ngồi ngay bên cạnh Kazuma.

- Tớ cũng muốn lắm... nhưng thiết nghĩ mình cũng sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho mọi người!

- Cậu nghĩ vậy sao? Mọi người cũng chơi chung với mục đích là để vui, để tận hưởng sau thời gian học tập căng thẳng trên lớp chứ không quan trọng việc thắng thua giống như khoa học mà chúng ta luôn theo đuổi. Chỉ đơn thuần vui là chính, kết bè kết bạn là chủ yếu... chỉ thế thôi Kazuma!

- Không quan trọng thắng thua, chỉ vui là chủ yếu... Nghe thích thật đấy. Đúng là cuộc sống của những người bình thường bao giờ cũng khiến cho chúng ta đi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Cứ ở mãi trong nhà và nghiên cứu khoa học đúng thật không phải ý hay đâu nhì. Phải ra ngoài, đi đây đi đó để học hỏi mở mang thêm nhiều thứ. Có lẽ bây giờ tớ mới thấm nhuần được lý do vì sao Onee – chan lại từ bỏ con đường của một nhà khoa học mà trở thành một doanh nhân bất động sản. Và cũng hiểu được vì sao chị ấy nói làm công việc doanh nhân vui hơn mặc dù dạo gần đây thị trường có dấu hiệu mất đi chứ “sản” mà giữ nguyên hai từ “bất động”!

- Ha ha, nếu Ayame nee ở đây nghe được những điều cậu nói thì sẽ hạnh phúc lắm cho xem. Chắc chắn chị ấy sẽ nhảy cẫng lên sung sướng vì biết rằng cậu em trai yêu quý của mình đã bắt đầu thay đổi cách nhìn nhận về mọi thứ xung quanh. Nhưng phải công nhận một điều rằng không chỉ Ayame nee, ngay cả Kozue và tớ cũng phải ngạc nhiên khi trông thấy cậu thay đổi nhiều như vậy kể từ lúc chúng ta rời khỏi It. Harm Sokyuran về đây học tập. Cậu trưởng thành lên rất nhiều đó Kazuma. Điều gì đã khiến cậu thay đổi nhiều như vậy chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy?

Một câu hỏi khiến cho Kazuma phải suy nghĩ. Vì sao nhỉ? Vì sao mình lại thay đổi như Tora khẳng định trong thời gian ngắn nhì? Nghĩ đi nghĩ lại thì kể từ lúc chuyển về học tập tại ngôi trường này, đã có rất nhiều chuyện xảy đến với Kazuma. Và có lẽ chính những chuyện ấy đã trở thành động lực chui rên Kazuma ngày càng trưởng thành hơn. Nhưng nếu chịu nghĩ sâu xa hơn... chịu nghĩ cho thật kỹ hơn, nhìn thẳng vào trung tâm của mọi vấn đề thì Kazuma nhận thấy rằng nguyên nhân khiến mình thay đổi chính là...

- Là do họ nhĩ? Những con người mà tớ luôn ao ước được gặp một lần trong đời và bây giờ thì ước mơ ấy đã trở thành hiện thực ngay khi nhận được chỉ thị chuyển xuống đây sinh sống và học tập... Đúng là do họ rồi!

- Họ... ý cậu muốn nói đến...

- Hi-yama Kinozuka, Hebi Shimikaze, Namehari Kobayashi... lần đầu tiên trong đời tớ có thể nhớ được hết tên đầy đủ của một ai đó ngoài cậu, Kozue và Onee – chan. Phải chăng vì họ đã để lại trong tớ quá nhiều ấn tượng từ xấu đến tốt... Và cả cậu ấy nữa, Eri Hoshimiya. Cậu ấy... luôn mang đến cho tớ một cảm giác ấm áp, nhẹ nhàng giống như Onee – chan. Nụ cười của Hoshimiya lúc nào cũng tỏa sáng như một vì sao mà bất cứ ai cũng phải muốn dõi theo đến mãi mãi. Hoshimiya... đúng là một ngôi sao nhĩ. Người đẹp mà tên cũng thật đẹp. Và cho đến khi nhận ra được vẻ đẹp ấy thì tớ chỉ muốn bảo vệ nó khỏi mọi nguy hiểm... nghĩ lại cũng lạ thật. Đôi lúc tớ cũng chẳng hiểu nổi chính bản thân mình nữa. Có phải vì tính không được vững vàng này mà Kozue suốt ngày mắng tớ không nhân nhượng không?

Vậy ra đó là tên của người đã khiến Kazuma thay đổi. Eri Hoshimiya... việc nhớ tên bạn học cùng lớp đối với một người luôn quan tâm và biết cách xây dựng nhiều mối quan hệ như Tora là chuyện rất bình thường. Nhưng đối với người chỉ luôn hướng đến khoa học như Kazuma... có thể kiến cho cậu ấy nhớ được tên họ đầy đủ thì ắt hẳn người đó phải chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong trái tim cậu ấy. Eri Hoshimiya à... dù biết rằng đã nhiều lần Kazuma thực hiện các cuộc nghiên cứu cũng như thu thập thông tin về Chân Tổ dựa trên Eri Hoshimiya nhưng có vẻ như... mưa dầm thấm lâu, lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy. Phải chăng... Kazuma đã có những cảm xúc thường thấy ở độ tuổi dậy thì này đối với Eri rồi chẳng? Một người chưa từng nếm trải vị ngọt cũng như vị đắng của tình yêu... Đây sẽ là một bài học khác trong một lĩnh vực hoàn toàn mới bắt buộc Kazuma phải vượt qua. Mọi thứ dần trở nên thú vị hơn rồi đây.

.....

- Kozue mắng cậu không phải vì cậu thiếu quyết đoán hay lập trường không được vững vàng. Kozue nổi cáu với cậu chỉ vì cậu chẳng bao giờ chịu tin tưởng cậu ấy cả, điển hình như việc Chính phủ yêu cầu cậu thực hiện nghiên cứu và báo cáo thông tin về Chân Tổ mới gần đây. Kozue làm thế cũng chỉ vì lo lắng cho cậu thôi hiểu không? Nhưng cũng đừng nghĩ rằng chỉ một mình Kozue là người duy nhất lo lắng cho cậu... ngay cả Aries – chan cũng quan tâm đến sự an nguy của cậu nên con bé mới đang phải cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Chính vì vậy, đôi lúc cũng đừng khắt khe với con bé quá nhé Kazuma!

Nghe nhắc đến Aries, thì Kazuma lại có một hướng suy nghĩ khác. Phải rồi... Tora và Kozue hay bắt kỳ ai, thậm chí là bản thân của Aries cũng chưa biết được chuyện tối hôm qua. Cho đến thời điểm hiện tại thì chỉ có mình Kazuma biết và cậu ấy vẫn chưa quyết định được mình sẽ làm gì tiếp theo ngoài việc cứ quan sát nhất cử nhất động của Aries. Lách lút được không nhĩ? Đôi lúc Kazuma suy nghĩ đến việc luôn lách trong lời cảnh báo từ gã lạ mặt kia. Làm như vậy thì nếu may mắn, mình sẽ cứu được Aries. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa thấy con bé có động tĩnh gì cả. Không biết... nó chuẩn bị giờ chiêu trò gì đây. Kazuma vừa hướng mắt về bên đối nữ, đặc biệt là cứ quan sát Aries thật tỉ mỉ.

.....

.....

Đừng nghĩ chỉ có con trai biết tự do chạy nhảy vui chơi ngoài trời trong khi con gái chỉ biết ngồi ở một chỗ nào có mái râm che mát và ngại tiếp xúc dưới ánh nắng mặt trời, vừa ngồi chụm lại thành nhóm nhỏ tán gẫu với nhau. Vẫn có một vài cô bạn cháy hết mình với những hoạt động thể thao ngoài trời như bóng chuyền hay bóng rổ chẳng hạn. Lấy ví dụ bóng rổ đi cho dễ hình dung. Nguyên nhân chính khiến cho nhiều bạn nữ thích vui chơi ngoài trời, thích chơi môn bóng rổ vì một vài bạn là thành viên trong CLB bóng rổ của trường. Và lý do thứ hai là vì Kozue... cũng tham gia trò chơi đó nên nhiều bạn nữ trong CLB muốn được tỷ thí với Kozue lắm

- Bên này, chuyển qua bên này đi!

Không có người, đường đi trống thì tội gì mà không chuyển cho đồng đội vì khả năng người đó phá lưới cao hơn mình. Nhưng thật đáng tiếc ngay khi quả bóng vừa rời khỏi tay người này để đến với người kia, thì nó đã bị một người thứ ba bắt ngờ giựt phăng lấy và cướp đi mất.

- Thôi chết!

Người đó chạy rất nhanh, với quả bóng không ngừng nảy lên nảy xuống liên tục. Người đó biết sử dụng lợi thế nhanh nhẹn, uyển chuyển, cùng đôi mắt rất biết quan sát và khả năng dự đoán xem hành động của đối phương để có thể luôn lách, né tránh như ý mình muốn. Chẳng mấy chốc, người đó đã hoàn toàn vượt qua được vòng hộ vệ vững chắc bên nhóm đối phương. Dồn lực xuống đôi chân để bật cơ thể mình lên cao, nhắm mục tiêu vào chiếc rổ cách mình hai đến ba mét. Tay từ từ ném quả bóng tròn theo hình elip với lực vừa phải... Vào...

- Hoét, 2 điểm cho Kozue Toriyama. Đội đó đang dẫn trước!

Có lẽ không cần phải nói gì thêm khi người vừa thực hiện cú ném hai điểm vừa xong ấy chính là Kozue. Người tham gia trò bóng rổ mà chúng ta đang nhắc đến đó không ai khác là Kozue. Cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi một người như Kozue có thể chơi bóng rổ còn giỏi hơn cả một tuyển thủ chuyên nghiệp. Bằng chứng là hầu như toàn bộ các thành viên của CLB bóng rổ bắt đầu nản chí khi dù cố gắng đến nhường nào, họ cũng không thể vượt qua được Kozue dù chỉ là chút ít. Kozue thật sự rất giỏi. Những kỹ năng mà cô ấy có, tốc độ, sự linh hoạt, khả năng quan sát và phân tích tình hình, tất cả đều thuộc một cấp độ hoàn toàn khác so với những người chơi bóng rổ lâu năm. Đó là chưa nói đến thể lực Kozue thật sự khiến người khác phải ngưỡng mộ. Thật khó tin khi nói rằng đây là lần đầu tiên Kozue tiếp cận với bộ môn thể thao mang tên bóng rổ.

Trận đấu diễn ra hơn ba mươi phút, gần hết một hiệp mà Kozue vẫn chưa hề có dấu hiệu xuống sức. Không như những bạn nữ khác, có người ngồi hẳn xuống đất, có người thì đứng còn không vững, mồ hôi chảy đầm đìa, ướt đầm áo và tóc. Kozue vẫn còn có thể đứng thẳng và chỉ xuất hiện vài giọt mồ hôi hột xem như đang làm nóng người mà thôi. Phải thừa nhận một điều rằng Kozue tuy là con gái, nhưng có khi còn khỏe hơn con trai gấp nhiều lần. Vì lẽ đó nên Kozue vô tình trở thành một nữ thần hoàn mỹ khiến nhiều chàng trai ngày đêm thầm thương trộm nhớ... một vị hoàng tử hoàn hảo trong mắt nhiều bạn nữ phải ngưỡng mộ không ngừng.

.....

Trông thấy Kozue tỏa sáng lung linh, Eri không thể không vỗ tay với ánh mắt thán phục như bao người khác. Nói không phải đùa nhưng Eri đã chính thức trở thành thành viên của CLB những người thần tượng Kozue từ lúc nào chẳng rõ. Nhưng Eri ngưỡng mộ Kozue là sự thật không thể phủ nhận hay chối cãi.

- Tuyệt quá, Toriyama – san thật sự tuyệt quá. Cậu có thấy vậy không He – chan?

Đồng ý là như thế nhưng cũng đừng nên nói thẳng thừng ra bằng lời chứ Eri? Hi-yama sẽ không thích đâu... Đó thấy chưa. Mới chỉ mở miệng ra khen Kozue có một câu mà Hi-yama đã tỏ vẻ khó chịu và quyết đấu với Kozue một trận rồi. Cậu ta hùng hồn bước đến đối diện Kozue. Chỉ thẳng ngón tay vào mặt Kozue và gửi đến cô ấy một lời thách đấu.

- Nhỏ kia. Ta thách đấu với ngươi một trận bóng rổ đấy. Có dám chơi không?

Lời thách đấu không chỉ được gửi đến mỗi mình Kozue mà còn lan truyền đến những người bạn cùng lớp khác. Hi-yama lại thách đấu với Kozue. Đây là một sự kiện mới nổi trong khoảng thời gian gần đây khi cả hai cùng chuyển đến lớp. Không có ý gì nhưng thật sự mà nói, tất cả học sinh trong lớp, ai ai cũng đều hứng thú với chuyện Kozue và Hi-yama đương đầu với nhau, trong học tập hay tỷ thí sức mạnh. Cứ hễ khi nào xảy ra chuyện giữa hai người họ thì ai ai cũng đều hưởng ứng một cách phấn khởi hồ hởi như đang chiêm ngưỡng một trận đấu sức thể kỷ. Họ sẵn sàng gác lại mọi công việc, mọi thú vui để cùng tập trung, theo dõi trận đấu của hai người không quyết không đội trời chung với nhau. Chưa gì đã có hàng dài khán giả vây xung quanh tạo thành vòng tròn cùng tiếng reo hò dữ dội không ngớt... Chưa gì mà đã có tiếng cổ vũ cho cả Kozue lẫn Hi-yama với số lượng xấp xỉ ngang nhau.

Kozue biết mình không còn đường tháo lui. Mặc dù cảm thấy khó chịu khi cái tên đó suốt ngày kiếm chuyện gây sự với mình nhưng Kozue không thể khước từ lời thách thức.

- Thôi được. Nhân cơ hội này làm thêm một trận nữa ngay tại đây. Bên nào ghi được 30 điểm trước thì thắng, ok?

- Ờ, thích thì chiều, đây không ngăn!

.....

.....

Riêng một vài người thì không hứng thú lắm với trận đấu, điển hình như Tora và Kazuma.

- Hà, Kinozuka lại đi kích đầu Kozue nữa kia. Làm sao mà cậu ấy và Kozue cứ thích đối đầu với nhau một mắt một còn thế nhỉ? Không thể hòa hợp được một chút thôi ư?

Không... việc hai người họ đối lập dẫn đến đối mặt với nhau là chuyện dễ hiểu hết sức bình thường. Nhưng điều không bình thường duy nhất ở đây chính là Kazuma cảm thấy... hình như nó có chút gì đó trùng hợp... trùng hợp một cách kỳ lạ... giống như tất cả đều được tính toán sắp xếp trước thì đúng hơn. Lấy thần linh cầu mong sao cho cảm giác của một nhà khoa học như Kazuma sai đi nếu chứ chẳng may cậu ấy tiên đoán chính xác... thì người duy nhất khiến cho Kazuma phải nghi ngờ có khả năng sắp xếp dẫn dắt ra trận bóng rổ này chỉ duy nhất...

- Aries...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

_ Lúc đó, đến phiên Hiyama Kinozuka ném bóng vào rổ. Đối tượng đã luôn lách né tránh mọi hành động của Kozue Toriyama. Tuy có tránh được hết nhưng cũng không thể tiến thêm một bước để ném bóng vào rổ, chắc lẽ vì khả năng phòng ngự cũng như dự đoán hành động của Kozue quá tốt, không tạo ra chút sơ hở nào cho đối tượng phản công. Trận đấu cứ kéo dài như thế cho đến khi kết thúc!

Vậy là đã thêm một ngày nữa trôi qua khi màn đêm đã buông xuống từ lúc nào. Một ngày nữa trôi qua và Aries hiện đang ngồi ở nhà, ghi chép lại một cách tỉ mỉ cẩn thận những gì đã diễn ra vào sáng nay. Con bé ghi hết vào một quyển vở A4 lớn với từng nét chữ nắn nót dễ thương giống như với khuôn hình một học sinh tiểu học đạt được điểm thưởng của cuộc thi “vở sạch chữ đẹp”. Không những viết chữ đẹp mà Aries cũng còn có hoa tay vẽ thêm vài hình ảnh minh họa kiểu Chibi trông vô cùng ngộ nghĩnh đáng yêu phía bên trên khung hình mình kẻ sẵn.

Are... đây chẳng phải là nhật ký bằng hình ảnh mà mấy đứa nhóc tiểu học vẫn thường hay sử dụng để ghi lại diễn biến của một ngày sao? Nhật ký bằng hình ảnh, bất kỳ đứa trẻ nào còn đang ở độ tuổi tiểu học đều sẽ sử dụng loại hình nhật ký này để phục vụ cho môn nghiên cứu khoa học là chủ yếu. Nhưng dần dần chúng đã tự biến tướng trở thành nhật ký bằng hình ghi chép những thứ xảy ra trong cuộc sống xung quanh, ví dụ như hôm nay trời nắng hay mưa, hoặc cũng có thể là viết lại một tình huống mình gặp trong ngày như đang đi trên đường vô tình đập trúng vào đuôi một con chó để rồi bị rượt chằng hạn. Vết như thế, kèm với những hình ảnh minh họa tự vẽ, vừa cải thiện trí tưởng tượng của bản thân và cũng vừa để cho 10 năm sau này, khi vô tình tìm lại được cuốn nhật ký, bao nhiêu ký ức sống động sẽ trở về giúp ta nhớ lại khoảng thời gian tuổi thơ mình vui tươi hồn nhiên như thế nào.

Aries đang ghi nhật ký bằng tranh. Ư thì đứa trẻ tiểu học nào mà chẳng làm như thế trước khi đi ngủ. Chúng thích ghi lại những gì thú vị vào một quyển vở để không quên cũng là điều bình thường thôi. Nhưng đó chỉ là cách nghĩ ta chỉ có thể áp dụng được với những đứa trẻ thật sự trong sáng, hồn nhiên và ngây ngô... những đứa trẻ đúng chất là những đứa trẻ như một tờ giấy trắng chưa hề bị nhiễm bất kỳ vết đen nào. Còn đối với Aries, thì ta không thể sử dụng cách suy nghĩ ấu trĩ đó. Như Kozue đã cảnh báo trước đây. Aries Hernandez, con bé xuất hiện với bộ dạng rất bình thường nhưng thực chất lại không hề bình thường chút nào. Cách con bé ghi chép lại không chỉ đơn thuần là ghi cho vui, mà chính xác thì đây là một bản báo cáo khảo sát nghiên cứu dựa trên hình thức nhật ký bằng hình ảnh.

Aries... con bé biết rằng hôm nay có tiết thể dục, và còn biết cụ thể hơn rằng sensei sẽ cho lớp tham gia các hoạt động thể thao tự do theo ý mình muốn. Con bé dự đoán chính xác rằng hôm nay nhóm con trai sẽ chơi bóng đá, còn nhóm nữ sẽ chơi bóng rổ cùng Kozue. Và một khi trong cuộc vui nào có sự tham gia của Kozue, thì không cần kích động tự khắc Hiyama sẽ xuất hiện với lời thách đấu một chơi một. Trước khi đến lớp Aries đã nghiên cứu rất kỹ. Không chỉ bằng những báo cáo từ Honoka – sensei, mà còn đích thân con bé đi hỏi thăm nhiều anh chị cùng lớp nên Aries nắm bắt được rằng mối quan hệ giữa Chân Tổ và con người không được tốt cho lắm. Đúng như những gì được ghi trong bản báo cáo gốc Kazuma gửi lên cấp trên. Nhưng nếu mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó thì mọi thứ đã không trở nên rắc rối như bây giờ, Aries hoài nghi về điều cuối cùng trước lúc rời đi, một chị đã nói với Aries rằng dạo gần đây thầy Hiyama bắt đầu có dấu hiệu kết thân với đám con trai trong lớp... Cũng không hẳn là thân nhưng có vẻ như cậu ấy không còn ác cảm hay khinh thường mọi người trong lớp nữa. Hiyama không còn nhe răng nanh hay làm những hành động khiến người khác phải hoảng sợ... Chính vì câu nói đó không khiến cho Aries kim nén được sự tò mò, dẫn đến việc con bé cần phải nghiên cứu kỹ hơn về Chân Tổ... Nghiên cứu xem giống loài Chân Tổ... họ thật sự đang suy nghĩ đến thứ gì.

Và việc đầu tiên trong cuộc nghiên cứu này đó chính là Aries muốn tự mình kiểm chứng hết mọi thứ được đề cập trong phần nghiên cứu trước mà Kazuma đã gửi lên cấp trên hiện còn đang dang dở. Aries sẽ dành thời gian kiểm nghiệm lại bằng chính đôi mắt của mình để xác minh những điều ghi trong đây có thật sự đúng hay không? Aries không có ý nói Kazuma làm giả bản báo cáo vì bản thân Aries cũng hiểu một chân lý: nhìn kiểu gì đi nữa thì Kazuma không thích hợp vào vị trí của một kẻ nói dối, nên chắc chắn bản báo cáo này là hoàn toàn chính xác. Chỉ đơn thuần đây là cách làm việc từ trước đến nay của con bé. Aries thường hay có thói quen kiểm tra lại hết mọi thứ từ trên xuống dưới cho chắc chắn rồi mới bắt đầu đến công đoạn tiếp theo. Cẩn thận, tỉ mỉ từng chút một như thế là tốt. Nhưng thì thoảng nếu cứ quá cứng thì cũng gây nên nhiều chuyện oái oăm lắm. Con bé cũng cần nên học cách thư giãn sao cho đúng căng thẳng trong công việc, có như thế thì cuộc sống này mới đáng để gọi là “sống”... Nhưng chắc vô dụng thôi.

.....

Aries lấy buổi học thể dục ngày hôm nay... lấy trận đấu giữa Kozue và Hiyama làm thang đo cực kỳ hoàn hảo... Phải, rất ư hoàn hảo. Trời tỏa ánh nắng gắt chói chang của khung giờ gần trưa. Hai đối thủ ngang sức ngang tài và quyết chiến một trận cho đến khi cả hai không thể cử động được cơ thể mới thôi. Còn điều kiện nào thuận lợi hơn việc một Chân Tổ vừa phải gồng mình chịu đựng dưới ánh nắng mặt trời, vừa buộc phải sử dụng toàn bộ sức lực đến mức giới hạn của mình. Có như thế thì Aries mới tìm được những cơ sở thiết thực, chuẩn xác nhất để nghiên cứu về khả năng chịu đựng cũng như sức khỏe thể trạng của một Chân Tổ.

Khi còn là học sinh ở It. Harm Sokyuran, Kozue từng được so sánh ngang với nữ thần chiến tranh Athena vì sức mạnh của cô ấy thừa sức giải quyết đám côn đồ dù còn đầu đường xó chợ mọi mình. Ngay cả những chuyện gia sức khỏe đến khám cho học sinh từng kỳ cũng phải thừa nhận rằng Kozue sở hữu một nguồn sức mạnh khổng lồ, vượt xa gấp nhiều lần so với người bình thường. Không biết bằng nguyên nhân nào đó hay do kết quả của quá trình tập luyện cực khổ, Kozue bây giờ giống như một siêu nhân bất khả chiến bại, một tay vật ngựa được huấn luyện viên Judo chuyên nghiệp là chuyên binh thường... hay so sánh Kozue ngang với một Chân Tổ cũng không phải là nói quá.

Kozue mạnh là thế, khủng bố là thế. Nếu mang Kozue làm cân đo sức mạnh với Hiyama thì chẳng còn gì hợp hơn nữa dù nó còn kinh khủng hơn gấp vạn lần. Aries thì chỉ nghe phong phanh về thể trạng của Kozue từ Ayame nên cũng không rõ lắm. Nhưng nếu hai người họ cùng độ sức với nhau, cùng dần nhau cho đến khi cả hai thở không ra hơi thì quá thật, sức mạnh của Chân Tổ không thể xem thường chút nào. Trong trận bóng rổ đó, đầu cho Hiyama không ghi được điểm cuối cùng trước khi kết thúc nhưng kết quả chung cuộc là 28 – 28, cả hai cùng hòa, không ai thắng không ai thua, và cả Hiyama lẫn Kozue đều không còn chút sức tham gia buổi học chiều nay nên xin về sớm để nghỉ cho khỏe. Chứng tỏ rằng... báo cáo về thể trạng Chân Tổ vượt xa con người bình thường là hoàn toàn có thật. Về khoản này thì Aries cho một bóng hoa tự vẽ, xem như phần thưởng dành cho Kazuma vì đã đưa ra thông tin chính xác.

_ Hm hm, Kazuma – senpai đã làm rất tốt. Luôn chân thật không chút dối gian lừa dối. Như thế mới xứng đáng làm hôn phu tương lai của em!

Con bé có thể mỉm cười mỗi khi nhắc đến Kazuma. Vì con bé thích Kazuma nên luôn nghĩ đến Kazuma... chuyện này cũng là lẽ tự nhiên không cần bàn thêm. Nhưng đôi mắt con bé có chút suy tư hần và nụ cười trên đôi môi như không còn tươi nữa cũng chỉ vì nghĩ đến Kazuma. Thật ra... ngay khi Hiyama ném trái quả bóng cuối cùng ra ngoài, thì vẫn còn khoảng năm phút thêm giờ nữa cho hai người họ. Nhưng ngay lúc Kozue chuẩn bị phản công thì bỗng dưng Kazuma lại chạy đến. Cậu ta phóng đến như một tên điên, giắt lấy quả bóng trên tay Kozue và chạy đi mất. Chiều theo pháp luật thì đó là hành động ăn cướp không thể chấp nhận được nên Kozue đã nhanh chóng rượt theo bắt Kazuma lại. Bình thường sau khi ăn cắp một món đồ gì đó xong thì chạy luôn ra khỏi khuôn viên sân bóng hay tìm một chỗ nào đó trốn đi, đợi tình hình nguội xuống thì mới thở một t. Đáng này, sau khi cướp được bóng, Kazuma cứ ôm quả bóng đó chạy lòng vòng trong khuôn viên sân bóng. Cậu ấy chạy qua khắp mọi người như thể đang muốn ám chỉ “Tôi ôm bóng, tôi ôm bóng”. Và cho đến khi Kozue bắt được, nắm cổ áo kéo về thì cũng hết năm phút ngoài giờ. Dẫn đến tỷ số hai bên hòa như ta đã biết. Nhờ Kazuma, mà trận đấu kết thúc nhưng không tìm được người thắng cuộc. Nhờ Kazuma mà nhóm khoa học đến từ It. Harm Sokyuran vô tình chung trở thành tiêu điểm gây hài cho mọi người. Và nhờ có Kazuma... mà quá trình quan sát của Aries bị gián đoạn. Tuy sự gián đoạn khó không gây ảnh hưởng nghiêm trọng gì đến cuộc nghiên cứu, nhưng Aries vẫn cảm thấy nó không được hoàn thiện khi chưa thể tìm ra ai là người thắng cuộc. Một nhà khoa học lại cảm thấy cuộc nghiên cứu của mình chưa hoàn thiện... thì còn khó chịu gấp bội so với việc công hiến của mình không được xã hội công nhận.

Vì hành động bất ngờ của Kazuma đó khiến cho Aries phải suy nghĩ. Aries hiểu người mà con bé thích đến từng đốt ngón tay mà... ít nhất thì đó là điều con bé tự nghĩ. Aries thừa biết Kazuma chỉ là một cộng bún nỏ phần đầu nhưng teo phần thân. Đầu Kazuma thì chứa nhiều thứ cao siêu trên trời dưới đất lắm, nhưng thể chất thì mềm nhũn chẳng đáng mặt đàn ông. Vì thế trạng còn thua cả đứa tiểu học nên Kazuma sẽ chẳng bao giờ lao vào một cuộc vui phí sức, chạy vòng vòng cho vui đâu. Thế nên con bé bắt đầu đặt câu hỏi về Kazuma: “Tại sao anh ấy lại làm như vậy?” “Chắc chắn không phải chỉ để chọc cho vui!”... Aries vẫn hoài nghi nhưng bây giờ vẫn chưa thể kết luận được gì vì chưa có bằng chứng nào trong tay.

_ Thôi kệ vậy. Kết thúc nghiên cứu ở đây. Giờ đi ngủ thôi!

.....

_ Có đau không Kazuma – kun?

_ Không, chị cứ tiếp tục đi Onee – chan!

_ Được rồi, nếu có đau thì nói chị một tiếng nhé!

Chát chát răng rắc... gì mà nghe âm thanh sao ghê rợn quá, giống như tiếng xương sườn bên trong bị vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ hay rơi ra khỏi xương chính ấy. Biết nói thế nào đây? Kazuma nằm dài sấp dài trên ghế sofa, để yên cho Ayame áp dụng vật lý trị liệu nắn bóp ngoài da. Không phải nắn xương mà chính xác là nắn khớp vì các khớp các cơ trong người Kazuma bị tụt bị mói hết rồi. Nên rất cần đến bàn tay đầm bốp chuyên nghiệp của Ayame để cơ thể mình đỡ nhức hơn.

Đau thì cũng có đau một chút nhưng Kazuma hiểu rằng nếu mình nói đau thì chắc chắn Ayame sẽ ngưng đầm bốp. Đau phải lúc nào cũng được chị hai yêu dấu mát xa sung sướng thế này. Nên ngu gì mà nói. Cứ để chị ấy hầu hạ mình cho đến khi mình thấy thỏa mãn thì thôi, vì hôm nay, mình là nhân vật chính.

_ Kazuma – kun, trên trường bộ xảy ra chuyện gì hay sao? Khi về đến nhà, chị trông thấy em tả tơi còn hơn cả mít rụng nữa. Em lại gây chuyện với ai trên trường ư?

_ Không có!

_ Nếu thì tại sao lại nằm liệt giường không thể cử động được một ngón tay thế này? Chỉ có đi gây chuyện với ai, bị rượt đuổi bán sống bán chết thì các bó cơ mới cứng như đá đấy. Nói thật cho chị biết, em lại gây ra chuyện gì rồi?

_ Trong mắt Onee – chan, em chỉ biết gây chuyện là giỏi ư? Chỉ là hôm nay em chơi bóng rổ cùng với mấy bạn, nên mới bị nhưc cơ. Sau một thời gian dài không luyện tập vận động, thì thể này cũng là dễ hiểu thôi ấy mà!

_ Heh, là thật sao? Từ trước đến nay, Kazuma – kun có thích những môn thể thao như bóng rổ hay bóng đá này nọ đâu. Lần gần đây nhất là lúc Minamiya – sensei bắt em tập kiếm mà em còn than ngắn thở dài muốn trốn nữa kia mà. Sao bây giờ bỗng dưng em lại chơi bóng rổ cùng mọi người?

_ Chuyện em vui chơi với bạn bè ả lăm sao mà trông chị ngạc nhiên thế?

_ Dĩ nhiên là phải ngạc nhiên rồi. Nào, kể cho chị nghe thực hư chuyện đó thế nào đi? Em đã chơi bóng rổ sao? Cùng với ai? Có phải Kozue và Tora – kun không? Hay còn có ai nữa?

Đôi lúc Ayame cũng tò mò không cần thiết. Phải chăng trong chi ấy vẫn còn một chút gọi là dòng máu của một nhà khoa học nên mới tò mò chuyện mình vui chơi trên trường ra sao. Kazuma cũng cảm thấy chuyện này đối bình thường nên không cần phải giấu. Chỉ là dùng động từ “chơi” cho thân mật và cũng là để cho Ayame khỏi nghi ngờ lo toan gì thêm. Thực chất thì phải nói là “phá bình” hay “phá đám” mới đúng. Những gì Kazuma làm chỉ đơn thuần là chạy đến, cướp lấy quả bóng trên tay Kozue để trận đấu kết thúc một cách nhanh chóng. Mục đích khi Kazuma làm như vậy chỉ vì không muốn cho Aries tận dụng cơ hội hai người đó gây chiến với nhau mà con bé có thể phát hiện ra đặc điểm của Chân Tổ... nhưng sau đó lại nghĩ đã quá muộn màng rồi. Lợi dụng trận đấu này buộc Kozue lẫn Hiyama phải đổ nhiều công sức. Nếu như suy luận của Kazuma chính xác thì chắc chắn con bé đang kiểm tra lại xem những gì mình đã báo cáo trong bảng nghiên cứu trước đó có chính xác hay không. Có lẽ, Aries đang kiểm chứng lại tình hình thể trạng của Chân Tổ bằng thước đo chuẩn xác nhất là Kozue... Con bé đúng là đáng sợ khi biết cách lợi dụng người khác như một món đồ và có thể sắp xếp mọi chuyện theo hướng mình mong muốn nhất.

_ Onee – chan, chị nói rằng đã từng gặp Aries trước khi em đi Mỹ. Và cả những ngày em ở bên Mỹ thì chị vẫn giữ liên lạc với Aries. Theo chị thì Aries là người như thế nào?

_ Hm, sao tự dưng em lại muốn biết về Aries - chan? Bình thường em đâu có chú ý đến ai ngoài Kozue đâu... Aries – chan hả... để xem, nếu chỉ đơn thuần là trò chuyện cùng nhau trên mạng viber thì chị thấy con bé cũng dễ thương, đáng yêu, bự bẫm... giống như Kazuma – kun lúc còn nhỏ ấy!

_ Về điều đó thì em không có gì phải bàn cãi. Nhưng chẳng lẽ chỉ có đáng yêu không thôi ư?

_ Còn rất lễ phép và ngoan nữa. Phải nói là một cô em gái cực kỳ hoàn hảo mà bất cứ người nào làm chị cũng đều muốn có!

_ Vậy là Aries là mẫu em gái mà chị muốn. Xin lỗi vì em không được như Aries nhé!

_ Về hình mẫu thì Aries – chan vô cùng đáng yêu. Nhưng nếu hỏi bản thân chị có muốn một cô em gái như thế không thì chị sẽ trả lời là “không”!

_ Eh? Tại sao? Trong mắt chị, Aries tuyệt hảo đến thế kia mà?

_ Phải, con bé quá tuyệt hảo. Tuyệt hảo đến mức phải nói là hoàn thiện hoàn hảo. Và trên thế giới này không có thứ gì hoàn hảo 100% cả Kazuma. Hơn nữa, chỉ là do tưởng tượng của chị thôi nhưng chị lại có cảm giác như đằng sau vẻ ngây ngô của Aries là một cơ đồ to lớn mà khi phát hiện ra, chắc chắn phải ngã ngửa bằng hoàng vi shock. Giống như... Aries đang mưu tính một chuyện gì đó mang tầm quan trọng rất lớn, ảnh hưởng đến nhiều thứ khác trong phạm vi rộng. Hay nói đúng hơn là con bé dường như luôn phải đối mặt và dính dáng đến rất nhiều bí mật quan trọng... quan trọng đến mức không thể tiết lộ cho bất kỳ ai. Lần con bé đến nhà mình lần đầu tiên, chị đã cảm nhận được có một thế lực nào đó rất lớn đang bảo trợ cho con bé. Chị biết nói ra điều này thì thật hoang đường viễn vông khi không có bằng chứng cụ thể trong tay. Nhưng đó là những gì về Aries mà giác quan thứ sáu của chị mách bảo chị từng phút từng giây. Với Aries – chan, không phải có ý gì nhưng chị vẫn sẽ nâng cao sự đề phòng cảnh giác hơn là quá tin tưởng vào em ấy!

Ngay cả Ayame cũng nghĩ được rằng Aries không phải nhân vật bình thường. Nếu chỉ là một cô bé bình thường thì Chính phủ đã không nhúng tay vào chuyện này hay phải con bé xuống đây giám sát công cuộc nghiên cứu của Kazuma rồi. Nâng cao sự cảnh giác hơn là xây dựng niềm tin ở em ấy. Tuy thời gian Kazuma và Aries bên cạnh nhau khi bên Mỹ và ở Nhật không lâu nhưng cũng thật buồn khi phải nghe những điều khiến cho mối quan hệ giữa hai bên trở nên xấu đi như thế. Thật lòng mà nói, nếu như Aries chỉ là một cô bé tiêu học như bao cô bé khác, có thể hồn nhiên vui chơi và không biết quá nhiều về sự đối chọi của xã hội này, thì có lẽ... con bé và Kazuma sẽ đi chung được trên một con đường. Một cô bé ngây ngô luôn ôm một con gấu bông mềm xốp trên tay và giường đôi mắt to tròn mong đợi ở Kazuma... đã không còn nữa rồi. Bây giờ, đứng trước mặt cậu ấy là một nhà khoa học, một đối thủ ngang tài ngang sức đáng gờm có thể lật đổ mình bất cứ lúc nào. Thật oái oăm... Kazuma bắt đầu nghĩ thế giới này thật đối phức tạp.

_ Onee – chan, Aries... hiện tại bây giờ... Aries cũng đang giữ suy nghĩ giống em như lúc xưa vậy. Em đã luôn tự hỏi mục đích thật sự của khoa học là gì. Và chị đã cho em câu trả lời rằng “Khoa học tồn tại là để mang đến hạnh phúc cho con người”. Đến bây giờ em vẫn không hề nghi ngờ quan điểm ấy dù chỉ một chút. Nhưng Aries thì lại có lối suy nghĩ hoàn toàn ngược lại. Chị biết không Onee – chan... Aries... đã chọn cách đánh đổi một thứ gì đó như cái giá phải trả tương đương để đạt được thứ mình mong muốn, kể cả đó là những gì quan trọng nhất đối với con bé. Đánh đổi hạnh phúc của một người để mang hạnh phúc đến cho một người khác. Con bé đã suy nghĩ như thế... Theo chị thì quan điểm đó... có đúng không?

_ Hy sinh một thứ quan trọng để đạt lấy điều mình mong muốn à? Một cách nghĩ khá cổ xưa lâu tri nhưng thực chất lại thực tế hơn quan điểm của chị nhiều. Kazuma, đôi lúc, em cũng không cần phải quá nghe theo lời chị đâu. Em cần ra ngoài nhiều hơn, nhìn nhận vấn đề ở nhiều khía cạnh khác nhau. Đưa ra nhiều lời giải mang tính khách quan hơn và từ đó tạo tiền đề cho quyết định cuối cùng của bản thân. Đến khi ấy, em mới hiểu ra rằng điều gì thật sự phù hợp với mình hay điều gì mình cần nên làm ngay tức khắc. Theo như quan điểm của Aries... chị không thể nói nó sai hoàn toàn nhưng cũng không thể gạt đầu chấp nhận nó đúng. Trong quá khứ, rất nhiều nhà khoa học... hay thậm chí không phải nhà khoa học, mà là những người theo ngành khác cũng phải trải qua giai đoạn em vừa nói. Để có thể đưa ra quyết định cuối cùng, họ phải dần dần suy nghĩ giữa lợi ích cá nhân hay tình cảm bản thân. Và cũng đừng thất vọng khi đã có rất rất rất nhiều người lựa chọn đánh đổi những điều quan trọng nhất để đoạt lấy thứ mình muốn, Kazuma. Con người là thế mà... luôn hướng đến sự hoàn thiện. Nhưng vì trên thế giới này chẳng bao giờ có cái gọi là sự hoàn thiện nên con người vẫn tiếp tục đi tìm sự hoàn thiện dù phải đánh đổi nhiều thứ khác. Một nhà giả kim thuật muốn tạo ra một hòn đá triết gia nhỏ bằng đốt ngón tay đã đang tâm hạ sát gia đình mình, giết nhiều người khác chỉ để lấy một giọt máu. Thu thập nhiều giọt máu từ nhiều người mới có thể tạo ra được một hòn đá triết gia bé xíu. Đó là một ví dụ điển hình cho quan điểm của Aries – chan mà ta đã biết... Chị thì không phủ nhận được suy nghĩ của Aries – chan... nhưng nếu thật sự con bé đang nghĩ như vậy thì chị cũng không khuyến khích một chút nào. Đánh đổi hạnh phúc của một người để mang đến hạnh phúc cho người khác ư? Nghe hao hao giống như Nezumi Kozo ấy nhỉ, đi lấy tiền của nhà giàu để chia cho dân nghèo. Dù cho người đời có ca tụng đó là một anh hùng nhưng đến phút cuối, Nezumi Kozo vẫn phải lãnh án chém đầu cho những gì mình đã gây ra. Sau cùng... ăn trộm cũng chỉ là ăn trộm. Lấy hạnh phúc của một người đem cho người khác... chẳng phải cũng tương tự như ăn trộm sao?

_ Ăn trộm thì là xấu rồi. Nhưng đảm bảo rằng con bé sẽ không biết đến Nezumi Kozo đâu. Aries chỉ quan tâm đến khoa học, đến nghiên cứu và luôn tiến thẳng về phía trước. Nên em chắc chắn con bé sẽ không biết về siêu đạo chích từng một thời điên đảo kỳ Edo cổ xưa... Nói gì thì nói, Aries vẫn chưa thể hiểu được rằng khoa học thật sự tồn tại với mục đích gì. Em thật sự rất băn khoăn về chuyện này!

_ Em nói có như đã hiểu hết rồi không bằng. Vậy thử nói cho chị nghe xem quan điểm của em về khoa học đi!

_ Quan điểm của em về khoa học... chẳng phải đã quá rõ ràng rồi ư? Với em, khoa học là thứ mang đến hạnh phúc cho từng người một. Và em không thích cái kiểu người này hạnh phúc nhưng người khác thì bất hạnh. Em không muốn từ bỏ bất kỳ một ai mà tất cả mọi người đều phải vui vẻ, cười đùa thật sự. Đó chính là con đường khoa học mà em muốn đi theo!

_ Vậy thì cứ mang hết những lời em vừa nói với chị truyền tải đến với con bé đi. Nói chính xác những gì em vừa mở lời xong ấy. Cũng đơn giản thôi mà!

_ Em đã nói rõ quan điểm của mình với Aries rồi Onee – chan... nhưng con bé không đồng ý với lời suy nghĩ đó của em. Con bé... đã gạt hoàn toàn tư tưởng của em và dường như không công nhận lấy nó dù chỉ một góc nhỏ!

_ Nếu thế thì cứ tiếp tục nhồi nhét vào tư tưởng Aries đi. Một lần không được thì hai lần. Hai lần không ổn thì ba lần. Mà thậm chí ba lần cũng không xong thì bốn, năm, sáu, n lần như thế cho đến khi nào con bé chịu nghe thì thôi. Không phải là do bất đồng tư tưởng mà là do cách làm của ta như thế nào. Nếu là chị, thì chị sẽ nói mãi... cứ khi nào gặp mặt con bé và đề cập đến chuyện này thì chị vẫn sẽ nói rằng mình giữ vững quan điểm của mình. Rồi đến một lúc nào đó, con bé sẽ chịu thua và lắng nghe em thôi. Trước đây chị đã từng dạy gì hả Kazuma? Với con gái, thì em phải chai mặt. Vì chỉ có chai mặt lì lợm thì mới chiến thắng được về ương ngạnh cứng đầu và cái tôi quá lớn của con gái mà thôi. Hiểu chưa!

Tiếp tục và tiếp tục mặc dù biết rằng không thành công à? Nghe có vẻ như hơi vô vắn mắt thời gian nhưng cũng đáng để thử kia mà. Không hiểu sao lời nói của Ayame lại khiến cho Kazuma càng có thêm động lực và tự nhủ bản thân nên nói cho Aries rõ quan điểm của mình thêm lần nữa nhì.

.....

Bất tỉnh lịm, Ayame đập mạnh vào lưng Kazuma làm cho cậu ấy phải giật thót.

_ Xong rồi, chị đã dán những miếng băng dính chống nhức mỏi rồi đấy. Bây giờ nhìn em chẳng khác gì con xác ướp đâu!

Ngồi cổ nhìn lại thì đúng là không còn nhận ra lưng mình nữa. Chẳng chịt đâu đâu cũng có miếng băng dán chống nhức mỏi. Đúng là bây giờ trông mình như con xác ướp vừa được khai quật lên từ Ai Cập thật.

_ Cảm ơn... Onee – chan!

_ Đừng suy nghĩ quá nhiều và đi ngủ sớm đi Kazuma. Chuyện của Aries – chan... tuy không thể đặt niềm tin hoàn toàn vào con bé nhưng chị lại có thể đặt ở con bé một thứ khác được gọi là “hy vọng”. Mọi thứ vẫn chưa hẳn là tuyệt vọng hoàn toàn đâu Kazuma, vấn đề là em cần cho Aries thêm thời gian. Dù con bé có tài giỏi đến đâu, có thông minh đột xuất đến chừng nào thì con bé vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, tư tưởng suy nghĩ vẫn trẻ con là chủ yếu. Không phải là niềm tin nhưng mà lại là sự “hy vọng”. Chị nói như vậy vì trong cái thế lực bóng đen vây quanh con bé, chị lại trông thấy được một chút ánh sáng trắng của sự hy vọng. Chị nghĩ rằng... thông minh như con bé, sớm muộn gì cũng sẽ hiểu tâm ý của em thôi Kazuma... Vấn đề là, con bé cần thêm thời gian!

_ Vâng, em hiểu rồi. Cảm ơn Onee – chan. Cứ mỗi khi em gặp khó khăn thì chị đều xuất hiện. Và cứ mỗi lần xuất hiện, chị đều đưa cho em những lời khuyên vô cùng đúng đắn. Quả nhiên, chỉ có Onee – chan là người phụ nữ mà em yêu nhất trong cuộc đời này thôi!

_ Ừ ừ, nói thì hay lắm. Đợi đến lúc tìm được bạn gái rồi thì lại say mê người ấy mà quên mất chị ngay ấy mà. Đi ngủ sớm đi Kazuma. Đừng có thức hôm thức khuya chơi game nữa. Mai còn đi học đó!

_ Vâng... ngủ ngon Onee – chan!

_ Chúc ngủ ngon, Kazuma – kun!

.....

Nói chuyện thêm một lần nữa với con bé... ý kiến hay đấy. Chỉ cần nói rõ quan điểm của bản thân cho con bé thêm lần nữa, thêm lần nữa và thêm lần nữa cho đến khi Aries hiểu thì thôi. Vì thiết nghĩ cũng chẳng còn cách nào ngoài việc nói rõ cho con bé hiểu. Kế hoạch rất cụ thể tí mi và Kazuma nghĩ rằng mình sẽ cứ theo đó mà làm. Nhưng rút cuộc thì chuyện không thành, vớ diễn không có đất diễn vì sáng nay, Kazuma lại phải lao đầu như con thiêu thân vào một vấn đề khác... Dùng từ “vấn đề” cho vấn đề lịch thiệp vậy thôi. Nói cho chính xác thì Kazuma đang phải tham gia một trò đấu trí đầy căng thẳng một mồi cá về thể chất lẫn tinh thần. Hôm nay, Aries lại nghĩ ra thêm một chiêu trò mới nhằm mục đích kiểm chứng những nghiên cứu trong bản báo cáo gốc một cách thiết thực. Và trò chơi lần này của con bé chính là...

_ Chết tiệt, chết tiệt... sao chúng ta phải làm cái công việc tẻ nhạt này không biết!

Sáng sớm trời bắt đầu ngả những tia nắng chói xuống nhân gian... Nar nar, sao bỗng dưng hôm nay lại nổi hứng làm thơ ta cảnh hữu tình không biết. Vì một nguyên nhân nào đó mà Honoka – sensei đã lấy hết can đảm, đến bắt chuyện và nhờ nhóm bốn người bạn Chân Tô bao gồm Hiyama, Eri, Hebi và Namehari làm một chút việc. Công việc cũng nhẹ nhàng đơn giản thôi. Đó là vào giờ chuyển tiết, bốn người bạn hãy ra khu vực hồ bơi sau trường và dọn dẹp giúp vì hôm qua lá cây rơi nhiều quá. Có lẽ do hôm qua có cơn gió mạnh nên lá cây rơi đầy trên mặt nước hết như bèo trôi. Nhưng lá cây nhiều thì sao? Đáng lý ra việc này phải được giao lại cho nhân viên quét dọn hay bảo vệ trường chứ sao lại đổ trách nhiệm xuống học sinh thế này. Mà chỉ duy nhất bốn người bạn Chân Tô trong những bạn cùng lớp khác thì không. Ngay khi Hiyama cảm thấy có chút nghi ngờ và dò hỏi lại Sensei cho kỹ thì trông nét mặt cô ấy vừa tái xanh, vừa sợ hãi đến cùng cực. Tội nghiệp Sensei... nhìn thấy mặt Hiyama cũng đủ khiến cho Honoka – sensei teo héo quắt queo không dám hó hé nữa lời rồi. Với lại, đây là quyết định từ hiệu trưởng. Honoka – sensei không có đủ thẩm quyền được biết nên cũng chẳng biết phải giải thích ra sao... Chính vì không thể giải thích được, và bị bắt làm việc ngoài mong muốn, nên mới dẫn đến sự cằn cỗi khó chịu của Hiyama như hiện giờ.

_ Có thể là do nguyên nhân nào đó Sensei không tiện nói cho chúng ta thôi. Đừng cáu nữa Hiyama – kun. Chuyện dọn dẹp như thế này, cậu rất có kinh nghiệm rồi còn gì. Tươi tỉnh niềm nở một chút xem như vận động tập thể dục cho một ngày đẹp trời đi!

_ Đi bộ từ đỉnh núi xuống cái trường này chưa đủ với cậu hay sao mà còn đòi tập luyện thêm. Này... cậu không có ý kiến gì với chuyện này à?

_ Ý kiến thì cũng làm được gì khác đâu. Chúng ta hiện đang sinh sống trong xã hội loài người thì phải nghe theo nó. Đây là chỉ thị từ hiệu trưởng, phận là học sinh thì không thể cãi hay cưỡng đầu Hiyama – kun. Hơn nữa, nhìn hai người họ thử xem... chẳng lẽ cậu tính cất ngang đi chút niềm vui của hai người họ hay sao?

Thoáng đánh mắt trông sang thì Eri và Hebi... dường như đang tận hưởng cái không gian được lau dọn bề bơi không chút hoài nghi khó chịu như Hiyama.

_ Thích quá thích quá... lần đầu tiên trong đời mình được trông thấy bể bơi to như thế này. Yay...

_ Đừng chạy Eri – chan, chỗ này trơn lắm, coi chừng té!

_ Không sao không sao đâu mà!

_ Mồ, chờ mình đã... Eri – chan...

Trường thành ư? Có thể đúng là như vậy thật nhưng điều đó không có nghĩa rằng cái bản chất ngây ngô trẻ con trong Eri hoàn toàn biến mất. Phải nhì, dù cho thế nào đi nữa thì Eri vẫn sẽ là Eri... vẫn sẽ là một cô bé đáng yêu, lạc quan, yêu đời... nếu có khác, thì chắc lẽ là ở chỗ Eri không cần sự bảo vệ của Hiyama nữa. Cô ấy đã có thể tự đi trên con đường mình chọn bằng chính đôi chân và sức lực của mình. Hiyama... cảm thấy khó chịu cứ mỗi khi nghĩ về điều này.

_ Hường thụ thật nhì... Nhưng không biết cái giây phút tự do thoải mái này sẽ tồn tại đến bao giờ. Cũng sắp đến lúc rồi, Hiyama – kun!

_ Ừ... sắp đến rồi. Chính vì vậy, tớ không hoan nghênh việc chúng ta nên sống tận hưởng như thế này một chút nào. Càng dây dưa với nó, thì ta sẽ càng không thể rút ra được!

_ Cậu và Eri – chan như hai thái cực đối ngược nhau vậy. Ấy thế mà vẫn có thể trở thành bạn của nhau thì tớ cũng phục. Suy nghĩ nhiều làm gì. Tranh thủ dọn dẹp cho xong trước khi tiết học tiếp theo bắt đầu, và một phần cũng là vì mặt trời chuẩn bị lên đến đỉnh, khoảng thời gian nắng nóng chói chang nhất, hoàn toàn không có lợi cho Chân Tô nên cần phải nhanh lên đúng như lời Namehari nói.

_ Hiểu rồi!

.....

Không biết Hiyama và Namehari đang muốn ám chỉ đến điều gì nhưng sau cùng, thì họ vẫn cố gắng hoàn thành nốt nhiệm vụ được giao trước khi tiết học tiếp theo bắt đầu, và một phần cũng là vì mặt trời chuẩn bị lên đến đỉnh, khoảng thời gian nắng nóng chói chang nhất, hoàn toàn không có lợi cho Chân Tô nên cần phải nhanh lên đúng như lời Namehari nói.

Vui chơi là thế, tươi cười như không có chút gì bận tâm. Nhưng cả bốn người bạn đều không thể ngờ rằng thực chất cuộc vui này cũng chỉ là một cạm bẫy mà một ai đó đã nghĩ ra với mục đích xem họ như những đối tượng nghiên cứu. Ở phía xa xa... à, cũng không hẳn là xa lắm. Đơn thuần là đây tầng lầu thứ ba, trong một phòng kho nhỏ sát vách có cánh cửa sổ bé bé không đáng kể. Nếu để ý cho thật kỹ thì ta sẽ thấy được một vật thể gì đó màu đen... cũng nhỏ thôi, có hai ống và thấu kính tròn ở trên... Chính xác thì đây là một cái ống nhòm nhìn từ xa. Phải... một cái ống nhòm. Và người đang sử dụng chiếc ống nhòm ấy ngồi ngay trong căn phòng kho chứa đồ, vừa quan sát tỉ mỉ nhất cử nhất động của bốn người họ, tay vừa ghi ghi chép chép vào cuốn sổ trên đùi với tốc độ rất nhanh. Viết nhưng không cần nhìn vào vở... người này quả thật rất tài năng.

_Phur phur phur... mọi thứ diễn ra thật thuận lợi theo đúng như những gì mình sắp xếp. Đầu tiên, bỏ chút thời gian tìm kiếm thông tin, mò được một căn phòng lý tưởng mà ít ai lui đến. Thứ hai, tranh thủ sau giờ học ra chỗ bể bơi và rải lá cây xuống hồ, tạo hiện tượng vụ án giống như gió thổi lá rơi. Sau đó thì kiến nghị nhờ hiệu trưởng cho gọi bốn đối tượng nghiên cứu xuống giải quyết mớ rác ấy, đồng thời tiện thể cho mình quan sát luôn. Mọi thứ thật quá hoàn hảo tuyệt vời. Đồi lúc mình cũng phải tự khen mình quá siêu phàm... phur phur phur...

Lần đầu tiên trông thấy vẻ mặt khác của Aries. Người xưa nói không sai. Màu đỏ thì đẹp và quyến rũ nhưng tuyệt đối không được phép lộ là mất cảnh giác với những cô gái mang mái tóc màu đỏ. Vậy là chuyện Honoka – sensei nhờ nhóm Hiyama xuống dọn bể bơi theo chỉ thị từ hiệu trưởng... tất cả đều do một tay con bé sắp xếp tính toán chính chu không sai một bước. Nhưng tại sao con bé lại phải tốn công đến chừng ấy? Mục đích hôm nay của Aries là muốn kiểm chứng điều gì mà lại bắt họ dọn bể bơi?

_Kazuma – senpai từng ghi rằng hầu như không có bất cứ thứ gì gây hại được đến Vampire. Tồi cũng không được, thánh giá cũng không xong. Ba thứ dân gian cổ truyền người ta thường hay đồn thổi nhau hoàn toàn là bịa đặt không có cơ sở. Chỉ duy nhất bạc nguyên chất 100% không lẫn 0.1% tạp chất khác mới có thể khiến Vampire bị thương. Rồi còn cả chuyện bị cọc gỗ đâm xuyên tim mà chết nữa chứ. Kazuma – senpai nói đúng, trùng phải cái đó thì bỏ đũa nào mà chẳng chết, người còn chẳng sống được nữa là. Nhưng truyền thuyết cũng từng vất vưởng giải thoại Vampire không thể xuống nước. Vì một lý do nào đó, nước mang yếu tố thanh tẩy mạnh hơn nên thị tộc Vampire đã lựa chọn sống trên một đỉnh núi không có ao hồ hay sông ngòi gì hết. Minh thắc mắc, nếu thật sự Vampire sợ nước thì họ tắm kiểu gì nhĩ? Đừng nói là cả đời họ không tắm đó nhé. Chính vì thế, mình cần phải kiểm chứng điều đó. Chỉ cần chứng minh được rằng Vampire sợ nước thì xem như mình đã đi trước Kazuma – senpai một bước rồi... phur phur phur... A, mình muốn ăn kẹo!

Nói gì thì nói nhỏ thôi. Có cần phải nói lớn như thế để rồi người bên ngoài đi ngang qua vô tình nghe được hay không? Nhưng thật không may cho Aries khi người đứng tựa lưng vào vách tường bên ngoài căn phòng không phải là một học sinh bình thường, mà là một người bất bình thường giống như Aries. Từ khi nào Kazuma đã đứng đó. Chính xác hơn là làm thế nào cậu ấy có thể phát hiện ra âm mưu của Aries và tìm được đúng vị trí con bé vừa trốn vừa quan sát nhóm Chân Tổ. Kazuma không phá cửa xông vào, lôi con bé ra ngoài hay thẳng thừng nghiêm cấm con bé nghiên cứu. Kazuma sẽ không làm như thế... Cậu ấy vẫn để Aries làm thử mình muốn nhưng sẽ không để con bé đạt được thứ mình mong một cách đơn giản. Chắc chắn là như vậy.

_Điểm yếu của Chân Tổ khi tác động với nước ư? Về điều này thì mình chưa nghiên cứu nên cũng hơi tò mò chút đỉnh. Nhưng bây giờ không phải lúc lo lắng chuyện đó. Xem ra, Aries đang muốn kiểm chứng hết mọi điểm yếu của Chân Tổ nhĩ? Được rồi!

Kazuma thoáng suy nghĩ đến những điều đó trong tâm trí rồi lạnh lùng bỏ đi mất, không thèm đếm xỉa gì đến Aries nữa. Ừa... nếu không can ngăn con bé thì cậu ấy đến đây làm gì nhĩ? Thật khó hiểu.

.....

.....

_Phản dọn dẹp đã xong, bây giờ chuẩn bị xả nước vào hồ. Mọi người đã chuẩn bị chưa?

_RỒI!!!

Trông Eri hào hứng quá nhĩ. Hào hứng như thế thì chứng tỏ đầu óc sợ nước. Vậy là ý niệm một trong những điểm yếu của Chân Tổ là nước xem ra không hề chính xác rồi. Ngay khi Namehari chuẩn bị mở van cho nước chảy ra sau khi đặt hết tất cả vòi xuống hồ thì bỗng dưng... một sự kiện khác bất ngờ ập đến khiến bốn người bạn trở tay không kịp. Sự kiện đó chính là...

_Đứng lại Kazuma, trả hộp Bento lại cho tớ!

Vì lý do nào đó, Kazuma chạy thực mạng để thoát khỏi Kozue khi trên tay còn ôm khư khư hộp cơm trưa của Kozue. Vì sao nhĩ? Vì cậu ta thấy đối nên mới lấy hộp cơm của Kozue ư? Không thể nào đâu vì hôm nay, Kozue cũng chuẩn bị một phần cơm trưa cho Kazuma mà. Làm sao có chuyện cậu ấy đang đói nên sinh tật ăn cắp được. Nhưng dạo gần đây cậu ấy hay có tật giật đồ của người khác lắm.

_Có đứng lại không thì bảo? Tớ mà nổi điên lên thì đừng có trách!

_Ồ, Kozue mà nổi điên thì đáng sợ lắm, nên thôi trả này!

Lại thêm một hành động tự phát nữa khi Kazuma bỗng dưng ném trả hộp bento khiến Kozue phải di chuyển thật nhanh, nhảy lên cao bắt lấy, lộn một vòng và đáp xuống một cách điệu nghệ như vũ công trượt băng chuyên nghiệp. Chính vì màn biểu diễn hết sức tuyệt đẹp ấy mà một lần nữa, Eri phải vỗ tay không ngừng cùng đôi mắt thán phục đầy ngưỡng mộ.

_Thật là, tớ đã làm cho cậu một suất ngang với 10 người rồi bộ chưa đủ hay sao? Cậu có phải là người hay không mà ăn kiếp thế hả?

_Ai biết, do nhu cầu trao đổi chất trong tổ diễn ra không được bình thường nên mới mau đói hơn người khác thôi mà!

_Hầy, thật không thể hiểu nổi. Vậy... cậu đang suy tính gì hả Kazuma? Bắt tớ rượt theo cậu đến tận đây, trước mặt những tên đó. Ý cậu là sao?

Kozue đã phát hiện ra ý đồ thật sự của cái trò rượt đuổi này. Mục đích thật sự của Kazuma không phải chỉ vì quá đói nên giật hộp bento rồi chạy đến đây. Nếu không thì ngu gì cậu ấy trả lại hộp bento cho Kozue ngay sau khi vừa xuất hiện trước mặt bốn người bạn Chân Tổ. Chắc chắn cậu ấy đang có mưu tính gì đây.

_Nói thế nào đây nhĩ. Tớ tính bỏ qua hết mọi chuyện rồi nhưng cũng do Kinezuka cả!

_Huh?

Hiyama cảm thấy hơi lạ lắm khi bỗng dưng cái tên Kazuma chết tiệt đó lại chỉ tay về phía mình.

_Cũng do Kinezuka hết đấy. Cậu ấy nói rằng đồ ăn của cậu chẳng ngon lành chút nào nên tớ chỉ muốn mang bento của cậu đến cho cậu ta thử thôi. Tớ làm chuyện này cũng vì cậu mà Kozue!

Nghe phát biết ngay hẳn đang nói dối rồi. Làm gì có chuyện một người ghét Kazuma đến tận xương tủy như Hiyama lại đích thân nói cho cậu ta biết rằng tài năng nấu nướng của Kozue chẳng ra gì. Hơn nữa, bản thân Kozue cũng hiểu Kazuma quá mà. Bạn thân với nhau từ nhỏ nên chỉ cần nhìn nét biểu hiện trên gương mặt là biết ngay hẳn đang nói dối hay nói thật. Mà Kozue thì đặc biệt ghét con trai nói dối nên đương nhiên cô ấy không kiềm chế được sự phẫn nộ bên trong. Kozue làm bộ mặt rất dữ dằn đáng sợ.

_Hồ hơ, thế cơ đấy. Thức ăn của tớ không ra gì đúng không? Vậy thì làm ơn đừng ăn nữa và trả hết những gì cậu đã nuốt trong bụng từ đó đến giờ đây, Kazuma... Dạo gần đây cậu có nhiều tật xấu không thể nào chấp nhận được. Nào là chấy lười, ngủ trong giờ học, ăn vụng, còn bây giờ thì lại dám vác cái mặt đó nói dối sao? Xem ra tớ không cho cậu một trận, cậu không biết thế nào là quan tài nhĩ!

Kozue vừa nói, hai tay bốp vào nhau nghe rõ được âm thanh răng rắc đến rợn người. Tư thế của một người chuẩn bị lâm trận đánh nhau đây.

_Tớ thấy quan tài trên ti vì nhiều lắm rồi nên không cần cậu chỉ dẫn cho đâu!

_Đứng lại đó, Kazuma!

Cậu ấy lại phải tiếp tục chạy để bảo toàn mạng sống. Trông Kazuma yếu đuối không còn gì đáng thương hơn. Điểm thể lực còn thua cả một đứa nhóc tiểu học nhưng tính ra thì khả năng né tránh của Kazuma cũng ngấy bên thật. Kiểm thuật thì không biết, võ thuật cũng không chịu học. Con trai mà béo nhều như con gái nhưng né tránh, chạy trốn lại là điểm mạnh duy nhất hiệu trưởng It. Harm Sokyuran dạy được cho cậu ấy. Nghe thì có vẻ như hơi mâu thuẫn nghịch lý nhưng thật sự là như vậy. Kazuma tránh được cú vỗ của Kozue một cách đơn giản như không. Nhưng ai mà biết được với điểm thể lực dưới mức cho phép như thế, kiểu gì thì kiểu cũng sẽ bị Kozue tóm nhanh thôi.

Tránh được Kozue, nhưng ngay sau đó, Kazuma phải đối mặt với một con quái vật khác cũng đáng sợ không kém gì Kozue. Vút xuất hiện như một cơn gió... hay đúng hơn là một tia chớp nhoang, Hiyama

đã chặn trước đường rút của Kazuma. Đôi mắt của Hiyama bây giờ trông còn hung hãn đáng sợ hơn Kozue nhiều. Cậu ta thậm chí còn nhẹ đôi răng nanh vừa to vừa dài như răng cạp với từng chiếc móng tay mọc dài như phù thủy. Gì chứ, nếu đứng trước mặt Kazuma thì Hiyama không ngần ngại đưa bộ dạng đáng sợ này chuẩn bị tấn công tên đó.

_ Kazuma Kusanagi... tại sao người cứ khiến ta phải nổi điên hết lần này đến lần khác vậy hả? Chẳng lẽ, người không cảm thấy mệt khi cứ mãi trở thành con mồi bị săn đuổi hay sao?

_ Bị săn đuổi? Tổ chưa từng nghĩ đến chuyện đó cho đến khi cậu đề cập. Cảm ơn vì đã nhắc nhé!

_ Lần này người tiêu chắc rồi Kazuma Kusanagi!

Phía sau là Kozue, phía trước là Hiyama, đầu đuôi đều bị chặn nên xem như Kazuma bước vào thế đường cùng rồi. Nhưng không thành vấn đề, vì đây cũng là chủ ý của Kazuma mà. Tất cả những gì Kazuma làm là nhanh chóng hụp đầu xuống để Kozue và Hiyama đối mặt lẫn nhau trong tích tắc. Tức Kazuma thì tức thật đấy, nhưng ngay khi gặp phải đối thủ truyền kiếp thì lại là một vấn đề khác. Ngay lập tức, bao nhiêu sự điên tiết, phần nộ cũng như cơn dã thú trong hai con quái vật bỗng dừng trôi dạt một cách đột biến. Bây giờ, họ lại chính thức quay sang đương đầu với nhau.

_ Tránh ra con dờ hơi vất mũi chưa sạch kia. Chuyện này không liên quan đến người!

_ Oì, cái tên nư người nửa dơi kia, ta đã từng nói rồi chứ nhỉ? Nếu muốn giết tên gốc đó thì phải bước qua xác của ta trước đã!

_ Nhiều chuyện, tránh ra!

Và đó, cuộc chiến tay đôi giữa hai người đáng sợ nhất đã diễn ra đúng theo như ý muốn của Kazuma. Nào là đánh nhau, đâm nhau hay tung chân đá nhau bình bốp chát không ngừng. Trong khi người gây nên mâu thuẫn thì đang ngồi xó ở một góc gần đó, vừa vỗ tay vừa cổ vũ cả hai cùng cố lên.

Còn bạn người bạn thì...

_ Hiyama – kun... đừng đánh nhau nữa mà!

_ Không cần phải lo đầu Eri – chan. Hai người họ lúc nào chẳng thế. Cứ để họ đánh nhau đến chán đi rồi tự khắc họ sẽ thôi áy mà!

_ Nhưng...

Namehari nói đúng, cứ để cho hai người đó choảng nhau đến khi nào thấy chán thì tự động ngưng không đánh nữa. Chứ nếu bây giờ nhảy vào can thiệp thì thế nào cũng sẽ bị vạ lây cho xem. Eri thì không khỏi bồn chồn lo lắng cho cả hai người họ. Namehari thì chẳng có ý kiến gì. Và còn Hebi... Hebi không thể ngưng hướng ánh mắt về phía Kazuma. Tất cả đều do cậu ta bày nên. Chuyện hai người họ xô xát nhau đều do cậu ta. Bây giờ, hình ảnh Kazuma trong mắt Hebi đã xấu nay một xấu xa hơn. Nhưng tại sao... vì lý do gì mà cậu ấy lại phải đi xa đến chừng ấy? Vì lý do gì mà cậu ta phải tự đẩy bản thân mình vào nguy hiểm chỉ để khiêu khích Hiyama và Kozue? Tại sao? Hebi thật sự không hiểu Kazuma đang suy nghĩ đến điều gì nữa.

.....

Sẽ không một ai có thể hiểu được nếu như không cùng Kazuma đối mặt với tên trùm mặt bí ẩn buông lời đe dọa ngày hôm đó. Tất cả những gì Kazuma đang làm cũng chỉ vì muốn bảo vệ tất cả những quan trọng xung quanh mình, đặc biệt là Aries. So với việc Kozue và Hiyama xô xát với nhau như cơm bữa và sự an toàn của Aries, đây vẫn là cái giá nhỏ nhất mà Kazuma phải trả cho hành động cũng như mong muốn của bản thân. Sẽ không một ai có thể hiểu được gánh nặng cậu ấy đang mang trên vai. Thậm chí, họ sẽ hiểu lầm Kazuma theo chiều hướng xấu đi. Giống như Hebi... và cả Aries nữa.

Ngồi trong căn phòng kho vừa tối, vừa chật hẹp ấy, Aries đã quan sát hết tất cả. Mọi thứ đang diễn ra một cách trơn tru thuận lợi đúng như ý muốn của con bé cho đến khi Kazuma và Kozue xuất hiện. Aries từ từ hạ chiếc ống nhòm trên tay xuống. Đôi mắt con bé cứ hướng về Kazuma đây về suy tư hoài nghi.

_ Kazuma – senpai... tại sao anh lại xuất hiện ngay lúc này... phải chăng anh...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Kết thúc thêm một ngày khi vẫn chưa thể minh chứng được giả thuyết Chân Tổ sợ nước hay không. Nhưng điều đó không thể nào làm nhụt chí được Aries và con bé vẫn sẽ tiếp tục công trình nghiên cứu dù cho bao nhiêu khó khăn sẽ xảy đến đi chăng nữa. Để tìm hiểu được Chân Tổ không chỉ đơn thuần là nghiên cứu mà còn dính đến nhiều vấn đề phát sinh khác. Một trong những vấn đề phát sinh khác đó chính là Kazuma Kusanagi. Cậu ấy cũng không hề có ý định sẽ để cho Aries tiến hành những cuộc thí nghiệm một cách đơn giản. Chắc chắn là như vậy rồi.

Ngày tiếp theo, con bé vẫn tiếp tục với một kế hoạch khác được vạch ra và cùng tí mi cần thận sau suốt một đêm. Lần này thì là gì đây?

_ Nào các em. Hôm nay thực đơn của chúng ta sẽ là Gyoza. Các em đã lấy hết những nguyên liệu cần thiết chưa?

Bây giờ đang là tiết gia chánh. Gì chứ tiết gia chánh là tiết mong đợi nhất đối với các bạn nữ vì đây sẽ là thời gian cho các bạn nữ thể hiện khả năng nội trợ của mình với nhau, hoặc cũng là để cho đám con trai, những người mà các bạn đang đề ý sẽ tận mắt nhìn thấy nét quyến rũ của một cô gái biết nấu nướng, đảm đang là như thế nào. Chỉ tiếc rằng với những anh con trai thì không có chút hứng thú cho lắm. Đa số những cậu trai thường có xu hướng đùn đẩy trách nhiệm cho các bạn nữ, còn mình thì ngồi chơi hay tụ tập bàn với nhau những đề tài kiểu như sau khi tan trường thì sẽ đi chơi ở đâu v... v... Thế mới nói con trai trung học là một đám vô dụng, vô tâm khi chẳng thèm để ý gì đến các bạn nữ đang cố gắng thế nào hết.

Một phần tiết gia chánh được đánh giá là tiết học đáng mong đợi nhất ngoài đây là cơ hội cho các bạn nữ trở lại khả năng nội trợ và học hỏi thêm lẫn nhau thì vẫn còn một nguyên nhân khác. Thật ra, rất ít nữ sinh có ý định chuyển lên trung tâm thành phố sinh sống và làm việc. Phần lớn họ vẫn giữ ý định sẽ ở lại nơi thị trấn ven biển yên ắng yên bình này cùng gia đình và người thân. Nhưng một thị trấn ven biển đơn sơ hẻo lánh ít người qua lại thì ngoài việc nuôi trồng đánh bắt hải sản chỉ dành cho cánh đàn ông con trai ra thì chỉ còn việc buôn bán hàng quán là thích hợp với con gái. Chính vì ít việc làm cho con gái nên họ sẽ chú trọng vào việc nội trợ bếp núc ở nhà nhiều hơn. Thế thì, nấu ăn, dọn dẹp không phải là thứ nữ sinh cần ưu tiên hàng đầu để học hỏi sao? Hơn nữa, với sự tài trợ nhiệt tình của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran để sắm sửa trang hoàng một phòng học tiết gia chánh không thiếu bất cứ thứ gì này thì đây chính là cơ hội cực kỳ tốt mà các bạn nữ không nên bỏ lỡ.

Giới thiệu sơ qua lợi ích cũng như sự kỳ vọng vào môn học này chỉ đến đây thôi. Bây giờ, chúng ta sẽ đến với phần cá nhân từng nhóm như lần trước. Vì một số thay đổi bắt buộc nên ngày hôm nay, nhóm bốn người bạn Chân Tổ sẽ tách nhau ra. Hiyama và Namehari bắt với hai bạn nữ khác. Eri và Hebi với hai bạn nữ khác... Are, như vậy chẳng phải giống với tiết gia chánh tuần đầu tiên ư? Nhưng xem ra lần này, những người bạn trong lớp không còn ác cảm với những Chân Tổ của chúng ta. Như thế là được rồi.

Nhìn lên bảng có ghi rõ thực đơn món chính của hôm nay, Namehari gật gù với nụ cười thân thiện không đổi trên môi.

_ Gyoza à. Không thể ngờ rằng Sensei lại cho chúng ta thực hành làm Gyoza. Giờ cậu tính thế nào đây Hiyama – kun?

Quay sang Hiyama thì... than ôi, mặt mày cậu ấy vừa cau có, vừa tỏ ra khó chịu khi lâu lâu cứ hắt xì không rõ lý do. Hai bạn nữ khác chung nhóm cứ nghĩ rằng Hiyama bị bệnh nhưng thật ra không phải. Nguyên nhân khiến cậu ấy bị như thế cũng là vì...

_ Chết tiệt... sao lại là Gyoza. Rõ ràng mấy tên đó muốn chơi khăm chúng ta đây mà!

_ Đừng nói như thế, tội nghiệp cho Sensei lắm. Đây chỉ là vấn đề của riêng cậu thôi Hiyama – kun. Nhưng kể ra cũng thật đối khổ khăn khi cậu không thể chịu đựng được mùi tỏi nhỉ!

Phải rồi... chỉ riêng mình Hiyama là Chân Tổ duy nhất trong lớp không chịu được mùi tỏi. Không như Eri, món ăn mà cô ấy yêu thích nhất là gan chiên tỏi còn Hiyama thì... bất cứ món nào có dính một chút

tôi trong đó thì cậu ấy không thể nuốt nổi dù chỉ là một ít. Không phải là Hiyama sợ tôi theo như truyền thuyết giải thoát về Chân Tổ. Chỉ đơn thuần là ghét ăn tôi giống như mấy đứa trẻ nhỏ thường chừa rau xanh sang một bên vì chúng không thích ấy.

Không thể tiếp xúc với tôi nên hầu như Hiyama cũng không thường xuyên làm những món ăn liên quan đến tôi cho lắm nên thử thách lần này đối với Hiyama thật quá khó khăn. Nhưng tại sao lại là Gyoza với nhiều tôi? Là vì ngẫu nhiên ư? Một sự ngẫu nhiên trùng hợp đầy kỳ lạ ấy chứ. Giống như nó đã được tính toán sắp xếp theo một khuôn khổ có sẵn vậy. Và nếu như chủ đề của tiết gia chánh hôm nay được sắp xếp có mục đích thì suy đi nghĩ lại, người có khả năng nhất đứng sau giết dây tất cả chỉ có thể là...

Phur phur phur, hoàn hảo hoàn hảo. Mày hẳn cho mình khi hôm nay có tiết gia chánh. Vậy thì mình sẽ tranh thủ thời cơ này để chứng thực một trong những điểm yếu khác của tộc Vampire: “Tôi”. Nghe nói Vampire rất sợ tôi và không thể chịu đựng được mùi tôi. Chỉ cần nghe phong phanh thấy hương tôi thì ngay lập tức họ sẽ trốn đi mất hút hoặc sức mạnh bị yếu đi một nửa. Ấy vậy mà trong bản báo cáo gốc của Kazuma – senpai lại ghi rằng Vampire không hề sợ tôi chút nào. Thậm chí món ăn ưa thích của đối tượng là gan chiên với tôi. Mình sẽ nhân cơ hội này làm rõ luận điểm ấy xem có chính xác hay không nên thử thuật cũng đơn giản thôi. Giống như lần trước, dùng chút quyền lực yêu cầu hiệu trưởng thay đổi thực đơn chính của tiết gia chánh, chuyển từ cà ri gà sang Gyoza tôi. Như thế thì mình sẽ biết thực hư chuyện Vampire sợ tôi là như thế nào? Và mình cũng không cần phải lo về Kazuma – senpai vì thừa biết quy ước giữa anh ấy và Kozue onee – san!

Tất cả kế hoạch đều do một tay Aries lập nên. Con bé chẳng từ một cơ hội nào để thực hiện nghiên cứu về Chân Tổ dù cho có phải dùng đến quyền lực để thay đổi một số điều diễn ra một cách tự nhiên trong cuộc sống. Trong con bé không hề yêu khoa học một cách điên đại như Kazuma nhưng tinh thần làm việc và trách nhiệm của một nhà khoa học bùng cháy trong Aries thì thật đáng ngưỡng mộ.

Aries có thể hà hiếp với những gì mình đã làm được vì con bé không cần phải lo ngại đến Kazuma nếu thật sự cậu ấy có ý định bỏ chèn, phá đám tiến trình nghiên cứu của Aries. Con bé hướng đôi mắt hài lòng về phía góc tường sát cuối lớp, nơi Kazuma đang bắt ghế ngồi chông chơ với cái bảng hiệu đeo trên cổ ghi rõ “Tôi là kẻ phá hoại. Xin đừng cho tôi động tay vào bếp nấu nướng. Chỉ cho tôi ăn thôi”. Cái bảng đó... chắc chắn là do Kozue đeo vào cho Kazuma để nhắc nhở một tên chuyên môn làm nó gian bếp nếu chẳng may sơ rở vào bất cứ thứ gì liên quan đến bếp núc.

Vì không thể tham gia tiết học nên Kazuma – senpai sẽ không có cơ hội bỏ chèn đâu. Ồi trời ơi, sao mình phục mình quá đi, phur phur phur!

Aries – chan, em sử dụng dao thành thạo quá!

Vâng, vì trước đây, em vẫn thường hay giúp Mama bếp núc nên cũng biết được đôi chút nấu nướng ạ!

Vậy ư. Cho bọn chị xem với!

Dù cho mọi thứ diễn ra đúng như những gì mình sắp xếp nhưng không vì thế mà Aries lơ là với công việc hiện tại. Để diễn một cách tự nhiên nhất không khiến người khác nghi ngờ thì Aries vẫn phải tỏ ra mình là một cô bé đáng yêu, đảm đang trong mắt các anh chị cùng lớp. Nhưng người đời nói rằng Aries là một cô bé thiên tài, hay chính Ayame cũng phải thừa nhận Aries như một sự hoàn hảo toàn diện không hề sai chút nào. Kỹ năng bếp núc của con bé... hay cụ thể hơn là kỹ năng sử dụng dao để thái nhỏ, băm nhuyễn, phi hành tỏi chảo mỡ và bất cứ việc gì liên quan đến nấu nướng, con bé đều có thể hoàn thành một cách đơn giản như thể con rất thành thạo chuyên môn này. Chuyên môn thì có thể tốt, gần như không có bất kỳ lỗi lầm nào nhưng hà cơ sao thành quả làm ra thì thật... Kazuma đã từng ăn thử thức ăn do Aries làm. Sau lần thử đó, hẳn đã đánh giá món ăn của Aries mang một hương vị mà nó vốn dĩ không hề tồn tại trong thế giới này. Kazuma không cho rằng Aries nấu dở tệ nhưng nếu muốn được giống như Kozue hay Ayame thì vẫn còn phải học tập lâu dài.

.....

Giống như Kozue ư? Điều đó thật đáng khuyến khích nhưng cũng thật đáng sợ. Nhưng tạm thời ta sẽ không bàn thêm về vấn đề đó nữa. Điều duy nhất Kazuma suy nghĩ trong tình huống này đó là Aries đang dự tính sẽ làm gì tiếp theo.

Chắc chắn con bé đã tính trước đến chuyện mình không thể tự do trong tiết gia chánh vì Kozue. Thế nào Aries cũng sẽ bày ra hình thức nào đó để nghiên cứu về Chân Tổ. Lần này thì là gì đây? Thao túng giáo viên, bắt họ thay đổi chương trình giảng dạy thành Gyoza. Aries tính tìm hiểu về điểm yếu sợ tôi của Chân Tổ sao?

Kazuma lặng lẽ hướng đôi mắt quan sát về phía nhóm của Eri và Hebi. Tạm thời tình hình hiện giờ chưa có gì thay đổi nhiều vì hai cô gái họ không sợ tôi. Hebi thì nấu ăn ở nhà thường xuyên, nấu nhiều món ăn khác nhau và rất nhiều lần Hebi dùng tôi như một thứ gia vị chủ yếu không thể thiếu. Hebi có kinh nghiệm trong việc bóc tỏi, trộn tỏi hay nhiều khâu đoạn liên quan đến tôi nên đối với Hebi, tôi không phải là thứ đáng sợ. Còn với Eri, tuy không trực tiếp tác động đến tôi nhưng Eri rất thích hương vị của tôi. Kazuma cũng không bao giờ quên được món ăn ưa thích nhất của Eri là các loại gan chiên với tôi hương thơm ngát ngày đến ngửi ngán.

Bên hai cô gái thì ổn rồi. Kazuma tiếp tục quay sang nhóm của Hiyama và Namehari. Với Namehari, cậu ấy cũng không ngăn ngấm tôi. Cậu ấy ăn được tất cả những loại món ăn được làm với tôi một cách tự nhiên nên không cần bận tâm. Và người còn lại chính là Hiyama. Than ôi... không thể trông mong được gì vào người không thể sống gần với tôi dù chỉ là một phút một giây. Cậu ấy còn không thể nhìn thẳng vào một củ tỏi vừa nhỏ vừa bé một cách bình thường huống chi là chạm tay đến chúng cho vào chảo phi hành tỏi. Thật khó tin một Hiyama quân tạp đức, hai tay hai chân xử lý toàn bộ đồng nguyên liệu thô sơ thành những món ăn ngon lành nhất lại không thể giải quyết được một loại hương liệu cực kỳ cơ bản là tôi. Chuyện đó thật sự rất khó tin nhưng điều khó tin ấy lại là sự thật.

Chỉ có Hiyama là ngại tiếp xúc với tôi. Nhưng đó chỉ đơn thuần là vì cậu ta không thích tôi giống như đứa trẻ không thích các loại rau củ quả. Kazuma thiết nghĩ, nếu cứ để yên cho Aries mặc sức nghiên cứu thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Chỉ là Kazuma không muốn những bí mật của Chân Tổ bị泄 ra to quá nhiều đề rồi Aries phải thất vọng... Aries sẽ thất vọng nhiều khi mọi thứ không xảy ra như những gì con bé nghĩ. Cùng là một nhà khoa học nên Kazuma hiểu rõ điều ấy nhất.

Xin lỗi vì khiến em không vui nhưng anh không còn sự lựa chọn nào khác. Tha lỗi cho anh, Aries!

Dường như chính bản thân Kazuma cũng có kế hoạch phá đám của mình. Không biết cậu ấy đang dự tính làm gì.

.....

.....

Được rồi các em, thời gian đã hết. Các em nhanh chóng đổi sản phẩm của mình cho những nhóm khác để chấm điểm nào!

Vâng, thưa sensei!

Học sinh thời nay tuy quý phá nhưng nếu cần thì chúng cũng biết nghe lời. Nhưng có lẽ là đối với những bạn nữ cùng lớp và cũng vì đối tượng mà các cô gái muốn mời thử. Cứ ngỡ như không nhưng thực ra lại có đấy. Có những bạn nữ lăm lăm lúc lút lấy ra một phần nhỏ trong sản phẩm mình làm ra và lấy hết can đảm mời người mình thích thử. Những cô bạn gái ấy thật đáng ngưỡng mộ khi dám làm điều mà đối với lứa tuổi học sinh thời nay mà nói thì có hơi quá sức đôi chút. Chỉ tiếc rằng, mấy tên con trai ngoài chuyện đi chơi ra thì chẳng quan tâm hay để ý gì đến điều này. Họ chỉ đơn giản nghĩ rằng được ăn thì mình sẽ ăn một cách tự nhiên như ở nhà... Đây, một ví dụ điển hình như ta đang được thấy ngay trước mắt.

Kusanagi – kun... anou, nếu không phiền thì cậu có thể...

Phải rồi, nói gì thì nói, Kazuma vẫn là tên đẹp trai đẹp mã nhất còn gì. Trong lớp học này, có hai tên con trai đẹp nhất, một là Kazuma, và hai là Hiyama. Hai con người này tuy không lúc nào hòa thuận được với nhau nhưng chỉ vừa đến ngôi trường này chưa được bao lâu, thì hai tên này được nhiều người bình chọn là hai chàng hoàng tử của lớp... à không, có khi của cả trường cũng nên. Chính vì Kazuma khá nổi tiếng, thành thử chuyện Kazuma được nhiều bạn nữ hâm mộ hay thăm thương trộm nhớ cũng là điều dễ hiểu thôi. Họ thích Kazuma là một chuyện, nhưng lại ngại không dám tiếp cận cậu ấy vì lúc nào cũng có Kozue bên cạnh. Nhiều người trong số họ luôn nhầm tưởng rằng Kozue là bạn gái của Kazuma. Nhưng sau này khi phanh phui ra sự thật rằng hai người chỉ đơn thuần được gắn kết với nhau bởi mối quan hệ bạn thờ nhỏ, các bạn nữ không còn ngần ngại hay tội gì mà không “bung lụa” nói hết tất cả những suy nghĩ, cảm xúc chất chứa trong lòng, cũng như lấy hết can đảm ra thổ lộ với Kazuma. Dĩ nhiên, là họ sẽ làm từng bước tiếp cận đơn giản như làm đồ ăn tặng cậu ta. Chứ nếu số sảng đứng trước mặt Kazuma mà nói thẳng thừng ra thì chỉ sợ rằng với sự ngượng của Kazuma, cậu ta sẽ chẳng thể tài nào hiểu được những thứ nằm ngoài phạm vi khoa học nghiên cứu.

Dù có tức đến bao nhiêu khi chuẩn bị mang một phần đến cho hẳn thì lại thấy hẳn đang được một cô gái khác quan tâm trước, Kozue cũng phải kìm sự phẫn nộ bên trong và tự nhủ rằng mình không có lý do gì để ghen hay xông vào phá đám. Bởi một lẽ tự nhiên rằng Kozue không có trách nhiệm, cũng không hề có vai trò đáng gì đến chuyện này. Chuyện có một cô gái nào đó thích Kazuma hay Kazuma đem lòng yêu một ai khác... hoàn toàn không liên quan gì đến Kozue.

Về phần Kazuma. Được cho đồ ăn thì cậu ta nhận thôi. Kazuma chỉ buông một lời cảm ơn bình thường đến mức còn chẳng thèm nhìn vào mặt người ta mà nói. Vì điều duy nhất ngay lúc này khiến Kazuma phải quan tâm đó chính là theo dõi nhất cử nhất động tiếp theo của Aries. Bây giờ là thời khắc các nhóm trao đổi Gyoza qua cho nhau. Chắc chắn, Aries sẽ lợi dụng cơ hội này để xem xem Chân Tổ có thật

sự sợ tôi hay không. Nếu sợ tôi thì họ sẽ không đụng vào Gyoza. Còn ngược lại, thì họ sẽ ăn như người bình thường. Mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thôi. . . nhưng không hiểu sao Kazuma lại nghĩ mọi chuyện sẽ chẳng thể đơn giản như mình nghĩ. Kazuma cảm thấy vẫn còn điều gì đó chưa được chính xác lắm nhưng không biết đó là gì.

Kazuma thiết nghĩ, nhất định đây chính là giây phút mà con bé đã chờ đợi từ lâu. Nếu vậy thì Kazuma cũng sẽ bắt đầu hành động.

_ Xin lỗi, tớ đi ra đây một chút. À... cảm ơn nhé vì món Gyoza rất ngon!

_ Kusanagi – kun!

Người ta còn chưa kịp nói lên tình cảm của mình thì hần đã chặn ngang và bỏ chạy. Dám tự tiện rời khỏi vị trí đặc biệt mà Kozue đã chỉ điểm không được đi đâu khác ngoài việc ngồi ngay tại chiếc ghế này trong suốt tiết gia chánh. Phen này chắc chắn cậu ta sẽ bị Kozue cho ăn no đòn nhưng Kazuma chẳng quan tâm, hay nói một cách chính xác hơn thì cậu ấy đã quên bồng đi mất giao kèo giữa hai người trong tiết gia chánh mất rồi còn đâu. Điều duy nhất trong tâm trí Kazuma ngay lúc này là làm sao đó để Aries không đạt được thứ mình muốn.

Một lần nữa xin được phép tóm tắt tình hình cũng như ý định của Aries. Con bé sử dụng tiết gia chánh nhằm mục đích kiểm nghiệm thực hư điểm yếu sợ tôi của Chân Tỏ bằng cách thay đổi thực đơn hôm nay thành Gyoza với hàm lượng tôi khá nhiều. Và Kazuma sẽ không cho Aries hoàn thành cuộc kiểm chứng ngày hôm nay. Cậu ta... rồi khỏi chỗ ngồi đặc biệt nơi góc xó lóp, chạy vụt ngang qua Kozue một cách bất ngờ khiến cho Kozue trở tay không kịp. Không biết Kazuma lấy đâu ra được một cái bao bố lớn bằng nilong. Với cái bao bố đó, cộng thêm khả năng chạy trốn của bản thân, Kazuma lướt ngang qua tất cả các nhóm và tiện tay giựt hết toàn bộ Gyoza cho vào cái bao bố rồi vào lên vai chạy vút đi hết như một tên trộm. . . Không phải là “giống”, mà đó thật sự là hành vi ăn trộm rồi còn đâu. Sau khi lấy được toàn bộ Gyoza từ tất cả các nhóm, Kazuma khuôn cái bao ấy chạy vút ra ngoài lớp gia chánh với ý định tẩu thoát.

_ Ha... Kusanagi vừa ăn cắp hết đồ ăn của chúng ta kia!

_ Mau chặn cậu ấy lại. Đừng để cậu ấy thoát!

Nhờ hành động tự phát không đáng khích lệ đó mà Kazuma chính thức trở thành tên tội phạm bị rượt đuổi khắp trường. Trộm Gyoza thì không có gì đáng bận tâm vì sau cùng nó cũng chỉ là đồ ăn và phần lớn các bạn nữ cũng có ý định nhường hết cho Kazuma vì dạo gần đây trông cậu ấy không được khỏe cho lắm, chắc có lẽ là do thức đêm nghiên cứu nhiều nhưng cũng không thể nói do Kazuma thiếu ăn vì hầu như ngày nào Kozue cũng làm bento mang theo cho cậu ấy với số lượng dành cho mười người ăn. Biết là sức ăn của Kazuma tương đương một hạm đội nhưng cũng không đến mức thiếu thốn để rồi phải giờ trở đi ăn cắp. Nếu không thì người đời nhìn vào sẽ chỉ trích dòng họ Kusanagi, chỉ trích Ayame không biết khuyên dạy em trai. . . và có thể sẽ gây ảnh hưởng xấu không hề nhỏ đến thanh danh của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran. Thậm chí, những người bạn luôn kể vai sát cánh đồng với Kazuma là Kozue và Tora cũng bị mang tiếng. Chính vì thế, nên tham gia vào nhóm rượt theo Kazuma còn có Kozue đang bốc hỏa nghi ngút vì tức giận nữa.

_ Lần này... lần này... CẬU CHẾT VỚI TỚ, KAZUMA!

Kozue chẳng thèm quan tâm đến cái gọi là gương mặt của It. Harm Sokyuran mà vút chạy đi như con bão với mục đích tóm cổ cho bằng được Kazuma.

Nhưng không chỉ có mỗi Kozue, phía bên nhóm không phải người bình thường cũng có kẻ đang bức xúc ức chế không hề nhẹ. Một Chân Tỏ luôn có thù hằn sâu đậm với Kazuma, chỉ muốn sống một cuộc sống không hề có dính dáng gì đến Kazuma nhưng chỉ tiếc rằng vào những phút giây tương chừng như được yên bình thì cái tên nhà khoa học đó lại giờ đủ thứ trò gây phiền hà đến mình. Và cứ mỗi khi hần lớn vốn làm điều oái oăm thì Hiyama không thể không kim nén được sự phẫn nộ.

_ Chết tiệt... cái tên chết tiệt đó... TỚ PHẢI CHO HẦN MỘT TRẬN!

_ Bình tĩnh, Hiyama – kun!

Ngay cả Hiyama cũng không thể dễ yên cho qua chuyện này nên chàng ta cũng lao vào cuộc rượt đuổi do Kazuma bày ra khiến Namehari phải chạy theo để ngăn Hiyama lại. Chỉ còn lại Hebi và Eri đứng tro tro trong phòng học tiết gia chánh. Hebi càng không thể hiểu nổi Kazuma đang làm trò gì mà cứ thích gây phiền hà hết lần này đến lần khác. Tên Kazuma đó khiến cho Eri không khỏi rơi nước mắt khi cô bé tỏ hòng tội nghiệp chỉ mới cầm đồ đưa trên tay, chưa kịp gấp lấy một miếng gan chiên. Trong quá trình làm Gyoza, vẫn còn dư lại khá nhiều tôi và chút thịt băm nhuyễn nên Hebi có làm một phần gan chiên tôi cho Eri. Biết Eri thích nhất món gan chiên tôi nhưng tên đó lại nhần tâm cướp mất ngay trước mặt cô bé. Chưa kịp ăn một miếng nên Eri vừa đứng như tượng, hai hàng nước mắt cứ trào ngược ra, buộc Hebi phải an ủi không ngừng và hứa rằng sẽ làm một phần khác.

.....

Đó là suy nghĩ chung của tất cả mọi người đều mang hướng tiêu cực về Kazuma. Chỉ riêng Aries thì khác. Vì là những người cùng chung một trận đấu trí không cân sức. Trông bề ngoài thì dường như Kazuma đang trong độ tuổi nổi loạn nhưng thực chất lại không phải. Vì là những nhà khoa học lẫn nhau nên Aries hiểu rõ hành động của Kazuma hoàn toàn có cơ sở chứ không phải do bộc phát nhất thời. Và khi nghĩ đến điều đó, đôi mắt Aries chứa đầy sự suy tư phiến muộn. Cảm giác trong cổ bé ngay lúc này có thể sánh ngang với một thứ cảm xúc tiêu cực là “ sự phẫn bội”. Aries cảm thấy... mình như vừa bị phản bội vậy.

_ Kazuma – senpai... Dù anh có làm gì đi chăng nữa, thì em cũng sẽ không bao giờ từ bỏ đâu. Cứ đợi đấy mà xem!

.....

Nếu như học sinh được về nhà sau khi tiếng trống tan trường chiều vang lên thì người lớn cũng không khác gì mấy. Cứ hết giờ hành chính thì về nhà thôi. Còn tùy vào số lượng công việc trong ngày như thế nào mà người lớn có thể về trễ hay sớm hơn so với thời gian quy định. Như hôm nay, vì thời gian thương lượng với đối tác vượt ngoài dự kiến, nên Ayame về nhà khá trễ so với mọi ngày. Tuy mệt mỏi vì đến tận tối mới về đến nhà nhưng chỉ ít thì công việc làm ăn của Ayame rất thuận lợi khi bên đối tác đã chính thức ký hợp đồng lâu dài với công ty Ayame. Thật là một tin đáng mừng. Nhưng đây chỉ là tin mừng trên công ty, nơi Ayame làm việc, còn khi về đến nhà thì Ayame lại trở về với hình ảnh người chị gái nai lưng làm osin cho cậu em trai quý tử lắm chuyện. Để xem hôm nay, cậu ấy lại bày ra trò gì bắt Ayame dọn dẹp đây.

_ Chị về rồi. Hôm nay em đã ăn... cái gì thế này Kazuma?

Tính hội cậu em trai đã ăn gì vào buổi tối chưa nhưng chưa kịp hỏi hết câu thì Ayame buộc phải chuyển sang đề tài khác khi điều đầu tiên đập vào mắt Ayame là một chiếc bao bố lớn như cái bao của ông già Noel đặt ngay chính giữa kệ bếp. Từ khi nào mà trong nhà lại xuất hiện một cái bao bố lớn thế. Không lẽ Kazuma tìm được một con vật nào đó đi lạc nhét vào bao bố mang về nhà nuôi chẳng? Dù chưa bao giờ có tiền ăn như thế trước đây nhưng cũng không hẳn là không có.

_ Ô, mừng chị về, Onee – chan!

Trong khi nhân vật chính đang ngờ nhất ở đây thì lại đang ung dung ngồi bắt chân lên ghế sofa, tay cầm điều khiển mở kênh thời sự trong nước và quốc tế và tận hưởng thời gian xả hơi xả stress một cách ung dung tự tại.

_ Kazuma – kun... cho chị hỏi cái gì thế kia?

_ À, cái này là... quà từ mấy người bạn cùng lớp của em đó Onee – chan. Họ làm nhưng ăn không hết nên cho em trong giờ gia chánh đó. Em cũng tính ăn rồi nhưng thiết nghĩ đợi Onee – chan về rồi ăn cùng cho vui. Cũng vừa hay Onee – chan vừa về không kịp nấu nướng gì. Lấy cái này thay cho bữa tối thật quá phù hợp!

Bạn bè trong lớp tặng. Ayamae không nghĩ rằng sau khi chuyển qua ngôi trường mới, Kazuma lại được nhiều bạn bè thân mến đến mức tặng cả đồ ăn. Đó là thông tin đáng mừng nên Ayame chẳng có ý kiến gì, chỉ là sau khi Ayame liếc mắt vào bên trong cái bao bố đầy cộm kia. Điều đầu tiên là hương vị nồng nặc của tôi xộc thẳng lên mũi khiến Ayame vừa bất ngờ vừa có chút khó chịu. Ayame không ghét tôi nhưng mùi vị của nó thật chẳng dễ chịu chút nào. Nhất là sau khi đã trải qua gần một ngày từ sáng đến tối như thế này.

_ Là Gyoza đó Onee – chan. Hôm nay tiết gia chánh chúng em làm món Gyoza. Vì làm nhiều quá nên em mang về thay bữa tối luôn một thể cho đỡ phí!

_ Kazuma, ăn Gyoza vào bữa tối thì không thành vấn đề. Nhưng Gyoza mà để từ sáng đến giờ thì làm sao mà ăn được nữa? Em xem. . . Ít nhất thì cũng nên mang Gyoza ra đĩa, bọc giấy bạc lại cho vào tủ lạnh. Tối về thì chỉ cần mang ra cho vào lò vi sóng khoảng chừng 1 phút là xong. Em để nguyên chúng vào bao bố thế này, gói làm Gyoza mềm nhũn và yếu hết rồi!

_ Phải cho chúng vào tủ lạnh sao? Nhưng từ trước đến nay Kozue không cho em bước chân vào bếp, thì làm sao em dám bước vào lấy đĩa rồi cho vào tủ lạnh này nọ được? Onee – chan không còn cách

nào chữa cháy sao ạ?

Ayame cắt tiếng thờ dài. Tiếng thờ dài này không phải vì Kazuma quá ngu ngơ khờ khạo đến những thứ căn bản còn không biết. Mà tiếng thờ dài này là để than vãn đòi vì có quá nhiều điều vô lý xảy ra khiến cho con người chúng ta không biết đường nào mà lần. Chẳng thể nào trách Kazuma vì thằng bé không được phép bước chân vào bếp. Cũng không thể trách Kozue vì để bảo vệ mạng sống của người khác. Không biết trách ai nên chỉ có thể than thờ vãn đòi thế thôi.

__ Hầy, được rồi được rồi. Để chị cố gắng thử xem thế nào. Nói thật, chị cũng chưa từng chữa Gyoza yêu như thế nào nên cũng không dám chắc. Hy vọng vấy ít nước và cho vào lò vì sóng hâm một chút là ổn!

Dáng đứng của Ayame khi quay lưng về phía Kazuma tìm cách chữa đông Gyoza bị yếu vì gió khiến Kazuma xuất hiện một vài suy nghĩ có hơi lạ lùng chút đỉnh. Kỳ lạ là vì lần đầu tiên Kazuma nghĩ rằng tất cả những người phụ nữ đang, biết làm chủ gian bếp trong mọi gia đình, mọi căn nhà thì đều sở hữu một vẻ đẹp duyên dáng khác hẳn so với ngày thường. Là do Kazuma tưởng tượng hay sao? Chẳng rõ nữa, chỉ biết lúc này trong đầu Kazuma hiện lên suy nghĩ Ayame thật đẹp.

__ Onee – chan...

__ Gì thế Kazuma?

__ Bỗng dưng hôm nay trông chị đẹp hơn ngày thường!

__ Heh, Kazuma biết nói đùa rồi đấy chứ nhí. Những câu vừa rồi có phải do Tora – kun dạy em không hả?

__ Không, em nói thật với những gì mình đang thấy trước mắt. Chị ăn diện, trang điểm hơn so với bình thường dù chị có đi làm hay không. Giống như... chị vừa mới đi gặp một ai đó trong buổi hẹn hò chẳng hạn!

__ Quả nhiên, không thể xem thường con mắt quan sát của một nhà khoa học kiêm bác sĩ thú y. Phải, lý do hôm nay chị vẻ trẻ hơn ngày thường là vì sau khi kết thúc công việc, chị được mấy người bạn trong công ty mời đến quán thịt nướng làm vài ly xem như chúc mừng việc ký thỏa thuận bên đối tác thành công. Ngoài mục đích đó ra, họ cũng tạo cho chị cơ hội tìm kiếm một người bạn trai đi chung với mình suốt nửa phần đời còn lại. Đi xem mặt mà ăn mặc xuề xòa ngày thường thì không được. Nên chị đành phải nấn lại công ty, tắm rửa, thay quần áo, trang điểm lại mới dám đi gặp người khác!

__ Đi xem mặt... giống mấy kiểu trên ti vi thường hay chiếu. Hai bên gia đình gặp gỡ nhau để bàn về chuyện hôn sự cho hai người yêu nhau ấy ạ?

__ Uhm, cũng tương tự như thế. Nhưng cũng không hẳn là như vậy. Dù sao thì đây cũng chỉ là một buổi gặp mặt để hai bên biết nhau thôi. Chị vẫn chưa quyết định gì hết!

__ Tại sao? Onee – chan vừa đẹp, vừa giỏi thế này. Tại sao chị không tiến đến với người đó luôn đi?

__ Liệu có được không? Em thật sự ổn khi chị hẹn hò với người ta chứ? Nếu bọn chị trở thành một cặp thì sẽ phải gặp nhau nhiều hơn, sẽ về nhà trễ hơn và cũng không thể nấu cơm cho em như hôm nay. Em có thể tự chăm sóc bản thân mình trong thời gian chị không có nhà không Kazuma?

Một câu hỏi khiến cho Kazuma phải bận tâm suy nghĩ trong phút chốc. Hẳn thì không gọi việc nhà, điều này là chắc chắn. Và đặc biệt là Kazuma tuyệt đối không được phép bước chân vào gian bếp dù chỉ nửa mét vì tay nghề nấu nướng của cậu ta quá ư “Yếu”. Nhưng Kazuma hiểu một điều rằng trước sau gì thì giây phút này cũng sẽ đến. Sẽ có một ngày nào đó, Ayame sẽ tìm gặp, yêu một người con trai khác. Ayame không thể cứ ở mãi bên chăm lo cho Kazuma từng bữa ăn, từng cái áo. Và Kazuma, cũng không thể cứ sống bám hay dựa dẫm vào Ayame mãi. Cậu ta muốn bản thân cần phải trưởng thành hơn để trả lại tự do cho Ayame làm điều mình thích. Chính vì vậy, dù biết khó khăn nhưng Kazuma đã có quyết định sau cùng.

__ Không thành vấn đề. Em sẽ ổn nếu Onee – chan có đi với người khác. Dọn dẹp nhà cửa hay những thứ linh tinh gì đó, chỉ cần em học hỏi theo Kozue là xong ngay. Onee – chan cũng biết em học tập khá nhanh mà. Nên chỉ cần trong thời gian ngắn là em có thể tự làm được mấy thứ việc nhỏ trong nhà rồi. Còn về phần nấu nướng thì... em không biết cái duyên số gắn với nhà bếp của mình như thế nào nhưng em sẽ cố gắng tập luyện. Còn nếu có mà vẫn không được thì... em sẽ ra ngoài ăn. Nói chung, em hoàn toàn có thể tự lo được cho bản thân. Vậy nên Onee – chan... cứ làm những gì mình mong muốn đi!

__ Cảm ơn Kazuma. Em là người thứ hai nói với chị rằng nên làm những thứ mình muốn đó!

__ Heh, đã từng có một người trước em nói với chị như vậy sao? Người đó là ai vậy?

__ Hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, Tsubame Minamiya. Tuy đôi lúc chị không bằng lòng với cách ứng xử của bà ấy nhưng vào giây phút chị quyết định từ bỏ hết mọi cống hiến mình mang về cho trường, từ bỏ mọi cơ hội tốt mà bà ấy tạo điều kiện cho chị... vào phút giây cuối cùng khi chị quyết định từ bỏ con đường của một nhà khoa học và rời khỏi trường. Minamiya – sensei không những không tìm đủ mọi lời lẽ hay thỏa thuận để níu giữ chị ở lại. Mà bà ấy còn khuyến khích chị nên đi theo con đường chị muốn đi, nghe theo trái tim mình mách bảo. Bà ấy... cũng nói giống hệt như những gì mà Kazuma – kun vừa mới nói với chị vừa xong... Cảm giác thật thân thương quá chừng!

__ Minamiya – sensei... phải công nhận bà ta không phải người, mà là loài sinh vật gì nhoi như đòi khiến người khác gặp không ít phiền phức. Nhưng có lẽ lời xa tiếng gần về bà ấy là hoàn toàn chính xác. Minamiya – sensei luôn xem tất cả học sinh trong trường như con bà. Và bà thì rất yêu thương những đứa con của mình. Chẳng thể hiểu nổi đứa con thật sự của Minamiya – sensei là ai. Và cũng chẳng người nào biết bà ấy đã kết hôn hay chưa. Tuy có hơi phiền phức thật nhưng chắc lẽ em phần nào hiểu được cảm giác của bà. Cả Minamiya – sensei và em... đều mong muốn Onee – chan được hạnh phúc. Chỉ đơn thuần là như thế thôi!

Hôm nay trên kênh truyền hình có đăng tin thời sự hay lắm. Là về việc bầu cử tổng thống Mỹ và có phần căng thẳng không hề nhỏ nên Kazuma cũng tập trung theo dõi. Và cũng vì mãi lo theo dõi tình hình bấp bênh trong cuộc bầu cử nên Kazuma không để ý rằng Ayame đã đứng phía sau lưng mình từ lúc nào. Cậu ta cũng không ngờ rằng Ayame lại vòng đôi tay ôm lấy mình thật nhẹ nhàng dịu dàng.

__ Cảm ơn Kazuma – kun... Thật sự, chị thật may mắn khi có được một người em trai đáng yêu tốt bụng như Kazuma – kun. Chị thật lòng không biết nói gì ngoài câu cảm ơn em như thế này!

Kazuma tự hỏi, tại sao Ayame lại phải nói lời cảm ơn trong khi Ayame xứng đáng nhận được những điều gì tốt nhất. Từ khi hai chị em bị bỏ rơi, được trại trẻ mồ côi nhận về nuôi và cùng được đôi vợ chồng tốt bụng nhà Kusanagi nhận làm con. Hay thậm chí từ lúc hai chị em họ dọn ra ở riêng đến bây giờ. Ayame lúc nào cũng bên cạnh đùm bọc bảo vệ cho Kazuma. Chính vì thế, một chút cái gọi là mong ước cho Ayame được tự do, được sống hạnh phúc vẫn còn là quá nhỏ bé đơn giản.

.....

__ Onee – chan, hôm nào chị dắt người đó về nhà cho em gặp thử xem. Để em xem tướng tá của người đó thế nào rồi còn báo cho hai con người kia về lo làm đám cưới cho chị nữa!

__ Cần gì gấp quá vậy Kazuma – kun? Chị còn chưa đi chơi hẹn hò chính thức với người ta nữa. Tính đến chuyện cưới hỏi thì có hơi... Thôi được. Để khi nào có thời gian, chị sẽ sắp xếp một cuộc gặp mặt cho Kazuma – kun và người đó gặp nhau. Chị nhớ Kazuma – kun xem giúp xem mình và người ta có hợp nhau không nhé!

__ Em có phải là thầy bói xem tướng số đâu mà biết se duyên. Nhưng chỉ ít thì em cũng có thể biết được anh ta như thế nào chỉ qua vài ba câu trò chuyện thông thường!

__ Kazuma – kun, hứa với chị một điều. Ngay sau khi chị đã tìm được hạnh phúc của mình, thì đến lượt em tìm hạnh phúc mà bản thân em đang theo đuổi nó. Hầy yêu một cô gái và dắt về cho chị gặp nhé Kazuma – kun!

Có thể, chuyện tìm yêu một người đối với Ayame không khó khăn vì trong độ tuổi cũng như hoàn cảnh cuộc sống hiện giờ, Ayame hoàn toàn có thể tìm một người đàn ông để đem lòng yêu, lập một gia đình êm ấm yên ả hạnh phúc chu toàn như bao người phụ nữ đến tuổi cập kê khác. Còn với Kazuma, thì đây dường như là một lĩnh vực quá đối khó khăn. Miệng thì có thể nói rất hay, nhưng về bản chất, Kazuma vẫn chưa thể hiểu được thế nào là thích một người... thế nào là yêu một người, Kazuma không hiểu vì sao con người có thể yêu nhau một cách đơn giản như trên các phim bộ truyền hình tình cảm hay những lần vô tình bắt gặp vài cặp trong trường học. Chỉ cần có tình cảm với nhau thì hai con người đó sẵn sàng trao cho nhau tất cả, nguyện sống chết vì nhau... Nghe thì có vẻ đơn giản nhưng từ trước đến nay, Kazuma chưa từng trải qua cảm giác đó. Nên, cậu ấy không biết phải trả lời Ayame thế nào trừ câu...

__ Vâng... Onee – chan!

.....

Nghiên cứu của Aries vẫn chưa kết thúc. Có lẽ phải rất lâu mới kết thúc được nếu như con bé chưa cảm thấy thỏa mãn với những gì mình thu thập được. Chắc chắn con bé sẽ còn nghĩ ra nhiều chiêu trò mới lên nhóm bốn người bạn Chân Tỏ. Và Kazuma sẽ còn phải đấu trí với Aries dài dài nếu như cậu ấy vẫn giữ nguyên quan điểm cũ. Lần này thì con bé sẽ bày trò gì đây?

_ Kobayashi – san... anou, mình có thể làm phiền bạn một chút được không?

Bắt đầu một ngày mới bằng sự kiện Namehari được một bạn nữ khá xinh trong lớp nhờ một chút chuyện nhỏ. Thật hiếm khi có một người bình thường tiếp xúc với Chân Tỏ ngoài Kazuma. Nhưng điều đó chứng tỏ rằng khoảng cách giữa con người và Chân Tỏ bắt đầu có dấu hiệu tích cực hơn... Có thể là như vậy.

Là một người con trai lịch lãm, Namehari không cho phép mình trả lời “không” trước lời đề nghị của một cô gái.

_ Được thôi, cậu cần tớ làm gì nào?

Công việc cũng không có gì nhiều hay lớn lao, chỉ có đôi chút phức tạp vì phải phân biệt một số thứ trong khi chẳng có chút manh mối nào để nhận biết. Cô bạn vừa rồi đến nhờ Namehari thực chất không học cùng lớp với Namehari. Hai người họ vô tình biết nhau trong một lần đánh thức ăn dưới căn tin vào giờ nghỉ trưa. Căn tin trường thì ai cũng biết, gọi là căn tin nơi học sinh có thể mua chút đồ ăn cho bữa sáng trưa chiều hay thậm chí là tối nếu có học sinh nào đó phải ở lại hoạt động CLB hay hội học sinh. Nhưng vô tình chung nó đã biến thành một cái chợ khi hàng trăm học sinh cùng đổ dồn vào đây như những con dã thú bị bỏ đói lâu năm. Ngày nào cũng vậy. Cứ đến giờ nghỉ thì căn tin đều trở thành cái khu nào động và đáng sợ nhất trong trường học. Chỉ những kẻ nhanh chân, có sức chịu đựng tốt, giỏi trong khoản gồng co về sức lực thì mới mong có được thứ để nuôi sống bao tử. Còn kẻ yếu thì sẽ chẳng được bất cứ thứ gì vì ngay khi đến lượt mình, đảm bảo không còn chút đồ ăn nào hết. Hiyama và Namehari có xuồng căn tin một hai lần nên rất rõ gây phứt kinh hoàng đó.

Cô bạn nữ này cũng từng là một nạn nhân của trận giành giựt đồ ăn không cân sức. Có ấy bị loại ra ngay khỏi vòng gửi xe vì không thể cạnh tranh nổi với mấy tên con trai hấu đói. Và cho đến khi mình chen được vào rồi thì chẳng mua được thứ gì. Đứng trước nguy cơ phải nhịn bữa sáng cho đến buổi trưa, thì ngày lúc đó, cô bạn đã được Namehari cứu một bàn thua trông thấy. Namehari đã lấy một phần bữa sáng của mình bao gồm một ổ bánh dưa gang và một hộp sữa đậu cho cô bạn. Kể từ đó, hai người họ bắt đầu biết nhau và thi thoảng vẫn hay gặp nhau trò chuyện đàm ba câu. Đối với Namehari mà nói thì đây là người bạn bình thường đầu tiên của cậu ấy cũng không phải là sai.

_ Thế... vì sai sót của CLB khoa học nên số lượng lọ hóa chất được chuyển đến trường quên dán nhãn. Và cậu muốn tớ giúp cậu phân loại sắp xếp những lọ hóa chất này cho lên tủ kính!

_ Thành thật xin lỗi Kobayashi – kun. Mình biết thật không phải khi làm phiền cậu nhưng... mình không còn sự lựa chọn nào khác. Mình xin lỗi!

Không biết vì nguyên nhân gì mà cô bạn ấy cứ không ngừng xin lỗi. Chuyện này cũng bình thường thôi thì có gì mà phải xin lỗi. Nhưng thật sự mà nói, sẽ hơi mất thời gian và có đôi chút vất vả khi phải phân loại từng lọ hóa chất mà chẳng biết cái thứ dung dịch chứa đựng bên trong cái lọ thủy tinh ấy là gì. Ngộ nhờ thò tay vào phải một lọ axit thì xác định. Có khi nào... cô bạn đó biết Chân Tỏ là sinh vật bất tử mang khả năng hồi phục nhanh hơn con người, không bị tác động bởi bất cứ thứ gì trừ bạc nguyên chất nên mới muốn nhờ Namehari làm con chuột bạch thí nghiệm chẳng?

Biết rằng cô bạn ấy đến từ CLB khoa học nhưng... như thế cũng quá sai sót khi không thể phân biệt được lọ hóa chất nào với lọ nào. Trong trường hợp cần thiết, cũng lắm, Namehari phải thò tay vào thử mới biết được thật. Hoặc cũng có thể trích mỗi lọ một ít cho tác dụng với những chất khác. Dựa vào phản ứng hóa học xảy ra thì ta sẽ biết được lọ hóa chất đó là gì thôi? Cũng tương tự như bài toán nhận biết các chất trong bộ môn hóa học mà học sinh được giảng trên lớp ấy.

Nhưng thôi, làm thế còn mất nhiều thời gian hơn, còn phải lấy giấy bút ra ghi lại mất công lắm. Namehari tự nhủ cứ làm những gì trong khả năng của mình thôi.

Namehari khá vô tư khi giúp đỡ mà không biết rằng cô bạn nữ ấy đang nhân lúc Namehari mải mê chăm chú vào mấy lọ hóa chất ấy, cô bạn đang hướng ánh mắt về phía cậu ta với chút ngại ngùng, thấp thóm kèm một sự xấu hổ nhẹ nhàng giống như bạn nữ đó đối với Namehari đang...

_ Kobayashi – kun. Cậu lúc nào cũng tốt với mọi người như vậy?

_ Hm? Ý cậu là sao?

_ Mình thấy trong bốn người các cậu thì Kobayashi – kun là người dịu dàng, hiền lành và biết lắng nghe người khác nhất. Mình cũng thấy rất nhiều lần Kobayashi – kun giúp đỡ mọi người dù là nhỏ nhất ngay khi thấy họ cần giúp. Kobayashi – kun... tốt thật đấy. Mình thì... mình chỉ là một đứa con gái khá nhút nhát nên... cũng có chút ghen tị với Kobayashi – kun khi cậu có thể trò chuyện với mọi người một cách tự nhiên như vậy!

_ Tốt ư? Tớ không nghĩ mình tốt như cậu đâu. Thật sự là vậy đấy!

_ Nhưng... trông Kinozuka thì bao giờ cũng đáng sợ. Hoshiniya thì lúc nào cũng rất lạc quan. Ngay cả Shinikaze cũng rất trưởng thành. Nên mình thấy Kobayashi... lúc nào cũng tốt bụng cả...

_ Cảm ơn, nhưng thật sự mà nói, tớ không tốt đâu, hoàn toàn không. Chân Tỏ chúng tớ có những bí mật không thể tiết lộ với con người, nên đôi lúc, cách tốt nhất để che giấu những bí mật đó là phải mỉm cười hay giả như hòa đồng với con người. Nhiều khi, trông thấy tớ như thế này, biết đâu được... tớ lại đang có một nỗi suy nghĩ mà sau khi nghe xong sẽ khiến cậu hoảng sợ thì sao?

Mới nói có mấy câu mà trông cô bạn nữ ấy trở nên sợ hãi rõ rệt. Con người là thế mà, thật quá dễ để đoán. Dù sao dĩ nữa thì giữa con người và Chân Tỏ luôn có một rào cản vô hình khiến họ sẽ chẳng bao giờ đến được với nhau một cách hoàn chỉnh. Nhưng như thế cũng chẳng sao. Có lẽ các vị trường lão nói đúng... sẽ chẳng bao giờ được đâu, con người và Chân Tỏ...

Bỗng dưng, cô bạn nữ đó tiến đến gần Namehari và cũng bắt đầu vào công việc. Và đây là lần đầu tiên Namehari được chứng kiến một đôi mắt hạ quyết tâm, vượt qua nỗi sợ hãi của bản thân từ một cô gái người thường.

_ Con người và Chân Tỏ thì đã sao? Mình cảm thấy Kobayashi – kun cũng không khác con người là bao và bản thân mình cũng không khác Chân Tỏ là mấy. Mình chỉ nghĩ vì chúng ta mang hình dạng con người nên chắc chắn sẽ thấu hiểu được nhau vào một lúc nào đó. Chính vì vậy... mình mong rằng Kobayashi – kun sẽ không nói những câu tiêu cực như thế!

Một hai giây cho Namehari chỉ biết tròn mắt nhìn cô bạn nữ ngay bên cạnh mình. Cậu ấy còn chẳng để tâm đến chuyện khoảng cách giữa hai người lại gần đến bất thường như bây giờ. Còn bạn nữ đó, sau khi nói ra những lời bộc phát trong suy nghĩ, cô bạn không khỏi đỏ mặt xấu hổ vì nhận ra rằng mình thật sự đã làm một việc không nên.

_ Xin lỗi xin lỗi Kobayashi – kun... mình lỡ nói nhiều quá rồi... xin lỗi Kobayashi – kun!

_ Ha ha, có gì mà phải xin lỗi. Cậu... đôi lúc cũng đừng xin lỗi nhiều quá. Chính cậu vừa nói với tớ không nên suy nghĩ những điều tiêu cực đó sao? Cảm ơn nhé... cậu thật sự vô cùng thú vị đó chứ!

_ Eh... Kobayashi – kun...

_ Nào, quay trở lại công việc thôi. Chúng ta cần phải hoàn thành xong đồng này trước khi giờ nghỉ trưa kết thúc!

_ À phải... nhưng... biết làm thế nào đây? Nếu dùng cách nhận biết thông thường như ta đã học thì sẽ mất thời gian lắm!

_ Không thành vấn đề. Cứ để cho tớ. Ba chuyện này cũng đơn giản thôi mà!

_ Kobayashi – kun... cậu định...

Namehari không ngu ngốc đại đột gì mà uống thử hay cho tay vào mấy cái lọ hóa chất đó đâu. Cách mà Namehari dùng để nhận biết phân loại các chất ấy chính là “mùi”. Tuần trước, lớp của Namehari có tiết thực hành nghiên cứu nên phải đến phòng hóa học. Trừ việc Hiyaama vô tình làm sùi bọt thí nghiệm ra thì Eri lại rất rành trong lĩnh vực khoa học thế này. Chính vì thế, nên Namehari có cơ hội tiếp cận những lọ hóa chất cơ bản và vô tình nhớ được mùi của từng loại dù mùi hương không được rõ ràng cho lắm. Khứu giác của Chân Tỏ bao giờ cũng nhạy hơn so với người bình thường... có khi còn tốt hơn cả của loài chó. Những gì Namehari làm là chỉ cần nghe một chút mùi hương tỏa ra từng lọ hóa chất. Ghi nhớ chúng và so sánh với bản gốc. Ngay lập tức, Namehari biết được ngay lọ này là gì.

_ Cái này là dung dịch sắt. Cái bên kia là đồng hai oxit, cái kia là muối natri clorua. Còn hai cái bên này là axit sunfuric và axit clohidric. Còn cái kia...

Cô bạn nữ nhanh chóng dùng bút ghi tên vào mấy miếng dán nhỏ bằng đốt ngón tay và dán lên thành những lọ thủy tinh Namehari chỉ. Và chẳng mấy chốc, chỉ với hai người họ đã hoàn thành được nhiệm vụ một cách xuất sắc.

.....

_ Phew, cuối cùng cũng xong. Nhanh hơn tớ nghĩ chứ nhỉ!

Giờ thì tù kính trưng dụng để cất những lọ hóa chất đã được lấp đầy một cách đẹp để ngăn nắp. Chắc chắn vào tiết thực hành tiếp theo, tất cả học sinh sẽ bị thu hút trước sự lôi cuốn từ cái thú kính này cho xem.

_ Cảm ơn Kobayashi – kun. Nhưng làm thế nào cậu lại nhận biết được từng lọ một mà không cần thử như thế?

_ Cũng chẳng có gì đặc biệt đâu. Tớ chỉ đơn thuần là ghi nhớ được mùi vị của chúng từ trước nên chỉ lấy ra so sánh một chút. Nói chung, là nhờ vào khứu giác hơi nhạy của tớ mà thôi. Dù sao thì Chân Tổ chúng tớ... có khứu giác khá nhạy hơn người bình thường chút đỉnh. Tớ vẫn thường hay dùng khứu giác để đoán xem Hi-yama – kun nấu món gì trong ngay khi đứng cách xa nhà cậu ấy khoảng chừng 10 mét trở lên. Không ngờ nó cũng có ích lợi trong việc này!

_ Kobayashi – kun... Chân Tổ thật tuyệt vời...

.....

Khoe một chút về khứu giác loài Chân Tổ tốt hơn so với người bình thường cũng không thành vấn đề. Chỉ là Namehari đã quá khinh suất không nhận ra rằng tất cả đều do một người khác sắp đặt. Không phải quá lạ lẫm ư? Tại sao các lọ hóa chất được chuyển đến lại không có dán nhãn và các thành viên khác trong CLB khoa học lại không có mặt, chỉ để duy nhất Namehari và một cô bạn xử lý vấn đề? Câu trả lời hợp lý nhất chính là tất cả, đều do bàn tay sắp xếp của một người. Và mục đích của người ấy chính là dụ Namehari rơi vào vòng theo đúng ngụ ý của mình. Chỉ vì Namehari quá vô tư nên không thể nhận ra được điều ấy... Vì Namehari không biết rằng mình vừa bị Aries lợi dụng.

Nấp trong một căn phòng nhỏ ở dãy phòng học phía đối diện. Con bé vừa dùng ống nhòm quan sát nhất cử nhất động của Namehari, tai thì đeo dây nghe còn tay thì cầm bút ghi sột soạt trên mặt giấy. Aries đã lắp một thiết bị nghe lén mini ngay trong phòng nghiên cứu hóa học nên bao nhiêu câu chữ từ cuộc đối thoại giữa Namehari và cô bạn kia đều lọt hết vào tai con bé. Và đương nhiên, Aries sẽ ghi chép lại những điều cần thiết cho cuộc nghiên cứu của mình.

_ Phur phur phur, vậy là khứu giác của Vampire rất tốt. Có thể đánh hơi được trong phạm vi hơn 10 mét. Đồng thời cũng ghi nhớ được mùi hương của đối tượng dù là nhỏ nhất. Phur phur phur, trùng khớp với bản báo cáo của Kazuma – senpai. Thật hoàn hảo!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

_ Kazuma, thế theo yêu cầu xin nài mài miết hôm qua của cậu, tớ có làm... Eh, Kazuma biến đi đâu mất rồi?

Ngó tới ngó lui chỉ có duy nhất Tora đang ngồi ăn sáng với một vài người bạn nam cùng lớp. Đạo gần đây, Tora và Kazuma có kết thân được với một vài chiến hữu rồi thì thoảng vẫn cùng ăn sáng ăn trưa với nhau. Nên dường như Kozue cứ mặc định đến giờ nghỉ thì chỉ cần đến chỗ tụ này là sẽ gặp được Kazuma. Còn nếu không thấy cậu ta đâu thì...

_ Kazuma hả? Không thấy cậu ấy trước khi tiết học kết thúc nữa. Chắc là lại tìm chỗ nào đó ngủ mất rồi. Sao cậu không xuống phòng y tế tìm thử xem?

_ Lại thức đêm hôm nghiền nấy cái game mới đặt mua trên mạng về nữa sao? Thiết tình, có lẽ cần phải cảnh báo với Ayame nee giám sát giờ giấc của Kazuma mới được. Thôi kệ đi!

Kozue ngồi xuống ngay vị trí bên cạnh Tora, ung dung nhấp bữa cùng với những người khác trước ánh mắt ngỡ ngàng từ họ. Ngờ ngàng vì nhiều nguyên nhân. Thứ nhất, Kozue chưa bao giờ nhập bọn với tụi con trai trước đây. Và nguyên nhân chủ chốt là vì họ đang được ngồi chung bàn, tiếp cận một trong những hotgirl của trường, nữ thần bất khả xâm phạm, Kozue Toriyama. Còn điều gì may mắn hơn khi được cùng ăn trưa với một nữ thần. Mặc dù có thể trong mắt nữ thần đó mình chẳng là gì nhưng như thế cũng đủ rồi.

Có lẽ... do Tora đã và đang tiếp xúc với Kozue từ khi bắt đầu vào tiểu học, một khoảng thời gian khá lâu nên không nhìn thấy được ánh hào quang long lanh tỏa ra từ một nữ thần của Kozue nên cậu ấy không phản ứng giống như những bạn nam khác. Hay nói đúng hơn thì không hề tồn tại khoảng cách giữa Tora và Kozue tương tự như bao người khác.

_ Cậu không đi tìm Kazuma sao? Biết đâu cậu ấy đang ngủ dưới phòng y tế như mọi hôm ấy!

_ Không cần đâu. Khi nào tên ngốc đó đói bụng thì tự khắc lết cái thân về đây thôi. Lúc đó, cho tên đó một trận cũng chưa muộn!

_ Oh, đúng là khi cái bao tử biểu tình thì tự thân Kazuma sẽ xuất hiện như thể chết linh chết thiêng lắm. Nhưng cậu không thấy đạo gần đây Kazuma trông rất hoạt bát tươi tỉnh hơn so với mọi khi mà nhỉ. Nói đúng hơn thì không còn thấy Kazuma ngủ gục trong giờ học nữa và đôi lúc lại hay làm những chuyện phải tốn hao nhiều công sức. Cậu ấy đang dần có dấu hiệu thay đổi lối sống thường ngày chứ nhỉ. Dù sao thì đó cũng là một tin đáng mừng rồi nên Kozue... cũng cần dừng hà khắc với Kazuma quá, tội nghiệp cậu ấy!

Năng động hơn? Bon chen hơn? Hay thậm chí là dờ hơi điên khùng hơn. Dùng những thuật ngữ ấy mới chính xác hơn là nói “ có dấu hiệu thay đổi lối sống thường ngày?”. Nhưng thật sự nếu chịu ngồi lại một chỗ, suy nghĩ cũng như ngắm nghĩ hết mọi việc xảy ra trong thời gian gần vừa qua... đúng thật là Kazuma đang ngày càng biểu hiện rất khác biệt so với mọi khi. Trừ cái bản tính tham ăn vẫn còn ra thì cậu ấy không còn ngủ gật trong lớp, sáng sớm vẫn rất tỉnh táo trong khi gương mặt không chút buồn sắc, chứng tỏ cậu ấy không còn thức khuya mà đi ngủ rất đủ giấc. Rồi như Tora nói, cậu ta hay làm những chuyện hao tốn công sức mà trước đây Kazuma chưa từng làm. Dù nấy chuyện đó chỉ toàn phá đám, khiến Kozue không ít lần nổi giận nhưng như thế cũng đã là một sự thay đổi không hề nhỏ.

Liệu có thật sự là hẳn đang thay đổi không? Bản tính của Kazuma như thế nào, Kozue thừa biết. Ngay từ nhỏ đã có cái kiểu chỉ làm những điều mình thích và quyết đi theo nó cho đến khi đạt được thì thôi. Ấy vậy mà đạo gần đây, Kazuma luôn có những sự thay đổi trong tư tưởng, suy nghĩ liên tục không ngừng. Cứ hờ một chút lại thay đổi xoành xoạch như dự báo thời tiết... có khi, còn phiền phức hơn cả con gái nữa. Chính vì lo, nên Kozue vừa ngồi vừa chống cằm suy nghĩ... hay là tên đó... lại đang giấu diếm chuyện gì đấy chẳng? Đây không phải lần đầu Kazuma giấu một bí mật và tự hành động một mình. Và mỗi khi như thế, thì cậu ta lại có nét biểu hiện rất khác.

_ Kazuma... tên ngốc đó... đúng là đồ đại ngu ngốc!

.....

_ Hắt xì... sạt sịt, ả thật, mình bị cảm lạnh rồi sao? Nhưng bây giờ đang là mùa xuân, khí hậu cũng ôn hòa trong lành và ẩm áp kia mà!

Ở một nơi nào đó trong một dãy phòng học nào đó ngay tại trường, Kazuma vừa chạy bộ trên tuyến hành lang mặc dù có rất nhiều biển báo cấm dán khắp tường với dòng chữ màu đỏ rất lớn “ Cấm chạy nhảy trên hành lang”. Nhưng có vẻ như cậu ta còn chẳng thèm để ý đến nó chứ đừng nói là có lách lút hay không.

Có điều... Kazuma đang đi đâu thế nhỉ? Giờ nghỉ trưa sắp hết, tiết học buổi chiều chuẩn bị bắt đầu rồi mà cậu ấy còn vi vu tòng ngòng ngoài phòng học. Phải chăng Kazuma đang tìm một chỗ nào đó làm một giấc cho đến lúc tan trường thì xách cặp về vậy thôi? Đồng ý rằng Kazuma có hơi thờ ơ với việc học vì trình độ quá mức chênh lệch. Nhưng nếu cúp cua ngang xương như thế thì đảm bảo Kozue sẽ lại nổi trận lôi đình mất. Mà một người sợ Kozue như Kazuma, sẽ không dám làm điều gì đại dột khiến Kozue chuyển sang chế độ ác quỷ kinh khủng cung kính đó đâu. Vậy thì rút cuộc, Kazuma đang làm gì?

_ Lạ thật, mới sẩy mắt có một chút là đã biến mất tiêu như hơi nước rồi. Phải công nhận một điều rằng Aries đúng là một cô nhóc năng động đến tăng động. Onee – chan thật sự thích có một cô em gái như thế này thì quá là khó khăn cho mình về sau này mất. Cũng may rằng chính miệng Onee – chan đã thừa nhận sẽ không muốn có con bé làm em gái nên mình cũng đỡ... Đi tìm tiếp thôi!

Đi tìm Aries. Phải nhỉ... ngay thời điểm này, dù có suy đi nghĩ lại thì trong tâm trí Kazuma hiện giờ chỉ duy nhất tập trung vào Aries. Nếu như đó là hình ảnh của một cô gái khiến cho trái tim Kazuma thấp

thôm không yên thì thật là một tin đáng mừng. Nhưng có lẽ ta sẽ chẳng bao giờ được cơ hội ăn mừng vì ngoài khoa học hay nghiên cứu ra, Kazuma sẽ chẳng để tâm đến bất kỳ điều gì khác. Chính vì sự nhàn tâm ấy mà biết bao cô gái phải rơi nước mắt trong sự đau khổ hụt hẫng của tuổi thanh xuân. Ngu ngơ khờ khờ quá cũng là một cái tội. Mặc dù Kazuma không biết điều đó nhưng thật sự cậu ấy là một tên tội phạm đáng bị lên án.

Aries Aries Aries... nếu như Aries thật lòng quan trọng đối với Kazuma theo nghĩa bóng thì tốt. Nếu cậu ấy chịu suy nghĩ về Aries theo hướng tích cực thì dù có không bằng lòng hay thể nào đi chăng nữa, Ayame và Kozue cũng sẽ chấp nhận cho hai người đến với nhau. Ấy thế mà thật đáng buồn khi những gì Kazuma suy nghĩ về Aries, chỉ đơn thuần là một hướng tiêu cực, một sự đầu trí một mối cả về thể xác lẫn tinh thần. Kazuma bận tâm về Aries... hay đúng hơn là bận tâm rằng không biết Aries sẽ giữ trò gì tiếp theo.

_ Chắc hẳn con bé đang trốn góc nào đó và quan sát họ. Thứ nghĩ xem, nếu mình là con bé thì mình sẽ trốn ở đâu nhỉ? Phải là một nơi ít ai lui đến, và cũng phải giữ khoảng cách với Chân Tổ vì các giác quan của Chân Tổ nhạy bén rất nhiều so với người thường. Mà trường này tuy thế nhưng lại khá rộng. Đặc biệt kể từ ngày Minamiya – sensei quyết định hỗ trợ một khoản tiền lớn nâng cấp các trang thiết bị và nhiều thứ khác, thì trông có vẻ như ngôi trường càng trở nên rộng hơn. Giả sử như có phải chọn một nơi kín đáo và thuận tiện để quan sát thì nơi duy nhất mình có thể nghĩ đến đó chính là...

Nơi duy nhất lọt vào tầm mắt của Kazuma là dãy nhà phía đối diện nơi Kazuma đang đứng. Không hổ danh một nhà khoa học có bộ óc thông minh biết suy nghĩ cũng như khả năng quan sát tinh tường. Hoặc là do trước đây hẳn từng làm một kẻ bám đuôi, thường xuyên trốn trong những nơi vừa tối vừa ít người phát hiện nên có kinh nghiệm. Hoặc là do hẳn xem phim hành động về các điệp viên nên rành rọt. Hy vọng là do nguyên nhân thứ hai mà Kazuma suy nghĩ đúng hướng. Nhưng dù có suy luận đúng hướng đi, Kazuma vẫn không có manh mối để tìm ra chính xác vị trí ẩn nấp của Aries. Suy cho cùng thì hẳn cũng chỉ là một nhà khoa học chứ không phải thám tử. Nghĩ được đến bước đó đã là quá khả năng cho phép của hẳn rồi.

_ Giả như mình có đôi mắt nhìn xa như của Hoshimiya hay tốc độ của Kinozuka thì hay biết mấy. Mình sẽ có thể tìm ra được Aries trong thời gian nhanh nhất. Còn bây giờ thì chỉ có thể làm những việc trong khả năng của mình mà thôi!

Kazuma lại tiếp tục chạy đi thật nhanh khi những giọt mồ hôi cứ như thể chảy dài trên gương mặt điển trai đó một lúc một nhiều hơn.

.....

.....

Thật ra bây giờ dù cho Kazuma có tìm được vị trí của Aries thì con bé cũng không còn ở đó nữa đâu. Aries đã chuyển sang một vị trí thuận lợi khác trong tổng số những nơi có thể dùng để ẩn trốn do chính tay con bé tìm hiểu trước khi hành động. Aries chuyển đổi vị trí là vì nghiên cứu trên đối tượng Namehari Kobayashi đã hoàn thành. Và bây giờ là lúc Aries tiếp tục nghiên cứu trên một đối tượng khác với một mục tiêu khác.

_ Shimikaze – san... bạn có thể dành chút thời gian được không?

Hôm nay đến phiên Hebi xuống phòng giáo viên lấy sổ đầu bài và một vài trang thiết bị cho buổi học. Kể cả khi là tiết học buổi chiều nhưng phiên trực nhật vẫn sẽ theo Hebi đến hết ngày hôm nay cho nên cô ấy vẫn phải làm đúng theo lịch trình được phân công. Và khi đang trên tuyến hành lang trở về lớp học thì bỗng dưng, một bạn nữ thờ ơ từ một phòng học gần đó muốn nhờ Hebi một chút việc giống như Namehari.

_ Xin lỗi vì làm phiền nhưng thật sự không còn cách nào khác. Shimikaze – san có thể giúp bọn mình một chút được không?

Hebi... không ghét con người, nhưng cũng không thích con người và vẫn thường đề phòng nâng cao cảnh giác là chủ yếu theo đúng như lời răn dạy từ các bồ lão. Đôi lúc thấy các bồ lão cũng đưa ra nhiều quy luật khá mâu thuẫn. Mục đích cho nhóm Hi-yama xuống thị trấn học là để kết thân ngoại giao với xã hội loài người nhưng lại dặn bốn người bạn phải nâng cao cảnh giác với loài người. Thật không thể hiểu nổi.

Nhưng trong bốn người thì Hebi là người luôn đề phòng xung quanh. Cô ấy luôn suy nghĩ cho thật kỹ trước khi quyết định một chuyện gì đó. Một người chị cả đáng tin của nhóm chính là Hebi. Và nhận thấy rằng không có nguy hiểm gì từ lời nhờ giúp đỡ từ những người bạn mà mình chưa từng gặp bao giờ. Thật ra cũng có chút lo lắng không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo nhưng Hebi thiết nghĩ đây là trường học, lại sát ngay bên phòng giáo viên thế kia, có lẽ họ không làm hại gì Hebi. Mà nếu giả sử như có đi chăng nữa, với sức mạnh của Chân Tổ, Hebi hoàn toàn có thể tự mình kiểm soát được mọi chuyện.

_ Có... Có chuyện gì vậy?

_ Xin lỗi, chẳng là có một chút vấn đề trong CLB kịch nghệ. Mà bọn mình thì đang thiếu người quá, cho nên...

Đây là phòng của CLB kịch nghệ. Là nhóm CLB đã có một vài tiết mục văn nghệ cho trường suốt bao nhiêu năm nay kể từ lúc ngôi trường được thành lập. Hebi cũng có vài lần xem được cuốn kỷ yếu và trong đó có sự tham gia của các thành viên CLB kịch nghệ. Trải qua bao nhiêu thế hệ đàn anh đàn chị đi trước, ra trường, truyền lại cho đàn em đi sau, CLB kịch nghệ vẫn còn tồn tại và đóng một vai trò không hề nhỏ cho ngôi trường. Hebi có biết đến CLB nhưng không ngờ rằng nó lại ngay sát sườn phòng giáo viên mà mình đi ngang qua không biết bao nhiêu lần. Nó gần như thể mà Hebi lại chẳng để ý... Nhưng vấn đề họ đang nói đến, cụ thể đó là vấn đề gì?

Hebi theo cô bạn nữ đó bước vào căn phòng. Điều đầu tiên ngay khi đặt chân vào căn phòng ấy chính là việc Hebi vấp phải một thùng các tông cỡ lớn chắn ngay trước cửa. Cũng may Hebi đã dừng lại kịp thời, nếu không thì chắc chắn sẽ ngã đập mặt xuống đất rồi.

_ Cẩn thận, ở đây có nhiều thứ chưa được sắp xếp nên có hơi bừa bộn chút xíu. Cậu thông cảm!

_ Không sao... nhưng, tại sao lại có nhiều thùng ở đây thế? Chẳng phải sẽ tốt hơn nếu cất chúng trong phòng kho của CLB ư? Nếu mình nhớ không nhầm thì mỗi một phòng học đều được trang bị thêm một phòng kho nhỏ bên kia kia!

Hebi chỉ tay vào một căn phòng kế ngay sát góc tường gần bục đứng và bàn giáo viên. Thật sự đúng như Hebi nói, không hiểu đây là ý tưởng của ai nhưng mỗi phòng học trong trường đều được thiết kế thêm một gian phòng nhỏ nhỏ sát góc dùng để chứa vài thứ linh kiện phụ như chổi, cây lau nhà, xô khăn đủ thứ. Thi thoảng, một vài học sinh vẫn thường hay dùng phòng kho mini ấy để chứa đồ dùng sinh hoạt của CLB. Thế nên tuy gian phòng có bé và chật hẹp, nhưng phòng kho mini luôn là chỗ yêu thích của rất nhiều học sinh trong trường.

_ Bọn mình vừa mới mang chúng ra từ phòng kho xong. Giáo viên cổ vấn của chúng mình đề nghị nên dọn dẹp một chút và phân loại xem cái nào còn sử dụng thì để lại, cái nào không thì đưa quyền góp từ thiện. Bọn tớ đã liệt kê sẵn những gì cần thiết giữ lại rồi. Chỉ có điều...

_ Có điều?

_ Bọn tớ vẫn chưa tìm được bộ đồ hóa trang của anh chị khóa trước dùng để đón chào học sinh mới năm ngoài. Giáo viên cổ vấn của bọn mình nhờ tìm giúp lại bộ trang phục nhưng... sắp đến giờ vào lớp mà bọn mình... vẫn chưa tìm ra nó...

_ Nhưng liệu có chắc là bộ trang phục hóa trang đó nằm trong những cái thùng này không? Ý mình là lỡ như nó không còn ở ngôi trường này nữa...

_ Thoạt đầu, bọn mình cũng nghĩ như thế nên đã hỏi giáo viên cổ vấn cho kỹ. Sensei đảm quả quyết rằng sau khi tốt nghiệp, các senpai không hề mang theo bất cứ thứ gì. Tất cả đều được lưu giữ lại trong kho của CLB kịch nghệ. Vậy nên, bọn mình đang kiểm tra hết tất cả các thùng các tông nhưng... số lượng nhiều không đếm xuể. Tiết học tiếp theo chuẩn bị bắt đầu mà trong khi Sensei đang cần gấp bộ đồ hóa trang đó lắm!

Theo một lẽ thường tình thì vấn đề của con người, tự con người đi mà giải quyết. Hebi không việc gì phải dính đến những chuyện phiền phức như thế này. Nhưng dù sao thì họ cũng là bạn bè, tuy không học chung một lớp nhưng chỉ ít cũng học chung dưới một mái trường. Nếu nói một câu từ chối thì thật phũ phàng.

_ Vậy, mình có thể giúp được gì cho CLB kịch nghệ đây?

_ À, thật ra cũng không phải việc gì to tát lắm. Bọn mình chỉ muốn nhờ Shimikaze – san kiểm tra mấy cái thùng các tông ở bên kia thôi. Không phải ý gì nhưng bọn mình nghe nói Chân Tổ các cậu có các giác quan nhạy hơn người bình thường. Biết đâu, có Shimikaze giúp sức, bọn mình có thể tìm được bộ hóa trang để đưa cho giáo viên cổ vấn ngay trong ngày không biết chừng!

Hebi thoáng nghĩ, quả nhiên họ chỉ muốn nhờ cậy vào khả năng nhạy bén của Chân Tổ. Nhưng thôi, mấy chuyện này cũng bình thường, không có gì đáng bận tâm. Một vài nhóm bạn vẫn thường hay nhờ nhau

giúp đỡ nếu một người trong nhóm giỏi trội hơn về việc gì đó cũng là điều dễ hiểu. Cũng chính vì sở hữu một giác quan thứ sáu khá nhạy, nên Hebi hiểu ra những cô bạn nữ đó hoàn toàn không có ý xấu gì. Chỉ đơn thuần muốn nhờ Hebi vận dụng khả năng của mình để tìm giúp bộ trang phục hóa trang. Tuy chưa gặp lần nào nhưng Hebi cảm giác như mình có thể tin ở họ. Giúp đỡ họ một chút, cũng không có vấn đề gì. Chỉ điều chỉnh bản thân Hebi cũng không biết cụ thể là phải giúp như thế nào.

Trước mặt Hebi ít nhất cũng phải trên mười thùng các tông cỡ lớn ngang nhau, và thùng nào thùng nấy cũng đều cũ kỹ, bụi bặm chứng tỏ đã bị bỏ xó từ rất lâu, có thể là một đến hai năm. Ngoài ra, bên ngoài từng thùng một còn được dán băng keo dính kỹ càng chắc chắn. Nếu muốn kiểm tra thì phải dùng dao rạch từng thùng ra mà xem lần lượt. Nhưng nếu làm như thế thì càng mất thời gian hơn, và cũng chẳng gọi là giúp đỡ được gì cho các thành viên CLB kịch nghệ. Nên làm thế nào đây? Hebi không biết phải dựa vào đâu để tìm ra bộ trang phục khi không biết chút manh mối nào hết.

_ À phải rồi, Shimikaze – san. Mình quên nói cho cậu một điều rất quan trọng. Đó là một bộ trang phục hình sư tử, có màu nâu sậm và hình như còn bị mất một bên tai. Loại trang phục không những chỉ được mặc trên sân khấu mà cũng thường được dùng để làm linh vật trong sở thú ấy. Cậu hình dung ra không?

_ Uhm mình hiểu rồi. Cảm ơn!

Cảm ơn chỉ đơn thuần là phép xã giao lịch sự thôi chứ thực chất, thông tin vừa rồi chẳng giúp ích được gì cho Hebi hết. Bỗng dưng Hebi nhớ đến lời của Hiyama và phải thừa nhận rằng Hiyaama đã nói là đúng: “Sống gần con người, trước sau gì cũng sẽ bị vạ lây bởi những phiền phức rắc rối do chính con người gây ra. Thế nên cách tốt nhất là tránh xa con người được bao nhiêu hay bấy nhiêu”. Bấy giờ, Hebi lại cảm thấy những lời đó thật quá chính xác. Ở gần con người thật lắm vấn đề nhức đầu.

Không biết phải làm như thế nào. Cũng không thể kích hoạt Spejas vì Spejas của Hebi hoàn toàn vô dụng trong tình huống này. Hơn nữa, chiếu theo quy luật do thị tộc Chân Tổ ban ra, nhóm bốn người bạn không được phép tự tiện sử dụng Spejas như lần đó nữa. Nghĩ đi nghĩ lại thì cách duy nhất Hebi chỉ có thể sử dụng được chính là dựa vào trực giác của bản thân. Nghe thì thật thiếu logic và bất hợp lý khi giải quyết một vấn đề chỉ dựa vào trực giác. Nhưng đã từng có rất nhiều trường hợp tương tự xảy ra trong quá khứ khi con người không biết lý giải một câu hỏi như thế nào thì cách tốt nhất và duy nhất là dựa vào linh tính mách bảo. Nói không phải khoe, trong số bốn người thì chỉ số may mắn của Hebi luôn cao nhất bọn. Bằng một hình thức nào đó. Hoặc cũng có thể được xem như phúc lành từ Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad, Hebi luôn gặp may mắn trong một số trường hợp phải quyết định bằng vận mệnh hên xui may rủi. Giống như có bao nhiêu sự may mắn trên thế giới đều nằm hết trong lòng bàn tay của Hebi nhưng đôi lại, chỉ duy nhất một thứ luôn khiến cho Hebi phải sống một cách chật vật khó khăn trong mắt những người khác, đặc biệt là các bố lão trong làng... Một thứ mà Hebi không bao giờ muốn có và chỉ mong rằng nó sẽ biến mất càng sớm càng tốt để giải thoát cho chính bản thân mình... Hebi luôn ước ao rằng mình được sinh ra với một Spejas đặc biệt khác với cái hiện nay mình đang sở hữu. Tuy hiện giờ chưa ai biết Spejas của Hebi là gì nhưng có vẻ như chỉ vì nó, mà Hebi không tránh khỏi đau khổ suốt từ ngày này sang tháng nọ.

Không nói về vấn đề Spejas nữa. Hebi tự biết bản thân mình không lành lặn như Hiyaama, cũng không tinh thông nhiều thứ như Eri, và càng không thể thông minh được như Kazuma... Mới nghĩ đến cái bản mặt thần nhiên đó của hắn mà Hebi đã cảm thấy ghét cay ghét đắng rồi. Mặc mở gì lại phải tự so sánh với một tên dở hơi tự kỳ ám thị như hắn, thật vô vẩn. Chính vì Hebi chỉ là một cô gái Chân Tổ bình thường có vận may đo hơn so với người khác mà bản thân Hebi còn không nhận ra nên Hebi cũng chỉ tay chọn đại vào một cái thùng các tông nằm ngổn ngang trước mặt thế thôi. Dù biết rằng chuyện này không có dễ dàng như việc chơi búa kéo bao với Hiyaama và mình luôn dành chiến thắng... nhưng cũng chẳng thể làm cách nào khác.

Hebi chọn đại một thùng và dùng con dao rạch đường keo dán từ trái sang phải, từ trên xuống dưới. Mở tung cái thùng ra để xem có gì bên trong nào... một vài cuốn sách nhập môn cho người mới bước chân vào con đường kịch nghệ. Một vài chiếc mặt nạ và đồ chơi cho buổi diễn. Còn có cả thẻ mượn sách thư viện hạn chót là hai năm trước nhưng vẫn chưa trả. Và cuối cùng là một...

_ Tìm thấy rồi!

Hebi đứng lên khi trong lòng đôi bàn tay đang giữ mạnh bộ đồ hóa trang hình con sư tử ngộ nghĩnh đáng yêu vì bụi bám quá nhiều.

Trông thấy bộ đồ hóa trang được tìm thấy, những thành viên còn lại từ CLB kịch nghệ nhanh chóng chạy đến bên Hebi với vẻ hớn hờ đầy ngưỡng mộ.

_ Tìm được rồi này. Shimikaze gọii ghê á. Trong khi mọi người phải dành hết cả giờ nghĩ để tìm, vậy mà Shimikaze vừa đụng tay vào là đã tìm ra ngay rồi!

_ Chỉ là trùng hợp thôi mà. Mình nào có tài giỏi gì. Chỉ do vận may thôi!

_ Nếu vậy thì vận may của Chân Tổ cũng thật đáng ngạc nhiên. Cảm ơn cậu rất nhiều, Shimikaze – san... Có phải họ đang quá thần tượng Chân Tổ lên không? Là vì Hebi đang nghe nhầm, đang mơ tưởng giữa ban ngày... hay thật sự họ, những con người bình thường đang nói lời cảm ơn mình, một Chân Tổ bị ganh ghét và không có chỗ đứng trong xã hội loài người? Nhưng dù là lý do gì đi nữa thì sau khi nghe những lời cảm ơn đó, một thứ cảm xúc chợt xuất hiện trong trái tim Eri... một khung bậc cảm xúc nhẹ nhàng, ấm áp như thể mọi người đang mở lòng với mình vậy. Hebi không dám đến gần con người, luôn nâng cao cảnh giác với con người nhưng cô ấy... cũng không hề ghét cái cảm giác này một chút nào.

.....

_ Phư phư phư, thật hoàn mỹ thật hoàn mỹ. Tròn ở đây để quan sát đối tượng thật là sự lựa chọn sáng suốt và đúng đắn!

Biết ngay thế nào cũng có liên quan đến Aries. Nói một cách chính xác hơn thì Aries là người đứng sau giật dây tất cả mọi thứ, từ chuyện tính toán biết hôm nay là ngày Hebi trực phiên, đến chuyện tìm được bộ đồ hóa trang hình sư tử và giấu nó vào một trong những cái thùng các tông chất ở kho rồi nhờ sensei cố vấn nói với thành viên của CLB kịch nghệ tìm giúp bộ trang phục hóa trang. Và chắc chắn việc Hebi tỉnh cổ đi ngang qua, được nhờ giúp đỡ cũng đều nằm trong toan tính của con bé. Nhưng không biết con bé bày ra trò này với mục đích nghiên cứu điều gì ở Hebi.

_ Vậy ra giác quan thứ sáu ở Vampire nữ mạnh hơn so với ở phụ nữ bình thường. Có thể còn dựa vào nhiều nguyên nhân khác nhau nhưng chủ yếu vẫn là do giác quan siêu cấp giúp cho Vampire nhạy bén hơn bình thường. Về điểm này thì Kazuma – senpai đã ghi chép rất kỹ trong bản báo cáo trước đó. Mọi việc diễn ra thật thuận lợi!

Theo một hình thức nào đấy, Hebi lại bị Aries dắt mũi, trở thành con chuột bạch thí nghiệm của con bé một cách vô thức mà mình không hề hay biết. Một lần nữa tôi xin được nhắc lại một chuyện mà Kozue đã cảnh báo không biết bao nhiêu lần, tuyệt đối không được phép xem thường Aries vì con bé... không phải dạng vừa đâu, hoàn toàn không. Con bé sẽ làm bất cứ thứ gì để đạt được mục đích... tâm hồn và ý chí của một nhà khoa học đôi lúc cũng thật đáng sợ.

_ Xong, nghiên cứu về giác quan thứ sáu đã hoàn thành. Bấy giờ, chuyển sang mục tiêu khác thôi!

Sau đó, Aries rời đi như chưa hề dính líu gì đến những chuyện vừa rồi. Con bé không phải dạng người vô trách nhiệm nhưng con bé đã hết nghĩa vụ ở đây và rời đi ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ là chuyện rất bình thường.

.....

.....

Xong việc ở đây rồi, Hebi dự định sẽ trở về lớp vì dù sao tiết học buổi chiều cũng chuẩn bị bắt đầu trong ít phút nữa, sẽ thật không hay chút nào nếu như Hebi không kịp mang sổ đầu bài về lớp. Nhưng người xưa cũng thường nói “Đời không như là mơ, đời thường giết chết mộng mơ”. Không phải cứ muốn thì được như ý mình đâu. Đôi lúc vẫn phải tuân theo một vài điều mình không thể ngờ tới giống như định mệnh mà họ không thể chối bỏ.

Ngay khi Hebi tính quay về lớp thì đột nhiên, lại xảy ra thêm một vấn đề ngoài ý muốn.

_ Ha... biết làm thế nào đây? Bộ đồ bị rách nhiều chỗ quá!

_ Biết làm thế nào được, bộ trang phục cũng lâu lắm rồi. Đó là chưa nói đến chuyện ai biết xảy ra sơ suất gì trong quá trình biểu diễn của các anh chị năm trước!

_ Nhưng mà rách nhiều chỗ thế này. Đưa nó cho sensei liệu có ổn không?

Chuyện của họ thì để tự họ giải quyết, vấn đề của con người, Hebi không nên tham gia vì Hiyaama từng cảnh báo rồi. Một khi đã dính dáng đến chuyện của con người thì xem như không thể rút chân ra được nữa. Thế nên, cách tốt nhất là Hebi cứ làm ngơ, và tiếp tục bước đi trở về lớp để kịp giờ cho tiết học đầu tiên buổi chiều. Phải... cứ nhắm mắt, bịt tai như không nghe thấy, không biết bất cứ điều gì nữa mà đi tiếp. Nhiệm vụ của Hebi đã xong rồi, Hebi không còn dính dáng gì đến CLB kịch nghệ này nữa... chắc chắn là như thế...

_ Anou... tuy không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra nhưng... nếu muốn sửa lại bộ trang phục hóa trang này... cũng đơn giản thôi!

Ngay sau khi câu nói từ Hebi vừa cất lên thành lời. Tất cả thành viên trong CLB kịch nghệ đều đồng loạt quay ngoắt sang nhìn Hebi với đôi mắt to tròn đầy sự lạ lẫm. Đôi khi, Hebi cảm thấy ngại, khó khăn trong việc giao tiếp cũng vì những ánh mắt như thể đang trông thấy sinh vật lạ từ họ. Hebi cảm thấy như ranh giới giữa con người và Chân Tò vừa được dựng lên trong phút chốc.

Nhưng đó chỉ là lối suy nghĩ của Hebi xuất phát từ sự nghi ngờ, cảnh giác, chưa thể tin tưởng hẳn vào con người. Còn về thực tế thì...

_ Shimikaze – san... cậu biết cách sửa lại bộ trang phục này sao?

_ Chỉ cần một người dùng kim khâu may lại những vết rách nứt là được. Nhìn thì có vẻ như nó hơi cũ theo thời gian nhưng thực chất cũng chỉ bị bung chút chỉ thêu và bông độn bên trong bị bung ra ngoài. Chi cần lấy hết bông ra, giặt sạch và dùng kim khâu lại là ổn thôi!

Đó là một hướng giải quyết hết sức cơ bản và cũng rất dễ bình thường. Nhưng có vẻ như các thành viên trong CLB kịch nghệ lại chưa từng nghĩ đến. Chính vì vậy, thái độ biểu hiện của họ mới là mặt chữ A miệng chữ O... Mà thật sự họ không nghĩ đến chuyện này sớm hơn sao. Cho đến khi nhận ra thì mới thấy đây đúng là cao kiên.

_ Phải nhì, chi cần khâu lại một chút là xong thôi. Chi có điều...

_ Chi có điều?

_ Thường thì có một thành viên trong CLB đảm trách việc khâu và thêu thùa các loại trang phục. Nhưng mấy hôm gần đây do thay đổi khí hậu nên bạn ấy đã xin nghỉ học được một tuần. Mà trong CLB thì chỉ có một mình bạn ấy biết may và nắn...

Biết ngay thế nào cũng sẽ xảy ra những chuyện như thế này. Khi một vấn đề vừa được giải quyết thì sẽ xuất hiện thêm một số hậu quả theo sau. Chuỗi những hậu quả ấy kết hợp lại và tạo thành một vấn đề thứ hai cần được giải quyết. CLB kịch nghệ, một CLB chuyên về diễn xuất với rất nhiều loại trang phục trên sân khấu với hơn chục người. Ấy vậy mà chỉ có duy nhất một người biết may và thêu thùa... nghe thật vô lý đến mức khó hiểu nhưng sau cùng, Hebi vẫn phải chấp nhận đó như một sự thật thực tiễn đang diễn ra ngay trước mắt. Hebi đã biết thế nào mình cũng sẽ bị kéo vào chuyện của con người. Thà cứ lẳng lặng bỏ đi như lúc này thì mình đã trở về lớp an toàn rồi. Chỉ vì Hebi quá hiền lành và không chịu đựng nổi việc nhìn người khác gặp khó khăn mà thôi. Kể cả khi đó là con người nhưng Hebi vẫn...

_ Anou, nếu mọi người không thấy phiền thì mình có thể...

Và bằng hình thức nào đó, Hebi lại tự mang thêm việc lên người để rồi đi ngược lại với nguyên tắc sống hay phương châm sống do chính bản thân mình dựng lên.

.....

Chạy khắp nơi khắp chốn nhưng không thể tìm thấy Aries đâu vì con bé trốn kỹ quá. Cho đến khi tiếng chuông vào tiết học buổi chiều vang lên thì Kazuma đành phải quay trở về lớp học nếu không muốn Kozue nổi trận lôi đình. Và khi cậu ấy lết cái thân tàn ma dại về thì đã thấy Aries ngồi sẵn trong lớp từ bao giờ. Con bé còn đang trò chuyện vui vẻ với những bậc đàn anh đàn chị lớn hơn một cách ngây ngô như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thiết tình, vừa không thoát khỏi việc bị Kozue mắng cho một trận te tua toi tã, lại vừa chậm chạp hơn so với con bé. Kazuma chắc chắn con bé lại bày ra chiêu trò nào đó nhưng nếu để ý đến nét biểu hiện của mấy người bạn bên nhóm Chân Tò thì... có vẻ như con bé vẫn chưa làm điều gì gây hại đến họ. Kazuma tự nhủ, ván này xem như mình thua, nhưng lần sau thì chắc chắn sẽ không để con nhóc vượt mặt mình thêm lần nào nữa.

.....

Ngày tiếp theo, cũng đúng theo như lịch trình được dựng sẵn, Aries tiếp tục thực hiện cuộc quan sát của mình bằng nhiều hình thức khác nhau. Và Kazuma lại tìm cách phá đám hay dò theo nhất cử nhất động của con bé để kịp thời đưa ra hướng giải quyết xử lý. Lần này, rất có thể Aries sẽ nhắm vào hai người còn lại... không phải là "có thể" mà chắc chắn đối tượng nghiên cứu của Aries sẽ là Eri và Hiyama. Không biết con bé đang suy tính lo toan điều gì và không biết Aries sẽ dùng cách nào để thí nghiệm trên hai người họ đây.

_ Anou... xin lỗi vì đã làm phiền...

Trước tiên, Eri vừa đến thư viện của trường. Nghe trên loa thông báo của trường có vang nói rằng mời Eri xuống thư viện trường có chút việc cần bàn. Eri vẫn thường hay lui đến thư viện mấy lần vì dạo gần đây cô bé tìm được một cuốn sách rất thú vị nói về khoa học và các danh nhân thành đạt trong lĩnh vực khoa học nói chung cũng như những thành tựu của các vị danh nhân ấy nói riêng. Eri hứng thú với nó và bắt đầu dành nhiều thời gian ghé thăm thư viện thường xuyên hơn, thậm chí, Eri còn phấn khởi làm thẻ thành viên mượn sách dài hạn vì thời gian không cho phép Eri nán nã ở lại quá lâu. Chính vì là khách quen lui đến thường xuyên nên Eri cũng có kết thân được với một vài học sinh phụ trách thư viện bao gồm thủ thư, người sắp xếp chồng sách này nọ. Và thi thoảng, họ cũng có nhờ Eri tư vấn nên nhập thêm những loại sách như thế nào để cuốn hút thêm nhiều người đến đọc. Có lẽ thông báo Eri xuống thư viện cũng là vì chuyện này chăng?

Eri không biết. Vì không biết nên Eri mới phải xuống thư viện như lời yêu cầu. Nhưng khi xuống đến nơi thì Eri phát hiện ra trong thư viện chẳng có ai cả. Không có nổi một bóng người, dù là bạn thủ thư hầu như lúc nào cũng túc trực tại chiếc bàn kia hay bất cứ một người bạn nào đến đọc sách... không có một ai, không có bất kỳ một tiếng động nào dù là tiếng gió hay chim chóc cất tiếng hót ngoài khung cửa sổ. Tất cả, hiện lên trong mắt Eri là một gian phòng trống trơn chỉ một mình và một mình Eri mà thôi.

_ Lạ thật, mọi người đi đâu hết rồi? Do mình đến sớm quá ư?

Eri lặng lẽ bước đi thật nhẹ nhàng, bước qua chiếc bàn thủ thư và chợt để ý thấy một tờ giấy trắng được kê lại bởi con lúc lắc hình hoa hướng dương trông khá đáng yêu. Trên tờ giấy đó có ghi vài chữ như lời nhắn muốn gửi đến cho Eri dặn dò vài điều.

_ *Xin lỗi Hoshimiya – san. Vì có chút chuyện riêng nên mọi người phụ trách trong thư viện tạm thời ra ngoài vài phút. Nếu không phiền thì Hoshimiya – san có thể đợi chúng mình một lát được không? Bên mình sẽ cố gắng hết sức quay trở lại sớm nhất có thể. Thành thật xin lỗi vì đã để bạn cảm thấy bất tiện, Hoshimiya – san.* Vậy ra mọi người không còn ở đây trước khi mình đến... Biết làm thế nào được giờ, đành ngồi đợi họ một chút vậy!

Cũng không hẳn là bận gì vì đang là giờ nghỉ trưa nên có lẽ Eri sẽ ngồi một chỗ nào đó, mượn một cuốn sách và ngồi đọc chờ đợi vậy. Hơn nữa, với bản tính hiền lành, sẵn sàng vì lợi ích của người khác, Eri không ngại bỏ thời gian ra ngồi chờ đợi một ai đó dù chẳng biết chính xác thì mình phải đợi trong bao lâu

.....

Eri cứ ngồi đó, từ từ lật từng trang sách mà không quan tâm đến dòng thời gian cứ dần trôi một cách vô tình. Mười phút, hai mươi phút, hay thậm chí là ba mươi phút đã trôi qua nhưng Eri hoàn toàn không để ý đến. Một cô gái trẻ với mái tóc màu hồng hồng bồng bềnh như những áng mây xốp nhẹ trên bầu trời cao... chìm đắm bản thân vào thế giới qua từng trang sách, cùng với ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng ghé vào gian phòng qua khung cửa sổ kính đã tạo nên một bức tranh hoàn mỹ về một người con gái. Nếu như Hiyama có mặt ở đây... không biết cậu ấy sẽ nói gì khi cô bé mà mình luôn bảo vệ... nay đã trở thành một cô gái rất xinh đẹp... có lẽ... đẹp tựa như một nữ thần.

Nhưng nữ thần thì cũng có lúc buồn chán. Và buồn chán rồi thì sẽ có những hành động thể hiện sự buồn chán đó, chẳng hạn như cơ thể nhúc nhúi vì ngồi một chỗ quá lâu, hoặc cũng có thể là ngáp ngáp ngáp dài. Đúng nhì, "ngáp" chính là hành động thiết thực nhất minh chứng cho việc buồn ngủ và cần phải đánh một giấc cho sảng cái thân giống như Kazuma. Nhưng vì sao thế nhì? Eri rất thích đọc sách. Cô bé thường thức cả đêm khuya để đọc sách tương tự Kazuma nên chắc chắn không phải vì cuốn sách đang cầm trên tay khiến cho Eri phải trở mình ngao đản ngáp ngái như thế này. À hẳn phải là một nguyên nhân khác.

.....

Eri cứ gật gù mắt mở còn không hết. Cô bé cứ lịm dần lịm dần cho đến khi cánh cửa phòng thư viện bất chợt mở cách sang một bên rất mạnh. Đẩy mạnh như thế thì có nguy hư mất cánh cửa. Nhưng cũng nhờ thế mà Eri bị một phen giật mình. Cô bé bất ngờ đến nỗi mém tí nữa thôi là té ghé lạt ngược ra phía sau nếu không nhanh chóng giữ thăng bằng.

Cái ké vừa mới làm cái hành động mang ý phá hoại tài sản công cộng đó... mái tóc màu đen dài tai từ xòa xù như nhím che đi nửa đôi mắt lộ vờ vờ hồn không chút cảm xúc. Dáng người mảnh khảnh như một diễn viên tài tử nổi tiếng. Có nói bao nhiêu lần cũng thế thôi chứ nhì. Bởi vì tất cả những đặc điểm đó đều chỉ thuộc về một người duy nhất thôi...

_ Kusanagi – kun... tại sao cậu lại ở đây?

Trông thấy Kazuma, Eri không khỏi tò mò lừng lừng ngưng. Lúc nào cũng vậy mà, hễ gặp mặt Kazuma, đặc biệt là chỉ khi có hai người với nhau thì Eri lúc nào cũng ở thế bị động với nét xấu hổ hiện trên gương mặt. Bởi vì một lẽ đơn giản rằng Kazuma đối với Eri... Nhưng Kazuma thật sự làm gì ở đây? Có lẽ là vì muốn đến mượn sách vì Kazuma cũng thuộc dạng con sâu mọt sách không khác gì Eri.

Kazuma ngó nghiêng khắp thư viện từ trái sang phải và sớm đưa ra kết luận rằng không có ai ở đây ngoài Eri. Sau đó, cậu ta mới quay sang nói với Eri.

_ Hoshimiya – san, lúc này tớ có gấp thủ thư. Cậu ấy nhờ tớ nhắn với cậu cứ quay trở về lớp học trước. Vì công việc đột xuất nên thủ thư không thể đến đây gặp cậu được. Cậu ấy còn nói sẽ xin lỗi Hoshimiya và đền bù thiệt hại sau!

_ Không cần không cần đâu mà. Là chuyện đột xuất thì nào ai có muốn... Minh hiểu rồi, có lẽ mình sẽ ghé thăm thư viện vào lần sau. Cảm ơn vì đã đến đây báo cho mình biết, Kusanagi – kun!

_ Dù sao cũng do tớ có chút chuyện đi ngang qua nên tiện thể vào báo cho cậu biết để cậu không cần phải chờ đợi... Chuẩn bị vào tiết rồi. Cậu mau quay trở về lớp học đi!

_ Thôi chết... đã trễ thế này rồi ư? Nếu không vào lớp nhanh lên thì Sensei sẽ bắt đầu bài giảng mất!

Thế là Eri nhanh chóng chạy trở về lớp trước. Eri dừng ngay ngoài cửa và quay đầu lại.

_ Nhưng còn Kusanagi – kun thì sao? Cậu không đi cùng mình ư?

_ Tớ vẫn còn chút chuyện nên chưa thể về bây giờ được. Nhưng đừng lo, tớ sẽ quay trở lại trước tiết thứ 3. Cậu cứ đi trước đi, Hoshimiya!

_ Vậy... mình đi đây. Gặp lại cậu sau, Kusanagi – kun!

Eri quả là một cô gái hiền lành thân thiện biết nghe lời. Nhưng giả như Eri học được cách nghi ngờ người khác một chút thì có lẽ cô ấy sẽ dễ sống hơn trong cái xã hội lắm thị phi bon chen này. Có như thế, mới không ai có thể lợi dụng được Eri vì bản tính hiền hòa nhút nhát bị động. Có như thế... thì mới không bị người khác lừa gạt. Chỉ có điều là vì Eri quá tin tưởng vào Kazuma hay bởi Eri quá ngây ngô ngốc nghếch đến nỗi không nhận ra những gì Kazuma vừa nói chỉ là cái cớ vô lý. Sự thật rằng Kazuma chưa hề gặp thủ thư hay bất cứ thành viên nào phụ trách quản lý trong thư viện. Hay nói một cách chính xác hơn rằng Kazuma đã xỉ gạt Eri rằng mình được ai đó thuộc bộ phận thư viện nhờ đến thông báo cho Eri. Từ trước đến nay, Kazuma là một người không quen nói dối và có lẽ từ đây cho đến cuối đời hẳn sẽ không thể nào nói dối được. Ấy vậy mà vẫn còn có người tin lời hắn nói đó thôi... Không biết có nên nói rằng Eri quá tin người hay không nữa.

Tại sao Kazuma lại nói dối? Tại sao Kazuma lại phải nghĩ ra một lý do không mấy thuyết phục chỉ để Eri trở về lớp? Vì tiết học sắp bắt đầu rồi ư? Cũng có thể vì dù cậu ta không quan tâm đến việc học của bản thân nhưng cũng không vì thế mà làm ảnh hưởng đến tình hình học tập của người khác, đặc biệt là người luôn thích học hỏi nhiều điều về xã hội loài người như Eri. Tất cả đều có nguyên nhân của nó. Người xưa vẫn thường hay nói “ Không có lửa thì làm sao có khói”.

Kazuma đảo mắt ngó nghiêng khắp căn phòng thêm một lần nữa. Khi đã chắc chắn không còn một ai trong thư viện rồi, Kazuma lúi thủ tiến từng bước đến gần tủ đựng sách như một hồn ma. Cậu ta đưa tay chạm nhẹ lên trang bìa một cuốn sách được đặt ngay ngắn trên giá, nhẹ nhàng di chuyển lòng bàn tay sang bên trái khoảng chừng 2 3 cm rồi lại đi xuống ngay bên phần chân tủ. Cậu ấy rờ roạng một chút thì lấy ra được một chiếc máy MP3 bỏ túi với hai sợi dây tai nghe đang ở chế độ Play. Kazuma đeo tai nghe thử xem thì phát hiện ra trong đó đang chơi một giai điệu khá du dương truyền cảm. Nhưng nó du dương truyền cảm đến nỗi Kazuma phải ngáp dài ngáp ngắn khi mới chỉ nghe được một hai phút. Nói một cách chính xác thì những người trẻ như Kazuma hoàn toàn không phù hợp để nghe thể loại nhạc này. Kazuma phải tháo dây nghe ra ngay lập tức nếu không muốn mình bị chìm vào giấc ngủ giống như Eri. Thật là nguy hiểm... Kazuma tự nhủ thật nguy hiểm về cái thứ âm nhạc ru ngủ này.

_ *Em tình kiểm tra khả năng thính giác của Chân Tỏ nên mới cho Hoshimiya vô tình nghe cái thứ nhạc này sao? Vì Hoshimiya có thể nghe được âm thanh với tần suất cũng như âm lượng nhỏ nhất nên em mới đặt cái túi máy MP3 này dưới chân tủ gần nơi cậu ấy đang ngồi. Kể cả việc thông báo cho Hoshimiya đến thư viện theo lời triệu tập từ các thành viên trong thư viện và bắt cậu ấy phải ngồi đợi rồi nghe cái bản nhạc buồn ngủ này... tất cả đều do em bày ra một cách vô cùng hợp lý. Ý tưởng không tệ đâu Aries... Nhưng anh không nghĩ mình sẽ để em làm được điều mình muốn một cách đơn giản như vậy. Xin lỗi nhé, Aries!*

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Quan sát toàn cảnh thư viện qua chiếc ống nhòm nhỏ, Aries có thể nhìn thấy được hết mọi diễn biến đã và đang xảy ra. Bây giờ thì không còn bất kỳ mối nghi ngờ nào. Aries luôn tự hỏi tại sao mọi kế hoạch do mình dàn dựng một cách hoàn hảo nhất từ lúc bắt đầu dần thân vào việc này cho đến thời điểm hiện tại luôn có sự xuất hiện ngoài ý muốn của Kazuma. Giờ thì con bé đã hiểu tất cả đều do chủ ý của cậu ấy. Chính xác hơn thì Kazuma đang tìm cách phá đám mọi thứ Aries đang cố gắng làm nên với một mục đích duy nhất đó là ngăn con bé tiếp tục tiến hành những thí nghiệm, những kiểm chứng trên các Chân Tỏ.

Không... thật ra, Aries đã nghi ngờ chuyện này ngay từ đầu nhưng không lên tiếng vì chưa có bằng chứng cụ thể. Đối với một nhà khoa học, ngoài lý thuyết miệng một cách suôn sẻ với tài ăn nói dễ thuyết phục lòng người đi chăng nữa cũng không thể khiến cho toàn xã hội công nhận một luận điểm nếu thiếu đi thứ gì đó đóng vai trò như một bằng chứng. Chính vì vậy, phải có bằng chứng, hay bất kỳ thứ gì làm vật chứng thì nhà khoa học đó mới dám công bố. Nên Aries không dám đưa ra kết luận sớm về mối nghi ngờ của bản thân về Kazuma. Nhưng bây giờ thì “trăm nghe không bằng một thấy”. Aries đã trông thấy Kazuma xuất hiện đúng lúc trước khi Eri ngủ gật hoàn toàn, nói đám ba câu để Eri rời khỏi thư viện và tìm ra được chiếc máy MP3 mình cố tình giấu dưới chân tủ. Mọi hành động của Kazuma, hoàn toàn có thể trở thành bằng chứng nếu Aries chụp được mấy ảnh ghi nhận lại, nhưng Aries tự nhủ bản thân mình sẽ không làm như vậy.

Nếu nói rằng mình không khó chịu thì ắt hẳn đó là một lời nói dối. Aries phiền lòng vì cảm thấy như mình đang bị người mình yêu phản bội mặc dù Kazuma chưa bao giờ công nhận giữa hai người có một mối quan hệ như vậy. Nhưng phản bội vẫn là phản bội, bị người chồng tương lai quay lưng với mình khi đi giúp đỡ đối tượng nghiên cứu đã rất đau rồi, nay đối tượng đó còn lại là con gái. Aries cảm giác như vị hôn phu lý tưởng của mình đang lừa dối, ngoại tình với đứa con gái khác trước khi cưới nữa.

Con bé ngay lập tức lấy trong túi áo một cây kẹo Chupa Chup, bóc vỏ và ngậm vào miệng. Aries thích ăn đồ ngọt vì châm ngôn để đời của con bé là “Đường là nguồn năng lượng rất tốt cho não bộ để tư duy”, vậy nên con bé luôn mang theo đồ ngọt và có thể ăn chúng mọi lúc mọi nơi, trong mọi trường hợp. Đang làm việc cũng ăn. Đang có tâm trạng vui cũng ăn, hay thậm chí những lúc căng thẳng buồn bực vì một chuyện gì đó cũng ăn. Chỉ từ khi đi tắm, đến bữa cơm chính hay đi ngủ thì không thôi. Bây giờ, con bé đang ngậm thanh cậu cọt cũng vừa xả đi nỗi phiền muộn, cũng là để ngẫm nghĩ đến một vấn đề nào đó. Nhưng chắc là vấn đề mà Aries đang mắc phải... chính là về Kazuma.

_ *Kazuma – senpai... anh muốn đổi đầu với em, muốn chính thức quay mặt với em ư? Có khi lắm chồng yêu của em. Nhưng chắc chắn em sẽ không bỏ cuộc chỉ vì một vài trò phá đám mà anh đã gây ra đâu. Mọi thứ... chỉ mới bắt đầu thôi!*

Đương nhiên, bao nhiêu đó vẫn chưa đủ để Aries bỏ cuộc. Hay nói đúng hơn thì con bé còn không hề nghĩ đến việc dùng cuộc thí nghiệm này lại ở đây. Vẫn còn một đối tượng nghiên cứu nữa để cuộc kiểm chứng những gì được ghi trong bản báo cáo trước đây là chính xác. Đúng như Aries nói, mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Sẽ còn nhiều lần thí nghiệm hơn với nhiều kế hoạch cũng như chiêu trò hơn. Và Kazuma sẽ phải tiếp tục chiến đấu nếu còn giữ ý định chống đối mọi thứ Aries đang thực hiện.

.....

Vẫn còn một đối tượng nghiên cứu nữa. Namehari, Hebi và Eri, một lễ tất yếu người cuối cùng và đồng thời cũng là người khó khăn khó nhai nhất trong nhóm bốn người nên Aries mới xếp vào cuối danh sách. Aries đã từng được Kazuma cảnh báo trước nên cẩn thận với người này nếu vẫn còn muốn toàn thân trở về trong bình yên vô sự. Điều đó chứng tỏ đối tượng nghiên cứu cuối cùng đó thật sự là một nhân vật nguy hiểm mà tốt hơn hết, Aries nên đề phòng cũng như nâng cao cảnh giác đến mức tốt nhất có thể.

Hiyama Kinozuka, cho qua người này cũng là một ý kiến sáng suốt nhưng với tính cách của con bé, chắc chắn Aries sẽ không bỏ qua dù có phải dần thân vào nguy hiểm đi chăng nữa. Nhưng vấn đề nan giải ở chỗ, phải làm thế nào để tiếp cận được đối tượng. Aries nghe rất nhiều lời đồn thổi rằng Hiyama đánh nhau tay đôi với Kozue không biết bao nhiêu trận. Và bản thân Aries cũng được đích thân kiểm chứng điều đó là hoàn toàn có thật bằng chính đôi mắt của mình. Người đầu tiên trên thế giới có thể đấu ngang ngửa với Kozue. Người đầu tiên có thể cho Kozue thấy rằng hẳn xứng đáng trở thành đầu thủ không đội trời chung của Kozue... Và đó chính là Hiyama Kinozuka.

Hiyama hiện tại đang làm gì? Cậu ấy đang hướng trở ra từ phía căn tin trường. Có thể là đang đi dạo hoặc cũng có thể là đang trở về lớp. Biết giải thích như thế nào đây. Bản thân Hiyama cũng chẳng ham học hay tập trung gì vào việc học hành cho lắm vì theo một lẽ đơn giản, với trí hiểu biết sâu rộng cũng như khả năng tiếp thu nhanh, tuy không thể sánh với Kazuma nhưng Hiyama thừa sức học thuộc lòng một cuốn sách chỉ trong vài giờ đồng hồ. Bởi lý do thì cũng chỉ như vậy. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là tư duy suy nghĩ của Hiyama, cậu ấy không thích học chung với những người bạn cùng lớp nên thi thoảng vẫn

thường hay trốn tiết đi loanh quanh lẩn quẩn, tìm một chỗ nào đó trốn tránh cái nắng như thế này... Giống Kazuma quá thể. Chỉ khác ở chỗ số lần cúp tiết trốn học của Hiyama vẫn còn thua xa so với tên thiên tài Einstein kia gấp chục lần. Có lẽ do hôm nay, Hiyama không có tâm trạng nên thay vì vào lớp học, thì cậu ấy quyết định đi lang bạt ngoài sân trường một chuyến cho đổi gió.

_ Chết tiết, trời bắt đầu buổi nắng rồi. Quả nhiên ra khỏi lớp không phải là ý tưởng hay ho chút nào. Biết tìm chỗ nào trốn ánh nắng được đây nhỉ?

Sao không bắt chước Kazuma, trốn xuống phòng y tế mà đánh một giấc cho đến chiều là được thôi... À cũng không hẳn, vì nếu bắt chước theo suy nghĩ của Kazuma, biết đâu chừng bấy giờ mà đến thư viện, lại bắt gặp Kazuma đang nằm ngủ ở đó rồi thì sao. Hiyama mà vô tình trông thấy Kazuma, nhất định sẽ không để tên đó yên thân trừ khi có Kozue kẻ kè kè bên cạnh hẳn. Nhưng chắc chắn sẽ không có chuyện một học sinh nghiêm túc, chăm chỉ, tôn trọng kỷ luật lại bùng tiết học chỉ để theo ai đó, bảo vệ giấc ngủ cho hẳn. Thời thì cách tốt nhất là nên tìm một vị trí nào đó khác... Thư viện chẳng hạn, cũng là một sự lựa chọn rất hay, rất hoàn hảo. Có ghế ngồi đáng hoàng, có nước uống miễn phí, có cả máy điều hòa vi hiệu trường 1t. Harm Sokyuran đã ký duyệt cung cấp thêm trang thiết bị cho ngôi trường này. Nhưng có lẽ Hiyama chưa hề nghĩ đến vì cậu ấy chưa bao giờ bước chân vào thư viện lần nào, nên không biết rằng thư viện là một nơi tuyệt vời để trốn... nếu may mắn không bị giám thị phát hiện.

.....

Nếu Hiyama đang trốn học thì cũng sẽ có học sinh khác đang bùng tiết là điều bình thường. Nhất là nhân vật không cần nói nhưng ai cũng biết, Kazuma Kusanagi. Nhưng cũng chính vì là Kazuma nên ta không cần phải bàn đến. Cậu ấy đi đâu, làm gì, có trời mới biết. Cứ để cậu ấy tự do muốn làm gì thì làm, khi nào cần bụng, tự khắc cậu ấy sẽ lết về thôi. Điều bất ngờ nhất ở đây... một học sinh danh giá, một nhà khoa học thiên tài được cả nước Mỹ công nhận, một cô bé đang đang, đảm bảo trật tự tuân thủ mọi kỷ cương phép tắc đã và đang phá luật, cụ thể hơn là cúp tiết giống Kazuma với một mục đích duy nhất, theo dõi Hiyama từ phía sau.

Theo dõi thì cũng cần phải biết cách theo dõi. Vì Aries có biết đôi chút về kỹ thuật quân sự, trong đó bao gồm mảng theo dõi nên con bé hầu như không để lộ bất kỳ một lỗi nhỏ nào. Phải nói rằng Aries rất rành về kỹ thuật trong quân đội trừ phần đánh nhau, đột kích hay các kỹ năng chiến đấu khác.

Vì sao ư? Vì được nghe Kazuma cảnh báo từ trước rằng Hiyama, không như ba người bạn nói riêng và cả thị tộc Chân Tỏ nói chung. Bản thân Hiyama đã là một Chân Tỏ đặc biệt khi mọi kỷ năng của dòng máu Ma Cà Rồng trong cậu ta mạnh đến nỗi biến Hiyama trở thành một Chân Tỏ mạnh nhất thị tộc. Phải là một Chân Tỏ mạnh thì mới cả gan và đủ sức đánh bật Kozue. Phải là một Chân Tỏ mạnh thì mới dám nhe nanh vuốt và để lộ điểm yếu trước toàn dân thiên hạ... Nói chung, trong số tất cả các Chân Tỏ mà Aries gặp hay sẽ gặp được trong một ngày nào đó ở trường lại, thì tuyệt đối không được phép lơ là mất cảnh giác, và tốt nhất là nên tránh xa Hiyama nếu vẫn còn muốn sống.

Cũng vì không thể từ bỏ đối tượng nghiên cứu nên Aries buộc phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng trước khi dấn thân vào cuộc đi săn mà không biết khi nào thì mình lại bị trở thành con mồi. Chính vì vậy, Aries mới quyết định chọn Hiyama là mẫu vật nghiên cứu cuối cùng và phải áp dụng rất nhiều kỹ thuật trong quân dụng mới hồng kiểm soát được tình hình. Bấy giờ thì mọi thứ vẫn đang ổn. Aries chọn thời điểm giờ trưa hành động là vì con bé cũng tính đến trường học buổi trưa, khoảng thời gian ánh nắng mặt trời còn đang gắt, như thế thì sẽ làm giảm đi sức mạnh của Chân Tỏ, hờ nếu như không may Hiyama phát hiện ra Aries thì con bé còn có hội chạy thoát. Aries đã phải tính toán rất kỹ, rất chi tiết mới dám chơi đùa với quái vật như thế này.

_ *Phư phư phư, Hiyama Kinozuka. Dù anh có tấn Kozue Onee – san thành cảm thì Aries cũng không quan tâm. Nhờ có anh mà Aries sẽ mất đi một tình địch khó xơi nên sâu trong thâm tâm, Aries luôn ủng hộ anh hết mình. Nhưng xin lỗi vì Aries không thể châm chước vì anh dám tấn công Kazuma – senpai. Tuy thật thất lễ với đàn anh đi trước nhưng họa do ai gây ra, người đó phải gánh. Chỉ là một chút trả thù nho nhỏ thôi nên rằng mà chịu làm con chuột bạch thí nghiệm cho Aries đi nhé!*

.....

Việc Aries bám theo sau và không để lộ ra sự hiện diện bằng cách xịt nước oải hương ngai cứu lên cơ thể hay trốn sau những gốc cây cách xa đó khoảng cách vừa đủ để cái mũi của Hiyama không phát hiện ra chỉ có mình Aries biết. Trong khi Hiyama cứ vừa bước đi, vừa thờ dãi vì mọi thứ xung quanh đây thật đối nhàm chán. Cảnh vật ở một ngôi trường thuộc một thị trấn đơn sơ nằm sát sườn ven biển thì buồn chán thật. Bỗng dưng Hiyama chỉ muốn vào trung tâm thành phố thêm một chuyến nữa giống như lần đi với Eri và mọi người. Dù đó là nơi con người tập trung lại sinh sống nhưng bản thân Hiyama cũng phải thừa nhận rằng trung tâm Tokyo... là một nơi rất đẹp.

_ Hầy, đẹp thì đẹp nhưng chắc chắn sẽ chẳng bao giờ mình chuyển lên đó. Sống với con người... thật kinh khủng!

Hiyama vẫn còn thiện cảm không tốt với loài người dù rằng dạo gần đây, thái độ của cậu ấy đối với con người có dấu hiệu chuyển biến từ tiêu cực sang tích cực một cách rõ rệt. Có lẽ... vẫn còn hơi quá sớm với Hiyama nếu muốn cậu ấy thay đổi hoàn toàn tư tưởng suy nghĩ... thì cần thêm một ít thời gian nữa.

.....

Nhưng đang đi một lúc, thì bỗng dưng linh tính và phản xạ của một Vampire siêu phàm mách bảo Hiyama rằng có thứ gì đó đang bay đến chỗ mình. Hiyama là người rất tin vào linh cảm của mình vì nhờ nó đã cứu sống Hiyama không biết bao nhiêu lần trong những cuộc đi săn gấu rừng với thị tộc. Hiyama đánh mắt sang bên trái và nhanh chóng nghiêng đầu một góc 45 độ để tránh được quả bóng chày bay vút đến như đạn bắn. Dù có bị trúng thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến khả năng phục hồi siêu cấp của Chân Tỏ, nhưng quả bóng ấy từ đâu xuất hiện? Và nó phi thẳng vào Hiyama một cách vô tình hay có ý?

_ Là Hiyama Kinozuka đó. Ném nó đi!

Thoạt đầu, Hiyama cứ nghĩ rằng vô tình do CLB bóng chày đánh vắng xuống chỗ cậu ấy thôi. Nhưng rồi những ý nghĩ ấy hoàn toàn tan biến trong đầu Hiyama khi cậu ấy phát hiện ra rằng, mình đang bị bao vây giữa hàng chục người, cụ thể hơn là những tên con trai đực rựa cao to lộp trên mặt cổ như Hiyama phải gọi là các bậc trưởng bối. Tất cả đều là thành viên của nhiều CLB khác nhau như CLB bóng chày, CLB bóng ném, CLB bóng bàn, CLB bóng rổ. Nếu để ý kỹ thêm mấy anh to cao, cơ bắp nổi cuộn cuộn như ở bảnh mý mặc quần phục trắng, chân đi trần, đầu quấn dải băng đen thắt trán thì đó chính là các đầu sỏ đến từ CLB Judo.

Toàn những nhân vật tầm cỡ nhất, khủng khiếp nhất trong ngôi trường này đều tụ tập về đây vây quanh Hiyama thành một vòng tròn. Nhìn ở một góc cạnh nào đó thì ta có cảm giác như một đám cón đồ giang hồ đầu đường xó chợ đang bu lại chuẩn bị làm thịt một tên cảnh sát khu vực vậy.

Nhìn mặt tên nào tên nấy cũng thật nguy hiểm trùng trùng có ý đồ muốn hại Hiyama. Dẫu sao thì cũng có nhiều nguyên nhân khiến họ có thù với Hiyama... có thể là do trước đây Hiyama đã từng gây sự với ai đó, hoặc cũng có thể do Hiyama từng nói câu gì mang hàm ý xúc phạm bôi nhọ danh dự của người khác. Khoảng thời gian mới bắt đầu nhập học, Hiyama ghét con người đến mức sẵn sàng buông ra những lời lẽ miệt thị không được mấy tốt đẹp lắm. Vậy nên một số người không thích Hiyama, tự lại thành một nhóm và quyết định cho cậu ấy một bài học cũng là điều dễ hiểu. Sống trong một cuộc sống luôn phải nom nớp lo sợ mình sẽ gặp tình cảnh như thế này... Hiyama quen rồi.

_ Gì đây gì đây? Hôm nay có lẽ hội hay sao mà nhiều diễn viên quần chúng thế này? Nếu thật sự đây là lễ hội thì xem chừng nơi này bắt đầu có dấu hiệu thú vị hơn cái thị tộc nhàm chán của mình ấy chứ nhỉ!

Lý do vì sao Hiyama lại nói rằng thị tộc nơi mình sinh sống là một nơi nhàm chán? Nguyên nhân từ các vị bô lão già làng. Nhưng cũng khó lòng trách các ngài khi nền kinh phí trong thị tộc không đủ lớn để trang trải cho nhiều vấn đề khác nhau. Vì thế nên các trưởng lão đã ra chỉ thị trong một năm sẽ chỉ có 4 lễ hội bao gồm lễ chào đón năm mới, lễ gổ tổ Đệ Nhất Shalutia Vlad, lễ hội đi săn lấy máu, và lễ hội thu hoạch mùa thu. Một năm 365 ngày, chia làm mười hai tháng, cứ bốn tháng một mùa thì đặc thù mỗi một mùa sẽ tương ứng với một lễ hội duy nhất. Vậy nên đối với những đứa trẻ nhỏ trong làng, hay bản thân Hiyama cũng đều thấy rằng cuộc sống trong thị tộc cũng buồn chán biết nhường nào. Có những trận xô xát như thế này, Hiyama sẽ không còn cảm thấy tẻ nhạt.

.....

_ Hiyama Kinozuka, vì những gì nầy đã làm với bọn tao. Hôm nay bọn tao sẽ cho mày một bài học nhớ đời!

Làm gì là làm gì? Hiyama còn chẳng nhớ chính xác liệu mình đã từng gặp cái lũ thộn này hay chưa, huống hồ chỉ nhớ đến những gì mình đã nói đối với họ. Nhưng cứ xem như người có tội là Hiyama đi cho rồi. Vì dù sao thì bấy giờ, cậu ấy cũng đang bị xem như kẻ xấu.

_ Nâng vũ khí... lên đạn... ba hai một bắn...

Và lễ hội khác đã nổi lên khi hàng chục hàng trăm quả bóng khác loại với nhiều kích cỡ khác nhau cùng đồng loạt phi thẳng vào Hiyama nhờ vào lực ném của con người. Đây trở thành cuộc thi ném bóng rồi còn đâu. Nhưng xin dừng quả lo lắng, bởi lẽ một điều rằng Hiyama thừa sức giải quyết những mẫu thuẫn như thế này... chỉ tiếc rằng kiểu của Hiyama sẽ không đơn thuần là ngồi xuống, cùng nói chuyện thương lượng để đôi bên đưa ra tiếng nói chung. Hiyama... việc né tránh những quả bóng đó không mấy khó khăn. Với tầm nhìn xa, nhìn rộng, thêm thân pháp nhanh lẹ cũng như phản xạ tự nhiên thích ứng kịp thời trong mọi hoàn cảnh. Dù cho có bao nhiêu quả bóng bay từ bất kỳ hướng nào đi nữa, Hiyama đều có thể tránh được hết.

Cậu ấy lách cơ thể sang trái, lều lều lại hụp đầu xuống, hay thậm chí là phải nằm sấp xuống đất rồi tung chân quay một vòng như kiểu nhảy hip hop. Hiyama nhanh chóng ngồi bật dậy, nhảy lên cao, nhảy sang trái sang phải không biết bao nhiêu lần. Thậm chí, cậu ấy còn có thể tung cơ thể lộn nhào mấy vòng trên không một cách chuyên nghiệp. Hiyama không phải một vũ công hay diễn viên đóng thế những pha

nguy hiểm trong một bộ phim hành động... nhưng phải nói rằng cậu ấy còn giỏi hơn những người đó nữa.

Ném cách mấy cũng không thể trúng dù chỉ một quả. Ngay lập tức, mấy tên thiện có thù với Hiyama tăng thêm số lượng bóng và tốc độ ném. Hiyama thiết nghĩ né tránh là sở trường của mình vì dù chúng có giở mình ép cơ tay hoạt động liên tục để đạt được tốc độ ném nhanh nhất thì trong mắt Hiyama, bọn chúng vẫn quá chậm chạp. Nếu cứ né đòn mãi thì chán lắm nên có lẽ cứ bồi thêm cho chúng biết ai mới là kẻ mạnh nhất ở đây. Với suy nghĩ đó, Hiyama đã thay đổi từ tránh né sang thể tấn công. Khi có một quả bóng bay đến gần cậu ấy thì ngoài việc tránh sang một bên, Hiyama còn làm thêm một vài động tác mang tính chất phản công như dùng chân đá ngược lại hay làm thay đổi quỹ đạo của quả bóng để chúng bay vào mặt mấy tên khác.

Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Từ một diễn viên nhào lộn chuyên nghiệp, bây giờ Hiyama chính thức trở thành một cầu thủ bóng đá còn hơn cả cấp bậc siêu sao. Cái cách Hiyama tận dụng đôi chân điều khiển trái bóng... hy vọng không phải do cậu ấy vừa mới xem xong bộ phim “Đội Bóng Thiếu Lâm” mà mang ra áp dụng.

Nhưng nhờ vào đợt phản đòn không ai ngờ đến, Hiyama đã phá được vòng vây khi hai ba tên ngã nhào ra phía sau vì bị quả bóng đập thẳng vào mặt. Bỏ chạy thôi. Tuy chơi với lũ này phần nào giúp mình bớt buồn chán nhưng đánh mãi cũng mệt. Nếu không phải vì ánh nắng mặt trời chưa chịu dịu xuống thì Hiyama đã không nghĩ đến phương án rút lui như một tên hèn. Các bộ lão đã cảnh báo rồi, không thể nào đoán trước được dã tâm cũng như ý định của con người nên thay vì cứ lao đầu vào đánh chỉ vì ý mình sở hữu sức mạnh hơn người, thì cách tốt nhất ta nên rút lui. Trong binh sách người ta gọi đây là chiến thuật “Lùi một bước nhưng tiến được mười bước”. Hiyama không thích cái chiến thuật này nhưng chỉ có điều... nếu không thì sớm muộn gì người thất bại cũng sẽ là mình nếu không chịu bỏ đi cái tính cứng đầu cứng cổ thường ngày.

_ Không chơi với lũ một các nguoi nữa. Rút đây!

Hiyama chạy nước rút theo con đường thẳng ngay phía trước mặt với tốc độ nhanh đến chóng mặt. Nhưng ngay lúc đó, bỗng dưng, Hiyama cảm nhận thấy một thứ gì đó phóng thẳng về phía mình còn nhanh hơn cả những quả bóng kia. Một tốc độ khủng khiếp hơn bất cứ thứ gì. Chỉ tiếc rằng dù có nhanh đến cỡ nào thì cũng không thể so sánh với tốc độ của Hiyama được. Theo phản xạ tự nhiên của loài Chân Tổ, Hiyama quay lại, dùng tay trần chụp lấy cái thứ bắn thẳng về phía mình ngay sát nút.

Thứ Hiyama bắt được là một mũi tên không có đầu nhọn. Thay vào phần mũi nhọn chết người là đầu hít nam chân thường được mấy đứa trẻ con loài người dùng để bắn nhau cho vui, còn không thì khi bắn vào một thứ gì đó, mũi tên sẽ dính chặt nhờ vào lực hút từ phần hít nam chân gắn ở phần đầu. Một mũi tên như thế hoàn toàn không gây tổn thương gì cho người bị bắn trúng. Nhưng... những mũi tên này từ đâu mà ra? Dựa theo hướng đến thì rất có thể chúng được bắn từ một vị trí nào đó trên cao. Và ngay khi Hiyama ngược mặt lên ngó nghiêng xung quanh thì phát hiện ra... bốn năm học sinh mặc áo Keikogi trắng cùng quần Hakama đen, tay đang gương căng cây cung cùng với mũi tên tương tự được yện vyi sẵn trên đó, chuẩn bị bắn thẳng vào đầu Hiyama...

Đó là những thành viên đến từ CLB Kyudo của trường. Họ cũng có thâm thù với Hiyama và muốn nhân cơ hội này day dỗ cho Hiyama một bài học chẳng. Cũng có thể lắm. Với Hiyama thì không thể loại trừ mọi trường hợp xảy ra. Với vị trí gương cung xa như thế, Hiyama hoàn toàn có thể kích hoạt Spejas, tự chia nhỏ bản thân thành những con dơi dọa cho chúng một trận nên thân. Nhưng chỉ vì nỗi giao ước giữa bản thân cậu ấy với luật do các bộ lão đưa ra, Hiyama không được phép sử dụng Spejas ngoài phạm vi thị tộc. Vậy nên tạm thời cậu ấy không thể xử lý được mấy tay bắn cung kia. Cách duy nhất là tránh và né tránh.

_ Mấy chạy không thoát đâu Hiyama Kinozuka. Chúng tao đã bố trí quân hết mọi thiên thời địa lợi xung quanh đây. Mấy không có cửa thoát trừ khi chịu quỳ gối xuống xin chúng tao tha mạng cho. Đầu hàng đi, Hiyama Kinozuka!

_ Nghe những lời đó cất lên từ chính miệng lũ con người... thật kinh tởm. Chính tao phải là người nói điều đó mới đúng!

Hiyama cứ tiếp tục thoát khỏi vòng vây thôi. Dù tên có bắn như mưa thì với thân pháp của cậu ấy, dư sức xử lý hết chỉ trong vài giây ngắn ngủi. Nhưng một lần nữa, Hiyama không thể rút một cách êm thấm khi bất ngờ, hai ba Senpai lớp trên đến từ CLB Judo đã kịp thời đón chặn đường cậu ấy.

_ Không thể vượt qua đầu Hiyama Kinozuka. Người phải đối mặt với Ngũ Đại Nhất Đẳng Judo bao gồm ta và...

Nói chưa hết câu, đích thân Hiyama đã áp sát cái gãi to con vạm vỡ như người khổng lồ ấy trong tích tắc. Cứ nghĩ rằng chỉ có các thành viên của CLB Judo nên mới biết Judo ư? Sai lầm nghiêm trọng rồi. Bản thân Hiyama chưa từng học Judo nhưng chỉ cần quan sát một vài lần thì cậu ấy hoàn toàn có thể học được mọi bước căn bản trong Judo. Cộng với sức mạnh bẩm sinh của Chân Tổ, Hiyama bắt lấy cánh tay phải của anh ta, xoay người, dồn lực vào anh ta một đòn từ trên xuống dưới, ngã lăn ra nền đất một cách nhanh gọn lẹ và hoàn toàn đẹp mắt. Mọi động tác không thừa không thiếu, không hề lộ chút sơ hở nào của người sử dụng và khiến cho đối phương ở thế bị động. Hoàn hảo... ngay cả những thành viên lâu năm của CLB Judo, từng đi thi đấu nhiều giải thưởng, tích lũy được nhiều kinh nghiệm nhất cũng phải cảm nhận thừa nhận rằng thế vật đó của Hiyama... phải nói là hết sức hoàn hảo.

Vừa đánh bật lại những quả bóng từ tay kẻ nào về tay người nấy, vừa tay không bắt được hết mấy mũi tên dò chơi, và cũng vừa xử lý nốt mấy tay to con vai u thịt bắp bằng ngón đòn mà họ tự hào nhất với tinh thần Judo bất bại. Thi thoảng, Hiyama còn sử dụng chính những thành viên của CLB Judo ra làm bia đỡ đạn cho mình khỏi mấy trái banh kia. Một siêu nhân bất khả chiến bại ư? Không... danh hiệu đó chỉ dành riêng cho Kozue. Nếu như trong ngôi trường này, Kozue được so sánh ngang như một nữ thần chiến tranh thì Hiyama... có lẽ sẽ xứng với danh hiệu ma vương hèn.

.....

Trốn sau vách tường gần đó, Aries không bỏ lỡ giây phút ngàn năm có một này. Bản thân con bé biết trước rằng Hiyama là một con quái vật kinh khủng khiếp nhất từ trước đến nay trong số tất cả những con quái vật mà Aries biết được qua từng trang sách. Nhưng... ngay lúc này đây, bản tay Aries không thể giữ vững cây bút trên mặt giấy và chẳng thể ghi chú được bất cứ thứ gì khi đang chứng kiến sức mạnh thật sự của Chân Tổ... Sức mạnh thật sự của giống loài mang danh hiệu Ma Cà Rồng, Vampire, những con ác quỷ hút máu chuyên gieo rắc nỗi kinh hoàng khiếp sợ mỗi khi màn đêm buông xuống. Aries không sợ hãi... nhưng cũng không thể nói rằng mình đang cực kỳ bình tĩnh để quan sát mọi việc. Kazuma đã cảnh báo không sai... nếu như chẳng may bị Hiyama phát hiện, thì chắc lẽ... số phận của mình cũng sẽ bị định đoạt giống như những tên thiện kia... Đưa chúng ra làm bao bổ húng đạn... là ý định vô cùng sáng suốt và đúng đắn.

_ *Mình vớ phải một mẻ lưới rất lớn rồi. Tuyệt thật. Đây sẽ là những thông tin vô cùng có giá trị mà chỉ mình Kazuma – senpai đã tìm ra. Rồi đây, Senpai sẽ trở thành nhà khoa học nổi tiếng nhất thế giới nếu như những thông tin này được công bố ngoài xã hội. Chỉ tiếc rằng anh ấy lại lựa chọn giữ kín bí mật này đến cuối phần đời còn lại... Phur phur phur. Nếu như Kazuma – senpai không chịu thì mình sẽ làm. Nghĩa vụ của một người vợ là phải tìm cách giúp đỡ cho sự nghiệp của chồng ngày càng tiến bước chứ... Mình thật tuyệt vời!*

.....

.....

Tình hình có vẻ trở nên ổn thỏa hơn nghiêng về phía Hiyama khi từng người từng người trong hội bắt nạt đó lần lượt bị Hiyama cho rời khỏi cuộc chơi sớm. Cậu ấy dựa dưng không tốn một giọt mồ hôi, không có dấu hiệu xuống sức mệt mỏi và có khả năng cậu ấy còn quấy được cho đến khi chấp tối với mức độ ngang ngửa. Làm như Hiyama không biết mệt mỏi là gì.

Nhưng chung vui không khí lễ hội đến đây là đủ rồi. Bữa tiệc nào cũng phải đến lúc tàn. Đó là một quy luật tự nhiên tất yếu không thể tranh cãi. Nếu như cả chủ host, mấy tên mặt thiện kia và cả khách mời tham gia không hề có ý định chấm dứt bữa tiệc, thì sẽ có một thế lực thứ ba xuất hiện, buộc điều đó phải xảy ra.

_ Các em kia, làm gì ở đây thế hả?

Rất nhiều giáo viên, cỡ gần chục người đều là đàn ông ở độ tuổi trung niên hoặc trẻ hơn. Ngôi trường ở thị trấn ven biển này có hệ thống không được lớn cho lắm nên hầu như số lượng giáo viên cũng khá ít. Nhiều đó Sensei cùng chạy đến chỗ hội chợ... có lẽ đã phải huy động toàn bộ số giáo viên của trường cùng nên.

Số lượng không bằng chất lượng. Tuy nhóm “Avenger” có đông người hơn vì tổng hợp nhiều thành viên từ nhiều CLB khác nhau. Nhưng đây cũng chỉ là học sinh trong khi năm bảy người đàn ông kia là giáo viên. Một lẽ tất yếu rằng sẽ không tên nào dám làm càn nếu không muốn bị đuổi học nên phương án hữu hiệu nhất là rút quân.

_ Các sensei đến rồi. Toàn quân, rút lui ngay lập tức!

Vậy là... từ một cuộc dạo chơi đánh nhau trên tiêu chí hội đồng 1Đ1Đ nay đã trở thành một cuộc tháo chạy nếu những tên đi gây sự trước đó không muốn bị mời lên phòng giám thị một chuyến. Nhanh chóng chạy đi để không bị bắt được là quyết định vô cùng sáng suốt. Nhưng riêng với Hiyama, cậu ấy thiết nghĩ rằng mình không việc gì phải bỏ chạy. Chỉ có những kẻ hèn nhát mới nghĩ đến chuyện tự ý đi gây sự rồi tháo đầu như con rùa thật có vào mai khi có sự không như ý chúng muốn. Còn bản thân mình... sẽ không giống như những tên đó. Trách nhiệm của một người đàn ông, dám làm thì dám chịu. Biết rằng Hiyoai cũng sẽ không tránh khỏi chuyện có liên can đến vụ việc, và cụ thể hơn cậu ấy đã ra tay đồng thủ với các học sinh khác... biết rằng rất có thể Hiyama sẽ được một chuyến đến thăm phòng giáo viên để nghe những lời phản nản... nhưng cậu ấy vẫn chấp nhận... chấp nhận ở lại như một người anh hùng quả cảm. Chỉ có điều...

_ Bọn chúng tụ tập ở đây làm gì không biết. Chẳng phải đã vào tiết học rồi ư? Quan trọng hơn, em không sao chứ Kinozuka?

Các thầy đang hỏi thăm mình. Thật kỳ lạ. Trông các thầy tỏ ra lo lắng về mình nhiều hơn là tức giận vì mình có dính dáng đến chuyện vừa rồi. Hiyama cứ nghĩ rằng các thầy sẽ nổi điên, đổ hết mọi sự phẫn nộ cũng như trách nhiệm xuống vai mình mới đúng. Linh cảm của Chân Tổ mạnh hơn so với con người bình thường gấp trăm lần. Cũng dựa vào linh cảm mà một Chân Tổ có thể nhận biết được rõ bản chất của một con người qua cách đọc nét biểu hiện trên gương mặt hay cử chỉ hành động. Chính vì sở hữu một linh cảm quá nhạy, quá chính xác, nên Hiyama mới tròn mắt ngạc nhiên khi biết các thầy thật sự đang lo lắng cho mình, hoàn toàn không có dụng ý nào khác. Hơn nữa, nếu không nhờ các thầy có mặt đúng lúc, thì có lẽ Hiyama còn dính vào rắc rối dài dài mà không biết chính xác cụ thể khi nào thì mới chấm dứt.

_ À vâng, em vẫn ổn!

_ Mấy đứa đó làm gì vậy nhì? Thật chẳng tài nào hiểu nổi. Mà em đang làm gì ở đây vậy Kinozuka? Không phải giờ này, em đang có tiết học trong lớp ư?

.....

Đứng trong một góc nào đó vừa không bị phát hiện, vừa thuận lợi trong việc quan sát mọi thứ một cách tường tận. Đến thời điểm này con bé vẫn chưa bị bắt. Đồng thời, mọi kế hoạch của Aries hoàn toàn đổ sông đổ biển ngay khi các sensei từ đầu xuất hiện một cách bất ngờ đến nỗi trơ tay không kịp mà con bé... vẫn chưa thể hoàn thành được bản báo cáo. Tức thật... chỉ còn một chút nữa thôi là đã có thể kiểm chứng được sức mạnh thật sự của loài Chân Tổ. Nếu các thầy không đến ứng cứu thì...

_ Không còn sự lựa chọn nào khác. Tạm thời mình sẽ để Hiyama Kinozuka sang một bên. Lần này, mình chấp nhận thất bại. Nhưng lần tới thì sẽ khác. Cứ chờ đó mà xem... Vampire!

Đó là những dòng suy nghĩ cuối cùng trước khi Aries miễn cưỡng bỏ đi. Cuộc thí nghiệm đến đây chấm dứt với tỉ số hòa đều cho cả Aries và Kazuma. Lý do tôi nói đến tỉ số hòa là vì Kazuma... cậu ấy cũng đứng sau lưng một gốc cây cách đó không xa, cũng hướng mắt theo dõi được hết toàn bộ diễn biến của vụ việc kể từ lúc các thầy xuất hiện cho đến lúc cuộc xung đột kết thúc. Và điều quan trọng hơn, đứng ở vị trí này, Kazuma còn có thể trông thấy Aries đang lảng tránh bỏ đi sau khi kế hoạch của con bé đã thất bại.

Thiệt tình, chỉ vì con bé trốn quá kỹ nên Kazuma phải tốn không ít thời gian lẫn công sức, chạy khắp nơi khắp chốn loanh quanh trong khuôn viên nhà trường để tìm. May mắn là đến phút chót, Kazuma vô tình nhìn thấy được Aries đang trốn sau vách tường khi vừa có ý định trở về lớp học nên cũng chơi trò “Thập Diện Mai Phục” ở một gốc cây hồng theo dõi nhất cử nhất động của Aries. Chính vì mọi thứ đều nằm trong phạm vi quan sát của Kazuma, nên cậu ấy tỏ ra yên tâm khi biết Aries đã chịu từ bỏ. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Aries sẽ thôi dự án vì Kazuma hiểu tính cách của Aries như thế nào.

_ Thật khó mà tưởng tượng được rằng Aries lại kiên trì, nhẫn nại đến nỗi cẳng đầu cẳng cổ như thế. Chẳng lẽ khi xưa mình cũng tương tự Aries hay sao mà Onee – chan lại nói rằng khi nhìn con bé, lại nghĩ đến mình hồi còn nhỏ? Nhưng điều đáng ngại hơn bao giờ hết, chắc chắn con bé sẽ còn tiếp tục cho đến khi mục tiêu được hoàn thành, và mình thì chỉ làm được những điều khả năng cho phép... Mọi chuyện còn lại, đành giao hết cho cậu xử lý vậy, Kinozuka!

Ngay cả Kazuma cũng rất quan tâm lo lắng đến Hiyama đầu cho trong mắt Hiyama, mình chẳng khác gì một cái cọc cần được nhổ bỏ ngay lập tức. Hắn ta... phải nói là quá tốt bụng đến khờ khạo, tốt bụng đến nỗi quên mất cả chuyện bản thân mình không vừa mắt người khác. Hoặc có lẽ, sâu trong thâm tâm Kazuma... hẳn thật sự mong muốn được kết bạn với Hiyama, với Eri, với Hebi, Namehari nói riêng và toàn bộ thị tộc Chân Tổ nói chung. Hẳn thật sự muốn điều đó xảy ra chỉ là không biết nên mở lời như thế nào nên chỉ có thể âm thầm bảo vệ họ như thế này thôi.

Mọi rắc rối hôm nay xem như đã được giải quyết xong. Tuy chỉ là giải pháp tạm thời chỉ riêng cho ngày hôm nay nhưng Kazuma có thể nghỉ ngơi từ giờ cho đến sáng mai. Cậu ấy lờ mờ thấy trở về lớp để chuẩn bị đón nhận con nổng gần từ Kozue vì cái tội dám bùng tiết. Đó là do Kazuma tự nghĩ nhưng thực tế thì Kozue sẽ không trách mắng cậu ấy nữa vì một lý do rất đơn giản, Kozue đã quá quen với việc này và xem chuyện Kazuma cúp học là chuyện đổi bình thường.

.....

Quay trở lại một chút về Hiyama. Trước khi về lớp, các thầy chợt nói.

_ Cũng may mọi chuyện không trở nên nghiêm trọng như chúng ta lo ngại. Tất cả đều nhờ Kusanagi báo cáo kịp thời nên mới không xảy ra chuyện gì đáng tiếc!

Nghe đến cái tên Kusanagi, Hiyama như tròn tròn mắt. Cái tên đó quen thuộc quá mà. Quen thuộc đến nỗi ngay khi nghe phong phanh là Hiyama có thể nghĩ ngay đến cái bản mặt lè phè buồn ngủ, đóng khuôn không cảm xúc đáng ghét đó.

_ Kusanagi... Là Kazuma Kusanagi sao?

_ À ừ, đúng rồi, là Kazuma Kusanagi!

_ Thật ra thì khi các thầy đang ngồi ở phòng giáo viên thì Kusanagi bỗng chạy xộc thẳng vào phòng và báo cho các thầy biết rằng em đang bị một toán các học sinh bùa vây đánh chặn. Thế là, các thầy mới chạy theo sự hướng dẫn của Kusanagi đến đây kịp lúc. Ủa mà nhắc mới nhớ, Kusanagi đâu rồi nhì? Vừa mới thấy ở đây mà?

_ Chắc cậu ấy về lớp rồi cũng nên. Một nhà khoa học thiên tài như em ấy, sẽ chẳng bao giờ để lỡ tiết học đâu nhì?

Sai lầm nghiêm trọng. Hoàn toàn sai lầm khi các thầy nghĩ Kazuma với hình ảnh lung linh tuyệt vời như vậy. Sự thật thì ngược lại hoàn toàn cơ. Nói gì thì cái tên lười biếng đó chẳng làm gì ngoài việc về nhà, hết ăn thì ngồi nghiền game. Chỉ được cái hần còn biết chăm lo cho mấy con vật trong phòng khám đã là quý hóa lắm rồi.

Nhưng không bàn đến chuyện đấy nữa. Điều khiến Hiyama cảm thấy kỳ lạ, cảm thấy không được đúng cho lắm chính là vai trò của Kazuma trong vụ việc này. Hiyama tự hỏi: người báo cho các thầy đến đây ứng cứu mình dù không cần thiết chính là Kazuma. Hay thậm chí chính Kazuma đã giả thích cạm bẫy để ngay khi vụ việc lắng xuống, thì Hiyama không phải lãnh chịu toàn bộ trách nhiệm. Không biết chuyện gì đang xảy ra. Và Hiyama càng không hiểu Kazuma đang suy nghĩ điều gì.

.....

_ Kazuma – senpai, em có chuyện cần nói!

Aries kéo bật cánh cửa phòng sang một bên. Chỉ tiếc rằng người con bé bắt gặp ngay trước mắt không phải Kazuma, mà là sensei phụ trách trực ban ở phòng y tế.

_ Hôm nay, Kusanagi – kun không đến đây. Nếu muốn tìm cậu ta thì tốt hơn hết em nên tìm ở chỗ khác đi nhé!

Chuyện là vậy đấy. Vì một vài nguyên nhân nho nhỏ dẫn đến việc Aries muốn tìm Kazuma hỏi cho ra lẽ. Cũng hợp lý thôi khi mọi kế hoạch gần như hoàn mỹ toàn bị phá đám bởi nhân vật mà ai cũng biết nên Aries cần hỏi cho ra lẽ trước khi đưa ra quyết định tiếp theo. Và bình thường thì chỉ có vài nơi chúng ta có thể bắt gặp được Kazuma. Một là phòng y tế vào giờ cao điểm, tức là thời gian vào tiết học. Hai là sân thượng trường, nhưng chắc chắn Kazuma sẽ không lên sân thượng sau 12 giờ trưa vì lý do cá nhân nào đó. Và ba là khu vườn hoa được trồng sau trường. Aries có ghé qua khu vườn hoa nhưng không gặp nên mới chuyển vị trí đến phòng y tế. Nhưng sensei đã nói rằng Kazuma không đến đây nên Aries... đành quay trở lại lớp học. Con bé nghĩ rằng trước sau gì thì Kazuma cũng buộc phải trở về lớp học để lấy cặp sách mà về nhà. Đứng thế... nhất định Kazuma đang ở lớp nên Aries tức tốc chạy về thật nhanh.

_ Kazuma – senpai, vì tương lai của hai đứa, chúng ta cần nói chuyện với nhau!

Cái gì mà vì tương lai của hai đứa. Yêu cái tên dở hơi đó quá nên tự nâng cao quan điểm lên mức không cần thiết à? Nhưng dù nói gì đi chăng nữa thì đòi không cho thứ mình muốn một cách đơn giản như thế. Làm thế nào mà cho không như vậy được.

Ngay khi Aries trở lại lớp thì chỉ thấy hai ba senpai đang ngồi hàn thuyên nhiều chuyện với nhau. Ngoài ra, không còn bất cứ một ai nán lại vì chuông tan trường đã đổ từ lâu.

_ Aries – chan, em đi đâu suốt ba tiết cuối thế? Mọi người lo cho em lắm đó. Mọi chuyện vẫn ổn chứ?

_ Vâng, mọi thứ vẫn ổn. Cảm ơn và xin lỗi vì đã để mọi người lo lắng... Anou, Senpai, cho em hỏi... Kazuma – senpai có ở đây không ạ?

_ Kusanagi – kun ư? Vừa ban nãy, cậu ấy có quay trở lại nhập hội cùng với Toriyama và Izukage cùng về với nhau. Trông Kusanagi – kun cứ vội vàng vàng đòi đi về ngay. Không biết đã xảy ra chuyện gì nữa!

_ Có lẽ là lại chuẩn bị một cuộc thí nghiệm nào đó đấy mà. Vì họ là những nhà khoa học không như chúng ta. Nên chẳng ai biết sau giờ học, ba người ấy thường làm những điều cao siêu gì. Chuyện của những nhà khoa học, chúng ta không đủ thẩm quyền để chen ngang vào đâu!

Ừ thì nếu như các bậc đàn chị nghĩ thế thì cũng tốt. Bởi vì tất cả mọi thứ diễn ra xung quanh nhóm khoa học đều có dây dưa rẽ má, có liên quan đến công việc của Aries. Mà những gì Aries đang làm đều là bí mật quốc gia phải được bảo mật tuyệt đối. Chính vì vậy, càng ít người biết thì càng thuận lợi cho cả Aries lẫn Kazuma. Chỉ có điều, Aries không nghĩ rằng Kazuma muốn về nhanh về sớm chỉ vì để bắt tay vào nghiên cứu thứ gì đó. Bản thân Kazuma đã ngừng tất cả các công trình nghiên cứu nên cậu ta sẽ tạm thời không nghiên cứu trong một khoảng thời gian trừ việc khám chữa bệnh cho động vật. Lý do duy nhất mà Kazuma phải hấp tấp như vậy... Aries nghĩ rất có thể Kazuma đang cố tình tránh mặt Aries đấy mà.

_ Hắt xì cộng mì, sứt sứt!

Cùng trở về nhà trên con đường quen thuộc khi hai bên là những hàng cây xanh tỏa bóng mát và phía xa xa bên mạn phải là âm thanh tiếng sóng biển vỗ bờ như một giai điệu nhẹ nhàng. Dù sao thì đây cũng là một thị trấn vùng ven biển. Ngôi trường họ đang theo học cũng đối diện với bãi biển êm đềm thơ mộng kia. Nên khi nhắc đến thị trấn này, thì biển chính là điểm nhấn vô cùng đặc biệt để thoát lên cái chất riêng của nơi đây.

Tạm thời gác vấn đề thiên nhiên phong cảnh trữ tình sang một bên đi vì nói gì thì nói, ta cũng đã và đang sinh sống tại một thị trấn ven biển. Điều quan trọng là nhóm ba người, Kazuma, Kozue và Tora đang cùng nhau trở về nhà sau giờ tan trường. Trên đường đi, Kazuma bỗng dưng hắt xì một cái khiến hai người bạn còn lại phải chú ý.

_ Sao thế Kazuma? Bị cảm lạnh à?

_ Hình như thế. Dạo này thời tiết thay đổi theo mùa nên nhiều khi tớ bị dị ứng cũng nên... sứt sứt...

Nhìn cái bản mặt của hần sao thật thấy chán chường đến mức chán đời. Quả nhiên, không thể lơ là mất cảnh giác với Kazuma một phút một giây. Kozue vừa thở dài ngán ngẫm, vừa đưa tay vào chiếc cặp sách lấy ra một tấm khăn giấy đưa cho hần.

_ Hoặc là do cậu quá ngu ngốc. Người xưa vẫn thường nói “Chỉ có kẻ ngốc mới bị cảm thôi”!

_ Hm, cũng có thể lắm. Từ trước đến nay, chưa bao giờ thấy Kozue bị cảm nhỉ. Lần cuối cậu bị cảm lạnh là khi nào vậy?

_ Hình như là không có. Tớ chưa bao giờ bị cảm lạnh, cảm cúm hay bệnh tật gì cả. Có lẽ là do tập luyện mỗi ngày nên cơ thể lúc nào cũng khỏe mạnh, đủ sức chống chọi với mọi virus lạ chẳng? Cái này là do Ayame nee khẳng định nên tớ cũng không thắc mắc nữa!

_ Nếu là do Ayame nee nói thì xem như đúng rồi. Nhưng chủ yếu vẫn do ở bản thân cậu thôi. Cậu cũng nên học tập theo Kozue. Đừng có lười biếng nữa, chịu khó đứng lên vận động luyện tập một chút đi. Có như thế thì mới không lo bị bệnh!

Phiền phức lắm, cứ phải đứng lên vận động kiểu đó thì phiền lắm. Hôn nữa, nằm ở nhà, dùng hai đầu ngón tay bấm huyệt cái máy chơi game không được tính như một hình thức vận động ư? Đồi lúc Kazuma chỉ ước rằng mình có được sức mạnh của loài Chân Tò. Khi có được sức mạnh đó rồi thì mọi người sẽ không phản nản mình này nọ về thể chất nữa.

Nhưng thôi, những điều đó để sau này hẵng tính. Điều trước mắt bây giờ là Kazuma phải chuẩn bị tập trung ứng phó cho một vấn đề nan giải cấp bách hơn. Và để giành được chiến thắng cuối cùng, Kazuma... từ giây phút này phải cẩn thận hết khả năng mình.

_ Kozue, tớ có chuyện này muốn nhờ cậu!

_ Hm? Lại gì nữa đây? Nói trước, tớ không có đứng ra giải quyết mớ rắc rối do cậu gây ra đâu đó!

_ Sẽ hơi làm phiền cậu một chút nhưng cứ yên tâm, tớ không có quấy đâu. Từ giờ trở đi, tạm thời cho tớ chuyển sang nhà cậu sống một thời gian nhé. Chỉ một thời gian ngắn thôi cho đến khi mọi chuyện trở nên ổn thỏa hơn!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

- He – chan, He – chan, chỗ này...

- Về chỗ đó thì cậu cứ luôn kim từ từ qua từng lỗ nhỏ như mình vừa nói khi này là được rồi. Cẩn thận kéo kim đâm vào tay đó Eri – chan!

- Ui da... kim đâm vào tay mình mất rồi!

Hai cô bạn thân. Thật sự là rất thân với nhau vì Eri và Hebi xem nhau như hai chị em ruột chung một nhà. Mà đã là hai chị em ruột thì lúc nào cũng quan tâm, yêu thương nhau hết mực. Eri luôn xem Hebi không chỉ đơn thuần là người bạn thân, bạn thuở nhỏ, mà còn là một người chị hiền lành, mẫu mực, trưởng thành mà Eri luôn học hỏi hướng theo. Ngược lại, Hebi lo cho Eri ở vị trí một người chị đối với cô em gái. Tóm gọn lại một lẽ rằng không điều gì có thể phá hoại đi tình thân thương gắn thiết giữa hai người... Có lẽ là như vậy.

Xét về thời gian thì bây giờ đã là 7h tối. Về mặt địa điểm thì là thị tộc Chân Tò trên đỉnh núi theo leo hùng vĩ Himako. Trong khoảng thời gian cấm này thì các Chân Tò không được phép rời khỏi thị tộc nên chỉ có thể loay quanh luân quản trong làng thế này thôi. Nhưng giả sử như có đặc cách cho Eri và Hebi xuống thị trấn loài người thì họ cũng chẳng đi đâu. Vì ngoài chuyện đến trường học ra, những người bạn Chân Tò cũng chẳng còn lý do gì khác để xuống thị trấn. Chỉ trừ một vài trường hợp bất biến đến bất ngờ chẳng hạn như Eri nổi hứng muốn đi dạo chơi thì cũng sẽ đi vào ban ngày, tránh ban đêm. Hôn nữa, riêng tối nay, hai cô gái Chân Tò trẻ có chuyện để làm nên Eri và Hebi sẽ không rời khỏi nhà đâu.

May vá, khâu thùa, nấu nướng, dọn dẹp việc nhà hay chăm nom gia đình. Đó đều là những đức tính được dùng để đánh giá phẩm chất cũng như nét đẹp thanh tao của một người phụ nữ theo quan niệm xa xưa các cụ. Nhưng theo thời thế hiện nay thì có lẽ cái đẹp ấy chỉ còn là một sự so sánh nghèo nàn khi bị giáng cấp xuống bởi hai từ “lạc hậu”. Cái đẹp thời nay được đánh giá nhiều hơn qua son phấn, trang phục hay lối sống phong cách sành điệu theo tư duy của lứa trẻ sẽ khác. Có ai dám khẳng định rằng “lạc hậu” là một cái tội? Theo như từ điển ngôn ngữ thì “lạc hậu” chỉ là không theo kịp với thời đại. Một đất nước vẫn còn giữ được nét đẹp truyền thống thì vẫn tốt và phong phú đa dạng văn hóa hơn những nước chỉ phát triển và phát triển. Tại sao tôi lại nói lan man đến điều này? Là vì tôi đang vô cùng bức xúc khi có một vài cá nhân đã nhìn vào Hebi rồi đánh giá cô ấy bằng những lời lẽ khó nghe như “bà già, bà cụ non, lỗi thời” này nọ. Xin lỗi đi chứ nếu tôi mà tìm được đứa nào dám nói câu đó, đảm bảo tôi sẽ cho nó rơi vài cái răng cho chừa.

Hebi là một cô gái biết nấu nướng, biết khâu thùa, đảm đang. Hầu như mọi việc trong nhà từ chăm sóc người trẻ đến người già, có ấy đều thành thạo thuần thực không thiếu bất cứ điều gì. Rất nhiều Chân Tò lớn tuổi hay nhỏ tuổi đều yêu quý Hebi vì tính cách nhu mì, biết lắng nghe, biết thấu hiểu và rất giỏi trong khoản lấy lòng người khác. Có lẽ Hebi giống mẹ nhiều hơn. Mẹ của Hebi không phải Chân Tò thuần Nhật. Bà ấy là một Chân Tò đến từ Đại Hàn Dân Quốc, nói ngắn gọn là đất nước Hàn Quốc không xa Nhật Bản là bao. Điểm đặc biệt nhất để nhận biết bà ấy trong thị tộc chính là mái tóc màu bạch kim. Chỉ duy nhất bà mang màu tóc bạch kim rực rỡ nhất trong làng. Và việc Hebi cũng sở hữu màu bạch kim đó đã là bằng chứng hữu hiệu nhất cho việc Hebi giống mẹ nhất rồi. Nay Hebi cũng hiền lành, cũng đảm đang, giỏi giang việc nội trợ việc nhà... Hebi thật sự rất giống mẹ... chỉ trừ cái tính hậu đậu, hay té vì nghe đâu bà ấy... khá xui xẻo.

Chỉ là lời nói truyền miệng nhau thôi nhưng Hebi đã từng kể rằng mẹ cô bé... một ngày bị vấp té ít nhất cũng phải trên 20 cái. Nếu không vấp té thì cũng vô tình để bị cụng đầu vào găm tủ, vấp ngón chân vào chân bàn hay vào đầu gối vào góc tủ. Kho tin nhất là chỉ mang một tách trà duy nhất thôi mà vẫn trượt chân ngã được. Bà ấy xui xẻo là thế nhưng chưa bao giờ gặp tai nạn trong việc bếp núc. Ngày đầu tiên khi bố Hebi lấy bà ấy về, ông đã rất lo sợ khi bà quyết định vào bếp làm món gì đó vì ông thừa biết sự xui xẻo ám muội lấy bà. Nhưng thật khó tin khi bà không gặp bất kỳ nguy hiểm, không vấp phải bất kỳ

sai lầm nào trong khâu nấu nướng. Cách bà ấy cầm dao cầm thìa, bắc nồi nước sôi... tất cả đều chính chu hoàn hảo không một kẽ hở sai sót. Giống như bà ấy đã quá quen trong chuyện bếp núc, trở thành bậc thầy trong bếp và chỉ gặp xui xẻo khi bước ra khỏi nhà bếp mà thôi. Và may mắn thay Hebi không thừa hưởng sự xui xẻo đó từ bà.

.....

Như đã giới thiệu trước ở trên. Tối nay, hai cô gái trẻ của chúng ta có chút chuyện nên sau khi từ trường về thị tộc, Hebi đã sang nhà Eri từ đó cho đến giờ và cùng nhau may vá một số vật dụng từ những cuộn len đủ màu sắc khác nhau. Nhưng thật sự là có một sự chênh lệch rất lớn về kỹ năng giữa Eri và Hebi mà đôi theo hướng đi chuyên mũi kim khâu lên lên xuống xuống, sang trái sang phải, từ trong ra ngoài từ ngoài vào trong một cách nhẹ nhàng, thanh tao nhưng không kém phần chuyên nghiệp từ đôi bàn tay khéo léo đó, Eri tỏ rõ sự ghen tỵ trên gương mặt bánh bao đáng yêu đó.

- He – chan... tuyệt thật đó. Nấu nướng, khâu缝 may vá, dọn dẹp nhà cửa, tất cả nhìn trông rất đơn giản nhưng ngay khi bắt tay vào làm thì thật chẳng dễ dàng chút nào. Ấy vậy mà He – chan vẫn làm thường ngày, mà còn rất thành thạo nữa chứ? Nè nè... giữa mình và He – chan, giữa hai đứa mình khác nhau chỗ nào vậy?

- Khác nhau chỗ nào ư? Mình là mình còn Eri – chan là Eri – chan. Cậu là con gái của Makoto – san còn mình là con gái của ba mẹ mình. Thế thôi!

- Điều đó ai mà chẳng biết... A mô... sao vậy nhì. Mình và He – chan cùng học chung một lớp từ nhỏ cho đến giờ, hai đứa cùng đạt được thành tích cuối năm tương đương nhau và cùng nhiều điểm tương đồng khác. Vậy thì tại sao đến tận bây giờ, mình lại nhìn thấy được khoảng cách giữa mình và He – chan lớn hơn bao giờ hết. Tại sao vậy nhì?

- Tại sao là tại sao? Ngay cả Eri – chan được xem như Chân Tở uyên bác nhất trong thị tộc cũng không thể lý giải được tại sao mình trả lời. Hơn nữa, so sánh tương quan như thế là khắp khiếm khuyết Eri – chan. Có thể là do hướng đi của hai đứa khác nhau nên sau cùng mình và Eri – chan lại không đồng thuận như từ trước đến nay... cũng có thể lắm chứ!

- Hướng đi khác nhau sao?

- Thì nói một cách dễ hiểu là Eri – chan... ước mơ của cậu là được xuống thị trấn loài người, tìm một công việc ổn định và sinh sống ngay tại thế giới loài người. Eri – chan hâm mộ và cũng muốn được trở thành nhà khoa học nên mới dành thời gian sức lực để tìm hiểu về các danh nhân. Hướng đi của Eri – chan là con đường của một nhà khoa học. Trong khi đó, mình thì lại không lựa chọn con đường ấy nên dĩ nhiên khoa học không phải điểm mạnh của mình. Tương tự như thế, những chuyện lật lộn vụn kiểu may vá khâu缝 thì cũng không phải thế mạnh của Eri – chan. Do chúng mình khác nhau về định hướng tương lai mà!

- Định hướng tương lai... nhưng mà vẫn có một số người cũng rất giỏi cả hai đấy chứ. Điển hình như Toriyama – san chẳng hạn. Toriyama – san vừa học rất giỏi này, thể trạng rất tốt này, lại còn nấu ăn rất ngon nữa. Chỉ cần nhìn cách Toriyama – san nấu ra những món ăn trong tiết gia chánh thôi, mình cũng đủ hiểu rằng ở nhà Toriyama – san giỏi cỡ nào. Quả đúng là một người hoàn hảo văn võ song toàn... giống như một nữ thần vậy!

Dùng phép so sánh chỉ để ví xem Kozue ngang như một nữ thần, đây không phải lần đầu tiên có người dám khẳng định điều ấy. Nhưng chỉ và khi hai ba người cùng hội ý xàm to nhỏ với nhau thôi. Nếu chẳng may điều này lọt ra ngoài, đến tai Kozue, đề Kozue biết được ai đang nói điều đấy thì chắc chắn sẽ có án mạng. Kozue không thích mình bị mang ra so sánh với người nọ người kia, đặc biệt là với thần linh.

Có điều, dù nói gì đi chăng nữa thì không ai có thể phủ nhận rằng Kozue là một cô gái hoàn hảo đến mọi mặt. Và đó cũng là điều khiến Hebi phải dừng lại trong phút chốc để suy ngẫm.

- Toriyama... trường hợp của cậu ta thì quả thật phải nói rằng rất đặc biệt. Đặc biệt hơn so với những con người đặc biệt khác và còn có khi còn đặc biệt hơn so với từng cá thể trong thị tộc Chân Tở chúng ta. Có thể đôi đầu ngang ngửa với Hiyama – kun... Mình không biết nên nói rằng đó là một nữ thần hay một nữ chúa quý nữa... Là nữ thần rồi vì quý dữ là từ ngữ đặc trưng được dùng để nói về Chân Tở chúng ta mà!

- Hm, nữ thần... Toriyama Kozue – sama, giả dụ như Toriyama – san mà nghe thấy thì chắc sẽ cho mình một trận mắt. Nhưng vẫn còn điều này mình cứ thắc mắc. Tại sao mỗi lần gặp mặt nhau là ngay lập tức, Hiyama – kun và Toriyama – san lại gây chiến với nhau nhì? Hai người ấy không thể nào hòa hợp làm lành với nhau được ư?

Làm lành với nhau... nghe thì tưởng chừng rất đơn giản nhưng thực ra cũng rất khó khăn. Để nói lên một lời xin lỗi nhau và xí xóa làm lành không dễ chút nào. Nếu nó thật sự đơn giản thì cũng chỉ dễ dàng đối với bốn người bạn Chân Tở với nhau. Giống như Eri vẫn thường hay khiến cho Hiyama chạy đôn chạy đáo khắp nơi và cũng chính Hiyama, trong bất kỳ trường hợp nào cũng nhận sai về mình rồi chủ động đến làm hòa với Eri. Chuyện đó xảy ra như cơm bữa đến mức mất Hebi và Namehari nó đã quá đời bình thường.

Vì là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ, hiểu ý nhau nên nói lời xin lỗi và làm hòa không khó. Nhưng sẽ chẳng mấy dễ dàng nếu bên kia là Kozue, người khó chịu khó tính nhất trong bộ ba nhà khoa học. Kazuma thì tốt tính đến mức đàn ông ngu ngốc, Tora cũng là một người biết nhìn rộng, tư tưởng rộng rãi nên cũng dễ kết bạn. Chỉ duy nhất Kozue thì hơi cheo leo như một bức tường vừa dày vừa cao mà không phải cứ ngày một ngày hai là có thể chinh phục được, hoặc có khi là không bao giờ leo lên được đến đỉnh.

Nhưng dù có nói ai hay đánh giá bất kỳ một người nào thì điều đầu tiên, vẫn phải xem lại bản thân mình trước đã. Nguyên nhân do đâu mà Hiyama và Kozue khi không tự dưng trở thành kẻ thù không đội trời chung với nhau? Nếu không phải vì Eri gặp Kazuma rồi mỗi ngày chơi cái trò tình nhân trốn giả đình lên kút gặp nhau thì có sự đã không xảy ra. Hiyama hiểu mình, chấp nhận trở thành cái gai trong mắt người khác, chấp nhận trở thành kẻ xấu xa cũng vì Eri. Có lẽ... Kozue cũng có nguyên nhân tương tự. Nên phần nào Hebi thông cảm được với suy nghĩ cũng như sự khó khăn của Kozue đối với Chân Tở nói chung và Hiyama nói riêng.

Vì Eri và Kazuma, vì cặp đôi mang đến nhiều rắc rối nhất cho hai bên... Nhưng dường như Eri vẫn chưa hiểu rằng nguyên nhân của sự đối đầu này chính là ở bản thân cô bé. Là vì Eri ngây ngô đến mức không hiểu hay là vì cô bé có tình không hiểu? Chẳng thể lý giải được điều đó một cách rõ ràng.

.....

- Nhưng mà He – chan, mình đề ý từ nãy đến giờ rồi. Cậu đang may thứ gì thế?

- Thứ này à? Cậu xem...

Hebi nhẹ nhàng đưa bộ trang phục mình đang dùng chỉ thêu vài đường lên. Đôi mắt to tròn của Eri nay còn tròn và lấp lánh hơn.

- Oa, dễ thương quá đi. Bộ đồ hóa trang hình sư tử nè!

Bộ đồ hóa trang sư tử nâu... đó đích thị là bộ đồ hóa trang hình sư tử và cụ thể hơn chính là bộ trang phục mà CLB kịch nghệ đã ra sức tìm kiếm trong sáng nay. Họ phải dành rất nhiều thời gian nhưng vẫn không thể tìm được cho đến khi nhờ đến sự trợ giúp của Hebi thì bộ trang phục mới chịu lộ diện. Câu hỏi được đặt ra ở đây là tại sao Hebi lại giữ bộ trang phục ấy, thay vì thành viên của CLB kịch mới đúng.

- Nhưng tại sao cậu lại có nó vậy He – chan?

- À... cái này là của CLB kịch nghệ trường mình. Dường như do sensei phụ trách của họ đang cần bộ trang phục này nhưng họ không tìm thấy. Mình chỉ đơn thuần đi kiếm tìm giúp thôi!

- Nếu đã tìm được rồi thì sao cậu không giao nó cho CLB kịch nghệ? Tại sao He – chan lại may và nó thế kia?

- Biết nói thế nào bây giờ. Do nhiều nguyên nhân xảy ra nên ở một khía cạnh nào đó, mình đã lỡ hứa với họ rằng là sẽ sửa lại bộ trang phục này giúp nên đành mang về nhà làm đấy!

Thật sự là do nhiều nguyên nhân hoàn cảnh đã đẩy Hebi vào thế không có sự chọn lựa. Hebi không thích dây dưa quá nhiều đến vấn đề của con người nhưng liệu có phải vì bản tính thương người, hay quan tâm đến người khác đã cháy trong huyết quản cô ấy từ trước nên khi Hebi không thể xuôi tay làm lo khi thấy ai đó đang lâm vào hoàn cảnh khó khăn? Chỉ vì không một ai trong CLB kịch nghệ biết may vá... biết rằng điều này thật vô lý nhưng sau cùng, bản thân Hebi cũng không hài lòng với quyết định của chính mình khi đồng ý nhận sửa lại bộ trang phục hóa trang này và hẹn ngày hôm sau giao lại cho CLB kịch nghệ. Chuyện họ làm thế nào để thương thuyết với sensei gia hạn thêm một ngày để sửa bộ đồ hóa trang là vấn đề của họ. Việc của Hebi là chỉ dùng kỹ năng nữ công gia chánh của mình, luồn kim chỉ áo khâu những vết rách hay giặt giũ sao đó cốt làm mới lại bộ trang phục trước ngày mai. May vá khâu缝 thì là điểm mạnh của Hebi. Bộ trang phục này cũng không quá đối phức tạp cầu kỳ nên thiết nghĩ chỉ cần đến nửa đêm là hoàn thành. Còn nếu nó vẫn không kịp trước khi trời sáng thì sẽ dùng đến máy sấy tóc. Nhìn chung thì có nhiều cách để giải quyết được vấn đề không quá mấy khó khăn.

- Thì ra là thế, nhưng tại sao bỗng dưng sensei có vấn của CLB kịch lại cần đến bộ trang phục nhì? Trông nó cũ thế này rồi. Chẳng phải sẽ tốt hơn khi đặt mua một cái mới sao?

- Về điều đó thì mình không biết. Mục đích của CLB kịch nghệ là chuyện của họ. Trước mắt, mình chỉ nghĩ rằng cố được đến đâu hay đến đó. Cứ làm hết sức của bản thân mình là được!

- Hm hm... có khi nào họ dự định sẽ sử dụng bộ hóa trang này không? Mà nếu như họ sử dụng bộ trang phục này thì chứng tỏ sẽ có một màn kịch trên sân khấu. Như thế tức là có lẽ hội rồi còn gì!

Nghe đến lễ hội, mắt Eri trở nên long lanh đi đôi với nét phấn khởi rạng rỡ đầy hứng thú trên gương mặt. Nhắc đến lễ hội thì Eri lại trở nên như thể bởi vì trong thị tộc Chân Tổ không có nhiều lễ hội như con người. Vì nhiều nguyên nhân khác nhau tôi đã đề cập trước đó, vì kinh phí có hạn nên một năm mười hai tháng, cứ ba tháng sẽ chỉ có một lễ hội, tổng cộng trong một năm sẽ có bốn lễ hội tất cả. Với số lượng ngày lễ như thế không đủ để cho một cô gái đang tuổi ăn tuổi chơi hưởng thụ hết thời gian trẻ xuân của mình. Nên ngay khi nghe đến ngày hội, Eri không thể giấu được sự phấn khởi trong lòng. Trưởng thành thì có trưởng thành, nhưng chỉ trưởng thành hơn so với tư duy cũng như cách hành xử của một đứa trẻ, suy cho cùng thì Eri vẫn chỉ là một đứa trẻ ham vui hồn nhiên ngây ngô là chủ yếu.

.....

.....

Hai cô gái trẻ ngồi bên dưới phòng khách, tiếp tục công việc may và thêu thùa và đôi khi lại kể cho nhau nghe một vài câu chuyện đời thường thú vị khác. Chỉ riêng ngày hôm nay bỗng dưng Eri nổi hứng muốn được học may và nên có thỉnh giáo Hebi đôi điều đã là một sự kỳ lạ khiến Hebi trở tay không kịp. Hebi chưa từng nghĩ rằng một người như Eri lại có hứng thú với những công việc thuộc lĩnh vực nội trợ như thế này. Cứ nghĩ rằng Eri sẽ không thích những việc như nấu nướng hay may vá vì điểm số môn gia chánh của Eri thấp một cách đáng sợ. Eri chỉ giỏi những môn học cao siêu, nhưc đầu như toán học, số học, vật lý học, những môn phải vận dụng tư duy tính toán nhiều là cốt yếu. Hiếm khi nào trông thấy Eri có hứng với những thứ phải tận dụng sự khéo tay, tỉ mỉ, cũng như con mắt nghệ thuật tinh tế. Chắc cũng giống như lần Eri bất ngờ chạy sang nhà Hebi, Hiyama và Namehari chỉ để kéo cả đám thực hiện một chuyến thăm thú trung tâm thành phố, nơi con người đang sinh sống.

Eri lạ là một chuyện. Và còn một vấn đề lạ lùng khác đang hiện hữu ngay trong căn nhà này mà mỗi lần Hebi đến đây đều không thể rời mắt khỏi nó.

Đang yên đang lành là thế. Bỗng nhiên con chim ưng săn mồi Philippine đang đậu trên nhánh cây cảnh trong phòng khách chợt vỗ cánh phành phạch rồi cất lên tiếng kêu oai hùng, đặc trưng của loài chim ăn thịt dũng mãnh nhất trong họ nhà chim.

- A, đến giờ rồi nhì, đội tở một chút, Ronaldo – kun!

Ngay lập tức, Eri ngồi bật dậy, chạy vào trong bếp, loay hoáy trong mấy cái tủ kệ phía trên và ba phút rồi lại trở ra với một túi thức ăn đặc biệt dành riêng cho con chim này.

- Đây đây, của cậu đây. Xin lỗi vì bắt cậu phải đội lâu nhé Ronaldo – kun!

Cách Eri cho con chim ưng ăn... càng lúc càng giống Kazuma hơn rồi. Vì một lý do nào đó đến giờ vẫn chưa tìm được câu trả lời, con chim ưng Philippines thuộc quyền sở hữu chính chủ tạm thời của Kazuma kể từ dạo đó cứ ở miết tại nhà Eri. Nó cứ ở lại đây hết từ ngày này sang ngày khác mà không thèm bay về bên Kazuma. Liệu có phải do nó cảm thấy chán ở chung với Kazuma, chán cái bản tính lười nhác của cậu ta nên quyết định gói đồ sang đây ở với Eri hay không, thì chỉ có bản thân nó mới rõ. Xét về kết quả nghiên cứu dựa trên nhiều con số thống kê từ các chuyên gia về động vật học thì loài chim ưng Philippines này rất khó dễ thuần hóa. Chính vì không dễ dàng gì trong việc nuôi luyện nên hầu như loài chim ưng này sẽ tránh tiếp xúc với con người càng xa càng tốt. Chim ưng là loài sở hữu trí thông minh nhất trong họ nhà chim nên nhiều chuyên gia càng khẳng định rằng một khi loài chim này chịu sống chung với một ai đó thì ắt hẳn người đó phải là người mang đến cho nó một sự tin tưởng vô cùng mãnh liệt. Con chim này, tại sao nó không chịu sống ở vườn bảo tồn quốc gia, nhất quyết không chịu nghe theo những người ở vườn bảo tồn và chỉ răm rắp nghe theo Kazuma. Nó tin tưởng Kazuma là một và bây giờ thì nó còn tin tưởng thêm cả Eri nữa. Khi Eri đã thức ăn ra, nó đã ăn một cách nhiệt tình như thể không chút nghi ngờ hoài nghi gì giống như với Kazuma.

Con chim ưng đó... kể từ ngày ăn bám ở đây thì hầu như chỉ có một mình Eri là người duy nhất tiếp cận được với nó. Ngay cả Makoto – san, Chân Tổ hiền lành nhất trong thị tộc cũng không thể cho nó ăn bình thường. Ngay khi bà vừa đổ thức ăn vào khay của nó thì con chim ưng còn dọa nạt Makoto – san phải tránh xa nó ra. Chỉ có Eri và duy nhất Eri là người có thể làm được điều mà người khác không thể nên công việc nuôi nấng, chăm sóc con chim ưng, hoàn toàn giao phó lại cho cô bé.

Hebi biết con chim ưng luyện thành tinh đó là của Kazuma. Nó đích thị là con thú nuôi của Kazuma. Hebi luôn tự hỏi lý do vì sao nó lại chuyển đến đây nhưng không thể tự đưa ra câu trả lời đích đáng nhằm thỏa mãn trí tò mò của bản thân. Hơn nữa, Hebi luôn đề ý rất kỹ thái độ của Eri mỗi khi đến gần nó. Hebi luôn trông thấy vẻ phấn khởi, hứng thú khi cho nó ăn, khi vuốt ve nó, hay thậm chí những lần thả nó bay vòng vòng phía trên thị tộc và ra hiệu cho nó quay về. Sự phấn khởi mỗi khi con chim ưng đậu trên vai Eri... Hebi có cảm giác như Eri đang ngày càng trở nên giống với một ai đó... một ai đó mà ai cũng biết... Và Hebi lo lắng rằng nếu như điều này còn tiếp diễn, thì sẽ có một ngày, Hebi nhìn nhận người bạn thân ngay phía trước mình không còn là hình ảnh của Eri Hoshimiya nữa. Hebi lo sợ điều đó nhiều hơn bản thân Hebi nghĩ.

- Eri – chan. Mình không cố ý muốn chen vào chuyện đời tư của cậu nhưng mà... mình nghĩ đã đến lúc cậu nên cho mình biết mối quan hệ giữa cậu và con chim ưng đó là như thế nào!

- Ronaldo – kun ấy à? Thì He – chan biết rồi đó, cậu ấy tên là Ronaldo – kun, là một chú chim ưng đến từ Tây Ban Nha. Cậu ấy có thể bay với tốc độ rất nhanh và có thể nhìn rất xa với khoảng cách là...

- Mình biết Eri – chan... mình biết tất cả những đặc điểm chung về loài chim ưng vì cậu đã kể rất nhiều lần trước đây rồi. Và mình cũng biết rõ con chim ưng đó là của Kazuma Kusanagi. Eri – chan, vào ngày đầu tiên khi con chim ưng này xuất hiện trước mặt bốn người chúng ta, cậu đã nói rằng nó là một người bạn đến từ một nơi rất xa nhưng cũng rất gần. Cái nơi rất xa nhưng cũng rất gần ấy... có phải loài là thị trấn nơi con người sinh sống không? Eri – chan... có phải... cậu đã gặp Kusanagi – kun?

Eri trở nên trầm ngâm hẳn. Hiếm khi nào trông thấy một cô gái hoạt bát, vui tươi như Eri lại tỏ ra trầm ngâm, đầy tâm trạng như vậy. Thật ra mọi thứ đều có nguyên nhân của nó.

- Ủ... mình đã gặp Kusanagi – kun!

- Vậy thì... tại sao cậu không nói cho chúng mình biết? Hơn nữa, cậu gặp Kusanagi – kun từ khi nào?

- Mình gặp cậu ấy vào ngày mình đã nghỉ học trên lớp. Và Kusanagi – kun... hôm đó cậu ấy cũng nghỉ học và bất ngờ xuất hiện ngay trong lãnh phận của thị tộc chúng ta. Kusanagi – kun đã một mình lên đỉnh núi Himaki và không may bị các Chân Tổ trong làng ta rượt đuổi. Xảy ra biết bao nhiêu chuyện, cuối cùng thì... mình cũng đã gặp trực tiếp với cậu ấy!

- Đội một chút Eri – chan, cậu nói rằng Kusanagi – kun đã đi vào lãnh phận thị tộc Chân Tổ. Một mình cậu ấy sao?

- Ủ, một mình cậu ấy!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên con Ronaldo đang ăn phải ngóc đầu lên nhìn. Nó vô cánh phành phạch đi đôi với tiếng kêu của nó khiến cho Eri giật mình.

- À đúng rồi, không phải một mình. Kusanagi – kun lên núi với cậu và Tatsumaki nữa mà. Xin lỗi và cảm ơn vì đã nhắc nhớ Ronaldo – kun!

Sau đó thì con chim lại thu cánh, bình tĩnh rồi tiếp tục ăn. Chim gì mà khôn thế không biết. Ăn không lo ăn, cũng nhiều chuyện ráng dỏng tai lên nghe người khác nói chuyện rồi lên tiếng tranh bua nếu ai đó nói sai sự thật. Chim ưng cũng có lòng tự trọng của chim ưng và nó tuyệt đối không cho phép Eri nói thiếu đi sự hiện diện của nó. Chim gì mà ham hồ thấy ớn.

- Nhưng tại sao Kusanagi – kun lại lên núi? Chẳng lẽ cậu ấy không biết rằng ranh giới lãnh phận của thị tộc chúng ta, con người không được phép bước chân vào hay sao?

- Mình nghĩ là Kusanagi – kun biết. Cậu ấy là Einstein mà. Chắc chắn cậu ấy biết rằng con người không được phép xâm phạm vào thị tộc Chân Tổ. Và mình cũng nghĩ rằng cậu ấy cố tình vi phạm luật, cốt cũng chỉ vì muốn được đến thị tộc mà thôi. Kusanagi – kun... bất chấp để được vào thị tộc chỉ vì muốn gặp mình thôi He – chan!

- Gặp cậu ư?

Eri quay lại con Ronaldo. Cô bé nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve bộ lông màu nâu, mượt, mềm xốp của con ưng với nụ cười khá nhạt trên môi.

- Kusanagi – kun cậu ấy... đã nói lời xin lỗi với mình, He – chan. Cậu ấy xin lỗi vì những gì đã gây nên cho mình và vô tình làm tổn hại đến mọi người. Kusanagi – kun còn nói rằng cậu ấy sẽ từ bỏ danh hiệu Einstein cũng như những nghiên cứu từ trước đến nay. Kusanagi – kun là người sẵn sàng vì người khác mà từ bỏ ước mơ của bản thân. Cậu ấy... ngốc lắm đó He – chan!

Cảm xúc của Eri đối với Kazuma... chắc chắn là như vậy. Trước đây Hebi hiểu rõ điều này rất nhiều lần nhưng chưa từng có bằng chứng cụ thể. Đến bây giờ cũng vẫn chưa có gì chứng minh điều đó là đúng. Nếu phải trả lời thì Hebi chỉ có thể nói rằng “dựa vào lòng cảm”, dựa vào cái gọi là giác quan thứ sáu của một cô gái. Bất kể con người hay Chân Tổ. Đã là con gái thì giác quan thứ sáu bao giờ cũng nhạy hơn so với con trai gấp nhiều lần.

Những cảm xúc khi được thể hiện qua từng câu nói, từng lời lẽ ấy... đều là những âm thanh vô cùng tuyệt đẹp như một bức tranh dịu dàng thanh tao mà Eri chưa bao giờ nói về Hiyama trước đây. Với

Kazuma, Eri có những cung bậc cảm xúc vượt hơn mức người bạn bình thường. Vậy thì cảm giác của Eri về Hiyaama là như thế nào?

Có lẽ, Hebi cũng nên suy nghĩ một chút cho Kazuma. Dù không ưa gì hắn ta nhưng nếu thật lòng chẳng may gì đến hắn dù chỉ một tí thì thật quá phù phàng. Giờ đây Hebi mới hiểu, thì ra ngày hôm đó, Kazuma xin nghỉ ở nhà không phải vì bị bệnh, mà là để đến thị tộc Chân Tò nhưng không thành. Mặc dù không thích cậu ta nhưng thật sự Kazuma đã không ngại hiểm nguy mạng sống của bản thân đến đây gặp Eri chỉ để nói lời xin lỗi cũng như nhận hết trách nhiệm về bản thân. Tại sao cậu ta lại phải cố gắng đến thế? Tại sao lại làm những chuyện mà dựa theo tính cách số đông con người thì chẳng một ai dại gì ôm của nợ ấy lên người? Vì hắn ta đang mưu tính chuyện gì đó bằng cách lấy lòng Eri hay là vì hắn ta thật sự... dẫn dắt như Eri nhìn nhận? Kazuma Kusanagi... rút cuộc thì đó là người như thế nào mà Hebi không thể biết được bản chất thật sự của hắn. Xấu hay tốt? Ngu ngốc hay mưu mô? Hoàn toàn không thể biết được.

.....

- Nhưng mình đã không chấp nhận điều đó. Mình nói rằng nếu như Kusanagi – kun từ bỏ con đường của một nhà khoa học thì mình cũng sẽ từ bỏ ước mơ nghiên cứu của mình. Thế là Kusanagi – kun... đã thôi ý định ấy ngay lập tức. Kusanagi – kun thật tốt... nhưng đôi khi chính sự tốt bụng đó lại đẩy cậu ấy vào thế khó khăn. Nhưng thà như vậy, còn hơn là đứng nhìn cậu ấy quay lưng với mọi thứ chỉ vì lợi ích của mình. Lương tâm mình không cho phép làm điều đó!

- Eri – chan!

- Nói mới nhớ, sáng nay mình có gặp Kusanagi – kun trong thư viện. Cậu ấy nói sẽ quay trở lại lớp ngay khi hoàn thành xong chút chuyện. Ấy vậy mà đến khi tan trường cũng chẳng thấy cậu ấy đâu. Không biết Kusanagi – kun đã đi đâu nữa!

.....

Dìng dọng dĩnh dọng.

Chợt có tiếng chuông cửa bên ngoài vang lên. - Eri – chan, con ra mở cửa xem ai đến nhà được không?

- Vâng!

Makoto – san thì đang bận chút chuyện trong nhà kho phía sau nên đành nhờ Eri đón khách giúp. Eri tạm thời ngưng tiết học môn thừa thừa may và để nhận nhiệm vụ trọng đại kia. Và khi Eri ra đến cửa thì.

- Vâng vâng... Hiyaama – kun, Namehari – kun!

- Chào buổi tối Eri – chan. Ở nhà buồn quá nên tớ rủ rê Hiyaama – kun ghé nhà cậu chơi đây. Bọn tớ vào được chứ?

- Ủ, hai cậu vào đi. He – chan cũng đang ở đây nữa đó!

- Vậy à. Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau. Bọn tớ xin phép nhé!

.....

Cứ cho rằng tất cả đều do tư tưởng lớn gặp nhau giống như Namehari đã nói. Hoặc là vì chữ “duyên” nối kết bốn người họ với nhau lớn đến mức không điều gì có thể phá vỡ được mối liên kết bền vững ấy. Có lẽ... cũng vì chữ “duyên” đó mà đi đâu làm gì, bốn người họ luôn bên cạnh nhau không rời. Và dường như trong cái thị tộc nhỏ bé này, chỉ duy nhất nhóm bốn người bạn ấy đặc biệt hơn nhiều so với những Chân Tò cùng trang lứa trong làng. Có điều, cái “đặc biệt” đó... khó có thể giải thích cụ thể chính xác là gì.

Ngay lúc này đây, bốn người bạn lại tái hợp cùng nhau, cùng quây quần bên nhau như hợp mặt để chuyện trò, tán gẫu hay lập ra kế hoạch trong tương lai gần sẽ làm gì việc gì. Thường thì bốn người họ sẽ cùng bàn luận về những vấn đề như thế. Nhưng chỉ riêng hôm nay thì họ lại có một chủ đề khác cần được thảo luận. Cũng chỉ vì vấn đề này hết sức lạ lùng lạ lẫm nên Namehari và Hiyaama mới kéo đến nhà Eri. Và vấn đề đó chính là...

- Chuyện là như vậy đây. Đồng ý rằng hình ảnh của Chân Tò chúng ta trong mắt mọi người đang ngày có dấu hiệu chuyển hướng tốt hơn. Nhưng nếu chỉ vì lý do đó mà họ thay đổi hoàn toàn 180 độ với ta thì cũng thật đáng lưu tâm. Mọi người có ý kiến gì không?

Quả nhiên, chủ đề bàn luận ngày hôm nay chính là những diễn biến trên trường vào hai ngày hôm qua và hôm nay. Namehari cảm thấy ngạc nhiên khi dường như ảnh hưởng của Chân Tò trong mắt mọi người thay đổi một cách kỳ lạ. Chính vì sự đáng ngờ đó đã vô tình gây nên một sự tò mò thấp thòm không yên trong những con người có khả năng nhìn xa trông rộng, điển hình như loài Chân Tò. Không cần nói, bản thân Hiyaama và Hebi cũng cảm thấy điều lạ lùng này ngay từ lúc bắt đầu.

- Uhm, cậu nói đúng, quả thật có cái gì đó rất kỳ lạ... lạ đến mức phải nói rằng quái lạ khi bỗng dưng giá trị của Chân Tò chúng ta bị đẩy lên bất ngờ. Từ trước đến nay, có bao giờ con người tin tưởng chúng ta đến mức xin nhờ đến sự giúp đỡ của chúng ta... nên sau sự việc ngày hôm qua, mình cũng cảm có chút thắc mắc!

- Thế là Hebi – chan giống tớ, cũng được người từ nơi khác xin giúp đỡ ư? Họ nhờ cậu làm gì vậy?

- Chỉ là giúp CLB kịch nghệ tìm bộ đồ hóa trang này và sửa lại đôi đường chỉ bị rách thôi. Vì công việc này mình cũng thường làm nên cũng không quá mấy khó khăn. Chỉ cần giữ nguyên tiến độ thì đến sáng mai có thể trả lại cho CLB kịch nghệ!

- Heh, cả He – chan và Namehari – kun đều ghi được thêm điểm thân thương đối với mọi người. Trong khi mình được mời xuống thư viện nhờ giúp đỡ gì đó nhưng rút cuộc lại chẳng có ai đến vì bận công việc hết. Thật ghen tỵ với hai cậu quá đi!

Eri thì suy nghĩ đơn giản rồi. Mong muốn duy nhất của Eri là con người cũng như Chân Tò cùng chung sống hòa thuận với nhau. Nên sâu trong thâm tâm, cô bé cũng muốn mình giúp đỡ được ai đó để hàn gắn mối quan hệ của hai bên thì thật tốt. Nhưng càng mong mỏi bao nhiêu thì cái ngày giấc mơ trở thành hiện thực càng xa với bấy nhiêu. Không phải cái gì cứ muốn là được. Đôi khi cái số nó chưa tới thì Eri vẫn sẽ mãi mãi chưa thể nhận được điểm phúc đó.

- Eri, Hebi và Namehari cũng bị dính vào những chuyện quái đản điên rồ gần đây. Quả nhiên, chuyện này thật không bình thường chút nào. Rút cuộc thì lũ con người ấy đang mưu tính đến chuyện gì?

- Hiyaama – kun. Nghe cậu nói cứ như là vừa gặp phải chuyện phiền phức ấy. Đã xảy ra chuyện gì với cậu vậy?

- Phiền phức ư? Ngay từ đầu, dính dáng với lũ con người ấy là xem như tự gánh thêm phiền phức vào thân rồi. Không được êm đềm êm thấm, để ghi điểm thân thương sau khi giúp đỡ lũ dân đen ấy như mấy cậu. Tớ đã phải dấn thân vào một lễ hội đầy mờ mịt và xương máu đấy!

Nghe đến hai từ “lễ hội”, Eri ngay lập tức ngóc đầu dậy với gương mặt mèo con phấn khởi. Nhưng có lẽ do Eri không nghe thấy những cụm từ đi liền phía sau. Hoặc cũng có thể do Eri quá ngây thơ nên không biết. Sau khi Hiyaama vừa nói xong câu đó, một sự lo âu, hoang mang hiện lên trên gương mặt của cả Hebi lẫn Namehari.

- Không đùa đó chứ Hiyaama?

- Hơi đâu mà đùa. Thật sự... nếu như chẳng may tớ là một đứa bình thường giống như chúng thì chắc đã không còn trở về nhà toàn thây rồi ngồi đây phỉm chuyện với các cậu. Tính ra cũng thật may khi bọn chúng chịu bỏ cuộc chứ không thì... bản thân tớ cũng chẳng biết tính thế nào!

- Trường hợp của Hiyaama có vẻ như không được thuận lợi như chúng ta. Cũng khó trách được rằng mối thâm thù giữa Hiyaama và một vài người trong trường vẫn còn là con số cực kỳ lớn. Cũng do Hiyaama gây ra quá nhiều chuyện rùm beng vào mấy ngày đầu nhập học còn gì!

- Tất cả đều do Hiyaama – kun hết đây. Nên cậu mau tự kiểm điểm lại bản thân mình đi!

Eri chỉ tay vào mặt Hiyaama, nói thẳng ra luôn không ngần ngại, cũng chẳng sợ rằng Hiyaama sẽ nổi giận.

- Tch, phiền phức quá đó!

Và cũng vì Hiyama không muốn phải khiến cho một ai đó rơi nước mắt nữa nên mỗi lần đứng trước mặt người ấy, dù trong bất kỳ tình huống nào, Hiyama cũng phải kìm nén bản thân lại và tự nhận hết lỗi lầm về mình cho rồi.

.....

Chuyện Hiyama có nhiều kẻ ganh ghét thì không đáng bận tâm vì đó được xem như một lẽ tự nhiên bình thường tất yếu trong cuộc sống này. Nhưng, đã nhiều lần Hiyama phải trầm mình trong nỗi suy tư của bản thân sau sự kiện sáng nay. Có nhiều điều không khiến cho Hiyama phải bất ngờ nhưng cũng có rất nhiều điều khác làm cho Hiyama phải hao tâm suy nghĩ. Tại sao lại có sự hiện diện của cái tên đáng ghét đó? Kazuma Kusanagi... Vừa tự nhắc đến cái tên ấy trong đầu xong, Hiyama lại chặc lưỡi, nhấm mặt khó chịu rõ ra mặt.

- Hiyama?

- Không có gì, chỉ là tự dung nghĩ đến một vài thứ vớ vẩn rồi cảm thấy bức mình đôi chút vậy thôi ấy mà!

Chỉ cần nói đến đó thôi, Hebi đã hiểu hết tất cả. Vì sao Hebi lại biết? Vì Hebi luôn đứng ở phía sau, luôn dõi theo hình bóng của Hiyama và Eri từng ngày từng ngày một. Vì Hebi luôn đặt bản thân vào vị trí của hai người họ nên đôi khi không cần lên tiếng, Hebi cũng có thể thấu hiểu được hết suy nghĩ thật sự của họ. Cái cách Hiyama khó chịu như thế này không giống như bình thường. Hay thậm chí là đối với những con người khác thì cậu ấy có thái độ tức giận cũng khác. Nét biểu hiện vừa rồi chỉ có thể là...

.....

- Eri – chan, cậu nói rằng khi cậu xuống thư viện thì không gặp người nào hết. Thế, người ở thư viện muốn nhờ cậu chuyện gì vậy? Namehari chợt lên tiếng hỏi.

- Mình cũng không biết nữa. Chắc họ muốn mình tư vấn nên nhập thêm thể loại sách nào như mọi khi. Mình có ngồi đợi nhưng rút cuộc thì Kusanagi – kun đã xuất hiện và nói mình trở về lớp trước!

Nói ra mất rồi. Cái tên đó đã được thốt ra bởi chính miệng của Eri. Ngay lập tức, Hebi đặt tay lên vai Eri.

- Eri – chan!

Thoạt đầu, Eri không hiểu. Nhưng sau khi trông thấy nét mặt căng tròn thể hiện sự lo sợ lo lắng... và sau khi đánh mắt sang trái trông thấy sự u uất, phiền lòng của Hiyama, Eri mới vỡ lẽ ra và nhanh chóng đưa tay lên che miệng.

- Thôi chết... mình lỡ mất rồi... phải làm thế nào đây He – chan? Eri chỉ dám thì thầm hỏi nhỏ với Hebi.

Dù có hỏi thì Hebi cũng không biết phải trả lời thế nào trong tình cảnh này.

Hiyama vừa mới trở mình, chắc chắn là cậu ấy đang rất tức giận đấy. Tệ thật, cứ mỗi khi cái tên Kazuma Kusanagi được nhắc đến thì Hiyama luôn khó chịu như vậy. Và sẽ càng tệ hơn khi người nói cái tên ấy ra là Eri. Hiyama... sẽ nổi giận mất.

- Haizzz!

Cậu ấy vừa thờ dài, lại còn chống tay xuống sàn, ngửa cơ thể về phía sau, hướng mắt lên trần nhà và tiếp tục buông tiếng thở dài thứ hai. Cậu ấy không giận chút nào.

- Cái tên đó... sau cùng thì hẳn đang có âm mưu gì không biết. Tự dung thế này thế kia khiến người khác cứ phải xoay như chong chóng. Hắn... rút cuộc thì hẳn là một con người như thế nào?

- Là à nha Hiyama – kun. Từ đó đến giờ, cậu đâu có ư ra Kusanagi. Thậm chí chỉ nghe đến cái tên thôi cậu đã nổi xung nổi dóa muốn tìm cậu ta xừ cho một trận rồi. Sao bỗng dưng hôm nay trông cậu khác thế? Lại còn tò mò về Kusanagi nữa? Không lẽ hôm nay có mưa sao?

- Im miệng đi!

- Nhưng tại sao lại có Kusanagi ở đây? Giữa hai người các cậu lại xảy ra mâu thuẫn gì nữa à?

- Không... Chẳng là đang trong lúc giải quyết mấy tên mặt thiện kia giữa chừng thì các sensei đến can ngăn kịp thời. Và theo lời của các sensei thì người báo cáo lên cho phòng giáo viên vụ việc là tên đó. Nên tớ mới không hiểu nổi con người cũng như suy nghĩ của hắn!

Tuy không có mặt rõ ràng tại hiện trường, không thể biết được chính xác diễn biến như thế nào nhưng qua lời kể của Hiyama thì dường như người cứu cánh cho Hiyama là Kazuma. Vì một lý do nào đó Kazuma lại làm như thế trong khi bản thân thừa biết mình không tài nào có thể hòa hợp được với Hiyama. Lúc nào cũng bị Hiyama hăm he đe dọa đến tính mạng. Vậy thì câu hỏi lớn được đặt ra là tại sao... Kazuma lại cố gắng giúp Hiyama? Động cơ thật sự của cậu ta là gì? Không một ai có thể biết.

- Nói mới nhớ. Chẳng phải vào tiết gia chánh lần trước. Khi cả lớp được yêu cầu phải làm Gyoza ấy. Kusanagi đã lấy hết toàn bộ Gyoza từ các nhóm cho vào bao bố rồi chạy trốn đi mất. Tớ không nghĩ rằng cậu ta thuộc dạng bị ốm đói đến mức phải đi ăn trộm đồ ăn từ người khác vì ngày nào cũng thấy Toriyama mang theo Bento cho cậu ta. Trừ khi... Kusanagi biết rằng Hiyama không thích tỏi nên mới cố tình đi chuyển toàn bộ số thức ăn nồng nặc mùi tỏi đó ra chỗ khác. Hay nói cho ngắn gọn thì giống như cậu ta... đang ra sức bảo vệ cho riêng mình cậu ấy nhỉ!

Nghe mà rùng cả người, Hiyama tái xanh mặt khi có cảm giác như vừa có một luồng hơi lạnh thổi dọc theo xương sống, thổi thẳng vào cơ thể Hiyama lạnh đến mức da gà nổi hết cả lên. Điều này còn khủng khiếp hơn việc bị con gấu mẹ vĩ đại tát cho mấy phát vào mặt trong những lần đi săn đầu mùa.

- Oì, nghe chẳng vui chút nào đâu. Đừng có đùa kiểu đó, Namehari!

- Cũng không loại trừ khả năng đấy còn gì. Chữ thù hờ nguyên nhân vì sao Kusanagi lại phải làm như thế với người luôn đẩy bản thân cậu ta vào chốn nguy hiểm đến tính mạng. Trừ khi cậu ta đầu óc không được bình thường thì kiểu như Kusanagi có ý đồ gì với cậu không chừng!

- Oì, cái đó còn kinh khủng hơn việc nuốt một trăm củ tỏi nữa. Vừa vừa phải phải thôi Namehari!

- Ha ha ha, công nhận một điều... cậu và Kusanagi thù vị thật!

Đối với Hiyama thì sẽ thật kinh khủng nếu như chuyện đó thật sự xảy ra. Với Namehari thì đây sẽ là một sự kiện thú vị nhất trong cuộc đời của Hiyama. Eri thì quá ngây ngô ngây thơ đến độ vẫn chưa thể hiểu rõ được sự tình từ đầu câu chuyện cho đến hiện tại. Nếu có hiểu, họa chăng thì cô bé chỉ nghĩ rằng vì Kazuma là một người rất tốt bụng, tốt tính. Cậu ấy không quan tâm đến sự nguy hiểm của bản thân và vẫn luôn quan tâm đến người khác. Một lẽ hiển nhiên rằng Kazuma sẽ giúp đỡ khi Hiyama lâm vào cảnh khó khăn. Chung quy thì dù có đặt vấn đề theo góc nhìn nào đi nữa, Eri vẫn sẽ nghĩ tốt cho Kazuma.

Còn Hebi, người chị cả nhậy bén nhất trong nhóm bốn người bạn. Riêng bản thân Hebi có cách nhìn nhận khác hoàn toàn so với những người còn lại. Kể từ khi Aries chuyển đến, Kazuma đã có những hành động chẳng giống như mọi khi. “Lạ”, dùng từ này được xem như là miêu tả chính xác được Kazuma từ 70 đến 80%. Eri thì ngây thơ hồn nhiên vô “số” tội. Hiyama chẳng bao giờ để tâm đến những người cậu ấy ghét trừ khi bên đó có ý gây chiến với cậu ấy. Namehari thì... có lẽ cậu ấy cũng sớm nhận ra nhưng vẫn giả ngây rằng mình không hay không biết gì hết. Hebi thấy được rất rõ... Hebi cảm nhận được có một điều gì đó vô cùng lạ lùng đang diễn ra ngay trong cái nhóm các nhà khoa học kia. Từng sự việc cứ tiếp nối với nhau một cách hợp lý ngẫu nhiên đến kỳ lạ... Như kiểu... Kazuma đang cố tình làm như thế với một nguyên nhân nào đó nằm ngoài tầm hiểu biết của Chân Tổ. Cho đến giây phút này, Kazuma Kusanagi là con người như thế nào... vẫn còn là một ẩn số vô cùng lớn.

.....

.....

- Thôi thôi, không đùa nữa. Chuyện giữa Hiyama và Kusanagi tạm thời gác sang một bên. Vấn đề thứ hai mà tớ và Hiyama sang gặp hai cậu tối nay còn quan trọng hơn mấy vụ việc xảy ra trên lớp nhiều!

- Còn quan trọng hơn nhiều ư?

Từ đây, Hebi và Eri sớm nhận ra rằng bầu không khí trong gian phòng, lan tỏa hết bốn người bọn họ đã chuyển biến sang căng thẳng nghiêm túc hơn. Hai người họ... thật sự rất nghiêm túc. Nhìn nét mặt của Hiayama và Namehari, Hebi có cảm giác rằng họ vừa trải qua chuyện gì đó vô cùng quan trọng.

- Có chuyện gì vậy?

- Trên đường sang nhà Eri – chan, chúng tớ vô tình bắt gặp các vị bồ lão đang đi từ phía nhà của Yoshiro – san ở đầu ngõ!

- Heh, các vị bồ lão chắc là vừa ghé thăm nhà của Yoshiro – san thôi mà. Đầu có gì lạ đâu?

- Ừ thì nguyên là trường làng, ghé thăm nhà hộ dân cũng là chuyện đổi bình thường. Nhưng các cậu không để ý thấy sao? Bây giờ đang là đầu thu, khoảng thời gian các vị bồ lão sẽ bế quan trong Đại Điện Thần cho đến đầu mùa đông. Những năm trước, các ngài không bước chân ra khỏi Đại Điện Thần nửa bước cho đến khi mùa thu kết thúc. Nhưng còn năm nay, các ngài hầu như rời Đại Điện Thần thường xuyên một cách kỳ lạ. Hai cậu không thấy vậy sao?

Câu hỏi của Namehari khiến Hebi phải suy nghĩ.

- Uhm, đúng là vào mùa thu, các ngài hay tụ họp một mình trong Đại Điện Thần lắm. Cứ mỗi lần mình muốn mang thức ăn cho Jii – sama thì y như rằng đều bị bắt ngồi ở phòng chờ, đợi người đến lấy đồ ăn và nhận trách nhiệm chuyển cho các ngài. Chữ bình thường thì mình còn chẳng gặp được Jii – sama nữa là!

- Đấy, Ông của Eri – chan là một trong Ngũ Đại Trưởng Lão làng mà còn không cho cháu gái đến diện kiến. Chúng tớ, mùa thu là thời gian rất cần thiết để các ngài bế quan và không ai được làm phiền. Ấy vậy mà dạo gần đây toàn thấy các ngài đi tới đi lui trong làng, đặc biệt toàn ghé thăm nhà Yamada – san và hôm nay thì thêm nhà Yoshiro – san nữa. Hai cậu có để ý gia đình Yamada – san và gia đình Yoshiro – san có đặc điểm gì giống nhau không?

- Giống nhau ấy à?

Eri phải ngồi vận não suy nghĩ. Nhưng bản thân Eri không có giới trò chơi “Đuổi hình bắt chữ” hay “Đi tìm ẩn số” để mà “Vượt lên chính mình” rồi trở thành “Nhân tố bí ẩn” dưới sự chú ý của các vị huấn luyện viên trong “The Voice”. Eri không thể nào hiểu được ẩn ý phía sau từng lời nói của Namehari trừ Hebi.

- Có phải... Yamada – san và Yoshiro – san, cả hai gia đình đều có hai đứa trẻ dưới 8 tuổi?

- Không sai, là nó đó Hebi. Khi chúng tớ hỏi các vị bồ lão thì các ngài đã cảnh báo Hana – chan, đứa con gái của Yoshiro – san bắt đầu có những dấu hiệu giống như Taro – kun. Biếng ăn, đau lòng ngực, khó thở, buồn nôn và thường trở nên cáu gắt đến nỗi muốn đập phá đồ đạc trong nhà. Điều này chứng tỏ một điều rằng dịch bệnh lạ đang diễn ra trong thị tộc ta đang ngày càng phát tán với quy mô mở rộng dần dần. Và bây giờ đã có đứa trẻ thứ hai bị nhiễm bệnh. Mỗi quan ngại lớn nhất đối với các bồ lão bây giờ chính là nếu như tình trạng vẫn còn kéo dài tiếp tục thì dần dần tất cả những đứa trẻ trong làng sẽ có cùng một triệu chứng như thế!

Tuy không thể hiểu được cái cảm giác lúc đó của hai đứa trẻ bị nhiễm bệnh. Nhưng chắc lẽ nó cũng khó chịu, khó khăn giống như những lần con khát máu trong cơ thể bộc phát không có điểm dừng. Bốn người bạn của chúng ta, từng người từng trong số họ đã trải qua khoảng thời gian khủng khiếp ấy nên hiểu rất rõ nó khủng khiếp mỗi khi hành hạ cơ thể như thế nào. Nếu vượt qua được thì cơ chế cơ thể sẽ tự động xuất hiện Spejas như một phần thưởng cho sự cố gắng chiến đấu đến cùng đó. Còn nếu không vượt qua được... chưa từng có trường hợp người trong thị tộc Chân Tỏ không vượt qua nỗi ám ảnh con khát máu nên không cần phải lo. Chỉ là... không thể so sánh triệu chứng của giai đoạn khát máu đó tương tự như triệu chứng do dịch bệnh này gây ra. Nếu quả thật nó cũng giống như những trường hợp khát máu ở trẻ con thông thường thì các bồ lão đã không làm mọi chuyện rồi ren như thế. Ất hẳn, dịch bệnh đó khiến cho hai đứa trẻ kia đau đớn, khó chịu hơn nhiều.

- Vậy... các ngài có nói rằng những đứa trẻ ấy sẽ ra sao không? Để chúng phải chịu đau trong khoảng thời gian dài như vậy. Mình lo lắm... .

- Tạm thời thì không. Triệu chứng ấy lúc phát động lúc êm dịu theo từng chu kỳ thời gian. Chỉ là lâu lâu chúng lại tự tái phát con bệnh nên tạm thời cũng không gây hại đến thể trạng của chủ thể. Nhưng các trưởng lão vẫn luôn cảnh báo chúng ta nên thận trọng. Nếu để ý thấy có đứa trẻ nào trong làng có triệu chứng giống Hana – chan, thì phải báo ngay cho các ngài gấp. Hebi, Eri – chan, dịch bệnh lạ này rất không bình thường, tuy nó mới chỉ xuất hiện ở những đứa trẻ Chân Tỏ nhưng không ai biết rằng người trưởng thành cũng bị tác động hay không. Các cậu tuyệt đối phải cẩn thận!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

- Chỗ đó đó... không, qua trái một chút... giờ thì lố quá rồi, sang phải một tí, đúng rồi, ở vị trí đó đó. Đào nó lên đi, thấy được vật gì nằm dưới đó thì mang lại đây!

Bằng nguyên nhân nào đó, Kazuma đã trở về nhà nhưng lại không thể vào được nhà. Lý do cũng đơn giản thôi, trẻ mà về sau 11h đêm thì bị xem như trẻ không ngoan, mà trẻ hư thì bị người lớn phạt không cho vào nhà cũng là điều hợp lý. Nói một cách phũ phàng thẳng vào mặt thì Kazuma đáng bị như vậy lắm. Ayame phải cứng rắn với cậu em trai dù thử chuyện của mình hơn là cứ mãi nuông chiều cậu ấy. Cho cậu ta ngủ một đêm ngoài đường cho biết mặt.

Nhưng không, Kazuma không dễ dàng bị nấy cái hình phạt thế này làm cho khuất phục đâu. Suốt ngày ăn nắng ăn dạn nạt từ Kozue khiến cho cái gương mặt không biểu lộ được chút cảm xúc của cậu ta chai sạn đến độ lý lợm nhất trong độ tuổi nổi loạn đến nay. Kazuma đang trong độ tuổi nổi loạn mà. Thích gây sự với người khác, cố tình làm trái ý người lớn cũng có chứ không phải thuộc dạng ngoan hiền như một người văn thường hay trông thấy bên ngoài. Nhưng nay nấn một điều rằng cái lý lợm của cậu ta không khiến cho Ayame phải một mối nhức đầu như những bậc phụ huynh khác khi than phiền về con cái của mình. Cùng lắm thì Kazuma cũng chỉ thức đêm thức khuya, cảm nắng vào mấy cái game mình đặt mua trên mạng thôi. Những việc còn lại thì cậu ta vẫn tuân thủ và làm như bình thường.

Không nói về vấn đề thời gian khó dạy khó trị của tuổi nổi loạn nữa. Điều quan trọng bây giờ là không biết cậu ta cù bắt cu bớ áp ơ ở đâu mà tận giờ này mới mò về nhà. Hàng xóm các nhà xung quanh đã đóng chặt cửa, chuẩn bị cho giấc ngủ kết thúc ngày của mình từ đời nào rồi. Ấy vậy mà Kazuma mới chịu vác cái mặt về nhà sau khoảng thời gian cảm túc. Không có chìa khóa để vào nhà. Bình thường thì hẳn sẽ được một suất ngủ ở khách sạn gần sao ngay ngoài đường. Nhưng ta đang nói đến một nhà khoa học đấy. Ta đang nói đến người mang danh hiệu Einsteins. Kể cả khi ngoài nghiên cứu khoa học ra hẳn chẳng thông thạo bất cứ thứ gì ngoài việc ăn chơi ngủ, chỉ ít thì hẳn cũng biết tính toán đến những trường hợp có khả năng xảy ra trong tương lai và tìm phương cách ngăn trừ hậu quả. Diễn hình như trường hợp hiện giờ, Kazuma cũng đã từng phang phanh nghĩ đến chuyện sẽ có ngày mình về trễ và không muốn làm phiền Ayame cắt công xuống mở cửa vì chị ấy cần nghỉ ngơi cho công việc ngày mai khá bận bịu của chị ấy. Với suy nghĩ đó, Kazuma đã hỏi nhờ Tora đánh giúp thêm một chìa khóa sơ cua nhưng không mang theo bên người bởi dù có mang theo mà vô tình làm rơi giữa đường thì xem như mất. Vậy nên Kazuma quyết định chôn cái chìa khóa đó xuống đất ngay trong vườn được đánh dấu bằng trí nhớ của Kazuma. Không có bất kỳ dấu hiệu nào ngoài vườn để nhớ lấy vị trí chính xác của chiếc chìa khóa. Tức là nếu không phải là Kazuma, thì sẽ chẳng một ai biết nên đào chiếc chìa khóa đó ở đâu trong vườn.

Nhưng công suất bên ngoài thì cũng bị khóa trái, Kazuma không thể vào tận vườn, đào tận tay được nên đành phải tận dụng sự trợ giúp mà lúc nào mình cũng có.

- Đúng nó rồi đấy. Nào, mang nó đến đây, nhẹ nhàng thôi, đừng để Onee – chan phát hiện!

Con Becggie của Kazuma. Nói đúng hơn là con chó Becggie của cảnh sát quốc tế nhờ gửi tại đây cho Kazuma chăm sóc đến 6 tháng vẫn chưa có người đến nhận về nên tạm thời nó thuộc quyền sở hữu của Kazuma khi dịch thân cậu ấy ra phường làm chứng nhận chủ tớ với con chó. Sau khi đào đào bới bới, con chó nhanh chóng quắp lấy chùm chìa khóa và nhón nhón chạy ra chỗ Kazuma cốt không gây ra tiếng động đúng như lời cậu ấy dặn.

- Giỏi lắm Tatumaki, cậu đúng là ân nhân cứu cánh cả đời tớ rồi đấy. Giờ thì yên ắng nhẹ nhàng để không bị phát hiện nào!

Nhận được chìa, chỉ việc tra vào ổ mở ra là xong. Cuối cùng thì sau một ngày học tập đúng chất vất vả, Kazuma cũng được về với căn nhà yêu thương, nơi mình có thể ăn, ngủ và chơi những game mình còn chất đống trong phòng chưa mang tới vì bây giờ lại sắp sửa ra game mới và Kazuma cần canh thời gian trên mạng đặt mua ngay.

.....
.....

Nhưng câu hỏi đặt ra vẫn cần phải được trả lời một cách rõ ràng đơn giản nhất. Cũng đâu có gì khó khăn nếu như ta chịu quay trở ngược thời gian lại khoảng 4 đến 5h chiều, tức là khoảng thời gian tan trường và nghĩa vụ tiếp theo của học sinh là thẳng tiến về nhà, không la cà, ghé dọc vào bất kỳ quán nước hay quán nét nào. Mà luật được đề ra vốn cũng chỉ để lịch, nên dân thì dân, sau giờ tan trường thì học sinh làm gì, đi đâu là quyền của học sinh, nhà trường không thể kiểm soát chặt chẽ như kiểu thuê nhân viên bảo vệ theo từng em một về đến tận nhà một cách an toàn. Đồng ý hồ sơ ghi rõ It. Harm Sokyuran hỗ trợ một khoản chi phí do chính tay hiệu trưởng bên đó đóng dấu ký nhận, nhưng không bao gồm khoản cho mấy việc ngoài lề đó. Mà giả sử như hiệu trưởng đờ người nham nhở đó cũng đồng ý chịu chi thì chắc chắn Kozue sẽ nổi đóa lên mặt. Hiệu trưởng It. Harm Sokyuran có sức ảnh hưởng là thế, có tiền, có uy có quyền, có tài năng không thể phủ nhận là thế. Nhưng bà ta rất sợ những đứa con yêu quý của mình phạt ý hay giận dỗi bà nên chỉ cần Kozue ho một tiếng, chắc chắn bà ta sẽ tự kiểm chế cái bản tính tăng động của mình lại, chịu ngồi yên không dám nhảy nữa. Vậy thì theo tính chất bắc cầu ta có thể đưa ra một kết luận rằng, người có uy quyền lớn nhất thì Kozue cũng sẽ không cho con bé vào nhà vì Kozue và con bé... có vẻ như không được hợp tính nhau cho lắm. Và nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân chủ chốt: vì Kozue sống một mình nên có thêm một người nữa cũng không sao.

Thế... đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian đó? Kazuma có nói với Kozue rằng muốn được trú tạm nhà của Kozue một thời gian với lý do không thể nói rõ ràng. Thật ra cũng không hẳn là rồi rắm gì, mục đích chủ chốt khi Kazuma hỏi nhờ như thế cũng để trốn Aries thôi ấy mà. Sau những gì hẳn gây ra cho những lần quan sát, theo dõi của Aries, Kazuma thừa biết thế nào con bé cũng sẽ đi tìm cậu ta tính sổ. Và quả thật điều đó đã xảy ra khi Aries đã đi tìm Kazuma khắp nơi nhưng không gặp vì cậu ấy không có mặt ở những địa điểm mà cậu ấy thường lui tới ngay trong trường. Đứng là nếu nói về chạy trốn, lui binh, rút tướng thì Kazuma là chuyên gia. Thậm chí còn chuyên nghiệp đến mức biết trước thế nào con bé cũng sẽ mò đến tận nhà nên cách tốt nhất là trốn sang nhà Kozue một thời gian vì hai nguyên nhân. Thứ nhất: Aries không biết nhà Kozue ở đâu. Mà nếu biết thì Kozue cũng sẽ không cho con bé vào nhà vì Kozue và con bé... có vẻ như không được hợp tính nhau cho lắm. Và nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân chủ chốt: vì Kozue sống một mình nên có thêm một người nữa cũng không sao.

Kozue có đề cập lý do vì sao lại là nhà Kozue mà không phải Tora? Tora cũng sống một mình, hơn nữa, cùng là con trai với nhau thì sẽ dễ dàng hơn là sống chung mái nhà với một cô gái. Kazuma đã trả lời rất khôn. Đó chỉ là một câu trả lời thật lòng mà thôi. Không có chút tính toán gì. Kazuma nghĩ thế nào trả lời y như thế, nhưng cũng nhờ đó mà một cô gái mang danh hiệu Chiến Thần, được so sánh ngang với nữ thần, lạnh lùng, mạnh mẽ, cứng rắn cũng phải hạ bức tường băng ngăn cách mình với mọi người xuống. Chỉ vì một câu nói “ Vì Kozue biết nấu ăn và những món ăn của Kozue nấu rất ngon nên tôi muốn đến”... chỉ cần câu nói đó thôi, Kozue phải thể hiện rõ tính cách Tsundere của mình mà đồng ý cho hẳn sang ở nhờ.

Hẳn sang ở thì cũng bình thường. Nhưng cũng không bình thường vì từ trước đến nay, Kazuma chỉ ghé qua nhà chơi trong khoảng thời gian bao lâu rồi lại về. Nên tự dưng bây giờ hẳn đòi ở lại vài ngày thì cũng thật khó cho Kozue. Tuy là bạn thân với nhau từ nhỏ nhưng thời thế đầu còn như lúc xưa nữa. Cả hai đều là nam thanh nữ tú nên đôi lúc trí tưởng tượng phong phú của Kozue cũng nổi lên vài điều rất thú vị. Nhờ thế mà mới biết Kozue cũng thường hay mơ mộng nhiều điều như một cô gái trung học bình thường quá nhỉ? Nhưng ngặt nỗi Kazuma vốn dĩ là một tên siêu ngổ siêu dẫn độn không thuộc gì có thể chừa được trừ khi bỏ đầu hẳn ra và thay vào đó là một bộ não của một người siêu bình thường dễ vận hành cho giống người ta đi. Hẳn chẳng thêm đề tâm đề ý gì đến Kozue, chủ nhà hết. Chỉ biết nằm dài ra trên ghế sofa, đợi Kozue mang đồ ăn vặt đến, vừa nhấm vừa xem kênh thể giới động vật cảnh người khác chạy đua với tê giác Châu Phi. Cứ hễ khi trông thấy một con vật nào đó trên màn hình thì hẳn bắt đầu thể hiện trí uyên thâm của hẳn bằng cách nói lên đặc điểm nhận dạng, thói quen, nơi sinh sống cũng như tập quán của riêng từng loài thuộc từng họ từng vùng khác nhau. Sau đó, sẽ đúc kết lại bằng một câu cảm thán: “ Giá như mình có thể nuôi được con giống thế thì chắc lẽ mình sẽ nghiền cứu được chúng nhiều hơn”.

Hẳn chẳng đề tâm gì đến Kozue. Kể cả khi Kozue thể hiện khả năng nữ công gia chánh bằng những món ăn Kazuma thích nhất. Kazuma thuộc dạng dễ nuôi, cứ ném thứ gì ra thì cậu ấy cũng ăn được như thường. Nhưng nếu muốn biết rõ về khoái khẩu của cậu ấy thì Kazuma thích nhất là những món ăn truyền thống Nhật Bản như Takoyaki, Yakisoba, và đặc biệt là Sushi. Tên này... bị dị ứng hải sản, không thể ăn được hải sản kiểu ngêu sò ốc hến, mực, bạch tuộc, tôm cua ghẹ, nhưng lại thích ăn chúng và vẫn đòi Ayame làm Sushi cho bằng được. Hẳn không ăn được tôm cua ngêu sò ốc, nhưng ăn được cá. Vậy nên khẩu phần Sushi của tên này trừ cá ra, tuyệt đối không có những thứ khác.

Tối nay có Tonkatsu, rất thích hợp với khẩu vị sành ăn của Kazuma nếu muốn cho hẳn một bữa ăn đầy dinh dưỡng. Đồ ăn thì dọn sẵn ra hết trên bàn mà hẳn thì còn chẳng chịu nhấc cái chân hẳn rời khỏi Sofa được một tẹo. Hẳn lười đến mức không chịu cử động một ngón tay nên rút cuộc, Kozue đành phải dọn hết đồ đồ thức ăn ra bên ngoài phòng khách, đặt xuống ngay trước mặt hẳn, cho mùi hương phát phảng một hồi sau thì Kazuma mới chịu ngồi dậy mà dùng bữa. Từ góc cạnh khác thì chắc chắn sẽ có không ít tên dục nra ghen ăn tức ở, ầm búa hình nhân trừ dập Kazuma vì được Nữ thần trong lòng họ phải nai lưng, đóng vai người vợ nấu nướng hợp vụ bữa tối cho hẳn. Điểm phúc nhưng biết hưởng, hẳn ngổ rưng đến nỗi không nhận ra mình may mắn hơn biết bao nhiêu người khi ai ai cũng mơ có được một cuộc sống như thế. Một cô vợ đẹp... ngay từ đầu Kozue đã là một người con gái rất xinh đẹp rồi. Những lần đi học, Kozue thường hay cột tóc đuôi ngựa ca lên để tiện trong giờ sinh hoạt ngoài trời hay đơn giản là để cho nó gọn. Nhưng khi về nhà thì cô ấy hạ phần đuôi tóc xuống, vòng ra phía trước vai tạo nên một vẻ duyên dáng của một người phụ nữ trưởng thành. Kozue rất đẹp, điều này thì không ai dám phủ nhận. Không những đẹp mà kỹ năng nội trợ của Kozue khiến cho nhiều bà vợ đã có chồng con suốt chục năm nay cũng phải ghen tỵ và học hỏi thêm nếu muốn giữ hạnh phúc gia đình. Tài nghệ nấu ăn của Kozue tuyệt vời đến mức làm cho những kẻ kiểu như Kazuma đã phải cảm nhận được rằng mình sắp được ăn một món ăn ngay từ công đoạn sơ chế thực phẩm bằng chảo, cho đến lúc dọn ra bàn thì họ lại nghĩ bản thân mình sẽ hối hận cả đời nếu không được ăn chúng ngay lập tức.

Sau khi chơi xong trò bữa cơm gia đình giữa cặp đôi mới cưới, bao gồm cả cảnh Kozue chăm sóc cho Kazuma đến từng hạt cơm còn dính trên vùng mép quanh miệng trông không khác gì hai chị em hay thậm chí là mẹ con. Kazuma lại tiếp tục đóng vai ông chồng lười nhác ngồi mân mê cái tivi với kênh thể giới động vật, lâu lâu có nhá qua kênh mua bán rao vặt kiểm tra xem hãng Nintendo đã bán thêm game mới chưa. Còn Kozue thì phải đi chuẩn bị nước nóng cho hẳn tắm. Nhưng sau đó Kozue chợt nhận ra rằng Kazuma không thể thay đồ vì cậu ấy từ trường về thẳng đây nên không mang theo bất kỳ bộ quần áo nào để thay. Đang phân vân không biết tính thế nào thì ngay lúc này, hẳn mới bắt đầu dậy, nói Kozue không cần phải bận tâm rồi cúi xuống gầm ghế sofa, thò tay vào bên trong vài giây và lấy ra được một bộ quần áo của cậu ta.

Kozue cần một lời giải thích thì hẳn ung dung trả lời rằng cũng đã từng nghĩ đến trường hợp sẽ dọn sang ở nhờ nhà Kozue vài ngày nên cứ mỗi lần sang đây chơi, Kazuma đều mang theo một món đồ dùng cá nhân và bí mật giấu chúng ở những vị trí mà Kozue không bao giờ phát hiện ra ngay trong nhà Kozue. Sau khi biết được điều khủng khiếp ấy, Kozue không cho Kazuma đi tắm, thay vào đó, cô bắt hẳn đi khắp nhà và lôi tất cả những gì Kazuma giấu ngay trong ngôi nhà thân thương của mình từ đó đến nay. Kazuma đi một vòng khắp nhà, từ phòng khách vào tận phòng ngủ của Kozue, từ trong nhà ra đến khu vườn ngoài sân, thậm chí phải bắc thang lên tận nóc nhà và mang về hàng tá thứ trình diện ngay trước mặt Kozue như núi. Kozue đang dự tính sẽ để hẳn ngủ tại nhà mình qua đêm, Kozue còn chuẩn bị xong tắm trải đệm cho cậu ta ngủ dưới sân nhà hôm nay. Nhưng sau khi biết hơn 60% diện tích căn nhà mình đã trở thành nơi cất đồ của Kazuma, và hơn 50% số vật dụng trong ngôi nhà này đều thuộc quyền sở hữu của Kozue. Ngay lập tức, Kozue bỏ đi cái ý định đó. Cô chỉ tay đuổi thẳng cổ Kazuma về nhà với lý do cần soạn ra hợp đồng quyền sở hữu chính thức của ngôi nhà Kozue đang ở, ký rõ tên chủ hộ là Kozue Toriyama phòng hồ trường hợp sau này lỡ như có như một kẻ nào đó giống Kazuma chiếm nhà mất thì nguy.

Và thế là, thay vì ở lại nhà Kozue tối nay, Kazuma buộc lòng phải trở về nhà nhưng cũng còn may là đã được cho ăn tối trước. Nếu không thì chắc cậu ta sẽ phải nhịn đói đến ngày hôm sau vì giờ này, Ayame không rảnh rồi đâu thức dậy mà nấu ăn cho hẳn.

.....

- Em về rồi! Nói khẽ để không ai nghe thấy.

Phòng khách, phòng bếp đã tắt đèn hết rồi. Điều này chứng tỏ rằng Ayame đã ngủ mất. Như thế cũng tốt, những gì Kazuma cần làm ngay lúc này chính là về thẳng phòng, thay quần áo và nghiền ngẫm cày game hay trùm chán đi ngủ cho khỏe thôi. Về nhà vào khoảng thời gian này là vô cùng hợp lý vì thứ nhất, Aries sẽ không có mặt ở đây để bắt bài mình. Thứ hai do tính chất công việc nên Ayame buộc lòng phải ngủ sớm nếu không muốn chết vì kiệt sức, Kazuma đỡ gặp phải cảnh bị Ayame tra hỏi. Còn nếu có thì cũng dễ sang sáng hôm sau. Lúc ấy đầu óc mình hẳn thì mới đối đáp được. Với suy nghĩ như thế, Kazuma chỉ đơn giản là về phòng mình thôi... Chỉ có điều, trước đây tôi đã nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần “ Đòi không như là mơ, đòi thường giết chết mộng mơ”.

.....

- Về nhà sau 11h đêm so với giờ hành chính đi học và đi làm. Với vị trí của một người vợ tương lai, em nên hiểu rằng anh đi làm tăng ca ngoài giờ hay đang ngoại tình với một cô gái nào đó đây Kazuma – senpai?

Bây giờ thì Kazuma mới biết đời mình không được như mơ. Từ trước đến nay, có những thứ diễn ra với Kazuma khá suôn sẻ, song cũng có những chuyện chẳng được như mình mong muốn. Nhưng... tại sao lại là vấn đề này ngay trong thời điểm không hợp lý này?

Cái giọng nói đó... không thể nào nói rằng không quen được bởi vì nó đã quá quen rồi. Cũng không thể ngờ lơ như không nhìn thấy và lên thẳng phòng cho rảnh nợ. Kazuma không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc từ từ đánh mất sang bên trái với đàn mò hôi hột chảy dài trên trán. Hẳn chảy mồ hôi hột vì đang căng thẳng... dĩ nhiên, làm sao có thể không căng thẳng vì người mình đang muốn tránh mặt lại thù lù xuất hiện như một bóng ma ngay trong nhà mình thế này. Cũng may còn có ánh sáng từ bóng đèn điện ngoài điện chiếu vào căn phòng, đủ sáng để Kazuma trông thấy Aries ngồi bất chân chữ ngũ ngay trên ghế ngay phía đối diện với mình. Nếu không thì chắc tìm cậu ta đã bật ra ngoài lòng ngực khi cứ nghĩ mình đang trông thấy ma rồi.

Ngồi đó đích thị là Aries. Dù có muốn tự đâm đầu vào tường để hoa mắt nhắm nhìn nhầm thành người khác cũng không thể thay đổi được sự thật. Cô bé tiểu học với mái tóc đuôi gà màu đỏ ấy chính là Aries. Và đứng phía sau cô bé ấy không ai khác ngoài Ayame, chủ nhân của căn nhà này.

Ayame vẫn chưa ngủ nữa. Đáng lý ra giờ này chị ấy phải yên giấc trên giường để sáng mai còn đi làm chứ? Là do mình vô tình gây ra tiếng động trong lúc mở cửa khiến chị ấy tỉnh giấc à? Không đúng, mình

đã rất cẩn thận lên đột nhập vào nhà không chút sợ sốt, nên rõ ràng là không gây ra bất kỳ lỗi phải nào hết. Hơn nữa, trông bộ dạng của Ayame không giống như lúc đang ngủ giữa chừng thì phải bật dậy vì tiếng động lạ. Chắc chắn chị ấy vẫn còn thức từ đó cho đến giờ này. Ngoài ra, Ayame đang chấp hai tay vào nhau, nét mặt có hơi hồi hồi như thể đang muốn nói với Kazuma nguyên văn là: “Chị xin lỗi, vì con bé cứ nặng nề ngồi đây đợi em về nên chị không thể nào bắt con bé về nhà được”.... Hm, với tính cách của Aries, chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện con bé chịu bỏ cuộc rồi. Ngay cả Ayame mà còn không tìm được cách đuổi con bé về thì đúng là... Aries thật khó đối phó.

- Thế nào đây Kazuma – senpai? Dưới vị trí của một người vợ trong tương lai, em không muốn tình cảm gia đình của chúng ta bị phá hoại trước khi ngày cưới diễn ra nên em sẽ bỏ qua cho anh. Nhưng đối lại, anh cần phải giải thích cho em rõ ràng từ chiều đến giờ anh đi đâu. Cho anh ba mươi giây tường trình đó!

- Anh chưa từng đồng ý chuyện hôn nhân của hai đứa nên đừng có cố gắng bắt ép anh làm những trò đó. Anh đồng ý sẽ ngồi đây cho em tra khảo đến chừng nào em thỏa mãn. Chỉ là trước đó, anh yêu cầu em thả Onee – chan. Ngày mai chị ấy còn có cuộc hẹn quan trọng với đối tác nước ngoài nên cần tranh thủ nghỉ ngơi sớm. Đây là chuyện giữa anh và em nên đừng có cố lôi chị ấy vào!

- Anh bắt đầu biết cách trả giá rồi thì phải. Vì vợ tương lai của anh là một người bao dung nên em sẽ chấp nhận điều kiện đó!

- Đã nói là không có vợ chồng gì ở đây hết mà!

Ngay lập tức, Aries đứng dậy khỏi ghế. Con bé quay lại chỗ Ayame và cúi đầu vội về thành kính.

- Em vô cùng xin lỗi, Ayame onee – sama. Xin lỗi vì đã làm phiền giấc ngủ của chị!

Ayame cũng đang lưỡng lự phân vân không biết tính thế nào. Bình thường, Ayame là một người phụ nữ đáng tin cậy khi lúc nào cũng giữ được sự tự tin của bản thân. Ayame luôn đưa Kazuma nhiều lời khuyên quý báu nhưng bây giờ thì cũng phải tỏ ra lúng túng trước sự đáng sợ của con bé. Con bé lúc này trông còn uy quyền hơn cả Ayame nữa kia. Uy quyền đến mức nếu không tỉnh táo thì chẳng còn nhận định được đâu mới là chủ nhân thật sự của căn nhà này. Nhưng sau cùng thì Ayame cũng được trả tự do, chi điều... .

- Không sao đâu Onee – chan. Như đã nói lúc nãy, đây là chuyện giữa em và Aries. Onee – chan cứ để hai đứa chúng em tự xử với nhau. Xin lỗi vì đã làm phiền Onee – chan!

- Chị thì không có vấn đề gì nhưng mà... Kazuma – kun, nếu cần gì thì cứ gọi chị nhé!

- Vâng, cảm ơn Onee – chan!

Ayame khá lo lắng cho Kazuma. Làm sao có thể không lo lắng khi đó lại là em trai của mình phải đối mặt với người mà thằng bé ngao ngán khổ sở nhất. Chắc chắn vì Aries mà Kazuma vật vờ xó xỉnh nào không biết đề rồi bây giờ mới chịu vác mặt về. Nhưng thật không ngờ đến phút cuối cùng, thằng bé lại không thể tránh được khỏi Aries một cách hoàn toàn. Một ngày mệt mỏi đã trôi qua, Kazuma lại không được nghỉ ngơi, thay vào đó phải chuẩn bị những câu trả lời để đối phó cho những câu hỏi của Aries. Thế nên Ayame rất lo lắng cho Kazuma. Nhưng cũng đâu còn sự lựa chọn nào khác, Ayame chỉ biết quay trở về phòng, để cho hai đứa trẻ đó ở lại đây giải quyết hết mọi ân oán giữa đôi bên.

Bây giờ Ayame đã trở về phòng ngủ một cách an toàn theo đúng như nguyện vọng của Kazuma. Và theo như lời hứa trước đó, Kazuma phải trả lời mọi câu hỏi của Aries một cách chân thật. Về điều này thì không cần lo lắng bởi cậu ta là một kẻ ngu ngốc đến mức không biết nói dối và ngày ngộ đến nỗi giờ tron mọi lời hứa, không phản bội nửa câu. Không cần Aries phải nhắc, Kazuma thừa biết mình phải làm gì.

- Anh chuẩn bị tinh thần xong hết rồi đây. Đến đi, anh sẽ giải đáp hết mọi khúc mắc trong em. Đầu tiên là việc anh đi đâu giờ mới về chứ nhỉ?

- Em là một người vợ có tấm lòng bao dung nên sẽ không truy cứu anh về chuyện này. Một người vợ mẫu mực bao giờ cũng biết tha thứ cho người chồng khi họ lơ như có lẽ những với một đứa con gái khác. Em không muốn trở nên cộc cằn thô lỗ như Kozue onee – san nên sẽ không truy tố anh về những lý do vụn vặt đó!

- Oi, Kozue mà nghe được thì anh chẳng biết phải xử em thế nào. Nhưng dù sao cũng cảm ơn khi biết em sẵn sàng bỏ qua mọi lỗi lầm nếu chẳng may anh có ngoại tình bên ngoài thật!- Em nghĩ chắc có lẽ Kazuma – senpai biết em muốn hỏi điều gì chứ nhỉ!

- Ở ờ, anh đã hy vọng rằng mình sẽ không phải bị ép gắng hỏi điều này nhưng xem ra không còn sự lựa chọn nào khác... Phải, đúng như những gì em đang nghi ngờ đấy Aries. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian qua, từ chuyện ờ tiết thể chất cho đến chuyện mới gần đây nhất của Hiyama Kinozuka, tất cả đều do anh chen ngang vào nhằm mục đích ngăn em tiến hành thực hiện nghiên cứu lên họ!

Kazuma trả lời thẳng tron như ruột, không chút ngập ngừng, ngắt quãng hay lo sợ. Thậm chí nhìn nét biểu hiện trên gương mặt cậu ta còn chẳng biến sắc một chút tạo nào dù biết rằng sau khi nói ra xong, chắc chắn Aries sẽ tức giận. Nhưng có vẻ như Kazuma còn chẳng quan tâm đến chuyện đó. Về cơ bản, hắn không thể buông lời nói dối vì nếu làm như thế sẽ đi ngược lại với châm ngôn của một nhà khoa học. Hắn nghĩ thế nào trong lòng thì nói thẳng ra thế đấy. Vì nguyên nhân đó đã ít nhiều gây nên sự hiểu lầm, để rồi biến Kazuma trở thành kẻ thù trong mắt nhiều người.

Biết trước tính cách tron như lươn, Aries phải buông tiếng thở dài và nghĩ rằng mình vừa có một ông chồng tương lai ngu ngốc đần độn nhất thế gian. Đần đến nỗi nếu như mình không lấy hắn thì sẽ chẳng có một đứa con gái nào điên dại mà đắm đuối vào yêu hắn... Về điều này thì vẫn chưa chắc... .

- Anh trả lời thẳng thừng bất chấp mọi hậu quả sao? Nếu như anh vẫn cứ nghĩ gì nói đấy kiểu đó thì anh sẽ bị ám sát đấy Kazuma – senpai, đặc biệt là đối với những tổ chức hội giáo cực đoan. Vậy thì bây giờ anh muốn em phải tỏ ra thế nào đây? Nên giận dữ hay là tỏ ra vui mừng vì chí ít thì chồng tương lai của em cũng trả lời một cách thành thật?

- Cái đó thì anh chịu. Anh không có giới trong việc lấy lòng người khác nên chẳng có chuyên môn gì vào mấy thứ tương tự như thế đâu!

- Ít ra thì em cũng cảm thấy được an ủi khi Kazuma – senpai nhìn ra được điểm yếu của mình. Nhưng vẫn chưa thể tự hào khi biết mình yếu mà không thêm thay đổi. Em chỉ hỏi anh câu này thôi Kazuma – senpai. Lý do vì sao anh lại phải đi xa đến thế? Phải gắng sức gánh chịu lấy trách nhiệm của những Vampire đó... Chẳng phải những Vampire kia đã muốn lấy mạng anh ư?

- Em tìm kiếm thông tin đó ở đâu vậy?

- Từ khắp mọi nơi. Hiện nay trong trường, sự kiện giữa anh và Hiyama Kinozuka vẫn đang là thông tin vô cùng hot mẽ dù đã trải qua cũng khá lâu. Mọi người ai ai trong lớp cũng đều bàn tán đến chuyện Hiyama Kinozuka ghét Kazuma – senpai đến nỗi muốn lấy mạng anh. Nếu không có sự bảo hộ của Kozue onee – san thì anh không còn đứng được như ngày hôm nay rồi!

Kazuma gãi đầu sờn sột, mặt thì ngoảnh sang chỗ khác vì không thể nói lời nào để hùng biện lại. Aries nói đúng quá mà, Kazuma nổi tiếng đến mức bất kỳ Chân Tổ nào cũng muốn tìm đến xử hắn một trận. Nếu không có Kozue cứu cánh bảo kê bảo hộ thì chắc lẽ Kazuma đã tiêu đời từ dạo đó rồi. Hắn nên cảm thấy biết ơn thần may mắn luôn bên cạnh hắn và nữ thần Athena đi là vừa.

Kazuma sẽ nói gì tiếp theo đây? Nếu không muốn bị Aries bắt bí hoàn toàn thì hắn phải nói điều gì đó lật ngược tình thế. Và vậy là... lấy trong chiếc cặp đi học của mình ra... cái máy chơi game Nintendo 3DS mà hắn thường chơi. Chỉ mất vài giây để khởi động máy thôi. Hắn bấm bấm một hồi rồi phàn.

- Ô, một người ở Canada vừa trade với mình một con Hikozaru này. Nếu như có thể luyện Hikozaru trở thành Goukazaru thì mình có thể đi đánh liên minh thật rồi. Thật may mắn quá xá!

Hắn lại ngồi chơi Pokemon sao? Trong giây phút thế này hắn còn có thể ngồi đó mà bấm bấm cái máy chơi game được. Nhìn thì có vẻ như hắn đang trêu người người khác nhưng thực chất thì đây là biểu hiện của việc hắn đang muốn chuyển sang đề tài khác vì bí bài. Hắn chơi game cũng là vì không muốn phải đương đầu đến vấn đề Aries đang nhấn mạnh.

Aries thì bực mình, con bé rời khỏi ghế, tiến đến gần chỗ Kazuma và nhanh tay giựt phăng đi cái máy chơi game trên tay hắn.

- Goukazaru là pokemon hệ lửa tiến hóa từ Hikozaru khi đạt được lv 36. Nhưng trước khi trở thành Goukazaru thì anh phải cho Hikozoru trở thành Monkazaru cái đã. Nếu tính bình quân chỉ số Exp nhận được ở khu vực đường số 14 này thì chí ít phải mất một giờ đồng hồ hoặc hơn thế nữa mới có thể tiến hóa thành Monkazaru. Chẳng đường đề lên đến Goukazaru còn xa vời lắm nên đừng có mà luyện tập khi đang nói chuyện với em!

- Ô, em có vẻ hiểu biết nhiều về Pokemon nhỉ. Anh không nghĩ rằng em cũng có hứng thú với game đó!

- Sao lại không? Em thích chơi game, đặc biệt là dòng game Pokemon này. Em cũng đã chơi chính thức và hoàn thành bản Pokemon Sun & Moon mới nhất ngay khi chưa phát hành ngoài thị trường luôn rồi!

- Vậy à, vậy thì cho anh chơi thử đi!

- Còn lâu... Giờ thì dẹp cái đó sang một bên và trả lời em thật rõ ràng. Lý do vì sao, anh lại phải hy sinh bản thân mình vì lợi ích của những con quái vật đó Kazuma – senpai? Tại sao anh cứ phải chen ngang vào công việc của em chỉ vì những Vampire không nhìn ra được bản tính lương thiện của anh? Kazuma – senpai, anh đâu cần phải dốc hết tâm sức cũng như hao tâm tổn trí vì những kẻ như vậy?

- Có nhiều nguyên nhân lắm Aries. Nhưng nếu buộc phải trả lời thì có lẽ anh chỉ có thể nói rằng là mình không thể cứ đứng nguyên một chỗ nhìn họ bị đẩy đến mức đường cùng. Con đường khoa học mà cả anh lẫn em đang bước theo, đều mang đến sự đe dọa cho cuộc sống thường ngày của họ. Nếu như chuyện đó thật sự xảy ra, thì có lẽ chính bản thân anh sẽ phải ôm nỗi hối hận này cho đến khi trút hơi thở cuối cùng. Aries... nghiên cứu như thế đủ rồi. Hãy để cho các Chân Tổ được sống yên ổn từ trước đến nay. Đừng bắt ép họ nữa!

- Nghe anh nói mà em có cảm giác như mình vừa trở thành người xấu ấy. Nhưng em chẳng quan tâm, kể cả xấu hay tốt thì khoa học cũng chỉ là nói lên sự thật để ai ai cũng biết, cũng hiểu rõ... Kazuma – senpai, anh tốt bụng đến độ ngay thơ một cách đáng thương. Em đã từng nói trước đây một lần, khoa học là để phơi bày sự thật về những hiện tượng siêu nhiên con người vẫn chưa thể lý giải được. Và chính những sự lý giải cực kỳ chặt chẽ, có logic ấy sẽ tạo tiền đề để cho xã hội ngày càng phát triển!

- Kể cả khi em sẵn sàng đánh đổi cho sự tiến bước này là sự tồn vong của một thị tộc?

- Anh vẫn còn muốn đổi đầu quan điểm này với em ư? Bất cứ thứ gì cũng đều phải trả một thứ có giá trị tương tự. Nếu muốn thay đổi cả một nền văn minh thì phải đánh đổi rất nhiều thứ, từ hệ thống chính trị cho đến người dân nước nhà. Trách nhiệm của một nhà khoa học chúng ta là phải giảm thiểu cái giá phải trả đó sao? Không, đó là việc của những nhà chính trị, những nhà cải cách, những người đứng đầu xã hội này. Còn công việc của chúng ta, là phải tìm hiểu cho ra sự thật và công bố chúng cho toàn thể nhân loại. Kazuma – senpai, anh đừng bao giờ nhầm tưởng một nhà khoa học ngang với một nhà chính trị. Chúng ta hoàn toàn không đủ thẩm quyền cũng như học thức để chen ngang vào lĩnh vực đó. Một khi đã giao cho chúng ta nhiệm vụ quan trọng này, những nhân vật tại to mật lớn phía trên đã phải cân nhắc rất cẩn thận. Vậy nên... trách nhiệm của chúng ta chỉ có một mà thôi. Kazuma – senpai, em biết anh tốt tính đến ngu ngốc, nhưng cũng đừng vì tình cảm riêng mà làm ảnh hưởng đến trách nhiệm của một nhà khoa học!

- Trách nhiệm của một nhà khoa học. Onee – chan nói đúng, nhìn em giống hệt anh trước đây vậy, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ về khoa học và cho rằng khoa học là trên hết. Đúng là nếu cứ tiếp tục để tình cảm chen ngang vào công việc thì anh sẽ đi ngược lại với tiêu chí cũng như trách nhiệm của một nhà khoa học. Có lẽ anh không còn xứng đáng với vị trí của một khoa học gia hay tệ hơn là đánh mất đi danh hiệu cũng như giấy phép hành nghề và tước vị hiện giờ. Nhưng mà Aries, kể cả khi anh bị mất đi danh hiệu nhà khoa học thì cũng chẳng gây ảnh hưởng gì đến công việc chính thức hiện nay của anh. Anh có thể đi ngược lại với tiêu chí của một nhà khoa học, nhưng anh hoàn toàn không phản bội tinh thần của một bác sĩ. Và đã là một bác sĩ, không thể đứng nhìn bất kỳ sinh vật nào chết dù đó chỉ là một con gấu. Aries, anh không cần phải là một nhà khoa học, chỉ cần là bác sĩ thôi là đủ rồi!

Chỉ cần bác sĩ thôi là đủ rồi... nếu như có thể kết thúc một câu chuyện hay một vấn đề chỉ bằng một lối suy nghĩ đơn giản như thế thì có lẽ cuộc sống này sẽ dễ dàng hơn. Nhưng chắc chắn một điều rằng, cuộc sống sẽ chẳng bao giờ dung hòa dễ thở hơn, đặc biệt là cuộc sống của những con người làm khoa học. Đôi lúc cũng không thể hiểu được nỗi sự ngu ngốc của Kazuma xuất phát từ đâu, từ lòng nhân từ hay từ sự già đời thích được tận hưởng cuộc sống yên bình như một ông già ngồi chờ đợi ngày mình xuống lỗ mà không có đôi chút vướng bận gì ở thế giới trần tục.

Hắn vẫn thường hay tỏ ra như thế nên nhiều người mới ghét. Riêng Aries thì... chẳng thể ghét được hắn vì con bé yêu cậu ta đến mức sẵn sàng bỏ qua mọi lỗi lầm của Kazuma. Điều này là sự thật và Aries hoàn toàn nghiêm túc về điều đó. Cho nên trước câu trả lời và thái độ của Kazuma, Aries chỉ biết thờ dài.

- Thôi đủ rồi, em không muốn nghe thêm điều gì nữa!

Aries quay trở lại và lấy chiếc túi xách trên ghế khoác lên vai. Con bé lấy thêm một chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu nhằm che đi mái tóc đỏ rực đuôi gà của mình và ngậm một thanh kẹo ngọt. Cứ mỗi lần con bé suy nghĩ hay buồn bực chuyện gì thì đều ngậm kẹo như vậy. Có lẽ đó là cách giúp con bé lấy lại bình tĩnh.

- Là một người vợ hiểu chồng mình cần gì. Em không muốn Kazuma – senpai ngày mai đến trường trễ nên em sẽ về đây. Kazuma – senpai tranh thủ đi nghỉ ngơi đi!

- Anh sẽ đưa em về!

- Không cần đâu ạ. Hiện tại tâm trạng em không được tốt nên xin cứ để em một mình thôi!

Biết thế nào con bé cũng đang rất giận nhưng không biểu hiện ra thành lời. Đối với Kazuma, lấy lòng một cô gái còn khó hơn việc tính một thuật toán khó chỉ trong vòng 10 giây bao gồm cả thời gian đọc đề. Kazuma biết mình đã gây ra lỗi. Không phải nói nhiều, chỉ cần khiến cho một cô gái buồn hay giận đối thì cứ mặc định Kazuma là người có lỗi trước.

- Cho đến thời điểm này em vẫn không thể hiểu được Kazuma – senpai đang suy nghĩ đến điều gì. Có phải... em đã quá ngay thơ vì nghĩ rằng mình có thể làm một người vợ hoàn hảo không?

- Con người không ai là hoàn hảo cả. Em đã và đang làm rất tốt những gì mình có gắng. Nếu có trách thì chỉ trách bản thân anh không thể đi chung được một con đường với em. Dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, anh vẫn muốn được kể về sai sót cùng những sinh vật huyền diệu đó đến cùng. Anh sẽ bảo vệ họ đến đâu cho họ có phụ lòng anh đi nữa!

- Ta tha để người đời phụ ta nhưng ta sẽ không phụ người đời. Quà là câu nói rất hay của Ngụy Quân Tử. Nhưng kết cục sau cùng thì ông ta cũng phải chết. Được thôi, nếu anh đã quyết định như vậy thì em cũng không còn gì để nói. Từ bây giờ trở đi, chúng ta tạm thời tách nhau ra để đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau. Anh cứ ra sức bảo vệ những con quái vật nếu anh muốn. Còn em... em vẫn sẽ làm những gì mình cảm thấy cần thiết để bảo vệ những điều quan trọng nhất bên cạnh mình!

- Có vẻ như em sẽ cần thêm một khoảng thời gian nữa thì mới thích ứng được với hoàn cảnh. Vậy... em dự định sẽ làm gì tiếp theo?

Aries quay lại, thề lưỡi lều lều hắn một cách tỉnh ranh.

- Tại sao em lại phải nói cho Senpai biết chứ? Chúng ta đang tạm thời chia tay nhau kia mà. Em mà nói ra thì Senpai lại nghĩ cách phá đám em chứ gì. Em đâu có bị ngu!

Hỏi thế mà cũng hỏi. Hắn tưởng rằng chỉ cần hỏi như thế thì Aries sẽ nói cho hắn nghe ngay sao. Hoặc cũng có thể hắn chưa nghĩ đến chuyện đó thật.

- Kazuma – senpai không cần phải bận tâm đến những gì em sắp làm đây. Vì chắc chắn những chuyện sắp xảy ra sẽ khiến anh không còn có nhìn thiện cảm về em nữa. Rất có thể sau vụ này, hôn ước của chúng ta sẽ bị phá bỏ vì sau cùng hai chúng ta lại đi theo hai hướng khác nhau, nhưng xem chừng không còn cách nào khác. Buổi tối tốt lành, vị hôn phu của em!

Aries tự động rời khỏi nhà Ayame không cần đợi đuổi, mà cũng chẳng có ai dám đuổi con bé đâu. Chỉ là sau khi Aries đi rồi, Kazuma mới cất tiếng thờ dài. Hắn thờ dài vì một lần nữa, mình lại khiến cho người khác ghét mình, đặc biệt là con gái.

- Thiệt tình, nói cứ như rằng mình đồng ý lấy con bé làm vợ không bằng. Trừ khi là do hai bên gia đình đồng ý chứ mình chẳng muốn bị ném vào nhà lao đá vì tội dụ dỗ trẻ con. Với lại... nếu như em đã biết rằng sau tất cả những gì em làm, anh sẽ không còn cái nhìn thiện cảm về em thì tại sao em không dừng lại? Biết là mình sẽ bị ghét nhưng vẫn cố gắng chấp nhận chờ đợi cho đến khi điều đó xảy ra. Em và anh giống nhau thật đấy Aries!

Chi giống nhau ở khoản cứng đầu, bướng bỉnh và chẳng chịu nghe ai khuyên bảo. Giờ thì hắn sẽ phải nếm trải cái giai đoạn khó khăn mà Kozue và Ayame thường ngày phải đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Sự việc ghé thăm nhà Ayame từ tối hôm qua tưởng chừng đã có thể thay đổi được chút gì đó ở thực tại. Thật sự là có thay đổi nhưng lại theo chiều hướng xấu và tồi tệ hơn Kazuma nghĩ. Giống như Kazuma đã chơi một ván bài lật ngửa và rồi vô tình rút trúng lá Joker để rồi bây giờ phải gánh chịu hậu quả do chính mình gây ra. Càng sửa sai thì càng trầm trọng... trầm trọng đến mức Kazuma phải nai lưng ra chịu đựng một cách đầy mệt mỏi. Tội nói như vậy không phải là phóng đại bởi vì từ sau đêm hôm đó, sang ngày hôm sau, mức độ bày trò của Aries càng ngày càng tăng hơn. Con bé lại tiếp tục những cuộc nghiên cứu trên nhiều phương diện khác nhau mà có cho vàng. Kazuma cũng không nghĩ rằng con bé lại chịu chơi đến chừng ấy.

Càng làm, thì Kazuma lại càng phải tìm cách phá đám. Thậm chí cậu ta còn phải dấn thân vào những trò khiến cho thanh danh của mình bị bôi tro trát trấu một cách nặng nề. Lấy một ví dụ điển hình như ngay tại thời điểm này, hiện giờ, lớp của Kazuma sẽ có một buổi dọn dẹp sân trường theo đúng như thời khóa biểu các lớp phân công. Nói là phân công nhưng có lẽ phần lớn là do trong lúc đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, chỉ vì tính cách quá hiền lành, nhút nhát, không dám lên tiếng để đòi lại quyền lợi cho mình nên cuối cùng, bàn qua bàn lại, chuyển đổi tới chuyển lui thì lớp của Manaka – sensei đành nhận lấy công việc này một cách bất đắc dĩ.

Ừ thì Sensei có cúi đầu nói lời xin lỗi đến toàn thể lớp nhưng nào có ai dám lên tiếng phản nản vì trông thấy vẻ hối lỗi hết sức đáng yêu của cô giáo loli, dù giận cách mấy cũng đành phải xù xỏ cho qua và gạt đầu đồng ý nhận vụ này cho rồi. Thế nên sau cùng, lớp học của chúng ta phải quét dọn sân trường vào giờ nghỉ trưa và giờ ra về sau khi tan trường chính thức. Nhưng theo quy luật của tiết học ngoài giờ trên lớp thì các học sinh buộc phải thay đổi trang phục từ chiếc áo sơ mi trắng, quần hoặc váy nâu cùng chiếc áo da bò và cả ra vát cùng màu thành đồng phục thể dục. Chẳng biết cái quy luật này từ đâu ra nhưng xem chừng mặc những kiểu như đồ thể dục thì dễ cử động hay hoạt động hơn nhiều. Và đó cũng chính là vấn đề vô cùng rắc rối mà bây giờ, Kazuma phải đi giải quyết.

Nguyên nhân vì sao ư? Đơn giản thôi, nếu phải thay đồ thể dục thì bắt buộc các nữ sinh phải sử dụng phòng thay. Một số có thể đuổi cổ mấy tên nam sinh được rựa kia ra khỏi lớp, chiếm lấy phòng học mà thay, nhưng phần lớn thì các bạn nữ sinh sử dụng phòng thay đồ trong nhà thì đầu bóng rổ vì ở đó có tủ, có ghế, tiện lợi cho việc thay đồ và ra thẳng ngoài sân hơn.

Thật ra, trước khi kết thúc tiết ba và tiết tư, Aries đã biến mất khỏi lớp học chưa thấy về nên Kazuma hiểu ra ngay rằng con bé lại chạy lằng xằng đâu đó để chuẩn bị chiêu trò cho cuộc nghiên cứu tiếp theo đây. Thế là, đang ngồi học, Kazuma bất thành linh đưa tay xin xuống phòng y tế với lý do đau đầu trong khi tay thì ôm bụng và quần quai như thể đang bị giun phải xéo. Vì hẳn không biết nói dối mà. Ôm bụng mà là đau đầu cần uống thuốc chống hen suyễn. Nghe một cái là biết ngay hẳn đang bịa chuyện nhưng nào còn cách nào khác. Chẳng một giáo viên nào trong trường dám từ chối lời đề nghị của Kazuma, con cưng của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran nên miễn hấn, muốn làm gì thì làm.

Kazuma rời khỏi lớp, chạy khắp nơi khắp ngõ, đến những vị trí đặc biệt hay những căn phòng nơi Kazuma cho rằng rất có khả năng con bé đang trốn. Và rồi từ trên lầu hai, nhìn xuống được chỗ phòng thay đồ trong nhà thì đầu, Kazuma thấy rất rõ con bé đang lui húi lui húi lăm gì đó trong mấy cái tủ thay đồ, hay thậm chí là dưới gầm ghế cũng như trên góc trần nhà. Thế là, Kazuma phi nước đại chạy xuống chỗ đó thật nhanh hòng ngăn chặn con bé. Nhưng khi đến nơi rồi thì lại không thấy Aries đâu. Sau khi tác nghiệp xong thì Aries đã chuẩn mất trước khi Kazuma đến nơi rồi. Kazuma đứng ngay trong phòng thay đồ nữ của nhà thi đấu. Cũng còn may là không có ai vì không có lớp học hay một CLB nào hoạt động thế nên Kazuma tranh thủ tìm cho ra bí mật của con bé lăm gì trong căn phòng này. Và quả thật linh tính của một nhà khoa học không bao giờ sai. Sau một hồi chống mông lưng xục ngo nghiêng khắp góc ngách, cuối cùng thì Kazuma cũng tìm thấy thứ mà đáng lẽ ra nó không nên xuất hiện trong phòng thay đồ nữ.

Nó thật sự chẳng tốt đẹp gì nếu để người khác thấy đâu. Nhưng chẳng thể hiểu nổi tại sao con bé lại đi lắp camera quay lên trong phòng thay đồ? Không lẽ... con bé muốn thu lại những thước phim có chứa cảnh cơ thể của Eri và Hebi ư? Con bé bắt đầu chuyển sang giai đoạn nghiên cứu những điểm khác nhau và giống nhau giữa một Chân Tô và một con người bình thường ư? Cái đó không cần phải nghiên cứu từng thớ da biết rằng hình dạng bên ngoài của hai chủng loài đều chung một gốc. Nếu có khác thì chỉ khác ở những điểm không bình thường theo kiểu đi tạt thời.

Vì lý do gì cũng được. Nếu như Aries thật sự đã lắp đặt camera quay lên thì cũng tương tự như việc con bé đặt máy nghe lén trong phòng hóa học và máy nghe nhạc ở thư viện đạo trước. Để có thể quan sát một cách tường tận, chi tiết hơn thì chắc chắn Aries sẽ không gắn ít nhất năm cái trở xuống. Hiện giờ trong tay Kazuma mới chỉ mới tìm thấy hai, vẫn còn vài cái nữa còn thấp thò đầu đây. Kazuma cần phải tìm cho ra hết chúng trước khi có ai đó bước vào căn phòng này.

Nhưng thật tình mà nói, đời không như là mơ, đời thường giết chết là mơ. Mới tìm thêm được có một cái mà chưa gì tiếng chuông kết thúc tiết học trước đã vang lên. Lẽ ra giữa tiếng chuông kết thúc tiết ba và tiếng chuông chuẩn bị bắt đầu tiết thứ tư sẽ trống một khoảng thời gian đủ để Kazuma rời khỏi phòng thay đồ. Nhưng khổ nỗi một điều rằng hẳn vô tình quên bém đi mất rằng hôm nay lớp chúng ta sẽ có một tiết dọn dẹp sân trường như thông báo và họ chọn tiết thứ tư, vốn dĩ là tiết tự học để làm việc đó. Hẳn quên mất vì ngồi trong lớp cứ gật lên gật xuống, không thì cũng chỉ mãi dè chừng canh mẹ Aries mà chẳng thêm đề tâm gì đến xung quanh. Hẳn không nhớ nên không biết mà vẫn cứ hiên ngang săn tìm kho báu trong phòng thay đồ nữ. Nghe có vẻ như hẳn đang làm chuyện xấu nhưng ta phải thông cảm vì đây là tính chất công việc mà hẳn không thể không làm. Cho đến khi phần lớn các bạn nữ bắt ngờ đổ ập vào phòng thì Kazuma mới nhận ra rằng mình vừa bị kẹt vào thế khó. Nghe thấy tiếng nói rôm rả từ các bạn nữ bên ngoài cửa càng lúc càng lớn và gần hơn, Kazuma vừa tự hỏi họ đang tính làm gì mà lại đến đây, vừa nghĩ cách tự cứu lấy bản thân mình trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng có lẽ chuyện tự cứu lấy thân quan trọng hơn là lý do vì sao họ lại tập trung hết tại đây thế nên Kazuma để tự cơ thể mình theo bản năng tự vệ. Trong một vài trường hợp khẩn cấp, tự thân Kazuma sẽ biết được điều gì tốt nhất cho mình cũng như xác suất mình còn sống sau khi qua khỏi vụ này là bao nhiêu.

Cái gì cần đến thì cuối cùng cũng sẽ đến. Ngay lúc đó, phần lớn các bạn nữ sinh trong lớp đều tụ tập đông đủ hết trong căn phòng thay đồ này. Như bao nhiêu ngôi trường khác, bao nhiêu lớp học khác thời. Vào những lúc chuyển tiết phải thay đồ thế này là khoảng thời gian thích hợp cho biết bao nhiêu câu chuyện phỉếm trên phỉếm dưới, đủ thứ trao qua đổi lại theo dây chuyền mà chỉ xuất hiện ở những hội tụ con gái với nhau. Nội dung của những lần trò chuyện ấy là gì? Nào là về shop quần áo bên đường ra những mặt hàng mới. Nếu không phải quần áo thì cũng là những món đồ trang sức như son môi, vòng đeo tay dây chuyền gì đó. Còn nếu không phải là phụ kiện để làm đẹp thì ắt hẳn một vài cô gái bắt đầu muốn thử khả năng chăm sóc người khác bằng cách xin gia đình cho phép nuôi thêm con chó hay con mèo mua từ cửa hàng thú nuôi. Cũng là thuộc dạng chăm sóc nhưng ở mức độ cao hơn. Không phải động vật mà là con người, cụ thể hơn là bạn trai. Ở độ tuổi đây thì nhiều hiệu kỳ này thì ít nhiều chắc chắn sẽ có một vài cô gái ở đây đã có bạn trai để trải qua cảm giác yêu là như thế nào. Phải nhì, chủ đề đó bao giờ cũng là hot và nổi cộm nhất mà không một ai có thể chối từ nó.

A... cũng không hẳn là không có. Nếu ta quan sát lớp học này ở phương diện bình thường thì có lẽ đúng là như vậy. Nhưng quan điểm đó hoàn toàn trở nên sai lầm ngay sau khi nữ thần bỗng nhiên xuất hiện. Bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất với nhiều chủ đề khác nhau đã biến mất ngay sau khi Kozue lạnh lùng bước vào phòng thay đồ, mang đến một không gian khác hẳn khi bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ đều hướng về cô ấy. Rồi đây, nào là chuyện quần áo, nữ trang. Nào là chuyện bạn trai bạn gái cùng nắm tay nhau tận hưởng phút giây ngọt ngào của tình yêu. Tất cả đều phải tạm thời gác lại chỉ để cùng tập trung vào một chuyện duy nhất: “Thánh nữ Kozue”.

.....

Kozue có uy quyền là thế, có sức ảnh hưởng là thế. Vì có ấy quá mạnh mẽ, quá nam tính nên dễ khiến cho nhiều bạn nữ đồng giới cũng trở nên lăm lặc phản văn. Có nhiều rồi đấy chứ. Trước đây, khi còn học ở It. Harm Sokyuran, Kozue nhận được rất nhiều lời tỏ tình bao gồm phong thư, hoa và cả socola để trong hộp bạn và tủ đựng giày, thậm chí là tủ thay đồ tiết thể dục. Cứ ngày nào đến trường thì đều nhận được không dưới 20 lá thư và qua tương tự thế. Nhiều socola đến mức Kozue chỉ muốn trả lại cho người gửi, hoặc tổng hết vào bán hòng của Kazuma vì chắc chắn cậu ta sẽ ăn hết không chừa một mảnh vụn nhỏ. Nhưng sau khi Tora ngồi đó xét lại thì một kết luận mới được đưa ra rằng tỷ lệ con gái gửi thư tỏ tình với Kozue chiếm 72%, 28% còn lại là từ những đứa con trai cùng trường, ngoài trường, và những thành phần khác... cái thành phần khác đó cụ thể là gì, cho đến giờ vẫn chưa được khám phá. Điều đó chứng tỏ lấy một điều rằng, về nam tính, mạnh mẽ, lạnh lùng đã vô tình biến Kozue trở thành một chàng hoàng tử mộng mơ trong tâm hồn biết bao nhiêu thiếu nữ. Chắc mọi người cũng không quên ấn tượng đầu tiên khi Kozue bước chân vào lớp học này. Cô ấy đã đập thẳng tay vào mặt bàn và buông ra những lời đe dọa rằng sẽ giết bất cứ ai dám gọi cô ấy là Edison. Rồi những lần đánh nhau không ngang sức với Hiyama cũng giúp ghi thêm điểm tuyệt vời cho Kozue. Để rồi bây giờ, Kozue chính thức leo lên bục nữ thần không chỉ trong lòng cánh đàn ông mà còn với những cô gái mơ mộng một chàng hoàng tử hoàn hảo.

.....

Nói đôi chút về Kozue như thế là đủ rồi. Điều quan trọng bây giờ là Kazuma đang làm trò gì khi chưa thoát khỏi được cái tình thế trắc trở éo le này. Dĩ nhiên, hẳn chưa thể rời khỏi đây được vì cửa sổ thì quá bé, hẳn không thể chui qua. Còn cửa ra thì bị phong tỏa bởi những bông hồng của lớp rồi còn gì. Vậy câu hỏi còn được đặt ra là hẳn hiện đang ở đâu? Câu trả lời là hẳn... hiện đang tự nhốt mình trong một cái tủ đồ nằm sát ngoài cùng. Quyết định sáng suốt đấy. Trong một không gian không có gì để cứu lấy mình thì cách duy nhất là trốn trong tủ quần áo. Mô tuýp thường thấy trong mấy bộ Manga hay Visual Novel đấy. Làm như thế, vừa kịp lúc các bạn nữ bước vào phòng, không phát hiện ra hẳn. Kazuma đã có một màn ẩn thân trốn tránh vô cùng độc đáo và kịp thời gian. Nhưng cũng không hẳn là dễ chịu gì khi trốn trong cái tủ này vừa nóng lại vừa tối. Đó là chưa nói đến chuyện đứng ở vị trí này, Kazuma có thể trông thấy được toàn cảnh phòng thay đồ trong tầm mắt tốt nhất. Điều đó có nghĩa... mọi hành động, diễn biến đang xảy ra ngay đây, Kazuma đều thấy được hết.

Biến thái... phải nói là siêu biến thái. Trông Kazuma bây giờ chẳng khác gì tên siêu biến thái trốn trong tủ thay đồ để nhìn lên con gái người ta thay đồ. Tình hình càng trở nên nguy cấp hơn khi họ bắt đầu cởi bỏ chiếc áo khoác da màu nâu bên ngoài, tiếp đến là chiếc cà ra vát cùng màu trước ngực, rồi đến từng cúc áo đầu tiên... Tình hình đang ngày càng nguy hiểm và Kazuma chỉ biết ngồi thụp xuống ngay trong cái tủ để không phải thấy gì nữa hết. Cứ tưởng rằng chỉ cần không thấy là ngon ăn nhưng xin đi, đời không có đơn giản như thế đâu. Nếu như không nhìn bằng mắt thì vẫn có thể nghe thấy bằng tay. Con gái mà, thấy nhau là bắt đầu quay sang nựng nhau, đặc biệt là những cô gái với khuôn hình nhỏ nhắn, da dẻ trắng trẻo mịn màng và điện nước đầy đủ thì dễ gây ra nhiều chuyện kích thích lắm. Vây ra đây chính là thời khắc của chốn thiên đường mà mấy tên được rựa kia thường hay nói đến sao? Tuy không hiểu cho lắm nhưng không ít lần Kazuma bị bá vai bá cổ bởi mấy tên được rựa trong lớp rồi nghe nhiều thứ như kiểu “thiên đường của chúng đàn ông chúng mình chính là phòng thay đồ nữ”. Nghe thì nghe như vậy nhưng xét về mặt bản chất cũng như về mặt hợp lý, Kazuma chẳng thấy có cái gì liên quan giữa thiên đường với phòng thay đồ nữ cả. Để rồi bây giờ, bị đặt vào ngay trong tình thế thực tiễn thì cậu ta mới khôn ra được một chút. Cái chốn thiên đường mà mấy tên trong lớp thường hay nhắc đến, chính là thứ cấm kỵ nhất đối với Kazuma. Giờ đây, ngoài việc tìm cách thế nào để thoát ra khỏi cái tình thế cam go này, Kazuma còn phải tìm cách chiến đấu với lý trí, quyết giữ mình để bản thân mình không làm điều gì lầm lỗi.

- Tệ thật rồi đây, nếu cứ tiếp tục như thế này thì mình chỉ còn một cách duy nhất là ngồi chờ cho đến khi nào bọn họ rời khỏi phòng thay đồ hết. Nhưng ai mà biết được trong lúc mình bị kẹt ở chỗ này, Aries lại làm điều gì tiếp theo. Vấn đề thật sự quá nan giải... Để xem, trong tủ này có gì giúp được mình không?

Kazuma trốn trong cái tủ ngoài cùng không phải vì tình thế cấp bách mà chui đại vào. Hẳn ta có suy nghĩ tính toán trước hết. Chủ yếu là vì cái tủ đặt riêng bên ngoài là tủ dành cho các cô lao công, dọn dẹp vệ sinh để những vật dụng như chổi, xô, cây lau nhà hay khăn các loại. Chính vì vậy nên, hẳn mới nhanh chóng ngo xuống ngo lui xem tận dụng được thứ gì thì cứ lấy. Sau khi xong việc thì sẽ trả lại về đúng nơi đúng chủ nên xin các cô lao công cứ yên tâm.

.....

- Heh, giờ mới để ý, công nhận, da của Eri – chan và Hebi – chan cũng trắng và nõn nà thật!

- Dừng... dừng lại...

- Hi hi, nhột quá!

Giờ thì lại xảy đến chuyện gì nữa đây. Hết những bạn bè xung quanh thì nay họ lại chuyển mục tiêu sang Eri và Hebi sao? Họ nói rằng da của Chân Tổ trắng và mịn? Đương nhiên rồi, vì cấu trúc da của họ bao giờ cũng trắng bệch như ngọc trai sáng và mịn màng như dải lụa mà. Cho đến thời điểm hiện tại, dù đã tiếp xúc không ít lần nhưng Kazuma vẫn chưa có cơ hội để nghiên cứu kỹ về cấu tạo trong da của họ nên tất cả những học thuyết mà Kazuma đưa ra trong thời điểm này, thực chất vẫn chỉ là dựa vào suy đoán.

Những cô bạn nữ cùng lớp với họ. Thường ngày thì họ thăm thuong ngưỡng mộ Kozue, họ công kênh Kozue lên như một nữ thần và muốn được một lần chạm vào nữ thần của lòng họ. Nhưng đó là Kozue mà, một nữ thần, một chiến thần, một chàng hoàng tử không bao giờ có thể với tay tới, người hùng duy nhất đánh tay đôi ngang ngửa với Hyama qua những trận đấu thư hùng này lửa. Làm sao họ có thể ngông cuồng chạm vào một nữ thần như vậy nên cuối cùng, họ đành chuyển mục tiêu sang cung nựng Eri và Hebi cho đỡ thèm.

- Nè nè, Erichi, khai thật cho tui này nghe đi. Thường ngày cậu dùng loại sữa tắm hiệu gì mà lại giữ được độ căng mịn của làn da đây thế hả?

- Mình có dùng sữa tắm gì đâu. Mẹ mình thường xuyên hái lá trên rừng xuống nấu nước để tắm mỗi ngày thôi mà!

- Tắm bằng cách nấu lá rừng với nước thôi ư? Nghe chẳng đáng thuyết phục tí nào!

- Sự thật thế nào mình chỉ biết nói như thế. Nếu các cậu không tin thì mình cũng chịu chứ biết tính sao bây giờ!

- Còn cậu nữa Hebi – chan. Da của cậu... Không, không chỉ có da mà toàn thân cậu đều là một màu trắng. Không phải trắng thường như Erichi nữa... Là trắng bạch kim mới đúng. Giống như ánh trăng tròn vậy. Có bí quyết nào không? Đừng nói rằng cậu cũng lấy lá rừng nấu nước tắm đấy nhé!

Bây giờ thì họ chuyển mục tiêu sang Hebi. Bàn tính của Hebi đối với con người bình thường thì... không ghét nhưng cũng không hẳn là thích. Hebi không thể nào được bằng với Eri. Với con người, Hebi luôn giữ một khoảng cách nhất định. Nhưng khi bị dồn hỏi thế này, Hebi cũng lâm vào tình trạng khó xử đôi chút.

- Chỉ... chỉ thì thoáng mới hái lá rừng để nấu nước tắm thôi. Nói đúng hơn là khi nào mẹ của Eri – chan tặng cho mấy rổ lá thì mới đem đi nấu nước. Chứ bình thường thì mình vẫn tắm như mọi khi, mình cũng chỉ sử dụng sữa tắm như bao người khác thôi. Hoàn toàn không có bí quyết gì hết!

Về chuyện đó thì Hebi nói đúng đấy. Cách để sở hữu được một làn da căng mịn, khỏe, trắng toát như ngọc trai lấp lánh thế này... hoàn toàn không có bí quyết gì hết. Nếu như phải trả lời thì có lẽ nguyên nhân duy nhất là vì họ là Chân Tổ... chỉ đơn giản thế thôi. Vì là Chân Tổ nên cấu trúc lớp biểu bì mô dưới da, mã hóa khung bộ ADN, Gen, số lượng nhiễm sắc thể hoặc nhiều thành phần khác trong cơ thể một Chân Tổ giúp cho họ sở hữu một làn da trắng không tí vết. Với bản chất vốn có tự nhiên như thế, làm gì có một phương pháp làm đẹp nào hoàn hảo giúp cho chị em phụ nữ con gái người thường có được vẻ đẹp giống như Chân Tổ.

- Hm, nếu Hebi – chan đã nói thế thì thôi, bọn này cũng đành chịu thua. Quả thật, nếu như làm Chân Tổ mà có được một làn da bóng bảy, mượt mà đẹp như thế này. À phải, hình như... nghe nói tuổi đời của Chân Tổ kéo dài hơn so với người bình thường, vậy tức là sau 20 năm nữa, các cậu cũng sẽ giữ hình dáng của hiện tại?

- Về điều này thì bọn mình không chắc lắm. Về cơ bản thì tuổi đời của Chân Tổ đúng là có dài hơn so với người thường thật. Nhưng nếu đưa vào khoảng thời gian cụ thể 20 năm thì bọn mình cũng không dám chắc là có giữ được hình dáng này hay không. Vì thật ra Chân Tổ từ độ tuổi sơ sinh mới lọt lòng cho đến khi đến tuổi vị thành niên, thì tốc độ trưởng thành cũng ngang bằng với người bình thường. Cho đến khi chính thức bước qua độ tuổi 23 thì tuổi đời của Chân Tổ mới bắt đầu kéo dài từ đó. Nên nhìn chung thì trong vòng 20 năm tới... rất có thể bọn mình sẽ giữ được hình dạng khi ở độ tuổi 22 hay 23 cũng nên. Còn tùy vào thể trạng từng Chân Tổ, có người sẽ còn rút xuống chỉ còn 20 đến 21, giống như mẹ của mình chẳng hạn!

Đây là một phát hiện mới lần đầu tiên Kazuma được nghe. Mặc dù tình thế của mình có hơi khó coi một chút, nhưng trong cái rủi cũng có cái may. Nhờ sự xui xẻo này mà Kazuma có thể khám phá ra thêm một bí mật nữa về chủng loài Chân Tổ. Nhưng bí mật gì mà lại nói huych thật ra với người khác ra như thế kia? Nếu đó là thứ dễ chia sẻ thì đối với Chân Tổ, điều ấy chẳng đời quan trọng gì. Mà đã không quan trọng thì đó đầu phải là bí mật. Kazuma có hơi hựt hắng đôi chút nhưng thôi kệ, cái quan trọng là hắn nắm được cơ cấu vòng đời trưởng thành của Chân Tổ thực hư ra sao. Một đứa trẻ Chân Tổ sẽ lớn lên cho đến độ tuổi vị thành niên với thời gian tương đương như người bình thường. Tức là sau năm năm nữa, họ cũng sẽ 19 tuổi giống như Kazuma và những người khác. Và khi bước qua độ tuổi 23 thì vòng đời kéo dài của Chân Tổ sẽ bắt đầu hoạt động. Nếu Kazuma 50 tuổi, dần trở thành một lão già trung niên lù khù lợm khộm cần cõ đi không nói thì họ cũng chỉ mới 25 đến 26 là chuyện bình thường. Số tuổi của con người sẽ cấp số nhân so với đáng mạo của Chân Tổ từ đó. Thế nên giải thích vì sao Makoto – san, một Chân Tổ đã sống gần 700 năm nhưng vẫn mang đáng mạo của một người phụ nữ trưởng thành từ 30 đến 32. Và đương nhiên, còn dựa vào thể trạng riêng từng Chân Tổ, dựa vào lối sống ra sao, có Chân Tổ vẫn giữ được sự trẻ trung như trẻ 19 đến 20 mặc dù cũng sống gần 700 năm tương tự thế. Diễn hình như mẹ của Hebi chẳng hạn. Một Chân Tổ đến từ Đại Hàn Dân Quốc, một trong những đất nước có mật độ dân số trẻ đẹp dựa vào việc ăn thịt chó hay phẫu thuật thẩm mỹ. Mẹ của Hebi không có ăn thịt chó và càng chưa bao giờ lên bàn dao kéo làm đẹp cả. Vì từ đó đến giờ, bà luôn ăn chay. Tức là không ăn chút thịt nào hết, chỉ toàn ăn rau củ quả, trái cây, đặc biệt là những loại trái có màu đậm như cà chua, cà rốt. Màu nhạt hơn thì có củ cải đường. Bà còn thường hay ăn vặt bằng một đĩa đầy dâu tây và quả mâm xôi hái trong rừng. Trong bữa thì toàn ăn rau xanh. Và đôi lúc thường hay nghỉ ngơi bằng vài tách trà hay sữa đậu nành thay đổi tùy khẩu vị. Nhìn chung, mẹ của Hebi toàn ăn những loại thực phẩm sạch, có nhiều chất giúp trẻ hóa thể bào nên trông bà ấy rất trẻ, trẻ hơn gấp mấy trăm lần so với độ tuổi thật sự của bà.

.....

Một điều thú vị nữa về Chân Tổ vừa được tiết lộ. Kazuma cảm thấy vui thích bởi cái máu thích tìm tòi khám phá về Chân Tổ vẫn còn sôi sục trong người hắn chưa chịu yên. Không đồng tình chuyện Aries nghiên cứu về Chân Tổ nhưng tính tò mò của một nhà khoa học luôn thúc giục hắn phải tìm hiểu thêm về họ. Nên lúc này đây, trong Kazuma hiện lên hai luồng suy nghĩ mâu thuẫn trái chiều nhau. Làm một nhà khoa học không phải sung sướng gì khi cứ phải liên tục tìm cách đầu trí với chính nhân cách khác của bản thân để có thể đưa ra quyết định sau cùng chính xác, hoàn hảo, và tốt nhất cho đôi bên.

Nhưng tạm thời gác chuyện đó sang một bên đi. Hiện tại, có một điều quan trọng hơn bao giờ hết đang chờ đợi Kazuma. Và đấy cũng là thời khắc định mệnh của cậu ấy thay đổi... thay đổi theo chiều hướng xấu là đáng khác. Đang ngồi trong học tù suy nghĩ vài thứ linh tinh như kiểu làm sao thoát khỏi đây một cách êm thấm, thì Kazuma mới nhận ra rằng mình sẽ không bao giờ được hạ cánh an toàn ngay sau khi cửa tù thay đồ, nơi mình đang trốn tự động được mở ra với ánh sáng chan hoàng từ bên ngoài chiếu thẳng vào cái mặt khô khốc không tí cảm xúc của Kazuma. Và người mở cửa lại là Kozue mới nguy hiểm... Kozue và Kazuma nhìn nhau một cách chăm chăm không rời. Kozue không ngạc nhiên khi Kazuma trốn trong đây. Trái lại, một nét điềm tĩnh, bình thản như không có gì... kèm theo một chút khinh miệt đầy ẩn ý hiện lên trong ánh mắt lạnh lùng đáng sợ của Kozue hướng hoàn toàn vào Kazuma. Ngay lúc này đây, không cần cất tiếng hỏi, Kazuma cũng đoán được rằng Kozue... đang tức giận đến nỗi ngay sau khi mọi người trong căn phòng này ra ngoài hết, chỉ còn lại duy nhất hai người thì thế nào, Kazuma cũng sẽ bị Kozue đánh cho một trận nên thân.

.....

- Toriyama – san... anou, nếu không phiền thì sau buổi dọn dẹp này, mình có thể hỏi Toriyama – san vài điều trong bài giảng không? Bài học sáng này... còn vài chỗ mình chưa hiểu lắm nên... nhưng nếu việc này có làm phiền đến Toriyama – san thì mình xin lỗi... xin hãy quên những gì mình vừa nói. ..

- Hiểu rồi, sau giờ học, tôi sẽ giúp cậu những chỗ cậu chưa hiểu. Còn bây giờ thì tranh thủ thay đồ ra sân đi!

Cách trả lời dứt khoát, lạnh lùng không chút nhân từ ấy khiến cho cô bạn nữ sinh kia phải rơi vào tình trạng hoảng loạn. Đặc biệt là cái hành động đóng sầm cái cửa tù lại với lực tay rất mạnh đến nỗi muốn móp luôn cả cái tủ như kiểu đang dần mặt ai đó làm cho bạn kia trở nên hoảng sợ hoang mang. Nhưng sau cùng thì Kozue cũng đồng ý giúp đỡ nên... tốt nhất là nghe theo lời Kozue, tranh thủ thay đồ và ra sân cho rồi.

Những người khác cũng thế. Sau khi bị một phen hoảng hồn vì hành động đóng sập cửa tù long trời lở đất, họ nhanh nhanh chóng chóng thay đồ, không bàn chuyện phím nhón nháo như lúc nãy nữa và lần lượt rút khỏi phòng thay đồ sau khi xong. Tuy có hơi đáng sợ nhưng chỉ ít thì điều này chứng tỏ rằng Kozue là người có quyền hành lớn nhất của nhóm nữ sinh, không những chỉ trong lớp mà có thể... là của toàn khối nữa. Một lời Kozue cất lên, giống như chỉ thị không thể kháng cự. So sánh theo một hình thức nào đó, quyền hành của Kozue còn lớn hơn cả hội trưởng hội học sinh.

.....

Tạm thời bây giờ Kazuma thoát nạn, nhưng phía sau đó lại có nhiều điều đang chờ đợi cậu ấy mà nếu không chuẩn bị tinh thần cho những thứ tồi tệ nhất, thì chắc chắn Kazuma sẽ trở tay không kịp. Một phần

do Kozue không thể nán ná ở lại đây quá lâu nên trước khi đi, Kozue có để lại cho tên đột nhập vào phòng thay đồ nữ nhìn trộm bất hợp pháp đang trốn chui trốn nhủi trong tủ kia một tối hậu thư.

- Giờ nghỉ trưa, lên sân thượng gặp tớ. Chúng ta sẽ có nhiều chuyện để bàn lắm đấy!

Đó là bức thư để dọa cuối cùng trước khi Kozue rời khỏi phòng thay đồ cuối cùng. Sau khi Kozue đi rồi, cũng là lúc căn phòng trống rỗng không có một bóng người. Từ trong bóng tối ngó nghiêng kiểm tra, thấy mọi thứ đã an toàn nên bây giờ, Kazuma chính thức thả đầu ra khỏi tủ, kèm theo tiếng thở dài ngắn ngủm.

- Thiệt tình, sao lại đúng lúc này thế không biết? Liệu có phải do con bé chủ trương sắp xếp không nhỉ? Dù là gì đi nữa thì mọi chuyện cũng lỡ rồi. Đằm lao thì phải theo lao. Minh mà không lên sân thượng đúng như Kozue bảo thì xác định “xuân này con không về”!

Cùng rút ngắn thời gian thêm 1 tiếng đồng hồ nữa, vì sau buổi dọn dẹp sân trường thì cũng là thời điểm tiếng chuông đánh báo giờ nghỉ trưa cũng đồ lên. Vào giờ nghỉ trưa thì đương nhiên mọi hoạt động trên lớp sẽ phải ngừng lại để các học sinh nghỉ ngơi, thư giãn, và chú trọng vào việc ăn bữa trưa sau một buổi sáng học tập lao động vất vả với cái bao tử cứ réo lên không ngừng. Và giờ nghỉ trưa cũng là thời điểm thích hợp để nhóm ba người bạn khoa học gia cùng tụ tập lại với nhau ngay trên tầng thượng đặc quyền chi được Kozue được phép sử dụng. Không hiểu lý do vì sao nhưng sự thật là một khi Kozue xuất hiện trên sân thượng thì không có một học sinh nào dám bén mảng sờ rờ đến nữa, trừ khi Kozue cảm thấy chán chổ này và đi xuống thôi.

Còn bây giờ, nghe theo lời triệu tập không thể khước từ, Kazuma phải tự lết thân đến điểm hẹn, nơi có Kozue và Tora đang chờ sẵn đó. Tora thì không nói làm gì. Lo là lo ở phần Kozue kia. Hiện tại, trông Kozue đang vô cùng tức giận và phẫn nộ đến độ sẵn sàng tung chưởng vào mặt tên nào hiện rõ nhất hai chữ “biến thái”. Dù không rõ lắm nhưng chắc chắn kẻ có hiện hai từ đó trên mặt không ai khác ngoài Kazuma.

Tora đã nghe hết sự tình nên cậu ta cứ ngồi cười tởm về thích chí từ này đến giờ, trái ngược hoàn toàn với biểu hiện của Kozue.

- Rồi, bây giờ tờ sẵn sàng ngồi đây để nghe lời bào chữa của phạm nhân đây. Cậu có gì để giải thích về chuyện vừa xảy ra không? Đồ biến thái?

Cho ân huệ được giải thích như thế là tốt đối với những tên phạm nhân. Chỉ ti cũng nên để họ được cất lên đôi lời sau cùng như bữa ăn cuối trước khi lên pháp trường chẳng hạn. Nhưng có cần phải tạo áp lực đến thế không? Sát khí tỏa ra nghi ngút từ Kozue khiến người đối diện có cảm tưởng như đang có hàng trăm cây súng đều hướng nòng về phía mình và sẵn sàng nã đạn bất cứ khi nào nếu chẳng may lời bào chữa của mình không có tác dụng cứu giúp đời mình. Nếu là người bình thường, trông thấy nét mặt của Kozue bây giờ, dù có cho họ thêm ân huệ thì chắc họ cũng chẳng dám nhận lấy làm gì.

Kazuma cần phải nghĩ ra điều gì đó để nói nếu như vẫn còn muốn làm người đi con giận dữ trong Kozue. Nhưng biết nói gì trước một nữ thần bây giờ? Nếu không cẩn thận, rất có thể càng khiến Kozue điên hơn thì càng nguy hiểm.

Đúng lúc đang không biết tính thế nào thì bỗng dưng Kazuma để ý thấy Tora ngồi phía sau đưa tay ra dấu hiệu đặc biệt. Trước đây, Kazuma và Tora đã từng xem một bộ phim tiểu sử Trung Quốc mang tên “Thập Diện Mai Phục”. Trong đó, có những cảnh hai người cùng nhận nhiệm vụ ám sát và thường xuyên dùng những ám hiệu đặc biệt giao tiếp với nhau khi bị đẩy vào tình huống không thể dùng ngôn ngữ thông thường. Sau bộ phim đó, Tora thấy sử dụng ám hiệu cũng là một cách rất thú vị nên cậu ta đã tập với Kazuma cách ra dấu bằng tay hay bằng bất kỳ cử chỉ hành động thân thể nào đó. Đến giờ, Kazuma đã quen với cách giao tiếp như thế nên khi trông thấy Tora cứ múa quay điên cuồng, cậu ta hiểu được ngay.

- Để xem... cậu... hôm nay... trông đẹp lắm... Mới... mới đôi đầu gối đầu khác sao? Tóc cậu... thơm hơn mọi khi...

Ngay khi câu nói của Kazuma vừa dứt, một nắm đấm vút thẳng ngang qua mang tai phải Kazuma, cú đấm đó chủ đích không trúng thẳng mặt nhưng cũng đủ lực tạo nên một cơn gió chém ngang qua làm Kazuma như muốn đứng hình. Người có đủ sức tạo được cú đấm vô hình đó chỉ có duy nhất một mà thôi.

Có lẽ Kozue đã tức giận hơn rồi. Sự giúp đỡ của Tora chẳng giúp được gì cho Kazuma cả. Ngược lại, nó càng khiến cho tình hình trở nên tệ hơn. Kazuma nghĩ rằng là như vậy. Nhưng trên thực tế thì hẳn ngu ngốc dần dần đến độ không biết rằng Kozue đang đồ mặt vì nưọng. Làm sao hắn có thể biết rằng cái nét nưọng đó hiện rõ trên gương mặt Kozue lúc này là vì đang xấu hổ đến tột độ sau khi nghe thấy những lời lẽ đó. Xấu hổ là có thật, nhưng vì không thể để tên đàn ông phát hiện ra nên Kozue cố gắng không biểu hiện nó ra bên ngoài. Nhưng càng giấu bao nhiêu thì tính cách Tsundere trong cô ấy càng phản lại chủ nhân nó bấy nhiêu. Nếu hẳn tính ý một chút thì sẽ thấy nắm đấm của Kozue tuy mạnh như mọi khi, nhưng... cũng run và không vững vàng như mọi lần.

- Tên chết tiệt... cậu nghĩ mình là ai mà dám nói những lời đó... tự biết thân biết phận của mình đi... đừng nghĩ... đừng nghĩ nói như thế... là tớ sẽ bỏ qua... chuẩn bị tinh thần đi... tên đàn ông...

Đó là Kozue, người luôn dứt khoát trong mọi chuyện, trong mọi tình huống. Ấy vậy mà có ấy lại tỏ ra ngập ngừng trước Kazuma. Nếu thích, cô ấy hoàn toàn có thể cho hắn một trận nhừ tử nhưng rút cuộc, Kozue lại thụ tay về rồi quay ngoắt đi. Kazuma nhìn về phía Tora như đang muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra, thì chỉ nhận được duy nhất cái điệu cười tởm về thú vị từ Tora. Dường như, cậu ấy đã biết trước kết quả sẽ như thế này nếu Kazuma làm theo những gì Tora chỉ đạo.

.....

- Không đùa nữa. Kazuma, sau khi hay tin cậu đột nhập vào phòng thay đồ nữ và trốn trong tủ. Ngay lập tức, từ cùng Kozue lên sân thượng gặp cậu ngay. Sao cậu không giải thích về những gì cậu đã làm nhỉ? Cậu bắt đầu có hứng thú với con gái hơn những nghiên cứu khoa học và mấy con vật nuôi ở nhà rồi sao?

Một câu hỏi không chỉ đơn thuần chỉ là để hỏi cho vui. Tora muốn Kazuma giải đáp khúc mắc này là vì đây cũng là điều Kozue rất muốn nghe. Tuy nó không được hợp lý cho lắm nhưng chỉ cần Kazuma gật đầu thừa nhận thì chắc chắn Kozue sẽ vui mừng không siết. Vì sao ư? Vì đối với người chỉ biết tập trung vào đam mê động vật ở nhà hay những công trình nghiên cứu khoa học nhứ đầu thì để cậu ta có hứng thú với một thứ khác, cụ thể hơn là với con gái thì chẳng phải bất cứ ai có tình cảm với Kazuma đều sẽ có cơ hội mà bấy từ ư? Thế nên mới nói, dù không đồng tình với việc hắn trốn trong tủ thay quần áo của phòng thay đồ nữ, nhưng đôi lại nếu như sau chuyện này khiến hắn có cái nhìn khác về con gái, nhìn thấy được vẻ đẹp tiềm ẩn mà bấy lâu nay Kazuma dần ngộ bỏ lỡ mất, thì Kozue là người vui mừng đầu tiên. Nó rắc rối nhiều vấn đề thế đấy.

Chi tiết rằng suy nghĩ đó vô tình bị dập tắt ngay sau khi tên ngố đó đưa tay xua xua liên tục.

- Đầu ra chuyện đó. Dù các cậu có nói thế nào đi chăng nữa thì đôi với tớ, chuyện nhìn len con gái thay đồ cũng là một hành động phạm tội không thể tha thứ. Hơn nữa, tớ chẳng có hứng với mấy chuyện đấy đâu. Tin hay không, tùy hai cậu!

Dĩ nhiên là tin vì Kazuma không biết nổi đối. Nhưng cũng chính vì tin cậu ta nói thật nên Kozue mới nản chí vì biết sau cùng, Kazuma vẫn chẳng thay đổi suy nghĩ cũng như cách nhìn nhận mọi thứ xung quanh mình. Buồn ở chỗ cậu ấy không trưởng thành, hay nói đúng hơn là Kazuma không chịu trưởng thành.

- Vậy cậu chui vào đó làm gì? Nếu không phải để nhìn con gái thay đồ thì cậu trốn trong tủ làm gì? Hay là cậu lên chụp hình bọn họ rồi mang về treo đầu giường đấy!

- Tớ không có rồi hơi đi làm ba cái chuyện đó. Hơn nữa, dù ngắm kiểu gì đi chăng nữa thì rút cuộc, tớ vẫn thấy Onee – chan đẹp hơn, quyến rũ hơn, cơ thể bốc lửa hơn. Ngay cả Kozue cũng không thể đọ lại với Onee – chan. Vậy thì tớ thả ở nhà, nhìn lên Onee – chan còn hơn!

Ở đây đang có một kẻ vừa mắc tội quấy rối vừa mắc tội loạn luân đây. Ai đó có điện thoại gọi công an đến bắt hắn tổng vào tù cho rồi đi. Với lại, ai lại so sánh khắp khiêng như thế. Tự nhiên so sánh Kozue hay bất kỳ học sinh cấp hai nào ngay trong lớp với Ayame, một người phụ nữ trưởng thành đã có công ăn việc làm ổn định. Mặt khác, tại sao lại là Ayame mà không phải một ai khác. Nếu là một người phụ nữ nào đó thì chắc lẽ Kozue đã có cơ hội thắng. Chứ còn là Ayame thì không có cách nào đối đầu được với nét đẹp hoàn hảo của chị ấy mà ngay cả Nữ thần cũng phải chịu thua. Không biết hẳn nơi vậy là cổ tình hay vô tình, nhưng chỉ ti thì cũng biết mẫu người con gái lý tưởng của hắn ti nhất cũng phải tương đương Ayame. Tuy là khó nhưng nói thế cho Kozue có thêm động lực để phấn đấu.

- Vậy chứ nguyên nhân chính là gì khi cậu đột nhập vào phòng thay đồ nữ mà không phải để nhìn lên người ta?

- Về điều này thì... tớ không thể nói được!

Lại nữa, vẫn cái kiểu trả lời mập mờ như thế không muốn người khác dính líu vào chuyện này nữa. Trước đây đã từng một lần như thế, Kazuma chẳng hề đề cập gì đến chuyện nghiên cứu Chân Tò cốt theo yêu cầu từ quan chức chính phủ, sau này phải đích thân Aries giải thích mọi chuyện. Bây giờ, Kazuma lại có ý muốn giấu hết mọi thứ đang diễn ra mà chỉ duy nhất hắn biết. Nhưng có vẻ như sự việc lần này không rộng lớn như lúc trước nên chỉ cần suy luận từ những gì đã từng xảy ra thì Tora đã đưa ngay được vấn đề.

- Có phải... là do Aries không? Cậu vẫn đang tìm đủ mọi cách để ngăn con bé cũng như cái kế hoạch nghiên cứu, tạo ra vắc xin đồng hóa Chân Tò đó ư?

- Nếu cậu đã biết rồi thì hỏi tớ làm chi nữa!

Quả nhiên, đi đi quán lại thì vẫn là do Aries làm cốt lõi trung tâm. Nếu như không phải vì Aries thì Kazuma đâu cần khổ sở như thế này. Xem ra, những điều Tora e ngại đã trở thành sự thật.

- Chỉ là ngăn Aries thôi, có cần làm mọi chuyện trở nên rắc rối hơn như bây giờ không? Nếu như có thể ngồi xuống cùng trò chuyện, cùng nêu lên luận điểm của nhau về vấn đề này thì nhất định, sẽ có cách giải quyết êm đẹp mà!

- Nói thì dễ, đến khi đối mặt rồi mới thấy những lời cậu vừa nói ra đó chỉ đơn thuần là dễ dàng thôi. Tớ đã từng tranh luận với Aries rất nhiều lần về vấn đề này, nhưng từ dạo đó đến bây giờ, tỷ số vẫn đang là hòa đấy. Con bé thuộc dạng người đã quyết định thì sẽ thực hiện cho bằng được. Không một ai có thể thay đổi tư tưởng của con bé nổi đâu!

Kozue và Tora phải ngẫm nghĩ. Nếu so ra những gì xảy ra từ lúc Aries xuất hiện cho đến nay, quả thật, con bé thuộc dạng cứng đầu cứng cổ chẳng khác gì Kazuma thuở sơ khai. Con bé chịu chơi đến mức nhập học vào ngôi trường hết sức bình thường này, thậm chí còn tự hào công khai mình có hôn ước với Kazuma, hai đứa chuẩn bị lấy nhau này nọ. Phải nói rằng Aries bất chấp mọi thứ, không ngại bất cứ vật cản nào, hay thậm chí là sử dụng đến thủ đoạn chi để đạt được mục đích mình hướng đến. Nếu quả thật đối thủ là Aries thì xem chừng Kazuma khó mà ngồi yên một chỗ được.

- Vậy nên đó là lý do vì sao số lần cậu cúp tiết nhiều hơn bình thường, và giải thích những lần Aries biến mất ngay trong giờ học. Nhưng chẳng phải cậu càng cố ngăn cản phá đám thì con bé càng lấn tới sao?

- Tớ cũng đang đau đầu vì chuyện đó. Đúng là càng phá đám thì con bé càng làm nhiều trò điên khùng hơn. Diễn hình như vụ trong phòng thay đồ, tớ mà không vào, thì có lẽ bây giờ con bé đã có được khối thứ mang đem bán đấu giá rồi!

Vừa nói, Kazuma vừa lấy trong túi ra tổng cộng 8 cái máy quay mini cỡ nhỏ sạc bằng điện từ pin năng lượng, loại máy quay không cần dây nối, chỉ cần bắt tín hiệu từ sóng bluetooth kết nối với điện thoại cầm tay là có thể thu hình được. Trước khi rời khỏi phòng thay đồ, Kazuma có dạo quanh từng góc ngách trong căn phòng và tìm được thêm vài cái máy quay mini đây.

Chiến tích của Kazuma đó, một chiến tích lẫy lừng ngăn chặn được một tội ác sau khi Kazuma tự biến mình thành tên phạm tội chưa bị bắt.

- Loại này tuy nhỏ nhưng thu được hình ảnh hơi bị rõ nét đấy. Khoa học gia của chính phủ Mỹ có khác, mua được những thiết bị tân tiến thế này rồi rằng gia sản không phải dạng vừa đâu. Với đồng sản phẩm thu được thế này, nếu bán cho đám con trai trong lớp, đảm bảo đủ tiền ăn từ đây đến cuối tháng đấy!

- Thế mới nói. Kiểm tra thử xem, biết đâu, trong đó có hình của Kozue nữa đấy. Mang tám đó ra bán lấy tiền đi ăn Yakisoba đi Tora!

- MUỐN CHẾT KHÔNG TÊN ĐÀN ĐỘN KIA?

.....

- Nhưng phải dùng đến những thiết bị tinh vi như thế này, con bé bất chấp hết mọi thứ như vậy sao? Mục đích của con bé lần này là gì?

- Tớ không rõ, có lẽ Aries muốn nghiên cứu cấu trúc về lớp da bên ngoài của Chân Tỏ. Dù sao thì phần nghiên cứu về cấu trúc da, tớ vẫn chưa viết trong bản báo cáo. Nên rất có thể, Aries muốn sử dụng những hình ảnh này để củng cố vào công trình khoa học của mình. Rồi qua đó sẽ tiến hành nhiều cuộc nghiên cứu để tìm ra chân tướng của sự thật. Đó là cách làm việc của con bé từ trước đến nay. Hay nói đúng hơn là con bé... đang có bất thước tở ảy mà!

Bất chúc Kazuma. Nếu Kazuma không nói thì chắc cũng chẳng có ai nhận ra được điều này. Cảm hứng bước đi trên con đường của một nhà khoa học bắt nguồn từ việc Aries gặp gỡ được Kazuma ở bên Mỹ. Nên chắc chắn một điều rằng Aries cũng chỉ đang bất chúc theo cách làm việc của hắn mà thôi. Nếu thế thì càng khó khăn hơn cho Kazuma nhiều.

- Tạm thời bây giờ chúng ta đã ngăn được con bé. Nhưng ai biết sau này sẽ còn điều gì xảy ra nữa. Tốt hơn hết, cậu nên chuẩn bị tinh thần cho những tình huống xấu nhất. Nếu cậu còn muốn bảo vệ những Chân Tỏ kia. Hiếu không Kazuma?

- Oh, nhất định là thế. Tớ sẽ bảo vệ những Chân Tỏ đó dù có phải trả giá bằng chính danh dự của một nhà khoa học. Tớ không có ý định để Aries muốn làm gì thì làm đâu!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Rồi bây giờ thì làm sao? Có cách gì thay đổi được thực tại hay không? Câu trả lời quá đơn giản còn gì. Làm gì còn cách nào để thay đổi được thực tại trừ việc tự đắm đầu vào chính rắc rối đó rồi tìm đủ mọi phương pháp giải quyết vấn đề nan giải nhất trong cuộc đời mỗi con người. Ai muốn trưởng thành thì đều phải tự mình tìm ra đáp số cho bài toán khó khăn nhất do số mệnh sắp đặt. Chỉ là có lẽ... thử thách được đặt ra cho Kazuma có hơi... phức tạp hơn nhiều so với người thường. Nói là cái nghiệp thì đúng hơn. Cái này do ăn ở thôi. Chắc chắn kiếp trước do hắn làm điều gì đó nên tội nên tình, thành thử kiếp này làm người nhưng không được yên thân, mà phải gồng lưng ra hứng chịu những cái khùng khiếp nhất đối với cuộc đời hắn.

Tại sao tôi lại nói hắn phải đối mặt với thử thách kinh khủng khiếp nhất cuộc đời? Không phải tự dung tội lại nói thế nếu thật sự chẳng có gì xảy ra. Có rất nhiều điều xảy ra đưa đẩy Kazuma liên tục vào thế bí này đến thế bí nọ. Hai ba ngày liên tiếp... hai ba ngày có khi còn hơn thế nữa, cuộc chạy đua giữa hai bên vẫn chưa chịu dừng lại khi Aries ngày càng nghĩ ra thêm rất nhiều chiêu trò với mức độ tăng thêm một lúc một khác nghiệt hơn. Tạm thời bây giờ chưa nói chính xác cụ thể chiêu trò đó như thế nào nhưng chỉ ít thì ngày lúc phát hiện ra âm mưu nào đó, Kazuma phải nghĩ cách phá đám. Và phá đám làm sao đó để ít gây ra thiệt hại, ít để người khác bị kéo vào chuyện này càng nhiều càng tốt.

Cứ như thế, cứ như thế cho đến khi một tuần đã trôi qua... không, chính xác là một tuần năm ngày chính thức đã trôi qua như một cơn gió thoảng đi không ai biết không ai hay. Vừa mới chạy sang đèn lấp và chỗ này xong lại phải bay sang chỗ khác chỉnh sửa cái kia. Kazuma chỉ có hai chân, hai tay và một cái đầu nhưng phải di chuyển không ngừng như quả tên lửa vừa định dạng được mục tiêu và phóng đến điểm nhắm rồi bị lạc mất định vị bay ngược trở lại điểm bắt đầu. Dần dần cho đến ngày thứ sáu trong tuần thứ ba kể từ ngày Aries chuyển đến, Kazuma trở nên tiền tuy, gầy nhòm, hốc hác như đang thiếu sức sống... Không phải "hình như" mà chính xác là trông hắn cứ như cái gốc cây xơ xác tro trụi như một con cá bị xát muối đến khô khốc... giống như một loài sinh vật thiếu máu...a, là zombie, một con zombie bước ra từ mấy bộ phim kinh dị mà Ayame thường hay rù Kazuma xem chung. Thật ra cũng không hẳn là rù xem chung vì trước những thể loại phim thể này thì hoặc là Kazuma ngủ gật, hoặc là ngồi suy tính đến chuyện khác. Hắn không có hứng thú với phim kinh dị mà bản thân cậu ta cũng không hề sợ những yếu tố kinh dị. Mục đích duy nhất mà Ayame hay lôi Kazuma ngồi chung là bởi vì Ayame sợ ma. Sợ nhưng vẫn thích xem phim ma, và thường hay để Kazuma ngồi ngay sát bên cạnh làm chỗ dựa để bầu khi hồi hộp thấp thỏm, hay trốn ngay khi một con ma bất ngờ xuất hiện hù người xem.

Mấy con thây ma vô tri vô giác, không suy nghĩ và chỉ biết nhắm đến những bộ não con người... Kazuma giống hệt như những con xác sống như thế đấy

Trông hắn tiền tuy quắt queo như con bù nhìn rùng rom rùng mù, nhưng đây mới chỉ là khởi đầu thôi, vẫn chưa phải tất cả những gì Aries có. Nếu so sánh thì tinh ra con bé vẫn còn nương tay khá nhiều. Đây chính là cái giá phải trả cho việc dám đối đầu với con bé, dám chen ngang phá bình công trình nghiên cứu của một nhà khoa học được nước Mỹ công nhận. Số phận đen đuổi của Kazuma rồi sẽ đi về đâu?

Không một ai biết cả. Không một ai biết rằng liệu tương lai của cậu ấy sau này sẽ trở nên như thế nào? Chỉ biết với thời điểm hiện tại. Nếu tình trạng này mà cứ kéo dài. Chắc chắn, Kazuma sẽ chết vì lao lực mất.

Mới sáng sớm ra, tiếng chuông báo hiệu tiết một còn chưa bắt đầu mà đã thấy viễn cảnh một tên trẻ không râu nằm gục đầu xuống bàn với linh hồn đang bốc lên từ đỉnh đầu nhưng không bay đi mất. Trông hắn giống như một bến đậu, còn cái linh hồn tròn tròn với vẻ mặt hơi đần đẩn kia giống như một con thuyền đang được cột dây vào bến... nhìn kiểu gì thì trông hắn cũng thật buồn cười.

- Này, còn sống không đó Kazuma? Nhìn cậu cứ như mấy tên nghiện game vừa có một trận công thành chiến suốt cả đêm, và cậu dường như phải thức trắng cả tuần săn item hiếm để chuẩn bị cho trận đấu vậy!

- Ổi... - Hắn trả lời bằng giọng thều thào mệt mỏi - Đúng là tớ có chuẩn bị cho một cuộc chiến nhưng lại không phải công thành này nọ. Giá như đây chỉ là một game online đối kháng thì tốt biết mấy.

Nhưng... quả nhiên đây là một trận chiến rất đối khó khăn... Tớ... dạo này chẳng còn được chơi Pokemon nữa là... sự kiện event đêm giáng sinh có cơ hội nhận được Mega Bursyamo... rút cuộc cũng phải bỏ qua... tiếc tiếc tiếc...

Hắn vẫn còn đề tâm đến chuyện tham gia event gì đó trong cái game mà hắn thích. Quả nhiên từ lúc nào hắn đã trở thành một tên nghiện game đến mức quan tâm đến game nhiều hơn mạng sống mình. Nhưng chỉ ít thì hắn nói đúng, nếu như đây chỉ đơn thuần là một trò chơi đối kháng online có sự kiện công thành chiến thì hắn cũng dễ thờ hơn nhiều. Hắn chỉ cần nhập tâm, trở thành đúng với bản chất ham chơi của hắn thì dù có bao nhiêu bí mật trong một game, có bao nhiêu điều kỳ diệu trong cái thế giới ảo đó thì Kazuma đều có thể giải mã nó một cách đơn giản. Chỉ là bây giờ, trò chơi mà hắn đang tham gia, cái chiến trường mà hắn buộc phải mặc giáp, tay cầm vũ khí đối mặt, lại hoàn toàn không phải trận địa thuộc thể thượng phong của Kazuma. Một game liên quan đến sự tồn vong, định mệnh của cả hai bên con người và Chân Tổ khi người chơi là Kazuma và đối thủ đầu bên kia lại chính là Aries.

Lo chứ... sao lại không? Nhìn Kazuma không khác gì một con đười ươi bị bỏ đói không biết bao nhiêu năm tháng, đến mức chẳng còn nổi một giọt sức sống, Kozue lo lắng nhiều hơn người khác nghĩ. Uống công bao nhiêu năm bồi bổ hắn trở nên béo tốt đến chảy lười, vậy mà giờ đây nhìn hắn cứ như đang phải chịu lấy hình phạt bị đẩy ải nơi biên cương mới được thả về sau hai ba chục năm làm nô lệ vác đá xây Vạn Lý Trường Thành. Nhưng điều quan trọng bây giờ không phải chuyện nuôi hắn béo tốt ra sao. Điem chính là Kozue và Tora, đều biết nguyên nhân dẫn đến tình hình hiện nay. Hai người họ biết rằng Kazuma đang phải phi ngựa trên chiến trường một đối một với Aries cùng những quân cờ hoàn toàn gây bất lợi về phía mình. Hay nói đúng hơn, Kazuma chỉ có thể dành chiến thắng bằng những quân cờ yếu, mà bản thân những quân cờ ấy lại không biết những gì Kazuma đang làm và không ủng hộ hắn. Vậy nên, Kazuma phải ngày đêm suy nghĩ ra nhiều phương án khác hòng đối phó với những chiêu trò tiếp theo mà quân ăn quân ngủ, quên chơi game đến độ như con vượn khờ.

Phải nói gì đó, còn nếu không thì ít nhất cũng nên cho hắn ăn gì để bồi bổ lại năng lượng. Đứng rồi, ngay khi ý tưởng đó vừa hiện lên trong đầu, Kozue bắt tay vào thực hiện ngay bằng cách lấy hộp bento trưa do chính tay mình làm từ sáng trước khi đến trường.

- Kazuma... cái này là cơm trưa của tớ... nhưng bây giờ thì cậu ăn đi. Đừng có mà hiểu nhầm nhé. Chẳng qua... chẳng qua là trông cậu cứ như cái xác chết biết đi ấy...

Nói thì chưa hết câu, hộp bento còn chưa kịp trao đến người cần trao thì bỗng dưng Kazuma bật đầu dậy như con lật đật, làm cho Kozue một phen hú hồn. Thường thì hắn chỉ bật dậy như vậy nếu nghe phong phanh đến một game mới hay thức ăn do Kozue nấu. Chỉ tiếc rằng lần này, hắn bật dậy là vì một nguyên do khác ngoài trừ những thú vui thường ngày.

- Đến lúc tớ phải đi đây!

- Cậu tính đi đâu thế Kazuma? Tiết một sắp vào rồi đó!

- Tớ... phải đến chiến trường của mình đây. Nếu không phải là tớ thì sẽ chẳng còn ai có khả năng tham gia trò chơi này. Phien hai cậu ghi chép lại bài học trên lớp giúp tớ nhé!

Chỉ cần nghe nhiều đó thôi đã là quá đủ để giải đáp thắc mắc trong hai người. Muốn biết cậu ấy đi đâu ư? Có lẽ, Kozue và Tora không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận Kazuma đi theo tiếng gọi của nghĩa vụ (Call of Duty).

Úc chế lắm chứ... còn bất bình nữa. Làm sao có thể tỏ ra bình tĩnh khi những gì Kozue làm được ngay lúc này chỉ là ngồi đây, hướng mắt quan sát cảnh Kazuma dần thân trên con đường ngắn nhất dẫn thẳng xuống địa ngục. Hắn ta đang trên chuyến hành trình xuống địa ngục thật đấy. Nếu còn tiếp tục như thế này thì chắc chắn ngày nay năm sau sẽ là thời gian những ai biết Kazuma sẽ đến nhà, thấp nén hương trước khung hình của hắn. Đó là chưa kể đến độ Ayame phải chuẩn bị một bữa toàn nài chuối và gà khỏa thân, coi thể thời chứ tốn kém vô cùng.

Không thể giúp được gì vì nếu xét đúng vào trọng tâm, Kozue lẫn Tora đều không có thẩm quyền chen ngang vào. Đây là vấn đề của họ. Đây là vấn đề giữa Kazuma và Aries. Họ không có quyền tham gia. Vì chỉ biết ngồi đây quan sát, nên đôi lúc, Kozue cảm thấy bản thân mình thật vô dụng. Mang danh là kẻ ngang với nữ thần... mang danh là người mạnh nhất khi đánh tay đôi với Chân Tổ. Nhưng sau cùng, cái danh nữ thần ấy lại chẳng thể giúp được gì cho người quan trọng nhất với Kozue. Thế nên, những gì ta có thể thấy ngay lúc này là sự căm ghét bản thân qua cái siết thật chặt từ đôi tay nữ thần.

- Kozue...

- Tớ... không biết phải làm gì nữa. Mọi thứ cứ như một tấm gương bị vỡ thành trăm mảnh và tiếp tục rơi không điểm dừng. Tớ không thể... đưa tay hứng lấy những mảnh gương ấy và dán chúng lại như trước đây. Tại sao điều này lại xảy đến với Kazuma? Một nữ thần... không thể bảo vệ được người mình thương yêu... thì trở thành nữ thần hồng có ích gì?

- Đừng tự so sánh mình ngang với một nữ thần. Cậu chỉ là cậu thôi, chỉ là Kozue Toriyama, một cô gái bình thường như bao người khác. Nếu như muốn biết lý do vì sao cuộc đời của Kazuma trở nên như thế thì ta chỉ có thể giải thích rằng tất cả đều do định mệnh. Tớ biết, dùng hai từ “định mệnh” hay “số phận” thì đi ngược hoàn toàn với lễ sống của chúng ta, những nhà khoa học chỉ tin vào những gì mình thấy trước mắt. Nhưng trong một số trường hợp, ta không thể làm được gì ngoài việc đổ thừa do định mệnh!

- Định mệnh ư? Số mệnh ư? Rõ vớ vẩn... thật sự rất vớ vẩn!

Biết là vớ vẩn. Biết là nó không hợp lý chút nào nhưng đôi khi, ta phải chấp nhận và phải sống cùng với nó như một sự thật hiển nhiên không thể chối cãi. Có những chuyện nữ thần cũng không thể làm được, hiệu trưởng It. Harm Sokyuran đã từng nói với Kozue như thế trước đây. Và cho đến thời điểm này, Kozue mới thấu hiểu được ý nghĩ thật sự đằng sau câu nói ấy. Và Tora đã không sai. Cách tốt nhất, đứng tự so sánh mình ngang như một nữ thần vì sau cùng, Kozue cũng chỉ là một cô gái bình thường như bao người khác. Đã là một con người bình thường thì dù có theo chủ nghĩa vô thần, số phận vẫn là kim chỉ nam trong cuộc đời của mỗi người. Không một ai hay bất cứ điều gì có thể giúp được Kazuma ngoại trừ bản thân cậu ấy phải tự mình tìm cách thoát khỏi rối này bằng một việc duy nhất là đối mặt với nó cho đến cùng... Chỉ còn cách như vậy thôi.

- Mình chỉ cần mang hết chồng giáo án này đến phòng giáo viên là được phải không?

- Ủ, đúng rồi đó, Eri – chan!

Hôm nay có phải ngày trực nhật của Eri và Hebi hay không? Chẳng rõ, điều duy nhất ta có thể thấy ngay trước mắt bây giờ là hai cô bạn thân Chân Tổ đang cùng nhau, mỗi người một chồng giáo án trắng trên tay thẳng tiến đến phòng giáo viên theo lời nhờ vả của sensei nào đó. Làm gì cũng được, nhưng nếu Eri và Hebi cứ bên cạnh nhau như thế này thì tình hình không có gì đáng bàn tâm.

Mang giáo án xuống phòng giáo viên ư? Điều này cũng bình thường khi thi thoảng vài sensei có nhờ học sinh những chuyện như thế. Nhưng điều đặc biệt xảy ra khi và chỉ khi Eri vô tình trông thấy đáng ai đó thấp thoáng thoáng xuất hiện ngay ngả tư cầu thang xuống tầng dưới. Tuyến đường mà Eri và Hebi đi ngang qua để đến được phòng giáo viên ít nhất phải đi qua ba cầu thang nói xuống tầng dưới và tầng trên. Khi đi ngang qua cầu thang thứ hai thì Eri thoáng trông thấy đáng ai quá đối tượng đang thêu thảo bước đi như con ma nơ canh đi động được gắn chip điện tử trong người. Một con ma nơ canh chỉ biết lết từng bước chân tiến đi không suy nghĩ, không cảm xúc, không cảm giác, như một con thây ma bước ra từ bộ phim kinh dị nhiều phần Walking Dead.

- Huh... Kusanagi – kun? Cậu ấy làm gì ở đây thế nhỉ? Chẳng phải, tiết một chuẩn bị bắt đầu rồi ư?

- Eri – chan, cậu làm gì vậy? Chúng ta mau đi thôi nếu không muốn bị trễ!

- He – chan... Nè He – chan, mình có chuyện này muốn hỏi!

- Cậu muốn hỏi chuyện gì?

- Kusanagi – kun... vẫn ổn phải không?

Tự dưng Eri lại đặt câu hỏi về Kazuma, và điều này khiến cho Hebi cảm thấy bất ngờ trong phút chốc.

- Dạo gần đây, chính xác hơn là từ hồi Aries – chan chuyển đến, mình đề ý thấy Kusanagi – kun bắt đầu có dấu hiệu biến mất nhiều hơn dù rằng đang trong giờ học hay tiết kiểm tra. Không những thế, mình chẳng còn cảm nhận được sức sống mãnh liệt của cậu ấy nữa. Hình như... cậu ấy hiện đang không được khỏe thì phải!

Gì mà sức sống mãnh liệt. Tên đó thì có bao giờ là tràn đầy sức sống khi suốt ngày chỉ đến lớp ngủ gục rồi tự dưng bốc hơi như không khí mà chẳng ai hay ai biết. Hebi còn đang thắc mắc không biết hắn mất mồm cái gì từng đêm để rồi ngày nào cũng ngủ gật trên lớp mỗi sáng. Nhưng Hebi phải thừa nhận rằng Eri nói rất đúng. Nếu chịu đề tâm quan sát một chút thì đúng là dạo gần đây, trông Kazuma không được tốt cho lắm. Sắc thái cũng như nét biểu hiện trên gương mặt bị tái đi rất nhiều, cứ như thể cậu ta không được ngủ mỗi đêm nên sức đã yếu nay càng tàn tạ hơn. Rút cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra đối với Kazuma? Là do hắn đang gặp phải vấn đề nan giải nào đó hay là vì bản chất điên điên khùng khùng của một nhà khoa học hắn đang có trong ngày vốn dĩ là như vậy?

Đó là cách nghĩ của Hebi, còn Eri thì ... Eri lại có cách nghĩ khác. Vì Eri đã có cơ hội được nói chuyện với Aries một lần nên ít nhiều cũng hiểu ... chắc lẽ, Kazuma trở nên như thế là vì Aries. Nhìn bề ngoài thì tưởng chừng như bình thường nhưng thực chất nội bộ bên trong nhóm bạn khoa học đang gặp một chút vấn đề về nhân sự. Tuy không thể nắm bắt được tình hình bên đó một cách cụ thể nhưng sao Eri cảm thấy một sự thấp thòm không yên cứ nổi lên trong lồng ngực. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Trông Kazuma te tua tòi teo tóp như cánh hoa tàn chỉ còn nước đợi chờ ngày mà con gió mang đi về nơi đi vắng. Eri thật lòng không thể cứ đứng yên một chỗ giương mắt nhìn.

- Đúng là thời gian gần đây, cậu ta trốn tiết nhiều hơn. Cơ thể cũng tiền tuy thiếu sức sống hơn ngày thường. Nghe Sensei nói rằng số lần cậu ta biến mất trong lớp còn nhiều hơn số tiết học có trong một tuần nữa. Không biết cậu ấy gặp phải chuyện gì mà trốn tránh như vậy nữa. Nhưng cậu không cần phải lo đâu Eri – chan. Cứ cho là Kusanagi – kun gặp chuyện gì đó thì với trí thông minh của mình, thêm sự hỗ trợ từ Toriyama và Izukage thì thiết nghĩ ... Kusanagi – kun sẽ ổn cả thôi!

- Biết là thế nhưng ...

Nhưng sâu trong thâm tâm, Eri không thể ngừng lo lắng cho cái tên điên đó được. Cứ hờ một phút là Eri lại nghĩ đến Kazuma, thì thoảng lại suy tưởng đến nhiều rắc rối Kazuma có thể dính vào để rồi sức tàn ma đại như thế. Càng nghĩ, Eri càng cảm thấy lo. Càng lo, thì nhân cách bên trong như muốn thúc giục Eri nên tìm hiểu xem vấn đề Kazuma đang mắc phải để còn giúp đỡ nếu khả năng của mình cho phép.

- Mình phải đi đây một chút, He – chan cứ về lớp trước đi!

- Khoan đã, Eri – chan!

Phản xạ của Hebi nhanh đến mức cho phép Hebi kịp thời nắm lấy tay Eri trước khi cô bé chạy đi mất. Hoặc cũng có thể do Hebi đã đoán trước được rằng kiểu gì Eri cũng sẽ chạy theo Kazuma nên chuẩn bị ứng phó sao cho kịp lúc.

- Cậu tính làm gì vậy? Chúng ta sắp trở tiết học đầu tiên rồi đó Eri – chan!

- Mình biết, nhưng mà ... mình không thể cứ nhìn Kusanagi – kun như thế được. Ít nhất thì mình cũng muốn biết cậu ấy đang gặp phải chuyện gì. Nếu có thể chia sẻ và giúp đỡ cho cậu ấy thì chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Từ đây Hebi nhận ra rằng cô bạn thân thiết nhất của mình đang dần lún sâu hơn vào lời cảnh báo của các bộ lão. Dấn thân vào vấn đề của con người hay cuộc sống của con người. Vì Kazuma ư? Chỉ vì một tên con người quen biết chưa được bao lâu. Vì một tên con người chẳng ra gì mà Eri lại quay lưng với thị tộc. Lẽ nào ... đây chính là “tình yêu” mà các thế hệ Chân Tò trước đã nhắc đến. Thứ sức mạnh có thể thay đổi trái tim của một sinh vật bất kể là người bình thường hay Chân Tò ... được gọi là “Tình yêu” ...

Nếu như “tình yêu” của Eri đối với Kazuma mãnh liệt đến độ Eri sẵn sàng từ bỏ tất cả để được sánh đi cùng người đó. Vậy thì Hiyama sẽ như thế nào? “Tình yêu” của Eri với Hiyama sẽ ra sao? Hay ngay từ đầu, đã không hề tồn tại cái “tình yêu” giữa Eri và cậu ấy rồi? Chỉ nghĩ như thế thôi, Hebi tự nói với lương tâm mình rằng không thể để chuyện khủng khiếp đó xảy ra. Dù có phải trả giá bằng tất cả những gì mình đang có, Hebi nhất định sẽ không để Eri rời khỏi Hiyama xa thêm nữa.

- Eri – chan hãy cứ mang xấp giáo án này đến phòng giáo viên rồi trở về lớp trước đi. Việc của Kusanagi – kun, cứ để mình hỏi là được rồi!

- Eh ... như thế thì phiền He – chan quá!

- Nếu cậu không về thì sẽ phiền hơn. Giả sử nếu mình trở về mà không thấy cậu đâu, chắc chắn Hiyama sẽ hỏi. Cậu nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu Hiyama biết được rằng cậu biến mất đây?

Eri có thứ suy nghĩ. Hiyama sẽ tỏ ra như thế nào nếu Hebi quay trở lại mà không thấy mình? Và dù có tưởng tượng theo chiều hướng nào đi nữa, Eri vẫn chỉ thấy hình ảnh một Hiyama đáng sợ khi nổi trận lôi đình không khác chi một con quái vật, chạy thực mạng đi tìm Eri mà ai biết được cậu ấy sẽ gây ra chuyện gì trên tuyến đường của cậu ấy. Mới thoáng nghĩ đến nét mặt Hiyama khi đó, Eri đã sợ xanh mặt. Không phải sợ Hiyama mà là sợ rằng cậu ấy sẽ lại làm hại đến những người xung quanh.

- Mọi chuyện là thế đây Eri – chan. Mặc dù mối quan hệ giữa Hiyama – kun và mọi người trong lớp có chiều hướng tốt hơn, nhưng điều đó không có nghĩa rằng Hiyama đã từ bỏ đi thù hận với con người. Chắc chắn, cậu ấy sẽ lại tự biến mình thành kẻ xấu chỉ để chạy đi tìm kiếm cậu đó Eri – chan!

- Đúng là thế thật ... Nếu chẳng hay mình biến mất, thì cậu ấy sẽ làm như thế. Mình thật chẳng thể hiểu nổi. Vì sao Hiyama – kun cứ hay tự biến mình thành người xấu trong mắt mọi người nhỉ? Sao cậu ấy cứ thích khiến người khác phải sợ hãi như vậy?

Là vì Eri chứ còn gì nữa. Nhưng nếu bây giờ mà nói ra thì cũng chẳng thay đổi được gì. Có khi càng khiến cho mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn. Eri vẫn còn rất ngây thơ, vẫn chỉ biết sống trong cái thế giới trẻ con và dễ Hiyama bảo vệ. Có lẽ như vậy đã là tốt nhất cho Eri ... Chỉ tiếc rằng dường như, bản thân cô bé không hề có ý định sống mãi trong cái thế giới ấy. Phải chăng, thường để đang muốn thử thách Eri, thử thách Hiyama, thử thách Hebi xem liệu một ngày nào đó, Eri sẽ chấp nhận để người khác bảo vệ mình hay ... sẽ tự bước đi trên con đường mình đã chọn bằng chính đôi chân của bản thân.

- Coi nào, cậu mau đi đi, Hiyama – kun sẽ nổi đóa lên nếu không thấy cậu trở về lớp đó. Chuyện của Kusanagi – kun cứ để mình!

- Uhm, cảm ơn cậu He – chan. Vậy ... mình đi trước đây!

Phải, như thế tốt cho Eri hơn. Cứ tiếp tục nhìn về phía trước và đến với Hiyama đi. Đừng khiến Hiyama phải thêm lo lắng. Không, nếu có cầu thì chỉ xin thiên Chúa ... xin người đừng khiến mối nhân duyên giữa Eri và Hiyama càng gặp thêm nhiều khó khăn trắc trở. Eri và Hiyama sinh ra là để dành cho nhau, Hebi đã luôn nghĩ như thế và vẫn giữ lòng tin ấy kiên định từ xưa cho đến bây giờ không thay đổi. Và để giữ lòng tin ấy, Hebi sẵn sàng gạt bỏ đi những gì gây hại đến sợi dây liên kết giữa hai người họ.

.....

.....

Thỏa thuận là thỏa thuận, Hebi đã hứa rằng sẽ tìm hiểu vấn đề Kazuma đang mắc phải nên không thể thất hứa được. Giáo án gầy tờ đưa hết cho Eri để cô bé đến phòng giáo viên rồi trở về cho kịp tiết học. Nhiệm vụ của Hebi là dõi theo sau Kazuma với khoảng cách vừa đủ, vừa phải, cốt không để mất dấu hần, đồng thời cũng không để hần phát hiện ra sự hiện diện của mình. Chắc không thành vấn đề vì giác quan của con người không thể sánh ngang như Chân Tò. Sẽ ổn thôi, tuy thân pháp không được nhanh nhạy như Hiyama nhưng Hebi sẽ không gặp phải vấn đề gì quá khó khăn trong việc theo dõi như điệp viên.

Chỉ có một điều cứ khiến Hebi không ngừng thắc mắc. Hần đang đi đâu thế nhỉ? Hết sân trường rồi chuyển sang sân bóng chày phía sau, sau đó thì lại đi vòng vào phòng y tế, đập đầu xuống gối vài phút rồi đứng lên đi tiếp. Hần không đi theo một chu trình nhất định, chỉ biết bước đi, đến đâu thì đến. Đến mà thấy không có gì đặc biệt thì lại đi nơi khác, cứ như thế lòng vòng khắp trường ít nhất cũng phải hai lần ra vào phòng y tế không mục đích như một con thây ma vô tri vô giác không suy nghĩ. Hần không biết mệt hay sao? Hebi theo sau hần suốt mấy đoạn đường cũng bắt đầu cảm thấy mệt mỏi là phụ, mất kiên nhẫn là chủ yếu vì tên này dờ người vượt quá mức độ cho phép rồi. Đôi lúc, Hebi cứ nghĩ hay là mình trở về lớp quách đi cho xong và tìm đại một lý do nào đó giải thích cho Eri là ổn. Nhưng ngẫm lại, lương tâm không cho phép Hebi làm điều vô trách nhiệm ấy.

.....

Bịch.

Cuối cùng thì cũng đã chịu dừng. Hay nói đúng hơn là hần đã ngã ụp mặt xuống đất sau khi kết quanh trường mấy vòng, đến lúc cơ thể phải phản kháng ý muốn của chủ nhân. Đó là chưa nói sức khỏe thể trạng nuôi dưỡng của Kazuma vốn còn phải thua cả con gái. Vậy nên, không có gì lạ khi hần bắt ngờ ngã gục xuống đất.

Cũng do bản tính lương thiện thương người mà ra thôi. Như một phản xạ vô thức, Hebi còn chẳng để tâm chuyện mình không tra Kazuma. Cô bé gạt điều đó sang một bên để chạy đến giúp hần.

- Kusanagi – kun ... Kusanagi – kun, cậu không sao chứ ... Kusanagi – kun ...

Khi có một bàn tay ai đó chạm vào người thì hần mới bắt đầu quay trở về với chính mình. Kazuma là phò mớ đôi mắt một cách yếu đuối chẳng giống ai. Từ đó đến giờ chưa nhìn cận cảnh. Bây giờ mặt đối mặt với cự ly gần thế này, Hebi mới thấy hần cứ như con khỉ khô vừa bị bỏ đói suốt một tháng trời rờn rã khi da mặt mảy sát xương gần hết rồi. Nhìn cảnh tượng hần như thế, bản thân Hebi còn không biết

hắn đáng đời hay đáng thương nữa.

- Shi...mikaze...

- Minh Shimikaze đây. Cậu có sao không Kusanagi – kun? Eri – chan nói đúng, nhìn cậu bây giờ sao yếu quá!

- Shi... mikaze... tớ...

Cứ như hắn đang chuẩn bị nói lời trần trối cuối cùng vậy. Điều này không phải đùa đâu vì với tình hình hiện tại, hắn hoàn toàn có thể chết bất cứ lúc nào vì tình trạng lao lực. Hebi thật sự lo cho hắn. Vì nếu hắn chết ở đây, thì với vị trí là người ở cạnh Kazuma trước phút lâm chung, chắc chắn bao nhiêu rắc rối cũng như trách nhiệm về cái chết của hắn sẽ đổ lên đầu Hebi cùng một lúc. Cô ấy không muốn mình có quan hệ dây dưa gì với tên này kể cả sau khi hắn chui xuống lỗ đầu thai sang kiếp khác. Nên Hebi nhận ra mình cần phải làm gì đó cứu hắn.

- Đợi mình một chút, mình sẽ nhờ người đến giúp cậu ngay. Biết nhờ ai bây giờ... Ở đây chẳng có ai cả!

Có lẽ... thấy một cô gái khác ngoài Ayame và Kozue lo lắng cho mình, linh hồn Kazuma cũng cảm thấy mình được an ủi đôi chút. Nhưng phận người sắp già từ cõi đời, không nên khiến người còn sống nơi dương thế thêm lo lắng. Chính vì vậy, cậu ta còn ráng sức nói đôi lời cuối cùng.

- Không cần đâu... Shimikaze... tớ... có mấy lời... sau cùng muốn nói...

- Minh nghe đây, cậu muốn nói gì, Kusanagi – kun?

- Tớ... đôi bụng quá...

Biết miêu tả giây phút ấy như thế nào đây? Giống như bạn đang ngồi trước màn hình tivi, đang theo dõi một bộ phim tình cảnh lâm ly bị đứt theo kiểu xứ Hàn. Khi cảm xúc trong bạn dâng lên và hiển thị ra bên ngoài bằng những giọt nước mắt vì cảnh một người nằm trên giường bệnh, phải nói lời tạm biệt với người còn lại vì căn bệnh ung thư ác tính, thì cũng là lúc dòng cảm xúc lấy đi nước mắt của bạn đột nhiên biến mất như thể vừa bị một ai đó dùng dao cắt ngang qua khi bác sĩ xuất hiện và nói rằng “ Xin lỗi, do chúng tôi chẩn đoán nhầm. Cô ấy không bị ung thư, mà chỉ đơn thuần là rối loạn tiêu hóa do ăn liền hải sản với trái cây. Số cô ấy còn phải hơn 50 năm nữa mới chết”... Đang ở ngay giữa đoạn cao trào thì тут một hơi xuống tận chân núi mà không biết phải đối phó ra sao. Cảm giác lúc này của Hebi đang là như thế.

Làm cái động bộ khốn khổ, mang đến cho Hebi cảm giác lo lắng khi tự biến mình thành một con khi khờ thấy ma không sức sống. Hebi chỉ muốn vác cái tên khốn đốn này lên tầng thượng rồi từ đó ném thẳng xuống mặt đất cho hắn luân hồi chuyển thế sang kiếp sau cho đỡ chật đất. Hay chỉ ít thì cũng đập cho hắn một trận như từ đi cho rồi. Càng để hắn tồn tại trên thế giới này, càng khiến cho nhiều người phải bực mình bởi những trò ngu ngốc hắn gây ra. Đúng là, Hebi chẳng thể nào ưa nổi tên này.

- *Cậu ta... đúng là kẻ thù của rất nhiều người!*

.....

- Cửa cậu đây!

- Cảm ơn!

Liệu đây có phải là một hiện tượng kỳ lạ được gọi là Déjà vu? Trước đây đã từng xảy ra chuyện này một lần rồi thì phải. Có không? Chuyện tên ngu ngốc này nằm vật ra trước Hebi, miệng than đôi bụng và cuối cùng thì được Hebi cho ăn như châu mồi cho chó ấy. Hắn không biết nhục hay sao? Cứ phải ăn đồ ăn của con gái như vậy bộ không biết đến chữ “nhục” ư? Hay là vì hắn quá đàn độn nên không hiểu được rằng lòng kiêu hãnh của một tên đàn ông đôi lúc cũng rất quan trọng. Hoặc cũng có thể... hắn ta chưa chắc đã là đàn ông.

Nhưng dù nói gì đi nữa, thì việc Hebi phải xuống căn tin, mua chút gì đó cho hắn bỏ bụng là điều không thể tránh khỏi. Ít ra thì tên này cũng thuộc dạng dễ nuôi, cho gì ăn nấy, không đòi hỏi như những đứa trẻ ngộ nghĩnh, xem ra cũng đỡ được phần nào. Nhưng tại sao Hebi lại trở thành người giám hộ cho Kazuma trong khi trách nhiệm đó thuộc về Ayame và Kozue? Thôi, Hebi là người trưởng thành, có suy nghĩ chín chắn, không chấp những chuyện nhỏ lẻ như thế này. Hắn chịu ăn thế là tốt.

- Cảm ơn nhé Shimikaze. Vì mãi suy nghĩ đến nhiều thứ nên tớ còn chẳng có thời gian để mà ăn nữa. Cậu mà không xuất hiện kịp lúc thì chắc tớ tiêu rồi!

Hắn có tiêu thì cũng chẳng liên quan gì đến Hebi. Chi là hắn đã nói đúng một điều. Nếu không có Hebi kịp thời phát hiện ra tình trạng không thể nào tệ hơn thì sáng mai, sẽ có thông tin về một tên nam sinh chết cù bất cù bơ trong trường mất. Một lần nữa cần phải nhắc lại, hắn nên cảm thấy biết ơn vì còn gặp được người tốt như Hebi đi là vừa.

Cứ nhìn thấy cái bàn mặt này là Hebi đã cảm thấy ngán ngẩm và chỉ muốn chuẩn bị đi cho rồi. Nhưng vẫn còn một vài điều cần phải làm rõ trước khi rời đi.

- Lúc nào cũng thế hết, cứ phải chịu ơn người khác như thế này mãi cũng không ổn cho lắm. Hay là để tớ làm gì đó thay cho lời cảm ơn nhì... Biết làm gì giờ ta...

- Minh không làm việc này để mong cậu trả ơn. Nếu là người khác thì họ cũng sẽ hành động giống mình thôi, Nhưng nếu được cậu làm ơn đừng thu hút sự chú ý từ người khác có được không? Eri – chan lo lắng cho cậu đến mức phân vân lưỡng lự đứng ngồi không yên. Minh không cần cậu trả ơn nhưng chỉ ít thì mong sao Kusanagi – kun nghĩ nhiều hơn đến cảm xúc của người khác!

Bị Hebi lên lớp một tràng, rất đáng để cho Kazuma phải suy nghĩ. Hắn để tâm thật đấy. Chỉ do cái gương mặt không thể biểu hiện được cảm xúc nên không ai có thể hiểu được và cứ nghĩ tên đó chẳng thèm bận tâm đến lời người khác nói.

Kazuma lại khiến cho người khác lo lắng nữa ư? Kể cả khi hắn có tình nhận toàn bộ trách nhiệm trong cuộc đấu trí với Aries cốt cũng vì không muốn kéo người ngoài vào rắc rối. Ấy vậy mà sau cùng, điều Kazuma e sợ hàng đầu nay lại trở thành sự thật.

Hắn đưa tay gãi đầu sờn sột trong khi miệng còn đang ngậm ổ bánh mì không chịu buông. Làm như trời đất có đảo lộn thì hắn cũng nhất quyết không buông thức ăn. Số hắn chắc chắn sẽ chết vì ăn.

- Kusanagi – kun, mình không muốn chen sâu vào đời tư của Kusanagi – kun. Nhưng... cậu đang gặp phải chuyện gì vậy?

Kazuma ngay lập tức quay ngoắt sang Hebi đứng phía trước mặt với ánh mắt to tròn tò ten.

- Chẳng phải cậu vừa nói không chen sâu vào đời tư của tớ ư? Câu hỏi vừa rồi không phải hơi mâu thuẫn với câu trước sao?

- ĐỪNG... đừng có hiểu nhầm - Hebi tỏ ra luống cuống, vội tìm cách phân bua - Chỉ là mình cần phải biết gì đó để Eri – chan được yên tâm. Vì Eri – chan lo lắng cho cậu nên muốn biết... nói chung là, đừng có mà hiểu nhầm!

Không hiểu nhầm nữa thì thôi. Hebi thật sự dễ bị tác động bởi lời nói cũng như suy nghĩ của người khác. Có lẽ là vì trái tim lương thiện của cô bé luôn nghĩ về người khác nên thi thoảng, Hebi rất dễ bị người khác lay động bằng lời nói.

- Vậy thì Kusanagi – kun... cảm phiền cậu có thể nói rõ cho mình biết cậu đang chơi trò gì không?

Hết Kozue, Tora, bây giờ lại đến Hebi. Sao ai ai cũng thắc mắc về chuyện của Kazuma thế nhỉ? À... là vì vấn đề của hắn vô tình gây ảnh hưởng đến người khác nên không thể không quan tâm. Nhưng, ngay từ đầu, Kazuma đã có ý định không để người ngoài bị lôi kéo vào trận chiến giữa mình và Aries, đặc biệt là những đối tượng nghiên cứu mang tên Chân Tổ. Vì không muốn họ bị liên lụy thêm nên nhất định, Kazuma sẽ không để họ phải chịu thiệt thòi.

- Tớ... đi tìm mấy con thú lạ ấy mà. Nghe bảo dạo gần đây, có con Tanuki xuất hiện trong khu vực quanh trường nên tớ thiết nghĩ, nếu có thể tìm được nó, mang về chăm sóc thì thật tốt!

Nói dối, rõ ràng là hắn đang nói dối. Không phải là bạn thân lâu năm nên biết rõ khi nào hắn nói thật khi nào nói dối. Mà vì chẳng có một con Tanuki nào xuất hiện trong thị trấn này cả. Nơi ở của Tanuki thường là những nơi nhiều cây cỏ, nơi gần gũi với thiên nhiên và ít có con người lui tới vì nạn săn bắt bừa bãi. Nhìn quanh nhìn quẩn thì nơi thích hợp nhất chỉ có bia rừng bao phủ xung quanh ngọn núi Himako,

và cũng là lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Một thành viên thuộc thị tộc sống trong khu rừng ấy từ nhỏ đến lớn, có bao nhiêu loài động vật trong rừng, số lượng bao nhiêu, có du nhập thêm giống loài nào mới hay không? Bất kỳ người nào trong làng cũng biết rõ. Cho nên Hebi dám chắc chắn một điều rằng không hề có Tanuki nào sinh sống trong rừng để rồi đi lạc xuống nơi con người sinh sống... Không hề có loài mới đến chỉ trừ con chim ưng Philippines của Kazuma nhập cư ăn nhờ ở đậu nhà Eri trái phép.

Hebi không ưa tên này. Nay thêm cái tội nói dối càng khiến hình ảnh về hắn trong mắt Hebi ngày càng mất giá nghiêm trọng. Nhưng thôi, vì không muốn dây dưa quá nhiều đến một tên như hắn nên Hebi cũng chẳng cần phải quan tâm quá sâu đến rắc rối hắn đang mắc phải nếu Kazuma thật sự không muốn nói ra.

- Thôi đủ rồi, nếu cậu nói rằng đang tìm kiếm một con Tanuki nào đó thì mình sẽ tin là như vậy. Cậu ăn nhanh lên rồi quay trở về lớp học đi. Mình cũng phải quay lại nếu không sẽ khiến Eri – chan lo lắng mất!

- Hoshimiya lo lắng, hay cậu nghĩ Kinozuka sẽ là người lo lắng cho cậu?

Chỉ một câu hỏi khiến Hebi phải dừng lại. Cô bé tóc bạch kim ngoảnh mặt lại nhìn cái vẻ tro trơ đáng ghét của hắn. Kazuma vẫn còn nhai bánh mì, đôi mắt vô hồn hướng thẳng về phía trước. Vừa ăn vừa nói trông thật mất lịch sự cũng như vẻ lịch thiệp của một người đàn ông.

- Ý cậu là gì?

- Chẳng phải quá rõ rồi ư? Vì có lẽ... tớ là người hiểu tình cảnh của Shimikaze hơn ai hết nên mới dám gắng hỏi điều mà chưa ai từng nghĩ. Dẫu sao thì cũng lỡ mất tiết học đầu tiên. Thay vì nhọc công quay về, sao chúng ta không nán lại chút xíu và tiếp tục cuộc trò chuyện còn đang dang dở ngày hôm đó nhỉ!

Cuộc trò chuyện ngày hôm đó... Ý Kazuma muốn nhắc đến cuộc trò chuyện ngăn giữa hai người bạn họ khi lần đầu tiên Hebi và Eri cùng ghé thăm nhà Kazuma. Nhân lúc Eri rời phòng khách thì Kazuma và Hebi có trò chuyện với nhau, dẫn đến một cuộc xích mích nho nhỏ xảy ra ngoài ý muốn. Cũng nhờ vào cuộc nói chuyện ấy mà Hebi bắt đầu có ấn tượng không tốt về Kazuma. Nhưng... cuộc đối thoại chưa thể đi đến kết thúc vì ngay đang lúc cao trào, thì Eri bất ngờ quay trở lại. Vì Hebi không muốn Eri biết nên cả hai quyết định sẽ gác chuyện này sang một bên. Và bây giờ chính là thời điểm thích hợp để giải quyết hoàn chỉnh một câu chuyện.

Nhưng khi ấy, Hebi vẫn chưa nói ra điều gì đó quan trọng. Liệu có thể tin tưởng được ở hắn nếu như mình nói ra những điều thầm kín nhất mà bản thân Hebi cũng chưa từng tâm sự với Eri bao giờ. Cảm thấy phân vân lưỡng lự. Hebi cũng tự hỏi không hiểu lý do vì sao mình lại đi giải bày nỗi lòng của mình với một kẻ đáng ghét như hắn. Nhưng Hebi cảm thấy khó chịu vì hắn đã đúng... Kazuma là người duy nhất biết rõ tình cảnh của Hebi nên sau cùng, cô cũng chỉ có thể tâm sự với hắn. Hebi biết điều đó và cũng rất ghét điều này.

- Dừng lo Shimikaze. Tớ đã hứa sẽ không nói cho bất kỳ ai thì nhất định, dù có chết, tớ cũng sẽ không mở miệng nửa lời. Cậu không cần lo lắng gì đâu!

- Thôi được, xem ra cậu còn chẳng cho mình một cơ hội khác để lựa chọn!

Hebi nhẹ nhàng ngồi xuống băng ghế đá bên cạnh băng ghế mà Kazuma đang ngồi. Làm gì thì làm nhưng nhất quyết Hebi không chịu ngồi gần hắn. Thấy được điều đó, Kazuma mở đầu bằng một câu hỏi thật dễ khiến người khác bực mình.

- Bộ cậu sợ rằng Kinozuka sẽ ghen khi trông thấy hai chúng ta ngồi gần nhau ư?

- Kusanagi – kun, mình tôn trọng vì cậu là bác sĩ mà nhiều người trong thị trấn đều hết mực tin tưởng. Nhưng nếu cậu có ý muốn trêu chọc mình xin phép về đây!

- Xin lỗi, hình như tớ dừng từ không được chính xác thì phải. Nói cho đúng là cậu ngại rằng Kinozuka sẽ lên cơn nếu chẳng may bắt gặp cậu, một Chân Tổ, đang nói chuyện bình thường với tớ, một nhà khoa học chứ gì!

- Nếu Kusanagi – kun đã hiểu rõ được như thế thì tốt. Đó chính xác là những gì mình đang lo sợ. Nhưng lần này cậu cũng đoán không chính xác rồi. Bởi vì, sẽ chẳng bao giờ có chuyện, Hiyama – kun bận tâm mình đang ở đâu, làm gì, với ai. Từ trước đã như thế và bây giờ cũng vậy!

- Vì lúc nào trong tâm trí Kinozuka cũng chỉ có hình bóng của Hoshimiya à?

Thêm một câu nói cực kỳ đúng được cất lên khiến cho Hebi không thể phủ nhận.

Riêng Kazuma... hắn vẫn ăn hết miếng bánh mì cuối cùng và hiện đang tìm cách mở lon nước táo ép cũng được Hebi mua cho. Coi bộ hắn đã đánh rơi lòng tự trọng của mình từ lâu rồi.

- Nếu như không chặn phủ đầu ngay thì trước sau gì cậu cũng sẽ nói như thế. Shimikaze, cậu có biết rằng cậu đã nói câu này rất nhiều lần rồi không? Nhiều đến nỗi tớ chẳng thể nhớ chính xác là bao nhiêu nữa!

- Nói dối. Mình chưa từng than thở điều này với Kusanagi – kun nhiều đến mức ấy. Là do cậu tự phóng đại lên quá tầm với so với ngưỡng bình thường mà thôi!

- Có lẽ là vậy, hoặc cũng có thể là không... Nhưng thôi kệ, chuyện đó không quan trọng. Vì quá để tâm đến Hoshimiya mà không chú ý đến cậu sao? Nghe thật đáng buồn và một chút tủi thân nhĩ. Nhưng dẫu cho có thế, thì suy nghĩ và cảm xúc của cậu dành cho Kinozuka vẫn không hề thay đổi. Chỉ riêng điều đó, cũng khiến tớ phải cảm phục cậu rồi Shimikaze!

- Mình không dám nhận lời cảm ơn từ một nhà khoa học đại tài đâu!

- Tớ nói thật lòng chứ không hề giả dối. Chỉ có điều... cậu chấp nhận như vậy thật ư? Cậu chấp nhận cứ để Kinozuka và Hoshimiya cứ mãi như thế trong khi tình cảm của cậu dành cho Kinozuka... mãi liệt hơn bất kỳ ai!

Đan xen những ngón tay nhỏ nhắn lại với nhau, đôi mắt to tròn màu đỏ trở nên xa xăm hơn nhiều. Mặc dù, chính vẻ phiền muộn ấy lại tô thêm sự duyên dáng, xinh đẹp trên gương mặt cô bé mái tóc bạch kim. Nhưng trông lòng mà nói thì Hebi... trông Hebi cứ buồn mãi như vậy, thật cũng khiến người khác phải chạnh lòng. Và sẽ càng xót hơn khi trông thấy nụ cười nhạt cho qua chuyện của Hebi... nụ cười như thể cô bé sẵn sàng chấp nhận lấy sự thật đau lòng ấy.

- Phải, có lẽ như thế sẽ tốt hơn. Eri – chan là người nhút nhát, sợ tiếp xúc với người lạ và rất mong manh dễ vỡ như một cánh hoa anh đào có thể rụng xuống khi có một cơn gió nhẹ vô tình thổi thoảng qua. Còn Hiyama – kun thì như người bảo vệ cho cánh hoa anh đào ấy khỏi những cơn gió ấy. Eri – chan và Hiyama – kun... có lẽ, định mệnh đã gắn kết hai người họ lại với nhau từ lúc được sinh ra cho đến lúc lìa xa cõi đời này. Chỉ nhiều đó thôi, mình cũng có thể hiểu rằng sự tồn tại của Hiyama – kun là để bảo vệ cho Eri – chan và ngược lại. Một kẻ ngoại lai như mình... theo đúng nghĩa bóng lẫn nghĩa đen... thì không có quyền chen ngang vào bánh xe số mệnh đã được Chúa trời lựa chọn!

- Giờ mới biết. Cậu không chỉ dễ bị tác động bởi lời của người khác, mà lòng tin của cậu cũng thật kỳ lạ. Tớ thì lại không nghĩ rằng do thần linh sắp đặt cho họ bên cạnh nhau. Cứ cho rằng đúng như những gì cậu nói đi. Nhưng trên đời này không điều gì xảy ra chắc chắn 100% hết. Có thể bây giờ họ được quyết định không thể tách xa nhau. Cho đến một lúc nào đó, Kinozuka buộc phải thôi bảo vệ Hoshimiya nữa. Đến khi ấy, cơ hội để cậu đến với Kinozuka chẳng phải rất rộng mở ư? Sao chưa gì lại suy nghĩ bi quan nhiều chuyện thế Shimikaze?

- Lại cái kiểu nói chuyện ông cụ non già đời này nữa. Cậu thật sự rất biết cách tạo thêm cho mình kẻ thù đó Kusanagi – kun. Mình là người sẽ sống lâu hơn cậu nên làm ơn biết kính trọng người hơn tuổi thêm một chút đi!

- Phải nhĩ, Shimikaze sẽ sống với tuổi thọ kéo dài hơn tớ. Theo lý thì tớ phải kính trọng cậu, hay phải gọi Shimikaze bằng cụ mới đúng. Xin lỗi nhé!

Lời xin lỗi gì mà xỏ toẹt, chẳng thật lòng tí nào. Mà dù nó có thật lòng đi nữa thì cũng không lấy được thiện cảm của Hebi.

- Nhưng tớ lại thấy, Hoshimiya không cần đến sự quan tâm bảo bọc của Kinozuka hay Shimikaze. Nếu là tớ, thì tớ sẽ để cho cậu ấy làm điều mình muốn, và chỉ theo sau hỗ trợ nếu chẳng may cậu ấy gặp khó khăn. Con người hay Chân Tổ cũng như nhau cả thôi. Đến một lúc nào đó cũng sẽ phải trưởng thành, không thể cứ nhận sự bảo bọc mãi được. Cậu không thấy rằng mình nên để cho Hoshimiya tự quyết định điều mình theo đuổi sao?

- Nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm. Chỉ có điều...

‘ - Chính vì cậu cứ như thế nên cứ bị mắc kẹt giữa tam giác này đó chứ. Quan tâm đến người khác cũng tốt thôi. Nhưng cậu cũng cần lắng nghe xem con tim mình đang muốn nói lên điều gì. Shimikaze... cậu

nên nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút. Ích kỷ hơn một chút, không ai trách cậu đâu!

Lời hắn nói thật khó tin. Nhưng cũng không thể không đáng tin hơn. Chỉ một lời nói từ người mà Hebi cho rằng thật lắm phiền phức, rắc rối, khiến cho Hebi phải suy nghĩ.

- Ích kỷ hơn ư? Suy nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn ư? Chuyện đó... liệu có được không?

- Là con người thì ai chẳng muốn có nhu cầu được hạnh phúc, được yêu thương. Tớ... không rành về những chuyện liên quan đến tình cảm. Không... nói đúng hơn là chẳng biết gì mới phải. Nhưng tớ hiểu, nếu chỉ vì người khác mà đánh đổi đi cả hạnh phúc của chính mình thì điều đó cũng không phải là thứ tớ theo đuổi. Cậu luôn nói rằng Hoshimiya và Kinezuka sinh ra là dành cho nhau. Cậu cứ nói rằng mình không có quyền chen ngang vào sợi dây liên kết giữa họ. Đó là những điều thật lòng hay... là vì cậu chỉ đang tự tạo ra một cái cớ để ép bản thân mình phải tránh xa khỏi cái mối quan hệ này? Để tớ nhấn mạnh lại một điều nhé. Shimikaze, cậu yêu Kinezuka. Cậu nhìn cậu ấy như một người con gái đối với một người con trai. Cậu yêu Kinezuka nhưng cuối cùng, cậu không dám tiến tới vì nghĩ rằng người mà Kinezuka cần bên cạnh chính là Hoshimiya. Chính vì vậy, cậu luôn tự nhủ với lòng: mình không bao giờ có thể đến bên Kinezuka. Có đúng không nhỉ?

Hắn thật đáng ghét. Quả nhiên, dù thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng là kẻ đáng ghét nhất trong tất cả những kẻ đáng ghét trên thế giới này. Kẻ thù của toàn bộ phụ nữ. Hebi ghét hắn... ghét vì hắn nói đúng... ghét vì hắn nói chính xác nỗi lòng trong Hebi từng chút từng chút một. Hebi ghét hắn vì lời phán xét cuối cùng ấy, mà cô không thể hùng biện lại bằng lời. Khả năng lý giải của một nhà khoa học... thật đáng sợ.

- Sai rồi. Tuy tớ là một nhà khoa học nhưng khả năng giao tiếp của tớ chỉ xếp ở mức dưới cả trung bình. Tớ không có được như Kozue, ăn nói mạch lạc đồng đặc trước công chúng trong giờ giảng dạy về nguyên lý dòng điện xoay chiều trong môi trường chân không!

- Làm ơn đừng có đọc suy nghĩ của mình được không? Những lời cậu nói đã đủ khiến mình muốn nổi điên lên rồi đây này!

.....

- Yêu Kinezuka không phải lỗi của cậu, Shimikaze. Tớ chưa từng yêu ai nhưng theo như những gì Onee – chan từng nói với tớ. Chỉ có những người không thành thật với chính cảm xúc của bản thân mình mới là người có lỗi. Tốt hơn hết, cậu nên thành thật với chính mình hơn, Shimikaze!

Hắn chỉ đang bốc phét thôi. Chính hắn còn tự thừa nhận rằng mình không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, tình cảm. Hắn cũng nói hắn không giỏi trong khoản giao tiếp hay đối nhân xử thế. Ấy vậy mà từ đầu đến giờ, hắn dạy dỗ cho một người gặp vấn đề về tình cảm cứ như đúng rồi. Hắn cũng không phải kẻ biết cách nói dối. Thế thì tại sao... lời nói của hắn đầy sức thuyết phục mà Hebi không thể bàn cãi.

Đủ rồi, Hebi không muốn nghe thêm nữa. Vì càng nghe, niềm tin trong Hebi sẽ bị lung lay và vỡ nát từ khi nào mình cũng không biết. Hebi quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện vô nghĩa này bằng cách đứng lên và quay lưng về phía hắn.

- Thôi đủ rồi. Nói thì bao giờ cũng dễ hơn. Kusanagi – kun chưa bao giờ đặt bản thân vào vị trí của mình nên sẽ chẳng thể nào hiểu được. Đôi lúc, không phải cứ ích kỷ, hay nghĩ cho bản thân là được. Có thể điều đó là đúng đi chăng nữa thì mình cũng không muốn phản bội Eri – chan. Mình không thể... đây Eri – chan rồi xa Hiyama – kun được. Eri – chan... cần có Hiyama – kun bên cạnh...

- Để làm gì? Cậu mong muốn Kinezuka túc trực 24 trên 24 bên Hoshimiya với mục đích gì? Để Hoshimiya được an toàn mãi mãi ư? Cách đó thì tốt đấy nhưng rồi vô tình cậu cũng khiến cho tương lai của hai người họ trở nên rối rắm. Có thể, với cậu, việc hai người họ ở bên nhau là để Kinezuka bảo vệ cho Hoshimiya. Nhưng với con mắt từ một kẻ ngoài cuộc, tớ lại thấy, cậu đang cố tình gắn ghép hai người họ trở thành một đôi trong khi tự biến mình thành một kẻ ngoài cuộc đáng thương. Có khi, chính vì những gì cậu đang nghĩ, mới khiến cho cậu và Kinezuka không thể đến được với nhau. Shimikaze, tớ biết trong bốn người các cậu, Hoshimiya trong sáng ngây thơ quan yêu đời. Kinezuka... tuy có chút gắt gỏng và khùng bỏ, nhưng cậu ấy cũng không hẳn là người xấu. Kobayashi... tớ ít khi tiếp xúc với Kobayashi nên không biết nhiều về cậu ta. Và cậu, Shimikaze, cậu là người điềm tĩnh, biết suy nghĩ trước mọi tình huống. Tớ không cần cậu phải tin tớ, lời nói của một nhà khoa học. Tớ chỉ mong, Shimikaze có thể suy nghĩ và thả tự do cho bản thân mình một chút. Cậu có thể hy sinh vì mọi người trong mọi chuyện. Nhưng chỉ riêng về tình cảm, thì đừng nhún nhường giao cho bất kỳ ai. Đó là những gì tớ đã được Onee – chan chỉ dạy nên chắc chắn là chính xác... Tớ luôn ở đây, sẵn sàng lắng nghe vấn đề của cậu. Tớ có thể trở thành loài sên biển để nghe cậu tâm sự. Dù cậu có ghét tớ thế nào đi nữa thì cũng đừng ngại đến tìm tớ mỗi khi cậu buồn nhé!

Kazuma là một con người kỳ lạ... Kỳ lạ nhất trong tất cả những kẻ kỳ lạ. Sẽ chẳng có một ai nói rằng mình không đáng tin rồi kêu người khác đến tâm sự với mình khi có chuyện buồn. Chẳng một ai như cậu ấy hết. Nhưng... chỉ ít thì Hebi có thể xem hắn như một con sên biển để tâm sự mỗi khi gặp phải vấn đề gì đó. Tuy có hơi trơ trên đôi chút nhưng Hebi... hoàn toàn có thể tin hắn về điều này.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41

- He – chan, Kusanagi – kun... thế nào rồi?

Quả nhiên, vừa mới trở về là Eri đã hỏi thăm đến Kazuma ngay. Giờ thì chỉ cần trả lời rằng hắn vẫn tốt, vẫn khỏe như trâu sau khi chịu chi tiền ra mua cho hắn chút đồ ăn bổ thí. Nói chung, cái số mệnh của hắn chỉ có thể chết vì ăn chứ không phải chết vì lao lực nên Eri đã lo bằng thừa.

Nhưng đó không phải điều Hebi lo ngại. Điều Hebi quan tâm chính là thái độ ngay lúc này đây của Eri. Nhân lúc Hiyama không để ý, y như rằng, Eri đã kéo Hebi ra khỏi lớp và tấn công Hebi tới tấp bằng một tràng câu hỏi về Kazuma. Thật sự lo cho Kazuma ư? Eri thật sự muốn biết Kazuma đang gặp phải vấn đề gì ư? Trong phút chốc, Hebi mới hiểu rằng dù mình có cố gắng đẩy Eri tránh xa khỏi tên đó thì cảm xúc của Eri về hắn vẫn rất mạnh mẽ... mạnh mẽ hơn cảm xúc trong cô bé đối với Hiyama. Đến khi nào thì Eri mới chịu quay đầu lại nhìn đây? Chỉ cần Eri chịu quay lại thì sẽ thấy... Hiyama vẫn đang đứng đó chờ đợi cô bé.

- Kusanagi – kun... cậu ấy vẫn bình thường. Nhưng nói ngoài miệng thì như thế, mình cảm thấy cậu ấy đang gặp vấn đề gì đó thì phải!

- Cậu cũng thấy vậy đúng không? Rõ ràng... Kusanagi – kun đang gặp chuyện khó khăn. Không biết cậu ấy có ổn không nữa!

Ổn nhưng cũng không ổn. Vì hai cô gái, chẳng một ai biết được thực hư sự thật diễn biến như thế nào nếu Kazuma vẫn còn ý định khur khur ôm cái bí mật về những gánh nặng mình đang phải đối mặt một mình. Nhưng có lẽ, điều đó sẽ chẳng bao giờ có thể xảy ra bởi vì hắn không chịu mở miệng tiết lộ kể cả khi kẻ dao ngay cổ hăm dọa đủ điều. Và nguyên nhân ấy càng khiến Eri muốn biết thêm về tên chán ngắt đó. Để rồi giờ đây, vừa có một ý tưởng sáng chói như bóng đèn Edison phát minh chớm nở ngay trong tâm trí.

Eri vừa mới nghĩ ra điều gì đó. Hebi cảm nhận được như thế cứ mỗi khi trông thấy nụ cười mỉm đó trên đôi môi nhỏ xinh kia. Chắc chắn Eri đang nghĩ đến chuyện sẽ đi gặp Kazuma, còn không thì cũng phải làm cách nào đó cốt để tìm hiểu cho bằng được rắc rối của Kazuma là gì.

- Eri – chan, không được nhé!

- Eh? Mình đã nói gì đâu?

- Không cần nghe đích thân cậu nói ra cũng thừa biết. Cậu đang định đến hỏi trực tiếp Kusanagi – kun phải không? Gì cũng được, nhưng riêng chuyện này thì mình không tán thành đâu!

- Eh, tại sao? Mình... mình chỉ muốn giúp đỡ Kusanagi – kun thôi mà...

- Nhưng Kusanagi – kun đã nói rằng không có vấn đề gì cả. Cậu ấy đã nói thế với mình thì đương nhiên cũng sẽ trả lời tương tự với cậu thôi Eri – chan. Kusanagi – kun quyết định không nói thì dù cậu có gắng hỏi thì mọi chuyện cũng không có gì thay đổi đâu. Hơn nữa, nếu để Hiyama – kun biết được chuyện cậu lén lút đi gặp cậu ấy rồi nói trợn lòi đĩnh như những lần trước. Mình không cứu cậu được nữa đâu Eri – chan. Tốt hơn hết, mình nghĩ... cậu nên từ bỏ đi!

Eri không biết phải đáp trả thế nào. Cứ nghĩ đến hình ảnh Hiyama lên con diên, cũng đủ cho Eri khiếp sợ rồi. Nếu chẳng hay đề Hiyama biết chuyện mình lên gặp Kazuma thì chắc chắn tên nhà khoa học kia sẽ phải viết di chúc trước tuổi 30. Vì sự an toàn cho bản, Eri đành phải từ bỏ ý định chơi trò trốn gia đình đi gặp gỡ tình nhân.

- Minh hiểu rồi!

Eri là một cô bé ngoan nên nhất định sẽ không lên lút đi gặp cậu ta như đã hứa. Về khoản này, Hebi có thể yên tâm

Eri là người biết giữ chữ tín nên chắc chắn cô bé sẽ không thất hứa. Không đi tìm Kazuma, không lên lút hẹn hò với Kazuma thì nhất định Eri sẽ không làm. Tuy nhiên, vẫn còn một lỗ nhỏ này giữa lời hứa của hai người mà Eri có thể lách được. Hebi chỉ đặt thỏa thuận rằng không được gặp Kazuma chứ không có cấm Eri gặp những người khác. Vậy nên, sau khi ý tưởng cũ bị đập tắt, một ý tưởng mới lại sáng lấp lánh trong suy nghĩ Eri ngay tức khắc. Dù biết rằng mình đã có tình lách luật. Dù biết rằng rất có thể Hiyama sẽ nổi giận nếu vụ này vỡ lẽ, nhưng Eri cảm thấy mình cần phải làm điều mình cho là đúng

Điều gì mà Eri cho rằng là đúng?

- Toriyama – san. . .

Bằng hình thức nào đó, Eri đã thành công trong việc trốn nhóm của Hiyama. Lấy lý do thư viện muốn nhờ Eri chút việc nên cô bé tóc hồng không cần phải theo nhóm bạn về thị tộc. Và khi có được khoảng thời gian cho bản thân, Eri đã hẹn gặp một người sau buổi học kết thúc. Người đó chính là. . .

- Toriyama – san, xin lỗi đã để cậu đợi lâu. Vì một chút vấn đề xảy ra trong thư viện nên mình đến trễ. Thành thật xin lỗi!

Biết giải thích thế nào đây nhỉ. . . Để không phải về cùng với Hiyama, Hebi và Namehari, Eri đã nói dối rằng mình phải ở lại thư viện vì nguyên nhân nào đó. Vì ai cũng biết, Eri là một thành viên trong đội ngũ thư thư trưởng. Không rõ cô bé đã gia nhập từ lúc nào nhưng giờ đây, cô bé phải gánh thêm trách nhiệm như một thành viên thư viện, có thể là những việc như kiểm tra số lượng học sinh mượn sách, theo dõi hạn trả sách, sắp xếp lại những cuốn sách không đúng tuần tự trên giá hay còn vương vãi trên bàn. Và công việc quan trọng nhất đó chính là theo dõi thị hiệu của giới trẻ và cho nhập những cuốn sách mà các bạn học sinh cảm thấy cần thiết. Công đoạn đó là cực kỳ quan trọng và bộ phận thư viện chỉ có thể giao mạng ấy cho Eri vì Eri. . . là người thông thạo rất nhiều loại sách quý sách hay mà có lẽ, một sách nhất trong trường cũng chưa chắc biết đến.

Eri chỉ tìm đại một cái có thiết thực nhất đề Hiyama không phải nghi ngờ và cho phép Eri về sau. Có như thế thì Eri mới hẹn được người mình cần gặp. Chỉ bắt ngờ ở chỗ chính Eri cũng không dám nghĩ đến đó chính là “cố giả nhưng thành thật”. Eri chỉ lấy đại cái có ấy thôi, nhưng thật ngạc nhiên khi thành viên trong thư viện lại đến tìm Eri thật. Họ nói rằng mấy tính cổ lưu trữ thông tin số học sinh mượn trả sách bị chập nên không thể dò được dữ liệu. Trong khi đó, Eri lại nhớ được hết chi tiết mọi thông tin dữ liệu nên họ cần Eri đến thư viện, liệt kê ra số học sinh đề nhập vào sổ tổng kết hàng tuần. Với vị trí như một người chủ chốt của thư viện, Eri không thể từ chối và buộc phải theo họ cho đến khi nhiệm vụ được giao hoàn thành. Đó trả lời nguyên nhân vì sao Eri lại đến trễ hơn so với thời gian hẹn.

Tạm thời gác lý do đến trễ của Eri sang một bên vì nó không gây ra hậu quả nghiêm trọng gì. Điều quan trọng là Eri đã đến đúng điểm hẹn là được rồi. Nhưng Eri vừa mới gọi “Toriyama – san” không chỉ một mà đến hai lần. Vậy ra, người mà Eri hẹn gặp sau giờ học chính là Kozue. Và đề cuộc gặp gỡ này không bị ảnh hưởng bởi người khác nên Eri đã hẹn cả hai ra vịnh biển đối diện ngôi trường học. Một cuộc gặp mặt ngoài biển, nơi có từng đống sông tràn bờ tạo nên âm thanh ào ào êm tai và ánh chiều tà hoàng hôn được chấm điểm bởi bóng hình của những chú mòng biển nơi xa xa phương trời kia. . . Eri thật biết cách lựa chọn địa điểm nhưng thiết nghĩ. . . không phải vẫn còn hơi quá sớm để hai người trở nên thân thiết hơn sao? Về khía cạnh nào đó, Eri đã sai khi lựa chọn địa điểm như thế này. . . hoàn toàn sai lầm là đằng khác.

Đúng như những gì được tiên đoán trước. Kozue hoàn toàn không hứng thú gì đối với cuộc gặp gỡ đột ngột này. Khi đang chuẩn bị mọi thứ để về nhà, vốn dĩ tâm trạng của Kozue đã không tốt vì phong phanh đầu chuyện Kazuma lại biến mất không ai hay ai biết. Hẳn biến mất cũng chỉ có mỗi một nguyên nhân. Dẫu cho đã tự nhủ rằng sẽ hiểu, cảm thông cho bản nhưng đôi lúc. . . cũng khó mà nói đối với cảm xúc của chính mình. Chính vì không thể giải tỏa ra nên Kozue đành phải giữ sự âm ức ấy trong lòng, rồi dần dần đến hiện tượng khó chịu, cáu kỉnh như những bà mẹ chồng khó tính với con dâu. Nếu sử dụng biện pháp so sánh như thế thì Kozue đang ở vị trí của bà mẹ chồng, còn Eri thì là cô vợ hiền thảo cũng thật hợp lý.

Nhưng nói gì thì nói, sự thật Kozue đang cau mày, nheo mắt, hay thậm chí là chặc lưỡi, đánh mặt sang hướng khác, tỏ rõ thái độ không ưa không thích trước mặt Eri là điều không thể chối cãi. Eri phải thừa biết rằng Kozue không muốn có những cuộc gặp gỡ như thế này với ba dạng người. Thứ nhất: là những đứa con gái có ý định dòm ngó đến Kazuma, hay chủ đích muốn làm le đến cái học vị của cậu ta. Sau khi phát hiện ra mình không thể sở rở được vào một xu của tên đó vì bên cạnh bản lúc nào cũng có nữ thần hộ vệ. Rồi hẹn gặp nữ thần ra một nơi vắng vẻ và dạy cho một bài học. Nhưng không biết sau cùng, ai mới là kẻ đáng để được nhận một bài học nữa. Dạng thứ hai là những tên con trai tò tò tình với Kozue. Với những con người này thì Kozue không xem họ như người xấu rồi hạ cẳng tay cẳng chân cho một trận. Kozue chỉ cảm thấy phiền mà thôi. . . phải, thật sự rất phiền. Nhất là trong giai đoạn căng thẳng chạy nước rút của mùa thi cử và đặc biệt là khi biết có người tỏ tình với Kozue mà cái tên siêu dẫn độn kia vẫn cứ lơ mơ cái mặt để ghét ra thì Kozue. . . đã khước từ lời tỏ tình của từng người một một cách lạnh lùng, thờ ơ, hờ hững. Để rồi tất cả con trai trong trường đều đặt cho có ấy cái tên “Nữ hoàng băng giá” hay “Đóa hoa hồng có gai không thể hái”. Cuối cùng, dạng người thứ ba mà Kozue cực kỳ ghét đó chính là Chân Tò. . . Cho đến bây giờ, vẫn chưa ai hiểu rõ lý do vì sao Kozue lại không ưa Chân Tò nhưng bây giờ, có ấy hoàn toàn có thể dựa vào nguyên nhân “vì tên nửa người nửa dơi ấy dám đánh Kazuma” để tha hồ vung tay vung chân với Chân Tò.

Eri biết điều đó rõ như lòng bàn tay, vậy thì tại sao lại còn dám cả gan hẹn gặp Kozue một thân một mình ở một nơi cũng rất dễ cho Kozue hành xử rồi phi tang xác xuống biển ngay bên cạnh. Kozue tự hỏi. . . liệu có phải con dờ hơi này chán thờ rồi không?

- Rất xin lỗi Toriyama – san vì bất ngờ hẹn cậu ở đây. . . Anou. . . mình không làm phiền cậu chứ? Nếu chẳng hay cậu có việc bận cần về sớm thì. . .

Bản thì không bận, chỉ phải làm bữa tối rồi mang qua nhà Kazuma vì theo lịch thì hôm nay Ayame sẽ về trễ hơn ngày thường. Kozue hoàn toàn có thể từ chối nhưng rồi thiết nghĩ, nếu hôm nay không gặp thì sẽ còn có lần sau hoặc lần tới. Thời thì gặp một lần, giải quyết hết mọi nợ nần cho xong.

- Không cần đâu. Mặc dù đúng thật là hôm nay tôi không thể tự do làm điều mình thích ngay khi vừa về đến nhà nhưng cứ mặc kệ tên đó. Xem như là hình phạt dành cho kẻ biến thái dám phạm trọng tội đi!

Không biết Kozue đang muốn nói đến ai. Vì Eri thánh thiện, ngây thơ quá nên không thể hiểu được Kozue đang muốn ám chỉ điều gì. Nhưng chuyện đó cũng không quan trọng nên tạm thời gác nó sang một bên.

- Vậy, công chúa Chân Tò, có cần gặp tôi có chuyện gì? Nói nhanh nhanh lên để tôi còn về. Tôi không muốn chi vì cô mà một lát nữa, mình lại bị một con quỷ dơi tấn công bắt tình hình đầu!

- Minh hẹn Toriyama – san một mình nên Hiyama – kun sẽ không đến đâu, Toriyama – san đừng lo. . . Etou. . . thật ra cũng không hẳn là việc gì quan trọng. Minh muốn gặp Toriyama – san chỉ vì muốn biết một chuyện. . . là chuyện về Kusanagi – kun!

Nghe đến cái tên Kusanagi, Kozue giật tròn đôi mắt trong thoáng chốc.

- Kazuma ư? Cô muốn biết gì về Kazuma?

- Không. . . mình chỉ muốn hỏi là Kusanagi – kun. . . vẫn ổn chứ? Cậu ấy có đang gặp phải vấn đề gì khó khăn không?

Đôi tay Kozue siết lại một lúc mạnh hơn, bờ môi Kozue như đang mím chặt hơn. Nhưng tất cả những hành động đó đều xảy ra trong âm thầm lặng lẽ nên Eri không để ý thấy rằng Kozue. . . thật sự đang vô cùng khó chịu.

- Tại sao lại hỏi như thế? Có hỏi như vậy có dụng ý gì?

- Etou. . . mình cũng không dám chắc lắm nên nếu có gì sai thì cho mình xin lỗi. Chỉ là. . . chỉ là dạo gần đây, mình có cảm giác Kusanagi – kun không được khỏe cho lắm. Trông cậu ấy lúc nào cũng thiếu sức sống. . . đặc biệt là sau khi Aries – chan chuyển đến thì cậu ấy càng cúp tiết nhiều hơn và ngủ nhiều hơn trong lớp. Mình cũng từng đoán rằng rất có thể cậu ấy đang cùng với Aries – chan tiến hành một công trình nghiên cứu nào đó nên Kusanagi – kun phải thức suốt đêm là chuyện rất hiển nhiên. Nhưng nếu cứ vắt kiệt sức như thời điểm hiện tại thì thật không tốt chút nào. Mình cảm thấy lo cho cậu ấy, không biết Kusanagi – kun có đang gặp khó khăn gì không!

Eri đã đoán được đến chừng ấy câu chuyện ư? Là vì tên đó đã gặp Eri và nói hết tất cả ư? Không... tên đó thuộc dạng người tốt bụng đến mức chỉ thích ôm xô hết mọi rắc rối vào mình rồi tự tìm cách giải quyết. Hơn nữa, chủ trương chính của Kazuma chính là không để những Chân Tò bị lôi kéo vào vụ này nên chắc chắn không có chuyện, hẳn bức quá rồi lết đi than thở với Eri. Phải chăng... phải chăng vì mối liên kết đặc biệt giữa Eri và Kazuma? Phải chăng vì cảm xúc của họ dành cho nhau đã tạo nên một sự liên kết vô hình không thể nhìn thấy được bằng đôi mắt trần tục. Vì Eri luôn hướng theo Kazuma nên biết được nhiều điều vậy ư? Cái cảm giác xuất hiện trong Kozue bây giờ còn hơn cả sự ám ức khó chịu. Nhưng chính bản thân Kozue cũng không biết giải thích cảm giác này thật sự là thế nào.

- Cứ cho là Kazuma và Aries đang có một công trình nghiên cứu cực kỳ quan trọng đi thì có tính làm gì? Cô sẽ đến nói với Kazuma rằng nếu cậu ấy cần thì sẵn sàng đưa tay ra giúp đỡ sao? Cô nghĩ mình có thể giúp gì đó cho một cuộc nghiên cứu khoa học do đích thân cậu ấy làm chủ ư?

- Không không, mình không có ý đó. Mình đúng là rất yêu thích khoa học. Mình hâm mộ những danh nhân trong lịch sử loài người. Mình có tự làm lại những nghiên cứu khoa học và vô cùng phấn khởi đến mức không thể nào quên được chúng. Nhưng nhiều đó chưa đủ để mình thể hiện sự hiểu biết của mình bằng cách xin tham gia vào một công trình lớn do Kusanagi – san tự tay thực hiện. Mình không thể sánh ngang với cậu ấy nên chỉ biết hỏi thăm như thế thôi. Nếu như Kusanagi – kun vẫn bình thường thì mình không cần phải lo nữa. Chỉ mong sao cậu ấy không làm quá sức...

Kozue chặc lưỡi thờ dãi. Trong hoàn cảnh như thế này, chỉ cần gạt đầu hay nói dối rằng: “Đừng, Kazuma đang theo một dự án nghiên cứu mới cho một cuộc thi khoa học sắp được tổ chức tại It. Harm Sokyuran. Sau sự kiện ấy thì cậu ta tự khắc sẽ trở về với lối sống bình thường”... chỉ cần nói như thế thì Eri sẽ không còn phân vân, sẽ ngoan ngoãn trở về núi và không làm phiền Kozue nữa. Và cũng tránh được việc Eri biết quá nhiều vào cuộc chiến này. Nhưng... có điều gì đó trong Kozue cứ thấp thòm không yên. Namehari đã đứng, đứng bao giờ tự so sánh bản thân mình với một nữ thần. Không phải là vì Kozue không có sắc đẹp, không có trí thông minh, hay có sức mạnh như một nữ thần... mà là vì Kozue thiếu đi lòng kiên nhẫn vốn có nên chưa thể trở thành một nữ thần thật sự. Cái cảm giác khó chịu trước đó Kozue không biết, nhưng riêng cảm giác tiêu cực này thì cô biết rõ... Là sự uất ức, là sự ghen tị, hay còn được biết đến với cách gọi “sự bất mãn” khi mọi chuyện diễn ra theo hướng không công bằng.

Tại sao lại bắt công đến chừng ấy? Trong khi Kazuma đang phải gồng lưng gồng mình hứng chịu lấy mọi trách nhiệm vì sự sống còn, cũng như định mệnh tồn vong của giống loài ác quỷ các người, mà các người vẫn có thể sống ung dung, như không biết gì? Không những vậy, các người còn tiếp tục chỉ trích Kazuma, còn tiếp tục nói xấu Kazuma không ra gì. Và đặc biệt là cô ta, tại sao... tại sao trong tình hình này mà cô ta vẫn có thể mỉm cười, vẫn có thể tỏ ra ngây ngô thánh thiện không biết chút gì hết. Chính cái vẻ ngớ ngẩn đó càng khiến cho sự bất mãn trong Kozue càng dâng lên, để rồi khi nó vượt mức giới hạn chịu đựng cho phép thì điều gì đến cũng sẽ đến.

- Phải rồi phải rồi, Kazuma và Aries đang có một cuộc nghiên cứu rất quan trọng. Quan trọng đến mức từ giúp đỡ nhau lại trở thành đối thủ đối đầu nhau mọi lúc mọi nơi. Tình hình bây giờ của Kazuma chính là không ăn, không uống, không ngủ, và không thể rời mắt khỏi Aries vì thắng lợi sau cùng. Đó là lý do vì sao mà trông cậu ấy lúc nào cũng như một con thây ma không sức sống ấy!

- Thắng lợi sau cùng... không thể rời mắt khỏi Aries – chan... Rút cuộc là thế nào? Toriyama – san đang muốn nói đến điều gì?

- Cô không biết ư? Có thật sự không biết ư? Phải nhì, vì cô chỉ biết hướng lên phía trước mà chẳng bao giờ chịu ngoảnh mặt sang hai bên xem con đường mà người khác đi vấp phải bao nhiêu chướng ngại vật. Hay là... do có bao nhiêu khó khăn gian khổ, người khác đều gánh vác thay cho cô nên những gì cô có thể làm là tiếp tục bước đi với cái nụ cười ngây ngô thảo mai đó!

- Toriyama... san...

- Có nghĩ cô là thiên thần ư? Chỉ cần làm cái bộ mặt ngây thơ không biết gì thì cô sẽ trở thành một thiên thần ư? Thật quá buồn cười. Nếu như tôi không phải một Nữ Thần hay một Chiến Thần, thì cô càng không thể là một Thiên Thần. Nói thật, trong đám Chân Tò các người, tôi muốn tính sổ với con quỷ nửa người nửa dơi đó một thì tôi càng ghét cay ghét đắng cô đến mười. Tôi chịu đựng điều này đủ lâu rồi. Đừng có chường cái bộ mặt đó và tỏ ra mình là người lo lắng cho Kazuma nhất ở đây!

- Mình... mình thật sự... rất lo cho Kusanagi – kun...

- Im đi!

Một tiếng nạt từ Kozue cũng đủ khiến cho Eri phải suy hải.

- Nếu như có thật sự lo cho Kazuma thì cô đã không cười như thế. Nếu cô thật sự quan tâm đến Kazuma thì ngày hôm đó, cô đã nghe lời tôi. Chẳng phải lúc ấy tôi đã cảnh báo cô rồi sao? Chẳng phải tôi đã nói trước với cô rằng tuyệt đối phải cẩn thận và nâng cao cảnh giác với Aries ư? Cô xem thường con người chúng tôi đến độ không thèm nghe những điều đó đâu cho tôi đã thật lòng muốn tốt cho các người sao?

- Không... mình không hề có ý đó... mình...

Eri cảm thấy hoang mang, vừa sợ hãi vừa hoang mang khi mình vô tình bị rơi vào vòng xoáy của sự bế tắc từ lúc nào không hay. Eri chỉ muốn hỏi thăm Kazuma vì lo lắng cho hắn. Nhưng những gì Eri nhận được cho sự quan tâm chân thành ấy lại là sự trở dậy khi những cung bậc cảm xúc trong Kozue không thể kìm nén lâu hơn dẫn đến sự bùng nổ ngoài sức chịu đựng của cả hai. Có lẽ... chỉ dùng đến hai từ “hoang mang” vẫn chỉ đơn thuần là cách nói giảm nói tránh cho tình trạng mà Eri đang phải đối mặt ngay lúc này.

- Nhưng... mình không thể hiểu được câu nói lúc đó của Toriyama – san. Tại sao mình lại phải cẩn thận với Aries – chan? Hơn nữa... Aries – chan... không làm gì mình cả... tại sao... mình phải giữ khoảng cách với em ấy? Kusanagi – kun và Aries – chan... rút cuộc giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì? Làm ơn nói cho mình biết đi, Toriyama – san...

Không thể chịu đựng được nổi nữa. Đây sẽ là lần đầu tiên đánh dấu trong cuộc đời Kozue khi nữ thần It. Harm Sokyuran quyết định gờ nắm đầm vào Eri. Như một gió, có khi còn nhanh như một tia chớp lóe lên trong vài giây, Kozue đã phóng thẳng đến Eri với khí thế giống hệt như đối với Hiyama. Kozue tính vung tay đầm thẳng vào Eri để giải tỏa hết sự bất mãn đang sôi sục bên trong. Nhưng đến phút cuối, nắm đầm Kozue chỉ dừng lại trước Eri, cách sợi tóc nhỏ ra dài nhất chỉ tầm từ 2 đến 4 mm. Vừa kịp lúc dừng lại trước khi Eri lĩnh toàn vẹn cú đầm đầy bạo lực ấy.

Eri... có lẽ còn trên cả mức hoảng sợ. Chỉ vì mọi thứ diễn ra quá nhanh đến nỗi cô bé tóc hồng còn chưa kịp hiểu chuyện. Đếm khi nhìn nhận được vấn đề thì mới nhận ra rằng, chân, tay, cả cơ thể mình dường như cứng như tượng đá, đôi mắt màu đỏ to tròn đầy sự hoảng sợ, cùng với những giọt mồ hôi hột chảy dài trên gương mặt xinh xắn đáng yêu đó... Eri không thể làm được gì và chỉ biết rũ bỏ toàn cơ thể mình ngổ ngục xuống nền cát không ngừng run rẩy. Thật sự rất đáng sợ... thật sự rất khủng khiếp... Eri thoáng nghĩ, nếu chẳng may nắm đầm đó đánh trúng thì...

Riêng Kozue... Bản thân Kozue cũng có cung bậc cảm xúc khác. Vì lý do nào đó mà Kozue không thể xuống tay với Eri giống như từng xử Hiyama. Thật kỳ lạ. Đó là Chân Tò kia mà. Không cần biết là ai, chỉ cần mang dòng máu của giống loài ma quỷ kia thì không cần phải nói năng gì nhiều, Kozue sẽ hạ cẳng tay cẳng chân không thương tiếc. Nhưng tại sao, Kozue không thể làm điều tương tự với Eri. Dẫu cho sự thù ghét đối với Eri còn gấp trăm gấp ngàn lần so với Kazuma nhưng tại sao... trong một phút đứt khoát lại xuất hiện một giây ngập ngừng để rồi Kozue... không thể chạm vào một sợi tóc của cô bé.

Kozue vừa nghiêng rằng vừa chặc lưỡi khó chịu... Khó chịu với bản thân mình nhiều hơn Eri. Khó chịu vì mình đã quá mềm lòng với kẻ thù.

- Nếu như cô đang có ý định cố gắng biến tôi trở thành kẻ xấu trong mắt Kazuma thì cô thành công rồi đây. Nghe cho kỹ và hãy cố gắng truyền đạt những gì tôi vừa nói đến toàn bộ giống loài của cô. Người mà Chân Tò các cô ghét nhất, cái tên siêu đần độn Kazuma Kusanagi đang phải gồng lưng ra gánh lấy trách nhiệm cứu nguy cho sự tồn vong của toàn bộ những con quỷ còn sót lại trên cái đỉnh núi bé xíu kia. Hay nói một cách ngắn gọn xúc tích hơn, nếu như Kazuma không phải người đứng ra bảo vệ, thì chúng tộc các người cũng không còn sống đến tận giây phút này rồi. Chỉ vì các người, mà Kazuma, một kẻ đáng lý ra không liên quan đến các người, chỉ vì quá yêu thích các người nên tự mình đứng ra bảo vệ cho thị tộc Chân Tò. Vậy mà, các người vẫn còn có thể ung dung sống tự tại trên gánh nặng của cậu ấy. Thật đáng khinh!

Càng nói, Eri càng không hiểu. Nhưng Eri có cảm giác rằng đó là những bí mật đáng sợ nhất mà một Chân Tò như mình không nên nghe.

- Chắc các người không thể hiểu đâu nhì. Hoặc cũng có thể chỉ duy nhất một mình cô là không hiểu được cốt lõi của vấn đề mà thôi. Chắc cô đang thắc mắc không hiểu ý tôi là khi nói rằng Kazuma đang bảo vệ lấy sự sống còn của thị tộc Chân Tò. Để tôi nói cho cô rõ Eri Hoshimiya. Hãy bớt sống nhảy nhua với cái nụ cười và tính cách thảo mai ấy lại rồi nhìn xung quanh đi. Cô sẽ trông thấy thị tộc Chân Tò đã sớm trở thành miếng mồi béo bở trong mắt Chính Phủ Nhật Bản. Chỉ cần một thời gian ngắn nữa thôi, số phận của thị tộc Chân Tò nói chung và từng Chân Tò nói riêng sẽ không còn được biết đến với cái tên những con ác quỷ từng thống trị màn đêm một khi kế hoạch “Đồng hóa” Chân Tò được bắt đầu!

- Đồng hóa Chân Tò?

- Khi xưa, con người và Chân Tò không thể hòa hợp với nhau. Mở đầu bằng việc Chân Tò xem con người như đồ ăn và săn lùng họ như đối với con nai con hươu trong rừng. Tiến triển qua giai đoạn con người tìm ra điểm yếu của Chân Tò và đi giết ngược lại Chân Tò. Vòng xoáy đó đã kéo dài suốt mấy trăm năm để rồi giờ đây, ý định tìm giết Chân Tò đã không còn nữa. Nhưng thay vào đó, những nhân vật chớp bu ở trên đã đặt ra giả thiết: “nếu như có thể sống chung với Chân Tò thì ăn oán giữa hai bên sẽ được gỡ bỏ”... Thật tốt quá nhỉ? Nghe thì thật tốt, đúng với nguyện vọng của cô và Kazuma rồi chứ nhì. Đừng có mà ở đó mơ mộng hão huyền như nấy đứa trẻ con. Ở đời này làm gì có cái chuyện xảy ra như trong câu chuyện cổ tích kiều ấy. “Cùng chung sống với con người” ư? Đầu ra cái định lý ngược cười đó vậy? Con người và Chân Tò không bao giờ có thể chung sống được với nhau. Điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra nếu như giống loài Chân Tò vẫn còn tư tưởng xấu về loài người, vẫn còn thù ghét con người và

con người vẫn xem Chân Tổ như một loại dịch bệnh!

Đôi mắt đỏ hồng như viên Ruby kia mờ tròn căng hết cỡ. Đôi mắt căng tròn không còn vì sợ hãi trước sức mạnh của Kozue, mà là vì ngạc nhiên cùng cực khi nghe Kozue nói rằng con người... xem Chân Tổ như một loại “dịch bệnh”.

- Có nói rằng mình yêu quý khoa học đúng không? Có nói rằng mình muốn giúp đỡ Kazuma đúng không? Cô biết cậu ấy là một bác sĩ đúng chứ? Vậy thì theo quan niệm của một bác sĩ, dịch bệnh là gì? Sự lây lan của những căn bệnh truyền nhiễm với số lượng lớn người bị nhiễm bệnh trong một cộng đồng hay một khu vực. Để đối phó với dịch bệnh thì các bác sĩ sẽ phải cần đến Vaccine... Chính xác, vì trong mắt con người, Chân Tổ chỉ là một loại “dịch bệnh” và chỉ cần chữa bằng “vaccine” thì thứ dịch ấy sẽ biến mất. Với mục đích Đồng hóa Chân Tổ bằng cách biến Chân Tổ thành người bình thường, Chính phủ đã đưa ra nghị định tiến hành nghiên cứu và sản sinh ra loại vaccine cần thiết để thực hiện dự án. Nhưng... đã có một sự cố nhỏ xảy ra giữa chừng. Thông tin, thông số, những dữ liệu về giống loài Chân Tổ quá ít, không đủ để phục vụ cho việc nghiên cứu. Nên Chính phủ đã đưa ra thêm một mệnh lệnh nữa là phải thu thập đủ những dữ liệu cần thiết. Và cô nghĩ rằng, người nhận lấy nhiệm vụ ấy là ai?

Eri không thể trả lời. Nói đến đây là Eri biết rồi nhưng đôi môi đó dường như không cho phép trả lời. Vì cô bé đang sợ... sợ điều mình đang nghĩ trở thành sự thật.

- Người đó... người bị ép phải nhận lấy cái trách nhiệm khốn khiếp ấy... không ai khác ngoài Kazuma!

Cơ thể Eri bắt ngờ run lên như đang bị co giật. Eri phải dùng cả hai tay tự ôm lấy thân thể, tự trấn tĩnh mình lại.

- Kazuma là người phải nhận nhiệm vụ ấy không thể từ chối. Mục đích của ba đưa chúng tôi khi chuyển xuống ngôi trường này không phải kết giao cái mối quan hệ hảo hữu gì gì đó. Mà thật sự là vì để Kazuma có cơ hội tiếp cận Chân Tổ các người. Kazuma sẽ trực tiếp tiến hành nghiên cứu để lấy thông tin về Chân Tổ và báo cáo lên cấp trên hàng tuần theo như lời cam kết lúc đầu. Phải đấy... người mà cô luôn tin tưởng, người mà cô luôn lo lắng và nghĩ rằng sẽ cùng cô tạo nên một thế giới có cả con người lẫn Chân Tổ chung sống hòa thuận hóa ra lại là người đã phản bội cô. Lý do vì sao Kazuma tiếp cận cô, cũng chỉ vì trách nhiệm của một nhà khoa học mà cậu ấy không thể từ chối!

“Người mà cô luôn tin tưởng, luôn lo lắng và nghĩ rằng sẽ cùng cô tạo nên một thế giới có cả Chân Tổ và con người chung sống hòa thuận hóa ra lại là người đã phản bội cô” Từng chữ, từng hàm ý chứa đựng trong câu nói ấy thật khủng khiếp, thật đáng sợ. Giống như những mũi dao đồng loạt đâm thẳng vào trái tim Eri vậy. Nói dối... chỉ là lời nói dối mà thôi. Eri vẫn tin rằng Kozue chỉ đang nói để mình dừng đến gần Kazuma nữa. Nhưng tại sao... Eri không thể một lời phản biện lại Kozue. Nếu cứ tiếp tục thế này, thì vô hình chung, Eri chấp nhận với những gì Kozue nói là đúng.

Người đã cùng hứa rằng sẽ mang hai bên chủng loài đến gần nhau... Người mà mình đã gặp gỡ lần đầu tiên ở một khung cảnh thật đẹp và lãng mạn. Người đã cho mình những trải nghiệm thú vị khác ngoài thị tộc Chân Tổ. Người đã cho mình thấy những phút giây và nhiều cảm xúc khác xuất hiện trên gương mặt, cứ chỉ mỗi khi khám chữa bệnh cho rất nhiều loài vật... Người đã cho Eri biết đến cảm giác biết yêu của một cô gái tuổi xuân... Trong đầu Eri luôn tự hỏi, tại sao điều khủng khiếp này lại xảy ra...

.....

- Đáng đời cho số phận của một cái thị tộc trên núi. Đáng lý ra, tôi đã có thể chỉ tay vào các người và bật cười vì điều đó... nếu như tên ngu ngốc ấy... nếu như tên ngu ngốc ấy không dấn thân vào chuyện này quá sâu...

Dường như trong từng lời nói của Kozue có chút ngập ngừng, có chút ngắt quãng. Khi Eri từ từ ngước lên thì một lần nữa, đôi mắt ấy phải mở thật to khi thấy từng giọt lệ óng ánh như viên pha lê hiếm hoi xuất hiện trên khóe mi Kozue chảy dài xuống. Những giọt nước mắt đó... không biết phải miêu tả như thế nào...

- Chỉ vì không muốn cái kế hoạch này được tiến hành nên Kazuma đã có suy nghĩ dối đầu với Chính phủ. Cậu ấy từ bỏ những công trình nghiên cứu, từ bỏ mọi cố gắng mình bỏ ra từ trước đến nay, hay thậm chí là từ bỏ cả vị trí của một nhà khoa học để bảo vệ các người. Kazuma không muốn các người biến mất. Không muốn cái tên Chân Tổ mà cậu ấy ngưỡng mộ yêu quý phải biến mất khỏi thế giới này nên đã tự ý chống đối cấp trên. Cũng nhờ vào sự bảo hộ của hiệu trưởng It. Harm Sokyuran nên cậu ấy mới an toàn. Chính vì không thể làm được gì Kazuma nên Chính phủ đã gửi Aries xuống giám sát và tiếp tục nguồn từ việc cậu ấy muốn bảo vệ cả thị tộc Chân Tổ. Nhưng tại sao... tại sao một con người bình thường lại... chính bản thân Eri cũng không biết nữa. Vì Kazuma giữ lời hứa với Eri ư? Vì ước mơ cả Chân Tổ và con người có thể chung sống hòa thuận với nhau? Nếu thật sự là vì lời hứa đó thì Kazuma vừa là một kẻ phản bội nhưng cũng là một kẻ biết giữ lời hứa... Vậy thì rút cuộc, Kazuma là người như thế nào? Điều gì đã khiến cậu ấy phải hành động như thế? Eri không biết.

Bí mật lẽ ra phải được chôn giấu vĩnh viễn không ngờ đã bị bật mí. Chiếc hộp Pandora đã được mở ra dẫn cho các vị thần đã nghiệm cảm rằng trong mọi trường hợp, tuyệt đối không được phép mở nó ra. Giờ thì Eri đã biết rõ mọi chuyện. Giờ thì Eri đã hiểu vì sao ngày hôm đó, Kazuma một thân một mình xâm nhập vào thị tộc Chân Tổ, muốn gặp Eri và nói với Eri rằng mình sẽ từ bỏ con đường của một nhà khoa học. Giờ thì cô bé đã có lời giải thích hợp lý cho những chuyện kỳ lạ xảy ra với Kazuma kể từ sau cái ngày Aries chuyển đến. Mọi thứ Kazuma đang cố gắng... đang phải gánh vác... tất cả mọi thứ, đều bắt nguồn từ việc cậu ấy muốn bảo vệ cả thị tộc Chân Tổ. Nhưng tại sao... tại sao một con người bình thường lại... chính bản thân Eri cũng không biết nữa. Vì Kazuma giữ lời hứa với Eri ư? Vì ước mơ cả Chân Tổ và con người có thể chung sống hòa thuận với nhau? Nếu thật sự là vì lời hứa đó thì Kazuma vừa là một kẻ phản bội nhưng cũng là một kẻ biết giữ lời hứa... Vậy thì rút cuộc, Kazuma là người như thế nào? Điều gì đã khiến cậu ấy phải hành động như thế? Eri không biết.

.....

Đủ rồi, nếu như còn ở đây thì không biết Kozue sẽ làm gì. Có lẽ, mọi chuyện chỉ đến đây thôi. Kozue đã nghĩ như vậy và quyết định rời đi. Chỉ nói bấy nhiêu đó thôi. Phần còn lại thì để tự thân Eri phải suy nghĩ... suy nghĩ về con người của Kazuma, và về mọi thứ sau này nữa.

Đưa tay quẹt những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi, Kozue quay lưng bỏ đi. Nhưng trước khi đi, Kozue có nói đôi điều.

- Chân Tổ luôn cho rằng con người là lũ xấu xa man di mọi rợ. Nhưng trong mắt một số người bình thường khác, các người cũng chẳng phải thần thánh gì khi mang một ai đó ra làm vật thể thân đầu. Đừng tưởng mình là đáng tội cao bề trên này nọ mà ra vẻ ta đây thế này thế nọ. Thời đại mà các người tha hồ bay lượn hay quậy phá đã chấm dứt rồi. Sẽ có ngày, Kozue này đến tận làng và đưa cả cái thị tộc các người vào sách đỏ động vật tuyệt chủng nếu các người còn dám động vào một sợi tóc của Kazuma. Riêng cô, Eri Hoshimiya, tôi nghĩ... chắc cô đủ thông minh để hiểu rằng từ này về sau, cô cần phải làm gì cho hợp tình hợp lý. Tạm biệt!

Và đó là những lời sau cùng trước khi Kozue bỏ đi. Để lại đây một mình Eri với bãi biển xanh thơ mộng khi từng đợt sóng cứ tràn vào bờ cát vàng rồi lại rút trở về nơi đại dương xanh, với âm thanh từ mẹ thiên nhiên mang lại. Biết làm gì đây? Biết làm thế nào? Chính bản thân Eri còn không biết nữa là. Cô bé tóc hồng bắt đầu phân vân về những gì mình sẽ quyết định trong tương lai. Có khi, Eri cũng không còn tin tưởng vào mọi thứ xung quanh mình nữa. Mọi thứ thật quá kinh khủng, thật quá tàn nhẫn mà nếu Kozue không nói thì chắc lẽ, cả đời này Eri sẽ chỉ sống ung dung trên sự thật phi phàng ấy.

- Minh... minh... Kusanagi – kun...

.....

Có ai nói rằng Kozue vô cảm. Dù cho được người đời so sánh ngang một nữ thần, hay ngang với một nữ hoàng băng giá nhưng trái tim Kozue không bao giờ chai sạn đến độ nhẫn tâm như bề ngoài của cô ấy. Cuộc trò chuyện vừa rồi, tuy đã khiến cho tinh thần Eri bị ảnh hưởng không nhỏ, nhưng đó cũng là một con dao hai lưỡi tự hại lấy người sử dụng. Trái tim Kozue cũng đau lắm chứ. Đau vì nghĩ cho Kazuma, đau vì khi tự đặt bản thân mình vào Kazuma rồi mới hiểu gánh nặng mà cậu ta đang mang một mình. Vì sao Kazuma lại đi xa đến chừng ấy? Vì sự tồn vong của thị tộc Chân Tổ, vì Kazuma thật sự ngưỡng mộ các Chân Tổ nên nhất quyết không để mệnh hệ gì xảy ra đến với thị tộc. Hay là vì... cô gái đó? Nếu như vì lý do đầu tiên thì Kozue chỉ việc mắng thẳng vào mặt Kazuma như bao lần khác. Còn nếu là vì Eri... thì trái tim Kozue càng đau hơn. Có lẽ, cảm xúc của cô gái đó đối với Kazuma là thật. Và Kazuma đối với cô ấy...

- Kozue!

Một giọng nói quen thuộc vừa cất lên gọi tên Kozue.

- Tora – kun...

Tora đã đứng đó từ bao giờ. Khi trông thấy Kozue, những gì biểu hiện trên gương mặt cậu ấy là nụ cười hiền lành ấm áp ngày nào và một cái đưa tay.

- Chào, tớ đứng đây đợi cậu từ chiều đến giờ. Chẳng phải cậu nói rằng sẽ phải ghé siêu thị mua ít thịt về làm bánh bao cho Kazuma ư?

Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là Kozue có nói như thế. Trước khi tan trường, Kozue dự tính sẽ làm bánh bao cho Kazuma. Và để làm được món đó thì Kozue cần phải ghé qua siêu thị mua chút nguyên vật liệu. Cái tên đàn ấy lười nhác nhưng ăn tham vô độ. Với khẩu phần dành cho một người thì chắc chắn không thể thỏa mãn cái bao tử của hắn. Vậy nên Kozue cần phải đi siêu thị gấp. Danh sách nguyên liệu cần mua hôm nay là thịt xá xị, hành ngò, hành tây, đầu ấu, các gói gia vị và trứng. Nhắc đến trứng, bỗng dưng Kozue chợt nhận ra...

- Phải rồi, trứng hôm nay đại hạ giá từ 5h chiều cho đến 7h tối. Bây giờ...

Quay lại và đánh mắt lên cây đồng hồ công cộng. Đã hơn 6h và trời đã chuyển sang tối từ lâu rồi còn gì. Thời gian trôi qua công nhận nhanh thật.

- Tuy giờ giảm giá vẫn còn nhưng thiết nghĩ chắc chẳng còn vì trứng nào nữa đâu. Cậu đến trễ rồi Kozue!

- Có lẽ vậy. Một vì 6 trứng được giảm đến 25%... Tiếc thật đấy...

Nói chưa dứt câu thì đột nhiên một vì trứng xuất hiện ngay khi Kozue vừa quay mặt lại. Hơi khá bất ngờ một chút nhưng khi nhìn kỹ thì Kozue mới nhận ra đây là loại trứng mình thường mua và đang trong thời hạn giảm giá. Kozue nhận lấy từ tay Tora.

- Tora – kun... cái này...

- Cậu đã lên kế hoạch cho chuyến mua sắm này rồi mà phải không? Trên đời này chỉ có hai người cậu dành trọn tình yêu thương, chăm sóc và quan tâm hàng đầu. Một là hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, và hai là Kazuma. Còn việc gì quan trọng hơn làm bữa tối cho Kazuma đến mức cậu quên cả thời gian giảm giá. Chắc hẳn, cậu đã phải trải qua một chuyện rất khó khăn, Kozue. Tổ có thể nhìn thấy được điều đó trên đôi mắt đã khô vì nước mắt vài phút!

- Tora – kun... cậu... biết rồi sao?

Nhìn Kozue kia. Đưa tay dụi đôi mắt dẫu cho cô ấy đã ngưng khóc từ lâu. Nhưng có lẽ, Tora là người nhìn thấy được điều đó rõ nhất. Và cậu ấy vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện, ấm áp như thế.

- Tổ không biết. Một người ngoài cuộc thì không biết không hay gì hết. Tổ chỉ nghĩ mình làm được điều gì giúp cho cậu và Kazuma thì nên cố hết sức. Mọi chuyện chỉ đơn giản thế thôi. Ngoài trứng ra, tổ có mua thêm những thứ cậu cần rồi. Giờ chỉ việc về nhà, đeo tạp dề, mở bếp, nấu một bữa tối thật ngon rồi cùng qua nhà Kazuma. Chắc chắn, cậu ấy sẽ đón hai đứa bằng một màn than thở đôi bụng hay nám chết khô trên ghế sofa. Như thế, chẳng phải vui hơn nhiều sao?

Đôi lúc, Tora còn khó hiểu hơn bất kỳ một nhà triết học nào. Nhưng những lời câu ấy nói luôn là nguồn động lực khích lệ cho biết bao nhiêu người. Kozue cũng không ngoại lệ. Nhận lấy những thứ cần thiết, Kozue đã có thể đáp trả lại cậu ấy bằng nụ cười của bản thân cô ấy.

- Uhm, cảm ơn Tora – kun!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42

“Cuộc sống, có ai nào biết trước được định mệnh”. Từ trước đến nay, mọi người đều cho rằng đây chỉ là một câu nói đùa, bởi chẳng ai mong muốn sẽ có một ngày mình lại là người đứng đây, ngược cò lên để than thân cầu oán ấy. Nhưng thật không ngờ, điều đó đã trở thành sự thật.

Một buổi tối tuyệt đẹp... cũng như bao lần khác thôi. Nếu Nhật Bản từng lập một danh sách liệt kê tất cả những quang cảnh huyền ảo thơ mộng như công viên Hitachi Seaside với hơn 4 triệu bông hoa Nemophila bùng nổ từ cuối tháng tư cho đến tháng năm hay rừng tre Sagano, hoặc vườn hoa Kawachi Fuji, thì giờ đây, cái danh sách ấy phải cập nhật thêm một địa điểm thu hút mới nữa đó là rừng nguyên sinh mọc san sát xung quanh đỉnh núi Hinako vì bầu trời đây sao lấp lánh khi màn đêm buông xuống.

Nếu như có cơ hội hay một chút may mắn nào đó “xâm nhập” được vào thị tộc nhỏ nhỏ xinh xinh này, thì hãy dành ra 5 phút... chỉ cần 5 phút và ngược nhìn lên bầu trời ban đêm này. Bạn sẽ thấy khoảng cách giữa mình và ngân hà như đang gần nhau hơn rất nhiều so với khi bạn đứng dưới chân núi. Nói thì đơn giản, đến khi đụng tay vào thực hiện thì mới khó. Chắc gì bạn đã còn sống sót đủ 5 phút để mà dừng lại và chiêm ngưỡng vẻ đẹp thuần túy mà đất trời mang đến ngay trên vùng đất của những con quỷ trời đây, hùng mạnh nhất về đêm nếu không tiếp tục chạy. Có lẽ, đó chính là lý do mà ngày nay, vẫn chưa từng có một sự sách nào đánh giá thị tộc Chân Tò trên dãy núi Himako sánh ngang với một trong những địa điểm có quang cảnh đẹp nhất đất nước hoa anh đào. Hoặc là đã từng có người lên được đây, nhưng không thể trở về... rất nhiều nguyên nhân mà chúng ta chẳng thể nào biết được.

Tạm thời gác vấn đề cảnh quan hay ý định lập chiến lược du lịch cho khách ghé chơi đi. Khi ngược nhìn bầu trời đêm với những ánh sao sáng nhất vùng, chứng tỏ rằng ta đang có tâm trạng không được tốt cho lắm. Dù là con người hay Chân Tò cũng thế thôi, đã là những sinh vật có trái tim. Một khi đã có trái tim thì sẽ có những phút giây thăng trầm khác nhau. Eri cũng thế, cũng biết vui biết buồn. Và những khi buồn thì cô bé thường hay đứng một mình và quan sát những vì sao như lúc này đây. Chắc hẳn sao bao nhiêu chuyện khiến cho Eri phải suy nghĩ đến nhiều điều. Suy nghĩ về cách sống của bản thân mình từ trước đến nay. Suy nghĩ về những điều vừa xảy ra xung quanh mình khi bỗng dưng nhận ra rằng chúng được móc nối với nhau một cách rất hợp tình hợp lý... và suy nghĩ về Kazuma nữa.

.....

- Eri!

Tiếng ai đó rất thân thuộc với Eri vừa cất lên gọi tên cô bé. Quay mặt sang trái một góc 90 độ thì Eri trông thấy Hiyama... Chỉ có thể là Hiyama mà thôi, chỉ có Hiyama là người duy nhất đang ăn dở bữa cơm cùng với ông bố mình không tài nào có thể tìm được tiếng nói chung, chạy thẳng đến đây thật nhanh ngay sau khi Eri hẹn gặp bằng cách cho con Ronaldo mang thư bay đến nhà. Từ khi nào mà Eri đã có thể tận dụng con chim ưng, đại đệ tử yêu quý của Kazuma thành một hình thức phương tiện liên lạc nội bộ ngay trong thị tộc. Một phần cũng không thể hiểu nổi tình khi thất thường của con chim ưng, lúc thì thể này lúc thì thế nọ. Chẳng biết đường nào mà lần. Chắc là con Ronaldo thấy được rằng hôm nay, tâm trạng Eri không tốt nên nó mới xuống nước chấp nhận làm tôi tớ tay sai cho cô bé.

Con chim ưng đã mang thư bay từ nhà Eri, phóng như tên bắn, xuyên qua, phá vỡ cả cửa kính nhà Hiyama rồi không ngừng vỗ cánh phành phạch với tiếng kêu đến ỉnh tai. Con ưng này vẫn còn thù Hiyama bởi nó biết Hiyama không có thiện cảm với chủ nó nên nó ghét. Trong khi, Hiyama hoàn toàn không biết con chim ưng này là của Kazuma. Nếu biết, thì chắc cậu ấy sẽ không để cho nó yên ổn sống tại nhà Eri đến thời điểm hiện tại. Hiyama phải khó khăn lắm mới lấy được bức thư được cột vào chân nó. Khi biết đây là thư do Eri viết và cô bé muốn hẹn gặp Kazuma nên cậu ấy đã tức tốc, bỏ dở cả bữa cơm với ông bố rồi phi tốc thẳng đến điểm hẹn. Và bây giờ, Hiyama đang có mặt tại đây.

- Eri, có chuyện gì vậy? Sao bỗng dưng cậu muốn gặp tớ thế? Có chuyện gì à?

Có nhiều vấn đề Eri muốn nói lắm. Tại sao khi nhìn thấy vẻ mặt tự nhiên đó của Hiyama, Eri lại cảm thấy có chút khó xử... khó xử trong suy nghĩ và những vấn đề mình vẫn canh cánh trong lòng.

- Xin lỗi vì tự nhiên hẹn cậu ra đây gặp mình thế này. Mình có đang làm phiền cậu không?

- Không, ngược lại, cậu hẹn rất đúng lúc là đang khác. Tổ không tài nào chịu đựng được cái cảnh ngồi đối diện lão già đó và cảm cái ăn như không quen biết gì hết. Lão ta nói rằng hôm nay không ăn tối nên tớ mới nấu cơm ở nhà. Nếu biết trước lão bắt ngờ đối ý về sớm thì tớ đã qua nhà Namehari trốn tạm rồi!

- Nhưng... Hiyama – kun cũng rất lo lắng cho bố đúng không? Kể cả khi cậu không muốn đối mặt trực tiếp nhưng mỗi khi bố về muộn, cậu vẫn nấu bữa tối để đợi mà phải không?

- Chuyện đó...

- Nè, Hiyama – kun, cậu... có quan tâm đến mình không?

- Há?

Bây giờ thì một Hiyama sắt đá, mạnh mẽ, tàn bạo đã trở thành một Hiyama luống cuống đến độ đỏ chín cả mặt. Biểu hiện của cậu ấy lúc này đây vô cùng thú vị. Xấu hổ chắc chắn có xấu hổ... xấu hổ vì

những lời lẽ bất chợt đó từ Eri. Hiyama từ từ lùi xuống, tay che đi gương mặt không mấy oai dũng của mình và đánh sang hướng khác nhằm tránh Eri.

- Tự dung... tự dung... cậu nói gì thế hả? Thì từ trước đến nay như thế nào, bây giờ vẫn vậy có khác gì đâu. Nếu cậu biết ngó trước ngó sau, chịu trưởng thành hơn một chút thì tớ đã không phải vất vả thế này... Tất cả đều do cậu quá ngốc đó hiểu chưa!

Hiyama đang nói gì, chính bản thân cậu ấy cũng không rõ. Chỉ biết rằng Hi-yama đã lỡ nói hớ và rất có thể những câu nói vừa rồi sẽ khiến cho Eri phải phiền lòng.

- Uh, cậu nói đúng, mình vốn dĩ đã là một con ngốc mà. Cậu nói đúng đấy Hi-yama – kun... đáng lý ra ngay từ đầu, mình không nên quá tự kiêu, ngạo mạn về những gì mình đam mê theo đuổi!

- Eri...

- Hi-yama – kun, mình ngốc lắm, nên chắc chắn cậu sẽ không phản bội mình đâu nhỉ?

- Cậu đang nói cái gì thế hả? Dĩ nhiên là tớ sẽ không bao giờ phản bội cậu rồi. Bộ hết câu để hỏi rồi hay sao mà...

- Cậu không bao giờ phản bội mình... Vậy tức là cậu sẽ không giấu diếm bất kỳ một bí mật nào đối với mình phải không Hi-yama – kun?

Hiyama thoáng bắt đầu để ý thấy có nét gì đó khá lạ lùng ở Eri. Ý cậu ấy là từ trước đến nay, Eri có bao giờ tỏ ra nghiêm túc tới mức độ căng thẳng bao trùm lấy không gian giữa hai người bọn họ như thế này đâu. Eri luôn lạc quan, luôn sống ung dung và ngây ngô khi không hay không biết gì quá nhiều về những mặt tối của thị tộc Chân Tổ hay xã hội loài người. Hi-yama cảm thấy có điều gì đó không ổn ở đây... hoàn toàn không ổn chút nào.

- Eri... từ này đến giờ cậu lạ lắm đấy. Chẳng lẽ... mấy tên trong thư viện đã nói điều gì đó với cậu sao? Có cần tớ đi xử...

Hiyama vẫn còn nghĩ chuyện Eri xin về trễ là vì đội thù thư nhờ Eri nán lại để làm một số chuyện. Mặc dù chuyện đó thật sự có xảy ra nhưng bây giờ vai trò của nó trong vấn đề hiện tại không giúp đỡ được bất cứ điều gì cả. Eri vẫn tỏ ra kỳ lạ với những câu hỏi thật sự không bình thường.

- Hi-yama – kun... mình ngốc lắm. Trong nhóm bốn người chúng ta thì mình là đứa ngốc nhất. Nên làm ơn... nên làm ơn hãy nói rằng cậu không giấu mình bất cứ bí mật gì đi. Làm ơn đi, Hi-yama – kun...

- Eri... tớ... không có giữ bí mật nào với cậu đâu... không có bí mật nào hết...

Hiyama đã nói dối. Kiểu người như cậu ấy rất ghét những ai nói dối... nhưng giờ đây, chính bản thân cậu ấy phải cắn răng chấp nhận nói dối để xoa dịu Eri. Cái cách cậu ấy trả lời nghe sao thật miễn cưỡng và dường như Hi-yama biết rõ điều đó nên mới cố tình làm sao đó để giọng mình trở nên tự nhiên nhất. Nhưng nói dối thì vẫn hoàn nói dối. Mà đã là một lời nói dối thì cái bản chất thật sự của vấn đề sẽ không đúng như vậy. Nếu là người tinh ý thì sẽ nhận ra được ngay. Hi-yama vẫn cho rằng Eri quá ngây ngô nên không biết ư? Hi-yama đã đi phải một nước cờ quá sai lầm có khả năng thay đổi mối quan hệ giữa hai người họ.

- Nếu vậy... thì chắc cậu cũng không biết rằng thị tộc Chân Tổ chúng ta đang đứng trước nguy cơ bị diệt vong. Xem Chân Tổ chúng ta như thứ dịch bệnh nguy hiểm. Để có thể diệt trừ được hiểm họa ấy thì cần đến vaccine. Nói chung, con người đang thực hiện kế hoạch “Đồng Hóa Chân Tổ” dựa trên nguyên lý vaccine tiêu diệt mầm bệnh... Hi-yama – kun không biết nó đúng không? Làm ơn... nếu cậu nói rằng cậu không giấu mình bất cứ bí mật nào thì làm ơn... hãy nói rằng cậu không biết điều này đi, Hi-yama - kun!

Cây kim trong bọc lâu ngày cũng phải lộ ra. Giờ thì Hi-yama mới hiểu Eri đã biết hết được mọi chuyện và bản thân cậu ấy không thể che giấu được nữa. Nét căng thẳng, phân vân, lưỡng lự kèm theo chút hoảng loạn hiện rõ trên gương mặt Hi-yama đầu cho cả hai đang đứng dưới một vùng trời đêm tối chỉ duy nhất vài cột đèn điện thấp sáng xung quanh. Hi-yama đang sợ hãi... sợ hãi vì bí mật cần được giữ im lặng hàng đầu đối với Eri lại được chính miệng Eri nói ra... Hi-yama... hoang mang và nhích bước chân lùi lại chút định. Giọng cậu ấy cũng dần mất tự nhiên, tự tin hơn mọi khi và... một vài giọt mồ hôi hột không biết từ đâu xuất hiện trên gương mặt cậu ấy dù để chứng tỏ rằng Hi-yama đang bị đặt vào thế bí trong một ván cờ mà đáng lý ra mình sẽ là người làm chủ ván cờ.

- Làm ơn... nói với mình rằng cậu không biết chuyện đó đi Hi-yama – kun...

- Eri... cậu... cậu nghe được chuyện này ở đâu?

Trong cơn hoảng loạn thì dường như con người ta không còn suy nghĩ được điều gì chính xác. Chính vì vậy nên Hi-yama lại vô tình đặt một câu hỏi càng khiến cho nòng pháo hướng thẳng về mình một cách chuẩn hơn. Cậu ấy tự dồn mình vào thế khó trả lời. Nhưng điều tệ hơn... tệ hơn bao giờ hết... tệ nhất trong cuộc đời Hi-yama chính là sự đau khổ hiện lên trên gương mặt Eri một cách rất rõ ràng. Sự đau khổ... những giọt nước mắt đọng lên trên khóe mi... những giọt lệ càng minh chứng cho sự đau khổ mà Eri đang phải gánh chịu.

Eri chỉ biết đặt hai tay trước ngực, nơi cơn tim đang không ngừng buốt lên vì đau đớn... không phải đau về mặt tinh thần, mà đau vì Hi-yama đã nói dối, đau về những bí mật được giấu kín mình không được biết... đau vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

- Quả nhiên... quả nhiên... Hi-yama – kun đã biết chuyện này từ trước... Có khi... cả He – chan và Namehari – kun cũng...

- Eri... mọi chuyện không như cậu nghĩ đâu. Thật ra...

- Tại sao... tại sao lại như vậy? Mình đã luôn tin tưởng Hi-yama – kun... mình đã luôn nghĩ rằng Hi-yama – kun sẽ luôn sẽ chia mọi thứ với mình nhưng sau cùng... cậu lại giấu mình rất nhiều thứ. Vì sao thế? Có phải vì mình chỉ biết sống hưởng thụ, chỉ biết sống ung dung tự tại mà không cần phải vướng bận bất cứ điều gì xung quanh ư? Chỉ vì... mình là một con ngốc nên cậu mới giấu mình ư... Hi-yama – kun?

- Không... không phải như thế Eri – chan. Tớ giấu cậu không phải vì cậu ngốc hay gì hết. Chẳng qua chỉ là...

- CHỈ LÀ GÌ? NGOÀI NHỮNG LÝ DO ĐÓ RA THÌ CÒN CÓ NGUYÊN NHÂN NÀO KHÁC?

Hiyama đã phải sững sờ như cứng người. Hi-yama không biết phải trả lời như thế nào. Lần đầu tiên trong cuộc đời của một Chân Tổ, Hi-yama mới được chứng kiến cảnh Eri lớn tiếng nạt lại mình. Eri đâu có như thế. Từ trước đến nay, cô ấy được xem như Chân Tổ hiền lành, nhút nhát cần được bảo vệ. Một đứa hồng non vừa mới xù gai lên đối với người chăm sóc bảo vệ nó ngày đêm đây ư? Eri đang khóc, đang đau khổ, và dường như muốn giãi bày sự đau đớn về mặt tinh thần này lên Hi-yama đó sao?

- Eri... tớ...

Hiyama cần phải giải thích. Nhất định phải giải thích, dù bất cứ lời nào cũng được nhưng bắt buộc cậu ấy cần phải nói gì đó để thay đổi tình hình trước mắt. Nhưng đòi hỏi như thế là rất khó khi Eri dường như cơn rơi vào thế hoảng loạn, mất bình tĩnh còn hơn cả Hi-yama. Ngay khi Hi-yama có ý định tiến đến gần thì Eri lại chủ động lùi xuống cùng với số bước mà Hi-yama tiến lên. Eri đang tránh xa mình... Hi-yama có thể cảm nhận được điều đó ngay trước mắt.

- Eri...

- Đứng lại gần mình Hi-yama – kun!

Eri luôn khiến Hi-yama đi từ bắt ngờ này đến bắt ngờ khác không ngừng.

- Đứng lại gần mình... mình không phải... người cậu nên đến gần đâu... Hi-yama – kun luôn đúng, cả He – chan, Namehari – kun và mọi người đều luôn đúng... Chỉ có duy nhất một mình mình là sai... Minh... đã luôn sai lầm...

- Eri... cậu đang nói gì thế hả? Tại sao lại tự hạ bản thân mình xuống như vậy?

- Nhưng đó hoàn toàn là sự thật. Đó là sự thật mà mình phải đối mặt với nó. Vì mình hết đó Hi-yama – kun. Tất cả đều do mình mà ra. Vì mình đã tự nguyện trở thành đối tượng nghiên cứu cho Kusanagi – kun... vì mình mà kế hoạch tạo vaccine, Đồng hóa Chân Tổ càng diễn ra một cách suôn sẻ. Vì mình mà không chỉ Hi-yama – kun và mọi người... ngay cả bản thân Kusanagi – kun cũng đang phải cố gắng để bảo vệ lấy vận mệnh của thị tộc Chân Tổ. Chính mình đã gây ra tai họa và giáng xuống rất nhiều người thân bên cạnh mình. Đều do mình hết đó Hi-yama – kun...

- Eri...

Về chuyện ấy... đầu cần phải nói ra, Hiyama cũng biết. Hiyama đã biết từ trước nhưng không nói một lời nên phần trách nhiệm ấy cũng thuộc về Hiyama. Và sự thật rằng cái kế hoạch ngu ngốc do con người nghĩ ra đó một phần được tiến triển nhanh hơn cũng do Eri. Nhưng điều đó đối với Hiyama không còn mấy quan trọng. Thứ duy nhất khiến Hiyama phải bận tâm chính là hành động bỏ chạy của Eri. Cô bé đã quay lưng bỏ chạy... chạy đi trong nước mắt mà không chịu ngoái lại nhìn Hiyama dù chỉ một chút.

- Khoan đã, Eri...

Dù có kêu gọi hay tìm cách níu kéo cũng không mấy tác dụng. Vì bản thân Hiyama hiểu rằng mình không có quyền làm điều ấy. Dù là bất cứ lý do gì có thể cứu cánh được cho Hiyama nhưng suy cho cùng, nói dối vẫn là nói dối. Những kẻ nói dối thì không có tư cách giải thích thêm lời nào. Thế nên Hiyama không thể chạy theo giữ Eri lại. Tất cả những gì cậu ấy có thể làm là đứng đây, dưới ánh đèn mờ nhạt từ cột đèn điện dưới bầu trời đêm đầy sao mà lặng nhìn Eri từng chút từng chút mình rời xa khỏi vòng tay của mình một lần nữa.

Đến bao giờ thì cô ấy mới thôi rời khỏi mình. Đó cũng là một câu đố vô cùng hóc búa mà một thiên tài như Hiyama cũng không thể tự trả lời nhằm thỏa mãn cho bản thân. Khi nào ư? Làm sao mà biết được ngay tại đây, ngay lúc này khi có quá nhiều bất ngờ cùng đổ lên đôi vai cậu ấy. Hiyama tự lưng vào thành đá, từ từ buông lỏng cơ thể cho đến khi ngồi bệt hoàn toàn xuống đất. Cậu ấy đã kiệt sức rồi. Vô cùng mệt mỏi, chán nản và chỉ muốn thoát khỏi cuộc đua nghiệt ngã này. Bế tắc... có lẽ, thiên tài Chân Tỏ trẻ tuổi nhất trong thị tộc đang bắt đầu thâu hiệu được ý nghĩa đằng sau hai chữ “Bế tắc” và “Tuyệt vọng”.

- Từ bây giờ trở đi... mình biết phải làm thế nào đây? Mình biết phải làm gì tiếp theo đây? Tại sao... tại sao... khi mình càng muốn bảo vệ một thứ gì đó thì y như rằng nó đều vụn vỡ... tại sao... mình không thể làm được gì hết? Nếu ngài thật sự có tồn tại... hãy trả lời tôi biết tôi vô dụng đến nhường nào... Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad!

.....

.....

Sau những chuyện vừa xảy ra, có lẽ, người chịu ảnh hưởng nhiều nhất vẫn là Eri. Nhưng bí mật nếu không hỏi thì sẽ chẳng bao giờ được bật mí, và sẽ đứng như Kozue nói, Eri chỉ biết sống cho bản thân, chỉ biết sống một cách ung dung tự tại không hay không biết... sẽ chỉ biết sống trên sự bảo vệ của người khác... sẽ chỉ biết sống mà không biết rằng rất nhiều người đang phải chịu đựng gánh nặng để mình được sống. Eri không muốn trở thành một con người chỉ biết dựa dẫm vào người khác như vậy. Eri... mang nợ quá nhiều người nên không muốn bản thân trở nên vô dụng hơn nữa. Nhưng tại sao... mọi người lại không nói cho Eri biết? Không... Eri không trách Hiyama, không trách Kazuma, không trách bất cứ ai. Nếu có trách, thì chỉ trách sao có bé quá ngây thơ ngu ngốc đứng như Kozue chỉ điểm

Bắt lực ư? Không phải chỉ riêng Hiyama mới có cảm giác đó. Eri cũng vậy thôi. Nếu Hiyama ngồi một chỗ, tự than thở với đôi về sự bất lực của mình vì không thể bảo vệ được người mình yêu thương, thì Eri cũng tự căm ghét chính bản thân vì quá yếu đuối và nhu nhược. Phải làm sao đây? Cô bé không biết mình phải làm gì từ giờ trở về sau? Mình phải làm gì khi đối mặt với Hiyama hay Kazuma... Eri hoàn toàn không thể hiểu được.

- A, mừng con đã về Eri – chan. Hôm nay, con có hẹn với Hiyama – kun phải không? Thế nào rồi? Mọi chuyện vẫn tốt cả chứ?

Eri đã về nhà. Chính xác hơn là cô bé đã trở về nhà với tâm hồn trống rỗng và vô thức vì đâu còn nơi nào có thể đi ngoài trừ căn nhà thân yêu vẫn đang chờ đợi mình. Khi về đến nhà thì mẹ cô bé, Makoto – san đón chào con gái mình với nụ cười hiền hòa triu mến như ngày nào. trông thấy nụ cười đó, Eri hiểu rằng mình về nhà là lựa chọn vô cùng chính xác. Vì khi ấy, Eri mới có thể chạy đến, thả cơ thể vào vòng tay ấm áp của mẹ mà vỡ òa trong đón đầu đầm nước mắt.

- Gwahhh... Mama... mama... con... con... làm hỏng mắt rồi... gwahhh...

Là một người mẹ, đôi lúc, không cần nói quá chi tiết cũng có thể hiểu được. Con mình sinh ra, nuôi nấng, chẳng lẽ lại không hiểu rõ ư? Nhưng không cần phải buồn, không cần phải lo lắng gì quá mức. Khi một đứa trẻ bỗng dưng òa khóc sau khi đi chơi cùng bạn bè, tức là giữa chúng đã xảy ra điều gì đó vượt ngoài mong muốn. Chuyện giữa chúng thì chỉ có chúng mới giải quyết được với nhau. Phần làm mẹ thì chỉ có thể ngồi ở nhà chờ đợi đứa con tâm sự, và trách nhiệm của mình là vỗ về an ủi để nó có thêm tự tin vào bản thân, tự tin vào những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai.

Vẫn như thế, Makoto – san... người mẹ Chân Tỏ hiền lành luôn là chỗ dựa tinh thần cho Eri những khi cô bé vấp ngã. Đừng quá buồn phiền khi mọi chuyện không như ý muốn. Đó là những gì bà muốn truyền đạt qua cái ôm ân cần, qua cái vuốt ve mái tóc tím hồng ấy một cách nhẹ nhàng, qua nụ cười dịu dàng triu mến không thay đổi.

- Vậy ư, con lỡ làm hỏng mắt rồi ư? Nhưng không thành vấn đề. Nếu như lỡ làm hỏng thì con cũng có thể sửa chữa và làm lại được mà. Không ai trách người biết cố gắng sửa sai cả. Thế nên, đừng quá đau buồn vì nó nhé Eri – chan. Nếu muốn khóc thì cứ khóc cho thỏa thích. Nhưng sau đó, thì hãy luôn tươi cười như mọi khi. Mama thích trông thấy Eri – chan cười trong hạnh phúc nhiều hơn là rơi nước mắt một cách đau khổ thế này... Cố lên, Eri – chan!

- Mama... gwahhhh...

Có lẽ, khóc là cách duy nhất để Eri giải tỏa nỗi lòng. Cô bé chỉ biết gục mặt thật chặt vào vòng tay của mẹ để nhận chút hơi ấm an ủi và khóc cho đến khi nào nước mắt không thể rơi thêm được nữa.

Có lẽ... nhiều đó là đủ cho một buổi tối diễn biến nhiều vấn đề mà cả hai, Eri và Hiyama không thể giải thích được hết. Những ngôi sao... vẫn tiếp tục tỏa sáng trên bầu trời đêm lung linh vĩnh hằng như vốn dĩ nó đã từng.

.....

Gọi thị tộc Chân Tỏ là một vùng núi bình yên đã đành. Nhưng sự bình yên đó chỉ dành tặng cho những con người vất vả xứng đáng được thưởng khoảng không gian yên ắng để thư giãn hay những tên siêu thông minh nhưng thực chất cũng rất ngu ngốc dần dần và luôn tìm cách để sống sao cho an nhàn an lành từ giờ cho đến khi hết thở. Còn với một số người làm việc căng về thể chất hay thậm chí là một môi với tinh thần như những nhà bác học không ngừng nghiên cứu hay những nhà chính trị gia luôn phải suy nghĩ tìm cách giao tiếp với các đại sứ nước khác sao cho mang thật nhiều lợi nhuận cho nước nhà thì họ còn chẳng được hưởng lấy một phút, một giây của sự yên bình.

Lý do vì sao tôi lại nói như vậy? Là bởi vì ngay tại thời điểm hiện tại, thời gian mà đáng lẽ ra mọi người đã có thể trở về nhà sau một ngày làm việc vất vả, được chung vui bên bữa ăn cùng các thành viên trong gia đình, thì một cuộc họp mang tầm chính trị đang được diễn ra bên trong một cơ quan đại diện nào đó thuộc bộ phận nào đó tuy bí ẩn nhưng cũng cực kỳ quan trọng không kém. Một cuộc họp bàn giữa những nhân vật chóp bu có tầm ảnh hưởng không nhỏ với vận mệnh của đất nước xứ hoa anh đào nở này chẳng? Không rõ nữa. Chỉ biết rằng đây là một gian phòng không quá nhỏ cũng không quá lớn, với một chiếc bàn dài hình chữ O, năm đến bảy người cùng ngồi chung trên chiếc bàn ấy vòng quanh nhau cứ như hội nghị bàn tròn của vua Arthur của nước Anh xa xưa. Vì là gian phòng tối nên khó lòng có thể nhìn rõ được mặt ai với ai, là đàn ông, hay đàn bà, chỉ có những người ngồi ở đó thì mới biết nhau sẵn từ trước. Nhưng ta có thể hiểu đây chính là một phiên họp nhờ vào thứ ánh sáng xanh xanh mờ mờ hiện hữu lên từ màn hình Slide phía chính diện với duy nhất một chữ A biểu tượng kiểu cách cực lớn ở đó. Và ta có thể nghe xem chuyện gì đang diễn ra ở đây.

- Bắt đầu báo cáo!

Đó là giọng nói của một người đàn ông trung niên. Nhưng chính xác thì giọng nói ấy cất lên từ người nào trong số những người ngồi đây thì khó lòng mà kiểm định được. Tiếp theo đó, là những giọng nói khác lần lượt cất lên.

- Về tình hình chung thì không có gì mấy khó khăn. Công cuộc nghiên cứu vẫn đang diễn ra theo đúng như kế hoạch. Tốc độ tiến triển cũng không gặp phải vấn đề gì với số lượng thông tin chúng ta thu thập được trước đó!

- Số lượng thông tin...có phải là lượng thông tin báo cáo của Kazuma Kusanagi đã gửi đến?

- Phải, là do Kazuma Kusanagi đã gửi đến. Nhưng, với lượng thông tin đó thì tiến trình vẫn diễn ra bình thường cho đến thời điểm hiện tại. Đến một lúc nào đó, chúng ta vẫn sẽ rơi vào tình trạng bị thiếu thông tin. Nên nếu nói một cách chính xác hơn, chúng ta cần nhiều thông tin hơn nữa cho tương lai về sau!

- Đó cũng là điều mà chúng ta cần phải suy nghĩ đến nhiều nhất. Mặc dù Thủ tướng vẫn chưa lên tiếng chính thức. Nhưng ta có thể thấy trước một điều rằng Kazuma Kusanagi, đang có ý định ngưng thu thập dữ liệu về loài Chân Tỏ và báo cáo cho cấp trên. Rất có thể cậu ta... đang muốn gây trì hoãn cuộc nghiên cứu này lâu nhất có thể!

Một phút suy ngẫm hiện lên bao trùm lấy không gian hội họp.

- Kẻ phản bội, kẻ tạo phản, kẻ bán đứng đất nước... Nền đặt cho cậu ta một cái tên nào cho đúng đây nhỉ?

- Chẳng có cái nào hợp lý hết vì về căn bản, chính Kazuma Kusanagi cũng không biết rằng mục đích thật sự của việc thu thập thông tin về loài Chân Tổ là gì. Ngay từ đầu, cậu ấy đã bị buộc phải tìm hiểu về loài Chân Tổ mà không biết lý do vì sao. Nên ta không đủ thẩm quyền để quy mọi trách nhiệm cho cậu ta!

- Bây giờ, điều chúng ta cần bàn không phải Kazuma Kusanagi phản bội hay không. Cái ta cần chính là nguồn cung cấp thông tin về Chân Tổ. Chính vì Kazuma Kusanagi không còn tham gia vào cuộc nghiên cứu này nên Thủ tướng Chính phủ đã cử một nhà khoa học khác, lấy lý do giám sát chỉ là cái cớ, mục tiêu chủ yếu là thay thế cậu ta tiếp tục nghiên cứu và báo cáo lên cho chúng ta. Chúng tôi nghĩ rằng đã đến lượt cô lên tiếng nói gì đó rồi, Aries Hernandez!

Tất cả những con người ngồi đây đều đồng loạt hướng mắt lên màn hình chiếu Slide có biểu tượng chữ A in hoa rất lớn ngay chính giữa.

Vậy... chữ A đó là viết tắt cho cái tên Aries sao? Điều này đồng nghĩa với việc, Aries cũng tham gia phiên họp bí ẩn này nhưng không ra mặt chính thức, mà chỉ thông qua màn hình máy tính, được kết nối trực tiếp với tổ chức qua đường truyền internet đặc biệt. Rất có thể, cô bé đang ở nhà, hay đang ở một địa điểm nào đó mà tham dự.

- *[Heh, ngài muốn tôi lên tiếng nói gì đó ư? Vậy cho phép tôi được nói nhé: Tất cả các vị ngồi đây đều là những nhân vật có học thức, có trí thông minh vượt trội hơn những cá thể bình thường, nên nếu được thì làm ơn dừng có bởi nhọ thanh danh của Kazuma – senpai được không? Tôi tin chắc một trong số các vị đây, không ai muốn nghe người khác nói xấu người mình yêu thương, đặc biệt là vị hôn phu tương lai của mình đâu nhỉ!]*

Bắt đầu từ đây, một làn sóng không mấy thân thiện trở lên. Những người đang ngồi đây đều cho rằng Aries thật quá ngạo mạn. Chưa một ai biết chính xác Aries như thế nào, trông ra sao. Chưa một ai nhìn thấy được mặt Aries. Tất cả những gì họ biết về cô bé chỉ là một nhà khoa học được toàn thể nước Mỹ công nhận khi mới chỉ là một học sinh tiểu học. Một đứa trẻ tiểu học mà dám lên tiếng chỉ trích bao nhiêu người xứng tầm tuổi cha mẹ thì thật bất kính. Nên chỉ ngay từ cái ấn tượng đầu tiên của Aries đã không tốt thì sau này khó lòng mà làm việc hợp tác chung.

Nhưng Aries cũng đâu phải đứa trẻ đang vừa. Con bé đủ thông minh thông thạo để hiểu rằng tốt hơn hết đừng cố gắng làm thân với những kẻ chỉ biết ngồi phía trên, chỉ tay xuống mà đùn đẩy trách nhiệm cho người khác. Nên về cơ bản, Aries không cần phải tạo thiện cảm đối với những người này... đặc biệt là những kẻ dám nói xấu Kazuma thì tuyệt đối không. Đó giải thích vì sao con bé cứ nhất quyết giữ thái độ được cho là xác xược đến cùng.

- A, thành thật rất xin lỗi vì đã vô phép, cô Hernandez. Nhưng dù cô có ra sức bảo vệ Kusanagi – kun thế nào đi nữa thì cô cũng không thể lẩn tránh sự thật rằng cậu ấy đang cố tình muốn rút khỏi dự án của chúng ta. Hành động ngưng cung cấp thông tin qua các bản báo cáo là minh chứng cho điều đó nhất. Cô có điều gì muốn giải thích không? Thưa cô Hernandez!

- *[Đúng là tôi không có ý kiến gì về chuyện anh ấy tự ý rút khỏi cuộc nghiên cứu này. Nhưng như thế thì đã sao? Miễn rằng tiến trình không bị gián đoạn thì các vị cũng không thể quy hết mọi trách nhiệm cho anh ấy được. Chắc các vị hiểu tôi muốn nói gì chứ nhỉ!]*

- Ha ha, đương nhiên đương nhiên, đó chỉ là những gì chúng tôi nói chuyện với nhau, chứ đâu thể nào tìm đến tận nhà và bắt cậu ấy được. Một đứa trẻ còn đang được chăm sóc dưới sự bảo hộ của cung chủ gia tộc Minamiya, Tsubame Minamiya, thử nghĩ, thân phận thấp kém của chúng tôi làm sao có thể chạm vào một sợi tóc của cậu ấy. Hơn nữa, cô Hernandez nói chính xác, miễn sao không làm chậm tiến độ thì Kazuma Kusanagi không cần phải đứng ra nhận lấy bất cứ trách nhiệm nào. Chúng tôi đã nhận được bản báo cáo từ cô Hernandez nhưng xin mạn phép được hỏi: So với khoảng thời gian Kusanagi – kun ngưng cung cấp thông tin cho tổ chức thì lượng báo cáo cô Hernandez đây gửi đến... không phải có hơi khiêm tốn sao?

Được voi đòi tiên ư? Không, hỏi như thế là muốn đòi luôn cả thần rồi còn gì. Con người, dường như lòng tham là vô tận nhỉ. Chính vì những kẻ như thế này mà Aries mới ghét và chỉ muốn ngắt liên lạc đi cho xong. Chỉ có điều, nếu làm như thế thì đồng nghĩa với việc Aries chấp nhận chịu thua trước lý lẽ của họ... Hừm, mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy.

- *[À phải à phải, nếu như quý ngài đây không nhắc thì chắc tôi cũng không để ý. Nhưng mà này thưa các ngài, là những người biết tư duy biết suy nghĩ, chắc các ngài không quên vị trí giữa các ngài và chúng tôi đâu nhỉ. Việc của các ngài chỉ là ngồi yên một chỗ rồi đóng duyệt dự án nên tiếp tục hay không. Còn chúng tôi thì phải nai lưng ra tìm tòi Chân Tổ một mà lời móc thông tin. Biết thì thế nào đây nhỉ, chúng tôi cũng là con người nhưng hoàn toàn không nhận được chút quyền lợi của một người làm công ăn lương, chẳng có bảo hiểm, chẳng có phúc lợi vãn vãn. Không biết các ngài có biết không chứ khi tôi trực tiếp đến gặp Kazuma – senpai và tự thân mình hành động thì mới hiểu rõ, Chân Tổ, là sinh vật không phải dễ dàng đối phó. Nếu không cẩn thận, thì sẽ mất mạng như chơi. Chúng tôi đang phải gánh lấy một nhiệm vụ mà sự an nguy đến tính mạng lại không hề được đảm bảo. So với những điều tôi vừa liệt kê ra, thì tôi xin hỏi ngược lại các ngài đang thiết thời hay là chúng tôi mới là kẻ đang phải chịu thiệt thòi!]*

Miệng lưỡi của một nhà khoa học đã từng có kinh nghiệm nói chuyện trước công chúng thật đáng sợ. Nhưng thiết nghĩ điều đáng sợ hơn bao giờ hết là không thể ngờ rằng những lời lý sự ấy lại được cất lên từ một đứa nhóc tiểu học. Thật may mắn khi Aries chưa lộ mặt trước những nhân vật chớp bu này. Nếu không thì họ sẽ ghim mãi chuyện này trong lòng và Aries sẽ khó sống cực kỳ. Có lẽ, vì biết trước được điều này nên Aries mới chủ ý sử dụng biểu tượng chữ A in hoa đầy kiểu cách đó làm avatar đại diện. Một chữ A in hoa đầy kiểu cách vừa thể hiện được sự quyền uy cực lớn, vừa biểu diễn được một sự kiêu ngạo đầy kiêu hãnh.

Một lời nói từ một đứa trẻ buộc người lớn phải chịu thua. Bởi nếu không chịu thì cũng đâu làm được gì khác.

- *[À a, xin các vị đừng mấy bận tâm. Báo cáo vẫn sẽ được lên đều đặn nhưng sẽ không được nhiều nhận phong phú cho lắm thôi. Sẽ không ảnh hưởng gì đến tốc độ công việc nên các vị cứ yên tâm. Miễn là thay vì sẵn có đứng ngồi không yên, nếu các vị chịu cho chúng tôi thêm chút thời gian để moi móc thêm thì thật tốt. Mới đây, tôi mới nghĩ ra nhiều chiêu trò hay lắm, nên muốn được tiến hành nó ngay, không biết điều thú vị sẽ xảy ra nên chúng quy tôi sẽ cần rất nhiều thời gian đó. Nếu các vị cảm thấy hơi lâu thì trước mắt sao không nghiên cứu sâu hơn về những gì tôi báo cáo trước đó nhỉ. Như thế sẽ bớt nhàm chán hơn là ngồi yên một chỗ mà chờ đợi!]*

- Hm hm, thôi được, chúng tôi đã hiểu ý của quý cô Hernandez. Chúng tôi sẽ tiếp tục nghiên cứu sâu hơn về Chân Tổ qua những kết quả lần trước. Phần còn lại, xin được trông đợi vào những ý tưởng táo bạo mang tầm quốc tế của Dr. Hernandez. Về vấn đề thời gian, chúng tôi cần phải hội bàn với nhau để đưa ra quyết định sau cùng. Nhưng trước mắt, tốc độ nhận báo cáo cứ như thời điểm hiện tại là tốt nhất. Chúng tôi sẽ hỗ trợ quý cô Hernandez hoàn thành nhiệm vụ càng sớm càng tốt!

- *[Nếu được thế thì còn gì bằng. Tôi rất cảm kích nếu các vị nghĩ được nỗi khó khăn mà chúng tôi đang phải trải qua nó gian truân gian khổ thế nào... Cũng đã trễ rồi nên tôi xin phép lui trước. Ngày mai tôi vẫn phải lên lớp như bao đứa trẻ bình thường khác và không được phép thức quá giờ giới nghiêm. Thế nên, tôi đành phải nói lời chào tạm biệt quý vị tại đây vậy!]*

- À vâng, xin lượng thứ vì đã làm phiền quý cô Hernandez. Cảm ơn vì đã dành chút thời gian quý báu tham dự phiên họp của chúng tôi. Chúc Dr. Hernandez có một buổi tối tuyệt vời!

- *[Lời chúc đó, tôi xin ghi nhận. Chúc quý vị một đêm bình yên và ngon giấc. Tạm biệt, hẹn gặp lại!]*

.....

Sau khi ngắt liên lạc với đám người đó, Aries mới có thể tựa đầu vào thành ghế với tiếng thở dài đầy mệt mỏi chán chường. Một cô bé tiểu học mà lại thờ dãi thì thật không đúng chút nào, nhưng do đặc thù nghề nghiệp nên Aries phải như thế và gần như đã bước qua sâu vào thế giới đối phức tạp của người lớn. Đó là cái giá phải trả khi đi trên con đường của một thiên tài khoa học quá sớm mà Aries còn không có quyền lựa chọn... Thật khổ thân, đôi lúc... lại thấy Aries đáng thương hơn là đáng trách. Những gì con bé đang cố gắng làm từ đó đến nay, cũng chỉ vì muốn bảo vệ người quan trọng đối với mình mà thôi.

Hiếm khi thấy Aries tỏ ra bất mãn hay bức xúc. Nếu có thì cũng hiếm khi thấy con bé thể hiện chúng trước mặt ai khác. Aries tựa đầu lên thành ghế, dùng tay che đi đôi mắt trong khi đôi môi cứ nghiền chặt tỏ vẻ tức giận không ngừng. Nghiến... thể hiện sự ganh ghét một cái gì hay một ai đó giống như Hiyama vậy.

- Sẽ hỗ trợ ư? Làm như tôi sẽ tin các người không bằng. Thay vì cứ ngồi đó mà nói như đúng rồi, sao không thử xách cái thân xuống đây mà làm thử đi cho khác biết. Con người... thật quá giống nhau. Phải chăng vì thấy được điều đó mà Kazuma – senpai mới lựa chọn bên phe những sinh vật không phải con người chăng? Nếu đúng là như thế thì anh ấy thật vĩ đại. Còn nếu không thì Senpai quả thật rất ngốc!

Aries cứng đầu cứng cổ và quá thực dụng trong vấn đề trách nhiệm của một nhà khoa học ư? Điều đó có thể đúng nhưng cũng có thể sai. Có những chuyện không thể cứ nhìn theo hướng thông thường và phân xét một ai khác mà không chịu tìm hiểu rõ nguyên nhân. Một môi ư? Căng thẳng ư? Hay thậm chí là đang phải chơi cái trò đùa cột với từ thần? Aries... một đứa trẻ tiểu học hoàn toàn phải gồng mình gắng chịu lấy hết những phút giây ấy, chứ đâu có an nhàn phê phôn như tên ngu ngốc đần độn nào đó hết ăn không ngồi rồi lại nằm chây lười trên ghế, mắt nghiền ngẫm, tay bấm bấm cần điều khiển game... Một đứa trẻ nhỏ nểm trái có lẽ không phải lần đầu tiên cái cảm giác nặng nề từ áp lực công việc...

- Đúng ngay trong hoàn cảnh này mà mình lại bắt đầu có ý định buông xuôi thì không được. Hoàn toàn không được chút nào hết... hoàn toàn không... Mày không được từ bỏ, gắng lên nào, Aries!

Bằng cách tự dùng hai tay tát chan chất vào mặt, Aries ngậm một viên kẹo ngọt để lấy lại tinh thần cũng như năng lượng đã mất và tiếp tục cắm đầu vào công việc trên máy tính.

.....

- Ara ara, buổi sáng tốt lành, Hiyama – kun, Hebi – chan, Namehari – kun!

- Chào buổi sáng, Makoto – san!

Cũng như bao ngày bình thường khác, một buổi sáng yên bình hiền hòa diễn ra trên toàn vẹn lãnh thổ của thị tộc Chân Tổ. Nói là yên bình vì đây là khoảng thời gian Chân Tổ kết thúc một ngày làm việc, sinh hoạt bằng giấc ngủ sâu dưới các căn phòng không có ánh mặt trời làm phiền của từng ngôi nhà một. Chẳng phải điều này vốn dĩ rất bình thường sao? Bình thường còn hơn cả mức bình thường khi chuyển có một vài Chân Tổ phải thức dậy vào sáng sớm vì vài nguyên nhân khách quan khác nhau cũng là một vấn đề ngày đầu thì bất thường nhưng xét cho đến thời điểm này thì cũng bình thường nốt rồi.

Như bao ngày khác, bộ ba người bạn thân cùng hẹn nhau đến nhà để hội đủ Eri trở thành bộ tứ siêu đẳng và cùng đến trường. Điều này vẫn thường xảy ra suốt từ lúc họ chưa nhận lệnh xuống học chung với con người nữa cơ. Chỉ tiếc rằng hôm nay...

- Ara ara, Eri – chan đã đến trường từ sáng sớm rồi. Không phải, con bé hẹn đi chung với mới đưa đi sớm là để trực nhật hay gì đó sao?

- Eh, trực nhật ư? Nhưng hôm nay đâu phải đến lượt của Eri – chan? Phải không Namehari – kun?

- Đúng rồi, đâu phải của Eri – chan. Nếu nhớ không nhầm thì phiên trực nhật hôm nay là dành cho cô bé nhà khoa học tên Aries Hernandez phụ trách kia!

- Ô ya, không phải Eri – chan ư? Vậy thì con bé đi sớm là có dụng ý gì thế nhỉ?

Đường như chưa một ai biết thì phải. Xét theo phản ứng của từng người một thì chắc chưa ai để ý. Cũng đúng thôi vì chuyện xảy ra tối qua chỉ có hai người hiểu. Nếu Hiyama đã không nói thì chỉ còn lại Eri. Nhưng xem ra thì Eri cũng không muốn tiết lộ gì nhiều. Sau nhiều điều không mong muốn xảy ra buộc Hiyama phải dừng lại và suy nghĩ thật cẩn thận... suy nghĩ xem, từ nay trở đi, mình cần phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Hôm nay là ngày đến phiên Aries trực nhật đúng không nhỉ? Vì tên con bé đã được điền vào danh sách phân công trực nhật hôm nay nên chắc chắn là thế rồi chứ nhỉ? Cái này được sắp xếp phân chia theo ngày và thứ tự trong lớp rồi nhỉ? Và đó giải thích lý do vì sao Aries lại có mặt ở trường từ rất sớm, trước khi có bóng học sinh đầu tiên nào bước vào lớp nhỉ?

Dùng câu hỏi có chữ “nhỉ” nhiều quá... nghe cứ thấy nó rộn rộn nổi da gà sao ấy. Nhưng lặp đi lặp lại bốn lần như thế là chủ ý muốn nhấn mạnh rằng con bé... Aries, đang có mặt trong lớp và bắt đầu công việc của một học sinh gương mẫu như quét rác này, như lau bảng này, như thay bình bông các kiểu này. Bình thường thì công việc trực nhật sẽ được dành cho hai hoặc ba người ngồi chung dãy bàn hay chung một nhóm. Đương nhiên là Aries cũng có bạn để san sẻ công việc. Nhưng vì con bé đã đến sớm nên tự thân làm được đến đâu hay đến đấy. Trong lúc làm thì nhân tiện suy nghĩ xem mình nên tiến hành bước tiếp theo trong công cuộc theo dõi, thu thập dữ liệu này như thế nào cho phải.

Bề ngoài là một học sinh chăm chỉ gương mẫu, một cô bé đảm em lấy được lòng của nhiều anh chị trong lớp với dáng vẻ dễ thương của một đứa trẻ tiểu học. Nhưng ít ai biết được bên trong là một siêu thể giới mà chỉ có những người tiến hóa hơn loài người bình thường một bậc mới có thể trông thấy và thấu hiểu nó... ngoài Chân Tổ ra thì chắc... chỉ có mấy tên điên mới làm được điều ấy.

.....

Rồi... việc Aries ở đây là một vấn đề ta có thể bỏ qua. Nhưng câu hỏi đặt ra cho cái sự kiện bất ngờ này chính là Eri. Hôm nay, cô bé tóc hồng cũng đến sớm. Chủ đích đến sớm trong khi không phải phiên trực nhật của mình. Chắc chắn là do cô bé chủ ý đến đây... ắt hẳn là như thế rồi. Nhưng nguyên nhân vì sao thì chỉ có mình Eri biết mà thôi.

Vừa đúng lúc Aries đang ở trong lớp, Eri từ từ kéo cửa bước vào rồi đóng lại một cách lịch sự và lịch thiệp. Eri cố không gây ra tiếng động để khỏi làm phiền Aries giữa chừng nhưng xem ra... kỹ năng giám điệp của Eri còn quá non nớt, phải nói là chẳng là gì so với Aries.

_ Một Vampire đến trường sớm thế này là để tránh nắng hay sao? Nếu đúng là như thế thì đây đúng là một hướng suy nghĩ thông minh đầy tính sáng tạo. Còn nếu không, thì liệu em có thể hiểu rằng một Vampire đang đứng trước mặt em, trong khi trời vẫn còn âm u chưa sáng hẳn để lấy mạng em không nhỉ?

Bị con bé phát hiện mất rồi. Con bé còn chẳng thèm quay lại nhìn Eri trong khi đang vỗ hai miếng đồ lau bảng rũ phần xuống bên khung cửa sổ. Như thế cũng được. Eri tự nhủ mình làm gì có cơ đối đầu với Aries nên bị phát hiện cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bị nói rằng mình đến đây để ám sát con bé thì quả thật Aries đã nói quá rồi. Eri cần phải giải thích để mình oan cho bản thân.

_ Không, chị không có ý muốn hại Aries – chan đâu. Chỉ là...

_ Chỉ là chị có điều cần nói với em đúng không nào? Em đùa thôi mà. Hoshimiya – san không cần phải tỏ ra căng thẳng như vậy đâu!

Kể cả khi chỉ là đùa nhưng Eri cũng không thể giấu được sự căng thẳng. Nói gì thì nói, ở Aries luôn tỏa ra một khí chất nhẹ nhàng, ngây thơ, trong sáng của một đứa trẻ khi có mọi người xung quanh. Còn những lúc ở một mình với con bé và biết được thân phận thật sự của Aries thì lại là một phạm trù khác. Giống như, ta đang ở đại sa mạc Sahara nóng bỏng thì tự dưng lại đang đứng giữa dãy núi tuyết lạnh giá. Thay đổi nhanh đến chóng mặt khiến Eri không biết đường nào mà lần. Giờ thì Eri mới cảm thấy lời cảnh báo của Kozue là hoàn toàn chính xác, không thể nào đoán trước được con bé đang nghĩ gì nếu như không nâng cao cảnh giác ở mức độ mạnh nhất. Aries... thật là một cô bé đáng sợ.

.....

Vẫn thản nhiên như không. Vẫn thản nhiên như không có gì. Hay nói đúng hơn là Aries còn chẳng bận tâm đến mối lo của Eri. Con bé đang xem thường Eri ư? Cũng có thể lắm chứ. Aries vẫn tiếp tục công việc trực nhật của mình qua hành động lau bảng.

_ Thế... chị có điều gì muốn nói với em? Nếu biết được điều gì đó thì em sẽ trả lời chị nên cứ yên tâm!

_ Vậy... chị muốn làm sáng tỏ vài điều. Aries – chan, có phải em...

.....

Tạm ngưng diễn biến trên trường một chút và quay sang nhóm ba người bạn Chân Tổ của chúng ta. Hiện giờ, họ vẫn đang trên tuyến đường quen thuộc đến trường sau khi đã vượt qua dãy núi toàn rừng cây xanh một cách đơn giản. Vì họ đã biết rằng Eri đã đi trước nên giờ đây, ba người bạn chỉ việc ung dung đến trường thôi.

Có lẽ cũng không cần phải quá ngạc nhiên vì đường như, họ đã quá quen với việc Eri đột nhiên biến mất, và khi hỏi Makoto – san thì được biết rằng cô bé đã rời khỏi nhà từ trước. Dẫu sao thì đây đâu phải lần đầu tiên. Nhưng Eri đến trường sớm, làm gì, dù biết dù không thì họ vẫn cứ nhất quán với nhau rằng sẽ không nói ra. Vì điều đó... chẳng giúp ích được gì hết.

Chi là, Hiyama cứ tò vè trằm ngâm mãi. Suốt cả chặng đường từ thị tộc cho đến khi bước xuống thị trấn nơi con người sinh sống, Hiyama cứ lẻo đẻo đi theo sau cùng... phong thái thì... cũng chẳng giống Hiyama của ngày thường chút nào. Cậu ấy đang phiền nào ư? Chắc chắn là đang mãi suy nghĩ đến chuyện gì đó quan trọng lắm.

Đề ý thấy chứ. Hebi và Namehari hoàn toàn có để ý thấy dáng vẻ kỳ lạ đó của Hiyama. Cậu ấy cũng thường hay phiền lòng nhưng với cái kiểu này thì chắc là... cậu ấy và Eri lại cãi nhau nữa rồi, nếu không thì cũng chỉ là những vấn đề nào đó có liên quan đến Eri. Hiyama là thế mà, bình thường thì khó lòng mà biết được cậu ấy bận tâm về điều gì. Nhưng nếu nguyên nhân bắt nguồn từ Eri, chỉ một vài dấu hiệu nhỏ ta cũng có thể đoán được ngay.

_ Hiyama – kun!

Bị gọi tên một cách bất ngờ, Hiyama giật mình.

_ Há? Có chuyện gì?

_ Cậu làm sao mà cứ thờ thần suốt cả buổi sáng vậy? Bộ giữa cậu và Eri – chan. . . hai người lại cãi nhau nữa à?

_ Hờ? Làm thế nào mà cậu lại. . .

Lờ đề lộ ra gương mặt ngờ ngàng ngạc nhiên này, Hiyama mới biết rằng mình tự thú tội trước vành móng ngựa. Hebi và Namehari, hai người họ rất tình ý. Hiyama dù có được cho là Chân Tỏ trẻ tuổi tài giỏi đến nhường nào cũng không thể thoát khỏi sự tình ý đáng sợ của hai người bạn được. Có bạn thân thật đáng sợ. . . bao nhiêu suy nghĩ trong lòng đều bị đọc thấu kể cả khi mình không hề có ý định nói ra.

Giờ thì biết tính thế nào đây? Hebi và Namehari vẫn đang trông mong ở Hiyama đấy. Không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc kể ra toàn bộ sự việc vào tối hôm qua cho họ nghe đâu. Dù rằng, Hiyama không muốn làm phiền đến hai người họ chút nào.

_ Chỉ là tôi qua. . . tớ và Eri có chút xích mích với nhau. Nói là xích mích nhưng dường như mọi thứ đều bắt nguồn từ tớ mà ra cả. Trong chuyện này. . . tớ là người có lỗi trước!

Hiếm khi nào thấy Hiyama tự nhận lỗi về mình. Xem chừng sự việc không đơn giản như Hebi và Namehari từng nghĩ.

_ Vậy, cụ thể nó như thế nào? Kể cho chúng tớ nghe. Biết đâu. . . chúng tớ giúp được gì trong chuyện giảng hòa thì sao. Giống lúc trước ấy!

_ Bây giờ, giảng hòa không phải là điều ưu tiên hàng đầu. Vì dù có giảng hòa mà không thể giải được khúc mắc này thì cũng như không. Trước tiên, có điều này tớ cần hỏi hai cậu đây!

.....

Lại quay trở ngược về lớp học, nơi chỉ dành riêng cho hai người.

Aries và Eri, hai con người đại diện cho hai bên chủng loại. Không sớm thì muộn, hai người họ cũng sẽ phải đối mặt nhau. Chỉ đáng tiếc một điều rằng không có một sự gặp gỡ nào lại đầy căng thẳng, lo toan đến chừng ấy. Cùng là những người bạn dưới một mái trường, chung một lớp, và có mối quan hệ với một người. . . Hà có gì mà cái cách họ đối mặt với nhau cứ như thể đang xem nhau như kẻ thù không đội trời chung như vậy?

Một Aries điềm tĩnh, chừng mực, tự tin không sợ bất cứ điều gì, không ngăn bất cứ chương ngoại vật nào và vẫn giữ nguyên quan điểm của mình đến cùng. Và một Eri hiền lành đầy tâm trạng phân vân lưỡng lự khi phải xem Aries như một mối nguy hiểm mình cần thận trọng. Rồi kết cục của hai bên sẽ đi đâu về đâu?

_ Aries – chan. . .

_ Chỉ đâu cần phải tỏ ra căng thẳng như vậy. Có thể ngoài trường, em là một nhà khoa học, một người vợ lý tưởng sẽ lấy Kazuma – senpai vào một ngày nào đó trong tương lai. Nhưng ở đây, em và Hoshimiya – san là bạn cùng lớp. Vì em nhỏ tuổi hơn nên là Kouhai của Senpai. Và trả lời mọi câu hỏi của Senpai là trách nhiệm của lứa đàn em đi sau. Hoshimiya – san có thắc mắc điều gì, xin cứ hỏi!

_ Aries – chan, chị chỉ có một thắc mắc lớn nhất muốn biết câu trả lời. . . Kế hoạch Đồng Hóa Chân Tỏ. . . và cả cái chiến dịch nghiên cứu tạo ra Vaccine đó nữa. . . Thật sự là như thế nào?

Aries ngưng công việc lau bảng trong phút chốc. Con bé đang phải suy nghĩ. Vậy là Eri cũng đã biết đến cái kế hoạch cũng như mục đích thật sự đằng sau cái gọi là cùng nhau hợp tác phát triển giữa hai bên. Aries tự hỏi ai đã nói cho Eri biết? Là Kazuma – senpai ư? Không. . . dựa theo tính cách của cậu ta, chắc chắn cậu ấy sẽ không dễ dàng tiết lộ cho một Chân Tỏ để khiến họ thêm hoang mang. Là những người trong thị tộc ư? Cũng có thể nhưng cũng không hẳn. Vì bây giờ, Aries không có bằng chứng gì để chứng minh rằng người trong thị tộc Chân Tỏ đã biết được mưu tính thật sự bên phe con người. Chỉ còn lại duy nhất một người. . . Đúng, nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có người đó là hợp lý nhất, người mà Aries quan ngại nhất: Kozue Toriyama.

Nhưng ngay sau đó, con bé tự nhủ rằng: “Chuyện ai nói với Eri cũng không quan trọng”. Con bé lại ung dung tiếp tục công việc trực nhật một cách thư thái như chẳng có gì đáng phải bận tâm. Aries còn trả lời Eri với chất giọng rất thản nhiên.

_ Xem ra không thể giấu được nữa nhỉ? Một Vampire đã biết được đến chừng ấy thì có lẽ, dùng bất kỳ lý do nào khác cũng chỉ là cái cớ nguy hiểm. Vâng, Hoshimiya – san nói không sai. Con người, hay cụ thể hơn là những nhân vật cấp cao trong bộ máy Chính phủ con người đang thực hiện chiến dịch “Đồng Hóa Vampire”. Mục đích của họ chính là biến Vampire thành một người bình thường dựa vào việc thay đổi một số bộ mã gen thích hợp trong cơ thể một Vampire sao cho giống với người bình thường nhất. Đây là một vấn đề rất quan trọng, mang tầm chính trị cao nên cần rất nhiều thời gian và phải được bảo mật tuyệt đối. Em chỉ đang thắc mắc là một siêu bí mật quốc gia như vậy, lại có thể lọt vào tai của đối tượng nghiên cứu để như ăn kẹo thế nhỉ? Chắc lẽ phải kiến nghị lại khả năng bảo mật của hệ thống Chính phủ và quan chức đây!

Con bé nói chuyện cứ như đang chơi đùa vậy. Chuyện này thật sự bình thường đến mức con bé xem nó như một món đồ chơi dành cho trẻ nít hay sao? Aries không biết rằng từng lời nói mang hàm ý vô tình của con bé, lại trở thành từng nhát dao chí mạng đâm xuyên qua trái tim nhỏ nhoi của Eri ư? Hay là con bé biết. . . nhưng vẫn cố tình làm như vậy để Eri thấy rằng Aries là một người xấu?

_ Tại sao. . . tại sao con người lại làm như thế? Biến Chân Tỏ thành người bình thường. . . tại sao con người lại có ý định làm điều khủng khiếp như vậy?

_ Khủng khiếp ư? Hoshimiya – san quan trọng hóa vấn đề lên rồi đấy. “Đồng Hóa” chỉ đơn thuần là tìm cách biến Vampire thành con người, giúp Hoshimiya – san trở nên giống chúng em hơn thôi. Tại sao chị lại nói rằng điều đó là kinh khủng? Nếu em nhớ không nhầm thì Hoshimiya – san có một ước mơ, có thể giúp cho con người và Vampire cùng chung sống hòa thuận với nhau. Em lại thấy kế hoạch “Đồng hóa” này là một bước tiến giúp Hoshimiya – san tiến đến gần hơn với ước mơ của mình ấy chứ. Sao chị lại xem nó như một điều đáng sợ thế?

_ Nhưng. . . điều mà chị mong muốn là Chân Tỏ và con người có thể hiểu nhau, có thể chung sống với nhau. Chứ không phải bằng việc biến tất cả Chân Tỏ trở thành người bình thường. Cứ cho rằng điều đó sẽ khiến cho cả hai cùng chung sống với nhau. . . nhưng nếu làm như vậy thì thật vô nghĩa. Một thế giới không còn bất kỳ một Chân Tỏ nào tồn tại. Một xã hội luôn nghĩ rằng Chân Tỏ, thứ dịch bệnh đã từng được diệt trừ bằng Vaccine đặc biệt đã không còn nữa. . . Nếu đồng ý với cách làm đó, thì chẳng khác gì chị đang bán đứng thị tộc mình cả. Chị không thể chấp nhận chuyện này!

_ Hoshimiya – san, nghe Kazuma – senpai và nhiều anh chị trong lớp luôn nói rằng chị là người lương thiện, ngây thơ, hồn nhiên và sống rất tích cực. Nhưng xem ra chị ngây thơ hơn mức tưởng tượng của em rồi thì phải. . . Ngây thơ đến mức ngốc nghếch luôn mới sợ chứ. Hoshimiya – san, em thấy chị không chỉ ngây thơ mà cũng rất tham lam nữa. Chị không thấy mình đã quá tham lam à?

_ Chị. . .

_ Định luật bảo toàn vật chất. Định luật bảo toàn khối lượng. Những định luật như thế ý muốn nói rằng mọi vạn vật trên thế gian không phải tự sinh ra và tự mất đi. Mà nó được quy thành một cái giá để đánh đổi cho một thứ khác. Kể cả chủ nghĩa duy tâm hay duy vật cũng đều nói đến vấn đề này và chấp nhận nó như một lẽ đúng tự nhiên. Khi chị muốn đạt được thứ gì đó, thì chị phải đánh đổi bằng thứ có giá trị tương đương. Chỉ có thể chọn một trong hai. Chị không thể nào cứ muốn cả hai là được đâu. Thế nên em mới nói, Hoshimiya – san, chị đã quá tham lam rồi!

Con bé thật sự rất đáng sợ. Từ lời ăn tiếng nói, từng câu chữ, hay thậm chí là đáng về tự tin của nó như đang lép vế Eri vào một góc. Eri không có cách nào đánh bật lại dù chỉ một chút ít. Thật đáng sợ. Nhà khoa học hàng đầu của Mỹ thật đáng sợ. Đứng trước Aries, Eri còn chẳng phải đối thủ của con bé nữa. Tại sao một người như thế lại có thể tồn tại? Tại sao một Chân Tỏ như Eri. . . lại cảm thấy sợ hãi trước một đứa tiểu học bình thường?

Eri bị chiếu bí rồi, không còn cách nào vùng vẫy.

_ Con người ấy nhé, đã luôn xem Vampire như loài ác quỷ đáng sợ giống hệt như trong những trang sách. Cho đến giờ, họ vẫn xem điều đó là sự thật không thể thay đổi. Nhưng tính ra, vì không muốn gây thêm thù oán chiến tranh, nên con người mới cố gắng xem Vampire như một loại dịch bệnh và tìm cách diệt trừ đi. Đó giải thích lý do vì sao loại Vaccine đó sắp sửa ra đời. Như lúc này em đã nói, muốn đạt được điều gì thì phải trả một cái giá tương đương. Để có thể làm ra được loại vaccine ấy, bắt buộc con người phải có thông tin về Vampire càng nhiều càng tốt. Và để làm được điều đó thì tốn cũng không ít kha khá thời gian. Tính ra cũng được hai tuần hơn từ lúc em chuyển đến đây. May mắn là nhờ có bản báo cáo trước của Kazuma – senpai nên công việc kiểm tra của em cũng suôn sẻ không ít. Nhưng để hoàn thiện được cái thứ vaccine ấy thì vẫn là một chặng đường dài!

_ Quả nhiên, Aries – chan và Kusanagi – kun được điều xuống đây thu thập thông tin về Chân Tò!

_ Không sai. Vì công việc này cốt ngay từ đầu được giao cho Kazuma – senpai là hợp nhất. Thông qua kiến nghị đề Kazuma – senpai, Kozue onee – chan và Tora onii – chan xuống nơi thị trấn ven biển hẻo lánh này học là để tạo điều kiện cho anh ấy thực thi nhiệm vụ. Tiếp cận, hay thậm chí là kết thân với Chân Tò. Miễn sao thu thập được nhiều dữ liệu nhất có thể!

Về điều này thì Eri biết rồi. Kozue đã nói cho Eri và cô bé phải mất một khoảng thời gian khó khăn mới chấp nhận được nó. Không. . . bảo là chấp nhận ngay thì bây giờ còn chưa được. Chính vì khó lòng nghĩ nó là sự thật nên Eri mới tìm đến Aries hỏi cho ra lẽ.

_ Nhưng. . . đã có một vài nhân tố khiến cho tư tưởng của Kazuma – senpai thay đổi. Hm hm, một vài nhân tố nhỏ nhỏ thôi, nhưng lại hoàn toàn có thể thay đổi suy nghĩ một con người đại tài như Kazuma – senpai. Em thật sự khó lòng mà hiểu được, nhân tố đó đối với anh ấy quan trọng đến mức nào!

Con bé đang liếc sang Eri. Không sai, con bé vừa nói vừa chủ đích liếc sang Eri nhưng không sở sảng cho Eri biết. Cái nhân tố thay đổi Kazuma mà con bé nhắc đến, đích thị là Eri.

_ Mà thôi, có nói gì đi chẳng nữa thì việc Kazuma – senpai từ bỏ nhiệm vụ giữa chừng không thể phủ nhận. Chẳng biết anh ấy nghĩ gì mà lại làm như vậy. Từ bỏ nhiệm vụ, đồng nghĩa với việc anh ấy quay mặt với toàn bộ hội đồng, quay mặt với Chính phủ, với xã hội loài người. Rồi giờ đây, anh ấy chính thức trở thành tên tội phạm sẽ xuất hiện trên bảng truy nã không lâu nữa!

Con bé đang đe dọa ư? Có thể là như vậy hoặc cũng có thể là không? Hơn nữa, con bé nói không hề sai, một khi Kazuma từ bỏ cuộc thí nghiệm, thì tức là cậu ấy đã lựa chọn quay lưng lại cả với thể giới con người. Kozue đã nói rõ rằng Kazuma làm thế vì muốn bảo vệ cho thị tộc Chân Tò. Một con người bình thường đi xa như thế chỉ vì Chân Tò, không phải ngu ngốc thì còn gọi là gì?

_ Thế nào chẳng được. Vì bây giờ em đang đứng ra thay thế cho Kazuma – senpai nên tạm thời anh ấy vẫn sống yên bình chây lười như mọi khi. Nhưng qua sự việc này, em thiết nghĩ Hoshimiya – san cũng rút ra được kinh nghiệm quý báu cho mình. Ở đời này, không phải cái gì cứ muốn là có thể làm được. Đôi khi, chỉ chỉ được quyền chọn một trong hai, và để có được sự lựa chọn ấy, chỉ buộc phải đánh đổi một cái giá tương đương. Vì ước mơ của chị, vì ước mơ con người và Vampire cùng chung sống hòa thuận với nhau, mà Kazuma – senpai đang phải chơi một ván bài với tử thần. Anh ấy đã lựa chọn một tương lai mà ngay từ đầu, nó sẽ chẳng bao giờ trở thành hiện thực!

_ Không đúng, em sai rồi Aries – chan. Giấc mơ đó. . . nó không còn đơn thuần là giấc mơ của một mình chị, mà còn là niềm tin của Kusanagi – kun. Chắc chắn. . . nó không phải là một giấc mơ hão huyền nếu như ta chưa thử. Chị tin. . . chị tin rằng Kusanagi – kun sẽ làm được. . . chị tin rằng cậu ấy có thể tạo dựng lên một thế giới mà nơi đó, con người và Chân Tò cùng chung sống với nhau trong yêu thương hòa thuận. . .

Mãi đến tận phút giây này Eri mới chịu cất tiếng chống lại quan điểm của Aries. Thiết tình. . . thật khó chịu. . . khó chịu đối với Aries. Khó chịu vì đi đến đâu cũng cứ nghe lời nhai nháy cái kiểu như “ một thế giới dành cho con người và Chân Tò cùng chung sống với nhau” này nọ. Trước đây, Aries đã từng bị quan điểm này đánh bại một lần trong cuộc chiến đầu khau. Hm hm. . . là Kazuma chứ ải. Chính cậu ta đã nói thẳng lên suy nghĩ của mình cũng như tin tưởng vào tương lai giống hệt Eri ngay bây giờ. Nguyên nhân đó đã gây nên một sự khó chịu trong con bé.

_ Không phải hão huyền ư? Nếu chị nghĩ rằng chỉ cần có lòng tin ở một mình chị đủ có thể hòa giải mối hiểm khích đã tồn tại giữa hai bên chủng loài suốt ngàn ấy thời gian thì quả thật chị trẻ con quá mức rồi!

_ Aries – chan cũng là một nhà khoa học kia mà. Một nhà khoa học thì sẽ bất chấp tất cả để tiến hành nghiên cứu nhằm mình chứng cho điều mình tìm ra là đúng. Lẽ ra. . . Aries – chan phải hiểu, ta hoàn toàn không thể nói trước được điều gì một khi vẫn chưa thử. Chỉ một mình chị thì không thể. . . em nói đúng. Nhưng nếu tất cả mọi người cùng suy nghĩ, cùng thay đổi, và cùng nhìn nhận vấn đề thì điều đó là hoàn toàn khả thi. Chị cần vẫn còn giữ vững lòng tin, nhẫn nại một chút. . . tuy có hơi lâu nhưng chắc chắn là được. Giống như Tổng thống Lincoln của nước Mỹ ấy, chỉ bằng lời nói, chỉ bằng những lý lẽ, ngài ấy đã có thể thống nhất được hai cõi bắc nam, xóa đi chế độ nô lệ và thống nhất mọi người trở thành một cường quốc. Tại sao Aries – chan lại không chịu hiểu?

_ Đó là quan niệm của những tay bác học điên, cuồng quá mức và hầu như cống hiến toàn bộ những gì mình đang có vào khoa học mà bất chấp kết quả có như thế nào. Em không có giống họ. Em chỉ làm khi biết điều đó thật sự làm được và mức độ thành công cao. Chỉ với một số thứ, tuy không cần bắt tay vào thực hiện, nhưng chỉ vừa nghĩ đến tính khả thi của nó thôi đã thấy thật thảm hại. Hơn nữa. . . em sinh ra từ Mỹ nhưng không phải tổng thống Mỹ. Em không phải Abraham Lincoln nên không thể chấp nhận việc chị đưa cựu tổng thống quá cố ra thay thế. Nó hoàn toàn là khắp khiêng, chị hiểu không? Hoshimiya – san?

Ayame từng nói Aries. . . con bé như một bản sao thứ hai của Kazuma khoảng tầm 2 3 năm về trước. Giống nhau không phải vì cả hai cùng là nhà khoa học, mà giống về cái tính ngang bướng cứng đầu không bao giờ chịu khuất phục trừ khi lý lẽ đó đủ sức làm lay động suy nghĩ của cả hai người. Con bé cứng đầu thật. Có thể, sâu trong suy nghĩ, con bé cho rằng mình không việc gì phải e sợ hay nhún nhường Chân Tò.

.....

Ding ding dong.

Là tiếng chuông trường. Hồi chuông vang lên đúng lúc nhưng cũng thật không đúng lúc chút nào. Tiếng chuông trước 6h sáng là báo hiệu rằng trường chính thức mở cửa. Điều đó đồng nghĩa với việc học sinh chuẩn bị đến lớp rồi. Có lẽ, cuộc trò chuyện giữa Aries và Eri phải dừng lại ở đây nếu cả hai không muốn để người thứ ba vô tình nghe thấy được chuyện này.

Aries mang chổi quét nhà và cái dụng hốt rác rời khỏi lớp. Trông con bé thật lạnh lùng.

_ Nói chung, em và Kazuma – senpai không giống nhau. Đương nhiên, em cũng không thể tài nào hiểu được cái ước mơ giữa chị và anh ấy đã hứa cùng nhau. Em không hiểu nhưng cũng không muốn hiểu. Dù ai nói ngược nói xuôi thế nào. Việc con người và Vampire cùng chung sống hòa bình với nhau. . . là điều sẽ không bao giờ xảy ra!

Eri là một cô bé hiền lành, nhút nhát đến độ không thường xuyên nêu lên quan điểm của mình. Có khi cô bé nhất đến mức còn chẳng dám nêu lên ý kiến của bản thân mình và hay nhìn nhện người khác. Nhưng. . . con giun xéo lắm cũng phai quần, tức nước thì vỡ bờ. Đã đến lúc Eri phải vùng mình trỗi dậy để chứng tỏ cho những ai khiến Eri nói giận biết rằng Chân Tò là giống loài không dễ dàng bị khuất phục.

Eri. . . cô bé phóng vút ngang qua Aries còn nhanh hơn cả một tia chớp điện. Thật sự rất nhanh. Nhanh đến mức mắt thường không thể theo kịp. Nhanh đến độ khi nhìn nhận được vấn đề thì mới phát hiện ra mình vừa bị mất đi một mạng dưới nanh vuốt của Chân Tò.

Và đây cũng là lần đầu tiên trong đời Eri xuất hiện trước mặt người khác dưới hình dạng này. Aries. . . cũng là người đầu tiên được chiêm ngưỡng hình dáng thật sự của Eri với dòng máu Chân Tò chảy trong huyết quản đang sục sôi không ngừng. Tốc độ và sự linh hoạt tăng lên đã đánh, ngay cả đáng mạo bên ngoài có hơi. . . liệu có thể so sánh ngang với Hiyama không? So sánh với những lần Hiyama nổi điên với Kazuma ấy. Đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng quý hiếm ngày thường nay trở nên đỏ thắm, đỏ hoắm như màu của máu, lõi đồng từ bên trong cũng theo đó mà cũng khép lại thành một vệt đen rất hẹp. . . hẹp hơn cả mắt mèo và khi nhìn vào đó, ta sẽ cảm thấy có một sự rùng rợn rùng mình không hề nhẹ chạy dọc theo xương sống. Không chỉ dừng lại ở đấy. Điểm nổi bật nhất của một Chân Tò ngoài đôi mắt ra còn có gì nữa? Câu trả lời nằm ở đôi răng nanh đang nhe ra trên bờ môi xinh xắn của Eri kia kìa. Đôi răng nanh của Eri. . . tuy nhỏ hơn nhiều so với Hiyama nhưng cũng thật khiếp đảm và sẽ là nỗi kinh hoàng dành cho những kẻ xấu số nào bị đôi nanh ấy cắn trúng.Eri đã biến đổi như thế. Từ trước đến nay, chúng ta chỉ luôn nghĩ Eri như một cô bé bình thường, thích sự nhẹ nhàng, êm dịu và khá e dè với người lạ mà quên mất rằng cô bé cũng là một Chân Tò. Thật khó tin khi Eri vừa lướt gió nhanh như Hiyama, hay thậm chí, lực tay cô bé cũng không thua kém Hiyama là bao khi Eri đóng sập cánh cửa phòng học, hòng chặn không Aries rời khỏi đây. Lực mạnh đến mức cánh cửa không chỉ đóng sập lại trong nháy mắt, mà nó trở nên cong vồng như cái công số tám. Dập của mạnh quá nên hư luôn cả cánh cửa. . . Sức mạnh, thật đáng sợ. . .

Có thể với người khác thì sự lộ tẩy này sẽ mang đến nhiều bất ngờ. . . Bất ngờ hay kinh hoàng, điều này thì còn phụ thuộc vào cách nhìn nhận vấn đề của từng người ra sao. Nhưng riêng với Aries thì. . . Vẫn chẳng có gì thay đổi, con bé vẫn nhìn Eri với ánh mắt rất dỗi lạnh nhạt, bình thường và bình tĩnh một cách cũng đáng sợ không kém. Con bé có hiểu rõ tình hình của mình hiện tại không? Tình hình hiện tại của bản thân con bé ấy? Eri vừa mới phá nát cánh cửa phòng một cách vô tình. Nếu được, Eri cũng có thể làm điều tương tự đối với Aries. Vậy mà nó vẫn đứng đưng tỏ ra điềm tĩnh như không có gì đáng phải bận tâm thì quả thật con bé. . . không phải dạng vừa đâu.

.....

_ Eh. . . cậu nói sao Hiyama – kun? Eri – chan. . . đã biết rồi à?

Hiyama chỉ có thể gật đầu chứ còn biết làm gì hơn.

Nhóm ba người bạn Chân Tò tạm thời phải dừng lại giữa đoạn đường vì Hiyama có chuyện cần nói. Và sau khi nghe Hiyama kể chính xác sự tình tối hôm qua, Hebi và Namehari không tránh khỏi sự lo lắng hoang mang.

Giá như đây chỉ là một câu nói đùa... Hebi đã mong là như thế. Nhưng một con người chưa bao giờ biết nói đùa như Hyama thì...

_ Thật ư? Không thể nào...

Hyama cắt tiếng thờ dài ngán ngẩm.

_ Đó cũng là điều khiến tớ băn khoăn trầm trồ suốt cả một đêm dài. Tớ không biết và không tài nào có thể hiểu được vì sao Eri lại biết được chuyện ấy!

_ Hm, theo như giao kèo thì cả ba đứa chúng ta đều không nói. Vậy hà cớ sao Eri – chan lại phát hiện ra bí mật này nhỉ? Chắc chắn là có một người khác ngoài chúng ta ra tiết lộ thông tin cho cậu ấy. Nếu không thì sao cây kim trong bọc lại lòi đầu ra sớm như vậy được!

_ Nhưng có thể là ai được? Hyama – kun không nói, Namehari – kun cũng không, mình cũng đã tránh không đề cập đến chuyện này. Liệu trong thị tộc có còn người nào biết được kế hoạch Đồng hóa Chân Tổ không?

_ Có lẽ là không đâu. Cậu thử tưởng tượng xem. Nếu họa chẳng có một Chân Tổ nào đó trong thị tộc cũng phát hiện ra điều đáng sợ này. Cậu có nghĩ rằng liệu những năm tháng sống yên bình của chúng ta có còn tiếp diễn được không?

Hebi thoáng liên tưởng những điều Namehari vừa nói. Lấy một ví dụ nhé... Giả sử như ngoài ba người bạn của chúng ta, còn có một Chân Tổ khác biết được chuyện này. Chắc chắn, điều đầu tiên Chân Tổ đó làm chính là đi ngòi lê đôi mách, thông báo tuyên truyền cho các thành viên khác trong làng. Những Chân Tổ vốn dĩ không mấy thân thích với con người sẽ lấy cơ hội này mà làm một cuộc nổi dậy, kéo xuống thị trấn nơi con người sinh sống và làm loạn. Dẫn theo sau đó là hàng chục hàng trăm hệ lụy khác đang chờ đón phía trước... Mới nghĩ đến thôi, Hebi đã cảm thấy mệt mỏi và muốn buông xuôi rồi.

Xem chừng như Hebi đã hiểu rõ được vấn đề, Namehari vẫn tiếp tục cười như mọi khi.

_ Kết quả là sẽ có một trận biên niên sử lớn thứ hai trong lịch sử giữ loài người và Chân Tổ đấy. Đó là chưa nói đến đây là vấn đề mang tính chính trị về tín ngưỡng rất cao. Có khi, cả hai bên còn đẩy cao quan điểm lên gấp nhiều lần và nổi loạn cũng phùng phùng gặp mấy lần luôn ấy chứ!

_ Cũng không hẳn là không có đâu!

Bỗng dưng Hyama nói như thế khiến hai người bạn phải suy nghĩ. Nhưng rồi ngay sau đó, Hyama lại lắc đầu, xua tay và lại cắt tiếng thờ dài như ban nãy.

_ Sao thế Hyama – kun? Hình như cậu vừa phát hiện ra ý tưởng của mình lúc nãy là vô vẩn nên nhanh chóng bỏ suy nghĩ đó đi thì phải!

_ Uh, rõ ràng là linh tinh nhảm nhí. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng xem ra lần này tớ sai hoàn toàn rồi. Nghĩ kiểu gì đi nữa thì không thể nào là những lão già đó được!

_ Hyama – kun, mình hiểu suy nghĩ của cậu. Đồng ý rằng các bộ lão là người đã kể cho chúng ta nghe về kế hoạch Đồng hóa Chân Tổ, nhưng chắc chắn các ngài không tiết lộ điều này cho Eri – chan đâu... Các ngài biết tình cảnh hiện tại như thế nào mà!

_ Hầy, chính vì mấy lão khom đó nằm ngoài danh sách tình nghi nên tớ mới đau đầu thế này đây!

_ Nhưng mà này, tớ thấy chuyện đó chẳng đối quan trọng. Vấn đề trước mắt là Eri – chan đã biết được toàn bộ sự thật. Cái cần lưu tâm ngay bây giờ là cậu ấy sẽ lựa chọn điều gì tiếp theo sao?

Namehari nói đúng trọng tâm của vấn đề rồi. Bây giờ, chuyện ai là người tiết lộ bí mật đó cho Eri không còn là điều đáng phải lưu tâm. Điều cốt yếu hiện tại là suy nghĩ của Eri như thế nào. Cô bé sẽ tiếp tục hay dừng lại... quan trọng là quyết định sau cùng của Eri.

.....

Hyama giật bắn người. Cứ như thể vừa mới vô tình nghĩ ra điều gì đó vô cùng quan trọng. Và thật sự là cậu ấy vừa mới suy nghĩ đến điều mà đáng lẽ ra mình nên chú ý ngay từ đầu mới phải.

_ Vừa nãy, cậu có nói rằng hôm nay là phiên trực của con nhỏ tóc đỏ nhà khoa học đó đúng không?

_ Ừ. Nếu tớ nhớ không nhầm thì sau hôm qua là Fukitaka – san, hôm nay sẽ đến phiên trực nhật của Aries – chan. Chắc bây giờ, con bé đã đến lớp trước và dọn dẹp chuẩn bị vào tiết rồi cũng nên!

Phải... lẽ ra Hyama phải để ý mới đúng. Nếu chịu suy nghĩ để móc nối lại những dữ liệu với nhau thì mọi thứ trở nên rất logic. Ngay tức khắc, Hyama bỗng nhiên rùng mình bỏ chạy đi thật nhanh. Cậu ấy bắt đầu cảm cú phi đến trường với tốc độ lướt gió đáng kinh ngạc của loài Chân Tổ với vẻ căng thẳng bội phần chiếm hết trên gương mặt cậu ấy mà quên mất rằng Namehari và Hebi vẫn còn đứng ngay đây.

_ Hyama – kun, cậu đi đâu vậy? Này... chờ bọn mình với!

.....

Rồi điều gì sẽ diễn ra tiếp theo? Chỉ có chúa trời... Không, tất cả đều phụ thuộc vào mỗi người muốn chuyện này dẫn đến kết cục như thế nào. Eri sẽ giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào khi đã làm một hành động mà đáng lý ra, cô bé không nên làm. Mọi chuyện... vỡ lẽ và càng vô tình đưa Eri tiến sâu hơn vào tình thế nan giải. Khi rõ ràng, thái độ của Aries dành cho Eri thật sự không được mấy thiện cảm. Nhưng nhờ vậy mà ta mới có thể biết được rằng Aries... đáng sợ đến nhường nào.

_ Hoshimiya – san, nếu chiếu theo luật pháp thì hành động vừa rồi đã khép chị vào hai tội. Thứ nhất là phá hoại tài sản công cộng. Thứ hai là đe dọa tính mạng đến trẻ chưa đến tuổi vị thành niên. Chị làm vậy là có ý đồ gì vậy Hoshimiya – san?

_ Chị không biết... nhưng chị không thể chịu đựng được khi nghĩ rằng Aries – chan là một người đáng sợ đến chừng ấy. Chị không nghĩ rằng Aries vẫn có thể làm bộ thần nhiên ấy sau những gì xảy ra. Aries – chan... rút cuộc thì... em đang toan tính đến điều gì? Chị thật sự không hiểu!

_ Nếu không hiểu thì chị cũng không cần thiết phải cố gắng hiểu. Chúng ta... đứng ở đây là bạn học chung trường, nhưng sau cùng thì vẫn là kẻ thù của nhau. Cố gắng để thấu hiểu kẻ thù. Em không nghĩ rằng chị ngọc đến chừng ấy đấy!

_ Nhưng... nhưng còn Kusanagi – kun. Em có biết rằng nếu như cứ tiếp tục... thì đồng nghĩa với việc em đang đối mặt với Kusanagi – kun. Em đánh lòng như vậy sao?

_ Đó không phải vấn đề của chị. Chuyện giữa chúng em, cứ để chúng em tự giải quyết với nhau. Xin chị đừng chen ngang vào như thế... Mà, nếu là với Kazuma – senpai, thì mọi chuyện cũng đã lỡ mất rồi còn đâu. Trước sau gì cũng phải đối mặt với anh ấy nên tất cả chị còn là vấn đề thời gian... Em không ngại thơ như chị, mà cũng không có tin như Kazuma – senpai. Hoshimiya – san, chắc chị cũng biết rằng anh ấy là một tên siêu ngốc nghếch vì đã quá tốt bụng và nhân từ với người khác. Chính vì anh ấy qua hiện lành nên luôn bị người xấu lợi dụng hay ganh ghét. Nếu chị thật sự lo lắng, quan tâm đến Kazuma – senpai, xin đừng làm bất cứ điều gì gây bất lợi đến cuộc sống của anh ấy. Đừng mang anh ấy ra làm tấm bia bảo vệ cho chị nữa. Hoshimiya – san, chị xem em như người xấu cũng được. Vì cuộc sống yên bình của anh ấy, em chấp nhận đánh đổi sự an nguy của bản thân và cả sự tồn vong của thị tộc Vampire. Đùng là em không có quyền làm điều này. Mạng vận mệnh của cả bộ tộc để đánh đổi cho một tên con người thì đúng là vô lý thật. Nhưng em sẽ phớt lờ sự vô lý đó để bảo vệ Kazuma – senpai. Còn chị thì sao? Quyết định của chị sẽ là như thế nào đây, Hoshimiya – san?

Quyết định thế nào ư? Làm sao Eri có thể biết được? Những chuyện như thế này thật sự vượt ngoài tầm với của Eri rồi còn đâu. Đúng thật là rất vô lý. Một lý do sau khi nghe xong rất dễ khiến cơ một số người phải đứng phắt dậy mà phản biện, mà sần sò, đặc biệt là các ông chú khó tính thích gây sự trong thị tộc Chân Tổ. Biết rằng nó rõ ràng như vớ vẩn khi mang sự tồn vong của thị tộc chỉ vì một gã loài người không quen biết... Nhưng, không hiểu sao Eri lại bị đẩy vào thế lựa chọn và không thể dứt khoát đứng về bên thị tộc mình... Eri có cảm giác như... mình đã thật sự bị con bé đánh bại.

Eri buông tay khỏi cánh cửa. Cô bé buộc phải làm như thế vì mình đã thua rồi. Kẻ thua cuộc bắt buộc phải nhường bước cho người chiến thắng. Đó là lẽ hiển nhiên đã được thi hành và truyền tụng kể thừa biết bao lâu nay.

Aries vẫn thần nhiên như không có gì. Aries ung dung bước ra ngoài mà không cần phải mở cửa vì nhờ Eri đã phá hư nó rồi còn đâu. Trước khi đi, Aries còn để lại vài ba câu sau cùng.

_ Con người và Vampire... chung sống với nhau. Giờ thì chị đã hiểu lý do vì sao điều đó không bao giờ xảy ra chưa? Giờ thì chị đã hiểu vì sao em lại khẳng định rằng ước mơ mà chị và Kazuma – senpai

cùng chung đắp là vô lý chưa? Giờ... thì chị đã hiểu rồi đấy. Hoshimiya – san, chúc một ngày tốt lành!

Một câu nói nghe thật vô tâm, vô tình nhưng không thể làm được gì. Aries chỉ biết đứng ngay tại vị trí ấy, mái tóc hồng bồng bềnh rũ xuống khi cô bé cúi mặt. Eri dường như trở nên bất lực với đôi tay cứ siết lại thật chặt... Đứng đó, chấp nhận mình là kẻ thua cuộc cho đến khi Aries hoàn toàn biến mất.

.....

.....

Kẻ thắng cuộc ư? Nếu theo góc độ của người ngoài thì chắc chắn Aries chính là kẻ thắng cuộc. Nhưng thắng cuộc rồi thì sao trong khi chẳng hề có một phần thưởng nào dành cho kẻ chiến thắng ngoại trừ sự căng thẳng lên đến đỉnh điểm.

Ai nói rằng Aries không lo lắng, không căng cơ hải hùng? Con bé rất ư sợ hãi, sợ nhiều nữa là đằng khác. Sau khi rời khỏi khu vực lớp học với mục đích tiến thẳng đến nhà vệ sinh. Con bé ngay lập tức đứng tựa lưng vào thành tường, hơi thở gấp rút hỗn hển như thiếu oxy. Từng giọt mồ hôi trộm không biết từ khi nào đã xuất hiện trên gương mặt tái xanh tái mét của con bé. Aries sợ đến độ cả cơ thể run lên không ngừng. Con bé đã phải lấy một viên kẹo trữ sẵn trong túi váy cho vào miệng ngậm, vừa phải dùng cả hai tay tự ôm chặt cơ thể mình để lấy lại sự bình tĩnh.

_ Minh thật khinh suất. Mặc dù đã được Kazuma – senpai cảnh báo trước nhưng thật không ngờ bộ dạng của Vampire khi tức điên lên thật khiến người khác phải rung mình. Chắc, do mình quá xem thường đối thủ cũng nên!

Tức là, con bé đã phải tự gồng mình trước thanh kiếm bạch nhựt chứ thật ra cũng rất sợ. Nar... đây cũng là điều hiển nhiên bởi vì con bé vẫn chỉ là một đứa học sinh tiểu học thôi. Dù có điềm tĩnh đến bao nhiêu thì bản chất của một đứa trẻ vẫn không hề thay đổi, đặc biệt là những nỗi sợ mà đứa trẻ đó có thể mắc phải.

Cần một chút thời gian để trấn tĩnh lại bản thân. Con bé ngậm thêm một viên kẹo nữa khi viên trước trong miệng đã tan hết. Rồi xả nước rửa mặt cho tỉnh táo.

_ Được rồi, mình không cần phải quá bận tâm về điều này, không cần phải quá bận tâm. Điều quan trọng ngay lúc này là tiến trình thí nghiệm... rồi, chiến thôi!

Con bé nhanh chóng quay trở lại trấn chiến của riêng mình với tinh thần sục sôi tuôn trào.

.....

Eri đã bỏ tiết học đầu tiên... Chính xác hơn là cô bé đã quyết định sẽ làm như thế vì bây giờ trong thâm tâm, Eri chẳng màng quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Khi tâm trạng không tốt thì dù có học nhiều đến bao nhiêu cũng không ích lợi gì. Nên Eri sẽ cúp của tiết học đầu tiên sau khi chuông trường vang lên khoảng tám vài phút nữa.

Eri muốn dành khoảng thời gian ấy để ở một mình. Một nơi mà ít người lui đến, hay thậm chí không có người thì càng tốt. Nhưng từ trước đến nay, nào giờ có chuyện Eri trốn học như ai đó đâu nên cô bé không biết nhiều lắm về từng vị trí trong ngôi trường này. Nơi duy nhất Eri nghĩ đến đầu tiên, hay cũng là nơi phù hợp nhất với cô bé... chỉ duy nhất vườn hoa do chính tay thầy hiệu trưởng trồng tỉ mỉ mà Eri thích nhất.

Eri đã đến đó, mải đắm mình chìm lạc trong cái không ngập tràn hơi gió nhẹ thoáng thoải qua, mang theo hương vị ngọt ngào từ những cánh hoa lung linh sắc màu khoe sắc. Phải chăng chỉ có duy nhất nơi đây mới khiến cho Eri cảm thấy yên bình nhẹ nhàng... vì nó gần gũi với thiên nhiên, gần gũi với thị tộc Chân Tổ nhất ư? Hoặc cũng có thể vì lý do đã nói ở trên... vì đây là nơi duy nhất Eri biết... và cũng do đây chính là nơi hội ngộ đầu tiên giữa Eri và Kazuma.

A... đúng rồi nhì, đây chính là nơi mà hai người họ gặp nhau lần đầu tiên. Và cũng chính nơi đây chứng kiến hết mọi chuyện, bắt đầu từ mọi thứ cho đến thời điểm hiện tại. Những lần Eri rời khỏi nhà từ sớm, không đi cùng nhóm của Hiyama... những lần hai người cùng thực hiện các cuộc nghiên cứu, cùng kể cho nhau nghe nhiều chuyện khác nhau.

Nghĩ đến Kazuma, Eri nghĩ đến những phút giây hai người ở cùng nhau. Eri luôn nghĩ rằng được gặp Kazuma là một niềm may mắn và thật sự mà nói, Eri không hề hối hận vì đã gặp Kazuma. Được ở bên cạnh, quan sát hắn và thấy hắn tỏ ra quan tâm, ân cần với những con vật xung quanh, cảm xúc lúc đó trong Eri là một sự ám áp khó diễn tả bằng lời. Dường như... Eri cảm thấy hạnh phúc nhất khi được ở bên hắn... Nhưng... mọi thứ đã không còn là một bức tranh nhiệm màu mà Eri yêu thích kể từ sau khi cô bé biết được sự thật nghiệt ngã về Kazuma... về tất cả mọi thứ đằng sau cái màu hồng lung linh ấy.

Không là gì cả... Sau tất cả, những gì Eri nhận được... không có gì ngoài sự giả dối. Nhưng Eri lại không thể hận Kazuma... Làm sao có thể hận được khi hắn sẵn sàng từ bỏ con đường và ước mơ của bản thân để bảo vệ Eri, bảo vệ cuộc sống của cả thị tộc Chân Tổ. Làm sao có thể hận được khi cảm xúc trong Eri hướng về hắn lại quá sâu đậm như vậy. Giá như con tim lương thiện này biết cách ghét, biết cách tức giận hay phản nộ, biết cách thù hận thì chắc lẽ... Eri đã không phải đau khổ thế này.

.....

_ Eri!

Ai đó vừa cất tiếng gọi Eri. Eri cũng chẳng mấy quan tâm... ai mà chẳng được.

_ Eri!

Không chỉ mỗi tiếng gọi tên thân thương, mà còn có cả bước chân đang tiến đến gần mình nữa. Khi Eri quay lại thì thấy người đó chính là Hiyama.

_ Eri, cậu không sao đó chứ? Này...

Hiyama... tại sao Hiyama lại ở đây? Làm thế nào Hiyama lại biết được mình đang ở vườn hoa sau trường. Phải chăng vì Hiyama luôn bên cạnh Eri... đúng rồi, vì Hiyama lúc nào cũng bên cạnh bảo vệ nên Eri luôn cảm thấy yên tâm, luôn cảm thấy cuộc sống của mình thật quá đổi yên bình. Và cũng chính vì tin tưởng vào Hiyama nên dù có ở đâu đi nữa, cậu ấy cũng sẽ tìm được Eri.

Vì Hiyama đã ở đây rồi nên Eri không cần phải giữ những điều buồn trong lòng nữa? Không... Eri tự nhủ mình không được phép làm như vậy. Chính vì sự nhu nhược, yếu đuối của bản thân mà biết bao nhiêu người phải lâm vào hoàn cảnh khó khăn. Vì Eri chỉ biết sống trong sự bảo bọc an toàn nên không bao giờ hiểu được gánh nặng mọi người xung quanh phải hứng chịu trước sự thờ ơ ngu ngốc của mình... Thế nên Eri không được phép yếu đuối. Eri không tự cho phép mình trở nên mềm yếu và dòi Hiyama bảo vệ... Hơn nữa, giữa hai người họ vẫn đang...

_ Eri...đến đây!

Hiyama ôm lấy Eri. Ôm cô bé thật chặt, bảo vệ cô bé khỏi bất cứ hiểm nguy nào, và cũng không để Eri phải rời xa mình nữa. Chuyện gì cũng được. Bất kể chuyện gì đã xảy ra, Hiyama đều nhận hết trách nhiệm về mình và sẽ chủ động làm lành với Eri. Hiyama sẽ chịu hết... chỉ cần Eri luôn ở bên Hiyama như thế này là được rồi.

_ Cố gắng nhiều lắm phải không. Tổ biết rằng cậu đã cố gắng để chịu đựng. Giờ thì không cần nữa đâu Eri. Không cần phải tỏ ra mạnh mẽ nữa đâu. Cứ như bình thường với tớ là ổn rồi!

Lần đầu tiên trong đời Eri cảm thấy ghét Hiyama... chỉ là cảm thấy như thế vì cô bé biết rằng mình không thể ghét cậu ấy. Chỉ là cảm thấy khó chịu vì Hiyama đã nói như thế. Vì Hiyama đã nói như thế Eri được tha thứ. Vì Hiyama mà đôi hàng nước mắt cứ không ngừng chảy dài trên gương mặt xinh xắn đáng yêu thương ngày. Đôi tay chắc chắn này... Eri chưa từng nghĩ rằng nó lại ám áp và đầy sự an toàn đến chừng ấy. Chưa bao giờ Eri lại nghĩ rằng mình lại muốn được ôm trong vòng tay này mãi mãi.

_ Hiyama – kun... woahhhhh...

Những giọt nước mắt ấy... là vì Hiyama, và vì cả Kazuma nữa. Giờ đây, cảm xúc trong Eri là một mớ hỗn độn mà cô bé không tài nào có thể lý giải được chính xác.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

- Hắt xì... ôi cha cha cha cái lưng cái lưng... hú hú hu...

Kazuma đang than thở. Chính xác là những lời than tiếng thờ dờ cất lên từ cái miệng hai cái thân của tên dờ người đó. Nhưng lý do vì sao hắn lại than chán thế nhĩ? Hắn có bao giờ thường than thờ thế đâu.

Hôm nay có lẽ là một ngày dài đầy trần trờ khó khăn đối với kẻ đã dính đến cuộc chiến mà không thể rút chân trở lại. Và hôm nay, hắn lại tiếp tục lao thân vào hồng không để cho Aries đạt được thứ mình muốn. Để rồi sau khi tiết học kết thúc, Kazuma trở về nhà với dáng vóc hết hơi, mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần. Đúng thế đấy, hắn đang trong trạng thái cạn năng lượng trầm trọng như chiếc điện thoại di động đang báo ở mức dưới 5% và cần được cung cấp nguồn điện gấp nếu không muốn tắt nguồn, tối đen màn hình hoàn toàn.

Kazuma nằm úp mặt xuống cái ghế sofa nệm êm ái. Mùi hương thơm quá. Chắc chắn Ayame đã giặt lớp nệm ở trên từ tuần trước. Không biết Ayame đã sử dụng loại dầu xả gì mà nó có thể giữ được hương thơm ngọt ngào quyến rũ đến tận tuần này. Kazuma nằm đó, úp mặt xuống và chỉ muốn hít hà cái mùi hương ấy đến khi tắt thở cũng cam lòng... Vì nó dễ chịu quá mà.

- Kazuma – kun. Nhìn em cứ như vừa mới trải qua một khoảng thời gian vô cùng khó khăn vậy. Lại quyết chiến với con bé nữa à?

- Vâng... vâng... chính xác thì nó là như thế. Và chuyện này sẽ tiếp diễn như một bản nhạc không có hồi ngừng. Em đang tự hỏi, không biết đến bao giờ con bé mới chịu hiểu đây!

Ayame không những chỉ hỏi thăm tình hình trên trường mà còn giúp hắn thư giãn bằng ngón nghề mát xa tuyệt đỉnh của mình. Trước đây đã từng xảy ra chuyện tương tự như thế này. Không hiểu hắn đi học cái kiểu gì mà sau khi về nhà, toàn cơ thể cứ cứng đờ ra như đá, buộc lòng Ayame phải mát xa để từng bó cơ trong người hắn dần và mềm ra. Lần này cũng là hiện tượng Déjà vu y hệt lần trước, Ayame cũng phải giúp Kazuma thư giãn đây. Làm như, đây là phương pháp trị liệu duy nhất có thể thỏa mãn được cái mệt mỏi trong hắn. Thiết tình, đi đâu, làm gì, kết quả như thế nào, sau cùng cũng quay về nhà để Ayame hầu hạ. Sao hắn không ngờ lời kết hôn hốt Ayame về luôn đi cho rồi... À... vì cả hai mang chung dòng máu di đôi cùng mối quan hệ chị em nên hắn không thể làm thế. Nhưng đôi lúc hắn đã từng thoáng nghĩ vu vơ, nếu Ayame không phải chị ruột thì chắc hẳn sẽ làm như thế thật.

Ngay lúc này, hắn chỉ muốn nằm yên để hưởng thụ lấy đôi bàn tay kỳ diệu đang nhay múa trên bờ lưng mình.

- Sẽ mất rất nhiều thời gian đấy Kazuma – kun. Chẳng phải trước đây chị đã từng nói: con bé giống như một bản sao của em ba năm về trước sao? Cũng ngang bướng, cứng đầu, và chỉ muốn làm theo ý mình cho đến khi đạt được mục đích. Một đứa trẻ với tính cách hiểu chiến hiểu thắng, chẳng bao giờ chịu nhận mình sai và luôn tìm cách chứng minh điều mình nói là đúng thì sẽ cần rất nhiều thời gian để thay đổi. Đó là chưa nói đến chuyện đứa trẻ ấy, có chịu thay đổi hay không!

- Onee – chan nói cứ như em hết thuốc chữa không bằng. Mà chẳng lẽ em bây giờ với ngày xưa khác nhau đến chừng ấy ư?

- Ủ, khác nhiều lắm. Từ hồi em chuyển đến ngôi trường này thì em bắt đầu mở lòng nhiều hơn, biết chia sẻ niềm vui của mình với người khác nhiều hơn. Chị là người sống bên cạnh Kazuma – kun kể từ hồi cả hai chúng ta được cô nhi viện nhận nuôi cho đến khi bước chân vào nhà Kusanagi và tận bây giờ, chị không khỏi ngạc nhiên và tự hỏi, không biết nguyên nhân vì đâu Kazuma – kun lại thay đổi nhanh như vậy!

- Hm... em thấy mình vẫn bình thường mà. Ngày nào Kozue cũng dọa nạt và rượt em chạy té khói, thì em nghĩ mình vẫn như ngày nào thôi. Nhưng nếu Onee – chan đã nói thế thì xem ra đúng là như vậy rồi. Nguyên nhân do đâu em thay đổi ư... Hm... hm... do đâu nhĩ? Onee – chan có biết không?

- Này, chị vừa hỏi em đấy, sao tự dưng hỏi ngược lại chị vậy. Nhưng nếu đứng ở góc nhìn của chị thì xem ra... em đang cố gắng thay đổi vì một người nào đó chẳng. Vì một người đặc biệt nào đó mà Kazuma – kun tự nhủ rằng bản thân mình cần phải thay đổi. Thử nghĩ xem nào Kazuma – kun!

Hắn vẫn đang úp mặt xuống gối từ nãy đến giờ. Thật sự là hắn vẫn chưa chịu ngóc đầu dậy mà vẫn cứ úp mặt mãi như thế. Chẳng lẽ phổi hắn rộng đến mức đủ chứa một lượng oxy cực lớn để hắn có thể sống trong khoảng thời gian lâu đến mức ấy sao. Chính vì hắn không chịu nằm ngược trở lại hay có bất kỳ dấu hiệu gì cho việc cần lấy thêm oxy. Thêm việc hắn nằm yên để suy nghĩ đến những điều Ayame vừa nói. Trông hắn cứ như kẻ chết ngạt rồi ấy. Nhưng sau một vài phút suy nghĩ, hắn cũng đưa ra được câu trả lời.

- Em không biết!

- Đúng vậy nhĩ. Chuyện này đối với Kazuma – kun vẫn còn quá sớm mà. Ất hẳn, Kozue – chan sẽ còn vất vả khoảng thời gian dài đây!

Ngay sau câu nói này, Kazuma mới chịu quay đầu lại nhìn Ayame.

- Sao tự dưng lại có Kozue ở trong này thế?

- Không có gì. Xem như chị chưa từng nói gì đi!

.....

Ayame vỗ một cái chất nhẹ xuống giữa lưng Kazuma. Ayame vẫn thường làm như thế sau khi đã mát xa cho cậu em trai xong.

- Rồi, bây giờ thì làm phiền mỗi cậu em trai vào tắm. Đi học về, chẳng chịu bỏ áo khoác, túi sách và vở ra, cứ thế mà phi thẳng lên ghế nằm chấy thế này đây. Chị chuẩn bị nước tắm xong rồi đấy. Đi tắm đi rồi ra ăn thôi. Hôm nay, chị có làm món sườn cốt lết cho em. Vì em bảo muốn ăn sườn cốt lết nên chị phải nhọc công vào tận trung tâm thành phố mà mua cho bằng được. Ráng mà ăn hết đi nhĩ!

Kazuma lồm ngồm ngồi dậy. Đúng là sau khi được Ayame mát xa xong, hắn cảm thấy cơ thể mình trở nên khỏe khoắn, bao nhiêu mệt mỏi cứ thế mà biến mất từ lúc nào chẳng hay. Giờ chỉ việc ngâm người trong bồn tắm nước nóng thì xem như cả một ngày mệt nhọc vất vả đầy khổ ải sẽ không còn nữa.

- Onee – chan... Chị là già sừ thôi nhẽ... Nếu như hai chúng ta không phải hai chị em ruột. Già sừ như em và Onee – chan là hai người hoàn toàn xa lạ nhưng quen biết nhau. Thì chị có đồng ý lấy em không?

Số điện thoại của cảnh sát là bao nhiêu ấy nhĩ. Phiên ai đó lấy điện thoại ra và bấm số gọi cảnh sát, kêu một xe bắt giải phạm nhân đến đây đi vì đang có một kẻ quấy rối biến thái đang đứng ngay căn nhà này này. Hắn nghĩ cái gì mà lại hỏi thẳng thừng ra một cách không suy nghĩ như thế chứ hà. Chẳng lẽ, trong đầu tên này không có chút gì là phép chừng mực hay sao? Hắn bị cái gì thế?

Cả Ayame nữa. Sau khi những lời đó. Đáng lý ra, Ayame phải nổi dóa lên, trách móc ngược lại thẳng em trai ngu ngốc kia một trận mới đúng. Chứ tại sao... Ayame lại nọ nự cười thản nhiên như không có gì quan trọng ấy. Kazuma vẫn trả lời bằng giọng nói hiền hòa ảm áp như ngày nào.

- Lại nghĩ đến vấn đề đó nữa ư Kazuma – kun? Chẳng phải chị đã nói với em rằng điều đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra ư?

Vậy là đây không phải lần đầu tiên Kazuma từng đề cập đến chuyện này. Trước đây đã từng có một vài lần rồi sao?

- Vì chúng ta là chị em ruột nên điều đó là không thể đâu Kazuma – kun. Mà dù cho chúng ta không mang chung dòng máu, thì chị cũng không thể đến với em vì một lý do vô cùng đơn giản: “chị thích con trai lớn tuổi hơn mình”. Xin lỗi nếu có làm em phật lòng nhĩ!

- Có gì đâu mà phật lòng. Những lần trước chị cũng nói y chang như thế thôi mà. Nhưng... kể ra cũng thật đáng tiếc khi lời tỏ tình của mình bị từ chối ngay lập tức. Nếu là người khác, thì chắc người đó phải đau khổ lắm!

- Kazuma – kun. Em nói cứ như đã từng rất có kinh nghiệm trong chuyện tình yêu không bằng. Chị hiểu mà Kazuma – kun, những cảm xúc hiện tại trong trái tim em vẫn chưa phải là tình yêu đâu. Hiện giờ, nó vẫn chỉ là một nụ hoa cần thêm thời gian để nở thành đóa hoa của tình yêu. Chỉ là bây giờ, em đang ngộ nhận và vô tình lấy chị để làm tiêu chí cho người bạn đời lý tưởng của em. Nhưng mà này Kazuma – kun, chị là chị, và người sẽ đi cùng em trên suốt chặng đường còn lại của cuộc đời em là người đó. Đừng mang chị ra làm thang đo so sánh giữa hai bên. Như thế, em sẽ vô tình làm người ấy bị tổn thương đấy!

- Lòi Onee – chan nói chắc chắn là đúng. Em hiểu rồi!

- Uhm uhm, ngoan lắm ngoan lắm, Kazuma – kun đúng là một đứa trẻ ngoan!

Ayame vừa cười, vừa xoa đầu hân với lời lẽ khen ngợi đầy tình yêu thương.

- Thôi, làm nũng như thế đủ rồi, mau đi tắm ngay đi. Nước tắm nguội hết bây giờ!

- Vâng vâng, hiểu rồi mà!

.....

- Kazuma – kun, về vấn đề của Aries – chan. Mọi chuyện vẫn ổn cả đúng không?

Kazuma đang tính tiến thẳng vào nhà tắm để ngâm mình trong bồn nước thỏa thích. Nhưng rút cuộc, hân phải tạm thời hoãn cái kế hoạch đó sau khi câu hỏi từ Ayame được đặt ra.

Đây cũng là điều mà hân đang phân vân lưỡng lự. Nói đúng hơn thì hân chưa có một cơ sở bằng chứng nào để đảm bảo rằng mọi thứ vẫn ổn.

- Em cũng không biết phải nói thế nào. Nhưng chỉ là cảm giác thôi... em nghĩ rằng chỉ cần một chút nữa là con bé có thể hiểu. Tuy nó khá mỏng lung và nghe có vẻ rất vô lý. Nhưng em tin rằng mình sẽ đúng. Vấn đề còn lại chỉ là thời gian!

- Ủ, nếu Kazuma – kun đã nghĩ như thế thì chị cũng tin tưởng Kazuma – kun. Rồi mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Ngày mai, em vẫn phải tiếp tục đối mặt với Aries – chan sao?

- Không. Mai là cuối tuần, là ngày nghỉ nên các Chân Tổ kia sẽ không xuống thị trấn. Tạm thời, con bé sẽ không bày trò cho đến đầu tuần sau. Nhưng đây chỉ là khi các cậu ấy không rời khỏi lãnh phận của thị tộc thôi. Ai mà biết trước được điều gì!

- Chị cũng đang lo đây. Chị chỉ sợ rằng Aries – chan cứng đầu đến mức bất chấp tất cả để đạt được mục đích. Chị sợ rằng con bé sẽ tự ý đột nhập vào thị tộc Chân Tổ bất hợp pháp. Nếu để người trong thị tộc bắt được thì sẽ rất phiền phức cho xem!

Đó không phải nỗi lo lắng dành riêng cho Ayame mà còn với Kazuma nữa. Thật sự sẽ rất phiền phức rắc rối nếu điều đó xảy ra và chẳng may Aries bị người trong thị tộc tóm được giữa chừng. Lần trước, Kazuma cũng tự ý đi lên rừng, gặp mặt với các Chân Tổ bảo vệ khu rừng và đã có một màn rượt đuổi vô cùng ngoạn mục. Lúc đó, Kazuma may mắn thoát được là nhờ vào lũ động vật mà hân kết bạn được và sự xuất hiện rất kịp thời lúc lúc của Eri. Tất cả đều do cái số hân đó hơn cả ruby. Nhưng đâu có điều gì chắc chắn rằng sự may mắn ấy sẽ lặp lại thêm lần nữa với Aries. Kazuma cũng tự hỏi, thế quái nào mà sau vụ đó, con Cristiano Ronaldo không chịu về. Nỗ ở miệt trên thị tộc Chân Tổ và quên mất chủ nhân thật sự của nó là ai rồi ư? Hy vọng rằng nó có thể chung sống hòa thuận với Eri và những Chân Tổ khác. Chứ tính khí con đó cũng thật thường khó đoán lắm.

- Uhm, Onee – chan nói đúng. Nếu bị họ bắt được thì khủng khiếp lắm đấy... thật sự rất khủng khiếp!

- Kazuma – kun, em nói cứ như thể đã từng trải qua chuyện đó rồi không bằng ấy!

- Are... em có nói như vậy sao?

Ayame vẫn chưa biết chuyện có một tên ngu ngốc nào đó tự ý bỏ học một hôm và quyết định dành hết khoảng thời gian đó làm một chuyến đột nhập trái phép vào lãnh phận của thị tộc Chân Tổ để rồi bị dính thân vào một trận chiến quyết liệt giữa Chân Tổ và thú vật. Đúng hơn là hân không dám nói vì không muốn để Ayame lo lắng, mà hân cũng không điên gì tự vạch áo cho người xem lưng.

- Nhưng... chị thấy phần lớn thì dường như con bé đang cố gắng quá mức thì phải. Chị có cảm giác như là con bé đang tự ép mình phải tiếp tục không được dừng lại ấy. Em có thấy như vậy không Kazuma – kun?

- Về điều này thì... Onee – chan mà không nói thì em cũng không để ý đến!

Đúng là nếu không nói thì sẽ chẳng thể nhìn thấy được. Phải nói rằng Ayame rất lo lắng, nhưng không phải lo cho Chân Tổ, mà là lo cho Aries nhiều hơn. Có khi... Ayame nói đúng, nhiều khi con bé đang tự ép bản thân mình phải làm như thế vì một nguyên nhân nào đó mà chỉ có Aries mới hiểu.

Kazuma gãi đầu sờn sột. Hân cũng gãi đầu suy nghĩ toan. Bây giờ thì có hai thứ khiến hân phải lo. Một là về con chim ưng bỏ mình đi theo Eri mãi không thấy về. Và thứ hai là lo cho Aries như Ayame. Nhưng dù có đứng đây nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng ích lợi gì, nên hân quyết định.

- Thôi kệ đi, chuyện gì đến thì đến. Đi tắm thôi!

Hân chịu thua trước số phận rồi.

.....

Cũng trong buổi tối hôm đó, Aries kết thúc một ngày của mình trong căn phòng riêng. Nhưng con bé chưa đi ngủ ngay vì bây giờ mới chỉ 8h tối, đi ngủ làm chi cho sớm để rồi bỏ lỡ biết bao nhiêu điều. Chẳng phải điều vui vẻ gì đâu. Thà rằng là những thú vui tao nhã bình thường phù hợp với lứa tuổi trẻ con như Aries, điển hình như nghe nhạc, xem phim, chơi game, lướt web chat chit này nọ với bạn bè. Đúng là Aries cũng rất hay lén mạng xã hội, trò chuyện với những người bạn ở Mỹ, nhưng riêng hôm nay thì con bé không làm điều đó.

Aries ngồi một chân đưa thẳng lên ghế, miệng ngâm một cây kẹo... lại kẹo thôi. Con bé là chúa ăn đồ ngọt với tư tưởng “đường là nguồn năng lượng rất tốt cho não để tư duy” nên con bé ăn rất nhiều đồ ngọt. Cứ mỗi buổi tối, sau khi dùng bữa xong và trước khi đi ngủ, con bé thường tráng miệng hoặc nhắm nhai một thứ gì đó ngọt, có thể là kẹo, có thể là bánh bông lan, bánh quy hay thậm chí là sữa ngọt. Tại sao ăn nhiều thứ có đường như thế mà Aries không có bất kỳ dấu hiệu gì trong phát tướng呢? Mấy cái thứ đó đi đâu hết rồi? Kiểu như bao tử con bé tương tự một cái hố đen vũ trụ không đáy ấy. Và con bé chưa bao giờ có khái niệm “no căng” sau khi ngốn hết một ổ bánh kem rưỡi.

Bỏ qua chuyện đó sang một bên. Tối nay, Aries muốn xem lại những thông tin mình thu thập được sau một tuần quan sát và nghiên cứu. Phải nhĩ, dù sau thì mai cũng là ngày nghỉ, là cuối tuần, đúng như thời hạn mà Aries phải nộp báo cáo tiếp. Cũng khá nhiều đây chứ, quả nhiên, hiệu suất làm việc của con bé tốt hơn nhiều so với Kazuma. Nhưng... có vẻ như con bé đang cực kỳ khó chịu thì phải. Cái cách con bé rê chuột kéo xuống thật mạnh bạo. Cứ như thể Aries đang trút toàn bộ sự giận dữ xuống lực tay không bằng.

Rồi cả việc Aries chặc lưỡi khi chịu nữa. Mặc dù dữ liệu thu thập về vượt ngoài chỉ tiêu nhưng con bé lại tỏ ra không hài lòng hay vừa ý. Có lẽ, nhiều đây thông tin vẫn chưa đủ để thỏa mãn tinh thần khoa học bên trong con bé.

- Cái gì thế này? Sau một tuần vui đầu như con điên. Đây là tất cả những gì mình thu thập được sao? Đừng có đùa chứ?

Thật ra, không phải Aries không hài lòng với kết quả mình thu được. Người ta thường hay nói một khi con gái mà tức lên thì sẽ giận dỗi vô cớ không lý do và thường hay có xu hướng trút giận xuống thứ gì đó khác. Aries cũng vậy thôi. Con bé chỉ đơn thuần là đang có tâm trạng không được tốt nên bắt đầu trút giận xuống thứ gì đó, cụ thể là cái báo cáo mình dày công ra thu thập.

Con bé đang tức tới điều gì ư? Kiểu gì thì kiểu, cứ mỗi lần nghĩ đến Eri thì Aries lại nghiêng rằng nghiêng lợi khó chịu. Xem chừng, vì cuộc gặp gỡ giữa hai cô gái sáng nay là nguyên nhân khiến Aries không giữ được bình tĩnh chăng. Cũng có thể lắm.

- Con người và Vampire cùng chung sống với nhau ư? Đúng thật là một giấc mơ trẻ con vớ vẩn. Mình không tài nào tin được rằng lại có một người ngu ngốc tin vào điều đó. Và điều mình càng không thể hiểu được rằng tại sao Kazuma – senpai lại ủng hộ cái quan điểm nhảm nhí đó!

.....

Reng reng reng.

Chợt có điện thoại bàn cất tiếng vang lên từng đợt một. Aries vốn dĩ đang rất bức mình nay càng bức mình hơn khi bỗng dưng có ai đó làm phiền thật không đúng lúc chút nào. Aries đang nghĩ hay là mình bắt máy và thử đầu bên kia một trận cho hà hạ nhưng ngay lập tức, Aries buộc phải bỏ đi suy nghĩ đó. Đúng là khi điện lên thì con người ta dễ dàng đánh mất đi lý trí của mình. Aries lấy lại bình tĩnh và bắt máy lên nghe bình thường.

Không biết có phải là người nhà con bé không. Ủ thì cũng đã được hơn hai tuần kể từ ngày Aries bước chân đến đất nước mặt trời mọc mà không thêm gọi điện về. Nói đúng hơn là con bé bận bịu đến mức chưa có thời gian gọi về cho gia đình hay viết mail báo rằng mình đã đến nơi an toàn. Vì con bé đi chuyến này tự thân tự cung tự cấp nên nếu người gọi điện cho con bé là người thân trong gia đình, ba mẹ, anh chị em chú bác họ hàng láng giềng gần xa hai nhà nội ngoại, thì làm sao Aries có thể giữ cái tính khí bất ổn ấy mà đừng đừng nổi giận với họ được... Nhưng có vẻ như không phải người nhà con bé rồi. Nếu không thì con bé đâu có nổi giận còn hơn cả thần sấm giáng sét xuống nhân gian.

Con bé đã đứng phắt ngay dậy đến nỗi làm cái ghế xoay ngã lộn xuống đất. Tay trái con bé đập thẳng xuống mặt bàn, tay phải siết cái điện thoại nghe trên tai khi đôi răng nhỏ hai bên cứ nghiến chặt thật mạnh. Con bé quát.

- CÁC NGƯỜI MUỐN GÌ ĐÂY? ĐỪNG CÓ LÀM PHIỀN TÔI TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NÀY. TÔI BIẾT MÌNH PHẢI LÀM GÌ NÊN KHÔNG CẦN PHẢI DẠY KHÔN TÔI. CÒN NỮA, NẾU CÁC NGƯỜI CÓ LÀM GÌ DÁM GÂY HẠI ĐẾN KAZUMA – SENPAI VÀ GIA ĐÌNH ANH ẤY... TÔI TUYỆT ĐỐI SẼ KHÔNG THA THỨ CHO CÁC NGƯỜI!!

Nói xong, Aries đập máy một cách mạnh bạo. Con bé tức điên đến mức muốn ném thẳng cái điện thoại trên tay ra ngoài ban công cửa sổ, hay thậm chí là muốn hất hết mọi thứ trên bàn xuống đất như những kẻ bất cần đời thường thấy trong phim ảnh. Nhưng Aries cần phải luôn giữ bình tĩnh. Đây là lần đầu tiên con bé mất kiểm soát đến độ ấy... Bình thường trông con bé điềm đạm điềm tĩnh một cách đáng sợ. Nhìn vào, người khác luôn nghĩ rằng con bé sẽ thích ứng được với mọi hoàn cảnh, sẽ luôn sáng suốt xử lý được mọi tình huống. Nhưng xem ra điều đó cũng không hẳn là đúng.

.....

Nhìn chung, tâm trạng của Aries chỉ có thể nhắc đến hai chữ “căng thẳng”. Con bé đang ở trong trạng thái căng thẳng về nhiều mặt. Cuộc điện thoại vừa rồi chắc chắn có liên quan gì đó đến công việc hiện tại con bé đang theo. Biết rằng sẽ có chút khó khăn nhưng vẫn hy vọng rằng con bé không làm điều gì dại dột.

- Không còn cách nào khác. Được ăn cá ngừ về không. Phải chơi một ván bài úp ngược quyết định xem người thắng kẻ thua. Cứ chờ đó đi!

.....

Và rồi và rồi, một buổi sáng hiền hòa tiếp theo lại đến với vịnh biển tràn ngập hương thơm của sóng tràn bờ và vị mặn của biển từ phía xa xa kia. Hôm nay là cuối tuần mà phải không? Vì là cuối tuần, mọi người được nghỉ ngơi sau một tuần vất vả với nhiều căng thẳng vì việc học hành trên trường hay công việc ở công ty. Nhưng phần lớn thì học sinh sẽ được nghỉ vào cuối tuần, còn người lớn thì... tùy vào công việc như thế nào, có bận bịu đến độ phải đi làm ngoài giờ hay không.

Và may mắn thay, dạo gần đây, công việc làm ăn của Ayame tiến triển khá suôn sẻ nên Ayame không cần phải làm thêm ngày thứ bảy. Sáng nay, được ở nhà nghỉ ngơi nên Ayame tranh thủ thời gian vì muốn chăm sóc nhiều hơn cho cậu em trai yêu quý không kém phần yêu quý. Ayame luôn tự nhủ rằng mình phải làm việc mệt mỏi cả một tuần dài mà chẳng có thời gian chăm lo cho gia đình, nên Ayame muốn dành hết một ngày thứ bảy quý báu để vun đắp tình yêu cho cậu em trai.

Bắt đầu một ngày tràn đầy năng lượng, Ayame đã dậy thật sớm, dọn dẹp nhà cửa, giặt giũ hết tất cả quần áo bẩn của Kazuma một cách tho thả sạch sẽ rồi mang đi phơi trước ánh nắng ban mai nhẹ nhàng. Làm điểm tâm sáng cho ai đó với toàn những món ngon mà chỉ người đó thích. Một ngày của Ayame được bắt đầu như thế với niềm hân hoan hưng phấn khi nghĩ rằng một ai đó sẽ bước xuống từ cầu thang trong bộ dạng ngái ngủ trông rất nể cười, và Ayame có thể nở nụ cười với câu nói “Chào buổi sáng”.

Mọi thứ đã được chuẩn bị xong đâu vào đó hết một cách chỉnh chu. Thì bỗng dưng

Ding ding dong dong.

Là tiếng chuông cửa nhà Kusanagi. Ayame vẫn còn đang phơi dở mấy món đồ phía sau vườn nhà nên đành phải tạm dừng công việc giữa chừng và vòng ra đằng cửa trước. Và khi mở cửa, Ayame đã gặp.

- Yahoo, Good morning, Ayame onee – sama, cuối tuần vui về!

- Aries – chan, chào buổi sáng!

Mới sáng sớm mở cửa ra đã thấy Aries đứng sẵn ngoài đó mà đưa tay chào. Nhưng xét về nét biểu cảm trên gương mặt thì... trông có vẻ như con bé vừa thức trắng cả một đêm dài thì phải.

- Aries – chan, em vẫn ổn đó chứ. Trông em có hơi...

- Dạ, thiếu ngủ, vâng vâng, em hiểu tình trạng của mình mà. Đúng là hôm qua em có thức trễ hơn so với mọi ngày vì một chút việc vặt nhưng Onee – sama đừng lo. Còn chủ nhật ngày mai nữa, em sẽ dùng nó để ngủ bù cả ngày. Hơ oáp...

- Em nên cẩn thận sức khỏe của mình đó. Em đã ăn sáng chưa? Vào nhà dùng điểm tâm với chị và Kazuma – kun nào!

- Dạ thôi, em không dám làm phiền gia đình vào sáng sớm thế này đâu. Một lát nữa, em sẽ ghé vào tiệm Ramen trên đường về dùng điểm tâm. Từ hồi đến đây, em luôn muốn một lần thử Ramen ở đó mà chưa có dịp, nên định nhân cơ hội này thử một lần cho biết!

- Vậy ư... Thế để chị lên lầu gọi Kazuma cho em. Chắc thằng bé cũng dậy rồi cũng nên!

- Không cần đâu ạ. Cứ để Kazuma – senpai ngủ thêm chút nữa. Hôm nay là ngày nghỉ mà, em không muốn làm phiền anh ấy chút nào. Hơn nữa, tình hình hiện nay giữa hai đứa chúng em cũng có chút khó khăn khi phải đối mặt với nhau. Hôm nay em qua nhà, cốt chỉ muốn hỏi mượn Onee – sama và Kazuma – senpai Tatumaki thôi. Độ đến chiều thì em trả lại ngay!

- Eh, Tatumaki ư?

Ayame ngoái cổ nhìn vào căn nhà dành cho chó được đặt ở góc vườn. Con Beccgie Tatumaki đang nằm ở trong đó. Không những thế, nó còn nằm ngửa bụng lên trời, lưỡi thè ra như đang cảm thấy phê khi được ánh nắng mặt trời chiếu vào bụng. Chiều hôm qua về nhà, Ayame đã tắm cho nó rồi, nên bây giờ nó cũng đang tận hưởng ngày cuối tuần thành thoi với trạng thái phần chân nhất.

Nghe đến tiếng ai đó gọi tên mình, con Tatumaki mở mắt, hướng ra ngoài cửa. Khi nó trông thấy bên cạnh Ayame là Aries. Nó nhanh chóng đứng ngay dậy và phóng thẳng đến chỗ Aries với tốc độ rất nhanh. Thật kỳ lạ, con Tatumaki này ngoài Ayame và Kazuma ra, nó sẽ không đến gần người lạ. Ấy vậy mà lần này, nó lại tự nguyện chạy đến ngay bên cạnh Aries, rồi còn để con bé xoa đầu cung nệm cho nữa. Rõ ràng nó mới gặp Aries chưa được bao lâu. Vậy thì từ khi nào mà giữa Aries và Tatumaki lại không còn cái rào cản xa lạ nữa.

- Xin lỗi vì đã làm phiền gia đình Onee – sama sáng sớm thế này. Cho em mượn Tatumaki một chút độ đến chiều thì em sẽ trả lại. Onee – sama đừng lo lắng gì nhiều!

- À ừ, nếu Aries – chan cảm thấy ổn thì em cứ tự nhiên!

- Em cảm ơn. Hẹn gặp lại chị. Cho em gửi lời chào đến Kazuma – senpai!

Sau đó, Aries thản nhiên nắm lấy sợi dây nối với chiếc vòng đeo cổ, dắt con chó rời khỏi căn nhà Kusanagi cho đến khi cả hai cùng rẽ ở ngã ba đầu tiên kia.

.....

Chuyện là thế đấy. Aries đến đây như một con gió đi không ai biết, đến không ai hay. Sau khi đã tiếp khách xong rồi thì Ayame đóng cửa và quay lại tiếp tục công việc mình còn đang dang dở sau vườn. Ayame bước vào bên trong nhà thì đúng lúc đó, nhân vật mà ai cũng biết đã chịu chương cái mặt ra.

Hắn là một tên đẹp trai đẹp mã với mái tóc tài tử xõa xù xuống che đi đôi mắt vô hồn lạnh lẽo của hắn. Cơ bản, cơ môi không thể giúp hắn cười hay biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào trên gương mặt. Chẳng một ai có thể hiểu nổi hắn đang cảm thấy thế nào từ những người thân xung quanh hoặc đã sinh sống lâu năm với hắn. Giống như bây giờ, mặt tên đó thì tỉnh bơ như cây cơ. Nhưng chỉ cần thoáng nhìn qua, Ayame có thể biết ngay rằng hắn còn đang nửa mơ nửa tỉnh vì vừa mới ngủ dậy.

- Chào buổi sáng, Kazuma – kun!

- Chào buổi sáng, Onee – chan... Hình như, em nghe thấy có ai đó nhấn chuông nhà mình thì phải!

- Ủ, là Aries – chan đấy mà!

- Aries ư? Con bé đến đây có việc gì thế chứ?

- Chị cũng không rõ nữa. Mới sáng sớm ra đã thấy con bé đến gõ cửa nhà. Chị có hỏi em ấy vào dùng điểm tâm sáng thì Aries từ chối. Em ấy cũng không đến đây để gặp em luôn. Mà chỉ mượn Tatumaki và nói rằng sẽ trả nó về lúc chiều. Không biết, con bé đang có dự tính gì nữa!

Uh, cũng có chút kỳ lạ ở đây. Một người như Aries thì lẽ ra sẽ đòi gặp Kazuma ngay chứ. Nhưng ai ngờ đầu con bé chỉ mượn mỗi Tatumaki và biến mất một cách đầy bí ẩn. Thành thử sự thắc mắc trong Ayame là hoàn toàn có cơ sở.

Còn đối với Kazuma thì... hắn vừa gãi đầu sờn sột, vừa đánh mặt sang hướng khác. Hắn chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên gì cả mà chỉ thể hiện một chút gì đó có lẽu trống vắng. Sao nét biểu hiện trên mặt Kazuma lại trở nên như thế nhỉ? Thật khó hiểu.

- Vậy sao. Kể ra thì con bé cũng không làm gì điên rồ vào ngày cuối tuần này thật. Tạm thời... mình cũng có thể được nghỉ ngơi sau cuộc chiến dài rồi. Ăn sáng, ăn sáng thôi. Onee – chan, sáng nay có món gì thế à?

- Kazuma – kun, như thế cũng được sao? Em không cảm thấy lạ rằng là vì sao Tatumaki lại đồng ý theo Aries – chan đơn giản như vậy ư?

- Có gì đâu mà lạ. Tatumaki cũng lớn rồi, có con phải trẻ nít nữa đâu. Nó muốn đi đâu, làm gì là quyền của nó. Chỉ cần nó biết đường về nhà thì thế nào mà chẳng được!

Đầy cao quan điểm hay tự đầy bản thân một con chó ngang như một con người thì cũng thật kỳ lạ. Hắn nói mà cứ như thể để mặc cho đứa con của mình thích làm gì thì làm

- Hón nữa, chị cũng không cần phải quan tâm nhiều như thế bởi vì... Aries mới là chủ nhân thật sự của Tatumaki mà!

- Heh? Chủ nhân của Tatumaki... Aries – chan sao? Nhưng chẳng phải... em nói rằng Tatumaki là chó điệp vụ được lực lượng an ninh quốc gia gửi cho em chăm sóc kia mà?

- Em chưa nói với Onee – chan là bố của Aries, chính là đội trưởng đội an ninh kiểm soát từ tư ở Mỹ sao? Nói đúng hơn là cả cái lực lượng an ninh quốc gia đó đều làm việc và hoạt động dưới quyền hành của Hernandez. Riêng bản thân Aries đã được học rất nhiều về những khóa huấn luyện điệp vụ quân sự, trong đó có cả bài tập thả chó trình thám. Tatumaki đích thị là cậu bạn đồng nghiệp với Aries trong khóa học đó đấy. Trong một nhiệm vụ truy tìm ra hang ổ của băng buôn lậu ma túy ở Mỹ, Tatumaki không may bị chó của bọn tội phạm phục kích bắt ngờ nên không chỉ bị thương, mà còn mất đi khả năng khứu giác. Mũi của nó bị hỏng nặng nên ngoài việc thờ ra, nó không thể đánh hơi được bất cứ mùi hương gì. Sau khi tịnh dưỡng một thời gian, bố của Aries quyết định gửi Tatumaki về đây để em chăm sóc và tìm cách phục hồi lại chức năng khứu giác cho nó. Mọi người cứ nghĩ rằng không còn cơ may nào đối với con chó này nhưng thật không ngờ, chỉ nhờ vào tay nghề của bác sĩ Kazuma này mà cái mũi của Tatumaki, không chỉ phục hồi lại nguyên trạng mà còn phân biệt được nhiều mùi hương khác nhau. Tatumaki bây giờ chính thức trở thành Super Dog rồi!

Đĩ nhiên, cứ nói về động vật hay thành quả của mình thì Kazuma sung lắm. Nhưng nhờ thế mà Ayame mới biết rõ hơn về xuất thân của Tatumaki. Từ trước đến nay, Ayame chỉ toàn biết Tatumaki là chó điệp vụ được lực lượng an ninh quốc gia gửi về nhận Kazuma chăm sóc giúp. Rồi Kazuma cũng thường nói rằng sáu tháng nay chẳng thấy bên đó đến nhận lại Tatumaki nên tạm thời, con chó ở lại đây làm chó giữ nhà. Giờ thì mới biết, chủ nhân thật sự của Tatumaki chính là Aries.

- Nếu thật sự là như vậy thì chẳng phải Tatumaki lại được đoàn tụ với chủ cũ ư? Hà có sao em lại buồn phiền nhiều thế?

- Em có buồn gì đâu... chỉ là cảm thấy chút lạc lõng ấy mà. Quả nhiên, bữa tiệc cũng phải có lúc tàn ha. Nuôi nấng, chăm sóc nó cả một khoảng thời gian dài rồi bây giờ, đứa nấy cũng lần lượt bỏ mình ra đi. Hết con Ronaldo đến Tatumaki, đủ lông đủ cánh nên bay đi hết rồi!

Hắn đang nói gì đấy? Có phải hắn đang than thở đúng không? Hắn cứ làm như mình là một ông lão già cỗi có con có cháu và giờ chúng nó trưởng thành hết, và mỗi đứa một con đường riêng. Đầu ra cái quan điểm đó thế không biết? Hắn còn chưa lấy vạ thì đầu ra con cháu cho hắn than thở? Đúng là quá đáng.

- Thôi được rồi Onee – chan, mình vào dùng điểm tâm sáng thôi!

.....

Hôm nay là một ngày thứ bảy đẹp trời... phải, vô cùng đẹp trời. Nói cho chuẩn xác hơn thì đây là ngày thứ bảy tuyệt vời nhất trong tất cả các ngày thứ bảy từ trước đến nay. Bầu trời trong xanh thoáng đãng, từng lớp mây mềm mềm xôm xốp nhẹ nhàng thân thờ trôi ngang qua không quan tâm đến thời gian, không gian hay bất cứ vấn vương gì nơi trần tục.

Vấn về quá đó... Nhưng lâu lâu khó lòng mà không làm một bài thơ khi đứng dưới một khung trời rộng mở tuyệt vời như thế này. Thường thì vào ngày cuối tuần, người ta sẽ nghĩ ngay đến điều gì? Ăn xả nguyên ngày để bù cho một tuần vất vả và vừa qua sao? Cũng có thể xem đó là một sự lựa chọn.

Dạo gần đây, thường có những phái đoàn du lịch ghé thăm vịnh biển xa xôi hẻo lánh này càng lúc một nhiều hơn. Số là 50 năm trước, đã xuất hiện lên một khu nghỉ dưỡng Resort cao cấp ngay chính vịnh biển này. Khu Resort ấy nghe nói được điều hành bởi một cô gái vừa trẻ vừa có tài năng xuất chúng hơn người. Dưới sự dẫn dắt của cô ta, từ một khu Resort bình dân ít ai lui đến, chỉ sau 2 năm đã chính thức trở thành Resort 5 sao được cả nước Nhật công nhận. Trải qua biết bao nhiêu thời gian, nó đã có mặt trong số các khu nghỉ dưỡng cao cấp nhất không chỉ ở khu vực Nhật Bản mà còn trải dài danh tiếng ra khắp các nước khác. Chính vì vậy, ngày một nhiều khách du lịch đến Nhật Bản đều muốn được thử một lần nghỉ dưỡng ở nơi thiên đường, một khu Resort giáp ngay biển xanh cát vàng và rừng cây đồi núi. Một khu nghỉ dưỡng gắn liền với thiên nhiên độc nhất vô nhị, nhất định sẽ không bao giờ có cái thứ hai. Khu Resort ấy có tên là Light Late Night 2.

À... đây chỉ là muốn nhấn mạnh rằng dạo gần đây, người dân sinh sống ở khu vực này nói riêng và khách du lịch nói chung thường có xu hướng đến khu Resort đó. Bên trong có suối nước nóng thiên nhiên ngoài trời và nhiều dịch vụ giải trí khác. Nó là Resort mà nhìn không khác gì cái cửa hàng bách hóa tổng hợp có đủ thứ. Vậy nên, cuối tuần nhưng được nghỉ dưỡng ở khu Resort đó thì còn gì bằng. Về giá cả thì... Không biết liệu có phải giám đốc điều hành cái Resort này xuất thân ở đây, hay có người thân gia đình ở đây hay không mà tất cả người dân sống tại thị trấn ven biển này... đều được miễn phí vé vào cổng, được tự do tắm suối nước nóng, ăn đặc sản đủ thứ. Hoặc cũng một phần là do hải sản, lương thực mà Resort có được là do người dân đi ngang qua tặng cho nhân viên, bếp trưởng bên trong, nên đây cũng được tính như để cảm ơn chăng? Riêng về nguồn thu nhập từ khách nước ngoài, khách từ trung tâm thành phố, cũng đủ giữ cho Resort hoạt động suốt 50 năm và bây giờ vẫn thế. Sắp tới, rất có thể sẽ có một sự kiện chúc mừng Light Late Night tròn 50 tuổi chăng? Cái đó thì còn tùy vào giám đốc khu nghỉ dưỡng.

Uhm, vì một nguyên nhân nào đó, mỗi khi có khách du lịch ghé thăm thì khu Resort đều giới thiệu cho cả đoàn đến viếng thăm một tư trang vô cùng rộng lớn và cổ kính ngự ngay trên dãy đồi núi. Đó là một tư trang rất to, rất lớn mà chỉ cần đứng ở ngoài bãi biển, cũng có thể nhìn thấy được nó mọc sừng sững, xuyên qua những cánh rừng và gần chạm nóc trời cũng nên. Một tư trang được xây dựng dựa theo kiến trúc của một thủ phủ lãnh chúa thời Samurai cổ kính. Một dáng vẻ cổ truyền mang đậm chất sử hùng Nhật Bản, đã tạo thành một địa điểm tham quan du lịch nổi tiếng.

Nghe nói, ở tư trang đó có một Miko tóc trắng bạch kim, yêu kiều thướt tha, sáng nào cũng ra quét lá cây trước cổng, xây tổ và cho những chú chim đi trú nghỉ chân ăn, chăm sóc dọn dẹp ngôi đền thờ vị thần Amaterasu, và thi thoảng, cũng hay chăm sóc những con vật đi lạc trong rừng. Nghe nói tư trang đó là một điểm dừng chân cho khách đến viếng thăm mời dùng trà và những đĩa Youkan hay Tiramisu thạch anh thơm ngon nhất miền phí. Nên vô tình chung, tư trang ấy cũng trở thành một nơi thu hút khách du lịch không kém gì khu Resort.

Đây là giới thiệu chung ở cái vịnh biển xa xôi hẻo lánh, ít người dân sinh sống này có những gì đặc biệt. Đừng thấy nó ở gần biển mà cứ nghĩ rằng chỉ có dân chài nhà quê sinh sống. Vịnh biển này trông nhỏ thế thôi nhưng lại là một trong những khu vực có nền kinh tế GDP đầu người cao chỉ đứng sau Kyoto, Tokyo và Yokohama thôi.

Một ngày cuối tuần mà được thư giãn ở đó thì còn gì bằng. Hồi lúc, Eri cũng nghĩ, hay là mình xuống thị trấn một chuyến đi. Lần trước, cái chị Miko tóc trắng, bên hông có gươm Katana kia có nói rằng khi nào có thời gian thì cứ ghé thăm tư trang... tư trang tên gì đó vừa dài vừa khó nhớ nên Eri quên mất rồi. Chị ấy có mời mình đến đó dùng trà dùng Youkan mỗi khi rảnh rồi. Nhưng rồi Eri thiết nghĩ... mình mà xuất hiện, thì chi càng khiến người khác trở nên sợ hãi. Vì mình... đầu phải người bình thường.

Một ngày thứ bảy đẹp trời bình yên. Bình yên là vì giờ này, ngừng đầu quay trái rẽ phải, chỉ có mỗi một mình Eri ngồi đây, ngay tại băng ghế đá nơi công viên nhỏ này. Mọi người đã trở về nhà đi ngủ hết rồi, đâu còn ai để gặp gỡ hay trò chuyện đâu. Eri nghĩ hay mình nên qua nhà Hebi. Dù sao thì chỉ duy nhất gia đình Hebi lại thức vào buổi sáng và đi ngủ vào ban đêm giống như con người. Minh sang đó là hợp lý nhất nhưng rồi lại thôi.

Eri, không có bất kỳ một kế hoạch nào cho ngày nghỉ này. Hoặc là cô bé... còn chẳng màng quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa. Những gì cô bé làm được... chỉ là ngồi đây, ngược mặt nhìn lên bầu trời êm đêm kia, để quan sát con chim ưng Cristiano Ronaldo sai đôi cánh rộng bay vòng vòng khắp thị tộc. Nếu như cho con chim ưng ấy bay dạo cũng là cách để Eri không còn phiền muộn thì như thế cũng tốt. Chỉ tiếc rằng, điều đó thật sự không hiệu quả chút nào.

Cứ ngồi thẳng được một chút thì Eri lại trườn người dài ra trên ghế, có khi còn nằm thẳng ở đó như một kẻ ăn mỳ. Cứ nằm, mắt nhắm nhắm hướng về phía trước một cách vô thức trong khi không hề nhìn cụ thể bất cứ cái gì. Thề xác ở đây nhưng linh hồn thì ở chỗ khác. Tình trạng của Eri chính xác là như vậy khi cô bé tự đắm chìm bản thân mình vào từng dòng suy nghĩ khác nhau. Eri phiền muộn... cô bé đang phiền muộn không ngớt...

- Minh... không biết phải làm gì nữa hết... Thật nản quá!

Nổi lòng trong cô bé như được đáp trả lại khi con chim ưng bất thành linh đậu xuống ngay bên cạnh tay dựa của ghế đá. Nó đứng ngay phía trên đầu Eri như cha như mẹ người ta.

Eri ngược cổ lên nhìn nó mãi. Chẳng hiểu sao, càng nhìn thì Eri lại càng trông thấy con quý chim ưng này giống hệt Kazuma. Eri đưa ngón tay gãi gãi phần cằm nó.

- Nè Ronaldo – kun. Cậu ở với Kusanagi – kun lâu như thế chắc hiểu cậu ấy nhiều hơn mình. Nói cho mình biết đi, Kusanagi – kun là người như thế nào vậy? Cậu ấy là người tốt hay là người xấu?

Con chim ưng cất tiếng kêu, đi đôi với hành động vỗ cánh phành phạch đúng hai lần. Không biết Eri có hiểu không chứ thật sự là nó vừa trả lời câu hỏi của cô bé. Trông Eri càng phiền muộn hơn.

- Vậy ư, Kusanagi – kun là người khó đoán như vậy ư? Lúc này lúc kia, không ai hiểu được cậu ấy đang nghĩ gì. Cho đến khi vỡ lẽ thì mọi chuyện đã thành hết rồi. Nè Ronaldo – kun, cho mình biết... Kusanagi – kun... có bạn gái chưa?

Sao tự dưng lại đi hỏi chuyện đó thông qua con chim ưng này? Eri phiền lòng, cô đơn đến độ không còn ai để trò chuyện ư? Không biết con ưng nghe có hiểu không nhưng nó lại vỗ cánh phành phạch với tiếng kêu đặc biệt của chúng loài ưng.

- Hm... từ trước đến nay, bên cạnh Kusanagi – kun lúc nào cũng có Toriyama – san. Nhưng Toriyama – san và Kusanagi – kun... mối quan hệ giữa họ chỉ đơn thuần là bạn chơi thân với nhau từ nhỏ... cũng giống như mình với He – chan và mọi người...

Mọi người trong đó... bao gồm luôn cả Hiyama đúng không? Nghĩ đến Hiyama, Eri lại nhớ đến giây phút mình gần như sụp đổ, phút giây mình đã nghĩ rằng sẽ không còn bất kỳ tia sáng nào thì Hiyama, luôn là người mang đến tia hy vọng ấy cho cô bé. Lúc ấy, Hiyama đã ôm mình thật chặt. Vòng tay bảo vệ của cậu ấy rắn chắc đến độ Eri không còn phải lo sợ bất cứ điều gì. Ở trong vòng tay ấy, Eri có thể cảm thấy yên tâm và luôn được là chính bản thân mình. Chưa bao giờ Eri lại nghĩ rằng vòng tay ấy thật dịu dàng ấm áp. Và ngay bây giờ đây, cái hơi ấm đó vẫn còn đang lan tỏa cả cơ thể cô bé.

Nghĩ lại thì Hiyama luôn cố gắng hết sức chỉ vì mình. Những khi mình vui, những khi mình buồn, hay cả khi những lúc mình cảm thấy mệt mỏi chán nản, Hiyama luôn xuất hiện ngay bên cạnh. Cậu ấy luôn làm như thể kể từ khi hai đứa còn nhỏ tí xíu. Trải qua bao nhiêu thời gian nhưng sao bây giờ, Eri mới cảm nhận được điều đó? Cái cảm giác con tim đánh trống liên hồi trong lồng ngực cứ mỗi khi nghĩ về Hiyama là thế nào đây?

- Hiyama – kun...

.....

.....

Woof woof, gâu gâu...

Có tiếng chó sủa ngay phía phải của Eri. Eri cảm thấy lạ rằng sao lại có chó ở thị tộc Chân Tổ. Cái thứ hai là sao tiếng sủa ấy... trông rất quen. Eri ngược đầu lên cao hơn để nhìn thì mới biết con chó đó không phải là trông rất quen mà là thật sự Eri có quen.

- Tatumaki – kun!

Eri nhanh chóng ngồi dậy, rời khỏi ghế và chạy đến chỗ con Tatumaki đang ngồi ngoe nguẩy cái đuôi với cái lưỡi thè ra.

- Tatumaki – kun, sao cậu lại đến đây? Bộ đã xảy ra chuyện gì với Kusanagi – kun sao?

Có thể Eri không nhớ nhưng con Super Dog này đã từng đến thị tộc Chân Tổ một lần nên đương nhiên, nó nhớ hết đường đi nước bước trong rừng sao cho không bị lạc. Đồng thời, nó cũng di chuyển để không bị phát hiện. Lần trước, khi tha cho Kazuma, người trong thị tộc nói rằng cảm con chó này lại vắng trong rừng nên Tatumaki phải tìm đường nào đó để đến được thị tộc một cách an toàn không bị phát hiện. Đây là một chuyến đi vô cùng khó khăn vì Chân Tổ là loài có khứu giác cũng nhạy bén không kém. Thật may mắn khi nó đã tìm được Eri trước khi bị tìm được.

Nhưng hết chìm lại đến chó. Con nào con nấy cũng luyện thành tinh hết hay sao mà khôn cực kỳ. Tatumaki biết lúc đầu khi nghe Eri hỏi rằng “có chuyện gì xảy ra với Kazuma”. Nó lúc đầu là ý không phải rồi lại ngọai lấy cái khăn mình đang đeo ở cổ.

Chó nào lại đi buộc khăn ở cổ thế này... trông vừa lạ nhưng cũng vừa vui. Chỉ là, Tatumaki không dờ hơi đến mức lặn lội quãng đường đầy chông gai, đến đây chỉ để khoe với Eri rằng mình vừa có cái khăn mới. Chắc chắn phải có nguyên nhân gì đó.

Eri thoáng trông thấy dường như Tatumaki đang cố ý muốn cho Eri thấy cái khăn quanh cổ này. Cô bé kiểm tra trong chiếc khăn thử thì vô tình tìm được một bức thư được gấp lại.

- Cái này... cho mình ư?

Con chó không có gật đầu đâu. Nó mà gật đầu thì con này là con gì chứ không phải chó nữa rồi. Tatumaki chỉ đứng dậy, đi thành một vòng tròn rồi ngồi xuống. Nó làm hình chữ O tức là đứng rồi ấy.

Eri mới mở bức thư ấy ra xem. Không biết trong đó ghi điều gì mà sắc mặt của Eri trở nên đăm chiêu, đầy tâm trạng đến lạ thường. Phải chăng... những con gió thoảng thổi qua mái tóc hồng bồng bềnh đó của Eri... là báo hiệu cho một điềm lành sắp sửa xảy đến?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

- Eri – chan, Eri – chan, bọn mình đến chơi này!

Hebi, Namehari và Hiyama, ba người bạn Chân Tổ hiện cùng nhau kéo sang nhà Eri. Vì sau những gì mà Eri đã phải trải qua, sau một đêm bàn bạc kỹ lưỡng cùng nhau, ba người bạn quyết định sẽ cùng sang nhà Eri, chơi với cô bé để Eri không phải buồn nữa. Đó... có bạn bè thân thiết là dành cho những trường hợp thế này đây. Có được những người bạn cùng sẽ chia những niềm vui nỗi buồn thế này đã là một báu vật vô cùng quý giá rồi.

Nhưng... xem chừng họ đã đến trễ một bước vì người ra đón họ không phải Eri, mà là Makoto – san, người mẹ có một không hai, duy nhất và độc nhất trong cả thị tộc thiếu số này. Vẫn như thường lệ, Makoto – san vẫn đón chào ba người bọn họ một cách nồng nhiệt như khách quý đi đôi cùng nụ cười thương mến không đổi. Và vẫn như thường lệ... Makoto – san thông báo đến họ là “Eri vừa mới ra ngoài cách đây vài phút. Xin lỗi vì mấy đứa đã phải nhọc công sang đây”. Vì Eri không có nhà nên họ đành lui thủ quay về. Trên đường về, họ không khỏi băn khoăn rằng Eri đã đi đâu.

- Là thật nhì? Đáng lý ra, với tâm trạng hiện tại thì Eri phải nhốt mình ở nhà, còn không thì sẽ tho thả ngoài công viên mới đúng. Nhưng cả hai nơi chúng ta đi ngang qua đều không thấy cậu ấy. Eri – chan đã đi đâu nhì?

Đó cũng là câu hỏi mà Hebi và Hiyama muốn biết câu trả lời. Eri có thể đi đâu được bây giờ? Nếu không phải ở nhà, không phải ở tụ điểm mà cả bốn người thường hay hẹn nhau... thì chỉ có thể là...

- Nar nar, chắc có thể Eri – chan đã đến Đại Thần Điện hay qua nhà ai đó thôi. Mặc dù bây giờ ngoài gia đình Hebi – chan và Makoto – san thì ai cũng lần quay ra ngủ hết rồi. Chắc chỉ có thể là Đại Thần Điện thì sao? Biết đâu... Eri – chan đang ở đó!

- Nhưng bây giờ là khoảng thời gian các trưởng lão bế quan. Người khác tuyệt đối không được làm phiền. Làm sao Eri – chan có thể đến đó được!

Rồi họ lại tiếp tục đắm chìm suy nghĩ. Thật ra, ngay từ đầu, Namehari đã biết khả năng Eri đến Đại Thần Điện là 0%. Nhưng Namehari vẫn nói như thế với một đích nhằm xoa dịu đi tình hình hiện tại. Nhưng xem ra, điều đó không mấy tác dụng khi đây là Hebi và Hiyama.

Lo cho Eri ư? Lo nhiều là đằng khác. Sau những chuyện vừa xảy ra, chắc chắn, Eri vẫn đang mắc kẹt giữa hai luồng suy nghĩ tư tưởng đối lập nhau. Một bên là tin tưởng con người, một bên là sợ hãi con người. Chính vì hai luồng suy nghĩ này vừa mâu thuẫn vừa đấu chọi lẫn nhau nên thành thực mà nói, tâm trạng của Eri vẫn chưa thể ổn định. Hiyama sợ rằng chỉ vì suy nghĩ không sáng suốt nên rất có thể... có bé sẽ lại làm gì đó đại dột... Hiyama sợ điều đó xảy ra nhất trong tất cả những điều có khả năng xảy ra.

.....

Mọi chuyện lại rơi vào tình trạng bế tắc không biết sẽ như thế nào trong tương lai, thì bỗng dưng, đã xuất hiện một thứ cất ngang bầu không khí nặng nề đó trong tic tắc. Một con vật nào đó từ phía trên cao bay xõ xuống. Nó bay xuống nhưng không đáp một cách đường hoàng mà lại nhe móng vuốt cào xước tay và mặt của Hiyama.

- Oi oi, cái giống gì thế này!

Hiyama khá bất ngờ. Nhưng do thân pháp nhanh và tốc độ linh hoạt nên Hiyama không bị thương gì nhiều. Bản thân Hiyama là người không bao giờ gây hại đến bất kỳ con vật nào trong rừng vì cậu ấy tự như tất cả những động vật đều là một phần của thiên nhiên. Cậu ấy sẽ không làm hại một đứa con của mẹ thiên nhiên. Kể từ cái ngày Hiyama ra tay vô tình giết chết một con gấu lớn hồi cậu ấy còn nhỏ. Hiyama đã trông thấy gương mặt đầy sợ sệt của Eri khi nghe người khác kể lại chiến tích đó. Thành ra, từ đó, Hiyama đã thề rằng sẽ không làm hại bất cứ loài vật nào trong rừng. Cũng đã từ rất lâu rồi, Hiyama không còn tham gia vào những lần đi săn, lấy máu từ động vật, phân phát cho người dân trong thị tộc nữa.

Chim chóc cái gì. Đó là con chim ưng Philippine săn mồi cực kỳ quý hiếm của Kazuma chứ đâu. Cái con quý chim tự ý bỏ nhà đi theo Eri đến giờ vẫn chưa chịu mò về bên chủ thật sự ấy. Chính con chim đó đã bắt ngờ tấn công Hiyama với hai lý do chính. Thứ nhất, là để thu hút sự chú ý của Hiyama, và thứ hai là để trả thù vì nó quý quai đến mức biết được rằng Hiyama đã có lần cho tên cậu chủ ngu ngốc của mình ăn hành một trận. Có lẽ... nó tấn công là vì nguyên nhân thứ hai nhiều hơn. Về cơ bản, con Ronaldo vẫn còn có chút ác cảm với Hiyama.

Sau khi tấn công Hiyama đã đòi, nó rời khỏi người cậu ấy và bám đậu trên cành cây gần đó.

- Eh, đó không phải là con chim ưng của Eri – chan sao? Sao nó lại ở đây nhì?

Vừa nhìn phát là đoán được ngay. Mấy lần qua nhà Eri đều bắt gặp nó đứng rĩa lông rĩa cánh trên bàn kiếng. Rồi cả những lần bắt gặp cánh Eri cho ăn nữa. Nó dường như đã trở thành một thành viên trong gia đình Eri mà nhóm bạn không thể phủ nhận được.

Đến giờ thì Namehari và Hiyama vẫn chưa hay biết. Chỉ duy nhất Hebi là người biết rõ con chim ưng kia không phải của Eri. Vẫn giữ lối suy nghĩ, nếu chẳng hay Hiyama biết được sự thật thì sự việc càng trở nên trầm trọng hơn nhiều.

Nhưng tại sao con chim ưng ấy lại xuất hiện ở đây. Bình thường thì nó sẽ ở lý trong nhà, bám trên cái bàn cây giả đặt ở phòng khách và chỉ bay ra ngoài khi Eri có nhã ý muốn thả cho nó bay tự do bên ngoài. Nếu nó ở đây thì tức là Eri đã ra ngoài, nhưng sao... Hebi trông thấy có điều gì đó không được đúng cho lắm.

Con chim ưng không ngừng vỗ cánh liên tục, không ngừng cất tiếng kêu đặc trưng của loài. Nếu chịu để ý kỹ một chút thì có vẻ như con chim ưng đang muốn nói điều gì đó.

Phải chăng chỉ có Hebi là người biết được mối quan hệ giữa Eri và con chim ưng kia. Phải chăng vì chỉ có mình Hebi mới biết được những điều mà Hiyama lẫn Namehari vẫn chưa biết nên vô tình đã nảy sinh ra một sợi dây liên kết vô hình nào đó trên một phạm trù nào đó giữa Hebi và con Ronaldo đang đậu trên cây. Hebi cảm nhận được rằng có điều gì đó thật sự không ổn đi đôi với cái cảm giác bất an không ngừng này.

- Chẳng lẽ...

Không nói thêm bất cứ lời nào nữa, Hebi bỗng dưng vụt chạy đi thật nhanh. Khi Hebi bắt đầu chạy đi mất, cũng là thời điểm con chim ưng đang đôi cánh bay theo. Dường như... Hebi đã hiểu được ý của con chim khi cứ tỏ ra dút dấy động rừng từ này đến giờ. Còn hai chàng trai Chân Tò của chúng ta thì... vẫn quay sang ngó nhau tro tro ra chẳng hiểu chuyện. Ừ thì làm sao có thể hiểu được. Chỉ có duy nhất Hebi thôi. Nhưng bây giờ, liệu chuyện đó có thật sự quan trọng?

- Hebi, cậu đi đâu vậy? Oi...

Dù Hiyama có gọi thế nào thì Hebi cũng sẽ chẳng quay đầu lại. Vì ngay lúc này, Hebi chỉ quan tâm đến Eri.

- Còn đứng đây làm gì? Đi theo cậu ấy thôi, Namehari!

- Ồ, tớ cũng tính nói thế đấy. Đi nào!

.....

Một ngày thứ bảy đẹp trời có ánh nắng dịu nhẹ trải dài trên bãi biển xanh thơ mộng. Một ngày thứ bảy như thế này mà nghĩ xa hơi thư giãn trên bãi cát vàng ấm áp, nơi những cơn sóng mát lạnh tràn bờ rồi rút về nơi đại dương cũng là một sự lựa chọn sáng suốt. Đường nhiên rồi, ngay lúc này đây, dọc theo bãi cát vàng đang có rất nhiều du khách đang tận hưởng không khí thư giãn bằng những loại hình giải trí như tắm biển, ngâm mình vào màu xanh của biển mát lạnh này, hay nằm phơi nắng dưới ánh nắng ấm áp này. Thoạt đầu, đây chỉ là một vịnh biển chỉ phát triển nghề đánh bắt thủy hải sản. Nhưng kể từ ngày khu Resort năm sao Light Late Night 2 được xây dựng thì một vịnh biển đơn sơ đã trở thành một bãi biển du lịch nổi tiếng.

Nhưng thật đáng tiếc khi Eri xuống biển không phải để hưởng thụ những thú vui ấy. Eri xuống thị trấn loài người, ra biển không phải để tắm thỏa thích, để có một làn da rám nắng như mặt ong hay để thưởng thức những món hải sản ngon của vùng vịnh. Vì Eri không có thời gian. Mà nếu có thời gian thì hiện giờ, Eri cũng không có tâm trạng để nghỉ dưỡng.

Eri một mình hướng ra vịnh biển. Đường đi cũng không đến nỗi quá khó khăn vì ngày nào cũng chỉ đi trên một tuyến đường duy nhất đến trường là ngang qua eo biển. Nên Eri biết đường ra đó mà không lo sợ mình sẽ bị lạc. Nhưng Eri làm gì ở đây? Thường thì vào ngày cuối tuần không phải đi học, các Chân Tò khác sẽ ở lại thị tộc với tiêu chí càng ít tiếp xúc với con người càng tốt. Chỉ trừ một số trường hợp khẩn thì mới... Mong sao Eri không gặp phải chuyện gì xấu.

.....

Nơi Eri đến không phải là khu vực dành cho khách du lịch vui chơi. Nơi Eri dừng chân là khu vực nơi có nhiều vách đá ngầm, gần với ngọn hải đăng nhất. Nơi đây thì chỉ có những tảng đá lớn chặn bớt sóng, nơi sinh sống của nhiều loài sinh vật biển bám như ốc sên hay con gì đó không rõ.

Nói một chút về bãi đá ngầm này. Nó không phải là một vách đá bình thường đâu. Có sự tích hay phải nói là truyền thuyết hân hồi đáng hoàng. Tương truyền rằng ngay tại vách đá này, hơn 50 năm trước, đã có một chàng trai trẻ tầm khoảng 14 đến 15 tuổi. Chàng trai ấy xuất thân từ một gia tộc cao sang quyền quý nhưng lại thường hay dành thời gian cho việc cứu cá giải trí. Vào một ngày đẹp trời, cậu trai đó

chấp nhận lời thách thức với một người bạn cùng trang lứa trong cuộc thi câu cá. Và nhờ cuộc độ sức ấy mà cậu trai trẻ đã gặp được vận mệnh của mình. Nghe nói, ngay tại bãi đá này, chàng trai đã vô tình câu được một sinh vật không phải người bình thường. Chúng loài vói nửa trên là người, nhưng nửa dưới lại là đuôi cá. Hay nói cho ngắn gọn thì sinh vật ấy còn được biết đến với cái tên “nhân ngư”. Phải... chàng trai trẻ đó đã câu được một nhân ngư. Và số mệnh của cậu ta bỗng chốc thay đổi khi một cảm xúc được gọi là tình yêu đã sớm chớm nở giữa họ. Đó chính là truyền thuyết về bãi đá này, đồng thời cũng là một trong những nhân tố thu hút khách du lịch đến đây ngày một nhiều.

Vì bãi đá này là một di tích mang yếu tố truyền thuyết nên hầu như, rất ít người đi ngang qua đây vì nghĩ rằng nó là một nơi linh thiêng. Nhìn chung, thì khu vực có tên gọi “Nơi nghỉ chân của nhân ngư” rất hiếm khi người qua lại. Vậy thì Eri... làm gì ở một nơi vắng vẻ như thế này?

.....

Đến nơi rồi, Eri không khỏi ngỡ ngàng xung quanh như thể đang tìm kiếm một ai đó. Trên tay cô bé vẫn còn giữ khư khư là thư mà Tatumaki mang cho mình. Nét mặt cô bé sao trông rất căng thẳng, một chút lo sợ cũng không kém phần lo lắng.

- Chị đã đến rồi đây. Chị biết em có nhiều điều để nói với chị. Và bản thân chị cũng có chuyện muốn nói với em. Vậy nên, em mau xuất hiện đi!

Eri đang muốn gọi ai thế? Thật ra thì đây cũng đâu phải là một câu hỏi khó trả lời. Ngay khi người đưa bức thư kia cho Eri là Tatumaki thì 90% ta có thể đoán được tác giả của tấm thư đó là ai rồi còn gì.

Nhưng, điều không may đã xảy ra. Tiếng bước chân sau lưng Eri một lúc một gần hơn. Khi Eri quay lại vì nghĩ rằng đó là người mình cần gặp nhưng thật đáng tiếc, đó không phải người Eri muốn gặp và số lượng cũng không chỉ vòn vẹn có một. Với số lượng nhiều một cách đột biến nằm ngoài dự đoán của Eri đã dành. Tại sao... trông những người đó... lại trông đáng sợ như thể họ đang nhìn Eri như đang nhìn thấy một niềm vui thích kỳ lạ. Thật sự không ổn chút nào... thật sự không ổn chút nào hết. Quả nhiên, điều Hebi lo sợ nhất đã trở thành hiện thực.

.....

Kazuma quyết định dành ngày nghỉ cuối tuần để làm điều mình thích. Bao giờ đối với hắn cũng có một vài thú vui tao nhã bao gồm ăn đồ ăn do Ayame nấu, ngủ phê phờ bù cho những ngày hắn không được ngủ. Và ngôi chơi game vì có quá nhiều sự kiện hắn đã bỏ dở, mới gần đây nhất là sự kiện chúc mừng ngày nhập học của học sinh nên sẽ có một dòng nhân vật mới chẳng hạn. Nhưng trước khi mải mê vào những thú vui ấy, hắn phải hoàn thành trách nhiệm của bản thân ở vai trò là một bác sĩ thú y. Vì là cuối tuần nên hắn phải khoác chiếc áo blouse trắng, đeo đôi mắt kính màu đen già danh trí thức ấy, tai đeo ống nghe và khám chữa bệnh cho những bệnh nhân ghé thăm phòng khám hôm nay. Một phần vì hắn quá nổi tiếng, quá tài giỏi... đôi khi giới quá cũng gặp những chuyện không ngờ... nói đúng hơn thì giới quá cũng là một cái tội đấy.

Ngay từ bên trong phòng khám kéo dài ra ngoài cửa và trải đến tận cánh cổng sắt nhà Kusanagi là những người trong thị trấn cùng với thú cưng của họ. Tuần nào cũng vậy hết. Cứ đến ngày thứ bảy mỗi tuần thì sẽ có một cuộc tổng tái khám như thế này đây. Bệnh nhân nào khỏe trong suốt quá trình điều trị thì không cần đến. Bệnh nhân nào cần phải theo dõi thêm thì ngoài việc dưỡng sức khỏe ở nhà thì sẽ đến để cho vị bác sĩ mât tay này khám lại vào ngày thứ bảy. Nhưng nếu liệt kê thành một danh sách kể từ ngày phòng khám được thành lập thì số lượng tái khám nhiều hơn là khỏi bệnh... Không biết là nên vui vì phóng khám lúc nào cũng có khách, hay nên buồn vì chất lượng chữa bệnh không tốt nữa.

- Nào nào, ngồi yên đây để bác sĩ Kusanagi khám nhé. Chạy lung tung là bác sĩ không khám được đâu!

- Không thành vấn đề. Cứ để cho cu cậu chạy nhảy tung tăng đến khi nào mệt lị ra không thể lết nổi, lúc đó tiêm cũng được. Đến chừng ấy, thuốc sẽ ngấm vào nhanh hơn. Chứ cu cậu này năng động đến mức khó mà khám bệnh lắm đây!

Ít ra thì hắn cũng hết lòng hết mình trong công việc chứ không buông lơi như đang học trên lớp. Hắn không có hứng thú học hành bằng việc khám chữa bệnh cho thú vật... Nghe thì rất ư kỳ lạ nhưng nó lại hoàn toàn là sự thật.

Tình hình vẫn đang tiến triển khá tốt, không gặp bất kỳ trở ngại gì. Trừ việc số lượng bệnh nhân đông quá, một mình Kazuma làm không xuể nên Ayame cũng phải phụ cho một tay với vai trò là trợ lý. Trước đây, Ayame vẫn thường hay làm trợ lý cho Kazuma, hay đôi khi còn là bác sĩ khám chính trong những khi Kazuma đến trường. Nhưng sau khi có công ăn việc làm ổn định thì Ayame không còn thời gian nên mọi chuyện ở phòng khám đều giao cho Kazuma gánh vác hết. Hôm nay rảnh rang dư giả nên Ayame quyết định giúp cậu em một tay.

.....

Một hàng dài người đang chờ đợi đến lượt mình đây, Khà khà... chết Kazuma rồi. Cho đáng đời cái tên siêu lười biếng nhất của năm. Kiểu này thì cho đến khi ngày thứ bảy này kết thúc, hắn sẽ chẳng kịp tham gia bất kỳ một sự kiện nào của game.

Woof woof, gấu gấu...

Tiếng chó sủa từ đầu đó cất lên. À quên... ngay lúc này đây thì có chục con chó đang chờ dài cổ để được khám bệnh thì có tiếng chó sủa cũng là điều hiển nhiên. Nhưng chỉ riêng cái tiếng sủa này khiến cho Kazuma phải ngưng công việc của mình lại.

- Tatumaki – kun, về rồi đấy à? Sao nghe Aries – chan nói rằng sẽ thả mày về buổi chiều kia mà!

Ayame đã ra đón khách. Quả nhiên, cái tiếng sủa đó chính là của Tatumaki. Nó vừa sủa vừa chồm người dùng chân trước cạy cạy cánh cửa sắt đánh tiếng cho Ayame ra mở cổng. Ngay khi cánh cửa vừa mở, nó đã nhanh nhẩu đoảng phóng thẳng vào phòng khám, nơi làm việc của Kazuma dưới ánh mắt tò mò của rất nhiều người. Nó chen ngang qua hàng chục người đang đợi và tiến thẳng vào chỗ Kazuma đang ngồi. Nó cũng ngồi phịch xuống trước mặt Kazuma đường đường chính chính mà chẳng kiêng nể ai.

- Về rồi hả Tatumaki? Hôm nay, Aries có làm điều gì ngu ngốc đại đột không thế?

Từ lúc này đây ta hãy cùng xem biểu hiện của con chó. Phải nói là vô cùng lả lẫm nhưng cũng không kém phần buồn cười. Đầu tiên, nó hất hơi liên tục khoảng 3 lần, rồi lại đứng lên, chạy thành hình tròn lòng vòng 3 lần sau đó thì ngồi phịch xuống sàn nhà.

- Uh uh, hiểu rồi, vậy là hôm nay, con bé cho cậu ăn đầy đủ, không thiếu chất, và còn chải lông cho cậu nữa đúng không. Sướng thế còn muốn gì nữa?

Biết rằng Kazuma “đi” đến mức nghe hiểu được tiếng của những con động vật mình nuôi. Nhưng câu chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó. Con Tatumaki ngáp dài một tiếng, dùng chỉ trước dụi dụi mắt. Sau đó thì nó trườn người về phía trước, chống dưng đứng cái đuôi thẳng lên theo kiểu chuẩn bị vồ mồi. Nó bỗng dưng đứng thẳng lên bằng hai chân sau, kiễng được khoảng hai phút thì ngã lăn ra sàn nhà vì mệt quá. Nhân tiện đang nằm trên sàn nhà, nó lăn qua lăn lại khoảng hai lượt rồi chống hết cả bốn chân lên, hờ phản búng như đang khoe hàng.

Chẳng rõ Tatumaki đang làm cái trò gì nhưng ngay sau khi một chuỗi hành động mà chỉ có “chó” mới hiểu, Kazuma bỗng dưng đứng phắt lên nhìn tên bản. Hắn giật mình đứng bật dậy như thể vừa mới nghe thấy điều gì đó không được hay ho cho lắm.

Giương mặt hắn như tái xanh đi. Không... bản mặt hắn từ trước đến nay trong bất kỳ tình huống nào cũng không thoát khỏi cái vẻ lạnh nhạt vô cảm ngày thường. Nhưng sâu trong thâm tâm, hắn đang trong giai đoạn cực kỳ căng thẳng.

- Có chuyện gì vậy Kazuma – kun?

Ayame cũng mới vừa từ bên ngoài bước vào. Chỉ duy nhất Ayame là người có thể đọc được cảm xúc trên gương mặt của hắn một cách chính xác nhất. Chính vì đọc được nên Ayame mới biết rằng... có điều gì đó không may vừa xảy đến.

Kazuma bỗng tháo ống nghe trên cổ cùng cặp kính đen xuống bàn.

- Onee – chan, nhờ chị lo tiếp chuyện ở đây giúp em. Em cần đi đây có chút chuyện!

- Kazuma – kun, em đi đâu vậy... nè...

Không nói không rằng, không đợi Ayame hỏi hết câu, Kazuma quay lưng vụt chạy ra khỏi phòng khám trước biết bao ánh mắt ngạc nhiên lạ lẫm của rất nhiều người. Cậu ta chạy đi như chẳng còn quan tâm

gi hết mọi thứ xung quanh, mà chỉ tập trung cho thứ đang chờ đợi Kazuma ở phía trước. Rút cuộc thì... Tatumaki đã nói những gì? Để hắn ta phải chạy thực mạng nhanh nhất có thể.

Tatumaki đã nói những gì? Nó chỉ đơn thuần là tường thuật lại những gì nó đã trải qua trong một buổi sáng đi chung với người chủ nhân đã bỏ nó suốt nửa năm qua. Nếu muốn biết một trong những điều gì đã xảy ra thì có lẽ, chúng ta nên hướng một chút ra vịnh biển.

Đứng rồi... chính là bãi biển cát vàng thơ mộng, nơi có những bãi đá tảng lớn có đi kèm theo truyền thuyết “nhân ngư”. Và đó cũng là nơi mà Eri đã đến. Như đã nói ở trên, Eri hiện đang gặp phải một tình huống từ trước đến nay mình chưa từng đối mặt. Trước mặt cô bé là độ khoảng 20 tên thanh niên mặc đồng phục nam sinh nhưng lại không hoàn toàn là học sinh. Cách ăn mặc xuề xòa, cách để đầu tóc tai rối bù theo dạng dân chơi. Có tên xăm mình trạm trổ trông phát khiếp, hay thậm chí là mang theo gậy gộc, kiếm gỗ chất lên vai cùng gương mặt vô cùng đáng sợ. Cái đám mà dân thường hay gọi là “Yakuza”... không, chỉ đơn thuần là một đám ô hợp chuyên đi bắt nạt con cái nhà lành, trăn lột tiền, hăm dọa này nọ... tương tự như cái đám đã từng làm ô xung quanh các tuyến đường gần It. Harm Sokyuran và bị Kozue dẫn cho ra bãi.

Một mình Eri đang phải đối mặt... Không... không còn là đối mặt nữa, mà chính xác là Eri phải chạy trốn khỏi sự rượt đuổi của chúng.

- Đứng lại con nhỏ kia!

- Chết tiệt. Trông nó nhỏ con như thế mà lại chạy nhanh ghém!

Ngủ sao mà dừng lại. Ai đối có tên trộm nào chịu đứng lại khi người phía sau cứ la lên không? Gì chứ, một trong những câu nói ngu ngốc vô dụng nhất chính là “đứng lại thằng ăn trộm kia đấy”. Mà không cần phải là ăn trộm, khi bạn bị một ai đó rượt đuổi với vũ khí trên tay và gương mặt ngùn ngụt sát khí như thế muốn choáng mình một trận thì liệu bạn có đồng ý dừng lại không? Có điên thì mới làm như thế. Eri cũng vậy, trước toàn người đáng sợ đó, thì Eri phải bỏ chạy thôi. Nhưng được cái, vì cô bé mang dòng máu Chân Tổ chính gốc, nên sức mạnh vật lý và nhiều yếu tố khác vượt trội hơn hẳn so với người bình thường. Tốc độ của Eri đương nhiên là hơn hẳn những người khác. Chỉ là do từ trước đến nay, Eri không thuộc dạng người hay vận động chạy nhảy như Hiyama, nên cô bé... chỉ có thể giữ khoảng cách so với đám thanh niên kia đúng mức, chứ không thể nào cắt đuôi được hoàn toàn. Được cái, Eri chạy nhưng không thấy mệt, trong khi mấy tên kia bắt đầu thở hồng hộc không ra hơi rồi. Thời thì nếu tình trạng này cứ kéo dài, Eri sẽ có cơ hội thoát khỏi chúng trong vòng 15 đến 20 phút nữa.

Nhưng, cuộc đời mà, hiếm khi nào mọi thứ diễn ra đúng như những gì mình mong muốn. Thay vì chạy về phía đất liền, vào thị trấn, trong lúc hoảng loạn, Eri chỉ chạy dọc theo bãi biển nên vô tình cô bé, gặp phải chướng ngại vật không thể vượt qua được là bãi đá ngầm và biển. Eri không biết bơi nên trong trường hợp này, cô bé phải dừng lại và tỏ ra hoang mang không biết nên làm thế nào tiếp theo. Eri cũng không có năng lực biến thành dơi như Hiyama nên không thể bay lên phía vách đá bên trên. Vì nỗi lo sợ xâm chiếm toàn bộ lý trí đã vô tình đẩy Eri vào chỗ kẹt. Và trong lúc đang rối trí không biết tính sao, thì lũ tập nham... đã đuổi kịp cô bé.

- Hờ hờ... cuối cùng... thì... cũng chịu... dừng... lại... rồi hà... có em...

Nói còn không ra hơi. Nhìn tên nào tên nấy cũng thở hồng hộc như thể vừa chạy maratong liền từ 2h đồng hồ không nghỉ. Chạy mà còn thua cả con gái, thật chẳng đáng mặt nam nhi chút nào.- Quà nhiên... không thể xem thường... Chân Tổ được. Thế nào, giờ thì hết đường mà chạy rồi nhé!

Hết đường chạy thật đó, không phải đùa đâu, bên phải là vách núi cao sừng sững, sau lưng và bên trái là biển và biển, còn đằng trước là đám tập nham hơn 20 đứa không biết từ đâu xuất hiện. Chỉ biết rằng mình đang bị vây quanh không lối thoát. Eri còn chẳng rõ lý do vì sao mình lại bị săn đuổi như thế này.

- Oi... có thật nó là Chân Tổ không? Nhìn nó cũng đâu khác chúng ta là bao đâu?

- Chân Tổ là loài giống với con người, nhưng cũng có vài chỗ khác biệt đó chứ. Nhìn cái làn da trắng như sữa thế kia, tao càng muốn thưởng thức xem nó ngon đến mức nào!

Những lời nói thật quá đáng sợ. Eri không thể tránh khỏi sự sợ hãi chiếm toàn bộ tâm trí. Bọn chúng càng bước đến gần với cái điệu cười man dại bao nhiêu thì Eri chỉ lùi lại bấy nhiêu bước với nỗi sợ lên đến đỉnh điểm. Nhưng cho tới khi Eri không thể lùi được nữa thì cũng là lúc, cô bé bị một tên nắm lấy tay.

- Nào đến đây. Nếu chịu ngoan ngoãn theo bọn anh thì cô em sẽ không bị đau đâu!

- Không...

Roẹt... Một âm thanh rất giòn giã về một thứ gì đó vừa bị cào xé. Kế theo sau đó là âm thanh.

- Arghhh...

Tiếng gào hét của tên đó trải dài cả vùng biển. Hắn nằm lăn lộn trên nền cát trắng trong khi cánh tay phải của hắn có rõ ba đường cào sâu, làm cho máu từ đó cứ chảy ra không ngừng.

Chính Eri cũng không biết chuyện gì vừa xảy ra. Cô bé sợ đến độ nhắm tịt mắt khi tên đó có ý muốn chạm vào mình. Và sau khi nghe thấy hắn hét lên điên cuồng như thế, Eri mới từ từ mở mắt. Cô bé vừa tròn mắt kinh ngạc, vừa lâm vào trạng thái hoảng loạn khi trông thấy bàn tay của mình... bàn tay thường được dùng để lật từng trang sách, dùng để cầm bút vẽ lên những phương trình toán học mình yêu thích nay đã trở thành một bàn tay có năm chiếc móng vừa dài vừa sắc nhọn đâm máu từ tên đó.

Trong giây phút nỗi sợ cạn mức giới hạn của bản thân. Cơ thể Eri tự động phản kháng lại như một hình thức tự vệ trong bản năng sinh tồn. Răng nanh và móng vuốt, hai thứ vũ khí cực kỳ đáng sợ của loài Chân Tổ. Nhờ có chúng, mà Chân Tổ đã xây dựng thành công hình tượng giống loài ác quỷ chuyên gieo rắc nỗi sợ hãi mỗi khi màn đêm buông xuống. Eri đã vô tình sử dụng móng vuốt, làm tên đó bị thương. Và thật bất ngờ khi đòn tấn công ấy lại vô cùng hiệu quả... Chỉ tiếc rằng, nhiều đó vẫn chưa thể cứu được Eri bởi vì... trông chúng không muốn bỏ chạy mà ngược lại còn muốn đánh cho Eri một trận.

- Đồ ác quỷ, mày chết đi!

Một tên khác nâng đùi cui lên cao và đập thẳng xuống.

- Ngụy hiểm là nguy hiểm!

Ngay lúc đó, cứ như vừa mới vài giây tic tắc trôi qua. Bóng dáng của một ai đó bắt ngờ lao ra. Cái bóng người đó kịp thời đẩy Eri sang một bên tránh được cú đánh trực diện kia. Chỉ là...

Cốp.

Âm thanh vang lên nghe thật giòn giã. Giống hệt như tiếng loài khi dùng đá tảng đập cốp cốp vào trái dừa khi chúng hái được trên cây nhưng không tài nào có thể bỏ ra bằng tay trần. Với âm thanh này thì chắc trái dừa bị móp luôn chứ đừng nói đến chuyện bỏ đôi. Nhưng chuyện đó không quan trọng. Điều cốt yếu ở đây chính là âm thanh ta vừa nghe thấy ở những phút cuối cùng... phát ra ngay khi chiếc đùi cui trên tay tên kia đập thẳng xuống cái bóng người đã nhanh chóng đẩy Eri sang một bên. Nhờ hành động ấy mà Eri được cứu thoát, nhưng đổi lại thì người cứu lấy Eri lại vô tình trở thành nạn nhân không mong muốn.

Linh tron một cú đánh gần như chí mạng, người đó ngã xuống nền cát, nằm im bất động không nhúc nhích dù chỉ là một cái nhấc ngón tay nho nhỏ.

- Kusanagi – kun... Kusanagi – kun!

Có lẽ không cần trả lời người cứu Eri là ai. Eri hết hoảng, nhanh chóng chạy đến bên người ấy.

- Kusanagi – kun... Kusanagi – kun... trả lời mình đi, Kusanagi – kun!

Lay nhưng hắn không trả lời hay có chút phản hồi nào. Không những thế, điều mà Eri đang thấy liệu có phải là sự thật? Thứ chất lỏng đặc sệt đang rỉ từng giọt trên đầu hắn. Cái thứ chất lỏng màu đỏ dính đầy trên tay cô bé. Thứ đó gọi là máu đúng không? Thứ chỉ xuất hiện khi vật chủ bị thương và nếu như số lượng quá nhiều thoát khỏi cơ thể thì người đó sẽ chết. Một thứ chất lỏng tương chừng như đơn giản nhưng lại đóng vai trò rất lớn quyết định quyền sinh tử của con người. Kazuma sẽ chết ư? Chỉ mới nghĩ đến thế. Chỉ nhìn chăm chăm vào màu đỏ nhuộm hết cả nước da trắng này... Eri không khỏi hét lên và chìm đắm trong nỗi sợ hãi vô tận.

- Không...

.....

- Tch, thẳng nhái đó từ đâu xuất hiện không biết. Tính làm anh hùng rom thì sẽ nhận được cái kết đáng lòng như thế đấy. Lên!

Tức thì, bọn tạp nham đó lại tiếp tục tiến về phía Eri và Kazuma.

Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao những thứ mình không hề muốn lại xảy đến. Chẳng lẽ, hai người họ thật sự phải bỏ mạng tại đây?

- Hai đứa chúng bây cùng nắm tay nhau xuống biển gặp thủy tề luôn đi!

Tên cầm đầu cui lúc này chuẩn bị đánh hai người họ đợt tiếp theo. Trong tình huống ấy, Eri không biết phải làm thế nào vừa phải bảo vệ bản thân nhưng đồng thời cũng phải bảo vệ cho Kazuma là điều quan trọng nhất. Một lần nữa, cơ thể Eri tự động phản xạ lại theo bản năng sống còn. Lần thứ hai trong đời, Eri kích hoạt Spejas ngoài lãnh phận của thị tộc Chân Tổ.

Chắc mọi người vẫn không quên “Spejas” là một năng lực đặc biệt được Đệ Nhất Chân Tổ lưu truyền cho thế hệ sau. Bất cứ một Chân Tổ nào khi sinh ra đều sẽ mang trong mình một loại “Spejas” riêng mang yếu tố ngẫu nhiên. Và đánh thức được Spejas hay không, trong thời gian sớm hay muộn, đều phụ thuộc vào chính bản thân Chân Tổ đó.

Spejas của Eri, theo như lời các vị trưởng lão từng nói thì năng lực của Eri là “Telekinesis”. “Telekinesis” cho phép người sử dụng điều khiển mọi vật xung quanh trong bán kính còn tùy vào năng lực mỗi người. Hình thức thì triển cũng tương tự như các nhà siêu năng lực điều khiển một thứ gì đó bay lên bay xuống, bay qua bay lại, hay thậm chí là đứng yên không nhúc nhích mà chúng ta thường thấy trên các kênh phim truyền hình.

Eri kích hoạt Telekinesis một cách vô tình. Nói là vô tình nhưng thực chất... sâu trong thâm tâm, Eri muốn bảo vệ Kazuma nên phần nào đó đã thôi thúc Eri buộc phải sử dụng năng lực. Đầu tiên là cảnh hai tên đang tiến gần hai người họ bỗng dừng trở nên bất động như bị hóa đá. Sau đó, ngay khi Eri vút cánh tay phải sang trái thì cũng là lúc hai tên đó, bay vù ra phía biển như đòn Aqua Jet trong game Pokemon. Chúng rơi tõm xuống biển trước biết bao ánh mắt ngỡ ngàng của đám đồng bọn phía sau.

- Cái gì vậy? Nó biết sử dụng siêu năng lực kìa!

- Không cần phải xoắn, cả đám nhào vô hết một lượt đi!

Vậy là cuộc tổng tấn công với số lượng thật quá mức chênh lệch. Eri không quen chiến đấu. Phải nói rằng đây là lần đầu tiên Eri tham gia vào một trận chiến tự thân vận động. Kazuma thì đang đóng vai trò vừa là “phế vật” vừa là cục nợ gánh nặng lên vai. Không có Hiyama bên cạnh bảo vệ và chính Eri phải là người bảo vệ kẻ khác. Biết bao nhiêu thứ áp lực cùng dồn xuống đôi vai Eri cùng một lúc mà bất buộc, cô bé phải vượt qua.

Tiếp tục sử dụng năng lực, Eri không còn ngần ngại kích hoạt Telekinesis lên con người bình thường. Như kiểu nếu đây là cách duy nhất để bảo vệ người thật sự quan trọng thì Eri sẵn sàng lao thân vào một trận chiến. Đôi lúc chỉ có thể lựa chọn một trong hai, và nếu muốn được một thứ thì phải đánh đổi một thứ có giá trị tương đương. Ngay trong thời điểm này, Eri mới dần nhận ra những lời Aries đã nói lúc đó.

Vẫy tay sang phải, thêm hai tên bị bắn xa ra ngoài biển. Vẫy tay sang trái, ba bốn tên cùng đâm vào vách đá cứng. Đưa tay thẳng về phía trước thì thêm một vài tên bị thổi ngược ra phía sau như vừa có cơn gió mạnh thổi qua. Quyền năng Telekinesis cho phép người sử dụng làm bất cứ điều gì mình muốn. Cứ có một tên sẵn số đến gần thì Eri lại dùng năng lực đẩy tên đó tránh xa. Cô bé vẫn đinh ninh không dùng năng lực để làm tổn thương đến người khác sao? Một cô bé lương thiện nhưng đôi lúc chính sự lương thiện ấy lại trở thành con dao chia lười thẳng về Eri.

Telekinesis là một trong những quyền năng mạnh nhất trong hệ thống Spejas tồn tại dưới dạng “phước lành” của Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad. Nhưng đó hoàn toàn không phải là thiên phú và đương nhiên nó không hoàn toàn miễn phí. Lý do vì sao dù đã được dạy kiểm kìm con khát máu khi còn nhỏ, nhưng Eri vẫn phải uống máu hai lần hàng tháng, phải ăn những loại thực phẩm có thành phần đường chất tương tự như máu? Vì nhu cầu cá nhân, cũng giống như nhu cầu ăn uống của con người bình thường chỉ là một lý do rất nhỏ. Nguyên nhân chính là vì để sản sinh năng lượng kích hoạt Spejas.

Mỗi một lần Eri sử dụng Telekinesis, thì một phần năng lượng trong Eri sẽ bị mất dần. Kích hoạt Spejas càng nhiều, càng tổn hao nhiều năng lượng. Đó là lý do vì sao dù ở trong hay ngoài thị tộc, Eri hoặc bất kỳ Chân Tổ khác đều rất hiếm khi sử dụng đến Spejas. Nếu thật sự cấp bách thì hãy sử dụng, nếu không thì hãy tắt nó đi và đừng quá lạm dụng nó.

Vì bị đẩy vào tình huống bất ngờ nên Eri không còn cách nào khác ngoài việc cầu cứu Spejas. Nhưng với số lượng quá tải như thế này thì trước sau gì, Telekinesis cũng không thể cứu sống được Eri. Kéo dài được tầm 30 phút, Eri bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Đôi mắt đỏ hồng của cô bé như nặng thêm muốn bụp xuống khi mọi thứ phía trước cứ như đang mờ dần. Đầu óc cũng quay cuồng theo không biết nguyên nhân vì đâu. Một cảm giác khó chịu tràn ngập lấy cơ thể Eri và quật cô bé đến độ muốn nôn.

Eri đã kiệt sức. Đây là hậu quả của việc bật chế độ Spejas quá nhiều lần, vượt ngoài giới hạn cho phép của bản thân cô bé. Eri cạn kiệt năng lượng nên Spejas... đã tự động mất tác dụng. Eri thờ không ra hơi như vừa thoát khỏi vùng không gian thiếu oxy. Có thể trông thấy vẻ tái nhợt trên gương mặt cô bé lúc này chứng tỏ... cô bé đã không thể nương tựa vào Spejas được nữa và gục lên Kazuma.

.....

Riêng lũ ô hợp kia. Đường như, chúng đã nhận ra rằng Eri chỉ đơn thuần muốn đẩy chúng tránh xa khỏi hai người họ nên ngay khi Eri không còn đủ sức nữa, chúng lại tiếp cận hai người bạn trẻ với vũ khí lâm trên tay.

- Cuối cùng thì cũng hết chơi ảo thuật được rồi đúng không con nhóc? Mày ắt hẳn phải gan lắm mới dám dùng trò đó làm quấy nhiễu bọn tao!

Gần đến mức mặt đối mặt thế này. Trông tên đó thật hung dữ đáng sợ. Nhưng dù có sợ đến bao nhiêu thì Eri vẫn cố gắng gác cảm giác tiêu cực ấy sang một bên. Kazuma đã hy sinh mọi thứ mình có để bảo vệ Eri, bảo vệ cho sự tồn vong của thị tộc. Vậy thì lần này, đến lượt Eri bảo vệ hắn ta.

- Cùng nhau xuống dưới âm phủ gặp ông bà đi nhé!

Tên đó vùng cây gãy bóng chày dính đầy dính ốc trông thật khủng khiếp và dính giáng xuống. Ngay tức khắc, Eri dùng cả cơ thể nhỏ bé của mình ôm chặt lấy Kazuma, chấp nhận dùng thân mình che chở cho cái thân ruối muỗi kia.

Thì lúc đó, niềm may mắn một lần nữa đã xuất hiện cứu lấy Eri.

Đầu tiên là tiếng bước chân ai đó đang chạy đến đây nghe như vô cùng gấp rút. Thêm một cái bóng nữa bất ngờ xuất hiện. Cái bóng đó nhảy bổ, húc thật mạnh vào tên đang nâng gậy, làm hắn ngã lăn lộn trên cát. Nó lại tiếp tục quay sang tấn công những tên còn lại bằng răng nanh.

- Cái gì thế kia? Bắt nó lại!

Nó rất nhanh và cực kỳ linh hoạt. Không dễ dàng gì bắt nó lại một chút nào. Làm như... nó có thêm một con mắt sau lưng hay sao mà dù tiếp cận thế nào, nó vẫn có thể biết được, hoặc vòng ngược lại tấn công kẻ định bắt mình, hoặc nhanh chóng nhảy ra chỗ khác trước khi bị tóm. Tin nổi không chuyện nó có thể dùng tên này như ván dậm nhảy sang tên khác. Một mình cái bóng đen nhỏ xíu đó khiến cho lũ tạp nham kia phải khốn đốn một phen. Nó cứ lượn lách không ngừng như một tia điện xẹt và kết thúc màn trình diễn của mình bằng một cú tiếp đất vô cùng hoành tráng trước Eri.

- Tatsumaki – kun!

Vị khách bất ngờ xuất hiện chính là con chó Beccgie của Kazuma đây mà. Liệu có phải, nó đánh hơi được rằng chủ nhân của mình đang gặp nguy hiểm nên đã phóng đến đây thật nhanh và cứu nguy cho cả hai trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Nó nghe răng nanh sắc nhọn, không ngừng phát ra âm thanh gầm gừ đáng sợ ngó ý muốn nói “tránh xa hai người này ra”.

.....

- Tch... con chó chết tiệt. Nó ở đâu chui ra thế?

- Kệ nó. Xừ bọn chúng hết một lượt luôn đi!

Lũ tạp nham vẫn tiếp tục tiến lên không chút sợ hãi. Nhưng lần này, lại thêm một sự xuất hiện bất ngờ khác khiến chúng trở tay không kịp.

Con chim ưng của Kazuma đã tham gia trận đấu không cân sức này khi nó không ngừng dùng cựa vuốt và mỏ, liên tục mổ vào mặt hay tấn công tầm cao. Nó thậm chí còn biết trò sà xuống, dùng cánh tát mạnh cát thẳng vào đôi phương như đòn Sand Attack trong game Pokemon mà Kazuma vẫn thường hay chơi. Làm mù mắt đối phương, đồng thời cũng tạo sân nhà cho bản thân lẫn trốn, con chim ưng này khôn đến mức biết lập ra chiến thuật đáng hoảng.

- Rolnado – kun!

.....

- Hãy da, chết này!

Hiyama bất ngờ phóng thẳng đến và tung một đá ngay xương sườn tên gần nhất. So với lực đánh của Chân Tổ thì... hy vọng rằng tên đó không bị gãy xương. Nhưng chắc cũng chẳng mấy dễ chịu khi bỗng dưng bị đá bay xa như thế đâu.

- Lũ chết tiệt chúng bay tính làm gì Eri hả?

- Hiyama – kun!

Đến phiên Hiyama xuất hiện trong trạng thái Chân Tổ toàn phần. Tức là răng nanh nhe ra, móng tay và đôi mắt chuyển màu đỏ đục ngập tràn sát khí.

- Hiyama – kun... là cậu thật ư...

- Không phải tớ, vậy thì là ai? Nhưng đáng tiếc rằng... tớ không phải người duy nhất bị kéo vào chuyện phiền phức này. Bực mình thiệt chứ!

Chưa thể theo kịp được tiến trình câu chuyện ra sao. Thì Eri lại tiếp tục đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác khi trông thấy một nhân vật nữa xuất hiện. Đạp vào mắt Eri lúc đó là vẻ tao nhã, thướt tha từ mái tóc nâu cột đuôi ngựa trông chừng chặc và trưởng thành. Đáng người thon gọn phải nói đến thon thả không ngừng quay vòng né tránh như một vũ công đầy kinh nghiệm.

Tuy so sánh ngang mặt vũ công nhưng cái đẹp không được vẽ nên từ màn trình diễn trên sàn nhảy, mà là những màn tung chân đá bôm bốp vào từng tên xấu xa giúp cho người đó thêm phần rạng rỡ.

Đề kết thúc màn trình diễn, người đó còn có khả năng thực hiện một cú Moon Jump vô cùng đẹp mắt (Moon Jump là kỹ thuật đá từ dưới lên, kết hợp lộn nhào, tạo thành thế đá hình bán nguyệt) mà tường chừng chỉ xuất hiện trong phim ảnh, và đáp xuống bãi cát vàng một cách nhẹ nhàng tựa cánh hoa.

- Rõ vớ vẩn... thật sự quá ư vớ vẩn!

Người đó không ngừng buông lời rủa xả vì đang tức giận. Nhưng một khi giọng nói ấy được cất lên, Eri biết ngay được người đứng phía trước mình đây không phải nhân vật nào xa lạ.

- Toriyama – san...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Một Hiyama lúc nào cũng nóng nảy hể mỗi khi có kẻ nào đó dám đụng một ngón tay vào Eri. Một Kozue mạnh mẽ mang danh Chiến Thần sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai dám làm tổn thương đến Kazuma. Hai con thú nuôi một chim ưng săn mồi hung dữ nhất trong họ nhà ưng, một con chó Beccgie cỡ lớn từng là thành viên trong lực lượng cảnh sát quốc tế đã phá được nhiều vụ án phức tạp từ dễ đến khó. Những đồng minh quan trọng đã xuất hiện kịp thời ứng cứu cho Eri và Kazuma trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng tin tôi đi... đó vẫn chưa phải là tất cả. Vì theo sau Hiyama và Kozue, còn có thêm ba người bạn nữa.

_ Eri – chan, Eri – chan...

_ He – chan, Namehari – kun... Izukage – san... mọi người...

Hebi, Namehari và Tora đã có mặt ngay tại đây, bên cạnh Eri và Kazuma.

_ Có sao không Eri – chan? Có bị thương ở đâu không?

_ Mình không sao... mình không sao... nhưng mà... nhưng mà... Kusanagi – kun...

Giờ đây, đến phiên ba người họ phải tròn mắt căng người không tránh khỏi sự bàng hoàng sợ hãi khi trông thấy Kazuma nằm im bất động trong vòng tay thật chặt của Eri, rồi cả những vết máu đỏ chày dài trên sàn cát, hay thậm chí là dính đầy trên người Eri.

_ Hoshimiya – san, nếu được thì cho phép tớ...

Tora chạm tay lên mặt lưng Kazuma. Tuy không phải bác sĩ chuyên môn như Kazuma, lại càng không có tí kiến thức nào về việc cứu chữa bệnh nhân là người. Nhưng, do không ít lần Tora làm phụ tá cho Kazuma mỗi khi hắn lên phòng khám nên cũng biết đôi chút mẹo nhỏ trong việc kiểm tra tình trạng của bệnh nhân thông qua nhịp đập của tim. Trước đây, cũng từng có nhiều bác sĩ dày dạn kinh nghiệm áp dụng thử cách này nhưng đều không thành công. Chỉ riêng một mình Kazuma... chỉ riêng hắn có thể đoán được chính xác tình trạng sức khỏe bệnh nhân thông qua cường độ nhịp đập với dấu hiệu cực kỳ nhỏ. Và hắn đã chỉ cho Tora một vài nét đơn giản để nhận biết. Thật may mắn rằng lúc đó, Kazuma đã chỉ cho Tora, để bây giờ, Tora có thể áp dụng nó để kiểm tra ngược lại hắn.

Lắng nghe một lúc. Tora phải tập trung cao độ để tìm ra chỗ nhỏ nhất trong nhịp thở tưởng chừng như hoàn toàn bình thường. Nhưng sau đó, Tora phát hiện ra một điều. Cậu ấy ngay tức tốc quay sang Kozue đứng phía trước.

_ Tình hình thật sự không ổn đâu Kozue. Chúng ta phải nhanh đưa Kazuma đến bệnh viện ngay. Nếu cứ để máu chảy nhiều thế này thì tớ e là cậu ấy chỉ có thể cầm cự trong vòng 30 phút nữa thôi!

Thái độ của Kozue trở nên như thế nào sau khi Tora phân tích. Cô ấy vừa chặc lưỡi, chau mày khó chịu.

_ Tch, tất cả đều tại cái tính hay lo chuyện bao đồng mà ra. Cho chừa cái tật cứ thích xía mũi vào chuyện của người khác. Tự mang họa vào thân làm gì không biết!

Nghe tưởng chừng như Kozue thật lạnh lùng vô cảm. Nhưng thực chất, Kozue lo lắng cho Kazuma nhiều nhất bọn. Cái chặc lưỡi nghiêng rằng đó... không hẳn khó chịu vì Kazuma lo chuyện bao đồng, mà là tức giận vì có những kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà dám khiến Kazuma ra nông nổi ấy.

Một phần cũng vì Eri. Ngay khi trông thấy Eri ôm lấy hắn, Kozue đã tỏ ý không hài lòng rồi. Cô thiết nghĩ, chắc chắn vì Eri là nguyên nhân của mọi vấn đề. Chỉ suy nghĩ đến thế, đã khiến Kozue không ưa gì Eri. Nhưng nếu giận Eri một thì có lẽ, cái nhìn từ Kozue về phía bọn tạp nham kia phải lên đến một trăm... ghét ư? Phải nói là căm thù mới đúng.

.....

Về Hiyama... cậu ấy cũng có nỗi lòng và suy nghĩ riêng. Hiyama không giận ư? Đương nhiên là có. Và lẽ hiển nhiên rằng cái tia nhìn ganh ghét đó đều dồn về cái tên đang nằm yên bất động kia. Nếu ngất thì lựa chỗ nào khác mà ngất đi chứ. Hà có gì lại phải nằm gọn trong vòng tay của Eri thế kia? Cả Eri nữa... tại sao lại có thể chạm vào con người như không... Nhiều điều khiến Hiyama phải bận tâm. Nhưng có lẽ, điều khiến cậu ấy không khỏi phiền lòng nhất chính là hành động ôm chặt Kazuma bên mình. Có thể đang rộng đôi tay giữ lấy một người con trai khác. Những suy nghĩ đầy lo âu, nghi ngờ trong Hiyama cứ thế mà dâng lên. Cậu ấy đã hiểu, cảm xúc của Eri đối với Kazuma... Cậu ấy đã hiểu rằng Kazuma... thật sự là một người cực kỳ quan trọng đối với Eri.

Nếu như hẳn đã là người Eri muốn ở bên, thì trách nhiệm của một người giám sát, một người bạn thân từ thuở nhỏ đã từng chở che, bảo vệ, nâng đỡ cho Eri... Hiyama sẽ bảo vệ người quan trọng đó...

_ Arghh, chết tiệt, xò lá... Này, con điên kia. Người lo lũ bên phải, ta lo lũ bên trái. Phân chia ranh giới rạch ròi đang hoảng. Đừng có mà xâm chiếm qua phần của ta, nghe chưa?

_ Hm, đến giờ phút này còn tính toán phân chia khu vực như ranh giới giữa thị tộc nhỏ xú của người với thị trấn loài người ư? Chân Tỏ nào cũng hẹp hòi như người thì quả thật chẳng còn gì để nói. Nhưng đáng tiếc rằng... ta lại đồng ý với quan điểm này của người. Chia ra, phận ai người này lo. Đừng có mà làm vương tay ta đó, đồ quái vật!

_ Cậu đó phải đề ta nói mới đúng... đó ác ma!

Tạm thời bắt tay nhau cùng hợp tác. Chỉ là tạm thời nên không có nghĩa là phải thân thiện hài hòa với nhau. Đơn thuần là cả hai có chung một mục đích nên sẽ cùng ứng chiến với tình trạng người lo nửa phần bên này, người xử nốt nửa phần bên kia. Liệu như thế, có còn gọi là hợp tác không?

Nhưng thôi kệ đi. Chuyện hai người này xâu xé đấu đá nhau là vấn đề muộn thui rồi. Điều quan trọng ngay bây giờ đây, chúng ta sẽ được chứng kiến một trận đấu thế kỷ. Một con quái vật với răng nanh to như hổ, móng vuốt sắc và tự do phân thân thành những chú dơi nhỏ làm quỷ trí kẻ thù đối cùng sức mạnh vô song có thể vật chết một con gấu trong rừng. Một nữ thần ngang Chiến thần đã từng xử lý tốt một đám cỏ hèn cao đáng lớn vốn xung quanh khu vực It. Harm Sokyuran và chất đồng xác đó thành nui... Sắp có chuyện vui để coi rồi đây.

.....

_ Tch, lại thêm vài con rận nữa xuất hiện. Xừ hết tụi nó chúng bây!

Và rồi có bao nhiêu vốn liếng đều dồn hết cho đợt công kích dùng số lượng để áp đảo. 20 chọi 2 à? Mặc dù đã có thêm trợ giúp nhưng quả thật mà nói, đây là một sự chênh lệch cực kỳ lớn. Nhưng ta vẫn chưa thể nói trước được điều gì khi đối thủ của lũ tạp nham kia lại là Hiyama và Kozue. Đề xem, chuyện thú vị gì sẽ xảy ra.

Như đã bàn tính từ trước, Hiyama và Kozue, hai người tự động tách thành hai hướng trái phải, mỗi người lo 10 tên, không gây hấn làm phiền đến nhau.

Thoạt đầu tiên, cứ nghĩ đây sẽ là một trận chiến không cân sức nhưng đó lại là một sự sai lầm lớn. Vì sao ư? Vì một mình Hiyama, có thể đối phó với lũ đó một cách vô cùng đơn giản. Một Chân Tỏ... nhắc đến Chân Tỏ, ta sẽ nghĩ ngay đến hình ảnh loài dơi. Dơi là đại diện, là sức mạnh của Vampire. Thêm lối sống hơn chục năm trong rừng, bên cạnh nhiều loại động vật khác. Lối đánh nhau của Hiyama mang tính bạo lực, hoang dã là chủ yếu. Hiyama không quá tận dụng vào năm đảm. Dù biết rằng đảm thì thấm đấy, nhưng một khi đã nghiêm túc chiến đấu, cậu ấy sẽ tận dụng thứ còn nguy hiểm hơn nhiều, đó là móng vuốt. Móng của Chân Tỏ, theo như nghiên cứu trước đây của Kazuma trên đối tượng thí nghiệm mang tên Eri Hoshimiya, Kazuma đã tìm hiểu rằng cấu trúc của móng Chân Tỏ thực chất cũng giống như người bình thường. Nhưng theo ý muốn của chủ nhân, Chân Tỏ có thể bật móng dài ra hay thu vào, và mỗi lần móng tay dài ra, thì cấu trúc bên trong sẽ đồng cứng lại, khiến cho phần móng trở nên khỏe hơn, cứng hơn, hay thậm chí là sắc nhọn hơn. Với móng tay, Hiyama hoàn toàn có thể “cào” đối thủ. Giống với Eri, vì độ sắc nhọn như dao cạo, chỉ với một vết chạm nhẹ, cũng đủ khiến đối thủ bị thương. Vì đặc tính đó nên móng vuốt là thứ vũ khí đáng sợ thứ hai so với năm đảm thông thường.

Món vũ khí đáng sợ nhất là răng nanh. Như đã nói rất nhiều lần trước đây, răng nanh Chân Tỏ có cấu trúc tương đương nanh hổ. Cắn vào thì chỉ có chết. Chính vì vậy, mặc dù nhe đôi răng nanh dài đáng sợ ấy, nhưng Hiyama nhất quyết không dùng nó đối phó với lũ tạp nham kia. Nếu không muốn có người chết ngoài biển, hay phải ném thứ máu dơ bẩn của chúng.

Thân thể Hiyama rất nhanh, nên dễ dàng né tránh được nhiều đòn tấn công bất ngờ. Cậu ấy phản công bằng những lần tung người, vô vào đối thủ như “The Hulk” trong series phim siêu anh hùng của hãng Marvel. Vô như hồ vô, tấn như gấu, hăm hè đe dọa như sư tử, hay thậm chí là nắm cổ áo và ném đi chỗ khác như loài tinh tinh. Hiyama... giống như đứa con của rừng rậm, được thiên nhiên chăm sóc, nuôi nấng từ nhỏ. Và cách tấn công của Hiyama... thật sự rất hoang dã, đồng thời khi đứng ở một vị trí quan sát, Hiyama thật ngẫu hết cỡ.

.....

Không hoang dã như Hiyama, Kozue lại trình diễn một sự tinh tế, hòa nhã hơn. Kozue đã từng đi nhiều võ đường, nhiều trung tâm, tầm sư học đạo được nhiều thế võ khác nhau. Karate, Takwondo, Judo, Muay thai, Taichi, Aikido... rất nhiều môn võ khác. Nhưng, đỉnh cao cảnh giới mà Kozue đã đạt được không thể không nói đến là Tứ Bất Tiên hay còn gọi tắt là Tứ Quyền. Trong một lần theo học môn võ Taichi, giảng sư ở đó đã nhìn thấy được tiềm năng trong Kozue và có nhã ý muốn phát triển tiềm năng đó cao hơn nữa. Giảng sư đã giới thiệu Kozue đến một võ đường khác tại Trung Quốc... À phải, trong thời gian Kazuma đi Mỹ theo lời mời từ viện bảo vệ động vật quý hiếm thì Kozue cũng được một chuyên sang Trung Quốc với hai lý do: một là theo lời mời của giảng sư võ đường. Hai là tham gia vào một cuộc nghiên cứu về Điện Từ Học ở một trường đại học. Vì thời gian hoàn thành công việc của Kozue sớm hơn nên trở về Nhật Bản trước Kazuma, Kozue không kể lại chuyện này vì nó cũng chẳng mấy gì quan trọng.

Nhưng để có thể sử dụng Bất Tứ Quyền, bắt buộc Kozue phải say. Giống như một loại chất xúc tác không thể thiếu trong một phương trình hóa học nào đó. Tuy nhiên, ở đây lại không hề có rượu hay bất cứ thứ gì giúp Kozue ở trạng thái say. Đánh nhau nơi chiến trường một cách bất ngờ thế này thì làm sao chuẩn bị kịp. Đó là chưa nói đến trẻ chưa đủ tuổi vị thành niên, thì tuyệt đối không được đụng đến rượu bia dù chỉ một giọt.

Kozue chỉ có thể tung ra những môn võ khác. Nhưng nhiều đó, cũng đủ để khẳng định quyền năng, cũng như sức mạnh thuộc một đẳng cấp khác của nữ thần. Khi xưa, chỉ vì quá thất kính với nữ thần Athena, mà Arachne, một người phụ nữ thù thù giỏi lại phải sống kiếp mình thành con nhện xấu xí. Sự khác biệt giữa con người và một nữ thần là thang đo rất dài. Kể nào bất kính, sẽ phải gánh chịu hậu quả khôn lường.

Kozue có thể tung chân đá ngang mặt, có thể vật đối thủ xuống sân cát, có thể tung cơ thể lên cao vào tung một cước bổ xuống như chẻ củi. Một màn trình diễn kết hợp nhiều loại võ thuật với nhau ư? Phải nói rằng đây là một màn trình diễn của sự tinh túy mới đúng. Đáng người thon thả mảnh dẻ dễ dàng luồn lách, mái tóc nâu cột đuôi ngựa phát phơ mỗi khi di chuyển, từng động tác vừa mạnh, chính xác mà không thừa không thiếu... Đây mới thật sự là vẻ đẹp của nữ thần.

.....

.....

_ Hai người họ... tuy không thể nào có tiếng nói chung dù chỉ một phút một giây, nhưng khi cùng nhau hợp tác, thì đúng là cặp đôi kinh khủng. Ác quỷ và Chiến thần... thật thú vị làm sao!

_ Giờ này đầu phải lúc đứng đây nói những chuyện như thế. Nhân lúc Hiyama – kun đang giữ chân những người đó, chúng ta mau nhanh chóng đưa Kusanagi – kun đến bệnh viện. Izukage – san, xin hãy giúp chúng mình một tay!

_ Dĩ nhiên rồi, chúng ta nhanh chóng đi ngay thôi!

Đó là quyết định vô cùng sáng suốt. Lý do Kozue và Hiyama phải liều mình giáp mặt với đám côn đồ kia ngoài việc trả thù ra thì còn để tạo thời gian để ba người kia mang Eri và Kazuma đến chỗ an toàn, chứ không phải là ngồi đây, gương mặt ra theo dõi trận đấu rồi bình luận như trường thuật bóng đá.

Nhanh chóng mà đưa người bị thương đến bệnh viện gấp. Nhưng đáng tiếc rằng, lại nảy sinh ra một vấn đề khác chặn đi bước tiến của ba người họ.

.....

_ Kyaaa....

_ Eri!

Nghe thấy tiếng hét thất thanh của Eri từ phía sau. Hiyama vung tay tát thẳng vào mặt tên gần mình nhất như gấu tấn cá từ dưới sông lên bờ bãi rồi nhanh chóng quay đầu lại 180 độ. Kozue cũng bị tiếng hét

đó làm cho phân tâm nên tạm thời phải ngưng chiến và dõi theo xem chuyện gì vừa mới xảy ra. Cả hai người đều không khỏi tròn mắt khi thấy...

_ Đứng yên, không được động đây. Tụi bây mà còn làm càn, tao bắn nó chết!

Nhóm Eri bị bắt làm con tin từ lúc nào không hay. Thật sự là bị bắt làm con tin, bị khống chế không có đường thoát. Có tổng cộng năm tên bặm trợn như thể lần lượt bắt giữ Hebi, Namehari, Tora, Eri và cả Kazuma. Năm tên đó đều bị Eri sử dụng Telekinesis ném ra ngoài biển. Chúng đã mò mò bôi lại vào đất liền và nhân lúc đám trẻ không để ý, chúng đã làm một trận phản công bất ngờ sau lưng, nên trong tích tắc, ý định bỏ trốn của nhóm bạn cứ thế không cánh mà bay.

Bị bao vây, bị dồn vào thế bí là một chuyện. Nhưng điều đáng sợ nhất là trong tay chúng... vẫn còn giữ hàng nóng, hàng bị cấm tiệt. Một khẩu súng lục Walther P99 được chế tạo ở Đức vào năm 1996. Một thứ vũ khí đáng sợ như thế lại lọt vào tay đám này, có khác chi hồ mộc thêm cánh. Và điều đáng sợ hơn bao giờ hết là khẩu Walther P99 đó lại nằm trong tên đang nắm lấy cổ áo Kazuma kéo lên. Tên đó... đã chìa súng thẳng vào đầu Kazuma với ngón tay đặt sẵn ở cò súng.

Người điên tiết nhất ở đây không ai khác ngoài Kozue. Bộ dạng thảm thương của tên đó chưa đủ khiến Kozue tức giận, mà nay hành động thiếu suy nghĩ kia đã kích cho nổi tức giận trở thành sự cuồng nộ. Kozue nghiêng răng nghiêng lợi, thẳng thừng tung chân đá một mớ từ dưới lên trúng cằm một tên đến độ nát cả hàm răng, bay vút lên cao rồi rơi từ trên xuống biển. Sau đó, Kozue còn có ý định lao thẳng vào tên cầm súng kia, tấn hấn một trận.

_ Đứng yên, nếu mày bước thêm một bước, tao sẽ bắn nó!

Tiếng lên đạn crak crak phát lên khá rõ ràng. Chúng tỏ rằng hấn sẽ làm thật, không phải đùa. Kazuma là một con người bình thường, hoàn toàn không có khả năng tự phục hồi và sở hữu dòng máu bất tử như Chân Tò nên nếu không may bị một viên đạn ghim thẳng vào đầu thì chi có con đường chết. Đạn đồng binh thường thì không thể giết được Chân Tò, nhưng con người bình thường thì không mạnh mẽ như vậy.

Đường như, chúng đã biết khẩu Walther PP9 không phải nỗi khiếp sợ đối với Chân Tò, nên ngay từ đầu, chúng đã mang Kazuma ra làm tấm bình phong để uy hiếp. Phương cách này chỉ dùng để kiểm soát Kozue, chứ còn Hiya, Kazuma có xảy mệnh hệ gì thì cũng chẳng liên quan đến cậu ấy. Nhưng nếu Hiya mạnh động, thì Eri và những người khác cũng khó lòng mà được an toàn. Chúng đã dùng đến vũ khí hạng nặng thì chắc chắn, chúng cũng đã chuẩn bị con bài tẩy nào đó nhằm đối phó với Chân Tò. Một người biết nhìn xa trông rộng thì có thấy rõ điều này. Nên suy cho cùng, tuy gánh nặng trên vai Hiya không nhiều như với Kozue, nhưng cậu ấy vẫn phải kiểm chế sức mạnh của mình lại.

_ Chết tiệt, lũ các ngươi dám!

_ Ha ha ha, sao? Trẹo lưỡi rồi à? Bọn mày đánh hăng máu lắm mà. Đứng rồi đứng rồi, tao quên mất, nếu như tụi bây dám mạnh động thì xác định... pằng!

Nhưng có tức giận nào có làm được gì. Sự thật rằng trong một phút đam mê đánh nhau mà không để ý gì đến hậu tuyến phía sau. Đây là lỗi của cả hai người, Hiya lẫn Kozue. Sự thật rằng Eri và những người khác đang bị khống chế là điều không thể phủ nhận. Sự thật rằng tính mạng của Kazuma đang bị đe dọa theo thời gian và cả quyết định ở Kozue. Nếu dám mạnh động dù chỉ một ngón tay nhỏ, viên đạn từ khẩu súng kia sẽ ghim thẳng vào đầu Kazuma, lấy đi mạng sống của cậu ta. Còn nếu cứ cầm cổ kéo dài thời gian thì Kazuma cũng sẽ chết vì mất máu quá nhiều. Đường nào cũng đưa Kazuma xuống Hoàng tuyền... thật sự mọi thứ đang dần đưa Kozue và mọi người vào thế khó.

.....

_ Xử chúng nó!

Theo lệnh từ tên cầm súng dí thẳng vào đầu Kazuma, đám tạp nham tập trung lại sau khi thua trận. Chúng bị thương khá nhiều và cũng khá nặng... nhưng giờ thì hoàn toàn có lợi thế sau khi hai con ác quỷ kinh khủng nhất nơi chiến trường đã bị khống chế. Chúng vây quanh Kozue và Hiya... tạo thành một vòng tròn với gậy gộc, vũ khí nguy hiểm lăm lăm trên tay.

Chúng có ý định sẽ trà thủ vì những gì hai người họ gây ra cho chúng... Hèn hạ... nếu dùng chữ hèn hạ để miêu tả đám này thì vẫn còn nhẹ.

Eri hét lên.

_ Đứng... Hiya – kun, Toriyama – san... mau chạy đi!

_ Cầm miệng lại ngay, con nhỏ này!

_ Á!

Tên kia đã thắt chặt cổ Eri mạnh hơn.

_ Eri – chan!

_ Eri!

Đứng từ xa trông thấy tên đó không những chạm bàn tay dơ bẩn vào Eri, mà còn dám khiến cô bé bị đau, Hiya không khỏi phẫn nộ. Răng nanh cậu ấy vốn dĩ đã dài và đáng sợ như cạp vồ mồi rồi, nay, dường như cậu ấy đang cố gắng kéo dài đôi nanh ra để cho nó dài thêm, lớn thêm và sắc nhọn hơn. Bàn tay móng dài như dao cạo không khỏi co giật rồi siết chặt lại mạnh đến mức gân xanh gân đỏ nổi lên như cộm. Đôi mắt đỏ ngầu của Hiya... trở thành đôi mắt quỷ rồi chẳng, nó đỏ hơn mức bình thường, đỏ hơn cả khi ở trạng thái tấn công... Một màu đỏ thật đáng sợ... giống như đôi mắt này bị ngập tràn trong máu của chính cậu ấy vậy.

Nhưng điều đáng sợ nhất ở Hiya vẫn chính là luồng sát khí tím hoắt xuất hiện xung quanh cậu ấy. Luồng khí đó tỏa ra, kêu dự thêm một vài con dơi không biết từ đâu bay đến bãi biển này. Chỉ có một vài con vỗ cánh phành phạch bay trên đầu lũ gang hồ đỏ và không ngừng cất lên những tiếng krec krec nghe thật rợn cả người.

Chúng bay là thể, tạo cảm giác đáng sợ là thể, nhưng cuối cùng thì những con dơi đó cũng không sà xuống tấn công vì Hiya đã ra lệnh cho chúng không được mạnh động. Sự xuất hiện của những con dơi này chẳng qua chỉ muốn biểu hiện rằng Hiya... đang trên đà mất dần kiểm chế của bản thân. Tình hình thật sự không tốt chút nào.

.....

_ Hiya – kun sắp nổ tung như quả bom nổ chậm chạm đến giới hạn kích nòng rồi. Nếu cứ tiếp tục như thế này, chắc chắn sẽ có thảm sát đó! Namehari nói nhỏ.

Hebi không khỏi lo lắng. Nghe đến chuyện Hiya sẽ biến nơi đây thành một chiến trường đầm máu, Hebi đã sợ đến căng thẳng hết cả người.

_ Vậy... chúng ta phải làm gì đây? Nếu cứ thế này... Hiya – kun sẽ...

Eri cũng hoang mang sợ hãi nhiều hơn cả Hebi. Lần đầu tiên trong đời Eri trông thấy Hiya mất kiểm soát và khao khát ý muốn giết chóc đến thế. Cậu ấy sẽ giết người... chắc chắn, Hiya sẽ không ngần ngại dùng đôi răng nanh và móng vuốt ấy để giết người.

Chỉ vì mình... Eri nghĩ rằng chỉ vì mình mà mọi chuyện trở nên tồi tệ như thế này. Eri nghĩ rằng mình thật là một con ngốc vô dụng, không thể làm được gì ngoài việc mang đến rắc rối cho người khác. Chỉ vì mình mà mọi người bị bắt giữ, Kazuma bị thương vô cớ. Giá như... Eri có thể sử dụng Telekinesis thì có thể giải cứu được mọi người. Nhưng đây chỉ là "giả như"... Không, thật ra vẫn còn một cách nữa.

Eri chợt nhìn xuống đôi bàn tay của mình. Đôi bàn tay Eri đã dính không ít máu của Kazuma khi cô bé ôm lấy hấn. Vẫn còn đây máu của hấn chưa đông lại. Về cơ bản, để kích hoạt Spejas, Eri phải tiêu hao nhiều năng lượng, cụ thể hơn chính là những chất dinh dưỡng trong cơ thể, cũng tương tự như mana của một nhân vật trong những game. Thế nên, chỉ cần Eri hấp thụ lại những chất dinh dưỡng ấy, thì xem như đã cung cấp đủ năng lượng để Spejas hoạt động trở lại. Lý do vì sao Chân Tò, hay còn gọi là Vampire, nổi tiếng với giải thoại hút máu con người? Đơn giản vì ngoài việc để sống, máu của con người chứa nhiều vi chất dinh dưỡng tốt nhất, phù hợp cho việc kích hoạt Spejas.

Chỉ cần uống máu của Kazuma. Chỉ một giọt thôi, cũng đủ để đưa Eri trở lại nơi chiến trận với Telekinesis, quyền năng mạnh nhất trong tất cả những quyền năng của Chân Tò. Nhưng... Eri bắt đầu có chút lưỡng lự... mặc dù máu của Kazuma vẫn còn đó. Mặc dù chỉ cần nhấp một giọt, mình đã có thể cứu hết tất cả mọi người. Nhưng sao... Eri lại khựng lại như thể đang phân vân, không biết rằng liệu thật sự

nó có ỏn hay không? Hút máu... nghe tưởng chừng đơn giản nhưng thực chất lại không hề đơn giản chút nào. Có rất nhiều nguyên nhân mà ta không thể ngồi một chỗ, liệt kê từng cái được.

Eri không dám uống... Đứng hơn là cô bé đang phải tự đối đầu với hai chiều suy nghĩ đối lập nhau. Một bên thì muốn Eri nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội này... còn một bên thì không muốn vì nhiều lý do chưa thể làm sáng tỏ. Đây ắt hẳn là một sự lựa chọn vô cùng khó khăn.

.....
Hebi có thể ý... cô bé tóc bạch kim để ý thấy rất rõ và đoán được phần nào ý định của Eri. Ngay cả bản thân Hebi cũng hiểu rằng chỉ cần uống một giọt máu người, thì Telekinesis sẽ trở lại và cứu sống cả bọn. Nhưng cái giá phải trả của nó thì... Hebi cũng chẳng dám nghĩ đến.

_ Phải làm thế nào đây? Hyiyama – kun thì không thể cử động. Namehari – kun cũng không thể sử dụng Enchanter vì vẫn còn Izukage – kun và Kusanagi – kun. Còn mình thì... Không được, mình phải làm điều gì đó... Chỉ ít thì cũng không thể trở thành gánh nặng cho Hyiyama – kun thêm nữa!

Hebi từ từ mở miệng, nhe ra đôi răng nanh nhỏ nhưng cũng nhọn không kém. Hebi tính cần tên đang khống chế mình ư? Hay là Hebi đang có dự tính nào khác.

.....
Nhưng dù là dự định gì đi nữa, thì Hebi cũng không còn cơ hội để làm chuyện đó. Bởi vì trong phút chốc, đã có một sự thay đổi lớn đầy yếu tố bất ngờ.

_ Ara ara, vậy đây chính là Chân Tổ mà người dân quanh đây thường hay nhắc đến sao? Một làn da trắng toát như sữa, bờ môi nhỏ nhắn xinh xắn, cả đôi mắt đỏ như viên Ruby hồng quý hiếm thế này. Thảo nào nó, Kazuma – kun cứ không khỏi mê mẩn, tự hủy hoại tương lai của bản thân để bảo vệ sự tồn vong của Chân Tổ. Hm hm, không cần biết có đúng là như thế không. Nhưng dám hy sinh thân mình ra để bảo vệ một cô bé để thương đáng yêu thế này thì chứng tỏ... Ayame – chan đã dạy dỗ cho Kazuma – kun trở thành người đàn ông đích thực. Bushido của thằng bé cũng thật đáng ngưỡng mộ!

Nói thế nào cho chính xác cái tình hình hiện tại. Đang trong tình thế dầu sôi lửa bỏng, căng thẳng hai bên chưa biết kết cục của cuộc xung đột này ra sao. Thì bỗng dưng, một người phụ nữ trẻ trung, xinh đẹp, trong độ tuổi từ 25 đến 27 là tối đa... Một người phụ nữ sở hữu mái tóc đen tuyền dài óng ả như dải lụa đào, nhưng lại có phần tóc dựng đứng lên phía sau đỉnh đầu, được gia cố bằng dải ruy băng màu nâu đỏ. Người phụ nữ đó mặc một bộ kimono màu tím in hình mây và gợn sóng, nhưng bên ngoài lại khoác thêm chiếc blouse tiền sĩ trắng trông phá cách nửa Tây nửa ta.

Người phụ nữ kỳ lạ đó ngồi xuống nền cát, ngay phía trước mặt Eri đang bị giữ làm con tin, trước ánh mắt tròn to ngẩn tò te của biết bao nhiêu người, từ phe địch đến phe ta. Bất chợt từ đầu ra xuất hiện một người phụ nữ, lại còn vừa ngồi, vừa chống tay lên cằm, vừa nhìn Eri và vừa nhe răng cười toe toét không kém phần xô toét, hơi chút nham nhở. Đẹp nhưng đầy vẻ tình nghịch. Đường như, đối với người phụ nữ ấy, Eri có gì đó rất đặc biệt thú vị chẳng.

....._ Mama... À không... Minamiya – sensei!

_ Minamiya – sensei... là sensei thật sao?

Người ngạc nhiên nhất thì phải nói đến Kozue và Tora.

_ Ara ara, Kozue – chan, Tora – kun. Thiết tình, hôm nay là ngày nghỉ nên sensei tính đến chơi với Kazuma – kun. Nhưng khi đặt chân tới tận cửa nhà thì lại trông thấy một mình Ayame – chan lo không xuể với bệnh nhân. Hỏi ra thì mới biết Kazuma – kun chạy vụt đi khi Tatumaki – kun đến báo tin gì đó. Rồi hai đứa cùng một mạch bỏ đi khi Ayame – chan kể hết sự tình. Sao mấy đứa cứ thích tự quyết định mà không hỏi ý người lớn thế nhỉ. Chính vì thái độ đó mà Sensei... buồn hết sức!

_ Bây giờ không phải lúc nói chuyện đó đâu. Ma... Minamiya – sensei, sensei có chịu hiểu tình hình hiện tại không thể hả?

_ Ara ara, bị Kozue – chan nểng mất rồi. Sao dạo này ai cũng thích nổi nóng với mình thế nhỉ? Quà nhiên, có con gái ở độ tuổi mới lớn là nổi phiền muộn hàng đầu đối với những bậc phụ huynh. Dĩ nhiên là biết chứ. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng hiểu rằng mọi chuyện đều đang diễn ra ngoài ý mình muốn chứ gì. Chỉ là... Sensei khó lòng mà cưỡng lại nổi nguyên nhân vì sao Kazuma – kun lại muốn bán sống bán chết bảo vệ Chân Tổ. Vì thị tộc Chân Tổ... hay là vì nguyên nhân riêng tư nào đó? Chắc có một mình Kazuma – kun mới rõ!

Đôi lúc không thể hiểu được ý Sensei nói gì là đây. Từng lời bà ta nói ra, đều chứa đựng nhiều điều thâm sâu mà người đời phải dành không ít thời gian chất xám để giải mã. Chưa hết. Khi Minamiya – sensei nhìn thẳng vào Eri. Eri cảm nhận được một nguồn sinh khí khác rất lạ. Eri cảm thấy người đang ở ngay trước mặt mình không chỉ đơn thuần là một người phụ nữ đẹp lạ lùng, đẹp bí ẩn, mà khí chất cũng không phải người bình thường. Một cảm giác ảm áp nhưng cũng sẽ rất lạnh nhạt. Nhẹ nhàng dịu dàng nhưng đôi lúc cũng dữ dội mạnh mẽ khi cần... giống như... đại dương xanh đang tràn từng đợt sóng vô bờ vậy. Đứng trước người đó, Eri không biết phải hành xử ra sao ngoài việc nhìn ngược lại người ấy với ánh mắt tròn to đầy sự khó hiểu.

_ Cô bé, nói cho Sensei biết. Tên cô bé là gì?

Bị hỏi đột ngột như vậy, càng khiến cho Eri thêm khó xử. Nhưng cũng thật kỳ lạ khi Eri lại trả lời, dù biết rằng mình cần phải cẩn thận.

_ Eri... Eri Hoshimiya...

_ Hm hm, ngôi sao à? Một cái tên thật đẹp. Vậy còn cô bé tóc bạch kim kia?

Đột nhiên quay sang Hebi cũng khiến Hebi không khác gì Eri.

_ Em... em là Hebi... Hebi Shimikaze!

_ Hm hm, Eri – chan, Hebi – chan... không cần phải sợ đâu. Vì Sensei hứa rằng, sẽ không để cho bất kỳ đứa trẻ nào đứng trên "lãnh thổ" của mình bị thương. Vậy nên, cứ yên tâm đi nhé!

Nói thì dễ, làm mới khó. Làm sao có thể yên tâm khi bị đẩy vào hoàn cảnh chẳng ai muốn. Rồi tự dưng xuất hiện đâu ra một người phụ nữ cười toe toét và nói những lời kỳ lạ. Thật khó tin. Đúng thật rất khó tin lời người này nói.

.....
Cái gì đến thì đến. Sự xuất hiện đầy bí ẩn của hiệu trưởng Minamiya không tạo nên sự khác biệt nào. Một tên trong lũ tạp nham ấy chìa dao về phía hiệu trưởng với giọng điệu khó chịu.

_ Mụ kia, không phận sự thì đừng có xía vào đây. Mau xéo đi, hoặc chịu trận chung với lũ này!

_ Nè nè Eri – chan. Hay là sau chuyện này, chúng ta cùng đến chỗ nào đó thoảng mát để trò chuyện đi. Sensei biết một quán đồ ngọt rất ngon trong thành phố. Chúng ta sẽ đến đó, cùng thưởng thức những món ngọt, và cùng trò chuyện với nhau nhé. Giống với Kazuma – kun, Sensei cũng muốn được một lần nói chuyện với Chân Tổ!

Nói một đằng nhưng người kia thì lại nghe một nẻo. Cũng chính vì cái cách bà ấy không thêm đếm xỉa gì đến lời cảnh báo từ tên kia nên mới khiến cho hán nổi trận lôi đình.

_ Chết tiệt, mụ già, chết đi!

Lũ nài đúng là làm liều. Phải chăng chúng chẳng còn sợ pháp luật nữa hay sao mà dám vung dao đâm vào người khác. Hẳn rút con dao đâm thẳng lưng hiệu trưởng. Nhưng thật bất ngờ khi chính hiệu trưởng, lại ngay đó chặn đứng lại cú đâm đó chỉ với hai ngón tay, kẹp chặt mũi dao nhọn ngay chính giữa hai ngón, bệch như những cao thủ võ lâm thường chặn lưỡi kiếm quân thù trong phim kiếm hiệp. Bà ấy phá bỏ đi ý định tấn công lên một cách nhẹ nhàng đơn giản như không. Trong khi trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện với Eri. Chính xác hơn là bà ấy còn chẳng thèm nhìn tên sau lưng mình nữa mà. Chỉ đơn thuần đưa hai ngón tay lên, và chặn phát được nhát dao chí mạng đó.

_ Ô dào... con nít thời nay sao mà khùng khiếp thế nhỉ? Dám đâm dao vào cả một bà già sắp gần đất xa trời luôn ư? Thế giới này càng lúc càng đáng sợ mà!

Minamiya – sensei bật hai ngón, ngay lập tức, con dao trên tay tên đâm lên kia gãy thành hai đoạn bằng nhau và văng xuống nền cát trước ánh mắt ngỡ ngàng của biết bao người đứng đây. Dồn hết nội lực vào hai đầu ngón tay và bẻ gãy sắt ư? Nghe sao thật giống với phim chưởng thế nhỉ? Nếu thật sự có một người như trong phim chưởng bước ra thì quả là đáng sợ.

.....

_ Mụ già chết tiệt. Mụ dám...

Nói còn chưa hết câu. Minamiya – sensei nhẹ nhàng chạm vào bàn tay đang khống chế kẻ sát cô Eri. Vút một cái chỉ trong tích tắc, không rõ bằng hình thức nào nhưng tên đang bắt Eri làm con tin bất thành lĩnh bị vật xuống sàn cát. Chuyện gì vừa mới xảy ra, chính tên đó còn không biết. Nằm trên cát, hắn còn tròn mắt ngẩn tò te và chỉ biết rằng mình vừa bị người phụ nữ đó vật nằm đo ván.

Những người khác thì... Eri, Hebi, Namehari... tất cả những đang có mặt ở đây đều tận mắt trông thấy, người vật tên vừa rồi, chính là hiệu trưởng Minamiya. Chỉ trong chớp mắt thôi, bà ấy đã có thể hạ một tên trai trẻ cường tráng to cao đơn giản. Và trước bao nhiêu ánh mắt to tròn sợ sệt kia, thì hiệu trưởng, vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện nhưng không kém phần xỏ toẹt đến đáng sợ.

_ Ara ara, mạnh tay quá rồi chẳng. Không cần phải lo, lần tới, Sensei sẽ nhẹ tay hơn cho!

.....

Không chỉ đơn thuần vì thực lực, mà khí chất tỏa ra từ hiệu trưởng mới chính là nguyên nhân thật sự khiến bọn còn đồ phải khiếp sợ.

Biết đây là cơ hội tốt. Namehari và Tora nhận ra được điều đó nên đã đến lúc hai chàng trai hành động. Tora thui cùi trỏ vào bụng tên bắt mình và nhanh chóng vật hắn xuống cát bằng một thế Judo vô cùng đẹp mắt. Bàn thân Namehari cũng không mấy khó khăn khi dùng cả bàn tay chộp lấy mặt tên khống chế mình và vật mạnh xuống cát.

Sau đó, Namehari tiếp tục lao đến tấn công và giải thoát cho Hebi bằng đôi tay đã được cường hóa thành sắt thép.

_ Có sao không Hebi?

_ Mình không sao, cảm ơn Namehari – kun!

Ba đứa đã trốn thoát, tên nắm cổ áo Kazuma bắt đầu trở nên lúng túng. Hắn nghiêng răng và hét lên.

_ Lũ chúng bay dám...

Hắn tính chĩa mũi súng thẳng vào một trong ba người bạn nhưng không may cho hắn rằng ngay thời điểm ấy, hiệu trưởng Minamiya đã kịp thời nắm lấy cổ tay hắn và chuyển mũi súng hướng thẳng vào đầu chính tên đó trong chớp mắt. Nếu hắn mà hấp tấp bắn ngay thì chắc chắn người lĩnh viên đạn ấy sẽ là hắn. Hắn cũng phải may mắn lắm khi kịp thời dừng ý định bóp cò lại. Nhưng tại sao... từ lúc nào mà bà ta lại có thể...

_ Đừng có nghịch súng nhé. Con nít không nên chơi những thứ nguy hiểm này đâu. Và nếu được thì cảm phiền em đẩy thả học trò của Sensei ra được không?

Hiệu trưởng Minamiya lại tiếp tục xoay tên đó như chong chóng. Bà ấy tước được khẩu súng, tóm được Kazuma từ tay hắn về phía mình và kết thúc bằng cách ném tên đó thẳng vào đám cỏ hỗn một trợn trước mặt.

.....

_ Tee hee, bắt được Kazuma – kun rồi nhé... Oi Kozue – chan. Kazuma – kun an toàn rồi, con có thể tự tung tự tác phá hoại rồi đó!

Từ bên kia vọng sang bên đây, Kozue không khỏi xấu hổ đến độ đỏ chín hết cả mặt.

_ Con biết rồi... Mama đừng có nói nữa... Mà con không có phá hoại!

Nhưng phải cảm ơn hiệu trưởng Minamiya mà mọi người đều được cứu. Không còn bị gánh nặng con tin, Kozue và Hiyama cảm giác như cái lồng giam giữ mình đã được mở ra trước mắt. Khi đã mở ra rồi thì tội gì mà không sai cánh bay đi cho thoải mái. Bây giờ cũng vậy. Không còn ai bị bắt làm con tin, không bị vướng bận bất cứ điều gì. Hiyama và Kozue... quay trở lại chiến trận với những pha đánh nhau vô cùng đẹp mắt như thoát đầu.

Haha... Hiyama và Kozue đã trở lại... Nữ thần và Ác quỷ, bộ đôi khủng khiếp nhất của cái thị trấn ven biển này đang dần cho lũ cô hồn một trận nên thân như kiểu đang giải tòa hết bao nhiêu sự điên cuồng bị kìm nén từ này đến giờ... Thôi... tôi không dám miêu tả chi tiết vì rất có thể sẽ gây ảnh hưởng xấu đến trẻ nhỏ khi trông thấy cảnh tượng ác nghiệt này.

.....

Minamiya – sensei đưa Kazuma đến chỗ Tora và những người khác, sau đó, đưa tất cả mấy đứa nhóc đến một chỗ an toàn khác.

_ Ở đây được rồi!

Ngay khi hiệu trưởng vừa đặt Kazuma xuống cát, thì ngay lập tức, Eri đã chạy đến bên hắn thật nhanh.

_ Kusanagi – kun... Kusanagi – kun...

Đường như Eri đang vô cùng hoảng hốt không kém phần lo lắng. Đường nhiên rồi, nếu là Kazuma thì Eri luôn dành cho hắn một sự quan tâm đặc biệt. Nhưng đây đâu phải lúc nói đến chuyện đó.

Hiệu trưởng dùng hai ngón tay chạm nhẹ vào mạch cổ Kazuma, lắng nghe chăm chú một chút.

_ Vẫn còn thò, chị bị ngã vì bị thương ở đầu. Cần phải đưa Kazuma – kun đến bệnh viện gấp, nếu không thì thằng bé sẽ chết vì mất máu. Tora – kun, em và mấy đứa nhanh chóng đưa Kazuma – kun đi đi. Sensei đã gọi xe đến đây sẵn rồi. Chỉ cần lên được bờ thì sẽ có xe đón sẵn các em!

_ Vâng, em hiểu rồi. Nhưng còn Kozue và Kinozuka...

_ Không cần lo vì hai đứa đó sẽ đi cùng mấy đứa luôn. Cứ đưa Kazuma – kun đi trước. Kozue – chan, cứ để Sensei!

.....

Nếu muốn thoát khỏi đây thì đánh nhau là chuyện không thể tránh khỏi. Dù trước dù sau gì thì cũng phải dùng đến bạo lực để nói chuyện với đám cô hồn các đảng này. Đây là định lý bất di bất dịch mà Kozue rút ra được từ những trải nghiệm trong quá khứ. Đầu sao thì đây đâu phải lần đầu Kozue “làm thịt” mấy tên cù bất cù bơ bá dơ của xã hội.

Nhưng đánh nhau mà còn phải cạnh chọi với người đang tạm thời liên minh đồng đội với mình thì cũng hơi khó khăn vì là lần đầu. Chỉ vì tình sự quá nhau chút xiu mà Kozue và Hiyama lại quay sang tị nạn nhau.

_ Này con nhỏ ngu ngốc kia. Ta đã nói là không được phép bèn mảng sang phần của ta kia mà?

_ Cái đó ta nói mới đúng, con doi ngu ngốc này. Đừng có mà làm vướng chân ta!

_ Nói gì há?

Lại bắt đầu trừng nhau bằng cái nhìn tóa tia lửa điện xẹt xẹt. Nhưng cả hai lại kịp thời lùi lại khi có một nhát gậy bóng chày vút thẳng xuống ngay chính giữa. Tách nhau ra, xử lý tiếp những thứ cản đường mình bằng những lần vung tay vung chân đảm bảo bôm bốp không ngừng. Rồi sau đó, bị đưa đẩy thế nào mà cả hai lại tựa lưng vào nhau.

_ Hừ, tạm thời ngưng chiến. Đợi sau khi chuyện này kết thúc, ta sẽ xử ngươi!

_ Hm, để xem!

.....

Ngồi vắn vơ trên tảng đá gần đó, hiệu trưởng Minamiya vừa rung đùi, vừa chống tay lên cằm quan sát.

_ *Ara ara, có thể cùng kẻ vai sát cánh chiến đấu chung với một Chân Tổ như thế này, Kozue – chan giỏi thật đấy. Vậy mà mình con bé sẽ ghét cay ghét đắng và không đời nào chịu hợp tác chung với họ. Trẻ con trưởng thành nhanh hơn người lớn tưởng tượng nhiều. Hay... có lẽ mình cũng đã già rồi nên không còn theo kịp tốc độ lớn lên của chúng nữa rồi chẳng... Mình cũng muốn ngồi đây dõi theo từng bước trưởng thành của chúng thêm chút nữa. Nhưng có lẽ... thời gian không cho phép nữa rồi. đành vậy!*

Cho đến thời điểm hiện tại, nhân vật Tsubame Minamiya vẫn còn là một dấu chấm hỏi cực kỳ lớn mà chưa ai có thể giải đáp. Sự tồn tại của bà ấy, cũng như sự xuất hiện của bà... giống như một nhân vật kỳ lạ bước ra từ một cuốn tiểu thuyết hư cấu, hoàn toàn không có thật. Cứ lúc ăn lúc hiện không ai hay ai biết.

Tại sao bà ấy đang ngồi ngay trên vách đá cách nơi xảy ra cuộc ẩu đả không xa từ nãy đến giờ, nhưng không một ai để ý gì hết. Ngay cả Kozue cũng dường như quên mất đi sự hiện diện của bà. Hiệu trưởng rời khỏi vách đá, đứng ngoài chiến trận cứ như một bóng ma vô hình.

Người phụ nữ tóc đen tuyền trong bộ trang phục Kimono tím hoa văn mây và sương khói, còn gì hợp hơn là một thanh Katana mang đậm truyền thống Nhật Bản đi đôi với hình ảnh Samurai thời kỳ chiến quốc. Và điều đó lại xảy ra thật. Nhưng chỉ lạ một chỗ rằng không biết bà ấy đã lấy ở đâu ra sẵn một thanh Katana thế kia... Là hàng giả à? Hy vọng đây chỉ là kiếm nhựa đồ chơi dành cho con nít.

Với thanh kiếm trong tay, hiệu trưởng đứng ung dung ngay đó. Bà ấy bắt đầu rút kiếm ra và tra vào vỏ hai ba lần liên tục liên tiếp, tạo thành một đàn âm thanh leng keng leng keng đến nhức tai. Bà ấy chỉ duy nhất làm cái động tác kỳ lạ để tạo ra âm thanh đó. Có lẽ vì đó là một thứ âm thanh khó nghe nên nhiều tên trong số chúng tởm vô khó chịu khi nghe. Và chỉ sau đó ít phút, toàn bộ lũ tạp nham đều chuyển hướng mục tiêu từ Kozue và Hiyama sang hiệu trưởng Minamiya với thái độ nhún nhún khó coi.

.....

_ Này... các ngươi...

Trông thấy bọn chúng bỗng dừng quay lưng đi, Hiyama có chút ngạc nhiên. Cậu còn tính đuổi theo chúng thì Kozue đã kịp thời chặn lại.

_ Làm gì thế hả?

_ Đừng có chen ngang vào. Chúng ta không thể tham gia vào trận đánh lần này đâu!

_ Hà? Nói cái gì đấy?

_ Nghiêm túc mà nói, một khi bà ấy ra tay, thì hạng như chúng ta, không còn đủ tư cách để tham gia vào chiến trận nữa. Cho nên, tốt nhất là hãy đứng bên ngoài và quan sát đi!

Kozue hoàn toàn nghiêm túc chứ không hề giỡn chơi. Không có chỗ chen chân vào trận đánh này... tất cả đều có nguyên nhân của nó hết. Tốt hơn bao giờ hết, Hiyama nên thu lại ý định cuồng sát mà theo dõi những điều chuẩn bị xảy đến.

.....

.....

30 tên... theo như thống kê lần cuối cùng thì số lượng đám ô hợp chán thờ này chính xác là con số 30. Chúng vây quanh hiệu trưởng Minamiya thành một vòng tròn. Giờ thì thành một chọi với 30 rồi. Chúng còn chẳng cảm thấy chút bẽ mặt xấu hổ nào khi lại có ý định tấn công đồng loạt một người phụ nữ chân yếu tay mềm đã từng vật một đứa con trai to khỏe xuống cát cùng thanh Katana nguy hiểm thế kia...

_ Mụ kia, ngày này năm sau sẽ là ngày gỗ của mụ. Có còn điều gì trần trối không?

_ Ara ara, sao lại nói năng như thế với một cụ bà sắp gần đất xa trời vậy? Sensei trông thế thôi nhưng xứng đáng để mấy đứa gọi là “bà” đó. Ăn nói không lễ độ chừng mực với người lớn tuổi là hư đấy biết không. Mà trẻ hư thì đương nhiên phải bị phạt rồi!

Đó là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Nét đẹp của bà ấy cũng được xem như một trong những điều bí ẩn nhất trong thế giới này. Đến cả khí chất tỏa ra từ hiệu trưởng cũng thật kỳ lạ mỗi khi bà ấy vừa nói, miệng vừa cười, nhưng tay thì lại từ từ rút thanh Katana đó ra khỏi vỏ.

Katana ư? Đơn thuần là Katana cũng đã đáng sợ lắm rồi. Nhưng cho đến khi hiệu trưởng ấy chính thức rút thanh kiếm sống trên tay thì mới biết... đó không còn là một thanh Katana thông thường. Với lưỡi kiếm dài hơn hướng xuống dưới... thì đây đích thực là một thanh Tachi.

_ Mấy đứa đó nhé, đừng có xem thường một cụ bà trời gà không chặt. Hay đúng hơn là đừng đánh giá thấp con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển... Ojii – chan, cùng chiến đấu với cháu nhé. Tham kiến!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47

Đã từng có ai nghe về Tenka Goken chưa? Là về truyền thuyết “Thiên Hạ Ngũ Kiếm” ấy. Tương truyền kể lại rằng trong lịch sử hào hùng về những tòa thủ phủ cao to kiên cố, nơi các lãnh chúa sinh sống. Những trận chiến đẫm máu của các Samurai luôn gắn liền với hình ảnh thanh kiếm. Vậy thì trong thế giới của những thanh kiếm, có năm thanh được mệnh danh Tenka Goken được những nghệ nhân danh tiếng rèn ra và qua tay những chủ nhân nổi tiếng khác nhau, tạo dựng nên trang sử về các cuộc chiến giữa những Samurai. Trên thế giới tồn tại năm thanh kiếm đứng đầu về thời gian, về chiến tích gặt hái được, hay có liên quan đến những nhân vật gây tầm ảnh hưởng không nhỏ đến đất nước mặt trời mọc. Năm thanh kiếm ấy hợp lại thành “Thiên Hạ Ngũ Kiếm” và một trong đó, có một thanh kiếm nổi tiếng về nét đẹp thanh tao, nét đẹp tinh tế mà người rèn lên nó muốn truyền đạt cho thời hậu thế. Một thanh kiếm từng được truyền qua tay rất nhiều chủ nhân. Một thanh kiếm mà khi nhìn vào, ta có thể liên tưởng đến hình ảnh của ánh trăng lưỡi liềm màu vàng bạc giữa một màu tím kỳ lạ... Thanh kiếm đó có tên là: Mikazuki Munechika.

Thanh Tachi trên tay hiệu trưởng còn được biết đến với cái tên: Mikazuki Munechika, một trong “Thiên Hạ Ngũ Kiếm”... phải nhắc lại điều này thêm lần nữa để nhấn mạnh đến sự đặc biệt của nó. Nhưng nghe nói, thanh Mikazuki được đánh giá cao về tính mỹ thuật cũng như chất liệu, là thanh đẹp nhất trong năm thanh còn lại, nên nó đã được xem như một di sản văn hóa quan trọng và chính thức bước chân vào vị trí bảo vật quốc gia. Hiện tại, Mikazuki đang được trưng bày ở Bảo tàng quốc gia Tokyo. Vậy thì làm sao... một thanh bảo kiếm lại nằm trong tay hiệu trưởng Minamiya?

Liệu có phải hàng giả không? Thời nay, bất cứ mặt hàng nào cũng có thể làm giả được với chất lượng mẫu mã giống y như bản gốc. Rất có thể, hiệu trưởng đã tìm đến một thợ rèn và đặt đúc một thanh kiếm giống hệt Mikazuki Munechika. Nhưng... thân là hiệu trưởng của một ngôi trường vang danh khắp nước Nhật, lại mang thân phận công chúa gia tộc Minamiya nổi tiếng. Một công chúa bước ra từ gia tộc làm tiền mà lại dùng hàng giả sao? Hay là... cũng có thể lắm chứ. Vì là gia tộc giàu có mà... ai biết được bà đã làm gì, dùng thứ gì đánh đổi để có được thanh kiếm quý báu này.

Điều đó không còn quan trọng nữa. Điều đáng lưu ý nhất phút giây này chính là việc hiệu trưởng rút thanh Tachi đó giữa đám cô hồn các đảng. Bà ấy né tránh, xoay người khi có tên nào cố tình tấn công trước. Thật chẳng mấy khó khăn để tránh hết những cú đánh bất ngờ ấy, mặc dù mấy tên lên mặt lúc cùng xông vào cũng chẳng thể giữ được một nhịp chân của bà. Giống Kozue... phải rồi. Rất giống với

Kozue trong khoản quay người, lùi một bước, tiến một bước, nghiêng đầu sang trái một góc 45 độ chỉ để tránh né thôi. Cứ như hiệu trưởng đang khiêu vũ trên bãi cát vàng, trong bộ Kimono truyền thống vậy. Một sự kết hợp giữa cổ truyền phương Đông và điệu múa phương Tây ư? Thật kỳ lạ nhưng cũng không hẳn là tệ hại.

Một lần nữa phải nhắc lại rằng... người phụ nữ có mái tóc đen xinh đẹp ấy... ngày càng trở nên lung linh và đẹp hơn. Bà ấy né tránh... cứ như thể đôi mắt hiệu trưởng cho phép nhìn thấy trước những hành động, cũng như hướng tấn công của bọn chúng trong khoảng thời gian xảy ra ở tương lai. Giống như bà ấy... có thể dự đoán được tương lai.

Dù chúng có tấn công thế nào. Có lên một hay lên cùng một lúc, có bất thành linh thay đổi hướng tấn công hay lập ra bất kỳ chiến lược nào đi nữa, tất cả đều vô dụng trước đôi mắt xanh thăm thẳm tựa đại dương xa xôi đó. Hiệu trưởng chỉ đứng ngay giữa tâm điểm vòng tròn, chỉ luân lách né tránh hết 15 phút liên tiếp. Sau 15 phút quý giá đó, đám ô hợp bắt đầu thờ đốc vì kiệt sức... trong khi vẫn chưa có một sợi tóc hay một giọt mồ hôi nào rơi xuống từ bà ấy. Một nụ cười thần thiện không thiếu phần thích thú. Thậm chí còn nghe được câu hát ngân nga một cách vui tươi hồn nhiên. Trông bà ấy như đang hưởng thụ nhiều hơn là lo lắng khi bị vây quanh bởi một đám côn đồ.

_ Ara ara, đã kiệt sức hết rồi sao? Thiệt tình, trẻ con thời nay năng động hơn thời của mình nhưng sao thể lực lại kém vô cùng. Chỉ bằng mấy đứa trẻ nhà Kurahashi còn biết khuôn hai chông cùi từ trên núi xuống rồi vòng ngược chạy lên núi... A, hiểu rồi hiểu rồi, là vì bọn nhỏ học kiếm thuật. Chuẩn chuẩn, vì theo học Kenjutsu nên mới có được sức khỏe dẻo dai bền bỉ. Cũng vì kiểm đạo không còn được thịnh hành nữa nên lớp trẻ ngày nay không có cơ hội tập luyện, thành thử mau xuống sức cũng phải!

Từ chuyện này xọ qua chuyện kia. Bà ấy thật sự chẳng lo lắng lo ngại bất cứ thứ gì. Bà ấy cứ nhìn cuộc đời theo hướng tích cực, an lành hết như một bà cụ không còn luyến tiếc gì thời gái trẻ, có thể nhắm mắt để số phận đưa đẩy mình đến đâu thì đến. Hiệu trưởng ít. Harm Sokyuran bao nhiêu tuổi? Nó vẫn còn là một con số bí ẩn khi có quá nhiều luồng thông tin không ăn nhập với nhau xuất hiện quanh bà. Bề ngoài thì chỉ tầm 25 đến 27 là cao. Nhưng đáng vẻ cũng như khi chất thì nào khác chi một cụ bà sống hơn trăm năm. Bà ấy không phải Chân Tô. Da bà ấy cũng trắng nhưng không trắng một cách đột biến bất bình thường như Chân Tô. Thậm chí, đôi mắt của bà cũng là một màu xanh gợn sóng biển rất thực, không phải màu đỏ hồng quyền quý như ai kia. Bà ấy là người bình thường... nhưng cũng không hẳn là người bình thường... thật khó hiểu.

_ Nào nào mấy đứa, nếu không đánh bà già này thêm nữa, thì đương nhiên là đến lượt của Sensei đó nhé!

Dù muốn đánh lắm nhưng dù có tiếp tục thì cũng chỉ phí sức mà chẳng thu được kết quả gì. Bọn ô hợp đó cũng chẳng còn sức mà xông lên khí thế như ban nãy. Và đây chính là bước chuyển tiếp theo để tạo nên một sự thay đổi lớn trên chiến trận. Một mình chứng hữu hiệu nhất để cho những ai còn đứng ngay trên bãi cát này thấy... sức mạnh thật sự của người đã tự rướn ngực hào hung xung là con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển.

Hiệu trưởng chuyển lưỡi kiếm úp ngược lên. Bà ấy có ý định sẽ tiếp đãi đám này bằng sống kiếm. Vì đây không phải là một trận đánh sống chết giữa các Samurai với nhau, nên mục tiêu hoàn thành trước mắt là đánh cho chúng sợ chạy là được rồi, không cần phải hạ thủ giết chóc nên chẳng nhất thiết phải dùng lưỡi kiếm. Hơn nữa, sẽ chẳng tốt lành gì khi ngày mai báo đài đăng tin giật tít: “Công chúa gia tộc Miramiya xuống tay gây tổn thương nặng với một đứa nhóc băng Katana”... Nhà Miramiya sẽ chịu không ít tai tiếng. Hiệu trưởng không muốn điều đó xảy ra nên phải vừa đánh chúng, vừa nghĩ cách làm sao dừng để chúng chạm vào phần lưỡi kiếm.

Có ai từng nói rằng tốc độ của bà ấy rất nhanh chưa? Thật sự là nhanh lắm... nhanh như một con vũ bão vậy. Khi bà ấy vung kiếm tấn công, là sẽ có một tên bị thổi bay ra mấy mét. Khi bà ấy xoay người quét một vòng tròn, thì hai ba tên cùng lúc bị rơi khỏi sân chơi. Cách hiệu trưởng sử dụng thanh kiếm ấy thật tuyệt vời.

_ Chết tiệt!

Những tên còm cò khả năng chiến đấu thì không còn lựa chọn nào khác ngoài tiếp tục. Tên thì dùng gậy bóng chày trạm đỉnh sắt vút ngang mặt từ phải sang trái. Nhưng thanh Mikazuki đã được hiệu trưởng dùng tay phải, ngược ngược ra phía sau lưng, hướng lên phía trước để cản lại, sau đó, bà tiếp tục tấn công.

Một tên khác thì bỏ thẳng từ trên xuống. Hiệu trưởng chỉ đơn giản lùi chân trái về phía sau một đoạn 2cm rồi phản công. Nhưng cách phản công lần này có hơi đặc biệt. Bà đâm thanh kiếm xuống nền cát, tì tay vào phần chuôi kiếm, nhấc bổng cơ thể mình lên và dùng chân đá thẳng vào ngực, khiến đối phương lăn lông lốc trên cát. Sau khi thực hiện cú đá đó, hiệu trưởng nhẹ nhàng đáp xuống đất nhưng lại có hơi nghiêng ngả đôi chút.

_ Ủ chà ừ chà, giữ thăng bằng khó hơn mình tưởng tượng nhiều. Vậy mà nghe Mama kể lại rằng hồi xưa, Papa thích dùng đòn này nhất. Không hiểu lúc đó, Papa có trụ được vững hay nghiêng ngả như mình thế này... Hoặc là do mình già cả rồi, không còn dẻo dai như trước!

Tên nữa tấn công, thì bà lại tránh, lại cản, lại phản đòn trong chớp mắt. Cứ như thể từng phút từng giây trôi qua, không một kẻ nào có thể chạm được vào một sợi tóc của bà hay khiến bà phải nhò một giọt mồ hôi. Trông hiệu trưởng... cứ như một đóa hoa hồng tím tuyệt đẹp quý phái nhưng lại đầy gai, khiến cho biết bao nhiêu người tư tưởng muốn có mà lại không thể hái được.

.....

.....

Hiyama và Kozue... hai người này buộc phải rút khỏi trận chiến ngay từ lúc bắt đầu hiệp hai. Có thể, đây là lần đầu tiên Hiyama được trông thấy hiệu trưởng đích thân ra trận nên khá ngỡ ngàng, ngạc nhiên là điều hiển nhiên. Còn với Kozue, đây đâu phải lần đầu cô bé trông thấy người phụ nữ đó rút kiếm đánh nhau. Nhưng lần nào cũng thế... cứ mỗi khi hiệu trưởng rút thanh kiếm trên tay, là mỗi lần Kozue phải dùng lại theo dõi, sau đó sẽ chìm đắm vào sự choáng ngợp từ trận đấu lung linh như một bức vẽ họa tuyệt đỉnh.

_ Đó... đó có phải là con người bình thường hay không? Một người bình thường... có thể làm được những điều không tưởng như thế sao?

_ Chẳng rõ, nhưng điều tưởng chừng không thể ấy rốt cuộc đã xảy ra một khi bà ấy đưa tay xen ngang vào. “Con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển”... Lúc nào cũng tự vỗ ngực khoe khoang về bản thân như thế với bất kỳ ai. Nghe thì cứ như bà ấy đang đùa giỡn. Nhưng để rồi khi tận mắt trông thấy những điều phi lý người đó làm được thì mới rõ... nếu như trên đời này tồn tại một vị thần... thì đó ắt hẳn phải là bà ấy... Tsubame Miramiya!

Còn điều gì muốn nói nữa không? Hay chỉ biết đứng đây và trầm trồ thán ngưỡng mộ đến thực lực của hiệu trưởng. Nhưng ngoài nét đẹp huyền bí của bà thì còn điều gì đáng nói hơn nữa. Trình độ kỹ kiếm cũng trên cả mức bậc thầy lão luyện. Với trình độ đó kết hợp cùng với thanh kiếm báu huyền thoại thì... miễn bình luận thêm nữa.

Mikazuki Munechika... thanh kiếm được rèn lên qua ngọn lửa của nghệ nhân Sanjo Munechika. Riêng cái tên của nó cũng đã nói lên vẻ đẹp thuần túy không kém phần huyền bí. “Tam Nhật Nguyệt”... một cái tên rất đẹp. Vì thanh kiếm được chui rèn vào gần cuối thế kỷ 11 kỷ Heian. Chính vì tuổi đời của thanh kiếm nên nhiều người vẫn thường hay nói đùa gọi Mikazuki là “Cụ Trắng Khuyết”. Tương truyền còn kể lại rằng Mikazuki chưa từng tham chiến bất kỳ trận nào. Có lời đồn rằng vì cấu tạo của lưỡi kiếm đôi chút đặc biệt kỳ lạ. Hoặc vì là thanh kiếm đẹp nhất nên tốt nhất mang đi trưng bày để bảo toàn giá trị nghệ thuật của nó. Tất cả những lý do trên đều có thể chấp nhận được. Nhưng tôi thiết nghĩ nguyên nhân mà Mikazuki Munechika chưa được dùng trong thực chiến là vì... chưa có một vị chủ nhân nào tận dụng được hết quyền năng ẩn chứa trong Mikazuki. Hay nói đúng hơn là chưa hề có một chủ nhân nào xứng đáng để sử dụng thanh kiếm. Và bây giờ thì Mikazuki Munechika đã gặp được người chủ nhân xứng tầm... đã đến lúc thanh kiếm được tỏa sáng ngay trên chiến trận.

Sanjo Munechika cũng được xem như một nghệ nhân xuất chúng khi khắc thành công hoa văn “uchinoka” hình trăng khuyết trên lưỡi kiếm của Mikazuki. Đó vừa là dấu tích chứng tỏ tài năng của người nghệ nhân, đồng thời cũng minh chứng cho biết Mikazuki Munechika là thanh kiếm đẹp nhất trong bộ “Thiên Hạ Ngũ Kiếm”.

Vì hình ảnh của Mikazuki là trăng khuyết. Nên cứ mỗi lần hiệu trưởng vung một đường kiếm, thì hình ảnh trăng khuyết thoáng hiện lên trong trí tưởng tượng mỗi người. Thật đẹp... Mặt trăng khuyết màu bạc vàng giữa khung trời đêm được tô thêm sắc hồng từ những cánh hoa anh đào rơi theo chiều gió. Dù biết chỉ là tưởng tượng nhưng cũng thật khó để giữ bản thân bình tĩnh trước nét đẹp lung linh đó. Chưa nói đến những âm thanh cất gió mỗi khi Mikazuki được vung lên... quả là rất sắc bén. Phải chăng, hiệu trưởng đã chăm sóc nó rất kỹ lưỡng và nó là một thanh kiếm quý báu.

.....

Thật đẹp nhưng cũng thật đáng sợ. Đáng sợ khi một đóa hoa hồng tím đầy gai đã chiến thắng trong cuộc chiến với bầy ong bạo lực sau 30 phút đồng hồ. Nhưng thật tình mà nói thì 30 phút đó tính bao gồm luôn cả thời gian hiệu trưởng nhẩn nhá, vừa trả lời điện thoại cho một ai đó với dáng vẻ hơi miễn cưỡng, cứ như thể hiệu trưởng đang nợ nần ai đó và bây giờ thì đang phải nghe người đẩy nắn vốn qua điện thoại. Thấy kiểu bà ta phải lựa lời nói sao cho hợp lòng người kia, ắt hẳn đó là người có quyền lực còn hơn bà chẳng.

Hiệu trưởng là một người có tính cách lo ngại, đến độ mà Kazuma chỉ thẳng mặt và nói rằng bà ta quá “nhây và lầy” nhưng lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ vô “số” tội. Nhưng tính cách lo ngại không khác chi đứa trẻ bị tăng động đó cốt cũng đóng vai trò như một chiếc mặt nạ, hòng che dấu đi nhiều điều bí mật chưa được làm sáng tỏ bên trong. Tsubame Miramiya, một con người gần như hoàn hảo... nhưng lại còn rất nhiều điều bí ẩn đằng sau nét thanh nhã đó.

Sau 30 phút vật lộn mà chẳng tốn một giọt mồ hôi. Vậy mà bà ta cứ làm ra vẻ như mình vừa chạy bộ cả chục cây số khi đưa tay quệt trán, miệng thở phào cùng cái gương mặt mãn nguyện.

_ Ara ara, lâu lâu mới được vận động mạnh thế này, công nhận thích thật đấy. Nhưng tốc độ của mình không còn được linh hoạt như xưa. Chắc lẽ mình thật sự đã già lắm rồi... Còn bây giờ thì, mấy đứa đã chịu khuất phục bà già này chưa nào? Hay còn muốn đánh tiếp?

Đánh tiếp thì chắc chẳng thể đánh nổi nữa đâu. 30 tên cô hồn các đảng chính thức trở thành 30 tên linh hồn vô đảng. Chúng nằm sấp nằm ngửa, nằm lăn lộn đủ kiểu trên bãi cát vàng, ngay dưới phía chân hiệu trưởng. Nằm đó rên ri đau đớn... chúng thật sự chịu đưa tay đầu hàng chứ không tài nào có thể thắng được bà. Chỉ là sẽ có một chút ức chế khi bao nhiêu tên thanh niên trai tráng cùng đồng tâm hiệp lực rồi lại bỏ gỏi chấp nhận thất bại thế này.

_ Chết tiệt... mẹ già... mẹ cô phải là người không... sao lại có thể...

_ Ara, chẳng phải Sensei đã nói rằng mình là con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển sao? Không lẽ, mấy đứa thật sự không tin lời của bà già này ư? Thật khiến Sensei buồn hết sức... Nhưng thôi kệ đi, chuyện đó không quan trọng. Sau trận đấu này, Sensei chỉ có đôi lời cuối nói với mấy đứa đây!

Hiệu trưởng ngồi hồm xuống, sát ngay mặt một tên đang cố gắng ngước lên.

Bà ấy vẫn giữ nụ cười thân thiện ngày nào nhưng không hiểu sao khi nhìn trực diện thế này, tên đó lại tỏ vẻ hoảng sợ đến tái xanh cả mặt.

_ Làm ơn, đừng có đụng vào mấy đứa nhóc của Sensei được không? Nếu chúng có mệnh hệ gì thì Sensei không biết phải tính thế nào đâu. Cả chúng nó và cả sự an toàn cho mấy đứa luôn đấy!

Tên đó thật sự đang cực kỳ sợ hãi. Đây cũng chỉ là một nụ cười bình thường nhưng không hiểu sao, nó lại khiến người đối diện cảm nhận được một luồng hơi lạnh lẽo đến rợn người. Hắn còn chẳng thể nói được nửa lời, cảm giác cứ như đang dẫm cỏ một con mãng xà uốn thân hình trời chặt lấy cổ họng vậy.

_ Rút... rút thôi bọn bây...

Hm, đó là quyết định vô cùng sáng suốt. Có vẻ như, cái bộ não vượn ngu muội của chúng đã hiểu ra được vấn đề ở đây là gì. Rút lui đôi khi không phải hèn hạ mà là để bảo vệ cho cái mạng quên của chúng. Sẽ chẳng tốt đẹp gì khi chúng dám dẫm dột động thù với người phụ nữ đó thêm nữa. Hoặc là chạy trốn, hoặc ở lại xác định đi bán măm vì Tsubame Minamiya... còn chưa chịu tung ra 10% công lực của mình nữa là.

.....

_ Ara ara, lũ trẻ chạy hết mất rồi. Lại thật nha. Không lẽ, mặt mình đáng sợ đến độ thấy là chạy ư... Thật shock quá... A, Kozue – chan, không sao đấy chứ. Có cần Mama truyền cho con chút năng lượng Tsubanium không nào!

_ Không, con không cần... Mama tự giữ lấy mà dùng đi!

Kozue không khỏi đỏ mặt. Tính cách Tsundere trông cô bé lại trời lên, tạo thành một nét thú vị về Kozue.

_ Mà có điều này quan trọng hơn đây. Mama đang làm gì ở đây thế hả? Tự dưng xuất hiện như ma, bộ tính dọa chết mọi người ở đây sao? Rồi còn dám tự tung tự ý mang Thiên Hạ Ngũ Kiếm ra chơi đùa một cách vô ý thức. Mama còn muốn làm màu mẽ đến mức nào nữa đây?

Kozue là một người ngay thẳng, nghĩ gì nói đó, không ngại bất cứ thứ gì. Nếu tức giận, thì Kozue sẽ xóa nỗi tức đó lên thẳng hiệu trưởng bằng cách dùng hai tay nhéo má và kéo sang hai bên. Làm cho hiệu trưởng vừa vỗ tay xin thua, vừa khóc ra nước mắt.

_ Á á, đau đau. Nhẹ tay thôi Kozue – chan. Dạ của Mama trông thế nhưng nhạy cảm lắm!

Thả tay ra, hiệu trưởng vẫn còn ôm má.

_ Chẳng phải Mama đã nói rồi sao. Vì trong lúc rảnh rỗi muốn ghé ngang nhà Kazuma – kun chơi thì nghe Ayame – chan nói rằng Kazuma – kun vừa ra ngoài được vài phút thì Kozue – chan và Tora – kun cũng đến rồi chạy theo. Mama thấy hiếu kỳ nên mới đi tìm mấy đứa, cuối cùng thì lại bị kéo vào cuộc chiến này đấy chứ. Có phải do lỗi của Mama đâu!

_ Đừng có nói như kiểu mình không có phận sự gì hết. Lỗi to lớn nhất của Mama là tự ý chen ngang vào cuộc chiến này đó!

_ Haizz haizz, có con gái ở độ tuổi nổi loạn thật là khó khăn. Nhưng mà này Kozue – chan, con nghĩ rằng chuyện đó bây giờ là thích hợp sao? Chẳng phải, vẫn còn chuyện khác quan trọng trên hết ư?

Kozue chợt nhận ra, đúng thật là còn chuyện đối quan trọng hơn việc tìm lời giải thích cho câu hỏi “ Vì sao hiệu trưởng Minamiya lại có mặt ở đây?”. Ngay tức khắc, Kozue vụt chạy đi mất mà không nói thêm bất cứ câu nào nữa.

.....

Đầu tiên là tiếng xe kéo bốn bánh lăn lộp cộp trên sàn gạch trắng tinh. Có hai người phụ nữ diện bộ đồ y tá trắng chạy theo bên cạnh chiếc xe, một người lo giữ yên bịch nước biển phía trên cho thẳng, một người chạy phía trước để ra hiệu cho một người nữa phía sau có nhiệm vụ đẩy chiếc xe. Tất cả bọn họ đều là nhân viên của một bệnh viện nào đó đang làm nhiệm vụ tiếp nhận và chuyển bệnh nhân vào phòng cấp cứu.

Nhưng không chỉ riêng ba nhân viên bệnh viện ấy, hai bên chiếc giường bệnh còn có Eri, Hebi, Namehari, Tora và Ayame nữa.

_ Kusanagi – kun... Kusanagi – kun...

Người nằm yên bất động trên giường, dưới tấm chăn màu trắng kia chính là Kazuma. Hiện tại, hắn đang trong tình trạng hôn mê sâu khi phải thấp thòm dựa vào chiếc mặt nạ cung cấp oxy. Có thể nói Kazuma... hiện đang trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm.

Đến trước cửa phòng cấp cứu. Cô y tá chặn tất cả mọi người theo sau lại.

_ Đến đây, cảm phiền người nhà bệnh nhân đợi bên ngoài!

_ Không, em muốn vào cùng cậu ấy... bác sĩ... làm ơn...

_ Bình tĩnh Eri – chan...

_ Không... Kusanagi – kun...

Hebi phải là người đứng ra can Eri lại vì cô bé cũng muốn được ở bên cạnh Kazuma.

Để chịu lắm ư? Không hề chút nào. Hebi không thể nào cảm thấy vui nổi khi ôm Eri trong tay và lặng lẽ lắng nghe tiếng thút thít từ Eri.

_ Kusanagi – kun...

Trông thấy những giọt nước mắt như từng hạt trai lấp lánh rơi xuống từ khóe mi, bản thân Hebi cũng không thể kim lòng nổi. Một nỗi đau đớn xâm chiếm lấy toàn bộ con tim mình khi phải đứng nhìn người bạn thân thiết nhất đau khổ nhưng lại không thể làm được gì. Biết rằng Kazuma thật sự quan trọng với Eri nhưng...

_ Eri – chan...

.....

Học học học... lần này lại đến tiếng thờ đốc vì hết hơi một lúc một gần hơn. Đánh mặt sang trái thì đó chính là Kozue. Cô bé tóc đuôi ngựa đã chạy một mạch từ bãi biển đến thẳng bệnh viện bằng đôi chân của mình mà không hề biết mỗi một là gì. Điều đầu tiên khi Kozue đến trước cửa phòng cấp cứu là hỏi Tora.

_ Kazuma... Kazuma... thế nào rồi?

_ Cậu ấy vừa được đưa vào phòng cấp cứu cách đây vài giây thôi!

.....

Ngay cả Hiyama cũng vừa chạy đến hội tụ cùng nhóm Chân Tổ.

_ Hiyama – kun!

_ Eri sao rồi? Mọi chuyện vẫn ổn chứ?

_ Ừ, mọi thứ vẫn ổn, nhưng Eri – chan... Không cần phải giải thích hơn nữa khi Hebi lặng nhìn xuống cả cơ thể nhỏ nhắn đó đang run lên từng đợt sau tiếng khóc ấy. Vì Eri đứng quay lưng lại với Hiyama nên cậu ấy không thể thấy được gương mặt đầy sự đau khổ và từng giọt nước mắt ấy. Nhưng sâu trong trái tim Hiyama như mách bảo rằng... chắc chắn... Eri đang rất đau... đau vì tên loài người đó.

Ngay lúc này đây, Hiyama rất muốn là người an ủi Eri nhưng... như có một sợi dây trời buộc nào đó đã không cho phép đôi chân Hiyama tiến thêm bước nữa.

.....

Đúng lúc ấy, Kozue bỗng đứng quay ngoắt lại. Đôi mắt hàm súc phản ánh rõ sự phẫn nộ đang dấy lên như ngọn lửa khó có thể dập tắt. Cái nghiêng rặng tỏ sự khó chịu không sai vào đâu được. Và bao nhiêu sự phẫn uất đó đều dồn tất cả về một hướng duy nhất... về cô bé có mái tóc hồng bóng bĩnh đang rũ mặt kia.

Kozue tiến đến gần Eri với sát khí không ngừng tỏa ra ngời ngút.

_ Tất cả là tại cô. Chung quy của mọi chuyện đều do cô mà ra. Nếu không phải vì cô, thì Kazuma đã không...

Eri không thể tìm được bất kỳ lời lẽ nhằm phản biện. Vì Kozue nói đúng mà. Kazuma bị thương như thế chẳng qua chỉ muốn bảo vệ cho mình. Nên dù có truy đi truy lại như thế nào thì... nguồn gốc cũng là từ Eri mà ra.

Nhưng dù cho bất cứ lý do gì, nếu Kozue thật có ý định làm hại Eri thì Hiyama nhất quyết sẽ không để Kozue tiến thêm một bước, kể cả khi có phải nổ ra một trận tử chiến nữa ngay trong bệnh viện này.

Hiyama đứng ra phía trước, chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đón nhận những điều tệ hại nhất sắp xảy đến.

Đó là Kozue, người được so sánh ngang với Nữ thần. Một khi Kozue đã nổi giận hay mất kiểm soát thì sẽ xảy ra vô số nhiều điều đáng sợ phía sau. Trong trường hợp đó, sẽ có hai sự lựa chọn buộc bạn phải chọn lựa. Một là đánh bại Kozue, cho Kozue ngắt đi một thời gian thì xem như hậu quả được giải quyết xong. Nhưng xin nhắc lại thêm một lần nữa, đây là Kozue... là Kozue với huyền thoại một thần xử lý ô cô hồn các đảng xung quanh It. Harm Sokyuran. Ngay cả Hiyama là một Chân Tổ mạnh mẽ cũng đang bất phân thắng bại. Thế nên, hãy dẹp bỏ ngay tư tưởng đó nếu bạn thật sự có nghĩ đến.

Sự lựa chọn thứ hai thì đơn giản hơn nhiều. Đó là viết sẵn một tờ giấy di chúc cho ai đó và chấp nhận trở thành nạn nhân cho Kozue xả hết mọi cơn giận. Nếu may mắn thì sẽ nhanh gọn lẹ, ít đau đớn hơn. Còn nếu xui xẻo lắm thì... thật sự không dám nhắc đến.

.....

Làm sao có thể không tức giận khi tận mắt trông thấy tên dờ dờ ương ương nhưng lại là người cực kỳ quan trọng của mình được đưa vào phòng cấp cứu. Khó có thể trách Kozue trở nên mạnh động như vậy.

Nhưng rồi một bất ngờ khác đã xảy đến... Một sự bất ngờ mà khó ai tưởng tượng ra nó thật sự lại xảy ra. Ngay khi Kozue vẫn còn chìm mê trong sự phẫn nộ và Eri còn đặt nặng sự tội lỗi lên đôi vai bé nhỏ của bản thân, thì một vòng tay êm ái, gửi đến cả hai người họ, Eri và Kozue một cái ôm nhẹ nhàng.

_ Được rồi hai đứa!

Một cái ôm vô cùng ấm áp đầy tình yêu thương. Một tình thương yêu đủ mạnh mẽ để xóa đi cảm giác tội lỗi cũng như sự phẫn nộ. Theo sau đó là giọng nói dịu dàng ngọt ngào lắng đọng.

_ Eri – chan, Kozue – chan, một Chân Tổ và một Khoa Học Gia. Dù hai đứa đi trên hai con đường số mệnh khác nhau, nhưng cả hai đều là những người bạn quan trọng đối với Kazuma – kun. Cùng đến trường, cùng học chung một lớp, hay thậm chí là cả hai cùng đã từng cùng Kazuma vượt qua nhiều vấn đề nữa. Vì là bạn học nên chắc chắn Kazuma đang nằm trong kia, cũng mong ước “cả hai cùng hòa thuận thì thật tốt”. Chị hiểu rằng bé hơn ai hết... nếu nó mà biết bạn bè xích mích chỉ vì mình, chắc sẽ buồn lắm!

_ Ayame nee – san...

_ Không sao đâu...

Ayame khẽ thì thầm bên tai hai cô gái trẻ.

_ Đây không phải lần đầu tiên thằng bé bị vướng vào những chuyện như thế này. Kozue – chan, có nhớ lần tất cả chúng ta, bao gồm Kazuma – kun đã từng du lịch ở Ai Cập không? Em có nhớ cái lúc một bà đồng từng nói rằng “thằng bé gì sao chiếu mệnh đè nặng lên vai, mang theo rất nhiều xui xẻo khó tránh được trên đường đời. Nhưng vì được nữ thần Bastet yêu thương nên Kazuma – kun sẽ nhận được rất nhiều lời chúc phúc cũng như sự bảo hộ từ người. Khi Kazuma – kun trở nên lạc lối, thì những con linh vật, dưới quyền nữ thần Bastet sẽ dẫn đường cho nó”... Thế nên Kazuma – kun sẽ không sao đâu!

Bastet là tên của nữ thần mèo trong thần thoại Ai Cập đúng không? Nhắc lại chuyện đó thì đúng như Ayame nói. Trong một chuyến du lịch theo ba mẹ nuôi công tác ở thủ đô Cairo thuộc đất nước Ai Cập. Ayame được giới thiệu đến một bà Đồng nổi tiếng nên có rủ theo Kazuma và Kozue đi chung cho vui. Đúng là sau khi bà Đồng nhìn tướng Kazuma, bà ta có nói rằng số hắn không hề tốt chút nào. Từ giờ cho đến hết cuộc đời sẽ gặp không biết bao nhiêu rắc rối, vận xui có khi đến mức mất mạng. Nhưng không hiểu vì một nguyên nhân nào đó, vị thần Bastet đã để ý đến Kazuma và quyết định bảo hộ cho hắn tai qua nạn khỏi. Và lời khuyên chân tình nhất dành cho Kazuma là ở nhà nên nuôi mèo. Vì nữ thần Bastet còn được biết đến như “Thần Mèo”, loài động vật mà người Ai Cập cực kỳ sùng bái và tôn trọng. Nuôi càng nhiều mèo càng tốt. Phải chăng vì Kazuma không nuôi mèo, chỉ nuôi chó và vài con vật khác không thuộc họ nhà mèo... nên nữ thần Bastet mới không cứu nguy cho hắn lần này?

Ayame... cũng từng là học sinh bước ra từ It. Harm Sokyuran... Cũng từng là một nhà khoa học với niềm tin vào những thứ đã được con người chứng minh bằng học thuyết. Ấy vậy mà Ayame lại nương tựa vào thần linh, vào đường dây số mệnh, vào những thế lực tâm linh, đi ngược lại với con đường của một nhà khoa học. Thật đối kỳ lạ.

Nhưng bây giờ, chuyện đó làm sao có thể quan trọng bằng việc sự an nguy của đứa trẻ yêu dấu đang nằm sau cánh cửa kia với sự thấp thòm không biết tính mạng của thằng bé như thế nào.

Đôi bạn tay mình dễ thon thả chẳng có chút sức mạnh nào, nhưng lại chứa đựng rất nhiều hơi ấm từ tình cảm chân thành. Trong vòng tay ấy, Eri không biết làm gì ngoài việc cứ để cho hai hàng nước mắt tuôn rơi trên gương mặt xinh xắn đáng yêu. Còn Kozue... ai nói rằng nữ thần thì không biết khóc. Mặc dù không vỡ òa như Eri nhưng chỉ ít, những giọt lệ vương trên khóe mí ấy cũng đủ nói lên rằng nỗi đau Kozue phải gánh chịu khi không thể nào đoán được điều gì đang diễn ra ngay sau cánh cửa ấy.

.....

Liệu có ai để ý thấy không? Nếu là người tinh ý thì sẽ thấy, giống như Hebi. Đứng ở bên ngoài, đồng thời cũng là người luôn dõi theo người khác, Hebi đã trông thấy những giọt nước mắt khi không thể kim nên được cảm xúc của Eri. Những giọt nước mắt nghẹn ngào khi Kozue phải cố gắng điều khiển lý trí. Và cả... hai tay đang ôm lấy hai người họ từ Ayame... cũng đang run lên từng đợt nhẹ nhẹ.

Ayame cứ như một người đứng giữa, phá tan đi sự hồi hận và sự phẫn nộ từ cả hai. Một con người trưởng thành luôn giữ bình tĩnh, không để tình cảm điều khiển bản thân, luôn tìm và đưa ra những hướng giải quyết tốt nhất. Nhưng... chính Ayame mới là người chịu nhiều đau khổ hơn ai khác. Chỉ có hai chị em họ mang chung dòng máu. Nếu chẳng may có điều gì xấu xảy ra với Kazuma thì chắc lẽ, Ayame sẽ không thể nào sống được nữa. Sự bình tĩnh của chị ấy cốt cũng như chiếc mặt nạ hồng che nỗi đau trong thâm tâm. Vì Ayame luôn nghĩ rằng nếu như mình không thể điem cột trụ vững chắc cho những đứa nhóc này thì ai mới có thể làm được điều ấy...

_ Sẽ ổn cả thôi... Kazuma – kun sẽ không sao hết. Hãy tin chị lần này nhé... Tin vào Kazuma – kun nữa!

_ LỮ KHÔN CÁC NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ THẾ HÀ? TẠI SAO CÁC NGƯỜI DÁM CHẠM VÀO MỘT SỢI TÓC CỦA KAZUMA – SENPAI!

Trong căn phòng của mình, Aries không ngừng gào hét qua chiếc điện thoại đang áp trên tai. Con bé đang vô cùng tức giận thì phải. Trông thấy nét hung dữ trên gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu thường ngày đó thì thật sự là con bé đang cực kỳ phẫn nộ.

Con bé siết chặt cái điện thoại như muốn bóp nát nó. Con bé nghiêng răng nghiêng lợi, chắc lưỡi liên tục vài giây rồi lại hét toáng qua đầu dây bên kia.

_ DÁM TẤN CÔNG CẢ KAZUMA – SENPAI. CÁC NGƯỜI MUỐN SỐNG HẾT PHẦN ĐỜI CÒN LẠI TRÊN GIƯỜNG BỆNH ĐÚNG KHÔNG?

.....

Và đầu dây bên kia, người tiếp chuyện với Aries chính là một trong những tên cô hồn đã gây sự với nhóm Hiyama lúc sáng. Sau khi được hiệu trưởng dẫn cho một trận nhõ đời, chúng nhanh chóng rút lui để bảo toàn lực lượng. Nhưng rồi lại đánh điện báo cáo cho cấp trên. Quả nhiên, đầu phải tự dưng lại xuất hiện một đám ô hợp chẳng đầu vào đầu ngay tại thị trấn ven biển đơn sơ hẻo lánh nhưng lúc nào cũng yên bình thế này. Còn tìm đúng ngay Eri mà kiếm chuyện. Chắc chắn, chúng hành động dưới mệnh lệnh của một ai đó.

Xét lại tính dân dốt của sự việc thì Eri gặp rắc rối với đám người này là từ sau khi Tatumaki mang thư được viết bởi Aries đến. Vậy thì người đứng sau cuộc tấn công bất ngờ này, không ai khác ngoài Aries. Tất cả đều là chủ đích của con bé... Chỉ có điều dường như, đã xảy ra một chút vấn đề ngoài ý muốn nên con bé mới giận dữ thế này.

_ Chị Đại thông cảm. Bọn em đã làm đúng theo như lời chị Đại, chỉ cần dọa cho con nhỏ Chân Tô đó hoảng sợ thôi, ai ngờ... phát sinh thêm chuyện dẫu. Tại con nhỏ đó làm chúng em bị thương trước nên bọn em mới trả đũa, rồi tự dưng thẳng nhóc đó xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân nên...

_ IM NGAY, LỮ CÁC NGƯỜI KHÔNG BIẾT TRỜI CAO ĐẤT DÂY LÀ GÌ HẾT. NHIỆM VỤ ĐƯỢC ĐƯA RA CHỈ LÀ KHIẾN CÔ TA BỊ THƯƠNG, CHỦ KHÔNG HỀ ĐẢ ĐỘNG GÌ ĐẾN KAZUMA – SENPAI. TÔI TRẢ TIỀN CHO CÁC NGƯỜI MÀ LÀM ẦN NHƯ THẾ ĐÓ HÀ?

Con bé trông thế nhưng khi nổi giận lên thì cũng thật đáng sợ. Chỉ mới qua điện thoại thôi mà tên kia đã khiếp đảm lắm rồi. Nếu như gặp tận mặt thì không biết Aries còn trông kinh khủng đến nhường nào. Không biết con bé đã chi bao nhiêu tiền để lủ này tôn sùng tôn bái lên làm chị Đại... rồi thậm chí còn sợ cơ khúm núm như con rùa rút cổ, khác xa với hình ảnh ban nãy ngoài bãi biển. Nhưng xem ra sau khi bị ăn mắng... chúng có vẻ hối lỗi hơn nhiều thì phải...

_ Chị Đại... chúng em...

_ Đừng có nói gì vào lúc này hết, tôi không muốn nghe bất cứ điều gì... À mà khoan đã, các người có nói rằng trong lúc giao chiến, có một đám người khác bất ngờ nhảy ra ứng cứu hai người họ đúng không?

_ Dạ vâng... một đám người khác cùng với một đám Chân Tô. Trong đó, có hai đứa khủng khiếp như trâu bò, một đứa con gái cột tóc đuôi ngựa và một thằng nhóc Chân Tô. Hai đứa đẩy tuy bá đạo nhưng cũng không thể bằng một góc của một mụ mặc Kimono áo blouse trắng được!

Đầu dây bên kia chợt yên ắng trong phút chốc. Cứ nghĩ là do bị mất kết nối nhưng thực chất là do Aries đang suy nghĩ đến một vài vấn đề chung. Dựa theo những chi tiết tên này miêu tả thì người đã cứu lấy đối tượng nghiên cứu và Kazuma đích thị là Kozue và Hiyama của thị tộc Chân Tô. Không những thế, chúng còn phải chạm trán với người sở hữu một trong Thiên Hạ Ngũ Kiếm, Samurai mạnh nhất thế giới trong thời đại mới này. Aries suy nghĩ, lủ tạp nham ấy thua cũng là lẽ hiển nhiên.

_ Chị Đại...

_ Cảm lấy số tiền còn lại và biến đi. Đừng có lảng vảng đến gần những người đó nữa!

_ Hà... khoan khoan đã... chị Đại... nghe chúng em...

Aries đập máy giữa chừng. Thế là cuộc giao dịch giữa con bé và nhóm ô hợp chấm dứt từ đây.

.....

.....

Một mình trong phòng, Aries đã ném thẳng chiếc điện thoại xuống đất mạnh đến độ pin từ bên trong rơi thẳng ra bên ngoài. Có khi, phải đi mua cái điện thoại mới nếu muốn tiếp tục dùng. Aries còn đập hai tay xuống bàn rất mạnh, con bé còn có ý định ném chiếc laptop đang hoạt động xuống đất để xả bớt cơn giận nhưng rồi lại nghĩ, mình mà làm điều dại dột ấy thì bao nhiêu dữ liệu thu thập được từ đó đến nay sẽ không cánh mà bay nên con bé... cố gắng kiềm bản thân xuống.

_ Mọi chuyện đáng lẽ xảy ra rất bình thường. Hà cơ sao Kazuma – senpai lại xuất hiện đúng lúc như thế? Theo mình biết thì hôm nay, anh ấy phải ở lại phòng khám vì số lượng bệnh nhân vào ngày thứ bảy bao giờ cũng đông. Việc mình hẹn cô gái đó cũng là bí mật. Tại sao anh ấy lại có thể...

Bao giờ cũng phải tìm cho bằng được nguyên nhân của mọi vấn đề chính là điều cần làm đầu tiên của một nhà khoa học. Sau nhiều phương án khác nhau, Aries nghĩ ra ngay một điều được cho là thích hợp nhất.

Con bé chạy ra khỏi phòng, xuống phòng khách, mở tung cửa chạy ra ngoài vườn và nhìn thẳng vào cái chuồng chó ở ngay giữa hai bụi cây kiểng. Aries chắc lưỡi khó chịu.

_ Quả nhiên... do mình quá bất cẩn nên đã để Tatumaki chạy mất. Chắc chắn, nó đã leo cây bật tường ra bên ngoài rồi đến báo tin cho Kazuma – senpai... Thật không ngờ chỉ không gặp mới có nửa năm, mà nó đã tự đổi chủ nhân trung thành luôn... Giờ thì... mình chính thức trở thành kẻ xấu rồi còn đâu... Thiệt là...

Lủ tạp nham kia vẫn còn đang trốn chui trốn nhui ở một xó nào đó.

_ Đại Tỷ cúp máy mất rồi. Xem ra... chúng ta thật sự đã làm hỏng việc lớn của chị Đại!

_ Giờ tính sao đây Đại Ca?

_ Còn sao trắng gì nữa, nghe theo lời chị Đại, lấy số tiền và rút khỏi đây. Thật sự ra, tao chẳng muốn lấy tiền của chị Đại khi mà chưa hoàn thành nhiệm vụ như thế này. Thật mất mặt!

_ Vậy thì làm một cuộc thương lượng nho nhỏ thì sao nh? Nếu các người chịu chu cấp thông tin một chút thì xem như các người đã làm tốt nhiệm vụ của mình rồi đấy!

Một giọng nói kỳ lạ khác cất lên từ phía sau con hẻm khiến đám ô hợp phải ngoảnh lại nhìn. Trong thứ ánh sáng nắng vàng ấy, chúng đã thấy một cô gái trẻ... một cô gái trẻ với mái tóc màu trắng bạch kim như viên platinum được cột thành đuôi gà gọn gàng phía sau trong một bộ trang phục tiểu Miko kimono trắng, Hakama đỏ và tất Tabi trắng, trên vai còn khoác thêm một chiếc áo choàng cỡ lớn màu đen có

in chữ “Tsuchimikaido” sau lưng. Và đặc điểm đáng chú ý nhất chính là thanh Katana mà cô ta đang chống xuống đất ngay phía trước mặt bằng hai tay.

Đám cô hồn bắt ngờ khi chỗ ẩn nấp bị phát hiện. Nhưng rồi chúng kịp nhận ra rằng mình không việc gì phải sợ khi đó chỉ là một đứa con gái. Nếu nói đến vũ khí thì chúng cũng có mà.

_ Oi, con nhỏ kia, nếu còn muốn sống thì biến khỏi đây đi. Đừng có làm phiền chúng tao!

_ Hầy, lũ trẻ thời nay thật sự hỗn hào như thế sao? Nói chuyện với người xứng đáng là bà nội mà không trên dưới gì hết. Xem ra, cần phải dạy cho chúng biết chút lễ nghĩa mới phải đạo!

Ngay khi lời người đó vừa dứt. Ngay tức khắc, từ trên trời rơi xuống bao nhiêu người mặc đồ vệ sĩ đen, đeo kính đen, có cả đàn ông lẫn phụ nữ đều ra sức khống chế hết đám ô hợp. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, một đám tụ tập số lượng ba mươi đã phải chịu nằm phục dưới đất, bó gối chịu thua mà còn chưa hay chưa biết cái quái gì vừa mới xảy ra.

_ Các người...

_ Im mồm. Cung chủ chưa cho phép, ai cho mày lên tiếng!

Khấp sợ nhất cái cảnh một người phụ nữ áo đen kính đen thẳng tay đâm vào bụng tên nói chưa thành câu. Cái này còn hơn cả xã hội đen rồi còn gì.

_ Dừng tay, không được làm đau họ. Chúng ta không có quyền gây thương tích cho người khác. Như thế là đi ngược lại với chủ trương của nhà Tsuchimikaido!

_ Vâng, xin Cung chủ thứ tội!

Người phụ nữ tóc trắng đỏ bước đến gần tên vừa bị đánh. Chỉ là những bước chân đơn giản nhẹ nhàng nhưng sau cũng đủ khiến kẻ đối diện phải cảm thấy một khí chất uy quyền mạnh mẽ toát ra từ người phụ nữ trẻ đó. Tuy không thể sánh bằng, nhưng nếu so sánh theo một phép tắc nào đó, thì cái cảm giác khi đối diện với người này... cũng giống như khi đối mặt với người sử dụng một trong “Thiên Hạ Ngũ Kiếm”

_ Tôi hứa sẽ không khiến cậu và đồng bọn bị thương. Chỉ cần cậu cho tôi biết ai là người đứng sau cuộc tấn công vừa rồi ngoài biển thôi. Yên tâm, tôi cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm người đó đâu. Chỉ đơn thuần là muốn biết bởi lẽ... dù sao thì vịnh Kyuushi này, cũng thuộc quyền giám sát của nhà Tsuchimikaido mà!

_ Có thật... có thật cô sẽ không làm hại chúng tôi... và không truy cứu... Đại Tỳ không?

_ Không sai. Trên danh nghĩa là Cung chủ đương nhiệm gia tộc Tsuchimikaido. Tôi xin thề những điều mình nói không có chút gian dối!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Đó là khung cảnh hoang hồn lúc chiều xuống, vậy là một ngày nữa chuẩn bị kết thúc. Ta có thể tóm tắt được gì chi trong một ngày thứ bảy nhiều biến động? Một cuộc hẹn ngoài ý muốn, dẫn đến xô xát ẩu đả nhau rồi kết cục sau cùng là một người phải nhập viện trong tình trạng nguy kịch. Thật chẳng mấy dễ dàng chấp nhận một sự thật nghiệt ngã tưởng chừng không thể nhưng lại xảy ra. Nếu đây là một game thì chi cần save lại vào một file dữ liệu rồi tiếp tục chơi. Ngộ nhớ chẳng may đi vào route có bad ending thì ta còn có thể bắt đầu từ điểm save trước đây và thay đổi kết cục. Nhưng ngoài đời thực thì nào được như thế giới lý tưởng ấy. Ta sẽ chẳng thể quay ngược thời gian để sửa chữa những gì đã xảy ra.

Phải... điều quan trọng không phải là cứ một mối chổ, ân hận, tự than thân trách chính bản thân vì sai sót lỗi lầm. Thay vì cứ tự nhốt mình trong cảm giác tội lỗi, tại sao ta không tìm cách nào đó để sửa chữa lỗi lầm ấy?

Đưa Kazuma đến bệnh viện và giao niềm tin vào đội ngũ bác sĩ tận tâm tận tình là ý định vô cùng sáng suốt. Sau 1 tiếng đồng hồ trôi qua trong sự căng thẳng đầy sốt sắng, cuối cùng thì đèn trên phòng cấp cứu cũng chịu tắt. Cánh cửa hai bên phòng từ từ mở sang hai bên và một bác sĩ bước ra từ phía trong.

Ngay khi trông thấy bác sĩ, người đứng phát dậy và chạy đến chỗ bác sĩ nhanh nhất là Eri. Cô bé hỏi thăm về tình trạng của Kazuma thì câu trả lời mà Eri nhận được là một tin vui. May mắn thay nhờ được đưa đến bệnh viện kịp thời nên các bác sĩ đã nhanh chóng kiểm tra mức độ thương tật, tìm kiếm nguyên nhân và đưa ra phương pháp điều trị thích hợp nhất. Kazuma đã qua được giai đoạn nguy hiểm cho nên mọi người không cần phải quá lo lắng.

Kazuma hiện đã được các bác sĩ chấp thuận, chuyển từ khi điều trị đặc biệt sang gian phòng chăm sóc bệnh nhân đặc biệt. Việc làm thủ tục không mấy khó khăn và Kazuma thuộc diện được ưu tiên cả về chất lượng phục vụ lẫn miễn phí toàn bộ chi phí khám lẫn thuốc men. Lý do vì sao ư? Tưởng chừng như Kazuma mang dòng máu con ông cháu cha nhưng không phải đâu. Đơn giản là vì tên đó đã từng có khoảng thời gian làm việc ngay tại bệnh viện này. Từng giúp đỡ đội ngũ y bác sĩ trong nhiều ca khám ca mổ khó khăn và luôn mang đến những thành công rực rỡ, cũng như tạo nên tiếng vang cho bệnh viện không kém. Chính vì vậy, ở phương diện nào đó, ta có thể hiểu nôm na rằng Kazuma là một thượng khách nên hiển nhiên, nhận được nhiều sự ưu ái hơn các bệnh nhân khác là điều dễ hiểu.

Nhưng điều đó không quan trọng so với tình trạng sức khỏe của Kazuma ngay lúc này. Bác sĩ đã nói Kazuma đã qua được cơn nguy kịch. Điều đó thật sự như một đôi cánh làm vui đời gánh nặng trên vai những người thân quan tâm đến hần. Nhưng bác sĩ có lưu ý thêm một chi tiết: phần máu tụ ở phần thái dương sau não có chút kỳ lạ. Chính vì nó phát triển không theo một quá trình thường thấy nên cũng chưa thể chẩn đoán chính xác về tình trạng sức khỏe của Kazuma. Nói đúng hơn thì họ không thể nắm bắt cụ thể rằng khi nào thì Kazuma sẽ tỉnh lại. Mọi ca phẫu thuật đều thành công mỹ mãn. Phần còn lại đều phải dựa vào chính bản thân Kazuma. Thoát khỏi đời sống thực vật sớm hay muộn, đều nhờ vào tinh thần của hần. Những người bên ngoài... đã làm hết sức có thể rồi.

Hiện giờ, Kazuma đang chìm sâu vào giấc ngủ ngay trên chiếc giường bệnh trắng với phần đầu được quấn băng như xác ướp, bên cạnh còn có một chai nước biển được truyền dịch vào cơ thể Kazuma bằng đường ống nối vào phần mu bàn tay. Chiếc máy đo nhịp tim và nhịp độ tâm não cũng đang hoạt động hết công suất của nó nhằm báo cáo về tình trạng sức khỏe bệnh nhân. Và ngay bên cạnh chiếc giường trắng ấy, Eri vừa ngồi đó, vừa nắm lấy đôi tay thiếu hần sức sống với nỗi suy tư đầy phiền muộn. Dường như, giây phút được ở bên Kazuma là điều duy nhất Eri mong mỏi và không muốn phải rời xa cậu ấy ngay lúc này.

_ Kusanagi – kun...

Thăm gọi tên Kazuma với hy vọng rằng sâu trong giấc mơ kia, hần ta sẽ nghe được. Nhưng có lẽ Eri sẽ phải đợi một khoảng thời gian nữa... đợi cho đến khi Kazuma tự tìm con đường thoát khỏi cơn mê man.

Giữ chặt lấy đôi tay đó, Eri vẫn cầu mong và xin Chúa nhân từ phù hộ cho Kazuma được tai qua nạn khỏi. Và bản thân cô bé cũng muốn được nói vài lời với hần. Nếu như đây không phải cơ hội duy nhất thì chắc chắn sau này, sẽ chẳng còn dịp nào để Eri làm điều mình cho là cần phải được thực hiện. Chính vì vậy, dù không biết liệu lời nói của mình có đến được với Kazuma hay không, nhưng Eri không muốn phải hối hận thêm nữa.

_ Kusanagi – kun... Kusanagi – kun còn tỉnh ngủ đến bao giờ. Mọi người rất lo lắng và luôn mong Kusanagi – kun có thể tỉnh lại sớm nhất có thể. Ngay cả Kusanagi nee – san cũng phải xin nghỉ làm chỉ để đến đây săn sóc cho cậu thôi đó. Nhưng mà cũng đâu thể trách cậu được. Nếu như Kusanagi – kun chưa chịu tỉnh lại thì phải lắng nghe những điều mình tâm sự sau đây đây nhé!

Eri vẫn có thể cười. Một cái cười chỉ đóng vai trò như một chiếc mặt nạ hồng che lấp đi những cơn đau xuất phát từ trái tim yếu đuối. Eri cười vì tin rằng rất có thể Kazuma sẽ tỉnh lại giữa chừng. Và ngay khi Kazuma mở mắt, Eri muốn điều đầu tiên Kazuma trông thấy ở mình chính là nụ cười mà hần từng nói rằng rất thích. Nên từ giờ trở đi, Eri sẽ mãi giữ nguyên nụ cười đó trên đôi môi... như một món quà chúc mừng Kazuma đã trở lại.

_ Minh đó nhé. Ấn tượng đầu tiên khi mình gặp Kusanagi – kun là lần chúng ta chạm mặt nhau ở khu vườn hoa đằng sau dãy phòng học. Lúc đó, là do mình đi lạc khi quá mải mê thăm thú khắp nơi nên vô ý quên mất giờ vào lớp. Và cũng từ nguyên nhân đó, mà mình mới gặp được Kusanagi – kun... Biết nói thế nào đây. Không biết liệu có thể xem nó như một sự trùng hợp ngẫu nhiên chăng. Sáng ngày hôm đó, mình còn bị Hijama – kun mắng cho một trận vì quá mải mê vào cuốn sách nói về các danh nhân. Mình đam mê khoa học và ngưỡng mộ những danh nhân trong lịch sử nhân loại. Mình còn kể cho Hijama –

kun nghe rất nhiều điều về thiên tài Albert Einstein và cũng ngày hôm đó, mình được biết Kusanagi – kun chính là Einstein mà mình thầm ngưỡng mộ. Mình bắt đầu có những cảm xúc kỳ lạ mỗi khi hai đứa ở riêng với nhau. Và cái cảm xúc ấy cứ ngày một lớn dần qua những khoảng thời gian Kusanagi – kun muốn nghiên cứu cũng như tìm hiểu thêm về Chân Tổ. Cậu từng nói rằng cậu không ghét Chân Tổ, ngược lại, cậu rất ngưỡng mộ Chân Tổ. Điều đó thật sự khiến mình rất vui và cái cảm giác lạ kỳ ấy như đang chuyển biến thành một thứ cảm xúc khác. Mình thích Kusanagi – kun... mình thích những lần cậu vô tư trên lớp. Thích sự tận tâm ân cần mỗi khi khám cho những con vật ở nhà. Mình thích không khí xung quanh Kusanagi – kun lúc bấy giờ và chỉ mong sao thời gian hai đứa ở cạnh nhau đừng trôi thì hay biết mấy. Nhưng rồi mình đã sợ... Mình thật sự đã rất sợ khi phát hiện ra nhiều điều xoay quanh số phận giữa con người và Chân Tổ, từ quá khứ kéo dài đến hiện tại và biết đâu sẽ còn tiếp diễn trong tương lai. Mình sợ rằng nếu như hai chúng ta còn gặp nhau thì sẽ mang đến sự khổ đau cho những người thân của mình, cho Hiyama – kun, cho He – chan, cho Namehari – kun, cho cả thị tộc Chân tổ... và cả cho Kusanagi – kun nữa. Mình sợ mọi người sẽ bị tổn thương nên đã quyết định trốn chạy... trốn chạy khỏi cậu, trốn chạy khỏi những sự thật đáng sợ và sống vô tư hồn nhiên như không hay biết gì hết. Mình đã làm một đứa hèn nhát và phải nhận sự trừng phạt đích đáng. Mình hối hận rồi... Chính vì thế nên...

Từng giọt nước mắt long lanh nhẹ nhàng nhỏ xuống chiếc nệm trắng, Eri siết chặt lấy bàn tay Kazuma khi giọng nói như đang run và ngắt quãng từng đợt.

_ Chính vì thế nên... cầu xin Chúa thiêng liêng... cầu xin đức mẹ Maria... cầu xin ngài Đế Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad. Con cầu xin các ngài... xin hãy giáng toàn bộ sự trừng phạt xuống con và cứu lấy Kusanagi – kun... Xin hãy để Kusanagi – kun trở về với tất cả mọi người... Làm ơn... làm ơn hãy tỉnh lại đi mà... Kusanagi – kun...

.....

Chỉ có duy nhất Eri ngồi trong căn phòng đó dưới màu cam chiều hoàng hôn nơi phía xa chân trời. Phòng của Kazuma được bố trí đối diện với bãi biển xanh thơ mộng, có thể nghe thấy âm thanh sóng biển tràn bờ, hay trông thấy những hình ảnh cuộc sống đời thường của người dân ngay tại vịnh biển đơn sơ hẻo lánh nhưng đầy chất trữ tình thơ mộng. Nhưng bây giờ, điều đó không quan trọng bằng tình trạng của Kazuma. Chắc chắn là thế rồi. Còn gì quan trọng bằng Kazuma... Chỉ là Kazuma đối với Eri... có lẽ còn trên cả mức đặc biệt.

Hiyama đứng tựa lưng bên ngoài. Hiyama không cần bước chân vào căn phòng đó cũng biết rõ tất cả mọi thứ. Phải... Hiyama biết mà. Vì là bạn thân với nhau từ nhỏ. Vì lúc nào cũng gần kề bên nhau trong mọi phút giây vui buồn hay khó khăn. Vì luôn dõi theo bảo vệ Eri nên Hiyama biết rõ những tâm tư, suy nghĩ... thậm chí là cảm giác trong Eri đối với người đó. Không cần phải bước vào đâu... Bây giờ, Hiyama không cần phải đến bên cạnh Eri như những lần khác. Nói cho đúng hơn thì Hiyama... không cần đứng ra bảo vệ Eri vì cô bé ngày càng trưởng thành hơn. Trưởng thành đến độ Hiyama cũng phải ngỡ ngàng. Nhưng dù ngỡ ngàng bao nhiêu thì cũng khó lòng mà phủ nhận rằng cảm xúc Eri dành cho Kazuma... chính là “tình yêu”... Vậy thì, Hiyama... làm sao có quyền được bên cạnh Eri nữa. Hiyama chỉ biết đứng bên ngoài như thế này thôi... thật sự, chỉ có thể đứng bên ngoài như một người đã hoàn thành trách nhiệm

.....

_ Hiyama – kun!

Như đã nói từ trước, nếu như đằng sau Eri luôn có ánh mắt dõi theo của Hiyama, thì phía sau cả hai người họ luôn có sự quan sát của Hebi. Như một người chị cả, Hebi đứng sau, dõi theo từng bước chân của cả hai người. Nên phần nào Hebi hiểu rõ những khúc khoản, những băn khoăn phiền muộn sâu thẳm trong trái tim Hiyama mà cậu ấy luôn che giấu nó bằng tính cục cằn, thô lỗ gay gắt bên ngoài.

Hebi thoáng nghĩ. Giả như Eri chịu dừng lại, chịu quay đầu một chút thì sẽ thấy Hiyama vẫn luôn ở đó và nhìn về phía Eri như ngày nào. Eri đối với Hiyama, cũng quan trọng không kém gì Kazuma đối với Eri.

_ Hiyama – kun!

_ Tớ... không biết mình nên làm gì lúc này Hebi. Thật kỳ lạ... Tên nhà khoa học đó, thật quái kỳ lạ. Từ trước đến nay, tớ luôn nghĩ rằng con người là giống loài hạ cấp, giống loài kinh tởm mà Chân Tổ chúng ta cần phải tránh xa. Tớ đã luôn nghĩ rằng lòng tham của con người chỉ đang đẩy chúng ta vào cảnh diệt vong giống như trong quá khứ. Và bây giờ, tớ đang thấy điều gì? Tớ đã thấy... chính giống loài đang nguyên rủa ấy đang ra sức bảo vệ cho Chân Tổ. Một con người bình thường không ngại hy sinh bản thân vì một Chân Tổ. Cái quái gì đang xảy ra ở đây... chính tớ cũng không thể hiểu rõ nữa!

Có lẽ... lý do thật sự khiến Hiyama trở nên lầm lạc hoang mang chưa dừng lại ở đó. Hebi cảm nhận được... Vẫn còn chút gì đó trong Hiyama chưa được bộc bạch hết ra ngoài.

_ Thật đáng thất vọng phải không? Lẽ sống duy nhất của tớ là phải luôn tránh xa con người nay đang lung lay không còn vững nữa. Tên đó đã khiến cho suy nghĩ của tớ phần nào phải thay đổi. Hẳn thật kỳ lạ... Không... thiết nghĩ, người kỳ lạ nhất ở đây phải là tớ mới đúng. Hebi... tớ cảm thấy khó chịu khi phải nghĩ rằng tên đó... thật sự là một kẻ tốt... Và tớ cực kỳ khó chịu khi dần nhận ra... lý do vì sao mà Eri... luôn nhìn về cậu ta!

_ Hiyama!

Nếu còn tiếp tục thì Hiyama sẽ không thể nào chịu đựng được. Đối với Hebi, điều đó thật khủng khiếp và nếu nó xảy ra thì chính bản thân Hebi cũng sẽ khó mà chấp nhận nổi. Thế nên, ngay từ phút giây Hiyama như muốn gục xuống như mọi thứ sắp tuột khỏi bàn tay mình, thì Hebi đã ôm lấy Hiyama thật chặt.

Ôm Hiyama rất chặt... Hebi giữ cậu ấy trong vòng tay của mình như không muốn đánh mất cậu ấy.

_ Đừng mà Hiyama... Xin cậu đó, làm ơn đừng rơi những giọt nước mắt ấy ngay tại đây, ngay bây giờ... nếu không... nếu không... thì Eri – chan sẽ nghe thấy mất...

_ Tớ không có khóc đâu Hebi... tớ... không có khóc đâu... tớ đang vui là đằng khác... vui vì từ giờ trở đi... Eri đã có thể tự đi trên con đường mà cậu ấy đã chọn... tớ vui vì bây giờ, Kazuma Kusanagi sẽ thay tớ đi cùng Eri... tớ không có khóc. Mà hình như... người rơi nước mắt là cậu chứ không phải tớ!

Một hai ba giọt lệ lấp lánh tựa viên pha lê tinh khiết cũng không thể đủ để làm giảm đi nét đẹp tự nhiên trên gương mặt Hebi. Nhưng, trông thấy Hebi chịu đựng và để cho hàng lệ đầm nhòa ướt đôi mi cũng thật không vui chút nào. Vì ôm chặt lấy Hiyama nên cậu ấy không thể thấy được nét biểu hiện trên gương mặt Hebi. Chỉ là cậu ấy đã đoán đúng... cậu đoán đúng rằng những giọt nước mắt ấy lăn tăn trên đôi bờ má trắng như sữa vì một ai đó tự nhận mình ngu ngốc và kỳ lạ. Chính vì biết rõ điều đó nên Hiyama mới khẽ thì thào

_ Cảm ơn... Hebi...

_ Hiyama – kun... cậu thật sự... là một tên đại ngốc...

_ Ồ... tớ ngốc thật đấy. Rất ư là ngốc nghếch. Vì quá ngu ngốc nên bây giờ, tớ cũng chỉ là một tên bại trận!

.....

Lo cho Kazuma không chỉ có mỗi Eri. Những người bạn thân thiết từ thuở nhỏ của Kazuma ấy... Chính bản thân Kozue quan tâm đến hấn cũng chẳng thua kém gì, hoặc có khi còn hơn Eri gấp bội lần. Chỉ là, cách thể hiện nỗi lo lắng ấy của Kozue khác xa Eri một trời một vực. Không được phép khóc. Vì Kozue luôn cho rằng mình phải là điểm tựa cho Kazuma, nên mình không được phép yếu đuối. Một lần khóc là quá đủ và Kozue sẽ không choáng bộ mặt đó ra thêm bất kỳ lần nào nữa.

Lần đầu tiên trong đời trông thấy Kozue rơi vào vòng luẩn quẩn. Từ trước đến nay, chưa từng thấy cái hành động cắn vào móng tay ngón cái từ Kozue. Giờ thì mới biết đó là cách Kozue đang phân vân, sốt ruột, dằn lo lắng, thấp thỏm đến độ khó lòng giữ được bình tĩnh. Một nhà khoa học, một nữ thần ngang nhiên chinh chiến với nhiều đối thủ lại đang mất bình tĩnh.

Chính vì trông thấy Kozue quá căng thẳng nên nhiều khi hiệu trưởng... chỉ nói dăm ba câu để phá tan bầu không khí ấy thôi.

_ Nar nar, Kozue – chan, hôm nay thời tiết hơi nóng nhì. Con có muốn ăn kem không?

Đùa thế không hợp chút nào đâu. Mà tốt hơn hết là đừng “thọc” bất cứ câu nào với Kozue vì bây giờ, dù có nói gì đi nào chẳng nữa thì Kozue chẳng quan tâm đâu. Trái lại, cô ấy còn cảm thấy phiền hà và sẽ tỏ rõ thái độ không thích qua cái liếc mắt xéo đã thẳng sang hiệu trưởng với ý nghĩa ám chỉ: “Đừng nói chuyện với con. Nếu thích thì Mama tự đi mà ăn một mình. Con không muốn ăn!”.

Nào quá nhạy cảm đến những lần đứa con gái thân yêu nổi giận. Hiệu trưởng phải rụt người, xanh mặt, hải đến độ như đang có từ thần đang thổi hơi lạnh phi phèo dọc theo sống lưng mình. Hiệu trưởng trông uy nghiêm, trông mạnh mẽ với thân Mikazuki Munechika, một trong “Thiên Hạ Ngũ Kiếm” nơi chiến trường... nhưng thực chất lại rất mềm lòng trước những đứa con thân yêu. Nói cho chính xác thì bà rất sợ bị con gái nổi giận với mình.

_ Thôi hiểu rồi hiểu rồi. Để Mama tự thân vận động vậy. Tora – kun, phiền em ở lại trông chừng Kozue – chan và xem Kazuma – kun thế nào nhé!

_ Vâng, Minamiya – sensei đi cẩn thận!

Hiệu trưởng đành phải nhắc nhở rồi khỏi bằng ghế chờ, giao toàn quyền lại cho Tora vì bây giờ ngoài Tora, hiệu trưởng còn biết nhờ cậy ai nữa.

Sau khi hiệu trưởng đi mất rồi, Tora quay sang trông Kozue với tiếng thờ dài như một ông già.

_ Kozue. Hiệu trưởng cốt cũng vì muốn cậu đừng quá căng thẳng nên mới giúp cậu giải tỏa đôi chút thôi. Trông Sensei tung tung như vậy nhưng thực chất hiệu trưởng cũng rất lo cho Kazuma. Cậu đừng có gắt quá với hiệu trưởng như thế!

_ Tôi biết... Kazuma đối với Mama... cũng rất quan trọng giống như đối với tôi... Nhưng mà... thật sự trong thời khắc này, tôi chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì khác. Xin lỗi nếu có để cậu nhìn thấy vẻ mặt khó coi này của mình!

_ Hm, thôi kệ, tôi chẳng phải người trong cuộc nên chẳng dám có ý kiến gì giữa cậu và hiệu trưởng. Mà này Kozue, nếu như lo cho Kazuma đến vậy. Sao cậu không vào thăm cậu ấy một chút đi. Như vậy sẽ tốt hơn là cứ ngồi đây day dứt đó Kozue!

_ Tôi không có day dứt hồi hận gì hết. Tất cả đều do cái tính bao đồng không cần thiết nên tự cái tên ngốc đó mà gánh chịu. Hon nữa... không nhất thiết phải là tôi đâu. Chắc chắn sau khi tỉnh lại, người đầu tiên mà tên ngu ngốc đó muốn thấy không phải là tôi!

Tora lại cất tiếng thờ dài. Ánh mắt cậu ấy hướng thẳng về bên tuyến hành lang bên phải, nơi dẫn đến phòng bệnh của Kazuma chỉ qua một ngã rẽ duy nhất.

_ Vậy à!

_ Nhất định, đó phải là người cực kỳ quan trọng đối với cậu ấy. Dù có rơi vào trạng thái phần nộ hay trút đi sự phiền muộn này lên ai đó, thì sự thật cũng chỉ có một mà thôi. Nếu không, thì Kazuma đã không phải liều lĩnh đến tính mạng của mình như thế!

_ Bảo vệ người quan trọng đối với mình kể cả khi phải tự đặt bản thân vào nguy hiểm. Kazuma giống cậu thật đấy chứ. Nhưng tôi lại cho rằng vì Kazuma suy nghĩ quá đơn giản. Cậu ấy quá tốt bụng với nhiều người nên mới sinh ra cái tính bao đồng không cần thiết. Nếu giả sử gặp phải tình cảnh đó, nếu là tôi, thì tôi cũng chỉ biết lao vào bảo vệ cho Hoshimiya dù có suy nghĩ thấu đáo đến đâu đi chăng nữa. Tất cả cũng chỉ vì lòng tốt quá mức của Kazuma mà ra thôi!

_ Lòng tốt quá mức đến độ tự biến mình thành một tên đại diện độn ngu ngốc. Chính vì quá tốt nên tôi... không tài nào có thể bắt kịp được Kazuma. Tôi thấy mình đã thua... thấy mình chẳng khác chi một đứa bại trận khi đánh mất Kazuma. Tôi... thật sự đã mất Kazuma rồi... Tora...

Con gái thì sẽ có những cung bậc cảm xúc phức tạp và nhạy cảm hơn con trai. Nhiều người đã từng quả quyết như thế và cho đến nay tôi luôn thấy rằng đó là sự thật. Là con gái thì tinh thần không thể nào vững vàng được như con trai, dù có cố gắng tỏ ra mạnh mẽ đến bao nhiêu đi nữa thì bản chất của một người con gái khi buồn sẽ thể hiện đúng vào những lúc buồn. Phải... dù có tự siết chặt đôi bàn tay mình đến bao nhiêu, thì những giọt nước mắt khẽ nhỏ xuống từ đôi mi nhắm lệ đó không bao giờ là sự giả dối hay ảo ảnh.

_ Kazuma – kun... thật sự... không cần tôi bên cạnh nữa rồi... Kazuma – kun... thật sự... đã có thể đi trên con đường mà cậu ấy lựa chọn...

Tora nhẹ nhàng lấy chiếc khăn tay trong túi áo mình đưa cho Kozue một cách ân cần nhẹ nhàng. _ Mắt cậu ấy... thì tôi nên hiểu rằng là vì Kazuma đã trưởng thành nên dần rời xa cậu như con cái sẽ rời bỏ cha mẹ khi đủ lớn đủ cánh, tự lo được cho bản thân. Hay là tôi phải hiểu theo một ý khác đây? Nhưng dù là bên nào đi chăng nữa, những gì tôi biết, tôi trông thấy và trải nghiệm cùng hai người trong suốt thời gian qua... thì cậu đã cố gắng hết sức rồi Kozue. Đừng khóc. Kazuma sẽ không vui sau khi biết cậu lại rơi nước mắt trong lúc cậu ấy đang hôn mê đâu!

Sột soạt sột soạt, ting ting... cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại.

Ngay cả chiếc máy bán nước tự động ở ngoài khuôn viên khu vườn ngay trung tâm bệnh viện cũng được nâng cấp thế nào đó mà có thể chào hỏi và cảm ơn quý khách khi vừa chịu nhét đồng xu vào mua một lon nước. Chính điều mới mẻ này khiến cho hiệu trưởng không ngừng thích thú và chỉ muốn bỏ tiếp mấy đồng vào để nghe cái máy cất tiếng chào hỏi, để rồi mua cả một túi nước ép đóng lon từ lúc nào không hay, nhưng bà vẫn chấp nhận.

_ Ara ara, cái máy này vui phết. Chắc lẽ mình cũng sẽ nâng cấp hệ thống nước uống tự động vệ sinh sạch sẽ giống như thiết bị này mới được. Chắc mấy đứa học sinh sẽ thích lắm cho xem!

Lạ thì đúng là có chút lạ nhưng được một thời gian thì chúng nó sẽ quên ngay thôi ấy mà. Chúng đều là những đứa trẻ có bộ não tự duy tốt. Chúng biết dùng sự tập trung cũng như sự nhạy bén của bản thân vào những việc giúp ích cho xã hội, cho tương lai sau này của chúng chứ không dừng lại ở mỗi một cái máy như trẻ con thời xưa. Nhưng thời nào cũng chẳng làm được gì khi bà ta là hiệu trưởng... Mà đã là hiệu trưởng thì một lời nói cũng như quyết định của bà tuyệt đối bất di bất dịch, đó ai làm bà thay đổi trừ khi tự bản thân bà biết điều gì cần phải làm.

Hiệu trưởng là một người vui vẻ, vui tính, và nghiêm nghị khi cảm thấy cần thiết. Bà luôn đặt quyền lợi của học sinh nói chung và những đứa con thân thương nói riêng lên hàng đầu. Có thể, trông hiệu trưởng sôi nổi không thiếu phần tăng động như trẻ con... nhưng trong thâm tâm, bà cũng có những nỗi niềm, những suy nghĩ phiền muộn của riêng mình. Phiền lòng bởi hồi khi Kazuma chưa tỉnh lại... lo lắng lo âu khi điều đó gây ra hệ lụy đến Kozue, để rồi chẳng đợi ai có thể nở nụ cười trên môi. Bà không thích trông thấy điều đó chút nào. Vì nó đi ngược lại với quan điểm sống của bà: “Bất cứ đứa trẻ nào được sinh ra đều phải luôn vui cười trong hạnh phúc”.

_ Giá như... mình có thể quay trở lại khoảng thời gian khi xưa. Giá như, mình có thể trở lại lúc mình chưa gặp Ojii – chan... thì có lẽ, mình đã hiểu được phần nào cảm xúc trong Kozue. Công chúa nhà Minamiya, con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển, người sở hữu một trong “Thiên Hạ Ngũ Kiếm”... Những thứ đó giờ chẳng giúp ích được gì hết. Là do mình đã trở nên già cỗi... một lão già không thể theo kịp thời đại mà cứ tỏ ra luôn biết hết mọi thứ... đây đích thị là sự trừng phạt từ Thiên Chiếu Đại Thần Amaterasu – sama giáng xuống đầu mình đây còn gì!

Chính bản thân bà cũng tự giằng xé lương tâm mình nhiều ngừ ai kia. Nhưng đột nhiên, có tiếng nhạc chuông điện thoại từ trong túi áo blouse trắng giáo sư bên ngoài vang lên, cắt ngang đi dòng suy nghĩ phiền não đó thất đúng lúc. Hiệu trưởng tự vỗ hai tay vào mặt, lấy lại tinh thần và chuyển sang chế độ tăng động trẻ con như mọi khi.

_ Hai... Mushimushi, bạn đang gọi đến số máy điện thoại của Tsubame Minamiya, công chúa Idol của nhà Minamiya. Bạn là người may mắn khi gọi cho Tsubame Minamiya ngay thời khắc đặc biệt trong ngày. Chính vì thế, Tsubame sẽ hát gửi tặng bạn một bài hát mang tên “ Anh không đòi quà”... A...a...

_ *Cái đó thì mình lên mạng Internet nghe cũng được, không cần phải nghe cậu gàn có lên hát đâu. Thiệt tình, cậu giống đi là thế, giống hết mọi thứ mà sao chỉ riêng cái giọng hát của cậu thật kỳ lạ. Mình không muốn bị ám ảnh cả cuộc đời khi mới vừa gọi điện thoại cho cậu vào một buổi chiều xế bình thường tĩnh mịch như thế này. Nên thôi đi nhé!*

_ E hề hề, lạ thật đấy. Mọi người đều nói tôi có một giọng hát rất hay... nhưng chẳng hiểu sao mỗi khi hát xong thì họ đều nói đến hai từ “ ám ảnh”... thật lạ quá chừng!

_ *Vì cậu là nhân vật quá đặc biệt mà rõ chưa. Người bình thường không thể chịu đựng được ánh hào quang từ cậu đâu... Nghe này Tsubame, chuyện cậu yêu cầu mình đã hoàn thành rồi. Quá nhiên, mọi thứ... đúng như những gì cậu tiên đoán đấy, Tsubame!*

Đầu tiên là có chút đâm chiều từ ánh mắt hơi hướng phần nghiêm nghị sắc lạnh. Chính vì im lặng một hồi lâu nên người ở đầu dãy bên kia cũng đoán được hiệu trưởng đang nghĩ gì.

_ *Giờ thì cậu tính làm gì tiếp theo đây? Đứa trẻ đó là con của cậu phải không nào. Mà trách nhiệm của một người làm mẹ... là phải dành lại công bằng cho đứa con yêu quý của mình. Mình chắc rằng ngay lúc này, ruột gan cậu đang thắt lại từng đoạn xót xa phải không?*

_ Đúng là Chikai. Cậu tính y hệt như đi vậy. Đúng là bây giờ tôi đang chột dạ không yên và cảm thấy mình thật đối vô dụng khi không làm được gì để bảo vệ thẳng bố. Tôi... đã thất bại trong việc làm một Sensei, làm một người mẹ cho cả hai đứa con mình hết mực yêu thương. Tôi như đang trở nên lầm đường lạc lối vậy đó Chikai. Quả nhiên... công chúa nhà Minamiya, con gái của Chiến Thần và cháu gái thần biển, hay người sở hữu một trong “ Thiên Hạ Ngũ Kiếm”... cũng có lúc chẳng thể làm được cái quái gì. Nếu từ bỏ hết những danh vọng ấy thì tôi cũng chỉ là một người bình thường thôi nhì!

_ *Uhm, nhưng sự thật luôn không thể chối cãi rằng cậu chẳng phải người bình thường. Cậu vẫn còn một cái tên khác mà nhì. Dưới danh phận là một “ Bất Từ Nhân”... mình nghĩ rằng cậu có*

thể cứu lấy cậu nhóc đó đấy. Nhưng vấn đề ở chỗ, chắc cậu chả có can đảm để làm điều đó lần thứ hai đâu. Cứ xem như mình chưa từng nói gì đi nhé!

_ Chikai... cậu có còn giận tớ chuyện lần đấy không? Chỉ vì suy nghĩ ích kỷ của tớ mà tớ đã lấy đi cuộc sống của một con người bình thường của Chikai. Ất hẳn... cậu đang rất giận tớ nhỉ. Cũng chẳng thể nào trách được... tất cả... đều do tớ mà ra. Tớ cũng không mong mọi gì Chikai chịu tha thứ cho tớ...

_ Tsubame... cho đến thời điểm này thì để mình nói thẳng ra cho cậu biết. Phải... mình ghét cậu lắm. Mình ghét cậu đã biến mình trở thành một thứ không còn thuận theo lẽ tự nhiên. Mình ghét cậu đã biến mình trở nên khác biệt với mọi người. Mình ghét khi cậu đã làm cho thời gian của mình ngưng đọng lại từ giờ trở về sau. Mình vẫn còn để tâm đến chuyện đó và sẽ chẳng bao giờ bỏ qua ngay cả khi mình “có thể” chết!

Tsubame cất tiếng thờ dài.

_ Đúng thật là vậy nhỉ. Vì tớ đã làm điều không thể chấp nhận được mà...

_ Nhưng mà này Tsubame, nếu mình ghét cậu 10 thì chắc lẽ mình sẽ tự cắn hận bản thân mình đến 100, hoặc có thể là 1000. Mình hận bản thân đã quá yếu đuối, nhu nhược để rồi khiến cho người bạn thân nhất của mình phải chịu khổ. Mình hận bản thân quá kém cỏi để rồi người mình xem như chị em đã phá luật chỉ để cho mình được tiếp tục sống. Nếu không có Tsubame, thì mình sẽ không còn đứng ở đây ngày hôm nay, có thể nhìn thấy ánh hoàng hôn phía cuối chân trời kia và nói chuyện với cậu như thế này. Nên có điều này mình luôn muốn nói với cậu nhưng lại không dám. Bây giờ, mình phải nói ra vì nếu không, sợ rằng sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa... Tsubame... thật sự cảm ơn cậu vì đã ban cho mình một cuộc sống mới. Đối với mình, cậu luôn là chị em quan trọng mà mình không thể thay thế. Cảm ơn vì đã hy sinh nhiều như thế vì một đứa như mình, Tsubame!

Sự sệt sệt sệt hít hà. Là âm thanh nước mắt nước mũi tứa ra nhưng hiệu trưởng vẫn phải cố hít vào để không làm xấu hơn hình ảnh của một công chúa. Nhưng dù cố gắng che giấu đến thế nào thì bây giờ, trông bà vừa xấu lại vừa như trẻ nít ranh khi nghe thấy những lời mang đậm tình yêu thương, sâu sắc và xúc cảm.

_ Cảm ơn Chikai. Tớ cũng yêu Chikai lắm. Thật lòng mà nói, tớ có thể trụ được đến thời điểm này là luôn có Chikai ủng hộ phía sau mình. Nếu không có Chikai, thì tớ... không biết phải làm sao hết. Tớ chỉ là một cô con gái ngu ngốc không hiểu chuyện thôi!

_ Đừng tự nói bản thân mình như vậy trong khi cậu đang là hiệu trưởng của một ngôi trường có danh tiếng và là Tân Cung Chủ gia tộc Minamiya hùng mạnh nhất trong ba gia tộc. Thiết tình, Tsubame là người có bộ não thông minh siêu việt nhưng toàn dùng trí tuệ của mình làm vào những chuyện gì đâu không... Còn về vấn đề ban này, đó chỉ là lời dè nghị của mình và mình thì khuyến khích cậu nghe theo vì có thêm một người giống mình thì vẫn vui hơn. Nhưng đó là đứa con của cậu. Cậu nó hay không, là do cậu tự quyết định!

_ Uhm, tớ hiểu mà. Cảm ơn Chikai!

_ Vậy còn đứa đầu trò ra hết mọi chuyện thì cậu tính sao? Cậu thật sự không muốn truy cứu cho đến cùng à?

_ Thôi khỏi. Dù có làm gì đi chăng nữa thì nó vẫn chỉ là một đứa con nít. Trừng phạt một đứa trẻ không phải phong cách của tớ. Nên thôi, với lòng nhân từ của công chúa nhà Minamiya, mình sẽ xù xì cho qua chuyện này. Hơn nữa, tớ nghĩ... chắc con bé cũng đã nhận được sự trừng phạt đích đáng rồi!

_ Hm... thật không thể hiểu con mắt của cậu còn nhìn thấy được điều gì nữa. Con gái của Chiến Thần và Châu gái thần biển thật đáng sợ. Lời khuyên cuối cùng đây Tsubame. Làm gì thì làm, nhưng đừng chen chân quá sâu vào vụ này. Cậu vốn dĩ không hề có trách nhiệm trong vấn đề này đâu hiểu chưa... Nói chuyện thế thôi, mình có việc phải làm rồi. Gặp sau nhé!

_ Hiểu rồi hiểu rồi. Cảm ơn vì đã nhắc. Tớ không làm điều gì quá đà đâu... Bye Chikai!

Sau khi trò chuyện với người bạn thân thuở ấu thơ, hiệu trưởng có phần tâm trạng tốt hơn so với lúc đầu. Bà trở nên tươi tắn, năng nổ, lạc quan, chừng chạc hơn như vừa được tiếp thêm nguồn sức mạnh tinh thần rất lớn. Bà hít một hơi vào lồng ngực rồi thở nhẹ nhàng ra.

_ Được, dù ít dù nhiều thì mình cũng có trách nhiệm với tai nạn của Kazuma. Mình sẽ làm điều gì đó cho thẳng bé. Nhưng trước tiên... mình cần phải cho những đứa trẻ kia về nhà và chuẩn bị cho một cuộc gặp gỡ khác. Dù sao thì, một chút nữa, sẽ có người muốn đến gặp Kazuma – kun kia mà. Ara ara!

.....

Cùng quay trở lại phòng bệnh thì đã thấy tất cả mọi người đều tập trung hết ở đây. Tuy rằng có chút cạnh mặt nhau giữa Kozue và Hiyama nhưng chung quy, mấy đứa đó đều phần nào lo lắng cho Kazuma nên mới chịu ở gần nhau trong khoảng thời gian này. Như thế là được rồi. Thật sự chẳng trông mong gì hơn thế nữa.

Vẫn thế thôi... vẫn là Eri ngồi gần Kazuma nhất, kế bên cạnh chính là Ayame. Ayame thật sự đã xin nghỉ phép nhiều ngày để được ở lại chăm coi cho Kazuma. Ngay cả Ayame cũng từ bỏ mọi thứ vì dấu sao thì Kazuma... cũng là đứa em trai duy nhất mang chung dòng máu với mình. Nếu có chuyện gì không may xảy ra với nó thì chắc Ayame sẽ chẳng thể nào sống nổi đâu.

Vẫn là qua con mắt của hiệu trưởng. Bà để ý thấy một dãy chuyện rất đối thủ ví đang hiện hữu. Đầu tiên là Eri vẫn không chịu buông bàn tay Kazuma. Nói theo sau đó là ánh mắt dõi theo của Hi-yama và Kozue khi cả hai đều nhìn về Eri và Kazuma. Rồi theo sau đó nữa là Hebi không khỏi phiền lòng khi trông thấy Hi-yama lần Eri như thế. Cuối cùng là hai người trông chừng như không có mấy trách nhiệm nhưng cũng đóng vai trò không thể thiếu trong mắt xích này là Tora và Namehara. Cả hai đứa đều nhìn toàn diện những gì đang diễn ra với nhiều suy nghĩ miên man khác chiều.

Nhìn mặt hiệu trưởng như thể sư tử vừa bắt được một ổ thỏ. Bà đưa tay che miệng với điệu cười khặc khặc đầy mưu toan.

_ Ô dâ... chuyện này thú vị à hen. Một cái Parody hết sức gay cấn đây. Nhưng tạm thời gác cái đó sang một bên rồi thọc ngoáy sau. Bây giờ có điều quan trọng hơn cần làm! Hiệu trưởng vỗ hai tay vào nhau, đánh tiếng cho cả phòng _ Được rồi mấy đứa, thời gian thăm bệnh đã hết rồi. Mấy đứa nên trở về nhà không thì gia đình sẽ lo lắng đấy. Còn về Kazuma – kun thì cứ giao cho đội ngũ y bác sĩ. Nếu có cần gì thì họ sẽ gọi ngay cho chúng ta nên cứ yên tâm mà về nhé!

Ngoảnh mặt ra ngoài khung cửa sổ thì để ý thấy mặt trời chuẩn bị biến mất hoàn toàn khỏi rặng núi. Nhóm Kozue thì không sao nhưng còn nhóm Chân Tô thì... Họ không nghĩ rằng mình lại ở đây lâu đến chừng ấy. Họ không nghĩ rằng thời gian trôi qua nhanh như vậy. Chưa gì mặt trời sắp biến mất và màn đêm chuẩn bị bao phủ lấy nhân gian. Giờ giới nghiêm của Chân Tô... à mà giờ điều đó chẳng phải thứ khiến họ bận tâm nhiều.

Hebi đứng dậy đầu tiên, chủ động đến bên cạnh Eri và nhẹ nhàng đặt bàn tay lên vai Eri.

_ He – chan...

_ Mình phải về thôi Eri – chan. Cứ nghe theo lời Sensei nói đi. Mọi chuyện còn lại, hãy để cho đội ngũ bác sĩ bệnh viện!

_ Nhưng mà He – chan...

Nhìn sâu vào đôi mắt màu đỏ ấy, Hebi thật sự nghiêm túc. Thật sự rằng dù nhóm bạn có ở lại thì cũng chẳng thể giải quyết được vấn đề gì.

_ Mình hiểu rồi!

Và dù không muốn đến chừng nào thì Eri cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Lúc này đây, cô bé mới chịu buông bàn tay Kazuma ra với vẻ tiếc nuối hiện rất rõ trên gương mặt.

.....

_ Ayame và Kozue – chan cũng nên về đi. Ngày hôm nay đã có quá nhiều thứ xảy ra khiến mấy đứa phải mệt mỏi rồi. Về nhà nghỉ ngơi và chuẩn bị cho ngày thứ hai đi học như mọi khi. Mấy đứa còn việc học của mấy đứa, đừng vì chuyện này mà bận tâm quá nhiều, hiểu không?

_ Vâng, thưa Minamiya – sensei!

Chỉ có một mình Tora trả lời. Đường như, cả Ayame lẫn Kozue cũng không muốn phải trở về nhà ngay lúc này. Họ muốn được ở bên cạnh Kazuma lâu thêm chút nữa nhưng chắc lẽ là không được. Cuối

cùng, Ayame và Kozue đành phải nghe lời, chịu về nhà dù rằng nỗi lo âu không vui đi phần nào.

_ Chúng ta về thôi, Ayame nee – san, Kozue. Kazuma cần không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi. Ngày mai, chúng ta sẽ đến thăm Kazuma!

Tora nói đúng, dù có ngồi đây đến suốt đêm cũng chẳng thể biết được Kazuma sẽ tỉnh lại khi nào. Chi bằng tất cả đều về nghỉ ngơi giữ sức, cũng là để cho Kazuma có không gian yên tĩnh tĩnh dưỡng rồi sáng mai lại đến thăm hẳn. Ayame và Kozue, đành phải đồng ý với quan điểm đó, cốt chỉ để muốn tốt cho Kazuma.

.....

Trước khi về, Eri là người rời khỏi phòng cuối cùng. Cô bé đợi cho mọi người đi hết và nán lại thêm vài giây nữa để nhìn Kazuma với ánh mắt đầy xa xăm muộn phiền.

_ Mình về đây. Mai gặp lại, Kusanagi – kun!

Khoảnh khắc Eri quay mặt đi để bước ra khỏi căn phòng, cũng là khoảnh khắc một ngón tay của Kazuma vừa cử động trong vô thức. Không ai để ý thấy điều đó nên không biết rằng Kazuma, cậu ấy đang... thời thì cứ để mọi chuyện diễn biến theo lẽ tự nhiên nhất. Tỉnh lại sớm hay muộn, đều tùy thuộc vào số mệnh của Kazuma.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Trong cơn mê man vô tận khi xung quanh chỉ có duy nhất một màu đen như mực. Mọi thứ thật sự tối đen đến độ còn chẳng nhận biết được điều gì. Nói cho chính xác hơn, Kazuma chỉ biết lặng lẽ bước đi như một bóng ma trong thế giới nội tâm của chính bản thân mà không tìm được lối ra hay một phương hướng cụ thể. Kazuma muốn đi đâu? Chắc chắn là nơi thoát khỏi cái bóng tối thăm thẳm này. Nhưng biết tìm đường ra ở đâu khi chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào. Không có la bàn định vị. Mà nếu có thì cũng chẳng có xung điện từ trường để đánh ký hiệu các hướng Đông Tây Nam Bắc, la bàn không thể hoạt động được nếu thiếu lực trường. Cũng không có một ngôi sao nào cả. Người xưa vẫn thường hay xác định vị trí nhờ vào các chòm sao nhưng ở đây chẳng có nổi một ngôi sao nào hết. Không có một tia sáng nào cả... Chẳng lẽ, cuộc sống còn lại của Kazuma là kẹt lại trong thế giới nội tâm này đến hết phần đời còn lại chẳng?

Nhắc lại một lần nữa, Kazuma cứ bước đi như một hồn ma. Đi về nơi đâu thì chính bản thân cậu ấy còn không rõ.

- Mình đang ở đâu thế này? Hoàng tuyền Yomi à? Cũng có thể lắm chứ... Mình chẳng thể trông thấy được bất cứ thứ gì ngoài một màu đen và đen. Nếu như đây là một thế giới khác thì chỉ có thể là Hoàng tuyền thôi. Chẳng trách được nếu như mình đã chết. Bị đánh một nhát ngay đầu kiểu đó, đến cả gấu cũng phải chết nữa là!

Kazuma đã dừng lại. Đường như cậu ấy đã quyết định bỏ cuộc và chấp nhận rằng mình thật sự đã chết. Dù biết rằng có thật với vàng khi mọi thứ diễn ra quá bất ngờ đến bản thân cậu ta còn theo không kịp nhưng nào còn cách nào khác. Chính bản thân Kazuma đã lựa chọn tự khiến bản thân mình bị tổn thương để bảo vệ Eri, và đánh đổi bằng cả mạng sống của mình. Cậu ta không hề hối hận... thật lòng là không hề mang một chút oán niệm nào với Eri, cũng như không hề hối hận trước quyết định của mình khi đó. Nếu như thời gian có quay ngược trở lại để cho Kazuma thêm một cơ hội, thì Kazuma... cũng sẽ lặp lại hành động ấy lần nữa. Chính vì đã mãn nguyện với những điều đó, nên linh hồn Kazuma mới vừa ngồi xuống, vừa ngược cổ lên cao đi đôi cùng tiếng thờ phào.

- Hà hà, nếu đã biết thế này thì mình đã rằng chơi cho hết đồng game mua trên mạng rồi. Cũng quên chưa dọn Onee – chan nhớ cho lũ động vật trong phòng khám ăn mỗi ngày. Đáng lý ra, mình nên viết di chúc sẵn như người khác mới phải. Chết rồi mới thấy... còn vài thứ mình làm chưa xong... uống quá đi!

Kể cả khi đã chết rồi mà hẳn vẫn nghĩ đến những chuyện vô vẩn gì đâu. Tại sao lại cho linh hồn hẳn tồn tại ý thức làm gì để rồi cái bản tính ông cụ non đáng ghét đó chẳng thể biến mất. Nhưng dù nói gì đi nữa... sự thật rằng Kazuma đã chết liệu có phải...

Kazuma còn suy nghĩ miễn man đến nhiều vấn đề lắm. Kazuma vẫn còn luyến tiếc nhiều điều trước khi đường sinh mệnh của mình bị cắt đứt. Hẳn vẫn mong nếu thượng đế thật sự tồn tại và quyết định sự sống chết thì xin hãy cho hẳn thêm một cơ hội nữa để tiếp tục những điều mình đang dang dở giữa chừng... Hẳn đang suy nghĩ đến những điều đại loại như thế thì bỗng dưng... một thứ ánh sáng trắng chợt chói mắt và le lói ngay phía trước.

Thứ ánh sáng đó chói đến nỗi Kazuma phải đưa tay che dần đi vì không thể chịu đựng được độ hắt của nó. Hẳn còn chưa lý giải được vì sao lại xuất hiện ánh sáng ấy thì phần nào Kazuma trông thấy một cái bóng ngay trong vầng sáng chói lóa đó... Một cái bóng người... không... làm gì có người nào lại vừa thấp lại vừa đứng bằng bốn chân thế kia. Còn có cái đuôi ngoe ngoáy thì đích thị là một loài động vật rồi.

Nhiều lần trước đây, Kazuma có ngồi ở phòng khách, cùng Ayame xem một vài bộ Anime viễn tưởng có nói về linh hồn người sau khi chết sẽ bị kẹt ở ranh giới giữa sự sống và cái chết. Nó cũng có một phòng nền đen trọi giống hiện nay và thứ ánh sáng tạm gọi là “hào quang từ thiên đường”. Sẽ có một cô gái trẻ đóng vai thiên sứ hay trưng tự thể xuất hiện và thông báo rằng chủ thể của linh hồn đó đã chết ở thế giới thật, đồng thời cũng đưa ra phán xét từ đấng Chúa trời xem liệu linh hồn ấy sẽ được đầu thai hay xuống địa ngục dựa vào những công đức người đó làm được khi còn sống.

Nếu như đây cũng giống như cái Anime đó thì thiên sứ nhận trách nhiệm đưa quyết định của thiên Chúa cho kiếp sống của mình là một con thú bốn chân. Kazuma bắt đầu suy nghĩ, phải chăng trước đây, mình đã ăn ở thật đức với động vật hay sao mà để giờ, sau khi chết thì cũng chỉ là một con vật ra tiếp mình. Đến người cũng còn ghét nên chỉ có động vật ra tiếp đón... Hẳn vẫn còn suy nghĩ tào lao được.

.....

Khi vầng ánh sáng phía sau con vật đó từ từ nhạt dần thì Kazuma mới có thể nhìn được rõ hơn. Kazuma không tỏ ra ngạc nhiên, không tỏ ra sợ hãi, nhưng cũng có chút ngỡ ngàng khi trông thấy con vật tiếp đón mình đích thị là một con sói... Là Sói thật đấy... một loài chó rừng hoang dã sống theo bầy đàn, tính cách hung bạo, chuyên săn những loài động vật nhỏ hơn như thỏ, hươu, gấu hay nhiều con vật khác. Một con chó sói lớn... Mối lúc này đứng từ xa thì trông nó thật nhỏ. Lúc nó đến gần Kazuma thì nó thật sự là một con sói lớn gấp đôi hay thậm chí là gấp ba lần so với tầm thân ruồi muỗi của Kazuma. Một con sói to lớn với bộ lông nâu trắng bạc như mặt trăng và toát ra một luồng hơi lạnh kỳ lạ. Cả đời làm người, Kazuma chưa từng lần nào thấy một con sói lớn đến thế. Con lớn nhất tính từ đó đến nay là loài sói Alaska sống tại xứ Alaska nặng 90 kg Kazuma đã từng gặp trong chuyến đi Alaska theo lời mời của tổ chức bảo vệ động vật hoang dã ở xứ đó. Con sói ngày hôm đó nếu đem đi so sánh thì chỉ đáng xách dép cho con đang đứng ngay trước mặt Kazuma lúc này đây.

- Ôi trời, vậy là chắc chắn ở kiếp trước mình đã hành xử rất tồi tệ với loài sói, cho nên bây giờ ông trời mới gửi thần Sói đến đây xoi tãi, không cho mình đầu thai đây... Đành vậy, không có lựa thì làm sao có khối. Tồi chuẩn bị rồi đây, làm một miếng thật ngon vào đi. Nhưng nếu được thì xin thần Sói nuốt chửng chứ đừng nhai để cho tôi đỡ đau đớn hơn!

Hẳn còn có thể phờn được như thế, chứng tỏ hẳn chẳng sợ thần linh chút nào... câu này sao nghe quen quen...

Con sói lớn... thật sự là đưa mồm ngửi ngửi khắp cơ thể Kazuma. Nhưng nó không tấn công, không tỏ ra về thù địch hay nhe răng nanh rồi cắn hẳn một phát. Đường như, con sói còn không hề có ý định tấn công Kazuma. Nó chỉ khịt khịt đôi chút rồi quay lưng bỏ đi chẳng nói một lời... À quên, nó là động vật thì làm sao biết nói được.

- Này này, ngài không ăn thịt tôi sao. Thịt tôi trông vậy thôi chứ ngon lắm đấy. Thử một miếng đi!

Con sói còn không thèm đếm xỉa gì đến tên dờ người như hẳn. Chắc lẽ nó cũng biết nếu ăn thịt hẳn thì mình cũng sẽ trở nên dờ hơi như thế nên tha cho đỡ rách việc.

Thật sự con sói vẫn tiếp tục bước đi. Nó chủ ý muốn Kazuma đi theo nó mà. Bởi vì chỉ cần Kazuma dừng lại thì nó cũng sẽ dừng lại và ngoái cổ 180 độ để nhìn Kazuma. Khi Kazuma bước đi thì nó lại tiếp tục đi. Thật sự, nó có chủ ý để Kazuma theo nó, đi sâu hơn vào vầng ánh sáng chói lóa phía sau.

Con sói dừng lại. Ngụ ý của nó muốn nói rằng nó đã hết trách nhiệm dẫn dắt, phần còn lại, Kazuma phải tự mình bước vào vầng sáng đó. Hẳn... nửa nghi nửa tin, nhưng một con sói thì lừa mình để làm gì? Nếu nó ghét thì đã dùng răng “ngọm” mình một phát. Nó tha là vì mình không đáng phải bị trừng phạt. Và nó muốn mình bước vào nơi sáng chan hòa đó. Phải chăng... đây chính là lối ra trong cái thế giới nội tâm này mà Kazuma vẫn đang tìm kiếm.

- Ngài Sói. Nếu được thì xin hãy trả lời tôi... Phải chăng, số tôi vẫn chưa thể chết? Tôi vẫn phải sống để thay đổi điều gì đó chăng?

Con sói vừa mới há miệng ngáp đấy. Không biết nó có hiểu Kazuma nói gì không nhưng chắc chắn là nó vừa mới ngáp. Mà cũng lạ lùng rằng chỉ mới thế, hẳn lại hiểu.

- Hm, ra vậy ra vậy... ngài muốn tôi tiếp tục sống để chơi thêm nhiều game chứ gì. Nếu thế thì đành phải tạm biệt nơi này một thời gian vậy. Cảm ơn ngài đã đưa tôi đến tận đây. Tôi xin hứa sau khi trở lại, sẽ kiến nghị hiệp hội bảo vệ động vật thế giới đưa tất cả toàn bộ loài sói trên thế giới vào sách đỏ để ra sức bảo vệ và nhân giống. Tôi sẽ cứng kiết thức ăn không có bê dê bê điếc gì làm phiền loài sói sống ở Nhật Bản. Rồi cũng sẽ nuôi thêm sói trong nhà để tò lòng biết on sâu sắc đến ngài!

Hắn dám giỡn mặt với một vị thần. Có lẽ đến thần thánh cũng phải chịu thua tên đầu đất này toàn phần.

Hắn không còn ngần ngại gì mà bước vào ánh sáng ấy, nơi có thể đưa Kazuma trở về với thế giới của chính bản thân mình.

.....

Trò về với thế giới thực tại... nhưng liệu có thật là đã trở về với thế giới thực tại hay không thì chẳng rõ. Muốn biết thì phải mở được mắt ra đã rồi hẵng tính. Nhưng đừng nói đến việc nhìn xung quanh, ngay cả việc mở mắt thôi cũng thấy quá khấn đến nhường nào.

Ai da. Đôi mắt... đôi mắt cứ nặng trĩu như bao nhiêu máu đều dồn hết vào mắt. Cố gắng cố gắng khi sức lực còn chẳng có, Kazuma cũng cố mở tí hí được nhưng chỉ đủ thấy lò mờ không rõ ràng cho lắm...

- Thiệt đấy hà... đó là tất cả những gì con muốn nhờ sao?

Hình như đang có ba người đang đứng ngay trong căn phòng bệnh của mình thì phải. Kazuma không thể nhìn rõ vì tối tắt đèn hết trơn, cũng chẳng thể nghe được gì ngoài âm thanh ù ù vo vo như tiếng cánh ruồi bay vờ quanh đầu.

- Thật là vậy mà. Thế nên con xin Papa và Mama... xin hai người hãy rủ lòng thương lần này đi ạ. Con sẽ biết ơn lắm lắm!

- Papa không muốn nghe đến cái lời biết ơn từ một đứa như con đâu. Ai mà chẳng biết con là đứa cực kỳ siêu phiền phức nhất trong tất cả những đứa trẻ hả?

- U u, tại sao Papa cứ thích nhiech con thế nhỉ? Dù gì thì con cũng là con của Papa và Mama mà!

Nghe gì chẳng rõ, thật khó chịu. Kazuma chẳng biết làm gì ngoài việc cứ nằm yên bất động nghe mà chẳng chữ nào vào được chữ nào. Nhưng cái chính là bên đó nói chuyện gì sao ồn ào quá, khiến Kazuma muốn ngủ thêm cũng không được.

- Suyt, hai bố con giữ yên lặng một chút nào. Đừng có cãi nhau mà khiến cậu nhóc tỉnh dậy chứ. Người bệnh thì cần được ưu tiên nghỉ ngơi kia mà!

Tạ ơn trời nhờ có người đó lên tiếng mà hai bên mới chịu giữ yên lặng cho Kazuma.

- Mà thật đó hả? Đó là tất cả những gì con muốn nói sao? Tự dưng nghe tin con gọi rằng “Cố việc vô cùng quan trọng liên quan đến sự sống còn của con” nên Papa và Mama mới tức tốc bỏ hết cả công việc cũng như lịch trình thời khóa biểu, phi thẳng từ Hokkaido chạy ngược về đây. Rút cuộc thì liên quan gì đến sự sống còn của con? Ngoài việc con muốn nhờ Papa lẫn Mama làm sao đó để cho thằng nhóc này tỉnh lại. Quả nhiên chẳng thể nào tin được cái miệng của con nữa. Đứng có quá đáng nhé. Papa và Mama còn nhiều việc để làm lắm, không có thời gian đứng đây mà đùa với con đâu, Tsubame!

- Ừ u, con nào có dám đùa với Papa và Mama đâu chứ. Sự việc thật sự nghiêm trọng đến độ con không biết phải làm gì nên mới gọi điện cầu cứu hai người. Con cũng có cả đồng việc đang đợi kia kìa, vừa It. Harm Sokyuran, vừa Light Late Night II, chạy đến chạy lui không có thời gian để thờ lờn ý... Papa, Papa nghĩ cách nào đó giúp Kazuma – kun đi. Dù sao thì Kazuma – kun cũng là con của con, là cháu của Papa kia mà. Papa rồi lòng nào bỏ mặc một đứa trẻ tội nghiệp đáng yêu thế này không biết sống chết ra sao ư?

- Hô hô, xem ai đang nói này. Một đứa bảo lấy chồng thì cứ nặng nề không chịu. Con ở đâu ra mà lắm thế? Đưa cho Papa bất cứ thứ gì chứng minh rằng thằng nhóc này mang dòng máu của nhà Minamiya thì Papa sẽ công nhận nó là cháu trai mình... Mà đẹp ngay cái việc than thở đi nhé. Papa còn chưa hỏi con cái chuyện con tự ý biến It. Harm Sokyuran trở thành cái lò luyện nhà khoa học đấy. Chikai kể lại cho Papa và Mama hết rồi. Giờ thì con giải thích thế nào đây?

- Uí da, sao Papa cứ hay dùng tay chặt vào trán con thế? Chiều này trong game Pokemon mà Kazuma thường chơi gọi là Brick Break đó. Đánh vào đầu con nhiều quá, lỗ con học ngu thì ai chịu trách nhiệm đây?

- Vậy thì đưa đầu đây để Papa dùng Brick Break vài lần nữa xem nó có “It’s super effective” không nhé. Đừng có tưởng ông già này chỉ biết ngồi bàn giấy sáng lên giăng đường nên không cập nhật thêm thú vui của lũ trẻ nghệ thời nay. Nếu mà đánh thêm vài lần khiến con trở nên ngu muội hơn thì cũng đáng. Thông minh quá rồi làm giặc à? Ra đây cho Papa đánh thêm mấy cái coi!

- Hu hu, Mama Mama, Papa đánh con kìa. Từ trước đến nay, Papa có bao giờ đánh con đâu. Vậy mà bây giờ... Papa đáng sợ quá!

- Nay, đừng có mà nhõng nhẽo bám sau lưng Mama, ra đây cho Papa nói chuyện... Thiệt tình, hồi xưa còn là Tsubame nhút nhát thì ngoan hiền biết bao nhiêu. Kể từ cái ngày nhặt được cái thanh Tachi ngớ ngẩn đó ngoài biển thì quấy phá ương bướng đến bấy nhiêu. Thế mà không hiểu làm thế nào mình có thể sống chung với con bé suốt từ đó đến nay!

- Bề bề, đây không phải thanh Tachi ngớ ngẩn, đây là Mikazuki Munechika, chiến hữu đặc lực của con... Mama, Papa xấu tính quá... Mama giúp con cứu Kazuma – kun lần này đi!

Rồi Kazuma hình như thoáng trông thấy một ai đó đang bước đến gần giường bệnh của mình. Người đó đang nhìn mình... chắc chắn là như thế. Nhưng thật bức mình khi không gian xung quanh quá tối, đến nỗi mình chẳng thể nào nhìn rõ được mặt người đó. Chỉ là... với mái tóc dài đó, với mùi hương khó quên phảng phất từ mái tóc... với nụ cười duyên dáng cùng giọng nói dịu ngọt, hay thậm chí là lòng bàn tay ấm áp khi người đó nhẹ nhàng đặt lên trán mình... Chắc chắn người đó là phụ nữ.

- Tình hình cũng không đến mức nghiêm trọng như con lo lắng đâu Tsubame. Mama cảm nhận được rằng thần linh đang bảo vệ lấy cậu ấy nên mọi chuyện sẽ ổn thôi. Nhưng mà Tsubame, chẳng phải, với quyền năng của con, nếu muốn, con cũng có thể cứu lấy cậu nhóc này sao? Con hoàn toàn có thể làm được mà, đâu cần đến Papa và Mama đâu!

- Hm... Đúng là thế thật nhưng con không thể!

- Tại sao lại không thể?

- Vì con không thích. Đơn giản thế thôi!

- Hô hô, vậy thì đây cũng đơn giản trả lời rằng không thích cứu lấy thằng nhóc này đấy. Làm gì được nhau nào?

- Tại sao Papa cứ phải gây chiến với con mới được? Con là con gái của Papa kìa mà. Papa... Baka Kitsune!

- Mama hỏi thật Tsubame, tại sao con lại không thể dùng quyền năng của mình cứu lấy cậu nhóc như đã từng đối với Chikai? Mama hiểu một phần vì con vẫn còn canh cánh trong lòng về lần đó, nhưng chẳng phải Chikai đã nói rằng không để tâm rồi ư? Chính Chikai còn khuyến khích con nên làm chuyện đấy để cứu lấy cậu nhóc có phải không? Hay là... con đã nhìn thấy được điều gì đó qua đôi mắt của con?

Sốt sột... đó chắc chắn là âm thanh gãi đầu. Rồi đi theo ngay sau đó là tiếng thở dài.

- Con chịu thua rồi. Thật sự Papa và Mama lúc nào cũng trên cơ con hết. Xem ra không nói thì không được... Đúng là con không muốn đi vào vết xe đổ trong quá khứ thêm lần nào nữa. Nhưng điều cốt yếu hơn bao giờ hết chính là đường định mệnh mà con đã nhìn thấy!

- Định mệnh con đã nhìn thấy?

- Vâng, chính là đường mệnh của Kazuma – kun. “Xà Nhân” đã cho con thấy lối đi mà Kazuma sẽ phải bước theo hoàn toàn không phải là điều mà con dự định sẽ làm. Hay nói đúng hơn, đó không phải là cách để cứu lấy Kazuma. Kazuma – kun... có trọng trách khác cao cả hơn là sống một cuộc sống giống như con hay Chikai. Chính vì thế, con không thể biến Kazuma – kun trở thành người như mình được.

Vậy nên, con cầu xin Papa và Mama một lần nữa... xin hãy cứu lấy đứa trẻ này. Tương lai của con người và Chân Tổ, đều phụ thuộc vào Kazuma – kun hết!

Phải chăng đây là một sự lựa chọn khó khăn cho cả người nhờ vả và người được nhờ cậy. Nhưng lời qua tiếng lại một hồi thì cũng đành vì nó liên quan đến số mạng hay định mệnh.

- Thôi được rồi. Chi lần này thôi. Papa và Mama sẽ cứu lấy thằng nhóc này. Đừng có mà ngồi đó mà tru tréo nữa!

- Hah, thật ư! Con cảm ơn Papa, Mama. Quả nhiên, sau cùng, con yêu Papa và Mama nhiều nhất thành tình này!

- Dừng lại đi. Nghe chẳng có tí cảm động nào hết!

Lúc này là một người phụ nữ không nhìn rõ được mặt chạm lên trán. Bấy giờ thì cũng lại có thêm một bàn tay khác chạm vào nhưng nó có vẻ cứng hơn, thô hơn và đầy nét chai sạn hơn. Lòng bàn tay cũng rộng hơn bình thường. Chúng tỏ, đây là tay của một người đàn ông ở độ tuổi trung niên. gương mặt người đàn ông đó trông ra sao, Kazuma cũng không thể thấy được... đây là điều hiển nhiên rồi. Nhưng khi người đàn ông đó chạm vào mình, Kazuma như đang cảm nhận được một nguồn năng lượng kỳ lạ bao trùm lấy cơ thể.

- Nhưng đề Papa nói cho con biết rõ điều này Tsubame. Dù thế nào đi chăng nữa thì đây cũng không phải sản phẩm của chúng ta. Con có thể xuất hiện, làm những điều mình thích nhưng phải luôn nhớ rằng chúng ta không phải là nhân vật chính trên sân khấu lần này. Sự thì của chúng ta đã kết thúc từ lâu và bây giờ thì đến phiên tội nhỏ tự đọc thoại lấy câu chuyện của riêng mình. Con đừng chen chân quá nhiều vào vấn đề của tội nhỏ. Phải tự thân giải quyết mọi vấn đề, thì câu chuyện của chúng mới có thể kết thúc. Hiểu không Tsubame!

- Vâng vâng, con hiểu rồi mà. Papa nói nhiều quá. Giữ hơi đề về giảng dạy ở viện nghiên cứu ấy. Còn bây giờ, Papa và Mama mau cứu Kazuma – kun đi!

Thở dài vì hết nói nỉ với đứa con gái ngỗ nghịch ngang bướng. Nhưng đã lỡ hứa rồi thì phận làm người lớn không thể nuốt lời. Hôn nữa, nếu nói về tỷ số lực lượng thì phải nói là hai hơn một.

- Thôi mà anh. Cứu lấy đứa trẻ xem nhừ đề lại tiếng thom cho thể hệ sau được nhờ. Hôn nữa, anh không thấy đứa trẻ này rất đáng yêu sao? Nhìn nó có nét gì giống anh hồi nhỏ lắm chứ!

- Đúng đúng, Kazuma – kun dễ thương đáng yêu lắm... Thằng bé đảm bảo còn đáng yêu hơn Papa hồi xưa gấp mấy nghìn lần. Đề thằng bé chết là một sự nuối tiếc cực kỳ to lớn đối với một góa phụ như con đây này!

- Oì, con nhờ cậy người ta mà lại cứ xúc xiểm thế đó hả? Con có lấy chồng đêch đâu mà cứ làm như mình vừa mất chồng, làm mẹ nuôi con tự lực. Còn em nữa, chiều con nó vừa vừa thôi. Chính vì chiều con nhiều quá nên đâm ra nó mới trở nên nhăm nhở như thế này đây... Bây giờ yêu cầu hai mẹ con im lặng, không nói nữa đề Papa làm việc... Tự nhiên vác cái của nợ này chui từ đâu ra chẳng hiểu. Nhưng chắc chắn không bao giờ có chuyện chấp nhận một thằng nhóc không rõ tung tích làm đứa cháu thừa kế nhà Miramiya... Mì nên cảm thấy biết ơn vì được ta cứu sống đây!

Những gì xảy ra tiếp theo là Kazuma cảm thấy có một luồng hơi ấm áp... phải gọi là một một luồng sinh khí thì mới chính xác. Kazuma cảm thấy ấm áp vô cùng, cảm thấy như mình đang được Thái Dương bao bọc. Đồi lúc, lại có chút dịu dàng không kém phần mạnh mẽ, giống như mình đang được Đại Dương che chở. Tình cha ấm áp như vầng Thái Dương và lòng mẹ ấm áp như biển thái bình dạt dào à... Kazuma thật sự cảm nhận được những lời chúc phúc rồi dần dần chìm vào giấc ngủ sâu nhất như không còn chút vướng bận lo toan nào.

.....

- Vừa ý con rồi nhé. Papa và Mama đã truyền linh lực cho cậu ta. Nhưng còn thích nghi được với linh lực của thần hay không, thì còn tùy thuộc vào bản thân thằng nhóc. Giờ thì... Papa và Mama phải ra sân bay đề đi Hokkaido đây. Ở lại tự lo mấy khúc rầu ra phía sau đi nhé!- Eh... Papa và Mama phải đi ngay luôn ạ? Không thể nán lại thêm một chút sao? Dù gì cũng đã về Kyuushi rồi, sao hai người không về thăm nhà một chút!

- Về thăm nhà... Hm, chẳng biết bây giờ về thì cái đó có còn gọi là nhà không. Ai mà biết con ăn ở bữa bữa thế nào. Ngộ nhờ về đây không được nghỉ ngơi mà phải công lưmg ra dọn dẹp thì khổ nạn!

- Hứ hứ, Papa quá đáng nhé. Con trông thế nhưng dọn dẹp việc nhà giỏi lắm. Con là hiệu trưởng của một ngôi trường nổi tiếng nên phải làm gương cho mấy đứa học trò. Phải tự giác tự thân chứ. Ngày nào con cũng quét dọn sạch sẽ lắm nên Papa đừng có "xoắn" con nữa!

- Con gái con đứa. Sinh nó ra, nuôi nó đến chừng này đề rồi bây giờ cứ nói một câu thì nó bật lại một câu. Sao tự dưng lại thấy nhớ Tsubame thời còn nhút nhát thế này không biết. Hồi xưa nó đáng yêu thế cơ mà!

- Bìe bìe, con bây giờ vẫn đáng yêu nhé... chỉ là Papa không nhìn ra được điều đó mà thôi!

Hai người đó lại cãi nhau tiếp. Và người thứ ba lại phải ra can.

- Thôi thôi cả hai bỏ con. Cứ một chút lại gây chuyện với nhau. Tsubame – chan nói đúng đấy. Hiếm khi chúng ta quay trở lại Kyuushi thế này. Cũng nên về thăm nhà một chút. Em... dù sao cũng muốn được ngắm nhìn lại vịnh Kyuushi như muốn hồi tưởng lại những kỷ ức đẹp đề còn tồn đọng lại nơi vịnh biển. Đầu có gấp gáp gì đâu phải không, anh yêu!

- Phải phải, Mama nói chí phải!

Lại trên cơ hai đầu một thì làm sao mà thắng được. Người đàn ông đó đành chấp nhận dù trong thâm tâm thấy chuyện này rắc rối khỏi thứ.

- Hãy dà... thôi được. Chi nán lại một chút thì cũng không thành vấn đề. Nhưng anh nói trước, nếu về đến nhà mà thấy bữa bọn do cái con “dở hơi” này bày ra thì em tự mà dọn lấy. Anh không có đụng tay vào đâu!

- Jeezz, con giữ nhà cửa sạch sẽ quanh năm, nên Papa không cần phải đụng tay vào mà dọn dẹp. Papa đừng có đá xoáy con nữa!

.....

- À đúng rồi, suýt nữa thì quên. Có thứ này Papa và Mama cần phải giao lại cho con!

- Cho con ạ. Phải chăng là quà từ Hokkaido? Là bánh bao phải không? Con thích ăn bánh bao lắm!

- Con thì cái gì mà chẳng ăn được. Đây này!

Người phụ nữ trưởng thành kia đưa cho hiệu trưởng Tsubame một thứ gì đó khá dài, được bọc kỹ càng trong lớp vải màu vàng, có thắt dây ở hai phần đầu và cuối. Nó có thể là cái gì được nhì. Nhìn chiều dài như vậy, chắc chắn không phải bánh bao Hokkaido. Tsubame còn đang băn khoăn không biết đó là gì cho đến khi chạm tay thử vào nó thì không khỏi tròn mắt đầy kinh ngạc. Nhưng từ từ, nét ngạc nhiên đó như dần chuyển thành nét thích thú đặc chí qua nụ cười chẳng giống ai.

- Thì ra là thế. Vậy là Papa và Mama... đã phải đương đầu với thế lực tà ma và chiến thắng được chúng. Quả nhiên, không thể trông mong gì hơn ở một Chiến Thần bất khả chiến bại của đất nước mặt trời mọc!

- Đang nhiech ai đó hả. Lấy cái thứ này, dễ như trở bàn tay chứ có khó khăn gì. Nhưng tại sao con lại muốn thu thập hết tất cả chúng? Con muốn làm gì khi đã có hết chúng trong tay? Đừng nói là con đang có ý định... sẽ giao chúng cho thằng nhóc này đó nhé!

- Papa đúng là Papa của con, sắc sảo quá chừng. Đúng là con có ý định giao chúng cho người khác. Nhưng không phải Kazuma – kun... Đường mệnh của thằng nhóc không phù hợp sở hữu thứ này, mà là một người khác thích hợp hơn nhiều!

- Người khác?

- Vâng, một người trái ngược hoàn toàn với Kazuma – kun. Nếu như Kazuma – kun là một cái tổ tập hợp hết mọi sự xui xẻo trên thế giới thì người đó lại mang vận cực kỳ đỏ. Thanh kiếm này, chỉ thích hợp với người đó mà thôi. Con đã quan sát và có thể chắc chắn đưa ra kết luận như đình đồng cột... Nói chung là cho con cảm ơn vì đã giúp con tìm chúng!

- Khỏi cảm ơn. Papa chỉ có trách nhiệm chuyển nó đưa tận tay cho con. Chứ người tìm thấy chúng, không phải Papa hay Mama!

- Eh, không phải Papa và Mama ư? Vậy thì là ai ạ? Ai mà có thể đương đầu với ma quỷ dễ lấy được thứ này?

- Cái đó, Papa nghĩ chắc con cũng thừa biết còn gì. Đi mà hỏi "người mẹ thật sự" của cái thằng nhóc này này. Tsubame, Papa và Mama bận việc ở Hokkaido nên giao mọi quyền quyết định, từ It. Harm Sokyuran, đến quán trọ Light Late Night II và cả tư trang Minamiya vào tay con. Đừng tưởng Papa không biết gì nhé!

- Oh he, oh he he he... Vậy là... Papa và Mama biết rồi à?

- Từ đầu đến giờ chỉ hùa theo cái sự ngu ngốc của con cho đỡ buồn thôi. Chứ thực hư diễn biến từ đó đến nay, kể từ cái ngày con đẩy ba đứa nhóc về thị trấn này theo học chung với mấy con quý cánh dơi kia, Papa nắm bắt rõ từng ngày. Đừng có mà qua mắt Papa. Nhưng thôi, đây là vấn đề của lũ nhỏ, vì lũ nhỏ là học sinh của con, nên Papa không có trách nhiệm chen ngang vào. Một lần nữa Papa vẫn muốn nhắc nhở cho con nhớ, đây... là trang sử thì của bọn nhỏ và phải tự tay chúng hoàn thành đến trang giấy cuối cùng. Con chỉ là người đưa hiên mực, hướng dẫn tụi nhỏ viết như thế nào để không bị lem luốc rồi hối hận mà thôi. Con không có trách nhiệm phải cầm bút ghi chép phụ vào cuốn sử thì đó hiểu không, Tsubame!

- Con biết. Con biết rõ vị trí của mình trong cuốn sử thì lần này. Con chỉ muốn hỗ trợ tụi nhỏ hết khả năng của mình. Cảm ơn Papa, Mama. Lời dạy của Papa không bao giờ là thừa thãi, con luôn lắng nghe và rút được kinh nghiệm cho bản thân mình. Con biết mình phải làm gì ngay lúc này, và sẽ phải rút lui khi nào. Papa và Mama đừng lo lắng cho con!

- Hm, nếu vậy thì tốt. Trách nhiệm của Papa và Mama như thế là xong rồi, về thôi em!

- Dạ vâng!

Hai nhân vật kỳ lạ ấy quay lưng, định rời khỏi căn phòng thì bỗng nhiên.

- Papa, Mama!

Nghe tiếng gọi của hiệu trưởng, hai người họ quay lại, thì hiệu trưởng đã chạy đến, ôm chặt lấy cả hai trong tích tắc.

- Con cảm ơn... cảm ơn Papa và Mama rất nhiều. Mừng Papa và Mama đã về nhà!

- Tsubame – chan... Papa và Mama đã về rồi này!

- Hm, đứa con gái ngốc nghếch!

.....

Hiệu trưởng có nói lù về cần về hết để chuẩn bị cho một cuộc gặp gỡ. Nhưng thiết nghĩ chắc không phải là sự hội ngộ của gia đình hiệu trưởng như vừa xong. Vì dù có tung tung thế nào đi chăng nữa thì hiệu trưởng cũng không nhảy đến mức khoe khoang cho người đang nằm bệnh về gia đình mình hạnh phúc như thế nào. Chắc chắn phải còn một cuộc gặp gỡ khác.

Đúng là như vậy. Một canh giờ sau khi hai nhân vật kỳ lạ đó xuất hiện và rời đi. Khi kim đồng hồ đã chỉ điểm 12h đêm, khoảng thời gian mọi bệnh nhân trong viện đều chìm vào giấc ngủ, chỉ trừ những bác sĩ tận tâm tận tình vẫn còn thức hồng chờ những trường hợp bất trắc nào thì sẽ trở tay kịp thời đúng lúc. Thì bất ngờ, một người nữa lững thững bước trên tuyến hành lang, và thẳng tiến vào phòng Kazuma như không có gì... Thật sự là không có gì bất ổn ư? Bảo vệ, bác sĩ, hay bất kỳ ai có mặt trong bệnh viện này không phát hiện ra vừa có một người nhà lên vào gặp bệnh nhân trong khi giờ thăm hỏi đã hết từ 4 tiếng đồng hồ trước? Nên nghĩ rằng do hệ thống an ninh ở bệnh viện quá kém hay là vì kỹ năng du kích lén lút trong đêm của nhân vật ấy quá giỏi. ... mà khi nhắc đến khả năng gián điệp, thì ngoài các Chân Tò hiện đang không thể xuống núi vì giờ giới nghiêm, ta chỉ có thể nghĩ đến một người duy nhất có khả năng làm việc đó.

- Sensei đã đoán thế nào, cũng cũng sẽ đến đây. Trong tất cả những vị khách mời thì chỉ còn em là chưa đến tham dự buổi tiệc. Nên Sensei đã cố tình sắp xếp một sân khấu chẳng còn ai ngoài em và vị hoàng tử đang chờ đợi nâng cốc chúc đến đánh thức mình bằng một nùi hôn ngọt ngào và nhẹ nhàng. Đừng để ý đến Sensei, em cứ tự nhiên như ở nhà đi. Sensei luôn ủng hộ tình yêu trong sáng của giới trẻ nên cứ thế mà tiến!

Thêm một sự xuất hiện nữa không mấy ngạc nhiên. Hiệu trưởng It. Harm Sokyuran đứng bên ngoài cửa ra vào và làm vẻ mặt như thể mình đã biết trước thế nào con bé cũng sẽ đến.

- Tsubame Minamiya... A... xin thứ lỗi cho sự bất kính của em, Minamiya ohime – sama. Em không nghĩ rằng mình lại có cơ hội được gặp gỡ công chúa nhà Minamiya, hiệu trưởng của ngôi trường danh tiếng mà Kazuma – senpai đang theo học. Và đương nhiên, cũng khó có thể bỏ qua cái tên “ người sở hữu một trong Thiên Hạ Ngũ Kiếm Mikazuki Munechika”!

- Ấy đã ầy dà, thật không ngờ mình nổi tiếng đến độ một nhà khoa học quốc gia xứ Mỹ cũng biết đến!

- Một công chúa tại sao lại còn lai vãng ở bệnh viện vào giờ này? Không phải... một hiệu trưởng thì thường có rất nhiều công việc để lo hơn là đi tới đi lui thế này ư?

- Không phải khoe khoang gì nhưng Sensei được đặc cách ở lại đây dưới vai trò là bảo hộ của Kazuma – kun. Dù sao thì có người ở lại để mắt đến người bệnh vẫn tốt hơn. Mà giờ này thì có hơi quá trễ so với một đứa trẻ ngoan biết lên giường đi ngủ sớm ầy nhì!

- Trẻ ngoan... Em đã không còn là một đứa trẻ ngoan kể từ lúc mọi thứ trật khỏi những gì mình toan tính. Em bây giờ... đã trở thành một đứa trẻ hư và xấu xa trong mắt người khác mắt rồi!

- Thế sao. Mọi thứ trật ra khỏi khuôn khổ mà em đã toan tính sẵn. Có vẻ như em nghĩ cuộc sống này đơn giản và những người xung quanh cũng tương tự như những con rối để điều khiển. Cuộc sống này không có trơn tru trơn lọt như mặt đường thế đầu Aries – chan. Nếu có thì họa chăng, chính cuộc sống đã cho em làm vậy với một mục đích duy nhất là tiêu khiển!

- Tiêu khiển... Nếu thật sự là như thế thì quá tàn nhẫn... thế giới này...

Aries lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Kazuma. Con bé ngồi rất gần hân nhưng không dám chạm vào hân. Phải chăng vì Aries cảm thấy hối hận vì những điều đã xảy ra. Dù mang trong túi có rất nhiều kẹo và đồ ngọt, con bé cũng chẳng màng đụng đến.

- Em đang hối hận có phải không Aries – chan?

- Hối hận... Vâng, em thật lòng đang cực kỳ hối hận. Nhưng dù có hối hận như thế nào đi chăng nữa thì em vẫn không thể hiểu được... lý do vì sao Kazuma – senpai cứ một mực muốn đứng về phe Vampire kia. Liệu linh cà sự an toàn của bản thân chỉ để bảo vệ những con ác quỷ... Rút cuộc thì họ đã sử dụng bùa mê gì khiến cho bộ não thiên tài của anh ấy từ bỏ đi lối suy luận chín chắn?

- Trong từ điển của một nhà khoa học thì không có từ “bùa mê” hay “bùa ngải” gì cả. Đối với Aries – chan, thậm chí là đối với Kazuma – kun vẫn vậy. Liệu linh, dám hy sinh, dù biết rằng tính mạng của mình bị đe dọa nhưng vẫn bắt chấp một thứ để bảo vệ những điều quan trọng với mình để rồi bị xem như một đứa ngu ngốc. Có thể đối với người khác, hành động đó là tự phục họa vào thân. Nhưng với Sensei, đó lại là một minh chứng thuyết phục nhất muốn nói rằng “ Kazuma – kun, thật sự là một con người”.

- Điều đó là hiển nhiên. Kazuma – senpai, anh ấy thật sự là...

- Và khi đã mang chủng tộc con người thì sẽ phải biết đến “tình yêu”. ... Không, không chỉ riêng con người. Dù là người bình thường hay giống loài quý dữ, thì cũng đều có một trái tim như nhau. Khi đã mang trong mình một trái tim thì chắc chắn, tình yêu thương sẽ hiện diện ở góc nhỏ nào trong đó. Một năm trước, Sensei vẫn còn lo lắng khi Kazuma – kun không thể tìm được tình yêu thương của chính bản thân. Thằng bé sống và làm việc như một cỗ máy móc không cảm xúc. Ai ra lệnh thì nó làm, mặc kệ dư luận nói ra sao, Kazuma – kun vẫn cứ lì lợm đâm đầu vào làm cho đến khi nào hoàn thành. Nhưng bây giờ thì... Sensei không cần phải quá bận tâm vào điều ấy nữa!

- Thế nên... Ohime – sama mới chuyển anh ấy từ một ngôi trường nổi danh khắp nơi xuống nơi thị trấn nghèo nàn quê mùa này? Cốt để cho anh ấy nhận ra giá trị thật sự của bản thân và thế giới xung quanh?

- Quá đáng nhé. Đây là nơi chôn rau cắt rốn của Sensei. Nó chỉ là có chút đơn sơ tĩnh lặng một chút chứ không có nghèo nàn lạc hậu... Nhưng Aries – chan nói đúng, đó cũng chính là lý do vì sao, Sensei bất ngờ chuyển ba đứa, Kazuma – kun, Kozue – chan và Tora – kun xuống ngôi trường ở thị trấn này dưới dạng học sinh gia cư lưu văn hóa. Để Kazuma – kun có cơ hội kết thân với những người bạn không phải thiên tài, như thế thì tương lai của thằng bé sẽ tốt ư tối hơn. Không ngờ, mọi chuyện lại vượt qua cả mong đợi của Sensei!

- Vượt qua cả mong đợi... Phải chăng, việc anh ấy kết thân với đám Vampire đó cũng đều nằm trong toan tính của Ohime – sama?

- Ai biết được. Mọi đường mệnh của con người, đều nằm trong tay các vị thần. Sensei làm sao có thể quyết định được một điều to lớn như thế nếu đó không phải là ý muốn của người... Nhưng thật lòng nói, đây có lẽ cũng là số phận. Gặp gỡ và kết bạn với những Chân Tò, đã tạo cơ hội cho Kazuma nếm trải hết những cung bậc cảm xúc mà chúng ta cứ ngỡ rằng nó đã chết sâu trong trái tim của thằng bé. Biết yêu thương, biết bảo vệ những điều quan trọng... Kazuma – kun phát minh ra được thứ mà chưa một nhà khoa học nào làm được. Cái giá phải trả để đánh đổi cho thứ mình muốn ư? Aries – chan, Kazuma – kun đã làm đúng như những gì em đang tin tưởng. Đánh đổi sự an toàn của bản thân để bảo vệ người khác. Nên có lẽ, em cũng phải gật đầu mà cho rằng hành động của thằng bé là đúng nhỉ!

Hiệu trưởng đang nói đến Aries. Chắc chắn là như vậy. Nhìn nụ cười đắc thắng đầy khả ố đó thì chẳng thể nghĩ đâu ra được một nguyên nhân khách quan hơn. Chỉ có thể là kích động. Nhưng Aries lại không biết phản biện như thế nào. Con bé nghĩ mình đáng phải nhận lấy những lời phản xét chẳng mấy dễ chịu đó như một hình phạt đích đáng. Đánh đổi một thứ có giá trị tương đương để đạt được thứ mình mong muốn. Aries sẵn sàng làm điều đó vì công hiến cho khoa học nhân loại. Nhưng nếu cái giá phải trả là những người thân xung quanh mình, điển hình như Kazuma, thì thật sự chẳng dễ chịu chút nào. Đến thời điểm hiện tại, Aries như dần vỡ lẽ ra nhiều điều... như đã hiểu ý nghĩa thật sự đằng sau câu nói ngày hôm đó mà Kazuma khuyên răn.

Con bé rũ mặt xuống, hối hận vì đáng lý mình nên lắng nghe Kazuma hôm ấy thì tốt hơn. Nhưng dù có làm gì thì mọi việc cũng đã quá muộn màng.

Không cần phải nói thêm gì nữa. Aries lạnh lùng bước ra khỏi căn phòng bệnh, đi ngang qua hiệu trưởng mà không nói thêm bất cứ điều gì.

- Aries – chan. Sensei nói như vậy, không có nghĩa là đồng ý với quan điểm đứng về phe Chân Tò này nọ. Sensei chỉ đưa ra lời nhận xét sau khi đã nhìn nhận vấn đề ở nhiều khía cạnh khác nhau. Và cũng ở khía cạnh của một người không được “bình thường” theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Nó giống như một canh bạc liều lĩnh một đi không biết điều gì sẽ xảy đến. Nhưng đứa trẻ ngu ngốc Kazuma – kun của Sensei đã lựa chọn đi nước cờ đó. Còn em thì sao Aries – chan? Liệu em có dám đánh đổi những thứ em đang có để thử một lần nếm trải cảm giác của tình yêu không?

- Nghe cứ như Ohime – sama muốn nói rằng em đây không hề biết yêu thương, không hề biết thông cảm. Cứ như em là một con quỷ lạnh nhạt không có trái tim vậy!

- Nếu không có trái tim, thì em đã không thể sống được đến thời điểm bây giờ. Chẳng qua, em quá mạnh mẽ để bản thân không hề đi trật ra khỏi cái lý lẽ sống được gọi là “thực tiễn”. Nhưng cuộc sống này, nếu cứ mãi đi theo cái “thực tiễn” ấy thì thật sự rất nhàm chán. Chính vì vậy mới tồn tại thêm nhân tố thứ hai là “viễn tưởng”. Giống như có “Dương” thì phải có “Âm”, có “cộng” thì phải có “trừ”. Đó mới chính là định luật trao đổi cấp cao hơn ở thế giới này mà em nên hiểu rõ!

Liệu một cô bé chỉ mới học tiểu học có hiểu được? Chắc chắn là hiểu. Vì Aries là một cô bé thông minh, nhanh nhạy... nên nhất định con bé sẽ hiểu thôi. Chỉ cần cho Aries thêm chút thời gian, giống như một đứa trẻ chậm chễ biết đi hay tiếp cận nhiều cái mới. Cần phải thêm thời gian để Aries ngấm dần những điều ấy và ngộ ra cái gọi là “chân lý” thật sự.

Aries tiếp tục lặng lẽ bước đi. Con bé đi đến cuối đoạn đường trên tuyến hành lang và biến mất như thể Aries chưa hề tồn tại hay lui tới phòng bệnh Kazuma. Tất cả diễn ra trong tĩnh lặng, không một chút tiếng động hay bất kỳ dấu hiệu gì để lại. Nên so sánh Aries như một bóng ma hững hờ hay nên vỗ tay trầm trồ khen rằng kỹ năng điệp viên do thẩm len lút trong quân đội của con bé thật sự ấn tượng? Thôi... bỏ qua chuyện đó đi. Nó cũng chẳng quan trọng là bao. Điều đáng lưu tâm nhất chính là sự xuất hiện của Aries không nằm ngoài dự đoán của hiệu trưởng. Ngấm đi nghĩ lại thì người đáng sợ hơn bao giờ hết mới là hiệu trưởng.

- Ara ara, con bé chẳng thật lòng chút nào. Đây có phải hiện tượng khó khăn ở trẻ trong độ tuổi mới lớn không nhỉ. Nếu con bé chịu mở lòng hơn chút thì sẽ đáng yêu biết nhường nào!

Hiệu trưởng vươn vai một cách thoải mái. Rồi tự vò tay ra phía sau, tự đâm thum thụp vào lưng mình.

- Minh già thật rồi, nên chẳng còn chỗ nào cho mình chen chân vào vụ này nữa. Papa và Chikai nói đúng. Dù sao thì mình cũng chỉ là một nhân vật phụ vật thôi. Hoàn toàn không thể chiếm lấy phần hay nhất trên sân khấu của lũ trẻ. Giờ thì... Sensei chỉ có thể ngồi ở ngoài, theo dõi xem đường số mệnh của mấy đứa sẽ đưa đẩy thế giới này đến đâu. Đừng khiến cho Sensei thất vọng nhé... Kazuma – kun!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chiếm)Net**.

Chương 50

Theo như nhận xét của bác sĩ thì tình trạng của Kazuma đang ngày càng có tiến triển tốt hơn và sẽ bình phục trong khoảng thời gian sớm nhất. Đáng lý ra thì đã có thể duyệt đơn cho Kazuma xuất viện về nhà... nhưng ý định đó phải tạm thời được hoãn lại vì so với tình hình hiện tại thì không được khách quan chút nào. Mọi thứ đều bình thường, chỉ trừ một thứ duy nhất vô cùng bất hợp lý đó chính là Kazuma vẫn chưa tỉnh lại. Chính các bác sĩ cũng phải thừa nhận rằng không biết cụ thể khi nào Kazuma chịu mở mắt. Rất có thể, Kazuma sẽ sống cuộc đời thực vật này cho đến hết cuộc đời còn lại trong khi không có bất kỳ dấu hiệu nào được cho là bất thường trong tình trạng sức khỏe của hắn ta. Nhưng các bác sĩ đã hứa rằng sẽ có hết sức để Kazuma quay trở lại với cuộc sống bình thường nên đã đề nghị với người nhà Kazuma, cụ thể là với Ayame rằng hãy để hắn ở lại bệnh viện để tiện việc theo dõi thêm một thời gian nữa. Không còn sự lựa chọn nào khác, Ayame buộc lòng phải để Kazuma ở lại, làm thủ tục nhập viện dài hạn và một số thứ khác.

Ngày nào cũng vậy, ngày nào... Ayame cũng đến bệnh viện túc trực bên Kazuma được phút giây nào hay phút giây ấy. Thường là hầu như cả ngày vì từ lúc này, Ayame không cần phải đến công ty, cũng không cần phải bận tâm đến công việc vì Ayame đã xin được nghỉ phép dài ngày. Cũng thật may khi ông giám đốc chịu thông cảm và chấp thuận cho Ayame nghỉ phép nhưng đổi lại, chị ấy phải hứa thêm một điều kiện: “ngay sau khi chuyện gia đình xong xuôi hết, Ayame phải trở lại công ty và không được có ý định nghỉ việc để sang công ty khác”. Ông giám đốc cũng quý Ayame và hiểu rằng nếu để mất đi một người tài như Ayame thì thật đáng tiếc. Thế nên, không những chỉ cho Ayame nghỉ phép, mà giám đốc còn đồng lòng tài trợ khoản viện phí cho Kazuma cũng như những khoản tiền nếu Ayame thật sự cần.

Giám đốc là một người tốt, nhưng thân mình cũng là một người biết trước biết sau, biết phải biết trái, biết lẽ độ lúc nào tiến thì tiến lúc nào nên dừng thì dừng. Ayame cũng không thể lợi dụng lòng tốt này mà đi quá mức cho phép. Có thể, Ayame được nghỉ phép dài hạn, nhưng còn công việc trên công ty, nếu thiếu một tay Ayame thì mọi thứ sẽ trở nên loạn hết. Nên nói thì có thể trở lại với công việc sau khi chuyện nhà êm thấm, nhưng Ayame cũng phải trở lại với công việc sớm, ít nhất cũng phải là đầu tuần sau, không thể nán nã thêm. Nếu như trong vòng một tuần mà Kazuma không tỉnh lại... thì mọi chuyện sẽ càng trở nên khó khăn cho Ayame. Đó cũng là một trong những nguyên nhân để đồng ý với việc cho Kazuma nhập viện thêm vài ngày, vừa tiện cho các bác sĩ theo dõi, vừa phù hợp với công việc của Ayame.

Đó là nói một chút về tình hình cuộc sống của hai chị em họ sau khi tên ngu ngốc nào đó phải nằm liệt trên giường bệnh, rồi gây ra không ít rắc rối cho người khác. Điều đáng nói là ngày lúc này đây, Ayame cũng đang túc trực bên cạnh giường bệnh Kazuma vào ngày thứ ba của tuần tiếp theo tính từ ngày Kazuma bắt đầu nhập viện sau tai nạn mang đầy tính tự chuốc họa vào thân. Bắt đầu bằng về thực nữ đảm đang của bất kỳ người phụ nữ nào khi thăm người bệnh cũng đều làm bằng việc gọt táo hình thỏ nhĩ. Không sai... đây chính là điểm mạnh của Ayame. Tuy không thể sánh ngang được với hình tượng Nadeshiko truyền thống, nhưng một cô gái vừa thông minh, vừa giỏi giang trong chuyện nữ công gia chánh thì vẫn đắt giá hơn gấp vạn lần so với kim cương đá quý. Gọt táo hình thỏ ư? Ayame còn làm được hơn thế nữa. Tin được không chỉ bằng một quả táo, Ayame hoàn toàn có thể làm được một con rồng bay lượn trên bầu trời một cách tinh tế đến khiếp sợ. Một quả táo hình con rồng sau khi được nặn ra chỉ dám để trưng cho đẹp chứ không dám ăn sơ phệ phạm. Nhưng đồ ăn mà để lâu thì trước sau gì cũng hư thối. Nên ngày sau khi hoàn thành, Ayame liền cho Tatsumaki.

- Đây, của mi đây, ăn từ từ thôi kẻo nghẹn!

Đồ ăn dành cho người mà lại đưa cho chó. Không phải Ayame phạm phạm thức ăn mà là vì chị ấy đã làm rất nhiều con thỏ táo để sẵn ở đĩa trên bàn, chờ Kazuma tỉnh dậy thì có cái mà nhắm nháp. Nhưng làm thì nhiều, mà chẳng biết khi nào thằng bé sẽ tỉnh lại. Nên suy cho cùng, đây cũng chỉ là hành động xuất phát từ mong ước nhỏ nhoi của riêng bản thân Ayame. Có người chị nào không lo lắng cho em trai mình. Nhất là khi chỉ còn một mình nó mang chung dòng máu ruột thịt với mình, không yêu thương đứa em trai của mình hết lòng thì còn yêu ai bây giờ.

Tatsumaki không ngừng ngoe ngoáy đuôi, lẩn qua lẩn lại mấy vòng rồi ngồi xuống, thè lưỡi chau mồm đứng chuẩn một con chó. Nó nhận lấy miếng táo hình con rồng từ Ayame và ăn một cách ngon lành. Một con chó chịu ăn trái cây thì chứng tỏ chủ nhân của nó đã huấn luyện cho nó hai điều: Một là thích nghỉ được với mọi loại thức ăn, trong mọi trường hợp cũng đều có thể ăn được bất cứ thứ gì tiêu hóa tốt cho bao tử. Hai là chủ nhân của nó đã thành công trong việc tuyên truyền ăn nhiều trái cây rất tốt cho da.

Nhưng một con chó thì làm gì ở đây? Từ khi nào bệnh viện lại cho phép người nhà mang theo động vật đi hiển ngang vào phòng bệnh nhân như không. Là vì bệnh viện này nằm ở thị trấn ven biển nên quy định nó khác, hay là vì bác sĩ ở đây quá dễ dãi... hoặc cũng có thể do bệnh viện này vừa khám cho con người... vừa kiêm luôn cả màng thú y, khám chữa cho động vật... mà cũng không đúng, nếu thật sự có khoa thú y thì chắc chắn ấy phải là xum é xa lên bởi tất cả bệnh nhân đều ghé sang phòng khám tại nhà Kazuma, giả thành vừa r, bác sĩ lại thân thiện, được động vật yêu mến có một không hai.

Dù là lý do gì đi nữa thì sự thật rằng Tatumaki đang có mặt ngay bên cạnh Ayame và giường bệnh của Kazuma. Nhưng không chỉ riêng Tatumaki, mà ngay cả con Ronaldo cũng tậu ngay trên đầu giường Kazuma, thì thoảng vẫn sai cánh vỗ phành phạch, đi đôi với tiếng kêu krec krec của loài đại bàng ăn thịt.

- Uhm, cảm ơn Ronaldo – kun. Dù biết mi đang bận rộn nhiều việc nhưng vẫn dành thời gian đến thăm Kazuma – kun. Thỉnh thoảng, nhớ về thăm nhà nhé!

Một con chim đại bàng ăn không ngồi rồi, bỏ nhà đi bụi và sống ăn bám ở nhà người khác thì bận bịu cái gì. Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, đây không còn là một con đại bàng bình thường nữa khi nó gần như có tính cách và suy nghĩ độc lập. Nó bắt đầu hành xử giống một con người yêu cầu được quyền lợi này nọ và tự làm những điều nó thích. Không biết, liệu việc nó đến thăm Kazuma cũng phải do sở thích bất chợt? Nếu thế thì vô tình vô tâm quá.

Ayame ngược ra ngoài khung cửa sổ, nơi có những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu vào gian phòng thoáng đãng. Rồi Ayame phát hiện ra không chỉ riêng Tatumaki và Ronaldo, còn nhiều loài động vật khác đều kéo đến đây. Nào là chim chóc, sóc, hay thậm chí là cú mèo chỉ xuất hiện vào ban đêm... chúng đều đứng ở trên cành cây đối diện khung cửa sổ và trông vào nơi giường bệnh của Kazuma. Điềm thú vị là có một cặp đôi sóc vừa đi tuần trăng mật về. Hay tin Kazuma gặp chuyện không hay, chúng liền đến thăm và mang theo chút quà một chứa đầy tâm lòng của chúng. Cặp đôi sóc đó nhảy qua khung cửa sổ, chạy long nhong trên chiếc bàn gỗ kê bên cạnh giường bệnh Kazuma. Một con thì đặt một bông hoa xuống. Con còn lại thì đặt quả dẻ mình tìm được kế bên. Sau đó, chúng cùng hướng sang Ayame.

- Ara, một chút quà dành cho Kazuma – kun phải không? Thay mặt thằng bé, cho ta gửi lời cảm ơn nhé!

Cặp đôi sóc chạy ra bên ngoài và nhảy phốc sang cành cây phía đối diện.

Ngay cả những loài động vật cũng đều yêu quý Kazuma đến độ ấy, thì thử hỏi làm sao hần cô đơn được. Ngay từ đầu, hần vốn không phải kẻ cô đơn. Chỉ là không người nào có thể hiểu được hần và không thể đi trên cùng con đường nên đâm ra e sợ trước tài năng của Kazuma mà thôi. Con người thì có thể viện lý do như thế. Nhưng còn đối với động vật, chúng luôn sống thật lòng mà không chút dối gian nghi ngờ nào.

.....

- Gần mười một giờ trưa rồi. Thế nào nhóm Kozue – chan và Eri – chan sẽ ghé sang đây ngay sau khi tiết học buổi sáng kết thúc. Có lẽ mình cũng nên chuẩn bị một chút để đón tiếp nhỏ. Ta ra ngoài thay nước bình bông. Hai đứa mi ở lại đây để mắt đến Kazuma – kun giúp ta!

Nhiệm vụ mới được giao cho Tatumaki và Ronaldo. Giao người bệnh cho hai con vật chăm sóc. Chắc hẳn Ayame phải tin tưởng vào khả năng cũng như thực lực của chúng lắm. Nhưng thật sự là không cần phải dẫn do lo lắng gì thật. Một con đại bàng săn mồi tinh ranh biết trả thù khi có ai nói xấu nó. Một con chó vốn xuất thân từ loài Beeggie đặc vụ đồng nghiệp của lực lượng cảnh sát, từng phá rất nhiều vụ án. Sẽ chẳng thể nào tìm đâu được một đôi bảo vệ tốt hơn hai con này nên ta có thể yên tâm giao cho chúng.

.....

Hai con vật này thì được việc rồi, không cần phải quá lo lắng. Chỉ là ngay khi Ayame vừa bước qua khỏi cánh cửa đó, thì lập tức có biến xảy ra. Cũng chẳng phải tai họa gì khủng khiếp. Chỉ đơn thuần là bàn tay của một ai đó bất thành linh đặt lên đầu con Tatumaki, và một ngón tay đang ngoáy ngoáy dưới cằm con Ronaldo trên đầu giường.

- Cái gì mà mềm mềm ẩm ẩm xôm xốp thế này? Chắc là Tatumaki và Ronaldo – kun đây mà... Tụi bây làm gì ở đây vậy? Mà đây có phải phòng mình không nhỉ?

Con Tatumaki chồm người, cho cả hai chân lên giường để kiểm chứng cho điều mình đang suy nghĩ. Khi thấy mọi chuyện đúng là như vậy, nó đã nhanh chóng phi thẳng ra ngoài cửa và không ngừng cất tiếng sủa. Đây là bệnh viện, chứ không phải vườn bách thú hay công viên gần nhà, sẽ thật chẳng tốt chút nào nếu nó làm ồn ở bệnh viện, gây phiền hà đến bệnh nhân khác thì phiền lắm. Mà vẫn chưa hiểu là tại sao con Tatumaki lại chui vào được bệnh viện nên nếu bị bác sĩ bắt gặp thì...

Con Tatumaki cất tiếng sủa hai ba hồi liên tục. Cũng may là Ayame đi chưa xa nên nghe thấy tiếng sủa của nó, Ayame đã quay đầu lại.

- Tatumaki – kun? Có chuyện gì thế?

Ayame có thể trông thấy rõ Tatumaki từ khoảng cách này. Thấy nó đứng hai chân, đi lùi lại phía sau vài bước rồi nằm lăn kềnh ra đất, lăn qua lăn lại rồi cất tiếng tru dài như loài sói. Làm như sống với nó lâu rồi nên nết hiểu được ngôn ngữ hình thể của nó nên Ayame biết ngay con Tatumaki đang nói gì với mình. Và thái độ của Ayame lúc đó là sự ngạc nhiên đến từ đôi mắt căng tròn không nói nên lời.

- Không thể nào... chuyện này... là thật sao?

Ayame ngay lập tức chạy về phòng bệnh. Khi đến nơi, chỉ ấy không khỏi tránh được sự ngạc nhiên tốt độ khi trông thấy Kazuma... đứa em trai không ít rắc rối phiền phức của mình đang từ từ ngồi dậy. Dù có chút khó khăn nhưng thật sự hần đang cố gắng ngồi dậy, cùng với những con sóc, con chim, con mèo hoang và nhiều loài côn trùng khác vây xung quanh.

- Ấy chà... đầu óc mình sao cứ choáng váng quá. Cứ như mình vừa bị bỏ một nhát ngay giữa đỉnh đầu vậy... Ủa mà đúng là mình bị vậy thật mà. Hầy... quên những gì mình vừa nói đi... Ô, Onee – chan, chào buổi sáng, hôm nay chị cho em ăn cái gì thế?

Ăn với uống cái gì. Chẳng phải trước đây hần đã từng được nhà Kusanagi dạy dỗ sao? Trong mọi trường hợp, trách nhiệm của một người đàn ông là không được để cho con gái rơi nước mắt. Xem ra, lần này, hần đang bị phạt vì đã vô tình vi phạm điều đó. Nhìn cho kỹ đi... những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt của người chị luôn bồi hồi lo lắng không ngừng cho thằng em trai ngu ngốc nào đó... Nhìn những giọt nước mắt hạnh phúc khi thằng em trai đó vừa tỉnh lại đi. Hầy nhìn nó và ghi nhớ đến những phiền phức mà mình đã gây ra.

- Onee – chan...

Không cần nói thêm bất cứ câu gì. Cứ như thế, người chị gái phải chịu nhiều bất hạnh đã chạy đến, ôm chặt lấy thằng em trai quý sự với niềm hạnh phúc nhân đôi lên.

- Onee – chan...

- Kazuma – kun... Kazuma – kun... thật tốt quá... thật sự là tốt quá rồi...

- Onee – chan... em xin lỗi!

.....

Tỉnh lại thì thật tốt. Có như vậy thì Ayame không cần phải phí tuổi xuân của mình lo lắng cho hần nữa. Thật ra, không chỉ duy nhất Ayame là người hay tin Kazuma tỉnh lại từ sáng sớm. Cách đây còn một tiếng đồng hồ, nhóm bạn còn đang phiền muộn, còn đang băng khuâng hoang mang, còn nghĩ ngợi suy nghĩ về Kazuma. Cả con người và Chân Tổ... thật lòng thì cả hai bên đều lo lắng cho hần. Kể từ lần nhập viện đó đến nay, hần chưa hề tỉnh lại, hay nói đúng hơn là không có bất kỳ dấu hiệu nào cho biết hần sẽ tỉnh lại sớm. Ba ngày liên tục đến thăm, lặng nhìn hần nhắm mắt chìm sâu vào giấc ngủ, rồi cùng trở về trong nỗi phiền muộn khi tia hy vọng như vừa bị dập tắt.

Ai là người bận tâm đến Kazuma nhiều nhất? Còn có thể là ai ngoài Nữ Thần và Thiên Thần đại diện cho con người và Chân Tổ. Hai cô gái trẻ thông minh thiên tài nhưng không một phút giây nào tập trung vào bài giảng trên lớp, đến độ khi sensei gọi họ lên bảng giải thử một bài thì chính bản thân Kozue và Eri đều phải khựng lại trong vài phút vì chưa theo kịp được tiến trình của tiết học.

Đối với những người khác thì sự vắng mặt của Kazuma cũng giống như một trường hợp nghỉ phép vì bị bệnh cảm cúm. Cũng có thể là vì công việc liên quan đến vị trí của một nhà khoa học nên Kazuma không đến trường là lẽ thường tình. Không một ai nghi ngờ và cũng chẳng một ai biết được sự thật rằng hần gặp tai nạn và phải nhập viện với tình trạng không biết thể nào.

Không thể tập trung, trở nên đầy sự tuờng đẫy nghĩ ngợi, Kozue và Eri còn chẳng thiết muốn ngồi lại lớp học thêm một phút một giây nào ngoài việc đến thăm bệnh viện. Và rồi một con gió mang theo điềm báo lành đã đến. Chiếc điện thoại di động trên bàn Kozue chợt rung lên khi có tin nhắn vừa đến. Thật ra, Kozue còn chẳng buồn quan tâm và nghĩ rằng chắc đây chỉ là những dòng tin nhắn spam hay quảng cáo bán nhà bán đất. Nhưng sau khi liếc mắt xuống và trông thấy dòng chữ “ Ayame onee – san” chạy ngang qua màn hình thì Kozue nhanh chóng giật phăng cái điện thoại và mở ra xem trong vùn tốc 0,3 giây.

Không biết thực hư nội dung tin nhắn gửi đến cho Kozue như thế nào. Chỉ biết ngay sau khi đọc xong, Kozue bất thành linh đứng phắt dậy ngay giữa lớp học, khiến cho Sensei phụ trách môn dạy và nhiều bạn xung quanh đều phải hướng ánh mắt về phía Kozue. Cứ tưởng rằng Kozue đứng lên là vì muốn gỡ gạc cho lần lên bảng thất bại lúc trước, nhưng thực chất thì không phải. Nữ thần tự ý dọn hết sách vở...

Không, cô bé còn chẳng màng đến những thứ đó, cứ ném hết cặp táp sách vở ngay đó và phi thật nhanh ra khỏi lớp học.

Tora cũng đoán được điều gì đó nên cũng xin phép Sensei cho mình và Kozue nghỉ tiết học hôm nay, đồng thời cũng hứa rằng sẽ tham gia một tiết ngoại khóa bù vào hôm khác nếu Sensei có mở lớp. Sau đó, ngay cả Tora cũng chạy theo Kozue. Nhưng vì cậu ấy là người kỷ cương, chuyện gì ra chuyện đó, luôn suy nghĩ thấu đáo trong mọi vấn đề. Trước khi rời khỏi lớp, Tora cũng phải dọn dẹp hết sách vở của mình và Kozue, mang theo hai chiếc cặp cứ thế mà ra về trong im lặng.

Nhận thấy hành động của hai người họ có gì đó không được bình thường. Nhất là nét biểu hiện trên gương mặt của Kozue lúc đó. Một sự bối rối, kinh ngạc như thể đang xảy ra chuyện gì đó vô cùng quan trọng. Eri chưa từng thấy Kozue làm bộ mặt như thế ngoại trừ sự phẫn nộ mỗi khi đụng mặt Hiyama hay bất kỳ Chân Tò khác. Eri cũng suy nghĩ được đến chuyện... chắc chắn, mọi thứ bắt nguồn từ dòng tin nhắn được gửi đến cho Kozue ban nãy. Dựa theo giác quan thứ sáu của loài Chân Tò, Eri cảm thấy mình cũng cần phải xin nghỉ tiết học ngày hôm nay một bữa, nên đã tự ý dọn hết sách vở giống ai kia và rời khỏi lớp mà chẳng thèm nói tiếng nào.

Và nhờ vào quyết định bất chợt đó của Eri đã kéo theo việc học của Hiyama, Hebi và Namehari bị gián đoạn. Ba người cũng phải nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi lớp để còn theo kịp Eri.

.....

Bắt đầu từ dòng tin nhắn được gửi đến trong khoảnh khắc quá mừng rỡ và muốn báo tin ngay cho Kozue, dẫn đến chuyện một nhóm học sinh cùng kéo đến phòng dưỡng sức của bệnh nhân trong khi bên ngoài có dân tâm biến cảnh cáo “Không được chạy nhảy trên hành lang”.

- Kazuma!

- Kusanagi – kun!

Khi Kozue và Eri cùng vừa cán đích trước cửa đầu tiên, hai cô gái trẻ đã trông thấy cảnh tượng Kazuma, ngồi trên giường, bên cạnh là con Tatumaki đang chồm từ dưới sàn lên giường, trên đầu nó còn để một đĩa táo cho Kazuma nhắm nháp.

- Cảm ơn nhé Tatumaki – kun... Ô ra, Kozue, Hoshimiya, buổi sáng tốt lành, không phải giờ này, hai người đang đi học sao?

Việc học hành cứ tạm thời gác sang. Giờ đây vấn đề học vẫn không còn là điều quan trọng vì cả Kozue lẫn Eri đều có thể tự vỗ ngực nói “trình độ của tôi thừa sức nhắm mắt cũng lên lớp mà không cần phải học hành gì hết”. Nhưng cả hai sẽ không nói ra thẳng thừng như thế đâu. Chỉ là, họ không xem trọng con đường học vấn bằng việc lần lần nước mắt hạnh phúc khi trông thấy kẻ ngu ngốc dẫn dọn lăm rắc rối nào đó đang được phục vụ như ông hoàng từ lũ động vật hân nuôi và từ người chị ruột đáng yêu xinh đẹp.

- Kusanagi – kun... Kusanagi – kun... thật tốt quá...

- Kazuma... cậu... LÀ ĐÒ ĐÀN ĐỘN!

Diễn biến theo sau đó như thế nào thì không rõ cho lắm vì ngay tức khắc, cả bệnh viện bỗng dưng vang lên âm thanh rầm rầm như có gì đó nặng nề vừa rơi từ trên nóc tủ xuống.

.....

.....

- Thiệt tình, biết rằng cậu đang không được vui trong lòng, nhưng cũng đừng vì thế mà trút đám thẳng xuống đầu Kazuma chứ? Không phải bác sĩ đã dặn là không nên để phần nào bộ bị tổn thương thêm lần nữa sao? Lần này thì do cậu quá tay rồi đó Kozue!

Vì vài ba chuyện không hay diễn ra khiến cho Kozue phải trút con giận dữ qua nắm đấm xuống thẳng đỉnh đầu Kazuma, khiến cho hấn vừa tháo băng phần đầu lại một lần nữa phải băng đầu lại ngay tức khắc. Nhưng may mắn thay là cú đấm của Kozue có phần nhẹ đi gấp 20 lần so với thường ngày, nên nói thẳng ra thì hấn vẫn chưa ngất là còn tốt.

- Kusanagi – kun... cậu có ổn không?

- Heh heh heh... không thành vấn đề... tớ vẫn còn thờ. Chỉ là hơi choáng váng khi trời đất cứ xoay chiều vectơ lực trường trong môi trường nhiễm điện làm cho dòng chảy electron có chút hỗn loạn... và đập vào các phần tử nito trong không khí để sản sinh ra các tế bào lai giữa hệ F1 và F2...

- Agh... Kusanagi – kun bắt đầu nói sáng mắt rồi...

Hấn bắt đầu nói điên khùng gì đó chẳng môn học nào vào môn học nào. Cứ như bộ nhớ trong não bộ của hấn vừa bị va chạm nhẹ khiến cho phần ký ức bị chút hỗn loạn nhảy từ phần này sang phần khác.

Trong khi đó, Kozue vừa khoanh tay, vừa đánh mặt sang hướng khác.

- Cho đáng. Nếu tên này mà trở nên ngu dần hơn thì sẽ bớt làm trò rồi gây rắc rối hơn nhiều!

- Nhưng dù sao đi nữa, cũng thật tốt khi Kazuma tỉnh lại. Mọi người vẫn còn đang lo lắng không biết khi nào thì cậu chịu mở mắt. Các bác sĩ nói rằng tình trạng của cậu không gặp phải vấn đề gì nghiêm trọng, mọi thứ đáng lý ra diễn biến theo một chiều hướng rất tốt. Nhưng lại không hiểu nguyên nhân vì sao cậu không hề có dấu hiệu hồi phục. Nên việc cậu tỉnh dậy đột ngột thế này, giống như một phép màu vậy đó!

- Phép màu à?

Đây là lần đầu tiên một nhà khoa học như Kazuma nghe đến hai chữ “phép màu” và đây cũng là lần đầu tiên sau khi nghe đến hai chữ đi ngược lại với luân lý của khoa học, thì trái tim Kazuma như chấp nhận nó một cách dễ dàng như lẽ tự nhiên. “Phép màu” à... một cụm danh từ nghe thật đẹp để ám áp, nhưng cũng mang đầy sự trêu ngươi dành cho những kẻ quyết định cống hiến cả cuộc đời cho khoa học. Chẳng phải... khoa học tiến bộ, đôi lúc cũng chịu thua trước số mệnh và phép màu đó sao?

.....

- Kusanagi – kun, cậu có cảm thấy khó chịu gì trong người không? Có còn cảm thấy đau hay bất kỳ dấu hiệu kỳ lạ nào trong người không?

Eri là người lo lắng cho Kazuma nhiều nhất. Trong khoảng thời gian nằm điều trị trong bệnh viện mà chẳng hay biết hấn khi nào sẽ tỉnh lại, Eri luôn sốt ruột, đi tới đi lui, đến bệnh viện nhưng không chịu về nhà. Mà khi đã về đến nhà thì không ngừng ngồi bên khung cửa sổ, hướng ánh mắt ngây ngốc đầy suy tư về nơi thị trấn con người, nơi gần với những con sông đại dương tràn bờ rồi rào từng đợt. Eri chỉ mong sao ngày tiếp theo trôi qua thật nhanh để có thể đến gặp Kazuma với chút ánh sáng hy vọng rằng hấn sẽ tỉnh lại.

Eri đã lo lắng cho hấn mà quên cả bản thân. Chính vì vậy, tốt hơn hết, hấn nên làm gì đó để báo đáp lại cho Eri đi là vừa.

- Ô, tớ không sao, vẫn còn sống tốt đấy này. Cảm ơn và xin lỗi vì đã làm phiền Hoshimiya và mọi người trong suốt khoảng thời gian qua. Trong lúc tớ hôn mê, chắc đã gây ra nhiều rắc rối lắm nhỉ!

- Làm gì có chứ. Kusanagi – kun có gây ra rắc rối nào đâu!

Từ khi nào mà nét lo lắng bồn chồn trên gương mặt Eri đã biến mất, thay vào đó là một sự vui vẻ, chan hòa, hạnh phúc, tựa như vầng sáng thái dương lan tỏa ít ai phát hiện ra nếu không phải người kẻ thân với cô bé từ hồi nhỏ xiu cho đến hiện tại. Nhưng từ bao giờ mới được, dù có luôn bên cạnh, luôn theo sau quan sát và bảo vệ mọi lúc mọi nơi, nhưng câu hỏi duy nhất được đặt ra cho chính Eri và chính bản thân Hiyama chính là hai chữ “tại sao” ấy. Tại sao thế nhỉ?

Rồi Hiyama tròn mắt như bàng hoàng khi nhận ra nụ cười đó... nụ cười nở trên môi Eri như một đóa hoa hướng dương khoe mình dưới ánh nắng mặt trời chỉ xuất hiện khi Eri bên cạnh Kazuma... Phải, chỉ Kazuma mới có thể làm được điều đó... Chỉ có Kazuma mới khiến cho Eri nực cười như thế... Nghĩ đến điều đó thôi, cũng đã đủ khiến cho Hiyama phải chạnh lòng và rồi bối- Hiyama – kun!

Vẫn như thường lệ, sẽ còn thêm một người nữa đứng phía sau cả hai, cùng quan sát, và cùng sẽ chia chung cảm xúc dù là vui vẻ hay đớn đau. Nghe nói... khi hai Chân Tổ có một sợi dây liên kết vô hình nào đó được nối với nhau, thì họ sẽ cảm nhận được những xúc cảm của nhau. Đó là câu nói mà mẹ Hebi đã từng kể cho cô bé khi còn nhỏ. Hebi đã ngỡ rằng đây chỉ là một lời nói cho vui và không bận tâm nhiều đến nó. Nhưng bây giờ... Hebi lại thấy câu nói đó thật kỳ lạ. Nếu như nó là sự thật thì cái cảm giác thấp thòm, hụt hẫng trong thâm tâm mỗi khi hướng về Hiyama thế này...

.....

Đừng nói gì đến Hiyama, một ai đó bên kia cũng không tránh khỏi sự chột dạ chạnh lòng khi tên đàn độn mà mình hết mực quan tâm lại đang tình tứ nói chuyện với một đứa con gái Chân Tổ. Khó chịu thì khó chịu nhưng cũng chẳng thể làm gì được vì sau tất cả... ai cũng có một phần lỗi lầm từ những người ngoài cuộc. Cảm giác hụt hẫng ư? Có thể nhưng đi kèm theo sau đó là một sự ghen tỵ không nói lên thành lời. Kozue hiểu rõ bản thân mình như thế nào. Hiểu rõ suy nghĩ của mình và biết mình muốn gì... Chính vì vậy, Kozue giận Kazuma hay bất kỳ ai 1 thì lại tự giận bản thân mình mười phần.

- Kozue!

Tora khẽ thì thầm nhỏ bên tai Kozue.

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì cậu sẽ mất Kazuma thật đấy? Đành lòng chấp nhận như vậy sao?

- Nhiều... nhiều chuyện... im lặng một chút đi, Tora!

.....

.....

- Vậy là, cậu chỉ đơn thuần ngủ thôi. Hoàn toàn không cảm thấy có gì kỳ lạ đúng chứ? Nói cho chính xác để bọn tớ còn báo cáo tình hình cho bác sĩ, rồi từ đó họ có quyết định cho cậu xuất viện hay không!

- Ừ, hoàn toàn bình thường. Trừ vết lõm trên đầu do Kozue vừa tặng ra thì mọi thứ đều như mọi ngày... A...

Kazuma có chút khựng lại. Hấn khựng lại không phải vì phát hiện ra điều gì đó bất ổn trong cơ thể, mà là vì hấn chợt nhớ ra một điều.

- Hm, thật ra thì có điều này hơi lạ lùng chút xíu. Tớ nghĩ thì nó cũng chẳng quan trọng cho lắm nhưng vẫn cứ cảm thấy hơi là lạ. Về giấc mơ của tớ ấy!

- Giấc mơ ư? Cậu đã mơ thấy gì mà lại cho rằng kỳ lạ?

- Biết nói thế nào đây nhỉ? Trong lúc hôn mê, tớ mơ mình bị trời dạt đến một vùng cực nào đó rất tối đen. Không có ánh sáng hay bất kỳ một màu sắc nào cả, chỉ duy nhất một màu tối đen như mực, chẳng có thứ gì ngoài một khoảng không vô định. Tớ cứ đinh ninh rằng mình đã chết và linh hồn của mình bị trôi dạt tới Hoàng tuyền Yomi không được đầu thai. Nhưng sau đó, ngay trong lúc định buông xuôi hết mọi thứ nơi trần tục, thì bỗng nhiên, một thứ ánh sáng chói lóa hiện lên khiến tớ muốn mờ hết cả mắt. Chính tớ cũng rất lấy làm lạ khi một khoảng không hư ảo mờ mịt lại xuất hiện một thứ ánh sáng trắng. Cảm thấy tò mò nên tớ quyết định đến gần thử thì mới thấy, ở trong thứ ánh sáng trắng đó...

- Một người phụ nữ trẻ đẹp bước ra!

Kazuma đang kể một câu chuyện ly kỳ hấp dẫn thì bỗng dưng Tora tiếp lời, làm cho nhóm bạn cả hai bên đều quay lại nhìn Tora với ánh mắt hơi đổi lạ lùng lạ lẫm.

- Trước đây, Kazuma – kun phát hiện ra mới cuốn Light Novel trên mạng nên có đọc thử thể loại trùng sinh sang thế giới khác, tức là sau khi chết rồi thì linh hồn người đó sẽ được đầu thai sang làm một kiếp khác ở một thế giới khác nhưng vẫn giữ nguyên được ký ức cũng như kiến thức khi mình còn sống. Thường thì khi linh hồn rời khỏi thể xác thì sẽ đến một khoảng không vô định, và sẽ có một cô gái trẻ đến thông báo rằng bạn đã chết và chuẩn bị sang kiếp sống khác. Thường thì cô gái trẻ đó sẽ đóng vai trò như một thiên sứ, một nữ thần đại loại như vậy... Thế loại trùng sinh gần đây đang được giới trẻ cực kỳ ưa chuộng và có khả năng sẽ được chuyển thể thành phim nên Kazuma cũng muốn thử cho biết ấy mà!

Vậy là ngoài việc chơi game, ăn ngủ, thì tên đàn này lại có thêm một lý do nữa để chệnh mảng công việc nghiên cứu của mình. Bắt đầu chuyển sang phần đọc Light Novel và xem Anime thì xem như thôi rồi, tiêu tan cuộc đời của một con người. Rồi thì mức độ chây lười của hấn sẽ cứ thế mà tăng thêm vài bậc.

- Không, không phải thiên sứ hay nữ thần gì hết. Mặc dù tớ cũng mong đó là một nữ thần xinh đẹp thùy mị dịu dàng nhưng rút cuộc người báo tin cho tớ còn không phải một con người nữa là. Nói đúng hơn, thì nhân vật xuất hiện từ vầng sáng chói lóa đó là một con sói Alaska trắng muốt từ đầu đến chân. Trắng đến độ phải nói đến màu sắc “bạch kim” giống như... Shimikaze vậy!

Tự dưng chuyển hướng về Hebi làm gì để Hebi phải ngỡ ngàng không biết phản ứng ra sao. Cái cách hấn nhìn chăm chăm vào cô bé thật khiến Hebi có chút ngượng ngập khó chịu. Nhưng nếu hấn dùng Hebi như thước đo so sánh về màu trắng thì lại sự lựa chọn vô cùng sáng suốt. Hebi... dường như tông nền của Hebi là một màu trắng bạch kim tinh khôi không chút vết hoen ố. Trắng hơn Platinum nhưng đồng thời cũng để lại một nét thanh tao trang nhã không thua kém ánh trắng vĩnh hằng của bầu trời đêm.

- Chó sói ư? Nghe sao chẳng thấy có thứ gì ăn nhập đâu vào đâu hết vậy? Đứng là trước đây cậu đã từng đi một chuyến đến Alaska lạnh lẽo xa xôi để cứu chữa cho những con động vật theo yêu cầu của hiệp hội động vật hoang dã. Cậu kể rằng có lần đang đi trong rừng thì đụng độ một bầy sói tuyết. Nhưng chúng không tấn công mà lại lắng lắng bỏ đi nên cậu mới toàn mạng trở về. Tớ cứ nghĩ rằng vì lúc đó, cái gen “động vật yêu thích” đã cứu cánh cho cậu chứ không lẽ... nó có liên quan gì đến vụ đó sao?

Chuyện này thì nhóm Chân Tổ mới nghe lần đầu. Nhất là Eri. Cô bé tóc hồng như căng tròn đôi mắt quá đỗi ngạc nhiên khi nghe Tora nói như vậy. Eri không hề biết chuyện Kazuma từng gặp phải những sự kiện mang đầy tính nguy hiểm kiểu đó. Đụng độ một bầy sói ngay giữa rừng tuyết, mới nghe qua thôi đã thấy hải hùng rợn người chứ đừng nói đến chuyện thử tưởng tượng hay ném trái viên cảnh đó. Nếu chẳng may chúng nhảy xổ vào tấn công thì chắc chắn sẽ không có Kazuma nào đang ngồi ngay tại đây hết. Nhiều khi... cũng phải cảm ơn cái gen “động vật yêu mến” đó của Kazuma.

Kazuma đưa tay gãi sau đầu sờn sốt.

- Không biết nữa. Nhưng so với con đầu đàn lớn nhất thì con tớ gặp trong mơ còn lớn gấp đôi gấp ba lần kia. Tớ tạm thời gọi đó là Thần Sói tại vì trông nó giống một vị thần hơn là một con chó sói bình thường. Rồi thì con sói đó đã ra hiệu cho tớ theo nó đi vào luồng ánh sáng trắng ấy. Và cuối cùng thì tớ đã tỉnh lại như mấy cậu thấy đấy!

Chuyện Kazuma kể nghe thật ly kỳ hấp dẫn không thiếu chút viễn vông hoang đường. Nhưng bởi lẽ hấn vốn là một kẻ không biết nói dối nên Kozue và Tora thì tin ngay lập tức khi nhìn vào ánh mắt của hấn. Chỉ là có chút gì đó không được đúng cho lắm nên mới khiến nhiều người cảm thấy hơi băn khoăn. Tóm đi tóm lại thì vẫn đúc kết lại một câu.

- Kỳ lạ thật!

- Đấy, chính là thái độ đấy đấy. Tớ đã nói là nó rất kỳ lạ phải không!

- Nhưng mà giấc mơ hay những gì liên quan đến dự báo trong giấc mơ hiện nay vẫn còn đang khiến nhiều nhà khoa học phải nhức đầu. Nếu con sói đó thật sự là Thần Hộ Mệnh của cậu thì sự xuất hiện của nó ắt hẳn như đang muốn cảnh báo cậu điều gì. Chứ nếu nói trắng ra thì cậu chẳng có dây dưa gì mà hay tiếp xúc gì với loài sói cả. Cùng lắm thì chỉ với Tatumaki và những con chó từ người dân sống ở thị trấn này đưa đến nhờ cậu khám có chung họ hàng với loài sói. Lần cuối cùng cậu trông thấy sói hoang là từ dạo Alaska trở về mà nhỉ!

- Ừ, thật sự thì đó là lần cuối tớ thấy sói hoang. Cũng tầm 2 3 năm gì rồi... Mà thôi, tớ chẳng qua chỉ cảm thấy lạ khi có một con sói cỡ lớn xuất hiện trong giấc mơ của mình thôi. Nhiều khi do tớ đã từng trông thấy Lugarugan, một con Pokemon hình dạng sói trong series Pokemon Sun and Moon trên mạng ấy mà... Đến bao giờ thì mình mới được chơi chính thức đây nhỉ. Trong khi con bé Aries thì đã hoàn thành xong trò chơi trước khi nó được bày bán ở thị trường Mỹ. Là một VIP sướng thật đấy nhỉ!

Hấn vẫn còn trẻ con khi trong đầu chỉ nghĩ có mỗi game và game. Nhưng khi nhắc đến Aries, thì ít nhất trong nhóm này có hai người phải nán lại để suy ngẫm. Một là Kazuma, và hai... chính là Eri. Chỉ là hai người họ đều luôn nghĩ rằng duy nhất mình biết được Aries đứng sau tất cả. Không nói ra nên những người còn lại đều không hề hay biết gì hết.

Cảm xúc khi đó trong Kazuma lẫn Eri đều là một nỗi phiền muộn nhẹ, một cái nhìn xa xăm khó diễn tả thành lời. Bỗng dưng, Kazuma chợt lên tiếng.

- Nè, trong khoảng thời gian tớ nằm bệnh viện thế này, mọi thứ trên lớp vẫn ổn cả chứ?

- Vẫn bình thường, chỉ trừ việc tháng này là tháng chuyển mùa nên cũng có nhiều người trong lớp xin nghỉ học vì dịch cúm lan tràn từ thành phố xuống thị trấn. Cậu hôn mê suốt ba ngày nên chắc đầu nghe thấy tổ trưởng tổ dân phố ngày nào cũng rêu rao tuyên truyền nên giữa âm cơ thể, phòng chống dịch bệnh đầu nhĩ!

- Biết thế thì còn hỏi làm gì. Mà thị trấn ven biển này cũng có tổ trưởng tổ dân phố sao? Bộ có nhiều người trên lớp nghỉ lắm hà. Họ nghỉ có lâu không?

- Cảm cúm thì cũng phải ba bốn ngày mới hết, chứ làm sao khỏi ngay được. Số lượng nhiều đấy, gần như 1/3 lớp. Có luôn cả Aries - chan!

Quả nhiên, con bé cũng nghỉ học. Nhìn ở góc độ những người khác thì cũng lắm họ chỉ nghĩ con bé còn nhỏ, sức khỏe và hệ miễn dịch chưa hoàn chỉnh nên có mắc bệnh do thời gian giao mùa là điều dễ hiểu. Nhưng vì họ không phải chủ nhân của Tatumaki nên không rõ. Ngay cả Ayame còn không biết nữa kia mà. Làm sao họ biết được rằng Aries từng được đào tạo trong môi trường quân đội. Được gienn rửa bản thân, đồng thời cũng được chăm chút kỹ lưỡng vì mang danh đại tiểu thư của một tổng giám đốc lớn tại Mỹ. Nhà thì lúc nào cũng sạch sẽ do một tay người hầu quét dọn hàng ngày. Có bác sĩ chuyên môn cao riêng chăm sóc theo dõi định kỳ. Và ngày nào cũng tôi luyện những bài tập huấn trong chế độ quân đội. Sức khỏe của Aries luôn được đảm bảo dù có giao mùa, hay thay đổi khí hậu bất chợt, con bé đều có sức đề kháng cực kỳ tốt mà không ai có thể nghĩ được.

Kazuma hiểu rõ... Kazuma hiểu rằng con bé chỉ viện cớ nhằm tránh mặt mọi người mà thôi. Chắc chắn, chuyện mình nhảy ra cứu nguy cho Eri đã đến tai con bé, nên dạo gần đây không thấy mặt mũi con bé đâu.

Aries đã chọn Eri là đối tượng nghiên cứu. Lần này, con bé muốn kiểm chứng kỹ năng chiến đấu và khả năng hồi phục của một Chân Tổ nên mới cho người tấn công Eri ư? Nếu chẳng may Hiya biết được chuyện này thì con bé sẽ khó mà toàn mạng trở về lắm đây.

.....

.....

Nhóm bạn nán lại nơi bệnh viện không tính thời gian nên chỉ mới chớp mắt, từ buổi sáng nắng ấm dịu dàng mang tin vui đến đã chuyển sang buổi chiều tối, nơi ánh hoàng hôn cam vàng lấp ló phía cuối chân trời, báo hiệu một ngày nữa chuẩn bị kết thúc. Đã đến lúc phải về rồi, nếu không thì còn gặp phiền phức cho cả đôi bên.

- Nào nào mấy đứa, có lẽ đã đến lúc nên để cho Kazuma – kun nghỉ ngơi rồi nhì. Mấy đứa cũng cần phải về chuẩn bị cho ngày mai đi học đúng không nào. Thế nên... dù biết là cắt ngang cảm hứng của một vài người nhưng mà... chúng ta về thôi!

Ayame vui hơn mọi khi. Cũng là lẽ hiển nhiên thôi sau khi đứa em trai rắc rối yêu quý đã trở lại với chúng ta. Ayame không còn lo lắng hay mang theo gánh nặng trên vai nên cũng trở nên vui tính hơn chẳng dù rằng có động vào sự luyến tiếc của Kozue và cả Eri.

Nhưng Ayame nói đúng mà. Giờ này thì Kozue và Tora cần phải về nhà lo chuyện bữa tối. Những người bạn Chân Tổ buộc phải quay trở về thị tộc theo như lệnh giới nghiêm bắt đi bất dịch. Với những luật rằng buộc như thế, họ không thể không nghe theo. Đặc biệt, đó lại là lệnh từ người vĩ đại nhất mang tên Ayame thì họ không thể phản kháng.

- Ayame nee nói đúng. Kazuma – kun vừa mới tỉnh dậy không lâu, cậu ấy cần thêm thời gian để nghỉ ngơi đúng không nào. Nếu còn nán lại đây thì trước sau gì Kazuma – kun cũng sẽ ngủ gật cho xem!

Đúng là vừa mới quay mặt đi thì Kazuma có dấu hiệu như muốn ngủ gục. Vì hần một hồi khi cơ thể chưa thật sự theo ý mình mong muốn.

- À xin lỗi... tự nhiên tớ cảm thấy có hơi buồn ngủ!

- Biết làm thế nào được, cậu chỉ vừa mới được cứu sống khỏi tay thần chết kia mà. Tốt hơn hết là nên nằm lại bệnh viện, tĩnh dưỡng thêm vài ngày và để bác sĩ kiểm tra tình hình lần cuối xem sao. Dù sao thì hạn nghỉ phép ở trường của cậu kéo dài đến cả tuần. Cứ từ từ mà hồi phục sức khỏe đi đã rồi hẵng nghĩ đến chuyện xuất viện!

.....

Biết rằng không thể nán lại thêm phút giây nào, dù có luyến tiếc nhưng Eri cũng nào còn sự lựa chọn khác. Cô bé ngoảnh gương mặt ngày ngộ pha chút nổi u phiền sang Kazuma.

- Vậy... bọn mình về đây... nếu được, thì ngày mai... bọn mình sẽ lại đến thăm Kazuma – kun!

- Ủ, cảm ơn các cậu, tớ chắc chắn sẽ đợi!

Eri và Kozue ra về với tâm trạng đầy tiếc nuối, phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần về từ này để nhấn mạnh rằng hai cô gái trẻ hoàn toàn không muốn rời xa Kazuma.

Từng người một bước chân ra khỏi căn phòng cho đến khi người sau cùng là Hiya thì.

- Kinozuka. Có phiền không nếu như tớ có một vài thứ muốn trao đổi riêng với cậu. Chỉ vài phút thôi!

Đó cũng là điều kinh ngạc nhất trong ngày hôm nay. Đây không phải lần đầu tiên hai người họ đối mặt với nhau nhưng lại là lần đầu tiên khi Kazuma chủ động bắt chuyện với Hiya trong tình cảnh hiện nay.

Hiya không tránh khỏi ngạc nhiên... ngạc nhiên vì Kazuma đã cất tiếng gọi tên mình, ngạc nhiên vì dù biết tình trạng của mình không được tốt cho lắm nhưng vẫn hướng về phía mình với một niềm tin vững vàng hiện sâu lên trong đôi mắt khô hạn lạnh nhạt kia. Chưa bao giờ Hiya lại nghĩ rằng mình có thể nhìn thấy một khung bậc cảm xúc khác đằng sau gương mặt hờ hững vô hồn đó.

Kazuma muốn nói chuyện gì đó với mình. Nếu chỉ là vài phút thì không thành vấn đề, nhưng trước tiên, Hiya muốn đảm bảo rằng không một ai bên ngoài nghe thấy nên sau khi kiểm tra các tuyến hành lang bệnh viện, Hiya nhẹ nhàng kéo cánh cửa lại.

- Mặt trời sắp lặn hết, tôi không có nhiều thời gian nên có gì thì nói luôn đi!

- Xin lỗi nếu nó có gây phiền phức cho cậu nhưng có điều này tớ muốn thương lượng với cậu. Hoặc cậu cho rằng đây là một lời nhờ vả từ một đứa vừa sống lại từ cõi chết cũng được. Nói chung, nếu cậu lắng nghe và xem xét giúp thì tớ thật sự rất cảm kích!

- Chuyện gì?

- Có lẽ, trong thâm tâm Kinozuka muốn tìm cho ra kẻ đứng sau mọi chuyện. Đứng sau cuộc tấn công bất ngờ vào Hoshimiya ở bãi biển ngày hôm đó cũng như muốn trả cả vốn lẫn lời cho kẻ đó. Hay nói đúng hơn, cậu đang có ý định truy lùng và trả thù cho Hoshimiya đúng không?

Hiya không trả lời. Nhưng ánh mắt đầy căm hận đó đủ để Kazuma biết rằng mình đã đúng.

- Thì sao? Cậu nói cứ như thể rằng mình biết thủ phạm là ai không bằng!

- Ủ, đúng vậy, thật sự là tớ biết thủ phạm là ai mà!

Hiya quay ngoắt sang Kazuma với ánh mắt hơn cả ngạc sự ngạc nhiên... Điều này cũng đâu có gì là lạ.

- Cậu biết nhưng lại không nói ra ngay từ đầu là có ý gì?

- Nếu nói ra ngay từ đầu thì từ đầu cần phải thương lượng với cậu ngay lúc này. Chính vì biết thủ phạm là ai nên tớ càng không thể nói ra... vì đó là một lời hứa mà tớ không thể phui tay thất hứa. Kể cả khi có bị xem như một tên phản bội, thì tớ cũng quyết không tiết lộ nửa lời!

Nếu là một lời hứa thì đến bản thân Hiya cũng đành chịu. Bản thân Hiya cũng rất ghét những kẻ nuốt lời nên không thể không đồng tình với quan điểm này của Kazuma. Tuy đã bình tĩnh nhưng ta vẫn có thể thấy được phần nào một chút bất mãn qua tiếng dậm chân và cái nghiêng răng bức bối kia.

- Vậy nên cậu muốn tôi buông tha cho hắn sao? Vì đã hứa rằng tên đó được an toàn và biết trước tôi sẽ tìm cho ra hắn nên cậu muốn thương lượng với tôi rằng nên từ bỏ đi ý định phục thù cho Eri?

- Tầm bậy! Kazuma xua tay – Tớ không đề xuất cậu từ bỏ việc trả thù. Gieo nhân nào gặt quả nấy. Người có tội thì nhất định phải trả nợ. Cậu cứ đi tìm và lôi cổ thủ phạm ra ngoài ánh sáng nếu thích. Tớ cũng không mong Kinozuka bỏ qua hết mọi tội lỗi cho người đó... Chỉ là, tớ hy vọng, cậu có thể hiểu và nương tay một chút vì dấu sao, thủ phạm cũng đang gặp phải khó khăn của riêng mình. Một sự khó khăn mà chắc lẽ nếu tớ là người đó, thì chính bản thân tớ cũng chẳng muốn dính dáng đến tí nào nhưng lại không được quyền rút chân ra khỏi cuộc chơi... Đó là tất cả những gì tớ muốn nói với cậu. Tớ biết tớ không có quyền cầu xin sự tha thứ cho người đó... nhưng người ấy cũng đủ khổ lắm rồi. Làm gì cũng được, nhưng xin cậu hãy nhẹ tay thôi!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 51

- Không có ở đây, em ấy cũng không xuất hiện ở đây!

Eri vừa kiểm tra phòng thí nghiệm hóa học ở trường, vừa thì thầm nho nhỏ chỉ đủ cho bản thân mình nghe thấy.

- Mình đã đi hết tất cả những nơi có khả năng nhất rồi. Rút cuộc thì em ấy đã đi đâu?

Mới sáng sớm của ngày tiếp theo ra mà Eri đã vội vội vàng vàng, đi hết chỗ này chỗ kia trong khuôn viên trường như thể đang muốn kiếm tìm một ai đó. Thôi... để trả lời luôn để nhiều người không cần phải thắc mắc, thật sự là Eri đang trên đường đi tìm Aries.

Sáng nay, cũng như mọi khi, học sinh đến trường theo đúng như nghĩa vụ của một đứa học trò, chỉ trừ một vài người đang mắc phải dịch cảm cúm do khí hậu thay đổi nên số hiện diện trong lớp không được đầy đủ. Nhóm bạn Chân Tổ và nhóm Kozue cũng đến lớp với tâm trạng không còn nặng nề như dạo trước. Nguyên nhân là vì có tên ngu ngốc dẫn đầu nào đó vừa thoát khỏi cỏi chết sau khi gặp được thiên sứ mặt sói trong mơ. Chỉ cần hắn đã chịu tỉnh lại thì xem như không còn bất kỳ gánh nặng nào đè trên vai nên trông Eri và Kozue... tốt hơn nhiều so với hôm qua.

Phải nói rằng đây là một buổi sáng vô cùng tuyệt đẹp, tràn trề niềm vui đến với nhiều người. Cho đến khi Eri phát hiện ra hôm nay, Aries cũng đến lớp thì nét biểu hiện trên gương mặt Eri cũng từ đó mà có chút thay đổi. Kể từ dạo Kazuma nhập viện, đã ba ngày nay Aries không hề đến lớp, nói đúng hơn là trốn học để không phải đối mặt với nhóm bạn đây mà. Đó là do Eri nghĩ như vậy, hoàn toàn chỉ là suy đoán. Chính vì không dám chắc chắn vào những gì mình suy luận nên Eri có dùng một phép thử. Eri nhớ ra mình còn giữ bức thư giấy Aries đã nhờ Tsumaki chạy đến thị tộc Chân Tổ gửi cho mình... Eri còn giữ bức thư ấy nhưng không dám đưa cho người khác đọc. Vì nếu chẳng may người nhìn thấy nội dung ghi bên trong không phải một ai khác ngoài Hiyama thì... nhất định cậu ta sẽ biết được kẻ đứng sau mọi chuyện là ai và rồi... điều khủng khiếp nhất sẽ xảy đến một khi con gien dữ trong Hiyama lên đỉnh điểm. Chính vì vậy, Eri mới giấu bức thư này đi. Cho đến bây giờ, Eri sử dụng chính tấm thư giấy đó như vật dẫn... Nói đúng hơn thì thêm lần nữa, Eri nhờ cậy đến Spejas của Makoto – san... Chắc mọi người vẫn không quên Spejas của Makoto – san là “Location” (Định vị), cho phép Makoto – san xác định tọa độ vị trí của một người thông qua vật gì đó thuộc quyền sở hữu của người đó. Liệu nó có phải là một tế đàn hay giống như những thầy tế thời Tây Âu có dùng ma pháp thuật... không một ai có thể rõ Makoto – san đã làm như thế nào, ngay chính người nhà thân thương nhất là Eri cũng không rõ. Makoto – san nhận lấy tấm thư, hứa rằng sẽ không mở ra đọc, rồi vào phòng riêng, đóng khóa cửa lại một cách im thin thít không chút tiếng động. Cửa thì trái khóa bên trong nên Eri không thể vào. Và dù Eri có cố gắng áp tai sát cửa để lắng nghe xem có chút âm thanh nào vọng ra hay không cũng vô ích. Cảm giác giống như bên trong căn phòng là một khoảng không vô định tựa vô trụ vậy. “Im phăng phắc” và “lặng mất tăm”, đó là những từ ngữ mà Eri sử dụng để miêu tả bên trong căn phòng mỗi khi nhớ mẹ “Định Vị” vài lần.

Lần nào cũng vậy, lần nào cũng chỉ mất có vài phút sau thì Makoto – san bước ra khỏi căn phòng với thân hình ướt nhẹp như chuột lột. Không biết Makoto – san làm gì mà cứ như vừa đi ra từ bồn tắm nước nóng hay chỉ ít là vôi hoa sen trong nhà tắm. Cơ thể bà lúc nào cũng ướt nhẹp từ đầu đến chân. Makoto – san bước ra, trả lại cho Eri bức thư còn nguyên vẹn dù có ướt át đôi chút. Mặt sau của bức thư được Makoto – san viết thêm số địa chỉ nhà và nói rằng Eri phải tự thân vận động từ đây.

Cầm bức thư với số địa chỉ trong tay, một thân Eri đã bước chân ra khỏi lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Eri đi một mình không báo với nhóm bạn bởi vì đây là chuyện bí mật vô cùng hệ trọng. Nhưng khi tìm được nhà thì chẳng một ai ra đón dù Eri bấm chuông và chờ đợi không biết bao lâu. Eri có vận dụng sức mạnh của Chân Tổ, bật tường, nhảy lên ban công tầng hai, rình nhìn vào bên trong nhưng xem ra... không có ai ở nhà hết. Aries không có nhà. Hoặc là Makoto – san đã nhầm lẫn nhưng từ trước đến nay, Makoto – san chưa bao giờ “định vị” sai trừ khi tín vật không phải của người cần tìm. Lúc trước, Eri cũng từng nhờ Makoto – san định vị giúp nơi ở của Kazuma qua cái điện cực hắn bỏ quên giữa trán Eri đây thôi. Lý do thứ hai, có thể là Aries vừa ra khỏi nhà hoặc cũng có khả năng rằng con bé... đoán thế nào Eri cũng đến tìm mình nên đã nhanh chân chạy xa bay... Với trí thông minh của con bé thì khả năng đó cũng không hẳn ngoại lệ.

.....

Con bé không đến lớp kể từ dạo đó. Tìm đến nhà thì con bé lại trốn mất. Eri không có cơ hội để mặt đối mặt với Aries. Vậy mà ngày hôm nay, một buổi sáng bình thường bao ngày khác, Aries lại lững thững xuất hiện với chiếc túi đeo chéo vai, hai tay cho vào túi áo khoác bên ngoài, đầu đội chiếc nón hồng che đi mái tóc đó được cột thành đuôi gà trông vô cùng gọn gàng. Miệng Aries còn ngậm một thanh kẹo mút với hương vị mà con bé vốn dĩ rất thích... hình như là hương dâu, hoặc cũng có thể là hương vị quýt và xá xị.

Con bé ung dung bước vào lớp, vẫy tay chào tất cả mọi người với gương mặt thân thiện, đúng chất của một đứa em gái tiểu học thích nũng nịu với đàn chị. Con bé... nghĩ rằng mọi chuyện không quan trọng đến độ có thể thân nhiên sống bình thường khi chỉ cần trừng nụ cười giả tạo kia thôi ư? Không... không phải là Aries cho rằng mọi thứ thật bình dị mà con bé chỉ đang có bình thường hóa mọi chuyện bằng cách tỏ ra bất bình thường trong mắt Eri.

Nhìn chung, không có cách nào để gặp được con bé trừ khi con bé chịu xuất hiện. Và thật bất ngờ khi ngày hôm nay, Aries chịu đến lớp, ngoài dự tính của Eri. Nhưng ngay khi Eri muốn chạy lên bắt chuyện thì cũng là thời điểm tiếng chuông báo hiệu tiết một vang lên, buộc lòng Eri phải dỗi ý định đó cho đến giờ nghỉ trưa. Và khi giờ nghỉ đến, Aries lại biến mất nhanh chóng đến độ Eri mất dấu hoàn toàn con bé. Aries đang tỉnh đến chuyện chạy trốn khỏi Eri đây mà. Với trí thông minh siêu việt, cộng thêm kỹ năng của một trinh sát thì điều đó thật chẳng quá khó khăn. Vì vậy, Eri phải mất thêm một khoảng thời gian để đi tìm Aries.

Cô bé tóc hồng tìm đến những nơi Aries thường hay lui tới thường xuyên. Eri không ngần ngại bộc phát khả năng vốn có của một Chân Tổ, bằng tốc độ siêu thanh hay nhảy cao nhảy xa để tìm kiếm cho nhanh. Nhưng thiết nghĩ một người không quen vận động như Eri thì cũng thật khó khăn cho chuyện đó.

Eri tìm hoài tìm mãi nhưng kết quả vẫn là con số không to tướng. Eri thoáng nghĩ đến chuyện nhiều khi Aries đã về nhà rồi cũng nên. Nếu thật sự là như vậy thì Eri cũng đành phải bó tay. Nhưng chẳng phải, sách vở, cặp táp của con bé vẫn còn ở lớp sao? Con bé không thuộc dạng ném hết sách vở ở trường và về nhà với hai bàn tay không đâu nhì. Thế nên Eri vẫn hy vọng rằng chỉ cần mình chịu khó đi tới đi lui một chút, là có thể gặp được Aries.

Bao giờ cũng thế, đối diện với một nhà khoa học cứ như đang chơi trò thử thách khả năng tư duy với họ vậy. Họ luôn thích những câu đố phức tạp buộc người khác phải vận toàn bộ chất xám để tìm ra đáp án. Nếu chịu đặt bản thân mình vào vị trí của Aries... rất có thể, con bé cũng đang đánh đố mình xem sao. Khi nhắc đến một nhà khoa học, tức là ta đang nhắc đến hình ảnh một con người mặc áo blouse trắng, tự nhốt mình bên trong một căn phòng và vô đầu bức trán với những học thuyết, nghiên cứu của mình. Lý do họ hay tự nhốt mình trong phòng là vì không gian yên tĩnh, không bị người khác làm phiền. Họ cần ưu tiên để tập trung cho công việc. Vậy thì... rất có thể, con bé cũng đang ở một nơi nào đó yên tĩnh, không có người qua lại để tĩnh tâm suy nghĩ. Chính vì thế, Eri bắt đầu khoanh tròn những khu vực được cho là yên tĩnh nhất, ít người qua lại nhất, và cuối cùng... Eri đã tìm được nơi cực kỳ phù hợp.

Suy luận lần này của cô bé đã không khiến Eri phải thất vọng. Khi Eri chạy đến khu vườn hoa sau dãy phòng học, thì cũng là lúc Eri trông thấy cô gái bé nhỏ trong bộ trang phục nữ sinh màu nâu đất, chiếc áo khoác xanh dương nhạt với hình con thỏ bunny sau lưng, và mái tóc màu đỏ hung được cột thành đuôi gà đang đứng trầm mình trong làn gió thoảng thoảng của thiên nhiên trước những cánh hoa khoe sắc.

Từ trước đến nay, Eri luôn ngưỡng mộ các nhà khoa học, Eri thần tượng họ và khâm phục khả năng tư duy của họ khi mang đến rất nhiều sự thay đổi cho xã hội loài người. Và nếu như có một ngày, Eri có thể được gặp họ ngoài đời thì đó ắt hẳn là một sự may mắn dành cho Eri. Bây giờ cũng thế, khi biết mình đối mặt với Aries, cái cảm giác thấp thỏm hồi hộp không hề biến mất. Vì Eri biết rằng mình đang có cơ hội được trò chuyện với một nhà khoa học xuất chúng.

Eri lấy hết can đảm để tiến gần đến chỗ Aries. Hiện tại, con bé đang đứng quay lưng về phía mình nên rất có thể vẫn chưa biết rằng đang có người sắp đến gần con bé. Nhưng đáng tiếc rằng Eri lại không biết chuyện Aries đã từng có thời gian học tập và được đào tạo một khóa nghiệp vụ trong quân đội. Cần gì có con mắt thứ ba đằng sau gáy, chỉ cần một chuyển động nhẹ dưới những cánh hoa, Aries có thể biết được thứ gì đang ở ngay sau lưng mình.

- Có lẽ, lời đầu tiên em phải gửi lời chúc mừng Hoshimiya – senpai vì đã tìm thấy em khi phải chạy lòng và lòng vòng khắp trường chứ nhỉ. Nhưng kể ra cũng thật ngạc nhiên khi chị có thể tìm ra em trong thời gian ngắn nhất đó chứ. Em đã chơi rất nhiều lần trò trốn tìm và chị là người đầu tiên kết thúc trò chơi trong thời gian sớm nhất từ trước đến nay. Một lần nữa, cho em được gửi lời chúc mừng nhé!

- Aries – chan!

Eri có chút giật mình khi con bé cất tiếng nói. Quả nhiên, Aries đã đoán thế nào Eri cũng sẽ chạy đi tìm mình nên nó đã cố tình tạo ra trò trốn tìm này để đưa mình vào vòng. Sau cùng thì mọi thứ, cũng đều nằm trong toan tính cực kỳ đáng sợ của con bé.

- Thật ra, em cũng khá ngạc nhiên khi Hoshimiya – senpai lại đoán được em đang ở ngay vườn hoa này. Chị có thể cho em biết tại sao chị lại nghĩ em đang ở đây được không?

- Vì chị đã thử đặt bản thân mình vào vị trí của Aries – chan. Chị đã thử hình dung, thử suy nghĩ dựa trên trí tưởng tượng của một nhà khoa học. Và rồi chị đã hiểu được suy nghĩ của Aries – chan như thế nào!

- Hiểu được suy nghĩ của em à... nghe thật đáng tự hào. Kể cả khi đó chỉ là một lời nói dối nhưng dù sao, em cũng rất vui!

- Đó không phải là lời nói dối. Chị không hề dối gạt Aries – chan. Chị thật sự... thấu hiểu Aries – chan...

- Chị thật sự thấu hiểu em ư? Nếu chị hiểu em nhiều như chị nghĩ thì liệu chị có lý giải được lý do vì sao, em lại viết bức thư đó và nhờ Tatumaki gửi đến cho chị không, Hoshimiya – senpai?

Eri buộc phải khựng lại trong phút chốc. Cứ cho rằng Eri muốn đặt bản thân vào Aries để có thể thấu hiểu con bé hơn nhưng dù sao thì con bé cũng là một nhà khoa học, cũng hơn hẳn Eri một cái đầu. Có những điều Eri có thể hiểu và cũng có những thứ Eri không tài nào lý giải được trừ khi con bé chịu tiết lộ thẳng thừng.

.....

Bỗng dưng, có âm thanh kỳ lạ nào đó cất lên từ trong túi áo khoác Aries. Nói là kỳ lạ cũng không hẳn, đây chỉ đơn thuần là nhạc chuông chờ điện thoại thông báo có cuộc gọi đến thôi. Chẳng qua do Eri không thường xuyên nghe những dòng nhạc trẻ nên không biết bài hát đó tên gì.

- Vừa hay vừa đúng lúc. Lũ này chết chắc lắm đây!

Sẽ không bao giờ tồn tại cái gọi là vừa “đúng lúc” trong từ điển của một nhà khoa học. Chắc chắn, cuộc gọi đến đó cũng nằm trong tính toán của con bé. Nếu không dự đoán được sẽ có người gọi đến số máy điện thoại này trong thời gian nào thì Aries đâu cần phải chơi trò “trốn tìm” với Eri để rồi mọi thứ đều thật quá trùng hợp... trùng hợp một cách đáng sợ.

Rõ ràng con bé đã tính tất cả. Con bé còn có tính mờ lo ngoài chiếc điện thoại đi động trên tay với mức âm lượng lớn, cốt để Eri có thể nghe thấy rõ ràng.

- Vâng vâng, Aries Hernandez xin nghe!

- Ms. Hernandez, xin thứ lỗi vì đã làm phiền cô trong khoảng thời gian này. Nhưng chúng tôi buộc lòng phải gọi điện để báo cho cô biết rằng cô đã trễ hạn nộp báo cáo Chân Tổ tiếp theo cho chúng tôi theo đúng như giao kèo. Có cô lời nào để giải thích cho hành động chậm trễ này không?

Gì thế này? Cái gì thế này? Giọng nói của một người đàn ông cất lên từ trong chiếc điện thoại đó vô cùng đáng sợ. Không chỉ ngữ điệu giọng nói mà ngay cả nội dung mà người đó đang thảo luận cũng khiến cho Eri phải ngấp ngừng trong hoang mang tột độ. Ông ta đang nói gì thế? Báo cáo về Chân Tổ ư? Ông ta đang muốn ám chỉ lấy điều gì... Cả Aries nữa... tại sao trông mặt con bé rất thân nhiên, như thể không có gì phải quá ngạc nhiên về vấn đề đó.

- Oh, my bad, lỗi của tôi. Do hiện giờ tôi đang vướng chút chuyện gia đình nên tiến độ có chút chậm trễ. Tôi biết lấy lý do như thế giống như đang trốn chạy nhưng xin các vị yên tâm, tôi không có chạy trốn như Kazuma – senpai đâu!

Một chút ngấp ngừng... một chút e dè cũng không có. Dường như, con bé đã, đang và luôn khao khát điều này từ lâu. Aries cất lên những lời nói mang đầy sự sợ hãi với vẻ mặt lạnh lùng đến độ tàn nhẫn. Vẻ mặt lạnh nhạt khác hẳn một trời một vực so với khuôn mẫu đáng sợ của Kazuma. Một cái nhìn tựa ngàn dao đâm thẳng vào Eri. Một sự khùng khiếp nhất đến từ cái tia nhìn sắc lạnh không chút khoan dung nhân nhượng.

- Hm... Thế nào cũng được. Chúng tôi chỉ muốn nhắc nhở Ms. Hernandez như thế. Vì tương lai của xã hội loài người. Vì sự tồn vong của cả nhân loại, thứ Vaccine đó nhất định phải được hoàn thành. Chỉ khi về không còn, thì dịch bệnh mới kết thúc. Xin đừng quên điều đó, Ms. Hernandez!

Đó là những lời sau cùng trước khi đường dây kết nối bên kia bị ngắt đi hoàn toàn. Aries ung dung cho hai tay vào túi áo. Con bé lấy trong túi áo ra một viên kẹo ngọt, vừa lột vỏ vừa nói một giọng điệu hết sức thân nhiên.

- Như những gì chị vừa nghe thấy, Hoshimiya – senpai. Dã tâm của con người... hay nói đúng hơn là lòng tham của con người giống như hố đen vũ trụ vậy. Sâu thẳm, sâu hút, không hề có điểm dừng. Con người... luôn cố gắng tìm mọi cách để đạt được thứ mình mong muốn. Chị có hiểu điều này nghĩa là gì không? Sẽ không bao giờ tồn tại cái gọi là sự hòa hợp giữa hai bên. Con người và Vampire... không thể chung sống hòa thuận với nhau dưới một bầu trời khi sự ghen ghét, đố kỵ và lòng tham là dai dẳng!

Đó không phải là cách suy nghĩ cũng như lời nói nên được cất lên từ một đứa trẻ. Thông minh, thiên tài, học sâu hiểu rộng, những cụm từ ấy dùng để miêu tả hai nhân vật: một là Kazuma, và hai chính là Aries. Nhưng sao cảm giác như cái học rộng của con bé là một kho tàng học thức được đúc kết từng phần một trong cõi u mê trong những vết mờ trên mặt trái của cuộc sống. Một linh hồn ngày thơ trong sáng... không... nó vốn dĩ đã bị bùn đen vấy bẩn ngay khi Aries nhìn Eri với ánh mắt như thế.

Tuy Eri có tuổi thọ dài hơn. Tuy Eri lớn hơn nhưng Eri lại phải chịu sức ép và nỗi căng thẳng do bầu không khí ngột ngạt này tạo ra. Đối mặt với Aries... Eri đã nghĩ như thế nào khi đưa ra quyết định này? Đối mặt với Aries, giống như đối mặt với nỗi sợ hãi lớn nhất trong trái tim Eri. Và nỗi sợ đó là gì thì chỉ mình Eri mới rõ. Chạy trốn, chui vào căn phòng của riêng mình, đóng sập cửa lại, leo lên giường, kéo chăn trùm hết qua đầu và run rẩy trong sợ hãi, hay chạy đến bên Hiyama, nấp sau lưng cậu ấy đợi chờ cho nỗi lo lắng biến mất... Nếu là Eri của những năm trước, thì chắc chắn cô bé sẽ làm như vậy. Giờ đây, vì nhiều thứ Eri muốn bảo vệ, vì nhiều thứ khiến Eri mong muốn mình trở nên mạnh mẽ và trưởng thành... Eri quyết định, đối mặt với Aries, bất chấp kết quả có thắng hay thua.

- Nhưng... điều đó chỉ là một quan điểm về một phía. Đầu đó vẫn còn rất nhiều người nhìn vấn đề theo một khía cạnh khác lạc quan hơn. Những con người sinh sống tại vịnh biển này. Những cụ già yêu thiên nhiên, những đứa trẻ thường hay đùa nghịch ngoài bãi cát vàng nơi biển xanh. Nhưng con người lương thiện giàu lòng bác ái đã mỉm cười khi biết chị là một Chân Tổ.

Không thể chung sống với nhau... không thể cùng cười tươi trong hạnh phúc chung một bầu trời? Chị không nghĩ như vậy. Chỉ cần chúng ta có thể gặp nhau, có thể lắng nghe xem đôi bên muốn nói điều gì, có thể thấu hiểu nhau... thêm một chút nữa, một chút nữa thôi, thì điều tưởng chừng không thể sẽ trở thành hiện thực. Chỉ cần chúng ta...

- Lắng nghe nhau, thấu hiểu lẫn nhau. Hoshimiya – senpai quả nhiên rất ngày thơ thì phải. Chị ngày thơ đến độ em không biết phải tỏ thái độ sao cho chính xác nữa... Thật sao rồi. Thật nhảm nhí vô văn. Nếu như thế giới này thật sự hiểu được chân lý đơn giản của chị thì đã chẳng bao giờ xảy ra chiến tranh, những cuộc xung đột đẫm máu về tôn giáo hay phân biệt chủng tộc. Vì chúng ta đều mang chung hình dạng con người kia mà. Chỉ cần lắng nghe tiếng lòng của nhau thì sẽ hiểu nhau sao? Chị ngày thơ đến độ em muốn phát bệnh đó Hoshimiya – senpai. Có gì thích mơ mộng à... hay vì chị trong sáng quá nên Kazuma – senpai mới chết mê chết mệt vì chị. Hiểu nhau ư? Nếu như Hoshimiya – senpai một mực khẳng định chị hiểu em thì liệu chị có thể lý giải hành động của em có được không?

Bài toán càng lúc càng thất nút khó khăn hơn kể cả khi Eri cố gắng tìm đủ mọi đường để giải mã nó. Phải chăng vì người ra đề là Aries nên chặng đường chinh phục các con số như đỉnh Olympus xa xôi, cheo leo không kém phần hiểm trở. Ôi... Eri càng lúc càng đuối lý. Có lẽ, đầu khuất về tư duy với Aries là một sự sai lầm nghiêm trọng khi quan điểm về mặt tối của thế giới trong con bé thật sự là một kho tàng rộng lớn.

- Khó trả lời lắm phải không Hoshimiya – senpai. Xin lỗi vì đã hỏi một câu khó khăn như vậy... Nhưng dù sao dĩ nhiên thì việc em viết bức thư đó, gửi cho chị qua Tatumaki là điều không thể phủ nhận. Không sai, em chính là chủ nhân của bức thư đó. Chính em đã hẹn Hoshimiya – senpai một mình ra điểm hẹn. Chính em đã bố trí người trực sẵn ở đó đón đầu chị chỉ với một mục đích duy nhất là kiểm tra “khả năng tự hồi phục” Vampire. Chỉ cần thêm bước kiểm tra này, thì tiến trình chế tạo ra loại Vaccine sẽ được tiến bước qua giai đoạn tiếp theo. Con người lại đạt được thêm một thành tựu mới. Một kỷ nguyên mới hoàn toàn dành cho con người khi và chỉ khi không còn một Vampire nào tồn tại trên thế giới này. A... nói như thế thôi chứ thật ra loại vaccine ấy chỉ biến Vampire thành người bình thường, chứ không có tiêu diệt hay thậm chí gì Vampire nên Senpai cũng đừng quá lo lắng!

Thật kinh khủng, thật dã man. Kể cả khi con người có thể làm được những điều tưởng chừng như không thể đi chẳng nữa thì điều đó cũng thật hết sức khủng khiếp... Không, không phải, Eri cảm thấy bức bối, khó chịu không phải vì mục đích thật sự của con người. Eri bứt rứt không yên đến độ như muốn nổi giận là vì Aries.

- Thôi ngay đi. Đừng nói như thể em là người xấu nữa. Dù nói gì thì chị cũng chỉ nghĩ Aries – chan đang tự biến mình thành kẻ xấu trước mắt chị mà thôi. Điều đó thật ngu ngốc!

- Há? Tự biến mình thành kẻ xấu. Chị đang nói cái gì vậy?

- Không phải thế là gì? Hà cơ gì suốt ngày em chỉ toàn đề cập đến con người xấu xa thế này thế nọ. Hà cơ sao em cứ phải nhấn mạnh rằng con người và Chân Tò không thể chung sống với nhau bởi lòng tham không đáy của con người? Nói cứ như thế toàn bộ nhân loại đều là kẻ xấu. Trong khi đó, những gì chị đã thấy, đang thấy hay thậm chí là sẽ thấy trong tương lai về những con người sinh sống tại vịnh Kyuushi này đều không hẳn là như vậy. Aries – chan, chị đã từng lên trung tâm thành phố của con người, vùng đất mà ai ai cũng gọi là Tokyo đấy. Chị đã đến đó và hiểu ra, thời thế bây giờ không còn như hồi xưa, thành kiến của con người về Chân Tò đã thay đổi qua năm tháng. Dù biết có một Chân Tò đi lòng vòng trong thành phố, nhưng những con người ở đó lúc nào cũng thật tận tâm tận tình. Có thật con người xấu xa khi sẵn sàng đưa tay đỡ chị dậy vì đi dưới ánh nắng quá lâu. Có thật con người xấu xa khi những đứa trẻ con kéo tay chị vào công viên chơi với chúng. Có thật con người ghê tởm loài Chân Tò khi họ mở ra một dịch vụ cung cấp máu nhân tạo dù rằng chẳng hề có Chân Tò nào lui ghé thường xuyên. Con người xấu xa, tham lam không điều kiện, tìm đủ mọi cách để đạt được mục đích cá nhân? Chị không thể nghĩ được như thế khi mình có cảm giác như mình là một phần của thế giới đó. Đừng là con người có mặt tối... nhưng bên cạnh đây cũng luôn tồn tại mặt sáng của riêng họ. Em đừng cố tìm kiếm vào đâu chị những điều thuộc về một khía cạnh trong khi em hoàn toàn chối bỏ đi khía cạnh còn lại của một con người. Chị không bằng lòng đâu!

- Há? Em nói mình chối bỏ bản chất còn lại của một con người bao giờ. Chị nói em tìm kiếm vào đâu chị ư? Chứ không phải chị quá ngây thơ và cổ tồ ra thảo mai trước mặt mọi người, trước mặt Kazuma – senpai nên suy cho cùng, chị vẫn là một đứa rất ngu đó sao?

- Kể cả khi chị ngỡ rằng hay ngỡ biến thế nào chẳng nữa thì Aries – chan cũng có khác gì chị. Vừa mới lúc này, em còn cho rằng con người và Chân Tò không thể chung sống được với nhau. Em còn nói loại Vaccine đó sẽ biến Chân Tò thành người thường. Em còn khẳng định rằng lòng tham của con người là vực thẳm không đáy. Em nói về triết học của một con người như thế minh tinh thông, minh hiểu triết lý của thế giới giống Chúa trời. Nhưng mặt hiện giờ của em thật đáng sợ. Trong khi trên lớp, trước mặt những người bạn khác, em luôn nở nụ cười thân thiện, đáng yêu, ngây ngô, đóng giả thành một đứa em gái tiểu học dễ thương để mọi người vây quanh yêu mến. Em giả ngây ngô làm gì? Sao không bộc phát thẳng con người thật của em ngay lúc này như đối với chị cho họ thấy đi!

- Dở người à? Em mà làm như thế, thì hình tượng Imouto bấy lâu nay của em sẽ bị hủy hoại hết. Không những vậy, những gì em cố gắng che đậy, che giấu sẽ bị phơi bày ra còn gì. Họa chẳng có điên thì mới làm điều vớ vẩn đó!

- Vậy nên chị mới nói em cũng ngốc nghếch chẳng khác gì chị. Ai cũng biết em là một nhà khoa học sau màn giới thiệu hải hùng vào hôm đầu tiên. Chị còn chưa đề cập đến chuyện em tự nhận mình là vợ...vợ chưa cưới của Kusanagi – kun. Mới tí tuổi đầu mà nói về chuyện đấy như không. Em nghĩ mình là người lớn rồi chắc!

... Thật tình chẳng biết phải miêu tả thế nào cái đoạn này khi cuộc khẩu chiến về triết lý con người bây giờ chính thức trở thành một trận cọ nhau giữa hai cô gái về vấn đề ngoài lề. Họ cãi vã nhau như thể đang đánh ghen và chẳng ngần ngại buông hết những gì mình có để bên kia phải tâm phục khẩu phục.

Cái gì thế này chẳng biết. Lần đầu tiên trong đời thấy Eri vùng lên phản biện. Nhưng sao nội dung và cái lý do nghe chẳng lấy gì làm tự hào. Con gái tuổi đang yêu. ... thật làm điều phải suy nghĩ mà cũng đầy thiện toán.Cãi nhau một hồi một quả thì cả hai cũng chóng tay xuống đầu gối, thờ phỉ phò phè với từng giọt mồ hôi cứ thế mà nhiều xuống mặt đất. Ở đây có tiếng gió đưa đây lá cây xào xạc, cộng thêm bản giao hưởng từ những chú chim trên cành nên cứ việc gần có lên cãi nhau thoải thích đi. Chẳng có ai nghe thấy đâu vì chẳng có ai bên mảng làm gì đến cái khu vườn sau đây phòng học thế này. Đây là nơi hiệu trưởng dùng riêng để trồng hoa thì ai mà dám bén mảng đến. Ngộ nhớ làm cho một bông hoa bị rụng bị héo thì ai biết điều gì sẽ xảy ra.

Aries dù sao cũng chỉ là một đứa bé... Nên con bé đã thắm một sau trận cãi nhau không cân sức.

- Hờ hờ... em thật không ngờ... Hoshimiya – senpai... lại có thể... mạnh mẽ... đến vậy... Quà... không hổ danh... là Vampire...

Eri cũng có khá hơn là bao. Nhắc lại một lần nữa mặc dù mang dòng máu Chân Tò chính thống. Nhưng Eri cốt cũng chỉ là một con mọt sách thích vui đùa vào những bài toán, những thuật số, và là một cô bé nhút nhát không thường xuyên giao tiếp với người lạ. Nói nhiều, cãi nhiều như thế, cũng giống như người thường lần đầu tiên đi tập thể hình, thì có bao nhiêu sức lực đều trút hết.

- Cảm... ơn... em quá khen... Aries – chan... cũng thật... đáng khâm phục...

.....

Không đùa cợt nữa. Mà ngày từ đầu, họ đã không hề đùa cợt. Thậm chí, cuộc cãi nhau ban nãy ít ra đối với họ cũng là nghiêm túc.

- Nhìn chung, em không thể khiến cho tâm trí chị lung lay bằng mớ lý luận chỉ hoàn toàn nghiêng về một phía được. Cứ cho rằng con người tham lam hay xấu xa thế nào. Thì bên cạnh đó, cũng sẽ có những người tốt bụng đầy từ tế. Một màu trắng sáng không thì chẳng thể làm nên một bức tranh, nhưng nếu pha thêm một chút đen đậm, rồi từ từ thêm những sắc màu khác... Đó mới chính là cách nhìn nhận thế giới này trong mắt chị. Chị yêu thích con người với những điều đặc biệt, vì khả năng của họ... kể cả tốt hay xấu. Chị đều chấp nhận hết!

Nói thì dễ, làm thì mới khó. Nếu cứ nói xuống được thế để cho qua chuyện thì khối thứ rắc rối trên đời này đã được giải quyết.

Chị ta khờ thật... quá ngu ngốc khờ khạo, bảnh bèo vô dụng không cần thiết. Aries chịu thua... chịu thua vì mức độ vô dụng của chị ta. Nhưng đồng thời, con bé cũng tự cảm thấy mình chẳng khác gì kẻ bại trận khi chính sự vô dụng, ngờ nghệch nhào nhoét ấy lại khiến cho Kazuma chết mê chết mệt. Cảm thấy thất bại trước sự thú kỷ lý đó... thật sự chẳng thể hiểu nổi con người mang tên Eri Hoshimiya... Chỉ đơn thuần là một sự ngây ngô giản dị đến khó chịu.

- Chấp nhận hết ư? Nói nghe thật đơn giản. Em đánh giá cao sự ngây ngô tin người của chị đó. Quà thật... Hoshimiya – senpai và Kazuma – senpai trông chẳng khác gì nhau. Nhưng để em nhắc lại một lần nữa cho Hoshimiya – senpai nhớ!

Aries lấy trong túi áo ra một viên kẹo hình đồng xu và búng nó lên bằng ngón tay cái. Viên kẹo văng lên cao, thu hút sự chú ý của Eri theo. Nó bay lên đến đâu, Eri ngược nhìn theo nó. Để rồi cô bé tóc hồng không nhận ra rằng mình lại bị con bé đi trước một bước. Lý do vì sao Aries ném viên kẹo đó lên cao. Là bởi vì ngay sau khi không để ý, những đám mây trắng trên bầu trời trôi dạt sang một bên, lấp ló xuất hiện ra tia sáng mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống. Với người bình thường thì chẳng thể làm nên một bức tranh, nhưng nếu pha thêm một chút đen đậm, rồi từ từ thêm những sắc màu khác... Đó mới chính là cách nhìn nhận thế giới này trong mắt chị. Chị yêu thích con người với những điều đặc biệt, vì khả năng của họ... kể cả tốt hay xấu. Chị đều chấp nhận hết!

Quay trở lại chủ đề chính. Vì Eri sơ xuất trong chốc lát, mà bây giờ, cô bé chỉ có thể đưa tay ôm mắt vì sự khó chịu bắt đầu hành Eri. Nó bóng, có chút rát và vô cùng khó khăn khi gỡ đây, Eri dường như chỉ trông thấy mọi thứ xung quanh một cách lơ mơ khó xác định.

- Aries – chan...

- Ánh sáng mặt trời không thể giết chết được Vampire như trong truyền thuyết thường miêu tả. Thật chẳng giống chút nào... Nhưng thôi kệ, Hoshimiya – senpai. Liệu thật sự con người có thể thấu hiểu lẫn nhau nếu chỉ trò chuyện và lắng nghe thôi không? Vì chị ngây thơ đến phát bệnh, nên em sẽ để cho chị suy nghĩ thêm một thời gian nữa. Suy nghĩ cho thật kỹ rồi trả lời nhé!

Con bé tính đánh bài chuẩn... Không phải tính, mà con bé thật sự đã tính đến việc rút lui từ đầu ngay khi ném viên kẹo đó lên nhằm đánh lừa Eri. Vì con bé thừa biết nếu phải chạy đua thì mình không tài nào có thể so nôi với tốc độ của Chân Tò nên con bé mới phải làm đủ thứ trò trên trời dưới đất kiểu đó nhằm phong tỏa kỹ năng của Eri. Aries tính toán chi lý đến từng đoạn kế hoạch, để cuối cùng thì có thể nói lời tạm biệt mà tháo lui.

Con bé vụt chạy đi mất.

- Aries – chan... khoan đã...

.....

Cuộc rượt đuổi phần lớn nghiêng về Aries nhiều hơn. Đương nhiên rồi, con bé chạy hết từ chỗ này sang chỗ khác với chiếc điện thoại trong tay, vì trong chiếc điện đó là bản đồ toàn vẹn của trường học. Nó sẽ chỉ dẫn cho Aries ngã rẽ nào là thích hợp, đường đi nước bước một cách rõ ràng. Aries – chan thật tài năng khi có thể lập trình sẵn cả một hệ thống bản đồ tỉ mỉ đến độ khó tin.

Lợi thế nghiêng về Aries thì điều đó cũng đồng nghĩa với việc bất lợi đang đến với Eri. So với Aries thì Eri khó khăn hơn trong khoản đi chuyển, đừng nói gì đến việc tìm đường đi sao cho không va đập vào tường thành. Vì mắt Eri bây giờ... vừa phải neho lại, vừa thâm quần đen hai bên dưới gọng hệt như thiếu ngủ suốt bao ngày đêm. Hay lời đồng tử màu đỏ rực như viên Ruby hồng quý giá thường ngày cũng có chút nhạt và chuyển hóa thành màu tối sẫm. Từng giọt mồ hôi hột xuất hiện trên trán Eri, nhỏ xuống đất... đáng về một mồi khi Eri tựa lưng vào vách tường rồi tiếp tục bước đi một cách chậm rãi và đầy khó khăn.

Aries cứ chạy miết thôi. Chạy đi đâu thì chỉ có mình con bé mới hiểu. Nhưng cốt chính vẫn là để trốn khỏi Eri. Nên con bé còn không nhận ra rằng mình vừa chạy ngang qua phòng học của mình. Vì chạy ngang qua phòng học nên lẽ hiển nhiên sẽ có nhiều người bạn quen biết Aries chạy vụt qua. Trong đó, bao gồm nhóm Hiyama, Hebi và Namehari.

- Aries – chan?

- Con bé đi đâu mà trông có vẻ gấp gáp thế nhỉ? Cậu biết gì không Hiyama – kun?

- Tại sao lại hỏi tớ về vấn đề của con người? Muốn biết thì tự mà đi hỏi con nhóc ấy đấy!

Và cũng dĩ nhiên Hiyama chẳng bận tâm hay quan tâm gì đến chuyện của con người. Aries có làm gì, có đi đâu, không đến phiên Hiyama phải để ý. Cậu ấy quay lưng tính quay trở vào trong lớp học sau khi đã nhận cái bánh dưa gang mình yêu thích từ Hebi.

Dự định là như vậy nhưng điều đó đã không thể thực hiện được khi bỗng dưng, Eri bước đến với dáng vẻ mệt mỏi khó khăn.

- Eri – chan!

- Eri!

May mắn thay Hebi kịp thời chạy đến nên đỡ cho Eri ngã vào lòng mình.

- Eri – chan, chuyện gì vậy? Cậu...

- Mình không sao... thật sự không sao đâu...

- Phiên cậu một chút nhé Eri – chan!

Namehari bước đến bên cạnh Eri. Cậu ấy kiểm tra Eri bằng cách đặt tay lên má phải Eri, rồi từ từ chuyển sang má bên trái, luân phiên như thế trong vòng 30 giây. Sau đó, Namehari quay sang Hiyama.

- Không phải lo, chẳng qua chỉ hơi choáng váng, chóng mặt và mắt bị bóng do nhìn thẳng vào ánh nắng mặt trời thôi. Ngoài ra không còn điều gì đáng phải bận tâm nữa!

- Thiệt là, cậu nghĩ mình đang làm gì thế hả? nghĩ sao mà lại nhìn thẳng vào ánh sáng mặt trời rồi bị bóng vậy?

- Coi nào Hiyama – kun, Eri – chan đang không khỏe trong người. Cậu đừng lớn tiếng với cậu ấy được không?

Eri nắm lấy bàn tay Hebi.

- Mình... không sao... nhưng còn Aries – chan... Mọi người, làm ơn... hãy đuổi theo Aries – chan. Mình xin mọi người đó... Hiyama – kun!

.....

Thật sự không muốn chút nào. Thật sự Hiyama không muốn dây dưa gì đến với cuộc sống của con người khi nó chỉ toàn mang đến đầy rẫy sự phiền phức cũng như rắc rối. Nhưng rồi vài thứ linh tính ngoài ý muốn khiến cho Hiyama không thể không chen chân vào... Á không, lần này thì không hẳn là những nguyên nhân vớ vẩn nên Hiyama mới phải lao mình theo chiều gió.

Không chỉ riêng gì Hiyama, cả Hebi, cả Namehari và cả Eri đều cùng nhau chạy theo Aries. Dựa vào tiếng bước chân con bé vang lên lọt vào tai của Hiyama, chẳng mấy chốc, nhóm bạn kéo cùng kéo một lượt hết lên tầng thượng của trường.

Mở tung cánh cửa mạnh đến độ muốn phá nát cả tài sản nhà trường. Điều này nhấn mạnh rằng Hiyama đang vô cùng cảm thấy phiền toái đây.

- Thiệt tình, cứ phải chen chân vào những gì đâu không... Với lại, mị trốn cũng nhanh thật đó, nhóc tí!

Trái với cảm xúc của sự phiền phức thể hiện trên gương mặt. Thì Aries lại tỏ ra một chút ngông cuồng, một chút gì đó hơi khuyh hướng xem thường người đang đứng trước mặt mình... và một sự thần nhiên đến độ khi trông thấy, ai ai cũng phải nghĩ thầm rằng “Sao con bé này không hề tỏ ra chút gì đó sợ hãi nhỉ?”... Aries không sợ Hiyama, dù cho đứng trước con bé là Chân Tổ tàn khốc không thua kém gì những Chân Tổ dữ tợn nhất trong thị tộc.

- Aries – chan!

Eri cất tiếng gọi tên Aries thều thào yếu ớt. Nhưng Eri vẫn cố gắng đứng trụ vững sau khi rời khỏi vòng tay Hebi.

- Aries – chan. Dừng lại đi. Chị xin em đấy. Chuyện này thật tình chẳng đi đến đâu hết. Nếu cứ tiếp tục thì sẽ chẳng có ai được hạnh phúc cả. Rồi mọi thứ sẽ chỉ kết thúc trong nước mắt và đau khổ mà thôi!

- Hoshimiya – senpai... một phần nào đó, em thật sự ngưỡng mộ mức độ trong sáng lương thiện của chị ghê vậy. Đến giây phút này mà chị vẫn có thể nhìn thế giới này qua lăng kính màu hồng đầy thơ mộng thế đấy. Không phải ai ở trần đời này cũng làm được điều đó đâu. Giống như em vậy... Vốn dĩ cuộc sống này theo quan điểm của em chỉ toàn đối trá, dối kỵ, những điều đau khổ tồi tệ không thể diễn tả hết trong một ngày. Con người sinh ra... Không, mọi vạn vật trên thế gian này được sinh ra với một mục đích duy nhất là con rối cho cái gọi là số phận. Dẫu sao thì kết thúc cuối cùng của thế giới này cũng sẽ là một dấu chấm hết to tướng. Mọi thứ sẽ trở về với cát bụi. Vậy thì em cần gì đến cái gọi là hạnh phúc!

- Không phải... hoàn toàn không phải. Đã là con người... đã là một sinh vật có sự sống thì ai mà chẳng có nhu cầu được hạnh phúc. Chị cần em cố gắng tìm kiếm thêm một chút nữa, thì chắc chắn... Aries – chan sẽ tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình. Em đừng nói những câu như thế muốn bỏ cuộc, bỏ mặc hết mọi thứ như vậy nữa!

- Vậy thì Hoshimiya – senpai cũng đừng nói như kiểu sẵn sàng tha thứ cho mọi tội lỗi của em kiểu đó nữa. Chị đừng quên, chính em là người bắt đầu hết mọi chuyện. Từ việc hẹn chị ở vịnh đá ngày hôm đó, cho đến việc đưa chị vào tầm ngắm của lũ choai choai kia. Chính em là thủ phạm của sự việc vừa qua. Hoshimiya – senpai, lẽ nào... ý chị muốn nói rằng: chị sẵn sàng tha thứ cho những gì em đã làm sao? Chị không cảm thấy có một chút hận thù nào khi trông thấy em sao?

Có cần phải nhắc đi nhắc lại nhiều lần chuyện mình là thủ phạm ngay khi có Hiyama, có Hebi, có Namehari ngay tại đây không? Nhiều khi... nhiều khi, chính vì ba người bạn Chân Tổ cũng đang tham gia vào vấn đề này nên con bé mới đề cập đến chuyện này. Cốt là Aries chủ đích muốn họ biết sự thật. Nếu là để cho Hiyama lên cơn điên cuồng sau khi nghe những lời lẽ ấy thì con bé thành công rồi đấy, vì hiện giờ, Hyama đang nghiền răng nanh nghiền lợi không ngừng. Đôi mắt đỏ hồng của cậu ta giờ trở nên huyết thẩm đến đáng sợ.

- Bấy lâu nay mình vẫn đang diễn đầu thắc mắc tự hỏi rằng ngu nào dám cả gan chọc ngoáy đến người của thị tộc Chân Tổ. Thì ra là một con nhỏ vất mũi chưa sạch đứng sau mọi chuyện. Giờ thì mọi chuyện càng trở nên đơn giản khi không cần phải nhọc công đi tìm hung thủ!

Hebi và Namehari, hai người họ thì mới nghe chuyện này lần đầu nên khá sốc khi Aries tự khai nhận mọi thứ. Hebi quay sang Eri.

- Eri – chan... lẽ nào... lẽ nào... ngay từ đầu, cậu vốn đã biết Aries – chan...

- Mình xin lỗi... He – chan...

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

_ Nào, kẻ đứng sau mọi chuyện đang hiện diện trước mặt các người đây. Các người tính sẽ xử lý thế nào đây? Vampire?

Con bé vẫn luôn gọi không chỉ riêng nhóm bốn người bạn mà cả thị tộc bằng cái tên Vampire... Không, điều đó không quan trọng bằng việc nụ cười tỏ vẻ như đang thách thức nhóm Hiyama. Bị đẩy đến bước đường cùng không còn chỗ tháo lui, Aries vẫn không hề run sợ. Giương mặt con bé vừa điềm tĩnh, vừa lạnh lùng một cách đáng sợ. Hiếm có ai giữ được tinh thần vững vàng khi đây cũng mới chỉ là một đứa trẻ tiểu học. Là vì con bé có lòng tin mãnh liệt vào khoa học... hay là vì con bé đã nghĩ ra được kế hoạch nào đó nên thừa mức tự tin không phải ai cũng có.

Con bé đang thách thức... sự thật bao giờ cũng là sự thật. Cái kiêu của Aries chỉ toàn khiến cho Hiyama càng trở nên sục sôi mà muốn lao vào dần cho con bé một trận. Hoặc phải chăng con bé cố tình làm như vậy để lừa Hiyama vào bẫy, sau đó thì sẽ phản công bằng mảnh khỏe nào đó. Đối mặt với một nhà khoa học còn khó khăn hơn Kazuma, từng người trong nhóm Chân Tò tuyệt đối phải cân nhắc.

_ À, em hiểu mọi người đang ngần ngại chuyện gì. Cứ yên tâm, chung quanh đây không có gì để em đánh trả đâu. Bây giờ, chỉ cần một ai đó chạy đến đây nhẹ em một cái, là em sẽ phi đầu từ tầng thượng này xuống dưới đất với độ cao trên 10 met thôi. Em cũng đâu thể nào đỡ được với sức mạnh của Vampire, nên mọi người không cần phải căng thẳng như thế!

_ Aries – chan, như thế này là đủ rồi. Em không thấy rằng mọi thứ đang càng rơi vào bế tắc khi em cứ khư khư như vậy mãi sao? Tại sao... em cứ phải dõn ép mọi người vào tình thế trắc trở thế này? Rút cuộc... thì em đang suy nghĩ đến điều gì?

_ Ô dá, chẳng phải Hoshimiya – senpai nói rằng chị hiểu em sao? Vậy thì ắt hẳn chị phải biết câu trả lời là gì sau mỗi câu hỏi chị tự đặt ra. Em nói thật nhé Hoshimiya – senpai. Em là em thích chị lắm, em thích và quý chị còn hơn cả Kozue onee – chan. Khi biết Hoshimiya – senpai yêu thích con đường khoa học, em đã nghĩ “ồ, thì ra Vampire cũng có những sở thích và hướng đi như người bình thường”... Nhưng nếu em tự nhủ như vậy thì dần ra em càng ghét chị nhiều hơn. Em ghét cái tính ngầy ngớ trong sáng không cần thiết đó. Em cũng chẳng thể nào chịu nổi cái tư tưởng đối lập thiếu logic kia. Và đặc biệt hơn, cái giấc mơ “Vampire và con người có thể chung sống hạnh phúc với nhau” em thấy nó thật nực cười. Bấu vịn vào một thứ hão huyền như vậy. Xin thứ lỗi chứ, thà em dùng dao tự rạch cổ chết đi còn hơn!

_ Aries – chan...

Con bé vẫn khẳng khái, một thế giới dành riêng cho con người và Chân Tò khi cả hai cùng chung sống hạnh phúc, yên bình, cùng ngập tràn tiếng cười nói hay không thấy sự khác biệt giữa đôi bên chỉ là một giấc mơ không thể thành hiện thực. Con bé vẫn giữ khư khư quan điểm ấy và phủ nhận hoàn toàn so với Eri. Thật đáng buồn khi không thể tìm thấy lời nói chung, dù cả hai đều mang chung hình dáng của loài sinh vật mang tên “con người”. Điều gì khiến họ trở nên khác biệt khi họ lại quá giống nhau? Một câu hỏi thật khó trả lời.

.....

Người hiểu chuyện thì sẽ nhìn nhận được ngay, họ sẽ phải lắng đọng, dành thời gian để ngẫm nghĩ. Còn những người không hiểu và cũng không muốn hiểu, thì lại có cách nhìn nhận vấn đề mang tính chủ quan hơn. Hiyama đang khó chịu... kể từ lúc tìm thấy Aries cho đến giờ câu ấy đã luôn khó chịu. Và sau khi nghe mấy cái lời lái nhái kia xong, Hiyama càng khó chịu gấp đôi.

_ Này con nhóc điên, này giờ tru tréo lèm bèm cái gì mà nghe chẳng đầu vào đâu. Nó cứ lục cả lục cục mà cứ như đám vào tai ấy. Thật chẳng thể hiểu nổi lũ con người đang suy nghĩ đến mấy thứ oái oăm gì hết!

_ Hiyama – kun!

_ Đồng tai lên mà nghe cho kỹ đây. Nhóc nói rằng con người và Chân Tò không thể chung sống với nhau, ta hoàn toàn đồng ý. Nhóc cho rằng giấc mơ gây dựng một thế giới mà con người và Chân Tò có thể cùng sống trong yên bình hòa thuận, cảm ơn vì quá thật khi nghĩ đến những vấn đề kiểu đó, chính bản thân ta cũng phải nhanh chóng chạy thẳng vào nhà vệ sinh mà nôn ọe hết tất cả những gì vừa nuốt từ tối hôm qua cho đến sáng hôm nay xong. Nó điên khùng quá mức và chẳng ra cái thể thống gì hết. Nhưng mà này, vì nhóc chưa từng chung sống với một ai đó thường tự chìm đắm mình trong cái thế giới màu hồng lung linh, không ở chung với người ngầy ngớ không hiểu chuyện suốt cả một thời gian dài. Không gần bó với những người ngu ngốc ngờ nghệch như thế nên chưa quen thôi. Cứ tìm một ai đó giống như vậy, ở gần họ 24/24 thử xem. Nghe mấy người đó lái nhái về giấc mơ ngờ nghệch riết cũng thấy nó bình thường như con bửa!

Hiyama đang nói xóc nói móc một ai đó, chắc chắn là như vậy. Còn cụ thể là ai thì tự người đấy giặt mình khi nhột. Nhưng hiếm khi thấy Hiyama lên tiếng lý luận thay vì động tay động chân, dùng nắm đấm bạo lực để giải quyết mọi vấn đề. Chứng tỏ câu ấy cũng chẳng muốn xuống tay với Aries. Hoặc cũng có thể là một nguyên nhân nào đó.

_ Ôi gòi ời, con người trong mắt chúng ta toàn một bọn loi choi đầy phiền toái. Bây giờ là thế và tương lai sau này cũng vẫn sẽ thế. Vấn đề ở chỗ, nhóc có chịu nhìn nhận chuyện đó một cách khách quan và chấp nhận hay không. Sống chung với lũ riết cũng thành sông. Nên học cách chấp nhận mọi thứ một khi đã sống trong cái xã hội đáng nguyên rủa này đi, con nhãi. Xem ra, nhóc cũng cần phải học tập nhiều thứ, kể cả khi đã mang cái mặt nhà khoa học gì gì đó nhì!

Aries có chút chau mày khó chịu. Cảm thấy bức bối vì hình như mình vừa bị lên mặt dạy đời... Hà hà, cũng đơn giản thôi mà, tuổi nổi loạn, tuổi ương bướng không bao giờ chịu nhận mình sai. Đặc biệt với một đứa học cao biết rộng, mang tâm tiền sĩ giáo sư nhà khoa học. Bị nhịch như thế cũng đủ đánh động vào lòng tự trọng cao ngất ngưỡng. Người lớn còn như vậy, huống hồ gì trẻ nít.

_ Hiyama Kinozuka, một Vampire bình thường và chỉ thường hay gây sự với những người khác qua bạo lực. Một Vampire tay chân to ra nhưng nhỏ về trí tuệ như anh có tư cách gì để dạy đời tôi?

_ Ô, ta bắt đầu nghe thấy mùi nhóc tí miêng còn hơi sữa phảng phất đâu đây. Đưa ra cái ý kiến kiểu đó chứng tỏ nhóc cũng chỉ là một con nhóc nít ranh còn non dạ non trẻ lắm. Gọi là gì nhì, hội chứng tuổi teen, không bao giờ chịu nhận mình sai hà. Mà nhóc nói đúng rồi đây, ta thì ta không có tư duy... nói đúng hơn là chẳng có chất xám để chen chân vào những bàn luận mang tâm lý luận này nọ. Giống cái chương trình gì đấy, nhắm nhĩ vớ vẩn, suốt ngày cứ nhần nhần nhở nhở, có một thằng đội mũ cái gì cũng hỏi. Còn một thằng nữa, mồm đầy râu, bạ gì cũng trả lời. Ta mà gặp hai cái thằng đó ngoài đời, tán cho vỡ mồm... Ta không có hứng với mấy cái thể loại kiểu đó nên vẫn ưu tiên dùng vũ lực để giải quyết vấn đề cho nhanh gọn lẹ. Đây chính là cách sống của ta!

Thế nên Aries mới khó chịu. Đầu vô mồm với một người hay dùng lý lẽ, có học thức cao như Eri thì chắc chắn Aries sẽ dành thế thượng phong. Nhưng nếu để đối phó với người không hay dùng đầu óc như Hiyama thì kết quả ngược lại hoàn toàn. Đôi khi chính những thứ đơn giản lại càng làm cho mọi vấn đề trở nên dễ dàng hơn là cứ quá thông minh kiệt xuất. Cứ giản đơn như Hiyama cũng là một cách hay. Vì Aries có dùng mõ lý lẽ đến đâu, đầu vô dụng trước Hiyama.

_ Cách sống của mình à... Nghe thật vô vẩn, đúng chuẩn dân đen!

_ Thì ta vốn cũng chỉ là dân đen chứ có phải quan cấp gì. Ở thì nghe nó cũng vớ vẩn thật đấy. Nhưng mà ta đã quen với chuyện đó và chấp nhận nó như một phần của mình. Rồi những người sống bên cạnh ta cũng quen quá nên dần ra bình thường nốt. Nói chung, ta bình thường và những người quanh ta cũng cảm thấy bình thường. Quay trở lại vấn đề của ai đó. Một lần nữa, ta phải công nhận rằng cái giấc mơ con người và Chân Tò cùng chung sống với nhau là hết sức vớ vẩn... Nhưng cũng nhờ một ai đó, nhờ ai đó quá tin tưởng vào con người, và nhờ ai đó quá bon chen bao lo cho kẻ khác... nhờ ngày nào cũng đối mặt với những người như thế, nên ta lại thấy điều đó cũng chẳng phải điều đáng bận tâm. Nói đúng hơn là riết quá nên dần ra “nhàm” đến độ “lờ” mặt. Nếu như nói kiểu gì cũng không nghe, vậy thì cứ để cái giấc mơ đó được thực hiện đi. Cho tới khi ai đó sáng mắt ra, hiểu rằng điều viễn vông vẫn mãi là viễn vông thì tự động biết ai đúng ai sai thôi. Cứ thông dong vậy đi cho nó khỏe. Cần gì suy nghĩ phức tạp!

Nói chuyện với Hiyama càng ngày càng thêm bức mình. Aries bức mình vì tên này nói năng chẳng có tính thuyết phục gì hết. Nhưng trên hết, con bé tự bức bản thân vì lại thấy chính vì nó không có tính thuyết phục nên dần ra nó càng thuyết phục mà Aries không biết đối phó ra sao. Cảm giác như mọi thứ mình bàn luận đều trở thành hư không. Đúng vậy... kiểu đối đáp của Hiyama là biến mọi lời nói của Aries trở thành vô nghĩa bằng những lý lẽ không ăn nhập với nhau. Ở một khía cạnh nào đó, ta có thể hiểu rằng Aries... đang ngày càng trở nên đuối lý.

Phải chăng... con bé đang mất bình tĩnh. Thái độ của Aries bắt đầu có dấu hiệu thay đổi. Một sự hoang mang khi từng giọt mồ hôi hột chảy dài trên trán xuống gương mặt con bé.

_ Nếu như đã biết trước ngay từ đầu nó là vô nghĩa, thì tại sao lại không ngăn chặn nó ngay bây giờ? Để mọi chuyện tệ hại sau đó xảy ra thì mọi thứ đã quá trễ rồi còn gì!

_ Ở thì đúng là để khi hậu quả tồi tệ xảy ra thì chẳng còn gì mà tru tréo. Mà như thế thì có làm sao. Thất bại là mẹ thành công. Cứ để hậu quả nó xảy ra đi thì ai đó cũng sẽ nhận được bài học cũng như kinh nghiệm trong cuộc đời. Còn hậu quả thế nào thì mình từ từ tìm hướng giải quyết sau. Đôi khi, để có những bài học xương máu thì phải đánh đổi một vài thứ. Không phải, đó là nguyên tắc của một nhà khoa học sao?

Hiyama trầm thật. Thật sự rất thâm nho khi nói như vậy. Aries nhận ra bây giờ, mình chính thức bị đẩy vào bước đường cùng khi không bắt cứ thứ gì có thể cứu lấy mình. Con bài tẩy cuối cùng của Aries, đã bị Hiyama phá cho tan tành. Mọi thứ... chính thức đẩy Aries vào thế bế tắc.

Aries không biết phải nói gì đây. Đầu óc con bé trở nên dày đặc những suy nghĩ không có liên quan gì đến nhau, giống như con bé đang cố gắng tìm thứ gì đó có thể cứu lấy chính mình trong hoàn cảnh khó khăn. Nhưng xem ra khó khăn lại hoàn toàn khó khăn.

Bất lực, lần đầu tiên con bé phải nếm trải vị giác của kẻ thua cuộc... vị giác của cái gọi là thua cuộc không tâm phục khẩu phục mới là điều ức chế nhất từ trước đến nay. Không thể như thế này được, Aries tự nhủ như vậy... không thể tiếp tục để như thế này mãi. Chắc chắn phải còn cách nào đó giúp mình lật ngược tình thế. Suy nghĩ đi... một giây, hai giây và... nét mặt cau có của con bé đã biến mất, thay vào đó là nét lạnh lùng như thoát đầu. Aries đang mưu tính chuyện gì?

Đầu tiên là hướng ánh mắt tàn nhẫn đáng sợ đó về phía nhóm bạn. Rồi thì miệng buông ra những lời lẽ khiến ai ai cũng phải đều lạnh xương nơi sống lưng. Con bé tựa lưng vào lan can tầng thượng.

_ Maaa, thật không ngờ lại có ngày mình bị đẩy vào bước đường cùng thế này. Đó là lý do vì sao xã hội này chia làm hai loại người: một có trí tuệ hai có thể lực. Điểm khác biệt vẫn là rất lớn. Phải đồ đốn đến mức này thì xem như cũng bỏ tay rồi!

_ Aries – chan!

_ Đúng thật nhì. Đúng là tự dung mình lại quên đi mất điều cực kỳ quan trọng. Khi muốn đạt được một thứ gì đó, thì mình phải đánh đổi một thứ có giá trị tương đương... Nhưng mà, hai chuyện này lại mang hai vấn đề hoàn toàn không ăn nhập gì với nhau... Không, đúng hơn là cũng có chút tương đồng nhưng không đáng để cập cho lắm... Con người và Vampire, cùng chung sống hòa thuận, thì ra đã có những người chấp nhận được chuyện đó một cách dễ dàng trong khi mình thì lại không thể. Và những kẻ không thể theo kịp được với thời thế xung quanh, thì sẽ bị đào thải. Chuyện đó là hiển nhiên mà nhì!

Con bé đang tính làm gì khi có tình tựa lưng sâu hơn ra phía sau. Con bé đang tính làm gì khi có tình trườn cơ thể mình ra khỏi giới hạn an toàn cho phép của lan can tầng thượng. Con bé đang tính nhảy xuống... Đúng thế, Aries đã nghĩ rằng cách duy nhất để thoát khỏi tình trạng này chính là một trong hai bên phải biến mất. Và nếu như nhóm Chân Tổ không phải nhân tố cần được xóa sổ, thì đó sẽ là Aries. Con bé... quyết định tìm đến cái chết để giải quyết hết mọi vấn đề.

_ Aries – chan!

Eri nhanh chóng chạy đến thật nhanh khi cơ thể Aries dần dần rời khỏi tầm mắt. Ngày hôm nay, Eri đã chạy rất nhiều với khoảng cách không hề ngắn. Nhưng đây mà là lúc Eri dốc toàn bộ sức lực để chạy đến bên Aries với khoảng cách hơn chục bước chân.

Không thể kịp được... không kịp nữa rồi. Bàn tay Eri như muốn nắm lấy tay Aries nhưng không kịp nữa rồi. Con bé buông lỏng cơ thể, rơi tự do từ tầng thượng xuống thẳng mặt đất với độ cao hơn 10 mét này trước ánh mắt tròn tròn không thiếu phần bàng hoàng của Eri.

_ Aries – chan!

Vụt vụt vù... Và ngay thời điểm đó, bóng dáng của một ai đó phóng ngang qua Eri. Bóng dáng ai đó cũng theo hướng lực hút của trái đất mà phi thẳng xuống giống ai kia. Eri còn chưa kịp nhìn rõ thấy cái bóng đó cho đến khi định thần lại kịp thì mới rõ, người vừa nhảy xuống nhanh như tia chớp đó chính là...

_ Hiyama – kun!

Hiyama nhảy từ tầng thượng xuống hòng đuổi theo Aries. Dựa vào hướng gió, vào lực hút, lực ly tâm, hay thậm chí là trừ đi lực cản của gió cộng với lực ma sát thì tốc độ rơi của Hiyama vẫn còn thua thiệt hơn. Khoảng cách giữa Hiyama và Aries vẫn còn là mối lo ngại lớn cho Hiyama nếu cậu ấy thật sự muốn cứu lấy con bé trước khi Aries đập đầu xuống đất. Hiyama cần phải nghĩ ra cách gì đó để thu hẹp khoảng cách, chỉ khó ở chỗ điểm mạnh của Hiyama không phải là bay.

_ Chết tiệt. Nếu đã vậy thì...

Hiyama rất chi lạnh lợi và sáng dạ. Thật không hổ danh là Chân Tổ trẻ tuổi đầy triển vọng trong thị tộc. Cậu ấy không thiên về bay như một vài Chân Tổ khác nhưng Hiyama có đầy kinh nghiệm thực chiến trong mỗi lần đi săn lấy máu. Thể lực của Hiyama tốt, kỹ năng thích ứng và linh hoạt của Hiyama trong rừng cũng khá ấn tượng. Nếu như có thể xem khu vực trường học này như khu rừng nơi Chân Tổ sinh sống thì ít nhiều cũng giúp cho Hiyama thêm ý tưởng nào đó.

Cụ thể là Hiyama lợi dụng chính vách tường và những nhánh cây cao mọc từ bên dưới làm điểm tựa để bật cũng như phóng. Làm như thế, sẽ giúp cho Hiyama đẩy tốc độ nhanh hơn, thu hẹp được khoảng cách với Aries trong thời gian sớm hơn.

Cứ tiếp tục như thế... bình tĩnh, không việc gì phải lo sợ và tập trung vào điều mình muốn làm. Chẳng mấy chốc, sự quyết tâm đó đã không phụ lòng khi nó đã giúp cho cậu ấy sớm bắt được Aries. Ôm chặt lấy Aries vào lòng, cả hai người cùng đâm thẳng xuống mặt đất theo phương thẳng đứng với tốc độ phi thân. Aries đã nằm gọn trong tay mình. Nhưng bước tiếp theo, Hiyama tính làm gì?

Đôi mắt đỏ hồng Ruby bỗng trở nên sáng rực lên. Nó đỏ hơn nhưng không mang màu đỏ thắm và đầy sát khí mỗi khi cậu ấy lên cơn muốn chém giết. Kế theo là toàn thân thể Hiyama từ từ phân tách ra thành những con dơi đen nhỏ hơn. Những con dơi ấy vừa sai cánh, vừa cất tiếng kêu khá inh tai và bao bọc lấy cả hai với số lượng lớn không đếm xuể. Chính những con dơi ấy đã bảo vệ cho Hiyama và Aries, đồng thời cũng làm tốc độ rơi của họ dần chậm hơn, cho đến khi cả hai cùng hạ cánh an toàn dưới mặt đất, thì cũng là lúc những con dơi của Hiyama cũng nằm sùi lơ trên bãi cỏ, tho phi phò phè vì chủ nhân vừa bắt chúng làm chuyện cổ quá sức.

Dơi mệt, nằm thõ phi phò như hụt hơi là một chuyện. Vì chính bản thân Hiyama cũng chẳng khảm khá hơn vào đâu bởi chúng cũng là một phần thân thể, một phần sinh mạng của Hiyama. Chúng mà có mệnh hệ gì thì Hiyama cũng chịu ảnh hưởng không ít. Cảm giác hiện giờ trong Hiyama là sự mệt mỏi, một chút thiếu hơi, tức ngực... giống như bao nhiêu tình trạng tiêu cực đều đè nặng lên Hiyama cùng một lúc. Kể ra thế cũng còn may... chỉ ít thì cả hai đều đáp đất an toàn.

_ Gahhh, đau chết đi được... thật phiền phức quá thể!

.....

Phía trên tầng thượng, khi trông thấy Hiyama đã bảo vệ cho Aries thành công, Eri và Hebi mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Hai cô gái trẻ ngồi bịch xuống như vừa trút được bao nhiêu gánh nặng chất chứa từ đầu đến giờ.

_ Kịp rồi... thật may quá...

_ Mò, hai người họ cứ làm mình muốn tắt thở đến nơi vậy!

_ Kể ra, Hiyama – kun cũng khá nhanh trí khi vừa biết kết hợp giữa việc lợi dụng địa hình trường học và kích hoạt Spejas. Tuy nó có hơi phạm luật một chút, nhưng vì là trường hợp khẩn cấp nên xem như châm chước cho qua được. Sao chúng ta không xuống cùng với họ nhì! Namehari lên tiếng.

_ Đúng rồi nhì, phải nhanh chóng xuống ngay thôi!

.....

Hiyama vẫn còn đau ê ẩm toàn thân. Vì mọi thứ xảy ra quá đột ngột và do Hiyama bất ngờ triệu hồi dơi nên cơ thể cũng phải chịu áp lực quá mức. Nền đau nhức một chút cũng là điều khó mà tránh khỏi.

_ Geez, đi đánh gấu còn dễ chịu hơn lúc này nhiều. Đúng là không tài nào có thể chịu nổi lũ con người toàn gây ra phiền phức!

_ Tại sao, tại sao thế?

Thoảng đề ý thấy Aries vẫn còn ngồi trong lòng mình. Và cũng do bản thân mình cũng vẫn còn đang ôm lấy con bé. Thế nên Aries mới ngồi yên mà rũ mặt xuống, chia thẳng cái đầu đỏ vào mặt mình. Ở tư thế này thì Hiyama không thể nào nhìn thấy được nét biểu hiện trên gương mặt con bé, cũng như không thể rõ được con bé đang tức giận hay cảm xúc nào khác. Thậm chí cả khi Hiyama cảm nhận được sự run rẩy đến từ đôi tay đang chống thẳng xuống bụng mình của con bé, cậu ấy cũng không biết đó là sự sợ hãi hay là đang tức giận. Nếu tức giận thì Aries đã tìm mọi cách thoát khỏi Hiyama ngay từ đầu chứ không ngoan ngoãn như thế này. Hoặc cũng có thể do con bé đang trong giai đoạn sợ hãi nên không còn đủ sức vùng vẫy chẳng? Gì cũng được, dù là bất cứ lý do nào thì sự thật một điều rằng Hiyama... một lần nữa bị kéo vào chuyện của con người. Cậu ấy lại có cơ để chắc lưỡi khó chịu này nọ.

_ Tại sao lại cứu tôi? Chẳng phải... tôi chính là kẻ thù của các người ư? Vậy thì tại sao lại không để tôi chết?

_ Oh, té ra là chủ đích muốn chết thật. Thế thì đề ta bóp cổ luôn một lượt, xem như xin lỗi vì đã bon chen lao mình xuống cứu nhóc nhé!

Hiyama chỉ đơn thuần hù dọa bằng hành động đưa hai tay lại gần, nhưng con bé vẫn ngồi im không động đậy. Aries chủ đích muốn chết thật. Ngay bây giờ, con bé đã toan tính nghĩ đến cái chết nên chẳng còn thiết bất cứ thứ gì xung quanh. Cũng chính vì thái độ đó nên Hiyama càng tỏ vẻ khó chịu. Thay vì đưa tay bóp cổ thì Hiyama bụp thẳng vào chiếc cằm nhỏ xinh của Aries, ngẩng đầu con bé lên và dí sát mặt nó vào mặt mình. Cho Aries nhìn thấy cái nét đáng sợ của sự phẫn nộ hiện hữu trên mặt mình ngay lúc này.

_ Chết hả? nếu thật sự muốn chết thì ta không phiền giết nhóc ngay tại đây đâu. Muốn bị hút máu cho đến lúc thành cái xác khô hay muốn bị đánh cho đến học máu, hoặc thậm chí là ném nhóc lên lại tầng thượng rồi thả xuống như lúc này, ta cũng chẳng bận tâm. Nhưng nếu có thể định nghĩa được từ chết một cách đơn giản như thế thì quả thật thì không còn tư cách làm người nữa rồi. Mà một khi đã không còn tư cách làm người, thì cái chết của mi cũng chỉ là hạt cát nhỏ phùi qua trong chốc lát, có cũng được mà không có cũng chẳng ảnh hưởng gì đến thế giới. Hoàn toàn vô nghĩa vô vẩn. Nếu muốn chết thì cũng phải chết sao cho nó oai hùng lên, chết sau cho để người đời còn nhớ đến tên của mình. Chứ đừng có chết một cách lằng nhằng kiểu vừa xong!

Aries nghiêng răng bực mình. Con bé dùng tay hất cánh tay của Hiyama sang một bên, rồi gần có hét thẳng vào mặt cậu ấy. _ Chứ anh bảo tôi phải làm thế nào đây? Hơn nữa, chết một cách oai hùng là chết như thế nào? Tôi là người bắt đầu ra mọi thứ. Tôi là căn nguyên của mọi phiền phức cũng như rắc rối. Chính tôi mà Kazuma – senpai và những người xung quanh anh ấy phải chịu không ít thiệt thòi. Tôi là một đứa trẻ hư, một tên tội phạm bị tở vào hành vi gây thương tích cho người khác. Chính tôi đấy... chính tôi là hung thủ đấy. Lẽ nào, anh cũng muốn nói rằng anh sẽ tha thứ cho tôi sao?

Hiyama càng điên tiết hơn. Cậu ấy chẳng nề nang gì mà nắm lấy cổ áo con bé kéo sát về phía mình. Răng nanh cứ nhe ra trông vô cùng khiếp sợ.

_ Tha thứ cho nhóc á? Đang mơ đấy hả? Bất cứ kẻ nào dám động đến Eri thì ta tuyệt đối không tha. Thật lòng mà nói, ta rất muốn tấn cho nhóc một trận nên thân nhưng thiết nghĩ... Eri cũng không bị thiệt hại gì nghiêm trọng nên cũng có thể chầm chước được. Với lại, nếu không chịu mang ơn ai đó thì ta đã xử nhóc từ lâu rồi. Đừng có nghĩ mình là nhà khoa học mà nghĩ mình cao siêu hay này nọ. Chẳng có nhà khoa học nào lại lấy lý do đó thừa tại cái này tại cái kia để lấp liếm cho sự thiếu sót của bản thân. Muốn biết chết như thế nào cho oai hùng chứ gì? Thử ngẫm lại xem từ khi được sinh ra cho đến giờ, nhóc đã làm được điều gì cho những người mình yêu thương? Bỏ cha nò cái nghĩa vụ thiêng liêng cao cả của một nhà khoa học với nhân loại đi. Nhóc chỉ là một con nhò miệng còn hôi sữa, chưa cần thiết để mà gánh vác tương lai của nhân loại đâu. Làm thứ gì nó nhỏ nhỏ vừa đúng với độ tuổi của mình ấy. Nhóc đã làm được gì để báo hiếu cho ơn sinh thành của cha mẹ? Nhóc đã làm gì cho người mình mà nhóc luôn tự tâm đắc khen rằng “ em là hôn thê của anh”? Nếu muốn chết sao cho người khác không si và vào mặt thì chỉ ít cũng hãy hoàn thành trách nhiệm của một đứa con, hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ đi đã rồi hẵng tự đào mộ chôn mình. Đừng có mà hờ một tí lệ đòi chết này chết nọ. Còn dám đòi đi tự tử nữa thì anh mày đây tét mấy phát vào mông đó!

_ Buông tôi ra!

_ Không buông!

Kể cả khi Aries bật được tay Hiyama ra khỏi cổ áo thì cậu ấy lại dùng cả hai tay nắm chặt lấy hai cổ tay con bé. Mặc kệ con bé có gãy gựa, có cố gắng tìm cách thoát ra thế nào thì Hiyama tuyệt đối không chịu buông.

_ Thả tôi ra nhanh, đồ biến thái, đồ lolicon!

_ Hả? Mì nói ai là lolicon? Anh mày đây có người dễ thích đáng hoàng rồi nhé. Với lại, con nít con nôi, đừng có mà mồm miệng ra nói mấy thứ dễ hiểu nhầm ấy!

.....

Đúng lúc đó, nhóm ba người Eri cũng vừa xuống đến nơi. Họ lo lắng bằng hoàng nhanh chóng chạy đến chỗ Hiyama đáp đất. Nhưng khi đến nơi, thì Eri và Hebi đều trông thấy Aries... con bé buông lời cơ thể, không còn gắng giựt đôi co với Hiyama. Gương mặt con bé cứ rũ thẳng xuống, để cho mái tóc màu đỏ hung ấy che đi phần nào gương mặt. Aries lại dụ giọng hằn hắt.

_ Nhưng tôi... không còn biết phải làm gì đây. Vì mọi người luôn tẩm tặc khen tôi “ Aries – chan giỏi thật, cái gì cũng biết” hay “ tuyệt quá, Aries – chan đúng là một thiên tài”, nên lúc nào tôi cũng phải cố gắng hết sức. Tôi luôn cố gắng để nhân loại càng phát triển hơn, giống như những bậc danh nhân trong quá khứ. Nhưng tôi càng cố gắng bao nhiêu thì càng gây tổn thương cho những người thân bên cạnh mình. Kiểu của tôi, cách sống của tôi buộc phải chọn lựa, hoặc những người mình yêu thương, hoặc trọng trách của một nhà khoa học. Tôi luôn nghĩ rằng khoa học luôn được ưu tiên hàng đầu và cứ bám vịn lấy nó mà tiến lên. Nay khi mọi lý lẽ bị đổ bỏ... tôi không biết phải làm gì tiếp theo. Nếu như mọi người... ai cũng tha thứ cho tôi ngay lúc này thì tôi...

Giọng con bé đang có chút run. Con bé đang khóc à? Đúng thật là như vậy. Hiyama có thể nghe thấy tiếng thút thít, có thể trông thấy từng giọt nước mắt đang rơi óng ánh như pha lê. Và cũng có thể cảm nhận khung bậc cảm xúc nhạt nhòa trong con bé.

Hiyama lặng nhìn Aries một hồi lâu. Không phải là Hiyama thấu hiểu mà bởi vì bản tính của cậu ấy không thích trông thấy con gái rơi nước mắt. Vì Hiyama luôn tự trách bản thân mình đã khiến cho Eri khóc không biết bao lần, nên cậu ấy tự nhủ bản thân mình phải làm sao đó trong những tình huống như thế này. Chỉ là Hiyama... không giỏi đối nhân xử thế ngoài việc đánh đấm vũ lực. Làm thế nào để an ủi một cô gái đang buồn bã... Hiyama hoàn toàn không biết. Vậy nên, cậu ấy đành phải đánh cược vào một văn bài duy nhất. Một văn bài được ăn cả ngã về không. Rất có thể sau đó, cậu ấy sẽ phải nhận nhiều ánh mắt không mấy thiện cảm nhưng cũng đành chịu.

Ngập ngừng mãi, Hiyama hít một hơi thật sâu vào lồng ngực, lấy hết can đảm để dang rộng cả đôi tay, ôm trọn lấy cơ thể Aries sát vào lòng. Cậu ấy buộc phải lựa chọn là ôm con bé một cách miễn cưỡng. Trông những giọt mồ hôi xuất hiện trên trán cậu ấy, Hiyama đang phải gồng mình làm những chuyện trái với lương tâm và sẵn sàng để nhận hình phạt đáng nếu chẳng may Aries nổi đóa lên, cho cậu ấy một trận roi gán cho cái danh “đồ lolicon”.... Hiyama đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó.

Nhưng nếu hỏi về thái độ của Aries thì... con bé không hoảng hốt, không tỏ ra bất mãn để rồi tìm cách thoát khỏi vòng tay của Hiyama như mình dự đoán. Ngược lại, một vẻ ngạc nhiên hiện hữu sau đôi mắt to tròn hết cỡ kia. Aries chỉ ngoan ngoãn nằm gọn trong vòng tay cậu ấy. Tầm lưng nhỏ bé, bờ eo thon gọn, tất cả đều được bảo bọc trọn vẹn trong đôi bàn tay thô cứng chai sạn vì bốn ba nơi chiến trường.

Chính vì khoảng cách giữa cả hai gần như thế nên ngoài nghe thấy được hơi thở hay nhịp đập con tim, Hiyama còn có thể thì thầm bên tai Aries.

_ Ta không tha thứ cho nhóc. Và chắc chắn những người bị nhóc làm cho đau khổ cũng sẽ không tha thứ cho nhóc. Nhưng nếu nhóc chết ở đây khi mọi chuyện vẫn chưa đầu vào đầu thì họ lại càng không thể tha thứ cho nhóc. Vậy nên cả ta, cả những con người đó đều muốn cho nhóc thêm một cơ hội nữa. Nếu nhóc thật sự là một thiên tài, thật sự là một người thông minh thì đừng phí phạm cơ hội này. Tận dụng nó và sửa sai đi, rồi mọi người sẽ tha thứ cho nhóc, và bản thân nhóc cũng sẽ cảm thấy thanh thản hơn!

_ Thật ư? Chỉ cần tôi sửa sai... là mọi người sẽ tha thứ cho tôi... và tôi sẽ cảm thấy thanh thản hơn ư...

_ Oh!

Hiyama chống một tay ra phía sau. Ngồi kiểu này mỏi quá, nhưng Hiyama vẫn ôm Aries bằng tay trái còn lại. Đôi mắt Hiyama như trở nên xa xăm hơn thì phải khi cậu ấy cứ nhìn vào một khoảng không vô định phía trước.

_ Mẹ của ta vẫn thường hay ôm ta như thế này mỗi khi ta buồn rầu. Bà cũng thường hay xoa đầu và nói rằng: “ Hiyama – kun là đứa trẻ thông minh nên nhất định Hiyama – kun sẽ làm được nhiều điều vĩ đại. Nhưng nếu đến một ngày Hiyama – kun làm sai điều gì đó thì cũng đừng nhụt chí hay đau lòng. Vì thông minh không quyết định được yếu tố thiên tài. Mà chính những lần vấp ngã mới làm nên một thiên tài. Thế nên khi Hiyama – kun có một cơ hội làm lại từ đầu. Đừng ngần ngại tận dụng nó và sửa sai. Chắc chắn, mọi người sẽ đều tha thứ cho Hiyama – kun”. Ta vẫn luôn ghi nhớ điều đó kể cả khi bà không còn. Nhưng không phải cứ nghĩ như thế mà mặc sức làm sai. Dĩ nhiên điều đó sẽ khiến người khác khó chịu. Nhìn chung, nếu nhóc sai thì cố gắng sửa sai và đừng tái phạm. Ta tin chắc rằng, mọi tội lỗi của nhóc sẽ được trút bỏ đi. Nghe này, điều quan trọng không phải là vì sợ người khác không tha thứ cho nhóc, mà là sợ lương tâm nhóc không chịu buông tha cho chính mình. Hiểu chưa!

Aries khẽ gật đầu. Lần đầu tiên trong đời con bé để một tên con trai khác ngoài Kazuma chạm vào mình. Rồi lại còn lên lớp dạy dỗ một đứa cháu thẳng, luôn cho rằng mình đúng. Con bé ngoan ngoãn đến lạ

thường. Ngoan ngoãn nghe lời đến độ chính Hiyama phải luôn nâng cao cảnh giác vì chẳng thể đoán được con bé đang mưu tính và sẽ làm điều gì tiếp theo. Nhưng nào cậu ấy có biết được rằng bấy lâu nay, Aries luôn muốn có một vòng tay ấm áp ôm trọn lấy mình như thế này. Con bé dù sao cũng chỉ mới là một đứa trẻ, cũng có những khát khao mong mỏi của một đứa trẻ bình thường.

Aries... là một nhà khoa học với rất nhiều thành tựu mang về cho nhân loại. Trong mắt người khác, con bé như một thiên tài, luôn đứng trên vinh quang và luôn tăng bốc con bé lên mây lên trời. Aries luôn cô đơn... Chính xác là như vậy. Con đường của một nhà khoa học càng hào nhoáng đến đâu thì con bé càng cô đơn. Vì trí óc siêu thông minh nên không phải ai cũng có thể theo kịp và dần dần rời xa Aries, để cuối cùng thì Aries chỉ có một mình. Luôn cô đơn, luôn tự mình buồn trải mọi thứ. Nên con bé luôn tự nhốt mình trong phòng, làm bạn với chiếc máy tính, với những thuật số trên màn hình và đồng bánh kẹo đồ ngọt bên cạnh. Aries tự nhốt mình trong thế giới bánh kẹo như thế và thiếu thốn rất nhiều thứ. Bố mẹ công tác xa nhà, con bé luôn mong ước có ai đó tâm sự. Vì bản chất của một nhà khoa học luôn luôn đúng. Cho nên Aries luôn mong mỏi một ai đó chỉ thẳng vào mặt Aries, điểm ra những lỗi sai và trách mắng con bé. Chỉ ít khi ai đó mắng con bé thì còn quan tâm đến con bé... Và bây giờ thì người như thế đã hiện hữu trước mặt con bé đây.

Ấm quá... thật sự ấm quá. Aries không muốn rời xa khỏi vòng tay này chút nào. Kể cả hương vị mà Aries luôn nghĩ rằng nó thật đáng ghét... hương vị của một tên con trai còn lại là Chân Tổ. Mọi cảm xúc đến với Aries thật tràn trề nhưng cũng thật khó hiểu.

.....

_ Haizz, nếu muốn sửa sai thì ta thiết nghĩ, nhóc nên bắt đầu từ người này trước là vô cùng hợp lý nhất đây này!

Hiyama chợt đánh mắt sang Eri. Vì Aries đang bị kích động nên Eri không dám đến gần con bé. Nhưng bây giờ, theo Hiyama thì mọi chuyện đã được ổn thỏa phần nào. Eri từng bước đến bên Aries. Cho tới khi con bé chịu ngược đầu lên nhìn thì Eri mới bắt ngờ ôm chặt lấy Aries thật chặt.

_ Aries – chan, chị xin lỗi!

Aries là người ngạc nhiên hơn bao giờ hết.

_ Chị xin lỗi. Chị cứ nghĩ mình chỉ cần đặt bản thân vào hoàn cảnh của Aries – chan thì có thể thấu hiểu em hơn. Nhưng rút cuộc thì chị vẫn không thể hiểu được gì cả, chỉ một chút về Aries – chan, chị cũng không biết. Chị... thật sự vẫn quá ngây thơ và luôn nhìn thế giới này qua lăng kính màu hồng nên không thể hiểu được hết cuộc đời này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng... chị mong sao Aries – chan đừng gặp phải điều gì tồi tệ. Chị mong muốn Aries – chan có thể sống hạnh phúc. Vậy nên... xin em... Aries – chan, xin đừng có những ý định như chết nữa... chị xin em đấy, Aries – chan. Nếu em có mệnh hệ gì... thì sẽ có nhiều người đau khổ lắm!

_ Hoshimiya – senpai!

_ Khó khăn... thật sự rất khó khăn khi chấp nhận một chuyện gì đó như một lẽ hiển nhiên. Ngay cả bản thân chị cũng từng trải qua những điều tương tự nên hiểu được phần nào. Nhưng mà không nhất thiết phải chấp nhận nó ngay đâu, Aries – chan. Có những chuyện đòi hỏi cần thêm thời gian vì không phải ngày một ngày hai là gạt đầu đồng ý với nó được. Nhưng nếu Aries – chan có mệnh hệ gì thì đừng nói là chị, mà những người xung quanh quan tâm, yêu thương Aries – chan cũng không thể nào chấp nhận được... Aries – chan không cần phải theo quan điểm của chị về thế giới có con người và Chân Tổ cùng chung sống. Em coi nó là viên vông cũng được. Nhưng xin em đừng hành động thiếu suy nghĩ như ban này. Chắc chắn... chắc chắn... người đau khổ nhất sẽ là Kusanagi – kun đó!

_ Ka... zuma – senpai... .

Thiệt là tình, càng ngày, Hiyama cảm thấy mình càng lúc bị kéo vào mớ rắc rối bòng bong này mà chẳng thể nào dứt chân ra được. Cậu ấy chẳng muốn liên quan vào làm gì cho nó mệt cái thân, nhưng xem chừng, lương tâm Hiyama không cho phép mình cứ trơ trơ ra như tượng đá khi trông thấy cảnh hai người con gái kia suýt suýt đủ điều.

Hiyama đưa tay gãi sau gáy sốt sột. Cậu ấy thở dài rồi chắc lưỡi rõ to thể hiện sự khó chịu và chút miễn cưỡng khi trả lời.

_ Eri nói phải. Nếu chẳng may nhóc ngủ quên do bất thành linh thì người đau khổ nhất sẽ là cái tên phiền toái đó đấy. Nói thì tưởng chừng như không đáng tin... mà nhóc không cần phải tin, nhưng đây hoàn toàn là sự thật. Chính miệng tên đó đã đích thân lay lục ta rằng “nếu có một ngày ta tìm được hung thủ đứng sau mọi chuyện, thì cũng hãy rộng lượng trừng phạt nhẹ nhẽ thôi”. Chính hần đã cho nhóc thêm một cơ hội. Chính hần muốn nhóc được tiếp tục sống. Thế nên, nếu nhóc mà có như thế nào, thì có lẽ hần sẽ phải là người chịu ân hận nhiều nhất... Giống như, tên đó, thật sự rất quan tâm và yêu thương nhóc vậy. Hần sẽ không nói những lời như thế nếu thật sự ghét bỏ nhóc đâu. Tự quý trọng mạng sống của mình một chút để thiên hạ được nhờ đi!

Vậy chẳng phải là ngoài Hiyama và Eri, bản thân Kazuma cũng gián tiếp giúp đỡ và cứu sống lấy con bé đấy ư? Đến đây thì Aries đã có thể vỗ òa được rồi. Con bé không cần phải gượng ép bản thân, tự ép mình trở thành một người xấu, chịu nhận lấy toàn bộ mọi tội lỗi và suy nghĩ đến con đường chết như một lối thoát duy nhất. Con bé không cần phải mang nặng trọng trách của một nhà khoa học trên vai để rồi cứ luôn dằng dặc đau khổ vì nó. Con bé... có thể trở về với bản chất đúng của một đứa trẻ khi không thể không òa khóc trong vòng tay của Eri. Những giọt nước mắt ấm áp... những giọt nước mắt hạnh phúc khi được ai đó thật lòng quan tâm.

_ Hoshimiya – senpai... Kazuma – senpai... em xin lỗi... thật sự xin lỗi... .

_ Không sao... thật sự không sao đâu... Aries – chan... .

Đến bản thân Eri cũng không cảm được nước mắt. Và cũng giống như Aries, Eri cảm thấy vui vì dường như cảm xúc của mình và con bé đã hòa thành một. Có thể thấu hiểu được con bé và biết được con bé khao khát, mong mỏi điều gì.

.....

Tại bệnh viện, đầu đó có kẻ vẫn chưa thể di chuyển được và phải sống dựa vào sự giúp đỡ của người khác. Đáng lý ra, hần cần phải ở lại bệnh viện thêm một thời gian để tiếp theo dõi và tham gia mấy khóa luyện tập phục hồi chức năng vì não bộ của hần vẫn đang bất ổn toàn diện. Lý ra sẽ là như thế khi ngày nghỉ phép trên trường của Kazuma và phép ở công ty Ayame vẫn còn. Để hần ở lại nghỉ ngơi theo sự chăm sóc của đội ngũ y bác sĩ là phương pháp tốt nhất nếu như bản thân kẻ nào đó cứ kháng kháng đòi về vì lo cho lũ động vật ở phòng khám. Không biết hần thật sự lo hay chỉ "vin" một cái có để được thoát khỏi nơi bệnh viện. Nhưng nhìn chung là cũng do chiều hần, Kozue đành phải đáp ba tiết học buổi sáng sau giờ nghỉ để ghé bệnh viện, làm thủ tục xuất viện và mấy thứ ba linh tinh cùng với Ayame.

Hần thì chưa thể đi đứng lại như bình thường nên phải tạm thời bó gối trên chiếc xe lăn. Hiện tại, Ayame đang bên trong hoàn tất hồ sơ xuất viện. Còn Kozue thì đang đẩy Kazuma ra trước cửa bệnh viện.

_ Thiệt tình, tại sao cậu không ở lại để theo dõi thêm vài ngày nữa? Cũng đâu có chết ai đâu. Để bác sĩ chăm sóc cho cậu cũng tốt mà. Hà có gì cứ phải đòi về nằng nặc trong ngày hôm nay vậy?

Kozue không bằng lòng với quyết định của Kazuma chút nào đâu. Chính bản thân Kozue cũng là người ra sức thuyết phục Ayame nên để Kazuma ở lại thêm vài ngày. Nhưng bởi hần nằm lăn lộn trên giường phi thẳng xuống đất, kịch liệt phản đối nên đành phải cho hần tạ tội nguyên. Y như rằng, vừa ra khỏi cánh cửa, Kozue đã mắng cho cái tên ngồi đằng trước một trận ra trò.

_ Tớ không chịu đựng được mùi thuốc nồng nặc trong đó nên xin về sớm. Với lại, ở nhà tịnh dưỡng thì sẽ tốt hơn là ở chốn đông người đó Kozue!

_ Rõ ràng chỉ là cái cớ. Một tên bác sĩ thú y lại nói rằng không chịu được mùi thuốc nồng nặc ư? Bộ cậu nghĩ tớ là con cóc hả? Nhưng mà... phải thừa nhận rằng tịnh dưỡng ngay tại nhà cũng là một phương pháp hữu hiệu được ưu tiên hàng đầu. Là do tớ quá đa nghi hay sao mà có cảm giác như cậu chỉ kiểm cơ vì muốn trốn viện thôi ấy!

_ Hà... Mà này Kozue, không phải hôm nay có tiết kiểm tra môn vật lý sao? Cậu đáp tiết như vậy liệu có ổn không đó?

_ Khỏi cần cậu lo, tớ đã xin làm bài kiểm tra trước đó một tiết nên chẳng ảnh hưởng gì đến kết quả điểm số. Nếu có thiếu thì là cậu ấy. Ngay sau khi trở lại thì cậu phải làm bài kiểm tra bù đó hiểu chưa. Tớ thì xin làm bài trước để xin về sớm, còn Tora – kun thì muốn làm bài kiểm tra cùng mọi người nên cậu ấy vẫn còn đang ở trên trường. Suy ra, chỉ còn tớ là đang trốn học thôi nhì... Thiệt tình, tớ bị lây cái tật cúp cù của cậu rồi đó tên ngố!

_ Nhưng khi nhận được tin tin nhắn rằng sẽ xuất viện, cậu đã không ngần ngại trốn tiết môn mà cậu yêu thích để đến giúp tớ. Cậu làm điều này là vì tớ nên cho tớ nói lời cảm ơn nhé Kozue!

Hần là một tên đầu đất, tên siêu ngổ ngĩnh sở hữu bộ não siêu thông minh. Hần chỉ gọi khiến người khác lo lắng và làm cho những cô gái đề ý đến hần phải bối rối không ngừng. Những lời hần nói ra tưởng chừng như vô tình không nghĩa lý gì nhưng lại là một hit critical đẩy chí mạng thẳng vào trái tim của người thiếu nữ đang yêu.

Cũng may là hần đang làm cái bản mặt siêu đực rựa pha lẫn ngổ ngàu trước cái không khí trong lành của một buổi chiều tà đầy gió thoảng. Vì bệnh viện này được xây dựng đối diện ngay vịnh biển nên khi vừa

mở cửa ra, âm thanh tiếng sóng tràn bờ, hương gió mang vị mặn từ biển khơi sẽ gửi đến chúng ta đầu tiên như một món quà từ biển mẹ bao la. Kazuma đã sống ở đây một khoảng thời gian, nhưng chưa bao giờ cảm thấy chán trước cái không gian này. Lúc nào hắn cũng tận hưởng thiên nhiên mỗi khi có cơ hội.

Chính vì hắn không hề ngoài cô nhìn lại nên không thể biết được Kozue đang vừa đỏ mặt, vừa lúng túng đến mức độ nào.

_ Tên ngốc này... thiệt là...

.....

Hắn nhắm mắt như đang ngủ gục ấy. Hắn tận hưởng thiên nhiên theo cách riêng của mình. Rồi đột nhiên Kazuma lên tiếng.

_ Kozue, hôm nay làm cho tớ đậu hũ tở long xuyên rừng, chả giò, bún thịt nướng, salad trộn hành, gỏi gà xé phay, lỏ tai nhúng dấm chấm mắm nêm, heo sữa quay và sushi nhé. Cũng sắp đến bữa tối rồi!

_ Hà? Nhiều đến chừng ấy sao? Có ăn hết nổi không mà đòi tớ làm đến ngần ấy!

_ Yên tâm là sẽ hết, vì hôm nay... xem chừng phải làm một bữa tiệc chúc mừng tở ra viện với một vài người bạn đến tham dự này. Nếu cậu làm không nhiều, thì sẽ không đủ đâu!

Giọng nói của hắn, nét mặt của hắn khi quay lại nhìn Kozue vẫn khuôn khổ một kiểu không thay đổi. Nhưng Kozue lại có thể cảm nhận được rằng tâm trạng hắn đang khá tốt. Nói trắng ra là hắn đang vui... Hắn đang vui vì chuyện gì?

Cho đến khi Kozue nhìn thẳng về phía trước thì cô bé mới hiểu rằng Kazuma nói đúng, với bốn Chân Tổ đi cùng một đứa trẻ tiểu học đang thập thò ngai ngừng không dám đối mặt thẳng thừng với Kazuma. Được những người bạn Chân Tổ kia khích lệ tinh thần bằng nụ cười thân thương trĩu mến nên con bé mới dám bước lên từng bậc thang để trò chuyện với Kazuma.

Xin lỗi và tha thứ. Con người luôn là những sinh vật như thế. Dù có phức tạp đến nhường nào thì sau cùng bản chất của mọi thứ cũng chỉ có như vậy... Hà hà, thế này là được rồi đúng không nào... Một kết thúc thật có hậu.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

- Heh heh, mọi chuyện xảy ra đúng như những gì người nói sao. Quả nhiên, không thể đánh giá thấp Xã Nhân được nhỉ!

Âm thanh lách cách liên hoàn này là gì? Không phải nó được phát ra từ những thanh Shinai đánh chan chát vào với nhau trong CLB kiếm đạo hay một võ đường nào đó. Rồi cả âm thanh tó tí te từ chiếc màn hình ti vi khổng lồ đang sáng đèn kia nữa.

- Văng vẳng, đây không phải lần đầu tiên ngài khen như thế. Nhưng dù sao cũng cho thần được cảm ơn!

- Tch, mới khen có một chút mà đã lên mặt. Người ngày càng không coi ai ra gì rồi đấy nhé, tiểu tử thôi!

À... cái âm thanh lách cách đó là từ hai bàn điều khiển của một bộ trò chơi điện tử mang tên PS4. Thế hệ mới nhất trong dòng PS với thiết kế đồ họa siêu tuyệt đỉnh nhất trong năm. Chỉ là chơi điện tử thôi mà. Một cuộc đấu võ trong Street Fighter bản mới chưa xuất hiện ngoài thị trường, chỉ được lưu hành nội bộ trong công ty chủ của hãng Street Fighter, giữa hai cô gái trẻ với nhau thôi.

Hừm, hai cô gái trẻ chơi game... thật ra cũng không có gì khác lạ cho lắm vì giới trẻ thời nay, con gái cũng biết chơi game. Chỉ là hơi ngạc nhiên khi hai người họ cùng tỉ thí Street Fighter, mà còn trông rất chuyên nghiệp. Thử nhìn những thế đánh được luyện nên từ tổ hợp động tác vi vút của đôi bàn tay kia xem. Họ thật sự đã đạt đến đỉnh cao của việc chơi thể loại game đấu đối kháng như thế này. Giống như thế họ vốn là một game thủ chuyên nghiệp từ trước.

- Thế bây giờ người tính làm gì tiếp theo. Việc đã đành nó là như vậy, đúng như những gì người tiên đoán. Thì cũng phải đến lúc người quyết định bước kế tiếp của mình là gì chứ. Nếu cứ ngồi yên, bình chân như vại thì té ra con mắt Xã Nhân của người, rút cuộc cũng chỉ để trang trí cho đẹp thôi à!

Người điều khiển nhân vật Rashid vừa tung đòn combo liên hợp vào nhân vật Ibuki khiến cho đối phương mất gần một nửa thanh HP hiện hữu trên góc phải màn hình. Người chơi nhân vật Rashid đó là một nữ sinh trung học... đúng chất nữ sinh trung học khi cô ta diện cho mình một bộ trang phục thủy thủ màu đen cùng chiếc khăn ca vạt đỏ trước ngực. Thêm đôi tất dài màu đen cùng tông với mái tóc dài đen tuyền đó thì không sai vào đâu được. Đó là một nữ sinh trung học. Chắc chắn khi bắt gặp cảnh này, khối tên Otaku sẽ phải chết mê chết mệt không ngừng.

Một nữ sinh trung học cúp học trốn ở nhà để chơi game... Chẳng biết nữa. Điều duy nhất ta có thể biết là sau khi tung được chiêu thức gần như dứt điểm, cô gái nữ sinh đó trông vô cùng hí hửng với hai tay bấm lách cách còn nhanh hơn trước, vừa cười vừa ngậm một cây bánh Pocky trong miệng.

- Ô, vừa chơi được Final Attack kia. Nếu con nhân vật của người không thiên về Defend thì người ngủm lâu rồi đó hiểu không?

- Ara ara, ngài chơi lên tay hắn rồi đó chứ. Nhưng lần sau sẽ không có chuyện tương tự như thế này đâu!

- Hm hm, để rồi xem!

Cả hai lại tiếp tục loay hoay với cái nút trên tay cầm. Quyết triệt hạ thanh HP của đối phương xuống trước tiên. Dĩ nhiên, luật chơi của những game đánh nhau kiểu đối kháng như trên thì chỉ có một duy nhất: bằng kỹ năng của mình, bằng kinh nghiệm, giác quan nhạy bén, cùng với độ nhuần nhuyễn uyển chuyển từ đôi bàn tay, làm sao đó thì làm, miễn là có thể hạ thủ được hết cây HP của đối phương xuống trước là xem như chiến thắng. Chính vì thế nên cả một gian phòng to lớn... Thật sự là một gian phòng rất lớn như đại sảnh, có cả sân vườn ban công ngay phía mé bên ngoài, ngay bên hiên sân gỗ... một căn phòng lớn ngập tràn toàn bộ âm thanh binh bộp chát từ cái màn hình ti vi siêu lớn kia.

- Nhưng người cũng thừa biết một điều rằng chúng hoàn toàn không thuộc lĩnh vực của ta... không, nói cho đúng thì là chúng không nằm trong phạm vi quan sát và theo dõi của ta. Sẽ rất khó khăn nếu như bất thành linh chen ngang vào và nói rằng “A, ta cũng có phần trong đó đấy”. Chẳng một tên nào có thể chấp nhận được chuyện đó một cách dễ dàng. Ngay cả thẳng ngu ngốc nhất cũng thừa hiểu chuyện ấy rõ như lòng bàn tay!

- Thần biết. Có những chuyện ngài làm được và cũng có những chuyện ngài không thể. Vậy nên, thần cũng đâu có trông mong quá nhiều vào hiện thân của một vị thần. Chỉ là không hiểu sao, thần lại cảm thấy rằng nếu như chịu ghé qua đây một chút, thì sẽ thu được nhiều thứ hơn là một bản thắng Street Fighter thế này!

- Oh hò, miệng lưỡi của người cũng dần dần giống “hó” rồi đấy. Chỉ khác ở chỗ thái độ của người không hẳn học như nó hồi xưa. Đúng là cha nào con nấy, con nhà “hông” không giống lông cũng giống cánh!

- Cảm ơn ngài đã quá khen. Nhưng ngài vừa nói sai kia, con nhà “tông” chứ không phải con nhà “hông” đâu ạ. Thần không có xuất thân từ nông dân!

- Chân Tổ à. Thuật ngữ ấy thật ra cũng chỉ mới xuất hiện lại trong khoảng thời gian gần đây. Trước đó, nó vẫn chỉ là một dạng truyền thuyết đô thị không được xác thực một cách rõ ràng. Để rồi khi con người khám phá ra một phần sự thật của cuộc sống này thì mới biết, con người vẫn còn là những sinh vật khá ngây thơ. Nhưng qua sự việc lần này, thì dường như con số của tộc người Bất Từ cũng theo đà mà tăng một cách đáng ngạc nhiên. Thật không ngờ sau bao nhiêu thế kỷ yên ổn... Giống loài Chân Tổ một lần nữa được tái sinh. Số mệnh khác... đường mệnh cũng khác. Vậy là mấy đứa nhỏ của người lại bị kéo vào cái vòng xoáy trảo trở này chứ nhỉ?

- Số phận khác ư? Lẽ nào cái bánh xe số phận lại tiếp tục quay theo một chiều khác... Không, đúng hơn là một cái bánh xe số phận hoàn toàn khác đang quay trên một chiều hướng cũng không giống cái đầu... Đôi lúc chính thần cũng không thể hiểu nổi bản chất của hai từ được gọi là “số phận” là gì. Nhưng đành lòng mà nói, Kazuma – kun và những người bạn của thằng bé... thật sự đã bị cuốn vào vòng

xoáy đúng như ngài đã nói!

- Chuyện đó cũng không có gì lấy làm lạ. Bất kỳ một sinh mạng nào tồn tại trên thế giới này đều có một trang sử thi của riêng chúng. Chẳng qua, trang sử thi của thằng nhỏ nhà ngươi... nó quá lớn, quá vĩ đại đến độ có thể thay đổi cả tương lai cũng như vận mệnh của cả con người lẫn loài Chân Tổ. Nếu phải dùng một từ ngữ để miêu tả thì thằng bé giống như “Key” vậy!

- “Key” à... một danh từ tiếng Anh đơn giản có ba chữ nhưng lại miêu tả thật chân thật đầy đủ... Đúng nhỉ, thằng bé giống như một “Key” vậy!

- Nếu còn muốn hiểu rõ hơn “Key” là gì thì về nhà mà tìm mua bộ Rewrite, ấn phẩm của năm nay đi rồi khác rõ. Dù cho có là một “Key” nhưng ta không nghĩ rằng mình sẽ làm gì được. Số phận của thằng bé và những người xung quanh nó đều được an bài trên một bàn cờ. Đi thế nào, quyết định thắng hay thua là ở quyết định của thằng nhỏ. Một hiện thân như ta hay một trường hợp bất bình thường như ngươi, không thể làm được quá nhiều đâu!

- Thần biết chứ. Thần biết rằng dù có cố gắng giúp đỡ thế nào thì tương lai của thằng bé, phải do thằng bé tự quyết định. Giống như việc thần hoàn toàn có thể khiến cho Kazuma – kun theo con đường mình muốn, nhưng thần đã không thể làm như vậy một khi số mệnh đã an bài cho thằng bé là vị cứu tinh của toàn bộ thị tộc Chân Tổ!

- Vị cứu tinh... của Chân Tổ à?

- Một con sói trắng. Kazuma – kun đã nói rằng trong giây phút sinh tử, mình đã trông thấy một con sói trắng dẫn dắt cho linh hồn mình trở về với thực tại. Liệu đó có phải là con đường chân lý của riêng Kazuma – kun hay không?

Đôi tay nhún nhảy hoáy xuống bộ điều khiển vẫn không buông lỏng. Hai nhân vật trong Street Fighter vẫn còn đang đấm đá nhau không ngớt. Chỉ là người điều khiển nhân vật thì có hơi khác chút đỉnh. Tay thì bấm, ánh mắt thì nhìn thẳng vào màn hình, nhưng thực chất, sâu trong suy nghĩ thì lại đang miên man đến một điều xa xăm nào đó. Đây là nét biểu hiện trên gương mặt của cô nữ sinh trung học kia.

- Thằng nhỏ của ngươi cũng không phải là trường hợp bình thường đâu. Ta đã nói rằng với thân thể của ta, ta không thể làm được gì để thay đổi đường định mệnh của thằng nhỏ. Tất cả đều có nguyên nhân hết đây... Ô, lại dùng được Final Attack này!

Một lần nữa tung được chiêu thức cuối cùng của nhân vật Rashid, nhưng chỉ tiếc rằng lần này đòn sát không thành khi nhật vật Ibuki đã kịp thời nhảy lên cao để tránh. Cô gái nữ sinh trung học bật ngửa đầu ra phía sau với giọng than thở dài dãi.

- A mò, tại sao ngươi lại tránh chứ. Nếu chịu đứng yên thì ta đã thắng rồi!

- Thì thần đã nói là sẽ không để ngài tung chiêu thức cuối thêm lần nào nữa rồi mà... Vậy thì, nguyên nhân gì lại khiến cho một vị thần hùng mạnh như ngài lại cảm thấy bất lực trước một sinh mệnh nhỏ nhoi đơn giản?

- Hầy, ta không phải thần, chỉ đơn thuần là một hiện thân của thần. Chẳng phải chính ngươi cũng đã thừa nhận rằng có những chuyện ta không thể làm được đấy thôi ư? Nhưng dù có nhìn theo chiều hướng nào, dù là chủ quan hay khách quan, thì sợi chỉ số mệnh đã móc nối thằng bé với cái tương lai nghiệt ngã kia. Ta có thể cắt đứt nó đi nhưng lại không có kéo. Ta có thể chặt đứt nó nhưng lại không có kiếm, thậm chí, ta cũng có thể cắn đứt nó nhưng lại không có răng. Bất lực mà ta đang vướng phải, chính là cái mà ta vừa trả lời cho ngươi đấy, tiểu tử!

- Thế sao... mọi chuyện trông thật ra rất đơn giản, nhưng cốt lõi là không thể thực hiện được vì không có công cụ. Cũng giống như một người bị liệt nửa thân dưới, dù khao khát muốn đi lại bằng đôi chân của mình thì cũng là điều bất khả thi!

- So sánh như vậy cũng là một cách để hiểu thông khái niệm của từ “định mệnh” hay “số phận”... nhưng nó cũng không hẳn là chính xác hoàn toàn khi cứ khur khur mãi cái quan điểm ấy... Xưa kia, đã từng có một thằng nhóc ngu ngốc tự vỗ ngực xưng mình sẽ thay đổi được số phận. Quả thật, nó đã làm được, nhưng cái thay đổi của nó cũng chỉ tốt đẹp hơn cái trước một tí tạo tèo tèo như con muỗi. Nhưng ít ra thì đấy cũng được cho là đã có thay đổi... Chính vì số phận được thay đổi, thì đó mới là cái số phận của một người. Hơi nhứ đầu một xú nhưng ta nghĩ chắc ngươi hiểu nhỉ!

Người ngồi bên cạnh, cùng chơi game đối kháng, đồng thời cũng đang là đối thủ của quý cô học sinh trung học áo thùy thủ kia là một cô gái ước chừng từ 26 đến 28 tuổi. Gương mặt trẻ trung, xinh đẹp, duyên dáng, khoác trên mình bộ Kimono màu tía nhạt in hình gợn sóng. Mái tóc đen dài suôn mượt phảng phất hương thơm đặc biệt, và một miếng ngọc bội màu đỏ rực như món trang sức cài trên mái tóc ấy. Người ấy đang suy nghĩ... suy nghĩ về những điều vừa rồi.

- Thần cũng hiểu được đôi chút, 50 năm không phải là thần biết hết mọi thứ, vẫn còn nhiều điều thần vẫn chưa thể giác ngộ được, kể cả khi thần không phải người bình thường. Nhưng chỉ ít thì thần vẫn có thể hiểu rằng một điều, nếu như con người là những sinh vật chịu bị ràng buộc bởi sợi dây số mệnh!

Bỗng dưng trên màn hình ti vi, nhân vật Ibuki bắt đầu phản công. Đối phương có tấn công ở điểm nào thì Ibuki cũng đều đánh trả được một cách dễ dàng, hay thậm chí đối phương có chuyển xuống thế thủ thì Ibuki cũng phá đến nỗi Rashid phải chống mặt choáng váng.

Ngay khi nhận thấy nhân vật Rashid gặp bất lợi, cô gái trung học rơi vào thế có chút hoảng loạn.

- Oi oi, sao tự dưng mạnh lên bất ngờ thế hả?

- Thì cách duy nhất để tháo dỡ sợi dây ấy là tìm cách mắc nó vào một bánh xe khác. Và nếu có thể làm chủ được hướng chạy của bánh xe đó, thì ta không cần phải sợ. Vì khi ấy...

Tổ hợp nút cuối cùng cho phép Ibuki tung Final Attack, một màn tấn công đẹp mắt kết hợp nhân thuật và nhiều yếu tố khác. Trận đấu kết thúc ngay sau khi thanh HP màu xanh của nhân vật Rashid cạn trước và trên màn hình hiện ra dòng chữ “Ibuki Win”.

- Ta đã nắm chắc được phần thắng trong tay, kể cả khi nó có chuyển biến thế nào đi chăng nữa!

.....

Ba ván, trong đó một trận Rashid thắng và hai trận còn lại chiến thắng thuộc về Ibuki, như vậy tổng kết chung cuộc là người điều khiển nhân vật Ibuki thắng toàn diện.

Trước kết quả đó, cô gái tóc đen trong bộ đồ thùy thủ đen nằm ngã lộn ra sàn nhà, không ngừng đập chân vung tay, gầy đánh đập như con cá mắc cạn trên bờ.

- Arghhh, sao tự dưng ngươi lật ngược tình thế trong nháy mắt. Mà tại sao... cứ mỗi lần ngươi tung chiêu cuối ra là ta lại bị tiêu diệt thế hơ?

- Vì nó vốn là như vậy. Dù sao thì những lúc rảnh rang, thần đâu có ngồi không. Cũng biết cập nhật thú vui của giới trẻ để còn hòa hợp với tội tội nhỏ kíp lúc. Không phải khoe chứ thần đạt được 400 giờ chơi Street Fighter từ hồi có được bản chưa chính thức ấy!

- Này nhé, đôi lúc ta vẫn thắc mắc không biết ngươi đang sống cái kiểu gì. Không phải ngươi vừa làm hiệu trưởng của một ngôi trường, vừa là giám đốc của một khu nghỉ dưỡng sao? Có thật không đấy? Bộ ngươi rảnh rang đến độ ngồi chơi game suốt ngày suốt đêm hả?

- Chuyện đó... thần thiết nghĩ ngài cũng thừa biết rồi còn gì. Hời thần... đối với ngài cũng là vô nghĩa!

Cô gái trung học vừa mè nheo vừa phùng mang trợn má tỏ vẻ không thích. Cô gái đó bỗng dưng để ý thấy túi đồ đặt ngay bên cạnh cô gái mặc kimono kia rồi từ từ trườn người lén lén đến gần và chơi trò éch vờ mồi. Nhưng đáng tiếc rằng kế hoạch đó không thể thực hiện khi cô gái diện Kimono đã kịp thời di chuyển cái túi một đoạn 3 cm về phía trái, báo hại ai đó ngã đập mặt thẳng xuống sàn nhà.

- Ara ara, không được nhé. Cái này, ngài không thể lấy ăn được đâu. Đây là quà chúc mừng Kazuma – kun ra viện ngày hôm nay. Không có phần của ngài đâu!

- Tch, từ hồi ngươi tìm thấy đồ chơi mới, ngươi thiên vị cho thằng nhãi đó nhiều quá rồi đó... Nhưng dù sao thì con đường của nó là điều không thể tránh khỏi. Kể cả có cố gắng thay đổi số phận thì kết cục cũng không khác là bao. Thằng nhóc đó, suy cho cùng, cũng không phải là tên đệ tử của ta. Nó cũng chỉ là một đứa con người bình thường... A... người bình thường. Ta tự hỏi có thật thế không nhỉ?

- Ai mà biết được. Nếu ngài mà còn không chắc chắn thì thần cũng đâu dám có ý kiến!

- Người có biết là người giống như một cái siêu thị bách hóa tổng hợp không, vừa có vẻ tinh ranh của đứa này nhưng cũng vừa có sự xảo quyệt của con nhỏ đó. Nhìn người bây giờ như có sự hòa nguyên của hai đứa đấy. Này... Người có thật sự là con của thằng đệ tử ngu ngốc của ta và cháu gái ta không?

- Về chuyện này thì ngài không cần phải lo. Thần đích thị là con gái của họ... con gái của một Chiến Thần và cháu gái thần biển, không sai vào đâu được đâu. Về vấn đề của Kazuma – kun, ngài có thể giúp thần được không, dù chỉ là chút ít thôi vì đầu sao lời nói của ngài cũng có kỷ lô hơn thần nhiều!

Cô gái trung học lồm ngồm ngồi dậy, tay gãi đầu sốt sột mà không thêm để ý rằng tóc tai mình đang rối tinh rối mù hết cả lên. Khí phách của cô ta giống hệt một đứa con trai năng động hơn là một cô gái.

- Cũng còn tùy vào mức độ nớ như thế nào. Có người thì xem ta như một vị thần, có người thì xem ta như một cái bóng, hay thậm chí, cũng có đứa ngu ngốc nào đó xem ta chẳng là cái thể loại gì hết. Nhưng nói chung thì dùng danh từ “thiên cô” thích hợp với ta hơn nhiều. Nếu như người trông mong vào một người “thiên cô” như ta thì nói thật... nên cẩn thận đấy. Vì đây là một vấn đề nhạy cảm, liên quan đến cơ quan nội bộ của Nhật Bản. Dù ta có là biểu tượng của mảnh đất này nhưng cũng không thể lợi dụng nó như một cái cớ mà muốn làm gì thì làm. Những thằng ngu muội tay trong, ắt hẳn âm mưu của chúng đã được tính toán rất kỹ càng trước khi hành động. Kể cả là bộ máy chính phủ cũng không hẳn là miếng mồi ngon cho lũ mèo nó xoi. Nhìn chung, chính bản thân ta cũng không dám chắc chắn được điều gì đâu. Người nên cân nhắc kỹ hơn đấy!

- Vâng vâng, thần đã suy nghĩ suốt mấy ngày qua, đã cân nhắc kỹ càng từng chút từng ly, thậm chí còn ngồi vẽ ra nhiều hướng khác nhau và đi đến kết cục cuối cùng: “Nếu mọi chuyện khó quá thì cứ ném cho người có thẩm quyền cao nhất”. Chính Papa của thần cũng đã nói như vậy nên cũng cực chẳng đã, thần mới đến thỉnh cầu ngài xem sao!

- Oi oi, nhờ ta mà lại “cực chẳng đã” là ý gì? Tại sao hai bố con người đều đáng ghét như nhau thế hà... Oh thì nếu cảm thấy làm được điều gì, còn không thì cứ giao lại cho người lớn, chính ta đã từng dặn thằng nhóc như thế còn gì. Không cần phải xoắn, cứ bung lụa quây cho tới bến đi, gì chứ nếu nhờ và chuyện đó thì ta sẽ làm mọi thứ trong khả năng dưới thân phận của một con người bình thường!

- Tại sao ngài không thực thi chuyện ấy dưới tư cách và quyền năng của một vị thần. Như thế dễ hơn rất nhiều cơ mà?

- Ở thì đúng là nó sẽ rất dễ dàng nếu như ta tự đặt mình vào vị trí của một vị thần. Nhưng trên đời này không phải chuyện gì cũng ngon ơ như thế đâu tiêu tử thú! Đơn giản là vì ta đây không thích, thế thôi. Làm sao ta có thể để một con nhóc xỏ mũi mình dễ như bỡn thế được!

- Ara ara, thần cũng đoán được trước ngài bất mãn nên chẳng dám trông mong gì nhiều đâu. Thôi thì cứ tùy ý ngài vậy. Thần cũng không thể ép được những lúc ngài vui hay ngài buồn!

Nói xong, cô gái trong bộ Kimono tím nhạt in hình gọn sóng từ từ đứng dậy. Cô ấy nhẹ nhàng phui chút bần bụi đất cát trên bộ áo. Nhẹ nhàng với tay lấy chiếc áo khoác giáo sư trắng mặc chồng lên bộ Kimono trông phá cách đến độc đáo. Hất nhẹ mái tóc đen tuyền suôn mượt từ bên trong lưng áo ra ngoài rồi khum người với lấy chiếc túi nhỏ bên cạnh.

- Ô, người về à, vẫn còn sớm chán kia mà. Sao không ở lại làm với ta thêm vài ván nữa?

- Ara ara, thần là một hiệu trưởng, một giám đốc khu resort, và là một người mẹ mẫu mực trong mắt những đứa trẻ đáng yêu. Thần có nhiều việc phải làm lắm, chứ không rảnh rỗi như ngài nằm ăn bìn bìn, uống rượu, hút thuốc lá và chơi game đâu á. Thế nên hôm nay đến đây thôi, ngài tha cho thần nhé!

- Tch, miệng lưỡi y hệt nhau, chẳng khác gì sắt. Sao không nói đại là hôm nay người phải ghé thăm bữa tiệc chúc mừng cho thằng nhóc nhà người xuất viện đi cho rồi. Rõ làm chòe!

Cô gái mặc Kimono kia chợt nở nụ cười hiền lành trừu mến.

- Thôi lượn đi cho nước nó trong. Chuyện người nhờ vả, chắc chắn ta sẽ thực hiện, nhưng còn kết quả thế nào thì còn tùy!

- Vâng, thần rất lấy làm biết ơn ngài, Akifusa – sama!

- Nhưng để ta nhắc chuyện này cho người nhớ. Số mệnh của thằng nhóc đó và loài Chân Tổ có ra sao, đều đã được định đoạt sẵn. Sức người nếu muốn thay đổi vận mệnh là điều không thể. Dù người có bon chân bon chen thế nào đi chăng nữa thì bánh xe số mệnh vẫn sẽ tiếp tục quay đều. Với lại, trang sử thì về cô cháu gái thần biển đã chấm dứt hơn mấy chục năm nay rồi. Tất cả chúng ta đều là những nhân vật xuất hiện trong quá khứ của đất nước này. Tất cả chúng ta chỉ là những dân nhân vật chính trong một vở kịch cũ rích và không có quyền bước lên sân khấu thêm lần nào nữa. Sống an nhàn và chấp nhận những gì ta đang có... đó mới là trách nhiệm của chúng ta. Người đừng lẩn lút quá nhiều đề rồi trở thành một phần của vũ khúc mới. Đến khi ấy, muốn rút ra cũng đã muộn rồi. Hiểu không? Tsubame?

- Vâng, thần hiểu... chỉ ít thì thần cũng hiểu vai trò và giới hạn của mình đến đâu. Thần sẽ không làm điều gì quá sự cho phép của tạo hóa để rồi mọi thứ lại rơi vào thế trận lòng vòng không hồi thoát. Thần xin ghi nhớ những gì ngài chỉ dạy!

Hiệu trưởng Tsubame lẳng lặng bước ra khỏi căn phòng. Nhưng khi mới ra đến ngõ cửa thì bỗng dừng... - Nghe nói người đã có trong tay thanh kiếm thứ hai trong Thiên Hạ Ngũ Kiếm. Nó thật sự là một thanh Thiên Hạ Ngũ Kiếm à?

- Vâng, Papa và Mama đã phải vất vả lắm mới tìm được nó cho thần. Ngài có muốn nghĩa qua một lần cho biết không?

- Không cần, những thứ ta muốn thấy đều đã thấy hết cả rồi. Người tính làm gì với chúng? Những thanh kiếm chỉ tồn tại trong truyền thuyết ấy?

- Làm gì nhỉ? Chính thần cũng chẳng rõ nữa. Có khi... chỉ thu thập cho vui, lấy le với mấy người khác thôi!

- Tch, quả là một đứa con gái mưu mô đầy xảo quyệt. Càng ngày ta càng nghi ngờ cái kẻ mang nặng đẻ đau ra mi thật sự là ai đấy. Phấn đi, đồ ma nữ!

- Vâng vâng, vậy thì ma nữ tiểu nhân xin phép cáo từ. Chúc ngài một ngày tốt lành!

.....

Cái ngày mà Kazuma được chính thức xuất viện cũng là ngày kết thúc một câu phần trong một câu chuyện lớn. Nhưng phần kết thúc của chương thứ nhất thật là một khung cảnh có hậu khi những người bạn, nhóm bốn người Chân Tổ và bốn nhà khoa học đều tập trung tại một chỗ, ngay tại nhà của Kazuma. Hôm đó, có một bữa tiệc linh đình với rất nhiều món ăn ngon được làm nên từ kỹ năng bếp núc thành thạo chuyên nghiệp của Kozue, Hiyama và Hebi. Đương nhiên, không thể nào tránh khỏi chuyện có hai nhân vật trong số đó ra sức kỳ cò tị nạnh của nhau, dẫn đến việc nấu nướng đã trở thành một cuộc chiến khốc liệt giữa Kozue và Hiayama.

Họ không thể gây chiến tại nhà Kazuma vì nhiều nguyên nhân khác nhau. Nhưng cốt yếu nguyên nhân chính vẫn là chủ nhà Ayame nên họ đành chuyển sang đấu đá nhau bằng cuộc thi so tài xem ai có kỹ năng nấu nướng tuyệt hảo nhất. Nhưng kết quả cuối cùng thật bất ngờ khi món bánh quy Ayame vừa nướng xong lại đánh chiến thắng tuyệt đối nên chẳng một ai trong hai người dành phần thắng.

Kể tiếp là một bữa tiệc quy mô nhỏ thôi, nhưng lại đầy đủ và lúc nào cũng chìm ngập trong tiếng cười và niềm vui. Rào cản giữa con người và Chân Tổ... đã bị dẹp bỏ đi rồi chẳng? Ta không còn trông thấy bức tường ngăn cách giữa hai chủng loài hiện hữu trong ngôi nhà này nữa. Đó không phải là một điều đáng mừng hay sao.

Dù cho có ghét nhau đến mức nào đi nữa, thì Kozue và Hiyama vẫn phải cùng hai ly nước với nhau. Dù từng có xảy ra hiềm khích hay hiểu nhầm thế nào đi nữa thì Eri vẫn luôn nắm lấy tay Aries và trông con bé như không hề khó chịu chút nào. Và dù trong quá khứ, con người lẫn Chân Tổ đã từng có nhiều cuộc chiến thảm khốc thì giờ đây, cả hai bên đều đang ngồi lại, cùng tận hưởng những món ăn ngon, cùng vui cười vì nhiều lý do khác nhau. Đây mới chính là cái khung cảnh mà chính bản thân Eri và Kazuma hằng mong muốn.

.....

.....

Thêm ba ngày nữa là được rồi, nhưng để cho chắc ăn, Kazuma cần phải ở nhà cho đến đầu tuần hôm sau thì được phép đi học lại như bình thường. Hấn đến trường, không cần dùng tới xe lăn hay nạng cho vác và... thật sự là hẳn đã có thể tự đến trường bằng chính đôi chân của mình. Thật đáng ngạc nhiên, ngay cả những bác sĩ có nhiệm vụ ghé thăm nhà hằng ngày để kiểm tra tình hình sức khỏe cho Kazuma cũng không thể tránh khỏi sự ngỡ ngàng khi biết thể lực hẳn đã hoàn toàn hồi phục chỉ vốn vẹn trong ba ngày trong khi với người bình thường thì phải mất ít nhất là 2 tuần thậm chí đến một tháng. Khả năng hồi phục của hắn diễn ra rất nhanh, nhanh đến độ mà ai ai cũng đều nghi ngờ hẳn là một siêu nhân phi thường.

Điều đầu tiên sau một thời gian không thấy tăm hơi đâu là gì. Chắc chắn sẽ là bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên tột độ từ những cô cậu chung lớp khi thiên tài quay trở lại. Hẳn thì vẫn tò ra khù khù khờ khờ một

hiu hiu buồn ngủ như thể vừa thức đêm liền suốt mấy ngày. Trong khi rất nhiều người quan tâm đến hắn không ngừng thừa chuyện hỏi thăm tình hình thế nào. Ngay cả giáo viên chủ nhiệm là Sensei dễ rơi nước mắt cũng khó lòng kìm nén cảm xúc khi trông thấy hắn. Nhìn chung thì ai ai cũng đều có nét biểu hiện riêng khi trông thấy Kazuma. Và cũng thật tốt khi thấy hắn vẫn chưa chết.

Không, đáng lý ra hắn nên chết đi cho rồi... Ày mà cũng không phải, đáng lẽ hắn đừng nên bao giờ xuất hiện ở đây, để rồi biết bao cô gái bắt đầu sà vào như chim thấy sâu, làm cho Kozue tức muốn chết. Mà có tức đến bao nhiêu cũng không thể ngang nhiên vung tay vung chân đâm thùm thụp hay tìm thứ gì đó trút giận được. Phải nhịn... phải cố nhịn lại.

Và điều đầu tiên Kazuma làm khi đến lớp là chẳng để tâm mấy đến điều gì đang diễn ra xung quanh mình cho lắm. Hắn chỉ đảo mắt cho đến khi dừng lại trước bàn Aries. Hắn quan tâm đến Aries nhiều hơn. Quan tâm đến biểu hiện của con bé sau những gì đã xảy ra.

À... không có gì bất bình thường cả, chẳng qua do Kazuma lo quá thôi. Aries đã thay đổi đến độ chính Kazuma cũng không thể ngờ. Con bé đang cười với mọi người. Cũng như mọi khi ở trên lớp, con bé ứng xử giống y như thể... nhưng thật sự cũng có một chút khác biệt. Nụ cười của con bé trông tự nhiên hơn, thật lòng hơn, không chút tà niệm, không chút mưu tính, giống như... con bé bắt đầu mở lòng mình ra hơn, chịu tin tưởng vào người khác hơn chẳng. Điều đó cũng thật tốt nhưng đôi lúc cũng khiến Kazuma tự hỏi nhân tố gì đã khiến con bé thay đổi cách nghĩ trong khoảng thời gian ngắn như vậy... Mà thôi kệ đi... Ngày đầu tiên đến lớp... như thế này cũng không hẳn là tồi tệ.

Một buổi tối lại đến bao trùm lấy thị tộc Chân Tổ. Thật ra hết ban ngày thì đương nhiên sẽ chuyển về ban đêm, định lý không thể thay đổi trong vòng xoay tuần hoàn của hệ mặt trời. Nhưng hôm nay có một chút đặc biệt nên đáng để chúng ta cùng bàn đến.

- Hiyā, hôm nay thật vui quá chừng, nhất là lúc học môn thể dục ấy, trông Hiyama – kun và Namehari – kun ngẫu hết cỡ khi ném được mấy điểm liên tiếp!

Hôm nay có tiết thể dục tại trường vào tiết thứ ba buổi chiều với bộ môn thể thao tự chọn. Chính vì vào tiết thứ ba buổi chiều nên nắng nóng cũng không còn gắt bao nhiêu nên hôm đó Hiyama quyết định, sẽ làm một trận bóng rổ để xả... Nhưng xét theo một góc cạnh nào đó thì đúng ra là đang ngồi hóng gió dưới bóng râm, thì đột ngột có quả bóng rổ không biết từ đâu bay thẳng vào đầu Hiyama. Với thân pháp nhanh nhẹn, cộng với khả năng phản xạ cao nên Hiyama đã kịp thời đưa tay chụp lấy quả bóng trước khi nó đập thẳng vào mặt. Nhìn đi nhìn lại thì mới biết người ném trái bóng đó về phía Hiyama không ai khác ngoài Kozue... đích thị là Kozue đã cố tình ném nhằm khiến khách cũng như muốn khiến chiến một trận cho ra trò để giải quyết hết mọi ân oán từ trước đến nay còn đang dang dở.

Chuyện là thế đó, đang yên đang lành bỗng dưng nhận được thư thách đấu từ kẻ thù không đội trời chung, không bao giờ có chuyện Hiyama bỏ qua nó một khi lòng tự tôn của cậu ấy vốn dĩ đã cao ngất ngưỡng ngất trời... Rồi thì chuyện gì tới bắt buộc nó sẽ tới. Một trận thư hùng này lựa diễn ra giữa hai đội băng đỏ xanh và băng đỏ đỏ, với hai team leader là Kozue bên đội xanh và Hiyama bên đội đỏ. Dù sao thì hai người họ cũng quyết sống chết một trận cho ra trò nên cách tốt nhất là cứ giữ nguyên như thế cho đến khi họ thỏa mãn thì tự khắc dừng lại.

Trận đấu diễn ra quyết liệt không kể thời gian sớm muộn. Với những pha cướp bóng ngoạn mục, với những màn luân lách khéo léo và khoanh khắc họ ghi điểm khi ném bóng vào rổ. Cả Kozue và Hiyama, ai cũng đều tuyệt vời hết. Chỉ là có một chút chuyện xảy ra ngoài ý muốn khi trận đấu dành cho mười người mà trông có vẻ như chỉ dành riêng cho hai người vậy. Họ đấu đá bôm bốp chan chất đến độ những người khác trong đội còn không biết mình đang nhận vai trò gì ở vị trí nào trong nhóm

Nhưng đánh đấm thì đấu kiểu gì mà đến cả trái bóng rổ dầy như vậy cũng phải xi hơi. Cũng may là cho khi tiết thể dục kết thúc, số điểm hai bên ngang bằng nhau, dẫn đến kết quả chung cuộc là hòa, nên không ai tị nạnh với ai và hẹn ngày khác tranh tài tiếp. Cuộc sống nó là thế, khi đã gặp được đối thủ không đội trời chung thì có chết cũng phải quyết sống mái với nhau một phen.

Dù rằng không thắng được nhưng chí ít thì trong mắt Eri, Hiyama vẫn là số một khi một thân một mình ghi được quá nhiều điểm trong trận đấu. Và bản thân Hiyama, cũng có chút khó khăn trong việc ứng xử khi bao nhiêu sự ngưỡng mộ từ Eri đều hướng hết về phía mình. Lòng cũng vui vui nhưng cũng hơi khó chịu vì đó không phải cái nhìn mà Hiyama mong đợi.

- Nhưng mà này nhé, một mình ôm hết những phần hay nhất, đó không phải nghĩa cử cao đẹp đâu Hiyama – kun. Biết rằng cậu có ân oán với Toriyama nhưng ít nhất cũng phải để cao tinh thần đồng đội chứ. Cậu khiến cho chúng tớ cứ như lũ khi ngốc, chỉ biết đứng nhìn không vậy!

Sự thật là Hiyama toàn tự ý cướp bóng, rồi tự thân ghi điểm, và điều này khiến cho một số người cảm thấy rằng mình hoàn toàn vô dụng trước khả năng của Hiyama.

- Là vì lũ con người đó quá kém cỏi, có một trái bóng đơn giản mà cũng không đón đầu được. Để rơi vào tay lũ bên kia thì quả thật rất mất mặt!

- Ô dá, vậy à. Thế thì xem như tớ cũng chưa từng thấy không ít lần cậu bị Toriyama giật mất bóng nhé!

- Têh, im miệng đi Namehari!

Nhìn chung thì ai ai cũng vui. Như thế là tốt rồi. Cái ngày mà ước mơ của Eri đang càng lúc càng gần hơn chẳng. Thật đáng để mong đợi.

Nhưng... nếu thật sự mọi chuyện có thể diễn ra đúng như thế thì chẳng phải nó quá dễ dàng ư? Dĩ nhiên nếu con người và Chân Tổ cùng chung sống hòa thuận với nhau thì thật tốt, nhưng như thế thì thật quá dễ dàng... dễ đến đáng nghi đáng ngờ. Sẽ không còn ranh giới giữa hai chủng loài... mọi người cùng cười vui trong hạnh phúc. Nghe thật tuyệt. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là Eri và Kazuma sẽ...

Hebi chợt dừng lại, trong lòng cô bé có chút miên man khó diễn đạt thành lời. Vì nhiều thứ cùng xảy ra nên Hebi không thể theo kịp chẳng. Không... không phải là theo không kịp, mà chỉ đơn thuần rằng Hebi không dám nghĩ đến kết cục sau cùng khi giấc mơ ấy trở thành hiện thực. Hebi lo sợ điều đó... Hebi lo sợ rằng một khi cái thế giới lý tưởng ấy tồn tại, thì Eri sẽ rời xa Hiyama mãi mãi, để rồi Hiyama sẽ đau khổ đến nhường nào. Hebi sẽ không chịu được điều đấy mất... trong lòng cô bé chứa chan một nỗi lo âu thấp thòm kỳ lạ.

Thoảng để ý thấy thái độ của Hebi có chút lạ thường.

- Có chuyện gì vậy Hebi? Trông cậu có vẻ như đang lo lắng về điều gì thì phải?

Hebi thoáng giật mình khi Namehari cất tiếng hỏi. Bản thân Hebi không muốn để người khác nhìn thấy bộ mặt này của mình nên cô bé đã tìm cách gạt nó sang một bên. Hebi xua tay.

- À... mình chỉ đang phân vân xem nên nấu gì cho bữa tối. Hôm nay đến phiên mình vào bếp nên thành ra có chút lưỡng lự không biết nên nấu lại đồ ăn hôm qua trong tủ lạnh hay vào rừng kiếm chút gì đó nhí!

- Hebi, cậu có biết là nhà cậu được vinh danh vào diện “gia đình văn hóa” nhất thị tộc ta không?

- Heh, gia đình mình sao? Văn hóa nhất á?

- Nhà cậu đó nhé, ba người nhưng mức độ tiêu thụ những thứ phục vụ cho sinh hoạt hằng ngày lại thuộc dạng thấp nhất. Đã ba tháng liền nhà cậu không đến nhận máu cấp đầu và cuối tháng. Gia đình cậu không sử dụng tinh thể đá thứ nguyên, hay thậm chí thực phẩm được cung cấp, lượng điện nước tiêu dùng cũng ít hơn hẳn so với nhà khác. Không lẽ, nhà cậu đang theo chương trình sống tiết kiệm sao?

- Làm gì có chuyện đó chứ. Chỉ là nhà mình ít dùng đồ điện, ăn cũng ít và đã quá quen với việc không cung cấp máu nên thấy không cần thiết cho lắm. Để lượng máu đó cho những người thật sự cần thì tốt hơn nhiều!

- Kể cả khi cậu có nói thế...

Namehari bỗng dưng tiến đến gần Hebi. Cậu ấy nhẹ nhàng đưa tay chạm nhẹ lấy ngọn tóc bạc trắng của Hebi một cách dịu dàng. Sâu thẳm trong đôi mắt cậu ấy là một nỗi niềm xa xăm miên man nào khác.

- Thì cũng không nên buông lơ cơ thể đâu. Cậu không để ý chứ trông cậu bây giờ xanh lăm. Đồng ý rằng cậu có thể sống không cần máu nhưng cũng phải bồi bổ cơ thể mình nhiều một chút!

Hiếm khi thấy Namehari trầm lắng như thế. Có lẽ cậu ấy nói đúng, trông mình không được tốt cho lắm, nên điều chỉnh chế độ ăn uống sao cho phù hợp với nhu cầu bản thân.

- Mình hiểu rồi. Quả nhiên, Namehari – kun luôn đề ý đến mọi người kể cả tình tiết nhỏ nhất. Nếu như có một người nào đó lọt vào tầm mắt của Namehari – kun, chắc hẳn người ấy phải may mắn lắm đây!

Hebi nào có biết rằng chỉ cậu nói đơn thuần ấy càng khiến cho Namehari càng trở nên suy tư hơn. Hebi sẽ không tài nào có thể biết được khi trên mặt cậu ấy lúc nào vẫn giữ nụ cười thân thiện không hề thay đổi, nhưng sâu trong đôi mắt ấy mới là khung cảnh cảm xúc thật của cậu. Hebi sẽ không thể nào biết được Namehari đang khó chịu như thế nào. Nhưng cậu ấy vẫn sẽ tiếp tục nở nụ cười như mọi khi.

- Minh sẽ lưu ý đến điều này, cảm ơn cậu, Namehari – kun!

Lái qua chuyện khác cốt cũng để Namehari không phải nghi ngờ mối lo ngại trong thâm tâm. Hebi cứ ngỡ rằng mình đã đánh lạc hướng thành công nhưng thật đáng tiếc rằng Namehari... trong nhóm bốn người, cậu ấy luôn đứng phía dưới cùng, dùng đôi mắt quan sát toàn bộ ba người còn lại, luôn lắng nghe và thấu hiểu... Thế nên Namehari thừa hiểu rằng đó không phải vấn đề mà Hebi thật sự quan tâm. Namehari biết Hebi đang giấu diếm một điều gì đó khó nói ra thành lời. Và đây cũng là một trong nguyên nhân dẫn đến nỗi canh cánh khó chịu trong Namehari. Cậu ấy có thể cười nhưng trái tim cậu ấy lại nặng nề như đang đeo gánh tạ trăm ký.

- Phải rồi... vì cậu lúc nào cũng hướng nhìn về phía trước, về Eri và Hiyama. Cậu sẽ không bao giờ chịu ngoảnh đầu lại nhìn. Thế nên cậu sẽ không bao giờ hiểu được người con gái luôn xuất hiện trong tâm mắt của tớ trông như thế nào đâu!

.....

.....

- Và như thế, Hiyama – kun đã “Gahh” lên một cái, bắt lấy bóng rọi “Yahoo” và ném vào rổ. Điểm số cũng tăng lên vèo vèo nhờ cú ném đó!

- Cậu đang tường thuật kiểu gì thế hả? Tớ “Gahh” lên bao giờ. Tớ chỉ hét “Gào ồ” thôi. Cậu cứ xuyên tạc như thế thì làm sao làm bình luận viên được!

- E hề hề...

Eri vẫn còn phần khời sau trận đấu bóng rổ. Tuy kết quả chung cuộc là hòa nhưng đó cũng là một ấn tượng sâu sắc sẽ được lưu giữ trong ký ức của Eri. Nói thật, Eri bắt đầu cảm thấy Hiyama thật oai phong, thật ngầu mỗi khi cậu ấy ghi điểm. Thật sự rất ấn tượng... đến nỗi Eri thích được đi bên cạnh và ngắm nhìn Hiyama thế này.

- Nhìn gì đấy, mặt tớ dính nhọ à?

- Hiyama – kun... giờ mình mới để ý... cậu ngầu ghê luôn!

Tự dưng công kích kiểu đó thì làm sao Hiyama đỡ được. Mặt cậu ấy đỏ ửng lên nhưng cũng thật may mắn khi trời đã tối nên Eri không thấy điều đó. Hiyama nhanh chóng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

- Nói... nói cái gì thế hả? Tớ lúc nào mà chẳng ngầu. Chẳng qua là bây giờ cậu mới trông thấy thôi!

- Uhm, Hiyama – kun nói đúng. Bây giờ mình mới để ý thấy điều đó. Vì từ trước đến nay mình chỉ toàn quan tâm bản thân mình không thôi. Để rồi đến tận thời điểm này, mình mới thấy được vẻ lấp lánh của Hiyama – kun!

Sao bỗng nhiên Eri lại nói những điều khó đỡ thế nhỉ. Cứ khiến cho Hiyama ngượng ngùng mãi thôi. Mặc dù được nghe những lời ấy cũng thích nhưng mà như thế này thì thật ngại quá.

Hiyama thoáng lên lút nhìn ngược lại... tại sao, Hiyama lại trông thấy một nét tinh tú, một nét gì đó đẹp đến rạn ngời... tại sao trông thấy Eri như thế này, trái tim Hiyama không ngừng thổn thức, nhịp đập trở nên loạn hơn bao giờ hết. Hà có gì khi cười, Eri lại đáng yêu đến độ ấy... Đáng yêu thôi ư? Không, ngoài đáng yêu ra thì Eri còn rất đẹp nữa. Mái tóc hồng bông bênh như kẹo bông ươm xốp... và còn nhiều thứ khác nữa khiến con tim Hiyama càng thổn thức. Chỉ cần được ở cạnh Eri như thế này mãi...

.....

- Hiyama, Eri, Hebi, Namehari!

Giọng một người đàn ông trung niên đầu tóc chột cất lên khiến nhóm bạn giật mình. Quay lại thì đúng thật đó là một người đàn ông trong thị tộc. Ông ấy vẫn thường hay đi săn chung với Hiyama vào đầu tháng và cuối tháng nên nhìn mặt cái biết ngay.

Người đàn ông đó tiến về phía nhóm bốn người bạn với thái độ khá gấp rút và hốt hải.

- Futada – san, có chuyện gì vậy ạ? Trông chú như thể vừa gặp phải chuyện gì đó đáng sợ lắm!

- Còn hơn cả đáng sợ đó. Hiyama, Eri, Hebi, Namehari, các vị bố lão triệu tập mấy đứa đến ngay Đại Điện Thần. Những đứa trẻ trong làng đã bị...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54

- Ojii – chan!

Eri chạy xộc thẳng vào Đại Điện Thần với gương mặt hốt hải. Điều khiến cô bé lo chính là lệnh triệu tập từ các bố lão, mà ông của Eri cũng là một thành viên trong hội đồng nên đương nhiên, Eri không thể không lo lắng mà chạy thẳng đến Đại Điện Thần trước khi về đến nhà. Điều đầu tiên khi Eri bước qua cánh cổng đồng to lớn ấy là gian phòng uy nghi, chắc chắn là như thế rồi, nhưng điểm cốt yếu chính là những đứa trẻ trong làng đang nằm quần quai dưới nền chiếu... Đứng chết là quần quai khi lũ trẻ không ngừng lăn lộn, giãy giụa cũng như kêu gào trong điên cuồng. Nhìn nét biểu hiện của chúng trông thật đáng sợ, chẳng khác gì những con ác thú lên cơn điên tiết đến độ phải rất nhiều người lớn cùng một lúc giữ chúng lại. Phải chăng Eri đang nhầm lẫn, hay thật sự những đứa trẻ này trong cơn điên loạn còn khỏe hơn cả Chân Tỏ trưởng thành. Nếu không cẩn thận, chúng hoàn toàn có thể đánh bật cả người lớn chỉ bằng một cú vung tay đơn giản. Cứ tính bình quân 5 Chân Tỏ trưởng thành chỉ để kìm hãm một đứa trẻ Chân Tỏ cũng đủ thấy rằng tình hình đang nguy cấp đến nhường nào.

Sợ hãi thì có sợ hãi thật, nhưng Eri tự nhủ không nên để nỗi sợ lấn át tâm trí. Cô bé chạy thẳng sâu vào bên trong Đại Điện và gặp được các vị bố lão đang chia nhau ra, từng vị kiểm tra tình trạng của từng đứa trẻ.

- Ojii – chan!

- Eri, mấy đứa, đến rồi đấy hả!

Cùng lúc đó, nhóm Hiyama cũng vừa tới kịp lúc. Nhóm bạn đảo mắt nhìn đảo dác xung quanh, trông thấy những đứa trẻ không ngừng lăn lộn trong đau đớn khổ cực. Chỉ thấy thế thôi, Hebi và Eri đều không khỏi chạnh lòng.

- Thưa các nguyên lão, chuyện gì đang xảy ra thế ạ? Những đứa trẻ đó...

- Trông chúng... dường như đang rất đau đớn thì phải!

Hiyama và Namehari lại gần một đứa trẻ đang cố gắng thoát ra trong sự cưỡng chế của các Chân Tỏ xung quanh. Hiyama kiểm tra hai con mắt đen ngầu, tròng đỏ của đứa trẻ đấy, còn Namehari kiểm tra tay chân và những bộ phận trên cơ thể khác xem có dấu hiệu gì đó đặc biệt không. Nhưng xem chừng, thứ khiến hai chàng trai lưu ý trên hết chính là cái gân tím đen đang nổi lên trên cổ thẳng bề một cách rõ ràng.

- Nhìn thì trông có vẻ như đang trong giai đoạn khát máu thông thường. Nhưng trong lúc khát máu kiểu này, thì lại xuất hiện mấy cái gân như thế kia sao?

- Hoàn toàn không đúng chút nào. Đường như... đây không phải là giai đoạn khát máu ở Chân Tổ. Giống kiểu chúng đang bị bệnh thì đúng hơn!

- Bệnh ư? Nhưng từ trước đến nay, làm gì có chuyện Chân Tổ bị bệnh. Sức đề kháng của Chân Tổ là tuyệt đối kia mà!

- Thì tớ cũng chỉ đang phân vân chứ làm sao dám chắc chắn được 100%. Chân Tổ chúng ta từ xưa đến nay có hệ miễn dịch cực mạnh đến độ dịch cúm tràn lan ở xã hội loài người cũng không thể xâm nhập được vào cơ thể chúng ta. Đó là chưa tính đến tốc độ hồi phục nữa... Này, mấy lão già, chuyện này rút cuộc là sao hả?

Quay sang hỏi các vị trưởng lão là sáng suốt. Dù sao thì khoảng thời gian các ngài sống cao hơn nhiều so với nhóm Hiyaama, nên chắc chắn các vị biết được chút gì đó. Nhưng xem ra kinh nghiệm sống của các nguyên lão cũng không giúp ích được gì nhiều khi chính ông ngoại của Eri cũng phải lắc đầu.

- Đây cũng là nguyên nhân chúng ta triệu tập các người đến đây nhanh nhất có thể. Tình hình có vẻ nghiêm trọng hơn bao giờ hết. Cái gọi là dịch bệnh lạ... thật sự đã tràn đến thị tộc ta trong nháy mắt!

- Dịch bệnh?

- Lúc trước ta đã từng nói: trong thị tộc ta đang xảy ra một hiện tượng lạ. Và ta có dẫn dò các người để thấy bất kỳ một đứa trẻ nào trong thị tộc có triệu chứng khác thường thì phải báo ngay cho chúng ta. Và bây giờ cái hiện tượng kỳ lạ đó đã chính thức trở thành một Đại Dịch lan rộng lên toàn bộ thị tộc. Nạn nhân đầu tiên của con Đại Dịch ấy... chính là những đứa trẻ này đây!

“Đại Dịch” một cụm từ nghe thật đáng sợ đầy sự kinh hãi. Chỉ mới nghĩ đến nó thôi mà Eri và những người khác đều không phải rung mình. Cái gọi là Đại Dịch đó trong quá khứ của nhân loại đã khiến cho rất nhiều người chết. Phải nói là thời kỳ đen tối của thế kỷ 14-15 khi thuốc và các loại vaccine còn chưa ra đời hay thật sự được biết đến. Có thể, đối với Chân Tổ thì nó chẳng là gì cả, nhưng nó vẫn là một điều vô cùng đáng sợ.

Đáng sợ gì chứ... Đại Dịch ư? Dịch Bệnh ư? Nghe những từ đó đủ khiến cho Hiyaama phải sôi máu lên.

- Đùa ai vậy hà lão già? Đại Dịch gì đó... rõ vô văn... làm sao có chuyện Chân Tổ chúng ta phải chịu thua đến cái tào lao ấy được!

- Vậy thì người gọi những gì đang diễn ra dưới kia là gì? Nếu không muốn gọi đó là Đại Dịch thì đó cũng là sự thật mà người không thể chối cãi!

Nghiên rằng nghiên lợi, Hiyaama tỏ ra không phục nhưng buộc lòng phải phục. Thứ đang diễn ra dưới kia còn có thể gọi là gì ngoài hai chữ “Đại Dịch”. Nhưng quan trọng hơn hết, nguyên nhân do đâu mà cái hiện tượng lạ này xuất hiện và lan tràn, tấn công vào hệ thống miễn dịch bất khả xâm phạm của Chân Tổ... Hiyaama hoàn toàn không biết.

- Nếu kiểm tra sơ qua thì nó cũng không hẳn là một con bệnh. Gọi là virus thì đúng hơn!

- Virus?

- Một dạng ký sinh trùng đặc biệt trực tiếp tấn công vào hệ miễn dịch của Chân Tổ, khiến cho khả năng kháng bệnh bị đảo lộn hoặc cũng có thể làm thay đổi kết cấu bản chất của Chân Tổ. Và nó chỉ truyền nhiễm trên những đứa trẻ trong làng!

- Tại sao chỉ có trẻ con mà không phải người lớn ạ? Nếu là virus thì đáng lý ra nó phải không chứa ai mới đúng!

- Cũng đơn giản thôi. Những đứa trẻ thì phải trải qua cái giai đoạn bắt buộc đó. Và chính “khát máu” chính là bản đệp tạo điều kiện cho con Đại Dịch phát tán. Khi một đứa trẻ trải qua giai đoạn “khát máu” thì hệ miễn dịch trong chúng sẽ trở nên yếu đi. Khả năng bắt từ cũng vì thế mà bị trì trệ. Virus sẽ nhân cơ hội đó tấn công vào hệ thần kinh, kích động cho sự thêm máu tăng lên gấp bội phần!

- Vì thế nên chúng mới trở nên điên loạn và mất kiểm soát như thế kia. Một khi con khát máu lấn át toàn bộ lý trí, thì đối tượng chỉ tập trung duy nhất vào một chuyện là làm sao tìm được nguồn máu cung cấp cho nhu cầu sinh lý!

- Nói đúng hơn là nó giống như một loại thuốc gây nghiện. Đối tượng sẽ trở nên điên cuồng, sẵn sàng tàn sát bất cứ thứ gì cản đường chúng tìm đến với nguồn máu tươi. Không những kích thích cho sự thêm máu, mà sức mạnh cũng vì thế mà tăng lên nhiều lần. Nếu dùng một thứ gì đó để so sánh thì lũ trẻ bây giờ, có khả năng quét sạch cả một thị trấn nhỏ chỉ trong vài phút ngắn ngủi!

Quét sạch cả một thị trấn. Chuyện này đối với loài Chân Tổ không phải lạ. Vì trong quá khứ khi xưa, Đế Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad cũng từng một thân một mình phá hủy một thị trấn với sức mạnh bất bại của mình. Một Chân Tổ dũng mãnh, đáng sợ đầy nguy hiểm như thế mới xứng danh Nguyên Thủy Chân Tổ, là Chân Tổ mạnh nhất trong mọi thời đại Ma Cà Rồng. Vậy thì thử tưởng tượng xem trong một ngôi làng lại xuất hiện khoảng chừng chục đứa trẻ trong đường Đế Nhất, thì dùng nói đến cái thị trấn ven biển mang tên Kyuushi kia, mà ngay cả đất nước mặt trời mọc Nhật Bản sẽ bị nhấn chìm trong biển lửa chỉ sau một đêm. Thật đáng sợ, chỉ mới tưởng tượng đến viễn cảnh đó cũng đủ khiến ai ai đều phải rung mình.

- Chờ một chút đã. Vậy nói tóm lại thì cái hiện tượng quái lạ này chỉ đơn thuần do một loại virus tạo ra thôi đúng không. Nếu là virus thì chỉ cần thuốc là tiêu diệt được ngay ấy mà!

- Đúng rồi, chỉ cần thuốc hay vaccine có thể tiêu diệt được con virus này thì mọi người có thể...

- Không dễ vậy đâu Hebi, Eri. Nếu như mọi chuyện thật sự dễ dàng như trở bàn tay thì các nguyên lão đâu cần phải triệu tập chúng ta đến đây gấp rút. Các cậu không nhớ sao. Chân Tổ chúng ta từ trước đến nay được bao bọc bởi khả năng bắt từ và hệ miễn dịch tuyệt đối. Không một vết thương hay một căn bệnh nào có thể giết chết được Chân Tổ, nên nhìn chung trên núi Himako nói chung và thị tộc ta nói riêng, chỉ tồn tại mấy cái thảo dược dùng để trị những vết thương ngoài da trong thời hạn ngắn là cùng. Tộc chúng ta không mở kênh giao thương với thế giới bên ngoài, nên làm gì có thuốc men hay vaccine gì kia chứ!

Namehari nói đúng. Đã từ lâu, thị tộc Chân Tổ đã tuyệt giao với xã hội loài người. Không buôn bán giao thương, không du nhập nhiều mặt hàng khác nhau nên đương nhiên sẽ không có thuốc men y tế. Cứ cho rằng vì mỗi thâm thù giữa hai bên là lý do khiến thị tộc Chân Tổ sống tách biệt hoàn toàn. Nguyên nhân cốt yếu vẫn là...

- Hơn nữa, các cậu nghĩ rằng thuốc của con người có khả năng chữa bệnh cho Chân Tổ sao? Từ xưa đến nay, Chân Tổ chúng ta được biết đến với cái tên “Tộc người Bất Từ”. Trong suy nghĩ của loài người thì Bất Từ tức là không chết, không ốm đau bệnh tật. Đó là chưa nói đến hệ miễn dịch của Chân Tổ vượt trội so với mức chỉ tiêu bình thường của con người. Nên ngay khi chúng ta dùng thuốc của họ thì ngay lập tức, hệ miễn dịch sẽ kháng lại thuốc và thôn phệ không còn một giọt. Bây giờ, cứ xem như hệ miễn dịch trong lũ trẻ đang yếu dần do virus. Nhưng ngay bản chất của con virus cũng dễ kích thích hệ thần kinh, tăng sức mạnh của chúng lên mức cực đại. E rằng, thuốc bình thường cũng chẳng thể làm được gì!

Namehari nói không sai, kể cả khi từ thị tộc chạy xuống thị trấn để mua vài viên thuốc thì cũng không điều gì lấy làm chắc chắn rằng thuốc của con người thật sự công hiệu. Nếu như con người phải chịu thua trước khả năng bắt từ của Chân Tổ thì đương nhiên cũng sẽ không biết cái thứ dịch bệnh này thực hư như thế nào. Suy cho cùng, khả năng của con người là có hạn.

.....

- Đầu tiên chỉ một hai trường hợp. Bây giờ thì đã có đến hơn một chục trường hợp giống thế. Chúng tỏ tốc độ lây lan của loại virus này là tuyệt đối không thể xem thường. Và nó không hề có dấu hiệu rằng sẽ dừng lại. Hiyaama, Eri, Hebi, Namehari, để đảm bảo đây là một bí mật nội bộ trong thị tộc chúng ta không bị rò rỉ ra bên ngoài. Năm bó lão chúng ta đã đồng thuận nhất trí cao và quyết định, kể từ ngày mai, bốn đứa tuyệt đối phải giữ kín chuyện hôm nay, không được để cho xã hội loài người biết rằng thị tộc chúng ta đang gánh chịu kiếp nạn này, hiểu chưa!

.....

Grao grao, rec rec, leng keng, loảng xoảng.

Đó là những âm thanh Kazuma nghe được ngay khi mở cửa phòng khám của mình ra. Mấy con thú bị nhốt trong chuồng đang ra sức biểu tình ấy mà. Ngày nào cũng thế, cứ đến giờ tầm tối thế này thì chúng đều đồng thanh cất lên màn đồng dao này, như nhắc nhở cho tên chủ nhân ngu ngốc nào đó rằng giờ ăn của chúng đã đến. Chính vì ngồi trong nhà chơi game không yên nên hẳn đành phải nhắc cái xác mình ra cho chúng ăn.

- Đây đây, đồ ăn đến rồi đây... Lũ chúng bây mà cứ kêu um sùm thế này là hàng xóm sẽ qua làm phiền đấy!

Nếu chịu cho chúng ăn đúng giờ đúng bữa thì chúng đâu có kêu. Nhưng thật lòng mà nói, hắn không cảm thấy phiền khi phải cho chúng ăn vì đầu sao, đây cũng là trách nhiệm của một bác sĩ thú y như hắn.

- Đúng là khoảnh khắc yên bình nhất từ trước đến nay. Nhìn thử xem Tatumaki, đêm nay có trăng tròn đẹp lắm luôn ấy!

Con Tatumaki đang nằm ngửa bụng, chống hết cả bốn chân lên trời ở ngoài sân. Nó ngủ mất rồi còn đâu mà nghe hắn nói. Mà thật sự, đêm nay có mặt trăng tròn xuất hiện thật. Cái ánh sáng lung linh đẹp đẽ không kém phần dịu dàng tỏa ra từ cái thứ tròn tròn ấy thật khiến cho người khác phải ngất ngây bởi hời.

Nhưng nhìn thấy mặt trăng thế này, làm hắn nhớ đến một vài chuyện xảy ra trước đây. Hai lần mặt trăng tròn, cũng vào lúc hắn từ trong nhà đến phòng khám để cho đám động vật ăn. Và cả hai lần đó, Kazuma đều gặp mặt với một vị khách bất ngờ không mời mà đến. Tự dưng không hiểu sao, hắn nhìn thấy trong lòng rằng rất có thể nhân vật đó lại xuất hiện ngay trong buổi tối hôm nay.

Đúng là như thế thật. Khi cơn gió nhẹ thoảng thổi ngang qua mái tóc hắn, Kazuma chợt nhận ra mình cần phải đón tiếp vị khách ấy thêm lần nữa.

- Chào buổi tối!

Theo lẽ nghĩa thì phải cần thêm trà và bánh để mời khách. Nhưng xem chừng vị khách ấy cũng chẳng thiết tha gì đến nghi thức cho lắm. Vẫn là một con người bí ẩn, không rõ giới tính nam nữ thế nào sau cái lớp áo khoác áo choàng cũ kỹ che hết mặt mũi kia. Vẫn cái thoát ần thoát hiện không rõ từ bao giờ. Và cứ như thế, Kazuma cảm thấy rằng mình sẽ chết bất cứ lúc nào nếu như tiếp tục buông lời cảnh giác cũng như tỏ ra thái độ bình thường như thế này.

Con Tatumaki bất thành linh mờ mắt, nó trông thấy kẻ bí ẩn đang đứng đối diện Kazuma trong phòng khám nên nhanh chóng bật dậy, phi thẳng vào trong với thái độ giận dữ tột độ. Nó tính lao thẳng đến kẻ đó cùng đôi răng nanh sắc nhọn kia. Nhưng cũng thật may mắn khi Kazuma kịp thời nắm lấy cái vòng cổ, giữ chặt nó trong vòng tay.

- Bình tĩnh Tatumaki. Người đó đến đây không có ý định đánh nhau. Cậu không cần phải kích động như vậy đâu!

Khuyên nó thật sự chẳng dễ dàng chút nào. Với một con chó khôn như Tatumaki thì nó có đủ trí khôn để tự nhận biết rằng: không thể tin tưởng được kẻ đã tấn công Kazuma đến suýt mất mạng. Cho nên, dù đã bị Kazuma ôm cổ chặn lại, nhưng nó vẫn cố gắng rướn người đến, vẫn gầm gừ nhe răng nanh tỏ ý muốn nói “xéo đi”.

- Xin lỗi. Tatumaki chẳng qua đói bụng quá nên hơi dữ dằn chút thôi. Nhưng hôm nay, ngài đến đây gặp tôi có chuyện gì vậy?

Con người bí ẩn đó vẫn đứng lặng thinh như một bức tượng, không có chút phản hồi gì với Kazuma.

- Etou... quý ngài có ổn không? Quý ngài bị đau bụng à?

- Người... tại sao lại cứ phải chen chân vào vấn đề của thị tộc Chân Tổ. Vận mệnh của Chân Tổ, khiến cho người tò mò đến độ đứng ngồi không yên ư. Ta đã từng cảnh báo người đừng bao giờ dính líu đến cuộc sống xung quanh Chân Tổ. Lý do vì sao, người cứ thích đâm đầu vào những điều phiền phức chẳng hề liên quan gì đến người? Không lẽ... người muốn chết thật à?

Kazuma đang cười... ừ, hắn thật sự đang cười. Chỉ là cái gương mặt của hắn không thể nào thay đổi dù vui dù buồn. Hắn cười nhẹ trong khi đang cố gắng xoa dịu cơn giận dữ của Tatumaki.

- Nếu nhắc đến cái chết thì chắc là tôi đã trải qua nó một lần rồi. Chính xác là tôi đã từng đến cái nơi gọi là giao thoa giữa hai thế giới. Kể ra thì cũng đã chuẩn bị hết mọi thứ, sẵn sàng để xuống dưới Hoàng tuyền Yomi. Nhưng chắc là do chưa viết di chúc dâng hoàng tử tể nên vị thần bảo hộ ở đó đã bắt tôi trở về với cõi sống. Tính ra thì tôi đã chết đi sống lại một lần nên nếu hỏi tôi “Người muốn chết thật hả?” thì tôi thấy cũng bình thường. Còn về câu hỏi thứ nhất, lý do vì sao tôi cứ hay chen vào vấn đề của các Chân Tổ... bởi vì tôi thấy con người hay Chân Tổ cũng chẳng có gì khác nhau!

- Điểm khác biệt?

- Ừ thì nếu suy nghĩ một cách khách quan thì nếu như Chân Tổ không phải Chân Tổ. Ý là nếu như họ không có khả năng bắt tử, không có sức mạnh khủng bá cháy bọ chết thịt chó kia...

Con Tatumaki bỗng quay ngoắt sang Kazuma chăm chăm.

- À xin lỗi, nếu như họ không có sức mạnh khủng khiếp bá cháy bọ chết thì họ cũng giống như con người bình thường. Và ngược lại, nếu như tôi cũng sở hữu được thứ sức mạnh thì giống họ rồi còn đâu. Dù cho hiện tại bây giờ thế nào thì suy cho cùng, Chân Tổ và con người, cũng mang chung một hình dạng. Thế nên, đối với tôi, hầu như chẳng có sự khác biệt giữa hai bên chúng tộc!

- Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Con người thì vẫn là con người, Chân Tổ vẫn chỉ là Chân Tổ!

- Hà hà, đúng là có hơi khó khăn trong việc giải thích nhỉ. Nhưng thôi, chuyện gì đến thì sẽ đến. Dù sao thì chuyện của Aries đã kết thúc trong êm đẹp. Mối quan hệ giữa Aries và nhóm Hoshimiya đã trở nên tốt hơn bao giờ hết. Ngài hết ý kiến rồi chứ nhỉ!

- Nhưng mọi thứ vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt. Con bảo đen đỏ ập xuống toàn bộ thị tộc Chân Tổ và thị trấn này vẫn sẽ xảy đến trong nay mai. Rồi người tính sẽ làm như thế nào?

- Con bảo đen... ý ngài muốn nói gì?

- Nếu như người cho rằng con người và Chân Tổ không khác gì nhau, thì hãy tìm cách đối mặt với kiếp nạn tiếp theo của thị tộc Chân Tổ. Nếu người thật sự là người kết nối được với cả Chân Tổ và con người... hãy cho ta xem, người xử trí chuyện này ra sao!

Đó là những lời cuối cùng trước khi nhân vật bí ẩn đó vụt biến mất. Kazuma chỉ biết nhắm tịt mắt lại khi cái bóng đó xẹt ngang qua. Và khi mở mắt trông ra hướng cửa sổ, Kazuma thấy cái bóng đó vút nhảy lên cao, giữa vầng sáng dịu dàng lung linh của mặt trăng tròn và biển mất.

Kazuma cứ mãi ngược nhìn theo vẻ đẹp của tạo hóa đến độ ngất ngây. Nhưng rồi, hắn lẳng lặng nhìn xuống con Tatumaki đã chịu bình tĩnh lại đôi chút. Hắn vuốt ve bộ lông xung quanh bờm cổ của nó. Đêm nay ngoài biển có gió thổi vào nên lạnh quá, sở vào bộ lông này thật là hạnh phúc.

- Con bảo đen chuẩn bị ập đến với thị tộc Chân Tổ sao. Cậu có hiểu đấy là gì không?

Kazuma thả tay cho con Tatumaki tự do. Y như rằng, nó vừa thè lưỡi, vừa cố gắng đứng bằng hai chân và bất thành linh ngã xuống sàn nhà. Nhìn hành động của con chó, Kazuma gật gù.

- Quả nhiên, cậu cũng không biết gì hết. Tờ hơi thế bởi vì chỉ có cậu và Cristiano Ronaldo vào được tận bên trong thị tộc Chân Tổ nên nhiều khi nghe ngóng được thông tin gì đó. Giá như bây giờ, Ronaldo chịu quay lại thì chắc sẽ có được vài thứ hữu ích lắm đấy!

Hắn đang nói đùa nhưng thật sự sâu trong thâm tâm, hắn suy nghĩ miên man dần đo đến nhiều điều hơn.

.....

Thêm một buổi sáng nữa lại đến. Nhưng dù có là buổi sáng hay buổi tối thì Kazuma cũng vừa thức trắng suốt một đêm. Hắn chơi game... nếu mọi chuyện là như thế thì cũng đối bình thường. Nhưng cứ mỗi khi lượn game suốt đêm thì y như rằng sáng ngày hôm sau, Kazuma sẽ ngủ gục trên lớp ngay từ tiết đầu tiên. Điều lạ lùng ở đây là mặc dù đã ngồi ở bàn học từ rất lâu, hắn vẫn tỉnh bơ trọi.

Thật đấy... hắn không nằm dài trên bàn, không kê đầu lên cái gối hắn mua được từ cửa hàng nhỏ trong trung tâm thành phố với một mục đích duy nhất là ngủ trên lớp. Hắn cũng không tự kéo cái áo khoác trùm qua đầu để đỡ tiếng ồn hay ngáp dài ngáp ngắn như mọi khi. Hắn không có dấu hiệu rằng đang buồn ngủ và đang ngồi chống tay lên cằm suy nghĩ đến điều gì đó.

Hắn suy nghĩ đến điều gì, chẳng ai biết được. Lần đầu tiên trong đời tận mắt trông thấy hắn tỏ ra trầm ngâm mặc dù vốn dĩ cái bản mặt của hắn cũng không khác bây giờ là bao. Hắn thật sự đang tập trung quá mức, đến độ chẳng còn để tâm gì đến mọi thứ xung quanh. Ngay cả khi có một bạn nữ lấy hết can đảm xuống tận chỗ hắn ngồi để hỏi một bài toán thì...

- Anou... Kusanagi – kun, không biết liệu mình có đang làm phiền cậu không nhưng bài toán này...

- x = 3, y = 0, z = 1, phương trình có ba nghiệm phân biệt!

Tên gốc đó thậm chí còn chẳng thèm nhìn vào đề bài hay nghe người khác nói mà hần có thể trả lời tinh như ruồi. Chẳng qua là bài tập này hần đã làm rồi. Đương nhiên, hần sẽ nhớ được bài toán nào khó và tỷ lệ người không biết là bao nhiêu. Và chỉ cần nhớ được đề bài muốn hỏi gì thì trong một giây, Kazuma có thể đưa ngay ra kết quả. Arghh... tôi hận mấy tên thiên tài.

Cảm giác như mình vừa bị Kazuma đánh cho một trận tới tã, cô bạn nữ cùng lớp đành lùi thui trở về chỗ ngồi với gương mặt trắng bệch hết hơi.

- Coi nào Kazuma. Ít nhất thì cậu cũng nên nhìn cậu ấy rồi trả lời cho đàng hoàng chứ. Cái cách cậu vừa ứng xử như thế đang xem thường người khác đó hiểu không?

Tora ngồi xuống chiếc ghế ở đây bàn trên đối diện bàn Kazuma. Ủ thì cách ứng xử vừa rồi của hần khó lòng mà chấp nhận được. Biết hần là thiên tài nhưng người ngoài nhìn vào sẽ cho rằng hần ý mình thông minh mà xem thường người khác. Mặc dù hần không cố tình làm thế nhưng cũng vì nguyên nhân đó mà hần mới không có bạn, tệ hơn là bị người khác tẩy chay ganh ghét. Là người đứng ngoài chứng kiến và quan sát, Tora nhắc nhở Kazuma nên thay đổi.

Nhưng dường như chính những lời của Tora còn chẳng khiến hần chú ý đến. Kazuma vẫn chỉ đang chống tay suy nghĩ miên man mà còn không biết rằng Tora ngồi đối diện hần từ lúc nào.

Không cần nói thêm bất cứ điều gì. Là bạn học chung với nhau từ trường cũ, cùng chuyên về nơi thì trấn này theo dạng học sinh trao đổi, mỗi khi Kazuma rơi vào trạng thái suy tư thì Tora đều hiểu rằng cậu ấy đang đối mặt với một vấn đề nan giải nào đó. Và chắc chắn, với cái tính của Kazuma, trừ khi đích thân cậu ấy mở miệng chịu tiết lộ trước thì còn lâu người khác mới biết.

Tora cất tiếng thờ dài... thờ dài không phải vì Kazuma “sẽ” có ý định chiến đấu một mình giống những lần trước. Mà là vì quyết định của Kazuma trong tương lai sẽ khiến cho Kozue không khỏi lo lắng bồn chồn đây. Thiệt tình, tại sao vừa xuất viện chưa được bao lâu, hần lại muốn rước thêm họa vào thân.

- Kazuma, cậu để quên bento trưa của Ayame nee đây này!

- Oh... Tora, à cảm ơn. Sao tớ lại có thể để quên bento do Once – chan chuẩn bị được nhỉ!

- Sắp vào tiết một đến nơi rồi, cũng may là tớ đây chứ nếu là Kozue, cậu mà cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ kiểu này thế nào cũng bị dẫn cho một trận!

Nghĩ đến Kozue, Kazuma đã hải đến độ túa mồ hôi hột. Mặc dù về mặt thờ ơ lãnh cảm đó không thay đổi nhưng sâu trong thâm tâm, hần đang thật sự rất hoang mang.

- Thế nhé, tự giữ thân mình đó Kazuma. Tớ thì không biết cậu đang toan tính điều gì nhưng mà cậu cũng chỉ vừa xuất viện không được bao lâu, đừng gắng sức quá đề rồi chui vào bệnh viện thêm lần nữa là không ổn lắm đâu!

- Tớ biết rồi!

Nói xong, Tora nhắc ghế đứng dậy và quay trở về chỗ ngồi của mình. Đến khi Tora đi mất thì Kazuma mới ngó người ra tự hỏi không biết cậu ấy xuống chỗ bàn mình từ bao giờ. Hần cũng phân vân rằng hình như trước đó nữa có ai xuống hỏi han mình cái gì thì phải. Nhìn quanh nhìn quẩn thì Kozue đã lên phòng giáo viên vì hôm nay là phiên trực của cô ấy. Đùng như Tora nói, cũng còn may là Kozue không có mặt ở đây, chứ nếu không thì chắc chắn Kazuma sẽ bị xử lý vì cái tội ngơ ngơ làm lơ người khác.

...

Nhưng dù suy nghĩ đến điều gì thì hần lại quay trở về với mối bận tâm chính. Kazuma nhớ đến cuộc gặp gỡ tối qua. Mọi thứ gần như trở nên êm đẹp sau khi Aries có thể mở lòng với các Chân Tổ chưa được bao lâu thì đột nhiên, nhân vật kỳ lạ ấy lại xuất hiện và cảnh báo rằng sẽ có một cơn bão đen ập xuống thị tộc Chân Tổ. Lúc trước cũng thế, cứ mỗi khi nhân vật đó xuất hiện thì y như rằng đều xảy ra biến. Giống như người đó đang có tình mạng đến điểm báo cho Kazuma biết trước... Vậy thì lần này, điểm báo mà Kazuma nhận được nó là như thế nào.

.....

- Ohaiyo Eri – chan, Hebi - chan!

- O...Ohaiyo gozai masu...!

Vừa đúng lúc nhóm bạn Chân Tổ đến lớp. Hôm nay có vẻ như họ đi học trễ hơn ngày thường. Từ trước đến nay, dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào thì nhóm Chân Tổ bao giờ cũng đi sớm hơn những người khác. Vì khởi hành sớm trước lúc mặt trời chưa xuất hiện hần sẽ tốt hơn cho sức khỏe của họ. Đó là chưa nói đến vị trí thị tộc trên núi so với trường khá xa, họ phải rời nhà từ sớm thì may ra mới kịp giờ đến lớp. Nhưng xem ra hôm nay họ trễ thật. Đến cả tên siêu lười như Kazuma còn đủ thời gian ngồi đây thần thờ thì quả thật có hơi lạ lùng.

Mà thôi không sao, chắc họ có chuyện gia đình nên trễ vậy thôi. Vì bộ tứ ấy luôn đi cùng nhau nên nhiều khi một người trễ thì những người còn lại cũng đứng đợi, cuối cùng là cả mẻ trễ hết là điều tất yếu. Quan trọng là Kazuma có thể hỏi thăm Eri xem ở thị tộc Chân Tổ có điều gì bất thường hay không.

- Hoshimiya...

- Etou... Kusanagi – kun, chào buổi sáng...

Hình như có chút kỳ lạ khi Eri trở nên ngáp ngừng, khó xử hơn mọi khi. Đánh mắt sang trái thì trông thấy rõ Hiayama đang lờm về phía này. Lượm một cách khó chịu đàng hoàng chứ không phải đùa. Từ đó, Kazuma hiểu rằng mối quan hệ giữa hai bên vẫn chưa thật sự thân thiết như hần từng nghĩ. Đặc biệt người đang đứng trước mặt mình là Eri nữa... Dù sao thì Hiayama cũng có vẻ khó chịu khi mình và Eri trò chuyện với nhau như thế này.

- Chào buổi sáng...

Đó là những gì Kazuma có thể nói được khi Hiyama cứ tạo áp lực vô hình kia. Nói xong, hần quay mặt sang khung cửa sổ bên cạnh, nhưng thì thoảng vẫn liếc xem Eri đã đi chưa và Hiyama có còn nhìn mình không. Cho đến khi mọi người đều đã tập trung hết ở chỗ ngồi thì hần mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Trông ra từng áng mây bồng bênh ngoài khung cửa sổ, Kazuma tự như:

- Chắc lẽ, mình sẽ hỏi chuyện này sau vậy!

.....

.....

Nhưng sự đời không bao giờ được như mình mong muốn đâu, nói thật không phải đùa. Mỗi lần Kazuma muốn gọi Eri thì y như rằng Eri đều có chuyện để làm. Giống như bất thành linh Hiayama xuất hiện khiến Kazuma phải trốn sau vách tường hay có giáo viên nào đó nhờ Eri mang giúp chồng hồ sơ sang phòng bên cạnh, hoặc cũng có thể là thành viên trong thư viện đến nhờ Eri giúp đỡ vài chuyện. Mọi thứ cứ xoay vòng vòng loanh quanh những thứ gì đâu không để rồi thời gian nghỉ trưa kết thúc mà Kazuma vẫn chưa hỏi han được gì.

Nản lòng nhưng không còn sự lựa chọn nào khác, Kazuma trở về lớp với vẻ chán chường hiện ra ngoài gương mặt... không cảm xúc. Mặt hần không bao giờ thể hiện cảm xúc nên chẳng thể nào biết được suy nghĩ của hần, chỉ trừ những người đã quen thân với hần từ lâu thì mới rõ. Nhưng đại ý thì hần không làm nên cơn bão gì từ tiết học đầu tiên đến hết giờ nghỉ trưa. Bỗng dưng, hần thoảng ngơ ngơ rằng cái cảm giác này quen lắm... chủ đích đi tìm Eri để hỏi vài thứ cho ra lẽ thì đều không thành vì một vài nguyên nhân vật lù tù không đáng nói. Hình như trước đây... hần cũng đã từng trải qua cái cảm giác này nhưng không thể nhớ chính xác là khi nào và việc mình cần tìm đến Eri là gì... Đáng vạ à?

- Hoshimiya trông thế nhưng thực chất lại là người có tầm ảnh hưởng khá khá đối với trường. Chăm sóc những cây hoa ở ngoài vườn là nhiệm vụ mỗi ngày của cậu ấy khi được hiệu trưởng tin tưởng. Các giáo viên ở phòng cũng thường xuyên giao công việc cho Hoshimiya. Ngay cả những thành viên trong thư viện cũng không ít lần đến tìm cậu ấy trợ giúp. Nói trắng ra thì cậu ấy bận bịu chẳng khác gì mình tình màn bạc. Mà để gặp được một mình tình thì thật chẳng dễ chút nào!

Hần vừa đi vừa khoanh tay suy nghĩ một cách trí thức. Cho đến khi không để ý và vô tình đập đầu vào tường do cứ đi thẳng mãi thì đầu óc hần như vừa được khai sáng ra. Kazuma nghĩ ngay đến một kế sách khá hay.

- Nếu không gặp được mình tình màn bạc thì mình đi tìm quản lý của người nổi tiếng cũng được vậy. Dù sao thì gặp cậu ấy cũng dễ dàng hơn là Hoshimiya... Chi có điều... hy vọng rằng mình không bị phớt lờ hay bị đuổi trước khi trò chuyện. Dù sao thì cậu ta cũng không ưa mình là bao nhiêu, nhưng...

Hắn lại tỏ ra phân vân. Vì sự thật đau lòng là người hắn muốn gặp... đúng chất rất ghét hắn từ trong ra ngoài, ghét hắn đến tận xương tủy.

- Thôi kệ, cả năm bị chửi quen rồi. Bị thêm một lần chẳng sao!

.....

Kazuma là một thiên tài trong lĩnh vực khoa học. Chính vì cái bộ não hoạt động không khác chi một siêu máy tính nên danh hiệu Einstein mới thuộc về hắn. Hắn thông minh là thế, thiên tài là thế, cống hiến nhiều cho xã hội là thế... nhưng rút cuộc cũng chỉ là một đứa tham ăn, chây lười và đần độn nhiều thứ khác. Biết người ta không ưa gì mình mà vẫn mặt dày đi gặp. Miễn là đề hoàn thành được nhiệm vụ và thỏa mãn sự tò mò của một nhà khoa học, thì dường như hắn quên mất cảm giác của người như thế nào.

- Vậy... cuối cùng thì cậu đến tìm mình có chuyện gì? Kusanagi – kun?

Quả nhiên, có ngồi dưới gốc cây Bồ Đề, bên cạnh chum quả Phật Thủ, chấp hai tay lại với nhau thành kính cầu khẩn ăn năn hối lỗi vì những hành động ngu ngốc của mình từ trước đến nay làm phiền không ít cho mọi người xung quanh... thì người đó vẫn chưa ưa cái bản mặt của Kazuma dù chỉ một chút. Thái độ của cô ấy khi trông thấy Kazuma... có một chút miễn cưỡng, một chút khó chịu và còn không muốn mặt đối mặt với hắn nữa.

Kazuma đưa tay gãi sau gáy sốt sột. Có lẽ, chính bản thân hắn cũng thấy khó xử trong tình cảnh này... Are, hắn bắt đầu cảm thấy khó xử lúng túng sao? Hay là biết mình mang đến sự khó chịu cho người đối diện nên mới tỏ ra ngẩn ngai kiểu đó? Nếu thật sự là như vậy thì hắn cũng học được đôi điều trong cách đối nhân xử thế ở đời.

- Tớ cứ nghĩ rằng có thể gặp được Shimikaze ở nơi nào đó yên ắng nên nghĩ ngay đến thư viện. Không ngờ lại gặp cậu ở đây thật. Chẳng phải thư viện là nơi mà Hoshimiya thường trốn sao?

- Xin lỗi vì thói quen của Eri – chan là thường hay tìm đọc những cuốn sách hay nhất mỗi khi thư viện nhập thêm sách mới. Và cũng xin lỗi mình lại xuất hiện ở nơi công cộng không phải của riêng ai này nhé!

- À... xin lỗi...

Dù mờ đầu bằng câu nào đi chăng nữa thì Kazuma cũng tự đào hố chôn mình thôi. Sau cùng thì hắn vẫn là tên đầu đất thượng hạng nhất trong lịch sử những tên đầu đất.

- Vậy cho phép mình hỏi lại lần nữa, rút cuộc thì cậu đến tìm mình có chuyện gì?

Hắn biết rằng nếu bây giờ nói ra thì nhiều khi cũng chẳng thu được thông tin gì hữu ích. Nhưng đã cất công đến tận đây rồi, không lẽ lại chấp nhận về tay trắng. Ngập ngừng dăm ba phút, Kazuma quyết định.

- Shimikaze, nếu được thì cho tớ hỏi thăm một chút. Cuộc sống của các cậu vẫn bình thường chứ hả?

Hebi quay sang hắn với ánh mắt tò mò khó hiểu. Nói đúng hơn thì Hebi đang cố gắng suy nghĩ và phân tích mọi ý nghĩa từ câu hỏi của hắn.

- Cuộc sống của bọn mình ư? Vẫn bình thường, vẫn sáng đi học, chiều về nhà, một ngày ăn ba bữa và đi ngủ đúng giờ giống với con người!

- Xin lỗi xin lỗi, do tớ hỏi không đúng cách!

Lần này thì hắn biết lỗi là từ mình mà ra.

- Nếu có bị xem như cuộc sống của các cậu bị thọc gậy hay bị xâm phạm thì cho tớ xin lỗi trước. Shimikaze, có điều gì bất bình thường xảy ra trong thị tộc Chân Tổ các cậu không?

Hebi đang hoàn thành bản báo cáo. Nói không phải khoe nhưng chẳng biết từ lúc nào, Hebi lại trở thành ứng cử viên sáng giá trong chiếc ghế hội phó hội học sinh. Vì hội phó hội học sinh năm nay đang có ý định nghỉ hưu vì lười biếng nên đã kiến nghị đề Hebi thay thế vị trí đó. Hoàn cảnh ép buộc, lại thêm tính chất hiền lành không nỡ từ chối nên Hebi đành tham gia vào thời gian học việc để trở thành hội phó hội học sinh. Và nhiệm vụ của ngày hôm nay dành cho hội phó tương lai đó chính là làm một bản báo cáo chi tiết về các trang thiết bị trong trường rồi đưa lên cho hội trưởng, để nhà trường cùng bàn bạc liệu có nên thay mới các thiết bị hay tân trang gì không. Tính ra thì Hebi cũng bắt đầu bận rộn chứ không có rảnh rang như ai kia hết ăn rồi ngủ, không thì đi lòng và lòng vòng quanh trường cúp tiết học.

Hebi đang viết báo cáo thì đột nhiên, bàn tay nâng cây bút phải dừng lại trong chốc lát. Hebi bắt đầu tự chìm đắm bản thân vào từng dòng suy nghĩ miên man vui vẻ. Đôi mắt màu đỏ hồng Ruby kia như đang dõi theo một thứ gì đó xa xăm nhưng thực chất không hề tồn tại.

- Chuyện bất bình thường trong thị tộc Chân Tổ... Ý của Kusanagi – kun là sao?

- Thì như những gì tớ vừa nói. Cuộc sống các cậu trong thị tộc vẫn ổn đó chứ? Có xảy ra hiện tượng hay sự kiện gì khác lạ không? Một cái gì đó vốn dĩ chưa từng xảy ra ở thị tộc nhưng bỗng dưng nó lại xuất hiện khiến mọi người trở tay không kịp ấy? Một thứ gì đó mà nếu dùng hình ảnh để miêu tả thì nó cũng tương tự như... một con bọ đen!

Rút cuộc thì các nhà khoa học còn đáng sợ đến chừng nào. Rút cuộc thì họ đã đánh hơi được gì? Phải chăng... con người đã phát hiện ra nỗi lo “Đại Dịch” đang hoành hành trong thị tộc Chân Tổ mà chưa tìm ra được lý do. Là ai đã nói cho hắn biết? Là Eri à? Không, vì tính bảo mật và vì lợi ích của toàn thể thị tộc Chân Tổ, Eri sẽ không tiết lộ. Và nếu thật sự Eri có ý định cho Kazuma biết thì Hiyama sẽ ngăn cản cậu ấy. Sau cùng thì tên nhà khoa học này đã tìm ra được gì?

Nhưng suy đi nghĩ lại, xét lại từng sự kiện từ trước đến nay. Tên này vốn dĩ là một tên đần thẳng ruột. Hắn vốn không biết nói dối nên có bao nhiêu suy nghĩ trong đầu thì đều tron mồm tiết lộ ra hết. Nếu hắn thật sự biết “Đại Dịch” thì không cần phải lòng vòng như vậy. Có khi... tên ngu ngốc này vẫn chưa hay chưa rõ chuyện gì cả.

Hebi cần phải tỏ ra bình tĩnh. Mặc dù tên này là khoa học gia nhưng hắn siêu ngớ ngẩn. Hebi không cần phải gồng mình hay tự tạo áp lực cho bản thân. Cứ tỏ ra như bình thường thì che mắt được hắn ngay.

Hebi bắt đầu thờ dài.

- Bất bình thường, khác lạ, con bọ đen... mấy danh từ đó nghe thật khiêm nhả khi muốn đề cập đến nơi ở của người khác đó. Quả nhiên Kusanagi – kun cần phải về nhà tôi luyện kỹ năng văn chương nếu không muốn khiến người đối diện cảm thấy khó chịu trong giao tiếp!

- Tora cũng từng nói với tớ y chang như thế. Có lẽ tớ nên đi học thêm môn văn mới được!

- Nếu hỏi về điều bất bình thường xảy ra trong thị tộc chứng minh thì cũng có đấy. Thị tộc Chân Tổ xưa nay chỉ có vài con nai con hươu, con chồn hay các loài chim chóc chạy ngang qua. Thị thoàng cũng có gấu nhưng không thường mặt xuất hiện nhiều cho lắm. Nhưng dạo gần đây, bỗng dưng trong thị tộc lại xuất hiện thêm một con chim ưng đại bàng săn mồi nào đấy không biết từ đâu bay đến cứ ria lái lòng vòng trên đầu mọi người. Mặc dù các Chân Tổ khác không khó chịu gì mấy nhưng cứ mỗi lần đến nhà Eri – chan thì y như rằng trông thấy nó. Mà cứ khi trông thấy nó nhìn chăm chăm về phía mình thật khó để mà ung xử tự nhiên. Khi không có một con chim ưng đại bàng ăn nhờ ở đậu chỗ Eri – chan. Mình chỉ đang thắc mắc không biết chủ nhân thật sự của nó đang nghĩ cái gì mà lại để nó bay xò lỏng tự do như thế!

A... chắc chắn là Hebi đang nhiech đến con Ronaldo đây mà. Dạo gần đây không thấy tung tích con Ronaldo đâu kể từ lúc Kazuma xuất viện cho tới giờ, cứ tưởng nó chết rồi nhưng thật không ngờ rằng nó vẫn còn đang ở nhà Eri. Mà cũng không hiểu sao nó cứ ở lý mãi chỗ đó mà không chịu về nhà. Nhưng bản tính con Ronaldo khá kiêu căng ngạo mạn. Nói trắng ra thì nó có tư cách tự chọn chủ nhân hơn là người ta chọn nuôi nó. Nếu nó cảm thấy ở chung với Eri được tốt thì cũng không thành vấn đề.

- Nó đúng hơn là một con đại bàng săn mồi ở Philippine. Xin lỗi vì nếu nó có làm phiền đến cuộc sống của cậu nhưng thú thật, chính tớ cũng chẳng rõ nguyên nhân vì sao Ronaldo lại không chịu về nhà!

Hebi cất tiếng thờ dài phiền muộn. Đúng là khi con gấu thờ dài thì trông quẩn rừ hơn những tên thiên tài thường tỏ ra không hiểu sự đời.

- Dù sao thì con chim đó cũng đang sống tại nhà Eri. Nếu Eri không cảm thấy phiền hà thì mình cũng không có ý kiến... Chuyện nó chỉ có thế. Đó là tất cả những gì không được bình thường xảy ra trong thị

tộc mình. Nếu không còn gì thì cho mình xin phép, mình vẫn còn bản báo cáo cần hoàn thành trước khi vào tiết hai!

Và như thế, Hebi quay trở lại công việc của mình một cách thờ ơ lạnh nhạt.

Vậy là cô ấy không chịu nói. Chắc chắn cô ấy đang che giấu điều gì đó... chắc chắn là như vậy. Vì đây không phải lần đầu tiên Hebi nói dối Kazuma. Và cũng không hiểu nguyên nhân do đâu mà hắn hoàn toàn có thể biết được khi nào Hebi nói đúng sự thật, khi nào nói sai. Bây giờ cũng thế, hắn nhận ra mọi chuyện không chỉ đơn thuần dừng lại ở con Ronaldo, ắt hẳn vẫn còn điều gì đó được che lấp phía sau. Nhưng khi Hebi đã cự tuyệt như thế này rồi thì dù có dùng cách nào để moi thông tin thì đều vô dụng.

- Vậy à. Thế thì tờ ra ngoài đây!

Hắn lủi thủi trở ra thư viện, suy ngẫm và tiếp tục lý giải những khúc mắc chưa được giải bày. Hắn còn chẳng quan tâm hay để tâm rằng mình vừa bị đuổi như một vị khách không mời mà đến.

.....

Khi hắn đi mất rồi, sự tập trung vào bản báo cáo như bị phai mờ đi. Đôi mắt Hebi trừng xuống chán chửa đầy sự suy tư phiền muộn... và cũng lo lắng không ít. Lo lắng về nhiều chuyện... lo lắng vì nhiều thứ lắm

- Cút phải giấu mãi bí mật thế này thật khó chịu... Mặc dù không liên quan gì đến con người nhưng vẫn phải che giấu để họ không bị vướng vào rắc rối... Minh lại nói dối nữa rồi. Quả nhiên, rần luôn là loài xấu xa chỉ luôn nói dối thôi!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Sột soạt sột soạt, đó là âm thanh viết lách trên trang giấy. Âm thanh đó được cất lên từ bàn tay nhỏ nhắn đang cầm cây bút ghi không ngừng trên trang giấy trắng. Và người đang viết ấy là một cô bé gái đáng yêu với mái tóc màu đỏ hung được cột đuôi gà một cách gọn gàng. Aries, từ dạo đó, cuộc sống của Aries như ngày càng đơn giản hơn khi con bé đã chịu mở lòng mình với tất cả mọi người một cách chân thật. Và chuyện con bé thường xuyên ghé nhà Kazuma là điều không thể tránh khỏi vì ai đó từng cao cả nói rằng: “Em muốn đến lúc nào cũng được”. Hiện giờ, con bé đang ngồi ngay trong phòng khách nhà Kazuma, đang làm bài tập trên lớp. Nhưng thi thoảng con Tatsumaki cứ hay chạy đến, nhảy chồm vào người Aries và không ngừng liếm mặt.

- Đợi đã nào Tatsumaki. Tớ đang làm bài mà. Ra chỗ khác chơi đi!

Tatsumaki là chó đặc vụ của lực lượng cảnh sát quốc tế. Nhưng về cơ bản thì nó thuộc quyền sở hữu của Aries dẫu dù trên giấy tờ pháp lý. Hay nói cách khác, Aries là chủ nhân của nó. Vì thế nên đôi lúc, Tatsumaki đang nằm trong sân, bỗng dưng ngóc đầu dậy và chạy ra khỏi nhà đến tìm mới thấy mò về, không cần hỏi cũng biết là nó vừa đến nhà Aries ăn cơm. Thành ra nếu hỏi về ai là chủ nhân mà nó quan tâm nhất thì nó vẫn chọn Aries thay vì Kazuma. Cuộc đời nó bất công thế đấy.

Nhưng cũng vì thấy Aries chỉ mãi tập trung vào bài tập mà chẳng màng gì đến xung quanh, nên nó mới chạy ra đùa nghịch, đồng thời cũng muốn cho Aries giải lao chút xíu.

- Ara ara, hiếm khi thấy Tatsumaki tự động chạy vào nhà thế này lắm nhé. Chắc là do có Aries – chan nên nó mới bướng bỉnh thế này. Mỉ đang vui lắm đúng không Tatsumaki?

- Woof!

Nó vừa sủa trả lời lại đấy. Con chó này khôn đến độ hiểu được lời nói của con người. Trông cái mặt ngang phè phè, lưỡi không ngừng thè ra thò hồng học vói cái đuôi ngoe nguẩy tít mù kia... chúng tỏ là nó đang có tâm trạng rất tốt.

- Tuy sống ở đây được nửa năm, nhưng Tatsumaki lúc nào cũng muốn được gặp lại Aries – chan. Quả nhiên, không có mối liên kết nào vững chắc bằng mối quan hệ chủ tớ đâu nhì!

- Ayame onee – chan, chị mà nói như thế rất dễ khiến người khác hiểu nhầm đó. Thật ra thì việc Tatsumaki sống ở đây, cũng như hai đứa chúng em phai xa cách nhau... tất cả đều do lỗi của em hết. Nếu như em không cố chấp, ngang bướng cứng đầu cứng cổ, tự ý một mình xông vào sào huyệt của bọn tội phạm thì Tatsumaki đâu có bị thương. Chung quy, tất cả đều do lỗi của em hết!

- Đừng nói như thế!

Ayame nhẹ nhàng đặt hai ly nước trái cây đã lạnh lên bàn và từ từ ngồi xuống. Ayame một tay xoa đầu Tatsumaki, một tay gỡ gỡ phần lông bờm ở cằm quanh cổ nó.

- Chị đã nghe Kazuma – kun kể về chuyện này từ lâu. Em tham gia vào một phi vụ cấp S thuộc tổ đội đặc nhiệm, tấn công sào huyệt, bắt bọn tội phạm và thu hồi lượng ma túy được vận chuyển trái phép. Nghe nói, lượng ma túy đó vượt quá mức quy định đến độ toàn bộ bè lũ tội phạm phải nhận án tử hình, nhưng đầu đó vẫn còn vài tình tiết được nhẹ tội. Đến bây giờ tòa án vẫn đang nhức đầu từ nhiều phía. Kazuma – kun đã tóm tắt tình hình với chị như thế nên chị cũng chỉ biết đến đó mà thôi!

- Vâng, phải nói rằng đấy thật sự là một vụ án ly kỳ nhưc đầu nhất trong lịch sử đội đặc nhiệm. Một lượng lớn chất cấm như thế được lưu truyền xuyên suốt đất nước Nhật Bản. Thật là một vấn đề nan giải cần phải được ưu tiên giải quyết hàng đầu!

- Chị còn nghe nói rằng trong vụ án đó, em chính là chiến lược gia, bày binh bố trận để cho đội đặc nhiệm hành động thành công. Và cũng nhờ mưu lược của em mà nhiệm vụ đại hoàn thành!

- Nhưng... sau cùng thì sách lược cũng chỉ là sách lược. Đáng lý ra một người dàn binh như em thì chỉ nên ngồi một chỗ, chỉ đạo qua bộ đàm mà thôi. Cũng chỉ vì nóng lòng muốn lập được công trạng nên em đã tự ý rời khỏi vị trí đó, một thân xông vào lối thoát sau của địch, để rồi trong một phút không đề ý, con chó của kẻ thù bất ngờ tấn công em từ trong bóng tối. Tatsumaki đã kịp nhảy ra giải nguy cho em nhưng đôi lại chính bản thân Tatsumaki không những bị thương nặng mà khả năng đánh hơi cũng bị ảnh hưởng không nhỏ. Mặc dù đã phá tan được vụ buôn lậu trái phép nhưng Tatsumaki không được tham gia bất kỳ phi vụ nào nữa. Em đã quá hoang mang, quá thất vọng, thậm chí là hối hận. Em không biết phải làm như thế nào khi toàn bộ đội ngũ bác sĩ giỏi nhất ở các bệnh viện, trường đại học có tiếng đều lắc đầu bó tay bất lực. Nhưng thật may mắn khi em nhớ ngay đến Kazuma – senpai... và cũng thật may mắn khi Kazuma – senpai chấp nhận một bệnh nhân khó chữa như Tatsumaki. Nhưng em... cũng rất biết ơn khi có thể ở đây, trông thấy Tatsumaki hoàn toàn khỏe mạnh. Kazuma – senpai quả nhiên là người vô cùng tuyệt vời!

- Uhm, thắng bé rất tuyệt vời. Ngay khi nhận được tin em muốn nhờ Kazuma cứu lấy Tatsumaki, lần đầu tiên trong đời chị thấy nó xõng xộc chạy từ trên lầu xuống, ra trước cửa nhà và đứng đó đợi suốt 2 tiếng đồng hồ. Khi hỏi thì nó chỉ trả lời sẽ có một bệnh nhân được gửi đến đây và cần chữa trị gấp. Điều chị không ngờ tới là sau 2 tiếng đồng hồ, phi cơ phản lực của nhà Hernandez lại cho người du đây xuống, mang theo Tatsumaki. Nhà Hernandez chịu chơi quá chừng!

Nghe đến đó, Aries bỗng bắt gặp đó mặt xấu hổ.

- Chuyện đó... chẳng qua là do Kazuma – senpai nói rằng nhanh chóng đưa Tatsumaki đến nhà anh gấp nên em cũng không biết làm thế nào ngoài việc để phi cơ riêng chở Tatsumaki thắng đến Nhật. Cũng vì do em quá lo lắng về tình trạng của Tatsumaki nên có làm loạn đôi chút!

- Loạn thì cũng không hẳn là loạn. Nhưng kể từ đó, chị phát hiện ra rằng Kazuma – kun rất mất tay trong nghề bác sĩ. Dù đây chỉ là công việc thêm nhưng khi trông thấy sự tận tâm tận lực của thằng bé, cái cách nó chăm sóc cho bệnh nhân và đối đãi với chúng như người thân trong nhà. Chị nhận ra Kazuma – kun rất thích công việc này. Và cũng vì lý do nào đó mà tất cả động vật đều yêu thích Kazuma – kun!

- Là do anh ấy quá tốt bụng mà. Dẫu cho gương mặt của anh ấy lúc nào cũng trung ra nét hờ hững, lạnh nhạt tưởng chừng như vô cảm không sức sống. Nhưng bên trong anh ấy là một trái tim vô cùng ấm áp, bao dung, sẵn sàng giúp đỡ những ai gặp phải hoàn cảnh khó khăn... Lòng người thì khó đoán. Có rất nhiều kẻ đã lợi dụng lòng tốt này mà đang tâm tìm cách mưu hại Kazuma – senpai. Nhưng còn đối với động vật. Chúng luôn sống thật lòng và đáp lại tình cảm với người thật sự tốt với chúng... Ayame onee – chan, có phải... vì lòng tốt quá mức ấy mà Kazuma – senpai... cứ hay dính dáng đến những vấn đề xung quanh Vampire? Phải chăng... anh ấy thật sự đứng về phía họ và sẵn sàng bảo vệ lấy quyền lợi của họ? Phải chăng... Kazuma – senpai thật sự muốn chống lại con người? Anh ấy... yêu quý loài

Vampire đến thế sao ợ?

Có vẻ như Aries vẫn chưa tìm được câu trả lời thỏa đáng sau những việc đã xảy ra. Hoặc có khi con bé đã tìm được đáp án nhưng cảm thấy không chắc chắn nên muốn hỏi một ai đó có kinh nghiệm hơn.

Con bé đã chịu lắng nghe người khác. Đã chịu tiếp thu và chấp nhận quan điểm của người khác. Ayame có thể nở nụ cười dịu dàng vì điều đó.

- Để xem nào, bạn bè trên trường của Kazuma – kun ra sao chị không rõ. Với Kozue – chan và Tora – kun thì chị xem hai đứa như người một nhà. Nhưng nếu so sánh với những người bạn Chân Tổ mà thắng nhóc vừa làm quen được thì nó lại là một phạm trù hoàn toàn khác. Ngay từ đầu, thành thực mà nói thì thắng bé nó đã rất yêu quý Chân Tổ. Khi biết đến sự tồn tại của Chân Tổ, nó đã thể hiện sự ưa thích ngưỡng mộ đề rồi hiệu trưởng Minamiya đã phê duyệt cho nó chuyển đến thị trấn này trong chương trình giao lưu văn hóa đôi bên. Nó ngưỡng mộ và từng đam mê nghiên cứu kỹ hơn về đặc điểm, tập quán, lối sống, bất kỳ thứ gì liên quan đến Chân Tổ. Vì nó thích nên nó mới ra sức bảo vệ những điều mình thích, đơn giản thế thôi chứ nào cần phải có lý do. Cũng giống việc ta quá đam mê những con số trong thuật toán thì sẽ sẵn sàng công hiến tất cả vì nó. Còn về chuyện Kazuma – kun có quay lưng với xã hội loài người hay không. Chị nghĩ em nên trực tiếp đến hỏi Kazuma – kun. Vì chỉ có bản thân thắng bé thì mới biết câu trả lời của chính mình là gì. Nhưng chị thì không nghĩ rằng... nó đang toan tính đến vấn đề đấy đâu. Bởi đâu sao thì Kazuma- kun cũng rất đầu đất mà!

Về điều này thì Aries không thể phủ nhận. Hẳn đầu đất và ngổ rưng trong nhiều vấn đề lắm. Hẳn chỉ gói bàn giấy mấy công việc hay học thuật trong lĩnh vực của hấn, chứ còn những thứ thuộc về xã hội bên ngoài thì mù tịt. Aries cười khúc khích.

- Vâng, đúng là vậy thật. Kazuma – senpai... quả thật rất đầu đất!

- Chính vì thế nên em không cần phải quá lo lắng về nó. Vì đây là con đường mà Kazuma – kun đã lựa chọn và quyết đi cho đến cùng nên phận người làm chị thì chỉ có thể ủng hộ nó tiếp tục tin vào bản thân. Kể cả khi nó chọn trở thành một nhà khoa học hay một bác sĩ, hoặc chọn cả hai hoặc không chọn bất cứ cái nào. Thì nó vẫn mãi là đứa em trai tốt bụng đến mức gây ra hàng trăm rắc rối đối với chị. Dù nó chọn con người hay Chân Tổ, thì chị vẫn yêu Kazuma – kun bằng cả con tim này!

Nghe cứ như đang tỏ tình ấy. Kazuma mà nghe thấy những lời đó, đảm bảo hấn sẽ chết ngất vì hạnh phúc mất thôi.

Nhưng Ayame nói đúng. Dù Kazuma có vẻ phe Chân Tổ, ra sức bảo vệ cho quyền lợi của họ hay đối đầu với toàn thể nhân loại thì sau cùng đó cũng là mong muốn của Kazuma. Hơn nữa, hấn cũng là một tên siêu “thọt” nên chẳng nghĩ ngợi quá nhiều vào những thứ như vậy. Dù rằng hậu quả sau này có thể gây chút rắc rối nhưng rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Suy nghĩ quá nhiều cũng không hấn là cách giải quyết mọi vấn đề trong vòng ngày một ngày hai.

.....

- Thay vì quan tâm đến Kazuma. Chị lo lắng cho em nhiều hơn đó Aries – chan. Bây giờ, nhiệm vụ bí mật nghiên cứu và điều tra Chân Tổ đã bị vỡ lẽ. Em tính làm gì từ nay trở về sau?

Con Tatumaki như thể đánh hơi thấy chủ nhân thật của nó đang không khỏi băn khoăn hoang mang. Nó nhanh chóng rời khỏi chỗ Ayame, lồm ngồm đi tới bên đề cho Aries sờ soạng bộ lông mềm mại của nó.

Đúng thật là rất mềm mại. Tatumaki được chăm sóc mỗi ngày, một tuần tắm ba ngày, được sấy khô, chải chuốt đáng hoàng nên lông nó mềm, mượt và lúc nào cũng tỏa hương thơm. Nhưng vì Tatumaki thường hay nằm lẫn lộn ngoài sân nên thì thoảng cũng rờ thấy vài lọn cỏ hay sỏi vụn mắc kẹt trong lông nó.

- Em... thật ra thì em đã nộp bản báo cáo cuối cùng cho bên tổ chức. Nhưng trong báo cáo đó chỉ toàn những bản viết tay mơ hồ không rõ ràng và không nói quá chi tiết chuyên sâu vào quá trình nghiên cứu. Hay nói thẳng ra thì em đã tuyên bố rằng: “Công việc này quá sức đối với tôi nên tôi không thể hoàn thành được nó”. Chắc chắn... đây sẽ gây nên một cuộc tranh luận ồ ào cho xem!

- Ra là thế... Hm, ổn ơ ư? Chị cũng chỉ mong sao nó chỉ dừng ở mức ổn ơ ơ nhưng xem ra mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Aries – chan... nếu chẳng may... nếu chẳng may mọi việc trở nên thật sự rắc rối thì điều gì sẽ xảy đến?

Vừa đưa tay vuốt ve bộ lông quanh bồm con Tatumaki, Aries vừa trả lời với giọng điệu pha chút trầm lắng.

- Có thể là sẽ bị truy tố toàn bộ trách nhiệm. Hoặc cũng có thể là bị cách chức, mất đi vị trí nhà khoa học, bị mang tiếng xấu, bị mất trợ cấp... đủ hình thức khác nhau lắm. Nhưng Ayame onee – sama đừng lo, tề lắm thì em sẽ bị buộc phải trở về Mỹ thôi. Sẽ không còn hình phạt nào nặng hơn ngoài việc bị trục xuất về nước dành cho em, vì dù sao nhà Hernandez cũng là một trong những tập đoàn tài phiệt đóng góp không hề nhỏ cho nước Mỹ. Với lại, họ có thể làm được gì với một đứa trẻ tiểu học như em được... Bên Mỹ rất đề cao quyền phụ nữ và trẻ em mà!

Đôi lúc Ayame cũng không biết phải đầu lý với Aries thế nào. Đứa trẻ tiểu học... một đứa trẻ tiểu học sẽ không nhìn nhận vấn đề rồi trả lời như thế đâu. Đâu sao thì Aries cũng đầu phải đứa trẻ bình thường trong toàn bộ những đứa trẻ đúng chất bình thường không chỉ ở riêng Mỹ. Con bé trưởng thành và có lối suy nghĩ đáng sợ hơn nhiều.

Nhưng xem ra Aries cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần cũng như mọi biện pháp tự ứng cứu lấy bản thân trước những điều sắp diễn ra trong tương lai. Có lẽ, con bé đã đoán trước được rằng kiểu gì thì chuyện này cũng sẽ xảy đến một khi mình quyết định hướng đi riêng cho bản thân. Và trông con bé như chấp nhận chuyện này một lẽ hiển nhiên nên người ngoài như Ayame cũng không biết khuyên nhủ như thế nào. đành chấp nhận và hy vọng sao cho con bé không gặp phải chuyện gì nguy hiểm.

.....

- Ayame onee – sama, em phiền chị một chút có được không ạ. Nếu được thì nhờ onee – sama đừng nói chuyện này cho Kazuma – senpai biết... Với cái tính tốt bụng quá mức cần thiết và hay lo chuyện bao đồng, chắc chắn, anh ấy sẽ đứng ngồi không yên, thậm chí là sẽ nhảy dựng lên, tự đâm thân vào nguy hiểm khi biết chuyện này. Kazuma – senpai đã phải hứng chịu lấy nhiều khó khăn vất vả mà đáng lẽ ra không hề liên can đến anh ấy. Em không muốn Kazuma – senpai liều mạng thêm lần nữa... hay nói cho đúng thì em không muốn nhìn thấy cảnh ấy nữa!

Với tính cách của cậu ấm nhà thì đúng là Kazuma sẽ hành động như một tên hay lo chuyện bao đồng nếu chẳng hay biết được tình trạng của Aries. Không cần biết nó sẽ làm gì nhưng ắt hẳn chẳng phải chuyện bình thường. Có khi, mọi thứ càng trở nên phức tạp hơn.

- Nếu cho chị một sự lựa chọn khác thì chị chắc chắn sẽ không chọn kết quả khắc nghiệt này. Nhưng cuộc đời khó lòng mà cho ta được những thứ mình thật sự mong muốn. Nếu như em nghĩ rằng đó thật sự là lựa chọn tốt thì chị cũng không còn lời nào khác. Ít ra thì chị cũng có thể giấu không nói cho Kazuma – kun biết chuyện này!

- Cảm ơn Ayame onee – sama... Phải, cứ như thế này là tốt cho anh ấy rồi!

.....

.....

Kazuma đang ở đâu? Kazuma đang ở đâu? Một câu hỏi thật ra rất dễ trả lời. Kazuma hiện đang ở ngoài sân mắc một căn lều tạm bợ. Nguyên nhân hấn dựng một cái lều là vì nghe ai đó phong phanh nói rằng ngủ ngoài trời sẽ cải thiện giấc ngủ tốt hơn, đồng thời cũng dễ gần gũi với thiên nhiên. Chính vì vậy, ngay khi vừa về đến nhà, công việc đầu tiên của Kazuma là lục lọi trong phòng kho xem. Nếu hấn nhớ không nhầm thì Kazuma cũng từng có một cái túi dã ngoại với đầy đủ mọi thứ cần dùng cho chuyến đi lên núi ở nước ngoài. Sau vài giờ bới tung cả nhà kho, cuối cùng thì hấn cũng tìm được thứ mình cần tìm. Cái túi dã ngoại vứt chồng chéo đầy bụi bặm. Kazuma bắt đầu dựng lều ngay giữa khuôn viên sân trước với ý định rằng từ hôm nay trở đi, mình sẽ ngủ ngoài này cho nó gần gũi với thiên nhiên. Không cần lo lắng vì những dụng cụ cần thiết đúng chất dã ngoại ngoài trời đều nằm trong cái túi đó, chỉ trừ việc phải tìm thức ăn trong rừng thì bây giờ, tên ngố này có thể tìm thức ăn trong bếp. Thì thoảng thay đổi cách sống cũng là một phương pháp khá hay.

Ít ra thì hấn không mù mờ kỹ năng dựng lều. Đâu sao thì một thời gian ngắn bên nước ngoài cũng tới luyện cho hấn được đôi chút kỹ năng tự lập. Nếu bỏ hấn ở nhà một mình trong vòng một tháng thì chắc chắn Kazuma sẽ sống, chỉ không đảm bảo rằng cái nhà còn nguyên vẹn hay không thôi.

Tối nay, hấn sẽ cắm cọc ngoài đây, vì hấn muốn thử một lần cho biết, cái cảm giác muốn gần gũi với thiên nhiên là như thế nào. Nhưng cốt yếu thì vẫn là do hấn còn quá nhiều điều để suy nghĩ. Hấn cần một không gian yên tĩnh để tịnh tâm, và cũng không muốn làm phiền đến người khác.

- Xong, như thế này thì mình có thể ngủ ngon được rồi!

Hấn thật sự có nỗi niềm lo lắng riêng hay chỉ đơn thuần là muốn ngủ thôi? Dù thế nào thì hấn cũng đã dựng xong cái lều và chui vào trong đó, nằm chây lười ra đó và hướng mắt lên bầu trời đêm. Căn lều của

Kazuma được thiết kế hơi khác biệt khi phần trần mái có thể mở ra cho thoáng, tạo điều kiện cho người sử dụng ngắm bầu trời đêm. Và hôm nay, việc hân dựng lều ngủ ngoài trời là hoàn toàn sáng suốt, vì tối nay có nhiều sao lắm. Không xem thì thật uổng phí khoảng thời gian quý báu trong một đời người. Nhưng hân không chỉ nằm đây và ngắm sao không. Mắt thì hướng theo những vì sao, nhưng tâm trạng thì đang miên man đến điều gì đó khác.

Còn có thể nghĩ đến điều gì ngoài việc vấn đề xung quanh các Chân Tổ. Đôi khi nghĩ đến những khó khăn mà họ phải đối mặt, thì thoáng Kazuma vẫn ước.

- Mình muốn trở thành siêu nhân!

Chỉ một câu thôi... Hân hân lời.

Nhưng tất cả đều có nguyên nhân của nó. Không phải tự dưng hân buộc miệng tự lời cái căn bệnh Chuuninbyou của mình ra mà than thở. Đồng ý là hân có một chút Chuuninbyou nhưng chẳng bao giờ tự than vãn như thế. Hân muốn trở thành siêu nhân, chính xác là hân sở hữu một cơ thể cơ bắp cuộn cuộn, cao to như the Hulk, muốn mặc trang phục xanh dương, sịp đồ như Superman, đeo mặt nạ người dơi, sau lưng mang theo tấm khiên của Captain American và có không ngừng chia tay bắn tơ nhện như Spiderman. Hân muốn trở thành một siêu anh hùng từ cái hình tượng kết hợp đồ đồn như thế. Hân muốn có sức mạnh vì nếu như có sức mạnh... thì biết đâu, hân có thể giúp được gì đó cho thị tộc Chân Tổ.

Kazuma là một tên tốt bụng quá mức cần thiết, tốt bụng đến độ hay xía mũi vào chuyện của người khác mà ít nghĩ đến hậu quả có như thế nào. Chỉ cần thấy người khác gặp khó khăn thì hân luôn sẵn sàng cho họ mượn một tay để giúp đỡ

Nhưng chuyện gì ra chuyện đó, ước mơ thì vẫn là ước mơ còn sự thật vẫn luôn mãi mãi là sự thật dù nó có phủ phàng đến bao nhiêu. Sẽ không thể nào hân trở thành một siêu anh hùng và cũng không thể nào hân giúp đỡ cho những Chân Tổ khi bản thân hân còn không rõ chuyện gì đang xảy ra ở thị tộc. Muốn giúp nhưng bản thân có giới hạn. Muốn giúp nhưng không hay bất cứ thông tin gì. Đó mới chính là nguyên nhân khiến Kazuma tự tách mình ra, ngủ một mình ngoài trời, đắm chiều suy nghĩ không ngừng và cảm thấy khó chịu.

- Rút cuộc thì con người và Chân Tổ khác nhau ở chỗ nào? Rút cuộc thì con người và Chân Tổ giống nhau ở chỗ nào. Họ rất gần nhưng đồng thời cũng rất xa... Phải chăng cái ước mơ lý tưởng của mình và Hoshimiya thật sự chỉ là một giấc mơ, rồi thì nó cũng chỉ là một giấc mơ sẽ biến mất khi mình thoát khỏi giấc mộng. Nếu thật sự là như thế thì... chắc sẽ buồn lắm đây!

Hân trở mình quay sang bên phải tầm vài giây rồi lại lăn sang bên trái. Trong lòng thấp thòm không yên nên chẳng thể ngon giấc được. Kazuma cứ tự dần lương tâm như thế cho đến suốt đêm.

- Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu... sao không thấy buồn ngủ gì hết trơn. Vậy mà không hiểu người ta làm thế nào có thể ngủ được ngay sau khi đếm cừu tưởng tượng trong đầu nhỉ!

.....

Nếu ở nơi con người sinh sống có một tên Nhân Loại đang cố gắng tìm kiếm giấc ngủ cho qua ngày bằng việc đếm cừu tưởng tượng mà không thành thì đầu đó trên thị tộc Chân Tổ, cũng đang có một cô bé ngồi thần thờ trên bậc đá, cùng ngược nhìn lên những vì sao sáng tỏ đậm bầu trời đêm. Có lẽ, bản thân cô bé cũng nhận ra rằng nếu như đi ngủ vào lúc này thì sẽ rất phí phạm món quà mẹ thiên nhiên mang lại... hoặc cũng có thể là do bên trong cô bé cũng có nỗi niềm tâm sự nào đó.

- Eri – chan!

Giọng nói thân thuộc cất lên từ Hebi. Hebi từng bước đến gần chỗ Eri đang ngồi với hai chai nước suối trong tay.

- He – chan, chào buổi tối!

- Chào buổi tối, Eri. Hôm nay, thật sự rất vất vả cho cậu rồi. Của cậu này!

Hebi đưa cho Eri một chai nước.

- Cảm ơn He – chan!

- Thế nào? Mọi thứ vẫn ổn chứ? Nghe nói cậu, Hiyama – kun và Namehari – kun đều phải ở lại Đại Điện Thần để giúp các vị bô lão giám sát những đứa trẻ trong làng. Nhưng vì biết ngày mai chúng mình phải đến trường nên các ngài không bắt chúng ta phải quá sức. Cậu nên tập trung thời gian còn lại để nghỉ ngơi thì hơn, Eri – chan!

- Hm hm, mình ổn mình ổn, He – chan không cần phải lo. Dù là nói như thế nhưng những gì mình có thể làm thì cũng không có là bao nhiêu. Phần việc nặng, áp lực... có lẽ đều được gánh sang cho Hiyama – kun và Namehari – kun hết rồi nên mình không có gắng sức gì đâu. Nhưng chắc mọi thứ đến với hai cậu ấy không được nhẹ nhàng cho lắm nên ngay khi xong việc, hai cậu ấy đã về thẳng nhà mà ngủ luôn rồi... Dù sao thì ngày mai, chúng mình cũng phải đến trường mà nhỉ!

Hebi cũng đứng bên cạnh Eri, chống hai tay xuống thành đá và cùng ngược đôi mắt dò hồng lên bầu trời cao kia.

- Xin lỗi nhé Eri. Nếu như mình cũng là cháu hay mang dòng máu của một trong các bô lão thì mình cũng có thể ở lại và giúp đỡ cho các cậu. Mình chẳng biết phải tính sao khi các cậu được triệu tập đến Đại Điện Thần trừ việc về thẳng nhà và sống như bình thường. Mình cảm thấy... bản thân thật vô tâm quá chừng!

- He – chan nói gì vậy chứ? Ai bảo He – chan là vô tâm? Trong thị tộc này... không, trong cả thế giới này, He – chan là người tốt bụng nhất, là người hiền lành, dịu dàng và luôn quan tâm đến người khác nhất. He – chan còn là hình tượng mà mình ngưỡng mộ và dõi theo nhiều nhất kia mà. Nói cho ngắn gọn... không có ai tuyệt vời bằng He – chan đâu!

Nghe như thế, Hebi cảm thấy vui.

- Vậy sao? Tốt hơn cả Makoto – san luôn à?

- Heh, sao tự dưng lại lôi Mama vào đây? Nhưng mà nếu so sánh thì Mama thuộc vị đẳng cấp khác luôn rồi. Hoàn toàn không thể so sánh được đâu!

- Vậy... mình tốt hơn cả Hiyama – kun luôn ư? Chẳng phải, từ trước đến nay, Hiyama – kun luôn bảo vệ và quan tâm đến Eri sao?

Eri khoanh hai tay, gật gù như người có trí thức và cực kỳ nghiêm túc.

- Hm hm, Hiyama – kun thì tốt, nhưng mà nếu như sửa được cái tính nóng nảy, hờ chút chuyện là dùng bạo lực đánh nhau giải quyết vấn đề thì mình sẽ cho cậu ấy 10/10, còn bây giờ thì tạm thời đưa cho Hiyama – kun 5/10 thôi! Không thể nhìn được nữa nên Hebi đành phải đưa tay che miệng cười khúc khích. Hebi cười vì gương mặt của Eri lúc này trông rất vui nhộn, cười vì không ngờ rằng đó là những gì mà Eri nghĩ về Hiyama. Cứ mỗi lần nói về Hiyama thì Eri luôn thẳng thừng, luôn hiện ngang nói ra những suy nghĩ của mình về cậu ấy một cách chân thật chân tình. Việc gì mà phải giấu, vì hai người họ thân với nhau từ nhỏ, lúc nào cũng bên cạnh nhau nên vô tình, mối quan hệ giữa hai người không chỉ dừng ở mức bạn bè, mà còn có thể xem như người thân với nhau. Trông thấy Eri nhận xét về Hiyama thoải mái như thế... Hebi cảm thấy vui, chỉ có điều...

- Vậy, nếu so sánh với Kusanagi – kun... thì sao?

Giật mình, phải dừng lại để suy nghĩ. Từ cảm xúc hân hoan niềm nở không chút dao động nay như chậm lại để nghĩ ngợi, để đầu chạy từ nhiều ý nghĩa trái ngược mâu thuẫn nhau. Eri trở nên hoang mang, trở nên đầy tâm trạng suy tư, trở nên gập ghềnh như một bản nhạc được cất lên mà bị ngắt quãng từng đoạn một, để rồi sản sinh ra cái thứ âm thanh nhấp nhô đến khó chịu.

Với Hiyama, Eri như đóa hoa hướng dương không ngừng vươn mình về phía trước, luôn tự tin và muốn thể hiện sự trưởng thành của mình. Nhưng với Hiyama, Eri lại trở thành một bông hoa thiếu nữ luôn e thẹn, ngập ngừng không thiếu phần dịu dàng hòa nhã như đang lén lút theo dõi ai đó từ phía sau mà không quá nổi bật.

Vì Kazuma ư? Chỉ vì Kazuma, một con người bình thường mà Eri có thể đưa ra nét biểu cảm ấy. Rút cuộc cảm xúc của Eri đối với Hiyama và đối với Kazuma... rút cuộc thì nó là như thế nào? Để biết được điều đó, Hebi cần nghe câu trả lời cho câu hỏi vừa rồi.

- Kusanagi – kun... Kusanagi – kun... dĩ nhiên là cũng thuộc đẳng cấp khác rồi, làm sao có thể so sánh với He – chan được!

Kazuma thuộc một phạm trù khác, nghe thật thấy quá cách biệt. Vậy ra đó là cách mà Eri suy nghĩ về Kazuma... một người quan trọng hơn cả người đã bảo vệ cho cô bé từ đó đến giờ, một con người bình thường trên cả người bạn thân thiết nhất. Vậy ra... đó là câu trả lời của Eri. Như thế là đủ rồi, có lẽ, Hebi sẽ lái sang chuyện khác để khỏi phải nghe thêm về con người mang tên Kazuma Kusanagi đó. Thật tình... mới nghe đến tên thôi là đã có thể tưởng tượng ra cái bản mặt ngang phề phề của hắn, mà cứ mỗi lần nghĩ đến thì y như rằng trong lòng Hebi nhen nhói lên một khung bậc cảm xúc khó chịu không hề nhẹ. Kiểu như Hebi đã phải cố gắng nuốt cay đắng vào trong chỉ để nói được ra cái tên hắn một cách tự nhiên nhất.

- Nhưng mà nè, nếu như thật sự cho phép được so sánh thì không phải Kusanagi – kun cũng rất giống với He – chan sao?

- Eh?

- Thì đó, chẳng phải rất giống sao? Hai người đều rất tốt bụng này, đều rất hay quan tâm đến người khác này, đều thường lắng nghe người khác tâm sự và sẵn sàng giúp đỡ không điều kiện. Mình biết He – chan trở thành hội phó hội học sinh cũng là do các Senpai lớp trên nhờ mà đúng không? He – chan không thể từ chối, cũng tương tự như Kusanagi – kun không thể từ chối được lời nhờ vả và giúp đỡ từ những người dân trong thị trấn, chăm sóc và khám chữa bệnh cho mấy con vật cưng đó!

- Làm sao thế được? Dù rằng đúng thật là mình không thể từ chối lời mời của Senpai nhưng riêng Kusanagi – kun thì là trường hợp ngoại lệ. Công việc của cậu ấy là khám chữa bệnh cho những con vật nuôi, nên đương nhiên làm sao cậu ấy có thể làm ngơ trước một bệnh nhân được. Cậu so sánh như thế là không đúng đâu!

- Vậy à... do mình suy nghĩ đơn giản quá chăng? Nhưng thật sự là He – chan và Kusanagi – kun rất tốt bụng mà. Vì mình ngưỡng mộ sự tốt bụng của He – chan cũng giống như Kusanagi – kun. Mình đã từng nghĩ He – chan là một người tuyệt vời nhất trên thế giới này và sẽ không còn người thứ hai nào hoàn hảo như He – chan. Cho đến khi mình gặp Kusanagi – kun thì mới ngộ ra rằng “À, cậu ấy, cũng là một tấm gương để mình noi theo học hỏi”... Mình đã nghĩ như thế và rất ngưỡng mộ hai người, thật lòng đấy!

Liệu có chấp nhận được cái lý do “ngưỡng mộ” đó không? Vì Eri vẫn còn quá ngây thơ trong sáng, nên không hiểu được một cái rẽ cây khi đã bám xuống đất thì nó sẽ tiếp tục lan rộng và cắm sâu hơn. Cái gọi là sự “ngưỡng mộ” ấy chỉ đơn thuần như phản rế nhỏ. Rồi từ từ nó sẽ lan ra, dẫn theo bao nhiêu diễn biến khác mà chính người trông còn chẳng thể ngờ trước được. Vì Eri còn quá nhỏ, nên không hiểu được cảm xúc của một sinh vật nó bao la và phức tạp đến nhường nào.

Giống nhau... Hebi và Kazuma giống nhau, đó là cách nhìn nhận từ đôi mắt chân thật không vương chút đen bẩn của Eri. Hebi và Kazuma giống nhau... Cái quái gì đang diễn ra thế này? Hebi đưa tay tự vuốt trán mình rồi cất tiếng thờ dài giống ai. Hebi không tài nào ngờ được rằng Eri lại nói những lời như vừa xát cả trăm con dao vào tim mình thế này. Tần nhãn quá đi mất. Làm thế nào mình có thể chung mức ngang hàng với tên con trai vô duyên vô ý tử, suốt ngày chỉ biết mang đến rắc rối cũng như phiền phức cho người khác đây chứ. Chắc hẳn, giờ này, hắn đang ngu ngon lành mà không hay biết gì Hebi đang phải gồng mình chịu đựng sự nhục nhã này.

.....

.....

Ở một nơi nào đó cũng gần đây thôi.

- Hắt xì cộng mà... khịt khịt, mũi chích đau quá!

Có tên ngu ngốc nào đó vừa hắt xì rồi đưa tay gãi sột sột ở lưng, lèm bèm dấm ba câu rồi sang trái ngủ tiếp... Hắt thật sự đã đi ngủ sau nhiều phút đắn đo trằn trọc.

.....

.....

Thật không thể chịu đựng được sự nhục nhã đáng sợ này. Không ngờ cô bạn thân yêu suốt bao nhiêu lâu nay mà mình hết mực quan tâm lại nói ra một câu kinh khủng như thế. Rút cuộc thì tên thiên tài nào phẳng ấy đã tiềm nhiệm điều gì vào đầu Eri thế này? Thật muốn kêu Hi-yama đến róc xương hắn mang đi nấu canh cá lóc quá đi mất.

- Eri – chan, thật ra thì mình và cậu ta...

- Tốt bụng lắm đây chứ. Quả nhiên dù có suy nghĩ thế nào đi nữa thì He – chan và Kusanagi – kun cũng rất giống nhau. Mình không tài nào tìm được điểm khác biệt giữa hai người ngoại trừ giới tính và... à, cũng hơi khác đôi chút khi He – chan luôn hòa nhã còn Kusanagi – kun thì có hơi kỳ lạ đôi chút. Nhưng mà nhìn chung thì cả hai không bao giờ nói dối và luôn cố gắng hết mình vì người khác. Mình là mình rất ngưỡng mộ He – chan và Kusanagi – kun vì điều đó!

Cứ nói qua nói lại một hồi chắc Hebi không thể chịu đựng được mất. Chỉ vì Eri còn ngây thơ không hiểu gì nên còn phải nhún nhường... dù biết rằng nó sẽ rất khó chịu nếu như không thể thanh minh được dù chỉ một chút. Chỉ cần mình nêu lên quan điểm ngay lúc này thì...

Hebi nở nụ cười hiền hòa, ấm áp như bao ngày khác.

- Vậy à, mình thật ra cũng rất ngưỡng mộ Eri – chan đó nhé!

- Eh, không thể nào đâu. Mình có điểm gì mà He – chan ngưỡng mộ kia chứ?

- Có, tuy không nhiều nhưng có một thứ ở Eri – chan mà mình cũng thầm mong muốn lâu rồi. Hay nói đúng hơn là mình cảm thấy ghen tỵ với Eri – chan nữa cơ!

- Thiệt à, vậy mà từ đó đến nay mình không hề biết. Nhưng thứ mình có mà He – chan không có... là gì nhỉ? He – chan vừa xinh đẹp này, vừa dễ thương này, vừa thân thiện hòa đồng, mà nấu ăn hay việc nhà cũng giỏi nữa. He – chan là người quá hoàn hảo rồi mà vẫn còn mong mỗi điều gì đó thì lạ thật nha!

- Dĩ nhiên rồi, sao lại không? Mình cũng có hoài bão, ước mơ và thứ mình thật lòng mong muốn chứ. Chỉ là mình chưa từng nói cho Eri – chan biết đó thôi!

Phải... Hebi cũng có thứ mình khao khát có được. Cũng muốn có thứ mà Eri đang có... nhưng nếu nói ra thẳng thừng thì nó cũng chỉ là một mũi dao gây tổn thương cho ít nhất cả ba người. Sẽ khiến người khác trở nên khó xử, hay thậm chí sẽ khiến ai đó trở nên đau khổ. Chính vì vậy nên Hebi còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc cứ che giấu điều không thể ấy sâu trong thâm tâm và che lấp ảo vọng ấy bằng nụ cười như thường ngày. Để những người quan trọng xung quanh không phải bị tổn thương.

Nhưng mà đây không hẳn là nguyên nhân dẫn đến sự khó chịu trong lòng Hebi. Đôi mắt đỏ hồng như viên Ruby quý hiếm càng trở nên đỏ hơn vì phiền muộn... Hebi từ khi nào đã trở nên lạc lõng trong sự áy náy, trong nỗi hoang mang khó diễn tả thành lời. Vẫn còn nữa... vẫn còn thứ khiến Eri bồn chồn không yên không ngừng... Thứ đó chính là...

.....

Con Ronaldo bắt tinh linh hạ mình đậu xuống một cành cây gần đó. Nó đậu trên cành cây kia, không ngừng vỗ cánh phành phạch và cất tiếng kêu đặc trưng của loài chim săn mồi làm cho Hebi và Eri đều phải giật mình. Eri ngược cổ lên.

- Ronaldo – kun, cậu đến đón mình phải không? Cảm ơn nhé!

Thật sự là do lâu quá không thấy Eri về nên con chim tự động bay đi tìm. Và cảm ơn nó mà cuộc nói chuyện giữa hai cô bạn nhỏ bị gián đoạn nên Hebi cảm thấy có chút bức bối. Thoạt đầu thì đây chỉ là một chút nhưng càng nhìn cái bản mặt vênh lên không ngừng thì Hebi càng cảm thấy khó chịu hơn... vì theo hình thức nào đó, Hebi thấy nó chẳng khác gì gã chủ nhân thật sự của nó. Càng nhìn càng thấy phát ghét đến phát chán. Nói gì thì nói, nơi đây không cảm nhận loài động vật lai vãng nhưng thật sự bị cái ánh mắt đó thăm dò cũng chẳng vui thích tí nào. Hebi không có ác cảm với chim ưng đại bàng nhưng chắc chắn sau chuyện này, cô bé sẽ cảnh giác hơn về loài chim săn mồi quái dị.

Vì đó là con thú nuôi của Kazuma nên Eri mới nâng niu chiều chuộng, chăm sóc và để tâm đến nó rất chu đáo tận tình... Thiệt tình, không còn lời nào để nói nữa.

- Xin lỗi nhé He – chan, không hiểu vì sao Ronaldo – kun chỉ ăn thức ăn do mình cho thôi. Ngay cả Mama cũng khó mà cho nó ăn được, nên mình phải về nhà ngay bây giờ đây!

- Eri – chan, con đó là đại bàng chim ưng, thuộc dòng họ chim săn mồi kia mà. Cậu hiểu điều đó nghĩa là gì không? Nghĩa là nó có thể tự thân đi tìm thức ăn theo bản năng hoang dã. Cậu đâu cần phải cho nó ăn như chăm em bé, nó vẫn có thể tự túc mà?

- Đành rằng là như thế nhưng mà... biết nói thế nào đây. Lần đầu tiên có một con vật nuôi trong nhà nên mình cũng muốn chăm sóc nó bằng tất cả khả năng của mình. Ronaldo – kun lanh lợi, đáng tin cậy còn con ha cả bản thân mình nên mình hiểu rõ. Chỉ là... vì đó là bạn quan trọng của một người bạn đặc biệt nên... nói chung là thế đó!

Bạn quan trọng của một người bạn đặc biệt. Lẽ ra Hebi không nên nói để dẫn dắt cho thứ khiến mình càng cảm thấy mong lung khó chịu không tả. Hebi vừa thở một hơi, vừa cười trừ.

- Thôi được rồi, Eri – chan cũng tranh thủ về nhà mà nghỉ ngơi. Dù sao thì ngày mai chúng ta vẫn phải đến trường nên trước sau gì cũng phải ngủ. Mình không làm phiền cậu nữa đâu!

- Xin lỗi nhé He – chan. Mình đi trước đây. Mai gặp lại!

- Uh, mai gặp, bye!

Eri nhanh chóng chạy vụt đi trên con đường quen thuộc với con Ronaldo đậu xuống bên vai phải có bé. Từ góc độ này nhìn theo thì quả thật trông Eri và con chim đó tỏ ra thân thiết với nhau. Thật khó tin khi ai đó nói rằng họ chỉ mới gặp nhau một thời gian ngắn.

“Một người bạn quan trọng của một người bạn đặc biệt”, Eri đã nói như thế để miêu tả về con chim ưng. Đối với Eri thì Hiyama chỉ đơn thuần là một người bạn thuờ nhỏ, một người bạn sẵn sàng đứng ra bảo vệ cho nhỏ. Còn Kazuma thì lại là một người bạn đặc biệt, một người mà Eri luôn ngưỡng mộ và dõi theo hay thậm chí là muốn được ở bên cạnh mãi mãi. Rút cuộc thì sự khác biệt giữa “bạn thuờ nhỏ” và “bạn đặc biệt” là như thế nào? Sau cùng thì trái tim của Eri đang hướng về ai? Nếu là Hiyama thì thật tốt, còn nếu là Kazuma thì thật... không công bằng chút nào.

Bờ môi nhỏ của Hebi như đang mím chặt lại, đôi mắt đỏ hồng trùng xuống với nỗi phiền lòng rõ ràng nhất. Bàn tay trắng đặt trước ngực và khẽ nắm lại thật chặt. Trái tim Hebi như đang thổn thức càng khó chịu hơn.

- Không đâu Eri – chan... mình không phải như những gì cậu đã và đang nghĩ. Bởi vì một người tốt, sống chân thật thì sẽ không bao giờ nài dối hay lừa gạt người khác... Mình... đã vi phạm vào những điều vượt ngoài giới hạn của một con người tốt mất rồi!

Hiện tâm trạng trong Hebi như một mớ xích rối bởi bất chồng chéo lên nhau và cùng lúc trói chặt lấy trái tim cô ấy... Đây phải chăng là sự khó chịu mà Hebi luôn phải cố gắng kìm nén.

.....

Ngày tiếp theo, vẫn như những gì diễn ra từ trước đến nay, một ngày mới đến trường học tập, gặp gỡ bạn bè đúng chuẩn theo công việc thường thấy ở lứa tuổi học sinh. Và cũng vì bị cảnh cáo cách mặt, Kazuma không thể mò mẫm đến tìm Eri một mình để hỏi thăm tình hình thị tộc Chân Tổ. Dù muốn hay không thì hẳn cũng phải trải qua hai bức tường thép là Hiyama và Hebi nếu muốn thăm dò tin tức. Hẳn phải từ bỏ ý định đó khi tự tạo thêm kẻ thù cho mình, chấp nhận cảnh ngồi yên trên ghế để trải qua một ngày vô công rồi nghề từ sáng sớm cho đến khi tan trường.

Hắn có học hành gì đâu. Mang tiếng là học sinh đến lớp nhưng có bao giờ thấy hắn tập trung vào bài giảng gì đâu. Hoặc là trốn tiết tìm chỗ nào đó yên tĩnh để ngủ, hoặc là ngủ ngay trong giờ học, hay cũng có thể là ngồi đó nhưng mang những phương trình toán học cao cấp ra giải chơi. Nhưng dạo gần đây, kể từ lúc biết được bí mật đằng sau cái có “giao lưu văn hóa với Chân Tổ” thì hẳn chẳng buồn làm mấy cái nghiên cứu nữa. Không cần lo rằng khả năng có lợi đi vì bộn bề vô số nếp nhăn của hắn chỉ có thêm nếp chứ không bao giờ phẳng đi. Hẳn lười nên không quan tâm đến nó và cũng chẳng bận tâm xem điều đó có gây ảnh hưởng đến thành tích của hắn ở It. Harm Sokyuran không. Hẳn chẳng quan tâm đến mấy chi tiết nhỏ lẻ đó.

Nhưng không cần phải lo lắng vì ngày hôm nay, riêng ngày hôm nay sẽ có một tinh tiết vô cùng đặc biệt sẽ khiến cho không chỉ riêng Kazuma mà toàn bộ học sinh đang ngồi trong lớp học này đều phải há hốc miệng mà ngạc nhiên.

Đầu tiên là màn tự bị tự dẫn từ Sensei đáng thương nhất của ngôi trường này. Không cần nhắc lại chắc mọi người đều nhớ rằng Honoka – sensei bán tính rất nhút nhát, hay e dè, ngáp ngừng, hiền lành thường không tranh giành với ai và thường bị học sinh nam lớp khác gọi trời ghẹo đến độ đích thân nam sinh trong lớp mình phải đứng ra làm vệ sĩ riêng cho cô ấy. Một đám nhóc cấp hai cũng không thể quản lý nổi, điều đó là vô cùng đáng thương.

Cô ấy sinh hoạt lớp vì hôm nay có tiết sinh hoạt chủ nhiệm, đích thân giáo viên chủ nhiệm phải đứng lớp. Sau khi sinh hoạt, phổ biến hết những nội dung xảy ra trong tuần vừa qua, Sensei bỗng dưng đưa ra một công bố mới.

- Etou... các em... nếu không phiền thì các em... có thể dành cho Sensei thêm một chút thời gian được không?

Sensei vẫn tỏ ra sợ hãi vì sợ làm phiền đến mọi người. Có ai dám có ý kiến gì khi Sensei hỏi thế đâu. Bây giờ vẫn đang là tiết của Sensei thì cứ mời cô, có đưa học sinh nào dám cãi dám cưỡng hay dám ra khỏi lớp làm gì. Chính vì trông Sensei đáng thương đến độ dễ bắt nạt nên tội nhỏ mới không thêm làm càn đây chứ. Chúng chỉ không muốn trông thấy Sensei rơi nước mắt như bao ngày thôi.

- Sensei, cô đừng e ngại như thế. Đây vẫn là tiết của Sensei kia mà!

- Đúng rồi... đúng rồi nhỉ... ha ha, xin lỗi!

Đến cả tội nhỏ cũng phải thờ dài chán nản. Tội nó chán là vì có một người như Sensei mà cũng hành nghề gõ đầu trẻ được. Hiên đến nỗi tội nhỏ không biết ai mới là trẻ con, còn ai mới là người trưởng thành.

- Anou... thật ra thì trường chúng ta và trường It. Harm Sokyuran vừa đưa ra một cam kết... Hay nói đúng hơn là hiệu trưởng đã có một cuộc thương lượng với công chúa gia tộc Minamiya... là buổi lễ chào đón tân học viên mới...

Buổi lễ chào đón tân học viên mới. Thật ra thì đây chỉ đơn thuần như một lễ hội truyền thống được truyền qua nhiều thế hệ của It. Harm Sokyuran. Cũng giống như ở các ngôi trường cao trung khác và các trường đại học cao hơn. Lễ hội chào đón tân học viên sinh viên cốt chủ yếu cũng để chào mừng và giới thiệu về trường, về các hoạt động trong trường. Và đó cũng là cơ hội cho biết bao CLB để chiêu mộ thành viên mới, làm giàu thêm về nguồn nhân lực. Nếu đến các trường cao trung nổi tiếng thì sẽ thấy hàng trăm CLB đang ra sức lôi kéo nhiều học viên như một gian hàng chợ đang có kẻ giăng co khách hàng về phía mình. Sẽ cực kỳ khủng khiếp cho những người không chịu đựng được đám đông như ai đó.

Nhìn chung thì đó là một buổi lễ quy mô lớn được tổ chức ở It. Harm Sokyuran. Với một số trường nhỏ như nơi đây thì không có kinh phí để tổ chức nên đối với học sinh của nơi này, thì buổi lễ đó không khác chi một khái niệm lạ.

Lũ nhò sinh ra, sống, lớn lên và học hành ở đây thì không rõ nhưng còn với những người xuất thân từ chính It. Harm Sokyuran thì rõ bằng thừa. Biết đến độ có người vừa nghe đến đã thấy phát mệnh muốn bệnh.

Kozue đưa tay đập thẳng vào trán mình, kéo dài xuống với gương mặt méo xệch. Nghe đến cái tên “công chúa gia tộc Minamiya”, Kozue có dự cảm chẳng lành.

- Buổi lễ chào đón tân học viên à. Phải ha, dù sao thì It. Harm Sokyuran cũng là trường liên thông cấp hai lên cấp ba mà. Nhớ hồi đó chúng ta mới vào cũng trải qua cái ngày này, đúng không Kozue? Tora ngồi bên cạnh lên tiếng.

- Chính vì vậy nên tớ mới muốn về nhà sớm đó. Chỉ có ba ngày nhưng chuỗi thời gian đó thật đúng là địa ngục!

Tên ngốc Kazuma vẫn còn đang ngáp ngắn ngáp dài. Xem chừng hắn đã quên... à, nói đúng hơn thì hẳn còn chẳng biết đến cái lễ hội đó bởi vì ba ngày diễn ra hội trường, hẳn đã trốn tiết trong phòng và đam mê nghiên ngẫm đến mấy cái nghiên cứu của hắn. Hai ba năm liên tiếp cứ như thế để rồi bây giờ hắn còn chẳng biết là trường mình có tổ chức thật.

Nhưng hiệu trưởng trường này và hiệu trưởng It. Harm Sokyran đã bắt tay nhau về điều gì liên quan đến hội trường bên đó?

- Thật ra thì... công chúa gia tộc Minamiya đã có thiện chí... mời trường chúng ta đến It. Harm Sokyuran với tư cách khách mời tham quan nhằm đẩy mạnh mối quan hệ giữa hai trường!

Nghe đến chuyện tham quan, tất cả mọi người đều bắt đầu quay sang nhau bàn tán xôn xao đến ồn ào. Đây là lần đầu tiên có chuyện này xảy ra trong lịch sử trường mà.

- Nhưng... vì không muốn mất hình tượng trước công chúa nhà Minamiya... nên hiệu trưởng đã quyết định sẽ tham gia, góp một chút sức cho lễ hội... Hay nói đúng hơn thì trường chúng ta... sẽ đến It. Harm Sokyuran với tư cách là giúp sức tổ chức một phần lễ hội... Mà nói đúng hơn nữa thì... lớp chúng ta... phải có một tiết mục chính trong buổi lễ!

Một giây trôi qua, hai giây trôi qua, ba giây trôi qua... n giây trôi qua. Đầu tiên là không gian im phăng phắc không ai nói câu nào. Rồi thì ngay lập tức, cả lớp đều đồng thanh cất tiếng “HEH” cực lớn.

- Chờ... chờ chút đã, một tiết mục chính ngay trong trường It. Harm Sokyuran ư? Sensei không đùa đó chứ?

- Sumimasen, sumimasen... Sensei đã cố gắng hết sức nhưng mà... hiệu trưởng đã quyết định nên... Sumimasen...

Ah, rồi thì cái cảm giác tồi tệ mà Kozue cảm thấy trước đó khi nghe đến cái tên “công chúa nhà Minamiya” đã trở thành hiện thực. Tiếng thờ dài ai oán chán đời muốn chết cất lên từ miệng cô ấy ngân dài như một bản trường ca không hồi kết. Kozue chỉ biết gục mặt xuống bàn, thờ dài vì những ngày tháng tồi tệ nhất sắp xảy đến.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Và thế là nhiều chuyện diễn biến tiếp theo lại xảy ra. Vì sở thích bất thành linh từ một ai đó mà bây giờ toàn bộ lớp học, từ giáo viên đến học sinh đều phải đắm đuối vào lo lắng hoang mang. Buổi lễ chào đón tân học viên... một buổi lễ được tổ chức tại It. Harm Sokyuran và chưa bao giờ được tổ chức tại một ngôi trường xa xôi hẻo lánh nơi viễn viễn thế này. Chính vì chưa từng có cái lễ hội ấy nên học sinh cũng chẳng biết chẳng hay gì. Vậy mà bây giờ dùng một cái, cả đám phải nháo nháo nhào nhào tìm cách để nghĩ ra một tiết mục nào đó góp vui cho cái lễ hội mà đáng lẽ liên quan gì đến mình. Đau đầu là ở chỗ đích thân hiệu trưởng bên đó mời bên đây, và cũng do hiệu trưởng bên đây bắt tay đồng ý nên có muốn trốn cũng không trốn được.

Hiện tại thì lớp trưởng đang đứng trên bục giảng, với tiêu đề “Kế hoạch hội trường” được ghi bằng phấn trắng rõ to ngay trên bảng đen. Thường thì những công việc như thế này đều rơi vào tay lớp trưởng là đúng rồi. Bình thường thì những thứ liên quan đến học tập hay sinh hoạt lớp đều do tự thân lớp trưởng và lớp phó thực hiện. Nhưng với những sự kiện mang tính trọng đại thì cần hỏi thăm ý kiến từ số lượng đông đảo học sinh là điều vô cùng thiết yếu. Chính vì thế mới nảy sinh ra cuộc họp khẩn cấp này đây.

- Được rồi mọi người, vì chúng ta sẽ đi một chuyến đến thăm quan It. Harm Sokyuran với vai trò là khách mời còn phải đóng góp một tiết mục trong buổi lễ chào đón. Mọi người, nếu có ý kiến gì thì đừng ngần ngại phát biểu nhé!

- Chờ một chút đã lớp trưởng. Đồng ý rằng đây là quyết định nhất thời của hiệu trưởng nhưng chẳng phải cũng hơi quá khó cho chúng ta khi bỗng dưng từ trên ném xuống một nhiệm vụ mà chúng ta chưa từng làm bao giờ. Với lại, chúng ta có biết tí gì về It. Harm Sokyuran đâu, nếu chẳng may làm thứ gì đó mà đụng hàng với họ thì cũng như không còn gì!

Đấy cũng là một trong những nỗi đắn đo mà mọi người không ngừng hoang mang.

- Đúng đó. Dù sao thì trường ta cũng chỉ là một ngôi trường nhỏ, hoàn toàn không xứng tầm với một nơi nổi danh như It. Harm Sokyuran. Biết chi là giao lưu để mối quan hệ giữa hai trường trở nên tốt hơn, nhưng nếu chỉ vì một chút thiếu hiểu biết mà gây ảnh hưởng xấu thì còn gì là danh dự của trường ta nữa!

- Hay là chúng ta thử kiến nghị lên hiệu trưởng lần nữa, xin thầy ấy rút khỏi chuyến thăm quan này đi. Như thế chúng ta cũng đỡ cực nhọc hơn!

Dường như số đông học sinh trong lớp đều tán thành ý kiến ấy. Dù nói gì thì nói, họ vẫn e ngại sự chênh lệch về đẳng cấp và nhiều thứ khác. It. Harm Sokyuran là một học viện chuyên đào tạo ra những nhân tài cho đất nước. Phần lớn học sinh... à không phải, chính xác hơn phải là toàn bộ học sinh ở đó đều mang trong mình khả năng tự duy của một thiên tài về nhiều lĩnh vực khác nhau. Ngoài ra, phần lớn học sinh đều xuất thân từ các gia đình cao sang giàu có không thiếu tiền. Nói một cách đơn giản thì It. Harm Sokyuran là nơi tập trung của tất cả công tử, tiểu thư có trí tuệ thông thái ngang tầm bác học như Aries chẳng hạn.

Sao với một ngôi trường bình thường vùng ngoại ô thị trấn ven biển đơn sơ thì... bước chân vào It. Harm Sokyuran đã là may mắn lắm rồi. Làm sao dám trình diễn một tiết mục gì đó ngay tại sân nhà của họ được. Nói trắng ra thì chuyện đó hoàn toàn bất khả thi. Cho nên, cách tốt nhất là xin rút lui ngay từ đầu cho đỡ mệt.

Nhưng Sensei làm cũng là vì lệnh của hiệu trưởng. Đầu phải chỉ riêng lớp của Honoka – sensei, mà các lớp khác cũng phải nghĩ ra tiết mục gì đó góp vui cho buổi lễ. Nay trông thấy lũ trẻ sớm tỏ ra chán nản và có ý định dừng cuộc chơi, Sensei có chút hoang mang bối rối. Cô muốn đứng lên nói gì đó nhưng lại không dám vì lần sóng phản đối từ chúng cứ như nhấn chìm Sensei trong bất lực vậy. Quả không hổ danh nữ giáo viên đáng thương nhất của năm.

- Yêu cầu mấy chế “bình tĩnh”. Đứng có trư tráo nữa!

Lớp trưởng gõ tay lên bảng cộc cộc yêu cầu cả lớp giữ im lặng. Có vẻ như lớp trưởng này đã từng chỉ huy lớp những năm trước nên đứng giữa hoàn cảnh này, cô bé tỏ ra nghiêm nghị, bình tĩnh đến đáng tin cậy.

- Ai mà không biết It. Harm Sokyuran là con bài mạnh nhất ở Tokyo. Ngay cả chuyện đặt chân vào Tokyo đã là bước chân vào lãnh thổ của kẻ địch mạnh nhất rồi. Nhưng yên tâm, chuyện gì cũng có cách giải quyết của nó cả. Chính vì thiếu thông tin nên chúng ta mới không biết đường nào mà lần. Vậy thì chỉ cần khai thác một số thông tin là được rồi!

- Này này, nói thì dễ, đến khi làm thì mới khó đấy. Chúng ta biết khai thác thông tin từ đâu đây hả? Không lẽ lên hỏi google – sama với hơn 10.000 kết quả á?

- Kể cả khi có phải kiểm tra hết 10.000 kết quả thì cũng phải làm!

- Heh, đừng có đùa chứ. Tụi này đâu có dư hơi làm ba cái chuyện ruồi bu ấy!

- Nếu không muốn chịu cực thì đừng có mà ngồi đấy than thở nữa. Với lại, đầu phải là chúng ta hoàn toàn không có nguồn thông tin. Bộ mấy người quên rằng chúng ta có lợi hơn những lớp khác là vì đang nắm giữ trong tay 3 quân bài át chủ mệnh nhất sao?

Ba quân bài át chủ mệnh nhất... Không ai trong lớp hiểu được ý của lớp trưởng là gì. Cho đến mọi ánh mắt đều dồn sang phía bên trái cách bục giảng giáo viên vài cm, thì họ mới hiểu “A, thì ra ý của lớp trưởng là như thế”.

Có ba cái bàn học được xếp ngay sát bên cạnh nhau ngồi đối mặt xuống phía dưới lớp. Và đương nhiên, ba chỗ ngồi ấy dành cho ba người đặc biệt.

- Không biết thì hỏi, muốn giỏi phải học... Chúng ta có Kusanagi, Toriyama và Izukage đều đến từ It. Harm Sokyuran. Họ sẽ cho chúng ta một vài thông tin hữu ích cho buổi lễ!

Không sai, ba bàn được xếp bên cạnh nhau ngay chính diện toàn thể lớp học, là dành cho ba nhà khoa học đến từ ngôi trường danh giá đó đấy. Ngồi ngay đầu bàn bên phải là Kozue, tiếp theo ngay chính giữa là Tora, và vị trí cuối cùng dành cho Kazuma. Tora có tình ngôi giữa vì thế nào trong lúc ở dưới đặt câu hỏi thì chắc chắn Kazuma sẽ trả lời hoặc nửa vờ, hoặc chẳng đầu vào đầu, hoặc không biết gì mà trả lời, thì Kozue sẽ không ngần ngại tung một chương vào mặt Kazuma nên Tora phải là người ở giữa, ngăn cách hai người để chuyện đấy không thể xảy ra.

Kazuma thì thờ ơ gục đầu xuống bàn ngủ rất rồi. Không thể ra hỏi thẳng Eri hay bất kỳ ai trong nhóm Chân Tổ để rõ thực hư chuyện xung quanh thị tộc. Hấn chán nản bỏ cuộc nên lăn ra ngủ mất rồi. Kozue đã tính nháy xôm qua đánh hấn một trận nhưng không thể vì Tora đã ngồi ngay giữa. Đứng là ý tưởng này của Tora hoàn toàn sáng suốt và hợp lý.

Còn bản thân Kozue thì... bị áp lực từ nhiều nguyên nhân khiến mình trở nên tức tối. Và một trong những lý do chính đáng là việc bị ngồi ở vị trí ban giám khảo, phơi mặt ra trước toàn dân thiên hạ thế này. Kozue không ngại chuyện nói trước công chúng vì trong thời gian còn là học sinh ở It. Harm Sokyuran, không ít lần Kozue phải đứng ở nơi bục giảng, giải thích cũng như trình bày những đề án nguyên cứu lên những nhân vật chớp bu quan trọng trong ngành giáo dục. Dù sao thì Kozue cũng là một nhà khoa học thiên tài, nên khó lòng tránh được những cuộc hội họp như thế. Chỉ tức ở chỗ mình phải tham gia vào một cuộc họp mà nội dung của nó... thật sự không khiến cho Kozue cảm thấy thú vị chút nào. Nhưng vì cả lớp đã nhất quán như thế nên xem ra không còn sự lựa chọn nào khác.

- Để bắt đầu, các cậu có thể nói sơ qua về lễ hội chào đón đôi nét có được không?

Đây... nhóm ba người bạn có nhiệm vụ phải trả lời câu hỏi đó rồi đây. Nhưng vì bản thân Kozue cứ không khỏi nhăn mặt chặc lưỡi khó chịu từ nãy đến giờ. Ý của Kozue muốn nói rằng “hoàn toàn không có hứng thú”. Còn Kazuma thì... đứng kiêu bô cuộc ngay từ vòng gửi xe. Hắn gục mặt xuống bàn trường chừng như ngủ gật rồi nhưng thực chất là hắn đang ăn vụng cái bánh dứa gang mua được dưới căn tin. Ở trong lớp thì không được ăn vụng nên hắn mới giả vờ như đang ngủ khi miệng vẫn đang nhóp nhép thế kia. Hắn đích thực là một tên tham ăn không nói nên lời. Vậy người có khả năng nhất trong việc giải đáp khúc mắc chỉ còn mỗi Tora.

- Thật ra thì cũng không hẳn là đặc biệt gì. Đừng với tên gọi của nó, “Lễ hội chào đón tân sinh viên” không phải là phong tục gì lạ lắm cho lắm. Hầu như ở các ngôi trường cấp ba và các trường đại học trên thành phố đều có những ngày lễ ra mắt tương tự vậy. Mục đích thì chỉ đơn giản là muốn giới thiệu những thể mạnh, những thứ cuốn hút nhất của trường đến những em học sinh mới vào. Đồng thời cũng là một cách để PR tên tuổi của trường một cách rộng rãi hơn. Mục tiêu trong tâm nhắm của lễ hội không chỉ dừng lại ở các em tân học sinh mà còn đánh động đến giới phụ huynh cũng như các học sinh có nguyện vọng hay chưa có nguyện vọng gửi đơn xin nhập học vào trường. Buổi lễ sẽ được diễn ra trong vòng 3 ngày, giống như các lễ hội văn hóa thông thường. Về hoạt động chi tiết thì đây là cơ hội cho các CLB ra sức biểu diễn thể mạnh và điểm thú vị của mình nhằm tạo ấn tượng với các em học sinh. Nói một cách vắn tắt hơn thì mỗi một CLB sẽ đều có một tiết mục riêng cho mình, hoặc mỗi lớp đều phải tham gia một cái gì đó... Nghĩ đi nghĩ lại thì nó giống lễ hội văn hóa thật!

- Hai hai, Izukage – sensei, cho hỏi, tính đến thời điểm này thì có bao nhiêu học sinh đã nhập học It. Harm Sokyuran vậy? Lễ hội đó thật sự có sức ảnh hưởng mạnh mẽ như thế sao?

- Nếu nói đó là nguồn thu hút số lượng học sinh đông đảo nhất cũng không hẳn là sai. Tính cho đến thời điểm này, bình quân mỗi năm có khoảng 10.000 học viên nộp đơn xin vào trường ở Tokyo và các nhánh ở tỉnh khác, và cũng tương tự như thế, khoảng 10.000 học viên tốt nghiệp ra trường và đa số đều có công ăn việc làm trong nước lẫn ngoài nước. Nhưng nếu hỏi về thời gian mà It. Harm Sokyuran nổi tiếng về lượng đơn xin nhập học nhất thì chắc là vào khoảng hơn 50 năm trước, khi nhà trường được điều hành dưới tay hội trưởng hội học sinh đồng thời cũng là hội trưởng CLB mỹ thuật. Vì nghe đâu đó là một người mang họ Tsuchimikaido thì phải!

Nghe đến cái họ Tsuchimikaido, Kazuma bất thình lình giật đầu dậy, nhưng vì quả bánh dứa gang đang được đặt dưới gầm bàn nên khi giật lên như thế, hai tay hắn đập vào thành bàn, làm rơi mất quả bánh lông lốc xuống đất. Từ đây cả lớp mới phát hiện ra hắn không có ngủ, mà chỉ đang ăn vụng thôi. Nhưng riết cũng thành quen nên ai ai cũng lờ chuyện đấy.

Không chỉ riêng Kazuma, ngay cả Eri đang ngồi phía dưới cũng không khỏi nảy mình, vừa tròn mắt xoe xoe, vừa tỏ ra hơi chút căng thẳng.

Cả hai đều đang tỏ ra không được tự nhiên cho lắm... vì đơn thuần cả hai đều đang nghĩ...

- *Đó không phải là cái họ được khắc trên tấm bia bảng hôm rồi sao? Vậy thì cái dojo cao ngất ngưỡng trên rừng, ôm trọn lấy đỉnh núi Himako, nơi sống của thị tộc Chân Tổ ấy là...*

.....

- Sensei cũng có nghe qua. Họ Tsuchimikaido là một cái họ rất lớn. Nghe nói cung chủ đời trước của gia tộc đã góp một phần không nhỏ trong việc nâng cao nền kinh tế đất nước Nhật Bản và cũng là mạnh thường quân, nâng đỡ rất nhiều cho It. Harm Sokyuran!

- Vâng, cung chủ trước của nhà Tsuchimikaido là một nhân tài không ai sánh bằng. Nhưng nghe nói cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido còn giỏi hơn đời trước gấp đôi. Tuy chưa từng có cơ hội được diện kiến nhưng nghe các trang báo đài luôn khen rằng nhà Tsuchimikaido luôn đạt được nhiều thành tựu vang dội. Điểm thú vị nhất ở nhà Tsuchimikaido là có tin đồn hình như cung chủ hiện tại... đã hơn 50 tuổi nhưng không khác gì một cô gái trẻ 25 tuổi. Và từ đó lộ ra tin đồn rằng người đứng đầu gia tộc Tsuchimikaido đã học được phép thuật “cái lão hoàn đồng”. Cung chủ là người trẻ nhất so với những người hầu phục vụ trong nhà Tsuchimikaido!

Người trẻ tuổi nhất lại ở độ tuổi tầm 25. Eri và Kazuma nghĩ ngay đến một người. Một người từng xuất hiện trước công tư trang, trong bộ trang phục tiểu Miko, tay cầm chổi quét lá rụng ngoài sân. Và không thể thiếu ấn tượng đầu tiên ngoài một thanh Katana được gài ngang hông. Nhìn kiểu gì đi nữa thì trông cô ấy cũng là người trẻ nhất nên nhiều khi...

- *Chắc không phải đâu nhì!*

Kazuma và Eri trùng hợp có chung một suy nghĩ.

.....

- Nhưng nghe đâu hình như hiệu trưởng It. Harm Sokyuran cũng rất trẻ mà phải không? Nếu từ nhớ không nhầm thì đã từng trông thấy hiệu trưởng xuất hiện trên các trang báo với vai trò là nhà nghiên cứu thể giới hải dương học. Chính hiệu trưởng cũng là người cho ra cuốn sách “Những bí mật tồn tại dưới đáy đại dương” bán được rất nhiều bản trong nước và quốc tế. Hiệu trưởng của hơn 10 năm trước so với bây giờ dường như... cũng đâu khác nhau là mấy!

- Chính xác. Không phải là 10 năm trước, mà đúng hơn là hiệu trưởng đã giữ nguyên hình dạng đó suốt 50 năm nay. Người dân xung quanh thị trấn này, những ai hơn 60 tuổi đều xác nhận rằng từng thấy hiệu trưởng lái xe vàng quanh khu vực này không biết bao nhiêu lần. 50 năm trước hiệu trưởng đã từng có mặt ở đây, và cho đến thời điểm hiện tại, bà ấy vẫn ở đây với vóc dáng không hề thay đổi. Không phải cố ý khoe khoang gì chứ nhờ độ tuổi “bí ẩn” của hiệu trưởng mà It. Harm Sokyuran còn nổi tiếng với một trong bảy điều bí ẩn ở trường đấy chứ. Nhưng nói thì nói như vậy, biết đâu, bản thân hiệu trưởng cũng luyện được phép “Cái lão hoàn đồng” thì sao. Dù gì thì hiệu trưởng chơi rất thân với cung chủ hiện tại của nhà Tsuchimikaido!

Nhắc đến hiệu trưởng It. Harm Sokyuran, Kozue và Hiyama đều đồng loạt giật mình. Họ nghĩ đến người phụ nữ ăn mặc tây không ra tây mà ta cũng không ra ta. Cái kiểu trang phục vì mà áo kimono bên trong rồi thì áo blouse tiền sĩ trắng bên ngoài, chân đi ủng da lộn nước. Bà ta thật sự rất đẹp... một nét đẹp long lanh nhưng cũng vô cùng đáng sợ. Và cái đáng sợ nhất từ người phụ nữ ấy chính là nụ cười... nụ cười hiện hữu trên gương đôi môi không hề dối lừa rằng bà ấy đang lao thân vào một cuộc chiến không cân sức. Một mình người phụ nữ ấy đương đầu với nhóm đầu đường xó chợ cùng thanh kiếm không hề dính một giọt máu. Bà ấy đứng trên đỉnh của sự vinh quang, đã chứng minh cho người đời biết được một vị thần thật sự có tồn tại. Nghĩ đến cái gương mặt lúc nào cũng nham nhở, cười nhe hết hàm răng không kém phần xò toét đi đôi với tính cách loi nhoi lóc cóc đó, một lần nữa, Hiyama và Kozue đều phải đỏ mặt hời hợt. Nếu thật sự hiệu trưởng cũng học được cái gọi là phép “Cái lão hoàn đồng” thì...

- *Chắc không phải đâu nhì!*

Hai luồng suy nghĩ xuất phát từ hai phía nhưng đều mang chung một ý nghĩa.

.....

- Được rồi được rồi, không bàn về vấn đề trẻ già nữa. Đi vào vấn đề chính. Cốt yếu vẫn là trường chúng ta nói chung và lớp chúng ta nói riêng vẫn phải nghĩ ra một tiết mục nào đó theo đúng với tiêu chí mà hiệu trưởng đưa ra. Mọi người, có ai có ý tưởng gì không?

- Đây đây, cách đơn giản nhất là chúng ta mở rộng thêm quy mô của các CLB mà trường ta có sẵn. Ví dụ như CLB văn học chẳng hạn. Điểm mạnh của CLB văn học là những quyển sách quý mà không phải ai cũng có được như “Những người khốn khổ” của Victor Hugo ấy. Làm như thế là dễ nhất rồi!

- Heh, “Những người khốn khổ” của Victor Hugo hả? Đó cũng được tính như một tác phẩm kinh điển khắp mọi thời đại. Vậy xin cho hỏi CLB văn học ở trường này có những tác phẩm khác như “Chiến tranh và hòa bình” của Lev Tolstoy hay “Đôi giày hủ” của nhà văn Emily Bronte không? Chẳng cần gì nhiều, chỉ đơn thuần hai cuốn sách đó thôi, ở đây có không?

Nhìn mặt người vừa đưa tay ra phát biểu kia giống như còn chưa nghe đến tên hai tác phẩm đó bao giờ chứ đừng nói đến chuyện có hay không.

Kozue vừa chống tay lên cằm, vừa cất tiếng thờ dài ngán ngấm.

- “Cuốn theo chiều gió” của Margaret Michel, “Hội chợ phù hoa” của Thackery, “Tiếng chim hót trong bụi mận gai” của Colleen McCulough hay “Tiếng gọi nơi hoang dã” của Jack London. Đây chỉ là một trong số ít những tác phẩm tồn tại trong bộ sưu tập phong phú thuộc CLB văn học của It. Harm Sokyuran. Mấy người có biết rằng từ sách CLB văn học hay thư viện trường có số lượng tác phẩm đa dạng chỉ đứng sau thư viện quốc gia về văn học thôi đấy. Đó là chưa nói đến chuyện năm vừa rồi, CLB văn học đoạt giải nhất và giải nhì của cuộc thi “thế giới văn chương” với hai tác phẩm “Mất tư cách làm người” của Danzai Osamu và “Giết con chim nhại” của Harper Lee. Mấy người nhắm có đánh bật được CLB văn học ở đó không?

Trông mặt người có vẻ sốt sắng. Họ đang lầy lăm lã là tại sao Kozue lại biết những điều này một cách cực kỳ chi tiết. Họ tự hỏi liệu có phải Kozue là thành viên của CLB văn học ở It. Harm Sokyuran hay không?

- A, mọi người không cần phải ngạc nhiên. Thật ra thì Kozue là một Free Member, tức là không thuộc bất kỳ một CLB cụ thể nào hết. Chỉ đơn thuần hay chạy đến chạy lui để giúp đỡ cho các CLB khi họ thiếu người. Dĩ nhiên CLB vẫn học cũng không phải ngoại lệ, nên Kozue biết đôi chút về tình hình bên trong như thế nào! Tora giải thích.

- Vậy thì còn CLB bóng rổ thì sao? Cho mấy tên đực rựa khoe cơ bắp ra chắc cũng hút được vài người chứ nhỉ?

- Đang mơ trên trời đấy hả? “Bóng rổ”, “bóng chày”, “bóng chuyền”, “bóng bầu dục”, tất cả các loại bóng đều “vứt”. Có biết mỗi một đội bóng như thế đều có mấy gã đẳng cấp siêu ngang tầm David Beckham không? So với cái CLB lèo tèo thì có khác chi lấy trứng chọi với đá. Năm vừa rồi, CLB bóng rổ và bóng đá vừa giành được giải nhất cấp thành phố và đi thẳng vào cấp quốc gia đấy. Nhắm địch lại không?

- Vậy nấu nướng thì thế nào? Đa phần con gái và phụ nữ ở vịnh biển này đều rất giỏi nấu nướng. Biết đâu có thể biểu diễn...

- Phần lớn học sinh ở It. Harm Sokyuran đều là đương kim tiểu thư, con nhà quyền quý. Mà các người cũng biết chứ nhỉ, trên đời này chia thành hai dạng giàu. Một là giàu có theo kiểu nhà lâu, biệt thự, xe hơi khuyếch trương Tây phương giống như Aries Hernandez. Hai là giàu theo kiểu truyền thống, nhà vườn, lâu đài theo kiểu của hiệu trưởng Miramiya. Xui ở chỗ đa phần tiểu thư đều giàu theo dạng thứ hai nên đâm ra kỹ năng nội trợ, bếp núc, cắm hoa, múa dân dã hay thậm chí là viết thư pháp đều trên cả mức tuyệt đỉnh. Nếu mấy người có thể chế biến một con cá bình thường thành một món đạt chất lượng 5 sao thì một đĩa tiểu thư ở đó có thể làm ra món chất lượng 10 sao trở lên. Nói thẳng ra thì mấy người không có cửa đâu!

- Mở quán cà phê cosplay thế nào. Vừa kết hợp nấu nướng làm bánh, vừa cho mấy em gái dễ thương đeo tai mèo đi ra phục vụ. Chắc chắn sẽ lời được cả đồng khách!

Nhờ một bạn nam nào đó trong lớp đề ra ý tưởng này nên ngay tức thì, toàn bộ mấy tên đực rựa còn lại đều hô hào nhất trí. Gì chứ, học hành thì chẳng đâu vào đâu, trong khi mấy chuyện này thì rành còn hơn chuột. Khả năng tưởng tượng của con người là vô đối. Cho nên chắc chắn, mấy tên đó mới phần khích không ngừng hú như điên.

Trái với vẻ hào hứng từ mấy tên nam sinh, toàn bộ nữ sinh trong lớp bắt đầu nhìn họ bằng ánh mắt phải nói là “đề tiện” và “kính thường”. Họ cũng đâu có ngờ mấy tên đó lại đưa ra ý tưởng “kính tôm” đến thế.

- Này này, đừng có mà tưởng bở. Kể cả Toriyama có đồng ý thì tụi này cũng không làm mấy cái trò đáng xấu hổ đấy đâu!

- Cậu ta nói đúng đấy, đừng có mà vào rừng mơ bắt con tưởng bở. Mấy người đã từng nghe đến cái tên “Maid huyền thoại của xứ Akiba” chưa?

- “Maid huyền thoại của xứ Akiba”... có phải là hầu gái hoàn mỹ phục vụ ở một quán ăn cosplay có tên là Hesalira Rose không?

- Đúng vậy. Hesalira Rose chỉ là biệt danh khi con quý cái đó đi làm thêm ở Akiba thôi. Còn ở It. Harm Sokyuran thì nó có cái tên khác. Tôi không thể tiết lộ tên thật của nó được nên chỉ có thể nói rằng “Maid huyền thoại của xứ Akiba” cũng là học sinh thuộc It. Harm Sokyuran và cũng sẽ tham gia buổi lễ năm nay dưới vai trò là cô hầu gái phục vụ cho quán ăn của chính lớp cô ta. Các người nghĩ có thể đánh bại ngôi vị nữ hoàng từ tay con quý cái đó trong trận chiến cosplay thì quả thật còn rất ngây thơ đấy hiểu không?

.....

- Vậy còn CLB thiên văn học thì sao?

- Đợi cho đến khi nào trường này có hẳn một viện nghiên cứu theo dõi các vì sao riêng đi rồi hẵng đâu!

- CLB bắn cung?

- Chết của Hiroshi Yamamoto vừa giật được hai huy chương vàng cấp quốc gia đấy!

- CLB âm nhạc?

- Định đấu âm thanh với nhạc trường Elim Chan đấy hả?

- CLB mỹ thuật?

- Ra mà hỏi đích thân hiệu trưởng It. Harm Sokyuran ấy. Bà ấy từng là hội trưởng CLB mỹ thuật khi còn là thời học sinh ấy. Biết đâu sẽ chỉ cho vài mánh giúp chiến thắng... nếu bà chịu dằn lòng nghiêm túc vào công việc mà không trốn đi chơi!

Cách này cũng không được, cách kia cũng không được, nói chung chẳng còn ý tưởng nào có thể thông qua được Kozue nên lớp học sớm dần dần có ý định bỏ cuộc. Trông thấy học sinh của mình dường như đang nhụt dần ý chí, nên Honoka – sensei cũng bắt đầu sốt sắng. Tội nghiệp, Sensei thì bản chất nhút nhát nên chẳng dám chen chân gì nhiều. Sensei cũng không đủ can đảm để tìm hiểu thêm xu hướng hiện nay của giới trẻ nên chẳng thể đóng góp được gì. Vận mệnh của nhiệm vụ này bại hay thành đều phải trông cậy vào lũ trẻ, ấy thế mà chúng lại sớm tỏ ra chán nản thì cũng hơi khó khăn cho Sensei.

Mọi người trong lớp hầu như đã nói hết ý kiến của riêng mình, chỉ còn lại một bạn nam và một bạn nữ nữa thôi.

- Tớ nghĩ chắc chẳng có ích gì đâu vì hai đứa chúng tớ đều là thành viên trong CLB diễn kịch. Chắc hẳn ở It. Harm Sokyuran cũng có CLB kịch phải không?

- Ừ, đúng là có CLB đấy thật. Đừng nói là kịch nghệ mà ngay cả phim ảnh cũng được đề bạt rất cao trong CLB đó. Dù sao thì một thành viên trong đấy đang là diễn viên phim điện ảnh có tầm có tiếng, cô ta vừa hoàn thành xong bộ phim điện ảnh vừa bấm máy cách đây mấy tháng thôi. Nên chắc chắn khả năng diễn xuất của cô ta còn nóng hổi. Nên ngay từ đầu, ý tưởng để CLB kịch lên sân diễn thật chẳng thuyết phục chút nào!

Đấy, ý kiến đó cũng hoàn toàn bị bác bỏ. Thật sự chẳng còn chút cơ hội nào hết. Bây giờ trong lớp, mọi người đều nằm la liệt ra bàn thể hiện sự chán nản vô bờ bến. Chỉ còn lại bốn người bạn Chân Tỏ vẫn im hơi lặng tiếng thôi.

Tuy không thích nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng, Kozue đánh cật tiếng.

- Thế bốn người kia... mấy người có nghĩ ra được ý tưởng gì không?

Hebi thì đang là ứng cử viên cho vị trí hội phó hội học sinh nên cũng chẳng giúp được gì. Eri thì lại tham gia vào đội ngũ đội thủ thư nên cũng đành bó tay. Chỉ còn lại Namehari không tham gia bất kỳ CLB nào và Hiyama thì... khỏi nói cũng biết, cậu ấy đi thẳng về nhà sau giờ học chứ nào có rảnh rỗi đọc, đàn dăm đi chơi.

Bản thân Hiyama cũng cảm thấy vụ này quá đối phiền phức nên tỏ vẻ khó chịu ngay từ đầu, không khác gì Kozue.

- Không có ý kiến gì hết. Bọn này chỉ toàn là lũ từ trên rừng trên núi xuống nên chẳng rõ về văn hóa của con người đâu. Mà nói thật, nếu bọn này mà đến được cái trường đó, e rằng bị đuổi thẳng ra chứ đừng nói đến chuyện góp vui này nọ. Dù sao thì trong mắt con người, tụi này nào có khác chi một lũ “kỳ dị”!

Không hề... đó là một ý tưởng vô cùng độc đáo đấy. Hoan hô Hiyama... nói đúng hơn thì Hiyama vừa cho Kazuma một ý tưởng rất hay. Kazuma suy nghĩ trong phút chốc rồi từ từ đưa tay lên.

- Này, cho tớ xin chút ý kiến được không?

Mãi mới thấy Kazuma lên tiếng. Từ đầu đến giờ hẳn ta toàn ngồi đó ăn vụng và nằm dài trên bàn như muốn ngủ rồi thôi. Chính vì hẳn vừa đưa tay nên mọi người mới tập trung vào hẳn, như tia hy vọng cuối cùng.

- Tớ nghĩ là tớ vừa nhận ra một điểm vô cùng sáng tạo. Nếu như những CLB ở đấy không thể so với It. Harm Sokyuran thì ta kết hợp cả hai thành một xem sao!

- Kết hợp cả hai thành một? Kusanagi – kun có thể nói rõ chi tiết hơn được không?

- Thật ra thì It. Harm Sokyuran cũng giống như một cái lò chuyên đào tạo ra các nhân tài, giống như Kozue, Tora và tó. Nhưng thẳng thừng mà nói thì ở trường không hề tồn tại CLB hay bất cứ một tổ chức nào có liên quan đến “sinh vật huyền bí” cả!

Nói đến đây thì Kozue mới bất chợt quay sang Tora. Tora suy nghĩ một chút rồi đập hai tay vào nhau.

- Đúng nhì. Đúng là không hề có một CLB nào nghiên cứu về “sinh vật huyền bí” hay đại loại thế!

- Là bởi vì It. Harm Sokyuran là nơi tập trung đa số các nhà khoa học. Mà nhà khoa học thì biết rồi... họ chỉ chú tâm vào những gì thực tiễn nhất, những gì được minh chứng dựa trên cơ sở logic hợp lý nhất. Họ hoàn toàn không tin vào những thứ không thể lý giải bằng khoa học nên nôm na có thể hiểu rằng, yếu tố huyền bí là một phạm trù tương đối mới mẻ dành cho họ!

- Kazuma, nói thì bao giờ cũng dễ hơn là thực hiện. Cứ cho rằng mấy tên ở đây quanh năm suốt tháng chỉ biết vui mắt vào nghiên cứu rồi tin vào khoa học đi chẳng nữa thì họ cũng sẽ dễ dàng đánh bật cái ý tưởng vừa rồi của cậu ngay. Những thứ huyền bí như UFO, quái vật hồ Lochness hay ngọn lửa ma trơi, tất cả đều được chứng minh bằng khoa học hết rồi còn gì!

- Đúng là như vậy, những hiện tượng siêu nhiên ấy đã được minh chứng một cách bài bản, cụ thể, có bằng chứng hẳn hoi đàng hoàng bằng khoa học và tư duy. Nhưng còn một thứ cho đến bây giờ vẫn đang là ẩn số cực kỳ to lớn. Chúng ta hoàn toàn có thể tận dụng điểm mạnh này mà chúng ta đang có để làm cho lễ hội thêm phần sôi nổi!

Vẫn còn một điều bí mật khác con người chưa thể khai phá hết. Không phải tự dưng Kazuma lại đưa ra ý kiến như thế nếu như không có gì lấy làm chắc chắn. Và cũng không phải bỗng dưng Kazuma hướng ánh mắt thờ ơ không sức sống ấy về phía nhóm bốn người bạn Chân Tỏ ở cuối bàn chăm chăm đến thế. Trừ khi...

Một vài người trong lớp dường như cũng đã nhận ra.

- Phải phải. Sao lại không nghĩ ra ngay từ đầu nhì. Đúng là vẫn còn một hiện tượng siêu kỳ bí mà các nhà khoa học hiện nay vẫn chưa thể lý giải nổi mà!

- Đúng rồi, quả nhiên là nó, không sai vào đâu được... Bí ẩn lớn nhất chưa được giải đáp chính là... Chân Tỏ!

Đúng ý của Kazuma rồi đấy. Quả thật, những hiện tượng siêu nhiên từ trước đến nay đều được con người khai phá và giải đáp bằng khoa học. Nhưng vẫn còn một thứ khiến các nhà khoa học đang điên đầu ngày đêm nghiên cứu cho bằng được. Dù sao thì một bài toán khó cũng sẽ thú vị hơn là một bài toán cực dễ dành cho những con người thông minh, bắt họ phải vận toàn bộ tư duy chất xám ra để mà tìm hướng giải quyết. Chứ nếu bài toán ấy quá đơn giản thì Kazuma đâu cần phải khổ cực trong suốt thời gian vừa qua.

.....

Mọi người có vẻ như rất đồng ý với quan điểm của Kazuma, nhưng xem chừng điều này cũng là một thử thách khó khăn không ít đối với nhóm bạn Chân Tỏ. Nói đúng hơn thì họ vẫn chưa hiểu gì hết.

Không chỉ riêng nhóm bốn người bạn Chân Tỏ thôi, mà ngay cả Tora và Kozue cũng chưa được rõ ràng cho lắm. Tora khề thì thảm bên tai Kazuma.

- Này, rút cuộc thì cậu đang mưu tính chuyện gì đấy Kazuma? Có thể giải thích kỹ chi tiết hơn được không?

Ừc, hần vừa nuốt xong miếng bánh mì xuống cổ họng.

- Ừ nhì, quên mất, xin lỗi xin lỗi... Lớp trưởng – san, cho tó mượn bảng một chút nhé!

Ngay tức thì, lớp trưởng nhanh chóng rời khỏi bục giảng bước sang một bên, nhường chỗ cho giáo sư Kazuma lên sau khi hần vừa vấp chân vào thành bàn, suýt tí nữa thì ngã đập mặt. Nhưng cuối cùng thì hần cũng đã có thể bắt đầu bài thuyết giảng giống như hồi còn học ở It. Harm Sokyuran trong một buổi thảo luận chuyên đề trước đây.

Nhưng trước khi giải thích thì cho phép Kazuma được mở túi nho khô, vừa ăn vừa nói, chứ nếu không thì buồn miệng không chịu được. Đầu tiên, hần dùng viên phấn trắng ghi chữ “Chân Tỏ” khá lớn ngay chính giữa rồi khoanh tròn nó lại, tiếp theo là vẽ thêm phần nhánh khác tạo thành mạng lưới.

- Khi nhắc đến Chân Tỏ thì có rất nhiều câu hỏi được đặt ra xung quanh. “Tuổi thọ”, “thói quen”, “tập tính”, “kỹ năng”, “khả năng” hay thậm chí là những thứ khác xung quanh Chân Tỏ. Và tất cả đều là một dấu chấm hỏi vô cùng to lớn cho đến giờ, chính bản thân tó và Aries vẫn chưa thể tìm hiểu được kỹ càng. Dù cho chúng tó có là nhà khoa học thiên tài đi chẳng nữa thì với những gì chúng tó biết được chi giống như một hạt cát so với sa mạc rộng lớn. Nên đương nhiên sẽ gây tò mò và tranh cãi không hề nhỏ cho những người khác ở It. Harm Sokyuran, kể cả là họ có phải một nhà khoa học hay không!

Khi Kazuma đã chính thức đứng lên bục thì Hiyama cũng không cần phải im hơi nữa.

- Nói như cậu thì tức là chúng tôi phải đứng trước đám đông, đóng vai mấy tên hề biểu diễn đường phố, phô trương các khả năng của mình ra để mấy người đó thỏa mãn sự tò mò sao? Hay nói cho đúng nhất thì tức là cậu bảo chúng tôi nên vạch áo cho người khác xem lưng?

- Câu hỏi hay, cho cậu một hạt nho khô đây!

Kazuma lấy một hạt trong túi nho ném về phía Hiyama. Và Hiyama đã chụp được hạt nho ấy cho vào miệng nhai như ai kia.

- Thực chất thì các cậu không cần phải làm như vậy chi cho nó rườm rà phức tạp. Nói đúng hơn là tó hoàn toàn không tán thành việc các cậu làm như thế. Cái tó cần ở đây là sự xuất hiện của Chân Tỏ nhưng đừng hành động như một Chân Tỏ. Cứ tỏ ra bình bình thường như bao người khác nhưng vẫn phải để cho người khác biết mình chính là Chân Tỏ. Và tin tó đi, tó hoàn toàn có lý do để nhờ các cậu việc này!

Kazuma từ tốn quay lại chiếc bàn đen, hần bắt đầu ngáp dài mặc dù đã được ăn uống đàng hoàng đủ bữa đủ chất. Kazuma dùng viên phấn tiếp tục khoanh tròn vào chữ CLB điển kịch.

- Thật sự thì còn một chi tiết nữa mà Kozue quên chưa kể về CLB kịch ở It. Harm Sokyuran là cái cô diễn viên gì đó đóng vai trò như trụ cột sống của toàn thể CLB. Nhưng kẹt nổi cô ấy thường xuyên đi ra nước ngoài để đóng phim và ít khi đến trường nên gần như là CLB kịch nghệ mất dần đi một đôi cánh. Và chắc chắn cô ấy sẽ không có mặt ở buổi lễ sau khi về Nhật Bản vài tháng, cô ấy hiện giờ lại đi ngao du ra nước ngoài để chuẩn bị cho một bộ phim mới rồi. Có thể hiểu rằng, CLB kịch ở It. Harm Sokyuran đang là CLB yếu thế nhất. Và ta hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này để tạo cơ hội cho ta!

Càng nói càng khó hiểu. Biết rằng hần đang cố giải thích nhưng xem ra phải nói sâu hơn thì may ra mọi người mới hiểu được ý đồ của hần.

- Nói chung là...

- Nói chung, là chúng ta hoàn toàn có thể sử dụng CLB kịch nghệ của chúng ta mang đi thi đấu giống như giải Pokemon Tournament rồi đó!

Người sồn sồn duy nhất phản bác lại ý kiến của Kazuma lại là người gần hần nhất.

- Này Kazuma, đây không phải cái trò chơi mà cậu thường hay chơi đâu. Mà khoan, làm sao cậu lại biết được con quỷ cái đó sẽ không có mặt ở buổi lễ? Chính xác hơn thì làm sao cậu lại biết là nó đã đi nước ngoài đóng phim rồi?

- Cái đó thì... vì chính tó là người vừa nhận tin nói với Minamiya – sensei sắp xếp giúp cho cô ấy đi lưu diễn ở nước ngoài cho bọn mình có chỗ để thờ. Sensei còn nói rằng “Mọi thứ đã được chuẩn bị xong, cứ thế mà quẩy tới bên đi” trong điện thoại tó kia!

Xem ra hôm nay hần chưa ăn đòn nên chưa thấy nó. Cả hần cả hiệu trưởng đều cọt nhà, chẳng ai chịu nghiêm túc và thường hoang phí khả năng thiên tài của mình vào những chuyện gì đâu không. Kozue dù có tức điên đến cách mấy cũng chẳng thể làm cách nào khác vì mọi thứ đã từ gao nấu thành com hết rồi.

- Quay trở lại vấn đề chính, đa số học sinh ở It. Harm Sokyuran đều vẫn không biết rõ ràng về bản chất của Chân Tỏ, nên sự hiện diện của họ sẽ gây tò mò không hề nhỏ. Lại thêm CLB kịch bên đó mất đi chỗ đứng trong buổi lễ mà ta hoàn toàn có thể cướp mất vị trí ấy. Tó sẽ kết hợp hai thế mạnh riêng này trở thành một thể thống nhất và duy nhất. Đảm bảo một trăm phần trăm, chúng ta sẽ có một màn trình diễn góp vui có một không hai!

- Về vấn đề chung mà cậu nói thì tụi tui hiểu rồi. Nhưng ta sẽ được cái gì khi kết hợp hai yếu tố ấy lại?
- Bọn tớ vẫn chưa thể hình dung ra, nhóm của Eri – chan và CLB kịch của bọn tớ nếu kết hợp lại thì sẽ trông ra sao. Cậu có thể nó rõ hơn được không?
- Oh, cũng đơn giản thôi mà. Có gì khó đâu!

Kazuma cố tình dùng viên phấn nổi CLB kịch và Chân Tò lại với nhau.

- Chân Tò vẫn còn là một dấu chấm hỏi đầy sự huyền bí chưa thể giải đáp. CLB kịch nghệ là diễn lại một màn thoại nào đó trên sân khấu. Mục đích cuối cùng của tớ, hay còn gọi là đích nhắm cuối cùng của sự kết hợp này chính là “một màn kịch mang yếu tố huyền bí”. Chúng ta sẽ biểu diễn một vở kịch về Chân Tò và con người. Một màn kịch giữa vừa mang yếu tố thần thoại vừa mang ý nghĩa hiện thực đời sống. Chẳng phải nó khá thú vị sao? Vừa nói, Kazuma vừa cố gắng dùng hai tay mở gói đậu phộng trong túi sau khi đã chén sạch sẽ túi nhỏ khô.

Cái gì mà khá thú vị... Phải nói là... cực kỳ tuyệt vời mới đúng. Đầu tiên là im thin thít không ai nói tiếng nào, nhưng sau đó khoảng vài ba giây sau thì y như rằng cả lớp cùng đồng loạt biến thành cái chợ. Họ đồng loạt hét lên đến độ khiến cho Kazuma không khỏi giật mình và kết quả là hần xé rách túi đậu phộng, làm cho đậu phộng rơi vương vãi trên sàn nhà còn mình thì ngã đập cả mông.

- Đúng là cao kiến cao kiến!
- Tại sao ngay từ đầu chúng ta không hề nghĩ ra chuyện này. Nó hay thế kia mà!

Theo suy nghĩ khách quan thì quan điểm của Kazuma đã được chấp nhận. Nhìn về mặt ai ai cũng mừng rỡ như thể vừa tìm được chiếc phao cứu sinh giúp họ thoát khỏi tình trạng bế tắc hiện nay. Ừ thì đúng là ý của Kazuma rất hay nhưng suy cho cùng thì đây cũng chỉ là thành ý từ một phía. Mà để có được sự đồng thuận cao thì phải là từ hai phía.

- Đó là ý kiến của tui. Các cậu thấy thế nào?

Như thói quen, Kazuma muốn ném thứ gì đó cho Hyama nhưng thoáng để ý thấy gói đậu phộng rang hồng rồi nên hần thò tay lục xọc trong túi áo khoác xem còn gì không, may mắn được mấy viên kẹo ngọt nên Kazuma ném về phía Hyama. Và Hyama cũng bất lấy như đón nhận thành ý từ hần.

Hyama thì... cũng cần hỏi ý kiến từ bà người còn lại. Ngoảnh mặt sang trái thì Namehari vẫn cười như thường, Hebi không dám từ chối. Còn Eri... thì, không cần phải nói, ánh mắt sáng long lanh đầy hy vọng đến chính Hyama cũng không thể khước từ. Hyama cất tiếng thờ dài.

- Đành vậy. Xem ra đảng này cũng không thể nói không. Cứ như thế mà tiến đi!
- Tuyệt vời ông mặt trời!

Kể ra thì Hyama cũng dễ hơn nhiều so với những lần trước. Một Hyama như thế nên mọi người trong lớp mới bắt đầu có cái nhìn khác tích cực hơn về cậu ấy. Có trong mơ cũng không thể ngờ rằng mọi thứ lại diễn ra thật quá suôn sẻ.

- Ok, vậy thì chúng ta chia nhau ra chuẩn bị luôn cho nóng. Bọn tớ sẽ chuẩn bị ánh sáng, dàn loa, những thứ phụ kiện cần thiết trên sân khấu!
- Chúng tớ sẽ lo về tạo dựng hoạt cảnh. Sẽ cần rất nhiều giấy các tông và thùng nhựa xốp đây!
- Bên này sẽ lo đi tìm sơn màu các loại dụng cụ để vẽ vời này nọ. Hời xin CLB mỹ thuật chắc họ sẽ giúp đỡ chút ít!
- Còn tui mình sẽ lo về phục trang nhân vật. Dù sao tui mình cũng là thành viên trong CLB may vá nên sẽ giúp đỡ được trong khoản đó!

Khung cảnh bỗng trở nên hào hứng phấn khởi đến lạ thường. Chưa gì đã tự chia nhau ra mỗi người một việc để bắt đầu chuẩn bị cho vở kịch.

Ngồi ở đây, lặng nhìn những đứa trẻ đều phấn khởi, tấp nập không uống phí tuổi thanh xuân của mình, Honoka – sensei mừng đến độ như muốn phát khóc.

- Hic, mấy đứa trưởng thành hết rồi... Mình không còn gì phải hối hận nữa, hức hức!

.....

Kazuma tựa hai tay xuống bàn, hần nằm dài ra như thể vừa trút toàn bộ sức lực của mình cho phần trình bày vừa xong nên muốn nghỉ ngơi xả hơi chút đỉnh. Tora đi ngang qua, đưa tay đập đập vào lưng Kazuma.

- Làm tốt lắm Kazuma. Mới cách đây vài phút, mọi người còn tỏ ra buồn chán và như muốn bỏ cuộc ngay từ đầu cho khỏe. Ấy vậy mà chỉ cần mấy câu thôi, họ đã trở nên năng nổ như thể sẵn sàng lao vào chiến trường bất cứ lúc nào. Mà ý tưởng kết hợp CLB kịch và Chân Tò cũng rất đối thú vị, đúng không Kozue?

Kozue nào có thích những thứ như thế này. Nghĩ đi nghĩ lại thì Kozue sẽ phải giáp mặt với nhóm Hyama với mức độ thường xuyên hơn. Chính vì lý do đó nên Kozue mới khó chịu khó khăn. Nhưng đúng thật là ngoài ý tưởng của Kazuma ra thì chẳng cái nào là phù hợp nhất trong tình cảnh hiện tại. Nên dù nói gì đi nữa thì Kozue cũng phải nhắm mắt cho qua.

- Thì đúng là như vậy, nhưng mà tui vẫn cứ có cảm giác rằng mọi thứ không hề đơn giản như chúng ta nghĩ. Vẫn còn thiếu gì đó!
- Kozue nói đúng. Vẫn còn thiếu một thứ cực kỳ quan trọng, nó mang tầm yếu tố quyết định sự thành công hay thất bại cho kế hoạch này!

Bỗng dưng, Kazuma đứng thẳng dậy, vỗ vỗ hai tay vào nhau nhằm thu hút mọi người cùng tập trung về hướng này.

- Trước mắt thì chúng ta có thể quán xuyến những phụ kiện xung quanh sân khấu. Nhưng chẳng phải chúng ta nhanh nhẩu đoảng quá nên quên một số thứ ư? Chúng ta sẽ phải cần đến một xấp kịch bản và một đạo diễn cũng như biên đạo diễn xuất đây. Vì chưa ai biết ai sẽ lên sân khấu đảm nhiệm nhân vật chính mà!

Những người bạn khác mới bắt đầu quay sang nhìn nhau, như thể họ vừa nhận ra được một điều vô cùng quan trọng đáng lý nên được đề cập ngay từ đầu. Ánh sáng ánh đèn, dàn loa, chương trình âm thanh, khung hình, trang phục này nọ... sẽ trở nên vô dụng nếu như chưa biết kịch bản ra sao và ai sẽ đóng nhân vật chính, nhân vật phụ. Nhìn chung thì Kazuma nói không hề sai, ý tưởng thì mới chỉ là ý tưởng, cả lớp vẫn phải cần một kịch bản cụ thể, một người có khả năng đạo diễn để phân vai cũng như giám sát sao cho hợp lý. Và rồi... cả lớp đồng loạt hướng về Kazuma.

- VẬY PHẢI LÀM SAO ĐÂY KUSANAGI – KUN?

Bị làm cho bất ngờ không biết bao nhiêu lần. Kazuma ngã bật xuống đất, lăn lông lốc và đâm vào cửa ra vào một cách đáng thương. Hần lồm ngồm ngồi dậy, một tay xuyt xoa sau gáy, một tay lục xọc cho vào túi áo rồi lấy ra được một túi hạt hướng dương chuẩn bị mở ra ăn. Mà hần đã mở ra ăn thật.

- Việc đề xuất đạo diễn thì bốc lá phiếu đi. Các cậu chịu khó về nhà, suy nghĩ xem người nào có khả năng đạo diễn nhất thì viết tên vào một tờ giấy, rồi sáng mai mang lên đây đối xứng so sánh là được. Điều quan trọng là kịch bản. Vì nếu không có kịch bản thì ta cũng chẳng thể biết biên đạo như thế nào khi không rõ từng tuyến nhân vật. Thế nên có ai tình nguyện viết kịch bản không?

Để viết được một kịch bản không hề đơn giản. Phải là người có chút khuynh hướng nghệ thuật, đọc nhiều sách, am hiểu về văn học và kỹ năng văn chương phải đi vào lòng người thì may ra mới tạo được sức thu hút. Ngoài ra, đó phải là người có đầu óc sáng tạo vì đây là một vở kịch không theo một cuốn sách nào khác. Đòi hỏi người viết phải tự nghĩ ra cốt truyện, tình huống hoàn toàn mới. Nhưng ai mới là người lĩnh hội được những yếu tố đó và đảm nhiệm vị trí đó đây?

Một bạn nữ trong lớp đã đề xuất.

- Toriyama – san có thể đảm nhiệm chuyện này được không? Vì dù sao thì Toriyama – san đã từng tham gia hoạt động của CLB văn học ở It. Harm Sokyuran, cậu ấy cũng biết rất nhiều quyền sách quý ở

đó nữa nên là nhiều khi... Toriyama – san cũng biết viết kịch bản nhì!

- Xin thứ lỗi vì khiến cậu thất vọng chứ tôi chỉ tham gia trên danh nghĩa là bù thêm vào số lượng thành viên bị thiếu. Tôi cũng chỉ ngồi đọc cho vui và nêu ý kiến của bản thân để đánh giá cuốn sách đấy thôi. Tôi hoàn toàn không biết viết kịch bản là như thế nào!

Mọi chuyện nào có bao giờ dễ dàng như những gì mình từng dự đoán. Đến khi dựng chuyện rồi thì mới thấy nó khó khăn nhường nào. Hoặc là vừa mới giải quyết một thứ rắc rối xong là y như rằng nó lại “tê” ra thêm rắc rối mới. Đó mới là thử thách phức tạp nhất trong cuộc đời con người.

Không một ai dám xung phong. Hay nói đúng hơn là không một ai có khả năng chấp nhận nhiệm vụ quan trọng ấy. Vậy nên mọi thứ một lần nữa rơi vào đường cùng.

- Anou, mọi người...

Chợt... một cánh tay từ từ đưa lên từ phía dãy bàn học cuối lớp trước ánh mắt ngạc nhiên từ Hiyama, Hebi và Namehari.

- Nếu không phiền thì mình... mình có thể viết kịch bản cho vở diễn này... nếu mọi người không chê!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Ừ thì thời gian từ đây cho đến buổi lễ chào đón học sinh mới được tổ chức tại It. Ham Sokyuran, ngôi trường đào tạo thiên tài lớn nhất Nhật Bản chỉ còn vồn vẹn trong vòng một tháng nữa. Một tháng đó, buộc lòng mọi người phải chuẩn bị từ khâu nhỏ nhất đến lớn nhất. Lớp Honoka – sensei đã đưa ra quyết định là sẽ diễn kịch trong buổi lễ ngày hôm đó nên sẽ cần ưu tiên thời gian để chuẩn bị. Nhìn chung thì mọi thứ cũng không còn khó khăn trắc trở như lúc đầu. Vì cả lớp đã nhất quán rằng sẽ chọn ra một người có khả năng làm biên đạo kiêm đạo diễn dẫn dắt phân vai nên họ đã làm đúng như Kazuma nói, tức là về nhà, dành một đêm suy nghĩ rồi viết tên người thích hợp nhất, có khả năng nhất vào một tờ giấy, sáng hôm sau thì mang lên lớp để so sánh. Ai có số phiếu ghi tên mình nhiều hơn thì xác định không còn lối khác. Và xui xẻo xúi quẩy thế nào đạo diễn lại là Kozue. Vì ảnh hưởng của mọi người về ấn tượng của Kozue vẫn mạnh mẽ nhất, lại thêm chuyện trước đây Kozue đã từng lần lượt tham gia CLB kịch nên có chút kinh nghiệm. Thành ra, lựa chọn Kozue vào vị trí đạo diễn là tốt nhất.

Bề ngoài thì trông có vẻ tốt đấy nhưng cũng rất rụt thụt vì ai mà biết được Kozue sẽ làm gì khi vào vai đạo diễn. Rất có thể cô ấy sẽ nhân cơ hội này gây khó dễ cho các Chân Tỏ, hoặc chính bản thân Kozue tự làm khó bản thân vì về cơ bản, Kozue nào có thích cái cuộc vui này. Chính vì thế cho chuyện đó xảy ra, cả lớp nhất trí là sẽ tuyển thêm một thư ký và một biên đạo vừa giúp đỡ cho đạo diễn, vừa cũng là kiểm soát Kozue. Hai người nhận vị trí thư ký và biên đạo chính là lớp trưởng và Tora. Sắp xếp như thế là ổn thỏa hết rồi.

Kozue không hề có ý tưởng gì cho vở kịch lần này. Vì người ra đề xuất này là cái kẻ đang vừa ngồi vừa ăn chuối một cách thông thả ung dung kia kia. Nhìn thấy bản mặt lè phè của hắn không biết làm gì ngoại trừ ăn với ăn, Kozue chỉ muốn nhảy vào tung một nắm cho hả dạ. Nhưng thiết nghĩ đây cũng là cách dễ hành xác hắn đến nơi đến chốn. Thế là dưới cương vị là đạo diễn, mệnh lệnh đầu tiên từ Kozue đến Kazuma là phải suy nghĩ ra hướng đi của vở kịch, bao gồm ý tưởng nhân vật, bối cảnh ra sao để giúp đỡ phân nào đó cho những nhóm khác.

Cứ nghĩ rằng mình vừa chơi hèn được một vỏ nhưng Kozue đã làm. Những thứ liên quan đến Chân Tỏ, hay lịch sử xung quanh Chân Tỏ, Kazuma đã nghiên cứu rất kỹ, đến mức còn xem đi xem lại những bộ phim đã tương về Vampire, ma cà rồng, hay thậm chí là những bộ Anime lấy hình tượng Vampire này nọ. Hắn xem rất nhiều và hiểu được bối cảnh xung quanh Chân Tỏ điển hình nó ra sao. Nên ngay lập tức, Kazuma đã có thể đưa ra một bản kế hoạch cụ thể cho vở kịch.

Bối cảnh chính vẫn sẽ là thời cổ xưa, thời Tây phương cổ, có thể là từ thế kỷ 17 đến 18. Về khoản thời gian đó thì nhóm chuẩn bị về phục trang sẽ tìm kiếm thêm thông tin trên mạng và đưa lên ý tưởng về trang phục. Nói về phương Tây thì trong lớp cũng có một người rất rành về văn hóa cũng như lễ phục phương Tây. Chính vì vậy nên Aries sẽ là người thiết kế chính cho vấn đề phục trang.

Rồi những khâu chuẩn bị còn lại cũng đã được Kazuma đưa ra đề xuất đẳng hoàng mà ai ai cũng đồng ý. Phải nói rằng Kazuma đã hoàn thành nhiệm vụ rất tốt đến độ Kozue không thể phàn nàn. Việc còn lại chính là chờ kịch bản hoàn thành. Và người đảm nhận trách nhiệm viết kịch bản thì lại là...

_ Ừ hừ... không ổn... hoàn toàn không ổn chút nào!

Eri nằm dài trên bàn, hai tay ôm đầu khi bên cạnh là những mảnh giấy trắng bị vo lại rồi ném đi khắp phòng một cách bầy bừa thế kia. Đấy chắc hẳn là những bản viết tay nhưng không ổn hay không hoàn thiện nên Eri mới bỏ nó đi. Nhìn vào số lượng giấy vụn chứng tỏ rằng Eri đang vô cùng bế tắc đấy. Như kiểu mọi ý tưởng đều bị bác bỏ tức khắc ngay khi vừa mới nghĩ ra.

Chắc chắn là như vậy rồi, nếu không thì Eri đâu cần phải nằm đấy ôm đầu mà không ngừng rên rí.

Eri hiện đang ở nhà, sau giờ tan học thì cô bé chạy thẳng về nhà và bắt đầu vào viết kịch bản ngay, nhưng thật không ngờ, viết kịch bản lại khó hơn Eri từng nghĩ.

Ngồi kề bên Eri còn có Hebi. Vì lý do nào đó, Hebi đã đồng ý qua nhà Eri để giúp đỡ cho cô bé.

_ Đừng quá sức nhé Eri – chan. Mình tuy không hiểu về diễn kịch cho lắm nhưng xem chừng muốn viết kịch bản cũng không phải ngày một ngày hai là xong. Cứ bình tĩnh mà làm thôi Eri – chan!

_ Nhưng mà... mọi người đều đã phân chia nhau bắt tay vào công việc đâu vào đấy hết. Chỉ còn mỗi một mình mình là chưa làm được gì hết. Nhìn kiểu gì đi nữa thì mình có cảm giác như đang làm chậm trễ tiến trình của mọi người vậy... Mình là người xung phong nhận viết kịch bản thì phải cố gắng hết khả năng mới được. Vỡ kịch thành công hay thất bại... đều phụ thuộc vào kịch bản này đó!

_ Eri – chan, mình biết là cậu luôn nhiệt tình và rất trọng đội vào lễ hội này. Nhưng cũng đừng vì thế mà gượng ép bản thân. Đáng lý ra cậu có quyền từ chối vị trí này nếu cảm thấy mình không phù hợp kia mà!

_ Nhưng nếu mình không nhận thì cũng chẳng có ai nhận nó. Hơn nữa, mình đã lỡ nhận rồi thì làm sao có thể từ bỏ được. Như thế sẽ khiến công sức của mọi người đổ sông đổ biển mất. Sẵn tiện nói đến lễ hội, không phải He – chan cũng rất hào hứng và chờ đợi đến ngày đó sao? He – chan cũng có thể từ chối việc chuẩn bị trang phục của nhóm của Aries – chan mà nhì!

Nhìn lại thì đúng là Hebi đang ngồi với kim khâu chỉ màu, luồn qua luồn lại một chiếc áo váy dạ hội sắc sỡ. Hebi nhận ra mình cũng chẳng khác gì Eri về cảm nghĩ của bản thân đối với lễ hội sắp tới. Đặc biệt là Eri đang nở nụ cười thích chí mang đầy hàm ý châm chọc kia... Hebi trong phút chốc bỗng trở nên đỏ mặt ngượng ngùng quay đi.

_ Cái này... cái này chỉ là do mọi người trong lớp nhờ đỡ quá nên mình không thể từ chối được thôi!

_ Hm hm, thật sự là vậy à? Thật sự là He – chan chỉ giúp thôi à?

_ Thật mà. Có nhớ lần trước mình sửa lại bộ đồ hóa trang hình con sư tử của CLB kịch không? Sau lần đó, mọi người mới bắt đầu dần thoải về mình có thể may vá thêu thùa nên dám ra mình cũng được nhờ và chút ít. Một phần cũng vì nhóm chuẩn bị trang phục đang bị thiếu nhân lực nên mình chỉ giúp một tay theo lời đề nghị của Aries – chan thôi. Hoàn toàn không có như những gì cậu nghĩ đâu!

_ Heh, mình có nghĩ cái gì đâu chứ. Mình chỉ nói là He – chan có vẻ sốt sắng và quan tâm đến vở kịch này quá thôi mà!

Sau đó, Eri lại tiếp tục quay lại công việc viết kịch bản của mình.

Eri từ xưa đến nay luôn là một cô bé dễ thương, luôn thể hiện đúng bản chất nhút nhát qua việc trốn ra phía sau lưng Hiyama hay bất kỳ ai thân quen khi sợ hãi một điều gì đó. Eri là một cô bé trong sáng mà Hiyama lẫn Hebi đều phải dõi theo bảo vệ. Nhưng bây giờ thì chính con chiến nhơ nhỏ yếu đuối ấy lại đang trêu chọc Hebi đây này. Hebi thoáng nghĩ, đúng là khi thời gian trôi qua, con người hay Chân Tỏ cũng đều phải thay đổi. Nhìn Eri luôn cố gắng hết mình, luôn tìm cách để hoàn thiện trách nhiệm của bản thân... Eri đang ngày càng trưởng thành hơn, trưởng thành một cách âm thầm lặng lẽ, chóng vánh đến nỗi Hebi cũng không hiểu được từ bao giờ, Eri đã có thể tự mình bước đi trên con đường mình chọn. Con cái trưởng thành bao giờ cũng sớm hơn cha mẹ tưởng tượng.

_ Eri – chan, theo như ý của Kusanagi – kun thì vở kịch lần này sẽ lấy bối cảnh thời Tây phương cổ xưa. Cậu đã hình dung ra ý tưởng gì chưa?

_ Uhm, nói thật thì điểm mạnh của mình chính là bối cảnh thời xưa đó. Mình từng đọc rất nhiều sách về các danh nhân thời Tây phương cổ nên đương nhiên là rất rõ. Cái khó duy nhất chính là không biết nên viết cốt truyện ấy nó như thế nào, diễn biến ra sao để thu hút người đọc lẫn người xem. . . Không biết viết kịch bản này có khác gì so với viết Light Novel không nhỉ?

_ Eri – chan. . . cậu đã từng viết Light Novel rồi ư?

_ Chưa, mình đã viết lần nào đâu. Chỉ là so sánh vậy thôi. . . Nhưng mà, câu chuyện về con người và Chân Tở, mình hoàn toàn không có ý tưởng gì độc đáo hết. Trong khi mọi người cần kịch bản gấp để luyện tập. Phải làm thế nào đây!

Eri lại vừa ngồi ôm đầu, vừa than thở không biết đường nào mà tính. Nghĩ đi nghĩ lại thì phần việc của Eri khó khăn hơn so với người khác. Sáng tác là một phạm trù đòi hỏi người nghệ sĩ phải lĩnh hội nhiều yếu tố, trong đó không thể không nói đến khả năng tưởng tượng và tính chất nghệ thuật riêng. Phải nghĩ ra nội dung gì đó mới mẻ, mang đậm chất của riêng mình. . . dù cho Eri thật sự có đọc nhiều sách đi chăng nữa thì đây cũng là lần đầu tiên có bé chạm tay vào viết lách. Chỉ cần viết ra những điều mình suy nghĩ trong đầu. . . nghe thì có vẻ đơn giản nhưng thực hư thế nào thì chỉ khi người đó đặt bút xuống viết thì mới rõ. Đồi khi, có tác giả chỉ viết những điều mình nghĩ ra mà không quan tâm đến người đọc sẽ cảm nhận ra sao. . . đó cũng không phải là một phương pháp hay đáng tuyên dương đâu.

So với Eri thì công việc dành cho Hebi lại muôn phần đơn giản hơn. Nấu nướng, thêu thùa may vá, những công việc thuộc lĩnh vực nữ công gia chánh đối với Hebi là chuyện đơn giản. Hebi rành rọt những công việc này rõ như lòng bàn tay nên những chiếc áo, chiếc đầm dạ hội này, chỉ cần sau một đêm, Hebi có thể hoàn thành hết tất cả mà không một chút khó khăn. Thật lòng thì Hebi cũng rất muốn giúp Eri nhưng thiết nghĩ chính bản thân Hebi cũng không biết phải giúp như thế nào vì trí tưởng tượng của cô ấy không thể nào sánh với Eri được. Nên những gì Hebi có thể nói đó chính là. . .

_ Dù thế nào thì cũng đừng cố gượng ép bản thân mình nhiều quá. Ý tưởng không có thì tức là nó chưa tới thôi. Chắc chắn Eri – chan sẽ viết được một kịch bản hay, thu hút người đọc cho mà xem!

_ Mình cũng mong như thế nhưng mà. . . biết khi nào thì ý tưởng nó mới đến được đây? Nếu được thì mình muốn hoàn thành xong tác phẩm này trong thời gian sớm nhất có thể. Chứ kéo dài thì thật không tốt chút nào!

.....

_ Mình biết là cậu sốt ruột nhưng không phải như thế là tự ép mình. Coi nào Eri – chan, chẳng phải hôm nay, cậu cũng cần phải đến Đại Điện Thần, theo lệnh của các vị bồ lao. Dù sao thì cậu cũng phải đến giúp các ngài mỗi ngày mà nhỉ. Nếu không nhanh lên thì sẽ trễ đó!

Nhìn lên đồng hồ thì Eri mới tá hỏa ra mình cần phải đi gấp.

_ Thôi chết, mình quên mất hôm nay cũng phải đến Đại Điện Thần. Kiểu này Hiyama – kun sẽ nổi giận nữa cho xem!

Và như thế, Eri hối hả cho hết tất cả tập sách vào trong chiếc túi nhỏ, khoác chéo vai rồi nhanh chóng chạy ra khỏi phòng.

_ Mình đi đây. Xin lỗi nhé He – chan!

_ Cậu đi cẩn thận!

Hebi thờ dãi một hồi, mặc dù đã có dấu hiệu của sự thay đổi nhưng từ đây để đến với hai chữ “trưởng thành” hoàn chỉnh thì vẫn còn là một chặng đường dài. Hebi vẫn chưa thể buông lui thông thả về đứa con gái mới lớn. Vì một cô gái đã trưởng thành sẽ không bao giờ để căn phòng mình ở trở thành bãi chiến trường đầy rác thế này rồi bỏ đi mất.

Hebi thu nhặt những mẩu giấy vụn Eri đã xé trong lúc viết nội dung kịch bản. Đây là những bản thảo ý tưởng không hoàn chỉnh, nhưng phần nào đó trong Hebi thúc đẩy cô ấy rằng “Vi là bản hỏng nên nếu xem qua một chút cũng không sao”. Và thế là, Hebi mạo muội xin phép được xem thử.

_ Ý tưởng này. . . cũng rất hay mà. . . quả nhiên, Eri – chan rất có năng khiếu trong việc viết kịch bản còn gì!

.....

_ Xin lỗi, xin lỗi, mình đến trễ!

_ Không phải trễ, mà là cực kỳ trễ đây. Cậu để bọn tớ đứng đợi ở đây hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, Eri!

Chạy đến Đại Điện Thần, thì y như rằng, Hiyama và Namehari đứng đợi sẵn bên ngoài. Hiyama đang tỏ ra tức giận vì Eri bắt hai người họ chờ đợi quá lâu. Con trai mà hay dễ nổi nóng như Hiyama, thì đúng là không nên bắt người ấy phải chờ đợi.

_ Xin lỗi, xin lỗi mà. Vì mình đang gặp một chút rắc rối cho nên. . . xin lỗi. . .

Eri đã lên tiếng xin lỗi thì người khó khăn như Hiyama cũng phải dịu xuống. Vì nhiều nguyên nhân không cần giải thích rõ cũng hiểu. Cái một chút rắc rối mà Eri đang nói đến chắc chắn là cái đó rồi. Dù sao thì Hiyama cũng biết Eri đang phải gánh vác một trách nhiệm đầy khó khăn trên vai. Phải chịu áp lực từ nhiều hướng nên tốt hơn hết là đừng khiến cô bé thêm bối rối. Hiyama xuôi con giận, đặt tay lên đỉnh đầu Eri xoa xoa một cách nhẹ nhàng.

_ Đừng có tự ép bản thân mình quá nhé. Có quá lại trở thành quá cố thì tớ không đồng ý đâu!

_ E hề hề, mình ổn mình ổn mà, cảm ơn Hiyama – kun!

Thật lòng mà nói, Hiyama chỉ muốn khoảng thời gian này đứng yên lại để mình có thể tiếp tục xoa đầu Eri mãi. Thiết tình, trông chẳng khác gì một màn hài kịch dở khóc dở cười. Suy đi tính lại thì Hiyama và Hebi cũng có chung một suy nghĩ rằng “cô con gái” của họ đã lớn rồi, nhưng đề đi đến mức trưởng thành hoàn thiện thì còn cần nhiều thời gian hơn nữa. Chỉ là Hiyama cảm thấy có chút băng khuâng khi nghĩ điều mình hằng mong ước sẽ không thể nào trở thành hiện thực. Vì dù là con người hay Chân Tở, một đứa trẻ khi đủ lông đủ cánh sẽ không cần đến sự bảo hộ. Chắc chắn, khi đó, những gì mình có thể làm là lặng nhìn nó bay đi theo tiếng gọi của tương lai. . . Thật phiền muộn.

.....

Dù Hiyama và Hebi đã lên tiếng rằng không cần phải gấp gáp, không cần phải tự đặt gánh nặng lên vai, cứ từ từ mà làm. Nhưng đó cũng là điều khiến Eri không ngừng băn khoăn. Thật sự là mình còn thời gian cho kịch bản khi mọi người đều đã bắt tay vào chuẩn bị và có khả năng sẽ hoàn thành xong sớm trước khi kịch bản được viết xong. Thật sự không ổn chút nào. Nghĩ kiểu gì đi nữa thì Eri buộc lòng phải đẩy nhanh tiến trình để còn theo kịp với mọi người. Ngặt một điều là Eri. . . hoàn toàn không có ý tưởng nào hết.

_ U hự, hoàn toàn không ổn. . . không ổn gì hết. . .

Eri lại tự ôm đầu, nằm lẫn lộn trên thảm cỏ hoa ở khu vườn ngay phía sau dãy nhà học, nơi không có bất kỳ học sinh nào dám lui đến vì đó là vườn hoa do đích thân hiệu trưởng trồng và chăm sóc. Vậy mà không hiểu sao, vẫn còn hai người cứ thường lui đến đây như thế nơi này là địa điểm thích hợp cho cuộc gặp mặt hẹn hò bí mật nào đó. . . Mà đúng là nó thích hợp thành tự điểm hẹn hò thật.

Hiện tại thì vừa hết tiết hai, đang là giờ nghỉ ngơi nên Eri muốn tận dụng thời gian đó để viết kịch bản. Phải cần một nơi nào đấy yên tĩnh, không có người thì mới tập trung được. Và thế là Eri đã nghĩ ngay đến vườn hoa sau dãy nhà học. Chỉ tiếc rằng dù đến đây rồi, cũng không có gì thay đổi. Bể tắc vẫn hoàn bể tắc. Vậy nên Eri mới nằm vật ra thảm hoa, nằm lẫn lộn như con Tatsumaki thường hay ngủ phơi bụng ngoài trời nắng. . . Viết kịch bản, khó đến chừng ấy thật à?

Hết khi nào thấy Eri thế hiện như thế này, nhưng đây cũng là một gương mặt khác của Eri, cũng thú vị không kém.

_ Hoshiniya – san. . .

Bất ngờ khi nghe ai đó vừa gọi tên mình. Eri ngửa cổ lên thì trông thấy một cô bé đáng người thon nhỏ như búp bên, mái tóc màu đỏ hung được cột lên đuôi gà. Với gương mặt ấy thì không thể nhầm vào đâu được. Vậy nên Eri mới giật mình hoảng hốt, nhanh chóng ngồi bật dậy rồi chỉnh chỉnh đầu tóc rũ rượi sau khi lộn một cách buồn cười.

_ Aries – chan…

Nhanh nhanh hỏi há gấp rút không phải phong cách của Eri nên trông cô khá vụng về và quá lộ liễu.

_ Có chuyện gì thế Aries – chan… em tìm chị có việc gì sao?

_ Dạ không, chỉ là sau khi tiết học thứ hai kết thúc, em không thấy Hoshimiya – san đi chung với nhóm Kinozuka – san nên có hơi thắc mắc không biết chị đã đi đâu. Em có đến thư viện nhưng cũng không thấy nên nghĩ rằng chị đã đến đây. Và quả nhiên Hoshimiya – senpai đang ở đây thật!

Aries là một cô bé thiên tài. Không phải tự dưng tôi lại đề cập đến chuyện này nhưng mà chắc hẳn ai ai cũng nhớ rằng Aries đã từng được rèn giữa trong môi trường quân đội. Một trong những chuyên môn Aries được học là du kích cũng như tập kích, đánh trận giả trong màn đêm, nên khả năng quan sát của con bé phải nói rằng rất tuyệt vời. Đó cũng là thói quen khó bỏ của con bé, giống như cái thói nên ăn thêm nhiều đồ ngọt để bổ sung lượng đường cho não. Aries vẫn thường hay đảo mắt xung quanh để kiểm tra tình hình. Rồi thì con bé dừng lại ở xấp giấy trắng nhiều nếp nhăn và dấu xé giấy. Từ đó, Aries đã hiểu được lý do vì sao Eri lại trốn ra ngoài đây.

_ Ôi xin lỗi, em đang làm gián đoạn việc viết kịch bản của Hoshimiya – san phải không ạ. Xem ra, em đến không đúng lúc mất rồi!

Eri lại nhanh nhanh nhàu nhàu dùng tay khều khều, đẩy xấp giấy ra sau lưng mình. Chính bản thân Eri còn luống cuống hơn nhiều.

_ Không có không có, không có phiền đâu, Aries – chan không cần phải bận tâm!

_ Vậy ạ… Thế, em có thể ngồi ở đây không Hoshimiya – san?

_ Được chứ được chứ, khu vườn này là của chung mà, Aries – chan cứ tự nhiên… Chỉ có điều…

_ Là vườn hoa do chính tay hiệu trưởng trồng nên không thể lại vắng nhiều đúng không ạ?

_ Ủ. Dù rằng chị vẫn thường hay lên đến đây thường xuyên nhưng vẫn rất ngại vì đây là vườn hoa của thầy hiệu trưởng. Tuy chưa bị bắt gặp lần nào nhưng mà chị cũng lo không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai đó đi ngang và báo cáo cho thầy thì chết!

Biểu hiện của Eri không thể không khiến cho Aries cảm thấy thú vị. Đơn giản là vì Eri thú vị thật mà. Ngay cả bản thân Aries cũng phải cười khúc khích về điều đó._ Nếu được thì chúng ta sang bên đó nhé. Ở bên đó có dây ghế đá để trồng kia!

Theo hướng chỉ tay của Aries thì đúng là có băng ghế đá gần đó thật. Là do nó mới được mang đến trong thời gian gần đây hay ngay từ đầu nó vốn đã được đặt ở đó mà Eri không hề để ý thấy. Nhưng dù là gì đi nữa thì có ghế đá thật.

.....

Có ghế rồi thì chỉ việc ngồi. Nói thì dễ nhưng làm thì lại rất khó. Dù rằng hai người cùng ngồi xuống bên cạnh nhau nhưng lại mang hai tâm trạng khác nhau. Aries thì vẫn bình thường như mọi khi, vẫn là một cô bé tiêu học già dặn trưởng thành hơn tuổi, khí chất cũng người lớn không đổi. Trong khi Eri thì… run cầm cập, hoang mang, lo lắng, mồ hôi hột xuất hiện đầy trên trán, hai tay không ngừng run lay bầy. Vì sao ư? Vì nhiều thứ lắm, nhưng nguyên nhân chủ yếu thì vẫn là do có trong mơ, Eri cũng không dám nghĩ rằng mình lại có thể ngồi bên cạnh Aries một cách bình thường như thế này.

_ Hoshimiya – san, chị không cần phải căng thẳng như thế đâu. Chẳng phải trước đây, chúng ta vẫn thường hay trò chuyện cùng nhau mấy lần rồi sao? Đây… cho chị viên kẹo ăn lấy lại bình tĩnh!

Đúng là đồ ngọt sẽ giúp người ta cảm thấy bình tĩnh hơn. Hình như, đã từng có một chuyên gia nói rằng khi căng thẳng hay stress thì nên ăn một viên socola vì vị ngọt sẽ kích thích não bộ, tạo cảm giác thoải mái cho người ăn. Tuy nhận được viên kẹo… là kẹo socola đúng chuẩn luôn này. Eri cũng bình tĩnh được đôi chút.

_ Xin lỗi Aries – chan, không phải chị muốn em thấy bộ mặt này của chị… nhưng mà…

_ Em hiểu, Hoshimiya – san không cần giải thích đâu ạ. Ủ thì sau bao nhiêu chuyện xảy ra mà vẫn cư xử như bình thường thì mới là chuyện lạ!

_ Không phải đâu Aries – chan… thật ra…

Không cần phải cố gắng giải thích gì hết, Aries thừa thông minh để hiểu. Còn Eri thì không biết phải trả lời thế nào khi trông thấy nụ cười hiền lành nở trên môi Aries, Eri chỉ còn cách chấp nhận nó.

_ Xin lỗi!

_ Không sao đâu ạ, Hoshimiya – san đừng bận tâm!

Nói như thế càng khiến cho Eri thêm bận lòng thôi. Aries nói đúng, dù rằng sự hiểu nhầm đã được giải quyết, nhưng sau từng ấy chuyện thì để xem nhau như những người bạn bình thường thì nó tiến triển quá nhanh, nhanh đến độ bất thường hay không hề tự nhiên chút nào. Nếu không muốn bị xem như giả dối thì biểu hiện hiện tại của Eri là đúng rồi đó. Chỉ là… Eri có chút ngạc nhiên khi Aries lại một mực bình thân như thế. Vì con bé thích ứng được trong mọi hoàn cảnh rất nhanh hay vì… con bé đang cố gắng ép bản thân mình phải làm như thế để không tạo áp lực cho Eri? Nếu là vì nguyên nhân thứ hai thì quả nhiên Aries là một đứa trẻ rất giỏi, một đứa trẻ mà Eri phải nói theo học hỏi. Một sự trưởng thành, chứng chắc đáng ngưỡng mộ.

.....

_ Aries – chan… xin lỗi vì đã kéo em vào nhiều rắc rối. Ất hẳn em đã phải gặp rất nhiều khó khăn đúng không? Chị hiểu rằng em đã phải đối mặt với rất nhiều phương án và buộc phải chọn lựa một… quả nhiên là phải rất khó khăn!

_ Vâng, tuy cũng có đôi chút lộn xộn nhưng kể ra cũng không đến nỗi nào… Có thật là vậy không nhỉ? Chính em cũng không rõ nữa. Em chỉ đơn thuần là lựa chọn điều thật sự quan trọng đối với mình. Thế nên em không bao giờ hối hận với sự quyết định ấy… dù rằng rất có thể hậu quả sau đó không được yên ổn cho lắm!

_ Thật sự… thật sự là ổn chứ? Công việc của em…

_ Em đã nói là không sao rồi mà. Mọi chuyện từ từ cũng sẽ được giải quyết thôi, Hoshimiya – san đừng quá bận tâm đến nó làm gì!

Trông con bé như thể chẳng bận tâm gì mấy đến những chuyện vừa qua. Thật sự là không sao cả chứ? Eri vẫn còn nhớ rằng cả Aries lẫn Kazuma đều không chỉ đơn thuần đến thị trấn này, học một ngôi trường có trình độ thấp gấp nhiều lần so với khả năng của họ như những đứa trẻ bình thường khác. Những nhà khoa học nhận nhiệm vụ nghiên cứu và cung cấp thông tin về chủng loài Chân Tổ, nhằm tạo ra loại Vaccine có khả năng tiêu hủy toàn bộ gen của Chân Tổ, biến họ thành những con người bình thường.

Chung quy cũng liên quan đến cái quan điểm “một thế giới mà con người và Chân Tổ có thể chung sống hòa thuận với nhau” nhưng hướng thực hiện thì lại khác xa nhau. Chính vì không đồng tình với cách làm đó nên Kazuma đã cự tuyệt, không tham gia vào cuộc nghiên cứu, tự ý bỏ ngang nhiệm vụ và đang sống trong nóm nếp thấp thóm rằng không biết phía trên sẽ làm gì cậu ấy.

Vì Kazuma bỏ nhiệm vụ nên Aries, một nhà khoa học hàng đầu của Mỹ được điều về Nhật để thay thế cho vị trí của Kazuma, tiếp tục công cuộc nghiên cứu. Nhưng sau cùng thì chính bản thân con bé cũng từ bỏ. Suy nghĩ theo một cách mà mai thì con bé bước theo vết xe của Kazuma từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc theo đúng như nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Giống như một bản sao thứ hai của Kazuma vậy.

Eri thật sự rất lo vì không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra khi Aries bỗng dưng bỏ ngang nhiệm vụ được giao. Nhưng dù có tỏ ra lo lắng bao nhiêu thì con bé vẫn cứ giữa khur khur cái dáng điệu không khác ngày thường ấy, như thể không muốn cho Eri biết quá nhiều về tình trạng bản thân. Eri cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận và chấp nhận.

.....

_ Đừng nói đến vấn đề của em nữa, cho em biết về vấn đề của chị đi Hoshimiya – san. Đường như... chị đang gặp chút khó khăn trong việc soạn thảo kịch bản phải không ạ?

_ À... đúng thật là không mấy dễ dàng khi viết một kịch bản nhì. Chị thì rất tự tin vào khoản đọc sách... nhưng mà cho đến khi đặt bút xuống viết thì mới nhận ra, không hề đơn giản chút nào!

_ Vậy ạ... Thế thì Hoshimiya – san có thể cho em xem thử những bản nháp hỏng kia có được không ạ?

Aries tỉnh mắt có thể nhìn thấy những mảnh giấy bị Eri vò nát thành từng cục lúp lỏ trong túi váy. Chỉ cần Eri cử động nhẹ là chúng rơi ra bên ngoài ngay.

_ Nhưng mà chúng toàn là ý tưởng tẻ nhạt, thật lòng mà nói không đáng để đọc đâu Aries – chan!

_ Không sao đâu mà. Vì chị bỏ rồi nên cũng đâu có tính. Cho em xem qua một chút cũng đâu có ảnh hưởng gì nghiêm trọng phải không ạ?

Thì đúng là như thế nhưng... Eri chịu thua. Nói gì thì cũng đừng bao giờ đấu võ miệng với Aries vì kiểu gì đi nữa thì con bé sẽ thắng. Thôi thì đành, tuy có hơi xấu hổ đôi chút nhưng Eri cũng đưa cho Aries mấy mẩu giấy vò thành cục trong túi.

_ Chị đã viết đi viết lại nhiều lần, suy nghĩ đến nhiều hướng khác nhau nhưng không tìm được cái nào ưng ý hết. Lúc thì quá bình thường, lúc thì quá màu mè không cần thiết... chị không biết phải viết một kịch bản như thế nào để nó mang đậm chất riêng mà sao khó quá chừng. Liệu có phải là do chị quá hấp tấp, quá bao đồng khi xung phong nhận nhiệm vụ này mà không thêm suy nghĩ kỹ hơn một chút không?

Aries mở từng trang giấy ra, đảo mắt đọc lướt hết từ trên xuống dưới. Sáu trong đôi mắt con bé là một sự tập trung đầy kinh ngạc. Hiếm khi thấy một đứa trẻ nào đạt được sự tập trung qua đôi mắt nếu như không nghiêm túc vào một thứ gì đó. Kể cả hai nhân cầu bên trong mắt cứ di chuyển từ trên xuống dưới, sang trái sang phải một cách nhanh lẹ đến khó tin. Vì con bé không ít lần phải đọc những báo cáo với hơn nghìn chữ nên đọc nhanh, đọc lướt những văn hiểu được ý chính của nội dung đã hình thành trong kỹ năng của Aries.

Aries vừa đọc vừa suy nghĩ. Nghĩ đến nội dung thì ít mà nghĩ đến Eri thì nhiều. Thì thoảng, con bé cũng đánh mắt liếc trộm sang Eri khi Eri không để ý. Lý do vì sao Aries lại nhìn Eri ư? Eri thật sự không cảm thấy tự tin vào khả năng viết kịch ư? Cái này thì không phải là “chưa vừa ý” mà nó chắc chắn là “quá hoàn hảo” theo quan điểm của một số người khác. Nhưng nếu Eri vẫn một mực khẳng định đây không phải thứ mình muốn thì thiết nghĩ Eri có lý do riêng.

_ Sách đọc thì nhiều nhưng viết thì không thể viết. Có lẽ nào khoảng cách khác biệt giữa tác giả và người đọc là thế này sao? Đường như... khả năng của chị chỉ cho phép dừng lại ở khoảng đọc và cảm nhận thôi. Hay là... chị nên đề xuất với Kusanagi – kun rằng tìm một người khác thay thế chị nhì?

_ Heh, Hoshimiya – san nói giống như thể chị đang có ý định muốn chạy trốn vậy!

_ Không phải, ý chị không phải vậy... nhưng mà em nghĩ thế cũng không sai. Mình cứ như đang muốn trốn chạy không bằng... Hà...

Trông Eri trở nên ủ rũ càng làm cho Aries cười khúc khích thích thú.

_ Em chỉ đùa thôi mà. Em biết Hoshimiya – san đang chịu không ít áp lực từ việc này. Quả nhiên, khi đọc một cuốn sách, ta có thể dễ dàng thấu hiểu nội dung bên trong đến từng chi tiết, đồng thời cũng rất ngưỡng mộ tác giả, người có thể truyền đạt những điều quý báu ấy qua từng ngôn từ một cách độc đáo. Chỉ là chúng ta vẫn chưa thể đạt được đến ngưỡng của sự độc đáo hoàn mỹ ấy thôi. Em biết Hoshimiya – san không muốn trốn chạy, nhưng phần nào đó cũng muốn kịch bản này được hoàn thành trong điều kiện thuận lợi nhất nên mới muốn giao phó trách nhiệm cho một người có khả năng hơn, thích hợp hơn Hoshimiya – san để không phụ lòng kỳ vọng của mọi người. Em biết và dám khẳng định điều đó 100% vì chắc chắn, Hoshimiya – san không phải loại người chỉ biết trốn chạy mỗi khi gặp khó khăn. Chắc chắn là như thế!

Một nụ cười là quá đủ đối với Eri. Chỉ cần một nụ cười hay vài lời động viên từ Aries cũng đủ khiến cho Eri cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Cô bé mái tóc hồng bồng bênh như những đám mây trên trời không giữ được xúc động, đôi mắt đỏ hồng ướt át long lanh trên gương mặt ngập tràn hạnh phúc. Eri không ngần ngại ôm bỏ lấy Aries và bù lu bù loa như một đứa trẻ.

_ Aries – chan... oa oa oa...

_ Vâng vâng. Hoshimiya – san dễ xúc động quá rồi đó ạ. Mọi người mà nhìn thấy là sẽ cười chị đó!

Eri rất muốn có một cô em gái đáng yêu như Aries... Nhưng theo tình cảnh hiện tại thì ai là em vẫn chưa rõ ràng cho lắm.

Tạm thời gác chuyện đấy sang một bên. Aries nhìn vào những bản nháp hỏng của Eri thêm lần nữa.

_ Hoshimiya – san, em thì cũng không rành lắm về chuyện viết kịch, nhưng có thể cho em nêu lên nhận xét cá nhân của em được không?

_ Eh, ý kiến ư? Chờ một chút... chờ chị lấy tinh thần cái đã...

Eri hít một hơi thật sâu, ngồi lại cho đàng hoàng, gương mặt tỏ vẻ nghiêm túc chuẩn bị nghe lời nhận xét trịnh trọng.

_ Chị chuẩn bị xong hết rồi, mời Aries – chan!

Có cần phải làm mọi thứ trở nên khó khăn ư? Không ư? Chắc hẳn Eri đang cực kỳ lo lắng hoang mang và đầy căng thẳng đây. Nhưng Eri không cần phải lo, vì những gì Aries sắp nói ra đây không mang ý nghĩa xấu hay tiêu cực gì đâu. Chỉ là lời nhận xét bình thường dưới vị trí độc giả.

_ Em chỉ có thể nói như thế này thôi, Hoshimiya – san... Kazuma – senpai, quả nhiên anh ấy đã đúng khi không từ chối việc để Hoshimiya – san phụ trách phần kịch bản!

Cứ tưởng rằng Aries sẽ đưa ra lời bình phẩm tiêu cực vì kịch bản không hay. Eri đã chuẩn bị tinh thần cho chuyện đó nhưng thật không ngờ đến phút cuối, những điều Eri nghĩ lại trái ngược hoàn toàn so với hiện tại, khiến cho Eri không biết phải phản ứng như thế nào.

_ Đúng là có đôi chỗ không được hợp lý một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng gì nghiêm trọng đâu. Nhiều khi, phải cần vài chỗ không hợp lý thế này mới làm nên sức thu hút của một kịch bản. Điều cốt lõi cơ bản duy nhất là Hoshimiya – san vẫn chưa hình dung ra được mối quan hệ giữa các nhân vật với nhau thôi. Đó cũng chỉ là cách nhìn nhận của em... nếu không đúng thì Hoshimiya – san bỏ qua cho em!

_ Không... thật ra thì Aries – chan nói đúng đó. Ngay cả ý tưởng nhân vật trong vở kịch chị còn chưa hình dung ra được nữa kia. Nhân vật ra sao, mối quan hệ như thế nào, rồi phải kết thúc kiểu gì để tốt nhất cho mọi người. Nhưng chủ yếu vẫn là ở khâu nhân vật cũng đủ khiến chị phải suy nghĩ suốt cả đêm rồi, huống hồ đến những vấn đề khác!

Aries biết Eri là một cô gái tốt và đầy trách nhiệm. Cái phiền muộn của Eri không bắt nguồn từ khả năng yếu kém của bản thân mà là vì cô bé muốn rằng vở kịch này phải thật thành công, có như thế thì công sức của mọi người mới không trở nên vô ích. Chính vì lối sống tình cảm, luôn quan tâm đến người khác dù cho có bị xem như một đứa “thảo mai” hay “bao đồng”. Tuy chỉ là một cô gái yếu đuối nhưng cũng không hề yếu đuối. Có lẽ, Aries đã hiểu lý do vì sao, Kazuma lại bị thu hút từ người con gái ấy. Hoàn toàn không phải vì khả năng quyến rũ hay dụ dỗ của Chân Tò, mà là từ sự chân thành xuất phát sâu trong trái tim Eri.

“Mình... không tài nào có thể sánh được với người này” Đó chính xác là những điều Aries tự nhủ với bản thân mình. Nếu có những con người như Eri, thì cái giấc mơ mọi người cùng chung sống với nhau có lẽ... không hẳn mãi mãi chỉ là giấc mơ. Aries... vẫn chỉ là một đứa trẻ cần phải học hỏi nhiều hơn về con người và nhiều thứ khác lắm... Mình đã thua... một cách khâm phục khâm phục.

_ Hoshimiya – san, nếu tưởng tượng ra một nhân vật khó đến như vậy, thì tại sao chị không viết về chính bản thân mình? Con người và Vampire, đó là yêu cầu của Kazuma – senpai, nhưng em không nghĩ rằng anh ấy muốn Hoshimiya – san phải viết lên một nội dung mà nó gây cản trở khó khăn cho chính Hoshimiya – san. Anh ấy không muốn chị quá sức nên rất có thể, chỉ một câu chuyện bình thường, giản dị, đơn sơ, không quá đòi cầu kỳ phức tạp cũng đủ làm nên điều kỳ diệu. Một khoa học gia như em mà nói đến hai chữ “kỳ diệu” thì thật không đúng cho lắm. Nhưng em thiết nghĩ ở Hoshimiya – san thì luôn xuất hiện phép màu mang tên “điều kỳ” ấy. Hẳn là Kazuma – senpai mong mỏi điều đó hơn tất cả. Đó cũng có thể giải thích được lý do vì sao, Kazuma – senpai đồng ý để Hoshimiya – senpai nhận lấy công việc này!

Lời nói của Aries như khai sáng cho Eri rất nhiều thứ. Chỉ tiếc rằng Eri... không hiểu gì hết. Vẫn còn nhiều thứ Eri chưa thể hiểu được nên đôi mắt to tròn hiện lên gương mặt khó hiểu khi nghiêng một góc

nhỏ và nhìn chăm chăm vào Aries.

_ Như vậy là...

_ Thay vì cứ phải ngồi suy nghĩ nhưng không thành. Sao Hoshimiya – san không viết lại câu chuyện giữa chị và Kazuma – senpai ấy? Em nghĩ khoảng thời gian mà hai người cùng bên nhau tuy ngắn, nhưng cũng đủ để làm nên một bài ca khiến người khác phải dừng lại và theo dõi. Hoshimiya – san, xin hãy cất lên suy nghĩ của chị, những cảm giác của chị hay những cảm xúc của chị, dù là vui vẻ hay buồn bã, dù là hạnh phúc hay đau khổ, chỉ cần Hoshimiya – san chịu nói lên tiếng lòng của mình về Kazuma – senpai, em tin rằng, đó mới chính là kịch bản mà Kazuma – senpai cũng như mọi người đang hằng chờ đợi. Và đây cũng sẽ chính là chiếc chìa khóa cho câu hỏi của bản thân Hoshimiya – san!

Cảm xúc của mình dành cho Kazuma. Nói lên cảm xúc trong Eri cho Kazuma biết. Eri đang dành ra chút thời gian để kịp xử lý những thông tin đang tự động cập nhật vào bộ não như một bảng hệ thống máy tính ảo. Và chỉ tầm vài giây sau đó, Eri mới bắt giấc đó mặt. Cô bé ngưng ngưng vừa xoa tay vừa quay đi.

_ Làm... làm sao có thể được... Xấu hổ lắm, không ổn lắm đâu Aries – chan. Nếu nói cho Kusanagi – kun biết cảm nhận của chị thì...

Quả nhiên cảm giác của Eri dành cho Kazuma đúng thực là như vậy. Aries đã nghĩ ngay từ đầu nhưng bây giờ, có lẽ không cần phải hoài nghi gì thêm nữa vì mọi chuyện đã trở nên quá rõ ràng.

_ Trông cậy hết vào chị nhé Hoshimiya – san. Nhất định, chị sẽ mang đến cho Kazuma – senpai một vở kịch thú vị nhất từ trước đến nay... Suy luận của nhà khoa học đã mách bảo em như thế. Chắc chắn sẽ thành công thôi!

Aries vừa khích lệ tinh thần cho Eri, vừa đặt vào tay Eri một viên kẹo ngọt khác như phần thưởng động viên cho cô bé tiếp tục tin vào bản thân.

Sau đó, Aries phóng ra khỏi chiếc ghế đã. Con bé vươn vai kéo người cho gần cốt được thư giãn.

_ Thế nhé, em đi trước đây. Hoshimiya – san tuyệt đối không được nghĩ đến chuyện bỏ cuộc như lúc này đâu. Vì nếu không phải Hoshimiya – san thì cũng chẳng ai nhận được trọng trách này hết. Kazuma – senpai rất tin tưởng ở chị đó!

_ Hả hả, nhưng mà... Aries – chan...

Nói chưa thành câu hoàn chỉnh, Aries đã phi thân chạy bạt mạt đi mất. Cơ thể Aries không khác gì một học sinh tiểu học... à mà con bé vốn đang tiểu học còn gì. Nhưng tốc độ của con bé cũng phải khiến Chân Tổ như Eri phải kinh ngạc. Chắc hẳn do được đào tạo trong môi trường quân đội một thời gian dài nên Aries chui rên được sự linh hoạt, tốc độ trong việc chạy nước rút hay thứ gì đó tương tự như thế.

Một mình Eri ngồi lại đây với niềm hoang mang không biết xử trí ra sao. Nhiều chuyện xảy ra quá khiến cho Eri chưa thể theo kịp. Eri lặng lẽ nhìn xuống viên kẹo mới trong tay mình khi tâm trạng rối bời. Nhưng thiết nghĩ, nét phiền muộn trên gương mặt Eri có lẽ cũng bắt nguồn từ sự xấu hổ chẳng.

_ Nói lên cảm xúc của mình ư. Làm sao mà được kia chứ... A mở...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58

- Yoshi yoshi, ngoan ngoan, nếu chịu ngoan thì tớ sẽ cho ăn bánh bông lan!

Kazuma đang tìm đủ mọi lý lẽ để mua chuộc một con cá sấu. Nó là loài cá sấu sông Nile đáng hoàng nhưng kích cỡ thì nhỏ hơn bình thường, có lẽ là con mới sinh hoặc là con trưởng thành nhưng bản chất của riêng con này là bị suy dinh dưỡng nên nhỏ.

Số chẳng là ngày khi vừa về đến nhà, Kazuma mở máy chơi game cầm tay thì nhận thấy có mail gửi đến. Trong mail nói rằng muốn nhờ Kazuma khám bệnh cho một con cá sấu được gửi đến từ vườn bảo tồn động vật quốc gia mà khi xưa Kazuma đã từng hợp tác làm việc chung. Đương nhiên, với trách nhiệm của một bác sĩ, hẳn không thể làm ngơ và chấp nhận ngay không do dự. Khoảng tám từ chiều 5h cho đến đêm 10h thì chuyên cơ siêu tốc xuất hiện trên vùng trời nhà Kazuma. Họ cho người đu dây nhảy xuống, mang theo cái chuồng có con cá sấu này cho Kazuma đúng theo yêu cầu. Và đến khi những nhân viên dịch chuyển ấy rời đi thì hẳn bắt tay vào công việc luôn cho nóng.

Bệnh nhân là cá sấu thuộc họ cá sấu sông Nile nên khá nguy hiểm. Nhưng may mắn là Kazuma đã từng đi Ai Cập và nhiều quốc gia khác có cá sấu. Gần đây nhất là chuyến đi Mỹ mấy năm trước, hẳn từng làm việc trong viện bảo tồn động vật quốc gia nên rất rành về các phương pháp khắc phục và điều trị cho cá sấu.

Nhìn sơ qua tình trạng bệnh tật được gửi từ mail. Đúng là con cá sấu này bị suy dinh dưỡng thật. Có lẽ là vì mới di chuyển nó từ sông Nile và viện bảo tồn, không quen đất nền nên sinh ra bệnh biếng ăn hay nhớ nhà. Nó đã không chịu ăn thức ăn nhân viên mang cho suốt một tháng nên người nó mới càng trở nên teo tóp, cũng không chịu lớn nổi. Thấy lo cho tình trạng của nó nên viện bảo tồn đã quyết định chuyển giao bệnh nhân khó khăn này cho bác sĩ có chuyên môn cực cao là Kazuma.

Nhưng con cá sấu này dữ quá. Theo như báo cáo thì nó khá ú dột khi ở vườn bảo tồn. Chẳng thèm động đậy, chẳng thèm đi chuyển, kể cả khi có những con vật nhỏ khác đến dùng tay thọt thọt vào mũi thì nó cũng không quan tâm. Vậy mà ngay khi đáp xuống bãi cỏ sân nhà Kazuma thì nó không ngừng vùng vẫy, lăn lộn như điên. Hoặc là nó cố tình giả chết trong vườn để họ chuyển nó đến nhà Kazuma, hoặc là con cá sấu đã tìm thấy một nơi ở mới mà nó cực kỳ yêu thích nên đang cố gắng tận hưởng. Dù là lý do gì thì Kazuma cũng phải tìm cách để nó bớt tăng động lại một chút.

Ngoài mấy lời ngon ngọt dụ dỗ ra thì Kazuma cũng bắt đầu hành động. Hắn linh linh lén lút đi ra phía sau đuôi con cá sấu. Đợi chờ thời cơ giống như đang chơi trò Hunter Monster với đồng trang bị dành cho tân binh mà lại thích đánh boss cấp 50 thì chỉ còn có nước nhảy ra phía sau và tìm cơ hội đánh lén. Hắn mang theo một chiếc khăn vải trắng không biết lấy ra từ đâu rồi bất thành linh ném thẳng vào phần đầu con cá sấu ngay khi thời cơ chín mùi. Mục đích của Kazuma khi dùng chiếc khăn là muốn che mắt con cá sấu từ phía đằng sau. Như thế, nó vừa bị bất ngờ không phòng bị kịp, lại chẳng thấy đường, tạo thời gian chết cho Kazuma tiếp tục. Hắn nhanh chóng nhảy vào, ngồi lên lưng con cá sấu, dùng cả hai tay, ràng sức chop lấy hai hàm trên dưới, ép con cá sấu phải ngậm miệng lại. Kazuma ngoái cổ ra phía sau.

- Aries, phiền em giữ đuôi nó trong phút chốc. Cần thận, vũ khí của cá sấu là hàm răng và đuôi đấy. Cố đừng để nó quất chúng!

Kazuma không làm việc này một mình mà bên cạnh hẳn còn có Aries hỗ trợ giúp sức. Vẫn như mọi hôm, Aries thường ghé thăm nhà Kazuma ngay sau khi về nơi con bé đang ở. Aries qua theo lời mời của Ayame, vừa làm bài tập, vừa dùng bữa tối và thi thoảng cũng ngủ lại đây để sáng mai đi học cho gần. Chắc lẽ vì nhà rộng mà chỉ có hai chị em sống nên cảm thấy có chút trống vắng, thành thử ra Ayame và Kazuma đều nhất quán rằng khích lệ Aries ghé chơi thường xuyên cho có người ra người vào vui nhà vui cửa.

Tối nay, Aries có ý định sẽ ở lại nhà Kazuma để sáng mai cả hai cùng đến trường sớm, chuẩn bị cho vở kịch sắp được biểu diễn. Nhưng không ngờ lại có một bệnh nhân được gửi đến ngay trong đêm nên hai người họ không thể đi ngủ sớm, mà phải nai lưng ra làm việc. Để công việc hoàn thành nhanh chóng, Aries đành giúp Kazuma một tay.

Nghe theo lời hướng dẫn của Kazuma, Aries làm theo và giữ lấy đuôi sau của con cá sấu. Không nên giữ quá chặt vì cá sấu ghét ai đụng vào đuôi của chúng nên phải nhẹ nhàng, vừa giữ vừa xuyt xoa sao cho nó cảm thấy thoải mái. Đây là một công việc khá nguy hiểm buộc Aries phải tập trung cao độ và phải thật bình tĩnh. Chỉ chút sai sót cũng có thể khiến cho người đang ngồi trên lưng con cá sấu kia bị vạt ra đất.

Nhờ Aries kìm chế cái đuôi để Kazuma an tâm tác nghiệp tiếp. Hắn lấy trong túi áo blouse trắng ra một sợi dây thừng cột miệng con cá sấu cũng không quá lỏng hay quá chặt. Cột để nó không mở miệng cắn bậy thôi. Cá sấu mà, một khi miệng và đuôi không tung quẫy được thì xem như ta đã cường hóa nó thành công.

- Nhờ em giúp anh mang nó vào phòng khám bên trong!

.....

Lại theo lời hướng dẫn, Aries và Kazuma cùng đưa con cá sấu vào phòng khám. Tại đây, ngoài con cá sấu ra thì vẫn còn rất nhiều loài vật khác đang lưu ở lại để tiện theo dõi điều trị. Khoảng giờ này thì ngoài cú mèo ăn đêm ra, những con vật khác đều ngủ cả rồi. Có mở đèn hay gây tiếng ồn thì chúng cũng khó lòng mà thức giấc. Nhưng dù sao thì cũng nên giữ yên lặng được chừng nào hay chừng ấy. Bản thân Kazuma cũng không muốn gây phiền đến giấc ngủ của chúng.

Sau khi đặt con cá sấu hạng nặng nằm phơi người trên bàn, Kazuma mở các thiết bị máy móc, nối điện cực vào từng ngóc ngách trên cơ thể con cá sấu, vừa theo dõi nhịp tim, nhịp thở và nhiều thứ khác, vừa tìm vài lọ thuốc có trong ngăn kệ. Hắn muốn tiêm thuốc cho con cá sấu nhưng đây là loài bò sát mang lớp da dày nên khó mà luồn kim tiêm vào được. Mà đây cũng là chuyên môn hiểu biết của hắn nên cứ để đây cho Kazuma tự xử lý. Dù sao thì hắn cũng có kinh nghiệm trong chuyện này rất nhiều lần.

Aries thì... con bé đảo mắt quan sát khắp căn phòng. Nó chỉ đơn thuần là một căn phòng bình thường, có cửa thông ra ngoài đường và cửa sau thì thông vào vườn nhà. Đây chính là nơi mà Kazuma thường dành hai ngày nghỉ cuối tuần để làm việc, gặp lại những bệnh nhân trong thị trấn và chăm sóc cho chúng tận tâm tận tình. Một phòng khám nhỏ, đơn giản nhưng nó nằm xa gần cũng đều nghe đến nó. Thậm chí, đã bắt đầu có những người từ trung tâm Tokyo đổ về đây, chỉ vì muốn được Kazuma khám cho mắt tay. Rất nhiều động vật yêu thương hắn là thế.

Quay đầu lại, Kazuma vẫn đang tập trung chuyên môn, kiểm tra tình hình sức khỏe của bệnh nhân. Nhìn hắn chuyên tâm vào công việc như thế, quả nhiên hắn là người vô cùng trách nhiệm. Đột nhiên, Aries muốn làm gì đó để xóa bỏ đi không gian yên ắng này.

- Kazuma – senpai, ngày mai chúng ta phải kiểm tra nào là thiết bị ánh sáng, thiết bị âm thanh, chuẩn bị bắt tay vào làm phòng nền các tông, rồi chuẩn bị cả trang phục và nhiều thứ khác nữa. Một tháng sau mới bắt đầu biểu diễn nhưng xem chừng mọi người đang rất cố gắng thì phải!

- Há? À... mọi người đang nỗ lực hết mình vì muốn vở kịch được thành công. Nên một tháng này đối với họ là khoảng thời gian quý báu để chuẩn bị tốt nhất có thể. Một phần cũng là vì nơi chúng ta sẽ biểu diễn lại là It. Harm Sokyuran. Đây cũng giống như một trận chiến ngay trên sân nhà của đối thủ vậy. Nếu không cẩn thận, thì chúng ta sẽ không có cơ may dành chiến thắng!

- Hm, diễn kịch là để mang đến niềm vui cho mọi người, vậy mà cứ phải đặt nặng vấn đề thắng thua này nọ. Giả như hiệu trưởng không đặt ra điều kiện đó thì chắc mọi người đã dễ thở hơn. Bỏ ra một tháng đó chỉ để tập trung vào buổi biểu diễn trong khi học tập thì bị chậm lại. Em thật chẳng thể hiểu nổi trường này đang có kế hoạch như thế nào nữa!

Đột nhiên, Kazuma quay ngoắt lại nhìn Aries như thể đang nhìn một sinh vật lạ. Bởi lẽ cái bản mặt chán chường của hắn chẳng bao giờ biểu lộ cảm xúc nên chẳng đoán được hắn đang nghĩ gì. Nhưng chắc chắn là hắn đang nhìn Aries như đang trông thấy UFO ấy.

- Nhìn gì em thế? Muốn ăn kẹo ă? Đây... còn một cây Chupa chup, cho anh này!

Vừa nói, Aries vừa lấy trong túi ra một cây kẹo, lột vỏ và chia ra phía trước mặt Kazuma. Nhanh như chớp, hắn há miệng, “đớp” lấy thanh kẹo như cá sấu một cách ung dung. Hắn tham ăn đến độ không chừa luôn cả kẹo của trẻ con.

- Không... chỉ là anh thấy em không còn là Aries của lúc trước nữa. Bắt đầu quan tâm đến cảm xúc của người khác rồi. Em quan trọng đến chuyện truyền đạt niềm vui cho khán giả hơn việc thắng thua thế này... quả là đáng mừng!

Được Kazuma khen, Aries bỗng bất giác đỏ mặt. Con bé nhanh chóng quay mặt đi hướng khác, thò tay vào túi áo lạnh mần mò được một viên kẹo thì cho ngay vào miệng.

- Mắc... mắc mớ gì lại đáng mừng... từ trước đến nay... em luôn quan tâm đến những người quan trọng đối với mình kia mà... Kazuma – senpai nói linh tinh thôi...

- Anh thật sự ngạc nhiên đấy. Từ khi chuyện đó kết thúc, Aries bỗng dung thay đổi quan điểm khiến cho chính bản thân anh cũng chưa thể theo kịp. Anh tự hỏi không biết nguyên nhân do đâu khiến Aries lại có cách suy nghĩ tích cực, thoáng rộng hơn!

- Hm, nếu Kazuma – senpai muốn biết câu trả lời thì anh đi hỏi mẫu vật nghiên cứu của anh mà hỏi. Chính chị ấy đã cho em câu trả lời mà bấy lâu nay em chưa hề tìm được ra... Hoshimiya – san... thật sự là một con người kỳ lạ. Em phải cảm thấy lạ thường trước suy nghĩ mơ hồ ngầy ngố không thiết thực... nhưng cũng không thể ghét bỏ được của chị ấy. Trên đời này, cũng có một người như vậy tồn tại thật ư? Em đã tự hỏi như vậy và nhận ra một điều rằng: A, mình bấy giờ không cần câu trả lời cho câu hỏi đấy nữa rồi. Cứ thế này mà sống tiếp thôi!

Kazuma tìm được chỗ mềm trên cơ thể con cá sấu. Chỉ cần tiêm thuốc vào chỗ đó thì xem như xong công việc hôm nay, có thể đi ngủ được rồi. Nhưng xui xẻo ông trời không cho hắn toại nguyện khi bắt thành linh con cá sấu vùng chi trước, làm gãy mũi kim trước khi tiêm, buộc lòng hắn phải dùng qua ông tìm mới với liều thuốc mới.

- Vậy là em cũng đã bị ánh sáng của Hoshimiya làm cho khuất phục. Cũng phải thôi nhì. Bất cứ ai khi tiếp xúc với Hoshimiya trong một vài lần đầu tiên thì đều nghĩ rằng cậu ấy quá hồn nhiên, trong sáng, hay phải nói là ngờ nghệch. Nhưng cứ tiếp xúc dần dần thì anh lại phát hiện ra chính sự ngờ nghệch ấy lại mang đến cho người khác hy vọng và nhiều thứ quan trọng hơn cả một danh hiệu cao quý. Cái được gọi là “tình yêu” ấy... Hoshimiya đã chỉ cho anh biết cái gọi là tình yêu thương với những điều quan trọng xung quanh mình. Nếu như không được gặp Hoshimiya, thì chắc lẽ, anh cũng sẽ mãi chỉ là anh mà thôi!

Thì đương nhiên, Kazuma sẽ mãi mãi là Kazuma rồi, nói gì mà huề vốn không biết. Nhưng Aries hiểu được ý nghĩa qua lời nói ấy. Bởi vì chính bản thân Aries cũng cảm thấy điểm tương tự khi cùng bản luận về Eri. Nếu không gặp Eri, thì có lẽ họ sẽ chẳng bao giờ thay đổi, hay có một cơ hội khác để thay đổi cuộc sống.

- Vâng vâng, chị ấy đúng là một người con gái thích mơ tưởng. Nhưng xem ra khả năng mơ giữa ban ngày không giúp được gì cho chị ấy rồi. Dẫu sao thì trọng trách lần này đặt lên vai Hoshimiya – san cũng lớn thật. Ngay cả người trưởng thành cũng thấy nó khó mà hoàn thiện được!

- Hm, em đang nói về cái gì đấy Aries?

- Kịch bản cho vở kịch sắp đến. Chắc Kazuma – senpai không biết rằng Hoshimiya – san đang gặp không ít khó khăn để viết lên được một kịch bản tốt nhất. Cũng chính vì nó mà Hoshimiya – san đang gặp không ít rắc rối đấy ă!

Lần thứ hai, con cá sấu vùng chi trước làm cho mũi kim gãy trước khi thuốc được tiêm vào người. Hiện tượng lặp lại hết như Déjà vu, nhưng Kazuma không nhụt chí bỏ cuộc. Đối với hắn, có con vật nào ương bướng không chịu tiêm thuốc là chuyện bình thường. Bất kỳ con nào lần đầu tiên đến phòng khám này, để cho Kazuma chữa bệnh đều sẽ có biểu hiện tương tự như thế. Chỉ cần nhẫn nại một chút cho đến khi chúng chịu quen thì thôi. Hắn tiếp tục lấy một ống tiêm khác.

- Quả nhiên, không phải cứ muốn viết là được. Anh từng đọc nhiều bộ Light Novel trên các trang web, và thường ở dưới các mục comment luôn nói rằng việc viết một bộ light novel vốn không hề đơn giản. Viết tiểu thuyết còn không dễ, huống hồ chỉ đây là viết kịch bản cho một vở kịch. So sánh như thế đúng là quá khập khểnh!

- Mấu chốt ở chị ấy là mối quan hệ giữa các nhân vật. Đồng ý rằng Vampire là sinh vật có tuổi thọ rất cao, nhưng điều đó không có nghĩa là chị ấy hiểu được xã hội nhân loại thời Tây cổ xưa như thế nào. Kazuma – senpai, em biết rằng anh muốn một vở kịch có thể kết hợp giữa con người và Vampire, nhưng chính điều đó đã vô tình gây khó cho Hoshimiya – san. Anh có hiểu không?

Hiểu thì hiểu, đúng ra thì thời điểm này hắn mới nhận ra được điều đó. Có lẽ, Kazuma đang bắt đầu cảm thấy hối hận rồi đây. Hắn nhận ra đúng thật rằng mình đã vô tình gây khó khăn cho Eri chỉ vì cái để xuất do mình đặt ra.

- Dù em đã cho chị ấy một vài lời khuyên nhưng chắc cũng khó lắm đây. Cơ bản, Hoshimiya – san không biết nên bắt đầu từ đâu, không những thế, chị ấy còn tự đặt nặng áp lực thời hạn và sự kỳ vọng của mọi người lên bản thân nên rắc rối trước mắt chưa thể giải quyết thì bùm một cái, bao nhiêu vấn đề khác đều đổ dồn xuống chị ấy cùng một lúc. Hoshimiya – san đang có dấu hiệu nản lòng rồi đấy ă!

Lần thứ ba con cá sấu đáp chỉ khi Kazuma định tiêm liều thứ ba. Hiên nhiên rằng mũi kim bị gãy. Bất quá tam, kiểu gì cũng phải có giới hạn của nó. Vừa tốn mất ba lọ thuốc đắt tiền chứ không hề ít gì. Còn trông cái mặt con cá sấu... chỉ là trông tượng thôi nhưng Kazuma có cảm giác như nó đang cười đều mình đi đối với cái bản mặt thách thức giống “Còn lâu mới chạm được vào ta”. Bản tính Kazuma thì từ trước đến nay rất dặt dàng với động vật. Chính vì dặt dàng nên lâu lâu mới có chuyện hắn lấy ngay ra một cái ống tiêm dùng để chọc voi, lớn bằng một cái thùng các tông và để cổ con cá sấu xuống mà xử cho bồ ghét.

- Thế nên là dưới tư cách người để bịt ra ý tưởng ấy, Kazuma – senpai cũng nên để tâm đến Hoshimiya – san một chút. Biết rằng trong tâm trí anh thì những con vật này là quan trọng hơn hết, nhưng thì thoáng cũng nên để ý đến Hoshimiya – san đi. Dù sao thì Vampire cũng là một loài động vật mà!

Sau khi tiêm thuốc vào người con cá sấu xong, hắn thờ phào nhẹ nhõm, đưa tay quẹt lấy từng giọt mồ hôi xuất hiện trên trán. Quả là một cuộc vật lộn không cân sức nhưng chỉ ít thì phần thắng cũng thuộc về tay bác sĩ quái đản, trong khi trông con cá sấu thì xem như nó chấp nhận thua một cách tâm phục. Cuối cùng thì hắn cũng có thể yên tâm đi ngủ được rồi. Nhưng trước đó, cần phải dọn dẹp đồng lộn xộn do

con cá sấu gây ra đã.

- Phải nhì, nhờ Aries nói thì anh mới để ý, đúng là Chân Tỏ suy cho cùng cũng là một loài động vật, giống con người thôi. Nhưng... viết kịch bản không phải sở trường của anh. Chỉ sợ rằng mình cũng không giúp gì được cho Hoshimiya!

- Em còn tưởng thế nào. Viết kịch bản đâu phải điểm mạnh của chúng ta. Chính vì không biết nên Hoshimiya – san mới nhận lấy trách nhiệm ấy. Nếu như ngay từ đầu cảm thấy không ổn thì Kazuma – senpai hoàn toàn có thể từ chối Hoshimiya – senpai và tìm một ai đó khác có chuyên môn hơn. Nhưng anh đã không làm như thế, vẫn chấp nhận để chị ấy theo vụ này thì chứng tỏ anh rất có niềm tin vào Hoshimiya – san. Nếu đã tin tưởng chị ấy thì ít nhất cũng nên làm sao đó khích lệ tinh thần chị ấy một chút đi chứ. Trách nhiệm của anh đâu phải cứ để bặt ra ý tưởng là xong rồi đâu. Anh buộc phải theo mọi người cho đến khi buổi biểu diễn khiến thức đấy Kazuma – senpai!

- Nghe em nói cứ như anh là tên vô trách nhiệm lắm thì phải!

- Thì đúng thật thế còn gì. Kazuma – senpai mà em biết không có vừa nằm chây lười một chỗ, vừa hí hoáy chơi game và ăn như hạm đội. Quả thật mà nói, anh sống thiếu trách nhiệm vô cùng đấy!

Nói như thế để hấn chịu để tâm đến Eri thôi, chứ Aries không hề muốn làm nhụt tinh thần Kazuma đâu. Nhưng thật sự mà nói, trong những phút giây thế này, hấn không thể mất tinh thần ngay được, Kazuma giống như tia sáng hy vọng cuối cùng cho vở kịch này, Hấn đóng vai trò như cây cột trụ để giúp lớp học đạt được chiến thắng nên không thể mất tinh thần ngay trong thời gian quan trọng này.

- Vậy... anh phải làm gì đây Aries?

- Làm sao em biết được, đây là vấn đề của Hoshimiya – san, và anh là nguyên nhân khiến mọi chuyện trở nên như thế. Nó trở thành vấn đề của hai người thì tự hai người mà giải quyết lấy. Em không can thiệp vào đâu!

- Em vô tình thật đấy Aries!

Con bé vươn vai và tỏ rõ vẻ mệt mỏi. Đường như, con bé cần nên đi ngủ vì đã quá giờ giới nghiêm cho trẻ con rồi. Công việc ở phòng khám cũng đã hoàn thành nên không cần phải bận tâm gì nữa. Aries quay lưng bỏ đi. Nhưng trước khi đi thì con bé còn truyền đạt lại vài lời sau cùng.

- Nhiều khi không cần nói câu nào cũng đã là giúp chị ấy rồi. Kazuma – senpai, em nghỉ ngày mai chị ấy sẽ trốn trong thư viện để cố hoàn thành kịch bản. Việc còn lại thì tùy thuộc vào anh. Đừng quên là vở kịch có thành công hay không, tất cả đều phụ thuộc vào quyết định của anh đó ạ!

Cùng là nhà khoa học nhưng thì thoảng Kazuma không thể hiểu được Aries đang nghĩ hay đang nói về điều gì. Nhưng xem chừng nếu những gì con bé nói là đúng thì vở kịch này thất bại hay thành công đều là do Kazuma và Eri. Chắc lẽ, hấn cũng nên làm gì đó mới được.

.....

Sáng ngày tiếp theo, đúng như những gì Aries đã suy luận hay dự đoán. Eri đã trốn tiết một tiết hai, và có khả năng sẽ trốn luôn các tiết còn lại, cốt chỉ để trốn trong thư viện vì muốn tập trung vào việc hoàn thành kịch bản. Thật ra viết chương mở đầu còn chưa được một chữ, huống hồ chỉ để hoàn thành thì phải còn cả một chặng đường dài. Thời gian vẫn còn một tháng nhưng nếu tình trạng này còn tiếp tục kéo dài thì không phải tốt lành đâu. Eri vẫn phải cố gắng nhưng... khó khăn vẫn hoàn khó khăn.

- Uy uy uy, làm thế nào đây, làm thế nào đây?

Vẫn còn đang bế tắc kia, nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm, đâu thế nào chỉ sau một đêm lại có ngay ý tưởng được trong khi bao nhiêu rắc rối vẫn đang tồn đọng chưa biến mất.

Eri lại nằm dài trên bàn, chường cái nét âm ỉ trên gương mặt ấy ra mà khi ai ai nhìn vào cũng đều nghĩ rằng “Sao bỗng dưng cô ấy trở nên đẹp một cách lạ thường”.

Hiểu rằng kịch bản đang gặp khó khăn nhưng cốt lõi chủ yếu thì chắc là vì Eri... còn bận tâm đến những điều Aries nói hơn.

- *Nói lên cảm xúc của mình với Kusanagi – kun. Như thế thì khác gì tỏ tình đâu chứ. Mình làm sao có can đảm để làm điều đó? A mở... Aries – chan thật là...*

Làm sao có thể làm được điều đáng xấu hổ đó trong khi đối tượng lại là Kazuma. Nếu như là Hiayama thì may ra còn... A rế, liệu có thật sự là mọi thứ sẽ khác nếu như người mình bày tỏ cảm xúc là Hiayama hay không? Chính Eri cũng không rõ... A a, mọi thứ lại ngày càng trở nên rắc rối hơn. Tại sao hình ảnh Kazuma và Hiayama cứ vòng vòng xuất hiện trong đầu Eri thế này...

.....

- Đúng là cậu ở đây thật. Nhiều lúc mình cũng khâm phục sự đa tài của Aries!

Giọng nói quá ư quen thuộc bỗng dưng cất lên, phá tan đi sự yên tĩnh vốn có trong thư viện. Thật sự là phá đi không khí im lặng cũng như nội quy “cấm làm ồn” được ghi rõ trong ba mục luật treo trên tường vì Eri bất ngờ đến độ hốt hoảng - Ku... Kusanagi – kun... á...

Ngạc nhiên quá mức, bất thành linh đứng dậy nên vô tình làm cái ghế ngã về phía sau, kéo theo Eri cũng bỏ nhào xuống sàn nhà một cái rồ to.

- Có sao không Hoshimiya?

- Ai dà... mình ổn mình ổn... không sao hết!

Ít ra thì hấn cũng không đến nỗi không biết ga lăng. Chỉ ít thì hấn cũng biết đường đỡ lấy Eri đứng dậy và chủ động kéo chiếc ghế lại cho ngay ngắn đàng hoàng. Hấn bắt đầu tỏ ra giống một người đàn ông hơn.

- Bộ trông tớ đáng sợ lắm hay sao mà vừa trông thấy tớ, cậu đã té ngửa ra như nhìn thấy ma vậy? Hay là do sáng nay tớ chưa rửa mặt nên mặt tớ dính thứ gì hả? Là lông chó hay lông mèo ư?

- Không phải, không phải như vậy đâu... nhưng mà...

Eri khẽ nhắm đôi mắt đỏ hồng to tròn lại, đưa chiếc mũi xinh xinh đánh hơi khịt khịt cũng vô cùng đáng yêu trông giấy lát.

- Đúng là Kusanagi – kun có mùi thuốc men, hình như hôm qua Kusanagi – kun có khám bệnh cho một loài động vật thuộc họ bò sát, vừa có thể sống dưới nước vừa sống được trên cạn, vì mình nghe thấy mùi đất và mặn của nước sông. Nhưng không có mùi của chó hay mèo!

Khứu giác của Chân Tỏ nhạy thật. Phải nói rằng nhạy hơn cả Tatumaki. Có thể nhận biết được bao nhiêu đó mùi hương cũng đủ đáng sợ lắm rồi. Quả nhiên tuyệt đối không được đánh giá thấp khả năng của Chân Tỏ.

- Vẫn tuyệt vời như ngày nào. Đúng là hôm qua có một con cá sấu sông Nile vừa được gửi đến nhờ trị liệu. Tớ và Aries phải vật lộn với nó suốt đêm mới tìm được một liều thuốc kháng sinh đấy. Tớ không ghét bò sát nhưng cũng khá ngại với chúng. Trong nhà có con David Beckham cũng đủ khiến tớ phải trần trọc dữ dội lắm. Nên thả về rừng hay là giữ lại vì tới kỳ tìm bạn tình thì nó gây ra nhiều phiền toái lắm!

Cá sấu sông Nile, đồng ý rằng Kazuma là tên được thần động vật bảo hộ nên sức ảnh hưởng đến các con vật còn hơn cả nữ thần tình yêu. Biết là nhà của hấn không khác gì cái sở thú nhưng đến độ nuôi được cả cá sấu thì đúng là không thể đỡ nổi. Đôi lúc, Eri cũng không hiểu được rằng nơi Kazuma đang sinh sống có thật sự là một ngôi nhà dành cho người ở hay... là một cái sở thú cỡ nhỏ mà bất kỳ con vật nào cũng có thể đến ở như mái ấm thứ hai. Rồi làm sao Kazuma có thể chăm sóc được hết bọn chúng?

- Tạm thời gác chuyện đấy sang một bên. Suốt cả tiết một, tiết hai, đến giờ nghỉ tỏ hoàn toàn không thấy cậu đâu. Chắc chắn là Hoshimiya có đến trường nhưng lại không thấy nên tớ đoán cậu đang trốn ở đâu đó. Không ngờ lại là thư viện thật. Hiếm khi nào thấy Hoshimiya bùng tiết học lắm đấy nhé!

Eri có chút ngượng ngùng đỏ mặt.

- Thì... thì Kusanagi – kun cũng thế còn gì. Chẳng phải bây giờ cậu cũng đang trốn tiết ba đó sao? Kusanagi – kun không sợ rằng Toriyama – san sẽ nổi giận à?

Hắn bỏ ra vài phút để suy nghĩ, ừ thì đây không phải lần đầu tiên hắn trốn tiết ra ngoài chơi, không thì tìm chỗ nào đó êm ái để ngủ. Nhưng cứ mỗi lần trốn thì là một lần Kozue lại nổi giận. Và khi Kozue đã nổi giận rồi thì xác định ngày hôm đây Kazuma không thể nào sống yên ổn. Mới nghĩ đến cái gương mặt bùng bùng sát khí đó, Kazuma đã sợ đến độ xanh cả mặt. Hắn đưa tay gãi sau gáy sột soạt.

- Thôi thì đành. Lát nữa về chịu tội sau!

Không cần phải về chịu tội vì về cơ bản Kozue cũng chẳng thêm bận tâm đến nữa. Số lần hắn cúp tiết đếm trên hai chữ số rồi nên Kozue... chấp nhận không bận tâm làm gì cho một cái thân. Giận hắn cũng như nước đổ lã khoai nên cứ để Kazuma muốn làm gì thì làm, khi nào đối bụng thì tự động lết cái thân về thôi.

Trông thấy trên bàn có mấy cuốn sách về thời Tây cổ xưa. Thư viện là nơi học sinh mượn sách để nghiên cứu, để tra thêm thông tin, nên Eri chọn nơi này để tập trung cho kịch bản là điều vô cùng sáng suốt. Những cuốn sách đó thật sự sẽ giúp ích cho Eri rất nhiều nếu như chưa thể hình dung ra bối cảnh của đất nước phương Tây vào cuối thế kỷ 16... Nhưng có vẻ như vẫn chưa đủ. Trang giấy trắng trên bàn vẫn còn giữ nguyên một màu trắng tinh khôi, và bên cạnh đó là những màu giấy được vo thành nắm nắm rải rác khắp nơi. À hử, Eri đã phải xé bỏ những trang đó rất nhiều đến độ cuộn vò trở nên mỏng dính.

- Vẫn còn bí ý tưởng nhân vật à?

- Ừ... mình vẫn chưa nghĩ ra được nhân vật nên thế nào, không biết xây dựng tính cách và những mối quan hệ xung quanh họ ra sao. Viết kịch bản... thật không đơn giản chút nào!

Đầu phải ai cũng viết được kịch bản. Dù là kịch hay phim thì đây là công việc đòi hỏi nhiều yếu tố tích lũy. Thế nên Kazuma cũng không đòi hỏi Eri quá mức và cũng không mong Eri cố quá thành ra quá cố.

- Thế... tớ có thể giúp được gì cho cậu không?

- Eh... không cần đâu, không cần đâu, mình có thể lo được chuyện này mà, Kusanagi – kun không cần phải bận tâm đâu!

- Vậy à!

Làm sao có thể nói rằng “mình cần giúp đỡ” trước mặt Kazuma được. Eri cảm thấy mình không nên làm phiền Kazuma vì chắc chắn cậu ấy còn rất nhiều chuyện khác để lo. Phải nhĩ, dù sao thì hắn cũng đang là thành viên trong ban cổ vấn, đứng sau Kozue là đạo diễn thì đương nhiên cũng có không ít việc để làm.

Eri đã nghĩ như thế và nhanh chóng ngồi xuống bàn, dán mắt vào những cuốn sách. Cô bé nghĩ rằng chỉ cần làm ra vẻ mình đang nghiên cứu thì Kazuma sẽ cảm thấy mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn, từ đó thì hắn sẽ bỏ đi. Nhưng điều Eri không ngờ đến là hắn lại kéo ghế, ngồi xuống ngay trước đối diện Eri. Hắn cũng lấy một cuốn sách trong chồng sách Eri mượn tại thư viện và bắt đầu đọc ngay tại đây, ngay lúc này, ngay trong không gian căn phòng chỉ duy nhất hai người.

Hắn thật sự đang ngồi ngay trước mặt Eri này, đang tỏ ra mình là học sinh gương mẫu bằng việc đọc sách ư? Không thể nào... Ừ thì rất có thể hắn cũng có thói quen đọc sách giống Eri nhưng tại sao lại là ngay lúc này?

- Etou... Kusanagi – kun... cậu ngồi đây thế này liệu có ổn không?

- Không thành vấn đề, tớ đang có ý trốn Kozue mà. Nếu trở lại bây giờ thì thế nào Kozue sẽ tấn công tớ một trận mất, nên tốt hơn hết là cứ trốn ở đây đã rồi tính... À, tớ đang cản trở công việc của cậu à?

- Không không, không phải vậy đâu... Mình chỉ lo không biết Kusanagi – kun có còn bận việc gì mà chưa hoàn thành thì...

- À, về việc đó thì không cần phải lo. Đứng là cũng có một chút công việc khi bỗng dưng Kozue đổ hết lên đầu tớ, nhưng Aries đã giúp tớ thanh lý rồi nên không thành vấn đề. Tớ hiện đang là kẻ rảnh rỗi sinh nhõng nổi nhất đấy!

- Thế... thế sao!

Hết nói nổi với tên này. Từ ngày hắn gặp nạn trên núi, khi bị người của thị tộc Chân Tỏ bủa vây và được Eri cứu nguy kịp lúc, hắn bắt đầu tỏ ra lười biếng và không màng gì đến công việc thường thấy của một nhà khoa học. Hắn đã từng có lần nói rằng sẽ từ bỏ danh hiệu nhà khoa học nhưng Eri lại không đồng ý nên hắn vẫn là Einstein, chỉ là hắn không còn nghiên cứu nữa, hắn chầy lười bằng đồng game mới mua trên mạng, ăn rồi lăn ra ngủ. Ít ra thì hắn còn không quên trách nhiệm của một tên bác sĩ thú y.

Nhưng hắn không có việc gì để làm thật sao? Bao nhiêu chuyện đều giao phó cho Aries quán xuyến thì đúng là con bé rất giỏi... Không, điều quan trọng là một khi Kazuma còn ở đây, thì Eri không tài nào viết được. Làm sao Eri có thể chuyên tâm viết ngay khi bao nhiêu suy nghĩ đều hướng về hắn. Chỉ lâu lâu mới dám ngược lên liếc nhìn hắn thôi, chứ nếu nhìn hắn quá lâu thì Eri sẽ xấu hổ đến chết mất. Không hiểu sao cứ mỗi lần thấy hắn, trái tim Eri cứ đập liên hồi không ngừng, thêm cái cảm giác khó thở này nữa... Eri tự hỏi chuyện gì đang diễn ra với mình.

Không không, chuyện gì xảy ra với mình không quan trọng bằng việc ưu tiên kịch bản lên hàng đầu. Eri cần phải hoàn thành kịch bản trong thời gian sớm nhất nhưng... lại quay về vấn đề cũ, làm thế nào mà viết được khi tên ngu ngốc kia không chịu rời khỏi thư viện. Tuy không ghét hắn... không đòi nợ Eri ghét hắn nhưng làm ơn Kazuma biến khỏi tầm nhìn của Eri, ít nhất là trong khoảng thời gian này thôi cũng không được ư?

Một kịch bản lấy hình ảnh con người và Chân Tỏ làm nhân vật chính. Vậy tức là hai người họ trở thành người yêu của nhau rồi. Aries cũng đã gợi ý rằng tại sao Eri không thử tưởng tượng bản thân mình và Kazuma vào hình tượng nhân vật ấy, như thế sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nếu vậy thì chẳng phải Eri và Kazuma sẽ vô tình trở thành tình nhân của nhau sao?

- *A mở, làm sao chuyện đó có thể xảy ra được? Aries – chan thật là làm khó người khác quá đi!* Eri giấu gương mặt xấu hổ sau cuốn sách để Kazuma không thấy.

Một câu chuyện thế nào thì sẽ gay cán người xem? Một câu chuyện tình đẹp khi hai người họ đến với nhau trong hạnh phúc. Nghe cũng rất là tuyệt đấy nhưng liệu có ổn không đây? Vì từ trước đến nay, chưa từng có chuyện con người và Chân Tỏ yêu nhau. Nếu đưa ra một cái kết thúc như thế thì sợ rằng sẽ khiến Hiyama không vui hay dấy lên một cuộc xung đột giữa hai bên. Dù rằng Eri cũng rất muốn niềm hạnh phúc ấy có thể xảy ra nhưng quả nhiên không thể vẫn là không thể. Dù cho có phải hỏi ngàn lần lý do thì câu trả lời Eri nhận được cũng chỉ vồn vện trong hai từ “không thể”.

Giấc mơ con người và Chân Tỏ cùng chung sống với nhau trong hòa bình. Nghe thật bình dị nhưng để giấc mơ ấy trở thành hiện thực thì thật lắm gian truân. Một cô gái ngây ngô, ngây thơ, không hiểu lý lẽ của cuộc đời. Một đứa con gái lắm rắc rối... chính Hiyama cũng đã từng nói như thế về Eri. Phải... Eri thích những cuốn sách. Eri ngưỡng mộ những danh nhân trong lịch sử loài người. Eri thường hay ngắm nghía và nghiên cứu những thuật toán khó. Vị danh nhân lỗi lạc nhất mà Eri cực kỳ ngưỡng mộ và yêu thích chính là Albert Einstein. Eri ngưỡng mộ và muốn được trở thành ngài ấy. Nhưng điều đó lại không thể trở thành hiện thực khi bỗng dưng một ngày, có tên đực rựa nào đó xuất hiện tại vườn hoa mà Eri vô tình đi lạc. Tên con trai ấy đã lấy đi danh hiệu Einstein nên Eri mặc nhiên không thể trở thành Einstein. Cũng không thành vấn đề, chuyện đó cũng không quan trọng. Eri đã ngưỡng mộ chàng trai ấy và điều khiến Eri hạnh phúc hơn là khi biết rằng người đời cũng có chung giấc mơ với mình. Rồi còn nhiều chuyện sau đó khi cả hai cùng trải qua... thật sự Eri rất quý trọng và xem khoảng thời gian ấy như một báu vật vô giá.

Nhưng bao giờ cũng vậy. Nói và mơ tưởng thì bao giờ cũng dễ hơn làm. Phải, Eri là một cô bé thích mơ mộng và sống trong thế giới lý tưởng của bản thân. Trong giấc mơ ấy, Eri luôn muốn được trông thấy mọi người cùng hạnh phúc hay cái nào can giữa hai chủng loài sẽ biến mất. Có lẽ... đó cũng là điều mà Đế Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad từng mong ước... À phải nhĩ, các bộ lão đã nói rằng ngài Đế Nhất cũng từng đem lòng yêu một con người bình thường mà bất chấp tất cả bao gồm sự không đồng thuận từ mọi thành viên trong thị tộc Chân Tỏ. Có lẽ... ngài cũng ước ao được chung sống hạnh phúc với con người nhưng điều đó... lại không thể trở thành hiện thực. Con người và Chân Tỏ thật sự không thể đến được với nhau sao? Đó quả là một câu nói đáng buồn bởi rằng nếu điều đó thật sự xảy ra thì chắc lẽ bây giờ, Eri đã không ngồi đây, lặng nhìn Kazuma với vẻ băng khuôn khó diễn tả bằng lời. Một vở kịch mà trong đó con người và Chân Tỏ đến được với nhau... Eri không nghĩ rằng mình sẽ làm được.

- Rồi cậu sẽ làm được thôi, Hoshimiya!

Eri bắt giấc ngược lên nhìn thẳng vào Kazuma một cách chăm chăm. Hắn vẫn đang ngồi đó, mắt dán vào cuốn sách trong khi hai tay đang hí hoáy gói bím bím cho vào miệng nhai rau rầu. Hắn lấy đâu ra cái gói đồ ăn vặt đó trong khi bên ngoài có ghi rõ “Cấm mang đồ ăn nước uống vào thư viện”. Nhưng cốt yếu nằm ở chỗ những gì hắn vừa nói ra.

- Không phải là cậu không làm được, mà chắc chắn cậu sẽ viết ra được kịch bản cho vở diễn này. Tờ tin là như thế!

- Nói... thì dễ, làm mới khó. Đầu phải cứ tự dung muốn là mình có thể viết được đâu. Mình đã phải trăn trở suốt hai đêm liền để nghĩ ra nội dung thôi mà đã...

- Vậy thì đừng nghĩ nữa. Kể cả khi là những suy nghĩ thiết thực hay lung tung thì cũng đừng nghĩ nữa. Cứ viết ra những gì cậu đang mong mỏi, khao khát tự tận sâu trong con tim từ trước đến nay ấy là được rồi!

Nếu viết lên những điều mình hằng mong muốn thì khác nào chỉ nêu lên quan điểm ích kỷ của bản thân. Rồi thì mọi người sẽ không chấp nhận chuyện này một cách dễ dàng. Tệ hơn hết là sẽ gây nên xích mích nếu hai bên không thể hòa hợp... rồi còn nhiều vấn đề khác xảy ra nữa.

- Đây chỉ là một vở kịch thôi nên cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều. Cảm nhận, thích gì thì cứ thể hiện ra bằng ngòi bút trên trang giấy. Cứ cho rằng đây chỉ là sở thích của mỗi mình cá nhân cậu nhưng dù sao thì đó cũng là điều mà Hoshimiya mong muốn. Và chẳng ai có quyền phán xét Hoshimiya vì có ước mơ cả. Chỉ là một vở kịch mang đến niềm vui cho tất cả mọi người, cho những người ngồi xem bên dưới khán đài, cho những người cố gắng diễn trên sân khấu, và cho chính bản thân Hoshimiya. Nếu tác giả không cảm thấy vui về thì những người theo kịch bản ấy cũng cảm thấy vô cùng miễn cưỡng. Hoshimiya có trí tưởng tượng và khao khát ước mơ cháy bỏng nên tớ hoàn toàn tin rằng Hoshimiya sẽ làm được. Không cần phải suy nghĩ nhiều, chỉ cần đặt ngòi bút xuống viết thôi... Vì chỉ cần cậu viết, thì đó chắc chắn sẽ là tác phẩm hay nhất mọi thời đại!

Dù sao thì hẳn cũng chỉ là một con người... một con người được sinh ra mang theo bộ não không bình thường một chút mà thôi. Nhưng đôi lúc, hẳn lại nói lên được nhiều điều mà không phải ai cũng có thể nói được.

- Chuyện đó... không hề đơn giản đâu... ít nhất thì bây giờ... chưa được...

Nói xong, Eri bất thành linh đứng bật dậy và vội vã bỏ đi sang chỗ những kệ sách khác, để một mình Kazuma ngồi lại đây.

Hắn ha cuốn sách xuống bàn, nhẹ nhàng gấp lại, gói bím bím hẳn ăn dớ cũng không còn mùi vị khiến Kazuma muốn thưởng thức tiếp. Hắn thờ dãi, đưa tay ra sau gáy và gãi khó xử.

- Xem chừng cậu ấy không muốn mình ở đây rồi... đành vậy!

.....

Eri đang rơi vào tình thế khá hoang mang. Eri bỏ đi không phải vì ghét hẳn mà là vì không biết nên đối mặt với hắn ra sao. Nhiều chuyện bất ngờ xảy ra quá khiến cho Eri khó lòng mà theo kịp, nên cô bé chỉ biết tạm thời nên lánh mặt hắn ta. Bước đi giữa hai bên kệ sách, Eri như lấy lại được bình tĩnh và cũng có suy nghĩ thấu đáo hơn. Quả nhiên, không nhìn thấy hắn, Eri không còn phải căng thẳng hay nom nớp, cái cảm giác tìm đập mạnh cũng không còn nữa. Chỉ là Eri muốn dành nhiều thời gian hơn để suy nghĩ... suy nghĩ đến những lời Aries nói, đến những điều Kazuma đã nói... đến những nỗi lòng đang cất lên trong thâm tâm mình là gì.

Eri bỗng nhiên dùng hai tay tự tát vào mặt mình. Cô bé nhận ra rằng một vở kịch hoàn hảo không được đánh giá qua kịch bản hay, mà là liệu nó có thể mang đến nụ cười cho tất cả mọi người hay không. Kazuma nói đúng... và Eri đã biết mình nên làm gì từ lúc này.

“Vậy... cậu sẽ bắt đầu viết chứ?”.

Đường như có ai đó vừa cất tiếng nói. Nhưng khi Eri quay lưng lại thì không hề có một ai cả. Cảm thấy kỳ lạ vì Eri rõ ràng đã nghe thấy giọng nói của một người phụ nữa vừa hỏi mình như thế. Eri thử chạy ngược về, chạy đến chỗ chiếc bàn, nơi Eri đã ngồi để viết kịch bản nhưng không có một ai... ngay cả Kazuma cũng biến mất rồi.

Quay sang bên trái, quay sang bên phải nhưng vẫn không thấy ai. Eri cất tiếng gọi.

- Kusanagi – kun, Kusanagi – kun!

Không có tiếng trả lời. Chắc lẽ hắn đã quay trở về lớp hoặc là tìm một chốn nào đó để làm một giấc cho đến chiều. Eri cảm thấy chút hối hận vì nghĩ do mình mà Kazuma bỏ đi, có lẽ vì mình bỗng dưng nói những lời đó nên hắn mới tự rời đi ư? Kazuma... ghét mình mất rồi sao?

Nhưng rồi suy nghĩ đó của Eri hoàn toàn biến mất khi cô bé trông thấy một hộp nước ép cà chua bên cạnh xấp giấy trắng chưa một chữ viết của Eri. Chắc chắn đây là một trong những thứ Kazuma điểm hàng và lên lút mang vào thư viện rồi. Nước ép cà chua à? Đừng món đồ uống mà Eri cực kỳ yêu thích. Hắn đã nghiên cứu và nhận ra rằng Chân Tổ thường dùng nước ép cà chua thay cho máu động vật vì trong cà chua có nhiều vi khoáng và vitamin, cũng như các hợp chất tương tự như máu.

Hắn đang khích lệ Eri đây mà. Một món quà nhỏ chỉ đáng giá 10 yên nhưng cũng đủ để Eri có thêm dũng khí và nghị lực. Từ đó, Eri quyết định bỏ qua mọi thứ ràng buộc bản thân, rằng buộc tâm trí để nỗi lòng không ngừng cất lên những điều mình đang mong mỏi, khao khát.

Và ngày hôm đó, Eri chính thức đặt ngòi bút xuống trang giấy trắng. Cô bé đã bắt đầu viết.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Một tuần, chỉ trong vòng một tuần thôi, điều kỳ lạ còn được biết đến với hai từ “phép màu” thật sự đã xảy đến. Nếu như phải kể chi tiết cụ thể thì vào một buổi sáng đẹp trời sau khi tuần thứ nhất kết thúc. Mọi người đến lớp với tâm trạng phấn khởi như mọi khi vì công tác chuẩn bị cho buổi biểu diễn đã đi được phần nửa chặng đường. Các lớp bên cạnh cũng đang cố gắng hết sức và dường như không gặp trở ngại gì nghiêm trọng. Mọi thứ phải nói rằng diễn ra êm ả như sông như suối. Theo như lịch trình được đề ra từ tuần trước, học sinh sẽ học tập hoạt động bình thường trong lớp và sẽ dành ra thời gian nghỉ hợp lý để tiếp tục công việc khi được sự đồng thuận từ giáo viên. Chắc lẽ ai ai cũng mang trong mình tâm trạng muốn được hoàn thành nhiệm vụ xong sớm vì dù sao cũng chỉ còn ba tuần nữa là đến chuyển ghé thăm It. Harm Sokyuran. Mọi người vẫn đang chiến đấu hết mình vì nhiều nguyên nhân khác nhau.

Kazuma, Kozue và Tora vẫn đến lớp như mọi ngày thì đột nhiên Eri đã tự động chạy đến chỗ Kazuma với gương mặt mừng như muốn khóc. Hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra thì mới biết rằng kịch bản mà Eri viết đã hoàn thành.

Quả là thông tin tuyệt nhất từ đó đến giờ, cuối cùng thì kịch bản do Eri viết cũng đã được in thành cuốn đăng hoàng từ tể và đưa cho Kazuma đọc để nhận xét.

Không chỉ riêng gì một mình Eri mà những người bạn khác trong lớp cũng đều phải lạng thình, đôi ánh mắt hồi hộp đầy căng thẳng từng phút từng giây chỉ để chờ đợi Kazuma đọc qua từng trang giấy. Cái cảm giác này giống hệt như lúc ta dò xỏ số, căng mắt ra mà dò từng con chữ số một sao cho nó khớp với giọng đài công bố. Hồi hộp đến nín thở như có ai đó đang bóp chặt lấy tim mình. Họ lạy trời lạy phật mong rằng Kazuma gật đầu cái rụp và chấp nhận lấy kịch bản này vì Eri đã cố gắng hết sức để viết ra nó, và cũng vì mong muốn công cuộc chuẩn bị có thể bước sang giai đoạn tiếp theo sau khi có kịch bản.

Và quả thật người xưa nói không hề sai “ Trời thương những người ở hiền và đền đáp xứng đáng cho những cá nhân chịu cố gắng hết sức”. Sau khi đọc hết 100 trang bản thảo viết tay của Eri, những gì Kazuma thể hiện chính là cái gật đầu chấp thuận và câu nói: “Hoshimiya đã cố gắng hết mình rồi phải không? Quả nhiên, đây đích thị là tác phẩm hay nhất mà tớ từng được đọc từ trước đến giờ”.

Vậy là kịch bản của Eri đã được chấp nhận. Mọi người mừng rỡ thay cho Eri vì những gì cô bé đã cố gắng. Rồi thì buổi biểu diễn chính thức bước sang giai đoạn chuẩn bị tiếp theo. Mọi chuyện đúng là được diễn ra theo một hướng vô cùng thuận lợi.

.....

.....

Ừ thì kịch bản của Eri đã được chính thức sử dụng trong vở kịch, Hiyama cũng không còn có để từ chối tham gia hay này nọ. Trước đó, cậu ấy vẫn chưa động tay động chân vào bất cứ việc gì để chuẩn bị cho vở kịch với lý do “kịch bản chưa hoàn thành!”. Giờ mọi thứ đã đầu vào đấy hết thì Hiyama cũng nên tìm một việc gì đó gọi là phụ một tay cho có tinh thần. Dù sao thì Hiyama, cũng là một thành viên trong lớp. Cũng phải làm sao đó hợp tình hợp lý.

- Chết tiệt, sao tự dưng đầu đủ thứ chuyện đổ dồn hết lên đầu thế này. Thời gian thờ cũng chẳng có nữa!

Đúng là rất nhiều việc nếu như Hiyama cũng chung tay góp một phần giúp đỡ cho lớp. Bởi rằng công việc chính tại nhà ngoài nội trợ ra thì cậu ấy cũng phải đến Đại Điện Thần mỗi ngày theo như lời triệu tập từ các vị bô lão. Tình hình mấy đứa trẻ thì chẳng mấy khám khá hơn, con điên cuồng trong chúng thì thoáng vẫn bộc phát, khiến cho các bậc phụ huynh khác đứng ngồi không yên khi chính họ luôn phải đề cao cảnh giác, chuẩn bị sẵn tâm lý vì không thể nào đoán trước được khi nào thì con khát máu lại trỗi dậy. Tuy nhiên, số lượng trẻ em nhiễm bệnh cũng không còn lan rộng. Những đứa trẻ còn lại trong thị tộc vẫn chưa có dấu hiệu biến chất, nhưng vẫn phải hạn chế cho ra ngoài, không được rời xa người bảo hộ và nếu thấy có gì đó không được bình thường thì phải mang đến Đại Điện Thần gấp. Trước mắt chỉ có những đứa trẻ bị con dịch bệnh kỳ lạ này, chưa hề thấy có dấu hiệu nào trên các Chân Tô trường thành nhưng điều đây không có nghĩa là mọi người được phép lơ là mất cảnh giác.

Chính vì công việc ở Đại Điện Thần là chủ yếu nên ngay sau khi tan trường, Hiyama chỉ có chút ít thời gian về nhà, lo làm bữa tối một cách nhanh nhanh chóng chóng để còn đi gấp. Đôi lúc vừa về đến nhà, đi thẳng vào bếp và mở cánh cửa tủ lạnh ra, Hiyama không khỏi tức điên cay cú vì nhận ra một điều rằng “rút cuộc, thì chỉ có duy nhất một mình mình là lo cho cái nhà này thôi. Có kẻ ăn không ngồi rồi, rảnh rang rảnh nhưng cũng chẳng thêm ra ngoài kiểm chút nguyên liệu nào đó để mình còn làm bữa tối!”. Hiyama cay cú nhưng cũng chẳng thể làm cách nào khác. Cậu ấy đành phải vơ vét những gì còn sót lại trong tủ lạnh, ngẫm nghĩ, hay thậm chí là ra sau vườn, hái vài ngọn rau mình trồng. Cũng may là còn mấy trái cà tím và giàn mướp nên tạm thời cũng có cái để mà nấu ăn. Chỉ là liệu thức ăn có còn được ngon khi đầu bếp nấu nó vừa vung dao thái rau củ quả lộp cộp nhưng bao nhiêu cảm hận đều dồn vào người đàn ông vừa đọc báo lại vừa đề ti vi truyền hình bất kênh thời sự oang oang.

- Này, nếu không xem thì chí ít cũng tắt ti vi đi. Điện trong thị tộc không có thừa để mà hoang phí đâu!

Từ trong bếp, Hiyama không khỏi gất gồng. Mặc dù bỏ là người lớn nhất trong nhà nhưng dường như Hiyama còn chẳng thêm bận tâm đến điều đó nữa là. Người nào đang quán xuyến cho cái gia đình này thì người đấy có quyền. Nghỉ đi ngẫm lại thì Hiyama có quyền quyết định hết mọi thứ trong nhà vì người không chạm tay vào bất cứ việc gì thì không có quyền lên tiếng. Người bỏ đưa cái remote tính bấm tắt đi thì bỗng nhiên giọng Hiyama bên trong lại vang ra.

- À mà thôi khỏi, cứ để nguyên như thế đi. Lâu lâu nghe thời sự xem nhân loại có gì đặc biệt để còn theo kịp thời đại. Lũ con người này... nếu không giám sát thì khó đối phó lắm. Ai mà biết được chúng đang toan tính chuyện gì!

Và vậy là, cái remote lại được đặt xuống bàn, ông ấy lại tiếp tục dán mắt vào tờ báo trên tay như chẳng quan tâm gì đến cái ti vi nữa.

Nói là muốn nghe tin thời sự nhưng ai cũng thừa biết rằng đây chỉ đơn thuần là một cái cớ để Hiyama lẩn trốn. Đơn giản vì chỉ cần cái ti vi đó được tắt, thì căn nhà này sẽ tràn ngập trong sự yên ắng đến lạnh người. Sẽ chỉ còn hai người là Hiyama và bố mặc dù chắc chắn họ sẽ chẳng thêm nói với nhau bất cứ lời nào cả. Hiyama không muốn điều đó xảy ra... nói đúng hơn là không muốn tự chôn chân mình trong cái không khí buồn chán đầy suy tư ấy nên mới tìm cách chặn ngay từ đầu bằng cái giọng nói từ trong cái ti vi truyền hình kia.

Gỉ chữ Hiyama bất chấp mọi thứ miễn sao không phải ở một mình cùng với ông già nhà. Mối quan hệ hai cha con họ vẫn chưa thể tiến triển được tốt dù chỉ là một chút.

Nhưng có lẽ điều mà cậu ấy không ngờ nhất khi chính ông bố đã chủ động cất tiếng nói trước. Một giọng nói lạnh lùng, pha chút sự nghiêm nghị, ồm ồm, đúng chất một quý ông đầy nguy hiểm, ai nhìn vào hay nghe thấy tiếng nói đều phải run mình khiếp sợ. Chỉ riêng đối với Hiyama thì đó không hoàn toàn là sự sợ hãi, cảm thấy phiền phức và đáng ghét thì đúng hơn.

- Đạo gần đây, không chỉ mày mà mấy đứa Eri cũng về khá trễ. Ở trường có mấy cái gọi là CLB này nọ mà lũ học sinh lứa tui chúng bây thường tham gia. Mấy cũng bắt đầu tham gia mấy cái đó hả?

Lâu lâu mới chủ động trò chuyện với con trai. Nhưng quả nhiên, thà rằng ngay từ đầu cứ ngậm nín, đừng thốt ra thì tốt hơn. Mấy lời đó... cứ cho rằng bố đang hỏi thăm vì lo cho tình hình học tập cũng như xã giao trong trường đi chăng nữa, Hiyama vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng. Cậu ấy chắc lười nhò để ai đó không phải nghe thấy... theo sau là một tiếng thở dài, và con tay cầm dao vẫn lộp cộp từ quả cà tím sang quả cà rốt rồi quẹt cà thốt rau củ vào nồi canh sủi lòng ục lồm tồm như mấy tay đầu bếp chuyên cơ nhà hàng nổi danh.

- Họa có điên thì mới tham gia mấy thứ linh tinh đấy. Mà bộ lúc này lão không nghe hay sao hả? Nhờ ai đó chẳng thèm động tay động chân vào cái nhà này nên đây đang phải tối tối mũi sáng dậy ra phi ba chân bốn cẳng đến trường, tối về chưa nghỉ ngơi được một chút thì phải đâm đầu đến Đại Điện Thần. Thời gian đâu mà tham gia mấy cái đó hả?

Cả cái cách trả lời của Hiyama cũng khiến người ngoài liên tưởng thấy một cậu con trai đang dùng những lời lẽ không đúng mực với người sinh ra mình. Nhưng ông ấy vẫn đinh ninh ngồi ung dung ở bàn, vẫn tay chống cằm, tay cầm tờ báo, thì thoáng vẫn nâng cốc trà lên môi nhấp nhấp. Trông ông ấy không có vẻ gì như đang bức mình... chỉ đơn thuần như chấp nhận.

- Vậy sao. Tao thấy Eri và Hebi cũng tham gia đấy thôi... Thành viên của thư viện và hội phó hội học sinh thì phải. Trông tụi nó có mệt mỏi, than thân trách phận như mày đâu?

- Eri thì nói làm gì. Cái thủ thư ấy chỉ đơn giản là ngồi kiểm tra sách, phân loại sách và bổ sung thêm sách... mấy cái đó thì nằm trong khả năng của Eri rồi. Hơn nữa, cậu ấy có phải động tay động chân gì nhiều đâu, chỉ thì thoáng mới bị gọi xuống thư viện nhờ giúp cái này cái kia nên tính ra vẫn còn rảnh rỗi chán. Còn Hebi... đúng thật là công việc của Hebi cũng bận rộn và không ít khó khăn. Chỉ khâm phục cậu ấy ở chỗ biết tính toán sắp xếp thời gian hợp lý để không phải chạy nước rút. Một phần cũng do Hebi hiem hơi than vãn nên chẳng ai nhìn thấy được sự vất vả của cậu ấy đó thôi!

- Nếu mày mà có thể thôi lải nhải và ít làm bầm như Hebi thì tốt quá nhì. Tao cũng chỉ mong có một cô con gái ngoan hiền, lễ phép như Hebi hơn là một thằng chẳng thèm xem ai ra gì!

- Thế thì xin lỗi vì thằng này không xem ai ra gì đi nhé. Đây bản chất nó như thế nên cũng đành chịu rồi!

Tình hình giữa hai người họ vốn là như thế. Lý do Hiyama không thích sống chung với bố đơn giản vì cứ ở gần nhau, nói được với nhau đám ba câu thì y như rằng sẽ có xung đột, có cãi và rồi nhiều chuyện trời ơi đất hỡi xảy ra lắm. Tuy chưa bao giờ nặng đến độ lòi nhau ra ngoài sân, đánh nhau một trận nhưng như thế này cũng khiến Hiyama bị stress nặng và chỉ muốn trốn sang nhà bất kỳ ai đó khác để khỏi phải trông thấy bản mặt của bố. Hiyama nhiều lần nghĩ đến chuyện bỏ nhà đi bụi quách cho rồi nhưng lại nghĩ nếu mình đi rồi thì ai sẽ lo cho cái nhà này? Rồi cả thờ cúng bản thờ mẹ nữa. Lão ta là chồng nhưng chẳng bao giờ chăm sóc bản thờ mẹ cả. Chỉ toàn một tay Hiyama quán xuyến hết nên cũng thôi, Hiyama từ bỏ ý định đi bụi.

- Vậy thì tại sao đạo này mày lại về trễ? Bình thường thì khi trời tối mờ chiều thì chúng bây đều đã về thị tộc rồi. Còn lần này, đợi cho đến khi tối hẳn thì mới thấy thập thò ngoài cổng đi vào? Chúng bây đã đi đâu, làm gì ở thị trấn con người hả?

- Đây cảm thấy không có nghĩa vụ để trả lời câu hỏi đó. Cảm phiền đi tìm người khác mà hỏi!

Ông bố vẫn điềm tĩnh như mọi khi. Ông ấy thờ dài đủ đã nhấp môi tách trà không biết bao nhiêu lần nhưng đây là lần đầu tiên ông ấy thờ dài. Quả nhiên, dù có nói gì đi nữa thì ông cũng không có quyền hỏi về đời sống của Hiyama. Không thể lấy vị trí của một người sinh ra thẳng nhóc để gặng hỏi. Bởi nếu làm thế thì chỉ vô tình bồi đắp thêm gạch vữa để dựng nên bức tường ngăn cách giữa hai người càng thêm vững chắc. Đồng thời, cũng nuôi dưỡng sự thù ghét đang ngày càng tăng trong Hiyama. Nên sau cùng, ông ấy cũng chỉ biết cách chấp nhận mà thôi.

- Không cần, tao đã hỏi Makoto rồi. Nghe nói lớp chúng bây sẽ tham gia một vở kịch trên sân khấu trong cái dịp gì gì đó đó. Mọi thứ chuẩn bị đến đâu rồi?

- Tch, đã biết rồi mà còn hỏi ư? Quả nhiên lão đang muốn chọc điên đây mới chịu đúng không? Mà nhìn chung thì mọi thứ vẫn ổn, không gặp phải trở ngại gì. Cái rắc rối duy nhất là kịch bản thì Eri đã hoàn thành và được tên đó chấp nhận nên có thể tiếp tục bước chuẩn bị tiếp theo. Chẳng biết rồi mọi chuyện sẽ đi đâu về đâu!

- Diễn kịch hở? Nghe cũng vui đấy. Thế mày đóng vai gì?

- Biết chết tiệt. Kịch bản thế nào thì chỉ có mỗi Eri và tên kia rõ. Nhân vật ra sao thì còn phải tùy vào quyền quyết định của con đạo diễn kia nữa. Đây còn chẳng biết có nhận được vai nào hay không!

- Cỡ như mày thì tốt hơn hết nên yên phận trong vai cái cây hay hòn đá đi. Để mày lên sân khấu thì có mà sập sàn diễn!

- Yên tâm, kể cả khi bọn chúng có bắt phải diễn thì thằng này cũng biết đường mà rút lui. Đây chỉ giúp đỡ trong mấy khoản việc vặt thôi, hoàn toàn không có thích đứng trước hàng trăm lũ con người đâu!

Nói xong, Hiyama dùng muối lấy món súp trái cây ra bát, vài miếng dưa muối lên chiếc đĩa nhỏ, một con cá chiên, hai quả trứng lòng đào và một chén cơm trắng tinh nguyên. Tất cả đều được dọn ra trên một cái khay được sắp xếp ngăn nắp và đặt cộp xuống bàn, ngay trước mặt ông bố. Sau đó, Hiyama lại tiếp tục bước vào trong bếp, lấy thêm một phần giống hệt như vừa rồi.

- Thế thì chừng nào vở kịch sẽ được diễn?

- Theo kế hoạch thì khoảng 3 tuần nữa, sau đợt kiểm tra chất lượng kết thúc!

Hiyama dọn phần cơm đó đặt nhẹ nhàng ngay trên bàn thờ nhỏ, nơi có đặt bức chân dung một người phụ nữ xinh đẹp hiền dịu.

- Tụi bây sẽ diễn ở trường tụi bây hả?

- Không, vở kịch sẽ được diễn ở một nơi khác có tên It. Harm Sokyuran. Cái này cũng là vì lễ hội chào đón tân học viên gì gì đấy đấy hằng năm của trường đó nên cũng chịu rồi!

- It. Harm Sokyuran... ra là thế...

Ông ấy vừa nói, vừa dùng đôi đũa gấp lấy miếng khoai trong chén súp cho vào miệng. Miếng khoai mềm, ngọt chảy tuột xuống cổ họng một cách dễ dàng nhưng vẫn để lại hương vị trên đầu lưỡi. Lại thêm một lý do nữa mà ông ấy không thể lớn tiếng trong căn nhà này. Dù mối quan hệ có xấu đến thế nào thì ông ấy cũng không thể bỏ những món ăn ngon mỗi ngày được.

- Không biết lúc đó có rảnh không nhì? Nếu rảnh rồi thì biết đâu lại xuống thị trấn được một chút!

- Này, làm gì thì làm, cũng đừng có mà xuất hiện trong lễ hội đó. Đây không có muốn tiếp đón đâu... À không, chẳng ai mời và chấp chứa đâu, hiểu chưa?

Hiyama chấp hai tay vào nhau như đang cầu nguyện. Thật sự thì cậu ấy đang cầu nguyện trước di hình của mẹ.

- Okaa – san, chúc ngon miệng. Con đi đây!

Sau đấy, Hiyama đeo chiếc cặp lên vai và rời khỏi nhà. Trước khi đi, cậu ấy còn nói lớn.

- Ăn xong thì cứ quăng ở đấy, lát nữa về tự xử. Rồi cảm phiền biến đi đâu đó hoặc chui vào phòng giùm nhé. Một chút nữa thằng này cần cái bàn để làm bài tập. Đừng có mà chum dục phòng khách suốt ngày kiểu đó!

Hiyama đóng cánh cửa lại một cách mạnh bạo.

Thiệt tình, sinh ra được một thằng con trai mà nó giống như bố mình hơn là con mình. Nhưng ông cũng không thể trách được cậu ấy. Vì sao ư? Vì nhiều nguyên nhân lắm. Vì nhiều thứ đã khiến mối quan hệ cha con trở nên rạn nứt. Vì nhiều điều đã khiến Hiyama không còn gọi ông bằng “bố”. Vì nhiều thứ mà ông vô tình trở thành gánh nặng trong cuộc đời Hiyama và ông nghĩ rằng chắc chắn mình sẽ còn khiến thằng bé thêm tổn thương.

- Miếng dưa này chua thật, nó có tính cho mình ăn dưa chua là vì muốn mình thấm thía cái cảm giác tội lỗi hay sao? Chắc chắn là như vậy rồi. Ngày nào mình ăn ở nhà thì đều thấy nó làm cái hành động dọn cơm và chấp tay thờ di hình của mẹ nó. Chắc là vì nó muốn mình phải nhìn ra lỗi lầm của mình trong quá khứ và bắt đầu hối hận đây mà... Dưa chua này... đúng là chua thật... nhưng mà nó ngon đến độ mình không thể ngừng ăn. Nó cất hủ dưa chua ở đây nhì?

Ai sẽ đóng vai nhân vật chính? Một vở kịch theo khuynh hướng tình yêu thì chắc chắn sẽ có một nàng công chúa và một chàng hoàng tử. Hoặc chí ít đó cũng phải có một nhân vật nữ chính và một nhân vật nam chính... chắc chắn là vậy rồi. Nhưng vấn đề ở chỗ là ai sẽ vào hai vai đó đây? Câu hỏi được đặt ra rồi và đang chờ sự quyết định của đạo diễn. Chỉ có điều... chính bản thân đạo diễn cũng đang cau có khó chịu vì không biết nên phân ai cho hợp lý.

- Thiệt tình, tại sao mình phải làm những chuyện như thế này. Còn biết bao nhiêu thứ phải hoàn thành trong khi lại không thể chỉ vì bị mắc kẹt trong mấy cái hoàn cảnh oái oăm gì đâu không... Lễ hội lễ hợ gì đó, đúng thật là phiền toái!

- Kozue, Once – chan có nói là con gái mà hay cau có, thì thường nhanh già lắm đấy!

- Im mồm đi, cậu không nói không ai nói cậu cầm đầu. Mà vì ai mà tớ mới bị thành ra như vậy hả?

Kozue không ngăn ngại ném thẳng cuốn kịch bản dày cộp vào đầu Kazuma, khiến cho hắn tạm thời nằm la liệt dưới đất, chịu im cái miệng lại. Xem chừng cú phi sách đó dường như rất mạnh nên hắn nằm đó luôn rồi.

- Đúng thật nhì, so với những người lúc nào cũng luôn tay luôn chân không ngừng nghỉ, luôn phải tìm cách hoàn thành tất cả các công trình nghiên cứu về trước thời hạn thì những dịp như thế này hoàn toàn không cần thiết. Với lại, đúng là cậu không hề thích thú gì lễ hội chào đón tân học sinh này nhì! Tora nói.

Kozue vừa thờ dãi mang rõ thái độ gắt gỏng, vừa đưa tay gãi đầu.

- Hoàn toàn không ưa chứ đừng nói là không thích. Nhờ ơn mấy cái lễ hội này mà không biết bao nhiêu lần ý tưởng cũng như công việc của tớ bất thành linh bị gián đoạn, tệ hơn hết là phải bắt đầu lại mọi thứ và chẳng thể nào tập trung được. Phiền phức hết chỗ nói!

- Về điều này thì quả thật không thể chối cãi. Khó lòng mà tìm lời bênh vực khi tự dưng đột ngột ở dưới mờ nhạc xập xình hay tiếng ai đó hú hét ở tầng trên thì cũng không thể tập trung. Nếu còn muốn tiếp tục nghiên cứu thì chỉ còn nước về nhà tự mày hành đợi hết ba ngày lễ hội kết thúc thì may ra mới yên ổn!

- Tớ chỉ mong sao It. Harm Sokyuran sớm đưa ra đề nghị dẹp cái lễ hội này đi cho khỏi đứm khác được nhờ. Chứ cứ để nguyên như vậy thì cũng chỉ phí thời gian chứ chẳng làm được gì ra hồn hết!

- Đừng nói thế chứ Kozue. Theo như nhận xét đánh giá từ hội học sinh thì số lượng học viên thi đầu vào It. Harm Sokyuran đa phần đều nhờ vào sức ảnh hưởng của lễ hội. Tương chừng như phí thời gian nhưng không có nó là không ổn đâu. Với lại, lễ hội chào đón tân học sinh là truyền thống vốn dĩ rất lâu đời trước khi hiệu trưởng Minamiya được sinh ra, nên là không phải muốn cũng có thể kiến nghị dẹp bỏ được đâu Kozue. Không thực thi chút nào đâu!

- Với quyền lực của ai đó thì dễ như trở bàn tay. Chỉ là tớ có cảm giác như cái người nào “đó đó” cố tình xem đây như một cuộc vui và không muốn cuộc vui này chấm dứt thì đúng hơn. Tớ quá hiểu cái con người ấy mà!

Kazuma từ từ ngóc đầu dậy một cách vất vả.

- Nhưng mà... luận áo khoa học về hạt nano đó... của cậu đã rất thành công mỹ mãn. Bây giờ cậu cũng... đâu có phải nghiên cứu luận đề nào... nữa nên có thể tham gia lễ... hội như bao người khác được rồi. Thành thạo... xóa một chút cũng đâu có... chết ai... ừm ha ha ha...

Kazuma vừa gượng dậy đầy khó khăn. Giọng nói cũng lắp bắp không thành được câu hoàn chỉnh. Kozue chỉ tức điên lên, phi thẳng cuốn kịch bản vào đầu chứ đâu có chặt ngang cổ mà giống như hắn vừa bị cô ấy chặt một phát tay ngay cổ vậy.

- Kazuma nói đúng đấy Kozue. Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ. Dù gì thì kiểu, chúng ta cũng đang đứng đây, với tư cách là học sinh của ngôi trường này, là những nhân vật mà chính It. Harm Sokyuran xem như khách. Không phải nghiên cứu, thí nghiệm. Cứ ăn chơi cho thỏa thích đi Kozue. Lâu lâu cũng nên cho bản thân cậu tự do một chút. Cậu lo lắng nhiều thứ từ đó đến nơi rồi Kozue!

Nói thì bao giờ cũng dễ hơn làm. Kozue chống cằm, miệng cắt tiếng thờ dài, trong lòng phân vân liệu không biết có hưởng thụ cái không khí vui vẻ này đúng nghĩa hay chỉ thêm phiền phức rồi tức giận.

Kozue đã tiện tay ném cuốn kịch bản kia vào đầu Kazuma nên Tora đưa cho cô ấy một cuốn kịch bản khác. Để đề phòng những trường hợp tương tự thế này nên Eri có in ra mấy cuốn.

- Than thở thế đủ rồi, chúng ta nên quay trở lại nhiệm vụ chủ yếu trước đã. Về cơ bản thì mọi thứ đã được chuẩn bị xong, chỉ còn chờ phục trang của một vài nhân vật chủ chính trong vở kịch là xem như hoàn thành. Trước khi đội thiết kế thiết kế xong, thì cậu cũng bắt đầu chọn ra những ứng cử viên cho vai diễn được rồi đó Kozue!

- Heh? Tuyền vai ư? Nghe sao thật đối phiền phức. Cậu làm thay tớ không được ư?

- Để xem nào, tớ thì cũng muốn giúp lắm nhưng mà tiếc rằng không thể. Vì tớ không có con mắt chọn người nên chắc chắn là không ổn rồi. Để người từng tham gia CLB kịch nghệ với vai trò là diễn viên cũng như đạo diễn thì tốt hơn. Kozue, cậu cũng từng làm đạo diễn cho một vở kịch trước đây ở It. Harm Sokyuran mà nhì. Tớ nhớ là nhờ lần diễn đó mà CLB kịch có cơ hội tiến đến giải thi đấu kịch gì gì đó và mang về cũng khá khá giải thưởng. Tất cả đều nhờ vào tài chỉ đạo của cậu nên sao lần này, không thử tận dụng khả năng ấy thêm lần nữa xem. Cũng có chết ai đâu!

- Này này, nói thì đơn giản. Có biết để chỉ đạo nó vất vả thế nào không? Từng nhân vật trong tác phẩm cũng phải phù hợp với tính cách của mỗi người. Rồi chưa kể đến khả năng diễn xuất, cần phải có một buổi thử vai đáng hoàng, sau đó sẽ còn kéo dài đến nhiều thứ linh tinh khác. Nói chung là phiền phức lắm, tớ không làm đâu!

Kozue đã một mực nhất quyết như thế thì Tora cũng đành chịu. Chẳng cách nào có thể làm thay đổi suy nghĩ một khi có ý. Nhưng... học chung rồi chơi chung với nhau từ hồi còn nhỏ, dĩ nhiên Tora biết điểm yếu của Kozue là gì. Cậu ấy hoàn toàn có cách để đối phó với sự cứng đầu này. Tora chợt quay sang Kazuma.

- Thời thì dành vậy, nếu Kozue không đứng ra chỉ đạo thì để tớ làm thay cho. Thế thì từ bây giờ, tớ sẽ chính thức phân vai luôn đây. Có lẽ, tớ sẽ để vai nhân vật nam chính cho Hiyama Kinozuka!

Vừa nghe điều đó, cả Kazuma lẫn Kozue đều đồng loạt quay lại nhìn Tora. Trên môi Tora hiện giờ vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện như mọi khi. Còn hai người kia thì đều mang chung nét ngạc nhiên trên gương mặt, chỉ khác ở chỗ Kozue thì thể hiện cảm xúc ấy quá rõ ràng trong khi nhìn vào cái bản mặt của Kazuma thì... không còn lời nào để nói ngoại trừ cái vẻ vô hồn không thay đổi.

- Theo con mắt của tớ thì cậu ấy phù hợp nhất với nhân vật nam chính. Vậy nên ta sẽ chấp thuận để cậu ấy nhận vai nam chính trong vở kịch nhé. Cậu thấy thế nào Kazuma?

- ... Tớ thì không có ý kiến nhưng mà có ổn không khi giao vai nam chính cho Kinozuka? Tớ không nghĩ rằng cậu ấy sẽ gặt đầu nhận vai diễn này đâu!

- Không vấn đề gì, cái đó thì tớ có cách xử lý riêng. Lý do tớ chọn Kinozuka là vì thấy khí chất của cậu ta rất hợp với vị trí này. Nên chắc chắn mọi chuyện sẽ đâu vào đó thôi... Ok, vậy là xong vai nhân vật nam chính, giờ qua chọn nữ chính!

- Chờ chút, chờ chút đã!

Ngồi ở ghế, Kozue không khỏi bồn bồn.

- Cái tên đó... vai nam chính. Cậu đang nghĩ cái quái gì thế hả? Bất lý nào mà tên siêu diễn không ấy lại được thủ vai chính khi không thử tài diễn xuất? Và làm sao có thể chọn một tên quái vật vào vai người thường dân được? Cậu không nghĩ rằng tên đó sẽ nổi điên lên hay sao?

- Đến chừng ấy thì chỉ cần ném Kozue ra là ổn. Dù sao thì cậu cũng là phương pháp duy nhất để chống lại con ác mộng mang tên Hiyama Kinozuka. Tớ đã nói là có cách xử lý riêng của mình nên yên tâm mà hướng thụ đi!

- Bị ngốc à? Tớ không có rồi hơi để đứng ra giải quyết cái mớ bòng bong do Chân Tổ gây ra. Hoặc nói đúng hơn là không có muốn bị dấy vào phiền phức!

Ngay lập tức, Kozue rời khỏi ghế. Cô ấy tiến đến bên cạnh Tora, tay không giựt phăng cuốn kịch bản trên tay cậu ấy và quay trở về bàn. Kozue nâng cây bút bi, vừa xoay lòng vòng vô cùng điệu nghệ, vừa dán đôi mắt đầy tập trung vào từng trang giấy. Có lẽ, Kozue đang đọc kịch bản và suy nghĩ về nội dung bên trong theo nhiều hướng khác nhau.

Đây mới chính là điều mà Tora hướng đến. Chỉ cần kích động một chút là Kozue sẽ chịu trở hết tài năng của mình ra ngay thôi. Vì nhắc đến Chân Tổ, Kozue có một sự cảnh giác cũng như phản xạ cực kỳ nhạy. Với quyết định chọn Hiyama vào vai nam chính, chắc chắn Kozue sẽ phản đối và tự động quay về cái ghế đạo diễn của mình để quyết định. Mọi chuyện, đều diễn ra theo đúng như những gì Tora dự tính.

.....

Sau khi dùng bút gạch dưới, khoanh tròn vào những chi tiết quan trọng, cốt yếu, không thể bỏ qua đến đó cả trang giấy, Kozue mới chia ra cho Tora và Kazuma xem thử.

- Lưu ý mấy cái đặc điểm này giùm đi. Điềm tình, lãnh cảm, thông minh, nhưng có chút nhạy cảm nhưng ít biểu lộ ra bên ngoài. Đây chính là tính cách của vai nam chính người thường. Thế quái nào có thể để tên diễn không, hung hăng, ngạo mạn đó vào một vai hoàn toàn khác biệt như thế được? Trừ khi con quý cánh doi kia chịu tham gia thử vai và hòa mình vào nhân vật thành công. Nhưng cam đoan một điều rằng hẳn sẽ chẳng bao giờ làm được cái điều mà không cần dày công chứng minh cũng thừa biết. Thế nên, tớ hoàn toàn không đồng ý việc chọn tên đó vào vai diễn này. Nếu có thì họa may chỉ cho vào tên gác rừng thôi!

- Cậu có thành kiến với Kinozuka quá đấy. Nhưng trong vở kịch thì làm gì có nhân vật nào gác rừng đâu?

- Chính vì không có nên tớ mới kiến nghị cho hắn vào. Một con quỷ thì không nên xuất hiện trên sân khấu đâu. Dù nói gì đi nữa thì đây cũng vì sự an toàn của mọi người thôi. Nói chúng ta biểu diễn là ngay bên trong It. Harm Sokyuran, tại trung tâm thành phố Tokyo. Ngày hôm đó, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến xem. Tớ không muốn thấy một con quỷ hóa điên phá làng phá xóm rồi phải ra dọn dẹp đâu!

- Rồi rồi, nói chung là tớ sẽ không chọn Hiyama Kinozuka nữa. Như thế là được rồi chứ gì... Vậy, theo đạo diễn thì chúng ta phải làm thế nào với vai nam chính đây? Ngoảnh đi ngoảnh lại cũng câu hỏi này mà chưa có câu trả lời đấy Kozue!

- Đương nhiên là phải mở một cuộc thử vai rồi. Không chỉ mỗi nam chính mà ngay cả nữ chính cũng phải được chọn lọc một cách chi li, theo từng khuôn mẫu. Tớ sẽ đích thân kiểm tra thực lực của từng người một và chọn ra cặp đôi nam nữ nhân vật chính cho vở kịch lần này. Thế nên, chuẩn bị tinh thần đi, Kazuma!

Tên ngốc ấy vừa định mở hộp bento trưa mà Ayame chuẩn bị cho trước khi đi học. Đạo gần đây, sau khi xuất hiện thì hắn bắt đầu có dấu hiệu ăn nhiều và ăn tham rồi nhè. Cứ hử một chút là lại thấy hắn nhai rau rầu thử gì đó, hoặc đang ăn vụng cái gì đó. Lần này thì định xử hộp bento trưa trước rồi sẽ mua thêm bánh mỳ dưới căn tin trường bù cho bữa trưa. Mà sao cũng được. Quan trọng là hắn bị một phen ngạc nhiên khi bị Kozue chỉ điểm thẳng mặt.

- Tớ cũng phải tham gia sao?

- Tất nhiên, vì trên tinh thần mỗi người đều phải giúp một tay và vì tính tập thể chung, những ai không thuộc một nhóm quan trọng, hay nói thẳng ra là chỉ biết ăn chơi ngủ hay đi lòng và lòng vòng cho hết giờ thì đều phải tham gia lớp thử vai. Những người đó sẽ diễn trên sân khấu ở lễ hội. Và cũng đừng nghĩ đến chuyện đánh bài chuẩn nhè Kazuma. Cậu mà biến mất đúng thời điểm là chết với tớ!

Bị Kozue đe dọa làm cho Kazuma cũng không còn tâm trạng đâu mà ăn uống. Quanh năm suốt tháng thì đúng thật Kozue là người đáng sợ nhất trong tất cả người phụ nữ. Hắn chẳng dám trốn đâu. Vì đơn giản rằng hắn chưa muốn chết.

- Dạ vâng... tớ sẽ đến buổi thử vai!

Thông báo tuyển diễn viên được gửi đến toàn thể lớp học. Vì mọi người ai cũng phải tham gia nên sau tiết học buổi chiều, cả lớp đều ở lại và bắt đầu thể hiện tài năng diễn xuất của mình trước mặt đạo diễn Kozue. Nhìn chung thì cũng nhiều người có năng khiếu lắm. Từ chất giọng lúc thăng lúc trầm khi cần thiết. Hay từng nét biểu cảm trên gương mặt, vui buồn linh hoạt có thể thay đổi tùy vào hoạt cảnh, thậm chí có những bước di chuyển đạt chuẩn tuyệt vời. Chỉ cần trông qua một lần, Kozue cũng biết rằng lớp học này trông bình dân bình thường nhưng cũng có triển vọng không kém. Vì ai ai cũng mang một tố chất riêng nên ngay khi họ diễn xong, Kozue hoàn toàn có thể giao cho họ từng vai hợp với khả năng của mỗi người. Và có vẻ như mọi người đều đồng ý, đều nhất quán trước quyết định của Kozue, thành ra buổi thử vai diễn biến hết sức tốt đẹp. Chỉ có điều...

Kozue vừa ngồi vừa chống cằm suy tư. Cuốn kịch bản được cuộn lại cứ đập đập nhẹ xuống mặt bàn. Trông Kozue như thể đang suy tư đến điều gì đó mà quả thật là Kozue đang phiền não một chút vấn đề nhỏ nhỏ nhưng ảnh hưởng thì lại lớn lớn.

- Tiêu rồi, quả thật ai ai cũng đều xuất sắc đến độ chính mình còn không dám tin. Nhưng mức độ ấy chỉ vừa sức với những vai thường dân hay ngoài phụ thôi. Chứ còn nói đến nhân vật chính thì... “tèo” hết cả rồi!

Điều duy nhất khiến Kozue đang không khỏi nhức đầu suy nghĩ đó chính là: Chưa một ai đáp ứng được yêu cầu tối thiểu để đảm nhận hai vai nam nữ chính trong câu chuyện. Thật sự là không một ai hết. Mọi người đều đã thể hiện khả năng diễn xuất của mình và ngay cả người có tài năng nhất thì cũng chỉ nhận vai thị trường làng mà thôi. Còn hai nhân vật chính thì điều kiện phải cao hơn... trong khi ở lớp này thì... không một ai có thể đáp ứng được.

Bình tĩnh, điều quan trọng là phải giữ bình tĩnh. Kozue thật ra đang vô cùng bình tĩnh đấy chứ. Vì việc này không có gì khiến cho Kozue phải nổi nóng. Bản thân Kozue không hề thích cái lễ hội chào đón tân học viên kia, và cũng chẳng quan tâm rằng cái lớp này sẽ diễn như thế nào ở lễ hội, thất bại hay thành công. Nên ngay từ đầu, Kozue không đặt nặng vấn đề ở đây làm gì. Nhưng đã lỡ nhận vị trí đạo diễn thì phải làm cho trót, phải thực hiện một show thật hoành tráng để làm lạc mắt thiên hạ chơi, và đặc biệt là để cho bà hiệu trưởng It. Harm Sokyuran được một phen kinh ngạc, nên Kozue quyết định chơi đến cùng.

Ngó sang phải nhìn sang trái, chỉ còn duy nhất cái tên siêu thộn đang ngồi ăn chuối kia. Mặc dù hẳn có đến buổi thử vai như đã hứa... hẳn thì lúc nào cũng giữ đúng lời hứa, không bao giờ cho người ta leo cây nên không cần phải hăm dọa, Kozue cũng tin rằng hẳn nhất định sẽ đến. Nhưng sự có mặt của Kazuma không đồng nghĩa là sự vô dụng trong hẳn đã biến mất. Kazuma là người duy nhất chưa thử vai vì đang bận ăn cái bánh dưa gang vừa “vớ” được từ đầu đó, chắc hẳn lúc mọi người đang diễn xuất, hẳn lại lên xuống thư viện mua trộm rồi mang lên đây vừa ăn vừa xem. Hẳn dư dả thời gian đến độ khiến Kozue phải bực mình.

- Kazuma, đọc và diễn theo kịch bản này một chút coi!

Ăn cũng không yên nhưng hẳn không còn sự lựa chọn nào khác. Hẳn nhận lấy kịch bản, ngó liếc qua vài dòng rồi nhìn ngược trở lại Kozue.

- Cậu chắc đấy chứ? Cậu nghĩ rằng tớ sẽ diễn được vai này sao?

- Ai mà biết. Chưa thử thì làm sao mà biết được!

- Vậy sao không giao cho tớ cái vai nào vừa ít đứng, ít đi qua đi lại, ít nói ấy. Tớ đâu có chuyên môn gì trong diễn xuất đâu mà nhận vai này?

- Còn vai cái cây đứng phía sau sân khấu nhưng phải đứng miết từ đầu buổi đến cuối buổi đấy, có nhận không?

Hẳn không siêng đến độ đứng cả ngày mà chẳng làm gì. Với một cái cây thì chỉ đứng yên đằng sau các nhân vật thôi chứ đâu thể hoạt động múa may gì được. Trước đây, đúng là hẳn vẫn thường đứng trước các phiên họp hội để trình bày một nghiên cứu hay một luận đề hàng tiếng đồng hồ, nhưng chỉ ít thì hẳn còn có thể tự do đi qua đi lại, đưa tay chỉ trỏ và nhiều thứ khác, vẫn còn dễ chịu hơn thế này gấp mấy lần. Nên chắc chắn, hẳn sẽ không nhận vai cái cây.

- Bớt thối mác lại và diễn đi, tớ không có rảnh rỗi như cậu đâu!

- Hiểu rồi hiểu rồi!

Dù có hơi theo khuynh hướng bị ép buộc nhưng Kazuma cũng cố gắng hoàn thiện vai diễn của mình. Mỗi khi này hẳn vừa nói gì ấy nhỉ? Hẳn nói rằng mình không có chuyên môn trong diễn xuất. Có thật là hẳn không biết diễn xuất hay không đây? Kozue không hề thiên vị nhưng cũng không tránh khỏi ngạc nhiên ngay sau khi hẳn đọc lời thoại nhân vật được viết trong kịch bản. Phải nói làm sao nhỉ? Một vẻ mặt mạc, đơn sơ, đơn điệu... dù rằng ngữ âm cứ đều đều theo như bản tính thường ngày của Kazuma nhưng đó lại là thứ vô cùng cần thiết để tạo ra nhân vật này. Thật khó tin, nhưng đáng vẻ ù lì, gương mặt thờ ơ không biểu lộ cảm xúc, lạnh lùng nhưng cũng không hẳn là lạnh lẽo, đâu đó sâu trong nét lạnh nhạt ấy lại có một sự ấm áp đến kỳ lạ. Một mức độ điềm tĩnh đến đáng sợ mà Kozue cứ ngỡ như mình vừa lạc vào một khu rừng băng giá... Một khu rừng băng giá với những cơn gió lạnh thổi ngang qua, chỉ muốn thôi thúc người đó phải nhanh chóng tìm cách thoát ra ngoài. Và nếu cứ tiếp tục đi, thì Kozue lại nhìn thấy một tia sáng nhỏ nhoi nhưng vô cùng ấm cúng... Đó chính là diễn xuất của Kazuma mà Kozue đã và đang trông thấy ngay tại đây.

Tại sao lại như thế? Bao lâu nay, cùng học cùng chơi với nhau, mà bây giờ Kozue mới phát hiện ra tài năng thật sự của Kazuma? Tại sao cái mặt mốc chán chường ấy khi bước lên sân khấu lại lột xác hoàn toàn thành một con người khác... Tại sao con tim trong Kozue cứ loạn nhịp, thốn thốn không ngừng khi không thể rời mắt khỏi nét đẹp kỳ lạ kia. Hẳn... đích thị là nhân vật nam chính đầu tiên và cũng là nhân vật nam chính cuối cùng.

- Thế nào Kozue?

Hẳn đã kết thúc màn trình diễn của mình từ lúc nào mà chính cô cũng không biết. Chỉ cho đến khi hẳn chủ động lên tiếng hỏi và những tràn vỗ tay từ mọi người xung quanh thì Kozue mới giật nảy mình. Sau đó, Kozue còn nghe được nhiều lời bàn tán xôn xao.

- Nè nè, đó có phải lời thoại của nam nhân vật chính trong vở kịch không? Vậy là Kusanagi – kun thích hợp với vai diễn này nhất còn gì?

- Phải phải, sẽ chẳng có ai diễn được vai này hợp hơn Kusanagi – kun đâu. Chắc chắn Toriyama – san sẽ chọn cậu ấy, đảm bảo luôn!

Không chỉ mỗi một mình Kozue mà có vẻ như mọi người đều hài lòng với cách diễn của Kazuma. Nhìn chung thì nhân vật nam chính trong vở kịch so với Kazuma bình thường cũng không khác nhau là bao nhiêu. Thế thì chỉ có Kazuma là người thích hợp nhất để nhận vai diễn này.

Kozue thờ dãi một cách âm thầm lặng lẽ. Thích thì có thích thật nhưng sao có điều gì đó trong Kozue không can tâm. Có ấy vẫn cho rằng để Kazuma diễn vai nam chính thì phí phạm thế nào. Đành rằng Kozue cũng muốn tên đó có được một vị trí trong vở diễn nhưng không ngờ... hẳn lại hợp với vai nam chính một cách bất ngờ. Và đúng như người khác nói, sẽ chẳng có ai diễn được vai này nếu không phải Kazuma.

- Kazuma... cậu có thể diễn y nguyên như thế này khi đặt chân lên sân khấu được không?

- Tớ thì sao cũng được. Miễn có thể giúp đỡ được gì đó cho vở kịch thì không thành vấn đề. Dù gì thì tớ cũng không ngại chuyện diễn trước công chúng. Mà nói vậy tức là tớ được nhận rồi à?

- Đáng tiếc là cậu đổ rồi đấy đồ ngốc. Cho cậu đảm nhận vai nam nhân vật chính chẳng qua vì cực chẳng đã thôi hiểu chưa. Ráng mà giữ nguyên phong độ thế này cho đến khi vở kịch kết thúc đi là vừa!

Điều đó có nghĩa rằng sau một hồi loay hoay luẩn quẩn, cuối cùng thì vai nam chính cho vở kịch đã hoàn toàn thuộc về Kazuma. Có thể là vì không còn cách nào khác hoặc vì một nguyên nhân khách quan nào đấy mà chỉ mình Kozue mới rõ. Nhưng Kozue luôn nghĩ một điều là để Kazuma nhận vai này còn tốt hơn Hiya.

.....

Vai nam chính giao cho Kazuma, xem như gánh nặng đè nặng lên vai Kozue giảm đi được phần nào. Nhấn mạnh thêm lần nữa rằng mặc dù không tán thành việc Kazuma lên sân khấu nhưng thôi, vì trông mọi người, ai ai cũng đều tán thành để Kazuma nhận vai đó nên chẳng còn cách nào khác. Bây giờ là vấn đề thứ hai.

- Được rồi, vai nam chính đã có tên gốc kia hốt xong. Cuối cùng là vai nữ chính...

- Stop Stop, thưa đạo diễn. Tớ xin được đề xuất ý kiến!

Một bạn trai trong lớp bất thình lình chạy vụt qua ngay trước mắt Kozue, đưa cao cánh tay thẳng lên trần nhà.

- Cái này chúng tớ biết là phải thử vai từng người một mới có thể tìm ra người phù hợp. Giống như Kazuma vào vai nam chính thì vai nữ chính cũng thế. Nhưng xin thưa với đạo diễn là thật là không cần phải diễn thử nữa đâu. Theo thống kê số liệu từ đám con trai thì chúng tớ xin tiến cử một người có đầy đủ phẩm chất cũng như tính cách, rất thích hợp với vai nữ chính!

Cậu ta hoàn toàn nghiêm túc. Không chỉ riêng cậu ta mà toàn bộ đám con trai trong lớp đều có chung một quyết định thì phải. Vậy là ngay từ đầu, họ đã lên kế hoạch họp thành một nhóm, cùng bàn bạc và bầu ra một người phù hợp với vai nữ chính trước khi Kozue tiến hành cuộc thử vai. Học hành thì chẳng đâu vào đâu, nhưng vấn đề về gái thì cứ như tên lừa. Chưa gì mà biết bao nhiêu ánh mắt ghê tởm từ các bạn nữ đều chĩa hết về đám con trai. Nguyên nhân vì đám con trai dám sầm soi dóm ngó con gái... Kozue cũng không muốn nhưng thôi, cứ để họ nói lên quan điểm của mình đi rồi tính tiếp.

- Hiểu rồi, thế người đầy đủ điều kiện thích hợp cho vai nữ chính mà các cậu tiến cử là ai? Nếu cảm thấy không hợp lý thì tôi không duyệt cho đâu nhé!

- Fu fu fu, đạo diễn – sama không cần xoắn vẹo. Vì người chúng tớ đề bạt là người độc nhất vô nhị, có một không hai, chẳng một đứa con gái nào trong cái lớp này sánh nổi đâu... Mờ mắt ra mà nhìn cho kỹ

này đảm con gái. Đệ Nhất Mỹ Nữ Nhật Bản phải là đây này...

Tên tên tên... Ở đâu hiện ra cái âm thanh quái đản ấy không biết.

Nhưng không chỉ riêng gì cậu ta mà các nam sinh khác đều đồng loạt hướng tay về phía cửa sau của lớp.

Hebi quay mặt sang trái, quay sang phải, rồi tự chỉ tay vào bản thân mình một cách khó hiểu.

- Hầy?

- Đúng vậy, bọn tớ xin tiễn cử Shimikaze – san vào vai nữ chính cho vở kịch!

“HEH” Đó là thứ âm thanh duy nhất được cất lên đồng thanh đồng bộ cả lớp học, từ tất cả ánh mắt to tròn đều đổ dồn hết vào Hebi. Người con gái sở hữu mái tóc bạch kim được cột hai bím sát gáy với dải ruy băng màu đen. Đôi mắt đỏ rực như viên Ruby hồng quý giá. Dáng vẻ thanh tao, nhã nhặn, lời nói dịu dàng ngọt ngào... Đó chính là Hebi. Dù biết rằng Hebi vốn dĩ như thế nhưng khi được đề cử thì mọi người cũng không tránh khỏi ngạc nhiên. Có lẽ... người ngạc nhiên nhất vẫn chính là Hebi thì đúng hơn.

- Minh... làm nhân vật nữ chính sao? Không thể nào!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

- Chúc mừng nhé Hebi. Sau cùng thì cũng đã đến lúc Hebi tỏa sáng trên sân khấu!

- Chúc mừng He – chan!

Kể cả khi nhóm bạn cùng ngồi quây quần bên nhau tại nhà Eri. Không rõ lắm nhưng có vẻ như phòng khách nhà Eri từ lúc nào đã vô tình trở thành địa điểm họp mặt đầy lý tưởng cho mọi người. Dù sao thì không gian ở đây cũng khá lớn và thoải mái hơn so với những căn nhà khác, có cửa nối liền ra ban công bên ngoài và Makoto – san cũng thường hay thiết đãi nhóm bạn trà và bánh rất ngon. Nên nhìn chung, kể có việc gì thì tất cả đều kéo sang nhà Eri.

Bánh và trà thì có rồi, hay thậm chí con Cristiano Ronaldo cũng đang ngủ gục trên cành cây cảnh kia. Quay trở lại vấn đề chính... à thì vấn đề chính ở đây vẫn là chuyện vở kịch thôi. Quay đi quay lại, trừ vấn đề con diễn kịch kỳ lạ ra thì cũng chỉ còn duy nhất chuyện vở kịch. Xem ra họ đang bàn về nó thật. Hiện giờ thì nhóm bạn đang mừng cho Hebi vì cô ấy đã nhận được vai nữ chính trong vở kịch... chỉ có điều...

- Ủ, cảm ơn các cậu!

Trong lời nói của Hebi có chút miễn cưỡng. Nhưng khó có ai nhìn ra được điều đấy vì bao giờ, Hebi cũng luôn giữ nguyên nụ cười không đổi. Hebi chưa lần nào than vãn hay làm thái độ ừ dột khi gặp phải chuyện gì đó không vừa ý mình nên rất khó để mà nhận biết suy nghĩ thật sự của cô bé. Bây giờ cũng vậy.

Nếu phải tường thuật lại từ đầu thì cơ bản là vì nhóm con trai trong lớp đã đồng loạt hô hào với đạo diễn Kozue rằng muốn đề cử Hebi vào vai nữ chính. Sau khi nghe điều đó từ miệng một cậu nam sinh, Hebi phải bỏ ra ít nhất hơn 1 phút ngơ ngàng ngơ ngác vì đang bận xử liệu thông số từ thông tin mình vừa tiếp nhận trong não. Sau đó thì mới hết hồn, tá hỏa, mắt chữ A mồm chữ O vì quá đỗi ngạc nhiên. Hebi ngay lập tức nhận ra mình thật sự đang vướng vào một rắc rối mà mình không thể nào giải quyết được. Nhưng cô ấy chưa kịp phản kháng từ chối thì lại bị nẩy tên con trai kia chặt ngang bằng một màn huyền thuật về những đặc điểm nổi bật phù hợp với vai diễn.

Về phần đạo diễn Kozue thì phải ngồi găng tai ra nghe một cách miễn cưỡng. Bởi nếu không nghe thì lại bị cho rằng là không công bằng khi chẳng thêm quan tâm đến ý kiến của bên con trai. Nhưng Kozue lại không hề có ý định chấp nhận Hebi một cách đơn giản chỉ vì mấy câu luận thuyết tăng bốc đó... Bởi vì mọi người muốn nhận vai diễn thì đều phải làm một việc bắt buộc là thể hiện khả năng trước mặt Kozue. Ngay cả vai nam chính của Kazuma cũng không phải ngoại lệ nên chắc chắn kiểu gì thì kiểu, nếu muốn nhận vai nữ chính thì cảm phiền Hebi ra sân diễn và cho Kozue thấy Hebi có thể làm được những gì. Nếu thấy ổn, phù hợp thì đương nhiên Kozue sẽ chấp thuận.

Rồi thì bao nhiêu ánh mắt trông mong đầy hy vọng đều đổ dồn về phía Hebi không chừa chỗ cho cô bé rút lui, hay nói đúng hơn là Hebi bị chặn đường không thể trốn. Và sự lựa chọn duy nhất là Hebi buộc lòng phải đến trước mặt Kozue, cầm lấy kịch bản được soạn riêng cho nhân vật nữ chính. Cũng giống như Kazuma, nhiệm vụ duy nhất của Hebi là đọc lại những gì được viết trong ấy là ổn.

Hai tay cầm cuốn kịch bản đầy suy tư. Lo lắng hoang mang là những cảm xúc dồn trên vai Hebi. Cô cảm thấy căng thẳng vì khi không tự nhiên lại rơi vào hoàn cảnh này. Hebi bắt đầu suy nghĩ hay là mình cứ diễn thôi, cứ diễn sao cho thật tệ để mình không được lựa chọn và vai diễn này sẽ giành cho người khác. Nhưng khi Hebi quay đầu lại thì hàng chục con mắt long lanh như đánh bật ý định ấy ra khỏi dòng suy tư của cô. Đó là chưa nói đến chuyện khi Hebi nhìn về phía trước thì phát hiện rằng Kozue đang trừng trừng nhìn mình một cách đầy đáng sợ. Kozue đang theo dõi nghiêm túc... cũng có thể, nhưng Hebi cảm thấy rằng cái nghiêm túc đó chỉ là một phần nhỏ, cái chính là Kozue muốn nói rằng: “Liệu mà diễn hết khả năng của mình cho tôi xem. Nếu không thì đừng có trách”. Đương như Kozue cũng đoán được rằng Hebi đang có tình tự làm mình không đạt trong mắt Kozue nên đạo diễn đã cảnh báo trước... Con người của khoa học luôn có cái nhìn và suy luận đáng sợ chừng ấy thì Hebi hoàn toàn không thể chạy trốn. Và như thế, cô bé tóc bạch kim buộc phải diễn theo lời thoại và hoạt cảnh trong kịch bản. Kết quả cuối cùng thế nào thì ta không cần phải bàn chi tiết hơn nữa.

.....

- Nhưng sự thật mà nói He – chan rất có năng khiếu diễn xuất đấy chứ. Nhân vật nữ chính trong vở kịch không chỉ đơn thuần nhu mì tình khiết, mà đôi lúc cũng rất tinh nghịch, rất hay làm theo ý mình và trở nên nổi giận khi gặp chuyện không tốt. Thật đáng ngạc nhiên là He – chan có thể thay đổi cảm xúc nhanh như thế trong mọi trường hợp!

- Eri nói không sai. Lần đầu tiên từ được nhìn thấy một Hebi có chút nghịch ngợm, có chút phá phách, hay cá lúc nóng giận. Mặc dù so với người thường thì sự nóng giận đó vẫn còn quá nhẹ nhàng dịu dàng, giống như Phật trách con bằng hành động chỉ tay lên trán hay gõ vào đầu thật nhẹ và bắt nó hứa rằng lần sau không tái phạm... nhưng như thế cũng được rồi, vì nhân vật nữ chính trong kịch bản tính cách hiền dịu là chính mà. Eri, có phải cậu phác họa nhân vật nữ chính dựa theo hình tượng của Hebi không?

Eri dùng hai ngón tay nhấn vào hai bên trán, nghiêng người sang trái, nghiêng sang phải, miệng ậm ừ như đang nghĩ ngợi một hồi.

- Hình như... đúng là thế thật!

- Đây đây, thứ cậu viết ra mà chính cậu cũng không biết à? Cậu bị làm sao đấy?

- Xin lỗi nhé, eh hề hề!

Thật lòng mà nói, nghe những lời đấy chẳng khiến Hebi cảm thấy khá hơn. Mặc dù đó là Eri và Hiyama nhưng... Hebi cũng không thể nói rằng mình thật lòng không thích diễn kịch, đặc biệt là vai nữ chính do chính Eri nghĩ ra.

- Minh... từ trước đến giờ nào có thích diễn kịch. Tự nhiên phải nhận lấy vai nữ chính thế này... thật ra mình cũng có chút căng thẳng!

- Ai lần đầu mà chẳng như vậy. Dám đảm bảo rằng cái đám loi loi lủ người kia, có đứa sẽ run như cây sậy khi lên sân khấu cho xem. Cậu là một Chân Tổ của làng ta, thì đương nhiên phải giỏi hơn chúng rồi!

- Cái đó thì có hoi... Thế Hiyama – kun và mọi người sẽ đóng vai gì trong vở kịch?

- Tớ không có tham gia. Hay nói đúng hơn là cái con nhỏ đạo diễn chết tiệt ấy còn không cho tớ diễn thử nữa kia. Sau cùng thì tớ bị đẩy sang nhóm chuẩn bị sân khấu, âm thanh ánh sáng đủ kiểu trên trời dưới đất. Nghĩ mà thấy buồn nản!

Quả nhiên là như thế, đáng lý ra Hebi nên biết trước câu trả lời khi đặt vấn đề với Hiya. Với mối quan hệ giữa Kozue và Hiya, sẽ rất khó khăn nếu muốn để cho Hiya một vai diễn trong vở kịch.

- Tương tự như Hiya, tớ cũng phải giúp một tay trong nhóm chuẩn bị, cũng như dẫn dắt câu chuyện. Tớ cũng không tham gia buổi biểu diễn! Namehara trả lời tiếp theo.

- Còn mình thì... phải giám sát kịch bản cho đến phút cuối cùng và nhiều chuyện khác. Mình cũng không tham gia buổi thử vai nên chắc là ngồi bên ngoài rồi! Eri cũng lên tiếng.

Hiya thì có thể hiểu được, vì cậu ấy không khác gì cái gai trong mắt Kozue nên sẽ không có xuất trong vở kịch. Ngay cả Namehara thì cũng có thể châm chước vì bản tính cậu ấy cũng không thích bon chen vào những sự kiện như thế này. Chỉ có nỗi lòng Eri thì khác. Phải chăng vì nhận trách nhiệm viết kịch bản nên cô bé không thể làm gì khác ngoài việc dõi theo kịch bản mình dày công ra viết đến phút cuối. Vậy là chỉ có duy nhất một mình Hebi, đại diện cho nhóm bạn Chân Tò tham gia vào vở kịch này thôi... Vừa mới nghĩ đến nó, Hebi cảm thấy có chút áp lực.

Hebi vẫn giấu nỗi khó khăn về suy nghĩ. Hebi vẫn không chịu chia sẻ nỗi phiền lòng cho mọi người biết. Hebi luôn là như thế mà... âm thầm chịu đựng mọi chuyện vì không muốn bất cứ ai phải phiền lòng. Nếu họ không biết thì họ không cần phải lo. Hebi luôn suy nghĩ cho người khác trước rồi mới đến bản thân... hoặc có khi cô bé còn chẳng quan tâm đến bản thân mình.

Có thể qua mặt được Hiya hay Eri, nhưng Hebi đã làm hoàn toàn khi nộ cười của mình dễ dàng đánh lừa được Namehara. Dĩ nhiên là không, vì Namehara luôn là người đi phía sau để dõi theo từng nhất cử nhất động của mọi người. Namehara biết khi nào thì Hebi nói thật lòng, khi nào thì Hebi nói dối. Và Namehara cũng biết rõ điều phiền lòng đang chất chứa trong trái tim quả giàu lòng lương thiện đó thực hư như thế nào.

Namehara không hề nói ra một cách sỗ sàng. Nếu như Hebi là hình ảnh người con gái giàu lòng vị tha và thương người, thì Namehara giống như một sự thấu hiểu đầy tinh tế. Cậu ấy vẫn ung dung thưởng thức hương vị từ tách trà để nguội do Makoto – san pha lên mời, nụ cười thường ngày của cậu ấy cũng không hề thay đổi.

- Để lên được sân khấu không phải chuyện đơn giản, có những người cố gắng đến đôi nhưng cũng không thể đi trên con đường của một diễn viên, thậm chí họ còn không từ thủ đoạn chỉ vì một vai nhỏ hay không quan trọng cho lắm. Và ngược lại, cũng có những người may mắn thế nào lại trở thành nữ hoàng trên sân khấu dù rằng họ còn chẳng có ước mơ ngay từ đầu. Giống như nàng Christine trong vở “bóng ma của nhà hát kịch Opera”. Việc cậu được chọn vào vai diễn này, quả là một cơ may không phải ai cũng có được đâu!

- Namehara – kun?

Trước ánh mắt tò mò của Hebi, Namehara vẫn lẳng lặng đặt cốc trà xuống bàn một cách từ tốn.

- Chuyện đã lỡ như thế thì cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng tính đi tính lại thì chuyện Hebi đóng vai nữ chính vẫn là nằm ngoài suy đoán của tất cả mọi người. Hebi mà đóng vai chính, thì xem như tổ chuẩn bị sẽ bị mất một nhân lực cực kỳ lớn cho xem!

- Heh? Namehara – kun? Cậu đang nói gì thế? Tổ chuẩn bị thì có liên quan gì đến He – chan?

- Ồi chà, xem chừng Eri – chan và Hiya – kun đã quên mất rồi nhỉ. Gì chứ Hebi là người bận rộn nhất trong bốn chúng ta đấy. Mấy cậu không nhớ rằng Hebi vốn là một thành viên trong tổ đội chuẩn bị trang phục kịch diễn sao? Bây giờ cậu ấy phải đảm nhận vai chính, thì tức là không thể hoàn thành được trang phục rồi còn gì!

Một giây trôi qua... hai giây trôi qua... ba giây trôi qua... Eri và Hiya không biết phản ứng thế nào ngoài việc quay sang nhìn nhau trong phút chốc... rồi thì chỉ riêng một mình Eri mới há hốc miệng với vẻ kinh ngạc trần trụi. Cô bé ôm đầu một cách khổ sở.

- Thôi chết... chuyện quan trọng như thế mà bây giờ mới nghĩ đến. Đúng là He – chan... hiện đang phụ trách công việc thiết kế trang phục cho các nhân vật kia mà!

- Rồi còn quên bồng đi mất Hebi cũng đang nhận trách nhiệm hội phó hội học sinh. Mà đây là hội phó thì việc chuẩn bị cho vở kịch càng tốn nhiều thời gian hơn. Hebi, đến thời điểm này thì cậu đã hoàn thành xong bao nhiêu bộ trang phục rồi?

Tự nhiên quay ngoắt sang Hebi khiến cho cô bé có chút lúng túng.

- Eh... thật ra thì... cũng đã hoàn thành xong một phần ba tổng số trang phục cho nhân vật. Cũng may là có nhiều bạn biết may vá và nhờ thêm sự trợ giúp của Aries – chan nên công việc vẫn thuận buồm xuôi gió. Nhưng mà... Namehara – kun nói đúng, nếu mà tham gia vở kịch với vai nữ chính thì e rằng sẽ phải mất thêm khá khá thời gian nữa thì may ra mới hoàn thành xong hết trước khi lễ hội bắt đầu!

- Vẫn còn nhiều đến chừng ấy sao? Hiya vừa khoanh tay, vừa cất tiếng thờ dài gán gẫm - Phải chăng vì số lượng nhân vật quá nhiều nên không thể hoàn thành được xong sớm ư? Oi Eri, có cách nào sửa kịch bản, giảm số nhân vật lại xuống được không?

- Mình đã cố gắng giảm tối thiểu số nhân vật xuống đến mức thấp nhất rồi đấy chứ. Hoàn toàn không thể cắt giảm thêm nữa đâu. Hơn nữa, mọi người đều đã nhận được vai mình thích hợp dưới sự điều phối của Toriyama – san. Nếu bất ngờ thay đổi thì phải viết lại kịch bản hoàn chỉnh mới, rồi đưa lên cho Toriyama – san duyệt, rồi phải tuyên vai lại lần nữa... Mình không nghĩ Toriyama – san sẽ tha thứ cho mình đâu!

Tính ra thì trên đời này không chỉ có duy nhất Kazuma là gán Kozue, mà bản thân Eri hay bất kỳ Chân Tò nào gần yêu đều rất hài Kozue. Cứ thử tưởng tượng đến cảnh Kozue tay không cầm hay đá bay Chân Tò giống như lần đánh nhau với Hiya thì quả thật... Eri đã trở nên tái xanh mặt mày... thật lòng không hề mong chuyện đó xảy ra chút nào.

Hiya thì không gán Kozue. Ngược lại, nếu mà Kozue có nổi trận lôi đình, vung tay vung chân tóa lua xua thì Hiya càng có cơ để đánh nhau. Vẫn chưa phân được một lần thắng bại rõ ràng thì Hiya tuyệt đối không hề bỏ qua. Nhưng chuyện này có liên quan đến Eri nên cậu ấy cũng quyết định nuốt nước bọt kiềm chế. Dù rằng Hiya vừa mới chặc lưỡi khó chịu.

- Thôi thì đành vậy, không sửa kịch bản. Vậy thì chỉ ít mấy bộ quan trọng cũng nên được ưu tiên hàng đầu và sắp hoàn thành rồi chứ nhỉ?

- À, về chuyện này thì các cậu không cần phải lo. Riêng trang phục dành cho nam chính và nữ chính thì đã được ưu tiên làm trước tiên. Có lẽ sẽ hoàn thành sớm thôi. Nhưng chắc là sẽ phải chỉnh sửa đôi chút vì số đo không được giống nhau cho lắm. Mình cũng đâu có ngờ rằng mình lại được chọn trở thành vai nữ chính đâu. Sau cùng thì vẫn phải tốn thêm một chút thời gian để sửa!

- Heh, vậy tức là He – chan phụ trách việc may bộ trang phục cho vai nữ chính à?

- Ừ, vì những bộ khác thì đơn giản nên mọi người trong tổ trang phục có thể chia nhau ra hoàn thành trong thời gian ngắn. Chỉ riêng hai bộ chính thì mình và Aries – chan đảm nhiệm một. Aries – chan sẽ lo cho bộ nam chính, còn mình thì là nữ. Vì trang phục của nữ cầu kỳ, chi tiết hơn theo như bản thiết kế, mình thì sợ không kịp hoàn thành trên trường nên đã xin phép cho mang về nhà làm tiếp. Dù sao thì Chân Tò chúng mình hoạt động về đêm cũng nhanh hơn và linh hoạt hơn so với ban ngày. Tính ra thì mình cũng làm được gấp 2 lần so với trên trường ấy chứ!

- Hà hà, Hebi, tụi này biết rằng cậu rất có trách nhiệm trong công việc, nhưng cũng vừa vừa phải phải thôi. Đồng ý rằng chúng ta mạnh hơn theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng về đêm, nhưng chúng ta đã thay đổi thói quen sinh hoạt hằng ngày để đến trường mỗi sáng nên cũng chỉ ngủ được vào buổi tối. Cậu nên cẩn thận sức khỏe của mình đấy. Trong thời gian này, cậu mà lần ra ốm thì sẽ mệt lắm cho xem!

- Cảm ơn, mình sẽ cẩn thận mà. Với lại, một Chân Tò thì làm sao ốm chỉ vì thức đêm được? Cậu lo quá rồi Hiya – kun!

- Ờ... chắc nhiều khi do tớ lo quá lên thật!

.....

- Hebi, vậy bộ trang phục thế nào rồi? Có thể cho tụi này xem qua một chút có được không?

Namehara bắt ngờ đưa ý kiến như vậy. Và điều đó đã trở thành tâm điểm chú ý nổi bật koe sáng trong mắt Eri. Ngay lập tức, cô bé tóc hồng trở nên băng băng như trẻ nít.

- Được chứ được chứ He – chan? Mình muốn xem, mình muốn xem trang phục dành cho nhân vật nữ chính trong chính kịch bản trông ra sao? Được chứ được chứ?

Xem ra Hebi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc cho Eri được thỏa mong muốn. Dù sao thì tình yêu thương của người “mẹ” dành cho đứa “con gái” cũng được thể hiện nhiều qua sự nuông chiều.

- Minh hiểu rồi, tuy chưa hoàn thành nhưng để các cậu nhìn qua một chút rồi cho mình xin ý kiến cũng không thành vấn đề. Hiện tại thì mình đang để nó tại nhà nên phiền các cậu ghé qua nhà mình một chút nhé!

.....

.....

Đáng lẽ là không cần phải rời nhà Eri để qua nhà Hebi làm chi đâu. Nếu như không có ai đó nặng nề đòi xem qua cho bằng được thì Hiyama cũng không cần phải chấp nhận chiều theo. Họ sang nhà Hebi chỉ cách có vài phút đi bộ, chào hỏi hai bác phụ huynh của Hebi bằng thái độ lịch sự tử tế. Lúc nào cũng thế, lúc nào ghé qua nhà Hebi, ấn tượng đầu tiên đập vào mắt Hiyama, Eri và Namehari chính là người mẹ của Hebi. Chắc mọi người đều không quên mẹ của Hebi là Chân Tô đến từ Hàn Quốc. Không những chỉ là Chân Tô ngoại quốc mà còn mang màu tóc bạch kim giống hệt Hebi, nên theo một lẽ tự nhiên nào đó, trông bà ấy vẫn đẹp, vẫn quyến rũ hơn hẳn so với những Chân Tô nữ khác trong thị tộc. Quả không hổ danh một trong năm bà mẹ Chân Tô trẻ đẹp nhất thị tộc, chỉ đứng sau nét trẻ trung không tuổi của Makoto – san thôi.

Nói về mẹ Hebi thế là được rồi. Vì ta sẽ không đề cập đến chuyện chỉ vì muốn đón tiếp nhóm ba người bạn nên bà lật đặt vào bếp chuẩn bị vài món tráng miệng. Cũng chỉ vì “lật đặt” nên bà mới vấp chân phải vào chân trái, suýt nữa thì té đập mặt vào thành bếp, nếu không có bố Hebi kịp thời phóng đến đỡ lấy.

Nhóm bạn lặng lẽ lên phòng Hebi với nỗi lo thấp thỏm không biết bà ấy có ổn không? Nhiều khi chính vì không cần thiết đãi trà và bánh lại khiến họ đỡ lo hơn nhiều.

Vừa mở cửa ra, ấn tượng thứ hai đập vào ba người chính là bộ trang phục được đặt ngay chính giữa căn phòng.

- Hyaa, dễ thương quá chừng, dễ thương quá He – chan...

Eri đã không ngừng hét toáng lên về mức độ dễ thương của nó. Điều này cũng khiến Hebi có chút ngượng.

- Vậy... vậy à, cảm ơn nhé Eri – chan!

Đó là một bộ váy... à không, một chiếc đầm dạ hội thì đúng hơn. Đúng vậy, một kiểu đầm dạ hội thời Tây phương cổ thế kỷ 17 đến 18, nhưng có lẽ ngắn hơn khi váy áo không dài sát đất như trong sách báo miêu tả. Một vẻ cách tân cũng khá độc đáo khi biết kết hợp váy áo dài bên ngoài và chiếc váy đen viền nếp nhăn màu hồng phấn nhạt bên trong. Những tựa hoa văn hình nhánh cây và lá cây mọc lên và lượn sóng màu vàng nhạt. Một chiếc nơ đỏ đậm thay thế cho chiếc thắt lưng cùng với viên ngọc trai màu đỏ lấp lánh như màu mắt của Chân Tô ngay chính giữa. Chiếc áo thun trắng bên trong được giữ nguyên bởi hai dây hai bên nối liền từ mặt trước ra mặt sau của chiếc đầm. Giữa ngực có nếp nhăn và từng sợi dây ruy băng đỏ thắt hình xéo qua nhau. Và hai cánh tay áo rời phần vai, nhích xuống một chút cũng có những chiếc nơ đỏ nhỏ xinh xinh. Và cuối cùng, chính là chiếc băng rôn được đan từ những ngọn cỏ xanh như vòng nguyệt quế, không thể thiếu một chiếc nơ xinh xắn màu đỏ khác một bên. Tất cả đều được thiết kế trên hai phông nền chủ đạo là hồng và đỏ nhạt. Ngay cả đôi tất màu trắng và đôi giày màu đỏ hồng cũng có nét độc đáo của riêng nó... Đây đúng là một chiếc đầm dạ hội cách tân trên cả tuyệt vời.

Hiyama cũng rành một chút về may vá. Vì mọi thứ trong nhà đều do một tay cậu phụ trách nên dĩ nhiên cậu cũng biết đôi chút về nghệ thuật trang phục cũng phải tay chống cằm, gật đầu thừa nhận.

- Đúng là không thể chê vào đâu được. Dùng màu đỏ và hồng làm chủ đạo thì nổi bật rồi. Chắc chắn khi nhìn vào thì mọi người sẽ đều biết đây là nhân vật nữ chính và quan trọng nhất vở kịch. Nhìn thử những nếp gấp này xem, tạo cho người khác cảm giác dịu dàng, nhẹ nhàng như một thiên thần đang mặc nó. Ngoài ra còn biết kết hợp giữa màu trắng và màu đen một cách hợp lý mà không làm giảm đi nét đặc trưng của hồng và đỏ. Đó là chưa nói chất liệu vải cũng nhẹ và giãn nở, tạo điều kiện thoải mái, thuận lợi cho người mặc nó. Hm hm... tuyệt đấy chứ!

- Hiyama – kun, cậu nói cứ như thể một nhà thiết kế không bằng ấy. Hiyama – kun tính trở thành nhà thiết kế khi lớn lên ư?

- Ai đòi làm ba cái chuyện rồi hơi đó. Tớ không có muốn dính dáng gì giống như con người đâu nhé!

Bộ trang phục đó đang được mặc vào thân hình của một con ma nơ canh, giống hệt như những chuyên gia thiết kế rồi còn gì nữa. Hình như Hebi nói rằng vẫn đang trong giai đoạn hoàn thiện, thì tức là vẫn chưa xong. Thế nên Hebi mới để ở đó, tiện cho công việc.

- Đây mới chỉ là bộ đầu tiên mà thôi. Vì nhân vật nữ chính trong kịch bản sẽ có bốn hoạt cảnh riêng. Nên sẽ có tổng cộng là hai bộ. Đây chỉ mới là bộ đầu tiên khi tham dự lễ hội, vẫn còn một bộ nữa hiện đang được các bạn nữ trong lớp phụ làm nên không sao. Nhưng mình cũng không thể dỗi theo tận mắt mà điều chỉnh được. Kể ra cũng hơi khó!

- Are? Vai nữ chính có hai bộ trang phục sao?

- Oi Eri, tại sao kịch bản của cậu, cốt truyện của cậu, nhân vật của cậu mà chính cậu lại không rõ là thế nào?

- Có đấy, cả hai nhân vật nam chính và nữ chính đều có hai bộ, một trong lúc họ bắt đầu gặp nhau và một trong lúc họ tham dự vũ hội. Không chỉ riêng gì mình, mà Aries – chan cũng đang cố hết sức để hoàn thành cho xong trước hạn chót. Hình như bộ của nam dễ thiết kế hơn vì độ tinh tế cũng vừa phải, không quá đồi phức tạp!

- Nếu ngay từ đầu đã biết như thế thì thay vì ôm đồm hết thế này thì cậu nên phân chia công việc mới phải, cứ tranh hết phần khó khăn về mình bộ vui lắm hay sao? Vậy... dự định ban đầu cậu nghĩ ai sẽ nhận vai nữ chính? Cậu may trang phục dựa trên chỉ số của ai thế Hebi? Hebi làm làm cốc trà trên tay mình, ánh mắt cô bé trông thật hiền dịu, thật nhẹ nhàng, mỹ miều giống như một hình tượng Yamato Nadeshiko. Thậm chí, nụ cười của Hebi cũng đủ khiến làm chảy trái tim biết bao tên con trai nếu trông thấy cô ấy cười mỉm một lần.

- Bây giờ dù nói ra thì có lợi ích gì, dù sao thì mình cũng đã trở thành “hàng Christine” như Namehari – kun đã so sánh. Thay vì cứ nghĩ ngợi đến những điều đó, sau cùng, mình vẫn phải cố gắng hoàn thành nó trước khi vở kịch được bắt đầu!

- Định giấu không cho chúng tớ biết à. Cậu bắt đầu hay giữ bí mật rồi đó Hebi!

- Thì ai ai mà chẳng có một vài bí mật riêng trong lòng. Không phải là “bắt đầu” gần đây mà chỉ là từ trước đến giờ, mình không thể hiện ra mà thôi!

Eri vẫn cứ xuýt xoa, không dứt mắt ra khỏi bộ đầm dạ hội trước mặt. Có mà cái vẻ long lanh lấp lánh lơ lửng linh hiện rõ trong đôi mắt đỏ hồng của Eri vẫn chưa bớt đi phần nào. Cô bé có vẻ như rất thích bộ trang phục ấy.

- Nhưng mà... đẹp thật đó. Trang phục tự chính tay He – chan thiết kế, tự chính He – chan mặc nó... He – chan He – chan, hay là cậu mặc thử cho chúng mình xem đi!

- Chưa được đâu Eri – chan. Mình chỉ mới may thêm một số họa tiết và gắn thêm vài hạt kim tuyến, rồi còn vẽ thêm chút mực màu nên bây giờ vẫn chưa có khô. Không thể mặc liền bây giờ đâu!

- Eh... thật à? Tiếc quá đi!

- Thôi nào, đừng có mè nheo như con nít được không? Hebi đã nói không được thì không được rồi. Chịu khó đợi chờ thêm chút nữa xem nào!

- Nhưng mà... biết đợi đến bao giờ...

.....

- Với tốc độ này thì thời gian dự kiến hoàn thành sẽ là bao lâu vậy Hebi?

- Thiết kế, may vá, chỉnh sửa, trang trí, tính luôn cả hai bộ thì chỉ mất 3 tuần là tối đa. Mình sẽ cố gắng hoàn thành nốt bộ này nội trong tuần và sẽ bắt đầu giúp đỡ cho nhóm phụ trách bộ thứ hai. Thời gian dự định là như vậy nhưng... không ngờ, mình lại trở thành nữ chính nên chắc có lẽ thời gian sẽ bị giãn ra thêm một chút nữa!

Hiyama thờ dài.

- Lấy thời gian may vá để mà tập diễn và ghi nhớ lời thoại, quả nhiên cậu đang bị ôm xò quá nhiều việc đây rồi. Có cần chúng tớ giúp cho cái gì không?

- Không cần đâu, mọi người vẫn còn việc của mọi người kia mà. Như ở tổ chuẩn bị sân khấu dụng cụ cũng đang diễn đầu vì thiếu phụ kiện, thiếu người có tay nghề sửa chữa cũng như bảo quản đúng không? Có khi lại cần phải tính toán xem nên chi thêm kinh phí để mua dây điện hay những vật dụng cần thiết khác hay không. Hiyama – kun và Namehari – kun mà bỏ đi lúc này, thì mọi chuyện càng thêm khó khăn đấy. Nên đừng có lo cho mình!

Namehari đặt tay lên vai Hiyama, bàn thân cậu ấy cũng thờ dài ra một hơi.

- Cái này thì không thể trốn chạy được đâu Hiyama – kun. Hebi là hội phó hội học sinh, vừa quản lý những vấn đề trong học sinh nội bộ, vừa giải quyết những vướng mắc của họ, bao gồm cả đơn xin thêm chi phí từ các CLB hay các nhóm tổ chức. Nói cho chính xác thì Hebi biết chính xác tình trạng của đội chuẩn bị khấu dụng cụ đấy!

- Nếu đã biết như thế thì cảm phiền cậu ký đơn chấp nhận cấp thêm cho tụi này thêm kinh phí mà hoàn thành nhiệm vụ xong cho lẹ đi. Cứ nghe tụi kia than thở, tớ chỉ muốn bỏ quách về thôi cho xong!

- Cái đó thì phải hỏi ý hội trưởng và các ban thành viên khác. Mình không có quyền tự quyết định vấn đề quan trọng như thế đâu Hiyama – kun!

.....

.....

Ngồi chơi và tán dóc với nhau thêm nửa giờ đồng hồ nữa thì nhóm Hiyama buộc phải rời khỏi nhà Hebi. Cậu ấy kéo theo Eri vẫn còn tiếc nuối khi phải rời xa bộ trang phục kia bởi rằng theo đúng như thời khóa biểu thì tối nay, ba người vẫn phải đến Đại Điện Thần theo lời căn dặn của các bị trưởng bối. Nổi lo lắng chờ đợi họ ở Đại Điện Thần đã không còn nghiêm trọng, nhưng điều đấy không đồng nghĩa với việc nó hoàn toàn chấm dứt. Nâng cao đề phòng lẫn thận trọng đều vô cùng cần thiết.

Sau khi tiễn ba người rời đi, Hebi quay trở lại căn phòng riêng của mình. Cô ngồi dựa lưng vào thành chiếc giường, vừa ngược lên nhìn bộ đầm dạ hội vẫn đang trong giai đoạn chưa hoàn thành với tâm trạng đầy suy tư.

- Hà, có vẻ như Hiyama – kun nói không sai... liệu phải chăng mình đang ôm đồm nhiều thứ quá không? Làm sao mình có thể nói ra được điều đó trước mặt Hiyama – kun... cũng như làm sao dám nói rằng bộ dạ hội này mình thiết kế dựa trên tiêu chuẩn của Eri – chan được? Vài nữ chính... mình ư? Tại sao không phải là Eri – chan mà lại là mình... thật kỳ lạ!

Hebi lặng lẽ đưa tay vào chiếc túi đi học nằm kế bên cạnh bàn và lấy từ trong đó ra cuốn kịch bản. Hebi lật ra từng trang, dõi theo từng hàng từng dòng chữ được ghi trong ấy. Tâm trạng phiền muộn nay càng muộn phiền hơn.

- Nhân vật nữ chính này... thật sự chính là Eri – chan rồi còn gì... Thiệt là... khó hiểu quá đi!

.....

Nổi khó hiểu từ Hebi bắt nguồn từ sự tín nhiệm của những bạn nam trong lớp. Và người chấp nhận lời tín nhiệm ấy sau khi trông thấy tài năng diễn xuất của Hebi cũng phải thừa nhận một điều rằng “A, đây chính là nhân vật nữ chính mà mình đang tìm kiếm”, và buộc lòng phải đưa vai nữ chính cho Hebi không ai khác ngoài ngài đại diện Kozue. Hiện giờ Kozue đang làm gì? Công việc của một đạo diễn không chỉ dừng ở khoản tìm lọc diễn viên, đào tạo khả năng diễn xuất cho họ mà thi thoảng cũng nên để ý và giúp đỡ những người khác thuộc bộ phận khác. Không biết trên trường thì như thế nào, nhưng ở nhà, khi bỏ vị trí cái ghế đạo diễn và vở kịch bản sang một bên thì Kozue cũng trở lại thành cô gái nội trợ thôi.

Tối nay Ayame sẽ về trễ, chỉ vì có ai đó nằm viện, khiến cho Ayame phải nghỉ phép nhiều ngày để còn đi về chăm sóc, nên bây giờ, Ayame phải làm bù lại cho số lượng công việc còn đang dang dở, một tuần trở lại đây thì hết ngày Ayame về nhà trễ nên Kozue phải thế chỗ Ayame, làm đầu bếp cho Kazuma. Kể ra thì cũng đã lâu kể từ lần cuối cùng Kozue trở lại nấu nướng, thành thử Kazuma trông vô cùng phấn khích.

Nhưng trong thời gian chờ bánh mì được nướng trong lò chín tới thì có việc khác cho cả Kozue và Kazuma làm đấy.

- Đứng yên, đừng có mà nhúc nhích tên siêu ngố. Cậu mà còn cử động loay hoay là coi chừng tớ!

Tay cầm thước đo, miệng ngậm cái bút bi khi trong túi còn có một cuốn sổ nhỏ nhỏ. Kozue hiện đang lấy số đo chính xác từ Kazuma, sau đó thì ghi lại vào sổ. Kozue cũng bắt đầu dùng kim chỉ, kéo tỉa và một vài dụng cụ cần thiết khác để chỉnh sửa lại bộ trang phục cho Kazuma. Kỹ năng nội trợ nói chung, bao gồm nấu nướng hay may vá nói riêng của Kozue thực chất không hề thua kém gì Hebi, đương nhiên rồi. Những lần Ayame về trễ thì Kozue luôn phải lo lắng, săn sóc Kazuma như con đẻ đấy thôi. Từng món hân ăn, từng cái áo hân mặc bị bung chỉ, cũng do một tay Kozue luôn kim chắp vá như mới. Kozue tuy có hơi nóng tính, nhưng làm vợ thì cực kỳ tốt. Đăng lý ra hân nên trân trọng từng phút giây mà Kozue còn bên cạnh mình mới đúng.

Nhưng tại sao Kozue lại chính chu trang phục cho hân? Đồng ý hân diễn vai nam chính và dĩ nhiên sẽ phải mặc bộ trang phục ấy nhưng không phải người nhận trách nhiệm chuẩn bị phục trang cho Kazuma là Aries sao? Vậy thì hà cớ gì bộ trang phục lại nằm tại nhà Kazuma và trong tay Kozue?

- Thiệt tình, nếu như không phải con bé Aries bận chút việc gia đình mà nhờ tớ làm nốt khâu còn lại thì giờ khỏe biết bao!

- Cũng cả khoảng thời gian dài từ lúc con bé đến đây mà không thêm liên lạc gì về cho gia đình, nên con bé phải dành thời gian báo cáo tình hình hiện tại cho gia đình. Dù gì thì bố Aries cũng là công tố ủy viên cảnh sát, những việc thế này không được rõ ràng là để sinh ra rắc rối về sau lắm!

Kozue cất tiếng thờ dài. Không hiểu hôm nay là ngày gì mà sao thấy ai cũng thờ dài. Kozue cảm thấy từ khi Aries xuất hiện thì vốn dĩ đã thêm rắc rối rồi. Cả Aries và Kazuma... có khác gì nhau đâu, chỉ biết gây thêm phiền phức là gọi.

- Nhưng mà kể từ dạo đó, con bé không còn luyện thuyên mình là vợ sắp cưới của cậu nữa. Có cho vàng tó cũng không tin trong một thời gian ngắn, người như con bé đó lại học được tính khiêm tốn. Có phải cậu... lại dùng bữa mẹ thuốc lú gì tẩy não con bé không hả!

- Tớ là một nhà khoa học kiêm bác sĩ thú ý chứ có phải thầy pháp đâu mà luyện được bùa. Mà cậu cũng đừng hân học với Aries quá. Con bé đã trải qua biết bao nhiêu chuyện nên hình thành lòng khiêm tốn hay thay đổi suy nghĩ trong Aries cũng bình thường thôi. Con người... đặc biệt là trẻ con, chịu tiếp thu học hỏi nhanh hơn người trưởng thành rất nhiều lần đấy. Hơn nữa, bây giờ Aries cũng đang cố gắng hết sức giúp đỡ cho vở kịch được tiến hành thuận lợi. Cậu không thể bỏ qua cho Aries sao?

- Nếu có thể đơn giản như vậy thì nói làm gì nữa. Thôi bỏ đi... mà này, liệu con bé... có còn được phép ở lại Nhật nữa không đấy?

- Hm... cũng chẳng rõ nữa. Nếu như còn hạn tạm trú thì muốn đi muốn về lúc nào là quyền quyết định của con bé... Sao cậu lại thắc mắc chuyện đó?

- Chẳng phải con bé đến Nhật Bản cũng vì nhiệm vụ được giao sao? Mục đích của con bé là thu thập thêm thông tin để tiến hành cái thứ vaccine ấy theo lệnh từ chính phủ. Vì nhà Kusanagi đã gây dựng được nhiều công hiến cho xã hội, vì thành tích của cậu từ trước đến nay gây ảnh hưởng không nhỏ trên khắp các tổ chức toàn thế giới, và cũng vì có Miramiya – sensei chống lưng đỡ cho nên cậu tạm thời chưa bị truy tố trách nhiệm. Nhưng còn Aries, nếu con bé thất bại thì chẳng phải sẽ mất tự cách ở Nhật Bản ư? Kiểu gì đi chăng nữa, thì con bé... sớm muộn cũng sẽ bị đưa về Mỹ!

Kazuma vẫn đứng yên làm người mẫu cho Kozue tác hành may đo. Tưởng hân khi làm người mẫu cũng tuyệt đó chứ. Nếu hân mà nhận lời làm người mẫu quảng cáo từ thư mời từ một hãng trang phục nổi tiếng một tháng trước thì chắc chắn ít ai cưỡng nổi sức mê hoặc từ hân. Nhưng sau cùng, hân đã từ chối vì lúc đó đang bận nghiên cứu cái gì đấy và cần về trước thời hạn báo cáo. Hy vọng không phải là vì nghiên cứu về Chân Tò.

Hân cũng đang suy nghĩ đến vấn đề khác... mà chính xác là nghĩ về Aries. Đến khi Kozue đề cập thì Kazuma mới để ý, đúng là một vấn đề đáng lưu tâm.

- Kozue... Aries sẽ ổn thôi phải không?

- Tớ vừa mới đặt câu hỏi cho cậu sao tự dưng lại hỏi ngược lại tớ là thế nào? Nhìn chung thì cũng khó nói bởi rằng Aries... trông đơn giản nhưng ngay từ đầu là đã không hề đơn giản rồi. Con bé là khoa học

gia bên Mỹ được cử đến theo lời mời của chính phủ, cốt lõi ở chỗ con bé không hề mang quốc tịch Nhật Bản nên đó đã là cái khó trước tiên rồi. Nhưng mà cũng không cần phải quá lo lắng. Tổ đảm đảm bảo rằng người phụ nữ đó sẽ không khoanh tay đứng nhìn không đầu. Bởi vậy đối với người “đó” đầu còn gì gọi là vui nữa!

Kazuma biết Kozue đang muốn ám chỉ với ai. Đứng là thế thật. Với tính cách của người đó thì chắc chắn sẽ không đứng yên khoanh tay một chỗ. Bởi rằng như thế thì đầu còn gì vui nữa. Kazuma cũng cảm thấy yên tâm được phần nào nhưng... cũng khó nói lắm.

- Con bé đó... tuy không muốn thừa nhận nhưng nó còn thông minh và lanh lợi hơn cậu gấp chục lần. Nếu phải lo lắng thì cậu đáng bận tâm hơn nhiều đấy Kazuma. Tự nghĩ cho thân mình trước đi rồi hẵng nói người khác. Còn ba tuần nữa là đến lúc lên sân khấu. Nội trong ba tuần này thì ráng mà học cho thuộc hết lời thoại trong kịch bản đi!

- Ba tuần thì... chắc là đủ để thuộc kịch bản. Nhưng mà Kozue... tớ nghĩ rằng nếu để người khác nhận vai nam chính thay vì tớ thì sẽ tốt hơn đấy!

- Cậu nghĩ sao mà lại nói như vậy?

- Bởi nếu không phải tớ thì tốt hơn nhiều!

- Đang giong mặt với tớ đó hả? Nói rõ lý do vì sao coi nào!

- Kể ra thì cũng hơi dài dòng chút đỉnh... Quan hệ giữa tớ và Shimikaze không được tốt đẹp cho lắm. Nếu tớ mà nhận vai nam chính thế này thì tức là phải diện mặt với Shimikaze liên tục. Mà cậu ấy lại ghét tớ hết như cậu và Kinozuka. Vậy nên là liệu có ổn không nếu như tớ nhận vai nam chính thế này? Có khi nào cậu suy nghĩ lại phân vai đi Kozue!

À à, thì ra là thế. Giờ thì Kozue đã biết thì ra Hebi rất không ưa gì Kazuma. Vậy thì Kozue càng đỡ lo lắng hơn về nhiều thứ.

Kozue cất tiếng thở dài lần thứ n.

- Ra là vậy, ăn ờ làm sao để người ta ghét mình thì tự đi mà chịu. Tớ càng có lý do để giữ Shimikaze trên sân khấu và càng không thể đưa vai nam chính cho ai khác ngoài cậu. Thế nên là ráng chấp nhận đi nhé Kazuma!

- Quả nhiên là không được. Cũng đúng nhì. Nếu bây giờ mà tìm người thay thế tớ thì sẽ gây ra nhiều rắc rối lắm. Xem ra không còn cách nào khác!

Hắn chấp nhận số phận một cách đơn giản. Thì bởi một khi Kozue đã quyết định thì chẳng thể nào lay chuyển được cô ấy trừ khi đưa ra một lập luận khác logic hơn. Vì không ai có thể hợp vai nam chính hơn Kazuma, cũng như Hebi, điều đó là chắc chắn. Nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến cho Kozue không thay đổi suy nghĩ là vì mối quan hệ giữa hai người họ vốn không được tốt. Đây chỉ là lý do cá nhân... nó hơi ích kỷ một chút nhưng... Kozue vẫn chấp nhận bị xem như một đứa con gái ích kỷ.

- Đúng rồi đấy, nếu bây giờ mà thay đổi thì xảy ra nhiều phiền phức lắm. Tớ không có cực nhọc hoàn thành trang phục để rồi vô ích đâu!

- Chắc... để tớ cố thương lượng với Shimikaze. Hy vọng mọi việc trở nên suôn sẻ!

.....
- Ms Hernandez, tôi tin rằng cô có lời giải thích thích đáng lần này!

Cũng cùng thời gian đó, nhưng ở một địa điểm nào đó không biết là xa hay gần, bóng tối bao trùm lấy một gian phòng khi có một chiếc bàn hình mắt xích ở chính giữa, và xung quanh có sự tham gia của rất nhiều thành phần không rõ mặt. Phía chính diện là màn hình Slide lớn với một chữ A kiểu cách hiện ra duy nhất. Một giọng nói đàn ông cất lên, phá tan đi sự yên tĩnh đầy kỳ bí trong căn phòng.

- Những báo cáo của cô đạo diễn gần đây đã chậm tiến trình một cách rõ ràng và đến tuần cuối cùng thì chúng tôi hoàn toàn không nhận được thêm bất cứ thứ gì nữa. Liệu... cô có thể cho chúng tôi biết một lời giải thích hợp lý được không. Ms Hernandez?

Và từ phía màn hình Slide có chữ A hoa kia cất lên tiếng nói già dặn như một người phụ nữ trưởng thành.

- *Quá trình thu thập thông tin gặp phải tình trạng gián đoạn. Và vì sự cố ngoài ý muốn đó, tôi tạm thời không thể tiếp tục nghiên cứu trong một thời gian. Còn chi tiết sự cố đó là gì thì tôi nghĩ... chắc các vị cũng thừa sức biết có hay không đặt mình vào vị trí của tôi, thay vì chỉ biết ngồi yên một chỗ và ăn nói như đúng rồi trong khi mình chẳng làm gì cả!*

Lời nói của Aries đã động không nhỏ đến lòng tự trọng của một số người gây nên một sự bất mãn âm ỉ trong lòng. Điều đó đồng nghĩa với việc Aries đã vô tình tạo ra thêm kẻ thù cho chính bản thân mình.

Nhưng những người này biết làm thế nào được bây giờ, bởi lẽ họ chưa từng trông thấy mặt Aries, không biết thân phận thật sự của Aries như thế nào. Không có một chút thông tin gì, ngay cả tài khoản cá nhân được báo mặt bởi hằng mặt mà đáng sợ không cách nào phá giải. Nhiều khi thông tin bên trong cũng toàn giả nót. Những gì họ biết được về Aries chỉ đơn thuần là tiếng nói phụ nữ trung niên qua chữ A to tướng kia.

- Vậy bây giờ, kế hoạch tiếp theo của Ms. Hernandez đây là như thế nào? Chúng tôi tin rằng Ms. Hernandez đã có dự tính khác trong trường hợp ngoài ý muốn này!

- *Có hay không thì bây giờ tôi không thể tự do hành động. Hay đúng hơn là tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tạm hoãn nhiệm vụ được giao này trong một thời gian. Chỉ là một thời gian thôi nên các vị không cần phải quá dỗi lo lắng... Từ giây phút này trở đi, tôi... chính thức xin được nghỉ tạm một thời gian. Tuy biết rằng có hơi vô trách nhiệm nhưng phần việc còn lại, xin nhờ cậy hết vào các vị. Cảm ơn vì đã dành chút thời gian mời tôi đến tham dự phiên họp. Bây giờ, tôi xin phép được cáo lui!*

Đó là những lời sau cùng được cất lên trước khi chữ A trên màn hình Slide trở thành một đường sóng mắt kết nối hoàn toàn.

.....
.....

Nơi Aries đang đứng là vách đá ngoài biển khơi, nơi đón nhận những cơn sóng dữ dội khi thủy triều đưa lên dưới mặt trăng tròn trên cao kia. Đêm nay, mặt trăng không những tròn đều mà còn rất sáng nữa, như thể nữ thần Tsukiyomi đang cố gắng tỏa sáng rõ hình bóng nhỏ bé của Aries đứng trên vách đá kia. Nhưng câu hỏi được đặt ra là con bé đang làm gì ở chốn này? Chẳng phải đã quá giờ giới nghiêm rồi sao?

Aries tắt nguồn chiếc điện thoại di động cảm ứng trên tay, nhẹ nhàng tháo hai dây phone hai bên tai ra và không ngần ngại ném chiếc điện thoại đó xuống biển. Con bé không tiếc đồ hiện đại đắt tiền mà bỏ luôn như vậy ư? Phải chăng... con bé có lý do nào đó? Chỉ biết rằng đôi mắt Aries không hề tỏ ra hối hận, trái lại, đó là một sự kiên định và chắc chắn hành động của mình hoàn toàn không hề sai lầm. Cũng đã từ lâu rồi mới trông thấy đáng nghiêm túc không thiếu phần đáng sợ này xuất hiện trên gương mặt trẻ thơ ấy.

- Vậy là... mình chính thức trở thành cái gai trong mắt bọn chúng. Mọi thứ đang ngày càng trở nên phức tạp hơn nhì? Cái cuộc sống êm đềm này... không biết khi nào nó sẽ kết thúc và khi mình quay trở về với thực tại, điều gì đang chờ đón mình ở phía trước... Mặc kệ...

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 61

- Đêm nay là thời khắc mặt trăng và mặt trời cùng biến mất, cả chốn nhân gian sẽ đắm chìm trong màn đêm vĩnh hằng như một bản ca không hồi kết. Liệu thế giới này sẽ đi về đâu nếu như không xuất hiện nổi một tia sáng dù chỉ là nhỏ nhoi nhất... Nếu thế giới này đã phải đi đến hồi kết của nó, thì chỉ ít... xin nàng hãy cho kẻ phàm phu này được rõ danh tính của nàng. Hỡi người con gái có mái tóc bạch kim đôi kỳ lạ kia ơi!

- Dẫu cho thế giới có phải đi đến hồi kết thúc, thì cũng sẽ có một tia sáng khác được sinh ra và dẫn dắt mọi sinh vật trên cõi trần ai đi đến chặng đường cuối cùng. Phải chăng chàng là người không dám tin tưởng vào tương lai. Phải chăng chỗ nào đó sâu trong tái tim của kẻ phàm phu không có niềm tin và sự hy vọng? Nếu thật sự chàng là kẻ chết nhất, thì phận nữ nhi này cảm thấy không việc gì phải nói rõ danh xưng, trừ khi chàng chịu nhìn thế giới này với ánh mắt tươi đẹp hơn. Hỡi người đàn ông với mái tóc đen u phiền kia ơi!

Kazuma và Hebi đứng đối diện với nhau, mỗi người đều mang một chiếc mặt nạ dạ hội, che đi nửa gương mặt trên nên khó lòng có thể biết được danh tính người đó là ai nếu như chưa một ai biết rõ Kazuma và Hebi. Họ không mặc trang phục vì chưa hoàn thành nên tạm thời chỉ sử dụng duy nhất chiếc mặt nạ sẽ được dùng trong vở diễn chính. Hiện giờ, hai người họ đang tập luyện với nhau bằng những câu thoại được ghi sẵn trong cuốn kịch bản. Nói gì thì nói, điểm cao trào cốt yếu vẫn là những pha diễn giữa đôi nhân vật chính, nên đôi hời Kazuma lẫn Hebi đều phải ưu tiên thời gian nhiều hơn để tập luyện. Thậm chí, nó quan trọng đến độ Kozue cũng phải ở lại, đích thân theo dõi cuộc luyện tập của hai người họ.

Nhìn chung thì rất tốt. Chỉ trong vòng thời gian ngắn mà đã thuộc được hết câu thoại, không nói lắp, không ngắt quãng và rất trơn trượt như thể hai người đã hóa thân vào chính nhân vật của mình một cách toàn diện. Chỉ có điều.

- Stop stop, không phải như thế, sai hết rồi!

Kozue vừa hét toáng, vừa cuộn cuốn kịch bản lại đập chan chất không ngừng xuống mặt bàn. Hành động đó chứng tỏ Kozue đang vô cùng tức giận... chắc chắn là như thế, không sai vào đâu được.

Kazuma và Hebi, cùng với sự chứng kiến của rất nhiều người xung quanh, cũng đánh phải dừng lại vì đạo diễn không vừa ý. Nhưng tất cả đều có nguyên nhân của nó. Không phải tự dưng mọi thứ đang êm đềm như sông như suối mà bỗng nhiên Kozue lại cắt ngay đoạn cao trào. Kozue khoanh tay, ném thẳng một cái nhìn sắc đá, lạnh toan về phía hai người. Điều bộ đi đôi với lời nói của cô ấy rất chi đáng sợ.

- Mấy người đang cho tôi xem cái gì thế hả? Cái tôi cần là sự hoàn hảo, hoàn mỹ về một hình ảnh trong thế giới nghệ thuật. Tất cả mọi thứ đều phải như một áng thơ văn lung linh sắc màu nhưng không quá chói lòa để người khác có thể dõi theo. Thế thì sau cùng, mấy người đang làm cái trò gì thế hả?

- Kozue, bọn này chỉ đang diễn tập như bình thường thôi. Có làm điều gì khác lạ đâu. Mà cậu nói cụ thể hơn cho mọi người cùng hiểu có được không? Cái hoàn hảo hay hoàn mỹ về một hình ảnh trong thế giới nghệ thuật gì đấy!

Thế mới nói, điều đáng sợ nhất không phải vì cuộc nghiên cứu gặp gián đoạn, mà là vì mình phải làm việc với những tên thiếu chuyên môn, hay nói một cách thậm tệ nhất là “gà mờ”. Kozue vừa chặc lưỡi, vừa thờ dãi, vừa đưa tay gãi đầu sờn soạn, Kozue vừa làm được ba việc cùng một lúc kia. Kozue chia thẳng cuốn kịch bản được cuộn lại vào mặt Kazuma một cách nghiêm khắc.

- Tên đầu nhím này, cậu hay trốn các tiết nghiên cứu để thường đến chỗ CLB kịch nghệ xem từ điển suốt mà không rút ra được bài học gì ư? Hay là lúc ấy, cậu chỉ biết ngồi đó, vừa xem vừa ăn thôi? Nghe cho kỹ đây, cái hoàn mỹ trong thế giới nghệ thuật không bắt nguồn từ đạo diễn, hay từ diễn viên trên sân khấu, mà đó là cái mong muốn từ những khán giả ngồi bên dưới. “Bóng ma nhà hát Opera”, ban đầu là một tập tiểu thuyết do Gaston Leroux viết vào năm 1910 và bắt đầu được dựng thành kịch diễn năm 1986. Ngay khi được xuất bản, có rất nhiều độc giả đã tìm mua “Bóng ma nhà hát Opera”. Điều này chứng tỏ sức ảnh hưởng của nó có ý nghĩa vô cùng to lớn đến xã hội lúc bấy giờ. Chính vì nó quá thành công nên đạo diễn Andrew Lloyd Webber quyết định dựng thành một vở kịch. Những người đón đọc bộ tác phẩm đều là những trái tim yêu mến “Bóng ma nhà hát Opera” một cách điên cuồng. Cũng vì yêu nó một cách hoang dại nên họ tìm đến vở kịch này như muốn tìm kiếm một nỗi niềm cảm xúc, một sự khát khao nào đó cháy bỏng hơn những dòng chữ trong từng trang sách nhằm thỏa mãn sự tham lam không thể kiểm soát trong họ. Vậy nên mới nói, đứng dưới cương vị là một khán giả, tớ chẳng thể nào tìm được cái thứ tương tự nào đó nhằm thỏa mãn sự tham lam của mình. Nói chung, mấy người hoàn toàn không thể đáp ứng của khán giả... Loại hết!

Nói đi nói lại, rút cuộc Kazuma và Hebi cũng chỉ biết đứng đó, ngẩn tò te ra nhìn Kozue, thì thoảng có quay sang nhìn nhau rồi cũng đi đến một con đường chung là “không hiểu gì hết”. Người đời vẫn thường hay so sánh Kozue như một “Nữ thần”. Văn võ song toàn, cũng là câu nói dễ miêu tả Kozue. Không chỉ giỏi võ mà còn rất am hiểu những lĩnh vực khác ngoại trừ khoa học. Vì Kozue thường hay dành thời gian giúp đỡ các CLB khác khi họ thiếu người ở It. Ham Sokyuran nên cô ấy có một sự trách nhiệm vô cùng lớn. Kozue đã nghĩ: “Đã không làm thì thôi, chứ nếu làm thì phải thật hoàn hảo”. Thế nên, nếu xét về khía cạnh văn học, nghệ thuật, kịch diễn, những lời Kozue nói tuy hơi khó hiểu nhưng tuyệt đối không phải nói ngoa. Chỉ là Kazuma và Hebi... không hiểu gì hết.

Nhìn cái bản mặt lúc này của Kazuma, Kozue biết lời mình nói chẳng khác chi nước đổ lá khoai. Kozue tức giận, tay không ngừng cầm cuốn kịch bản chém tung loạn xạ như một phương pháp để giải tỏa sự điên tiết.

- Về cơ bản thì mấy người học lời thoại tốt. Không có điểm trừ nào về việc mấy người thuộc rõ kịch bản lâu lâu trong thời gian ngắn!

Ừ thì dĩ nhiên, dẫu sao thì hai con người này cũng sở hữu bộ não không hề bình thường chút nào. Kazuma thì khỏi phải bàn tâm. Ngay bản chất của một Chân Tổ cũng có tư duy và trí nhớ cực kỳ tốt. Nhìn chung, việc học thuộc kịch bản trong thời gian ngắn đối với họ là chuyện tuyệt nhiên một cách hiển nhiên.

- Nhưng như thế vẫn chưa đủ làm nên điều huyền ảo đâu nên đừng có mà mơ. Đừng có mà mơ hão, nghe rõ chưa!

Nào có ai dám mơ hão sau khi Kozue đẩy cao quan điểm khiếp quá. Nhưng tóm chung ý của Kozue là gì? Cô ấy vẫn chưa nói vào trọng tâm cốt lõi.

- Kazuma, tớ biết cái đầu của cậu vốn bị hồng rớt nặng từ lúc sinh ra nên không muốn nhieh thêm về nó nữa. Ngừ giọng của cậu thì không phải chê rồi, điềm tĩnh, một chút lạnh nhạt, giống hệt như vai nam chính. Thậm chí khi bày tỏ nỗi niềm cũng giữ nguyên một mức ngang phè không đổi nhưng cũng không kém phần nam chính. Nếu đã diễn được đạt như thế thì mắc mớ gì lại có chút ngập ngừng như con gái trong đó thế? Thật lòng mà nói, cái vẻ ngượng ngập của cậu có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng nói thẳng là trông nó tòm lỏm hết sức. Hà có sao cứ phải e dè, nhấp nhòem, lo ngại thế hả? Vừa nhìn thoảng qua cũng biết cậu đang dè chừng và không trở hết tài năng của mình ra. Suốt từ đầu đến giờ, cậu chỉ toàn nhìn sang trái, nhìn sang phải, thậm chí là nhìn lên trên hay nhắm tịt cả mắt lúc diễn. Cậu không hề đổi mặt thẳng thừng với vai nữ chính trong khi đây là cảnh hai nhân vật thổ lộ cảm xúc, muốn được biết tên của nhau dưới bầu không khí nó đưa của vũ hội, nhạc xập xình nhưng không kém phần trữ tình. Có cái khung cảnh lãng mạn nào mà nam chính xin hỏi tên khi không dám nhìn thẳng vào mặt nữ chính không hả?

- Cũng đâu còn cách nào khác, do hoàn cảnh nên tớ buộc lòng phải làm như vậy. Quả là nhiên là cách này cũng không thể qua mặt được Kozue!

- Ô hô, nghĩ đến việc qua mặt tớ, cậu cũng có gan lắm đấy Kazuma!

Sự thật là Kazuma không thể nhìn thẳng vào mặt Hebi. Dù cho cả hai có đeo mặt nạ hóa trang đi chăng nữa thì Kazuma cũng không thể. Việc hai người diễn chung với nhau, phải đứng gần nhau, hay thậm chí sẽ có những cảnh tiếp xúc cơ thể với nhau như nắm tay hay ôm, tất cả đều là một bước đi vô cùng khó khăn không chỉ riêng Kazuma mà còn đối với Hebi. Vì một lý do vô cùng đơn giản, mối quan hệ giữa hai người vẫn là hai đầu trái nhau to lớn. Mối cách đây một thời gian ngắn, họ còn cãi nhau về vài thứ. Rồi bỗng dưng lại trở thành cặp tình nhân “già” trên sân khấu. Sự thay đổi đột ngột như thế khiến Kazuma và Hebi đều trở nên khó xử, thờ ơ, những chuyện đằng sau đó, họ làm sao có thể diễn theo một cách tự nhiên như không có gì. Chuyện Kazuma không dám nhìn thẳng vào mặt Hebi hoàn toàn là có nguyên nhân.

Kozue biết điều đó chứ. Dĩ nhiên là Kozue biết... biết tình cảnh giữa hai người nhưng vẫn khư khư không chịu thay người diễn. Cả Kozue cũng có nguyên nhân của mình. Tuy không chịu nói ra cụ thể nhưng đối với Kozue, lý do đó là chính đáng để cô bé không thay đổi quan điểm.

Kozue bất thành lỉnh chĩa cuốn kịch bản quay ngoắt sang Hebi, khiến cho Hebi phải giật mình.

- Còn cô. Đi theo tôi ra ngoài một lát!

Riêng Hebi thì Kozue lại muốn cả hai ra ngoài để nói chuyện riêng. Nhìn cách Kozue dứt khoát, lạnh lùng quay lưng đi khiến cho những người khác cũng cảm thấy không gian trở nên căng thẳng nhùng nào. Vì Kozue đã đích thân chỉ điểm Hebi nên Hebi cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Hebi đành lui lùi bước theo Kozue, với nỗi lo lắng với vội đặt hết xuống vai những người bạn cùng lớp. Họ lo sợ rằng rất có thể trong lúc nóng giận, Kozue sẽ làm điều gì đó với Hebi.

Cảm thấy không yên tâm, Hiyama chợt nói nhỏ với Tora.

- Đề tớ đi theo họ xem, nếu có trường hợp xấu gì đó xảy ra thì còn ứng phó kịp. Cậu và Eri cố gắng trấn an mấy tên kia lại, đừng để bọn chúng kéo ra ngoài cùng một lượt. Điều đó chỉ càng đẩy Hebi vào nguy hiểm hơn!

- Xem ra không còn cách nào khác. Cẩn thận đấy Hiyama - kun!

Không chỉ riêng nhóm Chân Tổ, ngay cả Tora và Kazuma cũng lo lắng không kém. Chính bản thân Tora cũng khều khều Kazuma.

- Kazuma, cậu nhanh chóng theo sau Kozue đi. Hiện tại bây giờ thì Kozue đang cực kỳ không vui đấy. Nếu Shimikaze có nói gì đó khiến cậu ấy phật lòng thì xác định vai nữ chính sẽ phải chuyển đến bệnh viện đấy. Ở đây, cứ đề tớ và Aries – chan quán xuyên cho. Đi đi và xem nếu được thì giải cứu Shimikaze trước khi nắm đấm giết voi của Kozue giáng xuống đầu cậu ấy!

- Tớ hiểu rồi. Phần còn lại giao cho cậu và Aries!

.....

.....

Nơi Kozue và Hebi là một phòng học nằm ở tuyến hành lang tầng ba, tức là ngay phía trên dãy lớp học của hai người họ. Vì hôm nay, lớp học đây có hai tiết thể dục ngoài sân nên vào giờ này thì căn phòng trống nên trống. Một nơi thích hợp để hai người nói chuyện riêng với nhau mà không sợ ai nghe thấy được. Vách tường cũng khá dày nên hai bên phòng cũng sẽ không nghe thấy, chỉ cần một trong hai không hét toáng lên là được.

Kozue đứng khoanh tay, quay lưng về phía dãy cửa sổ, còn Hebi thì đứng phía sau, chỉ biết nhìn tấm lưng lạnh lùng ấy ngoảnh về phía mình. Cảnh tượng giống hệt như một đôi nữ đánh ghen với nhau vì một tên đực rựa vậy.

- Ở đây sẽ không bị ai làm phiền đâu, thế nên cứ bộc bạch hết tất cả những gì có đang che giấu trong lòng đi!

- Những điều mình đang che giấu ư? Mình không hiểu ý của Toriyama – san là thế nào!

Kozue cất tiếng thờ dài. Thật ngạc nhiên là thay vì nổi giận, Kozue lại thờ dài tò về chán nản như thế.

- Biết ngay thế nào cô cũng sẽ nói những lời đó mà. Quả nhiên, trong bốn người các người thì ngoài tên lúc nào cũng thân thiện kia, cô là kẻ đáng sợ nhất. Nếu không tỉnh mắt, chịu để ý một chút thì chắc chẳng kẻ nào có thể nhìn thấy cái rãnh trên cái mặt nạ mà cô đang đeo. Ai chứ nếu là tôi, thì đã đến lúc cô tháo cái mặt nạ hay cười trên mặt cô xuống được rồi. Cả mặt nạ thảo mai dịu dàng đấy nữa. Có bao nhiêu cứ tháo hết xuống đi. Đeo nhiều như vậy, cô không thấy mỏi mệt hay sao?

Chính cái không gian chỉ duy nhất hai người với nhau mới khiến cho Hebi cảm thấy khó khăn mệt mỏi. Nhưng quả thật, khi và chỉ khi có một mình Kozue thế này, Hebi không thể trưng gương mặt dịu dàng như ngày thường được nữa. Trái vào đó, là một sự phiền muộn nào nề đầy thất vọng tràn trề, dù rằng Hebi vẫn cố cười nhưng hoàn toàn không thể.

Kozue khẽ quay lại và trông thấy nét biểu hiện của Hebi lúc bấy giờ. Kozue lại thờ dài lần nữa.

- Xem ra cái bản chất của cô vốn đã hiền lành ngay từ đầu rồi nhì. Cô chỉ đơn thuần muốn tăng cái mức độ “hiền lành” đó lên thêm để người khác không nhìn thấy điều cô đang suy nghĩ thật sự trong lòng. Nhưng cuối cùng thì cô cũng có thể đối mặt thẳng thừng với suy nghĩ thật của cô!

- Vì Toriyama – san đã đẩy mình vào đường cùng. Mình đâu còn sự lựa chọn nào khác. Mình bây giờ giống như con chim bị nhốt trong lồng vậy. Chắc chắn Toriyama – san sẽ không chịu thả mình đi nếu mình cứ chống đối đến cùng!

- Oi, đừng có nói như thế tôi là người xấu vậy chứ. À mà thôi không sao, cả năm tôi làm những chuyện để một vài người nghĩ mình là người xấu quen rồi. Bị chửi thêm một lần cũng chẳng sao!

.....

.....

Ở bên ngoài, Hiyaama cũng mẫn mò theo dấu hai cô gái trẻ đến nơi. Lần cuối Hiyaama trông thấy là họ cùng bước vào cái phòng học trống đó. Có lẽ Hiyaama cần di chuyển từ dãy tường này đến gần để nghe rõ hơn. Cậu ấy lên tận tầng trên, cố không gây ra tiếng động và cũng tới gần được chỗ cánh cửa phòng học. Cũng may là không ai thấy Hiyaama lúc này, chứ nếu không thì mọi người sẽ trông Hiyaama như đang có hành động gì đó mờ ám mất.

Hiyaama thử áp tai vào nghe, nhưng chưa kịp thu thập âm thanh thì bất thành linh một bàn tay nào đó đặt nhẹ lên vai cậu ấy. Theo phản xạ vô thức, Hiyaama quay người lại cùng với nắm đấm sẵn sàng “bung” vào mặt kẻ dám chạm vào mình. Nhưng ngay khi thấy người đứng sau mình chính là Kazuma thì Hiyaama kịp thời dừng lại. Thủ thật, Hiyaama cũng muốn phi thẳng nắm đấm vào tên đó lắm nhưng chính bản thân Kazuma cũng đưa một ngón tay lên môi hân, ý nói “nên giữ yên lặng” thì Hiyaama... cũng cho rằng mình không nên manh động để bị phát hiện... Và thế là, hai chàng trai đang cố gắng áp tai để lắng nghe xem bên trong đang nói gì.

.....

.....

- Thôi được, nếu cô đã như thế thì tôi cũng nói thẳng luôn cho rồi. Cốt cũng vì chuyện diễn xuất thôi. Tôi “chửi” Kazuma, không có nghĩa là chửi cô ra đâu. Kazuma có nhược điểm gì thì cô cũng thế, chỉ khác ở chỗ cô trải ngược lại với những gì cậu ấy đang thể hiện thôi. Cái kiểu của Kazuma là nam tính nhưng yếu “xù” bên trong. Thì cô lại có cách diễn nhu mì, chất phát, dịu dàng, ngọt ngào, êm đềm, êm thấm, thực nữ, đúng chất một vai hiền lành, thích một sự nhẹ nhàng, không tranh giành xô xát. Nói trắng ra là cô giống với vẻ bề ngoài của người “đỏ” một cách đáng sợ nhưng đầu đó âm ý bên trong cô lại là một nét hân học, một sự điên cuồng đang bị kiềm hãm và đợi chờ cơ hội để xô lỏng. Cái cách cô nhìn Kazuma không khác gì một đứa con gái đang mưu tính hãm hại người đối diện bất cứ khi nào nam chính lơ là mất cảnh giác. Nếu phải so sánh thì cô giống như một con rắn đội lốt cừu ngây thơ, có thủ đoạn, có kế hoạch quyền rũ con mồi với vẻ đáng yêu của mình và tấn công bằng nọc độc trong răng. Vai nữ chính trong kịch bản là một cô gái ngây thơ, trong sáng, dễ bị lay động vì tình yêu đầu đời của mình, dễ từ đó biết bao nhiêu thảm cảnh xảy ra. Lối diễn xuất của cô về vai nữ chính là rất tốt. Nhưng càng diễn sâu hơn, càng tiếp cận với môi trường đầu tiên, thì cái vẻ khát máu, cái vẻ ganh ghét, thù hận càng bộc phát từng chút từng chút một. Khi người ngoài nhìn vào, họ sẽ đoán được ngay “A, nhân vật nữ chính đang mưu tính giết vai nam chính đấy”. Cô thật sự ... có ý định muốn giết Kazuma hay sao?

Cứ nghĩ rằng Kozue không thích cách diễn của Kazuma nhưng xem chừng thì cô bận tâm về Hebi nhiều hơn. Ừ thì đúng rằng Hebi không thể chối cãi bởi đó thật sự là những gì Hebi đang nghĩ trong lòng. Chính xác từng li từng tí một.

.....

Bên ngoài có tên ngu ngốc nào đó vừa nghe hết tron tru những gì Kozue vừa nói. Tuy sắc mặt của hân không hề thay đổi nhưng chỉ ít thì hân cũng đang đỏ mồm hôi hột rờn rờn vì hoang mang. Dĩ nhiên, hân sợ chết chứ. Nếu mà bị giết thì thật quá đáng sợ rồi còn gì nữa. Nhưng nếu xét ở một góc độ nào đó thì cái nỗi sợ trong hân chỉ chiếm khoảng 30 đến 40%. Số phần trăm còn lại thì hân tò mò nhiều hơn. Hân đang tự hỏi không biết cái giây phút ngàn cân treo sợi tóc, sinh tử khi bị Chân Tổ giết nó như thế nào. Dù gì thì hân cũng là tên tâm thần khó điều trị.

.....

- Nói giết thì có hơi quá đáng. Mình chưa từng lấy đi sinh mạng của bất kỳ loài vật nào, và cũng không hề có ý định làm điều kinh khủng như vậy. Mình không mạnh mẽ như Hiyaama, cũng không có tinh thần sắt đá như Hiyaama, nên mình không có gan làm chuyện ấy, đầu cho thật sự mình hận Kusanagi – kun đến tận xương tủy. Mình hận cậu ấy nhưng không hề mong muốn rằng cậu ấy sẽ chết. Dù mình có cảm thấy thế nào thì mình cũng chỉ biết đứng lại ở mức độ hận mà thôi!

Về điều này thì Kozue có thể tin tưởng được ở Hebi. Vì trong ánh mắt Hebi không hề có một lời nói dối. Nhìn chung, Hebi không ưa sự hiện diện của Kazuma. Cô bé ghét Kazuma còn hơn cả ghét một con gián. Hay nói chính xác là Kazuma còn không đáng bằng một con gián. Nhưng vẫn chưa đến mức rửa cho hân chết đi cho đỡ chật đất. Nói đúng hơn là tâm hồn Hebi lương thiện đến độ chỉ mong sao hân đừng lảng vảng đến gần nhóm Chân Tổ, đặc biệt là Eri mà thôi.

- Cái tên ngu ngốc đó, cứ hể đi đến đâu thì đều tạo thêm kẻ thù là giới. Cái này cũng chính niệm tên đầy nói ra nên xem chừng không cần phải nghĩ ngợi gì thêm. Vậy quả nhiên là cô ghét Kazuma thật!

- Phải, mình hận cậu ấy. Mình không muốn nhìn thấy cậu ấy dù chỉ là một phút một giây. Mình không chịu nổi cái cách cậu ấy hành động hay cư xử trước mặt người khác. Tất cả, đều tạo cảm giác rằng Kusanagi – kun thật đáng ghét trong tâm trí mình!

Không phải kiêu căng, cũng không phải ghen tỵ. Sự phần nộ ẩn chứa sau gương mặt dịu dàng của Hebi có xuất thân từ một nguyên do khác mà chính bản thân Hebi cũng không rõ đây là gì. Chỉ đơn thuần là ghét... Ư thì cái tên đó là chuyện gây nên những quan hệ như thế này kia mà. Đi đến đâu là có người xem như đĩa xôi và chỉ muốn dùng chân đạp chết đi cho xong. Nhưng đa phần, con người ghét Kazuma vì nhiều lý do, vì ghen tị với Kazuma, vì lòng tham muốn lợi dụng Kazuma, vì nhiều thứ mang tính cá nhân. Chỉ riêng lần này, có một người ghét Kazuma không phải vì bản thân... Thật sự là có chút lạ lẫm nhưng chỉ ít thì Kozue cho rằng người như Hebi lại không nguy hiểm.

Kozue lại cất tiếng thở dài không biết là lần thứ bao nhiêu.

- Nếu như đã ghét Kazuma còn hơn cả đạp gián thì sao ngay từ đầu cô không từ chối vai diễn này? À... xin lỗi nhé. Tôi quên mất là việc xếp cô vào vai diễn này cũng là do bị ép buộc, cả cô cả tôi đều không còn lựa chọn nào khác. Nhưng, nếu cô thật sự không muốn nhận vai diễn này thì tôi cũng có cách để cô rút khỏi vở kịch đấy. Tuy sẽ có chút phiền phức để tìm người thay thế nhưng không thành vấn đề. Thế nào? Nếu cảm thấy mình không thể theo được thì rút thôi. Tôi sẽ sắp xếp người khác vào vị trí của cô. Thấy thế nào?

Đây ắt hẳn là một lời đề nghị tuyệt vời. Với cách này thì Hebi hoàn toàn có thể rút khỏi vở kịch một cách êm thấm nếu như người duyệt là Kozue, kiêm đạo diễn. Nhưng điều khiến Hebi bận tâm bấy giờ chính là cái “rắc rối” phía sau mà Kozue đã nói ấy. Liệu sau khi mình rút vai rồi, thật sự sẽ tìm được người vào vị trí ấy ư? Hơn nữa, ai ai cũng có công việc của mình, nếu phải rà soát để tìm người thích hợp thì đúng là một thứ sẽ trở nên hỗn loạn mất. Mặc dù không phải diễn chung sân khấu với Kazuma là một điều may mắn. Nhưng nếu rút, thì không khác chi mình đang trốn chạy. Mình sẽ phụ lòng rất nhiều người đã tin tưởng và tin nhiệm vào mình, khiến họ thất vọng. Mặt khác, điều khiến Hebi bận tâm nhiều hơn chính là Kozue. Để tìm được hai vai chính, Kozue đã tốn công mở một buổi diễn thử và quyết định Hebi và Kazuma. Liệu, Kozue thật sự muốn để Hebi rút khỏi vở kịch này hay... Kozue còn có ý định nào khác.

Đôi lúc khẽ ngược mắt lên nhìn Kozue. Dáng vẻ ung dung, tự tin, đôi mắt với ánh mắt dứt khoát, không chút nao núng do dự từng lời nói đó... làm cho Hebi cảm thấy bất an vô cùng.

- Sao hả? Nếu muốn thì tôi không ngần ngại để cô rút đâu. Nghe nói có còn bận việc ở hội học sinh, lại phải chuẩn bị trang phục cho vai nữ chính. Biết bao nhiêu chuyện như thế, nếu không phải tham gia vở kịch thì cũng đỡ cho cô được một phần gánh nặng đấy!

- Cho mình hỏi một câu: Liệu sau khi mình rút rồi... Toriyama – san thật sự sẽ tìm được người khác sao? Thật sự là... Toriyama – san sẽ tìm được người phù hợp với vai nữ chính hơn mình ư?

Kozue vẫn khoanh tay, vẫn kiên định, và vẫn nhìn Hebi với ánh mắt dứt khoát đó. Kozue im lặng một hồi lâu rồi trả lời lạnh lùng.

- Sẽ chẳng tìm được ai phù hợp hơn cho vai Camelia. Dù có bổn tưng cả cái trường này lên thì chẳng một ai qua được sự chấp thuận của tôi cả. Nói tôi khó khăn cũng được. Cái cốt yếu là tôi muốn vở kịch này phải thuật hoàn hảo trước ngày lễ của It. Harm Sokyuran. Sự chọn lọc kỹ càng là điều cốt yếu không thể thiếu vậy nên, sẽ không có một ai phù hợp với vai nữ chính lần này ngoài cô!

Hebi tò vò sốt sắng.

- Không ngại ư? Nếu như không có ai thích hợp thì tại sao Toriyama – san lại hỏi mình rút khỏi vở kịch? Chính Toriyama – san đã nói rằng muốn vở kịch thành công hơn bao giờ hết kia mà... - Đúng, tôi là người mong muốn vở kịch thành công hơn hết thấy mọi thứ. Chính vì muốn nó tạo được tiếng vang cho cả It. Harm Sokyuran nên tôi không muốn vai nữ chính rơi vào tay một người chỉ biết vịn đủ mọi lý do để trốn chạy!

Sững sờ khi không biết phải làm thế nào. Lời nói của Kozue có khác chi một gáo nước lạnh dội thẳng vào Hebi ngay giữa trời đêm lạnh giá. Hebi không biết phải phản ứng trước dáng vẻ bất khuất đó như thế nào ngoài việc đi hết từ ngưỡng này đến ngưỡng khác.

Kozue lật cuốn kịch bản trong tay liên tục.

- Vai nữ chính, Camelia Humpler, con gái thứ ba trong gia đình Chân Tổ, tính tình thủy mì, đoan trang, nhã nhặn, giàu lòng thương người, thường hay nhường nhịn vì lợi ích người khác, nhưng lại vô cùng quyết đoán và chấp nhận đánh đổi mọi thứ để đi theo tiếng gọi của tình yêu. Tôi thì không thích cái kiểu nhân vật bánh bèo thế này nhưng lại thấy cái tính cách phía sau thú vị đến độ khiến tôi không thể ghét cay ghét đắng nhân vật này, đề rồi tôi buộc lòng phải làm mọi thứ để tìm được người thích hợp cho vai diễn. Kiên quyết từ bỏ mọi thứ để đi theo tiếng gọi trái tim, điều này chứng tỏ Camelia là người con gái thủy mì nhưng đồng thời cũng là một con người vô cùng mạnh mẽ. Sẵn sàng đối mặt với nhiều khó khăn gian khổ, tuyệt đối không hề trốn chạy để tìm để hạnh phúc cuối cùng. Một đứa con gái có tính thần như thế, làm sao có thể ghét được, dù rằng biết thứ tình yêu ấy không thể tồn tại được bao lâu nhưng tuyệt đối, đó là một câu chuyện vô cùng đẹp. Chính vì nó đẹp, nên lúc này tôi luôn bom vào đầu cô và Kazuma rằng: “Cái tôi cần là một sự hoàn mỹ trong một bức tranh nghệ thuật”. Điều đó được thể hiện qua nội dung kịch bản, qua từng cách diễn của diễn viên. Tôi không biết cái con nhỏ tóc hồng đó đã lấy hình tượng ý tưởng từ đâu để phác họa lên nhân vật Camelia. Nhưng dù có thế nào thì cái tôi muốn thấy ở Camelia chính là sự bất khuất không biết trốn chạy khỏi khó khăn. Như tôi đã nói, khán giả là những người có khả năng quan sát rất tinh. Họ có thể nhìn thấy những điểm nhỏ nhất của từng vai diễn để rồi đưa ra đánh giá sau cùng về diễn viên đó tuyệt vời hay tồi tệ. Thế nên, vai diễn Camelia, phải thật sự hoàn hảo cả về tính nhu mì, thực nữ và trái tim kiên định bất khuất không biết chùn bước trước mọi gian nan. Có thể, đám con trai trong lớp bầu cho cô vì tính cách thứ nhất, nhưng nếu cô chỉ có thế thì tôi không cần một Camelia chỉ biết cười, và dịu dàng với người khác trong khi với tình yêu thì nhu nhược như kẻ bại trận, chỉ biết vờ đại một lý do nào đó để trốn chạy. Vì tôi đặt mục tiêu vở kịch này hoàn hảo nhất mọi thời đại nên tôi không cần một Camelia không hoàn thiện ấy!

Hai ba đợt gáo nước lạnh không ngừng tát thẳng vào mặt Hebi. Nhưng nhờ sự phũ phàng không chút thương tình ấy mà Hebi như được khai sáng nhiều thứ. Hebi cảm phục Kozue. Trong cái nỗi sợ hãi một Nữ thần thì cũng tồn tại cái gọi là cảm phục và bấy giờ thì lòng cảm phục ấy được tăng lên bội phần. Một ý chí kiên định. Một ước mơ to lớn và không ngần ngại bất cứ thứ gì để hoàn thành được ước mơ ấy. Kozue vĩ đại như thế đấy. Thật xứng đáng với danh “Nữ thần”, tàn nhẫn nhưng khiến người khác phải nhìn thấy lỗi lầm của mình và chấp nhận nó.

Kozue nói đúng, Hebi chỉ biết trốn chạy. Chỉ vì không muốn chạm mặt với Kazuma nên Hebi chỉ biết trốn chạy. Một người khi đã mang tư tưởng như thế, hoàn toàn không thể nào là vai nữ chính. Bởi vì Camelia Humpler không phải một cô gái yếu đuối... Bởi rằng Camelia Humpler không phải đứa con gái hèn nhát, thế nên Hebi cũng đưa ra quyết định sau cùng.

Đúng vậy, đôi mắt màu đỏ đó... đây mới là đôi mắt mà Kozue đang mong đợi. Tuy nó vẫn còn chút hoang mang ngập ngừng nhưng vẫn tốt hơn nhiều.

- Toriyama – san, nhân vật nữ chính đó, Hiyama – kun từng nói rằng Eri – chan đã phác họa nhân vật dựa vào hình tượng của mình. Có lẽ, lúc đầu chính Eri – chan cũng không hề nhận ra điều này, nhưng sau một hồi ngẫm nghĩ lại, cũng chính Eri – chan thừa nhận rằng mình chính là ý tưởng để làm nên nhân vật đó. Vậy thì xét theo một lẽ tự nhiên, thì mình chính là Camelia, chính là cô gái mà Eri – chan đã nghĩ tới khi đang viết kịch bản. Mình làm điều này là vì tất cả mọi người, vì Eri – chan tin tưởng. Mình... sẽ không từ bỏ Camelia Humpler, kể cả khi Toriyama – san có ép mình rời khỏi sân khấu, thì mình vẫn một mực từ chối. Mình... muốn được thử sức với vai diễn lần này!

Và đó cũng là lời mà Kozue chờ mong từ bấy đến giờ. Một Camelia nhu mì, hiền lành, yếu đuối thực nữ nhưng không bao giờ bỏ chạy trước những khó khăn để đạt được mình hằng khao khát thật sự. Đó mới chính là một Camelia mà Kozue mong mỏi sẽ xuất hiện trên sân khấu.

- Vậy thì hãy bỏ qua mấy cái suy nghĩ hiện đang có trong đầu cô sang một bên. Tôi không phải người trong cuộc. Và cái tên đầu tiên ngu ngốc đó cũng không chịu mở miệng nên tôi thật lòng khó chịu khi không biết thực hư cái xích mích giữa hai người là như thế nào. Nhưng dù là lý do gì đi chăng nữa, tôi không muốn thấy cái vẻ đó xuất hiện trên sân khấu một lần nào nữa. Ghi nhớ những điều tôi vừa nói xong. Nếu sau khi buổi kịch kết thúc, cô vẫn còn muốn xử lý Kazuma thì ta sẽ tính sau. Khi đó, cô buộc lòng phải bước qua xác tôi. Hiểu không, Shimikaze!

.....

Dựa vào lời nói sau cùng ấy, Kazuma đứng nghe lén bên ngoài như đoán được điều gì sắp xảy ra tiếp theo. Chính vì nắm rõ như lòng bàn tay nên Kazuma nhận ra nếu còn đứng ngoài này, thì thế nào cũng sẽ chết. Thành thử, Kazuma đã nhanh nhẹn chóng chóng kéo Hiyama ra chỗ khác.

- Oi, làm cái gì thế hả?

Tự xưng tên đó kéo tay mình khiến Hiyama khó chịu. Nhưng khi trông thấy cái dáng vẻ khổ sở đó thì Hiyama cũng hiểu ra được nguyên nhân. Suy đi nghĩ lại, không biết tên con người phiền phức này đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn mình phải tin hẳn lần này. Và may mắn thay, Hiyama chịu hiểu và tranh thủ đánh bài chuẩn cùng Kazuma trước khi bị Kozue phát hiện.

.....

Loong koong lèng xèng.

Đó là âm thanh khi hai hộp nước ép rơi ra từ chiếc máy bán nước tự động phía sau khu vườn trồng hoa của hiệu trưởng. Đây là nơi nổi tiếng với những lần lén lút hẹn hò giữa cặp đôi Eri và Kazuma, để rồi biết bao nhiêu chuyện trời ơi đất hỡi kéo theo sau đó. Cũng chính vì những chuyện xảy ra nên họ không còn chơi trò hẹn hò bí mật. Hay nói đúng hơn là Kazuma không còn lý do để tiếp tục chuyện ấy khi quyết định chấm dứt công trình nghiên cứu về Chân Tổ. Khu vườn này một lần nữa trở nên trống vắng... nhưng mới gần đây, cũng có một vài gương mặt quen thuộc ghé thăm vì nhiều nguyên nhân khác

nhau.

Cứ mỗi khi cần một nơi thật yên tĩnh, thì Kazuma luôn nghĩ đến ba nơi trong trường. Thứ nhất chính là tầng thượng. Nhưng cứ vào giờ trưa thì sân thượng sẽ trở nên tấp nập vì nhiều nhóm học sinh thường kéo lên đó ăn trưa. Nơi yên tĩnh thứ hai là phòng y tế, nhưng nếu chẳng may giáo viên y tế bất thành linh bước vào thì cũng phiền. Nên Kazuma vẫn ưu tiên địa điểm thuận lợi nhất chính là khu vườn hoa này. Đồng ý rằng đây là khu vườn riêng hiệu trưởng dùng để trồng hoa, nhưng điều đó đâu có nghĩa là hiệu trưởng cấm tiết học sinh không được lai vãng đến. Khu vườn bị bỏ quên một cách đáng thương và nó sẽ càng có đơn nếu như Kazuma và Eri không lui đến thường xuyên.

Tại khu vườn này có một băng ghế đá... chắc mọi người vẫn chưa quên. Sau khi rút lui trước khi Kozue phát hiện, Kazuma và Hiyama đã đến chỗ băng ghế đá đó. Có lẽ, họ chuẩn bị có một cuộc trò chuyện giữa hai người đàn ông.

Cũng thật tuyệt khi gần đây có một máy bán nước tự động. Lần đầu tiên Hiyama trông thấy thứ kỳ lạ này nên cậu ấy dành nhiều thời gian đứng trước máy nước, ngó nghiêng không biết nên làm thế nào để lấy hết cái hộp bên trong chịu “phọt” ra. Cứ loay hoay mãi đến khi Kazuma lui thui bước tới như bóng ma, cho hai đồng 10 yên vào và đưa tay bấm nút. Một hộp nước ép táo cho Kazuma và một hộp cà chua ép cho Hiyama.

- Đùng lo, cái này tờ dài. Vì nó từ trong máy bán nước tự động nên sẽ không có độc đâu. Dù biết rằng trên đời này, chẳng có thứ độc gì giết hại được Chân Tỏ!

Ừ thì Kazuma nói đúng. Trên đời này, trừ nước thánh ra thì chẳng có thứ độc nào giết được Chân Tỏ, hay nói cho chính xác là chẳng tồn tại thuốc độc giết Chân Tỏ. Nếu thật sự có độc thì tên cục mịch đứng bên cạnh kia sẽ “ngủm” trước nên Hiyama cứ yên tâm. Chẳng qua, Hiyama cảm thấy lạ trước hành động của Kazuma mà thôi. Hiyama không nghĩ rằng có ngày, Kazuma lại làm những chuyện như thế với cậu ấy.

- Tôi không thích mang ơn nên nhất định sau này sẽ trả lễ!

- Vậy thì tờ xin nhận!

- Thế, cậu muốn gì ở tôi thì nói thẳng ra luôn đi để tôi còn trả về lớp. Tôi không có nhiều thời gian phung phí đâu!

Ít nhất cũng nên để Kazuma cầm ống hút và hộp nước, đưa lên miệng húp si soap đã rồi tính. Hẳn đợi được uống cái hộp nước ép táo này lâu rồi nên cũng nên cho hân toại nguyện một tí. Sau khi húp một hơi hết sạch hộp nước, Kazuma thở phào sáng khoái. Kazuma cho hộp nước vào thùng rác tái chế bên cạnh, và lọc xọc trong túi đồng mười yên nữa, cho vào máy và mua một hộp khác... lần này là hương đào.

- Cũng không có gì nhiều nhận. Tờ chỉ thắc mắc không biết cậu đang làm gì trước cửa phòng học đó thôi. Tờ thấy lạ nên muốn hỏi ấy mà!

- Tại sao tờ lại phải trả lời câu hỏi đấy của cậu? Hơn nữa, chẳng phải cậu cũng nghe lóm hai người họ nói chuyện bên trong sao? Cậu làm gì ở đó?

Kazuma ung dung cầm ống hút và bắt đầu đưa hộp nước lên môi. Nhưng lần này, hân rít từng ngụm thưởng thức, chứ không sục một hơi hết hẳn như ban này.

- Đột nhiên trông thấy Kozue gọi Shimikaze ra ngoài, tờ cảm thấy lo nên bám theo sau để chắc chắn rằng không có chuyện gì xảy ra. Tính của Kozue thì tờ thừa biết. Cậu ấy không thích Chân Tỏ đến độ sẵn sàng lao vào đánh họ dù bất kỳ lý do gì. Kozue... không hiểu tại sao lại có mặt cảm đặc biệt với Chân Tỏ. Nếu không nhanh chân chặn ngay từ đầu, thì ai biết cậu ấy sẽ làm gì với Shimikaze!

Lúc nào cũng vậy. Lúc nào nói chuyện với hân, đối mặt với hân, Hiyama không hề cảm nhận được một chút gian dối. Nhiều lúc, Hiyama tưởng chừng như giác quan nhạy bén của mình bị hỏng nhưng xem ra điều đó không đúng. Kazuma không có lý do để nói dối, không có ý định lừa gạt người khác. Những gì tên đó cất ra khỏi miệng, đều xuất phát từ sâu trong thâm tâm chân thành. Tuy hân cứ như dửng dưng không quan tâm, nhưng thực chất là hân có quan tâm. Chỉ đơn thuần gương mặt ấy vốn không thể biểu lộ cảm xúc từ lâu.

Lý do của Kazuma cũng giống như Hiyama. Thế nên Hiyama cũng dịu xuống, không gắt gỏng khó chịu. Cậu ấy dùng móng tay cạy mở nắp hộp nước ép cà chua một cách thật ngẫu.

- Tôi cũng thế. Hebi không giống như tôi, Namehari hay bất kỳ Chân Tỏ nào khác trong thị tộc. Mẹ con Hebi đều là những Chân Tỏ ngoại quốc, chân yếu tay mềm. Nói đúng hơn, Hebi là Chân Tỏ yếu nhất trong làng. Không có khả năng đánh nhau, không biết võ thuật, hay bất cứ thứ gì để phòng vệ. Chính vì vậy, tôi đi theo sau họ cũng chỉ để đảm bảo rằng con nhỏ đó không động một ngón tay vào Hebi!

- Huh, Chân Tỏ ngoại quốc... Vậy là ngoài Nhật Bản. Ở các nước khác cũng có Chân Tỏ sinh sống sao?

- Nghe phong phanh thì hình như là thế. Cái mà tôi biết là bố Hebi lấy mẹ Hebi, vốn là một Chân Tỏ đến từ xứ sở Hàn Quốc. Mái tóc trắng bạch kim tự nhiên của Hebi cũng là được di chuyển từ mẹ cậu ấy. Ngay cả thể chất yếu nhất cũng được thừa hưởng từ bà ấy nữa!

Đây đích thực là thông tin thú vị nhất trong ngày mà Kazuma mới nghe lần đầu. Vậy là ngoài Nhật Bản, cũng có những Chân Tỏ sinh sống ở nước ngoài. Đây có thể là phát hiện lớn nhất trong lịch sử nhân loại và Chân Tỏ. Ở góc tối của thế giới, giống loài tượng trưng cho bóng đêm, cũng như nỗi sợ hãi, vẫn đang tiếp tục sinh sôi. Điều này là đáng vui hay đáng mừng nhỉ?

Bỗng dưng trông thấy Kazuma đưa tay lên cằm, đắm chìm suy nghĩ, Hiyama nhận ra rằng mình đã nói điều không nên nói thì phải. Ngay lập tức, Hiyama không ngần ngại nắm lấy cổ áo Kazuma, kéo mạnh về phía mình.

- Tên chết tiệt. Cậu vừa mới dụ tôi nói ra bí mật...

- Này này, cẩn thận!

Lúc đó, một tia sáng nhỏ lóe lên trước ngực áo Kazuma, rồi bất thành linh, một tia điện tích nhỏ phóng ngang qua. Cũng may nhờ vào phản xạ nhanh nhạy, Hiyama kịp thời rút tay lại trước khi tia điện nhỏ đó đánh vào tay cậu ấy.

Chưa hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Cho đến khi Kazuma đưa tay lọc xọc trước ngực áo thì Hiyama mới hiểu, tia điện đó được tạo ra từ cây thánh giá bạc mà Kazuma đang đeo.

Có lẽ mọi người vẫn chưa quên rằng trước đây, trong một ngày đẹp trời chuẩn bị đến trường, Ayame đã gọi Kazuma, đưa cho hân sợi dây chuyền thánh giá này và dặn rằng luôn phải mang theo bên người. Sau đó, trời xui đất khiến thế nào, Kazuma bị kéo vào trận đối mặt với Hiyama chỉ vì đám “mây mưa lén phét” với Eri, để Hiyama bắt quả tang tại trận. Trong cuộc chiến không cân sức, cứ tưởng chừng Kazuma sẽ xuống lỗ thì chính cây thánh giá này đã cứu sống hân một mạng. Cây thánh giá này được đúc bằng bạc nguyên chất 100% không có tạp chất. Và Chân Tỏ thì lại rất kỵ với bạc nguyên chất. Chỉ cần Chân Tỏ chạm nhẹ vào, thì sẽ bị cháy xém hết như vừa có dòng điện mười ngàn vôn đánh qua. Từ đó đến giờ, Kazuma vẫn mang theo cây thánh giá và xem nó như lá bùa hộ mệnh của mình. Một khi cây thánh giá đó còn trên cổ, thì không một Chân Tỏ nào có thể làm hại được Kazuma.

Đó là một thứ vô cùng phiền phức. Đôi mắt đỏ hồng của Hiyama trở nên đỏ ngầu như đầm máu. Thậm chí, đôi răng nanh sắc nhọn của cậu ấy cũng bắt đầu nhe ra. Hiyama chuẩn bị chuyển sang chế độ chiến đấu đầy máu.

Thấy tình hình không được tốt, Kazuma tìm mọi cách để làm dịu không khí.

- Chờ một chút, chờ có manh động. Tờ hiểu rồi!

Hành động tiếp theo của Kazuma không khác chi con dao hai lưỡi. Nếu thuận lợi thì không có gì, nhưng nếu xúi quẩy thì nó sẽ quay lại giết chết mình. Kazuma tháo sợi dây chuyền thánh giá bạc ra khỏi cổ, và làm trái lời Ayame bằng cách cắt nó vào cái ví da của mình và ném nó vào khu vườn hoa kế bên. Hân đã tự bỏ đi cơ hội sống sót duy nhất của mình vì một canh bạc vô cùng liều lĩnh. Nhưng Kazuma vẫn tin rằng những điều mình đang làm là đúng.

- Tờ không hề có ý định khiêu chiến, nên là không cần phải xoắn...

Thế nhưng sau đó, Kazuma bỗng lóe lên một ý tưởng phải nói là điên khùng cấp bậc 2. Không hiểu có phải là do hân chán thờ rồi hay không mà đột nhiên, Kazuma nhích bước chân sang trái, tiến gần về phía khu vườn hoa một bước, thì ngay tức thì Hiyama lên nhe răng. Nhưng khi Kazuma bước lui lại thì Hiyama trở về bình thường. Cứ tiếp tục lặp đi lặp lại động tác tiến lùi, thì Hiyama cũng ứng xử hết như vừa nãy. Đơn giản bởi Hiyama không muốn Kazuma đến gần cái thánh giá bạc. Nhưng cũng đủ tạo thành trò vui đối với Kazuma. Ngay lúc này, trong suy nghĩ Kazuma hiện lên một câu bắt hù “Giống chó dễ sợ”. Chỉ dám nghĩ chứ không dám nói, trừ khi tên đàn này thật sự chán thờ.

Nhưng hẳn hoàn toàn không có ý định đến nhặt lại sợi dây. Hẳn chỉ đơn thuần là muốn nói chuyện. Với những người dễ nổi nóng như Hiyama thì phải nhún nhường là thiên sách. Chính vì vậy, Kazuma lại bỏ thêm một đồng 10 yên để mua một hộp nước ép cà chua khác, thay cho hộp mà Hiyama bóp nát trước khi uống vì tức giận.

- Gác chuyện đó sang một bên. Nhưng nói gì thì nói, con nhỏ đó đang đẩy cao quan điểm quá mức cần thiết. Dù sao thì đây cũng chỉ là một vở kịch kịch bình thường, có cũng được mà không có cũng được. Tại sao lại phung phí thời gian và sức lực vào mấy chuyện vô bổ như thế? Con người... thật khó hiểu!

Bờ mõi Kazuma tạm thời rời khỏi ống hút một chút. Có ngừng uống trong vài giây thì cũng không bị kẻ khác giật mất hộp đồ uống nên hẳn không phải lo.

- Vô bổ, vô ích, vô vẩn, nhảm nhí, tốn thời gian... Ừ nhỉ, đúng thật là con người thì thoáng vẩn hay làm những điều đó mặc dù biết nó chẳng giúp ích được gì. Vậy thì theo cậu, tại sao con người vẫn đâm đầu vào làm?

- Này, tôi vừa mới hỏi câu đó đấy. Bây giờ cậu hỏi ngược lại tôi là có ý gì hả?

- Xin lỗi nhé, tôi vốn dĩ cũng chỉ là một thằng đàn nên không biết phải trả lời như thế nào. Thành thử suy đi nghĩ lại cũng chỉ biết lặp lại câu hỏi ấy mà thôi. Nhưng... nếu so sánh việc mọi người đang cố gắng hết mình để vở kịch được hoàn thành với chuyện tôi đang phấn đấu trở thành một Pokemon Champion thì thiết nghĩ nó còn thực tế và ý nghĩa hơn nhiều!

Hắn đang nói cái gì vậy? Cái "Pokemon Champion" là cái gì? Một nghề nghiệp trong tương lai à? Cũng chỉ vì Hiyama chẳng bao giờ quan tâm đến thú vui của loài người nên cậu ấy hoàn toàn không hiểu Kazuma đang nói cái giống gì.

- Chắc là vì niềm vui thôi. Cũng như việc tôi chơi Pokemon để vui thì có lẽ, mọi người cũng đang tận hưởng niềm vui của mình và hy vọng rằng niềm vui ấy sẽ được tăng lên gấp đôi, gấp ba lần khi vở kịch thành công mỹ mãn. Cũng giống như tôi chiến thắng được một Trainer mạng đầu tiên, cái cảm giác đó cứ lần lần, hào hứng và nó chắc chắn sẽ trở thành một phần khó quên trong ký ức của tôi. Thì mọi người... cũng đang cố gắng biến niềm vui ấy trở thành một kỷ niệm khó phai. Biết là sau khi vở kịch kết thúc, mọi người sẽ chẳng nhận được gì, nhưng nếu không muốn thì họ hoàn toàn có thể từ chối không tham gia, không nhất thiết phải nghe theo sự chỉ đạo của Kozue. Nếu không phải để tìm kiếm niềm vui của tuổi trẻ thì tôi cho rằng, mọi người không nhất thiết phải theo vụ này đến cùng đâu biết nó phí thời gian!

May là hẳn không phải nhà văn hay tiểu thuyết gia. Vì những lời hắn nói, nghe sao chẳng thuyết phục tí nào. Nhưng đổi lại, thì những điều đó thật sự khiến cho Hiyama phải lảng lờng suy nghĩ. Cái gọi là "niềm vui" đó... dường như đã chết ủa trong trái tim Hiyama từ rất lâu. Từ lúc nào? À phải... là từ khi mẹ Hiyama qua đời. Đúng rồi nhỉ, Hiyama, từ một cậu bé thích cười, thích vui tươi, pha thêm một chút ngỗ nghịch và hay nhõng nhẽo với mẹ đã chết khi chứng kiến người sinh ra mình nhắm mắt xuôi tay. Trái tim cậu ấy héo dần như đóa hoa hướng dương không còn dõi theo ánh mặt trời, khô cạn như dòng sông mất đi hơi thở của nước. Những thứ gọi là niềm vui... cũng giống như những món trang sức xa xỉ chỉ mãi mãi là hình ảnh trong đôi mắt của cô bé bán diêm. Hiyama không còn cảm nhận được thế nào là niềm vui.

Thật sự là như vậy sao? Thật sự rằng Hiyama không tìm thấy bất kỳ niềm vui nào trong cuộc sống này? Thật sự Hiyama không tìm được lý do để mình nở nụ cười ư? Khi nghĩ đến điều đó, bỗng nhiên hiện trong tâm trí Hiyama là nụ cười... một nụ cười tựa như ánh mặt trời, rực rỡ giữa ban ngày hay ban đêm. Trong tâm trí Hiyama hiện lên hình ảnh nàng Eri với mái tóc hồng bồng bĩnh như áng mây trời trên cao. Và khi hình ảnh ấy thoáng hiện lên, thì tâm tính Hiyama cũng dần trở nên nhỏ nhẹ. Giống như con ác quỷ tím được chốn dung thân dành riêng cho mình.

Hiyama nhanh chóng lắc đầu, tự an mình đang suy nghĩ cái quái gì thế không biết. Sao tự dung lại nghĩ đến Eri. Mà khi nghĩ đến thì hình như... con tim Hiyama như vừa mới trật lên một nhịp. Hiyama không nghe nhầm đâu, chắc chắn là con tim vừa mới "doki doki".

Sì sụp sọp.

Kazuma vừa mới uống hết một hộp nước ép vị đào rồi. Hắn lại tiếp tục mò mẫm trong túi áo xem còn đồng mười yên nào khác không. Hy vọng là còn rơi rác vài đồng bởi cái vị của Kazuma đang nằm vất vưởng trong vườn hoa bên cạnh.

- Riêng bản thân Kozue thì không lấy đó làm niềm vui. Cả đời tôi chưa từng trông thấy Kozue thật sự có hứng thú với bất kỳ điều gì. Kozue chỉ làm theo nghĩa vụ và cố gắng hết mình để hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Kozue luôn làm vì một người nào đó mà không phải bản thân cậu ấy. Như vở kịch lần này cũng thế. Nếu nói thẳng ra thì Kozue cũng không thích thú hay mong mõi gì vở kịch này đâu. Chỉ là...

- Chỉ là...

Hắn thật sự đã mua một hộp nước khác và cắm ống hút vào trong. Hộp nước thứ ba trong một buổi sáng và lần này là hương bạc hà.

- Kozue có một người cần phải vượt qua, cậu ấy luôn hướng mục tiêu làm sao để vượt qua người đó. Vở kịch này, Kozue cố hết sức mình để hoàn thiện cốt cũng để cho người đó biết rằng mình thật sự có thể đảm nhiệm được mọi thứ. Cho nên, riêng Kozue thì quan tâm chuyện vở kịch thành công hay thất bại nhiều hơn là niềm vui. Đó là lý do vì sao tuy nghe thật vô lý nhưng cậu ấy đẩy cao quan điểm lên quá mức, thì thoảng cũng khiến cho vài người xung quanh không thể theo nổi. Ô, hương bạc hà này cũng không tệ!

Kazuma sì sụp thêm mấy ngụm nữa cho thỏa cơn khát.

- Đối với người đó thì đây cũng giống như một màn kịch để tận hưởng niềm vui. Ngay cả bản thân tớ cũng muốn chứng minh bản thân mình giỏi hơn người đó nên phần nào thấu hiểu nỗi niềm trong Kozue. Chính vì vậy, đầu cho Kozue có khó khăn thế nào, có khiến người khác cảm thấy khó chịu ra sao, thì tớ vẫn muốn giúp hoàn thành tâm nguyện của cậu ấy. Dù sao thì suốt cả cuộc đời này, tớ vẫn đang mang ơn Kozue không hết!

Nói chuyện đấy với Hiyama làm gì. Giữa hai người đó có xảy ra chuyện gì cũng đâu có liên quan gì đến Hiyama. Hắn đang muốn ám chỉ điều gì?

- Thật sự ra thì mối quan hệ giữa tớ và Shimikaze ngay từ đầu đã không được tốt. Tớ cũng từng kiến nghị với Kozue nên suy nghĩ lại việc giao vai nhân vật nam chính cho tớ. Nhưng rút cuộc, Kozue không hề thay đổi ý định. Lý do vì sao thì chỉ mình cậu ấy mới biết. Tớ thì không muốn chỉ vì mình mà vở kịch gặp phải khó khăn. Thế nên Kinezuka, có thể sẽ mất từ bỏ ra 20 yên để mua hai hộp nước đó, cậu giúp tớ một chuyện được không?

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62

- Các cậu đến Đại Điện Thần luôn đúng không? Vậy thì chúng mình tách nhau ra ở đây là được rồi. Dù sao thì nhà mình cũng ở hướng ngược lại so với Đại Điện Thần!

Cũng như bao ngày khác, nhóm bốn người bạn Chân Tỏ trở về thị tộc khi mặt trời tờ mờ muốn biến mất khỏi rặng chân trời. Khoảng thời gian sau 5h30 tối là giờ nghỉ ngơi, không một Chân Tỏ nào được phép lái vòng ngoài lãnh thổ thị tộc nên dù muốn dù không, nhóm bạn cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Họ trở về nơi rừng núi linh thiêng, thân thương như ngày thường. Và cũng theo thời khóa biểu thường nhật, Hiyama, Eri và Namehari sẽ phải đến thẳng Đại Điện Thần theo lệnh các vị bộ lão. Vấn nạn cơn dịch bệnh lạ vẫn là mối lo hàng đầu của tất cả Chân Tỏ trong thị tộc. Tuy không muốn thừa nhận nhưng trong tuần rồi, Đại Điện Thần vừa tiếp nhận thêm hai trường hợp mắc bệnh nữa. Thêm hai đứa trẻ trong thị tộc bỗng dưng lăn lộn trên sàn, đứa thì ôm bụng, đứa thì ôm đầu than đau khi đang chơi với nhau ngay trong nhà. Chúng trở nên điên loạn, gào thét và không ngừng đập phá đồ đạc hay tấn công chính cha mẹ chúng nếu có ai cố gắng ngăn cản chúng. Sự kiện vừa rồi chứng tỏ một điều rằng cơn dịch bệnh lạ vẫn hoàn toàn chưa biến mất. Nó vẫn còn tồn tại, vẫn âm thầm len lỏi trong thị tộc và chắc chắn trong tương lai, những đứa trẻ còn lại sẽ nhiễm bệnh. Đây chỉ là vấn đề thời gian. Thế nên ba người con ông cháu cha phải lui đến Đại Điện Thần ngay sau khi về làng để cảm trực ở đó cho đến gần sáng. Công việc của họ thật sự rất bận chứ không rảnh rỗi như tên ngu ngốc nào đó chỉ biết lăn ra ghế nằm ngay khi về đến nhà, hay đợi dài cổ chờ đến bữa tối. Giờ này... chắc tên đó đang nằm xem tivi, vừa gặm nhắm bím bím đóng bịch đấy... đảm bảo 100% là như thế.

Quay trở lại vấn đề chính. Vẫn theo như những gì xảy ra từ đó đến nay. Quay hướng mắt về phía Đại Điện Thần mà thẳng tiến.

- Vậy thì chúng tớ đi hướng này. Về cẩn thận nhé Hebi!

- Cảm ơn. Các cậu đi cẩn thận!

Bởi vì Hebi không phải con ông cháu cha. Bởi vì mẹ Hebi là Chân Tổ ngoại quốc, hay thậm chí bố Hebi cũng không thuộc dòng dõi cao quý nào. Hebi chỉ là một Chân Tổ bình thường... đúng chuẩn bình thường không hơn không kém nên cô bé không thể chen chân vào vấn đề xung quanh Đại Điện Thần như Hiya-ma, Eri hay Name-hari. Vào những lúc như thế này, thay vì cùng về nhà như lúc trước, thì Hebi luôn phải đi một mình... tuy cô bé chưa bao giờ nói ra thành lời, nhưng nhìn tâm lưng Hebi lưng thưng bước đi một lúc một xa dần, lần đầu tiên Hiya-ma trông thấy cô ấy sao thật cô đơn.

Trước giờ Hebi luôn như thế sao? A... nhất định là như thế. Nhất định là Hebi luôn cố gắng rất nhiều để mọi người không thể nhìn thấy những suy nghĩ bị chính bản thân cô ấy che giấu bấy lâu nay. Hebi đứng là một diễn viên đa tài. Kể cả khi cô ấy không nói thì nụ cười dịu dàng đó đóng vai trò như một chiếc mặt nạ che đi những điều phiền muộn chan chứa trong tim. Tại sao một chuyện đơn giản như vậy mà Hiya-ma hoàn toàn không biết. Để rồi sau cuộc trò chuyện ở phòng học đó, Hiya-ma mới biết rằng Hebi... cũng như bao người khác. Cũng biết vui, biết buồn, biết khóc hay ganh ghét một ai. Hebi... cũng chỉ là Hebi mà thôi.

- “*Nề mặt tớ bỏ ra 20 yên mua hai lon nước. Tớ muốn hỏi sự giúp đỡ từ cậu!*”

Cái câu nói đó cắt ra từ cái miệng của tên đó bỗng dựng hiện lên trong tâm trí Hiya-ma. Mới nghĩ đến cái bản mặt ngang lì phè của hân mà lòng Hiya-ma như xôn xao, như muốn đắm cho hân một cái bờ tức. Nhưng đúng là Hiya-ma mang ơn hân thật. Kiểu gì thì kiểu, Hiya-ma vẫn mang ơn hân, hết lần này đến lần khác. Hà có tại sao cái tên đó cứ ám theo mình như ma dù rằng cái số hân chưa chết. Đành lủi thủi chấp nhận sự thật một cách miễn cưỡng, nếu như hân phiền phức nhưng nhìn được ra ngay vấn đề thì đôi mắt quan sát của một nhà khoa học quả thật đáng sợ.

- Chờ một chút đã Hebi!

Đi giữa chừng thì Hebi ngoảnh đầu lại.

- Có chuyện gì thế Hiya-ma – kun!

Biết bắt đầu từ đâu để Hebi không cảm thấy phiền lòng. Làm sao đứng để Hebi biết được rằng mình và tên ngu ngốc kia đã len nghe thấy cuộc đối thoại giữa cậu ấy và Kozue. Hiya-ma rất muốn giúp nhưng không biết nên mở lời như thế nào. Đành phải liều một phen. Nếu chẳng may mọi chuyện vỡ lở thì Hiya-ma có thể truy hết mọi trách nhiệm lên đầu gã kia được. Dù sao thì đây cũng là lỗi nhờ vả từ chính hân mà bản thân Hiya-ma nhận ra mình có trách nhiệm phải hoàn thành.

Cậu ấy không gọi trong khoản giao tiếp. Nhưng cũng may mắn vì người đó là Hebi. Hiya-ma chỉ biết đưa tay ra sau gáy gỡ đầu sỏn soạn khó xử. Đôi mắt cậu ấy hướng sang nơi khác như không dám đối mặt thẳng thắn với Hebi. Hiya-ma tròn mắt ấp úng.

- Chẳng là... sau khi bọn tớ xong việc ở Đại Điện Thần... cậu có thời gian đúng không nhỉ?

Hebi suy nghĩ trong thoáng chốc.

- Ummm, các cậu xong việc ở Đại Điện Thần thì khoảng 11, 12h đêm đúng không? Vào thời gian đó thì chắc mình còn đang thức đấy... À không, chính xác là chưa thể đi ngủ vì mình sắp hoàn thành xong phục trang rồi. Chỉ cần vài bước nữa là hoàn chỉnh!

- Vậy... cậu có thể ráng hoàn thiện nó luôn trong đêm nay luôn không?

- Nếu tập trung vào công việc thì chắc là được thôi. Nhưng có chuyện gì à Hiya-ma – kun?

Vòng vo không vào chuyện chính là không ổn đâu. Eri và Name-hari đang đợi mình ở kia nên Hiya-ma càng phải nhanh lên. Chỉ có điều... nói ra sao cảm thấy khó khăn và chút xấu hổ.

- Hebi, sau 12h... nói chung là sau khi hoàn thành xong phục trang, thì ra gặp tớ ở công viên. Nhớ mang theo kịch bản... Đừng có mà cho tớ leo cây đấy!

.....

- *Đây không phải thế giới của ta. Đây không phải sân khấu đi đôi với ánh hào quang của ta. Đừng đuổi theo ta nữa. Xin đừng theo đuổi ta nếu chàng vẫn còn muốn giữ lấy mạng sống của bản thân. Xin đừng dõi theo một con mèo man không bao giờ có thể trở thành hiện thực trong suy nghĩ của chàng. Thế giới của đôi ta... không hề giống nhau!*

- *Nếu như thế giới đôi ta không hề giống nhau. Nếu như ta không thuộc về thế giới của nàng thì tại sao nàng lại cho ta biết cái tên Humpler. Cũng như ta không ngại ngại khi nói cái họ Sakurada cho nàng biết. Ở đất nước của ta, cái tên cái họ đi liền với cuộc sống của con người. Là một người theo đạo, ta nguyện dâng tất cả, từ tình mạng này đến linh hồn cho nàng. Nếu như thế giới của nàng không chấp nhận ta, vậy thì xin nàng... xin nàng hãy từ bỏ thế giới đó để đến bên ta. Thế giới của ta sẽ chấp nhận nàng... Không, kể cả khi ta bị xem như một con chiến lăm đường lạc lối thì ta cũng sẽ chấp nhận nàng. Ta không thể sống một cuộc sống mà thiếu đi hình bóng người con gái mình yêu thương. Ta không thể tiếp tục mơ nếu người con gái ấy muốn tránh xa khỏi ta. Xin nàng, hãy để ta được trở thành một với bóng đêm sâu thẳm ấy. Xin hãy để ta tự tạo một thế giới riêng chỉ dành cho đôi ta!*

Tại nhà Kusanagi, thời gian là 8h tối. Sau khi dùng xong bữa tối ngon miệng do đích thân Ayame xuống bếp, nhóm Kazuma tiếp tục những công việc thường nhật như làm bài tập lớp. Một nhóm toàn các nhà khoa học, liệt kê thì bao gồm: Kazuma, Aries, Kozue và Tora. Một nhóm tụ hội chung những cái đầu sở hữu trí thông minh vượt ngoài tầm kiểm soát của con người, đầu cho họ đang là con người. Thì một bài tập dành cho học sinh trung học sẽ không còn đơn thuần là bài tập cấp độ sơ trung nữa, mà thuộc ở dạng thần thánh nào đó trên trời trên mây. Công việc thứ hai là chăm sóc cho những con vật trong phòng khám và sân sau. Vì tên ngu ngốc nào đó vừa nhập hàng thêm vài con thú nữa ngoài cả sáu ra nên số lượng thành viên trong nhà Kusanagi đã đông nay còn đông hơn. Nhiều đến độ chỉ mỗi Kazuma và Ayame thì không đủ lo bữa ăn hết cho chúng. Nên thời gian gần đây, Kozue, Tora, thậm chí là cả Aries cũng phải ghé sang nhà sau khi đi học về để giúp hân một tay.

Việc thường ngày thì nó chỉ có thế, nhưng bây giờ thì họ lại có thêm một việc ngoài giờ không tính thêm lương đó chính là giúp Kazuma tập kịch. Vì hân đảm nhiệm vai nam chính, cộng thêm những điểm thiếu sót trong lần diễn tập trên lớp do đích thân Kozue bắt lỗi nên Kazuma có một lời đề nghị nho nhỏ. Kazuma nhờ mọi người giúp hân diễn tập sao cho tốt hơn, đổi lại sẽ được thiết đãi bữa tối do chính tay Ayame chuẩn bị miễn phí. Hân tự ý lấy người chỉ ruột của mình ra làm phần thưởng đầu biết Ayame bận với công việc ở công ty thế nào. Không cần làm chuyện đó thì Kozue, Tora và Aries vẫn giúp mà. Thế nên ngay tại thời điểm này, họ đang tham gia vào chương trình tập luyện đặc biệt cho Kazuma, nhằm giúp cho khả năng diễn xuất của hân trở nên tốt hơn.

Aries sẽ thủ vào vai Camilla Humpler. Aries sẽ đóng vai nữ chính, cùng tập với Kazuma. Theo như con mắt quan sát của Kozue thì hân có tiến bộ hơn rồi. Về câu thoại thì hân vốn đã thuộc lòng như cháo. Hân cũng có lợi thế về khả năng diễn trước sân khấu, không ngại ngùng, xấu hổ, hay căng thẳng khi đứng trước đám đông nên ngay từ đầu, vai nam chính đưa cho Kazuma là quyết định vô cùng đúng đắn. Điều duy nhất cần chỉnh sửa chỉnh là biểu hiện của hân khi diễn với đồng nghiệp là người nhận vai nữ chính. Mục tiêu là phải làm sao để diễn trông thật tự nhiên, không e ngại, và phải sửa cái tật diễn mà không dám nhìn thẳng vào mặt người đối diện.

Đúng là so với Aries thì Kazuma không còn những điểm hạn chế đó. Hân diễn với Aries rất thoải mái, tự nhiên và tự tin. Đôi khi cũng khiến cho những khán giả ngồi bên dưới cũng cảm nhận được rằng hân đã chính thức hóa thân vào nhân vật và hòa làm một vào vở kịch một cách hoàn hảo nhất. Có thật là hân chưa hề qua một lớp diễn xuất nào trước đây hay thật sự do bẩm thiên tài cho phép hân làm được khối việc tưởng chừng như không thể.

Hân diễn tốt đấy. Dù khả năng lên sân khấu và mang vinh quang về cho đội nhà rồi. Nhưng đây chỉ là với phong độ như lúc này. Ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra khi khiêu chiến ngay trên chính mảnh đất lãnh thổ của kẻ thù... Kozue thật sự đang đẩy cao quan điểm quá mức cần thiết đúng như Hiya-ma nhận xét.

- Nhưng mà Kazuma đang thể hiện rất tốt đúng không nào? Quả nhiên, không thể tìm đâu ra được một nhân vật nam chính nào phù hợp hơn Kazuma đâu. Cậu có con mắt nhìn người thật đấy Kozue!

Kozue ngồi đó, vừa chống tay lên cằm, vừa thờ dãi một hơi ra.

- Tớ chẳng trông mong gì nhiều ở cái tên siêu thộn đó. Được như thế này đã là tốt lắm rồi. Nhưng dĩ nhiên, nếu Kazuma có thể giữ nguyên phong độ đó đến khi biểu diễn thì đỡ cho tớ biết bao. Quả nhiên, vấn đề vẫn là ở chỗ người nhận vai nữ chính thôi. Không phải có ta thì Kazuma sẽ tự nhiên hơn!

- Về Shimikaze à. Tớ nghe Kazuma nói rằng mối quan hệ giữa hai người vốn dĩ đã không được tốt cho lắm. Kazuma và Shimikaze... hai người họ ít tiếp xúc với nhau lắm vậy mà Kazuma cũng gây thù chuốc oán được cũng hay thật. Kể ra cũng khó cho cả đôi bên khi chính cậu cũng không thể tìm được bất cứ ai khác thay thế hai người họ!

- Tên này thì dĩ nhiên mà chẳng tạo thêm kẻ thù. Nhưng quả nhiên, chỉ cần không tập chung với cô ta thì mọi thứ đều ổn. Cứ như thế dần dần cho quen đi. Đến lúc lên sân khấu thì sẽ diễn theo phân xạ tự nhiên. Ý kiến này của Kazuma thật không tệ chút nào!

Ngay cả Aries cũng rất nhập tâm vào nhân vật nên Kazuma mới có thể diễn hết khả năng của bản thân. Sau khi phân đoạn khó nhất đã được luyện tập xong, Aries mới chính thức có thời gian nghỉ ngơi.

- Hà, Kazuma – senpai, nếu đã diễn tốt như thế thì cần gì tập chung với em nữa? Lời thoại anh thuộc rồi, khí thái cũng giống như vai nam chính trong kịch bản. Chỉ duy nhất gương mặt của anh không thể thay đổi cảm xúc nhưng chẳng thành vấn đề bởi vai nam chính cũng giữ nguyên một kiểu mặt như thế. Cứ giữ nguyên phong độ này cho đến lúc lên sân khấu chẳng phải rất ok sao? Anh còn đang lo sự cái gì?

Kazuma đang lo nhiều thứ lắm. Có thể bây giờ phong độ đang rất tốt, dù sức lên sân khấu mà không xảy ra chuyện gì tồi tệ. Nhưng ai mà biết được khi đối diện với Hebi thì liệu hẳn có còn giữ được bình tĩnh hay không. Diễn với Aries là một chuyện nhưng với Hebi thì lại là vấn đề khác. Kazuma lo rằng mình không thể giữ được sự tự nhiên khi diễn chính thức nên cách duy nhất là tiếp tục tập luyện cho đến khi nào mình thuần nhuyễn như một thói quen thì thôi.

- Có thể bây giờ thì ổn nhưng anh cũng không dám chắc chắn rằng mọi thứ sẽ luôn ổn thỏa như thế này, cứ luyện tập được đến đâu hay đến đấy. Thừa còn hơn thiếu!

- Nhưng nếu trong một cuộc thí nghiệm mà anh để các chất tham gia bị thừa chỉ chênh lệch một vài mm thôi cũng đủ để thay đổi cả cuộc đời đấy. Kazuma – senpai, anh thật sự đang lo ngại điều gì? Phải chăng, điều anh đang đắn đo có liên quan đến Shimikaze – senpai?

Chưa một ai dám phủ nhận rằng khả năng quan sát của Aries là tuyệt đối. Mặc dù đã nhắc đi nhắc lại vấn đề này rất nhiều lần nhưng thật lòng mà nói thì từng nhất cử nhất động của một con ruồi cũng khó lòng mà thoát khỏi tầm mắt con bé. Có lẽ vì những gì Kozue đã nhận xét qua màn diễn chung của họ trên lớp. Chỉ đơn thuần như thế mà con bé có thể nghiệm được ra ngay dựa vào khả năng tư duy của bản thân.

Biết rằng không thể qua mặt được con bé, Kazuma cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nhưng hẳn không muốn nhiech đi nhiech lại một vấn đề quá nhiều lần nên đã làm một hành động mà từ trước đến nay, hẳn chưa từng làm. Kazuma đã quay lưng với Aries.

- Vẫn còn một chút thời gian, chúng ta luyện thêm một chút nữa rồi nghỉ. Anh còn phải kiểm tra tình trạng của mấy con thú trong phòng khám nên sẽ kết thúc sớm hơn dự định!

Kazuma biết từ chối câu trả lời của một người. Với một nhà khoa học, trách nhiệm của họ là phải trả lời tất cả mọi thứ trong cuộc sống, nhưng giờ đây, Kazuma đã biết cách lẩn tránh câu hỏi, dù rằng nó không được ẩn ý cho lắm. Rõ ràng, đã xuất hiện những thay đổi trong Kazuma và đang ngày càng lớn dần hơn theo thời gian. Phải chăng, vì những gì đã xảy ra trong khoảng thời gian sinh sống tại đây khiến cho Kazuma thay đổi... hay, chính bản thân Kazuma buộc phải thay đổi thì mới có thể thích ứng được với cuộc sống lắm rắc rối ấy?

- *Chàng thật sự muốn biết danh tính của ta? Chàng thật sự muốn biết cái tên cái họ mà cha mẹ đã đặt cho ta? Xin thứ lỗi vì sự vô phép nhưng ta e rằng điều đó không thể được?*

- *Vì sao? Xin nàng hãy cho ta đôi lời để sự khó chịu này không còn gào thét nữa!*

- *Vì đằng sau chiếc mặt nạ này là một thế giới không thuộc về chàng. Vì đằng sau chiếc mặt nạ này là những điều xấu xa đen tối sẵn sàng hãm hại tính mạng của chàng. Vì chỉ cần ta gỡ bỏ chiếc mặt nạ này xuống, là ta đã mang trên vai gánh nặng của kẻ phản bội gia tộc. Đêm nay, mặt trăng tròn trên cao kia đã ấn định như người giám hộ... Không, vì gia tộc ta luôn gắn liền với ánh trăng nên trước ánh sáng linh thiêng của đức Chúa trời, ta không thể làm những chuyện trái với giao ước được để ra. Rồi chàng sẽ dần hiểu được rằng hình ảnh mà chàng đang theo đuổi và yêu cầu cởi bỏ chiếc mặt nạ này vốn dĩ chỉ tồn tại trong cõi mơ của chính bản thân chàng mà thôi. Nên ta cầu xin chàng... đừng cố gắng để biết được danh tính cũng như gương mặt thật của ta!*

Tối hôm đó... nói đúng hơn là vào tận đêm khuya cỡ 12h đến 1h sáng. Thời điểm thị tộc Chân Tỏ mở sáng đèn từng căn nhà, ra ra vào vào, sinh hoạt đời thường một cách tưng bừng và nhộn nhịp, tương tự như xã hội loài người vào những khoảng thời gian buổi sáng. Nhưng nếu nói về khoản nhộn nhịp thì cũng không hoàn toàn chính xác bởi số lượng Chân Tỏ trong thị tộc chưa lên đến 30, đa số vẫn chỉ là những Chân Tỏ trưởng thành trai tráng bắt đầu lên núi lên rừng làm việc. Có lẽ, vì mối lo ngại về con dịch bệnh chưa rõ nguồn gốc nên ngoại trừ những Chân Tỏ ấy ra thì không có sự xuất hiện của những người phụ nữ, những đứa trẻ hay những người già. Dầu cho ban đêm chính là thời gian sống chủ yếu của họ nhưng nếu để ý kỹ hơn thì thiết nghĩ... thị tộc vẫn vắng bóng nhiều hơn so với mọi khi.

Hiyama không thích cái không gian yên ắng đến buồn tẻ thế này. Vì điều đó khiến cho cậu ấy liên tưởng đến những buổi sáng đầy sớm đến trường. Cái quang cảnh yên lặng tron tru đủ làm cho Hiyama cảm thấy mình như đang bơ vơ troi một cách khác thường. Khi các Chân Tỏ khác chìm sâu vào giấc ngủ thì mình lại thức, ngược lại khi mọi người đang sinh hoạt thì mình lại phải chấp nhận đánh một giấc ngon lành trong chốn ẩm ỉm để sáng mai đi học. Tất cả cũng đều vì chủ trương cùng chung sống và học tập với con người do các bô lão đề xướng. Có muốn cũng không thể phản kháng hay từ chối.

Nhưng riêng ngày hôm nay thì chính Hiyama lại phải nói lời cảm ơn đến tình thế hiện tại. Bởi nếu có nhiều người qua lại thì sẽ phiền lắm. Sau khi hoàn thành xong công việc ở Đại Điện Thần, Hiyama chỉ có một chút thời gian để trở về nhà lo chuẩn bị cơm nước như một "bà nội trợ" đảm đang rồi để cách lên chiếc bàn thấp tròn ngoài phòng khách, ai muốn ăn thì ăn, còn không thì cứ để đấy, lát nữa về Hiyama sẽ giải quyết sau rồi nhanh nhanh chóng chóng đến điểm hẹn là công viên nhỏ, nơi khi xưa bộ tứ Hiyama vẫn thường hay chơi đùa cùng nhau.

Hiyama có hẹn gặp Hebi sau khi hoàn thành xong bộ phục trang cho vở kịch thì hãy đến đây. Hebi đã làm đúng theo lời Hiyama. Có bé tóc bạch kim khi về nhà, việc đầu tiên là kịp thời đỡ lấy khay trà nóng khi mẹ Hebi mang ra phòng khách nhưng không may vấp chân vào cạnh bàn và chỉ chút nữa thôi thì sẽ có âm thanh rơi vỡ loảng xoảng nếu Hebi không đến kịp. Chuyện này đối với Hebi hay bỏ cô ấy đều rất đối bình thường vì vận xui xẻo từ mẹ cô bé không khiến Hebi phải khó khăn. Đối phó với vận xui này, Hebi đều biết cách hết.

Sau khi chuẩn bị xong bữa tối, dọn dẹp và chăm sóc thửa ruộng rau ngoài vườn, Hebi trở lại phòng riêng, bắt tay vào công việc may đo thuê thuê và cố gắng hoàn thiện trong thời gian sớm nhất có thể. Cuối cùng thì Hebi cũng đã hoàn thành được bộ phục trang tâm huyết và đến điểm hẹn vừa đúng sát nút thời gian Hiyama rời khỏi Đại Điện Thần. Và bây giờ thì họ đang có mặt tại công viên này đây.

- *Ở đất nước của ta, mặt trăng chính là vị thần, một vị thần linh thiêng, hòa nhã, dịu dàng tựa như ánh sáng tinh khiết giữa màn đêm sâu thẳm. Ngài nhân từ hiền lành và luôn dang đôi tay chúc phúc cho những đứa con của ngài. Dù là ai, dù trong sáng hay nhuốm đầy bùn đen của sự tội lỗi, ngài cũng sẽ tha thứ và chấp nhận tất cả như giọt máu mù thân thương ngọt bùi. Trước sự chứng giám của ngài, ta muốn được lắng nghe cái tên cái họ đã trôi buộc cả cuộc đời nàng, ta muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mà tạo hóa đã ban tặng cho nàng. Xin nàng... hãy dỡ bỏ lớp mặt nạ đang ngăn cách giữa đôi ta để ta có thể đến gần bên nàng hơn!*

- *Chàng là đứa con của ánh sáng, trong khi ta chỉ là đứa con của bóng tối. Kể cả khi ta từ bỏ chiếc mặt nạ này hay những xiềng xích theo ta suốt cả cuộc đời, thì chàng cũng không thể đến gần bên ta và ngược lại...* Hiyama – kun, từ đây về sau là khổ đoạn cho phần tiếp theo rồi. Mà phần tiếp theo thì mình chưa thuộc nằm lòng cho lắm, nên chúng ta dừng ở đây thôi nhé!

Hiyama lật sang trang tiếp theo của cuốn kịch bản, lướt mắt đọc vài dòng.

- Chắc là cũng nên dừng ở đây nhì. Nếu cậu thuộc luôn phần sau thì ta có thể tiếp tục rồi. Lâu lâu tớ mới có hứng thú làm những chuyện như thế này!

- Mình xin lỗi nhé Hiyama – kun!

Hebi nhận lấy cuốn kịch bản dày cộm từ tay Hiyama, cho vào chiếc túi xách được đặt dưới gốc cây đằng kia.

Hiyama cất tiếng thở dài ngán ngẫm. Thành thực mà nói thì cậu ấy cũng chỉ bắt đầu có hứng thú trong việc luyện tập vở kịch ấy thôi. Ấy vậy mà khi niềm hân hoan cao hứng đang dâng trào thì buộc phải dừng lại đột ngột thật khiến cho Hiyama cảm thấy chán nản vô cùng. Giả như Hebi thuộc được phân đoạn sau thì chắc cậu ấy còn có thể tiếp tục chìm đắm trong khung bậc cảm xúc dạt dào ấy. Nhưng cũng chẳng thể trách được Hebi khi công việc trên trường cứ khiến cô ấy không ngừng tối tăm mặt mũi, từ chuyện của hội phó hội học sinh, cho đến chuyện thiết kế trang phục cho vai diễn, Hebi có thể dành thời gian mà học được hơn nửa cuốn kịch bản cũng như diễn với phong thái đỉnh đặc như thế đã là tốt lắm rồi. Tuyệt đối không thể đòi hỏi ở Hebi nhiều hơn nữa.

Và một điều bất ngờ khác bất chợt vang lên, phá tan đi không gian yên tĩnh chỉ có hai người, đó là âm thanh cất ra từ bao tử của Hiyama. Trước âm thanh đó, Hebi không khỏi đưa tay che miệng cười khúc khích.

- Hiyama – kun, cậu vẫn chưa dùng bữa sao?

- Biết làm thế nào được, vừa về đến thị tộc, chưa kịp làm bất cứ thứ gì là đã bị triệu tập thẳng đến Đại Điện Thần. Về đến nhà thì lại nai lưng ra làm việc như thằng ở dợ vì có lão già nào đó chẳng bao giờ đụng tay đụng chân, cầm lấy cái chổi quét cái nhà một lần. Ngược lại, từ còn phải nấu nướng hầu ngược lại cho lão... Nên bây giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng hết!

- Vậy tại sao cậu không dùng bữa tối trước rồi hẵng đến đây? Thiết tình, cậu cần phải cẩn thận sức khỏe của mình đó Hiyama – kun!

Có lẽ vì học và sinh sống chung với con người nên dần dần Hiyama và Hebi cũng bắt chước theo thói quen hỏi thăm lẫn nhau của con người. Trên thực tế thì vấn đề sức khỏe đối với họ là hoàn toàn không phải lo lắng. Chân Tỏ có hệ miễn dịch cũng như sức đề kháng vượt trội hơn con người gấp nhiều lần. Nên đói bụng... tuy cảm giác ấy có thật nhưng Hiyama có thể tiếp tục sống mà không ăn gì trong thời gian dài hơn so với con người.

Hebi lại một lần nữa thò tay kiểm tra trong chiếc túi của mình.

- Mình cũng đoán là ở Đại Điện Thần, các ngài không cho các cậu ăn gì nên phải đợi về đến nhà thì mới được dùng bữa. Sẵn tiện hôm nay đến phiên mình xuống bếp nên có làm phần cơm bị dư ra chút xíu. Nếu không chê thì cậu dùng một ít nhé!

- Oi, nói là làm dư ra nhưng chắc chắn là do cậu cố tình đúng không?

- Mình cũng đâu có biết. Nào, cậu dùng đi, xin mời!

- Hà... mời cả nhà...!

Mãi mới được ăn. Làm lụng quần quật suốt từ sáng sớm cho đến tối mịt mịt không có thứ gì vào bụng trừ duy nhất hộp nước cà chua ép do tên kia mua. Một chút nước ép cà chua ít ỏi không thể thỏa mãn được bao tử của cậu ấy. Chỉ đơn thuần là một nắm cơm Onigiri đối với Hiyama cũng tương tự như một loại thực phẩm vàng. Về những món do Hebi làm thì không cần phải chê.

Hiyama cần miếng đầu tiên, chính bản thân Hiyama rất tự tin vào khả năng bếp núc cũng phải dừng lại giữa chừng và nhìn chằm chằm vào phần nhân bên trong, bởi một lý do vô cùng đơn giản.

- Kích cỡ vừa tầm tay, không quá to cũng không quá nhỏ. Phần cơm bên ngoài vừa nóng vừa giòn, độ dính cũng vừa phải, không rơi rớt và tan hẫ khi đưa vào miệng. Bên trong là cá hồi đúng không? Cá hồi, trứng, đậu và... cái thứ chua chua này, mặn khô à?

- Đúng rồi đúng rồi, mình đã sử dụng mận khô để tạo nên độ chua cho Onigiri. Mình chỉ cho có một ít để tạo sự khác biệt thôi. Vậy mà Hiyama – kun cũng có thể phát hiện ra được. Quả nhiên Hiyama – kun gọi nội trợ thật đấy!

- Vì nếu tớ không làm thì xác định sẽ bị chết đói. Cho mận khô vào Onigiri... tớ chưa từng nghĩ đến chuyện này trước đây. Tớ mà gọi nội trợ thì chắc cậu cũng ở cấp độ thần thánh luôn rồi ấy chứ!

- Do mẹ chỉ cho mình đấy chứ. Lần đầu tiên mình làm thử và không ngờ rằng nó lại thành công!

- Vậy khác nào cậu đem tớ ra làm vật thí nghiệm. Nhưng cũng không thành vấn đề bởi mẹ cậu cũng là đầu bếp số một trong làng ta!

- Mặc dù bà có hơi lộn độn trong mấy mẩn đôi chút nhỉ?

- Tớ không có muốn nói ra đâu. Thật đấy!

Họ ngồi trên tờ leo thang hình vòm cầu, cùng ngồi đó, vừa thưởng thức mấy quả Onigiri, và cùng chiêm ngưỡng toàn cảnh thị tộc từ vị trí này. Ánh sáng từ từng ngôi nhà vẫn còn thấp lên, soi sáng rõ màn đêm như ban ngày, nhưng số lượng Chân Tỏ xuất hiện xung quanh thị tộc thì ít một cách đáng buồn. Chỉ vì con dịch bệnh kỳ lạ đang hoành hành mà một thị tộc vốn đã ít người nay càng trở nên hẻo lánh, không còn sức sống như những lần trước.

Nhìn ngôi làng mình... không có ý gì nhưng nó sao thật chán chường và buồn tẻ, Hiyama còn chẳng thiết quan sát nó nữa là. Thay vào đó, cậu ấy khẽ ngược lên bầu trời cao kia. A, kể ra cũng có một chút gọi là an ủi khi đêm nay vừa có mặt trăng tròn và sao. Thật kỳ lạ... Kỳ lạ ở chỗ là bầu trời đêm ở vịnh biển này hầu như lúc nào cũng có mặt trăng và những vì tinh tú thấp sáng trong một màn đen vô tận mỗi khi mặt trời đã hoàn toàn mất dạng. Phải chăng vịnh biển này nằm ở một vị trí đặc biệt nào đó, gần với hệ mặt trời, vũ trụ hay là vì một phép màu nào đó từ các vị thần ban tặng đến nơi này? Hiyama không biết và cũng không cần phải biết. Những gì cậu ấy muốn làm chính là ngắm nhìn món quà mà mẹ thiên nhiên mang đến ngay bây giờ.

- Trăng tròn quá nhỉ Hiyama – kun. Đầu biết trăng rất đẹp nhưng đây là lần đầu tiên mình chiêm ngưỡng nó kỳ cảnh như thế. Nó thật xa... nhưng cũng thật gần. Không chỉ đẹp mà còn rất thanh tao và nhẹ nhàng nữa. Thật dịu dàng, thơ mộng như tấm lòng bao dung của mẹ thiên nhiên vậy!

- Nhìn kiểu gì thì... mặt trăng cũng giống như cậu vậy ấy Hebi!

- Thế à. Ý cậu muốn nói đến mái tóc này đúng không? Đúng nhỉ? Mái tóc màu bạch kim... cũng từng có người nói rằng mái tóc của mình cũng giống như mặt trăng vậy. Có lẽ, sẽ chẳng tìm đâu được một Chân Tỏ... một người Nhật nào lại mang màu tóc này đâu. Trông nó thật kỳ lạ và...

- Đẹp, tao nhã, và cũng rất thanh khiết như viên ngọc trai được đánh bóng kỹ lưỡng cẩn thận. Kỳ lạ hả? Đúng là cũng có một chút nhưng tớ thấy cái đó đâu thành vấn đề. Với ai thì tớ không biết nhưng riêng tớ thì... mái tóc của cậu thật sự rất đẹp đó Hebi!

Hebi bỗng nhưng quay mặt sang hướng khác, bờ vai cô ấy khẽ run lên từng đợt nhẹ. Hiyama chợt nhận ra rằng mình vừa nói mấy điều nghe thật lạ lùng và chẳng giống ai nên khiến cho Hebi không nhịn nổi cười đấy mà. Cậu ấy xấu hổ đến nỗi gương mặt trắng như tuyết, tay giấu sau gáy sột sột to về khó xử và cũng quay mặt sang hướng ngược lại.

- Xin lỗi... tớ lỡ nói những điều quái dị mất rồi!

- Không... Không sao đâu, Hiyama – kun!

Lần đầu tiên Hiyama tỏ ra xấu hổ, cậu ấy sao thật đáng yêu vô cùng, khác xa hoàn toàn hình ảnh một Hiyama khó tính, dễ nổi nóng và luôn khiến người đối diện phải lo sợ rằng không biết cậu ấy sẽ lên cơn lúc nào. Không ngờ rằng Hiyama cũng có những sắc thái mà không phải ai cũng có thể thấy. Thậm chí rằng có những người ngồi sát ngay bên cạnh mà vẫn không thấy bởi lẽ Hebi... đang tự đắm chìm bản thân mình trong nỗi hạnh phúc vô bờ bến. Gương mặt cô ấy trở nên đỏ nóng bừng bừng như ấm nước đun sôi. Đôi vai Hebi run rẩy không phải vì cười nhạo Hiyama nói những lời xấu hổ, mà là vì cô ấy cố gắng kìm chế bản thân khỏi sự hạnh phúc đó. Nếu để Hiyama biết được thì...

Hebi lén lút quay lại nhìn Hiyama. Đúng nh... cảm xúc sâu trong trái tim Hebi dành cho cậu ấy không chỉ đơn thuần dừng lại ở mối quan hệ người bạn thời thơ ấu thơ. Đôi mắt đỏ hồng như viên Ruby ấy đang dần nhìn thấy hình ảnh của một cậu con trai đồng trang lứa với niềm cảm xúc hân hoan khác lạ. Một nét gì đó chứa chan sự ngọt ngào triu mến nhưng cũng pha thêm một chút u phiền của một người thiếu nữ đa cảm. Mỗi khi trông thấy cậu ấy, trái tim người con gái không ngừng vang lên những âm thanh rộn rạc cùng nhịp đập không thể tự chủ được. Hebi đối với Hiyama...

- “Cậu lo sợ nếu nói ra bí mật này thì đoạn dây liên kết giữa các cậu sẽ bị đứt đứt ư? Nếu quả thật là như vậy thì sau cùng, tình bạn của các cậu cũng chỉ đến mức đó mà thôi.”

Cậu nói mà Kazuma từng cất lên một lần bỗng xuất hiện luẩn quẩn trong tâm trí Hebi. Ngay cả gương mặt lạnh nhạt, thờ ơ, lạnh cảm, không biểu lộ chút cảm xúc đó cũng hiện hữu rất rõ ràng. Thật đáng ghét, khi không lại nghĩ đến người đó sao Hebi cảm thấy khó chịu vô cùng. Nhất là cái bản mặt ngang lì phè chỉ muốn đắm cho một cái ấy. Tự dưng nghĩ đến hân khiến cho bầu không khí lạnh mận này bị cắt ngang một cách vô duyên vô cớ. Nhưng có lẽ, Hebi ghét hẳn là vì tên đó... đã nói đúng những điều mà Hebi phiền muộn. Nói đúng những điều mà Hebi đang băn khoăn lo sợ... Sợi dây liên kết sẽ bị cắt đứt một khi bí mật này được phơi bày ngoài ánh sáng. Hebi rất sợ điều đó xảy ra nên vẫn luôn giữ kín nó trong trái tim. Hebi ghét vì tên đó... lại nhìn ra được điều mà người khác không thể. Chính vì vậy, cô bé không ngừng ngọ nguậy lắc đầu sang trái sang phải như đang rũ nước sau khi tắm, cốt để đánh bật cái hình ảnh tên đáng ghét đó ra khỏi tâm trí.

.....

- Hebi, cậu có thích vở kịch này không?

Một câu hỏi hơi mang khuynh hướng bắt ngờ nhưng cũng rất phù hợp với hoàn cảnh.

- Tuy không mang chút gì đặc sắc mới lạ bởi mô tuýp rất quen thuộc và thường thấy ở những vở kịch trong xã hội loài người, nhưng đây cũng được xem như một kiệt tác trong lịch sử Chân Tỏ chúng ta. Vì nó được viết bởi một Chân Tỏ nên bối cảnh và nhân vật cũng dựa theo hình tượng loài quý sống trong đêm. Dù rằng cái kết cuối cùng thật chẳng ai mong muốn. Con người và Chân Tỏ đến gần với nhau hơn... nghe thật thấy bất hợp lý và rõ vô vẩn. Nhưng vì Eri là người đã viết ra nó nên đành phải nuốt nước bọt, chấp nhận lấy nó một cách miễn cưỡng. Vậy còn cậu thì sao Hebi? Cậu không cần phải theo

nó đến cùng. Cậu hoàn toàn có thể từ chối nó nếu như cậu thật sự không muốn. Sẽ chẳng ai trách cứ hay nói gì cậu đâu!

Lời nói của Hiyama sao thật ngọt ngào nhẹ nhàng như một viên kẹo đường tan ngay trong miệng và để lại nơi đầu lưỡi cảm giác thanh thanh đến khó quên. Nhưng đồng thời, nó cũng khiến Hebi nhớ đến những gì Kozue đã nói lúc ấy. Nếu không thích thì có thể từ bỏ. Sẽ không một ai khiển trách hay đổ lỗi cho Hebi vì họ biết rằng chính bản thân cô bé cũng đang phải chịu áp lực từ rất nhiều hướng, nhiều việc khác nhau. Chỉ là nếu như Hebi buông tay ngay bây giờ, thì mọi chuyện sẽ càng trở nên rối rắm hơn gấp nhiều lần. Ai sẽ thay thế vị trí Camelia Humpler của Hebi? Đặt giả thiết rằng nếu Kozue tìm được người phù hợp thì liệu người đó có học kịp những đoạn thoại trong kịch bản một khi ngày diễn đang gần kề. Chỉ mới nghĩ đến những điều đó, Hebi càng cảm thấy mình không thể rút lui. Và cũng vì một vài nguyên nhân khác...

- Hiyama – kun thật sự... không thích vở kịch này ư? Mình hỏi thật lòng Hiyama – kun đó!

- Oi oi, tờ đang hỏi cậu mà, sao câu trả lời tớ nhận được lại là một câu hỏi khác vậy? Thật sự mà nói thì... nội dung có quá phần ướt át và thô lương. Nói thô lương là chính xác đấy, mà tớ thì lại có thành kiến đến những thứ tương tự như vậy!

- Đúng thật nhì. Hiyama – kun đã phải trải qua nhiều chuyện ngoài ý muốn mà. Kịch bản lần này của Eri – chan, mình đã đọc đi đọc lại rất nhiều và thấy được rất nhiều khía cạnh khác của cuộc sống này. Đôi lúc, chính bản thân mình cũng không thể nghĩ rằng người viết lên từng trang giấy này chính là Eri – chan, một người ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều nhất đấy!

Hebi nhẹ nhàng đặt hai tay lên cuốn kịch bản trên đùi. Hebi vuốt ve nó như một báu vật vô giá. Trên đôi môi cô bé hiện lên nụ cười hiền hậu như mọi khi.

- Camelia Humpler, con gái thứ ba trong một gia tộc Chân Tỏ sống trên núi. So với những anh chị em khác thì Camelia chỉ là một cô con gái bình thường, bình dị, không sống hoa mỹ tráng lệ dù rằng bản thân cũng mang dòng máu hoàng tộc. Rồi số phận đưa đẩy thế nào khiến nàng tìm đến tình yêu đầu đời của mình... Với một cô gái thì từng lời từng câu chữ được viết trong đây chứa đựng rất nhiều tâm tư tình cảm. Chắc hẳn, Eri – chan đã phải cố gắng rất nhiều để viết được nó. Hay nói đúng hơn, thì mình cảm giác rằng chính bản thân Eri – chan đang cố thổ lộ những cảm xúc của cậu ấy dành cho vai nam chính vậy!

- Tự nghĩ ra câu chuyện, tự nghĩ ra nhân vật và tự tìm cách bày tỏ với nhân vật chính mình tưởng tượng ra sao. Tớ phải công nhận một điều rằng đôi lúc Eri cũng không được bình thường cho lắm nhì!

.....

Ở một nơi nào đó thực chất cũng gần đây, Eri đang ngồi dùng đôi đũa ngoáy ngoáy phần đậu Nato trước khi dùng bữa thì bất thình lình hắt xì một cái.

- Eri – chan bị cảm lạnh à?

- Dạ không... sạt sạt... hình như vừa có cái gì đó bay vào mũi con thôi. Mama đừng lo!

.....

Quay trở lại với Hiyama và Hebi. Hiyama lại cất tiếng thở dài ngán ngẩm.

- Hà, nếu tớ mà là Eri. Sau khi làm cái chuyện ấy thì chắc chỉ biết trốn tiệt trong phòng, hay tự vùi mình dưới chồng sách trốn vì xấu hổ mất!

- Tee hee, quả nhiên chỉ có thể là Eri – chan thôi. Chính vì không đủ dũng khí để nói thẳng ra nên Eri – chan mới mượn hình tượng của Camelia Humpler thay lời muốn nói. Những cảm xúc của cậu ấy đều được thừa hưởng lại cho Camelia Humpler. Hay nói đúng hơn, thì Camelia chính là Eri – chan. Và mình chỉ là một người điều khiển Camelia mà thôi. Giống như một linh hồn vất vưởng nào đó nhập ngẫu nhiên vào một cơ thể rỗng chỉ để hoàn thành ước nguyện của linh hồn sở hữu cơ thể thật sự. Mình cũng không hiểu rằng liệu có phải Eri – chan đã thừa nhận rằng cậu ấy lấy ý tưởng thiết kế lên Camelia là từ mình nên cậu ấy mới đồng ý với Toriyama – san rằng mình là người phù hợp nhất. Nếu thật sự như vậy thì đây không còn là vấn đề muốn hay không muốn nữa rồi Hiyama – kun. Mình... thừa hưởng tâm nguyện của Eri – chan, vậy nên, mình sẽ hoàn thành vai diễn Camelia Humpler một cách tốt nhất. Đó chính là câu trả lời của mình cho câu hỏi của cậu!

Không được rồi. Bây giờ thì dù có thể nào đi chăng nữa thì Hiyama cũng không thể nói rằng “Đây không phải câu trả lời tớ muốn nghe”. Có lẽ khi trả lời Kozue, Hebi cũng đã làm bộ mặt như thế, hiền hòa nhu mì như Camelia, nhưng đồng thời cũng đủ khiến người đối diện cảm nhận thấy rằng cô ấy thật sự nghiêm túc như thế nào. Có những chuyện không phải là muốn hay không, mà ta vẫn phải chấp nhận nó vì trách nhiệm, vì bổn phận của bản thân. Đó là một trong những bài học để đời mà Hiyama được học từ Hebi.

Hiyama dần nhận ra rằng mình cũng phải làm sao đó để hoàn thành vai trò của bản thân dù ít dù nhiều, dù quan trọng hay không quan trọng. Sau khi lấp đầy bao tử bằng những nắm Onigiri ngon lành, Hiyama lấy lại tinh thần cũng như thể trạng, bao nhiêu mệt mỏi như tiêu biến hết, trả lại đây một Hiyama tươi tỉnh, sung mãn như thoát đầu.

Cậu ấy nhảy xuống khỏi từ mái vòm thang, vươn vai vươn tay rồi quay lại nhìn Hebi.

- Được rồi, vì cậu đã nói rằng sẽ diễn tốt vai này đến cùng nên tớ cũng sẽ giúp cậu hết khả năng của mình. Từ giờ cho đến ngày diễn, tớ sẽ dành khoảng thời gian sau khi hoàn thành công việc ở Đại Điện Thần để luyện tập với cậu. Biết là nó có chút vất vả nhưng chỉ như thế mới giúp cậu tiến bộ hơn thôi!

- Eh, không cần không cần đâu? Mình không muốn Hiyama – kun phải cố ép bản thân đến mức đó nếu cậu không thích đâu!

- Chẳng phải cậu vừa nói rằng bây giờ không còn là vấn đề thích hay không ư? Tớ làm điều này vì trách nhiệm, cũng giống như cậu thôi Hebi. Nào, cậu còn ngồi đó làm gì, mau xuống đây luyện tập với tớ thêm chút nữa. Lần này phải tốt hơn lúc đầu đó nhé!

- Hiyama – kun, mới ăn no xong không nên vận động mạnh đâu. Hay là đợi khoảng thêm vài phút cho tiêu hóa xong rồi hãy bắt đầu!

- Oi, cậu cứ thích chém phụt cảm hứng của tớ thế nhì. Không lời thôi nữa. Nếu lần này mà tớ không cảm thấy nét biểu hiện của cậu tốt hơn thì đừng mong về nhà ngủ!

- Heh... Hiyama – kun... xấu xa!

Và dưới sự chứng giám của nữ thần mặt trăng, nàng Camelia đã nở nụ cười xinh tươi như một báu vật vô giá khi đôi tay ấy đã tin tưởng trao trọn cho chàng trai ấy những khung bạc cảm xúc đầy sự ngọt ngào và dịu dàng của tình yêu. Nàng Camelia... đang cười rồi đấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Và cứ như thế. Một tuần dài trôi qua với rất nhiều sự kiện thay đổi khác nhau nhưng chính sự thay đổi ấy đã khiến cho tình hình trở nên tích cực hơn. Mọi thứ vẫn diễn ra một cách bình thường tự nhiên theo đúng như kế hoạch được vạch sẵn, từ khâu thiết kế sân khấu, cho đến từng nhân vật đều được chuẩn bị trong tình trạng tốt nhất có thể. Diễn hình nhất chính là hai vai nhân vật nam nữ chính của kịch bản. Chỉ trong vòng một tuần dài nhưng cũng rất ngắn, họ đã cho Kozue cũng như những người bạn cùng lớp trông thấy một sự lột xác hoàn toàn mới mà ai ai cũng đều phải trầm trồ ngạc nhiên. Bây giờ cũng thế.

- *Chàng thật sự muốn biết danh tính của ta? Chàng thật sự muốn biết cái tên cả họ mà cha mẹ đã đặt cho ta? Xin thứ lỗi vì sự vô phép nhưng ta e rằng điều đó không thể được?*

- *Vì sao? Xin nàng hãy cho ta đôi lời để sự khó chịu này không còn gào thét nữa!*

- *Vì đằng sau chiếc mặt nạ này là một thế giới không thuộc về chàng. Vì đằng sau chiếc mặt nạ này là những điều xấu xa đen tối sẵn sàng hãm hại tính mạng của chàng. Vì chỉ cần ta gỡ bỏ chiếc mặt nạ này xuống, là ta đã mang trên vai gánh nặng của kẻ phản bội gia tộc. Đêm nay, mặt trăng tròn trên cao kia đã ấn định như người giám hộ... Không, vì gia tộc ta luôn gắn liền với*

ánh trắng nền trước ánh sáng linh thiêng của đức Chúa trời, ta không thể làm những chuyện trái với giao ước được đề ra. Rồi chàng sẽ dần hiểu được rằng hình ảnh mà chàng đang theo đuổi và yêu cầu cởi bỏ chiếc mặt nạ này vốn dĩ chỉ tồn tại trong cõi mơ của chính bản thân chàng mà thôi. Nên ta cầu xin chàng... đừng cố gắng để biết được danh tính cũng như gương mặt thật của ta!

Kazuma và Hebi, theo đúng như kế hoạch do đạo diễn Kozue vạch sẵn thì sau một tuần tự tập luyện như thế nào đó mà Kozue không quan tâm, họ buộc phải trở lại căn phòng học này, đứng trước mặt Kozue, xung quanh là những người bạn cùng lớp khác, và phải diễn lại cho tất cả mọi người cùng xem, cùng nêu lên ý kiến. Như đã giới thiệu ở phía trên. Chỉ sau bảy ngày không rõ đầu đuôi cụ thể, cả hai đã cho tất cả mọi người cùng thấy một sự lột xác đến bất ngờ. Cụ thể hơn là khi diễn chung, hai người đã có thể tương tác với nhau một cách đơn giản, tự nhiên, không chút gượng ép hay gò bó. Về lời thoại thì Kazuma và Hebi đều thuộc nằm lòng hết cuốn kịch bản. Có thể nói, họ đã nhớ hết toàn bộ câu chuyện, cuộc sống của hai nhân vật chính trong vở diễn, và vấn đề quan trọng nhất chính là cách hai người thể hiện cái tôi, cái tôi, cái chất của hai nhân vật được viết trong từng trang giấy ấy ra cho khán giả cùng xem nó như thế nào. Thành công hay thất bại, đều phụ thuộc vào cách diễn của cả hai. Nhưng thiết nghĩ lần này, Kozue có thể nhẹ nhàng thở phào yên tâm như bao nhiêu gánh nặng được vơi đi phần nào.

Hai người họ diễn khá ăn khớp với nhau. Thái độ nhu mì của Hebi luôn trở thành phong nền đạo chính, luôn thể hiện rõ bản tính dịu hiền của một người con gái nhẹ nhàng, ngây thơ, bờ ngỡ trước mọi tình đầu tiên trong cuộc đời qua nụ cười hay nét ngạc nhiên mỗi khi trông thấy nhân vật nam chính. Và Hebi cũng thể hiện thành công những mặt giận dỗi, căng thẳng, thậm chí là nổi giận nổi nóng những chỗ cần thiết. Trong ánh mắt của Kozue, thì dường như cái cô chịu, cái bắt nạt được che giấu sau lớp mặt nạ hay cười đó của Hebi mỗi khi nhìn thẳng vào Kazuma tạm thời đã biến mất... Chỉ sử dụng hai chữ “tạm thời” thôi nên Kozue mới chưa thể an tâm hoàn toàn.

Về Kazuma, hẳn cũng đã chịu đối mặt với Hebi nhiều hơn. Hành động và chạm, nắm tay hay ôm ấp, níu giữ lấy người mình yêu thương, cùng với cảm xúc hân hoan khó giữ được trong lòng của vai nam chính cũng được Kazuma thể hiện rất tự nhiên và khá tốt. Tuy nhiên, đầu đó vẫn còn chút gì đó e dè, ngần ngại mỗi khi Kazuma liếc nhìn hai ngón tay. Đó là dấu hiệu đầu tiên cho thấy Kazuma vẫn còn ngập ngừng. Chắc lẽ, hẳn còn hoang mang rằng liệu mình đừng chạm Hebi những lần như thế, thì có bị dân một trận cho ra bã ngay sau đó không. Cùng diễn nhưng vừa phải thể hiện ra sự tự nhiên trên cái bản mặt đóng khung không thể cười hay không thể mếu kiêu đó, lại vừa phải đảo mắt dỗi theo xem thái độ của Hebi. Bây giờ thì được, nhưng cho đến khúc ở đã hội thì xem như thua, bởi cảnh đó, là lúc mọi người nháy mắt hội khi trên mặt ai ai cũng đều đeo thêm một chiếc mặt nạ hóa trang thì làm sao Kazuma đọc được nét biểu hiện của Hebi. Và đó cũng là một phần khiến Kozue chưa thể cảm thấy yên tâm hoàn toàn.

Nhưng nhìn chung thì trong vòng một tuần, hai người họ có thể khắc phục được những điểm yếu này là tốt lắm rồi.

- Ở đất nước của ta, mặt trắng chính là vị thần, một vị thần linh thiêng, hòa nhã, dịu dàng tựa như ánh sáng tinh khiết giữa màn đêm sâu thẳm. Ngài nhân từ hiền lành và luôn dang đôi tay chúc phúc cho những đứa con của ngài. Dù là ai, dù trong sáng hay nhuộm đầy bùn đen của sự tội lỗi, ngài cũng sẽ tha thứ và chấp nhận tất cả như giọt máu mù thân thương ngọt bùi. Trước sự chứng giám của ngài, ta muốn được lắng nghe cái tên cái họ đã trôi buộc cả cuộc đời nàng, ta muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mà tạo hóa đã ban tặng cho nàng. Xin nàng... hãy dỡ bỏ lớp mặt nạ đang ngăn cách giữa đôi ta để ta có thể đến gần bên nàng hơn!

- Chàng là đứa con của ánh sáng, trong khi ta chỉ là đứa con của bóng tối. Kể cả khi ta từ bỏ chiếc mặt nạ này hay những xiềng xích theo ta suốt cả cuộc đời, thì chàng cũng không thể đến gần bên ta và ngược lại. Đó chính là lời nguyền. Lời nguyền sẽ đi cùng ta, đi cùng với dòng tộc của ta, đi liền với những con chiến mang trong mình dòng máu Humpler. Giả như, ta không phải là Humpler, thì ta nguyện dâng hiến cuộc sống này để được một lần bước ra ánh sáng. Còn bây giờ, dù cho thiên địa có đảo lộn, thế giới có phải đi đến ngày tàn của nó, chắc lẽ, sự xích giam giữ sẽ không cho phép ta tự do thoát khỏi Humpler. Chàng hãy về đi... hãy về với đất nước mà vương Thái Dương không bao giờ dập tắt, hãy về với cội nguồn xứ sở của những cánh hoa màu hồng phấn lất phất rơi theo năm tháng. Chàng hãy về với ánh sáng đi. Hãy để ta một mình... một mình chấp nhận số phận sau chiếc mặt nạ này!

- Được rồi, cắt!

Đứng chất một đạo diễn thực thụ. Chỉ sau khi nghe đạo diễn hô “cắt” thì diễn viên mới được phép thở phào nhẹ nhõm. Đầu sao thì hai người họ cũng đều gánh áp lực khá lớn, nên bây giờ, tạm thời có thể nghỉ ngơi giữa hiệp được đôi chút.

Rồi thì mọi người đều vỗ tay. Họ thật sự đang vỗ tay đấy, vì màn biểu diễn của Hebi và Kazuma quá tốt, quá giỏi, hay phải nói rằng quá xuất sắc theo ý kiến của họ... Chỉ là riêng đối với họ thôi, còn với nhận xét của Kozue thì. Đầu tiên là cảnh Kozue rời khỏi ghế ngồi, tiến đến gần cả hai. Gương mặt Kozue thì lúc nào chẳng cau có, đặc biệt khi trước mặt là một Chân Tò và một tên gốc nhất thế giới. Nhưng Kozue chỉ đơn thuần là nêu ý kiến thôi. Về nhận xét thì...

- Không đến nổi tệ. Nếu cứ tiếp tục giữ vững phong độ này thì ít nhất cũng còn thoai thóp được phần nào trên sân khấu. Nhưng nhìn chung thì trong thời gian ngắn mà làm được như thế này thì cũng tốt rồi. Về Kazuma thì tôi không lạ gì vì ngày nào cũng tập luyện chung với cậu ta nên thấy rõ sự tiến bộ. Còn cô thì... Tôi chẳng biết và cũng không muốn biết cô làm cách nào, nhưng tốt hơn hết là cứ giữ nguyên tiến độ thế đi. Đừng có đứng lúc cần thiết mà sự lơ đãng thì phiền lắm!

- Minh hiểu rồi!

- Ok, mọi thứ đều diễn ra hết sức thuận lợi. Bây giờ, tôi sẽ kiểm tra phần của những vai phụ. Yêu cầu mọi người tập trung hết lên đây, xếp thành hàng nào!

Nói như thế tức là diễn xuất của họ đã được chấp thuận. Phần của hai nhân vật chính đã xong, tạm thời thì họ có thể nghỉ xả hơi nhưng vẫn phải nâng cao tinh thần sẵn sàng bất cứ lúc nào. Vì tiêu chí của Kozue là mọi thứ phải thật hoàn hảo nên khó tránh khỏi chuyện thi thoảng Kozue sẽ bất thành linh kiểm tra đột xuất bằng cách bắt họ diễn lại. Nhìn chung, từ giờ cho đến khi kết thúc vở kịch, còn chịu sự chỉ đạo của Kozue thì không thể mất cảnh giác.

- Giờ thì yên tâm về nhà kê cao gối mà ngủ được rồi. Shimikaze, hôm nay cậu diễn tốt lắm. Thật sự khiến tớ bị bất ngờ một phen. Tớ không nghĩ rằng chỉ sau một tuần mà Shimikaze có thể diễn tốt như thế!

- Cảm ơn, Kusanagi – kun cũng thế!

Đáp lại câu nói chân thành của Kazuma là một cách trả lời cụt ngủn. Quả nhiên, Hebi vẫn chẳng ưa nói gì Kazuma dù chỉ là một chút. Đúng thế còn gì nữa. Có thể Kozue cố tình xếp cho hai người diễn chung với nhau, cùng khắc phục phần nào điểm yếu nhưng điều đó không có nghĩa là cả hai có thể giữ được hòa thuận hay xóa những chuyện xảy ra trong quá khứ. Cái này gọi là “giáo nhân nào gặp quả ấy”. Cũng do hẳn cả chôn cứ thích chọc ngoáy vào chuyện của người khác nên mới thế thôi. Tự thân hẳn đi mà chịu.

.....

Phía bên kia cũng có người đang thắc mắc về sự tiến bộ vượt trội của Hebi. Namehari và Eri, họ cũng ngồi đó, quan sát Hebi từ đầu đến giờ, và cũng không khỏi trầm trồ ngạc nhiên. Hồi Hiyama thì cậu ấy cũng trả lời thật lòng.

- Thì ra là như thế. Vậy, cậu xin cáo biệt sớm hơn mọi khi nữa tiếng đến một tiếng đồng hồ là để ưu tiên tập luyện chung với Hebi!

- Ủ, bởi Hebi không thể nhìn thẳng mặt tên đó nên từ mới tìm cách giúp cậu ấy tự tin hơn khi diễn. Nói chung, tớ cũng chẳng giúp được gì nhiều. Chủ yếu do bản thân cậu ấy tự cố gắng là chủ yếu đấy chứ. Nếu có đóng góp được phần nào thì chắc là tớ chỉ giúp cậu ấy học thuộc hết toàn bộ câu thoại trong kịch bản thôi!

Hiyama không dám đề cập đến chuyện Kazuma đã nhờ mình làm chuyện đó. Vì nếu nói ra thì chắc hẳn sẽ có hai người đứng ngồi không yên. Một là Hebi, rất có thể cô bé sẽ cảm thấy khó chịu, mặc dù Hebi sẽ không đề điều đó làm ảnh hưởng đến lợi ích chung nhưng thiết nghĩ nếu phải làm một việc bị ép buộc, hay có dính dáng đến điều mình ghét nhất thì Hiyama không đành lòng chút nào. Hơn nữa, cảm xúc của Hebi dành cho nhân vật nữ Camelia Humpler đang trong giai đoạn tốt nhất. Hiyama sẽ không tiết lộ chuyện này để rồi bao nhiêu công sức từ trước đến nay dần đổ sông đổ biển. Và người thứ hai, không cần nói cũng biết rồi.

- Hiyama – kun? trên mặt mình dính gì à?

Hiyama bực mình, cậu ấy không ngần ngại dùng hai tay nhéo hai bờ má nhỏ nhắn, xinh xắn đáng yêu, trắng múp như bánh bao sữa kia ra hai bên.

- Hiyama – kun... đau đau mà!

- Có đau thì cũng ngồi yên đấy mà chịu đựng đi. Tất cả là tại vì cái kịch bản của cậu hết đấy!

- Oi Hiyama – kun, làm gì thì làm, cũng đừng kéo gần gương mặt của Eri – chan như thế. Kéo một hồi là nó mất tính đàn hồi, không trở về được nguyên trạng bây giờ!

.....

- Nhưng mà phải thừa nhận một điều rằng Hebi đang thể hiện rất tốt. Khó tin rằng mới cách đây một tuần thôi, Toriyama còn chỉ trích rất nặng nề, vậy mà giờ, cả hai người họ đều có thể chính thức bước ra sân khấu. Nói gì thì nói, công của cậu vẫn là nhiều nhất đấy Hyama – kun. Vỡ kịch mà thành công, thế nào cậu cũng sẽ trở thành anh hùng cho xem. Đến khi ấy, bao nhiêu tiếng xấu về cậu sẽ được xóa bỏ hết. Chẳng phải quá tuyệt vời sao?

- Tch... tuyệt vời chả không tuyệt. Nếu không phải vì Hebi thì còn lâu mới công lưng ra làm mấy chuyện này. Có biết là việc nhà đã đủ khiến tớ quay hết như chong chóng không hả? Chi tại có lão già nào đó chẳng thèm động một ngón tay ngón chân vào bất cứ việc gì nên tớ mới phải công lưng ra đây. Đã căng thẳng rồi nên đừng làm tớ nổi điên thêm nữa nhé!

- Rồi rồi, biết rồi biết rồi, sao mà chẳng được!

Hyama thoáng để ý thấy Eri có chút gì đó hơi lạ. Eri có bé... vừa hai tay chống cằm, vừa hướng ánh mắt về phía Hebi lẫn Kazuma. Đó là cái nhìn của sự ngưỡng mộ... chắc chắn là như thế, nhưng hình như đầu đó vẫn còn lưu giữ một chút sự tức nuối.

- Sao thế Eri? Làm gì mà ngồi đó bần thần rừ người cả ra vậy?

- A... không có gì đâu, chỉ là mình đang nghĩ... quá nhiên Camelia chính là He – chan rồi thôi ấy mà!

Camelia chính là Hebi, hay Hebi đích thị là Camelia. Về điều này thì không cần phải bàn qua tiếng lại vì sau một thời gian chiến đấu với vai diễn, không một ai có thể đảm nhận được vai Camelia một cách chu toàn nếu không phải là Hebi. Nhưng liệu thật sự đó chỉ đơn thuần là những gì Eri đang suy nghĩ... hay trong thâm tâm cô bé đang nuôi nấng một sự mong muốn hay khát khao nào đó. Sống chung với Eri từ thuở nhỏ thơ, Hyama có thể đoán được phần nào. Chắc chắn... chắc chắn Eri đang nghĩ đến chuyện đó.

- Ôi chu chọa mạ ơi, đây thật sự là do Shinikaze – san thiết kế sao. Thật tuyệt vời! - Hm hm, không có chỗ nào để chê luôn!

Tất cả... hầu như là tất cả mọi người đều xúm lại xúm để xung quanh chỉ để chiêm ngưỡng lấy bộ trang phục do Hebi thiết kế. Vì Hebi đã hoàn thành xong rồi nên mang lên lớp để mọi người cùng trông thấy và nêu nhận xét, nhưng xem ra ai ai cũng bằng lòng với nó... không, phải nói rằng là không có chỗ để chê hay ý kiến gì. Bộ trang phục thật quá tuyệt hảo.

- Đường viền ánh trắng lượn sóng, hoa văn hình tuyết, in hình hoa. Vậy đây chính là phong cách của Shimikaze – san sao!

Aries thấp thò lượn lịch thể nào cũng mon men chui qua giữa đám đông, cũng được trông thấy tận mắt bộ trang phục đầm dạ hội được đặt trên con ma nơ canh giá. Vốn dĩ bộ trang phục đã đẹp rồi, nay được điện thẳng trông còn đẹp hơn. Cứ thử tưởng tượng xem người con gái nào có thể mặc được bộ dạ hội này thì chắc chắn, đó sẽ là nữ hoàng của sân khấu ngày hôm ấy.

Aries cảm thấy chút ghen tỵ khó chịu... Vì từ trước đến giờ, con bé không chỉ có gắng trong công việc của một nhà khoa học mà cũng rất chăm chỉ để trở thành một người phụ nữ đảm đang. Thời trẻ còn hay suy nghĩ đến chuyện làm sao để xứng đáng làm vợ Kazuma nên ngay từ nhỏ, con bé đã học những công việc nội trợ bao gồm nấu nướng và may vá. Con bé rất tự tin vào kỹ năng nữ công gia chánh của mình. Con bé từng nghĩ rằng chắc lẽ sẽ chẳng có ai vượt trội được mặt này của một cô nhóc thiên tài. Nhưng xem ra lần này, Aries đã được mở rộng tầm mắt. Aries sớm hiểu ra rằng “đôi khi nếu không biết làm chủ sự tự tin thì nó ắt trở thành sự tự kiêu” và “núi cao thì sẽ có núi cao hơn”. Bấy giờ, đã tồn tại hai ngọn núi mà Aries chưa thể nào vượt qua được, một là Kozue, và hai chính là Hebi... Thế nên, Aries mới bấu môi tỏ vẻ ngang bướng đôi chút. Dù sao thì đây cũng mới chỉ là đứa con nít tiêu học.

- Thật trùng hợp khi ý tưởng của em cũng tương tự như với Shinikaze – san. Trắng, tuyết và hoa... thật là một sự kết hợp đặc sắc đến cuốn hút!

- Cảm ơn em. Đúng thật là khi phác họa lên bản thảo, chị có sử dụng những hình ảnh gần với cuộc sống của mình nhất. Vì ở vịnh biển này, đêm nào mặt trăng tròn cũng xuất hiện. Ánh sáng của mặt trăng khi soi xuống những cây hoa anh đào, vô tình biến màu sắc trên những cánh hoa thay đổi thành màu trắng như tuyết. Thế nên, chị đã sử dụng đề tài “Trắng”, “Tuyết”, và “Hoa” làm ý tưởng chung cho bộ trang phục lần này. Chị vẫn đang lo sợ rằng liệu không biết nó có phù hợp với nội dung kịch bản hay không. Nhưng chắc là không sao!

- Heh, hay thật đó chứ. Chẳng bù cho hoàn cảnh của em. Khi em đang ngồi đau đầu buốt óc để suy nghĩ ra ý tưởng thiết kế cho bộ trang phục, thì Kazuma – senpai cứ nằm lăn lộn trên ghế, tay bấm máy chơi game N3DS suốt, miệng thì không ngừng lẩm nhảm mấy cái tuyết chiều như “Moonblast”, “Powder Snow” hay “Petal Dance”. Rồi thì dần dần em cũng xuất ý tưởng ra từ mấy câu đó từ lúc nào không hay!

Kazuma đang ngồi si soạn húp ly mì ăn liền thì bị Kozue đánh một phát xuống đỉnh đầu. Dầu cho hấn đã quay ngoắt sang nhìn Kozue với thái độ như đang tự hỏi “Tớ đã làm sai chuyện gì” thì tất cả hấn nhận được cũng chỉ là tia nhìn đáng sợ từ Kozue. Nhưng nói gì đi chăng nữa, thì tất cả mọi chuyện đều do hấn mà ra. Nên đánh hấn thêm vài cái cho bõ tức.

- Aries – chan, em cũng nhận bộ thường phục cho vai nữ chính. Mọi chuyện vẫn ổn cả chứ?

- Phư phư phư, chị nghĩ em là ai. Em là Aries Hernandez, con gái trưởng của dòng tộc Hernandez nổi tiếng bên Mỹ. Không có gì là em không làm được cả!

Ờ thì con bé cực giỏi, cực thông minh nên có quyền hai tay chống hông, ưỡn bộ ngực còn chưa phát triển hết của mình lên, làm bộ mặt đắc chí tự khoe bản thân mình cũng là điều dễ hiểu. Hebi cũng chỉ biết nhìn con bé và cười trừ một cách miễn cưỡng, xem như chấp nhận điều ấy như một sự thật hiển nhiên trong cuộc sống.

- Kể cả khi Kazuma – senpai có làm nhảm vì cái giải Pokemon Tournament đi chăng nữa thì em cũng đã hoàn thành xong phục trang cho nhân vật nữ chính. Ta dahh!

Không biết bằng cách nào nhưng chắc chắn Aries đã thù sẵn bộ trang phục mình may được trong chiếc cặp của con bé. Thật sự là không biết Aries đã xếp bộ đồ ấy bằng cách nào trong cặp nhưng khi lấy nó ra và mặc lên con ma nơ canh giống như Hebi thì ai ai cũng đều phải tròn mắt tròn miệng thêm lần nữa.

- Phư phư, hãy chiêm ngưỡng một kiệt tác mới vừa ra đời sau bàn tay khôn khéo của Aries Hernandez!

Đứng như Aries nói, đây cũng được xem như một kiệt tác. Chủ chính là Aries đã biết lấy ý tưởng theo đúng chủ đề hoàn cảnh trong nội dung. Vì vở kịch được đặt trong bối cảnh các đất nước phương Tây thời kỳ 17 đến 18, khoảng thời gian được xem như huyền thoại dành cho những loài sinh vật có cánh, bay lượn trong đêm và gieo rắc nỗi sợ hãi cho con người. Những bộ phim điện ảnh chiếu rạp cũng theo xu hướng đó để miêu tả phác họa cuộc sắp bập bênh, khốn khổ của loài người trong kỷ nguyên ác quỷ thống trị. Thì giờ đây, tất cả những hình ảnh đều được gói gọn vào bộ phục trang do Aries thiết kế.

Một chiếc đầm dành cho thôn nữ của thời kỳ Tây phương cổ. Một chiếc đầm kéo dài xuống tận gót chân mà ta vẫn thường hay thấy trong các bộ phim điện ảnh dành riêng cho nữ. Nếu là những người phụ nữ xuất thân từ những dòng tộc danh giá thì sẽ có nhiều họa tiết cũng như hoa văn hơn, tương tự như những nữ bá tước là cách so sánh dễ hình dung nhất. Không giống Nhật Bản, nét đẹp truyền thống của người con gái đến tuổi trưởng thành được gìn giữ và thể hiện trên những tà áo Kimono đặc trưng của đất nước mặt trời mọc, thì người Nhật ít có cơ hội được trông thấy loại đầm liền thân này. Nhất là chi tiết hở vai của loại trang phục này cũng khiến người khác cảm thấy lạ lẫm nhiều hơn. Trái với vẻ e ấp, e lệ, kín đáo nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp vốn có của người phụ nữ trên từng bộ cánh Kimono, thì loại trang phục này có vẻ như hở phần cổ và hai bên bả vai nhiều quá.

Và như Aries đã nói phía trên, chủ đề lần này con bé sử dụng để thiết kế ra bộ phục trang cũng tương tự Hebi, “trắng”, “tuyết” và “hoa”. Phong màu nền chính là màu xanh da trời. Có ren màu trắng bạc tượng trưng cho mặt trăng. Chiếc no trắng tinh hơn nhiều thất ngang vùng bụng thay cho thất lưng chính là hình ảnh của tuyết. Cuối cùng là những bông hoa màu hồng nhạt nở rộ trên vạt váy buông lơi và trải dài xuống nền đất. Đó là chưa nói đến sợi dây màu đen sẽ được dùng để buộc mái tóc nữ nhân vật chính cho gọn gàng giống như kiểu tóc đuôi gà của Aries, nhưng là kiểu đuôi ngựa hạ xuống sát gáy. Như thế sẽ tạo nên hình ảnh người con gái đoan trang thủy nị, nét na, dịu dàng hơn.

Về kỹ thuật thì Aries cũng không thua kém gì Hebi. Cũng khiến cho người khác một sự thoảng thốt khi chứng kiến thật sự thiết kế nó như thế nào. Nhưng nếu bình chọn, thì phục trang của Hebi vẫn được đánh giá cao hơn về sự tinh tế qua từng chi tiết nút thắt rõ ràng, tỉ mỉ. Suy đi ngẫm lại, Aries hoàn toàn có thể xem Hebi như một đối thủ nặng ký mà một ngày nào đó, bản thân con bé sẽ vượt qua được nếu không ngừng cố gắng học tập.

- Kyaa, dễ thương quá đi. Aries – chan công nhận khéo tay thật đó nhé!

- Hm hm, tuy chưa thể sánh với tài năng của Shimikaze, nhưng bộ này cũng toát lên chất cô gái phương Tây. Kiểu gì thì kiểu, cuối cùng, Shimikaze cũng sẽ diện hết chúng để bước lên sân khấu con gì. Nhất định khi ấy, Shimikaze sẽ tỏa sáng, không ai sánh bằng!

Nghe những lời khen như thế chỉ càng khiến cho Hebi thêm áp lực. Một người chỉ thích sự yên bình, hiền lành, chưa bao giờ tranh giành với ai như Hebi nào có muốn phô trương, muốn được tỏa sáng như một diễn viên đẳng cấp. Hơn nữa, đây chỉ là một vở kịch thôi. Hebi đồng ý nhận vai này một phần do mọi người đề xướng và Kozue cũng chấp nhận. Vì trách nhiệm nên Hebi mới đồng ý tham gia. Hơn nữa, đúng như người khác nhìn nhận. Camelia Humpler... sẽ chẳng một ai có thể đảm nhận vị trí này nếu không phải là Hebi.

.....

Sẽ không một ai có thể trở thành Camelia Humpler nếu không phải Hebi. Điều đó... có thể đúng... nhưng cũng chưa biết được. Bởi vì trên thế gian này, đâu có chuyện gì xảy ra ngon lành chắc chắn 100% được. Nếu như có chuyện gì đó diễn biến xuất sắc đến 100%, thì một thứ như thế thì là tuyệt đối. Nhưng trên thực tế, mọi thứ đều là tương đối. Thứ duy nhất tuyệt đối chính là: “Mọi thứ chỉ là tương đối”.

À không... tốt nhất là nên quên những gì tôi vừa nói đi.

Bây giờ là giờ nghỉ trưa, theo như mọi hôm thì nhóm Hiyama sẽ tụ tập lại đông đủ ở một vị trí nào đó càng có ít sự hiện diện của con người thì càng tốt. Chỉ trừ những lần hi hữu khi Hebi phải đến phòng hội học sinh vì những phiên họp thì mới không được đông đủ. Hôm nay, cũng chẳng biết mọi người có quây quần bên nhau để ăn trưa không vì Eri... bản thân cô bé cũng đã xác nhận là sẽ vắng mặt, không đi ăn chung với mọi người.

Cô bé có mái tóc hồng bông bênh như những đám mây trôi trên bầu trời xanh. Hiu hiu thả chúng phất phơ tự do dưới những cơn gió dịu nhẹ. Hôm nay, trời đẹp nên nắng cũng không quá gắt gao, Eri thả tình thần mình hững hờ như hòa làm một với thiên nhiên với nỗi lòng nghĩ suy miên man một thuở vô tận nào đó. Đôi mắt cô bé cứ hướng mãi về khoảng không nhất định không chủ đích, giống như đang cố gắng tìm kiếm thứ gì đó mà chính bản thân cô bé cũng không rõ. Trông Eri thật quá đỗi u phiền.

- Hà...

Eri vừa mới thở dài đấy. Kể cả khi Eri luôn mỉm cười hồn nhiên ngây ngô như một đứa trẻ thì cũng sẽ có lúc cô bé trầm mình lại vì những muộn phiền sâu nào.

Trong lòng bàn tay Eri là cuốn kịch bản mà mình đã viết, phần lời thoại và hoàn cảnh dành riêng cho vai Camelia Humpler. Eri cứ nhìn nó đầy ưu tư như thể còn vương vấn chút gì đó mà một lần nữa, chính Eri cũng không biết đó cụ thể là gì.

Bờ môi nhỏ nhắn như cánh hoa anh đào từ từ cất lên thành lời, từng câu từng chữ một.

- *Vì... đằng sau chiếc mặt nạ này là một thế giới không thuộc về chàng...*

Đầu tiên chỉ là một câu nói ngang không chút cảm xúc, nhưng dần dần sau đó, ngữ điệu có chút thay đổi, mang theo khuynh hướng cao thanh như tiếng hát cất lên từ thiên đường. Bàn tay phải nhỏ đáng yêu cũng từ từ đưa ra phía trước trong khi tay còn lại thì chạm nhẹ vào ngực mình trước trái tim vẫn hòa chung nhịp đập với thế giới này.

- *Vì đằng sau chiếc mặt nạ này là những điều xấu xa đen tối sẵn sàng hãm hại tính mạng của chàng. Vì chỉ cần ta gỡ bỏ chiếc mặt nạ này xuống, là ta đã mang trên vai gánh nặng của kẻ phản bội gia tộc. Đêm nay, mặt trăng tròn trên cao kia đã ẩn định như người giám hộ... Không, vì gia tộc ta luôn gắn liền với ánh trăng nên trước ánh sáng linh thiêng của đức Chúa trời, ta không thể làm những chuyện trái với giao ước được đề ra. Rồi chàng sẽ dần hiểu được rằng hình ảnh mà chàng đang theo đuổi và yêu cầu cởi bỏ chiếc mặt nạ này vốn dĩ chỉ tồn tại trong cõi mơ của chính bản thân chàng mà thôi. Nên ta cầu xin chàng... đừng cố gắng để biết được danh tính cũng như gương mặt thật của ta!*

Nỗi lòng nàng Camelia đã được vang lên qua lời của Eri. Nỗi lòng của một người con gái đã sớm tìm thấy một nửa định mệnh của đời mình, nhưng cũng như thế mà chợt nhận ra rằng thế giới mà nàng mong muốn được sống cùng tình yêu bị ngăn cấm rút cuộc cũng chỉ tồn tại trong giấc mộng khi những sợi xích trời buộc nàng dính chặt lấy gia tộc cũng như số phận nàng thật quá khắt khe và tàn nhẫn. Nếu như yêu là nguyên nhân để dẫn đến sự bất hạnh... Con người biết được điều đó nhưng tại sao họ vẫn cứ điên cuồng đắm đuối vào yêu như không thiết bất cứ thứ gì. Một thứ tình yêu trái ngăn không bao giờ trở thành hiện thực. Eri bắt đầu suy nghĩ “ngay khi mình đặt tay viết lên kịch bản này, thì lúc đó, bản thân mình đang suy ngẫm đến điều gì hay muốn nói lên điều gì?”

Eri không biết... Đúng hơn là Eri chưa từng nghĩ đến nó trước đây. Eri chỉ viết vì mong muốn kịch bản được hoàn thành càng sớm càng tốt. Cho đến khi đích thân Eri cất lên nỗi lòng của Camelia thì giờ đây, cô bé phải trầm mình lại để suy nghĩ lý do vì sao... “tác giả” lại viết như thế.

.....

- Quả nhiên... chỉ có He – chan mới có thể...

- Đảm nhận vai Camelia Humpler!

Eri nhanh chóng quay lại 180 độ thì trông thấy Aries lững thững bước từng bước đến gần mình. Một vẻ ung dung, tự tại khi hai tay cho vào túi áo khoác nâu, trong miệng còn ngậm một thanh kẹo ngọt như nét điển hình không thể thiếu của con bé. Gương mặt Aries cũng hiện rõ một nét kiên định đến nghiêm túc, đủ khiến người đối diện hiểu ra rằng bầu không khí đã thay đổi ngay từ phút giây con bé xuất hiện.

- Chỉ có duy nhất Shimikaze – san mới có thể đảm nhận vai Camelia Humpler, Hoshimiya – senpai tính nói như thế đúng không ạ?

- Điều đó là hiển nhiên mà. Nhất định sẽ không có một ai phù hợp hơn He – chan. Vì chị đã thiết kế Camelia Humpler dựa trên hình ảnh của He – chan. Thế nên, He – chan chính là Camelia và ngược lại, Camelia chính là He – chan. Mọi người cũng đều công nhận như thế còn gì!

- Vâng vâng, đúng là ai ai cũng đều tán thành với cách chọn vai nhân vật của Kozue onee – san. Nói đúng hơn thì chính mấy senpai nam đã đồng loạt bỏ phiếu bầu Shimikaze – san nhận vai nữ chính chứ đâu. Em cũng không có ý kiến gì về vấn đề này vì sự thật nó luôn chứng minh được mọi thứ một cách rõ ràng nhất!

Aries bước đến bên cạnh Eri, con bé chống hai tay lên thành lan can, tự ngẫm mình trong tiếng gió mùa xuân đang vi vu theo khoảng không vô định.

- Thật ra, cách đây vài phút, em vẫn còn nghĩ rằng Shimikaze – san phù hợp với vai này nhất giống Hoshimiya – senpai. Nhưng suy nghĩ đó trong em lập tức thay đổi khi mình vừa được tận mắt chứng kiến thấy một điều vô cùng đặc biệt khác. Và cũng vì điều đặc biệt đó, em đã tự hỏi liệu thật sự là chỉ duy nhất Shimikaze – san hay còn một người nào đó cũng có khả năng mang thân phận Camelia Humpler. Dù sao thì... đây cũng chỉ là một vai diễn mà bất cứ ai cũng có thể đảm nhận!

Eri hiểu thâm ý của Aries. Bởi lẽ con bé đâu phải người bình thường. Để đáp lại câu hỏi đó, Eri chỉ nở nụ cười trừ với cái xua tay.

- Không thể nào đâu. Chẳng qua... chị chỉ muốn thử hiểu sâu hơn về tâm tư của Camelia mà thôi. Sau khi thử rồi thì chị mới nhận ra rằng “Mình không hợp để trở thành Camelia. Chỉ có He – chan mới làm được điều này mà thôi”!

- “Hợp” hay “không hợp”... có nhiều người thường sử dụng những chữ đó để nghi ngờ khả năng của bản thân. Để rồi chính bản thân họ cảm thấy tự ti, không tin vào chính mình, đâm ra nản chí, bỏ cuộc ngay từ đầu mà không thử, không biết cố gắng. Em chưa ghét những người chuyển viện dù mọi lý do lý tưởng kiểu đó còn hơn những tên gốc không biết phân biệt sự khác nhau về trình độ gấp bội lần. Đỡ hơn so với những người chỉ biết trốn chạy rồi dùng lời lẽ này nọ để làm tấm bình phong che đi sự hèn nhát đáng xấu hổ. Em thấy những con người đó còn đáng cảm nể lên luận điểm của mình hơn... Nhưng thôi bỏ đi. Nói gì đi chẳng nữa thì vẫn đề vẫn là ở chỗ mỗi người một quan điểm. Hoshimiya – senpai có cái lý của bản thân thì em cũng có cách nhìn nhận vấn đề của riêng mình... Chỉ là em đang có hơi phản văn rằng liệu Hoshimiya – senpai có chấp nhận chuyện này một cách dễ dàng hay không thôi!

Một lần nữa, con bé lại thọc đầu vào tim đen của Eri. Rút cuộc thì con mắt của một nhà khoa học còn trông thấy được gì nữa? Tại sao cứ mỗi khi mình đang cố gắng muốn giấu điều gì đó thì Aries đều có thể nhìn thấy được hết? Con bé... thật đáng sợ.

Nhưng dù sợ thế nào đi nữa thì cũng không thể bằng việc sợ hãi chính bản thân mình. Eri đang sợ rằng không thể hiểu được điều con tim mình thật sự đang khát khao cụ thể là gì nhiều hơn những lời Aries đã nói.

- Nỗi lòng của Camelia Humpler hay Sakurada... Em cũng đã được đọc nội dung của cả hai nhân vật sau một lần lấy trộm kịch bản từ tay Kozue onee – san. Thật lòng mà nói thì... nếu không phải người trong cuộc thì chẳng một ai có thể nhìn ra rằng đây thực ra chính là những lời tỏ tình từ sâu trong trái tim Hoshimiya – senpai. Nhưng vì một lý do nào đó mà em không tiện nói ra nên chị đành phải trao cơ hội này cho một người khác. Dầu sao thì đây cũng là câu chuyện được viết lên dưới ngòi bút của Hoshimiya – senpai, nên em nghĩ rằng chị phải là người hiểu hơn ai hết. Chỉ có duy nhất Shimikaze – san mới có thể trở thành Camelia Humpler ư? Điều đó là chính xác đây... nhưng mọi thứ trên đời này không có đơn giản như thế đâu ạ. Và dù cho hình ảnh chị ghi gắm vào nhân vật Sakurada có là ai đi chăng nữa, thì

em vẫn thắc mắc rằng không lẽ Hoshimiya – senpai lại chấp nhận như thế sao? Cảm xúc bên trong chị ấy... nó rút cuộc có đang gào thét bên trong chị hay không đây? Cảm xúc của Camelia dành cho Sakurada – san... thật sự nó như thế nào?

Eri không phản kháng, không dùng lý lẽ gì để phản biện những lời vừa nói của Aries. Trái lại, dường như Eri lại chấp nhận điều đó rất dễ dàng. Bằng chứng là hành động đôi tay khẽ nắm chặt vào nhau đặt trước ngực, hay gương mặt cô bé cũng đỏ ửng khi hướng xuống, không dám nhìn trực diện Aries. Eri đang xấu hổ... xấu hổ vì con bé nói đúng điều mình đang phiền lòng nhất.

Cô bé dần trở nên rụt rè.

- Cảm xúc của Camelia... dành cho Sakurada...

- Đó chỉ là tất cả những gì em định nói khi gặp Hoshimiya – senpai. Bây giờ em phải quay trở về lớp đây. Sau khi hoàn thành xong bộ phục trang cho Camelia, em lại quần quật với bộ phục trang cho vai nam chính. Thiệt tình, gọi là thành viên trong CLB may vá thêu thùa gì mà ba người lại chậm tiến độ hơn một người. Ngoảnh đi ngoảnh lại cuối cùng cũng đến tay mình. Nếu không thì chắc Kozue once – san lại làm ấm lên mắt. Hoshimiya – senpai, chị cũng nhanh quay về lớp nhé. Dù sao thì giờ nghỉ trưa cũng sắp kết thúc rồi!

Aries quay lưng trở vào trong, để lại một mình Eri đứng đây suy nghĩ trong phút chốc. Cô bé cần thêm thời gian để suy nghĩ đến nhiều chuyện một cách thấu đáo hơn.

Eri vẫn cứ vừa suy nghĩ, vừa bước đi trên tuyến hành lang duy nhất nối thẳng đến lớp học. Tiếng chuông báo hiệu giờ nghỉ trưa đã được đánh lên, dù muốn dù không thì Eri vẫn phải trở về để chuẩn bị cho tiết học tiếp theo.

Nhưng chưa về đến nơi thì Eri chợt trông thấy có vài ba bạn nữ sinh đang bu đồng đứng trước cửa một căn phòng. Nếu nhìn kỹ hơn thì Eri có quen biết họ bởi đó là những người bạn học chung lớp với Eri và Hyama. Ngay cả việc nếu ngược cổ lên chút xíu nữa thì Eri cũng nhớ ra rằng trên tuyến hành lang về lớp mình thì buộc lòng phải đi ngang qua phòng họp của hội học sinh nếu tính từ cầu thang phía nam của dãy phòng học. Tại sao gần đến giờ vào tiết rồi mà họ vẫn còn tập trung ở đây... hơn nữa, nhìn thấy chút gì đó hoang mang biểu hiện trên nét mặt từng người một.

- Mọi người đang làm gì ở đây thế?

- Eri – chan, lại đây lại đây!

Một có bạn cùng lớp vừa thì thầm khẽ gọi tên Eri, vừa đưa tay ngoắc ngoắc ra dấu cho Eri đến gần.

Cánh cửa của phòng họp hội học sinh đóng không khép hoàn toàn. Hoặc cũng có thể do nhóm bạn kia đã cố tình mở hé ra để vừa nhìn rõ tình hình diễn biến bên trong, vừa nghe được hết toàn bộ nội dung phiên họp. Biết rằng nghe lóm người khác nói chuyện là không tốt nhưng lỡ rồi... đâm lao thì đành theo lao. Nhưng cũng nhờ đó mà Eri vô tình biết được một tin.

- Dựa theo báo cáo của tháng trước thì dường như các CLB đều xin kinh phí tân trang sửa sang. Chỉ là một vài CLB thì còn có thể chăm chú được, nhưng dường như, mọi người đều đang vịn lý do chuẩn bị cho chuyến viếng thăm It. Harm Sokyuran nên ai ai cũng xin kinh phí. Shinikaze – san, quỹ hiện tại trong ngân sách trường ta còn lại bao nhiêu?

- Theo tính toán từng tháng thì vẫn còn dư ra một khoản trang trải cho các thiết bị học tập trên trường một quý nữa. Cũng đủ để hỗ trợ cho một số CLB thật sự gặp phải khó khăn. Nhưng nếu tất cả cùng một lúc xin thế này thì e rằng nó sẽ sớm hết mất!

Lần đầu tiên Eri được tận mắt trông thấy Hebi làm việc với tư cách là hội phó hội học sinh. Eri biết chuyện Hebi cũng là do bị ép buộc nên mới đồng ý trở thành một cán bộ trong hội học sinh nhưng chưa lần nào được chứng kiến cảnh Hebi làm việc này. Bây giờ thì mới biết, khi Hebi đứng trước đám đông, tay cầm chắc bản báo cáo, với dáng mạo ung dung không kém phần kiên cường ấy. Hebi thật ngẫu và tuyệt vời.

- Nguyên nhân xấu xa cũng vì kế hoạch ghé thăm It. Harm Sokyuran và góp một phần tham gia lễ hội chào đón học sinh mới bên đó. Nên chi phí cùng một lúc bị đội lên gấp nhiều thông qua các hoạt động gần đây. Chúng ta không thể đáp ứng nổi hết tất cả nguyện vọng đâu. Tính sao đây, hội trưởng?

Hội trưởng là một chị nham cuối sơ trung đeo kính và có mái tóc cột đuôi hai bím màu vàng nâu. Thường thì chị ấy vẫn hay đưa ra các hướng giải quyết cho mọi vấn đề xung quanh học sinh nói chung. Lần này cũng vậy. Vấn đề cốt lõi chính là ngân sách chi ra cho những yêu cầu từ các CLB khác nhau đều không khả quan. Từ chối thì đơn giản rồi vì họ là hội học sinh, nhưng giữa tình trạng gấp rút như hiện nay thì từ chối cũng dở mà chấp nhận cũng không ổn. Bởi lẽ, các CLB, hay các lớp khác cũng đều đang cố hết sức nghĩ ra thứ gì đó đóng góp cho lễ hội. Rồi thì chị hội trưởng đã đưa ra quyết định.

- Nếu đã như vậy thì chúng ta chỉ còn một cách duy nhất. Từ chối tất cả các đơn yêu cầu cấp thêm kinh phí!

Một quyết định không biết là sáng suốt hay ngu ngốc nữa. Nhưng rồi tất cả những thành phần tham gia phiên họp này đều ngẩn người ra.

- Hội trưởng, không thể nào từ chối đâu. Đây là thời điểm mà hội học sinh phải cực lực giúp đỡ cho các CLB. Bây giờ, không thể nào phó mặc một cách đơn giản như thế đâu ạ!

- Ai nói là tôi phó mặc hết mọi thứ. Dĩ nhiên là tôi cũng có quan tâm đến những vấn đề này lắm chứ. Nhất là từ khi cái lão hiệu trưởng ngu ngốc đó sợ hiệu trưởng It. Harm Sokyuran đến tái xanh tái mặt và gât đầu chấp nhận lời mời, rồi còn tự ý tuyên bố rằng sẽ góp vui này nọ, khiến cho mọi thứ cứ đảo lộn tung phèo hết cả lên. Thật hết nói nổi!

Chị hội trưởng có vẻ như đang vô cùng bất mãn. Có tin đồn rằng chị hội trưởng là cháu của ngài hiệu trưởng, gọi thầy bằng chú vì bố của chị ấy là anh trai của thầy. Không biết thực hư chuyện nội bộ gia đình thế nào mà lúc nào cũng vậy, lúc nào chị hội trưởng cũng tỏ ra khó khăn với thầy dù trong bất cứ chuyện gì. Kể từ lớn hay nhỏ, cứ mỗi lần đụng chuyện thì chị ấy đều khó chịu. Ấn tượng gần đây nhất là chuyện có hay không nên nhập thêm một vài Yakisoba, sandwich trứng và bánh dưa gang vào thực đơn bán trong căn tin hay không. Sau một hồi vật lộn, cãi vã mà chỉ duy nhất chị hội trưởng làm rần rần lên, không rõ hai bên thương lượng kiểu nào thì cuối cùng cũng thêm được Yakisoba và bánh dưa gang vào gian hàng căn tin. Chuyện chỉ đơn thuần như vậy nhưng nghe nói rằng chị hội trưởng đã gây căng thẳng thầy hiệu trưởng khủng khiếp lắm. Đến các thầy cô cũng phải sợ và hoàn toàn không có cơ hội chen ngang vào.

- Chỉ là chúng ta đang bị dắt mũi đi sai hướng mà thôi. Và nguyên nhân chính là cũng tại lão già đó... Nhưng dù sao thì tôi cũng đã có một phương pháp rất hay, vừa giải quyết được vấn đề kinh phí, đồng thời cũng vừa thuyết phục được các ý kiến từ các CLB. Đảm bảo thuận lợi cho cả đôi đường!

- Heh, cách đó là cách gì? Chị mau nói nhanh đi hội trưởng!

Chị hội trưởng bỗng nhiên quay chiếc ghế mà chị ấy đang ngồi quay một vòng vu vu rồi bất tỉnh linh dừng lại và nhìn thẳng vào Hebi đang đứng kế bên mình. Biết rằng chị hội trưởng đôi lúc không được bình thường cho lắm nhưng nhiều khi cũng khiến mọi người có cảm giác như chị ấy thật sự nghiêm túc về vấn đề nào đó. Giống như cái cách chị ấy nhìn chăm chăm Hebi... Chị ấy nhanh như điện, dùng tay gạt phăng lấy xấp báo cáo trên tay Hebi và hất thẳng ra phía sau mà chẳng thèm quan tâm xem nó bay đi đâu. Để một bạn nữ khác đã kịp thời chạy đến bắt được nó.

- Hebi – chan, nghe nói, lớp em cũng đang chuẩn bị cho lễ hội đúng không?

- Dạ vâng, chúng em dự định sẽ làm một vở kịch nho nhỏ tự bi tự diễn vào ngày hôm ấy!

- Việc chuẩn bị đến đâu rồi?

- Dạ... cũng xem như là gần hoàn thành. Mọi thứ bao gồm phục trang, kịch bản, nhân vật, hay các vấn đề liên quan đến sân khấu ánh sáng đều đã được hoàn thiện. Chỉ cần thêm chút thời gian nữa là xem như hoàn thành!

- Hm hm, có vẻ như tiến triển rất tốt. À phải, nghe nói không chỉ có mỗi Hebi – chan, mà ba người bạn Chân Tổ của em và bốn đứa thiên tài kia cũng chung lớp với em chứ nhỉ? Chúng cũng tham gia vở kịch chứ hả?

- Dạ vâng, điều đó là tất nhiên ạ!

Chị hội trưởng bỗng đứng phắt dậy, đập mạnh lòng bàn tay xuống vai Hebi, khiến cho cô bé không tránh khỏi giật mình.

- Rất tốt, đây chính là thứ mà chị đang hướng đến. Chị quyết định, sẽ từ chối tất cả lời đề nghị của các CLB khác và tập trung duy nhất vào hỗ trợ cho vở kịch của Hebi – chan. Đó là tất cả những gì chị muốn nói trong phiên họp này. Chấm hết!

Một tiếng “ EH” thể hiện sự kinh ngạc tột độ. Không chỉ những người đang ngồi trong căn phòng này, mà còn với chính Hebi và nhóm ai đó đang nghe lóm bên ngoài.

- Hỗ trợ hết cho lớp em ư? Nhưng mà bên lớp em thì...

- Cũng có yêu cầu xin thêm kinh phí nhưng không nhiều chứ gì. Chị biết điều đó. Chị cũng có liếc qua thư từ lớp em và cảm thấy thán phục đấy. Có thể tự thân tự lo hết mọi thứ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từ nhỏ đến lớn gần mức hoàn thiện mà không hề than vãn hay cứ hờ một chút là chia tay xin kinh phí. Bên chị sẽ nghĩ ra tùm lùm cách gì đó để nói với những CLB khác. Thế nên, chị quyết định sẽ cố hết sức hỗ trợ cho lớp em. Cứ yên tâm và ráng mà dành lấy chiến thắng nhé, Hebi – chan!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

- Heh, hội trưởng đã quyết định rằng sẽ từ chối tất cả đơn yêu cầu và chỉ tập trung duy nhất hỗ trợ cho lớp chúng ta sao?

Một câu hỏi được đặt ra khiến cho Hebi không khỏi luống cuống. Tất cả những gì Hebi có thể làm là đứng trước mặt mọi người, hai tay bám chặt lấy nhau, dáng người hơi khom khom như thể đang hối lỗi. Chị có điều.

- Huray wasoi!

Khác với sự lo lắng hoang mang Hebi đang gánh trên vai, thì trông mọi người có vẻ vui sướng... Không phải là “trông có vẻ” mà thật sự họ đang mừng rỡ ra mặt đấy. Tung hô tung hoa hát hò quảng, thậm chí là có người đập bàn đập chân như đang nhảy vũ điệu Rambada chỉ để thể hiện sự hạnh phúc dâng trào. Từ khi nào mà một lớp học lại trở thành cái khu chợ ồn thế này? Cũng là lẽ hiển nhiên khi đưa lên một đơn xin cấp thêm kinh phí cho hội học sinh thì bỗng nhiên lại được nhận sự hỗ trợ đãi ngộ mà từ trước đến nay chưa một CLB nào trong lịch sử có cơ may nhận ân huệ đó. Hội học sinh sẽ làm đủ mọi cách để hỗ trợ hết tất cả cho lớp. Một điều hạnh phúc nhất từ trước đến nay.

- Tốt tốt tốt, thần may mắn đứng về phía ta rồi. Chỉ cần được Hội học sinh hỗ trợ thì xem như chúng ta nắm chắc phần tốt nhất trong tay!

- Không có dễ ăn ngon lành như thế đâu!

Chỉ đơn thuần một giọng nói thôi cũng đủ xé tan đi cái bầu không khí rần rần này. Chỉ đơn thuần là một câu nói mà cả lớp đều trở nên im thin thít. Bởi vì người đang bước đến một cách lạnh lùng đó là Kozue mà.

- Vì trong thời gian có thể xem như “nhảy càn” này, chắc chắn các CLB hay các lớp khác cũng đều đưa đơn xin cấp thêm kinh phí. Vậy mà Hội học sinh lại từ chối tất cả, thay vào đó, chỉ chấp nhận duy nhất đơn xin của lớp ta đầu cho cũng không cần thiết lắm. Theo mấy người thì điều này có ý nghĩa gì?

- Ở thì lớp chúng ta sẽ có điều kiện thuận lợi hơn. Được chu cấp thêm nhiều trang thiết bị này. Được hỗ trợ...

- Cái đó ai mà không biết. Hãy dè, quả nhiên mấy người chỉ nhìn thấy được cái lợi trước mặt mà không nhìn sâu xa hơn được một chút... Nghe cho kỹ đây này. Khi toàn bộ kinh phí trong Hội học sinh được quyết định dùng để hỗ trợ hết cho chúng ta. Đồng nghĩa với việc các CLB khác sẽ không nhận được một đồng nào cả. Một khi không có kinh phí thì các hoạt động sẽ bị gián đoạn hoặc có khi không thể tiếp tục được nữa. Vậy tức là chỉ còn duy nhất mỗi lớp ta sẽ thay mặt toàn trường, tham gia cái lễ hội quý quai đó. Và đồng nghĩa với việc áp lực sẽ giáng xuống lớp ta tương đương với tất cả CLB khác cùng họp lại. Bộ mấy người chưa từng nghĩ đến điều đó sao?

Cho tới khi Kozue chính thức lên tiếng rồi thì họ mới bắt đầu làm bộ mặt đầy hoang mang rối bời. Ngẫm nghĩ một lúc thì mới thấy Kozue nói có lý.

- Chỉ còn duy nhất mỗi vở kịch của chúng ta được tiến hành. Lại thêm quyết định cái hỗ trợ hết mình đó đã chặn mất đường lui của ta. Bây giờ thì dù chúng ta có từ chối cũng không được, mà bắt buộc phải tham gia và giành chiến thắng. Nói theo cách khác thì Hội học sinh, chẳng qua chỉ đang cố gắng đùn đẩy trách nhiệm về lớp ta. Lũ ăn không ngồi rồi đó... đứng toàn bọn nham hiểm!

Kozue đang đẩy cao quan điểm khủng khiếp quá, làm cho người khác không theo nổi. Mà nếu có theo nổi thì cũng khó lòng mà đồng ý với cách suy nghĩ của Kozue. Là thiên tài nhưng toàn nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thôi.

- Nói chung, giờ thì không còn đường lui nữa rồi. Nên dù muốn dù không, thì chúng ta vẫn phải tìm cách mà thắng!

Nói như thế chỉ càng khiến cho sững sờ của mọi người thêm phần chán nản. Thà rằng ngay từ đầu, cứ để họ suy nghĩ lạc quan như vừa này thì chắc lẽ mọi chuyện đã khác. Bây giờ, họ cảm thấy áp lực đến độ chẳng còn thiết muốn làm bất cứ điều gì. Họ lo sợ rằng vì mọi hy vọng đều đặt nặng lên vai họ, nếu như không thành công thì thật đáng sợ. Thế nên, họ bắt đầu ái ngại và dường như chẳng dám làm nữa.

Thế nhưng, Kazuma đã phá tan bầu không khí ảm sầu cái hành động mở gói bím bím hân mới mua được ở đâu đó. Vì trong lớp, chỉ có duy nhất tên đàn độn này dám cả gan mang đồ ăn hiền ngang nên âm thanh mở túi đồ ăn cũng khiến cho người ta thấy làm lạ.

- Các cậu không cần phải lo. Kozue chỉ đang đẩy cao quan điểm lên bởi rằng cậu ấy chỉ muốn dành chiến thắng trong lễ hội lần này thôi. Dẫu sao thì đây cũng chỉ là một vở kịch nhằm đánh dấu với It. Harm Sokyuran rằng trường chúng ta sẽ tham gia, góp vui là chủ yếu. Nên thắng thua cũng chẳng quan trọng gì mấy đâu. Mọi cậu không cần phải nghe theo làm gì cho...

Nói chưa hết câu, Kozue đã dùng dùng nổi giận. Bình thường thì cô ấy sẽ vung nắm đấm thẳng vào đầu Kazuma cho tên đó bớt nói đi. Nhưng lần này thì không. Kozue đã giựt phăng lấy gói bím bím trên tay hất và ném thẳng ra ngoài khung cửa sổ.

- A, bím bím của tớ!

- Cậu nói vậy là sao? Ý cậu muốn nói rằng chỉ có mỗi mình tớ là quan trọng chuyện thắng thua thôi ư?

- Chứ còn gì nữa. Tớ không biết cậu và Minamiya – sensei có xích mích gì nhưng mà thật sự, cậu đang đẩy cao quan điểm khiếp quá, càng khiến mọi người thêm áp lực chứ có giải quyết được gì đâu!

Kozue không nói lại Kazuma trong khoản này. Vì bản thân Kozue cũng thừa nhận rằng mình đang quan trọng hóa vở kịch này trở thành một chiến trường vì lý do cá nhân.

Kazuma ngốc nghếch đang làm bộ mặt luyến tiếc khi mất gói bím bím. Mặc dù cái bản mặt thờ ơ vô cảm của hắn vẫn giữ nguyên khư khư khiến người khác rất muốn tung một quả đấm vào mặt, nhưng thật sự là hắn đang luyến tiếc vì không được ăn gói bím bím đó. Chính vì vậy, hắn đã lấy ra một gói bánh dứa gang khác, cũng ngồi mở vỏ và ăn như bình thường. Hắn thì... điếc không sợ súng nên đành bỏ tay.

- Tuy là Hội học sinh có tập trung kinh phí hỗ trợ ta hết mình. Cứ cho rằng là họ đặt áp lực lên lớp chúng ta nhưng dù sao thì đây cũng chỉ là một vở kịch mà chúng ta sẽ diễn trên sân khấu với hai mục đích chính: Mang đến tiếng cười cho khán giả và hoàn thành nhiệm vụ mà hiệu trưởng giao phó. Chúng ta không phải tranh giành, hay đấu đá, chiến tranh với bất kỳ ai ở It. Harm Sokyuran nên không cần phải đặt nặng vấn đề thắng thua. Theo tớ thấy thì... cứ làm hết khả năng của bản thân mình là được. Dù kết quả có không được như ý muốn đi chăng nữa, ta vẫn hài lòng vì không từ bỏ đến phút giây cuối cùng!

Lời nói và hành động của hắn chẳng ăn nhập với nhau. Nhưng chỉ ít thì nổi bần hoàng lo lắng tràn ngập lấy căn phòng cũng như voi đi dần dần. Quả thật, chỉ cần bỏ qua chuyện thắng thua thì cũng đâu có gì đáng sợ. Nếu chỉ vì một chút khó khăn áp lực mà dừng lại ngay lúc này thì bao nhiêu mồ hôi nước mắt, công sức vật lộn, chạy tới chạy lui để chuẩn bị cho buổi diễn hóa ra lại trở thành công cốc. Kazuma nói

không sai. Không cần để tâm đến kết quả như thế nào, điều quan trọng là phải hoàn thành những gì mình cần phải làm trong điều kiện tốt nhất có thể.

Tora chợt vỗ hai tay vào nhau.

- Được rồi mọi người, trong khi chúng ta cứ ù dột như thế này thì thời gian đang trôi qua một cách lãng phí đấy. Chúng ta chỉ còn có tuần này và hết tuần sau là đến thời hạn rồi. Nhanh tay nhanh chân lên để hoàn thành những việc còn đang dang dở nào!

- Yosh, mọi người, cùng quyết chiến cho tới cùng đi!

- YOHHHHH

Một mảnh tướng nào đó đã từng nói rằng: “Điều quan trọng để tạo nên một quân đội mạnh không phải từ những anh lính tinh nhuệ. Mà cốt lõi ở một tập thể biết quan tâm, hỗ trợ, và đồng lòng với nhau. Tinh đoàn kết sẽ làm nên tất cả”. Cho đến bây giờ thì câu châm ngôn ấy vẫn không hề lay chuyển.

Phải, điều đó quan trọng hơn tất cả. Nếu không có sĩ khí thì chẳng thể làm nên được điều gì hết. Bây giờ thì mọi người đã có thể bắt tay quay trở lại công việc với nỗi lo lắng vui đi phần nào.

Kazuma lại thui đến chỗ Hebi cùng bộ dạng khó coi

- Như vậy là không còn gì để lo nữa. Cậu cũng không cần phải cứng người lên rồi có ý định nhận hết mọi trách nhiệm về mình vì là hội phó hội học sinh đâu!

Nhưng Hebi lại tỏ vẻ khó chịu nhiều hơn là biết ơn. Biết rằng điều này không đúng nhưng trông thấy bản mặt của Kazuma, Hebi đã không muốn nói chuyện và ngay lập tức quay lưng phất đi.

- Mình biết... Kusanagi – kun không cần nhắc. Với lại, mình chưa hề nghĩ đến chuyện nhận hết mọi trách nhiệm về mình. Kusanagi – kun chỉ toàn suy đoán linh tinh thôi!

Kazuma đưa tay ra sau gáy gãi sột soạt. Hắn nghĩ có khi do mình suy nghĩ linh tinh thật nhưng thực chất thì những gì hắn đoán lại hoàn toàn chính xác. Chắc chắn, Hebi cũng sẽ chủ động cúi người nói lời xin lỗi đến cả lớp vì lý do “Mình là hội phó hội học sinh mà không thể làm được gì”. Sau những gì Kozue nói, nhất định Hebi sẽ làm như thế nếu Kazuma không nhảy vào làm dịu tình hình kịp thời. Hebi ghét hắn là bởi vì... hắn... một lần nữa lại nhìn thấu được Hebi.

.....

- Heh heh, Kusanagi – kun quả là một người kỳ lạ. Chỉ mới nói có dăm ba câu mà đã kéo vật dấy hết tinh thần của mọi người. Cậu ấy đúng là có tố chất của một lãnh đạo, đúng không Hiyama – kun?

- Hm, tố chất thì không chắc. Nhưng nếu thật quá thì không có khả năng dẫn dắt lâu bền đâu. Tên đó... giống người hiền kẻ hơn là làm lãnh đạo nhiều!

- Quân sư à... có thể đúng... nhưng cũng có thể không. Ừa khoan đã, cậu có hứng thú với chuyện này ư? Tớ nghĩ rằng Hiyama – kun sẽ nổi óa lên khi bỗng dưng tớ đề cập đến Kusanagi – kun chứ?

- Tch... cậu im đi!

Kazuma là một tên siêu ngu ngốc. Thứ khiến hắn tỏ ra ngu ngốc là bởi vì hắn còn không nhận ra bản thân mình chẳng khác gì tên ngu ngốc khi toàn làm những chuyện ngu ngốc để ai ai cũng nghĩ rằng “À, hắn thật ngu ngốc”. Bộ không lẽ, hắn không có việc gì làm ngoại trừ ăn với ăn thôi sao? Hắn lại bóc một gói nho khô ra nhai cho đỡ nhàm miệng đấy này. Nhìn hắn cứ tỏ ra bần bần và dần dần thế nào nên không tránh khỏi việc bị Kozue mắng nhắc thêm cho một trận.

Cảm giác của Camelia dành cho Sakurada là gì? Eri đã không nghĩ đến điều đó khi viết ra kịch bản. Để rồi cho đến lúc Aries đặt câu hỏi thì cô bé phải phân vân lưỡng lự. Rút cuộc thì tình cảm của Camelia dành cho Sakurada thật sự là gì? Dẫu cho Sakurada đã rất nhiều lần nói lên cảm giác thật sự trong tim nhưng hết lần này đến lần khác, Camelia đều tìm cách đẩy chàng tránh xa khỏi mình. Liệu đây có thật sự là điều mà Camelia mong muốn hay... đâu đó trong trái tim nàng vẫn còn tồn tại hình ảnh của chàng nhưng không thể với tay tới. Nếu thật sự là như vậy thì thật đau khổ biết nhường nào.

Lẽ nào từ “yêu” viết ra giấy thì đơn giản, nhưng khi muốn thấm định lại nó thì thật không dễ dàng chút nào. Camelia, một cô gái sẵn sàng bất chấp mọi thứ để đến với tình yêu của mình. Eri thầm nghĩ, giả như mình cũng có được một phần dũng cảm của Camelia thì hay biết mấy. Nếu như Eri cũng có một phần nhỏ sự dũng cảm ấy, thì chắc lẽ có bé đã không phiền muộn đến mức này.

Đôi tay Eri vẫn còn giữ cuốn kịch bản thật chặt. Và ánh mắt cô bé hướng về tên đàn độn ấy một cách đầy ưu tư.

- KAZUMA LÀ ĐỒ ĐẢN THỐI!

Tại sao cứ những lúc nấp mồm đầy tâm trạng thì y như rằng tên ngốc đấy lại gây chuyện nhỉ? Hắn thật sự đúng là tên ngu ngốc.

.....

- Nar nar, Kusanagi – kun lại bị nắng nữa rồi. Nhưng phải công nhận một điều là cậu ấy ăn khỏe thật đấy. Cứ hờ một chút là thấy ăn ngay. Bảo sao Toriyama – san không nổi giận cho được!

- Tch, tên đó cứ như bị bỏ đói lâu năm vậy. Không lẽ khẩu phần ăn của con người ít đến độ khiến cho bọn chúng háu đói nhanh như thế sao? Trong khi Chân Tỏ lại có khả năng hấp thụ thức ăn ít hơn hẳn? Hay là tên đó bị bỏ đói nên mới ăn không ngừng nghỉ như thế?

- Hay là, tớ thì cho rằng vì cá nhân Kusanagi – kun thích ăn hơn!

Một buổi tối bình thường khi cả bốn người bạn cùng quay về thị tộc Chân Tỏ. Tiết học trên lớp đã kết thúc và Hebi cũng không cần nán lại để sinh hoạt hội học sinh nên hôm nay, bốn người có thể về cùng nhau. Không phải lúc nào cũng được những ngày như thế này vì thường thì Hiyama, Hebi và Namehari sau đúng giờ tan tầm thì phải về thị tộc ngay để còn đến Đại Điện Thần. Còn Hebi thì nán lại vì một số vấn đề xung quanh hội học sinh nên có bé thường hay về sau cùng. Kể từ lúc được bổ nhiệm vào cái ghế hội phó, có bé vẫn thường hay về một mình nên trông rất cô đơn. Riêng ngày hôm nay thì không cần phải như thế nữa.

- Dù rằng mọi thứ đã được giải quyết triệt để, nhưng Toriyama nói không sai. Trận chiến này, chúng ta chỉ có thể tiến mà không được lui. Suy cho cùng thì chúng ta vẫn phải cố hết khả năng của mình mới được!

- Biết là thế, nhưng nói thì dễ hơn làm. Đến khi đụng chuyện rồi thì khác biết!

- Tớ nghĩ chắc sẽ không có điều gì tồi tệ đâu. Mọi thứ diễn ra vẫn rất thuận lợi cho đến thời điểm hiện tại thì chắc là sẽ ổn thôi. Hơn nữa, trang phục của vai nữ chính đã hoàn thành nên cũng bớt được phần nào mệt mỏi. À phải Hebi, cậu đã thuộc hết lời thoại trong vai nữ chính chưa đấy? Namehari chợt quay lại hỏi.

Hebi vừa nở nụ cười như thường ngày, vừa gật đầu.

- Ừ, mình đã học xong hết rồi. Mình dự định sẽ tận dụng khoảng thời gian còn lại để luyện tập thêm một chút nữa thì sẽ tốt hơn. Nhìn chung thì phần của mình cũng không gặp rắc rối nào!

- Hm hm, cái này cũng phải nói lời cảm ơn Hiyama – kun, không ủng hộ cậu ấy thức sáng đêm, vừa làm việc ở Đại Điện Thần, vừa hỗ trợ cho Hebi tập luyện. Cậu cứ như một bà nội trợ hay giúp đỡ người khác lắm đấy Hiyama – kun!

- Thôi đi, đồng ý là tớ phải thường xuyên làm việc nhà, nhưng cũng không có thích bị xem như bà nội trợ đâu!

- À sẵn tiện đây hỏi luôn không khéo lại quên. Hình như lần này, cậu cũng nhận được một vai phải không? Toriyama có đưa cho cậu một tập kịch bản khác chứ nhỉ?

Tự nhiên nhắc đến Kozue, Hiyama không tránh khỏi việc chặc lưỡi bực mình. Cậu ấy bực mình như một phản xạ tự nhiên nên cái chặc lưỡi đó lớn đến độ người xung quanh còn nghe thấy. Nguyên nhân xấu xa là vì trong lúc tập luyện cho các nhân vật khác, bỗng dưng Kozue bắt thỉnh linh đến gần Hiyama, mang theo gương mặt phùng phùng đáng sợ như thể chuẩn bị đánh nhau. Thật lòng mà nói khi ấy, mọi người trong lớp ai cũng nơm nớp đều cho rằng hai người lại gây gỗ gì với nhau rồi chuẩn bị giải quyết bằng vũ lực. Nói đến Hiyama và Kozue thì chỉ xoay quanh chuyện đấm đá thôi. Nhưng không ngờ,

Kozue lại chia một xấp kịch bản khác mỏng hơn nhiều so với kịch bản của hai nhân vật chính. Kozue đưa nó cho Hiyama và nói rằng là: “Thật ra vẫn còn một nhân vật nữa mà ta chưa phân cho bất kỳ ai. Bởi vì ta thấy rằng không một người nào trong lớp này đủ khả năng để đảm nhận vai này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vì thời gian không còn nhiều nên ta đành phải nhắm mắt, nuốt nước bọt đưa nó cho người. Nếu như người cảm thấy có hứng thú thì nhận lấy, còn không thì ta đây cũng chẳng ép. Cùng lắm thì ta sẽ cắt nhân vật này đi bởi lẽ nó cũng chẳng quan trọng gì mấy”.

Thoạt đầu, Hiyama tức điên đến độ không muốn nhận làm gì. Nhưng rồi cậu ấy lại nghĩ rằng nhân vật ấy dù nhỏ thế nào thì nó cũng góp một phần trong vở kịch của Eri. Nếu như Kozue cho cắt bỏ nhân vật này thì tức là nội dung sẽ bị thay đổi. Mà đã thay đổi thì buộc lòng Eri phải viết lại sao cho phù hợp với nội dung mới. Rồi thì sẽ ảnh hưởng đến mọi người đã mất bao thời gian luyện tập. Nói trắng ra sẽ kéo theo một dân hệ lụy đây phiền phức rắc rối nên cuối cùng, Hiyama cũng đành nuốt nước bọt, nuốt giận vào trong mà nhận lấy vai này. Nếu là một vai nhỏ thì câu thoại cũng không nhiều. Hiyama có thể đảm nhận được... Nhưng cậu ấy vẫn không thể bỏ qua cái thái độ của Kozue lúc đó. Đăm ra, tức vẫn hoàn tức.

- Cái con nhỏ ôn định đó. Nếu ngay từ đầu không tìm được người phù hợp thì phải nói sớm hơn chứ. Đợi sát nút mới “ném” cái thứ này vào mặt mình rồi nói “học thuộc hết đi”. Rõ ràng là nó đang cố tình chơi mình đây mà!

- Nar nar, dù sao thì Toriyama vừa là đạo diễn, vừa huấn luyện, lại cũng là người tuyển chọn diễn viên phù hợp. Công việc của cậu ấy cũng chịu nhiều áp lực không kém đâu. Với lại, làm sao Toriyama có thể dễ dàng nói chuyện này với cậu ngay được. Dẫu sao thì hai người cứ như chó với mèo, như nước với lửa thế thì cũng chịu thôi!

Hiyama cất tiếng thở dài. Cậu ấy nhìn vào cuốn kịch bản trong tay một cách ngán ngẩm. Xấp này thì cũng mỏng thôi. Dự đoán chắc lẽ cũng chưa đến 100 trang. Có thể học thuộc được hết trong khoảng từ ba đến năm ngày là tối thiểu.

- Này Eri, Federich Asley là nhân vật như thế nào vậy?

Hiyama ngoài cổ lại hỏi người viết ra kịch bản. Dĩ nhiên, chỉ có tác giả thì mới hiểu rõ được ngọn ngành nhân vật của mình. Nếu hỏi thẳng tác giả thì Hiyama sẽ hiểu được nhân vật mình đảm vai nhanh hơn. Nhưng mà khi cậu ấy quay lại, đập vào đôi mắt cậu ấy là vẻ đờm buồn, một vẻ gì đó phiền muộn đầy tâm trạng. Một nỗi sầu mà Hiyama chưa từng thấy và cũng chưa từng nghĩ rằng một ngày nó lại có thể xuất hiện trên gương mặt trẻ con, năng động đến tăng động của Eri.

Cũng phải... kể từ hồi biết được ý định thật sự của nhóm nhà khoa học. Từ sau sự cố ngoài biển, Eri như biết lo lắng và làm bộ mặt ấy nhiều hơn. Cô gái hồn nhiên trong sáng, lúc nào cũng sống một cách vui vẻ như không biết bất cứ nỗi gian truân nào ngoài cuộc đời. Cô gái chỉ thích đọc những cuốn sách, thức thâu đêm suốt sáng chỉ để nghiên cứu như những danh nhân mình yêu mến. Cô bé vẫn thường trốn sau lưng Hiyama mỗi khi gặp chuyện gì đó sợ hãi đã không còn nữa rồi. Để bây giờ, trước mắt Hiyama là một Eri biết lo toan, biết phiền muộn, biết suy nghĩ đến những mặt trái của xã hội... một Eri đã trưởng thành từ lúc nào mà chính Hiyama cũng không ngờ đến.

Nhưng nói gì đi chăng nữa, cái bộ mặt đó hoàn toàn không hợp chút nào đâu. Hiyama vừa cất tiếng thở dài, vừa đưa tay nhặt lấy một quả sồi dưới gốc cây gần đó. Hiyama đã búng quả sồi nhỏ đó thẳng vào đầu Eri. Buộc cô bé phải ôm đầu.

- Ui da!

- Cậu làm gì mà thần người ra thế hà Eri? Có nghe tớ nói gì không đấy?

Ngơ ngẩn đi ngơ ngẩn lại thì mới nhận ra rằng chính Hiyama đã bắn quả sồi ấy. Và Eri cũng hiểu rằng mình đã quá lơ là mất tập trung đến độ không biết Hiyama vừa gọi mình. Cô bé làm bộ mặt ỉu xiu như thể hồi lỗi trong đáng yêu vô cùng.

- Xin lỗi, mình mãi nghĩ đến chuyện khác nên không nghe thấy. Hiyama – kun vừa nói gì vậy?

Tiếng thở dài thứ n lần trong cuộc đời Hiyama lại được cất lên từ chính miệng cậu ấy.

- Tớ hỏi rằng là Federich Asley là người như thế nào. Tớ thì không có nhiều thời gian để học thuộc hết xấp này nên chỉ bằng hỏi luôn người đã viết ra nội dung này cho tiện. Tớ đang cần thêm thông tin về cái nhân vật mà cậu nghĩ ra đấy!

- Are... Federich Asley không phải là bạn thân mai trúc mã thuở nhỏ của Camelia Humler sao? Ủa, vậy là Hiyama – kun sẽ đóng vai Federich Asley à?

- Cậu đó nhé... đầu óc để trên tầng thứ mấy thế hả? Từ này giờ là hoàn toàn không hề nghe tại này nói gì đúng không?

- Xin lỗi!

- Rồi rồi, thế nào cũng được. Diễn giải ngắn gọn xúc tích một chút về nhân vật này một chút đi. Nếu được thì tớ sẽ về nhà, vừa nấu nướng vừa học được phần nào hay đến đấy!

- Mình hiểu rồi mình hiểu rồi!

Eri nhanh chân chạy đến bên cạnh Hiyama, cùng nhìn vào xấp kịch bản trên tay cậu ấy và bắt đầu giải thích cặn kẽ về nhân vật mà Hiyama sẽ nhập vai.

Có lẽ Hiyama đã biết nhưng vẫn cố tình lơ như không để Eri tránh khỏi sự bỡ ngỡ. Phải chăng Hiyama cố tình giấu đi nỗi quan tâm hay lo ngại của bản thân để không làm người mình thật lòng để mất tới phải vương bận thêm phiền muộn. Là những người luôn theo sau quan sát, Hebi và Namehari có thể nhận ra được nhiều thứ: Nỗi sầu tư của Eri. Nỗi ưu phiền trong trái tim Hiyama. Chính hai người họ cũng cảm nhận được rằng có một sự thay đổi không hề nhỏ xung quanh Eri... nhưng họ biết làm thế nào một khi Hiyama đã chấp nhận nó như một lẽ thường tình.

- Eri – chan...

- Lo sao?

- Eh... ừ. Mình không biết phải nói thế nào nhưng mà... dường như... cả Eri – chan và Hiyama – kun đều không giống như bình thường. Hôm nay... trông họ khác lắm...

- Không phải hôm nay. Mà là kể từ khi chúng ta xuống núi, học chung với xã hội con người thì mọi thứ đã thật sự thay đổi. Tất cả mọi thứ... không gian, thời gian, hay cả những sinh vật đều đang sống trong dòng chảy của thế giới này. Cả Eri – chan, cả Hiyama – kun, cả thị tộc Chấn Tô chúng ta. Tất cả... đều đã thay đổi!

- Ừ, Namehari – kun nói chỉ phải. Mọi thứ đều không còn như xưa nữa kể từ khi chúng ta xuống thị trấn con người học hỏi. Nhiều thứ đã xảy ra khiến chúng mình không thể lường trước được. Những cảm xúc, những suy nghĩ trong trái tim Eri và Hiyama – kun... Không biết bây giờ, tâm tư Hiyama – kun đang muốn nói lên điều gì?

Đến lượt Namehari cũng làm gương mặt phiền não ấy. Cậu ấy trả lời nhưng không hề quay sang mà nhìn thẳng vào Hebi.

- Có lẽ... vì cậu lúc nào cũng dõi theo Eri – chan, lúc nào cũng dõi theo Hiyama – kun nên cậu chẳng bao giờ quay đầu lại. Bản thân Hebi cũng đã thay đổi nhiều lắm đấy!

- Eh... mình sao?

.....

- Và như thế, sau khi phát hiện ra Camelia lên lút đến buổi dạ hội đó, Federich đã...

Hiyama chỉ muốn hỏi đôi chút về nhân vật để cậu ấy dễ nhập tâm hơn. Nhưng xem ra mình đã hỏi thứ không nên hỏi. Chỉ cần thông tin về vai đấy thôi, ấy thế mà Eri lại được lần kể hết tron tru nội dung vở kịch. Ừ thì cũng cần lắm cái nội dung nhưng đây không phải thứ Hiyama tập trung chủ yếu đến.

Nói luyện thuyết gì đó, Hiyama không thể tiếp nhận được hết nên cứ để mặc Eri muốn làm gì thì làm, còn mình thì chỉ gật gù như thể có nghe thôi. Nhưng ngay lúc này, ngay tại thời điểm này, có một thứ âm thanh khác vô tình lọt vào đôi tai cực kỳ tinh của Hiyama. Một thứ âm thanh mà đáng lẽ ra nó không nên xuất hiện. Bởi rằng đây chính là bước đầu tiên cho những rắc rối chuẩn bị xảy đến trong tương lai gần.

Hiyama bắt thỉnh lĩnh đánh mất sang cánh phải, dùng một tay che ngay giữa miệng Eri còn đang thao thao.

- Eh, Hiyama – kun...

- Suyt, im lặng một chút nào!

Nhìn thấy điệu bộ nghiêm túc đó thật khiến cho Hebi và Namehari không tránh khỏi hoang mang. Hiyama rất ít khi trung bộ mặt ấy chỉ trừ những trường hợp hết sức nguy cấp hay cảm nhận được điều gì đó không hay rình rập xung quanh thị tộc nói chung và những người thân bên cạnh Hiyama nói riêng.

Nếu chịu dừng lại và lắng nghe, thì quả thật là có âm thanh gì đó phát ra từ phía cánh rừng bên phải. Tiếng lá cây sột soạt, rồi kỳ hơn thì dường như có cả tiếng trẻ con... tiếng con nít đang gào thét, nhưng với khoảng cách mà nhóm bạn đang đứng thì nó quá nhỏ nên cũng không dám chắc chắn. Mà chắc chắn để làm cái gì? Nếu thật sự là âm thanh lạ lùng phát ra từ khu vực nào đó gần thị tộc Chân Tỏ thì phận là một Chân Tỏ, chẳng phải nên chạy đến đây kiểm tra sao?

- Khoan đã Hiyama – kun!.....

Hiyama chạy đến nơi có âm thanh kỳ lạ đó. Càng đến gần thì âm thanh càng phát ra rõ hơn. Quả nhiên, không thể sai được, đây chính là tiếng con nít đang gào thét khi bị kéo lê sát đất sền sệt. Ngoài ra, còn có tiếng nói của một người trưởng thành, hay nói đúng hơn là tiếng quát tháo của một tên đàn ông khó tính khi đứa trẻ không ngừng gây khó dễ.

- Chết tiệt, con ôn này, nếu mày chịu nghe lời một chút thì tao đây cần phải khổ như vậy. Đợi cho đến khi phi vụ này hoàn thành, tao sẽ xử lý mày sau!

Bạo hành gia đình ư? Có lẽ không. Vì thị tộc Chân Tỏ không bao giờ xảy ra những chuyện như bạo lực gia đình. Sẽ không có một ông bố nào kéo lê con cái ra khỏi thị tộc, rồi còn buông lời quát tháo nặng nề chỉ vì vài nguyên nhân nhỏ như ăn cơm không đúng giờ hay đi chơi quên giờ về nhà. Một phần cũng do thể vị tỷ lệ sinh nở của Chân Tỏ rất thấp, nên theo mặt tích cực nào đó, trẻ con ở thị tộc luôn được ưu tiên nâng niu chăm sóc hàng đầu.

Hành động bạo lực với trẻ con là bị cấm trong thị tộc. Trừ khi... trừ khi gã đàn ông đó... không phải là người trong thị tộc. Một tên không phải Chân Tỏ và đang có hành động như muốn mang đứa trẻ ra khỏi làng thì chỉ có thể là...

- Tốt hơn hết là mày nên bỏ con bé ra nếu còn muốn thờ và tồn tại trên cái cõi đời này. Không thì đừng có bảo sao hôm nay mày sẽ xuống dưới mộ nằm nghỉ ngơi sớm, thằng bất cóc!

Bất cóc trẻ con là tội danh có khi sẽ phải ở tù chung thân nếu chiếu theo luật của loài người. Còn đối với thị tộc Chân Tỏ thì nó cũng tương đương như án tử hình. Hay nói một cách cho ngắn gọn thì “chết là cái chắc”. Hiyama không ngại giết người đâu. Vì nỗi thù hận về con người trong tâm trí Hiyama vẫn cứ như một cái đinh đâm thẳng vào trái tim cậu ấy và nó sẽ mãi mãi ở đó không biến mất. Với nỗi thù hận đó, thì thêm một hai giọt máu xương thì cũng đủ để tạo nên một ngọn lửa uất hận cao đến ngút trời. Ngay cả bây giờ, Hiyama vẫn đang nhìn tên bất cóc với ánh mắt lăm lăm của sự phẫn nộ. Nhưng chỉ có điều... hình như có gì đó không được đúng cho lắm.

Tên bất cóc chắc chắn là đàn ông, và phải là một người đàn ông ở độ tuổi trung niên như những ông bác trong thị tộc. Lý do Hiyama chỉ có thể dự đoán qua giọng điệu là vì tên đó ăn mặc trùm kín hết cả mặt như hội du mục của một tổ chức bí ẩn nào đó. Kiểu gì thì kiểu, cái bộ đồ đó trông thật quá khả nghi. Mới nhìn cũng hiểu ra ngay rằng đó là kẻ không đáng hoàng rồi. Chưa kể đến thái độ của đứa bé đang bị trôi và không ngừng gào thét và giãy dụa đánh đập kia.

- Hiyama Hiyama... cứu em...

Chỉ nhiều đó thôi cũng đủ khiến cho máu Hiyama sôi lên như dung nham núi lửa. Đôi mắt cậu ấy chuyển từ màu đỏ hồng Ruby sang đỏ thẫm của máu, ngay cả phần nhãn cầu bên trong cũng thu hẹp lại như mắt của mãnh thú. Đôi răng nanh sắc như dao cạo xuất hiện trên miệng cậu ấy, cùng mười chiếc móng tay vừa dài vừa nhọn kia đã sẵn sàng nghiền nát bất cứ lúc nào. Giờ thì dù cho tên này có là người trong thị tộc hay không thì cũng đã có lý do để cậu ấy chuyển sang chế độ chiến đấu.

- Nói này giờ có nghe gì không? Mau bỏ con bé ra. Nếu không thì đừng có trách!

- Hù dọa ai hả thằng nhóc? Miệng lưỡi của mày có thể khua môi được hay nhưng còn tài cán đến đâu mà đòi lấy trứng chọi đá. Tao không tha đấy, làm gì được nhau?

Tên đó lại tiếp tục nắm lấy sợi xích nối ở cổ đứa trẻ giật thật mạnh, làm cho con bé bị đau. Thấy cảnh tượng đó, Hiyama gần như không giữ được bình tĩnh, cậu ấy bất thỉnh lĩnh lao thẳng đến tên bất cóc sau khi trừng ánh mắt khiếp sợ.

Tốc độ của Hiyama rất nhanh. Điều này thì không ai dám phủ nhận. Chỉ thoát trong tích tắc, Hiyama đã tiếp cận được đối thủ từ lúc nào không hay. Cậu ấy đưa năm chiếc móng vuốt sắc nhọn tinh vồ thẳng vào cổ hắn, thì đột nhiên, tên đó đã kịp thời tránh sang một bên.

- Nhanh quá!

Chưa chịu thua và cũng không hề có ý định để hắn thoát, Hiyama thực hiện thế xoay người giữa không trung nhằm mục đích sử dụng chân đá hấn một cái. Chỉ tiếc rằng thân pháp của hắn nhanh đến độ Hiyama tấn công hụt lần thứ hai.

Nhanh chóng lấy lại thế đứng cân bằng. Hiyama tiếp tục phóng đến như con gió, liên tục vung tay vung chân đánh đấm đủ kiểu theo kiểu giang hồ và những thế phóng mình theo phong cách the Hulk trong biệt đội anh hùng Avenger. Nhưng, tất cả đều vô dụng trước tên đó. Hắn chỉ né, chỉ hụp đầu xuống, nhích người sang trái, sang phải để tránh mọi đòn tấn công của cậu ấy. Tên đó thậm chí còn bắt kịp tốc độ của Hiyama và phản công bằng cách chộp lấy tay phải Hiyama, tận dụng lực ly tâm cũng như những yếu tố cần thiết khác để ném cậu ấy về phía sau. May mắn thay, Hiyama đã kịp thời điều chỉnh lại cơ thể, thay vì đập thẳng vào thân cây thì cậu ấy có thể lợi dụng chính thân cây đó làm điểm tựa để quay trở ngược lại tấn công hắn.

Dù đánh thế nào đi chăng nữa thì lối tấn công của Hiyama cũng bị nhìn thấu và ngăn chặn. Nói cách khác, Hiyama không cách nào chạm được vào tên đó hay chí ít cũng phải tháo cái nón trùm đó xuống để xem mặt. Hiyama đang thất thủ.

Bị đẩy lùi lại một đoạn dài. Cảm giác cứ như vừa bị con bò mộng húc lùi về phía sau trong môn Oreos bên Tây Ban Nha. Hiyama sớm nhận ra được điều bất thường.

- *Quả nhiên... với thân pháp kinh hoàng đó thì không phải người bình thường. Thậm chí, cái cảm giác cũng không giống với Nhân Loại. Với thực lực như thế, với sức mạnh như vậy. Chắc chắn... phải tương đương với một Chân Tỏ sống 700 năm như Makoto – san. Tên này... rút cuộc là từ đâu chui ra vậy trời!*

Tên bất cóc tuyệt đối không phải người bình thường. Vì sẽ chẳng có một người thường nào có thể khiến Hiyama gặp khó khăn như thế này... A, thật ra là đã từng có rồi, một tên đã khiến Hiyama gặp khó số đến nỗi bị trọng thương khi đánh nhau, trong khi tên ngu ngốc đó chỉ biết chạy lòng vòng để trốn, đến phút cuối thì tung ra khắc tinh của Chân Tỏ nên tạm thời tạm đó, Hiyama thua cuộc. Mới nghĩ lại thôi mà cảm thấy tức tối cũng như ức chế vô cùng. Tên siêu thộn ngu ngốc đó...

Quay trở lại vấn đề trước mắt, dù bản xui bản ngược thì sự thật không thể tránh khỏi rằng Hiyama đang bị đẩy vào thế vô cùng khó khăn khi sức mạnh Chân Tỏ không giúp cậu ấy chiến thắng. Đừng nói đến chiến thắng, ngay cả việc giải cứu đứa trẻ ấy cũng trở nên quá sức. Trừ khi...

- Hiyama – kun, Hiyama – kun...

- Hiyama!

Trừ khi có thêm sự trợ giúp. Và may mắn thay, nhóm Eri cũng vừa kịp thời chạy đến. Trông thấy người khả nghi giấu mình sau lớp áo choàng bí ẩn. Trông thấy đứa trẻ còn đang nằm vùng vẫy dưới đất hay hình dạng chiến đấu của Hiyama, họ nhận ra rằng tình hình không hề khả quan chút nào.

- Hiyama, chuyện gì đang diễn ra thế? Tại sao Nao – chan...

- Nhìn thấy mà vẫn chưa hiểu gì sao? Đấy gọi là bất cóc đấy. Tên đó, đang tính bắt cóc Nao ra khỏi thị tộc ta đó!

.....

- Hừm, lũ nít ranh, có thêm một hai đứa nữa nhảy vào cũng không thay đổi được gì đâu. Có ngon thì nhào hết vào đây!

Miệng vừa thách nhóm Hiyama xông vào trong khi chính bản thân tên đó lại lao thẳng tấn công trước. Hắn liền một lúc tấn công cả Hiyama lẫn Namehari với tốc độ vô cùng đáng sợ. Chỉ sơ xuất một chút thì rất có thể, Hiyama và Namehari sẽ không thể theo kịp với nhất cử nhất động của hắn.

Tên bất có dám thẳng. Ngay tức thì, Namehari kích hoạt Spejas của mình. Spejas của Namehari là “Cường hóa”, cho phép nâng cao khả năng vật lý cơ thể đến mức cao nhất. Cậu ấy đã cường hóa toàn bộ thân thể để chặn cú đâm đó. Nhưng thật sự mà nói, dù cho có là Cường hóa thì Namehari cũng gặp không ít khó khăn. Sức mạnh của tên đó thật khiếp sợ.

- Huh, Enchantment... cái loại Spejas tầm thường này thì làm được gì hả?

Chỉ với một cái vung tay, Namehari bị đánh thổi bay đầu cho cậu ấy đã Cường hóa thân thể cứng như thép. Namehari lộn một vòng ra phía sau, dùng tay bám xuống đất để cân lực li tâm và lấy lại được thăng bằng ngay.

- Này này, cứ cho rằng Spejas của tôi có thật sự thuộc loại tầm thường đi chăng nữa thì cũng đừng mặt sát nó như vậy. Nó đã cứu giúp tôi nhiều lần rồi đấy!

- Tầm thường thì nói tầm thường. Để tao cho chúng bây thấy thể nào là Spejas thật sự!

Tên bất cóc bí ần đó chấp hai tay vào nhau rồi đập thẳng xuống mặt đất. Đầu tiên là một đợt chấn động từ nhẹ cho đến mạnh dần. Hiyama và Namehari còn chưa biết điều gì sẽ xảy ra thì ngay lúc đó, những chiếc rễ cây nằm sâu dưới lòng đất bất thành linh phóng thẳng lên như những chiếc roi. Chúng quất thẳng xuống cả hai người họ.

- Nguy hiểm!

Cả Hiyama lẫn Namehari đều kịp thời tránh sang hai bên. On trời, nếu như chậm thêm một giây nữa thôi thì có lẽ Hiyama và Namehari sẽ chung số phận với cái cây bị chẻ ra làm đôi một cách đơn giản kia mất. Những cái rễ lúc la lúc thu lại, nhưng vẫn lớn vồn ngay trước mắt họ như thể chúng sẽ đánh thẳng xuống đầu họ bất cứ lúc nào. Trong khi... Hiyama và Namehari đều không khỏi tròn mắt kinh ngạc.

- Cái đó cũng được xem như Spejas chứ nhỉ. Hiyama – kun, có thể cho tớ biết rằng chúng ta đang đấu với thứ gì không?

- Nhìn mặt tớ thử xem. Trông tớ như có biết không? Thiệt tình, chính đây còn không rõ thẳng khốn kia là giống gì đây. Người thường thì chắc chắn không phải người thường rồi. Còn Chân Tổ thì... không lẽ, ngoài thì tộc ta ra thì còn có những Chân Tổ khác?

- Giải thích theo kiểu ấy cũng không hẳn là sai đâu. Nghĩ đi nghĩ lại thì không phải mẹ của Hebi cũng là Chân Tổ ngoài tộc đấy sao. Nhưng dù nói gì đi nữa... xem ra lần này, chúng ta gặp phải thứ dữ rồi!

.....

- Ha ha ha, đã thấy chưa đã thấy chưa? Đây mới chính là sức mạnh thật sự của loài Chân Tổ. Từ đây, tao sẽ cho chúng bây nếm thử cơn ác mộng nó như thế nào. Chết này!

Tên đó tiếp tục ra lệnh cho những phần rễ cây đó đâm một lượt xuống cả hai. Hiyama và Namehari nhanh chóng tránh sang được một bên.

- Hô hô, cứ cho là Spejas đó mạnh đi nhưng người xưa cũng từng hay nói rằng “Một chiêu dùng hoài cũng không có tác dụng đâu”. Nếu như Spejas này là lá bài chủ đạo thì đáng lý ra người chưa nên tung ra sớm như thế!

Namehari cường hóa đôi tay. Cậu ấy đã bắt hết tất cả những ngọn rễ cây ấy, ép chặt vào cơ thể để chúng không di chuyển lung tung nữa.

- Hiyama – kun!

Ngước mắt lên cao thì sẽ thấy Hiyama đã bám dính trên một cái cây. Lúc này, ngay khi đòn roi đánh thẳng xuống thì Namehari đã lộn nhào sang bên trái, còn Hiyama thì phóng vút lên ngọn cây. Cậu ấy “bật” sẵn trên đó nhằm đợi chờ cơ hội và đây chính là lúc thích hợp để phản công. Hiyama phi đầu xuống, chạy dọc ngược lại trên chính những phần rễ cây không lồ ấy để thu hẹp khoảng cách với tên trùn đầu kia. Và đường như... tên bất cóc cũng không hề có ý định chịu thua.

- Đừng vội tiểu nhân đắc chí. Xem đây!

Hắn lại chấp tay, lại đập xuống đất, kéo lên thêm vài ba phần rễ cây nữa nhảm thẳng vào Hiyama đang chạy. Cứ nghĩ rằng những phần rễ đó sẽ đâm xuyên qua Hiyama bởi lẽ không còn ai giúp cậu ấy chặn đứng chúng. Nhưng thật không ngờ rằng, những chiếc rễ đó đột ngột dừng lại giữa không trung, để cho Hiyama lao vút qua một cách dễ dàng.

- Cái gì... đáng ghét... sao lại...

Tên bất cóc nhận ra rằng không chỉ những chiếc rễ mà ngay cả bản thân hắn cũng đang bị bắt động. Hắn không thể di chuyển, hay nhúc nhích, cử động gì được dù chỉ một ngón tay. Hắn có cảm giác như cả cơ thể mình như bị hóa đá.

- Thân thể của ta... sao lại...

- Ngạc nhiên lắm chứ gì. Nói thật nhé, chính tao đây cũng từng cảm thấy rất khó chịu khi bị khống chế kiểu ấy. Tao từng nghĩ cái thứ năng lực đẩy thật phiền phức nhưng xem ra lần này, nó đã giúp tao rồi. Kẻ chiến đấu với mày từ đầu đến giờ, đầu phải chỉ có mỗi mình hai đứa chúng tao!

Nói rồi mới để ý, người duy nhất mà hắn đối mặt không chỉ có mỗi Hiyama và Namehari. Tên bất cóc cố gắng quay đầu ra phía sau một cách khó khăn thì mới trông thấy Eri và Hebi, đã tầm ngấm lên lòi ra sau hắn từ lúc nào. Hebi đã cứu được đứa bé còn Eri thì đã phong tỏa cử động của hắn bằng Spejas. Có lẽ... không cần giải thích gì thêm về Spejas của Eri.

- Telekinesis... không thể nào... Spejas độc nhất của Đệ Nhất Chân Tổ...

- Ồ, cho một tràng pháo tay vì mày đã hiểu!

Hiyama đã tung chân đá một cước thẳng vào mặt tên đó, khiến hắn bay xuyên qua hai ba thân cây cùng đổ sụp xuống. Quả nhiên cũng không nên xem thường sức mạnh của Hiyama.

Hebi và Eri nhanh chóng đưa đứa trẻ chạy đến bên cạnh Hiyama và Namehari.

- Hiyama – kun!

- Vất vả cho hai cậu rồi!

Đã cứu được đứa trẻ thành công, lại còn tấn được cho tên đó một đá. Nhóm bạn dường như đã dành được thắng lợi một cách vẻ vang và đầy tự hào. Nhưng... chỉ nhiều đó thì vẫn chưa thể hạ gục được hắn. Có thể Telekinesis của Eri là gần như bất khả chiến bại nhưng dứt điểm thành công hay không thì phụ thuộc vào sức mạnh của Hiyama. Với khả năng của Hiyama đối với tên đó thì...

Tên bất cóc đứng đững dậy. Cái áo trùm qua đầu kín bụng ấy rách được vài chỗ. Cả ba người cùng hợp lực cũng chỉ làm cho trang phục rách và dính bụi bẩn thôi, ngoài ra, hắn hoàn toàn khỏe mạnh. Hắn bước từng bước đến gần nhóm bạn, mang theo dư âm đáng sợ từ nguồn sát khí tỏa lên dày đặc, khiến ai ai cũng phải khiếp sợ. Thêm điệu cười khục khục ngắt quãng đó thì trông càng đáng sợ hơn.

- Thì ra là thế... thì ra là như thế... khạc khạc...

Nụ cười của hắn thật quá khủng khiếp. Chỉ mỗi nụ cười cũng đủ nhận ra rằng sự tà ác trong tên đó. Đến nỗi Hiyama phải đẩy những người phía sau lưng mình lùi lại, trong khi bản thân cậu ấy thì gồng mình, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu vì rất có thể hắn sẽ tấn công bất cứ lúc nào.

- Kleidi... Kleidi... thì ra là nó ở đây... thật không thể ngờ rằng lại có thể tìm thấy nó một cách dễ dàng như thế này. Hôm nay... quả là một ngày may mắn!

Sát khí từ hân tỏa lên mỗi lúc một mạnh hơn. Bỏ qua những gì hân vừa nói, điều quan trọng bây giờ là nếu như tên đó tính đánh hết sức, chỉ e rằng bốn người bọn họ không thể địch nổi. Hiyama không biết phải làm thế nào khi sự chênh lệch về sức mạnh lại lớn đến nhường này. Phải chạy thôi... ngay trong đầu Hiyama nghĩ ngay đến phương án tẩu thoát. Chỉ có điều...

Một trận địa chấn khác, kéo theo sau một toán rẽ cây trời lên từ sâu dưới lòng đất chấn hết mọi nẻo đường. Nói cách khác, tên đó đã khóa hết mọi lối thoát của nhóm bạn chỉ bằng một cái đập tay xuống mặt đất.

- Tinh chạy hả? Đầu có con mèo nào lại buông tha khi tóm được con chuột chứ. Từ bây giờ, chúng mày sẽ trở thành miếng mồi của tao. Đầu tiên, có lẽ tao sẽ xử thằng nhãi đã đá tao một cú nhĩ... Giết mày thì không thể, nhưng tao muốn xem thử nếu vật đầu mày ra rồi ném xuống sông thì liệu mày có sống nổi không nhỉ? Tao tò mò rất muốn biết đấy nhé!

Tuy không thể thấy được mặt hân rõ ràng nhưng nghe giọng điệu thì Hiyama đoán được rằng hân... mang gương mặt không khác gì ác quỷ đằng sau lớp áo choàng đó. Nhìn kỹ thì dường như cơ thể hân cũng đang phình to ra dần dần. Là do hân đang tích lũy năng lượng nên mới đồ sộ như gấu ư? Hân tính giết Hiyama... chắc chắn là hân muốn giết cậu ấy.

.....

- Dừng ở đây thôi, CB14!

Là ai? Là ai vừa mới cất tiếng nói đấy? Một giọng nói lạ lẫm được cất lên đầu đó xung quanh khu rừng này. Nhưng nhờ giọng nói đó mà toàn bộ nguồn tà khí bao phủ xung quanh tên đó dần tan biến vào hư không. Cái đáng về muốn ăn tươi nuốt sống con mồi của hân chuyển thành vẻ gì đó khá lúng túng, quan ngại khi cứ ngược sang trái, quay sang phải liên tục. Ngay cả ngữ điệu câu chữ cũng khác hân.

- Se... Setsuna – sama!

Vụt, lần này, thêm một bóng người khác từ trên cao đáp thẳng xuống trước mặt nhóm Hiyama trong chớp mắt. Không tránh khỏi giật mình và rùng mình, đó là một người phụ nữ độ tuổi khá trẻ... trẻ ngang với Makoto – san, đích thị là ngưỡng đó nhưng nhiều khi tuổi đời thì lại không dưới 3 chữ số. Một người phụ nữ trẻ với mái tóc màu đen dài phát phơ như dải lụa đào. Gương mặt ưa nhìn, phải nói rằng rất xinh đẹp cùng đôi mắt đỏ hồng Ruby được che đi phần nào bởi tóc mái. Một người phụ nữ xinh đẹp nhưng cũng rất lạnh lùng, đặc biệt là làn da trắng như hạt ngọc trai đánh bóng kia. Người đó cũng bao phủ lấy cơ thể chiếc áo choàng có nón trùm kín dĩ... là đồng bọn của tên bất cóc kia, nhất định là như thế.

- Setsuna – sama... sao người lại xuất hiện ở đây ạ?

Tên bất cóc bắt đầu quỳ xuống trước mặt người phụ nữ đó. Trông hân sợ cô ta đến vậy sao? Thế thì chắc chắn rằng thực lực của cô ta còn khủng khiếp hơn gấp nhiều lần.

Gương mặt cô ta lạnh lùng nhìn xuống tên bất cóc đang run rẩy không ngừng, rồi lại khẽ nhìn thẳng vào Hiyama và Eri. Cô ta chỉ nhìn như thế... nhìn một cách thờ ơ, đúng chất lạnh như băng, khiến người đối diện phải khiếp sợ. Sau đó, cô ta nhắm mắt và quay lưng đi.

- Công việc ở thị tộc Chân Tổ đã xong rồi. Chúng ta về thôi!

- Về ư? Vậy còn bọn nít ranh trong làng thì sao ạ? Chúng ta không cần bắt chúng nữa sao? Hơn nữa, Kleidi đang đứng ngay đó. Chúng ta bỏ ngang xương như vậy thật ă?

- Không cần. Một khi đã xác định được Kleidi thì không cần lũ trẻ vô dụng đó. Mà hình như, người đang cố ý muốn chống đối lại thì phải. Hay là... người có ý kiến gì với mệnh lệnh của ta? Chống lại lời của một Chân Tổ nhà Asleid?

Chỉ với một cái liếc xéo như thế thôi đã gây nên áp lực kinh khủng như vậy sao? Không chỉ tên bất cóc nhanh chóng cúi rạp đầu xuống đất không ngừng xin tha tội với thái độ sợ sệt tột cùng, ngay cả nhóm Hiyama cũng không giấu nổi nét bàng hoàng trên gương mặt. Nếu như sát khí từ tên này không khác gì Telekinesis của Eri, khiến cho họ không thể cử động thì sát khí từ người phụ nữ đó như viên đạn bạc ghim thẳng vào tim từng người một. Nó đủ sức bóp nát trái tim từng người một nếu còn đứng đối diện cô ta lâu thêm nữa. Chưa gì, Hiyama như muốn gục xuống vì khó thở.

.....

- Đi thôi!

- Dạ vâng, thưa Setsuna – sama!

Ngay sau đó, hai con người bí ẩn ấy đã nhay vút lên cao, và biến mất không để lại chút dấu tích, trừ bãi chiến trường lộn xộn do đánh nhau ẩu đả.

Ngước theo những tên đó cho đến khi chúng thật sự biến mất. Cảm nhận được sự an toàn rồi, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, thậm chí là ngồi phịch xuống đất như trút được hết bao nhiêu gánh nặng khỏi vai.

- Thiệt tình, chuyện gì đang diễn ra thế này không biết, Hiyama – kun, có ý tưởng gì không?

- Ý tưởng gì là ý tưởng gì. Nếu hỏi phần nhận xét thì tôi sẽ trả lời một câu thôi: “Tớ không muốn gặp cái ngữ ấy thêm lần nào nữa đâu!”

- Nhưng mà... bọn chúng là ai? Với sức mạnh đó thì chắc chắn không phải người bình thường. Là Chân Tổ phải không? Vậy, đó là những Chân Tổ ngoài tộc sao?

- Ai mà biết... Oì, Nao, tại sao em lại bị tên đó bắt đi thế? Hân tiếp cận em bằng cách nào vậy?

Quay sang hỏi đứa trẻ nạn nhân để tìm thêm thông tin. Nhưng không hiểu sao đứa trẻ ấy cứ đứng trơ trơ ra như hồn lìa khỏi xác. Đôi mắt đỏ của nó rỗng tuếch như không hề có chút sự xống nào.

- Oì Nao, có nghe anh nói gì không...

Cả cơ thể con bé như ngã gục hoàn toàn xuống.

- Nao, Nao...

Nhóm bạn nhanh chóng chạy đến bên con bé. Namehari chạm tay vào phần cổ, rồi xuống mạch đập ở tay. Cậu ấy cố gắng lắng nghe một hồi.

- Không ổn, nhịp tim đang rất yếu, ngay cả dòng năng lượng cũng đang rất hỗn loạn. Rất có thể là đang trúng một loại độc nào đó!

- Trúng độc ư? Làm sao được? Chân Tổ chúng mình có thể kháng được mọi loại độc tổ kia mà! Hebi không khỏi lo lắng.

- Thế nào cũng được. Quan trọng bây giờ là phải đưa con bé đến Đại Điện Thần ngay. Nhanh lên nào!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 65

- Oi mấy lão già, có ở đây không?

Hiyama không ngần ngại tung chân đá phẳng hai cánh cửa mở sang hai bên. Đã từ rất lâu rồi Hiyama rất muốn làm thử việc này để thể hiện sự bất mãn với các bộ lão vì nhiều vấn đề nhưng chưa có dịp. Bây giờ, tình trạng gấp rút, lại thêm sự tức giận khi các bộ lão không chịu để mắt đến bọn trẻ, tạo điều kiện cho mấy tên bất cóc thâm nhập vào lãnh phận thị tộc Chân Tổ, thế nên cậu ấy không nề nang gì mà tung chân thể hiện sự bức xúc đó trước Đại Điện Thần.

Nhưng trước khi trút bỏ sự bức mình lên các ngài thì Hiyama đã phải dừng lại để nhìn nhận tình hình... thật sự chẳng tốt hơn tí nào đâu.

Đằng sau cánh cửa đó là một viễn tượng mà bốn người bạn đều không nghĩ rằng nó sẽ xảy đến. Những Chân Tổ trong làng, người già, người trẻ, đàn ông lẫn đàn bà, gần như là tất cả những bậc làm cha mẹ đều chạy đôn chạy đáo hết từ chỗ này sang chỗ khác. Người nào người nấy đều mang trên mặt biểu hiện hoang mang, hồi hộp, thậm chí phải nói đến hai chữ “lo sợ”. Đúng, họ đều mang chung gương mặt như thế bởi nguyên nhân duy nhất: “những đứa con đang hóa điên của họ”.

- Chuyện... chuyện gì... đang diễn ra thế này... tại sao...

Những đứa trẻ được chăm sóc tại Đại Điện Thần, tất cả bọn chúng... đều hóa điên theo đúng nghĩa đen.

Bốn người bạn không tránh khỏi sự bàng hoàng. Chỉ trong vòng một buổi sáng, không những số lượng trẻ con trong thị tộc mắc bệnh tăng lên một cách đột biến, mà tình trạng điên dại cũng xuất hiện trở lại sau khoảng thời gian im hơi lặng tiếng như yên ả một cách đồng loạt đầy biến động. Thật sự phải nói là nó rất biến động. Rút cuộc thì cái thứ được gọi là “dịch bệnh lạ” đang bao trùm lấy thị tộc Chân Tổ... là cái gì?

- Gahh!

Một đứa trẻ nhỏ trong con điên cuồng đã hất văng một ông chú Chân Tổ bay đập thẳng vào tường trước ánh mắt ngỡ ngàng của nhóm bạn. Ông chú đó trong đội vào hang khai khoáng, tức là chuyên sử dụng cuốc để đập đá, thi thoảng cũng vào rừng để đốn củi và tham gia những lần đi săn hải ngày trong tháng. Có thể nói, ông chú đó được xếp vào hạng những Chân Tổ “trâu bò” nhất trong thị tộc. Một người đàn ông phương phi lực lưỡng, cơ bắp sáu múi, đốn cây như chém đôi quả cam như ông ta mà còn bị hất bay một cách nhẹ tựa bông hồng như thế. Nguồn sức mạnh trong con điên loạn ấy thật đáng sợ.

- Oi oi, ông chú, có sao không hả?

Theo như những gì mà Hiyama kiểm tra thì ông chú không bị thương gì nặng. Nếu có bị thương thật thì với khả năng tự hồi phục siêu cấp của Chân Tổ cũng không phải chuyện đáng lo. Thứ đáng lo chủ chính là đứa trẻ đang gào thét kia. Một Chân Tổ trưởng thành như ông chú này còn bị quật ngã, thì kiểu gì bà mẹ và ông cậu kia cũng sẽ... Hiyama nhanh chóng chạy đến, dùng hết sức bình sinh để đỡ thằng bé xuống.

- Tch, chết tiệt, lũ trẻ thời nay ăn cái gì mà khỏe dữ vậy?

Một mình Hiyama thì không thể làm được gì nhiều nhận. Ngay khi đang giúp gia đình giữ thằng bé này nằm im xuống thì y như rằng, lại xảy ra thêm tình cảnh tương tự với gia đình khác khi con bé nhà bên đó cũng vừa tung chân đá bay ông bố của mình, mà con bé nếu tính theo tuổi của loài người thì chắc chỉ mới 5 đến 6 tuổi.

Đến lượt Namehari chạy đến giúp đỡ. Cậu ấy đã phải sử dụng đến khả năng Cường Hóa thì may ra mới đủ để khống chế đứa trẻ, nhưng vẫn là một biến khó khăn.

- Cứ thế này không ổn đâu. Eri – chan, nhờ cậu!

- Cứ để đó cho mình!

Ngay cả Eri cũng phải vào cuộc. Eri cũng kích hoạt Telekinesis với mục đích là khiến cho toàn bộ đứa trẻ rơi vào trạng thái bất động. Telekinesis của Eri là tuyệt đối, là Spejas mạnh nhất trong tất cả các Spejas. Nhưng cái giá phải trả cho sức mạnh bao giờ cũng ghê gớm. Có thể, Eri sẽ khiến cho chúng bất động trong phút chốc, nhưng đổi lại thì cô bé cũng phải nhận lấy gánh nặng khá lớn. Giữ cho chúng nằm yên khá là khó khăn. Chưa gì mà Eri đã muốn gục xuống rồi.

- Dừng lại Eri, Telekinesis trong trường hợp này không có tác dụng mấy đâu, chỉ tổ khiến cậu cạn kiệt năng lượng thôi!

- Nhưng mà...

- Bỏ đi Eri!

Xem chừng những lời Hiyama nói là không sai. Dù có cố sử dụng Telekinesis thì cũng không giải quyết được vấn đề gì, ngược lại, nó chỉ càng khiến Eri hao phí thêm sức lực. Thế nên, Eri đành ngáp ngùi nghe theo Hiyama. Quả nhiên là sau khi tắt Telekinesis, thì lũ trẻ lại điên cuồng không ngừng, khiến cánh người lớn phải khổ sở.

.....

- Hiyama, Eri, Hebi, Namehari!

Tiếng gọi tên bốn người bạn cất lên từ vị trí cao nhất của Đại Điện Thần. Các vị bộ lão đã đứng ở đó đợi sẵn họ.

- Mấy lão già!

Trông thấy các vị, Hiyama chạy vút đến nhanh như gió. Cậu ấy đứng trước mặt các ngài và không ngại bày tỏ sự bức xúc trong mình.

- Oi mấy lão già chết bầm kia. Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây thế hả? Sao mới có ngày hôm qua còn yên bình yên ả, vậy mà dùng một cái lại xuất hiện cái diễn biến này là sao? Chưa kể đến chuyện ban nãy, Nao suýt chút nữa thôi là bị bất cóc bởi một bọn chẳng biết là người hay Chân Tổ. Rút cuộc thì cái gì đang diễn ra thế hả?

- Hiyama – kun, cậu đừng dùng những lời lẽ đó để diện kiến với các trưởng lão mà!

- Đúng lúc lắm, bốn đứa theo chúng ta vào trong. Chúng ta có chuyện cần phải nói cho mấy đứa đây!

Sau đó thì các ngài quay lưng, đi vào phía căn phòng lớn sâu bên trong Đại Điện Thần. Đó là căn phòng, nơi mà các ngài vẫn thường dùng để bề quan tọa thiền, chỉ trừ năm vị trưởng lão và những Chân Tổ được các ngài triệu tập đến thì mới được phép bước vào căn phòng đó. Bốn người bạn hiểu ra rằng một khi được triệu tập vào căn phòng ấy, thì mọi chuyện thật sự trong hoàn cảnh cực kỳ nguy cấp.

.....

- Mi xào dăm bông, cà ri gà với bánh mì, hột gà này, rồi cả chả giò chiên cộng với gà hầm thuốc Bắc. A, phải có thêm chén canh miso và đậu tương lên men nữa chứ nhỉ!

Buổi sáng ngày tiếp theo, vẫn như thời khóa biểu định sẵn. Đến trường và hoàn thành trách nhiệm của một đứa học sinh. Như thường lệ, Kazuma đến lớp sát nút vì lo ăn sáng trễ rồi thì bị Kozue nắm cổ kéo lê đến trường. Và bây giờ thì hắn đang ngồi đây, đang hí hoáy viết thứ gì đó vào mảnh giấy trắng trên bàn một cách tập trung, suy tư như những lần nghiên cứu khoa học. Và chắc chắn đó không phải là nghiên cứu khoa học bởi nội dung chẳng ăn nhập gì sất.

Đúng lúc đó, Kozue bước đến gần bàn hắn, vừa khoanh tay, vừa nhìn tên ngu ngốc này bằng ánh mắt lạnh nhạt.

- Đang làm gì thế hà tên đàn này?

- Ô Kozue, cậu đây rồi. Sau tiết hai sẽ là môn gia chánh, nên là tớ đang lên danh sách xem nên ăn gì lót dạ vì bao tử kêu dữ quá. Lát nữa nấu chúng nhé!

Kozue cầm lấy tờ giấy lên xem thử, quả nhiên, vừa liếc đọc hết một lượt mà cô ấy lại càng nhăn mặt hơn.

- Cái gì thế này. Cậu nghĩ rằng tớ sẽ nấu mấy thứ này cho cậu sao? Có đàn thì cũng đàn vừa vừa thôi. Bộ trông tớ rảnh rỗi đến mức trở thành cái nồi com suốt ngày cho cậu thôi à?

- Nhưng đằng nào thì trong giờ giờ chính, cũng phải nấu món gì đó mà. Cái này gọi là tiện thể thôi!

- Tiện thể quá nhì. Các chuyện đó sang một bên. Cậu đã học thuộc lòng hết kịch bản chưa đấy? Tớ bỏ không ít công sức ra để giúp cậu thì cũng đừng có khiến cố gắng của tớ đổ sông đổ biển. Hạn chót là phải thuộc hết trong tuần này dù có làm gì đi chăng nữa!

- Tớ biết rồi. Nhìn chung thì cũng không có rắc rối gì nên khả năng cao nhất là chỉ trong tối nay, tớ sẽ thuộc được toàn bộ kịch bản. Cậu không cần phải lo!

- Chẳng biết có thật sự là không nên quá lo lắng không đây!

- Nar nar, Kazuma đã nói không sao thì tức là không sao. Lo lắng quá cũng không giúp ích được gì đâu Kozue!

- Tora!

Tora và Aries đến gần chỗ hai người.

- Cậu cứ bình vực cho Kazuma kiểu đó, bảo sao tên đàn này càng lúc càng tỏ ra ngu dần hơn!

Tỏ ra ngu dần hơn, Kozue nói hiêm khi nào sai bởi lẽ ngay lúc này đây, tên ngố ấy thật sự đang tỏ ra ngu ngốc hết thuốc chữa khi tự đứng đưa hai tay lên cao, múa qua múa lại khi được Aries đút cho quả chuối vào miệng. Chiều theo trên tổng số hình ảnh về tập tính của các loài động vật thì Kazuma không khác gì một con khỉ. Hay nói đúng hơn là hần đang làm trò khỉ ngay trong lớp.

Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Kozue không khỏi tức giận, nhưng sau đó thì dịu xuống vì thất vọng nhiều hơn là tức giận bởi Kozue cảm thấy mình đã thất bại trong việc nuôi dạy hần đàn hoàng tử tể.

Ờ ra, thì ra Kozue onee – san cũng chỉ là cái nồi com của Kazuma – senpai thôi. Tiếc thật nhì Kozue onee – san, anh ấy còn chưa bao giờ nhìn chị như một con người bình thường. Thế thì chị gặp không ít khó khăn trong việc tiến tới rồi!

Tên ngốc kia thì chỉ lo ăn nốt trái chuối với gương mặt còn hơn mức đàn thôi. Dường như, chỉ khi ăn thì hần mới bộc lộ hết bản chất thật của mình ra. Nhưng phải công nhận một điều rằng kể từ ngày hần rời viện thì hần ăn nhiều hơn bình thường thật. Là do nhu cầu muốn được ăn hay là vì cơ thể hần chưa hồi phục hoàn toàn. . . Mà thế nào chẳng được. Trừ tên ngốc không hiểu chuyện này ra thì Kozue bỗng trở nên đồ bưng mặt mũi tía tai trước lời châm chọc của Aries.

- Tiến... tiến cái gì mà tiến... với cái tên mặt thộn này ấy hả? Còn lâu nhá!

- Ồ á, cái này là do Kozue onee – san nói đấy nhé. Chứ em không có bịa chuyện gì ra đâu. Sau này, nếu có lỡ mất thì cũng đừng hết toáng lên đứt dây động rừng, không thì sẽ làm phiền người khác lắm!

- Tch, cái con nhỏ tiểu quý. Con nít con nôi, nói năng ba luyên thuyên cái gì đấy. Có tin chị mày tét mấy cái vào mông không?

- Hí yah, Kozue onee – san bạo hành trẻ nhỏ, phản đối!

- Câm miệng ngay!

Không hiểu lý do vì sao nhưng bỗng nhiên Tora cốc một đấm thẳng xuống đỉnh đầu Kazuma trong khi trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười không đổi. Lần đầu tiên trong đời Tora đánh Kazuma, dẫu cho cái cốc ấy so với Kozue thì chỉ như muỗi chích lớp xe.

- Có chuyện gì vậy Tora?

- Không có gì, chỉ là có con muỗi đầu xuống tóc cậu nên tớ tiện tay đập nó thôi. Nếu có khiến cậu đau thì xin lỗi nhé!

- À... thôi không sao!

.....

- Các em... etou... đến giờ vào học rồi!

Cuối cùng thì Honoka – sensei cũng đến lớp, đứng lúc chuông trường vừa cất lên. Mọi người nhanh chóng quay trở về vị trí ngồi học của mình để tiết đầu tiên được bắt đầu. Nhưng trước khi vào học thì Honoka – sensei trông có vẻ như hơi lo lắng bồn chồn. Cô ấy vốn dĩ bản tính đã nhút nên cũng rất khó đoán được cô ấy đang gặp phải chuyện gì. Chỉ trừ những người học chung với cô, hiểu rõ đến độ khi nào Sensei đang thật sự gặp vấn đề thì mới biết. Giống như lúc này đây, chắc hẳn có chuyện gì đấy khiến Sensei khó cất lên thành lời, nhưng không nói thì không được nên trông cô mới thấp thòm, đứng ngồi không yên.

- Sensei, tiết học vào rồi, chúng ta bắt đầu thôi ạ!

- Ah... Eh... ừ ừ... thật ra thì...

- Sensei, có chuyện gì vậy ạ? Có phải... có phải đứa nào dám ăn hiếp cô đúng không? Thằng đó là thằng nào, để chúng em ra xử chúng!

- Phải phải, đứa nào dám cả gan động đến Sensei, tụi em sẽ để Toriyama và Kinouzuka cho chúng một trận. Sensei cứ nói đi!

- Nay bọn kia. Mắc mớ gì lại lôi tôi vào hả?

Quên mất rằng Honoka – sensei không chỉ gan nhỏ như gan thỏ, mà đáng người cũng nhỏ như con búp bê. Một Sensei khi đứng giảng phải cần đến ghế đẩu cho tuổi đời đã ngoài 25. Phải chăng vì tự ti với thân hình Loli của mình mà Sensei cho đến giờ này vẫn chưa có mảnh tình vắt vai. Vì nếu có tên đàn ông con trai nào dám làm người yêu của Sensei thì xác định sẽ bị hiểu nhầm rằng tên Lolicon, không khéo thì bị xem như tội phạm thì chết.

Vì Sensei bé nhỏ, lại hay nhút nhát nên từ khi nào đã trở thành một Idol sáng chói nhất trong lòng các em học sinh. Từ con trai đến con gái, từ năm đầu đến năm cuối. Mọi người đều ngưỡng mộ và xem Honoka – sensei như một vị thánh sống nên có rất nhiều người nguyện trở thành vệ sĩ để bảo vệ cho nét thiện lương yếu đuối đó. Ai mà dám động đến một sợi tóc hay làm vấy bẩn Sensei... chắc chắn, chúng sẽ không để hần yên thân.

Khó thì khó nhất vẫn là cô giáo Loli. Chính bản thân Sensei cũng không hiểu tại sao học sinh của mình trở nên hung hãn đến thế. Bây giờ thì cô ấy phải tìm cách ngăn không cho chúng hoa thành siêu xayda.

- Etou etou... không phải đâu. Mấy đứa đừng hóa rồng nữa mà. Sensei không cần nổi đâu... Thật ra thì... không phải là Sensei mà là nhóm của Kinouzuka!

Nhóm của Hiyama, nghe đến Hiyama thì cái bọn “hóa rồng” mới dừng lại. Chúng đồng loạt hướng xuống dãy bàn cuối lớp.

- Nói mới nhớ, hôm nay chẳng thấy ai trong nhóm Chân Tò đi học cả. Nghi hết một lượt bốn người thế này... liệu có ổn không nhì?

- Sensei, Sensei có biết chuyện gì không?

Kazuma cũng rất quan tâm đến vấn đề này. Nghĩ đi nghĩ lại thì đúng là hôm nay thiếu thứ gì đó hần. Nó cũng ồn ào như mọi ngày nhưng không phải là cảm giác của mọi hôm. Thì ra là do Kozue không gây náo nhây với Hiyama, bởi vì họ không đi học. Lý do gì mà lại nghỉ hết cả bốn người nhì? Chắc chắn không phải do bị bệnh như cảm cúm nên nghỉ đâu bởi lẽ làm thế quái nào Chân Tò lại bị bệnh được, huống hồ chỉ hôm qua trông họ vẫn còn rất khỏe mạnh. Kazuma không tin rằng Chân Tò bị bệnh trừ khi... chỉ trừ khi họ gặp phải vấn đề gì đó... cũng giống như Eri lần trước.

- Etou... trưởng lão ở thị tộc Chân Tỏ đã gửi thư đến trưởng, xin phép cho Kinozuka, Hoshimiya, Shimikaze và Kobayashi được nghỉ trong thời gian vô điều kiện vì vấn đề của bộ tộc. Và dường như, hiệu trưởng đã chấp thuận việc này nên rất có thể từ bây giờ cho đến hết tháng... các em ấy sẽ không đến trường nữa!

Một giây, hai giây, ba giây trong yên lặng. Yên lặng là bởi vì dòng thông tin đến não bộ từng người một nhưng xử lý có hơi chậm nên chưa kịp phản ứng. Cho đến khi thông tin đã được xử lý hết rồi thì

- EHHHHH?

Toàn bộ cả lớp đều thất thanh cùng một lượt khiến cho cô giáo tội nghiệp bất ngờ ngã ra đất. Ngay cả bản thân Kazuma cũng ngạc nhiên đến độ ngừng ăn chiếc bánh dứa gang trên tay, hai mắt to tròn nhìn chăm chăm Honoka - sensei như thể không dám tin. Chuyện gì đó... chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó không ổn, giống như lần trước với Eri. Linh tính thấp thòm mà Kazuma đang gánh chịu tại... đã trở thành sự thật rồi ư? Không... vẫn còn quá sớm để đưa ra kết luận khi chưa rõ được hết mọi chuyện...

- “*Còn bao đen sấp đổ xuống toàn thị tộc Chân Tỏ. Nếu như người thật sự là chìa khóa giải quyết được mọi vấn đề. Thì liệu người sẽ làm gì tiếp theo?*”

Chính câu nói đó đã khiến cho lập luận của một nhà khoa học lung lay. Có cái gì đó rất xấu đang xảy ra. Kazuma tin vào linh tính mách bảo của mình hơn.

- Cái quái gì thế? Nghỉ từ bây giờ đến cuối tháng ư? Vậy thì còn vở kịch của chúng ta thì sao? Không phải Shimikaze và Kinozuka đóng vai chính và thứ chính sao?

- Còn cả phần kịch bản của Erichi nữa. Tuy đã hoàn thành nhưng câu ấy vẫn phải theo dõi kịch bản cho đến phút cuối trừ trường hợp có thay đổi gì thì còn sửa chữa kịp thời!

- Bên khấu chuẩn bị sân khấu vẫn chưa xong. Tiến độ nhanh là đều nhờ vào sự giúp đỡ của Kobayashi, nếu bây giờ không có cậu ấy thì phiền lắm!

Cả lớp đang dần trở nên xôn xao. Việc nhóm Chân Tỏ nghỉ không báo trước khiến ai ai cũng phải đề tâm lo lắng.

Nhưng có lẽ, người lo lắng nhất vẫn là Kazuma. Chiếc bánh dứa gang mới cắn được một miếng bắt đầu trở nên mềm nhũn vì gió, trông chẳng còn ngon lành chút nào. Chiếc bánh dứa gang mà hắn yêu thích đã không còn trong tầm mắt của hắn nữa. Điều này chứng tỏ rằng mọi việc không còn đơn giản chút nào.

.....

Tiếng chuông trường báo hết giờ vang lên. Vậy là thêm một ngày học nữa đã kết thúc. Vì không có nhân vật nữ chính nên cuộc tập huấn tạm thời ngưng lại. Nhưng những công việc trong khâu chuẩn bị thì vẫn được tiếp tục bởi lẽ Kozue có thể sẽ cần bất cứ lúc nào. Nhìn chung thì vở kịch vẫn sẽ được tiếp tục, chỉ là tình hình có hơi không khả quan chút đỉnh.

Trên con đường quen thuộc để trở về nhà, bốn nhà khoa học rào bước cùng nhau nhưng chẳng ai nói với ai câu nào. Vì họ còn không biết phải nói câu gì trong hoàn cảnh hiện tại. Biết nói gì đây khi sự tình nó đã trở nên như vậy và ta không thể làm được gì khác. Có những thứ một nhà khoa học có thể làm để thay đổi, nhưng cũng sẽ có những việc ta phải biết chấp nhận. Chỉ là, chấp thuận để dằn hay không thì... đó lại là vấn đề khác. Ba người đi trước, một người đi sau. Họ vừa đi nhưng thì thoảng vẫn ngoảnh đầu lại dõi theo Kazuma. Bình thường thì chỉ ít trên tay hắn sẽ là một gói nho khô hay hạt hướng dương để vừa đi vừa nhấm nháp cho đỡ buồn miệng. Nhưng hôm nay thì Kazuma chỉ lững thững bước đi với đôi bàn tay trắng. Sống chung với nhau đã lâu, Kozue đọc được nét biểu cảm trên gương mặt hừng hờ không cảm xúc đó. Phiền lòng, phiền muộn, hoang mang, dằn dụa, suy ngẫm, nghỉ ngơi, ngờ vực và đặc biệt là lo lắng. Lần đầu tiên Kozue được trông thấy nhiều khung bậc cảm xúc hiện rõ trên nét lạnh nhạt của Kazuma đến thế. “Vi đám Chân Tỏ ấy sao?” Kozue thầm nghĩ.

Đi được một đoạn, Kazuma đột nhiên dừng lại. Không phải vì bao tử của hắn kêu lên vì trống rỗng mà là bởi nỗi áy ngại trong hắn mỗi lúc một lớn hơn. Nếu Kazuma không làm gì đó thì sự hoang mang này rồi sẽ một ngày điều khiển lý trí hắn. Kazuma lên tiếng

- Quả nhiên không thể cứ để như thế này mãi được. Mấy cậu cứ về trước đi. Tớ có việc phải đi đây một lát!

Kazuma quay lưng tính chạy đi. Nhưng ngay lúc ấy, một bàn tay đã kịp thời giữ lấy cổ tay hắn.

- Chờ chút đã Kazuma. Cậu đang dự tính làm gì đấy hả?

Kazuma không biết mở miệng trả lời như thế nào. Vì hắn biết rằng nhất định sau khi nghe xong, Kozue sẽ sấn sổ lên, hoặc cho hắn một trận, hoặc là kiên quyết không cho hắn thực hiện. Thế nên, hắn mới quay mặt đi hướng khác. Chính vì hành động lẩn tránh đó nên Kozue mới phát hiện ra điều mình đang suy nghĩ là đúng.

Đôi mắt Kozue trở nên nghiêm minh hơn, giọng nói cũng pha chút đáng sợ theo kiểu đe dọa hơn.

- Để tớ nói cho cậu biết. Cậu đã bon chen quá nhiều vào vấn đề của đám quý tộc đó rồi. Dừng dính sâu vào hơn nữa, cậu sẽ không rút chân ra được nữa đâu!

- Thì ngay từ đầu... tớ đã dính vào rồi còn gì!

- Geez, cậu mà còn nói kiểu đó nữa là tớ cho một trận đấy. Tớ không biết đám đó cho cậu ăn bùa mê gì nhưng bớt làm trò điên khùng lại và mở mắt ra đi Kazuma. Dù nói gì đi chăng nữa thì cũng có những việc ta phải chấp nhận, con người là con người, Chân Tỏ là Chân Tỏ. Cậu không thể tự xếp mình ngang hàng với chúng và cũng không thể tự tiện xem vấn đề của chúng như của mình. Cậu... là con người, Kazuma. Không được quên điều này!

Con người và Chân Tỏ, rút cuộc thì sự khác biệt giữa hai chủng loài là gì? Chúng ta cùng mang chung một hình dạng giống với thượng đế. Cùng đều là những sinh mạng tồn tại trên thế giới này. Cùng có một trái tim biết yêu thương và suy nghĩ. Vậy thì tại sao vẫn tồn tại ranh giới giữa con người và Chân Tỏ? Điểm khác nhau là do đâu? Kazuma không thể tự giải thích được. Làm nhà khoa học cả chục năm nhưng lại không thể lý giải được một hiện tượng rất đối bình thường. Đôi lúc, Kazuma tự vấn bản thân không khác chi tên vô dụng.

- Tớ nói hết những gì cần nói rồi. Còn lại là tùy ở cậu. Tớ không thích kiểu dọa dẫm gì này nọ nhưng mà, nếu cậu xảy ra chuyện gì, thì người đau khổ nhất chính là Ayame nee. Đừng có khiến chị ấy phải lo lắng đến nỗi rơi nước mắt nữa!

Thêm một lý do nữa khiến Kazuma càng trở nên mong lung trước quyết định của mình. Kozue nói không sai. Nếu như Kazuma có xảy ra chuyện gì thì người đau khổ nhất chắc chắn sẽ là Ayame. Hắn vẫn không quên được hình ảnh người chỉ ruột duy nhất đã ôm lấy mình với gương mặt đầy lệ vì hạnh phúc biết nhường nào khi mình tỉnh lại. Vì đó là người thân duy nhất mang chung dòng máu ruột thịt, cả hai đều suy nghĩ về nhau như thế, đều dựa vào nhau mà sống cho đến giờ. Thử đặt trường hợp nếu người bon chen vào nguy hiểm, gặp phải tai nạn rồi nhập viện là Ayame, thì có lẽ chính Kazuma cũng suy sụp và không biết phải làm như thế nào trong hoàn cảnh ấy. Bởi lẽ, Ayame là người thân duy nhất của mình.

Kazuma trả lời một cách chậm rãi đầy ủ rũ.

- Ừ, có lẽ... cậu nói đúng. Tớ không nên làm những chuyện ngu ngốc khiến Onee – chan thêm lo lắng!

- Nếu biết vậy... thì là điều tốt đấy!

Kozue cũng trả lời âm ỉ. Kozue còn không muốn nhìn mặt Kazuma mà chỉ quay ngoắt đi. Chắc lẽ... Kozue cũng cảm nhận được nỗi phiền muộn trong trái tim Kazuma hay là... chính bản thân cô ấy.

Kazuma khẽ ngược lên, nhìn về phía dãy núi hùng vĩ, cao nhất và rộng nhất, trải dài bao bọc hết thị trấn nhỏ nhắn này. Nơi được biết đến với cái tên “dãy núi Himako, lãnh phận của thị tộc Chân Tỏ”. Nó vẫn yên ắng như mọi khi. Một sự tĩnh lặng, êm đềm, không phiền hà đến thị trấn loài người sinh sống. Đúng theo như tiêu chí của họ, Chân Tỏ không muốn dính dáng và cắt đứt hoàn toàn liên lạc với thế giới loài người. Với sự yên ắng đó nên Kazuma đã yêu thích nơi đây. Nhưng cũng chính vì sự yên lặng đó mới khiến cho Kazuma thêm lo sợ. Một lần nữa...

- *Hãy vọng, mọi người đều bình an!*

.....

Nữ Miko với mái tóc bạch kim xòa dài ngang lưng, bên hông cô đeo thêm một thanh Katana như thứ vật dụng không thể tách xa trong cuộc sống của cô ấy. Dáng người nhỏ bé trong bộ trang phục nữ đền Miko có giá huy thanh kiếm nhỏ sau lưng áo Keikogi trắng. Cô ấy đang quệt những chiếc lá vàng rơi rụng từ sáng hôm nay cho đến trưa chiều bên ngoài một tư trang mang hình dáng của một thú phò lún thoi

Shogun đại tướng quân. Chúng ta biết tiểu Miko ấy là ai. Và khi phần cuối chổi quét gọn hết đám lá vào một góc, thì cũng là lúc cô gái tóc trắng hướng ánh mắt về phía ngọn núi được phủ xanh bởi rừng cây bên phải. Trông cô ấy đắm chiều như thể đang suy nghĩ về vấn đề gì đó.

Từng cơn sóng vỗ ngoài biển khơi vẫn tràn bờ như một điệp khúc không thể thiếu ngay tại vịnh biển này. Những cơn gió thoảng nhẹ thổi qua mái tóc bạch kim vì vu như lời thì thầm ai đó gửi nhờ vào và chuyển đến một ai đó khác nữa.

- Gió đã đổi. Sóng đã trật nhịp. Tiếng gọi nơi rừng mẹ cũng trở nên gấp rút như đang kêu gào than khóc. Hy vọng rằng... con bảo mà lũ nhò sắp phải đối mặt, không quá đối khó khăn cho lũ nhò!

Cô ấy nhẹ nhàng trông về phía đại dương xanh đang vẫy gọi. Nhưng lần này, tiểu Miko ấy đã nọ nự cười nhẹ, chan chứa rất nhiều hy vọng và niềm tin rằng mọi thứ sẽ ổn cả.

- *Đây là thời điểm mà đứa trẻ của cậu sẽ chính thức bước đi trên con đường định mệnh do chính cậu nhóc tự vẽ lấy. Có lẽ... cậu cũng đã nhìn thấy và chấp nhận điều này đúng không, Tsubame? Mọi chuyện từ bây giờ trở về sau, đều dựa vào khả năng của cậu nhóc ấy!*

Sáng ngày tiếp theo, rồi sang ngày tiếp theo nữa, rồi đến ngày kế tiếp. Thời gian cứ như thế mà trôi qua như con thiêu thân kết thúc cuộc đời của nó một cách chóng vánh đầy vô tình. Cuộc sống cứ như thế mà trôi qua một cách lặng lẽ và đúng chất bình thường của nó. Bình thường là ở chỗ Kazuma và mọi người vẫn đến trường đều đặn, vẫn học hành như mọi khi, tham gia vào công cuộc chuẩn bị cho vở kịch bao gồm phần luyện tập của các nhân vật trong đoàn. Kozue vẫn cố gắng hoàn thiện vở kịch trong thời gian ngắn nhất với năng suất tốt nhất. Mọi người cũng không vì chuyện của nhóm Chân Tò mà từ bỏ hết tâm huyết đó ra từ đó đến giờ. Vẫn luôn cố gắng, đi đến cùng với niềm tin rằng chắc chắn... bốn người bạn Chân Tò sẽ quay trở lại.

- Động tác đó là phải làm như thế này. Hạ thấp tay xuống chút đi... A, chỗ đó nên nhích sang trái thêm chút nữa... Này, đừng có làm cái bần mặt như đang đau ruột thừa ấy, trên sân khấu là phải luôn cười chứ không được phép nhăn nhó đâu!

- Vâng, đã hiểu!

Kozue vẫn tiếp tục công việc của một đạo diễn, một người chỉ đạo biên kịch múa và hướng dẫn từng người từng người một cách chi li tỉ mỉ.

.....

- Ui cha... lỡ đâm trúng vào tay mất rồi!

- A, chỗ đó thì chị phải luôn chỉ ba lần trước rồi từ từ khâu từ dưới lên trên theo hình mắt xích. Nếu chị làm nhanh quá thì vừa dễ đâm vào tay, mà cũng dễ gây rối chị nữa!

- Thì ra là thế. Chị hiểu rồi, cảm ơn Aries – chan!

Aries cũng giúp đỡ rất nhiều trong tổ phục trang. Có thể kỹ năng nấu nướng của con bé như một bông hoa hướng dương rực rỡ bên trên nhằm che đậy cả một khối đầm lầy khủng khiếp sâu bên dưới mặt đất, nhưng về trình độ nữ công gia chính khác thì con bé vẫn rất giỏi. Hơn nữa, khả năng nấu ăn của con bé cũng dần được cải thiện sau nhiều lần học hỏi từ các đàn anh đàn chị trong lớp, đặc biệt là có học lớn cách Hiyama nấu trong giờ gia chánh và còn được Ayame hướng dẫn cụ thể khi ở nhà.

Aries giỏi về khoản may và nên con bé phụ giúp thiết kế trang phục cho dàn diễn viên. Riêng bản thân Aries đã hoàn thành xong hai bộ phục trang cho vai nam chính do Kazuma đảm nhận. Bây giờ thì con bé đang giúp những người khác làm nốt những bộ còn lại.

.....

- Ánh sáng nên tăng hơn một chút khi diễn viên xuất hiện. Rồi sau đó thì phải tắt ngay khi diễn viên đã vào sân khấu. Hiểu chưa?

- Oi Tora, còn về hiệu ứng âm thanh thì sao?

- Tớ có ghi trong tờ hướng dẫn mà. Nếu muốn tăng âm bass thì đẩy nút này lên. Còn...

Tora là thư ký của riêng đạo diễn nên sẽ đảm nhận những việc xung quanh khâu chuẩn bị sân khấu. Cậu ấy cũng đang cố hết sức để hướng dẫn mọi người một cách tốt nhất.

Ai ai cũng đều cố gắng hết. Vì đối với họ, vở kịch này như một cột mốc lịch sử sẽ đánh dấu trong ký ức của toàn trường nói chung và từng cá nhân nói riêng. Họ cũng muốn dành lấy chiến thắng một lần trong đời khi biết chúng ta sẽ diễn tại sân nhà của It. Ham Sokyuran nên họ vẫn tiếp tục dù thiếu đi những nguồn nhân lực không thể thiếu. Chỉ có duy nhất Kazuma... chỉ còn duy nhất tên đó thôi...

- Kazuma – senpai!

Thật lòng mà nói thì hôm nay hần diễn tập vẫn rất tốt. Kazuma là thế mà, công việc là công việc, chuyện tư là chuyện tư. Chưa bao giờ Kozue hay bất kỳ ai trông thấy Kazuma lơ đãng trong công việc chỉ trừ một vài trường hợp ngoài mong muốn như đang sốt hay bị đồ dồn quá nhiều thứ lên vai cùng một lúc và không thể giải quyết được hết. Kazuma đã nhớ được hết lời thoại, ngay cả chuyển động trên sân khấu cũng không còn bị vấp, bị khựng, và rất nhịp nhàng uyển chuyển, tương tác được với nhiều nhân vật khác một cách tự nhiên. Nói một cách khác thì Kozue không thể phản nản được gì thêm.

Nhưng... vào giờ nghỉ, hần ngồi đó với một lon nước ép cam uống mới đến lưng chừng nữa. Từ sáng đến giờ, chỉ duy nhất một lon nước ép cam đó thôi. Không đồ ăn vặt, không bánh dưa gang, không túi hạt dẻ, hạt hướng dương hay nho khô. Không một thứ đồ ăn nào xuất hiện trên tay Kazuma trong suốt thời gian tập hay học hành. Chỉ mỗi lon nước nhưng uống chưa hết. Hần cứ ngồi ở ghế, cứ hướng mắt xuống sàn nhưng thực chất lại không hề nhìn, bởi lẽ tâm trí hần vẫn đang phân vân nơi vô cực nào đó.

- Kusanagi – kun, Kusanagi – kun...

Cô bạn cùng lớp gọi mãi thì Kazuma mới quay trở lại chính mình. Cô ấy vừa nở nụ cười, vừa từ tốn đưa cho Kazuma một chiếc khăn trắng và một chai nước suối ướp lạnh.

- Nếu Kusanagi – kun không thích uống đồ ngọt thì uống nước suối cho dễ này!

- Hề, nhưng mà tớ vẫn còn...

Đề ý xuống thì thấy lon nước mình cầm trên tay bị kiến bu nhiều quá. Thế quái nào mà hần cầm lon nước trong tay mà kiến nó vẫn bu được? Câu trả lời là vì đàn kiến đã di chuyển từ dưới giày, theo ống quần, đi ngang qua áo và bò trực tiếp theo cánh tay Kazuma để đến chỗ lon nước.

- Ói a, sao nhiều kiến thế này? Mình sắp bị kiến ăn thịt mất rồi!

Hần bắt đầu đứng dậy, nhay múa lung tung làm trở khi hòng phủ lũ kiến xuống. Chắc có lẽ là do cái gen được động vật yêu mến nên ngay đến cả kiến và ruồi muỗi cũng không tha. Nhưng yên tâm một điều rằng chúng có thể bu lấy xung quanh Kazuma, nhưng tuyệt đối chưa lần nào làm hại hần. Một con kiến lira sẽ không cắn hay một con muỗi cũng sẽ không đốt Kazuma. Nghe tưởng chừng như vô lý nhưng đó hoàn toàn là sự thật.

- Của cậu đây Kusanagi – kun!

- À, cảm ơn!

Lon nước cam thì mang thí cho lũ kiến rồi. Kazuma nhận lấy khăn bông lau mồ hôi đầm đìa trán, và nốc chai nước, bù lại cho lượng nước đã mất trong cơ thể qua tuyến mồ hôi. Hần có cảm giác như được sống lại.

- Hôm nay, Kusanagi – kun diễn tốt lắm. Phải nói là tiến bộ hơn hần so với lần trước luôn ấy chứ!

- Vậy sao!

- Mình hy vọng rằng ở thị tộc Chân Tổ, Erichi và Hebi – chan cũng đang cố gắng tập luyện, cũng đang nghĩ về vở kịch của chúng ta sẽ thành công trên sân khấu ra sao. Mọi người ai ai cũng đều đang làm hết sức mình nên nhất định, vở kịch sẽ thành công thôi!

Kazuma thoáng nhận ra một điều rằng rất có thể... họ cũng đang cố gắng để đưa vở kịch đến với thành công. Ở một góc độ nào đó thì họ vẫn đang cố gắng hết khả năng giống như từng người ở đây. Vì đầu sao, lớp học này cũng là một tập thể.

- Thôi nhé, mình đi đây. Kusanagi – kun phải cố lên nhé!

- À khoan đã, có điều này tớ muốn hỏi...

Biết là có chuyện muốn hỏi nhưng biết bắt đầu từ đâu đây. Kazuma cảm thấy chút khó xử khi chưa biết mở lời như thế nào. Nhưng cũng đã đành rồi. Cô gái ấy vẫn đang chờ mình...

- Hỏi điều này nghe có vẻ như hơi lạ lùng nhưng tớ muốn biết suy nghĩ của cậu về các Chân Tổ là như thế nào!

- Suy nghĩ của mình về nhóm Erichi ư?

Kazuma khẽ gật đầu. Cô bạn cùng lớp cũng bắt đầu suy nghĩ.

- Mình cũng không biết phải nói thế nào... Đáng sợ...

Đầu tiên là cái tròn mắt đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó thì lại là một cái nhìn đối bình thường. Hiển nhiên là như vậy rồi. Khi nhắc đến Chân Tổ, chúng ta sẽ dễ dàng liên tưởng đến hình ảnh vị bá tước khát máu Dracula, hay những con dơi khổng lồ, sai đôi cánh to bay lượn dưới bầu trời đêm, nhe đôi răng nanh vừa sắc nhọn vừa dài cắm phập vào cổ nạn nhân và hút máu đến khi không còn một giọt. Ác quỷ của bóng đêm, con ác mộng không bao giờ biến mất trong kỷ nguyên hoàng kim của giống loài mang tên Chân Tổ. “Đáng sợ”... vẫn còn là nói giảm nói tránh để chỉ ra nỗi sợ hãi của con người về họ. Kazuma không thể trách bất cứ ai có chung cách nghĩ như thế.

- Kinozuka thì lúc đầu rất đáng sợ, nhưng trong thời gian gần đây thì trông cậu ấy cũng dễ gần hơn với mọi người, hay phải nói là dễ thương hơn khi mình lần đầu tiên trông thấy cậu ấy tỏ ra xấu hổ khi làm lành với mọi người!

- Are, vậy là bây giờ cậu đang nói về Kinozuka thôi hả?

- Ủ. Không phải Kusanagi – kun hỏi mình nghĩ gì về nhóm Erichi sao? Nên là mình mới giải thích cảm nhận của mình về từng người một. Mình nói không đúng à?

- À không... không có gì. Mời cậu tiếp tục!

- Hm, Kobayashi thì rất lịch thiệp, tử tế, hay cười và rất dễ gần. Cậu ấy thường hay giúp đỡ những người gặp khó khăn một cách chân tình và thì thoảng cũng hay đưa ra những lời khuyên hợp lý. Không chỉ vậy, Kobayashi còn rất khỏe nữa. Một mình cậu ấy có thể nâng lên nhiều thùng đồ nặng cả ký trông rất đơn giản. Nếu nhờ Kobayashi mang đồ giúp thì còn gì bằng!

- Nghe cứ như cậu làm bạn với cậu ấy chỉ vì khả năng chạy việc vặt không bằng!

- Hebi – chan thì có tính cách nhu mì, cũng thân thiện và chan hòa với mọi người. Hebi – chan rất hay lắng nghe và cảm thông với vấn đề của từng người một. Có lẽ vì điều đó nên cậu ấy mới được đề bạt trở thành hội phó hội học sinh, hay thậm chí là có cơ hội ngồi vào chiếc ghế của hội trưởng hội học sinh. Hebi – chan là một cô gái đa năng đa tài mà lại còn rất tốt bụng. Nhưng đôi lúc, mình cũng cảm nhận được rằng Hebi – chan đang che giấu điều gì đó... che giấu đi cảm xúc thật của cậu ấy nên mình mong rằng nếu như một ngày nào đó, Hebi – chan chịu mở lòng ra với mọi người, chịu san sẻ một chút gánh nặng trong trái tim cậu ấy thì tuyệt vời biết bao!

Về Hebi thì Kazuma không biết nên nói như thế nào. Người con gái ấy trong cách nhìn nhận của Kazuma thì có quá nhiều bí mật không dám tiết lộ. Lúc nào cũng giữ khư khư trong lòng vì không dám bày tỏ nên đôi lúc cũng phải nhận hậu quả từ sự cố chấp đó. Nói Chân Tổ cũng đâu, thì người mà Kazuma nghĩ ngay đến sẽ là Hebi chứ không phải Hiyama.

- Erichi thì như thiên thần. Điều này thì không cần phải làm sáng tỏ nữa rồi. Lần đầu tiên mình được gặp một con người trong sáng, ngây thơ đến độ ngờ nghệch của Erichi. Nhưng Kusanagi – kun cũng cảm nhận được đúng không? Chính vì sự ngây thơ đó nên cái ngờ nghệch trong mắt mình về Erichi mới trở nên đáng yêu vô cùng. Đặc biệt là nụ cười của cậu ấy. Một nụ cười hồn nhiên, không chút bận tâm khiến ai ai cũng đều cảm thấy quý mến. Erichi khá là vụng về và nhút nhát. Tuy vụng về nhưng nó lại chứa chan tình cảm và sự ấm áp. Tuy nhút nhát nhưng đôi khi cũng rất mạnh mẽ để mọi người đều muốn khích lệ cho cậu ấy. Dù ai nói ngược nói xuôi, thì chính Erichi là trung tâm đưa mọi người đến gần với nhau, để mọi người cùng có thể cùng nhau nở nụ cười và làm nhiều việc mà mình chưa từng nghĩ rằng có thể. Giống như vở kịch lần này vậy. Cậu thấy có phải như vậy không. Kusanagi – kun?

Trung tâm để đưa mọi người đến gần với nhau. Theo cách so sánh trong khoa học thì Eri giống như một hạt phân tử có nối điện tích để hút các phân tử khác tạo thành một liên kết vững chắc. Nhưng đúng là như thế thật. Kazuma hướng ánh mắt nhìn toàn cảnh lớp học, nơi mọi người đang cùng chung tay để vở kịch được thành công. Chẳng phải... tất cả đều làm cùng nhau, vì kịch bản do chính Eri viết đấy ư?

- Cậu ấy... giống như một Key vậy nhỉ!

.....

- Bộ từ hoàn hảo. Đó là cách nghĩ của mình khi nói về nhóm bốn cậu ấy. Kobayashi là anh trai lớn, Hebi – chan như chị lớn, Kinozuka như anh trai nhỏ thì Erichi sẽ là cô em út không thể thiếu. Mình đó nhé... Thật ra không chỉ có mỗi mình, mà còn nhiều người khác trong lớp, tuy không nói ra thành lời nhưng đôi lúc, bọn mình cũng rất ghen tỵ với bốn cậu ấy!

- Ghen tỵ... tại sao?

- Chẳng phải quá rõ rồi ư? Bởi vì các cậu ấy là Chân Tổ. Nhà mình chỉ là một tiệm buôn bán hải sản nhỏ trong thị trấn này, và thì thoảng thì gặp không ít khó khăn trong nhiều tình huống dở khóc dở cười. Nếu như mình có thể tính toán nhanh như Erichi thì mình sẽ thoải mái cho khách chính xác hơn. Nếu mình khỏe như Kobayashi thì có thể vận chuyển nhiều cá từ ngoài cảng về cửa hàng. Nếu phản xạ của mình nhanh như Kinozuka thì mình có thể làm được nhiều điều khác nữa. Nhiều người trong lớp cũng nghĩ rằng nếu như mình cũng là Chân Tổ thì cuộc sống của bọn mình sẽ trở nên thú vị hơn, hay sẽ gặp nhiều cơ hội hơn. Thế nên thật lòng mà nói, bọn mình ghen tỵ với các cậu ấy nhiều hơn!

- Nhiều hơn đáng sợ ư? Kể cả khi họ là Chân Tổ?

- Ủ, ghen tỵ nhiều hơn là sợ. Bởi nếu như các cậu ấy không phải là Chân Tổ thì chẳng phải cũng giống như chúng ta sao? Xin lỗi, mình thì không được thông minh cho lắm nên chẳng nghĩ được gì sâu xa hơn. Nhưng mình nếu bỏ qua đặc điểm Chân Tổ thì Erichi và những người khác, cũng đâu có khác biệt là mấy!

Phải nhỉ. Tại sao Kazuma lại có thể quên mất một điều quan trọng như thế được? Một điều rất đối tự nhiên nhưng Kazuma lại vô tình quên đi vì nỗi lo lắng phiền muộn bên trong con tim. Con người và Chân Tổ... về cơ bản thì cũng không khác nhau là bao nhiêu. Vì chúng ta đều mang chung hình dáng của đức Chúa trời. Vì chúng ta đều có một trái tim biết yêu thương. Vậy thì ngay từ đầu, làm gì tồn tại cái gọi là rào cản ngăn cách giữa hai chủng loài. Tất cả đều xuất phát từ chính trái tim yếu đuối, hay do dự của cả hai.

Kazuma mở nắp chai nước, uống hết không còn một giọt.

- Cảm ơn, nhờ có cậu mà bây giờ tớ mới biết... mình ngu ngốc đến nhường nào. Nếu cậu không lên tiếng thì chắc tớ vẫn sẽ mãi mãi là con khi chỉ biết ngồi một chỗ lo lắng mất!

- Vậy ư? Thế thì chúc mừng nhé, Kusanagi – kun!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 66

Có lẽ nên bắt đầu từ khung cảnh của một màn đêm tĩnh lặng như bao ngày khác. Liệu có cần phải nhắc lại một lần nữa để mọi người không quên rằng vịnh Kyuushi là một thị trấn ven biển nhưng lại được thiên nhiên ưu đãi rất nhiều. Từ nguồn hải sản dồi dào, cho đến nền hải sinh đa dạng, thì quan cảnh tại Kyuushi cũng đóng góp không nhỏ tạo nên nét đặc trưng của riêng Kyuushi, khiến cho khách du lịch hay bất kỳ ai đã ghé thăm một lần thì đều muốn đến thêm lần thứ hai. Một trong những lý do đó chính là bầu trời ban đêm. Bạn có tin được không, một bầu trời nhưng đêm nào cũng luôn có sao và trăng. Nhưng có lẽ đêm nay nét yên bình vốn có của Kyuushi sẽ tạm thời biến mất trong một thời gian mà không thể nào biết được chính xác cụ thể là bao giờ.

- Arghhhhhhhhhhh!

- Có chịu đựng một chút, con đau sẽ qua nhanh thôi!

- Hiyama, Naoto-kun bắt đầu mất quyền kiểm soát nữa rồi. Chúng ta phải làm sao bây giờ? Một người phụ nữ trẻ cùng với gia đình bao gồm chồng, em trai và em gái đang cố gắng đề một đứa trẻ xuống đất khi thằng bé không ngừng giằng co dữ dội, cũng như gào thét điên cuồng.

- Obaa-san tìm mọi cách để Naoto bớt ngo ngoáy thêm một chút nữa. Cháu sẽ sang đó ngay bây giờ đây. Namehari, bên đó có ổn không?

Cách xa đó khoảng tầm 4 mét về cánh phải của Hiyama, Namehari cũng đang giúp đỡ một gia đình kim hãm một đứa trẻ trong tình trạng không khác gì Naoto. Nhìn chung thì phần bên Namehari không gặp khó khăn gì như Hiyama, bởi lẽ cậu ấy đang kích hoạt Enchantment. Nhưng điều đó không có nghĩa rằng là mọi thứ thật sự đang theo chiều hướng tốt. Những giọt mồ hôi chảy dài trên gương mặt gương cười của Namehari đủ chứng minh tất cả.

- Ổn thì tớ không dám chắc nhưng đảm bảo rằng bên tớ đỡ hơn bên cậu nhiều, Hiyama!

- Tê, giờ này mà còn nói đùa được sao? Chết tiệt, tại sao chúng ta lại bị rơi vào tình thế này? Rốt cuộc thì cái gì đang ám lấy toàn bộ thị tộc Chân Tỏ?

Đây cũng chính là câu hỏi mà không chỉ mỗi một mình Hiyama, nhiều người khác cũng muốn được biết đáp án, nhưng nếu ngay cả các vị bô lão trong tộc cũng không thể giải thích được một cách rõ ràng, thì làm sao họ có thể lý giải được hiện tượng lạ này. Số lượng những đứa trẻ mắc phải căn bệnh lạ tính đến thời điểm hiện tại đã là toàn bộ dân làng. Điều đó đồng nghĩa với việc có bao nhiêu Chân Tỏ trong thị tộc, chỉ trừ những Chân Tỏ già đều tập trung hết ở Đại Điện Thần. Và tất cả đều đang cố gắng cùng nhau chống lại căn dịch bệnh đang hành hạ những đứa trẻ của họ. Có thể tổng kết lại tình hình với hai từ duy nhất “nguy kịch”.

Người chịu cực khổ nhất có lẽ là Hiyama. Bởi vì nhiều người trong làng đặt niềm tin vào Hiyama nên lúc nào, họ cũng trông cậy vào cậu ấy.

Khẽ ngoảnh mặt về phía cánh trái, Hiyama còn trông thấy Eri và Hebi cũng không tránh khỏi nổi vất vả, khi hai cô gái trẻ cứ phải chạy tới chạy lui, lúc thì giúp đỡ một số gia đình kim hãm con điên dại của những đứa trẻ, lúc thì phải hỗ trợ cho các bô lão tìm ra phương pháp để khiến lũ trẻ không còn bị kích động nữa. Eri có thể sử dụng tới Telekinesis để kim hãm toàn bộ những đứa trẻ trong bán kính Đại Điện Thần. Nhưng sau đó thì sao? Eri chỉ có thể khiến đối phương bất động hay cử động theo ý của mình, chứ không thể làm con điên dại trong chúng biến mất. Nên nhìn chung, Telekinesis trong trường hợp này là vô ích, đầu cho nó là Spejas độc nhất vô nhị của Đế Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad ban tặng như một phúc lợi lành.

Giả như có một phúc lành nào đó cứu cánh cho hoàn cảnh này thì thật tốt. Nhưng đây rút cuộc cũng chỉ tồn tại hai chữ “Giả như”. Liệu đây có phải viễn cảnh cuối cùng của thị tộc trước khi giống loài Chân Tỏ bước vào con đường diệt vong.

.....

Gia tộc Tsuchimikaido là một trong những gia tộc lớn đứng đầu trong ba tộc trụ vững thế đứng của toàn bộ đất nước mặt trời mọc. Nhưng tộc Tsuchimikaido chỉ vốn vẹn duy nhất một tư trang mang kiến trúc tòa thành lũy như các lãnh chúa thời kỳ Shogun. Chỉ duy nhất một tòa thành cổ kính mang đậm chất thư hùng Nhật Bản cổ tồn tại từ triều đại Nhật Hoàng đầu tiên cho đến tận thời thế hiện nay.

Cung chủ trẻ là người cầm quyền toàn bộ tộc Tsuchimikaido, đồng thời cũng là bảo hộ hợp pháp toàn vẹn lãnh thổ gói gọn trong phạm vi vịnh Kyuushi, từ đại dương xanh phía trước, thị trấn nhỏ nơi con người sinh sống, hay thậm chí là dãy núi Himako sát sườn ngay bên cạnh tư trang Tsuchimikaido. Không có chuyện gì là cô ấy không biết, khi chỉ việc ngồi tại nhà, viết thư pháp, pha trà đạo, thì mọi thông tin đến với cung chủ nhanh hơn cả điện tín.

- Cung chủ - sama!

Không gian yên ắng để dành cho cô gái tóc bạch kim tập trung luyện khả năng thư pháp bằng giấy trắng và mực Tàu đã bị cắt ngang khi có tiếng nói cất ra từ phía sau cánh cửa giấy đã được đóng kín kia. Có người ở bên ngoài, nhưng họ không dám mở cửa bước vào vì sợ làm kinh động đến cung chủ, nên chỉ đứng ngoài. Ánh sáng đèn trần soi sáng bóng dáng họ in trên màn giấy cửa.

- Đã xảy ra biến tại thị tộc Chân Tỏ. Chúng thần có thể xác nhận rằng đã xuất hiện một toán người lạ mặt rình rập xung quanh thị tộc Chân Tỏ đúng như người cảnh báo!

- Vậy sao!

Cô ấy nhẹ nhàng đặt chiếc cọ trong tay xuống bàn. Cô ấy đang ngồi theo kiểu Seiza truyền thống rồi từ từ quay sang khu vườn thượng uyển ngoài sân sau, nơi có thảm cỏ xanh, những chậu cây cảnh bonsai và hồ nước nuôi cá Koi quý hiếm. Đường như, đó là tất cả những gì mà cung chủ đời trước nhà Tsuchimikaido để dành lại cho thế hệ sau. Cô ấy im lặng, đôi mắt khẽ nhắm lại như đang tận hưởng những món quà mà thiên nhiên mang lại.

- Cung chủ - sama. Chúng ta nên làm gì tiếp theo đây ạ? Có cần phải đột phá thị tộc...

- Không, dục tốc bất đạt. Hơn nữa, vấn đề của ai thì phải chính người đó tự giải quyết. Số mệnh của người nhà tộc Tsuchimikaido chỉ là hỗ trợ dọn dẹp những mầm mống đại phía sau. Còn sân khấu chính, thì phải được hoàn thành bởi nhân vật chính. Đó chính là quy luật của cuộc sống này khi ai đó quan niệm rằng mỗi người đều là một diễn viên hay một lần phải đứng trên sân khấu. Sự thi của nhà Tsuchimikaido hay hai gia tộc còn lại đều đã khép lại!

- Vậy là... chúng ta cứ ngồi yên chờ đợi như thế này không thôi ạ?

- Tôi biết mọi người đang nóng lòng nhưng không còn cách nào khác đâu. Nếu như tôi cũng sinh ra một đứa con và nó rơi vào tình trạng như họ, thì có lẽ tôi sẽ bất chấp mọi thứ mà hành động. Nhưng... con ai thì người đó đi mà bảo vệ. Đôi lúc cũng nên tạo việc làm cho cô công chúa nhậy lẫy kia chạy đến chạy lui đi cho biết... làm mẹ không hề dễ dàng chút nào!

Cô cung chủ trẻ lại nhẹ nhàng thương thức vị đắng thanh từ chén trà xanh trên bàn, ngay bên cạnh tờ giấy trắng có chữ “Biến” bằng Kanji mực Tàu đen. Lặng nhìn hình ảnh của chính mình phản chiếu trong chén trà. Thật khó hiểu khi trên đôi môi cô ấy lại nở nụ cười nhẹ như bông hồng.

- Rồi mình sẽ xem... cậu có thể làm được gì để bảo vệ cho đứa trẻ của bản thân cậu đây, công chúa nhà Minamiya!

.....

Cùng chung tại vịnh biển Kyuushi, nhưng không phải là tòa thủ phủ lãnh chúa tư trang Tsuchimikaido như lúc này hay thị tộc Chân Tỏ đầy biến động, cũng không phải là ngôi nhà thần yêu mang tên Kusanagi nằm vắt vương đau đó trong thị trấn, nơi nối thông với con đường tơ lụa ngăn cách giữa biển một bên và núi rừng một bên. Cũng là một nơi có thể nhìn thấy cả hai, đó là mộ ngôi nhà... không, nói cho chính xác thì là một căn biệt thự màu trắng, sơn từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài là một màu trắng không tì vết như thế đều có người đến quét vôi đều đều hàng tháng. Và điểm đặc biệt của nó chính là những tấm kính trong suốt. Một căn biệt thự trắng với rất nhiều kính, một nơi chỉ dành cho những người giàu sinh sống.

Bên trong căn nhà có ánh đèn sáng. Có ánh đèn tức là đang có người ở. Thật kỳ lạ bởi lẽ nghe nhiều người dân trong thị trấn lời qua tiếng lại thì chủ nhân của căn biệt thự ấy không về nhà thường xuyên nên lúc nào cũng vắng bóng. Tuy nhiên, công trước bên ngoài thì không bao giờ khóa, thậm chí trẻ con trong trấn thì thoải còn vào được bên trong chơi đùa như công viên. Còn bây giờ thì có lẽ chủ nhân đã về hay... hy vọng rằng không phải trốn.

Có một người đàn ông, độ tuổi trung niên... có lẽ là như thế. Mái tóc tãi từ màu đen truyền thống nhưng che hết đi một bên mắt, trong khi gương mặt ông ấy vốn dĩ đăm đăm lạnh lùng không cảm xúc, nên phần nào trông ông ấy thêm bí ẩn. Nhưng có lẽ, nhiều đó vẫn chưa đủ bằng việc cánh tay phải của ông ấy... không có như bao người khác. Ta có thể thấy rõ điều này qua ống tay áo dài lỏng thong xuống. Ông ta lặng lẽ hướng con mắt còn lại ra khu vườn nhà ngoài sân, nơi có những con gió lạnh và âm thanh từ biển xanh dậy sóng ập vào... Ông ta nhìn về phía dãy núi hùng vĩ mang tên Himako là chủ yếu.

- Anh yêu, trông mặt anh kia, đáng sợ quá đi. Về nhà được hơn một tháng rồi mà chưa bao giờ em thấy anh thư thái cả, chúng ta đang được nghỉ phép kia mà. Phải chăng ở một nơi nào đó, đang xảy ra điều gì khiến anh bận tâm hơn là nghỉ ngơi ư?

Kể bên ông ta là một người phụ nữ trẻ hơn chồng gần hai mươi tuổi. Hai vợ chồng nhưng có cô vợ trẻ hơn gần hai mươi tuổi. Nghe thật không đúng đắn chút nhưng đáng tiếc rằng nó lại là sự thật. Trông cô ấy cứ như có gái đang ở độ tuổi 25 đến 27 tuổi, cũng tương tự như hiệu trưởng Tsubame. Cũng có nét gì đó giống với hiệu trưởng, nhất là đôi mắt xanh tựa biển khơi đang vẫy gọi ngoài kia. Cô ấy hiện đang ngồi trên chiếc ghế sofa và dùng hai cây kim lớn với cuộn len màu tím đan với nhau thành chiếc khăn choàng cổ ấm áp. Vừa nói vừa cất tiếng nói trong dáng vẻ ung dung thong thái.

- Nghỉ phép một cách miễn cưỡng thì đúng hơn. Nếu như con bé gốc kia không trực tiếp lên lạc rồi uy hiếp bên trường đại học nơi anh làm việc thì chúng ta đã có thể quay trở lại Hokkaido sớm. Anh chỉ muốn kết thúc công việc càng nhanh càng tốt, tránh dấy dưng lòng vòng. Ấy vậy mà mọi thứ dường như đều trở thành công cốc!

- Vì anh muốn quay lại vịnh Kyuushi trong thời gian ngắn nhất có thể. Em hiểu mà, ròng rã công tác suốt ba năm trời không được nghe âm thanh của biển xanh, khiến cả anh cả em đều cảm thấy nhớ quê nhà. Thậm chí ngay cả ngày nghỉ cũng không thể trở về vì công việc cứ thế mà làm phiền không ngừng. Nhưng đôi khi được về nhà thế này cũng thật tốt. Có thể thời hạn công tác sẽ bị kéo dài một chút nhưng cũng không hẳn là quá tồi tệ đâu. Con bé... rất biết quan tâm đến điều mà hai chúng ta đều thật sự cần. Anh đừng khó khăn với con nhỏ được không anh?

- Em... chiều quá nên bây giờ nó mới trở nên nham nhở như thế đấy. Nhưng thôi, con em thì em tự mà đi dấy dưng với nó. Hầy... quả nhiên, nói có sai đâu, sau bao nhiêu năm về nhà, xuất hiện một đồng búi nhúi đầy rắc rối. Nghỉ ngơi thế quái nào được khi không khí chẳng trong lành chút nào. Nói một cách chính xác thì vịnh biển nên thơ nên mộng giờ đây chỉ tràn ngập toàn âm khí không!

Người phụ nữ chợt dùng chiếc khăn len đan đang dở, cũng nhẹ nhàng hướng ánh mắt ra bầu trời ban đêm, ra đại dương xanh lù lù xuống, ra dãy núi hùng vĩ gần đấy, nhưng sau đấy lại cười nhẹ.

- Chắc lẽ mọi người đang gặp không ít khó khăn. Cuộc sống này luôn đầy rẫy thử thách buộc ai ai cũng đều phải đối mặt để trưởng thành. Tất cả... đều do ý muốn của các vị thần. Có trốn tránh cũng không thể được!

- Hm, thần thánh phương nào làm được chuyện này? Những con người đó không hề thờ thần đạo Shinto nên chắc chắn bà thần Loli đó sẽ ít quan tâm hơn, dẫu cho đây có là vùng đất của các vị thần ngự trị. Nhưng thôi, anh không muốn nhiech đến vụ này thêm nữa. Lần sau mà có gặp bà thần Loli đó, anh nhất định phải bực mặt bà ta một trận cho bỏ ghét!

- Anh yêu, tai mắt của ngài Akifusa – sama có ở khắp nơi. Ngộ nhờ ngài ấy mà nghe được thì nhất định sẽ cần anh đấy!

Người đàn ông bí ẩn lững thững bước đến gần cây đàn piano được đặt ngay giữa phòng khách. Ông ta đưa bàn tay trái duy nhất còn lại gảy từng phím đàn. Có lẽ vì chỉ chơi được bằng một tay nên âm thanh bị ngắt quãng, nghe chẳng ra đoạn nhạc nào hết. Trông như vậy, người phụ nữ trẻ đặt chiếc khăn đan lên bàn, cũng đến chỗ chiếc đàn dương cầm rồi ngồi xuống, nhưng sau đấy thì cô ấy sử dụng chính đôi bàn tay bắt đầu gảy lên thứ âm thanh dịu dàng, nhẹ nhàng nhất. Giờ đây, toàn căn biệt thự kinh trắng đều chìm ngập trong bản nhạc thật du dương.

- Con người... rút cuộc là sinh vật như thế nào? Bà thần Loli đã từng hỏi anh như thế một lần và anh đã trả lời rằng: Nếu không biết thì ngài hãy lấy ra một tờ giấy rồi viết đi viết lại nhiều lần chữ “Bình” thì chắc sẽ hiểu. Nhưng chắc lẽ dù có viết suốt cả cuộc đời thì bà ấy sẽ chẳng bao giờ hiểu được. Thần linh sau cùng cũng chỉ là thần linh!

- Nếu thật sự là như vậy thì quá vất vả cho Akifusa – sama. Có lẽ vì chưa thể tìm được câu trả lời nên ngài ấy mới luôn mong mỏi có Tsubame bên cạnh. Phải chăng ngài nghĩ rằng “Xã Nhân” của con bé sẽ giúp nhìn thấy điều mà ngài thật lòng mong muốn trông thấy. “Xã Nhân” là độc nhất vô nhị, là chân lý của thế giới không phải sao. Cũng nhờ có nó mà không chỉ mỗi vịnh Kyuushi này, cả nhà Minamiya, nhà Tsuchimikaido hay nhà Kurahashi đều vẫn tiếp tục tồn tại cho đến tận bây giờ. Anh không tin vào “Xã Nhân” sao?

- Tin ư? Anh cũng rất muốn tin. Nhưng đôi lúc chính vì cái gọi là “nhìn thấu dòng chảy của định mệnh” đó đáng sợ đến mức khiến không chỉ anh mà một số người khác sẽ suy nghĩ “thà đừng biết thì hơn”. Hm... mà nếu như có nhìn thấy được tương lai hay không, thì tương lai cuối cùng cũng do chính bản thân con người quyết định lấy. Anh đã nói điều này cách đây hơn 60 năm, và bây giờ vẫn sẽ nói lại thêm lần nữa!

- Quả nhiên, anh vẫn đặt niềm tin vào khả năng của con người hơn là thần linh. Nhưng thôi, chẳng phải con bé đã nói rằng anh và em không cần phải lo lắng gì ư? Anh nhìn thử xem, trong thời gian chúng ta không có ở đây, con bé đã chăm sóc ngôi nhà rất tốt. Thế nên, cứ tận hưởng kỳ nghỉ là điều vợ chồng mình nên thực hiện theo. Chuyện còn lại, hãy để cho cô công chúa nhỏ nhà Minamiya tự giải quyết cùng với những đứa trẻ của nó. Chẳng phải anh cũng nói rằng “Sự thi về một Sát Thần và cháu gái thần biển” đã kết thúc rồi ư?

- Oì, đừng có tự ý thay đổi lời nói của anh... Hà, em nói đúng, chẳng phiền gì khiến mình phải bận tâm mãi nhất là sau khi đã quyết định gác kiếm. Cứ ngồi yên mà quan sát thôi, khúc khai hoàn của Ragnarok đã bắt đầu cất lên rồi!

.....

Hiệu trưởng Tsubame đã quay về trường học. Thời gian hiện tại là 21 giờ tối, chỉ còn lại một vài phòng học trong It. Harm Sokyuran sáng đèn vì nhiều nguyên nhân khác nhau, có thể là vì lớp nghiên cứu, hoặc là để chuẩn bị cho lễ chào đón tân học sinh. Nhìn chung thì số lượng học sinh nán lại để chuẩn bị cho buổi lễ cũng đông không kém. Thấp thoáng trông thấy những căn lều bạt đã được dựng lên, dường như một vài học sinh ấy có ý định sẽ nán lại qua đêm để thuận tiện cho khâu chuẩn bị chẳng. Kể cả khi ngôi trường này được xem như là đào tạo các thiên tài, sẽ sớm cho ra những nhân tài tương lai cho đất nước, nhưng họ cũng không quên truyền thống được lưu giữ qua nhiều thế hệ hiệu trưởng, cho đến tận bây giờ.

Hiệu trưởng là người kỳ lạ, bí ẩn, thoát ẩn thoát hiện như một bóng ma mà hiếm có ai được gặp mặt trực tiếp nếu không phải do đích thân hiệu trưởng tìm đến. Ngay cả việc một hiệu trưởng không thường xuyên xuất hiện ở trường cũng được xem như một hiện tượng quá đổi tự nhiên và bình thường. Nhưng hôm nay, không hiểu vì một lý do nào đó, bà lại ở trong phòng làm việc, ngồi ngay tại chiếc ghế có bánh xe ở bốn góc chân, và nhìn thẳng ra ngoài bầu trời đêm qua khung cửa sổ mở toang.

- Những con gió từ biển xanh đã thay đổi. Những con gió lớn hơn vẫn chưa hề nổi lên. Quả nhiên, Papa và Chikai đã quyết định sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Chắc lẽ, mình cần phải mua chút gì đó thể hiện sự biết ơn mới được!

Lặng lẽ quay chiếc ghế sang phải, và nhìn vào góc tường, nơi được đặt một bộ áo giáp Samurai đồ như một thần hộ vệ cho căn phòng này nói riêng và toàn thể ngôi trường này nói chung. Hay nói đúng hơn, thì hiệu trưởng chỉ chăm chăm nhìn vào thanh Tachi dài có khắc hình trăng khuyết như nét đặc trưng độc đáo của thanh kiếm.

- Khúc ca khai hoàn về thời khắc “Hoàng hôn của các vị thần” đã được cất lên. Giờ đây, định mệnh của con người và Chân Tổ... chính thức sẽ thay đổi!

.....

22 giờ 15 phút.

Một lần nữa thị tộc Chân Tổ bị đẩy vào bước đường cùng. Tình trạng của những đứa trẻ đang phải gánh chịu lấy ảnh hưởng nặng nề từ dịch bệnh lạ không còn biểu hiện duy nhất qua hành xử thô bạo, điên cuồng như quái vật. Chuyện chúng vật lộn, gào thét, hay thậm chí gây thương tích cho các Chân Tổ cố gắng kiềm chế mình giờ đây là chuyện đời bình thường. Thời gian đầu chỉ đơn thuần là một vài lần lên cơn mất kiểm soát rồi dừng lại. Nhưng giờ đây, cơn điên dại đó không thể xác định được bằng “số lần” nữa. Ngoài ra, nước da của chúng bắt đầu có dấu hiệu chuyển dần từ màu trắng sang màu tím đen, cho đến khi trở thành màu xám đen như vết bết cháy xém hay bóng nặng. Những đường gân không biết bằng cách nào cứ hiện rõ dưới lớp da của chúng, cứ như thể chúng đang bị trúng độc thật sự.

Không một cách nào có thể chữa trị được. Ngay cả thảo dược hay thuốc của các vị bô lão cũng không thể tiêu diệt được thủ mầm bệnh này. Không một Spejas nào hữu ích trong những chuyện đang diễn ra trước mắt. Bao nhiêu Chân Tổ trong làng, đều tập trung hết ở Đại Điện Thần chỉ để làm một việc duy nhất nhưng vô ích... đó là vắt kiệt sức lực để giữ lũ trẻ trong cơn gào thét điên loạn.

- Arghhhh!

- Gahhhh!

Âm thanh ấy, ngoài từ những đứa trẻ đang dần biến thành ác quỷ, thì còn là tiếng kêu gào khi người thân, người nhà, những Chân Tổ lớn tuổi khác bị chúng hất văng ra, bị chúng cào, cắn, đủ kiểu trên trời dưới đất với mục đích hòng thoát thân. Cứ từ tưởng tượng ra cảnh một đứa nhóc Chân Tổ ước theo tuổi con người chỉ vòn vẹn ở con số “5” cho đến số “9” là cao nhất. Một đứa trẻ như thế đủ sức đánh bật

năm Chân Tỏ trưởng thành. Chỉ chứng kiến cảnh tượng đầy thôi cũng đủ hiểu rằng Chân Tỏ... nguy hiểm nhất vẫn chính là ở độ tuổi trẻ con.

- Trưởng lão!

Các vị trưởng lão xuống sức rõ rệt. Bằng chứng là một vị đã không trụ được quá lâu và đã gục xuống sau khi đánh rơi chén thuốc vừa mới làm xong.

Nhiều người trong Đại Điện Thần tuy mệt mỏi nhưng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, họ vẫn cố gắng với hy vọng rằng sẽ có phép màu nào đó xảy ra, cứu nguy cho thị tộc thoát khỏi kiếp nạn này. Nhưng phép màu đó sau cùng cũng chỉ là một giấc mơ mà thôi.

.....

- Tại sao... tại sao... chuyện này lại có thể xảy ra. Tại sao... điều này lại xảy đến với thị tộc Chân Tỏ? Thượng đế... chúng con biết phải làm thế nào đây? Đế Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad... Nếu như đây thật sự là một cơn ác mộng thì xin người... xin hãy cho con mau chóng được thức dậy!

Dù muốn hay không thì quang cảnh đó vẫn đang diễn ra dẫu cho Eri có chớp mắt thế nào đi chăng nữa, nó không phải là một giấc mơ. Phải chăng... đây chính là hồi kết của thị tộc Chân Tỏ?

Những con người sinh sống trong một ngôi làng đơn sơ hẻo lánh, luôn chung sống hòa thuận, có nhau vì nhau. Một ngôi làng với dân số ít thôi nhưng lúc nào cũng luôn ngập tràn tiếng cười chan hòa ở khắp nơi. Lê nào... chỉ nhiều đó thôi vẫn chưa đủ để Thượng Đế rộng lòng tha thứ cho những đứa con gây nên lỗi lầm trong quá khứ? Lê nào... người nhất quyết trừng phạt giống loài Chân Tỏ bằng cách đẩy họ vào con đường diệt vong? Lê nào... người muốn những đứa con của ngài thật sự phải chết?

.....

Ầm ầm ầm ầm ầm.

Có tiếng sấm chớp vừa đánh xuống. Vậy là bên ngoài, trời đã bắt đầu đổ cơn mưa. Là cơn mưa nặng hạt hay mưa đồng mà nghe âm thanh thật náo nê đầy sự bàng hoàng. Con gió thổi ngang qua những đóm nến khiến cho ngọn lửa thấp sáng Đại Điện Thần cứ lung lay như muốn dập tắt.

Thật lạnh quá... lạnh lẽo và hiu quạnh. Đó là dấu hiệu của sự kết thúc ư? Sự tồn tại của Chân Tỏ đáng lý ra phải được xóa sạch cách đây hơn nghìn năm, trong cuộc tàn quét cuối cùng của loài người? Lý nào... ngay từ đầu, một thị tộc, chứa đựng một vài cá thể sống sót đã là một sự sai lầm không thể chấp nhận được. Nên Thượng Đế quyết định giáng cơn dịch bệnh hủy hoại được cuộc sống bắt từ của giống loài này? Người thật sự muốn họ phải chết...

- Không... không phải như vậy...

Những giọt lệ khẽ vương lên giữa không trung khi Eri chạy nhanh vào căn phòng bên trong, nơi các vị trưởng lão thường bề quan. Một mình Eri chạy vào căn phòng ấy, và quỳ xuống trước bức tượng Đế Nhất Chân Tỏ Shalutia Vlad, hai tay chấp vào nhau.

- Con cầu xin người, Shalutia – sama. Xin cứu vớt lấy chúng con. Xin hãy cứu chúng con thoát khỏi viễn cảnh này... dù cho có phải đánh đổi linh hồn của mình, con cũng chấp nhận. Con cầu xin người...

Nhưng liệu ước nguyện ấy có đến được với người cõi trên? Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi kể cả khi Eri có quỳ ở đây, có cầu xin một trăm hay thậm chí một ngàn lần... thì cơn mưa đồng sấm chớp ngoài kia vẫn không hề dứt. Đầu đó bên ngoài cánh cửa phía sau lưng vẫn hiện hữu tiếng gào thét, tiếng thất thanh từ đồng bào mình. Eri lo sợ... Eri sợ hãi khi phải trông thấy viễn cảnh ấy mà không có nổi một tia hy vọng nào. Đôi mắt cô bé nhắm nghiền lại, cùng những giọt nước đầm ướt khóe mi có thể chảy dài trên gương mặt.

- Có ai đó không... làm ơn hãy cứu lấy chúng tôi... Kusanagi – kun...

.....

Đậu dưới một cành cây với tán lá rậm rạp, con đại bàng săn mồi Cristiano Ronaldo, kẻ ăn bám ở đầu tại nhà Eri không rõ lý do đã chứng kiến tất cả qua khe cửa đá nhỏ trên vách tường Đại Điện Thần. Nó đứng đó từ bao giờ, không một ai hay biết. Điều duy nhất là nó đã ở đây, hướng ánh mắt sắc lạnh của kẻ đi săn, theo dõi Eri nổi giận và toàn viễn cảnh đang xảy ra trong thị tộc Chân Tỏ nói chung một cách chăm chăm như thể đang ghi nhận lại tất cả.

Trong họ nhà chim, thì đại bàng là loài có chỉ số thông minh rất cao. Điều này đã từng được Kazuma xác nhận trước đây một lần. Chính vì nó quá thông minh nên khó lòng thấu hiểu được nó đang suy nghĩ điều gì. Chỉ biết rằng, sau khi chứng kiến hết những thứ cần thiết, Cristiano Ronaldo đã sai đôi cánh của nó và bay đi... dường như, nó định bay ra khỏi thị tộc Chân Tỏ, chấm dứt cuộc sống ăn bám không rõ lý do của mình.

.....

22 giờ 54 phút, số giây trên chiếc đồng hồ điện tử trên bàn ngoài phòng khách vẫn tiếp tục nhảy, sắp 23 giờ đến nơi rồi. So với những đứa trẻ bình thường thì chúng đã ngoan ngoãn lên giường, chầm chân đi ngủ để sáng mai còn đến trường rồi đây. Nhưng chắc có lẽ phụ huynh, đồng thời cũng là gia chủ căn nhà này quá dễ dãi hay sao mà để cho hai đứa trẻ chưa 18 còn thức khuya thức hôm thế này đây.

Mà thật ra thì không đồng ý cũng không được. Bởi lẽ... cả hai đều đang cố gắng hết mình cho vở kịch sắp đến.

- Ở đất nước của ta, mặt trăng chính là vị thần, một vị thần linh thiêng, hòa nhã, dịu dàng tựa như ánh sáng tinh khiết giữa màn đêm sâu thẳm. Ngài nhân từ hiền lành và luôn dang đôi tay chúc phúc cho những đứa con của ngài. Dù là ai, dù trong sáng hay nhuốm đầy bùn đen của sự tội lỗi, ngài cũng sẽ tha thứ và chấp nhận tất cả như giọt máu mù thân thương ngọt bùi. Trước sự chứng giám của ngài, ta muốn được lắng nghe cái tên cái họ đã trôi buộc cả cuộc đời nàng, ta muốn được chiêm ngưỡng vẻ đẹp mà tạo hóa đã ban tặng cho nàng. Xin nàng... hãy dờ bỏ lớp mặt nạ đang ngăn cách giữa đôi ta để ta có thể đến gần bên nàng hơn!

- Chàng là đứa con của ánh sáng, trong khi ta chỉ là đứa con của bóng tối. Kể cả khi ta từ bỏ chiếc mặt nạ này hay những xiềng xích theo ta suốt cả cuộc đời, thì chàng cũng không thể đến gần bên ta và ngược lại. Đó chính là lời nguyên. Lời nguyên sẽ đi cùng ta, đi cùng với dòng tộc của ta, đi liền với dòng tộc của ta, đi liền với những con chiến mang trong mình dòng máu Humpler. Giả như, ta không phải là Humpler, thì ta nguyên đang hiến cuộc sống này để được một lần bước ra ánh sáng. Còn bây giờ, dù cho thiên địa có đảo lộn, thế giới có phải đi đến ngày tàn của nó, chắc lẽ, sự xích giam giữ sẽ không cho phép ta tự do thoát khỏi Humpler. Chàng hãy về đi... hãy về với đất nước mà vương Thái Dương không bao giờ dập tắt, hãy về với cội nguồn xứ sở của những cánh hoa màu hồng phấn lá phát rơi theo năm tháng. Chàng hãy về với ánh sáng đi. Hãy để ta một mình... một mình chấp nhận số phận sau chiếc mặt nạ này!

Hai người vẫn còn miệt mài tập luyện không để ý đến thời gian. Phải thừa nhận một điều rằng khả năng diễn xuất của Kazuma đã tiến bộ đến nỗi khiến Ayame là người ngoài theo dõi cũng dần bị cuốn hút vào câu chuyện. Nhưng vì hai đứa chỉ tập đi tập lại phân đoạn được xem như khó nhất trong xuyên suốt kịch bản nên Ayame vẫn chưa nắm rõ được toàn bộ nội dung cho lắm. Ayame có hỏi thì Kazuma bản chất thật thà, tính kể ra hết toàn bộ. May mắn là còn Aries tinh táo, con bé đã chặn họng Kazuma lại và nói rằng “nếu Spoil ngay bây giờ thì không còn thú vị nữa”. Chính vì thế nên Ayame dự định sẽ xin nghỉ làm ngày hôm đó để đến xem vở kịch cho bằng được. Đặc biệt là khi biết cậu em trai rắc rối của mình nhận vai chính.

Cuộc luyện tập ngừng ở đây, Aries gật đầu và nở nụ cười đắc chí.

- Hm hm, rất tốt rất tốt, chỗ mà anh lo sợ nhất đã được khắc phục rồi đó. Cứ giữ nguyên phong độ như thế này thì đảm bảo rằng sẽ không chuyện gì phải đáng lo ngại!

Kazuma thở phào nhẹ nhõm, không điều gì tuyệt vời hơn việc khắc phục điểm yếu cũng như nỗi sợ của bản thân trước một vấn đề nan giải. Hắn ngồi phịch xuống ghế sofa, bên cạnh Ayame, tay với lấy ly nước trên bàn mà nhấp.

- Thế này thì Kozue onee – san sẽ không còn trì trệ anh được nữa. Đã đến lúc cho chị ấy thấy thành quả luyện tập của mình rồi đó Kazuma – senpai!

- Cái đây thì để sáng sớm mai lên lớp rồi tính... Xin lỗi nhé Aries, vì hôm nay Kozue và Tora bận việc nên không đến được. Để em một mình luyện tập với anh. Giờ thì quá giờ em phải về nhà mất rồi!

- Không thành vấn đề đâu ạ. Em đi chung với Tatsumaki mà. Để Tatsumaki hộ tống em về tận nhà là được rồi. Với lại, nghe nói an ninh ở thị trấn này rất tốt. Chắc là sẽ chẳng có tên bất cóc nào đánh thuốc mê em giữa đường đâu. Mà nếu có thì, với kinh nghiệm được đào tạo ở trong quân đội, em tin rằng bản thân có thể giải quyết được chúng một cách dễ như ăn kẹo!

- Em vào quần đội cũng chỉ để học cách trình sát và lập chiến lược thôi... liệu có tin nổi không đây?

- Kazuma – kun nói đúng đấy Aries – chan. Dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể dễ em về một mình được. Cứ cho rằng thị trấn này an toàn nhưng tổ trưởng tổ dân phố vẫn thường hay rao loa: “Trẻ con không nên ra đường sau 21h” đâu. Hơn nữa, hiện giờ bên ngoài, đang có mưa rất to đấy!

Chuyện về một mình thì có thể thương thuyết được. Nhưng còn về vấn đề mưa thì đúng là hơi khó cho Aries rồi.

Bên ngoài, trời vẫn đang mưa xối xả. Mưa nhiều đến nỗi không thấy được đường đi đâu cho có ánh sáng từ hai cây cột đèn hai bên đường. Dù có mặc áo mưa hay mang ô thì nhất định vẫn sẽ ướt như chuột lột khi về đến nhà. Mặt khác, khi Aries quay sang nhìn con Tatumaki đang nằm ở thảm kia. Không biết nó có hiểu hay không nhưng chắc chắn là nó đang lắc đầu liên hồi kia... Nó hiểu và nó trả lời rằng không muốn bị ướt sau khi tắm xong. Cho nên, nó nhất quyết không rời khỏi nhà Kusanagi khi đang có mưa bên ngoài. Tatumaki đưa ra lời chống đối với chủ nhân thật sự của nó.

- Đây cũng được xem như đợt mưa lớn nhất tính từ lúc bắt đầu chuyển sang xuân đó. Dự báo thời tiết cũng có phong phanh đưa tin nhiều khả năng tối nay có mưa. Nhưng cách đây một giờ đồng hồ, vẫn còn trăng và sao nên chị không nghĩ rằng sẽ có mưa lớn thế này. Đúng là... nắng mưa là chuyện của trời!

- Cũng may là em đã cho đám động vật vào chuồng hết rồi. Chứ bây giờ mà chạy ra ngoài cho ăn thì chắc chết!

- May mắn chị cũng kịp thời mang quần áo vào trong. Chứ nếu để qua đêm bên ngoài thì chắc mai giặt lại hết mẻ mới mất!

- Hai chị em mình may mắn thật đấy!

.....

- Hai người thì may mắn rồi, chỉ riêng em thì không biết nên về như thế nào đây. Mưa thế này thì nhiều khi đến đêm nó mới hết!

- Sợ rằng đến sáng mai mới dứt. Nên là Aries, tối nay em ở lại đây nhé. Chị sẽ cho em mượn quần áo của chị lúc còn nhỏ. Hy vọng còn giữ đâu đó trong ngăn tủ!

- Chị giữ quần áo từ lúc nhỏ làm gì thế Onee – chan? Để trưng làm kỷ niệm à?

Ayame thì yêu cầu ở lại, ngoài trời thì đang đổ mưa lớn. Ngoảnh mặt sang trái thì Tatumaki đang nằm phơi bụng trên sàn, gương mặt thờ phờ phờ như chẳng màng đến điều gì nữa. Aries thờ dài.

- Thế thì cho em xin phép làm phiền Ayame onee – sama tối nay vậy ạ!

.....

.....

Đến giờ bắt buộc phải đi ngủ rồi. Không bàn cãi hay vịn lý do tập luyện này nọ nữa. Những đứa trẻ này cần phải đi ngủ ngay để mai còn kịp đến trường. Bây giờ, Aries sẽ theo Ayame mượn quần áo để thay, còn Kazuma, thì cảm phiền dọn dẹp hết mớ kịch bản kia và quay về phòng gấp. Kế hoạch là như vậy nhưng cho đến khi có thứ gì đó đang ra sức cạy cạy vào cửa kính phòng khách thì ba người phải tạm thời hoãn ý định đó lại.

Có gì đó đang ra sức đánh động bằng cách cạy vào lớp cửa kính, ngoài ra còn có cả âm thanh cánh vỗ phành phạch của loài chim nào đó. Nhưng vì trời tối và mưa dầm dề lớn quá nên không thể nhìn rõ được đây là con gì.

- Kazuma – kun, hình như lũ động vật trong phòng khám đang kêu cửa thì phải. Em thử chúng ra à?

- Em nhốt chúng vào chuồng hết rồi. Aries đã giúp em kiểm tra lại lần cuối trước khi diễn tập kia mà?

Nhưng rõ ràng đây là tiếng cựa của loài chim nào đó đang vỗ cánh đá vào thành cửa kính. Nhà Kazuma có nuôi nhiều loài chim khác nên rất có kinh nghiệm trong chuyện phân biệt động vật dựa theo âm thanh do chúng phát ra. Kazuma đến chỗ khung cửa sổ kính, kéo nó ra một bên thì ngay tức khắc, cái bóng đen cỡ nhỏ như trái banh phóng vút vào bên trong, bay lờng vòng quanh phòng khách rồi đậu xuống nhánh cây cảnh dùng riêng cho loài chim đậu xuống. Nó cũng bắt đầu rìa đôi cánh ướt đẫm vì mưa và kêu lên tiếng đặc trưng của loài.

- Cristiano Ronaldo, cậu về rồi đấy à?

Còn ai khác ngoài con đại bàng săn mồi Philippine. Chỉ cần nghe thấy tiếng kêu của nó là Kazuma có thể khẳng định rằng đây là một gương mặt vô cùng thân quen. Cũng lâu rồi nó không về thăm mà, lần cuối Kazuma gặp nó là lúc mình tỉnh lại trong bệnh viện, và sau đó thì nó đã bay theo Eri đến thị tộc Chân Tổ, tiếp tục sống cuộc sống ăn bám không rõ lý do. Để bây giờ thì nó vượt cả đoạn đường dài xuyên mưa rồi có mặt tại nhà Kazuma.

Kazuma lấy một chiếc khăn bông bắt đầu trùm lên đầu, lau khô cho nó.

- Trời đang mưa lớn thế này, sao không đợi đến sáng mai thì hẵng về? Hay là Hoshimiya quên cho ăn nên quay về xin Onee – chan bữa tối đấy?

- Nó có phải là anh đầu Kazuma – senpai!

Con đại bàng sẵn đôi cánh dài và rộng, không ngừng kêu lên tiếng của loài chim ăn thịt, quyết không để cho Kazuma lau khô cho nó. Có lẽ, nó không muốn được làm khô người là bởi vì đây không phải vấn đề quan trọng. Tiếng kêu của nó nghe rất kỳ lạ, nghe thất thanh hay thậm chí là mang chút âm hưởng gì đó khá nguy hiểm. Kazuma sớm nhận ra điều bất thường khi trông thấy biểu hiện của nó.

- Bình tĩnh nào Cristiano Ronaldo, từ từ kể cho tớ nghe. Đã xảy ra chuyện gì?

Ayame và Aries không hiểu. Hai người họ chỉ hiểu thẩm ý của Tatumaki mỗi khi con chó làm mấy trò như một cách để giao tiếp. Nhưng còn những loài động vật khác thì họ không thể làm điều tương tự như Kazuma. Kazuma có kinh nghiệm hơn, hiểu được nhiều ngôn ngữ của động vật chỉ qua quan sát và lắng nghe.

Hiện giờ, không chỉ mỗi phẩy cánh hay cất tiếng kêu, con đại bàng còn dùng cựa đâm nhiều nhất xuống nhánh cây mình đang đứng. Dùng mỏ giứt đứt chiếc lá nhỏ bên cạnh. Bay sà xuống chiếc ghế sofa phòng khách, tự húc đầu vào chiếc gối nệm ở đó ba lần. Rồi bay lên và đậu ngay tại đỉnh đầu Tatumaki, tiếp tục dùng mỏ chích nhẹ nhẹ vào hai bên tai, khiến cho con chó lắc đầu liên tục vì ngứa. Tận dụng cơ hội ấy, con Ronaldo ngả xuống đất, nấp đưa hết hai chân lên trời trong hai đến ba giây, rồi lại đứng bật dậy ngay bên cạnh con chó. Và cuối cùng, nó dùng cánh tát thẳng vào mặt con Tatumaki, đến lượt con Tatumaki nằm vật ra sàn... Đó là tất cả những hành động của Cristiano Ronaldo, chiếu theo hành động của loài người thì đây cũng được xem là những “trò khi”.

Không cách nào có thể hiểu được ngôn ngữ của loài đại bàng. Ayame và Aries chịu thua toàn tập. Nhưng còn Kazuma thì...

- Cậu nói cái gì? Thị tộc Chân Tổ... đang gặp nguy hiểm?

Bỏ qua nghi vấn bằng cách nào đó Kazuma hiểu được chúng nói gì. Sắc mặt Kazuma thay đổi hẳn cho bên ngoài vẫn là khung hình vô cảm ngày thường. Ayame biết rõ rằng đã có điều gì đó thật sự không hay xảy ra và... Kazuma đang trở nên bàng hoàng, lo lắng không thiếu phần hoang mang cũng như một chút sợ hãi. Những giọt mồ hôi hột chảy trộm trên gương mặt Kazuma là minh chứng rõ ràng nhất.

- Những đứa trẻ... dịch bệnh... hóa điên... khát máu... đó là những gì đang xảy ra trong thị tộc Chân Tổ ư? Cậu không nói đùa đấy chứ Cristiano Ronaldo?

Con đại bàng vừa mới gật đầu thì phải. Ý nó muốn nói rằng “không sai”.

Kazuma hoang mang nay càng trở nên hoang mang hơn. Nó giống như một tin sốc vừa giáng xuống hần nặng hơn trăm tấn. Kazuma bắt đầu bước qua bước lại ngay chính giữa phòng khách, vừa đi, vừa đưa tay chống cằm, suy nghĩ điều gì đó trông rất hồi hã. Về mặt của Kazuma lúc này, cũng khiến cho Ayame lẫn Aries cũng lo toan hơn.

Kazuma ngồi phịch xuống ghế, hai tay đan xen vào nhau trong khi ánh mắt cứ hướng gằm xuống mặt bàn.

- Rút cuộc thì chuyện gì đang diễn ra thế này? Tại sao những thứ như thế... lại có thể xảy đến với thị tộc Chân Tỏ? Chẳng phải Chân Tỏ... là bắt từ hay sao?

.....

- Kazuma – kun... đã có chuyện gì xảy ra với thị tộc Chân Tỏ ư? Trông em bây giờ như đang rất lo lắng về điều gì thì phải!

- Onee – chan... thị tộc Chân Tỏ... đang xảy ra biến lớn. Không hiểu nguyên nhân từ đâu nhưng trong làng bắt ngờ xuất hiện một loại dịch bệnh không rõ nguồn gốc, một loại dịch bệnh kỳ lạ chỉ xâm nhập vào những đứa trẻ chưa qua độ tuổi khát máu, từ đó, chúng không ngừng lên con, thậm chí là hóa điên vượt qua giới hạn thường thấy ở loài Chân Tỏ. Dẫu cho các Chân Tỏ trong thị tộc đang cố gắng hết sức để tìm kiếm cách loại trừ con dịch bệnh này nhưng tất cả đều vô ích. Và ngay lúc này đây, họ đang phải chiến đấu với con dịch bệnh ấy khi toàn bộ trẻ con trong tộc đều hóa điên cùng một lúc. Theo cách nhìn nhận của Cristiano Ronaldo thì có lẽ... họ bị đẩy vào tình thế tuyệt vọng hoàn toàn mất rồi!

Biết được thực hư câu chuyện, Ayame và Aries đều không khỏi rùng mình. Bây giờ thì hai người cũng bắt đầu có chung cảm giác với Kazuma. “Sợ hãi”... mới chỉ là một cách nói giảm nói tránh thôi, mức độ thực sự còn kinh khủng hơn gấp nhiều lần như thế nữa.

- Không thể nào, dịch bệnh ư? Không phải Vampire có cơ thể và sức đề kháng bất hoại ư? Một giống loài sở hữu hệ thống miễn nhiễm với bệnh tật và khả năng tự tái tạo tế bào trong nháy mắt. Giống loài không bao giờ bị bệnh hay thậm chí là chết đi như Vampire... loại dịch bệnh gì có thể xâm nhập được pháo đài bất khả xâm phạm ấy được? Liệu có nhầm lẫn gì ở đây không Kazuma – senpai? Aries lên tiếng hỏi ngay.

- Anh cũng mong rằng Cristiano Ronaldo nhìn nhầm hay gì đó tương tự... Nhưng không lý nào nó vượt cả chặng đường dài từ trên núi xuống trong mưa đêm tầm tã thế này chỉ để nói một điều không thể mang ra đùa...

Kazuma tỏ vẻ phân vân. Nhưng sau cùng thì hắn lại nói.

- Không được, cứ ngồi không thế này mà không tận mắt chứng kiến thì chẳng tốt lành gì!

Bất thành lời, Kazuma đứng phắt dậy và phi thẳng ra khỏi phòng khách. Ayame đã lên tiếng gọi hắn.

- Kazuma – kun...

.....

Kazuma chạy vào phòng khám. Hắn bật đèn, đánh động đến giấc ngủ của những con vật khác đang nghỉ ngơi, nhưng Kazuma dường như chẳng còn để ý điều đó, mà bản thân chúng cũng thấy không có gì đáng phải bận tâm nên tiếp tục giấc ngủ của mình dẫu cho có bị làm phiền chút đỉnh. Đúng lúc, Ayame và Aries cũng vừa theo kịp đến nơi.

- Kazuma – kun, em tính làm gì thế?

Kazuma mở tất cả những ngăn tủ, ngăn kéo. Hắn lấy ra một chiếc balo lớn đặt lên bàn. Hắn nhét vào đó biết bao thiết bị điện tử cần thiết. Nhiều lọ thuốc được xếp ngay ngắn trong hộp phân loại ti mi cẩn trọng. Những ống tiêm kích độ khoảng hơn 20 cái và nhiều thứ khác. Tất cả, đều cho hết vào balo.

- Em sẽ đến thị tộc Chân Tỏ để tận mắt xem thực hư dịch bệnh đó như thế nào. Nếu nó thật sự là một căn bệnh do một loại virus nào đó lây nhiễm thì ắt hẳn phải có cách để diệt! Vừa trả lời, đôi tay hắn vẫn không ngừng chuẩn bị.

- Ngay bây giờ ư? Tuy chưa đi lần nào nhưng nghe nói đường lên thị tộc Chân Tỏ cheo leo hiểm trở khôn lường. Sóng điện tử không hoạt động trong khu rừng nên là bản sẽ mất phương hướng, và vào ban đêm mưa lớn thế này, nếu không cẩn thận thì rất có thể sẽ bị lạc hay gặp tai nạn ngoài ý muốn. Hơn nữa, chẳng phải con người không được phép bước chân vào thị tộc Chân Tỏ ư? Chị biết em có ý tốt nhưng chúng ta không thể vi phạm hiệp ước giữa hai chủng loài được. Điều đó là không thể!

- Đó cũng là điều mà em không tài nào chấp nhận được. Cái rào chắn giữa con người và Chân Tỏ... em ước gì như nó biến mất thì hay biết bao nhiêu... Dù thế nào đi nữa, dù cho có phải trở thành tội phạm hay kẻ vi phạm pháp luật, thì em cũng phải đi. Sinh mạng của từng đứa trẻ trong thị tộc Chân Tỏ đang đứng trước bờ vực ranh giới giữa sự sống và cái chết đấy Onee – chan!

Một người thì muốn đi, nhưng người còn lại thì không muốn. Vì Ayame lo lắng cho đứa em trai lắm rắc rối này thôi. Ayame không muốn thằng bé lại phải dấn thân vào những hiểm nguy hay những vấn đề khó khăn mà cái giá phải trả lại chính là sự an toàn của bản thân nó. Lần trước đã xảy ra chuyện tương tự một lần. Cái cảm giác bồn chồn khi không biết khi nào nó sẽ tỉnh lại. Ayame cứ ngỡ rằng mình sẽ mất đứa em trai mãi mãi. Cảm giác đó vẫn còn lưu trong ký ức và thể hiện qua sự run rẩy trên đôi bàn tay.

- Nhưng mà Kazuma – kun...

- Vậy thì để em đi với anh là được chứ gì!

Kazuma và Ayame cùng nhìn sang Aries. Con bé, một tay chống hông, một tay vừa vỗ ngực, đi đôi cùng nụ cười thích chí.

- Nếu Ayame onee – sama lo lắng cho anh ấy như vậy thì để em đi chung với Kazuma – senpai. Dù sao thì em cũng được tập luyện trong môi trường khắc khổ của quân đội. Trong đó bao gồm cả những khóa luyện rèn mô phỏng sát trong đêm dưới điều kiện thời tiết khắc nghiệt. Em có những kỹ năng có thể thích ứng trong đêm. Cũng như những kỹ năng kiểu bật tường đu dây em đều rất thành thạo. Cứ để em theo hộ tống anh ấy, đảm bảo Kazuma – senpai sẽ nguyên vẹn nguyên đai nguyên kiện!

- Aries – chan...

- Aries, anh không biết rằng là ngài công tố viên cảnh sát quốc gia FBI lại cho con gái mình luyện tập như quân nhân đích thực đấy. Hơn nữa, đây không phải là chuyện mà trẻ con nên xen ngang vào. Nó rất nguy hiểm và tốt hơn hết là em nên ở nhà cùng Onee – chan đi Aries!

Aries rất bình thản. Con bé tự tin đến độ hiên ngang lấy một cây kẹo ngọt cho vào miệng, một cây khác chìa thẳng vào mặt Kazuma. Nụ cười đắc chí trên môi con bé vẫn không đổi.

- Kazuma – senpai, để đến thị tộc Chân Tỏ thì anh buộc lòng phải leo núi. Thế anh có biết con đường tiểu ngạch để đi nhất trên núi là gì không? Anh có biết chỗ nào đất mềm, chỗ nào đất cứng để tránh sụp ló không? Trời mưa lớn thế này, anh có biết đặt chân trụ thế nào để không bị té không? Đôi lúc ta phải leo cây mà đu dây cho nhanh, vậy anh có biết bện dây rồi đu qua không? Nếu lỡ như bị thương thì phải băng bó, anh có biết không? À quên, Kazuma – senpai là bác sĩ thú y thì phải biết điều cơ bản này chứ nhỉ... Nhưng dù sao đi nữa thì kỹ năng sống ngoài thực tế của anh vẫn bé bằng con kiến so với mô kiến thực không lồ trong đầu anh. Em thừa biết Kazuma – senpai tính đến thị tộc Chân Tỏ nhờ vào con đại bàng kia. Nhưng trong điều kiện không mấy thuận lợi thế này, khả năng nhìn xa và bay của con đại bàng sẽ bị hạn chế tối đa. Trong khi đó, Tatumaki hoàn toàn có thể vượt qua những cánh rừng già một cách đơn giản. Mà nếu muốn hỏi mượn Tatumaki, thì anh phải hỏi ý chủ nhân thật sự của nó trước đã nhé!

Về tự tin của con bé thật quá đáng sợ. Đúng là con Cristiano Ronaldo có thể bay đi bay về, nhưng ắt hẳn nó cũng phải rất khó khăn trên chặng đường về nhà Kazuma khi tầm nhìn cũng như kỹ năng bay lượn bị hạn chế dưới thời tiết xấu. Trong khi, Tatumaki hoàn toàn có lợi thế hơn. Nhưng cứ mỗi khi Aries ở đây, thì con Tatumaki sẽ theo ý Aries bởi lẽ con bé mới là chủ nhân thật sự của nó. Dù không muốn thừa nhận nhưng lần này... Kazuma thua trí con bé rồi.

- Không còn cách nào khác. Là em bắt anh nên nó mới như thế. Em có thể đi theo, Aries!

- Chắc, nhờ ai chứ nhờ em là đúng người rồi Kazuma – senpai. Giờ thì chúng ta khởi hành nào!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67

Vượt qua muôn vàn khó khăn, hay phải lần lê bò toản trong những bụi rậm đầy gai hiểm hóc. Đào đường hầm đi chuyển dưới lòng đất theo kiểu đột kích hoặc trinh sát. Trèo đèo lội suối theo kiểu tha dây từ trên cao xuống. Những kiểu đi chuyển như thế đều được dạy hết trong môi trường quân đội. Và nếu như Aries không nói độc về chuyện mình từng gia nhập quân đội thì chắc chắn đối với con bé, những điều này không phải vấn đề quá nặng nề hay quá sức. Thật sự đúng là như thế, có lẽ bạn sẽ không thể tin được một đứa bé gái tiểu học lớp 5 có thể trèo lên những thân cây to cao, vừa đu dây từ cành này sang cành cây khác như một con khỉ... à không, như một nữ Tarzan thực thụ. Cái cách con bé dùng ống nhòm nhìn thấu màn đêm trong thời tiết mưa tầm tã khắc nghiệt cũng rất có nghệ. Thậm chí, con bé đứng trên cây, vừa nhìn ống nhòm, vừa trả lời qua bộ đàm, đúng chất của một quân nhân.

- Alo alo, anh có nghe rõ em không Kazuma – senpai? Hết!

- Nghe rất rõ, hết!

Người đứng trên cây, người dưới mặt đất, trong thời tiết mưa gió bập bùng rào rào như thác đổ thế này thì liên lạc qua thiết bị bộ đàm là phù hợp nhất. Aries đã không sai khi quyết định mang theo một vài thiết bị quân dụng cho chuyển đi. Vì giới việc leo trèo, thành thạo trong việc sử dụng những thiết bị quân đội, lại thêm chuyên môn trinh sát, theo dõi từ xa nên Aries nhận nhiệm vụ tìm kiếm đường vào thị tộc Chân Tỏ, cùng với sự giúp sức của Tatumaki ở bên dưới. Lý ra, một mình con Tatumaki có thể đưa hai người thẳng đến thị tộc nhưng vì trời mưa, sinh bùn lầy từ trên cách vách núi bắt đầu đổ xuống, khiến khả năng nhận biết của con chó cũng bị giảm đi phần nào, Aries đành phải ra tay giúp đỡ.

Trong suốt quá trình di chuyển, quả thật, hai người không tránh khỏi những khó khăn về địa hình. Có lẽ vì không có một con đường chính nào dẫn thẳng đến thị tộc nên buộc lòng phải đi xuyên qua rừng, mà khi đi xuyên rừng thì lại gặp nhiều trắc trở, ngoại trừ việc gặp rắn ra thì không phải lo, rắn mà trông thấy Kazuma thì ngay lập tức chúng chạy đi ngay, không dám làm phiền. Đôi lúc cũng phải cảm ơn cái máu “được động vật yêu quý của hân”.

- Aries, nếu có thấy một thị để anh thay ca cho, hết!

- Không cần đâu Kazuma – senpai, trên chiến trường thì không có thời gian để nghỉ. Một quân nhân sẽ không vì những chuyện còn con con như thế này mà gục ngã. Kazuma – senpai cứ ở nguyên vị trí đấy mà coi chừng đồ đặc đi, hết!

- Đã rõ, hết!

Biết rằng Aries là một cô bé cứng đầu và thi thoảng vẫn thích hay làm theo ý mình. Diễn hình như tờ rình rập quan sát, thực hiện hành vi đột nhập vào lãnh phận của thị tộc được tỏ vào hành động vi phạm pháp luật, rồi cả chuyện liên lạc qua bộ đàm hết như trong quân đội này. Tất cả đều do Aries bày ra. Và chắc lẽ chỉ có tên nào đó thật sự ngốc nghếch thì trong tình huống đầu sỏi lữa bóng thế này lại cho rằng chuyện đóng giả làm quân nhân cũng thú vị không kém, rồi cứ mặc sức mà diễn sâu theo.

Kazuma ngồi trong một cái lều nhỏ trên lưng con gấu... Bạn thắc mắc là tại sao lại có con gấu ở đây? Câu trả lời đơn giản nhất là bởi vì khi hai anh em quần quật trong rừng, tìm cách vượt qua những bụi cây thì Kazuma cạn sức. Nói gì thì nói, thân thể ruồi muỗi của hân có thể chịu đựng được đến thời gian này đã là tốt lắm rồi. Kể cả khi hân ăn rất nhiều, ngủ rất nhiều nhưng “ruồi muỗi” thì vẫn cứ là “ruồi muỗi, còn thua cả thể trạng của một cô bé tiểu học đội mưa đội gió, hiện ngang cầm chiếc đèn pin đi ung dung phía trước trên tuyến đường đồi đầy dốc.

Đang không biết tình thế nào thì may mắn thay, từ phía trong bụi rậm bên cạnh chợt phát ra âm thanh sột soạt. Aries nâng cao cảnh giác vì rất có thể trong đó là một con thú rừng nào đó... nếu là thú rừng thì không phải lo vì Kazuma còn đứng sỏ sỏ ở đây, nhưng còn nếu là một Chân Tỏ thì mọi chuyện sẽ không còn đơn giản nữa. Nhưng càng may mắn hơn khi làm lùi bước ra từ bụi cây ấy là cả một gia đình nhà gấu... Phải, một gia đình gấu với hai con bố mẹ và ba con gấu con bên dưới. Chúng xuất hiện, bước đến gần Kazuma mà không tỏ vẻ nhăm nhe kiểu như chuẩn bị tấn công kẻ thù. Không biết Kazuma đã giao tiếp bằng cách nào với chúng nhưng con gấu lớn nhất, có kích thước bằng cả một chiếc xe hơi, chắc lẽ là con bố, quay lại gầm gừ với con vợ và nẩy đứa con kiêu gi đấy mà chỉ riêng loài của chúng mới hiểu. Sau vài ba giây thì con mẹ và bảy con quay lưng đi sâu vào trong rừng, chắc là trở về nhà. Còn con bố thì đi theo Kazuma, và bây giờ thì chính thức trở thành ngựa cho hân đi đỡ mỏi chân.

Thật ra là khá tiện lợi. Bởi vì thân hình con gấu rất lớn, phần lưng của nó rộng đến độ Kazuma có thể đặt một chiếc lều nhỏ dành cho lữa tuổi trung học. Kazuma chui vào bên trong chiếc lều cùng đồng dụng cụ hành lý mình mang theo, cứ ngồi yên trong đó để con gấu mang theo mà không phản nản gì. Vừa tránh được mưa mà cũng vừa tránh được việc phải đi bộ.

- Nhưng em không tài nào có thể hình dung ra được việc Kazuma – senpai giao tiếp được với chúng. Chúng kiến anh nói chuyện với Tatumaki và Cristiano Ronaldo đã khiến em sốc lắm rồi. Nay còn thêm cả gấu rừng hoang dã nữa. Nhìn anh cứ như một tay điều khiển thú hơn là một bác sĩ thú y đó, hết!

- Chính anh cũng không biết là mình có khả năng này từ bao giờ. Thật ra thì anh không thể nghe được chúng nói gì, chỉ đơn thuần là quan sát hành động, cử chỉ của chúng, hay cố gắng giải bày suy nghĩ của mình cho chúng hiểu thôi. Còn lại, chúng có hiểu hay không thì tùy thuộc vào chúng. Nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ phải là do may mắn thì chúng mới không tấn công khi anh chạm vào chúng gần như thế này, hết!

- Người ta vẫn thường hay nói, chỉ có con người mới lừa gạt lẫn nhau. Trong khi động vật thì luôn luôn sống thật. Chúng sẽ bày tỏ tình cảm của mình dành cho những ai thật sự quan tâm đến chúng. Động vật thì luôn sống chung tình, giàu cảm xúc như vậy, trong khi loài người chúng ta thì cứ hờ một chút là lại sẵn bắt chúng như một thú vui hay mục đích làm giàu. Nói gì thì nói, loài người vẫn thật quá tham lam, hết!

- Dẫu cho đó có là sự thật thì dưới tư cách là những người làm khoa học, chúng ta cũng không có tư cách đứng lên phê phán họ đâu Aries. Bởi sau cùng... chúng ta cũng là con người, hết!

- Vâng... vì chúng ta sau cùng vẫn là con người, nên những sinh vật thường được gọi là Vampire đó luôn nghĩ mình khác biệt so với chúng ta. Họ vẫn cho rằng con người là chúng loài sinh vật duy nhất và họ cảm thấy tự hào... khi không phải con người. Nghe sao thật cảm thấy nhục nhả quá. Tuy là một nhà khoa học đã đạt được nhiều thành tựu đáng kể, nhưng sao đôi lúc, em cảm thấy mình vẫn chưa bằng cả một con mèo lặn lội khắp các bãi rác, cốt cũng chỉ để tìm kiếm bữa ăn cho đám mèo con đang đói lang thang nơi góc đường nào đó. Nghĩ đến thấy cũng buồn thật, hết!

Aries đã thay đổi, Kazuma đã từng khẳng định điều này một lần và bây giờ sẽ tiếp tục khẳng định thêm lần nữa. Từ sau sự cố xảy ra ngoài biển, Aries đã thay đổi cách suy nghĩ và nhiều thứ khác nữa. Cái tôi quá lớn trong con bé đã biến mất. Thật tốt khi nếu con bé chịu mở lòng mình như thế.

- Đôi lúc, anh cũng thường hay tự hỏi chính bản thân mình rằng rút cuộc con người và Chân Tỏ khác nhau chỗ nào? Khi họ cùng mang chung một hình dạng, cũng có một trái tim biết yêu thương và trí thông minh khi suy nghĩ. Nhưng rút cuộc thì vì lý do gì mà bức tường ngăn cách giữa hai bên vẫn lớn đến chừng ấy. Anh đã tự hỏi nhưng... vẫn chưa tìm được câu trả lời, hết!

- Bức tường ngăn cách giữa hai chủng loài. Em đã từng nghĩ rằng mình sẽ không nhắc đến nữa, vậy mà Kazuma – senpai lại khơi chuyện đó lên. Oh my oh my, bây giờ thì em lại tò mò muốn biết điểm khác nhau giữa hai loại là như thế nào. Tất cả lại tại anh hết đấy, hết!

- Em cũng muốn biết sao? Thế thì đến thị tộc Chân Tỏ rồi hỏi cũng chưa có muộn đâu, hết!

- Chắc, có lẽ em sẽ tìm được đáp án ngay thôi. Bởi vì, em đã trông thấy thế giới của loài động vật thống trị màn đêm trước mắt kia rồi, hết!

Không cần phải suy nghĩ gì nhiều, chỉ cần nói như thế thôi, Kazuma có thể hiểu được ngay. Hạ chiếc bộ đàm trên tay xuống, dường như, Kazuma cũng đã dần trông thấy được thế giới dành riêng cho giống loài thống trị màn đêm thấp thỏu dưới làn mưa mật mờ. Theo như tiếng sủa của Tatumaki và sự dùng chân của con gấu đang cõng mình, họ chắc chắn đã đến nơi cần đến.

- Ngôi làng của thị tộc Chân Tỏ!

Bóng dáng một ngôi làng nho nhỏ hiện ra trước mắt Kazuma và Aries. Một lần nữa phải nhấn mạnh lại rằng trong cơn mưa nặng hạt tầm tã, ngôi làng ấy vắng bóng người, thiếu sức sống, không khác gì một thị trấn ma trong những bộ phim kinh dị điện hình. Nhưng thật sự mà nói rằng, nơi hai người đặt chân đến, vốn đầu dành cho con người, hay nói đúng hơn, thì những sinh vật sinh sống tại đây vốn không phải con người. Chỉ là Kazuma và Aries... vì là lần đầu tiên được trông thấy nơi sống của Chân Tỏ nên cảm giác có chút ngỡ ngàng, hồi hộp và kinh ngạc khi vẫn còn tồn tại một nền văn minh lâu đời như thuộc hẳn về một thế giới khác xa hoàn toàn với thế giới họ đang sống.

.....

- Gahhhhhh!

Kazuma đang dự định tham quan ngôi làng một chuyến cho thỏa mãn tính hiếu kỳ của mình, nhưng có lẽ tạm thời phải gác ý định đó một bên ngay khi thoáng nghe thấy tiếng gào thét đầu đó vang vọng khắp

ngôi làng, đến tận chỗ Kazuma và Aries đang quan sát từ bên ngoài ngôi làng. Tiếng hét đó bắt chợt vang lên, sức ảnh hưởng của nó rộng tới mức ngồi trong lều đeo trên lưng con gấu cũng phải ngã ngửa ra phía sau. Còn bản thân Aries thì luôn nâng cao tính cẩn trọng cao hơn nên chỉ ngạc nhiên đôi chút.

- Kazuma – senpai, anh có nghe thấy âm thanh đó không? hết!

- Có, nghe rất rõ, hết!

- Theo anh thì nó có phải là tiếng hét của một Vampire nào đó không? hết!

- Khả năng cao là như vậy. Nhưng nếu dựa vào mức độ âm thanh thì có lẽ là tiếng hét từ một đứa trẻ Chân Tỏ trong làng. Trẻ con khi bị đau đầu kinh niên thì cũng thường hay hét toáng như thế này. Với kiểu thất thanh vừa rồi thì có lẽ... bệnh tình không thuộc dạng nhẹ rồi... Aries, chúng ta nhanh chóng đến nơi phát ra tiếng hét đó thôi, hết!

- Đã rõ, hết!

Aries tất thiết bị bộ đàm, cho vào túi áo, sau đó thì nắm lấy sợi dây rừng và đu xuống ngay trên lưng con gấu, để con gấu và Tatumaki dẫn vào tận bên trong thị tộc.

Chạy theo Tatumaki và Cristiano Ronaldo, có lẽ vì Kazuma đã nghe thấy tiếng gào thét của những đứa trẻ một lúc một nhiều và rõ ràng hơn. Số lượng, Kazuma vừa chạy vừa nhắm tính số lượng trẻ con mắc bệnh, phải hơn chục đứa có triệu chứng giống nhau và tất cả đều đang trong tình trạng cực kỳ nguy cấp, xem chừng con Ronaldo đã không nói quá lên về tính trầm trọng của cái dịch bệnh kỳ lạ đó.

Chết tiệt... đó chính xác là cụm từ bật ngay trong tâm trí Kazuma, nhưng chưa từng cắt ra từ chính miệng hắn. Vì đã thẩm định được mức độ nguy hiểm nên hắn mới nhảy xuống đất và tự ý chạy một mạch theo Tatumaki và con đại bàng, để cho con gấu mang theo đồng đồ dụng phía sau.

Cuối cùng thì nơi bắt nguồn của những tiếng hét ấy đã ở ngay đây. Trước cánh cổng lớn của Đại Điện Thần, Kazuma có thể khẳng định được rằng tất cả Chân Tỏ trong làng, từ người già đến người trẻ, từ đàn ông đến đàn bà, đều đang ở bên trong, đối đầu với con bệnh hoành hành lũ trẻ. Thở phì phò gấp rút vì hết hơi sau khi chạy một đoạn đường dài, nhưng Kazuma sớm quên đi nỗi mệt nhọc đó và đặt tay lên cánh cửa với ý định đẩy nó vào. Nhưng ngay lập tức...

- Chờ chút đã Kazuma – senpai!

Aries cùng với con gấu cũng vừa chạy đến nơi. Nhưng Aries đã kịp thời nắm lấy lưng áo Kazuma trước khi hắn mở cửa.

- Cần phải suy nghĩ cho thật kỹ trước Kazuma – senpai. Bây giờ, ngay phía sau cánh cổng này là hơn hàng chục Vampire đang ở bên trong, còn chúng ta thì là con người bình thường. Biết rằng anh đến đây với ý tốt nhưng điều đó cũng không có nghĩa là chúng ta được chào đón một cách tử tế. Suy đi nghĩ lại thì chúng ta đã vi phạm hiệp ước, tự ý thâm nhập vào lãnh phận của thị tộc Vampire. Nếu không muốn nói là họ hoàn toàn có lý do để tấn công chúng ta. Anh cần phải suy xét cho thật kỹ trước khi mở cánh cổng đó. Liệu có thật sự ổn không?

Aries nói đúng, nếu hắn không phải tên ngu ngốc thật sự thì đầu tiên phải nghĩ cho sự an toàn của chính bản thân mình trước. Đây là một canh bạc liều lĩnh mà cái giá phải trả nếu thất bại chính là tính mạng của mình. Một người thông minh thì bao giờ cũng phải suy nghĩ một vấn đề ở nhiều khía cạnh khác nhau rồi đưa ra phương án thuận lợi nhất. Ấy nhưng, Kazuma, hắn ngốc đến độ trả lời ngay mà không cần phải suy ngẫm.

- Anh đã từng đến thị tộc Chân Tỏ một lần, nhưng chưa kịp vào tận bên trong thì bị các Chân Tỏ khác bủa vây bên ngoài chặn đường. Nếu như không nhờ có Hoshimiya kịp thời ứng cứu thì chắc anh đã bị bắt ngay hôm đó rồi. Cho nên, đây cũng xem như cơ hội để anh trả ơn cậu ấy. Hơn nữa, em từng trong quân đội, từng làm việc với tổ đội y thì chắc cũng rõ cảm giác của những người làm nghề bốc thuốc này. Trong chữa trị thì không phân biệt người xấu hay người tốt. Trách nhiệm của một bác sĩ là phải cứu chữa cho người bị bệnh. Thậm chí có bị xem như vi phạm đạo đức trong một số trường hợp, thì anh vẫn ưu tiên đến chuyện cứu được nhiều sinh mạng hơn!

Hắn trả lời ngay mà không cần phải suy nghĩ. Không màng đến bản thân và luôn cố gắng vì lợi ích của người khác dù là bạn hay thù thì cũng mặc. Con người hắn là như thế mà. Luôn ngốc nghếch và chỉ giỏi khiến cho những người quan tâm đến hắn không ngừng lo lắng. Chính vì hắn cứ như thế, thù hờ làm sao có thể bỏ mặc được. Aries đành phải buông áo hắn ra, để hắn tự quyết định lấy con đường mình muốn.

- Được rồi, cứ làm những điều anh cho rằng là đúng. Em, Aries Hernandez, sẽ hỗ trợ cho anh hết khả năng của mình. Dẫu sao thì em cũng đã hứa với Ayame onee – sama rằng sẽ đưa anh về nhà an toàn. Đã nói được thì phải thực hiện cho bằng được!

- Aries!

Có lẽ, Kazuma sẽ làm gì đó để cảm ơn và xin lỗi vì đã kéo Aries vào chung rắc rối thế này. Còn bây giờ thì, hắn nên tập trung vào phía trước.

- Xin phép!

Kazuma dùng cả hai tay chạm vào cánh cửa và dùng sức đẩy về phía trước. Cánh cổng Đại Điện Thần cứ thế mà được mở ra trong âm thanh kèn kẹt còn cọt, báo hiệu cho sự lâu đời của nền kiến trúc cổ đá này.

Ấn tượng đầu tiên chính là dòng gió thổi phất từ bên trong ra ngoài, đi xuyên qua Kazuma như muốn thổi bay hắn. Không lẽ bên trong bí hãm đến nỗi khi mở cửa ra thì dòng đối lưu của gió cứ thế mà phi ra ngoài. Kế tiếp sau đó chính là cảnh tượng đúng như những gì con Cristiano Ronaldo miêu tả qua lời kể... rất nhiều Chân Tỏ, phải nói là tất cả các Chân Tỏ còn sót lại trong thị tộc đều đang tập trung hết tại đây, như những gì hắn đã nghĩ. Lần đầu tiên trong đời hắn được tận mắt trông thấy những Chân Tỏ khác ngoài nhóm Hiyama. Họ cũng giống như con người vì đều mang chung hình dáng như loài người nhưng bản chất bên trong lại không phải như vậy. Giống như những đặc điểm Kazuma từng nghiên cứu cùng Eri, da của họ trắng thật, trắng một cách kỳ lạ. Kazuma đã từng nghĩ da của Eri, đặc biệt là của Hebi đã trắng lắm rồi, nhưng ở đây, những Chân Tỏ trưởng thành, có người lại trắng hơn, nhất là những Chân Tỏ nữ với nét trẻ trung tương đương hiệu trưởng Minamiya hay Ayame. Chắc lẽ họ có bí quyết gì đó như đắp mặt nạ hay bôi kem dưỡng da trước khi đi ngủ, đại loại như vậy.

Nhiều Chân Tỏ thật, dù cho chỉ đơn thuần là một thị tộc nhỏ nhỏ so với tổng số người dân Nhật Bản thì cứ nghe đến chuyện giống loài Chân Tỏ bị tuyệt chủng gần hết, Kazuma lại nghĩ chắc số lượng còn lại khá ít ỏi, chỉ độ khoảng mười người, nhưng xem ra không đến nỗi thế.

Vấn đề thứ hai, cũng chính là vấn đề mà hắn luôn quan tâm hàng đầu. Điều Kazuma đang thấy cũng chính là nguyên nhân hắn đi một chặng đường dài đến tận đây. Những đứa trẻ Chân Tỏ nằm dưới sàn nhà lạnh giá, xung quanh có ít nhất năm Chân Tỏ trưởng thành, bao gồm đàn ông và phụ nữ đều cố gắng ra sức để chúng xuống. Chúng gào thét, vùng vẫy, với gương mặt đáng sợ. Đôi mắt chúng trở nên đen hoắm. Thông thường khi tức giận, máu đỏ hồng sẽ chuyển thành đỏ huyết nếu chiếu theo những lần Hi-yama lên cơn. Nhưng lần này thì lại là một màu đen với tròn mắt đỏ nhỏ xíu bên trong. Những đường gân nổi đầy xung quanh mắt chúng, ở tay, ở chân hay thậm chí là ngay trên mặt. Làn da trắng của chúng một vài chỗ bị chảy xém thành đen nốt. Và đỉnh điểm chính là chỉ bằng một cái vung tay, một đứa trẻ có thể hất bay một Chân Tỏ trưởng thành văng vào tường một cách đơn giản.

- Arghhhhh!

- Ông chú!

Theo phản xạ một cách tự nhiên, Kazuma nhanh chóng chạy đến chỗ người đàn ông vừa bị đánh văng vào tường kia.

- Có sao không ông chú?

Kazuma thoáng để ý thấy vết thương trên cơ thể ông ta. Bao gồm có vết cấn của răng nanh và vết cào của móng vuốt. Ông ta bị đứa trẻ ấy tấn công nhiều lần đến vậy ư? Hơn nữa, tốc độ hồi phục chớp nhoáng của loài Chân Tỏ... đang tiến triển rất chậm. Vết thương không thể khép lại ngay lập tức như mọi khi. Lẽ nào, là do lũ trẻ?

- Không sao không sao!

Ông chú trả lời Kazuma với trạng thái ề ảm nhưcci khắp mình mẩy. Có vẻ như ông ta còn không để ý thấy Kazuma không chung đồng loại.

- Thế thì tốt, mau đứng lên nào!

Kazuma đưa tay đỡ ông chủ đứng dậy. Sức mạnh từ bàn tay của Chân Tổ khủng khiếp thật. Chỉ đơn thuần là một cái bắt tay mà Kazuma cảm thấy đau khi bàn tay ông ta nắm lại quá chặt... không, có lẽ chỉ là quá chặt so với sức chịu đựng của con người, còn với loài Chân Tổ thì như thế là bình thường. Đau nhưng Kazuma không thể biểu lộ cái đau ấy ra ngoài gương mặt. Còn ông chủ đó, sau khi nắm tay Kazuma trong khoảng hai ba giây thì...

- Chờ đã, cậu... tôi chưa từng thấy cậu trước đây. Với lại, trên người cậu có mùi giống như mùi của con người!

Kazuma chợt nhớ ra rằng hiệu ứng của chất tẩy mùi đã hết cách đây vài phút trước. Hắn trả lời ngay luôn mà không suy nghĩ gì cả.

- Vì tôi là con người mà!

Trà lời một cách tinh bơ như thế nên mới sản sinh ra nhiều chuyện rắc rối. Hắn có thể là một nhà khoa học, có thể là một bác sĩ có tay nghề, nhưng suy cho cùng thì vẫn chỉ là một tên đầu đất, cực kỳ ngờ rùng trong những chuyện như thế này. Hắn thật thà một cách đáng sợ nên không ít lần gây ra nhiều vấn đề nan giải. Và bây giờ cũng tương tự như thế.

Tự nhận mình là con người trong lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Tự vạch áo cho người khác xem lưng hay chưa đánh mà khai. Để rồi kết cục chính là việc người đàn ông Chân Tổ đó vừa tròn mắt nhìn hắn tháo láo trong ba bốn giây không nói nên lời. Ông ta đánh bật tay Kazuma ra và giật lùi lại một đoạn vừa phải. Ông ta thậm chí còn chỉ tay vào Kazuma, gương mặt nói lên vẻ kinh ngạc tột độ nhất từ trước đến nay.

- Con... con người... LÀ CON NGƯỜI!

Và giờ thì số lượng rắc rối sẽ được nhân lên tương ứng với số Chân Tổ đang có mặt tại căn phòng này. Chỉ một tiếng hét từ ông chủ mà tất cả các Chân Tổ đều hướng thẳng về phía tên nhân loại ngu ngốc đang đứng đưa tay thộn ra không biết nói câu nào nữa. Hắn thộn vì hình như mình đã làm điều gì đó mà tốt nhất là không nên làm. Và vì hắn thộn nên hắn mới kịp nhận ra thì quá muộn rồi.

- Ay yo, xin chào!

- Là con người, là con người... con người đang ở thị tộc chúng ta!

Có vẻ như họ đã nhận ra mùi vị trên người Kazuma là của con người nên thay vì một màn chào đón trịnh trọng thì lại là vẻ hoang mang trên gương mặt mỗi Chân Tổ. Chắc lẽ, hắn sẽ mất thêm một khoảng thời gian nữa để kết bạn với những Chân Tổ này đây.

- Chết tiệt, chỉ vì lo cho đám trẻ mà chúng ta lo là mất cảnh giác. Nhân cơ hội đó, lũ con người tự ý đột nhập vào lãnh thổ của thị tộc ta. Đúng là loài gian xảo nhất trong tất cả chúng loài!

- Bắt hắn, mau bắt lấy hắn!

Năm sáu bảy Chân Tổ trưởng thành khác bắt đầu phóng ra phía trước mặt Kazuma với thái độ hung hăng. Họ hung hăng thật chứ không phải đùa đâu. Nhìn cái cách họ nhe đôi răng nanh, đi với móng vuốt sắc nhọn kia, chứng tỏ một điều rằng những Chân Tổ này sẵn sàng tấn công kẻ dám đột nhập vào lãnh phận trái phép. Những loài vật này, nói là sẽ làm. Giờ thì Kazuma không có đường để tháo lui.

Bất thành linh ngay lúc ấy, Aries, Tatsumaki và Cristiano Ronaldo, thậm chí cả con gấu hộ tống họ cũng đột ngột xuất hiện phía trước, hùng bảo vệ cho Kazuma.

- Em đã cảnh báo an rồi mà không nghe. Dù sao đi nữa thì Vampire rất ghét bị con người tự do đi lại trong lãnh thổ của mình. Đừng nói đến Vampire, ngay cả con người muốn qua muốn lại thì vẫn phải có passport hộ chiếu đấy thôi. Đi hiện ngang qua lãnh thổ người khác thì hiển nhiên sẽ bị xem như xâm nhập bất hợp pháp, và tệ nhất là bị xử lý tại chỗ luôn ấy chứ. Xem chừng, Kazuma – senpai chính thức bị đưa vào danh sách đen của họ rồi đó!

- Có lẽ... em nói đúng!

.....

Giờ thì sao? Mục đích đến đây là để khám chữa bệnh, hay chí ít thì có thể làm được gì đó cho những sinh vật này, nhưng xem ra là hắn không được mời đến. Một khi đã bị xem như kẻ xâm nhập thì không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận hình phạt từ thị tộc. Aries có thể bảo vệ cho Kazuma bằng kỹ thuật học được từ môi trường quân đội, nhưng với nhiều Chân Tổ cùng một lúc như thế này thì có lẽ... mọi chuyện không được thuận lợi như mong muốn.

Nghe thấy có tiếng ồn ào từ phía ngoài cổng, Hiyama và mọi người đều dừng công việc trước mắt và hướng ra ngoài xem có gì ở đó. Chắc lẽ, họ đã phát hiện ra một mùi hương rất đồ quen thuộc.

- Cái mùi này, không lẽ...

Đứng lúc ấy, Eri từ phía căn phòng bên trong Đại Điện Thần cũng chạy vụt ngang qua. Dường như, cô bé cũng phát hiện được ra sự xuất hiện của vị khách không mời mà đến ấy. Đáng vẻ cô bé hồi hã vượt mặt Hiyama và nhóm bạn để có thể chạy đến chỗ đó thật nhanh.

- Eri, đợi một chút, Eri...

.....

- Hello, ni hao, ciao, Zdravstvuyte, annyeonghaseyo, hallo... vẫn không hiểu à, vậy thì thử sang ngôn ngữ khác xem!

- Kazuma – senpai, em không nghĩ rằng do họ bất đồng ngôn ngữ như chúng ta đâu!

Tên khi vẫn làm “trò khỉ”, là vô tình hay vì hắn nghĩ rằng nên làm trò một chút để không khí bớt căng thẳng đi đôi chút. Nhưng xem ra nó phản tác dụng chứ chẳng tốt lành gì.

Những Chân Tổ vẫn chưa từ bỏ ý định tấn công hai người họ. Họ vẫn sẽ động thủ một khi hai người có bất kỳ hành động kỳ lạ nào.

Eri và nhóm bạn vượt qua đám đông, vượt qua những Chân Tổ đứng dàn hàng ngang với mục đích là bảo vệ những đứa trẻ khỏi con người. Họ vẫn đề phòng con người hơn bao giờ hết. Luôn kích qua được đám đông, nhóm Hiyama không tránh khỏi ngạc nhiên bởi lẽ điều họ đang nghĩ thật sự đang xảy ra trước mắt.

- Mấy người... nhóm nhà khoa học...

Gặp lại người quen, tên ngốc Kazuma vui không biết diễn tả thành lời ra sao. Mà thật sự nếu hắn đang vui thì cũng chẳng thể hiện được ra ngoài gương mặt. Kazuma chỉ đưa tay.

- Buổi tối tốt lành Kinozuka, Hoshimiya, Shimikaze và Kobayashi. Đúng là một buổi đêm đầy biến động nhờ!

Biến động cái đầu hần ấy. Hắn nghĩ đây là đầu mà hiện ngang bước vào rồi cứ tỏ ra như mình chủ nơi đây không bằng. Ngạc nhiên khi nhìn thấy cái mặt mốc của hắn xuất hiện ngay đây, đầu đuôi của tai vẫn đề thì có thể hỏi sau, bây giờ có chuyện khác cần đề tâm hơn đây. Nhóm Hiyama nhanh chóng chạy ra phía trước những Chân Tổ bị kích động.

- Mọi người mau dừng tay lại, chúng ta không được phép gây hại đến bọn họ!

- Đúng thế ạ. Hai người họ đều là bạn học chung lớp của chúng cháu. Mong mọi người thông cảm cho!

- Mọi người, làm ơn!

Nhóm bạn đã phải lên tiếng bảo vệ cho Kazuma và Aries. Nhưng có vẻ như mối lo ngại trong các Chân Tổ khác vẫn chưa biến mất. Dù cho bọn trẻ có ra sức nói đỡ cho thì việc giải thích sẽ vô cùng khó

khăn.

- Đó không phải là tên con người đã từng đột nhập vào lãnh phận thị tộc Chân Tỏ trước kia sao?

Có một vài Chân Tỏ nhớ mặt Kazuma, hay nói đúng hơn là khi trông thấy con gấu đứng phía sau thì nhớ được ra ngay Kazuma đã từng đến đây một lần. Nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nữa.

- Hiyama, Eri, Hebi, Namehari, chúng là con người. Theo như hiệp ước giữa con người và Chân Tỏ thì con người không được phép vi phạm vào lãnh phận của chúng ta. Chúng đã vi phạm hiệp ước trước!

- Phải phải, con người không được phép bước chân vào thị tộc. Mau đuổi chúng đi!

- Đuổi chúng, đuổi chúng, đuổi chúng!

Dân làng phản đối quyết liệt quá. Nếu như họ còn đủ sức để từ chối thì nên tìm cách để giúp đỡ lũ trẻ đi chẳng phải tốt hơn sao?

.....

Nhóm Hiyama e rằng không thể bao che được cho hắn, trừ khi hắn chịu làm gì đó để trấn an mọi người trong tộc lại. Nhưng phải làm gì để tạo lòng tin mới được?

- Arghhhh!

Một đứa trẻ gần đó đang gầy gù và vừa hát tung người phụ nữ ngã sang một bên. Bọn trẻ vẫn đang bị dịch bệnh điều khiển lý trí. Và những Chân Tỏ còn lại phải cố gắng giữ chặt đứa trẻ đó. Những biểu hiện của chúng vẫn không hề thay đổi, vẫn mang hình dạng đáng sợ không khác gì những con ác quỷ thật sự.

Kazuma đã để ý từ đầu rồi, những triệu chứng đang thể hiện trên gương mặt những đứa nhỏ, rất có thể là...

- Tôi có lẽ biết triệu chứng của lũ trẻ là gì đấy!

Chỉ đơn thuần một câu nói đã khiến cho cục diện phải thay đổi. Bây giờ thì kẻ nắm giữ trí thông minh, nắm giữ nhiều kiến thức nhất thì sẽ làm chủ được mọi phương diện. Nhưng trước đó, mọi ánh mắt đều hướng nhìn về phía Kazuma với sự ngỡ ngàng đầy bàng hoàng. Tất cả mọi người đều trở nên lặng thinh, chăm chăm nhìn về phía hắn, thậm chí là chính bản thân Aries nữa.

- Kazuma – senpai, anh không nói đùa đó chứ? Anh thậm chí còn chưa khám cho họ thì làm sao biết được?

- Anh không biết nói dối đâu nên về điều này thì có thể đảm bảo. Thật ra thì anh đã gặp khá nhiều trường hợp tương tự như vậy trước đây. Nếu anh đoán không lầm thì chắc lẽ anh biết chân tướng của căn bệnh lạ này là gì!

Chân Tỏ có giác quan thứ sáu nhạy hơn nhiều so với loài người. Họ có thể cảm nhận được tà niệm hay ý tốt từ loài người qua nhiều cách khác nhau. Và lần này, họ không cảm nhận có một chút giả dối trong lời nói của Kazuma. Dù không muốn thừa nhận nhưng nhìn cái bản mặt ngu lâu khổ đào tạo đó không thể gian dối nửa lời. Biết rằng hắn nói thật nhưng sao vẫn có cảm giác không đáng tin cậy cho lắm. Nói trắng ra thì vẫn chưa đáng tin. Eri đã...

- Kusanagi – kun nói thật đấy ạ. Kusanagi – kun là một bác sĩ nên chắc chắn cậu ấy có thể giúp được chúng ta. Vì thế nên... mong mọi người cho Kusanagi – kun một cơ hội!

Eri đã phải cúi đầu để cho hắn một cơ hội để thể hiện. Đáng lý ra thì cô bé không cần phải làm như vậy, nhưng rút cuộc thì cô bé cũng đã làm.

Eri vì hắn mà làm đến mức như thế này. Thật khó chịu, cảm xúc trong lòng Hiyama chính xác là sự khó chịu. Hơn nữa, Hiyama thắc mắc điều Eri vừa nói lúc này, cậu ấy quay sang Hebi và nhận được cái gật đầu đồng ý với Eri. Đồng ý rằng Kazuma là một bác sĩ... nhưng không đề cập đến chuyện hắn chỉ là một bác sĩ “thứ y”. Sau đó, Hiyama quay ngược lại, đối mặt thẳng với Kazuma.

- Có thật là cậu chữa được cho những đứa trẻ đó không?

- Tôi chưa hề thừa nhận rằng mình có thể chữa được cho lũ nhỏ. Tôi chỉ nói là có lẽ tôi biết chúng đang mắc phải căn bệnh gì. Nếu như được phép tiếp xúc trực tiếp với chúng, kiểm tra một vài lần thì tôi nghĩ là mình có thể tìm ra phương pháp diệt trừ dịch bệnh hoàn toàn!

- Thật sự có thể sao? Tôi không biết cậu tài giỏi thế nào, không biết kỹ năng khám chữa bệnh của cậu ra sao nhưng chắc cậu không quên rằng hệ thống miễn dịch của Chân Tỏ vượt xa nhiều lần so với con người. Liệu thật sự có phương thuốc nào để chữa trị cho chúng sao? Namehari lên tiếng hỏi.

Có thể Namehari không có ác cảm với Kazuma, hay thậm chí là rất ủng hộ Kazuma trong một số việc. Nhưng còn trong trường hợp liên quan đến sự tồn vong của thị tộc, liên quan đến sự sống còn của những đứa trẻ trong làng, thì Namehari không thể chủ quan mà đi thẳng vào vấn đề.

Kazuma không nao núng hay hoang mang. Những dạng câu hỏi tương tự thế Kazuma đã từng đối mặt không biết bao nhiêu lần trong những cuộc họp báo. Hắn có kinh nghiệm nên trước tiên là phải giữ bình tĩnh.

- Hệ thống miễn dịch của Chân Tỏ đúng là vượt trội hơn so với người thường. Nhưng dù nó có hoàn hảo đến đâu thì nó cũng không thể đạt được đến mức “hoàn toàn” giống như thứ chúng ta đang được chứng kiến ngay trước mắt. Theo tôi được biết thì các Chân Tỏ sống ở đây đều sử dụng những loại thảo dược nguyên sinh trong dãy núi rừng Himako như liều thuốc duy nhất chữa mọi loại vết thương ngoài da. Chân Tỏ có thể không mắc bệnh truyền nhiễm nên hầu như tất cả mọi người đều chỉ tập trung vào những vết thương ngoài da và khả năng tự tái tạo siêu cấp của các tế bào trong bộ nhiễm sắc thể vượt trội. Chính vì vậy nên một khi bị mắc những loại dịch bệnh thì khả năng tự tái tạo không thể giúp đỡ gì được nhiều. Hiện tại bây giờ thì tôi cũng chỉ mới suy đoán. Vậy nên nếu như có thêm thời gian và cơ hội kiểm tra trực tiếp thì có lẽ tôi sẽ tìm hiểu được thêm nhiều điều gì đó. Và một khi đã tìm được nguyên nhân hay nguồn gốc, thì việc bắt tay chế tạo ra phương pháp chữa sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều. Y học ngày nay tiến bộ đến độ có thể chữa được nhiều căn bệnh hơn chúng ta nghĩ đấy!

Về điều này thì không thể không tin, bởi lẽ những Chân Tỏ tự cách biệt với thế giới loài người, cũng như không thể nắm bắt được rõ thời thế bên ngoài ra sao. Nếu như con người đã vô ngược nói rằng chế ra được “vaccine” để diệt trừ dịch bệnh Chân Tỏ, thì chứng tỏ nền y học lẫn khoa học đều đã phát triển vượt bậc hơn lời Kazuma nói. Không còn sự lựa chọn nào khác. Một lần nữa phải nhắc lại rằng tuy không muốn thừa nhận nhưng đến nay cả Hiyama cũng phải cúi đầu trước toàn thể cộng đồng Chân Tỏ.

- Tôi không thích con người, nhưng với tình hình hiện tại của chúng ta hiện giờ thì tên đó là tia hy vọng cuối cùng. Dù cơ hội thành công không cao nhưng có còn hơn không. Vậy nên, cũng như Eri, tôi mong mọi người cho tên này một cơ hội!

- Hiyama – kun!

Lần đầu tiên trông thấy Hiyama chịu nhường mình vì một con người như thế, Eri ngạc nhiên không thốt thành lời, chỉ biết nhìn cậu ấy đầy vẻ ngạc nhiên như thế thôi.

Nếu ngay cả Hiyama đã nói thế thì Hebi và Namehari cũng không còn điều gì để phản biện. Và thế là, một lần nữa, cả bốn người đều cúi đầu.

- Nếu ngay cả chúng ta, giống loài được xem như đã từng một thời thống trị màn đêm cũng không thể giải quyết được. Thì xin mọi người... hãy để con người giúp đỡ cho chúng ta. Làm ơn!

.....

Những Chân Tỏ rơi vào hoàn cảnh hoang mang luống lự. Từng người trong làng đều biết rõ nỗi hận thù trong Hiyama về con người là cao nhất bất kỳ Chân Tỏ nào. Vì những lỗi lầm trong quá khứ đã đẩy mẹ cậu ấy rơi xa khỏi chốn nhân gian, nên nếu nói về sự thù hận thì Hiyama là người đáng lo ngại nhất. Nhưng giờ đây, chính bản thân Hiyama lại cầu xin cho một tên nhân loại thì thực sự đẩy họ vào tình huống khó xử. Nói gì thì nói, họ không có thẩm quyền để quyết định một vấn đề mang đậm tính chất chính trị như thế này.

- Điều đó là thật ư? Chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng vào cậu trai trẻ loài người đấy sao, Hiyama, Eri?

Năm vị bộ lão tối cao của thị tộc từng bước đi qua đám đông, và dừng lại trước những đứa trẻ đang tìm cách thay đổi số mệnh của đôi bên.

Đó chính là những Chân Tò sống lâu đời nhất, là năm người lãnh đạo của cả thị tộc. Lần đầu tiên Kazuma và Aries đều được tận mắt diện kiến các ngài là một vinh dự rất lớn. Các vị đang hỏi Kazuma đây. Tên ngu ngốc không tỏ ra sợ hãi, bước ra phía trước một thân một mình, không cần sự giúp đỡ của Aries hay Tatumaki, thậm chí là cả nhóm Hiyama. Kazuma muốn một mình trả lời câu hỏi này, cho nên, hắn đã cúi đầu tỏ vẻ thành kính.

- Vâng, có thể tôi không đáng tin cậy nhưng với trách nhiệm của một bác sĩ, tôi không bao giờ phản bội lại những người mà tôi xem như bệnh nhân. Nên một lần nữa, xin các ngài hãy để tôi được cứu chữa cho những đứa trẻ đó!

Khẩn thiết lời cầu xin từ một gã con người vì lợi ích của Chân Tò. Điều này chưa bao giờ xảy ra trong lịch sử của loài Chân Tò. Nhưng nếu thật sự tên nhóc đó có thể cứu chữa được cho những đứa trẻ thoát khỏi kiếp nạn lớn này, thì các ngài cũng đã sẵn sàng tâm lý để đánh đổi những thứ quan trọng nhất của thị tộc như một vật trao đổi đồng giá nhằm đặt cược vào tia hy vọng cuối cùng này. Và rồi, chính các ngài đã...

- Chúng ta chấp thuận... hãy để cho cậu ta chứng minh xem khả năng của loài người đến đâu!

Chính thức được cho phép, cũng giống như việc vừa được cấp bằng lái xe bốn bánh, Kazuma không để lãng phí bất kỳ một giây một phút nào. Hay nói đúng hơn là hắn bắt tay vào công việc ngay. Đầu tiên là cởi bỏ chiếc áo mưa sũng nước ra đã. Vừa mới cởi ra thì gió lùa khiến hắn phát rét đến tận xương. Nhưng điều đó không đáng để bận tâm. Hắn quay sang nói với bất kỳ người nào trong nhóm Hiyama.

- Trước tiên, tớ cần một không gian riêng để nghiên cứu. Không cần phải là một nơi quá trang hoàng lắm gì, chỉ cần một bức vách chia cách tốt với bệnh nhân, hay một căn phòng trống là được rồi. Trong tòa nhà cổ kính này có chỗ nào tương tự thế không?

Nghe đi nghe lại thì chỉ duy nhất một chỗ phù hợp cho Kazuma. Nhưng để vào đó thì phải được sự cho phép từ các vị bộ lão, bởi dẫu sao thì đây cũng là nơi linh thiêng chỉ dành cho các bộ lão và những người mà các ngài triệu tập đến.

- Cứ tự ý muốn làm gì thì làm. Miễn sao có thể hỗ trợ hết mình thì chúng ta không có ý kiến!

Một trưởng lão đã nói như thế khi đi ngang qua. Xem chừng mọi thứ có vẻ trở nên thuận lợi hơn nhóm bạn nghĩ. Có lẽ, Kazuma sẽ gửi chút quà như tấm lòng biết ơn đến các ngài sau.

- Được rồi, vậy để mình hướng dẫn cho Kusanagi – kun, lỗi này!

Theo sự chỉ dẫn của Eri, Kazuma, Aries, Tatumaki và ngay cả con gấu thỏ hàng đi theo cô bé, vào tận căn phòng bên trong, nơi các vị bộ lão thường dùng để tọa thiền bế quan. Một nơi yên tĩnh như căn phòng đó, rất thích hợp dành cho Kazuma tịnh tâm làm việc.

.....

Ấn tượng đầu tiên đập vào mắt Kazuma chính là sự to lớn của nó, chắc chắn là như thế rồi. Những ngọn đuốc thấp sáng xung quanh bởi ngọn lửa màu xanh lam. Lửa màu xanh lam, đây cũng là lần đầu tiên mà Kazuma và Aries nhìn thấy một ngọn lửa bập bùng mang màu xanh lam đến kỳ lạ, so với ngọn lửa bình thường thì có mang màu đỏ vàng. Vì không biết màu xanh của ngọn lửa là do “Tinh thể đá thứ nguyên”, một dạng khoáng sản nằm sâu trong những hang mỏ xung quanh thị tộc được chính loài Chân Tò tìm ra và không công bố ngoài thế giới, thường được dùng thay thế cho nhiều nguồn năng lượng khác nhau trong cuộc sống thường ngày của những Chân Tò sinh sống ở đây. Kazuma và Aries chỉ muốn xin một ít lửa để mang về nghiên cứu thành phần hóa học theo bản năng tò mò của một người làm khoa học thôi. Nhưng cũng thật may mắn là họ kịp thời kìm nén bản chất của mình lại.

Điều thứ hai đó chính là bức tượng của Đế Nhất Chân Tò Shalutia Vlad, Chân Tò đầu tiên của thế hệ các Chân Tò. Nó được đặt ở vị trí cao nhất trong căn phòng, thích hợp để thờ ngưỡng mỗi lần khi đến đây nên Kazuma và Aries cũng có chút hiếu kỳ. Hai người chưa hề nghe qua về giai thoại của Đế Nhất Chân Tò nên không biết được rằng sự vĩ đại theo nghĩ bóng của bức tượng ấy ra sao. Thứ ấn tượng duy nhất đập vào mắt hai người chính là sự uy nghiêm và to lớn của bức tượng đấy thôi. Nhưng nếu nhìn kỹ thì Kazuma thấy rằng đây cũng có thể được xem như một kiệt tác của thế giới.

Quay trở lại vấn đề trước mắt, Kazuma nhận thức ra mình đến đây không phải để thăm quan hay chơi đùa, cần phải tập trung vào công việc và nhất định phải thành công. Đầu tiên là cùng Aries và mọi người dỡ những dụng cụ linh kinh từ trong căn lều mắc trên lưng con gấu xuống. Hắn mang nhiều thứ vật dụng cần thiết cho công cuộc khám chữa bệnh bao gồm nhiều thiết bị điện tử mà hắn thường sử dụng nhiều nhất tại nhà hay thậm chí là ở những sở nghiên cứu mà Kazuma từng chễm chệ về hay được tặng. Nếu phải liệt kê giải thích thì thật sự không được tiện cho lắm, nhất là trong thời thế nước sôi lửa bỏng như hiện giờ nên tạm thời sẽ gác chuyện đó sang một bên. Nhưng chủ yếu là hắn mất từ năm đến mười phút để đặt hết những thứ cần thiết đi vào hoạt động.

- Aries, em kết nối giúp anh những gác cấm nào vào cái thiết bị hình chữ nhật đằng kia. Phía sau đó có một cái cần quay như kiểu quay xổ số. Cứ quay đúng khoảng mười lần rồi bấm vào cái nút màu xanh bên dưới, sau đó thì đẩy toàn bộ vouch từ dưới cùng lên mức trung thời, riêng cái cuối thì lên mức cao nhất!

Aries làm đúng theo lời Kazuma, không làm sai bất kỳ bước nào.

- Kazuma – senpai, thế rút cuộc cái máy này là cái gì? Trước lúc khởi hành, anh nói rằng phải mang nó theo cho bằng được và phải bảo quản nó không bị dính mưa trực tiếp. Bộ cái này quan trọng lắm à?

- Không phải quan trọng, mà là cực kỳ quan trọng. Cái thứ em đang làm việc cùng đó còn được biết đến với cái tên máy phát điện chạy bằng sức người. So với một nơi không có nguồn điện hay khan hiếm về điện năng thì không có nó là không ổn lắm đâu... À, sau đó thì nhớ bật công tắc của máy chiếu X quang và máy phân tích thành phần cơ chất ở bên kia nữa. Vì chúng ta sẽ cần đến chúng là chủ yếu!

- Vâng vâng, giờ nghỉ lại thì thấy anh mang nhiều vật dụng thật đấy Kazuma – senpai. Ấy vậy mà con gấu rừng kia lại có thể mang được hết một cách vô cùng đơn giản. Cũng may là những thứ này đều do tập đoàn Hernandez điều chế ra. Nó nhỏ gọn và dễ dàng mang đi nhiều nơi!

- Chính vì nó tiện nên anh chỉ toàn đặt mua những thiết bị mà nhà em làm... dù cho giá cả thì phải nói rằng rất ư kinh khủng khiếp. Lần sau bớt cho anh mấy mươi phần trăm đi!

Nhìn Kazuma và Aries loay hoay một cách hoạt bát, trong khi bản thân thì không biết phải làm gì nên nhóm Hiyama đôi lúc cảm thấy mình có chút vô dụng. Đứng là những thiết bị điện tử thì toàn hiện đại thế này thì họ đành phải chấp nhận chịu thua. Họ cần phải tìm hiểu nhiều hơn để theo kịp với thời thế đấy. Nhưng thật ra thì cũng không cần thiết bởi những thiết bị liên quan đến chuyên môn y học thế này thì... không nhất thiết phải theo.

Chỉ là không thể cứ đứng yên mãi, rồi đẩy hết mọi trách nhiệm cho Kazuma là xong được. Eri đã hạ quyết tâm.

- Anou... Kusanagi – kun. Bọn mình thì không rành về khám chữa bệnh lắm, cho nên có lẽ sẽ trở nên vô dụng trong những trường hợp như thế này. Nhưng mà... nếu có thể giúp được gì thì chắc chắn... bọn mình sẽ cố gắng hết mình... Vậy nên, xin hãy để chúng mình giúp Kusanagi – kun một tay!

Kazuma lấy ra chiếc áo bác sĩ màu trắng thường ngày khoác lên người, cổ mắc thêm ống nghe, bên trong chiếc áo giấu theo vài mũi kim tiêm và dao kéo y tế lẫn vài lọ thuốc nhỏ. Hắn đeo thêm một chiếc túi nhỏ ở sau thắt lưng, không biết trong đó có chứa gì, nhưng nhất định cũng là dụng cụ cho việc khám chữa bệnh. Và cuối cùng là chiếc mắt kính chuyên dụng mỗi khi hắn vào chế độ bác sĩ. Kazuma quay sang nhóm bạn, nói với giọng điệu như lẽ hiển nhiên.

- Một bác sĩ khi đã bắt đầu xoắn tay áo vào làm việc thì bao giờ cũng phải cần có những người phụ tá bên cạnh, thành ra dĩ nhiên là tớ sẽ cần các cậu giúp đỡ. Cần nhiều là đằng khác. Nói đúng hơn là tớ cực kỳ cần những người mà mình có thể tin dùng. Bởi lẽ với số lượng bệnh nhân đang nằm ngoài kia, e rằng một mình tớ lẫn Aries thì không tài nào giải quyết được hết. Thế nên, xin hãy cho tớ mượn sự giúp đỡ của các cậu ít nhất là trong thời gian tớ ở đây nghiên cứu phương cách cứu lấy lũ trẻ!

- Uhm uhm, nhất định bọn mình sẽ giúp mà, đúng không Hiyama – kun?

Tự nhiên đẩy qua Hiyama khiến cậu ấy bất ngờ quá nên chưa kịp phản ứng ra sao. Hiyama gãi đầu sờn soạn, đánh mắt sang Hebi và Namehari rồi cất tiếng thờ dài.

- Xem ra không còn cách nào khác. Thôi được, bọn này sẽ chấp nhận cho cậu mượn sức trâu để mà sai khiến. Miễn sao cậu có thể hoàn thành được lời hứa vừa nói xong. Tốt hơn hết là cậu nên chữa được cho lũ trẻ, nếu không thì đừng tự hời hợt sao tới độc ác!

- Hứa trên danh dự của một bác sĩ thú y và tính mạng của bản thân mình. Nhất định sẽ cứu được lũ nhỏ!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

- Arghhh

- Cố gắng đừng cho đứa trẻ cử động mạnh, đứng rồi, là như thế, cứ từ từ thôi!

Năm Chân Tổ phải ra sức giữ chặt lấy một đứa trẻ, cốt để yên cho Kazuma xin ít máu làm xét nghiệm. Như vậy là công cuộc nghiên cứu để tìm hiểu nguồn gốc dịch bệnh đã chính thức bắt đầu kể từ lúc Kazuma khoác chiếc áo bác sĩ trắng thường trực cùng chiếc mặt kính nhằm tăng thêm vẻ tri thức, bót đi độ hăm tãi vốn có của mình. Hẳn nên tìm cách điều chế ra thuốc giải càng sớm càng tốt, nhưng trước đó thì hẳn cần phải có mẫu máu để làm xét nghiệm, cần phải kiểm tra chính xác thì mới tiến hành công đoạn quan trọng. Chính vì vậy, Kazuma đánh nhờ cậy năm Chân Tổ to khỏe lực lưỡng, nếu cần thì sáu hay bảy đều được, giữ tay giữ chân một đứa để hẳn dùng ống tiêm, xin một ít máu. Phải chắc chắn là đứa trẻ đó không vùng vẫy hay thoát ra mà ném Kazuma văng vào tường như những Chân Tổ khác thì hẳn nhất định sẽ không sống nổi.

- Xong rồi, cảm ơn vì đã hợp tác!

Kazuma thoáng để ý thấy một điều, thông thường thì trẻ con ở độ tuổi này rất sợ kim tiêm. Kazuma thấy mỗi lần ở bệnh viện, cứ đến phòng tiêm chủng cho trẻ em thì nghe không ít tiếng khóc, tiếng kêu gào, thậm chí là có đứa từ trong phòng chạy xộc thẳng ra bên ngoài, khiến cho các bác phụ huynh không khỏi hao tâm tốn trí khi phải chơi trò rượt đuổi với chúng. Trẻ con sợ kim tiêm lắm. Ấy vậy mà những đứa nhỏ đang nằm đây thì lại trung gương mặt khiến người đối diện phải rung mình nhiều hơn. Có lẽ, chính thứ dịch bệnh kỳ lạ này đã lấn át đi phần sợ hãi, biến chúng thành những con quỷ hiếu chiến hiếu thắng hơn là sự ngây ngô của một đứa trẻ bình thường. ... hoặc cũng có thể ngay từ đầu, trong chúng vốn không tồn tại trái tim của một đứa trẻ. Kazuma hy vọng rằng những gì mình đang nghĩ là sai.

- Kazuma – senpai, bên em cũng lấy được mẫu thử thành công ngoài mong đợi!

Phía bên kia, Aries cũng đưa một ống nghiệm có chứa dung dịch màu đỏ lên cao cho Kazuma thấy. Thật ra thì chỉ cần một mẫu thử là đủ. Nhưng vì muốn chắc chắn hơn nên hẳn đã nhờ Aries thu thêm một mẫu nữa từ đứa trẻ khác.

- Vất vả cho em rồi. Bây giờ thì mang vào trong tiến hành kiểm tra nào!

.....

Cùng với những người bạn có thể tin cậy lẫn tin dùng, Kazuma quay trở vào căn phòng sâu bên trong của Đại Điện Thần, nơi tạm thời trở thành khu vực nghiên cứu của riêng hẳn. Việc hẳn độc chiếm nơi linh thiêng đã là một tội lỗi khó thể dung thứ. Nay còn bày ra một đồng thứ linh kiện điện tử, đi ngược lại hoàn toàn với lối sống của thị tộc. Chỉ mong rằng sau chuyện này, hẳn không bị mang ra xử lý rồi mang đi phi tang vì con người hẳn mang đầy tội trạng. Nhưng hẳn không hề đùa, không hề đùa chơi hay có dụng ý nào khác ngoài mục tiêu duy nhất là cứu chữa cho những đứa trẻ ngoài kia.

- Đặt hai ống mẫu thử vào cái vòm đó, đóng nắp lại, để ủ lạnh trong vòng một phút. Việc còn lại thì cứ để anh!

Aries làm đúng lời Kazuma dặn. Đã là phụ tá thì phải làm đúng theo sự chỉ dẫn của bác sĩ.

Gõ lách cách trên chiếc laptop một hồi thì Kazuma chợt nhận ra.

- À phải, Hoshimiya, trong hành lý tớ mang theo có cuốn sách bìa nâu hơi dày một chút. Cậu tìm giúp tớ có được không?

- Được được, để đó cho mình!

Vậy là Eri nhanh nhanh chóng chóng chạy đến đóng hành lý chất đầy kia, và bắt đầu việc đào bới tìm kiếm thứ tên ngốc Kazuma yêu cầu.

- Kobayashi, nếu được thì cậu có thể quay trở ra và giúp đỡ cho những Chân Tổ khác kiểm chẩn lũ trẻ lại không? Tớ không rõ lắm nhưng hình như chỉ có cậu mới đủ sức để khống chế cho lũ trẻ nằm im được thôi. Cố gắng đừng để chúng gây thêm thương tích cho người khác ấy mà!

- Xem chừng ra chỉ có mình là phù hợp nhất trong nhiệm vụ lần này. Thôi thì cứ để đấy cho tớ giải quyết!

Kể ra thì có Namehari làm chân sai việc thì cực kỳ tốt. Cậu ta nhiệt tình nên thì thoảng cũng giúp đỡ được nhiều việc có ích lắm. Kazuma cần thêm thời gian để tập trung vào nghiên cứu, nên chí ít thì cũng cần ai đó ra giữ bọn trẻ lại để hẳn tập trung chuyên môn mà làm việc.

- Em sẽ bắt đầu tiến hành phân tích dữ liệu dựa trên thống kê số liệu cũ trong hệ thống máy tính của anh!

- Vậy thì anh sẽ phân tích mẫu máu rồi tìm xem có điểm gì khác biệt không. ... À mà nhớ đừng để lẫn lộn các file với nhau. Anh đã phải mất cả tuần để sắp xếp lại đồng dữ liệu đó đấy!

- Anh nghĩ em là ai há Kazuma – senpai? Nếu nói về khả năng máy tính thì chỉ e rằng anh không sánh được với một đứa tiểu học lớp năm đâu!

Sau đó, hai thiên tài lộc lạc bắt đầu dán mắt vào những chiếc laptop với tốc độ gõ bàn phím nhanh đến chóng mặt. Làm việc với những thiết bị điện tử thường xuyên này đối với hai người là chuyện cực đối bình thường và đơn giản. Họ cứ hí hoáy với âm thanh lách cách vang lên giòn giã như điệp khúc chính ngập tràn khắp gian phòng này. Đồng ý rằng Kazuma và Aries đang cố hết khả năng để loại trừ dịch bệnh kỳ lạ này. Nhưng chẳng lẽ trách nhiệm của hai người còn lại chỉ đơn thuần là đứng đó nhìn những người khác chạy đôn chạy đáo mà không biết làm gì. Đồng ý cho Kazuma mượn sự trợ giúp nhưng hẳn... chỉ giao việc cho Eri và Namehari, để rồi Hiyama và Hebi chỉ biết quay qua nhìn nhau tơ ngơ.

Gõ máy tính được một chút thì Kazuma chợt ngược lên nhìn hai người. Cuối cùng thì hẳn cũng nhớ đến Hiyama và Hebi.

- À quên mất, tớ muốn hỏi là thông thường thì các cậu dùng cách gì để chữa thương khi gặp tai nạn. Hay là cứ để nguyên đó cho khả năng tự tái tạo lo hết mọi chuyện?

- Phần lớn thì không cần phải lo vì tại này có thể tự chữa trị. Nhưng còn những vết thương nghiêm trọng hơn kiểu như bị bóng nặng do vô tình chạm phải vào bạc nguyên chất thì mấy lão già kia thường dùng lá rừng nhuyển ra thành thuốc để hỗ trợ. Mấy lão đó cũng biết điều chế ra một vài loại thuốc khác nhưng không hề dùng đến!

Kazuma tò về đầm chiêu suy nghĩ.

- Dùng lá cây rừng làm thuốc, nói theo ngôn ngữ khác thì tức là áp dụng phương pháp bào chế từ thảo dược tự nhiên mà không dùng chút hóa chất. ... Đợi chút đã, cậu vừa nói là vết bong không khác gì bị hoại tử do chạm vào bạc nguyên chất cũng được chữa lành bằng hoa lá cỏ và thảo dược sao?

- Chuyện đấy có gì mà phải ngạc nhiên đến vậy?

Sao lại không ngạc nhiên? “Hoại tử” là mức nguy hiểm nhất khi nói về tình trạng bệnh tật của một bệnh nhân, thường đi liền với một bộ phận nào đó trên cơ thể. Và kết cục dành cho những bệnh nhân bị hoại tử đấy thường là phải cắt bỏ đi bộ phận đó nếu vẫn còn muốn giữ tính mạng. Một khi đã bị hoại tử thì phải chấp nhận mất đi bộ phận ấy vì không còn phương pháp nào có thể cứu chữa. Y học đã gần như bó tay nhưng ở một thị tộc kém đi nhiều về khoa học lại có khả năng làm được điều tưởng chừng như không thể ấy chỉ với một loại lá mọc đầu đó trong rừng. Loại lá đó có thể chữa trị được vết hoại tử... hoặc cũng là do khả năng tự tái tạo của Chân Tổ. Nhưng dù là nguyên nhân gì thì Kazuma cũng không muốn bỏ qua hết bất cứ cơ hội nào.

- Kinozuka, tớ biết bây giờ đang mưa gió bên ngoài nhưng liệu cậu có thể đi tìm loại lá đó mang về đây được không? Càng nhiều càng tốt. Tớ cần biết đó là loại thảo mộc gì. Nếu là loại lạ thì tớ càng phải nghiên cứu cấu trúc hóa học cũng như sinh học của nó. Rất có thể, đó là chìa khóa để giải quyết mọi vấn đề trước mắt!

Tuy vẫn chưa hiểu lắm nhưng nếu như tên đó cần đến như vậy thì Hiyama cũng không thể làm cách nào khác được. Hiyama đưa tay ra sau gáy gãi sột soạt thể hiện sự chấp nhận dù rằng nó hơi miễn cưỡng.

- Thôi được, dù sao thì nó cũng mọc đầy đâu đó quanh đây. Đi một chút cũng không gây hại gì!

- Tớ sẽ cần một lượng rất lớn đấy. Thế nên thay vì lượn một vòng thì tốt nhất là cậu nên dành ít nhất ba mươi đến một giờ đồng hồ để đi hái chúng!

- Này, với khoảng thời gian đó thì tôi hoàn toàn có thể xới hết cả khu rừng này mang về đấy. Hay là cậu đang cố biến tôi thành thằng ngốc đó hả?

- Coi nào, đúng là thiên nhiên ưu đãi chúng ta rất nhiều thứ nhưng cũng đừng vì thế mà khai thác cạn kiệt. Điều đó thật sự không tốt đâu. Phải nói thế nào đây nhỉ... À đúng rồi, tạm thời bây giờ thì tớ chưa có việc cho Kinozuka nên phiền cậu đi hái số thảo mộc đó mang về đây sau khoảng thời gian từ ba mươi phút trở đi. Như vậy đã rõ chưa nhỉ?

- Cậu đang cố tình chơi tôi đúng không tên nhân loại chết tiệt?

Chung quy thì là vì Kazuma muốn Hiyama ra ngoài một chút. Có thể là vì đúng như Kazuma nói rằng hiện giờ chưa có công việc gì giao cho cậu ta. Hoặc cũng có thể là vì Kazuma muốn Hiyama nghỉ ngơi bởi lẽ những vết trầy xước cũng như bùn đất dính đầy trên quần áo, cơ thể chứng tỏ rằng Hiyama là người chịu nhiều vất vả nhất trong thời gian qua. Hoặc khả năng cao là vì một nguyên nhân nào đó khác mà Aries không thể nhìn được sâu xa hơn. Suy nghĩ của Kazuma... cho đến thời điểm hiện tại thì không ai có thể theo kịp. Chỉ là Kazuma không biết dùng lời ăn tiếng nói, không biết uốn ba tấc lưỡi, khiến người đối diện nghĩ rằng hắn đang trêu trọc họ. Và điều đấy vô tình tạo thêm nhiều kẻ thù cho hắn.

- Vampire – san!

Ai đó vừa mới cất tiếng gọi. Nhưng từ trước đến nay, chưa từng có ai lại gọi Chân Tỏ là Vampire mặc dù họ đúng là những Vampire. Chỉ là người Nhật không dùng thuật ngữ đó để gọi các Chân Tỏ, chỉ trừ những đất nước có văn hóa về giống loài quỷ dữ của màn đêm và quá quen với cụm từ “Vampire”, hay suy nghĩ thoáng hơn cũng như cụ thể hơn về ý nghĩa đằng sau chữ “Vampire”. Có lẽ... không cần phải giải thích cụ thể rằng người đó là ai.

- Đúng như Kazuma – senpai nói, chúng ta không thể bỏ sót qua bất cứ cơ hội nào dù cho là nhỏ nhất. Chính vì vậy, làm ơn hãy đi thu thập những loại lá thảo mộc đó đi, càng nhiều càng tốt. Mặt khác, càng có nhiều người ở đây, thì công việc của chúng em sẽ bị gián đoạn ít nhiều. Những nhà khoa học sẽ cần một khoảng thời gian riêng tư cực kỳ tĩnh lặng để tập trung vào làm việc, chính vì thế nên họ chỉ tuyến dụng có một hai người làm phụ tá. Nhiều khi lại không có bất kỳ phụ tá nào. Cảm phiền Vampire – san ra ngoài một chút nhé!

Quả nhiên Hiyama chẳng thể nào ưa nổi đám con người, đặc biệt là những tên làm khoa học, mà cụ thể hơn là gã đang hiện cái mặt mốc không biểu lộ chút cảm xúc kia. Nhìn mà muốn nhảy vào đâm một cái ngay chính giữa cho bõ tức. Nhưng có tức giận thì cũng chẳng thể làm gì được, bởi so với đại cuộc thì hắn là cứu cánh duy nhất. Hiyama đành phải cố nuốt nỗi nhục nhã này ngược vào trong, quay lưng đứng đúng bô đi một cách tức tối.

Thế nào mà chẳng được, nếu như Hiyama chịu ra ngoài thì có bị xem như kẻ xấu, Kazuma cũng không bận tâm lắm. Nói đúng hơn thì hắn còn chán để ý đến chuyện đó nữa.

.....

Hiyama đi mất rồi, còn lại Hebi vẫn chưa biết phải làm gì. Cô ấy chỉ có thể đứng nguyên tại đây chờ đợi xem nhiệm vụ gì sẽ đến với mình, nhưng bởi Hebi không biết nên mở lời như thế nào nên cô ấy chỉ im lặng, đứng đó, đan xen hai bàn tay lại với nhau và theo dõi công việc của Kazuma lẫn Aries.

Nhưng cũng nhờ thế mà Hebi mới có thời gian để ngắm nghĩ, suy nghĩ đến nhiều điều cứ khiến Hebi thắc mắc không ngừng. Đó là vì sao... Kazuma lại phải cố gắng đến nhường ấy. Dù có nhìn ở góc cạnh nào đi chăng nữa thì đây cũng là vấn đề xung quanh nội bộ thị tộc Chân Tỏ, hoàn toàn không liên quan gì đến con người... Đúng, kiếp nạn của thị tộc hoàn toàn không phải do con người hay con người phải có trách nhiệm gánh lấy. Vậy thì nguyên nhân tại sao... con người lại đang hiện diện ở đây, ngay trong nơi thờ ngưỡng linh thiêng nhất của chúng loài Chân Tỏ, đang ra sức hết mình để cứu lấy những đứa trẻ trong làng. Tại sao Kazuma lại đi xa đến nhường ấy chỉ vì Chân Tỏ, trong khi bản thân tên đó không nhận lại được bất cứ thứ gì. Ác cảm về loài người trong Chân Tỏ nói chung và Hiyama nói riêng... vẫn sẽ tiếp tục tồn tại. Hay nói đúng hơn rằng nếu như Kazuma đang có ý định tạo dựng lòng tin với thị tộc, thì đây cũng tương tự như một canh bạc liều lĩnh. Rút cuộc thì... con người này đang có ý định gì?

- Shimikaze, cậu vẫn còn đứng đây sao? Tớ cứ tưởng là cậu đi rồi chứ!

Tên ngổ rùng Kazuma lại rời mắt khỏi màn hình laptop, ngược lên nhìn Hebi. Mà hắn vừa nói cái gì đấy?

- Coi nào, Aries cũng nói rồi đấy thôi, nhà khoa học chúng tớ sẽ dễ tập trung làm việc hơn khi không có nhiều người lai vãng xung quanh. Thay vào đó, cậu nên đi giúp Kinozuka đi. Một mình lặn lội trong đêm mưa gió thế này, dù cho cậu ấy có tầm nhìn tốt trong đêm đi chăng nữa thì tớ cũng không yên tâm cho lắm!

Hebi siết chặt lấy hai tay vào nhau. “Hắn đang nói cái quái quỷ gì vậy?” đó chính xác là những điều Hebi đang suy nghĩ trong đầu.

- Vì cái gì mới được? Cứ lăm lăm lét xuất hiện ở những nơi không ai ngờ đến, rồi lại làm những điều không ai hay biết. Cậu nghĩ cứ như thế là ổn sao?

Tình hình có vẻ như đang trở nên không được tốt cho lắm. Phải nói là hoàn toàn không ổn mới đúng. Nhận ra sự bất bình thường này sau khi đánh mất liếc nhẹ Hebi một lúc, Aries hiểu ra ngay rằng mình cần phải làm gì.

- Mình tìm thấy rồi, có phải cuốn này không Kusanagi...

- Vâng vâng, đúng rồi đấy ạ. Nhiệm vụ tiếp theo mà Kazuma – senpai giao cho chị là ra khỏi căn phòng này rồi nghiền ngẫm cuốn sách ấy cho đến khi nhớ nằm lòng đi thì thôi. Đi nào!

- Are... are... are...

Sau đó, Aries đã kéo lê Eri ra khỏi căn phòng, đứng chặt kéo lê một gói hàng. Nhìn gương mặt ngẩn tò te chỉ cứ nhìn Aries rồi lại quay sang nhìn Kazuma một cách khó hiểu trông thật đáng thương. Nhưng tất cả đều do cô chủ đích hết. Vẫn theo quan điểm cũ, rắc rối do ai đó gây ra thì tự người gây đi mà giải quyết, vì chỉ có người thất nút thì mới biết cách tháo nút của mọi vấn đề. Vậy ra Aries mới bịa ra một lý do để kéo bản thân và người không liên quan rút lui trước. Aries đã tạo sẵn khẩu cho cặp đôi nhân vật này rồi đấy. Thêu dệt được câu chuyện đi theo hướng tích cực hay tiêu cực, thì còn tùy vào họ. Xem như là một màn luyện tập chuẩn bị trước cho vở diễn sắp đến đi.

Giờ thì chỉ còn lại hai người... trước sự chứng kiến của ngài Đệ Nhất Chân Tỏ, những gì họ nói với nhau sẽ được đăng trên nghe rõ hết. Đầu tiên là cảnh tên đàn độn nào đó cứ nhìn cô bạn học cùng lớp có mái tóc bạch kim với ánh mắt không biểu lộ cảm xúc, và cảnh cô bạn học ấy nhìn chăm chăm lại với thái độ tức giận cay cú đầy ức chế. Hắn thì lúc nào chẳng khiến cho người khác cảm thấy điên tiết, chỉ trừ một vài trường hợp như Eri thì... chỉ là hi hữu mà thôi.

Tiếp theo sau đó là hành động đưa tay lên gãi đầu sờn sột, rồi xuống má cảm hai ba cái, rồi tiếp tục xuống cằm, rồi gãi vào mu bàn tay còn lại cùng với tiếng kêu.

- Hổ hổ khặc khặc!

- Cậu đang muốn trêu tức mình đúng không Kusanagi – kun?

Hắn vừa mới biến thành Tôn Ngộ Không, hay nói đúng hơn là vừa mới làm “trò khỉ” như một con khỉ mà nếu không phải khi thì cũng chẳng thể nào là con vật khác ngoài khỉ... chắc chắn hắn vừa làm trò khỉ. Ngay cả cái bản mặt của hắn cũng biến thành mặt khỉ một cách đầy bất ngờ. Thế nên Hebi mới tức điên lên như không tự chủ được bản thân, còn hắn thì vẫn cứ ngơ ngơ ra.

- Xin lỗi, tớ... không gọi ăn nói cho lắm. Thường những người làm khoa học thì khá là khô khan... theo ngôn ngữ của Onee – chan, nên tớ không biết mở lời như thế nào. Vậy... Shimikaze đang muốn nói gì với tớ đây?

- Kusanagi – kun... Kazuma Kusanagi, rút cuộc thì cậu là ai?

- Đó là điều cứ khiến cậu thắc mắc mãi ư? Thì tớ là tớ, là Kazuma Kusanagi, cậu cũng vừa mới nói rồi đấy thôi?

- Đó không phải điều mình muốn biết!

Tức giận... rõ ràng Hebi đang rất tức giận. Nhưng phải chăng vì đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Hebi biết đến cảm xúc tức giận nên không biết phải thể hiện nó ra như thế nào. Hoặc cũng có thể vì hình mẫu của Hebi là người con gái thủy mị đoan trang, hiền lành tốt tính như Phật sống, nên không thể thay đổi 180 độ hoàn toàn. Hebi không thể biểu hiện sự tức giận ấy trên gương mặt, nhưng chắc chắn một điều rằng cái cảm xúc tiêu cực này luôn xuất hiện cứ mỗi khi đứng đối diện với Kazuma.

- Mình cần một câu trả lời rõ ràng hơn. Tại sao... tại sao... Kusanagi – kun cứ hay tự ý làm những điều mà không ai ngờ đến. Tại sao Kusanagi – kun luôn chen ngang vào chuyện của chúng mình? Bây giờ cũng vậy? Kiếp nạn mà thị tộc Chân Tò phải đối mặt. Tại sao Kusanagi – kun lại xuất hiện ngay đúng thời điểm này. Giống như Kusanagi – kun đặt máy nghe lén ở đây rồi bất thành linh chạy đến khi biết chúng mình đang gặp nguy hiểm. Không những thế, Kusanagi – kun luôn tỏ ra chuyện này có liên quan đến mình không bằng. Nó không có giống như chuyện trên lớp hay vở diễn sắp đến đâu. Đây là vấn đề của thị tộc Chân Tò chúng mình, hoàn toàn không liên quan gì đến con người. Vậy thì nguyên nhân vì sao... Kusanagi – kun lại xuất hiện? Không những thế, cậu còn vượt qua cả dãy núi rộng lớn đầy rẫy hiểm nguy, dưới thời tiết khắc nghiệt như thế này chỉ để cứu chữa cho những đứa trẻ trong làng. Tại sao Kusanagi – kun lại đi xa đến nhường ấy. Rút cuộc thì Kusanagi – kun là ai? Mục đích thật sự của cậu là gì? Cậu muốn gì ở thị tộc Chân Tò bọn mình? Phải chăng... phải chăng... cậu muốn... Eri – chan?

Tên ngố ấy lại đưa tay gãi sau đầu nữa. Dường như hắn đang cố gắng giải mã dữ liệu qua từng câu nói của Hebi. Chắc có lẽ sẽ cần một ít thời gian nữa để mà hiểu hết.

- Tớ không hiểu tại sao cậu lại nhắc đến Hoshimiya ở đây. Nhưng đúng là tớ làm chuyện này một phần vì muốn trả ơn Hoshimiya đã cứu mình lúc trước. Còn lại thì chắc có lẽ vì lương y của một bác sĩ mạch bảo rằng tớ phải làm như vậy. Mà một bác sĩ ra tay cứu chữa cho một bệnh nhân thì nào có mục đích gì khác ngoài việc cố hết sức giúp bệnh nhân nhanh chóng bình phục để quay về với cuộc sống ngày thường của họ. Mặc dù hiện thực đáng buồn thời buổi này thì có một vài bác sĩ làm việc chỉ vì tiền... nhưng đây cũng chỉ là trường hợp số ít trên tổng số bác sĩ của xã hội này thôi. Tớ làm điều này là vì bản thân tớ muốn thế, muốn được giúp đỡ cho các Chân Tò, ngoài ra chẳng còn mục đích nào khác!

- Kusanagi – kun chỉ là một bác sĩ thú y thôi. Đầu phải bác sĩ chuyên khoa chữa con người. Vậy thì một bác sĩ thú y sao lại có thể cứu chữa cho Chân Tò được? Những lời Kusanagi – kun nói nghe thật chẳng thuyết phục chỗ nào!

Kazuma đưa tay chống cằm, suy nghĩ trong giây lát.

- Uhm, đúng là nghe cũng hơi phi lý thật. Nhưng mà con người... thì cũng là động vật không phải sao? Tuy biết rằng không thể so sánh cơ chế của con người với các loài vật khác nhưng Chân Tò các cậu đâu phải con người. Như thế thôi là không vi phạm đạo đức nghề nghiệp rồi. Mà lúc này, trước khi vào đây, Aries cũng hỏi một câu liên quan đến chuyện đạo đức. Và tớ sẽ trả lời thêm một lần nữa để nói rõ quan điểm của mình cho Shimikaze biết: “So với việc có vi phạm đạo đức hay không, thì tớ vẫn ưu tiên chuyện mình cứu được bao nhiêu mạng sống hơn”. Dẫu cho Chân Tò trong tộc không chấp nhận hay hăm he đe dọa tính cho tớ một trận sau khi hoàn thành công tác chữa trị. Thì trong thời gian này, tớ tuyệt đối phải xóa bỏ cái mầm dịch bệnh đang hành hạ lũ trẻ. Không diệt được cái thứ bệnh đó, không về!

Hắn là người có quyết tâm cao, nhất là khi chủ đề đang bàn lại là cứu chữa hay trách nhiệm của một bác sĩ. Hebi không dám phủ nhận điều đó vì thật sự hắn có tâm với nghề. Nhưng hắn lại đi ra ngoài câu hỏi như một cách để lẩn tránh. Hebi không đồng ý với mặt này của hắn.

- Điều đấy vẫn chưa trả lời cho câu hỏi của mình. Tại sao Kusanagi – kun... tại sao cậu cứ luôn xuất hiện mỗi khi bọn mình cần cậu nhất. Tại sao những gì xảy ra xung quanh thị tộc Chân Tò, cậu đều biết và luôn xuất hiện dẫu cho nó không hề liên can gì đến Kusanagi – kun? Tại sao vậy?

- Vì tớ thích mấy cậu. Đơn giản là vì tớ thích Chân Tò các cậu. Như thế là sai sao?

Cuối cùng thì hắn cũng chịu trả lời thẳng vào vấn đề. Nhưng cách trả lời đó... hoàn toàn không thể chấp nhận được. Chỉ vì thích một ai đó hay một thứ gì đó mà sẵn sàng mạo hiểm tính mạng để giúp đỡ hay đạt được. Hebi vẫn thường hay nghe con người là loài sinh vật khó hiểu nhất hành tinh này nhưng bây giờ thì cô đã được tận mắt chứng kiến một kẻ kỳ lạ nhất từ trước đến nay. Hay nói cho chính xác thì hắn đã đi quá giới hạn của một con người rồi. Nhưng có lẽ, điều khiến Hebi bức bối nhiều nhất vẫn là mặc dù không thể chấp nhận câu trả lời này nhưng buộc lòng phải chấp nhận bởi lẽ hắn không biết nói dối.

Thế kia cũng không được mà thế này cũng không xong. Hebi nhận ra rằng dù mình có dây dưa với hắn cách gì đi nữa thì câu trả lời mình nhận được vẫn sẽ là một sự không thỏa đáng. Chính vì vậy, Hebi quyết định quay lưng bỏ đi.

- Cậu đi à? Không muốn tra hỏi tớ bất cứ thêm câu gì nữa ư?

- Không, vì dù mình có gắng hỏi thì Kusanagi – kun cũng không thể đưa ra câu trả lời mình mong đợi. Bởi vì Hiyama – kun và Eri – chan đã đặt niềm tin vào Kusanagi – kun... Bởi vì các trưởng tộc đã xem Kusanagi – kun như tia hy vọng cuối cùng, nên mình cũng sẽ cho Kusanagi – kun mượn sức mạnh của mình để giúp thị tộc thoát khỏi kiếp nạn này. Mình cũng nhất quán với quan điểm của Hiyama – kun, nếu Kusanagi – kun mà không giữ lời hứa, thì mình tuyệt đối không tha thứ cho cậu đâu!

Sau đó, Hebi cũng bỏ ra ngoài, để một mình tên đàn độn ngồi đây với mở máy móc linh kiện điện tử của hắn. Một lần nữa, hắn đưa tay gãi sau gáy.

- Ngay cả Shimikaze cũng ra tối hậu thư kiểu này thì mình chẳng còn đường để tháo lui. Quả nhiên là phải tìm cách cứu cho bằng được lũ trẻ. Nhưng cái cách Shimikaze đối xử với mình chứng tỏ mình bị nhiều người ghét lắm đây!

Hắn gãi đầu sồn sột rồi lại tiếp tục quay trở vào công việc.

- Ủa, mình có nhờ Hoshimiya tìm giúp cuốn sách về thảo mộc. Cậu ấy đi đâu mất rồi? Cả Aries cũng biến mất không chút dấu vết luôn... cô đơn quá!

Tuy rằng có nhiều chuyện xảy ra ngoài ý muốn nhưng những thứ ấy ta có thể tạm thời gác sang một bên để tập trung vào chuyên môn chính phía trước. Mỗi người một việc, không nhiều thì ít, góp được bao nhiêu công sức thì cứ đóng góp. Nhưng có lẽ, kể đến công lao nhiều nhất thì phải nhắc đến Kazuma. Hắn cực kỳ nghiêm túc trong chuyện này và quyết tâm phải tìm cho ra cách để cứu lấy những đứa trẻ Chân Tò. Hắn đọc không ít công sức qua những lần nghiên cứu, theo dõi kết quả trên màn hình chụp tia X mini. Ngay cả những thay đổi nhỏ nhất trong máy phân tích mẫu máu, hắn cũng không bỏ thừa lấy một chi tiết. Và sự cố gắng giống như những lần lao thân vào những công trình nghiên cứu trước đây chưa từng phản bội Kazuma. Mọi nỗ lực của hắn đều được đền đáp ngay sau khi hắn đã nhìn thấy nguyên nhân của mọi vấn đề.

- Quả nhiên là nó, không thể sai vào đâu được. Ngay từ đầu mình đã nghi ngờ rất nhiều nhưng chưa có bằng chứng nên không dám chắc. Lần này thì có thể ngon lành cảnh đâu!

- Kazuma – senpai, anh vừa tìm thấy được điều gì à?

Thật đúng lúc khi Aries và Eri xuất hiện.

- Aries, Hoshimiya, đúng như anh nghĩ, nguyên nhân của mọi rắc rối, tưởng chừng như khó khăn nhưng thực chất lại vô cùng đơn giản. Với kiểu này thì anh có thể xử lý cái một là xong!

- Kusanagi – kun đã tìm ra được phương thuốc rồi ư? Có thật là như thế không?

Người vui mừng nhất là Eri. Hiển nhiên cô bé phải là người mừng nhất sau khi biết vị cứu tinh đã tìm ra cách để cứu chữa cho những đứa trẻ. Ôm chặt cuốn sách trong lòng, Eri chạy thẳng đến chỗ Kazuma, nhìn hắn với ánh mắt chứa chan niềm hy vọng. Chắc lẽ Eri cũng rất lo lắng nên còn chẳng để tâm đến chuyện gương mặt hai người gần nhau đến mức Kazuma có thể nghe thấy nhịp thở dồn dập của cô bé. Và cũng chính vì điều này, Kazuma mới trở nên khó xử. Nhưng dù hắn có khó xử, thì cũng chẳng ai biết được bởi lẽ hắn không thể biểu hiện cảm xúc đấy ra trên nét mặt.

- Bình tĩnh Hoshimiya, tớ chỉ nói rằng mình vừa tìm hiểu ra chân tướng của nguyên nhân gây nên rắc rối, chứ chưa hề tìm ra được phương thuốc. Vẫn cần thêm một chút thời gian nữa để nghiên cứu và tổng hợp đây!

- Thế... thế sao...

Trông Eri buồn hơn hẳn. Có lẽ đây vẫn chưa phải là lúc để ăn mừng vì công đoạn chữa trị mới chỉ hoàn thành được một phần rất nhỏ. Kazuma nói không sai, cần phải có thêm thời gian nghiên cứu thì đại nghiệp mới thành. Cũng không thể trách Eri vì cô bé đã có phản hồi nóng

.....

- Vậy nếu đã có kết quả xét nghiệm rồi thì Kazuma – senpai mau cho chúng em biết đi. Lũ trẻ ngoài kia thật sự đang mắc phải căn bệnh gì?

- Anh dự định đợi Kinezuka quay về thì thông báo luôn một thể, nhưng giải thích cho hai người biết trước cũng không thành vấn đề. Thật ra thì anh đã nghiên cứu rất kỹ và nhận ra rằng những tế bào hồng cầu trong máu bọn trẻ đang bị biến dạng một cách rất nhanh. Hay nói cho dễ hiểu hơn là bị đột biến!

Vừa nói, Kazuma bước đến gần chiếc máy chụp tia X vẫn còn đang sáng đèn. Hắn gõ lịch cách trên bàn phím laptop nhập lệnh gì đó mà trên màn hình chiếu lại hiện lên hai quả bóng nước màu đỏ đỏ nhưng lại có mắt và miệng chibi trông vô cùng thú vị.

- Những vật thể hình tròn này được xem như những tế bào hồng cầu trong cơ thể con người. Ở đây thì anh đã lập trình để biến nó trở thành tế bào hồng cầu của loài Chân Tỏ. Cũng giống như con người, nó có màu đỏ với số lượng lớn và di chuyển xuyên suốt cơ thể một cách đều đặn theo như lịch trình nhất định. Hồng cầu đóng một vai trò quan trọng cho khả năng hô hấp, chuyên chở Hemoglobin, tạo điều kiện cho O2 từ phổi di chuyển đến các mô. Trong hồng cầu có chứa các Enzyme carbonic anhydrase sẽ làm gia tăng vận tốc phản ứng giữa CO2 và H2O tạo ra H2CO3 hàng nghìn lần. Nhờ đó, nước trong huyết tương sẽ...

- Điều này thì em biết từ lâu rồi. Em xin yêu cầu Kazuma – senpai đi đứng vào trọng tâm, không lòng vòng và tuyệt đối không được phép sao chép thông tin trên mạng xuống nói như đứng rồi như vậy!

- Qua kiểm tra thì có thể thấy rằng là một số lượng hồng cầu đã làm cho biến dạng, không những trở nên cứng hơn mà còn lây nhiễm qua cho các tế bào hồng cầu khác. Như thế, ban đầu thì thường ít khi nhìn thấy biểu hiện khác thường từ bệnh nhân, nhưng dần dần thì số triệu chứng sẽ tăng lên theo tỷ lệ thuận của hồng cầu biến dạng. Đến rồi khi toàn bộ lượng hồng cầu không còn như bình thường, thì bệnh nhân sẽ thay đổi một cách rõ ràng nhất!

Hắn giải thích đến đâu, thì những sinh vật hình tròn tượng trưng cho hồng cầu chuyển từ màu đỏ sang màu tím đen. Ngay cả gương mặt mồm mỉm đáng yêu của chúng cũng trở nên đáng sợ nhưng vẫn giữ được nét chibi của chúng. Có cái để minh họa vốn cho mọi người dễ hình dung và nắm bắt được thông tin tốt hơn.

- Aries, có biết Bella trong bộ phim “Twilight”. Nhân vật nữ chính yêu Vampire Edward bất chấp người đời nói năng ra sao, hay rào cản giữa hai chủng loài. Nữ nhân vật đồng thời cũng điên đầu khổ não khi rơi vào lưới tình của chàng người sói Wolverine ấy!

- Vâng, Bella yêu Edward nhưng bên cạnh đó cũng một mối vui nổi tình với người sói... Wolverine... what?

Aries bắt đầu cảm thấy có cái gì đó sai sai ở đây. Nhưng tên ngố kia vẫn tiếp tục giải thích.

- Bỏ qua Bella đi. Cái chính là về người sói Wolverine ấy. Aries, em có nhớ kỹ năng đặc biệt của người sói Logan là gì không?

- Ngoài được tiêm chất Adamantium vào người để sở hữu bộ móng vuốt sắt cắt được hết mọi thứ thì còn có khả năng tự tái tạo vết thương... giống với Vampire!

- Không sai, khả năng tự tái tạo vết thương không khác gì so với Chân Tỏ. Nếu em có theo dõi bộ The Wolverine thì nhân vật Logan không thể tự tái tạo vết thương khi bị đưa một con bọ nhỏ sống ký sinh ngay trong tim. Lý do là bởi vì cứ mỗi lần tim tiết máu ra thì con bọ đều hút hết, cho nên Logan không thể tự tái tạo vết thương. Cho đến khi anh ta tự “thọc” tay vào vị trí cận tim để lấy con bọ ra thì lại trở thành Wolverine bắt từ như trước. Nếu áp dụng theo nguyên lý đó thì ta cũng có thể hiểu được rằng khả năng tự tái tạo vết thương của các Chân Tỏ đều phụ thuộc vào máu. Không sai, máu chính là chìa khóa để giải mã cho sự bất tử của loài Chân Tỏ. Vì tim của Chân Tỏ đập nhanh hơn người bình thường gấp 10.000 lần nên máu cũng được tiết ra nhiều và nhanh hơn. Theo như nghiên cứu trước đây của anh thì máu của Chân Tỏ cũng rất đặc biệt, hay phải nói là cũng bất khả xâm phạm nên không một virus hay dịch bệnh nào có thể thâm nhập, làm tổn thương các tế bào hồng cầu trong máu. Thế nên chỉ cần một loại virus đóng vai trò như con bọ hút máu trong phim hay làm gián đoạn quá trình lưu thông máu hoặc làm biến đổi bản chất của hồng cầu, thì nó cũng sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến khả năng tự tái tạo của Chân Tỏ. Mà một khi khả năng tự tái tạo đã bị khống chế, thì Chân Tỏ... không có ý xúc phạm nhưng cũng không khác gì người thường nhì!

Bây giờ thì Aries đã hiểu nguyên nhân vì sao lũ trẻ bị lên cơn điên loạn không tự chủ. Chỉ có mỗi một mình Aries thì hiểu trong khi Eri thì... có lẽ, những thứ thuộc về chuyên môn thì không phù hợp với cô bé cho lắm. Nhưng có điều này Aries vẫn chưa hiểu.

- Kazuma – senpai, anh vừa nói rằng dòng máu của Vampire là bất khả xâm phạm, không một virus nào có thể thâm nhập hay làm thay đổi bản chất của nó. Vậy anh giải thích sao về cảnh tượng đang xảy ra chỉ cách chúng ta có một cánh cổng thôi? Quay đi quay lại vẫn là câu hỏi cũ, một sinh vật đạt đến ngưỡng gần như bất tử như Vampire, thì thứ gì có thể hủy hoại được họ nếu không phải là bạc tính luyện nguyên chất?

- Đây cũng là điều anh đang định nói. Sau một hồi kiểm tra thì anh phát hiện rằng mẫu hồng cầu không chỉ biến dạng gây cản trở trong việc lưu thông mà còn triệt tiêu những tế bào bạch cầu khác. Quả là một thứ vũ khí kinh khủng. Nếu như con người mà nằm trong tay thứ vũ khí sinh học này thì quả thật... không biết điều tồi tệ gì sẽ xảy ra!

- Ngay cả tế bào bạch cầu cũng bị tiêu diệt? Triệu chứng cũng giống như căn bệnh HIV/AIDS, phá vỡ những tế bào bạch cầu và làm suy yếu hệ miễn dịch. Phải chăng ý Kazuma – senpai là như vậy?

- Đúng rồi Aries. Không chỉ gây rối loạn mà còn phá hủy. Vừa bị Confuse lại vừa bị Toxic cùng một lúc. Tình hình đúng là không dễ chịu chút nào. Người nào mà nghĩ ra được cách này để giết Chân Tỏ thì đúng là thiên tài. Nhưng cũng còn may là nó không nghiêm trọng như HIV/AIDS. Sau khi phân tích thì anh nhận ra thứ khiến cho các tế bào hồng cầu bị đột biến chính xác là Rabies Virus!

- Rabies Virus, không thể nào đâu. Nếu nói là con người bị lây nhiễm thì em còn tin được. Chứ còn nếu là Vampire thì...

- Cũng không hẳn là không có khả năng đâu Aries. Rabies Virus là loại virus cấp tính của hệ thần kinh trung ương có thể gặp ở tất cả các loài động vật có vú. Dù cho là con người hay Chân Tỏ thì cũng không tránh được đâu!

Nói qua nói lại mãi thì những thuật ngữ chuyên ngành đó, chỉ có mỗi một mình Kazuma và Aries là hiểu. Chắc chắn Eri không thể nào theo kịp vì cứ mãi phân vân không biết cái gọi là Rabies Virus đó là gì. Hơn nữa, nhìn vẻ mặt đầm chiêu đầy hoang mang của Aries, cũng như giọng điệu của Kazuma thì có lẽ... con Rabies Virus gì đó thật sự rất nguy hiểm.

Biết là không chen ngang trong thời điểm này nhưng mà nếu cứ để như thế thì Eri không tài nào yên lòng được. Cô bé từ từ đưa tay.

- Anou... Kusanagi – kun, mình có một câu hỏi. Rabius Virus... đó thật ra là gì vậy?

Quay sang Eri, Kazuma mới nhớ ra rằng mình đã quên mất cô bé. Hắn đưa tay gãi đầu tỏ vẻ khó xử.

- A xin lỗi, lo giải thích quá nên tớ không để ý. Rabius Virus là tên khoa học của một loại Virus thuộc họ Rhabdoviridae gây nhiễm cho các loài động vật có xương sống, không xương sống và kể cả thực vật. Theo ngôn ngữ của người bình dân thì cậu cũng có thể hiểu rằng nó chính là virus của căn bệnh “dại”!

- Bệnh “dại”... ý của Kusanagi – kun là căn bệnh thường thấy ở loài chó mèo nuôi trong nhà ư?

- Không chỉ có chó và mèo đâu Hoshimiya. Ở những loài vật thuộc bộ móng guốc hay linh trưởng cũng có, chỉ là tỷ lệ nhiễm thì chỉ đạt mức trung bình. Nếu so với loài người mà nó chỉ trung bình thì chắc chắn một điều là so với Chân Tỏ, còn lâu thì nó mới xâm nhập được vào hệ thống miễn dịch của các cậu. Nên nhất định nguyên nhân gây bệnh không bắt nguồn từ những loài động vật trong rừng như nai như hươu hay hoẵng gì đâu!

- Càng không thể là do chó rừng vì vùng núi này không phải nơi sinh sống của chó rừng và cũng không hề có chó hoang. Vậy thì từ đâu mà ra cái con virus này?

Kazuma và Aries lại rơi vào trạng thái suy nghĩ. Ít nhất thì Eri cũng đã hiểu nguyên nhân gây ra căn bệnh cho những đứa trẻ. Nhưng nếu giả thuyết của hai người họ là đúng, Eri cũng sẽ cảm thấy phân vân tự hỏi không biết nguồn gốc truyền bệnh xuất phát từ đâu.

- Không phải do Tatumaki và Cristiano Ronaldo bởi vì anh luôn chích ngừa dại cho hai cậu ấy định kỳ sáu tháng một lần. Mà kể cả khi chưa chích ngừa dại đi chăng nữa, chúng cũng không có cơ hội làm rối loạn hệ thống miễn dịch của Chân Tỏ được, trừ khi...

- Trừ khi?

Kazuma suy nghĩ một hồi thì bất thành linh ngược lên nhìn Eri một cách chăm chăm. Hắn không nói gì nữa cả, chỉ lẳng lẳng bước đến gần Eri, nhìn thẳng vào mắt cô bé, làm cho Eri cứ e thẹn, xấu hổ và ngượng ngùng mãi. Nhất là khi Kazuma đột ngột đặt một tay lên vai cô bé cùng ánh nhìn không dời.

- Ku... Kusanagi – kun...

- Hoshimiya, có lẽ điều này sẽ khiến cậu không cảm thấy dễ chịu gì nhưng cậu có thể cho tớ xin ít máu của cậu không?

- Máu... máu của mình không?

- Ừ, tớ cần máu của một Chân Tổ chưa bị nhiễm bệnh đại để kiểm chứng một thứ. Xin cậu... hãy giúp tớ!

.....

.....

Hắn đã nói đến mức ấy thì Eri cũng không biết từ chối ra sao. Bản thân Eri cũng không có ý định từ chối bởi lẽ cô bé đã hứa sẽ giúp hắn hết khả năng của mình. Nếu như có thể giúp được hắn thì Eri không ngần ngại bất cứ chuyện gì. Cô bé gật đầu đồng ý. Kéo theo sau là một thêm vài phút nữa cho Aries lấy một ống tiêm khác, xin một ít mẫu máu từ Eri và đặt vào máy phân tích giống như lúc kiểm tra mẫu máu của một trong những đứa trẻ bên ngoài.

Kazuma theo dõi trên màn hình laptop, rồi lại chuyển sang thiết bị kính hiển vi ngay bên cạnh, theo dõi thứ gì đó thông qua mẫu máu một hồi. Hắn im lặng, tập trung quan sát, khiến cho không gian của căn phòng trở nên căng thẳng đến kỳ lạ. Ngay cả Eri cũng thấp thỏm không yên, hai tay nắm chặt vào nhau, lặng lẽ nhìn Kazuma với từng giọt mồ hôi hột chảy dài trên gương mặt để chờ đợi nghe kết quả.

- Quả nhiên, đúng như những gì mình nghĩ!

- Kusanagi – kun...

Hắn quay sang Eri đang ngồi đợi.

- Đừng lo, theo như kết quả tớ có trong tay thì Hoshimiya chưa nhiễm phải bệnh đại đầu. Nhưng cố gắng đừng để bọn trẻ gây thương tích lên cơ thể cậu. Bệnh đại vệ căn bản thì vẫn có thể lây nhiễm qua vết cắn hay vết cào. Cẩn thận thì vẫn hơn... Aries, em và Hoshimiya mau tìm một liều chống đại đi. Thuốc anh để trong hộp đây!

- Không cần Kazuma – senpai nhắc, ngay khi vừa nghe đến con bệnh đại là em đã tự tức lúc này rồi. Chỉ khó cho Hoshimiya – senpai bởi vì thuốc dành cho con người không thể tác động được với Vampire, anh quên rồi sao Kazuma – senpai!

- Đừng nhí, tự dưng lại quên mất. Xin lỗi nhé Hoshimiya, tớ sẽ cố gắng tìm ra phương thuốc để giúp cậu và mọi người!

- Mình ổn thôi, xin đừng quá lo lắng cho mình Kusanagi – kun. Quan trọng hơn là với máu của mình, cậu có tìm hiểu được điều gì không?

- Hm hm, cảm ơn nhé Hoshimiya, nhờ cậu mà tớ có thể khẳng định rằng quan điểm của mình là chính xác. Theo như nhiều sử sách, hay thậm chí là trong các giai thoại về Chân Tổ của các đất nước phương Tây thì hình ảnh Chân Tổ tương tự như loài dơi. Và bây giờ thì tớ đã rõ, hình ảnh đấy không chỉ đơn thuần chỉ để so sánh ví von, mà nó hoàn toàn đúng đấy. Dơi và Chân Tổ coi thể mà có quan hệ mật thiết với nhau thật!

- Anh cứ lòng và lòng vòng nhiều quá Kazuma – senpai. Đi thẳng vào vấn đề giùm em!

- Tớ không rõ là các cậu đã biết điều này từ trước chưa nhưng có thể nói rằng bộ mã gen của loài Chân Tổ các cậu tương đương với bộ mã gen của loài dơi. Nếu nói về khả năng tương thích thì phải nói rằng nó đạt ngưỡng 99.2%, một sự phù hợp đáng ngạc nhiên. Với kết quả này thì gọi các cậu là những con dơi cỡ lớn cũng không hẳn là sai đâu!

Gương mặt Eri bắt đầu tối sầm lại, cả cơ thể co rúm và bắt đầu run lên từng đợt. Có chuyện gì xảy ra thế nhỉ, Kazuma thoáng để ý thấy sự kỳ lạ này nên cũng hơi thắc mắc. Nhưng sau đó, hắn chợt nhớ ra một chuyện mà đáng lý ra mình không nên quên mới đúng.

- A xin lỗi, tớ không cố ý đâu, cho tớ xin lỗi!

Nguyên nhân là vì Eri rất sợ dơi. Trước đây, khi Kazuma và Eri chơi trò lên lút hện hồ, Eri đã tiết lộ cho Kazuma biết rằng bản thân cô bé rất sợ dơi. Không biết Eri đã gặp quá khứ về loài dơi như thế nào nhưng chắc chắn đó không phải là trải nghiệm tốt lành gì nên cô bé mới sợ hãi tột độ như vậy. Một Chân Tổ nhưng sợ dơi, nghe thật khôi hài nhưng điều đó là sự thật. Kazuma thiết nghĩ, với nỗi sợ này thì chắc lẽ Hiyama phải gặp rất nhiều khó khăn để kiểm chế Spejas.

.....

- Quay trở lại vấn đề lúc này, khi tớ nói rằng bộ mã gen của Chân Tổ các cậu tương thích với bộ mã gen của loài dơi, thì tất cả mọi câu hỏi đều đã có đáp án. Thủ phạm gây nên con bệnh đại không phải là những loài động vật sống xung quanh dãy núi Himako, mà thật ra... chính là Chân Tổ các cậu đấy!

Một phát hiện khác mang đến sự ngạc nhiên kinh hoàng không chỉ cho mỗi Eri mà cả Aries cũng không tránh khỏi.

- Tớ biết nghe sẽ rất khó tin, nhưng thử nghĩ mà xem, với một giống loài vượt xa ngoài mức độ bình thường của con người thì thứ duy nhất có thể giết được họ chỉ có thể là chính bản thân giống loài đó mà thôi. Nếu như các cậu nghĩ bệnh đại chỉ bắt nguồn ở những loài động vật hoang dã mang trong mình Rabies Virus và tỷ lệ cao nhất khi bị chó mèo hoang cắn thì là còn thiếu đấy. Thật ra thì dơi cũng mang trong mình bệnh đại, và mức độ lây nhiễm thì chỉ đứng sau chó mèo hoang đã thôi. So ra thì vẫn rất nguy hiểm, có thể dẫn đến tử vong nếu không điều trị kịp thời. Hay nói một cách khác cho dễ hiểu thì, khả năng truyền nhiễm virus đại đến từ các Chân Tổ cũng rất cao... chính xác hơn là chỉ có duy nhất Chân Tổ mới làm được điều này thôi!

- Dù anh có nói thế đi chăng nữa nhưng... không lẽ những Vampire trong làng lại quay sang tấn công lẫn nhau ư?

- Không thể nào có chuyện đó đâu. Thị tộc chúng mình rất đoàn kết và hòa thuận. Không lý nào lại có thể...

- Hai người bình tĩnh một chút. Tớ dù sao cũng là một bác sĩ thú y chứ không phải là thám tử nên nhiều khi lập luận của mình không được chính xác. Tớ cũng phân vân không ít, chẳng lẽ họ lao ra cắn nhau vì bất đồng nào đó để rồi bây giờ lại khổ sở chạy đôn chạy đáo để tìm thuốc chữa. Rồi thì nạn nhân lại là đám trẻ trong khi các Chân Tổ khác thì vẫn bình thường. Không thể nào có chuyện họ chủ đích cắn hay gây vết thương cho chúng được. Nhưng xét theo hai mẫu máu thì sự thật luôn là sự thật. Virus đại từ tìm thấy đích thị là phải từ một cá thể mạnh ngang Chân Tổ hay thậm chí là hơn thế nữa thì mới đủ sức phá hủy hệ miễn dịch cũng như khả năng tự tái tạo của Chân Tổ trong khi con người hay các loại virus đại thông thường sẽ không thể làm được!

Aries và Eri tỏ ra phân vân lưỡng lự theo kiểu đui lý. Dù cho hắn không phải thám tử nhưng lập luận của hắn thì quả thật rất khó để phủ nhận. Hắn giải thích dựa trên kết quả thí nghiệm. Sự thật đã rành rành như thế, muốn chối bỏ là điều không thể. Nhưng rút cuộc thì thủ phạm thật sự gây ra dịch bệnh tràn lan khắp thị tộc là ai vẫn là một dấu chấm hỏi lớn. Nếu như giả thuyết của hắn cứ cho là đúng, thì phải là một Chân Tổ mới có khả năng mang dịch bệnh đến cho Chân Tổ... và nếu không phải Chân Tổ trong thị tộc thì ắt hẳn phải là Chân Tổ ngoài tộc...

Chân Tổ ngoài tộc... Chân Tổ mà Eri chưa từng thấy hay quen biết trong tộc. Bỗng dưng, Eri chợt nhớ ra một điều vô cùng quan trọng.

- Phải rồi... những con người hôm đó...

Trong tâm trí Eri hiện ra ngay hình ảnh của những kẻ mặc áo choàng đen trùm kín qua mặt đã xuất hiện quanh thị tộc Chân Tổ cách đây mấy ngày. Tuy không thể biết được thực hư như thế nào nhưng với sức mạnh đáng sợ đó, Eri có thể khẳng định rằng họ là những Chân Tổ... Những Chân Tổ ngoài tộc mà Eri chưa từng gặp qua bao giờ. Rất có thể chính những Chân Tổ đó đã...

Kazuma đưa tay lấy ống máu thí nghiệm của một đứa trẻ đang nhiễm bệnh lên cao. Máu của Chân Tổ cũng có cấu trúc giống máu con người, mang màu sắc đỏ huyết. Nhưng từ khi nào mà ống nghiệm chứa máu của đứa trẻ kia lại chuyển thành màu tím đen đặc... trông thật đáng sợ.

- Tạm thời cứ gác nguyên nhân sang một bên. Bây giờ chúng ta đã tìm ra kẻ gây chiến là virus bệnh dại thì chỉ nên tập trung vào việc chữa trị bệnh dại là ổn. Giờ mới là lúc căng thẳng nhất cho trận chiến trường kỳ đây!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Sau một khoảng thời gian dài, chính xác hơn là lưng chừng xấp xỉ dao động trong tầm ba mươi phút cho đến một giờ đồng hồ vật và bên ngoài dưới cơn mưa tầm tã buổi giá. Cốt cũng chỉ để nghe theo lời yêu cầu của Kazuma mà đôi bạn trẻ, Hiyama và Hebi không quản mưa gió để đi tìm loại lá thảo dược mà các vị bô lão trong làng luôn sử dụng từ đó đến nay. Hai người họ đã thu nhặt và mang về được một túi đầy lớn, có khi đúng như Hiyama nói là cậu ấy đã phải bôi tung hết cả khu rừng để mang về chừng ấy. Vất vả khổ sai lắm con li cho tên mặt thiện ấy đã đời, ấy vậy mà khi mang thành quả về đặt rằm lên bàn thì hẳn lại nói rằng chưa cần sử dụng đến nó bây giờ nên tạm thời “vứt” đồng thảo dược ấy sang một góc nào đó đi.

Hắn trả lời với gương mặt không đổi, cái nhìn vô hồn không chút cảm xúc cùng giọng điệu ngang phề phề đó vô tình trở thành nguyên nhân chính khiến Hiyama không khỏi nổi giận. Thật lòng mà nói, nếu như không có ngày Hiyama đắm vào mặt hân một cái thì chắc lẽ cậu ấy không thể nào sống an nhàn từ giây phút này cho đến cuối đời. Tên ngu ngốc đó... chỉ giỏi thọc vào tiết diện của người khác là giỏi... cho nên đừng hỏi vì sao hẳn cứ luôn tạo ra thêm nhiều kẻ thù hơn là bạn bè nữa.

Tạm thời để thảo dược ở đó, Kazuma triệu tập nhóm bạn Chân Tỏ đầy đủ với mục đích là giải thích rõ về nguồn gốc gây bệnh chủ chính do Rabies Virus, hay còn biết đến là virus dại, cũng như cách hoạt động của virus dại khi đi vào cơ thể sẽ phá hủy hệ thống hồng cầu và bạch cầu ra sao. Tuy nhiên, đúng như Kazuma và Aries dự đoán, ngay khi đưa ra luận điểm về bệnh dại thì hẳn nhận lại nhiều ý kiến trái chiều. Vì về cơ bản thì hệ thống miễn dịch của loài Chân Tỏ vững chắc hơn cả bức tường Vạn Lý Trường Thành bên Trung Quốc. Dùng một trong những bảy kỳ quan của thế giới để so sánh cũng chỉ để cho mọi người dễ hình dung ra tính bất khả xâm phạm của hệ thống miễn dịch là tuyệt đối. Một thứ được xem như “tuyệt đối” thì không thể nào bị tấn công đơn giản bởi một căn bệnh dại giản đơn.

Kazuma đã phải giải thích rất rõ. Đầu cho nó có thật vô lý nhưng sau cùng thì điều vô lý ấy cũng đã trở thành sự thật. Về nguyên nhân vì sao những đứa trẻ lại nhiễm phải virus dại thì Kazuma sẽ nhường lại điều đó cho ai đó hành nghề thám thù có chuyên môn hơn. Trách nhiệm của Kazuma là tìm ra nguồn gốc của căn bệnh, bao gồm cả quan điểm bệnh dại cũng có thể lây nhiễm qua loài dơi, hay chính xác hơn chính là các Chân Tỏ trong làng. Và quả nhiên là ngay khi vừa nêu ra luận điểm ấy thì Hiyama đã sấn sổ lớn tiếng cãi và với hẳn, nếu như không có Hebi và Namehari kịp thời ngăn lại thì không thể biết được điều tồi tệ gì sẽ xảy đến. Cũng do Hiyama quá kích động và cũng bởi những lời Kazuma nói... không khác chi ám chỉ rằng tình đoàn kết trong thị tộc đang mất dần đi, mọi người trong làng nghi kỵ rồi gây xung đột với nhau. Điều đó chưa bao giờ xảy ra nên cậu ấy không tài nào có thể đồng thuận với ý kiến của Kazuma.

Dĩ nhiên, Kazuma cũng không hề có ý xúc phạm hay báng bổ, hoặc chỉ rẽ từng thành viên trong thị tộc. Hắn chỉ nói lên những gì mà kết quả xét nghiệm đưa ra qua việc so sánh và phân tích hai mẫu máu, một của đứa trẻ đang nhiễm bệnh và một của Eri, Chân Tỏ chưa nhiễm bệnh.

Hiyama lại muốn dùng nắm đấm tẩm cho hẳn một trận vì dám mang Eri ra làm chuột bạch thí nghiệm trong khi mình đi vắng. Nhưng cậu ấy vẫn còn đủ sáng suốt để hiểu rằng nếu hẳn mà bất tỉnh ngay lúc này thì sẽ phải gặp phiền phức khổng lồ. Thành ra Hiyama lại phải nuốt giận vào trong, ráng nhịn nhường chịu đựng.

Nguyên nhân chính là virus dại, vậy thì chỉ cần tìm ra phương thuốc để chữa dứt điểm con virus này là ổn. Nhưng đây cũng là một thử thách khá lớn đối với Kazuma. Vaccine trị bệnh dại thì đã tồn tại từ rất lâu rồi. Chỉ là loại Vaccine ấy chỉ dành cho con người và động vật. Kazuma đã tiêm vaccine ngựa dại, trị dại cho rất nhiều bệnh nhân bao gồm con người lẫn động vật nên một mặt nào đó, việc sử dụng vaccine cũng như hiểu biết về vaccine không quá xa lạ với Kazuma. Thử thách lớn nhất chính là loại vaccine nào đó có thể chữa trị được cho Chân Tỏ. Giống loài không tiếp thu bất kỳ loại thuốc nào do con người làm ra thì đương nhiên không thể sử dụng những phương cách thông thường. Không muốn nói nhưng vẫn phải đối mặt rằng Kazuma... nếu muốn cứu lấy những đứa trẻ ngoài kia nói riêng và toàn thể thị tộc Chân Tỏ nói chung, thì Kazuma... buộc lòng phải nghĩ ra một loại vaccine mới cho phép tác động đến hệ thống miễn dịch vô đối của họ. Nhưng để làm thế nào hay bắt đầu từ đâu, thì vẫn còn là một câu hỏi quá khó trả lời.

Lúc này đây, Kazuma chợt thoáng nghĩ đến ngay những lá thuốc mà Hiyama và Hebi mang về. Hẳn nghĩ nếu có một loại thảo dược cho phép tương tác lên vết thương của Chân Tỏ thì ắt hẳn sẽ tìm thêm được chút ích gì đó. Không bỏ lỡ bất kỳ một giây một phút nào, Kazuma bắt tay vào nghiên cứu ngay và yêu cầu tất cả mọi người đi ra hết bên ngoài, kể cả Eri, kể cả Aries... A, hẳn chợt suy nghĩ lại trong phút chốc và quyết định để Aries lại bên mình vì sẽ còn cần đến con bé trong công việc. Những người còn lại, tạm thời hãy ra ngoài để giúp đỡ cho những hộ gia đình có con em đang kêu gào gây đánh đập chác kia, chịu khó một chút.

.....

Kazuma phân tích mẫu thảo dược Hiyama mang về. Hắn nhờ Aries xoay nhuễn loại lá ấy ra bã, trộn chung với một dạng dung dịch hóa chất gì đó rồi dùng thìa khuấy đều như nhào bột, trứng, sữa và đường làm bánh, cho đến khi loại hỗn hợp ấy trở nên đặc sệt thì mang vào lò nướng lên trong vòng 245 phút... Dù Kazuma bỗng nhiên nhớ đến cảnh Ayame nướng bánh cũng chuẩn bị y chang như thế nhưng hẳn ngay lập tức quay trở lại công việc rất nhanh. Sau khi đã tạo thành một khối đặc thì Aries mới “véo” một miếng cho lên tấm kính nhỏ. Nhắm thêm một giọt dung dịch gì đó rồi đặt lên kính hiển vi để quan sát.

_ Hm hm, thì ra là thế, hiểu rồi hiểu rồi!

_ Anh có phát hiện ra điều gì không Kazuma – senpai?

_ Em ra xem thử đi!

Kazuma nhường vị trí quan sát lại cho Aries. Con bé cũng dán đôi mắt vào ống kính hiển vi để theo dõi.

_ Các tế bào diệp lục không bị phân rã trong dung dịch. Chứng tỏ rằng mối liên kết hóa học của nó là vô cùng bền vững. Không những thế, nó còn chứa gốc NO3 làm chủ chính. Số nguyên tố Cacbon và Hydro cũng nói với nhau theo công thức CnH2n-15... có công thức này sao? Thêm gốc NO3 tạo thành C17H19NO3. Quá chuẩn quá hợp lý!

Aries rời mắt khỏi chiếc kính hiển vi. Con bé đắm chiều suy nghĩ một chút rồi quay sang nhìn Kazuma.

_ C17H19NO3... (5α, 6α) – 7,8 – dihydro – 4,5 – epoxy – 17 – methylmorphinan – 3,6 – diol... cái này, không phải chính là công thức của Morphine sao?

_ Chính xác, là Morphine, hay còn gọi là thuốc giảm đau gây nghiện thuộc họ opiat. Loại chất này chứa nhiều trong nhựa khô quả cây thuốc phiện và về mặt cấu tạo thì nó có chứa nhân piperidin phenanthren. Anh không lấy làm ngạc nhiên khi một loại chất gây nghiện tồn tại trong thực vật nhưng thật không ngờ lại có thể được tận mắt nhìn thấy nguyên gốc của nó trong loại lá này. Liệu có thật là các Chân Tỏ luôn sử dụng nó để chữa lành vết thương hay vết cháy xém không?

_ Em nghĩ điều họ nói không phải bịa đặt đâu. Coi nào, chính Kazuma – senpai cũng phải thừa nhận rằng hệ miễn dịch của Vampire là bất khả xâm phạm ư? Có khi... do bản chất của họ cho phép đào thải hết những hiệu ứng phụ của Morphine...

_ Hoặc là vì nhờ vào tính chất giảm đau của Morphine nên họ không cảm thấy đau, và tất cả con lại đều nhờ vào khả năng tự tái tạo tế bào siêu cấp của bản thân họ. Giống như trước đây, Kinozuka đã từng đến lớp khi mang trên mình vết thương hoại tử do chạm phải vào bạc nguyên chất. Tốc độ hồi phục khá chậm so với khả năng bình thường của Chân Tỏ nhưng có vẻ như cậu ấy không hề cảm thấy đau. Là vì Morphine đã giúp họ không cảm thấy con đau hoành hành, từ đó anh nghĩ ra là có khi, những Chân Tỏ trong thị tộc, thậm chí là các vị trưởng lão đã hiểu nhầm công dụng thật sự của loại thảo dược này!

_ Vậy hóa ra họ đã vô tình tiếp thu thêm một loại độc tố mới vào cơ thể từ đó đến nay mà không hề phát hiện ra, cũng chẳng gây nên triệu chứng gì đặc biệt. Hệ miễn dịch của Vampire đúng là đáng sợ thật. Nếu như con người cũng có thân thể miễn nhiễm với toàn bộ hóa chất độc hại này thì chắc lẽ một loại robot sinh học sẽ được sinh ra và thống trị thế giới này mất. Nói thật, em không biết nên cảm thấy vui hay buồn thay họ khi bị mở mắt trước loại lá mà họ xem như thảo mộc trong khi bản chất thì nó chẳng khác gì thuốc phiện bị cấm như thần dược. Đây là hậu quả của việc khoa học công nghệ tiên tiến chưa đến được với một thị tộc thiểu số lạc hậu đây mà!

_ Có lẽ chỉ là một phần thôi. Đầu sao thì thị tộc Chân Tỏ cũng đã cắt đứt liên hệ với xã hội loài người từ rất lâu rồi. Nhưng mà anh không nghĩ một giống loài thông minh như họ lại không nhìn ra chân tướng của loại lá này. Nhiều khi... đây là thứ duy nhất họ có thể sử dụng được trong khu rừng này. Em cũng từng được đào tạo trong môi trường quân đội nên chắc hiểu rõ. Thứ trưởng tượng xem Aries, nếu như

em bị đẩy vào cảnh quan thiếu thốn hết mọi thứ, từ lương thực cho đến thuốc men như các nước ở Châu Phi thì... em chỉ có thể dùng bất cứ thứ gì xung quanh để gặm nhấm qua ngày dù biết rằng nó chính là thuốc độc. Trên đời này, cũng có những chuyện dù muốn dù không, cũng phải tuân theo quy định của riêng nó, Aries!

.....

_ Vâng vâng vâng, em biết em chỉ là trẻ ranh miệng còn hôi sữa, nên không thể nói lại một bác sĩ thú y như Kazuma – senpai. Mặc dù thừa biết rằng anh chỉ khăm khăm bệnh vực cho họ mà thôi!

_ Nhưng mà, Morphine, suy cho cùng thì cũng được dùng như một liều thuốc chứ nhỉ. Như thuốc an thần chẳng hạn!

_ Điều đó là hiển nhiên thôi. Tuy nhiên, thuốc an thần vẫn chứa một hàm lượng Morphine lớn, cho nên nếu không có giấy kiểm định và dặn dò liều lượng tỷ mỉ từ bác sĩ, thì các nhà thuốc không dám bán bừa cho bệnh nhân đâu. Nhưng nói đi nói lại thì... nó cũng được xem như một loại độc được. Nếu dùng không đúng cách, thì sẽ dẫn đến nguy cơ tử vong cao!

Aries nói đúng, về điều này thì là một bác sĩ trong ngành, Kazuma cũng phải thừa nhận rằng con bé nói không sai. Thuốc an thần về cơ bản là được dùng để trấn an, điều hòa về tinh thần được chia thành từng nhóm thuốc, bao gồm thuốc ngủ, thuốc chống lo lắng, thuốc chống tâm thần, cũng như một số loại thuốc trầm cảm. Kazuma là một bác sĩ thú y, đừng nói đến những con thú ở phòng khám tại nhà, mà những lần Kazuma làm việc ở viện bảo tồn động vật quý hiếm ngoài nước, không ít lần Kazuma phải có mặt tham gia vào những ca mổ phức tạp cho nhiều loài vật, trong đó có cả chúa tể của muôn loài là một con sư tử trắng bị Bạch Tạng. Kazuma đã ra tay cứu chữa và kết quả là đã cứu sống được con sư tử ấy thoát khỏi căn bệnh Bạch Tạng ấy. Hiện tại thì nó vẫn đang sống rất vui vẻ khỏe mạnh ở vườn động vật quốc gia nào đó, tuy nhiên nó vẫn giữ nguyên màu trắng như lúc nó bị bệnh nên nó được xem như con sư tử trắng duy nhất trên thế giới thoát khỏi căn bệnh đi căn nguy cấp.

Quay trở lại vấn đề chính, Kazuma không ít lần tham gia vào nhiều ca phẫu thuật hạng nặng nên mặt nào đó, hẳn quá quen với việc sử dụng thuốc an thần trước khi vật chủ đi vào con mê. Về cơ chế thì hoạt chất trong thuốc an thần thúc đẩy hoạt động của một chất truyền thần kinh, từ đó kích thích tăng tiết hormone dopamin tạo ra cảm giác dễ chịu, khiến cơ thể tạm thời không nhớ đến các cảm giác đau đớn hay mệt mỏi. Điều quan trọng chính là sử dụng liều lượng cho đúng với cơ địa của bệnh nhân. Bởi lẽ thuốc an thần có điểm chung với ma túy và cây cần sa. Thế nên, nếu như không dùng đúng liều lượng, thì nó cũng không khác gì một loại thuốc độc đúng như Aries nói...

Mà nhắc đến thuốc độc, thứ thảo mộc mà Chân Tổ sử dụng từ đó đến nay không khác gì một loại thuốc độc. Một dạng thuốc độc có khả năng trị các vết thương hoại tử... cứ cho rằng là như thế thì quá thật nó khá thú vị. Nếu như nhớ không nhầm thì trong một cuốn sách về y học mà Kazuma từng đọc đâu đó trong thư viện It. Ham Sokyuran thì hình như người xưa đã từng nói câu “lấy độc trị độc”... Nghe cứ tưởng như đùa nhưng một ý tưởng chợt lóe sáng trong tâm trí Kazuma.

_ Ô, có thể sử dụng nó được đấy nhỉ!

.....

Âm thanh từ trong căn phòng nơi các vị trưởng lão thường bề quan là một khoảng không yên ắng đến hiêu kỳ. Có lẽ, Kazuma và Aries đã rơi vào chế độ làm việc với khả năng tập trung cao độ. Các nhà khoa học khi dốc tâm vào công trình nghiên cứu thì im lặng đến đáng sợ. Dù không thích con người nhưng đôi khi cũng phải hâm mộ đến khả năng tập trung cao độ của họ.

Người có thiên phú bẩm sinh thì làm việc nặng, người không có chuyên môn thì làm việc nhẹ. Những gì nhóm Hiyama có thể làm được ngay lúc này là chạy đi giúp đỡ cho những hộ gia đình khác. Hiyama và Namehari, hai người họ chia nhau ra để gắng sức đề lừ trẻ như thường lệ. Bọn trẻ rơi vào trạng thái điên loạn không ngừng như thế này suốt ba ngày nay. Giương mắt của chúng... hay vị trí quanh mắt chúng nổi gân tím đỏ trông vô cùng đáng sợ, thậm chí, đôi mắt đen đục với tròng mắt đỏ hoắm nhỏ bên trong cũng khiến người khác rợn người không kém. Răng nanh và móng vuốt không cần phải lần tròn, chúng ra sức găng co, đánh bật không biết bao nhiêu Chân Tổ trở thành. Móng vuốt của chúng gây sát thương cho một số người. Phải nhắc lại hoàn cảnh kinh hoàng này không biết bao lần... Những đứa trẻ Chân Tổ... lại là loài nguy hiểm nhất so với toàn thể Chân Tổ.

Hiyama và Namehari, là con trai có sức vóc, có sức mạnh thì đi phụ người nhà kiếm hóa lư trẻ. Còn Hebi và Eri, hai cô gái trẻ, sức khỏe không thể sánh với hai người kia nên lo phần nhẹ nhàng hơn gồm chạy việc cho các vị trưởng lão, đồng thời cũng xem xét và băng bó vết thương cho các Chân Tổ khác. Ngay lúc này đây, các vị trưởng lão cũng vất vả và không kém. Họ là những Chân Tổ già tuổi nhất thị tộc, dĩ nhiên sức khỏe thể lực cũng không còn như thời trẻ xưa. Nhìn đáng về mặt môi của các vị... có lẽ, mọi người lo cho các ngài nhiều hơn.

Chạy hết chỗ này đến chỗ khác không ngừng. Eri và Hebi cứ như ca sỹ chạy hết từ show này đến show khác mà không nhận được bất kỳ đồng tiền cát xê nào. Thi thoảng, Eri cũng có ngừng lại chút đỉnh, cô bé lặng lẽ hướng ánh mắt chứa đựng đầy nỗi lo toan về phía cánh cổng ngăn cách nơi đại sảnh với căn phòng thờ yên ắng bên trong. Đầu đó trong nỗi muộn phiền ấy có hiện lên tia sáng mang tên “hy vọng”. Cô bé vẫn đang đợi chờ, vẫn đang hy vọng rằng tên ngu ngốc kia sẽ là cứu cánh cho cả thị tộc.

_ Kusanagi – kun... xin hãy cố gắng lên...

Không chỉ riêng Eri... không chỉ mỗi một mình Eri là hướng về căn phòng đó với tia hy vọng nhe nhói trong tim. Bất kỳ ai trong giây phút nhất từ nhất sinh cũng sẽ đều tìm cách nắm lấy bất cứ chiếc phao nào. Có lẽ... sâu trong thâm tâm Hiyama, Hebi hay Namehari đều có chung một nỗi niềm cảm xúc, một suy nghĩ... và một hy vọng cũng như lòng tin về tên ngốc đó. Chính vì vậy, nên cả bốn người... đều hướng về phía căn phòng ấy, chờ đợi, chờ đợi ngay khi cánh cửa mở bung ra, thì Kazuma sẽ mang đến tin vui cho toàn thể thị tộc.

Nhưng sau đó, mỗi người lại có cách nhìn nhận riêng, giống như Hiyama... từ cánh cửa, cậu ấy từ từ nhìn sang Eri. Hebi cũng lặng nhìn Hebi như hiểu rõ tâm tư tình cảm của cô bé, dẫu cho cô bé không hề nói bất cứ lời nào.

_ Eri – chan!

.....

.....

_ Arghhhhhh!

Một đứa trẻ vừa mất kiểm soát. Hay nói đúng hơn là trong một phút mất cảnh giác, ông chú Chân Tổ bị đứa trẻ nhà mình vung tay, ném bay ông ta và vào tường như những lần trước. Vì gia đình ông chú có một người vợ, một cô con gái đã qua giai đoạn khát máu và một cậu con trai đang đóng vai bệnh nhân lẫn lộn dưới đất. Ông chú bị đánh bật đi thì hai người phụ nữ còn lại không thể can nỏi, kết quả là họ bị đánh văng sang hai hướng khác nhau. Đứa trẻ ấy đứng bật dậy, không ngừng kêu gào điên cuồng như thái độ của một con sư tử xông khỏi chuồng bách thú. Quái vật đã phá vỡ sợi xích phong ấn mong manh duy nhất, đứa trẻ đó vừa nhe răng nanh khiếp sợ, vừa siết chặt những chiếc móng vuốt bám thẳng vào da thịt của bản thân đến bật cả máu. Nó quan sát xung quanh và theo bản tính của loài săn mồi, nó sẽ tấn công vào những kẻ yếu hơn và ít phòng bị hơn, và không may trong mắt nó, hiện lên hình ảnh của Eri. Thăng bé, phóng như tia điện, thẳng đến chỗ Eri.

_ Eri, cẩn thận!

_ Eri – chan!

Nghe thấy giọng Hiyama và Hebi gọi tên mình, Eri nhanh chóng quay đầu lại. Nhưng so với vị trí của Hiyama, Hebi hay Namehari thì... không thể rút ngắn khoảng cách trong khi đứa trẻ ấy phóng đến chỗ Eri với vận tốc nhanh như điện. Bất cứ ai có thể cứu lấy Eri, hay Eri có kích hoạt Spejas Telekinesis để tự cứu lấy thân... dù có làm điều gì thì tất cả cũng đã quá trễ. Răng nanh và móng vuốt sắc nhọn từ đứa trẻ đó, đã nhe ra trước ánh mắt to tròn đầy ngỡ ngàng bàng hoàng của Eri.

_ ERI!!!!

Ngay thời điểm giây phút ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay nhỏ nhắn nhưng đầy sức mạnh đã kịp thời nắm lấy cổ tay Eri kéo sang một bên. Và nhờ thế mà cô bé đã tránh được cú vồ mồi chết người từ đứa trẻ ấy. Bàn tay đó vẫn giữ khư khư lấy Eri, luồn lách kiểu gì đó nhằm tránh né những đòn tấn công bừa của đứa trẻ đó, cốt không để nó chạm vào một sợi tóc của Eri.

_ Thiệt tình, Hoshiniya – senpai, chẳng phải em đã cảnh báo rằng Kazuma – senpai và em cần không gian yên tĩnh để làm việc sao. Cứ gây náo động thế này thì làm sao có thể tập trung được. Cũng may là chúng em đã hoàn thành xong việc nghiên cứu và kịp chạy ra để cứu chị đây. Biết Hoshiniya – senpai hiền nhưng đến độ thù người không chút cảnh giác thế này thì không hay chút nào đâu!

Eri tròn mắt khi trông thấy người đang đỡ lấy mình... hay nói đúng hơn là đang chèo tay ôm sát lấy cơ thể mình đó chính là Aries.

_ Aries – chan!

Con bé... chính xác là Aries, con bé đã cứu lấy Eri thành công.

_ Hoshimiya!

Đồng thời điểm đó, Kazuma từ trong căn phòng chạy ra. Hắn chạy đến bên Eri và Aries với từng giọt mồ hôi chảy dài trên gương mặt. Quả nhiên chạy nhảy hay khả năng vận động đối với hắn cũng là một trong những thử thách về mặt thể chất lẫn tinh thần. Nhưng điều quan trọng là hắn cũng đã xuất hiện.

_ Hoshimiya, cậu không sao chứ?

_ Ku... Kusanagi – kun...

Eri bắt đầu sụt sịt như muốn khóc... nhưng sau đó thì thật sự thì cô bé đã òa khóc và không ngần ngại ôm chặt lấy Kazuma nức nở. Vì đáng sợ quá chăng? Dẫu sao thì Eri cũng chỉ là một cô bé trung học nhút nhát và rất dễ hoảng sợ. So với cuộc tấn công bất ngờ đó, e rằng ngay cả Chân Tổ thì cũng không tránh khỏi hậu quả đáng tiếc. Eri sợ cũng phải.

_ Mọi thứ ổn rồi, không có gì phải sợ nữa đâu Hoshimiya! _ Woahhhhh!

Bây giờ có đồ dành cũng không thể khiến cho Eri ngưng khóc. Hơn nữa, vấn đề trước mắt vẫn chưa được giải quyết triệt để. Kazuma ưu tiên cho sự an toàn của Eri và của mọi người, nhưng cũng không thể làm lơ đến đứa trẻ biến chất kia. Đây sẽ là một trận đối đầu không cân sức giữa một Chân Tổ trong trạng thái hóa quỷ và một đứa trẻ người thường.

_ Cần thận Aries. Mặc dù chúng ta đã được tiêm vaccine ngừa bệnh dại nhưng vẫn phải thận trọng. Tốt hơn hết là đừng để đứa trẻ đó có cơ hội gây thương tích cho em!

_ Nói thì dễ hơn làm nhiều. Anh cũng biết là em được đào tạo trở thành chiến lược gia trong quân đội, chứ có được tập luyện về thể thuật đâu. Vài môn võ phòng thân mèo cào thể này thì... tại sao anh cứ hay đẩy phần khó nhất cho em là như thế nào? Kazuma – senpai no Baka!

Aries luôn nói rằng mình là chiến lược gia, người ngồi vạch chiến lược cho đồng đội cảnh sát tấn công, phá tan nhiều phi vụ. Aries chỉ giỏi bàn giấy, ra lệnh qua thiết bị bộ đàm và theo dõi trên màn hình camera là chủ yếu, chứ không được đào tạo những bài tập chuyên về thể chất như đánh võ hay sử dụng vũ khí. Con bé không giỏi đánh nhau, không giỏi ứng phó khi chính thức bước ra tiền tuyến... Kazuma đã tin điều đó đến sai cỡ nhưng bây giờ thì hắn nhận ra rằng ở đời này... cứ tin mãi một ai đó hóa ra lại tự biến mình trở nên ngu ngốc. Aries không biết võ thuật... ai nói điều đó vậy? Là Aries tự nói đúng không? Vậy thì từ giờ đừng có tin lời con bé nữa.

Một người không biết võ thuật thì không tài nào hụp đầu hay lách sang trái lách sang phải để né tránh những cú vồ mỗi đầu. Trừ khi được đào tạo chuyên nghiệp về quan sát và phản xạ, cũng như thích ứng nhanh nhạy thì Aries không thể nào bắt lấy tay phải đứa trẻ, lợi dụng chính sức của đối phương để đu cơ thể, làm theo thể rắn cuốn người và dùng hai chân ép sát lấy cổ đứa trẻ đó. Chỉ trong thoáng chốc, Aries đã không chế được đứa trẻ trong vài giây. Dĩ nhiên, Aries tự nhủ bản thân không thể giữ được quá lâu nên tận dụng vài giây ngắn ngủi này, con bé lấy ra một ống tiêm có chứa thứ chất lỏng màu xanh nhạt trong đó. Aries đâm mũi tiêm thẳng vào cổ đứa trẻ rồi cho thứ chất lỏng đó di chuyển vào bên trong cơ thể đứa trẻ. Sau đấy thì Aries nhanh chóng phóng bật lùi lại kẻ bên Kazuma và dõi theo từng nhát cử nhát động của đứa trẻ.

Đứa trẻ hóa điên bỗng khựng lại. Dáng vấp đứa trẻ có chút kỳ lạ khi trước tiên là không còn kêu gào một cách điên cuồng nữa, thay vào đó thì đứa trẻ tự ôm lấy cơ thể, từ từ gục xuống nền đất, nằm lẩn lộn một lúc cho đến khi dần dần trở nên bất động. Đứa trẻ không còn hóa điên như quái vật nữa.

Kazuma buông Eri và chạy đến bên đứa trẻ đó. Hắn kiểm tra đứa trẻ bằng cách đưa hai ngón tay vào vị trí cổ và tay. Kazuma tập trung theo dõi trong vài giây rồi quay cổ lại nhìn Eri và Aries vẫn đang căng thẳng đợi chờ kết quả.

Không chỉ Aries hay Eri, thậm chí là tất cả những Chân Tổ, bao gồm nhóm Hiyaama, các vị trưởng lão và cả những Chân Tổ còn lại đều nín thở, lặng lẽ hướng về phía Kazuma trong không gian đầy căng thẳng. Chuyện gì đã xảy ra với đứa trẻ ấy?

_ Thế nào rồi Kazuma – senpai? Thuốc có công hiệu không?

_ Aries, đứa trẻ... đã ngủ mất rồi... ngủ rất say đấy!

_ Ngủ say... vậy tức là, thuốc an thần do anh nghĩ ra, thật sự đã có kết quả!

_ Ồ, chúng ta làm được rồi Aries!

Aries cất tiếng thở phào nhẹ nhõm, con bé ngồi phịch xuống nền đất với biết bao gánh nặng như vừa trút hết được từ đôi vai xuống.

_ Ha ha, lần đầu tiên em tham chiến như vậy. Cứ nghĩ chết luôn rồi nhưng chỉ ít thì cũng không uống phí công sức!

.....

_ Anou... Kusanagi – kun, Aries – chan... Haku – kun...

Đứa trẻ ấy tên là Haki. Nghe Eri nói như vậy thì đúng là như thế rồi.

_ Ồ, bây giờ thì cậu nhóc đang rơi vào trạng thái ngủ say. Tổ đã nghiên cứu và điều chế ra được loại thuốc có thể kiềm hãm cơn khát máu trong chúng. Giờ thì tạm thời ta có thể yên tâm không quá lo lắng đến chuyện chúng nổi xung nữa rồi!

_ Vậy tức là... Kusanagi – kun đã tìm ra phương thuốc rồi ư... phương thuốc cứu chữa cho thị tộc chúng mình...

_ Ày... về chuyện này...

_ Cậu làm được rồi Kusanagi – kun. Thị tộc Chân Tổ được cứu rồi!

Kéo theo sau đó chính là tiếng reo hò không ngớt đầy bất chợt của những Chân Tổ phía dưới. Cứ nghĩ rằng Chân Tổ là những sinh vật không hùa theo lối sống của con người, nhưng thật không ngờ là họ cũng biết biểu hiện cảm xúc như đang xem đá bóng và khi đội họ đặt cược đã phá lưới đối phương. Vì quá bất chợt nên Kazuma và Aries không tránh khỏi giật mình. Tiếng hét của Chân Tổ cũng được so sánh với sóng siêu âm của loài dơi mà nhĩ. Nếu nhiều tầng sóng giao thoa nhiều thế này cùng một lúc cất lên thế này thì... thật sự rất khó chịu.

Kazuma và Aries nằm phục xuống đất, hai tay ôm chặt lấy hai bên tai... đầu họ như muốn nổ tung vì cường độ sóng âm quá cao. Có ai đó làm ồn kêu họ im miệng lại để cho hai người được con đường sống hay không?

_ Kusanagi – kun... cảm ơn... cảm ơn, Kusanagi – kun!

Eri mừng đến rơi nước mắt. Cô bé lại khóc nhưng lần này lại là những giọt nước mắt vì hạnh phúc, vì vui mừng. Cô bé đã ôm chầm lấy Kazuma mà thể hiện niềm vui tốt cùng ấy.

_ Cảm ơn rất nhiều... quả nhiên... quả nhiên, mình không biết hy vọng vào ai ngoài Kusanagi – kun... thật sự rất cảm ơn Kusanagi – kun!

Eri là một cô bé hồn nhiên, sống chân thật và suy nghĩ mọi thứ trở nên đơn giản đúng không? Dù biết trước được điều này và cũng chấp nhận nó như một sự thật hiển nhiên, nhưng trong lòng Hiyaama cũng hiện lên chút gì đó nhấp nhói khi đứng bên dưới, hướng mắt lên và chứng kiến cảnh Eri trong vòng tay của Kazuma. Cảm xúc hiện giờ trong Hiyaama chính xác là sự khó chịu... khó chịu vì người mình quan tâm đã không còn cần mình phải quan tâm đến nữa. Khó chịu vì người mình luôn dõi theo đang được một vòng tay khác chở che mà đó không phải mình. Và khó chịu khi chính bản thân Hiyaama lại chấp nhận lấy những nỗi khó chịu ấy. Hiyaama cũng hiểu ra mình không có quyền lên tiếng. Bởi công lao thật sự từ ai đó thì chính bản thân người đó xứng đáng nhận được phần thưởng.

_ *Hiyaama – kun...*

Bao giờ cũng thế, nếu như ở đây có một chàng trai luôn trông về hướng về người con gái mình đã để mất hằng bao năm qua, thì cũng sẽ có một đôi mắt hướng về phía chàng trai ấy. Cái vòng tròn nối liền bao khung bậc cảm xúc này... có lẽ đến mãi mãi cũng không thể nào chấm dứt được.

.....

Phần thưởng dành cho người lập được công trạng ư? Nếu là phần thưởng thì đáng lý ra người xứng đáng được nhận là Aries mới đúng. Con bé không chỉ đơn thuần làm phụ tá mà còn kiêm luôn chức bảo hộ cho hắn. Mới lúc này đây thôi, Aries đã phải đương đầu với một đứa trẻ Chân Tổ thì mới tìm được thứ thuốc mới đó vào người. Nên nói người nhận nhiều công lao nhất phải là Aries. Cái ôm đó phải là dành cho Aries. Nhưng thật lòng mà nói, có cho không thì Aries cũng không muốn nhận cái ôm đấy đâu. Trông Kazuma cứ luống cuống hay tỏ ra khó xử như thế kia...

_ Hoshimiya, thật tình thì tớ không muốn cắt ngang niềm hân hoan của cậu, nhưng... cậu thật sự cảm thấy ổn khi tớ mới chỉ nghĩ ra cách để khiến bọn trẻ ngu thôi sao?

_ Are?

Sau khi Eri bình tĩnh hơn thì Kazuma mới bắt đầu giải thích. Thứ chất lỏng màu xanh trong ống tiêm mà Aries cho đưa trẻ kia một cách chỉ đơn thuần là một loại thuốc an thần Kazuma vừa mới nghĩ ra ngay tức thì. Kazuma đã phân tích thành phần cấu tạo của loại thảo dược mà Hiya nhọc công tìm về. Phát hiện ra trong đó có tính chất gây nghiện, thường được sử dụng trong việc điều chế thuốc an thần mà con người vẫn hay làm. Tuy nhiên, hoạt chất Morphine tuy mạnh nhưng không thể thâm nhập vào hệ thống miễn dịch của loài Chân Tổ nên Kazuma đã phải cho thêm vào một vài nguyên liệu khác, và nguyên liệu đấy là gì thì hắn không dám nói. Thứ thuốc đó đóng vai trò như một liều giảm đau và gây ra hiện tượng ngủ lên bệnh nhân. Vì nếu là loại hợp chất Morphine bình thường thì không có tác dụng nên Kazuma đã chiết xuất, thanh lọc, giữ lấy những chất cần thiết và thêm vào đó những chất thích hợp. Hay thậm chí, Kazuma còn vi phạm đạo đức ngành y khi quyết định tăng thêm nhiều hoạt chất Sufentanyl mạnh hơn Morphine bình thường gấp 5000 lần. Kazuma còn đang lo không biết liều Sufentanyl có đủ để tác động đến Chân Tổ hay không và xem ra thì nó đã phát huy tác dụng. Nhưng đây cũng là một pha liều lĩnh vì nếu như cơ thể Chân Tổ cho phép hấp thụ loại thuốc này, thì rất có thể nó sẽ gây ra một vài phản ứng phụ. Chỉ mong sao hệ miễn dịch của những đứa trẻ cho phép đào thải hết tất cả phản ứng phụ thì hắn mới được phép thở phào nhẹ nhõm. Hắn vẫn còn cần theo dõi thêm.

.....

Eri xấu hổ đến độ ngượng đỏ cả mặt mày. Bởi lẽ chưa hiểu rõ được ngọn ngành nên nhất thời mừng rỡ, không suy nghĩ được điều gì thấu đáo nên đã sỗ sàng ôm chăm lấy hắn. Giờ bình tĩnh mà ngẫm nghĩ lại mới thấy khó xử. Mà bình thường thì chẳng có đứa con gái nào lại chủ động làm thế bao giờ. Eri tự hỏi... liệu Kazuma có xem mình như một đứa trẻ dãi dãi hay không? Đồi lức, Eri cứ ngập ngừng trông sang hắn, nhưng xem ra mọi thứ vẫn thế không có gì thay đổi. Tên nào có nhiều nếp nhăn nhưng kích thước thì gần đó còn chẳng tỏ ra bận tâm gì đến chuyện đấy. Tất cả những gì Kazuma quan tâm chỉ là tập trung theo dõi đứa trẻ vừa được tiêm thuốc xem liệu có xảy ra phản ứng phụ gì không.

Thời gian dự đoán tác dụng phụ của thuốc được hiển thị rõ trên chiếc đồng hồ đeo tay của Kazuma. Cứ tik tok tik tok như thế cho đến khi âm thanh báo hiệu bện giờ vang lên nhưng đứa trẻ vẫn ngủ say như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Điều này đồng nghĩa với việc vận may đã đến với Kazuma, thứ thuốc mà hắn vừa sáng chế, hoàn toàn có thể sử dụng được cho Chân Tổ.

_ Không bị phản ứng phụ, vậy thì ta có thể tiến hành tiêm cho những đứa trẻ còn lại được đấy Aries!

_ Em hiểu rồi!

Mọi thứ thật sự đang đi đúng với kế hoạch ngoài sức mong đợi, thật khó tin rằng nó rất thuận lợi như chẳng hề gặp bất kỳ trở ngại nào, nhưng điều đó không có nghĩa là Kazuma được phép lơ là mất cảnh giác. Vì ai biết được chuyện bất ngờ gì sẽ xảy ra. Trước mắt thì loại thuốc mới này có thể sử dụng được nên tạm thời hãy mang chúng đến cho các hộ gia đình. Và rồi công việc phân phát "lượng thực" như thời báo cấp bắt đầu. Nhóm Hiya nhận lấy những mũi thuốc tiêm từ Kazuma, mỗi người nắm cái. Mục tiêu là tiêm thuốc cho lũ trẻ... việc cũng đơn giản thôi ấy nhưng... Kazuma nhận ra rằng nó chỉ đơn giản với mình và Aries, hay những bác sĩ khác có chuyên môn cao hơn, còn đối với nhóm Hiya thì... vẫn còn hơi sớm chẳng. Một người thì cầm ngược đầu ống tiêm mà không bị kim đâm vào tay, một người thì cầm ống tiêm theo kiểu cầm dao phay chuẩn bị thái thịt lợn, một người thì không biết cầm thế nào nên đặt nó xuống đất, và người còn lại thì do mạnh tay quá nên lỡ làm vỡ mất ống tiêm trên tay. Cái gì mà còn hơi sớm, phải nói là quá sớm đấy chứ. Nhưng cũng khó lòng mà trách được bởi lẽ đây là lần đầu tiên nhóm bạn chạm tay vào những thứ như thế này. À mà ngay cả một trợ lý trước khi trở thành một bác sĩ có tay nghề thì cũng không tránh khỏi lần đầu tiên cầm ống tiêm chích thuốc cho bệnh nhân. Thành ra đích thân Kazuma và Aries sẽ nhận trọng trách tiêm chủng cho chúng.

Hai người họ tách nhau ra, theo sau Kazuma là Hiya và Eri. Bên Aries sẽ có Hebi và Namehari hộ tống, cốt làm phụ tá nếu cần thì chạy việc cho hai người họ cũng được. Đầu tiên sẽ là cánh Hiya cùng gia đình gắng sức để những đứa trẻ xuống, làm sao đó thì làm, nhưng tuyệt đối phải giữ chặt để chúng không ngo ngược giăng co, nếu lỡ như trong quá trình tiêm mà chúng giật cho một phát thì không những phí thuốc mà còn phí thêm mớ tiền mua ống tiêm mới. Sau khi đã không chế được nhất cử nhất động của chúng rồi thì công việc của Eri chính là đưa ống tiêm cho Kazuma, nhưng trước đó thì cô bé sẽ phải đưa thuốc vào trong ống tiêm, và Kazuma đã hướng dẫn cho Eri chi tiết nên làm thế nào để không bị trào thuốc ra ngoài. Làm khoảng cỡ một hai lọ là Eri đã quen ngay, Chân Tổ đúng là có thể tiếp thu nhiều thứ trong thời gian rất ngắn. Việc còn lại là nhắm ngay vị trí có mã tiêm thuốc vào. Đây là liều an thần mạnh chỉ dành riêng cho Chân Tổ, nó sẽ giúp cho những đứa trẻ tạm thời quên đi cơn đau đớn và đưa chúng vào giấc ngủ sâu. Chỉ sau vài phút, chúng thật sự thiếp đi như chưa từng được ngủ một giấc đúng nghĩa từ lúc phát bệnh cho đến giờ. Càng nghĩ thì càng thấy tội nghiệp cho những đứa trẻ khi bắt chúng phải chịu đựng điều đáng sợ này.

Chia nhau ra và mất thêm một giờ đồng hồ để tiêm thuốc an thần đặc biệt cho chúng, và đợi thêm một khoảng thời gian ngắn nữa thì tất cả những đứa trẻ đều đầu hấn đi. Dấu hiệu nhiễm virus đại được biểu hiện qua răng nanh, móng vuốt, những vết chấm đen trên cơ thể hay những đường gân nổi lên quanh vùng mắt, chân tay hay cổ đều vẫn còn nguyên đấy. Điều này là hiển nhiên vì công dụng của thuốc an thần chỉ có như thế. Nhưng chỉ ít thì chúng sẽ không lên cơn co giật, không trở nên điên loạn, gào hét lung tung và tấn công bất cứ ai đến gần chúng trong một khoảng thời gian. Mọi người có thể nghỉ ngơi, đường sức để chuẩn bị cho một đợt sóng trời dậy tiếp theo ngay khi thuốc an thần hết tác dụng. Kazuma cũng sẽ phải tiếp tục nghiên cứu chứ nào được nghỉ ngơi. Cuộc chiến vẫn còn kéo dài ở phía trước chưa đến hồi kết.

.....

_ Như thế này là được rồi, nhưng mà Yamada – san nên cẩn thận, hạn chế vận động mạnh và tránh dùng để vết thương bị tróc ra thì tốt hơn!

_ Làm phiền cháu quá, Hebi – chan!

Những ai còn có thể giúp được thì tranh thủ đi giúp đỡ những Chân Tổ bị thương khác. Khả năng tự tái tạo tế bào siêu nhanh của loài Chân Tổ gần như trở thành vũ dụng khi tốc độ hồi phục phải nói rằng quá chậm. Nguyên nhân là vì những vết thương đó đều do lũ trẻ gây nên. Theo nguyên lý truyền nhiễm của bệnh đại thì chỉ cần thông qua vết cắn hay vết cào, cũng đủ để lây lan con virus qua cơ thể vật chủ khác. Có lẽ, họ cũng bị nhiễm virus đại nhưng vì là Chân Tổ trưởng thành, sức đề kháng và thể lực cao hơn nhiều so với trẻ con nên mức độ ảnh hưởng không quá nhanh, nhưng dần dần thì nó cũng sẽ gặm nhấm toàn bộ cơ thể, kết cục chẳng khác gì đám trẻ cả. Phải chăng vì biết rõ được điều đó nên Kazuma mới có chủ ý đưa thuốc an thần cho cả những Chân Tổ trưởng thành chẳng... Nhưng nếu là thuốc an thần thì đây cũng chỉ được xem như giải pháp cứu vớt tình thế, vẫn chưa thể diệt trừ được con virus đại đó hoàn chỉnh. Dù sao thì Kazuma cũng đã nhìn được xa như thế này.

_ Thật lòng mà nói, ta không tài nào có thể tin được rằng rồi sẽ có ngày, chúng ta phải nhờ đến sự giúp đỡ của con người để giải quyết những vấn đề nan giải trong thị tộc. Nghe thật nhục nhã và mất thể diện. Nhưng sau tất cả mọi chuyện, thì chúng ta vẫn phải nhìn rõ được một sự thật rằng con người... đã làm được điều mà chúng ta luôn nghĩ chúng không thể... Chân Tổ được xem như những con quái vật gieo rắc nỗi sợ hãi xuyên suốt màn đêm, nhưng nhìn đi nhìn lại thì con người... còn đáng sợ hơn nhiều. Chính họ mới là quái vật!

Tổ tiên xưa vẫn thường hay ví von so sánh loài người chỉ đóng vai trò trong tam giác thang thức ăn của Chân Tổ. Nhưng bây giờ thì hãy nhìn xem, chính chuỗi thức ăn đó đã và đang thống trị thế giới, trong khi loài quý thật sự thì sống chui nhủi ở một dãy núi, đương đầu với vấn đề nội bộ và phải nhờ đến con người cứu giúp. Thật là nhục nhã, bản thân Hebi cũng có chung suy nghĩ như thế.

_ Dạ vâng, con người... quả thật rất đáng sợ!

_ Hiya vốn dĩ không hề thích con người. Hay phải nói là thẳng bé có lý do riêng để thù hận con người. Dù sao thì những gì con người đã làm với nó trong quá khứ, cũng không thể biến mất và sẽ tiếp tục đeo đuổi thẳng bé đến suốt phần đời còn lại. Vậy còn cháu thì sao Hebi? Cháu có ghét con người không?

_ Cháu... không hẳn là ghét họ, nhưng cũng không có nghĩa là thích họ. Được đến trường, được học chung với những sinh vật mang tên con người đó, cháu chợt nhận ra rằng con người... không phải tất cả đều xấu xa đâu ạ. Đường nhiên, có những người tâm tính không tốt nhưng cũng sẽ có người rất tốt. Cháu sợ... là vì khả năng của con người vượt qua những gì mình tưởng tượng. Cháu sợ... vì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, con người có thể xóa bỏ đi mỗi ngăn cách giữa xấu và tốt hay ngược lại. Cháu sợ... khi đã biết chúng cháu là những Chân Tổ nhưng họ vẫn cười và đã chấp nhận chúng cháu như những người bình thường. Có lẽ... cái sợ mà cháu đang mang, nó giống như sự ngưỡng mộ... ngưỡng mộ vì khả năng vô tận của con người. Loài người quả thật rất đáng sợ, nhưng cũng rất đáng tự hào. Thế nên nếu có hỏi rằng cháu ghét con người, cháu chỉ biết trả lời như thế mà thôi!

_ Ngưỡng mộ con người... Phải, dù mỗi thu ngàn năm này không thể chấm dứt, nhưng khả năng của con người là vô hạn. Nếu như một ngày nào đó, tên nhóc kia có thể tìm ra phương cách để cứu lấy thị tộc chúng ta, thì dù ghét cay ghét đắng đến nhường nào, ta vẫn phải thừa nhận rằng tên đó rất giỏi. Hay chỉ biết nói rằng, ta phải đập đầu thần phục trước khả năng vô hạn đó của sinh vật mang tên loài người. Nếu như chọn con người cũng tương tự như đặt cược mạng sống, thì ta cũng muốn thử một lần thử vận may của mình xem như thế nào!

Hebi lặng lẽ nhìn về phía trước, nhìn về phía mà ở đó có tên nhân loại siêu đần độn với mái tóc đen tày tui vẫn hi hụi kiểm tra những đứa trẻ vừa được tiêm thuốc một cách ân cần chu đáo. Hebi vẫn luôn tự hỏi hần... rút cuộc là người như thế nào? Hần đang suy nghĩ đến điều gì? Và hần đang trông đợi điều gì ở thị tộc Chân Tổ? Hết mình vì Chân Tổ, dốc hết khả năng thiên bẩm cũng như chất xám chỉ vì một chuyện không liên quan gì đến mình. Lý do vì đâu mà hần lại tự đeo chiếc gồng trách nhiệm nặng nề ấy lên cổ và quyết sống chết vì nó?

Kazuma từng nói rằng do bản thân ngưỡng mộ Chân Tổ... Một câu trả lời như thế đương nhiên sẽ rất khó để Hebi chấp nhận. Tại sao lại ngưỡng mộ giống loài gần mức ác quỷ hút máu? Tại sao lại dấn thân vào hiểm nguy để đặt chân vào lãnh thổ của những kẻ có thể giết mình bất cứ lúc nào? Hebi thắc mắc nhiều điều và muốn tìm cho ra câu trả lời.

Thật sự, Hebi không muốn hoài nghi bất kỳ ai, dù là trong tộc hay ngoài tộc, Hebi không muốn nghi kị bất kỳ người nào. Đôi lúc, Hebi rất muốn thay mọi người gửi lời xin lỗi vì những khó khăn mà thị tộc nói chung hay Hiyama nói riêng đã gây khó dễ cho hần. Nhiều lúc, Hebi rất muốn được nói lời cảm ơn vì đã cố gắng cứu lấy thị tộc, nhưng Hebi lại không thể nói được. Cứ mỗi lần đứng trước mặt tên đó thì cô bé lại cảm thấy tức tối vô cùng vì những trò khi hay những câu nói khiến người khác nổi giận. Là do hần, tất cả đều do hần. Hần làm ra trò này cứ như thế... cứ như thế... không muốn được nhận lời cảm ơn vậy. Bây giờ Hebi mới nhận ra được điều đó. Phải chăng... hần khiến người khác ghét mình là bởi vì hần không quen việc người khác đối xử tốt với mình... Hần là tên đầu đất thật ư?

Câu hỏi ấy được đặt ra, nhưng cũng sẽ không khiến Hebi thay đổi cách nhìn nhận vấn đề. Suy cho cùng, hần vẫn là một tên cực kỳ đáng ghét.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 70

- Ở đây đúng thật là có suối nước nóng này!

Đập vào mắt Aries là khung cảnh hùng vĩ của mẹ núi rừng thiên nhiên mang đến. Một dòng thác nước chảy từ ngọn đồi cao chọc kia thẳng xuống một bãi đất được bao phủ xung quanh bởi những tảng đá to, tạo thành một hồ nước. Và điểm đặc biệt của hồ nước này là có những làn hơi khói tỏa lên như sương mù, bao trùm hết cả cánh rừng cây lá rậm xung quanh. Chứng tỏ một điều rằng nước ở trong hồ là nước nóng... Một thác nước nóng phá cách, xem như phần thưởng dành cho những cố gắng không nhỏ mà Aries đã đóng góp cho thị tộc Chân Tổ.

Trước đó một tiếng đồng hồ, vẫn như thường lệ, Aries và Kazuma lại nghiền ngẫm nghiên cứu công đoạn tiếp theo để điều chế thuốc giải. Kazuma đã tìm ra được manh mối nào đó ngay trong chính mẫu máu của đứa trẻ bị nhiễm bệnh và máu của Eri nên bắt tay ngay vào cuộc nghiên cứu tiếp theo. Hai con người bình thường cứ làm việc miệt mài không quản thời gian cũng như không gian. Dường như, những gì Kazuma và Aries quan tâm chỉ là nghiên cứu và nghiên cứu với mô thiết bị linh kiện mà Kazuma mang theo. Hai người dành nhiều thời gian loay hoay với nhiều giả thiết gắng giải cho nhau nghe, phân tích cho nhau rõ những phần mà đôi bên còn thiếu sót. Tập trung cho đến khi bỗng dưng có tiếng gà ở đâu đó cất tiếng gáy thì Kazuma và Aries mới nhận ra một điều rằng trời đã sáng mất rồi.

Vị thuộc lãnh phận của thị tộc Chân Tổ, xung quanh có nhiều rừng cây, núi đồi cao dựng đứng nên ánh nắng mặt trời khó lòng có thể chiếu sáng được toàn cảnh ngôi làng hơn là thị trấn nơi con người sinh sống. Nhưng gà ở thị tộc chỉ cất tiếng gáy vào tầm 5h sáng nên khi ấy, trời vẫn còn khá tối. Đổi lại thì con mưa đêm qua đã dứt từ lúc nào mà chính họ cũng không hề hay biết. Ở trong rừng, trên dãy núi cao, lại thêm chút dư âm từ cơn mưa đêm qua, Aries bỗng hắt xì hơi một cái rồi thổi phỉ phỉ vào lòng bàn tay xoa vào nhau. Nhìn vào chiếc điện thoại cầm ứng trên bàn thì hai người mới biết, nhiệt độ trên thị tộc Chân Tổ vào thời điểm tờ mờ sáng giảm mạnh từ 27 độ C xuống còn 15 độ, dẫn đến việc Aries cảm thấy lạnh.

Nhìn một hồi thì Kazuma cũng bắt đầu cảm thấy có gió lùa thổi qua dựng tóc gáy. Nhưng dù nóng hay lạnh thì hần cũng không biểu hiện cảm xúc ra ngoài gương mặt. Hơn nữa, hần cũng không có quyền kêu ca bởi lẽ chỉ ít thì hần cũng còn chiếc áo blouse trắng bác sĩ đồ giữ ấm cơ thể chứ không tro trọi một thân một guộc như Aries. Là đàn ông con trai, đáng lý ra hần nên biết đường nhường cái áo đó lại cho Aries, nhận hết cái lạnh về mình mới phải.

Đứng lúc ấy thì Eri và những người khác từ bên ngoài bước vào nơi căn phòng thờ, và cũng là nơi Kazuma độc chiếm để trưng dụng thành nơi nghiên cứu như cái phòng mạch riêng nhà hần. Nhóm bạn Chân Tổ vào với mục đích báo cáo tình trạng của những đứa trẻ đã có chuyển biến tốt hơn. Tất cả chúng đều chìm sâu vào giấc ngủ và nét mặt thì trông khá hơn so với lúc bị biến chất. Tuy nhiên, những vết tích dấu hiệu cho con dịch bệnh lạ vẫn chưa biến mất, hay có dấu hiệu gì là nó sẽ biến mất. Điều này là tất nhiên khi phải nhắc lại rằng công dụng của loại thuốc an thần do Kazuma sáng chế ra chỉ dừng lại ở mức giảm đau và đưa chúng vào giấc ngủ sâu. Nó không phải tiền được hay thuốc giải nên không thể trông mong được gì hơn từ nó. Đây chỉ là phương cách tạm thời để chúng chịu nằm yên một chỗ, đợi chờ cho Kazuma sáng chế ra thuốc giải thật sự. Theo cách nhìn nhận của Kazuma thì mọi thứ vẫn đang tiến triển khá thuận lợi, nên nhất định thuốc giải sẽ được điều chế trong khoảng thời gian ngắn nhất có thể.

Lý do thứ hai nhóm Chân Tổ có nhã ý mời Kazuma và Aries đi xả stress do áp lực căng thẳng từ công việc. Chuyện này có hơi khó nói và cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nên sau khi nhận được hết thông tin bên ngoài rồi hai con người kia lại quay trở vào công việc như máy móc, Eri và Hiyama, cũng như Hebi và Namehari cứ thay phiên quay sang nhìn nhau, rồi tỏ ra lúng túng cứ như trẻ con vừa làm sai điều gì thì tìm cách di thú tội với người lớn. Điều này gây ảnh hưởng đến Kazuma và Aries vì hai người họ cần có khoảng không gian yên tĩnh để tiếp tục nghiên cứu. Cho đến khi Aries lên tiếng chủ động hỏi có chuyện gì thì mới hiểu ra rằng nhóm Chân Tổ muốn mời Kazuma và Aries đi tắm suối nước nóng, coi như một liều thuốc thư giãn tinh thần sau áp lực công việc.

Ngồi đi ngồi lại thì mình nãy cũng bán hết rồi, do nó hơi và dính một ít nước mưa nên cơ thể Aries đang rơi vào tình trạng gần như cạn kiệt năng lượng, yêu cầu cần được sạc đầy bình trở lại. Hay nói đúng hơn thì theo nhu cầu tối thiểu của con gái, Aries cần phải đi tắm vì tính ra thì tối hôm qua, Aries còn chưa kịp tắm thì đã phải lật đặt theo Kazuma vượt rừng vượt núi để đến thị tộc Chân Tổ, thêm khoảng thời gian vất vả nghiên cứu... Aries khẳng định một lần nữa là mình cần phải đi gột rửa cơ thể nên con bé không từ chối.

Quay sang hỏi Kazuma thì hần lại nói rằng mình cần ở lại để nghiên cứu hơn, bởi hần sắp tìm ra chìa khóa để giải quyết mọi vấn đề nên không muốn rời khỏi phòng thí nghiệm và yêu cầu mọi người cứ đi trước. Khi nào xong hết mọi thứ thì hần tự biết đường đến đó sau... Nói thì nói như vậy, đảm bảo một trăm phần trăm rằng hần sẽ không đến đâu.

.....

Sau khi cởi bỏ hết y phục, cột mái tóc đỏ cao lên thành đuôi gà với một cây trầm màu đen truyền thống cắm ngang qua cổ định cho tóc, Aries quần quanh cơ thể chiếc khăn tắm màu trắng đã được đích thân Makoto – san, mẹ của Eri chuẩn bị. Con bé nhích ngón chân đầu tiên xuống mặt nước để kiểm tra xem mức độ nóng như thế nào. Thấy nhiệt độ thuận lợi thích hợp, con bé từ từ bước xuống và nhẹ nhàng tựa lưng vào thành đá, ngẩng gương mặt thỏa mãn lên bầu trời đêm với giọng điệu thư thái đúng chất của một bà lão.

- Hà... thiên đường chính là đây chứ còn đâu nữa. Thế nên mới nói, Japan is the best!

Eri và Hebi thì không được gọi ngoại ngữ cho lắm nên không thể hiểu được câu nói cuối cùng của Aries, nhưng theo linh cảm của loài Chân Tổ thì chắc là con bé đang muốn nói rằng không nơi đâu tuyệt vời bằng đất nước Nhật Bản.

Aries đã nghe nói điều này từ lâu rồi, cụ thể hơn là từ người mẹ và ông quản gia nhiều hiểu biết khi còn sống ở tòa nhà cao tầng thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Hernandez ở Mỹ. Một trong những cái hạnh phúc nhất mà chỉ có ở Nhật Bản chính là được ngâm mình trong suối nước nóng, đặc biệt là bồn tắm nước nóng lộ thiên. Phía trên là con gió mát mẻ, phía dưới được phủ ảm hoàn toàn bởi suối nước, còn điều gì tuyệt vời hơn khi vừa tắm, vừa thưởng lãm quang cảnh thiên nhiên và làm một chút rượu nhĩ? Như thế mới gọi là đúng bài của nó. Chính vì vậy nên ngay sau khi biết rằng mình sẽ đi tắm suối nước nóng, Aries mới lấy trong túi hành lý của mình ra một vài bình rượu cỡ nhỏ và hai ba cái chum dùng để uống. Để hết trong một cái chậu gỗ, thả trôi lòng vòng trên mặt nước, cho tới khi nó quay lại thì nhấp môi là vừa... Hạnh phúc ngập tràn hạnh phúc.

- Hà... giờ thì mình lại càng có thêm lý do để yêu quý Nhật Bản rồi!

- Aries – chan, cái đó là gì vậy? Eri lên tiếng hỏi.

- Là rượu đấy á. Người Nhật thường hay uống rượu trong lúc ngâm suối nước nóng mà!

- Lần đầu chị biết luôn ấy. Nhưng chẳng phải Aries – chan... có hơi nhỏ để đi mua hay uống rượu sao?

- Hm... thì đúng là như vậy cho nên em mới phải lên lút đi mua hay giấu nó đi, không cho Ayame once – sama phát hiện ra đó chứ. Thi thoảng phá luật một chút cũng không gây hại đến ai đâu. Hoshimiya – senpai cũng thử một ngụm đi. Nó có vị táo đấy!

Eri hai tay cầm lấy một cái chum nhỏ, trong khi Aries thì rót rượu. Đây là lần đầu tiên Eri tiếp xúc với thứ có cồn, cụ thể hơn là rượu. Eri vẫn thường hay thấy những ông chú trong thị tộc chè chén với nhau bằng đồ nhắm và bia, có hôm thì thay bằng vài chum rượu lớn hơn lòng bàn tay. Thấy họ cứ cụng ra cụng vô với nhau với tâm trạng hí hửng hào hứng nên cũng khá tò mò không biết cái thứ nước uống được gọi là rượu ấy thực chất mùi vị như thế nào. Nay được một lần thử, Eri cảm thấy có chút hồi hộp khi cầm lấy một chum rượu nhỏ trong tay. Nó cũng trong như nước uống bình thường ấy mà, nhưng điểm khác biệt sẽ xuất hiện ngay khi Eri nhấp thử.

Cô bé theo thói quen sẽ đưa lên gần mũi để đánh hơi. Nó có chút mùi hơi kỳ lạ nên Eri không dám uống, mà chỉ dùng đầu lưỡi nhấp nhẹ vào thôi, và kết quả là Eri ho sặc sụa đến độ làm rót cả chum rượu xuống nước nóng. Aries và Hebi phải dùng tay vuốt dọc theo chiều xương sống cho Eri.

- Hoshimiya – senpai, chị không sao đó chứ?

- Chỉ... không sao... chỉ là... nó đắng quá...

- Thiệt tình, cậu đã uống rượu bao giờ đâu Eri – chan nên đương nhiên là nó sẽ đắng rồi. Thôi, cậu đừng uống nữa, nếu không thì Hiyaama – kun sẽ nổi trận lôi đình khi biết mình để cậu uống rượu mất!

- Xin lỗi He – chan!

- Được rồi được rồi, cậu ra chỗ này nghỉ chút xíu đi!

Thế là Hebi đã phải đưa Eri ra một góc khác để nghỉ ngơi tĩnh tâm chút xíu. Lý do Eri không uống được rượu ngoại trừ lần đầu đụng đến chất có cồn ra thì là do từ lượng của cô bé không được tốt cho lắm. Bình thường, chỉ cần nghe thấy mùi cồn thôi cũng đủ khiến cho Eri nhìn thấy đất ở trên đầu mà trời thì dưới chân. Eri khá dễ say nên chưa bao giờ Hiyaama cho phép Eri đụng vào những thứ đó. Thường thì trong các buổi tiệc chào đón đầu mùa mỗi năm, Eri có bị ép uống một vài chum rượu nhỏ thì người sẽ thay thế cho cô bé, tiếp lấy rượu ấy là Hiyaama hay Hebi. Và lần này cũng thế, Hebi ngồi vào vị trí kế bên Aries.

- Xin lỗi, Eri – chan không uống được nên nếu em không phiền, thì để chị tiếp từu với Aries – chan!

- Không thành vấn đề. Với em thì ai cũng được thôi. Miễn là có người cùng uống là vui rồi. Mà em cũng không nghĩ rằng là Hoshimiya – senpai lại dễ say như vậy. Nói là rượu nhưng thực chất đây chỉ đơn thuần là trái cây được ủ lên men, cho một ít cồn còn chưa đến 5% tạo cảm giác chua chua giống như rượu thôi. Hay là vì khẩu vị của Vampire quá nhạy nên không chịu được vị cồn?

Vừa nói, Aries vừa rót rượu cho Hebi.

- Cũng có thể, các giác quan của Chân Tổ bọn chị thường nhạy hơn so với người bình thường, nên cũng không ngoại trừ khả năng đó. Nhưng bản thân chị thì cho rằng do Eri – chan chưa từng uống rượu và cơ địa không tốt thôi. Dù sao thì từu lượng của cậu ấy kém hơn so với những người trong tộc. Chính vì thế nên Hiyaama – kun đã nghiêm cấm không cho cậu ấy đụng đến một giọt rượu này. Hôm nay, có lẽ phá lệ cho Eri – chan thử một chút nhưng đúng là không ổn nhì!

- Heh, em đã từng nghe Kazuma – senpai nói chuyện này một lần. Kinozuka – san và Hoshimiya – senpai, dường như hai người họ lúc nào cũng gắn liền với nhau như hình với bóng đúng không ạ? Em nghe nói mọi người đều là bạn thuờ nhỏ của nhau!

- Đúng thế, tất cả bọn chị đều là bạn thuờ nhỏ, cùng được sinh ra trong một năm, cùng sinh sống trong thị tộc này từ lúc bập bẹ biết cất tiếng khóc chào đời cho đến thời điểm hiện tại. Tuy trong quá khứ đã xảy ra một số chuyện mang đến không biết bao nhiêu niềm vui hay nỗi buồn, nhưng bọn chị đều luôn bên nhau, cùng vượt qua nhiều thử và không thể tách rời như một nhóm. Thậm chí nhiều người trong làng còn nói rằng “có lẽ sẽ chẳng tìm đâu thấy một tổ đội gồm bốn đứa thân thiết như chúng nó”... Bọn chị chơi thân với nhau là thế, nhưng chỉ riêng Hiyaama – kun và Eri – chan thì có chút đặc biệt xíu!

- Đặc biệt ư?

- Em cũng để ý thấy có năm vị trưởng lão của thị tộc đúng không? Thật ra thì hết ba vị chính là ông bà của Hiyaama – kun, Eri – chan và Namehari – kun!

- À, em hiểu rồi, ra là quan hệ con ông cháu cha!

- Cũng có thể xem là như vậy. Vì ông ngoại của Eri – chan và ông của Hiyaama – kun là bạn đồng môn nên ngay từ nhỏ, Hiyaama và Eri cũng bị ảnh hưởng từ mối quan hệ ấy. Hay nói đúng hơn thì Hiyaama – kun không khác chi người giám sát cho Eri – chan cả. Bản tính của Eri – chan thì hiền lành, chất phát, sống rất hồn nhiên vô tư, luôn thành thật với chính cảm xúc của mình một cách rất ngây ngô trong sáng. Eri – chan không giỏi lắm ở khâu kết bạn hay trò chuyện với người khác. Cứ mỗi khi gặp người lạ, thì cậu ấy đều nhanh chóng trốn ra phía sau lưng Hiyaama – kun. Từ ngày này qua tháng khác, hết lần này đến lần khác cứ như thế, Eri – chan dần dần hình thành thói quen ấy trong vô thức. Đi đâu cũng bám lấy lưng áo Hiyaama – kun, đều sợ hãi yếu đuối để rồi bản thân Hiyaama cũng không thể bỏ mặc được cậu ấy. Và cuối cùng thì Hiyaama – kun đã trở thành bảo mẫu cho Eri – chan. Cậu ấy luôn cố gắng hết sức để có thể bảo vệ Eri – chan khỏi mọi nguy hiểm và điều ấy vô tình cũng trở thành một thói quen khó bỏ cho chính bản thân Hiyaama – kun. Mối quan hệ đặc biệt giữa hai cậu ấy là như thế, cứ phải luôn gắn kết với nhau như hình với bóng không rời thực chất nó là như vậy!

Cái quan điểm Eri là một cô gái trong sáng, ngây thơ ngây ngô một cách đáng sợ thì Aries không dám bàn luận. Vì chính con bé cũng không tin được ở đời lại tồn tại một người như Eri. Chắc lẽ ngoài Eri ra, sẽ không có người thứ hai giống như cô bé. Nhưng nếu chỉ vì thói quen hình thành lên mục đích thật sự của mối quan hệ thì nghe sao nó thật hơi miễn cưỡng. Cứ cho rằng do bản thân Hiyaama chấp nhận với điều này nhưng riêng Aries lại cảm thấy thật không thỏa đáng.

- Thế nên Kinozuka – san mới kè kè bên cạnh Hoshimiya – senpai, chỉ vì lý do đó mà anh ấy tự chôn mình dỗi theo bước chân của Hoshimiya – senpai. Nghe giống như mối quan hệ giữa tiểu thư đương kim quyền quý và chàng quân gia vậy. Hình ảnh này đối với Vampire thì đúng chuẩn mắt rồi... Vậy thì Shimikaze – senpai nghĩ thế nào về chuyện này? Có thể bây giờ họ còn nhỏ, còn chung sống gần nhau nên mối quan hệ giữa hai người không khác gì tiểu thư và quân gia. Nhưng liệu sau này rồi, khi Hoshimiya – senpai trưởng thành hơn và muốn tự đi trên con đường do chính mình lựa chọn. Nếu như chị ấy không còn cần đến sự bảo bọc của Kinozuka – san nữa... thì chị nghĩ anh ấy sẽ làm gì?

Sẽ làm gì ư? Chính bản thân Hebi cũng không biết nữa. Đây không phải lần đầu tiên Hebi dỗi mặt với câu hỏi này. Nhưng cứ mỗi khi dỗi mặt thì Hebi chỉ biết trốn chạy bởi lẽ không thể tìm cho ra câu trả lời thỏa đáng. Nếu như có một ngày Eri không còn muốn đứng phía sau lưng để nhận sự che chở bảo vệ của Hiyaama, thì khi ấy, Hiyaama sẽ cảm thấy thế nào? Sẽ làm gì khi mục đích của cậu ấy tồn tại trên thế gian này, giống như chỉ là để bảo vệ cho Eri. Hebi không biết và càng không muốn chuyện đó xảy ra. Hebi không muốn mọi thứ xung quanh mình bị thay đổi nhưng... mọi thứ buộc phải trôi theo dòng chảy của thời gian. Đó là quy luật bất di bất dịch ở cuộc đời này.

- Có thể, vì em là một công dân Mỹ. Em được sinh ra và lớn lên trong môi trường tự lực là chính ở Mỹ, nên chưa thể thấu hiểu được hết văn hóa cũng như lối sống ở các nước phương Đông. Nhưng có một điều luôn là chân lý sẽ theo tất cả mọi sinh vật trên thế giới, bao gồm cả động vật lẫn con người. Bất kỳ đứa trẻ nào cũng đều sẽ trưởng thành tự lựa chọn lấy con đường đi cho riêng mình. Chính vì vậy, không thể nào tránh khỏi được chuyện Hoshimiya – senpai sẽ rời khỏi Kinozuka – san. Khi đó, anh ấy cũng buộc lòng phải chọn lấy cho bản thân một lối đi khác, một suy nghĩ khác và nhận ra rằng mình không thể dỗi theo Hoshimiya – senpai mãi được. Chỉ có cách ấy thì mới giải thoát khỏi cả hai người họ khỏi sự ràng buộc này được thôi Shimikaze – san!

- Aries – chan...

Phải chăng những điều Aries vừa nói không tỏ ra chút nào gọi là nghiêm túc hay bởi vì Hebi không nghĩ rằng Aries đang rất nghiêm túc nên mới đưa tay lên che miệng trong khi cứ cười khúc khích như thế.

- A, chị cười như vậy là có ý gì Shimikaze – san?

- Xin lỗi, chị chỉ không nghĩ rằng Aries – chan lại có thể nói được những lời đó. Đôi lúc chị cũng thắc mắc rằng liệu không biết Aries – chan có thật sự mới chỉ là học sinh tiểu học hay không thôi!

- Bộ Shimikaze – san chưa từng thấy đứa trẻ nào trưởng thành hơn tuổi trước đây ư? Em hẳn hạnh thông báo cho chị biết, em cũng được cả nước Mỹ công nhận là một trong những loài động vật bậc cao quý hiếm cần phải được đưa vào sách đỏ để bảo tồn đấy!

- Vậy sao, tee hee!

Trông Aries và Hebi thân với nhau hơn mọi người từng nghĩ. Hai cô gái trẻ cùng cười đùa thích thú. Nhìn thấy cảnh tượng này, có ai nào lại nghĩ rào cản ngăn cách giữa con người và Chân Tổ như đang tồn tại. Nhiều người đã từng nói rằng ước mơ về một thế giới mà cả hai chủng loài có thể cùng chung sống trong yên bình ngập tràn tiếng cười của Eri và Kazuma là bất khả thi, bao gồm trong đó có cả Aries. Nhưng dường như, họ sẽ không thể nhận ra rằng khoảnh khắc yên bình đó thật sự có tồn tại chỉ đơn giản như ở phút giây này đây thôi. Họ không thể nhận ra được bởi lẽ dù là con người hay Chân Tổ... cũng có quá nhiều điều đáng để lo lắng trong cuộc sống. Đầu căn gì phải nhiều nhặn, chỉ đơn thuần một buổi đi tắm suối nước nóng, một vài chai rượu và khung cảnh tò mò sáng trên núi rừng thiên nhiên là đủ.

.....

Con gái trở thành bạn của nhau dễ lắm, nhưng cũng không khó để trở thành đối thủ. Nghĩ đi nghĩ lại thì Aries đã xem Hebi như đối thủ, thậm chí còn nguy hiểm hơn cả Kozue. Tính tình thì hiền lành dịu dàng, trái ngược hoàn toàn với Kozue. Khả năng nội trợ đạt đến cấp độ thượng thừa, nấu nướng trong những giờ gia chánh cực kỳ giỏi, và kỹ năng may vá cũng rất tốt. Hebi và Aries có thể trở nên thân được với nhau cốt chính cũng qua sự kiện chuẩn bị phục trang cho nhân vật trong vở kịch sắp đến. Đôi bên cũng có giúp đỡ nhau không ít lần nên Aries hiểu rõ thực lực của Hebi như thế nào. Qua thời gian quan sát và đánh giá, con bé có thể đưa ra kết luận rằng so với Hebi, Kozue chưa phải là đỉnh núi cao duy nhất. Hebi nguy hiểm... A, nhưng nếu so sánh với Ayame thì... Aries vừa mới suy nghĩ lại, quả nhiên, đỉnh núi cao ngất ngưỡng nhất thế giới này vẫn là Ayame.

Kỹ năng cần thiết để trở thành một bà nội trợ hay một người vợ đảm đang thì Hebi vượt qua bài kiểm tra một cách hoàn hảo rồi. Không những thế... mỗi khi Aries lên lút lểc trộm qua... mỗi khi Hebi nhẹ nhàng nâng mái tóc trắng bạch kim lên cao, để lộ ra bờ gáy thon gọn được bảo bọc bên ngoài là một nước da trắng hơn ngọc trai vừa được đánh bóng. Bờ vai cân đối, thân hình nhỏ nhắn với đường cong lý tưởng của một người mẫu. Nhất là khi tia trộm vào hai thứ vũ khí nguy hiểm nhất của người phụ nữ dùng để quyến rũ cánh đàn ông... nó có thật là của học sinh sơ trung không? Thật lòng mà nói thì nó không quá to hay quá nhỏ, vừa phải hay nói đúng là vừa tay nếu được phép chạm vào thứ thì chắc chắn kích cỡ sẽ gói gọn trong lòng bàn tay... Người như thế này, một người con gái Nhật Bản vừa sở hữu mái tóc trắng bạch kim hiếm thấy, vừa được trời cho một thân hình gọi cảm như thế này... Aries từ từ hạ mình xuống cho đến khi dòng nước nóng chỉ ngập ngang đến sống mũi mình. Con bé nhìn sang hướng khác mà lù lù bàu.

- Có chuyện gì sao Aries – chan?

- Dạ không... Em chỉ đang tự hỏi liệu suối nước nóng ngoài việc cho ta một làn da trắng trẻo ra thì nó có biến được một quả chanh thành một trái cam ép nước không ấy mà!

- Chị không nghĩ suối nước nóng có thể làm được điều kỳ lạ đấy đâu. Thay vào đó, em có thể hái cam trong thị tộc. Hình như sau vườn nhà Hiyama – kun có trồng cam mà nhì. Chị vẫn thường hay xin một ít về để ép nước đó!

Chắc chắn ý của Aries không phải là như thế rồi. Nhưng thà đừng nói ra nếu không muốn tự tạo thêm áp lực cho chính mình. Hebi đứng với hình ảnh của Yamato Nadeshiko, nhưng cũng khá ngu ngơ trong một số vấn đề khác... giống Kazuma.

Mà nhắc đến Kazuma, Aries nhớ lại cảnh tên thôn đồ từ chối không đi tắm suối nước nóng và muốn ở lại để nghiên cứu thêm. Aries trôi lên mặt nước, quay lưng lại và dựa hai tay lên bờ đá với tiếng thở dài.

- Thiệt tình, Kazuma – senpai cố gắng quá rồi. Nghỉ ngơi thư giãn một chút cũng đâu có sao. Lọ mọ cả đêm nên chắc chắn rằng cơ thể anh ấy đang ở tình trạng báo động khẩn cấp nhưng vẫn cứ ép bản thân mình không ngơi nghỉ. Thử hỏi sao Ayame onee – sama thì không ngừng lo lắng còn Kozue onee – san thì lúc nào cũng nổi giận với anh ấy!

Nghe đến Kazuma, Hebi tỏ chút không vui, nhưng Hebi sẽ không chường bộ mặt của mình lúc này cho Aries để con bé không biết được rằng mình không thích Kazuma. Tên đó chỉ gòi gây ra thêm phiền phức và khiến người khác bức mình là giới thôi, có gì hay ho đâu mà sao ai ai cũng đều bị tên đó thu hút. Càng nghĩ, Hebi chỉ càng muốn loại hình ảnh của hắn ra khỏi đầu càng nhanh càng tốt. Nếu mà còn nghĩ đến nữa... chắc chắn, Hebi sẽ có chung cảm xúc với Hiyama, muốn thui vào cái bàn mặt tên đó một đám cho bỏ tức.

- Kiểu này thì chắc là anh ấy lại cho rằng nếu như đi tắm chung một cách miễn cưỡng thì sẽ khiến người khác cảm thấy khó chịu, cho nên mới tìm cơ để ở lại đây mà. Kazuma – senpai tốt bụng đến độ khiến người khác cảm thấy bức mình thật chứ. Giờ mới thấy Ayame onee – sama thật mới mẻ. Chắc hẳn chị ấy cũng mong muốn có người nào đó đến nước anh ấy đi thì hay biết mấy. Nhưng không rõ rằng trên thế gian này có ai đủ lòng hảo tâm mà tự nguyện chăm sóc cho Kazuma – senpai không nhì!

- Nếu lỡ như có thì sao? Lỡ như có một người thích Kusanagi – kun và muốn được ở bên cậu ấy thì thế nào?

Một câu hỏi khiến Aries phải ngược nhìn Hebi một cách chăm chăm. gương mặt Hebi thấp thoáng trong làn hơi khói nước nóng đã bị ẩn lẩn rồi. Nay thêm nét đăm chiêu với vợi khi nhìn xuống dòng nước càng tạo thêm một nét quyến rũ riêng.

- Shimikaze – san. Em biết chuyện hai người trở thành cặp đôi nhân vật chính trong vở kịch hoàn toàn là do bị gượng ép. Nhưng không lẽ đẩy lại tạo cơ hội cho hai người sao? Lẽ nào chị đã có tình cảm với Kazuma – senpai nhà em đấy?

Crack... rõ ràng đây là âm thanh duy nhất Aries nghe được sau tiếng thác nước đổ từ trên cao xuống. Ráng mà nhìn xuyên qua đám khói mù thì Aries trông thấy cái chum trên tay Hebi bị nứt ra nhưng không nhiều một giọt rượu nào bên trong. Hebi đã làm như thế nào? Nhưng chắc chắn đó chính là sự nổi giận được thể hiện qua hành động và nụ cười đầy tà khí nở trên đôi môi Hebi.- Aries – chan, hình như tai chị vừa mới nghe nhảm thì phải, em có thể nhắc lại thêm lần nữa được không?

- À không... do nuôi vừa bay vào miệng nên em nói nhầm ấy mà. Xin Shimikaze – san đừng bận tâm đến... Nhưng chị vừa hỏi nếu có người thích Kazuma – senpai ư? Chuyện đó có thể sao?

Hebi khẽ gật đầu.

- Một người đã luôn để ý đến Kusanagi – kun. Luôn hướng nhìn về phía cậu ấy với một trái tim ngay thẳng không chút toan tính. Người đó... thích Kusanagi – kun thật lòng và muốn được ở bên cạnh cậu ấy. Tuy biết được điều này nhưng chị không thể làm điều gì được cho người đó. Và chị cũng hoang mang rằng không biết liệu có ổn không nếu như tình cảm của người đó đến với Kusanagi – kun... cậu ấy sẽ đáp trả lại như thế nào?

Có lẽ... Aries biết được người đó là ai. Bởi vì không chỉ mỗi người đó mà Aries cũng luôn dõi theo Kazuma nên phần nào nắm bắt được mọi thứ xung quanh nhân vật lấm rặc rồi này. Người đã đặt trọn vẹn niềm tin vào Kazuma, người đã ôm chầm lấy Kazuma khi hắn chỉ mới hoàn thành xong loại thuốc an thần dành riêng cho Chân Tổ... người đã luôn lặng lẽ ngắm nhìn Kazuma từ phía sau chỉ có một mà thôi. Nhưng tạm thời, Aries sẽ vô như không thấy gì.

- Đáp trả như thế nào thì chỉ mỗi mình Kazuma – senpai mới biết. Em không rõ anh ấy sẽ làm gì... có thể là sẽ trung cái bản mặt mốc của mình ra, cố gắng biến nó trở thành vẻ mặt của kẻ đang biết ơn hay tỏ ra luống cuống, dù chắc chắn trông sẽ rất dị hợm!

Cái bản mặt không thể biểu lộ cảm xúc của tên đó đang thể hiện sự biết ơn hay tỏ ra ngập ngừng xấu hổ ư? Trông chẳng khác gì tên hề đang làm trò khi. Mới chỉ tưởng tượng thoáng qua mà Hebi cũng phải chào thua.

- Ủ, công nhận, là nó sẽ không hợp với Kusanagi – kun chút nào!

- Đứng không nào, chỉ mới nghĩ thấy thôi đã ra ngay rồi. Nhưng nếu như Kazuma – senpai từ chối, thì ắt hẳn anh ấy phải có một lý do nào đó khó nói, và lựa chọn phương án từ chối là cách tốt nhất cho đối phương thì anh ấy sẽ chọn nó. Nếu Kazuma – senpai đồng ý thì ắt hẳn người đó phải rất đặc biệt trong mắt anh ấy. Một người con gái đủ sức khiến anh ấy nhận ra nếu như không thể ở bên cạnh người con gái này thì cuộc đời mình trở nên vô nghĩa... nếu thật sự trên thế giới này có tồn tại một người như vậy thì em đành phải nói câu “chúc mừng” thôi!

- Chỉ chúc mừng thôi sao?

- Còn có thể nói được điều gì khác nữa đây. Em không phải Kozue onee – san nên sẽ không gây khó dễ cho cô gái mà anh ấy chọn đâu!

- Điều đó thật sự ổn ư? Không phải... Aries – chan là hôn thê của Kusanagi – kun ư? Để Kusanagi – kun chọn một cô gái khác như vậy, Aries – chan chấp nhận sao?

Tự nhiên nhắc lại chuyện đó khiến con bé nhớ lại lần đầu nhập học, Aries đã toe toét xưng mình là hôn thê chuẩn bị làm đám cưới với Kazuma này nọ. Giờ nghĩ lại chuyện đấy khiến con bé có chút xấu hổ.

- Thì đúng là bọn em có hôn ước nhưng đây chỉ là một phía, Kazuma – senpai còn không biết đến sự tồn tại của tờ hôn ước ấy nữa là. Vì là hôn ước một phía nên em hoàn toàn có thể bỏ đi hôn ước đó miễn là Kazuma – senpai chấp thuận. Chuyện đó cũng không khó khăn gì mấy đâu ạ!

- Nhưng tại sao? Lẽ nào Aries – chan không thích Kusanagi – kun hay tình cảm của em dành cho cậu ấy đã hết? Bây giờ trông hai người rất thân với nhau kìa mà!

- Thân nhau trên phương diện quen biết thì đúng hơn. Kazuma – senpai thì thẳng tính, không biết ý nhị trong lời ăn tiếng nói, cứ nghĩ gì trong đầu thì nói huyếch toẹt ra hết cứ như đang lên lớp giảng đạo hay dạy dỗ người khác. Lý do em hủy hôn ước cũng là vì em không muốn phạm tuổi thanh xuân và tương lai phía trước khi phải lấy một người về làm ông nội mình đâu. Em không có đủ tính nhẫn nại để mà ngồi nghe người ta lên lớp mỗi ngày nên thôi... tha cho em đi nhé!

Cô lẽ Aries cũng thấm nhuần tư tưởng và chịu đựng đủ tên ngu ngốc ấy rồi. Thật lòng mà nói, họa có vô phúc lắm thì mới rước hấn về làm chồng, vì nếu không nhìn thấy cái bản mặt mốc vò cảm của hấn mỗi ngày thì cũng sẽ phải nuôi một con vợ người hay nghe thuyết giảng mỗi khi xảy ra tranh cãi. Tên đó nói thì nào có để ý để từ gi lời ăn tiếng nói, có bao nhiêu nói ra hết bấy nhiêu, không chịu uốn lười bấy lần trước khi mở miệng nên chắc chắn sẽ có xung đột nếu người còn lại không học được tính nhẫn nại.

- Nhưng mà, nếu so với đám con trai dẻo miệng, biết dùng lời lẽ ngọt dụ dỗ con gái thì Kazuma – senpai vẫn là sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Nếu một cô gái nào đó trở thành người yêu của anh ấy thì em xin khẳng định một điều rằng cô gái đó không cần phải lo lắng xem liệu mình có bị phản bội hay không, bởi lẽ người thẳng ruột như Kazuma – senpai vốn không biết nói dối mà. Và nếu như họ vẫn còn đặt nghi vấn cho anh ấy thì chỉ cần để ý kỹ những con động vật xung quanh anh ấy là ổn. Lũ động vật sẽ không bao giờ nói dối nên chúng sẽ chỉ yêu quý người nào thật lòng không chút giả dối thôi. Nếu chó mèo hay bất kỳ con gì đó còn bên cạnh thì chứng tỏ anh ấy chưa thể nói dối được đâu... Với lại, trong tâm trí em bây giờ, hình ảnh của một người khác đã vô tình xuất hiện và lấn át đi mất hình ảnh của Kazuma – senpai mất rồi. Em không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận lấy điều đó như một lẽ tự nhiên mà thôi! Về sau con bé có tỉnh nói nhỏ lại ờ mức thì thầm để không cho Hebi nghe thấy được.

- Hử? Em vừa mới nói gì vừa xong đấy Aries – chan?

- Không có gì đâu ạ, không có gì đâu!

- Kazuma – senpai, mọi người đã tắm xong rồi, anh thật sự không cần phải đi tắm sao?

Sau khi gột rửa cơ thể khỏi bụi bẩn mồ hôi, vết tích thời gian của một đêm dài nhiều biến động, Aries quay trở về phòng nghiên cứu để xem Kazuma như thế nào. Ấy vậy mà vừa mở cửa ra một cái, Aries bất gặp ngay cảnh tượng hấn nằm duỗi thẳng tay chân ra, úp mặt xuống sàn đất một cách rũ rượi, trông không khác gì một cái cây mất hết năng lượng và đang nằm đó đợi chờ những phút giây cuối cùng trong cuộc đời mình trôi qua.

Càng gì phải hoang mang lo lắng, Aries hiểu rõ tình trạng này. Trước đây, hấn cũng từng bị như thế một vài lần nên không cần phải quá để tâm.

- Anh đang làm gì vậy Kazuma – senpai? Nếu muốn ngủ thì nên chui vào lều chứ nằm ở đây thì sẽ cảm lạnh đấy ạ!

- Aries đấy à... chết thật, mình kiệt sức đến độ nghe còn không rõ nữa... suối nước nóng thế nào... có đủ độ nóng không?

- Cũng ổn, chỉ tiếc là không có sữa để uống như những quán trọ suối nước nóng khác. Mà quan trọng hơn, anh chưa trả lời câu hỏi của em đó Kazuma – senpai!

Thật ra thì cũng không cần đợi hấn trả lời, miệng chưa nói thì bao tử đã trả lời thay tất cả bằng cái âm thanh ợ ẹt như tiếng con bò ọm liên hồi ngoài cánh đồng.

- Có khi nào... Kazuma – senpai đói bụng rồi không?

- Hai chén bún đậu mắm tôm, một đĩa salad trộn, một đĩa sushi trứng không có hải sản, một hamburger gà và hai suất thịt bò Kobe. Đó là tất cả những gì anh cho vào bụng từ lần mới đây nhất và bây giờ thì nó... biến mất hết rồi!

- Đôi lúc em cũng tự hỏi không biết bao tử của anh có thuộc dạng người không. Em cũng đoán được rồi chuyện này cũng sẽ xảy ra nên có mang theo vài hộp mì ly đấy. Chúng ta là khách không mời mà đến nên đừng mong Vampire trong tộc chuẩn bị điểm tâm cho, tự túc là hạnh phúc nhất. Anh có muốn ăn luôn không?

- Đội ơn em nhiều lắm Aries!

Tắm xong thì đến giờ lo bữa điểm tâm cho Kazuma. Vì Aries đã hứa với Ayame rằng sẽ chăm sóc hấn ít nhất là trong thời gian đi công tác như thế này nên không thể bỏ mặc hấn chết đói được. Đi một chuyến đường xa với tên này thì phải chuẩn bị nhiều thứ. Bàn chất hấn thì chẳng quan tâm đến chuyện gì khác ngoài những vấn đề liên quan đến chuyên môn. Hấn có thể nhớ đường mà mang theo thuốc men, các loại máy móc thiết bị phục vụ cho công việc, nhưng tuyệt đối sẽ không nhớ đến những chi tiết vặt vãnh như quần áo để thay, thức ăn dự trữ. Và thông thường thì Ayame sẽ là người chu toàn hết những thứ đó.

Lần này cũng vậy, trước khi khởi hành, Ayame đã phải chuẩn bị hết mọi thứ cần thiết cho hết vào hành lý của hấn. Trong đó bao gồm một vài hộp mì ly và thức ăn nhanh đóng hộp. Ayame không quên bỏ vào túi đồ của hấn một bình ấm đun nước nóng siêu tốc, một cái khay hộp, vài cái thìa và khăn ăn. Lo tất tần tật mọi thứ không thiếu thứ gì, thậm chí là vài chai nước lọc nếu có khát thì biết đường mà uống.

Cắm phích vào máy phát điện, đợi ấm nước sôi lên thì rót vào ly, đóng nắp lại và ngồi đợi khoảng chừng ba phút, kèm thêm vài gói gia vị có sẵn thì có thể ngon lành bất cứ lúc nào. Nhưng với sức ăn như hạm đội của Kazuma thì phải ít nhất là năm ly. Và cứ như thế, hấn không ngừng si sụp ly mì trong tay trông chẳng khác gì kẻ bị bỏ đói lâu năm. Đây chỉ là một ly mì ăn liền bình thường, chỉ phù hợp với túi tiền sinh viên, nhưng đối với hấn thì đó gần như một tuyệt tác của thế giới.

- Từ từ thôi Kazuma – senpai, không có ai dành mắt của anh đâu!

Aries phải lấy nước ra sẵn để khi hấn mắc nghẹn thì còn kịp thời xử lý. Chỉ có điều, dường như không chỉ sở hữu một cái bao tử vô đáy mà vòm miệng hấn cũng rộng đến độ chẳng bao giờ mắc nghẹn dù có tống nhiều thứ cùng một lúc vào trong. Hấn ăn ngon lành như thế không gì có thể gây cản trở hấn.

- Thiệt tình, bình thường thì nên đi tắm trước rồi mới ăn. Chứ ăn trước thế này thì phải ngồi đợi ít nhất 30 phút để tiêu hóa rồi mới được phép tắm. Là một nhà khoa học mà anh lại làm việc theo trình tự trái với khoa học quá đó!

Hấn vừa mới hút một sợi mì dài vào miệng.

- Tắm suối cốt là để thư giãn. Anh biết nếu như mình cũng có mặt thì chắc chắn các cậu ấy sẽ không thoải mái mà thư giãn nổi. Nên tốt hơn hết là cứ tránh mặt, tiện cho cả đôi bên!

Chính vì lý do đó khiến Aries thờ dãi ngán ngẫm. Thờ dãi là vì hấn quá tốt... tốt bụng đến nỗi phát bực, thử hỏi làm sao Hiyama và Hebi không tài nào ưa hấn nổi. Aries cảm thấy mình đã quyết định sáng suốt khi từ hôn với hấn. Lấy một tên không biết nói dối, không biết phản bội nhưng thật thà đến độ ngu ngốc và tốt bụng đến mức ngờ nghệch kiểu này, Aries cũng không thích cho lắm, trái lại còn cảm thấy phiền là đáng khác. Con bé còn thiết nghĩ, nếu như lời Hebi nói không sai, thì nhất định sẽ khổ thân cho người con gái nào thật sự đem lòng yêu hấn. Cứ thế này mãi mà được sao?

- Nhưng cũng nhờ không đi cùng mọi người nên anh mới có thêm thời gian để nghiên cứu, sau đó thì vô tình phát hiện ra một điều!

- Phát hiện ra điều gì cơ ạ?

- Cấu trúc thành phần hóa học trong những lá thảo dược mà Kinozuka mang về cũng tương tự như thành phần của Morphine như chúng ta đã biết. Nhưng nếu thay đổi thêm bớt hai nguyên tố Cacbon, Hydro và một vài thành phần khác thì nó cũng sẽ tương tác với những hợp chất bên ngoài một cách dễ dàng đơn giản. Từ đó, anh hoàn toàn có thể tạo ra vaccine trị bệnh dại cho Chấn Tổ trong thời gian sớm nhất!

- Ô, từ thuốc phiện có thể điều chế ra vaccine chữa bệnh dại, quả nhiên, bác sĩ thú y giỏi nhất Nhật Bản luôn không khiến người khác phải thất vọng. Nếu anh đã ngâm cứu được đến chừng ấy thì cứ tiến hành mà làm thôi. Không phải, chữa trị được cho lũ nhò là mục đích lớn nhất của anh đấy sao?

Kazuma nốc hết ly mì đầu tiên trong thời gian ba phút, bằng đúng với thời gian đợi cho mỳ nở ra ở ly thứ hai sau khi hấn đã chế nước sôi và tính từ thời điểm hấn bắt đầu xử lý đầu tiên. Giờ thì hấn chế nước vào ly thứ ba rồi ăn qua ly thứ hai.

- Trên lý thuyết thì là như thế nhưng về thực tiễn thì nói đúng hơn là chúng ta gặp phải rắc rối lớn!

Rắc rối lớn... cũng không ngạc nhiên mấy bởi lẽ mọi thứ diễn ra quá sức thuận lợi từ lúc bước chân vào thị tộc Chấn Tổ cho đến thời điểm hiện tại. Bây giờ, gặp phải chút vấn đề thì cũng không có gì lạ. Nếu có lạ thì là đến bây giờ mới phát sinh ra khó khăn thật sự.

- Thế điều gì đang gây cản trở cho anh đấy Kazuma – senpai?

- Nói là lớn nhưng nếu theo góc nhìn nhận của người khác cũng không đến mức ấy. Chỉ là... anh không biết thành phần cấu tạo của vaccine trị đại... trông nó như thế nào!

Aries không nghe nhầm đâu, hẳn nói là không biết cấu trúc hình thành của vaccine trị đại... chắc chắn là hẳn vừa mới nói như thế. Đến bản thân Aries cũng phải tròn xoe đôi mắt nhìn hẳn chăm chăm như chẳng dám tin.

- Không phải chứ. Anh là bác sĩ thú y, chữa trị cho biết bao nhiêu con vật từ đó đến nay, đặc biệt nhất là bệnh đại. Ất hẳn là Kazuma – senpai đã tiếp xúc với rất nhiều vaccine ngừa đại, vậy mà bây giờ anh lại nói rằng không biết là ý gì vậy ạ? Senpai, nếu anh nghĩ có thể đùa em bằng câu vừa rồi thì thật sự nó vẫn còn quá sớm đó. Kazuma – senpai cần học một khóa làm thế nào để nói dối thuyết phục người khác đi!

- Anh không có đùa đâu Aries, thật sự là anh không biết thành phần cấu trúc của loại vaccine trị đại nó như thế nào. Hay phải nói là chưa từng nghiên cứu qua mới đúng. Vói lại, vaccine dành cho động vật và cho người là hoàn toàn khác nhau. Em không thể đánh đồng nó tương đương như thế được!

Hắn lại vừa ăn hết ly mì thứ hai, tiếp tục chế nước sôi vào ly thứ tư, đóng nắp để đó cho mì nở, còn mình thì ăn tiếp ly thứ ba.

Aries lại thờ dài.

- Kazuma – senpai, con cung của hiệu trưởng Tsubame Minamiya, thiên tài mang danh hiệu Einstein Albert. Một bác sĩ thú y có tay nghề được quốc tế công nhận và cấp chứng chỉ đẳng hoàng lại không biết đến công thức cấu tạo của loại vaccine đã từng tồn tại cách đây hơn trăm năm. Anh tính thế nào đây Kazuma – senpai? Em không chuyên về y học, nên chỉ có thể giúp anh một số thứ thuộc phạm vi hiểu biết của mình thôi. Không lẽ làm đến tận đây rồi mà lại bỏ cuộc? Anh không có ai ở It. Harm Sokyuran hay đầu đó biết về loại vaccine này để Kazuma – senpai có thể hỏi thăm ư?

Hắn bỗng khựng lại trong khi ly mì vẫn đang hun khói chờ đợi hẳn ăn nó. Khựng lại để suy nghĩ trong vài giây... khựng lại trong phút chốc vì một ý tưởng chợt lóe lên trong tâm trí Kazuma.

- Cũng không hẳn là không. Thật ra thì anh biết một người có kiến thức sâu rộng về lĩnh vực y học nói chung, và đặc biệt là về vaccine ngừa đại nói riêng này. Chỉ điều là...

- Chỉ điều?

Kazuma ngập ngừng trong vài giây vì điều gì đó khó nói. Hiện tại, hắn đang băn khoăn suy nghĩ, tự nhủ với lương tâm trước hai lựa chọn nên hay không nên. Và cuối cùng, hắn đã quyết định.

- Thôi đành liều thử một phen. Anh sẽ thử gọi điện hỏi nhờ người đó giúp đỡ đôi chút. Hy vọng rằng sẽ không làm phiền người đấy quá nhiều!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Kazuma mở chiếc điện thoại di động của mình lên. May mắn một điều rằng ở trên dãy núi Himako cao vời vợi này cũng còn bắt được sóng, kiểm tra lần cuối cùng mình nạp thẻ điện thoại cũng cách đây sáu tháng trước, ấy vậy mà số tiền trong tài khoản vẫn chưa trở về con số 0, nhằm tính theo số hiện tại thì hẳn ít nhất vẫn còn có thể gọi được chục cuộc sang nước ngoài. Mở danh bạ, tìm số liên lạc của người mình cần tìm và dừng lại trước nút bấm gọi đi... Dường như Kazuma đang phân vân... một chút phân vân lưỡng lự, một nửa muốn gọi nhưng cũng không muốn. Thật ra thì mối quan hệ giữa Kazuma và người đó là như thế nào? Là tốt hay xấu? Là tích cực hay tiêu cực? Câu trả lời còn phụ thuộc vào Kazuma nghĩ nó ra sao.

Hắn đã bấm nút gọi và từ từ đưa chiếc điện thoại lên gần tai. Âm thanh chuông chờ cứ đó lên từ lần đầu tiên, đến lần thứ hai, thứ ba. Từng lần chuông đổ như vậy, Kazuma đều cảm thấy lo lắng bởi hỏi một cách kỳ lạ. Nhưng có lẽ, hẳn sẽ càng bồn chồn hơn khi chính thức có người từ đầu dây bên kia bắt máy. Và rồi thì điều gì đó đến... cũng sẽ đến.

- *Mushimushi, Kazuma – kun?*

Đó là giọng nói của một người phụ nữ. Dựa theo ngữ điệu thì đó ắt hẳn phải là một người phụ nữ ở độ tuổi trung niên trở lên. Đã từ lâu rồi Kazuma chưa từng được nghe thấy giọng người đó nên cảm giác như vừa được gặp lại điều mà mình lỡ quên đi mất từ lúc nào chính bản thân cũng không rõ. Nó lạ lẫm nhưng thực ra cũng rất thân quen mà Kazuma không biết phải diễn tả bằng lời như thế nào cho đúng. Kazuma chỉ im lặng trong giây lát để có thể nghe thấy giọng nói ấy gọi tên mình lâu hơn chút nữa.

- *Kazuma – kun? Kazuma – kun ở bên kia đúng không?*

- Vâng, là Kazuma đây ạ. Đã lâu không gặp, Okaa – sama!

.....
- Chị nói sao Ayame nee? Kazuma xin phép nghỉ học hôm nay ư?

Như thường ngày, cứ sáng sớm là Kozue và Tora đều ghé nhà để lời tên đàn Kazuma đi học vì kiểu gì thì kiểu, hẳn cũng sẽ không dậy đúng giờ, hoặc là dậy trước sáu giờ nhưng lại không để ý thời gian vì nghiện game hay làm những việc linh tinh ngoài nghiên cứu mà thành ra lại trễ, nên theo thói khóa biểu định kỳ, hai người họ cứ đến nhà và tìm cách kéo xác hẳn đến trường sao cho kịp trước khi tiếng chuông tiết một vang lên. Ấy vậy mà khi đến nơi gõ cửa, thì lại người lại nhận được thông tin từ Ayame nói rằng Kazuma đã nhờ Ayame xin phép nghỉ học ở trường hôm nay.

- Ara ara, thật ra thì cả Kazuma – kun và Aries – chan đều không có nhà từ tối hôm qua rồi. Còn làm gì thì chị không rõ. Chị biết mới sáng sớm nay nó gọi về nói là có lẽ sẽ không về kịp nên xin phép cho nó và Aries – chan nghỉ một ngày trên trường. Chị chỉ lo là không biết thằng bé có về kịp không nữa, có khi phải xin thêm hai ngày nữa mất!

.....
Ayame đã nói thế thì không còn cách nào khác, hơn nữa chính bản thân Ayame cũng không có ý kiến gì về chuyện này nên Kozue đành ngập ngừng, chấp nhận mang theo đơn xin được nghỉ trong tay mà đến lớp. Chỉ có điều, nếu hỏi về suy nghĩ thật lòng thì...

- Kozue, cậu có thể vừa đi vừa cau có nhưng cũng đừng vô nạt đơn xin nghỉ học của Kazuma và Aries. Nhiệm vụ của chúng ta là phải đưa nó đến tay Honoka – sensei nguyên đai nguyên kiện. Kazuma nổi tiếng bùng tiết trốn học hay ngủ gục trong lớp nên nếu không có phép đẳng hoàng, e rằng cậu ấy sẽ gặp không ít rắc rối đâu!

- Nếu tên đàn ấy không tốt nghiệp nổi thì đó là chuyện của cậu ta, tớ không thêm quan tâm nữa. Kazuma... đồ đầu đất!

Không thêm quan tâm sao? Ừ thì đây là lần thứ n Kozue nói như thế nhưng rút cuộc vẫn hậm hực, vẫn rủa, và vẫn chạy đến bên hẳn mỗi khi tên thộn đó gặp rắc rối. Phụ nữ chẳng bao giờ chịu nói thật với chính mình nhì. Đây là cái mà người đời thường hay nhắc đến “ Con gái nói có là không, nói không là có”... rất có thể là nó đấy mà.

- Chúng ta hiện không thể làm cách nào khác được. Dựa theo cách trả lời của Ayame nee, chị ấy không muốn nói quá nhiều về chuyện này nên mới nhờ chúng ta xin phép giúp cho Kazuma. Hay nói đúng hơn là chị ấy còn không muốn nói cho chúng ta biết bây giờ Kazuma đang ở đâu nữa kia. Mà một khi Ayame nee không muốn làm bất cứ điều gì thì đến hiệu trưởng Minamiya cũng phải chào thua kia mà!

Siết chặt lấy tờ đơn trong tay, hiện hữu trong đôi mắt Kozue là một nỗi phiền lòng theo hướng tức giận là chủ yếu. Giống như cô bé đang trong giai đoạn ức chế nhưng vẫn phải tìm cách kiềm nén bản thân.

- Ayame nee... chắc chắn biết Kazuma đang ở đâu. Nhưng chị ấy lại không muốn nói. Phải chăng, tên ngu ngốc ấy lại xô mũi vào rắc rối nào đó vốn không liên quan đến mình rồi ư?

- Khả năng ấy cũng có thể xảy ra lắm... Không, phải nó là nó luôn luôn xảy ra mới đúng. Kazuma cũng giống như Ayame nee, một khi đã quyết thứ gì thì không tài nào ngăn cản được họ. Cái ta làm được ngay lúc này là chỉ có thể ngồi yên mà chờ đợi thôi. Nếu như cậu ấy tự thân làm chuyện này một mình thì tức là... cậu ấy không muốn kéo theo chúng ta vào trong. Kazuma sẽ tự lo được thôi. Cậu đừng quá lo lắng, Kozue!

Làm sao có thể nói bốn chữ “đừng quá lo lắng” rồi chấp thuận nó một cách đơn giản được. Kozue thừa hiểu tên ngu ngốc ấy dù có dẩy vào rắc rối cỡ nào thì hẳn cũng vẫn tìm được cách giải quyết với cái đầu của hắn. Nhưng thường thì hậu quả sau những pha liều lĩnh bon chen luôn là cảm giác bất an, hoang mang, hay thậm chí là lo sợ. Giống như lần trước, nếu không được cứu chữa kịp thời thì chắc có lẽ, nhiều người đã phải nghe hung tin rằng Kazuma đã chết vì mất quá nhiều máu. Khi ấy, chắc chắn phép màu đã xảy ra. Phép màu đã xảy ra một lần thì liệu có đến lần thứ hai?

Kozue lo lắng. Cô ấy chợt dừng bước chân, lảng lảng quay lưng và hướng ánh mắt đầy nỗi hoang mang ấy về phía dãy núi Himako hùng dũng kia, nơi có những cơn gió kết hợp với từng đợt gió ngoài đại dương xanh cùng thổi vào trong âm thanh ri rào của sóng tràn bờ. Kozue cứ nhìn mãi về hướng đó... dãy núi rừng Himako hùng vĩ vẫn ở nguyên đấy, với một sự tĩnh mịch vốn có của nó. Kozue thầm nghĩ nếu như linh cảm của mình là đúng, thì có lẽ, mình cũng không thể làm cách nào khác để thay đổi hoàn cảnh thực tại. Dù không muốn thừa nhận nhưng... đây chính là con đường mà Kazuma đã lựa chọn.

- Kozue!

- Thế nào cũng được, chỉ cần làm theo những gì Ayame nee giao là ổn thôi chứ gì? Tổ sẽ không truy cứu hẳn về việc trốn tập nên tốt hơn hết là tên đầu đầy kia biết điều mà trở về trong thời gian sớm nhất có thể. A mô... thật là tức chết mà!

Kozue giận dưng dưng bỏ đi phía trước, khiến cho Tora phải đưa tay che miệng cười vì điều mình đang thấy trông thật thú vị. Sau đó, bản thân Tora cũng nhẹ nhàng quay đầu lại phía dãy núi Himako kia.

- Tổ và Kozue sẽ không tham gia vào chuyện này, vậy nên, đừng có quá liều lĩnh đấy nhé Kazuma!

- Vâng, vâng, vâng... con hiểu rồi... thì ra... mọi chuyện chỉ đơn giản là như thế thôi. Vâng, con đã nắm được những thứ quan trọng nên sẽ bắt đầu vào làm ngay... xin lỗi vì đã làm phiền đến thời gian của Okaa - sama!

- Không sao, nếu như có thể giúp được cho Kazuma - kun thì đừng ngần ngại mà gọi cho mẹ!

- Vâng, con hiểu rồi... Vậy, tạm biệt Okaa - sama!

- Khoan đã Kazuma - kun!

Ngay khi Kazuma vừa định đập máy xuống thì ở đầu dây bên kia, người phụ nữ ấy đã tìm cách níu giữ hắn lâu hơn đôi chút. Kazuma không tắt máy ngay, hắn vẫn để điện thoại sát bên tai mình, vẫn im lặng và chờ đợi xem người ấy muốn nói gì. Bất cứ là điều gì, hắn cũng sẽ nghe cho đến chữ cuối cùng.

- Xin lỗi!

Đôi mắt Kazuma như mở tròn thêm vì ngạc nhiên. Hắn ngạc nhiên vì những gì mình đang nghe thấy.

- Xin lỗi vì đã không thể ở bên con và Ayame. Mẹ xin lỗi vì đã để hai đứa rời xa mình. Xin lỗi... Kazuma - kun...

Kazuma ngập ngừng trong ít phút. Tâm trí hắn giờ đây như một đồng cảm xúc lẫn lộn, hoang mang và bối rối vì không biết phải nói gì. Chưa từng... hắn chưa từng nghĩ rằng người phụ nữ đó sẽ nói lời xin lỗi mình. Hắn chưa từng nghĩ đến nên không chuẩn bị tâm lý trước cho tình huống như trên. Mọi thứ... thật sự đã trở nên lộn xộn trong suy nghĩ Kazuma. Và theo như phản ứng tự nhiên, Kazuma chỉ ngược mắt lên nhìn sang trái, sang phải, nhìn lên phía trên rồi đưa tay gãi sau gáy ba đến bốn cái. Và phải mất thêm ít phút nữa, thì hắn mới tìm được từ để nói.

- Cảm ơn... Okaa - sama...

Đó là những lời sau cùng hắn có thể gửi đến người mà hắn gọi bằng hai chữ “Okaa - sama”. Sau đó thì hắn từ tốn ngắt đi kết nối giữa mình và người phụ nữ ấy và cất tiếng thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được bao nhiêu áp lực trên vai xuống. Đừng trách hắn vô cảm, ngược lại, Kazuma đã cố gắng được đến mức này đã là quá tốt rồi. Bởi lẽ vẫn còn nhiều vấn đề xoay quanh cuộc sống cũng như những mối quan hệ của Kazuma mà ít người biết đến. Diễn hình như vấn đề giữa hắn và người mẹ của hắn... thật ra vẫn còn nhiều bất cập nếu không phải người trong cuộc thì sẽ không thể nào hiểu được.

Người nghe hết cuộc đối thoại, cũng như có cơ hội chứng kiến cách hành xử bao gồm biểu hiện qua ngữ điệu giọng nói của hắn chính là Aries.

- Kazuma - senpai, mới vừa nãy có phải là Mama của anh không?

- Ừ, là mẹ của anh và Ayame nee. Bà ấy hiện đang là viện trưởng viện y học hiện đại ở trung tâm Tokyo nên rất rành về y học. Đặc biệt hơn khi xưa bà ấy cũng là học viên của It. Harm Sokyuran đã từng nghiên cứu và bảo vệ luận án khoa học thành công về các vấn đề có chủ đích xung quanh căn bệnh đại lan truyền nên hiểu biết của bà về virus đại quả nhiên là nhiều hơn anh gấp trăm lần. Về điều này thì anh không dám phủ nhận... chắc lẽ, anh vẫn cần phải học hỏi nhiều nếu muốn trở thành một bác sĩ thú y giỏi!

- Vậy là Kazuma - senpai thật sự không muốn đi theo con đường của một nhà khoa học, mà chỉ muốn dừng lại ở nghề bác sĩ thú y. Kể ra thì cũng hơi khó cho Kazuma - senpai vì cái bóng của Mama anh quá lớn và anh cần phải vượt qua nếu muốn vươn lên đến ước mơ của bản thân. Nhưng về khía cạnh nào đó thì nó cũng là một lợi thế dành cho Kazuma - senpai bởi vì giữa anh và Mama của anh... đâu có dòng máu chung huyết thống!

Đây chính là vấn đề chính của Kazuma và gia đình. Chắc mọi người vẫn không quên rằng trước đây, có một lần Kazuma bất mĩ về thân thể chính bản thân mình cho Eri và Hebi. Hắn nói rằng cả hắn và Ayame đều không phải con ruột của đôi vợ chồng này. Cái họ Kusanagi vốn không phải họ thật của Kazuma hay Ayame. Vì được nhận nuôi từ trại trẻ mồ côi, cùng chung sống với đôi vợ chồng ấy nên bắt đầu đi Kazuma mới trở thành Kazuma Kusanagi và Ayame thì trở thành Ayame Kusanagi.

Kazuma không phàn nàn gì về cuộc sống vì bố mẹ nuôi của hắn rất tốt, đối xử với hai chị em hắn không khác gì con ruột của mình. Phải nói rằng kể từ ngày được nhận về thì cuộc sống về một gia đình êm ấm thật sự được bắt đầu. Chỉ tiếc rằng không lâu sau đó thì đôi vợ chồng quyết định ly dị. Hai chị em Ayame và Kazuma cũng vì thế mà bị chia cắt, Ayame đi theo bố còn Kazuma thì sống với mẹ. Được chừng khoảng 8 đến 9 năm, sau khi Ayame tốt nghiệp đại học và tìm được một công việc ổn định thì cũng là lúc Kazuma thì đầu vào It. Harm Sokyuran. Hay tin nhờ vào khoản tiền tích góp và tiền lương khi Ayame còn đi làm thêm trong thời kỳ sinh viên nên Ayame đã mua lại một căn nhà ngay tại ven biển Kyuushi này, Kazuma quyết định xin mẹ cho phép mình chuyển về sống chung với Ayame với lý do muốn được sống gần “người thân duy nhất của mình”. Kazuma đã từng nhấn mạnh cụm từ cuối cùng đó, tạo áp lực cho mẹ, buộc lòng bà phải chấp thuận cho hắn chuyển đi, để rồi bây giờ thì hắn chính thức ăn nhờ ở đậu nhà Ayame như hiện nay.

Nghĩ lại những chuyện đó, Kazuma cảm thấy mình thật tội tệ. Bản thân hắn lúc nào mà chẳng tội tệ. Nhưng thực lòng mà nói đó là lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy ức chế, bất hạnh, hay phải nói là tức giận chỉ vì chuyện của người lớn mà hai chị em phải sống xa nhau. Thoạt đầu Kazuma còn nhỏ nên hiểu biết không được sâu rộng. Sau này, hắn cho rằng chỉ vì chuyện ly hôn, dẫn đến mình và Ayame phải ly thân, cho nên hắn rất giận cả bố cả mẹ. Và mối quan hệ giữa hắn và người hắn gọi là Okaa - sama cũng trở nên xấu đi từ đó. Đỉnh điểm chính là việc hắn nhấn mạnh việc mình muốn được chuyển đến sống chung với Ayame cách đây một năm. Giờ hắn đã đủ chín chắn để nhìn lại bản thân mình. Hắn trách bản thân mình không khác gì đứa trẻ bất hiếu khi tỏ thái độ đối với người nuôi dưỡng mình. Chính vì vậy, Kazuma mới cảm thấy tội lỗi, cảm thấy hối hận và không dám nói chuyện với mẹ. Hắn gọi mẹ là Okaa - sama vì sâu trong tim hắn vẫn rất yêu thương người tuy không sinh ra mình nhưng đã nuôi mình lớn lên. Hắn gọi là Okaa - sama như muốn dựng lên một bức tường giữa người mẹ và đứa con bất hiếu. Mối quan hệ này sẽ không bao giờ được chữa lành, như một sự trừng phạt dành cho hắn.

- Kazuma - senpai, làm gì mà anh cứ thờ người ra thế? Anh có nghe em nói gì không?

Kazuma mãi suy nghĩ quá nên không để ý thấy Aries đang gọi. Đến khi linh hồn trở về với thể xác thì hắn mới ngó người ra.

- Xin lỗi, anh bị phân tâm quá. Giờ thì anh đã có được những thông tin cần thiết và biết mình phải làm gì. Bắt tay vào công việc nhanh thôi!

Nói xong, hắn lồm cồm đứng dậy và tiến về bàn làm việc đầy thiết bị điện tử bao gồm máy tính và một số loại máy móc khác. Thật tốt khi hắn có thể quay trở lại công việc, nhưng liệu điều đó có chính xác hay không? Hắn sẽ tiếp tục công việc như gạt bỏ đi những cảm xúc trong tâm trí, chỉ tập trung vào mục tiêu phía trước mà quên đi những nỗi phiền muộn khác. Hắn... tuy công tư phân minh, việc gì ra việc đấy, nhưng nếu vì thế mà hắn vô tình biến thành một Aries trước kia thứ hai thì... hy vọng rằng Kazuma sẽ không trở thành một kẻ vô tâm.

- Aries, phiền em chạy ra ngoài gọi Kinozuka và những người khác vào đây chút xíu có được không?

- Nhóm Hoshiniya – senpai ư? Anh dự định sẽ nhờ họ đi tìm thêm thuốc an thần cho lũ trẻ sao?

- A, em không nói thì chắc anh cũng quên mất rằng thuốc an thần sắp hết tác dụng. Có lẽ phải chuẩn bị tìm thêm cho chúng liều nữa, nhưng nếu hạn chế được thì tốt. Anh đã nghĩ ra được cách để tạo ra phương thuốc nhưng nhìn chung thì nó hết sức điên rồ bởi lẽ, nó sẽ không đi theo một trình tự nhất định từ trước đến nay. Và để làm được điều điên rồ đó, thì anh cần Kinozuka giúp sức!

.....

Không biết kế hoạch của hắn là gì nhưng nếu xét theo nhiều góc cạnh thì thi thoảng một vài ý tưởng không giống ai chợt xuất hiện trong tâm trí và hắn cũng theo nó mà làm. Trước đây cũng từng xảy ra trường hợp tương tự, đó là ca phẫu thuật của một con hổ con vừa được sinh sau 6 tháng tại Siberia. Chủ hộ con không rõ nguyên nhân do đâu mà hệ hô hấp hoàn toàn có vấn đề nên khiến cho chú hổ gặp khó khăn khi thở. Các bác sĩ giỏi nhất Siberia đã phải cùng tận lực để tìm cách cứu chữa cho chú hổ nhưng chuyện đây là hoàn toàn bất khả thi vì mọi hy vọng dần như trở nên đen tối khi vô phương cứu chữa. Tại sao tất cả các bác sĩ trên khắp Siberia đều tập trung chỉ để cứu một con hổ con? Câu trả lời là vì thực chất, chú hổ con ấy là con của hổ mẹ, mà hổ mẹ thì lại là thú cưng của cô con gái, tiểu thư của một ông trùm tổ chức phiến loạn lớn nhất tại Siberia. Cô tiểu thư đó yêu thương chăm sóc cho hổ mẹ từ nhỏ, đến bây giờ thì không khác gì một thành viên trong gia đình, cũng giống như Kazuma và những con thú khác.

Các bác sĩ giỏi nhất lúc đó đều bị bắt cóc, bị bắt mang đến biệt thự nơi có tiểu thư sinh sống và buộc phải nghĩ cách cứu chữa cho hổ con. Nhưng vì không thể cứu chữa gì được nên số phận của những tay bác sĩ đó ra sao thì không ai dám nhắc đến. Cho tới một hôm, có một tên ngu ngốc nào đó mang quốc tịch Nhật cũng vừa hạ chuyển bay đến Siberia theo diện du lịch cùng đoàn bác sĩ đến yểm trợ cho quân đội chống phiến loạn. Tên đàn ông ấy đi long nhong thê nào lại vô tình lạc vào ngay chính khuôn viên căn biệt thự bên phe đối địch và vô tình phát hiện chú hổ con đang nằm thoi thóp trong lòng hổ mẹ. Vì thiên phú được động vật yêu thích nên chỉ trong nháy mắt, hắn đã làm bạn được với hai mẹ con nhà hổ và cho phép hắn xem qua tình trạng của hổ con.

Bởi hắn chỉ quan tâm đến động vật, quan tâm đến tình hình sức khỏe của con bệnh nên chẳng còn để ý gì đến xung quanh. Ngay cả khi bị phát hiện, hắn cũng chẳng sợ bao nhiêu mũi súng hướng thẳng về phía mình mà chỉ yêu cầu cho gặp chủ nhân của con hổ để nói rõ tình trạng bệnh tật. Sau một khoảng thời gian kha khá để phân tích kỹ lưỡng cho có tiểu thư và ông trùm, hắn kiến nghị cho phép hắn được chữa trị trực tiếp mà không lấy thù lao.

Trong phòng riêng để phẫu thuật, không biết hắn nản mà cái gì ở bên trong vì theo như yêu cầu, không ai được phép bước chân vào phòng trừ bác sĩ và bệnh nhân, vì một chút vấn đề khó giải thích nên hắn cho phép người trực tiếp sinh ra bệnh nhân, tức là hổ mẹ vào phòng chung với hắn, còn tất cả những người khác, bao gồm tiểu thư và ông trùm đều phải ngồi bó gối bên ngoài, chờ khi nào ca phẫu thuật hoàn thành thì mới được phép vào. Thoạt đầu thì có hơi mong lung nghi ngờ khi tự dưng xuất hiện đầu ra một tên nhóc ton ton đi vào căn cứ của phe phiến loạn, rồi còn hùng hổ tuyên bố đòi phẫu thuật cho mẹ con nhà hổ. Nhiều người cảm thấy hoang mang, đặc biệt là khi nghe thấy âm thanh bụp bốp leng keng của búa, chày, kiểm và nhiều dụng cụ kim loại khác... có lẽ bao gồm cả đinh, bu lông hay ốc vít. Không thể nào đoán được hắn đang phẫu thuật kiểu gì. Nhưng nếu có đau đớn thì hổ mẹ bên trong phải găm giữ mới phải. Trong khi mọi thứ chỉ diễn ra với một loạt âm thanh kim loại là chủ yếu.

Sau hai giờ đồng hồ, cuối cùng thì cánh cửa phòng mới chính thức được mở ra. Tiểu thư và ông trùm cùng bọn tôi tò mò lút thấp thò đi vào bên trong thì họ mới tròn mắt không dám tin rằng chú hổ con đã khỏe mạnh trở lại, đã có thể găm giữ kêu lên một cách mạnh mẽ, không còn bất kỳ dấu hiệu nào của việc hô hấp kém nữa. Nàng tiểu thư mừng rỡ đến mức phải òa khóc nhưng đồng thời nàng cũng thắc mắc rằng tại sao chú hổ con lại nằm sát trên lưng hổ mẹ, hai mẹ con được quấn chặt với nhau bởi một dải lụa kín và chắc chắn đến như thế thì tên kia mới giải thích rằng hổ con bị hở van động mạch phổi. Do van động mạch phổi bị khuyết nên tạo thành một lỗ hổng, và thông thường thì phải phẫu thuật để bít lỗ hổng này lại. Các bác sĩ đã từng bị bắt đến chữa cho hổ cũng đưa ra kết quả y như vậy nhưng họ không dám phẫu thuật vì bởi lẽ tim và phổi của hổ đã quá yếu, nếu như phát hiện ra và mổ sớm hơn một năm thì nay ra còn đường sống, nhưng đến giai đoạn này thì các mạch máu đã suy yếu đến khả năng dễ vỡ cao, sẽ khiến cho bệnh nhân khó thở, khó chịu. Nói một cách ngắn gọn thì đề đến giai đoạn này thì không thể phẫu thuật. Nên hắn đã nghĩ ngay đến việc thay đổi toàn bộ mạch máu của phổi bằng cách thực hiện một ca ghép phổi. Đương nhiên là không thể sử dụng phổi người để thay thế, càng không thể dùng phổi của người đã chết. Thành thử, hắn đã nhờ đến tinh mẫu tử và tinh thần sẵn sàng hy sinh vì con cái của hổ mẹ. Cụ thể là hắn đã nối mạch máu từ phổi của hổ mẹ vào tim của hổ con bằng một ca phẫu thuật nối liền hai cơ thể. Khi đó, máu từ hổ con sẽ được đưa vào phổi của mẹ để lấy Oxy rồi quay trở về tim của hổ con. Điều may mắn là cả hai mẹ con đều mang cùng giống máu nên ca mổ không gặp quá trắc trở. Chờ cho đến khi toàn bộ hệ thống cũng như bộ phận cấy ghép hoạt động bình thường thì sẽ tách hai mẹ con ra và thực hiện thêm một ca phẫu thuật riêng cho hổ nhỏ. Còn trong thời gian này thì hổ con sẽ sống trên lưng hổ mẹ với hình ảnh trái tim của người mẹ chính là của con, hơi thở của mẹ cũng là của con.

Kể từ đó, huyền thoại về một bác sĩ trẻ tuổi đã cứu chữa cho mẹ con hổ đã lan truyền khắp cả Siberia. Nếu chỉ là chuyện một bác sĩ thú y cứu chữa loài hổ thì không có gì đặc biệt. Nhưng mấu chốt ở chỗ sau sự việc đó, toàn bộ quan phiến loạn tự động tan rã, tên trùm khủng bố và con gái thì mất tích, có thể là đã trốn sang nước ngoài và hai mẹ con hổ đặc biệt đó cũng không được tìm thấy tại Siberia. Nên phong phanh, ghép các sự việc lại với nhau thì người dân ở Siberia cho rằng chính tay bác sĩ đó là nguyên nhân khiến cho quân phiến loạn tan rã. Gã bác sĩ đó chính thức trở thành một điểm trung tâm thu hút sự chú ý của rất nhiều báo chí trong nước và trên toàn quốc, nhưng thân thế thật sự của hắn là ai thì không một người nào biết. Bởi vì khi quân phiến loạn không còn, thì đội bác sĩ yểm trợ cũng không cần thiết. Và tên đàn ông ấy đã quay trở về Nhật Bản, sống cùng với chị gái tại một căn nhà kè sát vịnh biển Kyuushi, tiếp tục hành nghề bác sĩ cho đến tận thời điểm hiện tại.

.....

Hắn tuy hơi thộn nhưng những ý tưởng để giúp hắn trong công việc thì thoảng vẫn hay xảy ra một cách kỳ lạ. Cho nên khi nhắc đến Hiyama có thể giúp mình thực hiện một ý định điên rồ, thì chắc chắn nó sẽ điên rồ rồi. Đầu tiên, hắn giải thích nguyên lý cơ bản về cách hoạt động của virus bệnh đại cho những ai chưa nghe để hiểu rõ hơn. Nhưng nói thì nhiều, mà tiếp thu thì chẳng được bao nhiêu, ngay cả bản thân Eri đã từng nghe qua một lần, bây giờ nghe lại cũng khó mà hiểu được hết, còn những người khác thì chịu rồi.

- Nhìn chung thì nó đơn giản thế thôi. Còn bây giờ thì...

Không hiểu sao hắn rút ra một ống tiêm loại nhỏ và lù lù tiến đến chỗ Hiyama như một bóng ma. Cái bản mặt của hắn vốn không biểu lộ cảm xúc, nay lại thêm cái hành động đáng ngờ này khiến cho Hiyama cảm thấy chút nguy hiểm. Hiyama nhảy ra phía sau, đưa tay thủ thế với cái nghiêng răng nanh đe dọa.

- Này, tính làm cái gì đấy hả?

- Tớ không có ý xấu gì đâu, chỉ muốn xin một ít máu của cậu thôi!

- Máu? Cậu tính làm gì với máu của tớ? Hay là... hay là người tính sản xuất ra một đội quân thông qua việc nhân bản vô tính bằng máu của ta?

- ... Tớ không biết là cậu thích xem phim khoa học viễn tưởng đấy. Đồng ý tớ là một bác sĩ, cũng là một nhà khoa học, nhưng điều đó không có nghĩa là tớ biết làm mấy chuyện đấy đâu. Đề nhân bản ra một con người thì cần rất nhiều công đoạn, mà tất cả chỉ mới được bàn suông trên lý thuyết chứ chưa được đưa vào thực tiễn bao giờ. Huống hồ chỉ nhân bản con người là vi phạm pháp luật. Có cho tớ cả ngôi nhà được làm bằng sushi thì tớ cũng không làm chuyện phi nhân tính đó nên không cần phải lo!

- Vậy... cậu cần dùng máu của tôi làm gì? Bộ nó cứu được những đứa trẻ trong thị tộc hay sao?

Kazuma nhìn Hiyama một cách chăm chăm, hắn trả lời cậu ấy với gương mặt không chút cảm xúc.

- Đúng thế, máu của cậu sẽ cứu được lũ trẻ, hay nói đúng hơn là nó chính là nguyên liệu cốt yếu cho việc chữa trị!

- Há?

Không chỉ có duy nhất Hiyama, mà những người còn lại cũng có chung một nét biểu hiện tương tự. Mắt chữ A, miệng chữ O... nó là biểu hiện như thế đấy. Biết rằng mọi người đang thắc mắc, nên bây giờ hắn sẽ giải thích.

- Thật ra mà nói thì virus đại đã ăn mòn hết hệ thống máu của chúng, hay nói đúng hơn thì nó ăn sâu vào tận bên trong tủy của chúng mất rồi. Trong khi không một loại thuốc nào có thể thâm thấu vào hệ thống miễn dịch của Chân Tỏ nên dường như mọi phương án xem như bất khả thi. Nhưng cũng không hẳn là không có cách. Hay nói trắng ra thì ý tưởng này chỉ vừa thoáng nhảy phọt ra trong đầu tớ thôi, nhưng nếu theo tính toán thì khả năng nó thiết thực cho phép áp dụng vào thực tiễn được... Đói rồi, Aries, chúng ta có mang theo thứ gì để ăn không?

Nói giữa chừng thì đột nhiên âm thanh từ dĩa dầy hắn reo lên. Hắn vừa ăn nằm ly mà nhưng xem ra nhiều đó vẫn chưa đủ. Aries cất tiếng thờ dài.

- Vâng vâng, đợi em một chút, để em tìm thử xem Ayame once – sama có chuẩn bị thêm gì trong trường hợp này không!

- Này, đang nói giữa chừng sao tự nhiên dừng lại, bộ cậu giận nạt với chúng tôi đấy hả?

- A xin lỗi, cứ mỗi khi đói lên là tớ quên mất, ủa mà vừa lúc này tớ vừa mới nói cái gì ấy nhỉ?

Hắn... đúng là biết cách khiến người khác cảm thấy như muốn phát điên. Lý ra, Hiyama đã tấn cho hắn một trận nếu như Aries không kịp thời nhét một nắm nho khô thẳng vào miệng hắn. Cũng còn may là con bé đã tìm thấy thứ cho hắn gặm nhấm.

- À, tờ đang nói dở đến chuyện tùy nhi. Về cơ bản thì virus đại đã tấn công sâu vào đến tủy rồi thì không dù là người bình thường, cũng không thể dùng thuốc để uống mà dứt bệnh được. Trường hợp này cũng tương tự như ung thư máu nên tớ sẽ dùng phương pháp ghép tủy để giải quyết vấn đề!

- Ghép tủy... em không ngờ rằng Kazuma – senpai lại phải làm đến mức này. Chứng tỏ rằng tình thế thật sự rất nghiêm trọng à?

- Phải, rất rất rất nghiêm trọng, nghiêm trọng đến độ nếu không tháo tủy cũ và ghép tủy mới thì không còn cách nào khác. Tủy xương có hai loại tế bào gốc gồm các tế bào tạo máu và các tế bào nền, trong đó các tế bào máu gốc có chức năng tạo ra hồng cầu, bạch cầu và tiểu cầu. Tủy xương được chia làm hai loại tủy đỏ và tủy vàng. Tủy đỏ là nơi hoạt động tạo máu diễn ra tích cực và hầu như ở trẻ em, tất cả xương đều chứa tủy đỏ. Đó giải thích vì sao trẻ em thì nhanh phục hồi hơn người trưởng thành. Chân Tò cũng tương tự như vậy, khi tủy bị nhiễm độc thì hồng cầu sẽ không được sinh ra, nếu có thì chỉ toàn những tế bào hồng cầu bị nhiễm virus như tớ đã giải thích minh họa lần trước. Và điều đó đã ngăn quá trình tự tiết máu tự chữa trị cơ thể hay hồi phục. Vậy nên, cách duy nhất là phẫu thuật để thay hoàn toàn tủy mới, thì máu sẽ được lọc mới. Thay toàn bộ tế bào hồng cầu cũ bằng tế bào hồng cầu mới, đó chính là mục đích của tớ!

Phải dùng đến phương án phẫu thuật thì quả thật mọi chuyện không còn đơn giản như Aries nói. Phẫu thuật thì Kazuma có làm rất nhiều lần nên kinh nghiệm tràn trề, nhưng đây chỉ là kinh nghiệm khi cầm dao rạch cơ thể động vật, chứ còn trên cơ thể người thì... dẫu sao thì hắn cũng không phải là bác sĩ chữa cho người. Cũng có những chuyện hắn làm được, có những chuyện thì không. Và may mắn rằng hắn đã từng được một lần chứng kiến một pha ghép tủy vào cơ thể một con người khi hắn còn nhỏ nên ít nhiều cũng biết cách làm sao cho không bị sai sót. Nhưng đây cũng giống như một trận chiến may rủi mà không biết rằng thần tài hay thần bất hạnh sẽ mỉm cười với mình. Nên phần nào trong lòng hắn cũng thấp thòm một sự lo lắng.

- Nếu như phương cách là thay tủy thì tức là phải tìm tủy khác để thay thế sao? Cụ thể hơn là những Chân Tò trong thị tộc phải hiến tủy thay cho lũ nhóc ấy?

- Cách đó cũng được nhưng thật ra không cần thiết. Y học hiện nay đã có thể cho phép tạo ra tủy nhân tạo nên về cơ bản thì không cần phải vất vả phải đi tìm người nào đó có lòng hào tâm mà hiến tủy. Tuy nhiên, các cậu cũng biết y học thời nay chỉ áp dụng riêng cho con người và động vật, còn với trường hợp như của Chân Tò thì cần phải điều chỉnh lại một chút. Như đã giải thích lần trước, xét theo mẫu máu của mấy đứa nhóc thì tớ rút ra kết luận rằng máu của Chân Tò nhìn chung tương tự như máu của loài dơi, cụ thể là loài dơi rừng hay dơi tai dài, nên tớ sẽ cấy tủy của loài dơi vì nó gần với bộ mã gen với Chân Tò nhất. Kinozuka, khả năng của cậu là biến thành dơi hay thao túng dơi gì gì đấy, cậu có mối liên kết với loài dơi nhiều nhất nên tớ cho rằng máu của cậu rất thích hợp để hình thành tủy nhân tạo. Tớ cần xét nghiệm thử xem liệu máu của cậu có thuộc dạng cho được tất cả các loại máu khác hay không!

- Anou... Kusanagi – kun, mình có thắc mắc đôi chút. Mình thì không rõ lắm về y học con người nhưng cũng có đọc qua về vấn đề ghép tủy trong sách. Đó là phương pháp được sử dụng để đẩy lùi căn bệnh ung thư máu như Kusanagi – kun đã nói. Nhưng hình như ghép tủy... chỉ tốt hơn cho người lớn tuổi thì phải?

- Người lớn hay trẻ con thì cũng thế thôi, riêng tớ thì cho rằng trẻ em thì sẽ dễ hơn vì chúng đáp ứng được với trị hóa tốt hơn. Phải thừa nhận rằng sau khi ghép tủy thì sẽ thay toàn bộ cấu trúc máu trong cơ thể nên vô tình hệ thống miễn dịch của bệnh nhân sẽ kém đi rất nhiều. Như vậy thì tạo điều kiện cho nhiễm khuẩn hay nhiễm virus sẽ trở thành vấn đề đáng lo ngại hơn so với vấn đề thải ghép sau ghép tủy. Thông thường thì một bệnh nhân sau khi được ghép tủy phải được chăm sóc sức khỏe đặc biệt nhưng cũng không cần phải lo. Sau sáu tháng đến một năm thì tình trạng sức khỏe của họ sẽ được tiếp tục cải thiện mà không cần bất kỳ một loại thuốc thải ghép nào hết. Đó là ở trường hợp người bình thường. Còn với Chân Tò thì mọi chuyện lại trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Sau khi ghép tủy, lọc toàn bộ máu cũ và tự sản sinh ra dòng máu mới chảy đến tim. Và từ tim cứ tiết ra máu chảy khắp cơ thể, làm mới lại tất cả các bộ phận trong cơ thể. Một khi máu sạch được tiết ra, thì khả năng tự tái tại tế bào siêu tốc của Chân Tò sẽ hoạt động trở lại, qua đó hệ miễn dịch sẽ được khôi phục như ban đầu. Việc còn lại thì chỉ cần trong dơi vào hệ miễn dịch mới ấy thôi. Cho nên mà nói phương pháp ghép tủy với con người thì có đôi chút rắc rối, nhưng so với Chân Tò thì là phương án vô cùng thiết thực và hy hữu. Vậy... các cậu thấy thế nào, có muốn tớ phẫu thuật cho chúng để ghép tủy không?

Làm gì còn sự lựa chọn nào khác, trừ cái người thần tượng hắn nên ủng hộ hắn ngay lập tức ra thì ba người bạn cũng có chút phân vân. Bởi lẽ họ không có chút kiến thức trong lĩnh vực này nên không thể tự ý quyết định được. Nhưng ngoài cách tin hắn ra thì cũng chẳng còn cách khác. Thời thì đánh tin hắn vậy.

- Thế... chỉ cần tôi đồng ý hiến máu là cậu hoàn toàn lo liệu được cho đám nhóc đúng không?

- Ừ, sau khi xét nghiệm xem máu của cậu có dùng được hay không thì tớ sẽ cho tiến hành tạo tủy ngay. Sẽ mất kha khá thời gian nhưng đảm bảo là nó dùng được!

Hiyama buồn tiếng thờ dài. Cậu ấy chia thẳng cánh tay mình trước mặt Kazuma.

- Vậy thì đây, lấy được bao nhiêu thì cứ lấy. Tôi không ngại mang máu của mình ra để đổi lấy sự an toàn của thị tộc. Nhưng nếu cậu thất bại thì coi chừng cái mạng của cậu đấy, Einstein!

- Cảm ơn, tớ sẽ không để sự đóng góp của cậu trở nên uổng phí. Nhất định!

.....

Tiếp theo đó là việc Kazuma lấy máu bằng ống tiêm. Tuy đã cho phép cứ lấy được bao nhiêu thì cứ lấy, miễn là nó tiện trong việc nghiên cứu thì Hiyama không ngại, nhưng tên ngốc kia lại nghĩ rằng nếu mình lạm dụng thì chắc sẽ bị xử mắt, nên hắn chỉ dám lấy có nửa ống tiêm, đối với hắn, nửa ống đã là đủ rồi.

Hắn dán mắt vào nghiên cứu, đồng thời nghe thấy tiếng gào hét bên ngoài, hắn biết rằng thuốc an thần đã hết công dụng nên cho nhóm bạn ra ngoài tiêm thêm liều thứ hai, còn mình thì sẽ phân tích nghiên cứu. Còn công đoạn có hoàn thành hay không thì còn tùy thuộc vào vận may có mỉm cười với hắn hay không... vận may đến với một tên luôn gặp xui xẻo thì... đành hy vọng vậy.

.....

Chiều 16:45 cùng ngày, điều này đồng nghĩa với việc tiếng chuông ngôi trường mà họ theo học đã vang lên, báo hiệu kết thúc một ngày học và trời sẽ chuyển chap tới sớm thôi. Hắn đã bỏ gần như cả ngày để dốc tâm vào công việc nhưng chỉ ít thì Kazuma không hề tiêu phí một khoảng thời gian ngày một cách vô ích bởi lẽ... những gì hắn tiên đoán đã trở nên chính xác. Mẫu máu của Hiyama hoàn toàn tương thích, có thể đưa vào tiến hành tạo tủy nhân tạo và cấy ghép vào các Chân Tò khác mà không lo đến những ảnh hưởng phụ khác. Sau khi đã kiểm tra và cảm thấy không còn vấn đề gì đáng phải bận tâm thì đúng thời gian hẹn trước, Kazuma bắt đầu tiến hành ca phẫu thuật ghép tủy. Đương nhiên, vì đây là lần đầu hắn cầm dao mổ lên cơ thể người nên chưa biết kết quả như thế nào, sẽ cần một đứa trẻ tình nguyện dưới sự đồng ý của gia đình đó. Hắn nhờ nhóm Chân Tò đi tuyển chọn giúp thì một gia đình đã chấp nhận giao con mình vào tay hắn với hy vọng rằng mọi thứ sẽ ổn.

Kazuma và Aries, chính hai người sẽ đứng để thực hiện ca phẫu thuật bên trong mà không ai được phép bước vào, kể cả những người bạn Chân Tò. Từ đây sẽ là giai đoạn cực kỳ quan trọng, căng thẳng cho tất cả mọi người, cho nhóm bộ tộc Chân Tò, cho người nhà bệnh nhân và gây áp lực lên chính bác sĩ thực hiện công việc quyết định sự sống còn của đứa trẻ. Mặc bộ trang phục của bác sĩ mổ, đầu đội nón, mặt đeo khẩu trang, tay cầm con dao mổ dưới ánh đèn chiếu xung quanh, soi rõ cơ thể của đứa trẻ. Kazuma đã từng tiến hành mổ cho rất nhiều trường hợp nhưng chưa bao giờ mổ cho người, nên phần nào hắn cũng cảm thấy lo lắng hoang mang. Lẽ ra nên để một bác sĩ chuyên môn chữa cho người tiếp nhận ca này nhưng chính hắn cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Hắn buộc phải theo vì Kazuma chính là tia hy vọng cuối cùng của toàn thể thị tộc Chân Tò.

- Anh vẫn ổn chứ Kazuma – senpai?

Aries làm phụ tá, con bé còn lo lắng thay cho hắn gấp bội phần. Nói trắng ra thì đây là lần đầu tiên Aries tham gia một ca mổ trực tiếp với vai trò là phụ tá thế này, nên cũng không tránh được sự thấp thòm hồi hộp lo âu. Nhưng con bé mạnh mẽ và cố gắng không để nỗi sợ hãi lấn át lý trí. Cần phải bình tĩnh, quan trọng hơn hết là phải bình tĩnh.

- Ồ, anh ổn. Biết là phẫu thuật trên cơ thể người không giống như động vật, nhưng cũng khó tránh được sự hồi hộp. Nếu là Okaa – sama... không biết bà đã cảm thấy thế nào trong lần đầu tiên mổ chính thức như?

- Em cũng không rõ, nhưng dù có tài giỏi đến thế nào thì em tin chắc rằng phu nhân Kusanagi – sama cũng có cảm giác như chúng ta bây giờ vậy!

- Ồ, chắc là thế rồi... Kéo...

Aries đưa kéo cho Kazuma để tiến hành ca phẫu thuật. Nói rằng lo lắng hồi hộp hay thậm chí là lo sợ thì cũng không thể thay đổi được thứ gì nếu không làm. Chỉ có một con đường phía trước Kazuma được phép đi và bắt buộc phải mang kết quả thành công về.

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72

_ Đây là thuốc của Nao – kun, nhờ cô chú hãy cho Nao – kun uống đúng giờ và nếu có xảy ra chuyện gì thì xin hãy báo cáo với chúng cháu ngay!

_ Vất vả cho cháu quá Hebi – chan!

Thời điểm hiện tại là 23h59 không thiếu một phút... không, bây giờ là 0h00 phút 1 giây, như vậy là đã sang một ngày mới trên lãnh phận của thị tộc Chân Tổ. Khoảng thời gian trước đó tính từ điểm mốc 16h chiều ngày hôm qua cho đến sáng hôm nay cũng có thể được xem như một trận chiến cam go nhất trong lịch sử Chân Tổ. Người phải gánh chịu lấy nhiều áp lực nhất không ai khác ngoài Kazuma. Dĩ nhiên rồi, lịch trình làm việc của hắn từ thời gian bắt đầu cầm dao cho đến khi kết thúc không chứa một chút thời gian để nghỉ ngơi. Hắn cứ làm liên tục không bất kể không gian lẫn thời gian, hết ca này thì ngay lập tức đưa đứa trẻ sang giai đoạn hồi sức và giao lại cho hộ gia đình cùng nhóm bốn người, đồng thời cũng dặn dò họ những điều cần chú ý và một bản hướng dẫn tận tình chăm sóc người vừa được ghép tủy xong ra sao. Sau một giờ đồng hồ theo dõi tình trạng của đứa trẻ có chuyển biến sức khỏe tốt như dự tính, Kazuma tiếp tục thực hiện phẫu thuật cho bệnh nhân tiếp theo. Liên tục không ngừng cho đến đứa trẻ cuối cùng. Trong thị tộc có tổng cộng 15 đứa trẻ dưới mười tuổi nếu tính theo thang đo của con người. Điều này đồng nghĩa với việc Kazuma đã phải một thân phẫu thuật cho 15 đứa trẻ đó, quan sát, theo dõi tình trạng, khi cảm thấy không có điều gì đáng lo ngại thì mới giao lại cho bố mẹ chúng chăm sóc. Quả thật là một trận chiến căng thẳng như chạy đua với thời gian không chỉ dành cho Chân Tổ mà nó cũng ảnh hưởng không hề nhỏ đối với con người.

_ Sắc mặt của Nao – kun đã khá hơn rất nhiều. Thậm chí những đường gân nổi và những vết chàm đen trên cơ thể cũng đang dần biến mất. Bác sĩ nhân loại có nói rằng chỉ cần để cho thằng bé nghỉ ngơi một thời gian là sẽ hoàn toàn bình phục, xem chừng, mọi thứ đã chấm dứt rồi!

_ Dạ? Matsuda – san nói rằng Kusanagi – kun có ghé ngang qua đây ư?

_ Phải, cậu bác sĩ nhân loại có đến chỗ cô và kiểm tra cho Nao – kun thêm một lần nữa rồi nói rằng thằng bé sẽ sớm tỉnh lại. Chính miệng cậu bác sĩ còn nói rằng mọi thứ đã chấm dứt, dịch bệnh đã biến mất nên gia đình không cần phải lo lắng thêm nữa. Chỉ cần cho Nao – kun về nhà nghỉ ngơi và ăn uống điều độ thì không lâu sau, Nao – kun sẽ bình phục hoàn toàn!

Nhìn vào sắc mặt của đứa trẻ Chân Tổ đang ngủ rất say như chưa từng được một giấc ngon bao giờ kia, Hebi cũng cảm nhận được rằng con bệnh đang dần cuốn gói khỏi thị tộc Chân Tổ, dịch bệnh lạ hoành hành lấy thị tộc sẽ sớm biến mất một khi lũ trẻ tỉnh lại. Ca phẫu thuật này phải nói rằng... đã rất thành công. Dù không muốn thừa nhận nhưng thật sự Kazuma... đã trở thành một huyền thoại khi đã cứu được những đứa trẻ. Một con người đã tự ý bước vào thị tộc Chân Tổ và làm được điều tưởng chừng như không thể... Mọi thứ thật quá khỏi hai như định mệnh sắp đặt sẵn.

.....

Nhiều Chân Tổ quay sang bàn tán với nhau về gã bác sĩ loài người. Đường như cái ác cảm, cái dè chừng về con người trong tâm trí các Chân Tổ đã không còn. Họ đã chấp nhận Kazuma kể cả khi hắn là loài người vì những cố gắng hắn đã làm. Ấy vậy mà nhân vật chính thì chẳng thấy mặt mũi đâu. Nghe nói rằng sau khi kiểm tra cho đứa trẻ cuối cùng thì tên đó đã quay ngược trở vào căn phòng bên trong, nơi các vị bộ lão bề quan trong tĩnh lặng nhưng tạm thời trở thành phòng khám của hắn. Hebi cũng lặng lẽ bước vào để tìm hắn, đồng thời cũng muốn báo cáo rằng việc phân phát thuốc cho hộ gia đình đã hoàn thành. Chỉ có điều, đằng sau cánh cửa đó, Hebi đã trông thấy... Kazuma và Eri... Phải, Kazuma và Eri, hai người ấy đã ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay. Chuyện này cũng bình thường thôi bởi lẽ người vất vả nhất trong cuộc chạy đua với số phận này không ai khác ngoài Kazuma và Eri.

Với vai trò là một bác sĩ chính, sự vất vả của Kazuma không muốn thừa nhận cũng không được. Còn Eri thì, nếu không phải người chứng kiến tận mắt thì sẽ không tài nào có thể biết được rằng trong suốt bốn ngày liên tiếp ròng rã, Eri đã phải sử dụng đến Spejas của bản thân tổng cộng trên 10 lần, cốt chỉ để giữ chặt những đứa trẻ nằm yên khi chúng lên cơn giằng gụa hay đánh vật hết những người cố gắng khống chế chúng. Eri chỉ có thể giữ yên chúng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng cũng đủ tiêu hao không ít năng lượng. Theo như lời cảnh báo của Hiyama và Makoto – san, hay thậm chí là từ các vị bộ lão cũng như những bậc tiền bối, những Chân Tổ đã sống từ lâu có kinh nghiệm, họ đều khuyên nhủ Eri rằng Telekiness là năng lực rất mạnh, một trong những năng lực mạnh nhất khi xưa Đệ Nhất Chân Tổ Shalutia Vlad thường dùng để chống cự thế giới màn đêm. Vì là Spejas phụ thuộc nhiều vào sức mạnh thể lực lẫn tinh thần nên cái giá phải trả cho nó cũng thật khủng khiếp, Eri luôn được dặn dò rằng chỉ khi vào những trường hợp cực kỳ khẩn cấp thì mới được phép dùng đến Spejas. Vì tình trạng bắt buộc nên Eri đã thi triển Spejas hơn 10 lần trong bốn ngày liên tục không ngừng nghỉ, có lẽ bây giờ nên cho cô bé một giấc ngủ ngon như phần thưởng dành cho người có công xứng đáng.

Nhưng tại sao lại là Kazuma? Mọi vấn đề xung quanh thị tộc Chân Tổ đã chấm dứt, dịch bệnh lạ sẽ biến mất sớm thôi và mọi người sẽ đều được trở về nhà. Eri cũng có thể về nhà và ngon giấc trên chiếc giường thân quen của mình. Giả như Eri có thể gắng gượng thức thêm một chút nữa... thì đã không có cảnh cô bé và tên mặt thiện kia... cùng dựa vào nhau và cùng đi vào giấc mơ sâu nhất có thể. Hoặc cũng có thể... đó là điều Eri hằng mong muốn... muốn được ở bên cạnh người mình quan tâm bằng cả tấm lòng. Ngủ khi dựa đầu vào vai Kazuma, đồng thời cũng để tên đó tựa vào và cả hai cùng rơi vào giấc ngủ ngon... một Eri nhút nhát, sợ tiếp xúc với người lạ đã không còn tồn tại. Eri đã trưởng thành nhiều đến nỗi chính Hebi cũng không còn đòi theo kịp... Biết rằng sự trưởng thành ấy rất tốt, nhưng tại sao nó lại khiến cho trái tim Hebi quặn đau như thế.

Đôi lúc... Hebi cũng muốn chạy đến, cũng muốn nắm lấy tay Eri, kéo lại và tìm đủ mọi cách để khiến Eri thức tỉnh... thức tỉnh để nhìn cho thật rõ người luôn quan tâm đến Eri đang cảm thấy như thế nào. Nếu như Eri chịu mở mắt, dù chỉ một chút thôi, thì có lẽ Eri sẽ trông thấy vẫn còn người đứng đó, đứng trước hai người lặng lẽ như một bóng ma vô hình xuất hiện không ai hay.

_ *Hiyama – kun!*

Đứng nh... không chỉ Kazuma và Eri biến mất, mà ngay cả Hiyama cũng không có ở bên ngoài. Thì ra, cậu ấy đã vào đây, có lẽ cũng đang muốn tìm Kazuma để báo cáo tình trạng sức khỏe của lũ nhỏ như Hebi. Nhưng khi bước vào thì đã trông thấy điều mà cậu ấy buộc lòng phải trông thấy.

Cảm xúc hiện giờ trong lòng Hiyama là như thế nào? Khó chịu, tức giận, hay buồn bã? Hebi không thể đọc được. Lần đầu tiên Hebi không thể hiểu được những suy nghĩ trong Hiyama ra sao. Tất cả những gì Hebi nhìn thấy chỉ là một cái nhìn đầy ưu tư hướng về hai người họ. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng và hành động dùng tay đập lấy tấm chăn lớn cho cả Kazuma lẫn Eri từ tốn nhẹ nhàng. Hiyama cố gắng không gây nên âm thanh lớn đánh động giấc ngủ của họ. Hiyama đã làm như thế và lặng lẽ quay lưng rồi đi như một bóng ma thật sự. Cậu ấy đã đến, đã có mặt ở đây, đã làm những việc không ai ngờ tới và lui đi... tất cả đều diễn ra trong sự im lặng đến đáng buồn dành cho người thứ tư trông thấy mọi thứ.

_ *Hiyama – kun!*

.....

Trời đêm nay trăng và sao sáng lấm, không còn mưa dài mưa dầm tằm tã như hôm qua nữa. Con mưa nặng hạt đã chấm dứt từ khi nào, Hiyama cũng không để ý nữa. Nhưng điều đó giờ nào có còn quan trọng, ngược lại, đây chẳng phải là điều đáng mừng hay sao? Khi dịch bệnh lên đến đỉnh điểm, thì cơn mưa dầm dề báo hiệu ngày tận thế dành cho toàn những đứa con mang dòng máu của loài quý tộc. Khi dịch bệnh kết thúc, thì bầu trời đêm đầy sao và trăng như một bản hòa tấu chúc mừng thị tộc đã chiến thắng được số phận. Một buổi tối gần nhất với dải ngân hà ngập tràn bởi dòng sông ánh sao, nghe được tiếng cú rừng, tiếng những loài động vật lục đục lao xao trong rừng, hay những cơn gió se lạnh vi vu từ những cánh rừng bạt ngàn kia thổi qua mái tóc Hiyama, tựa như đang thổi đi nỗi phiền muộn của cậu ấy. Trông Hiyama thật thanh thờ đầy tâm trạng khi ngồi trên băng ghế đá công viên, nơi khi xưa nhóm bộ tứ luôn tụ họp, cùng chơi đùa với nhiều kỷ niệm khác nhau.

_ Hà, lạnh quá rồi đó!

Lạnh thật. Có lẽ do dư âm cơn sốt lại từ cơn mưa đêm qua đây mà. Trời mưa lớn trên dãy núi cao thì vẫn còn đọng lại một chút âm lạnh và nó sẽ trở nên buốt rét hơn khi cơn gió rừng và gió biển cùng thổi đến. A... Hiyama như quên mất ngoài rừng vẫn còn có biển. Nơi biển xanh vẫn đang dậy sóng như bản hòa ca không ngừng nghỉ đầu đó còn vẫy gọi nơi phía xa như muốn cảnh báo rằng “trời sẽ còn lạnh hơn nhiều”. Nếu không muốn bị cảm lạnh thì mặc thêm áo len.

_ Tch... đừng có mà đùa, thằng này từ trước đến nay chưa bao giờ chịu thua bởi mấy cái hiệu ứng thời tiết cả. Nóng lạnh gì đây cũng chơi tất!

Ừ thì... cứ cho rằng là khả năng chịu đựng của loài Chân Tổ mạnh hơn con người, có thể chịu đựng được nhiều loại thời tiết khắc nghiệt trong mọi môi trường thì đôi khi... cũng phải có một vài trường hợp ngoại lệ. Cụ thể như việc Hiyama hắt xì một cái, rồi dùng hai tay chà sát vào nhau, ngồi co ro khép nép.

_ Lạnh quá!

Cũng có những trường hợp ngoài ý muốn mà nhĩ... Chết tiệt, không phải thời tiết đêm nay đang lạnh quá mức bình thường đấy chứ?

.....

_ Trời về đêm đã chuyển lạnh hơn là vì bắt đầu xuất hiện của những cơn mưa đầu mùa. Không khí lạnh từ biển cùng với địa hình trên vùng núi cao khiến nhiệt độ xung quanh thị tộc giảm xuống đến mức đáng kể. Nếu cậu không mặc thêm áo ấm thì sẽ rất dễ cảm lạnh đấy Hiyama – kun!

Một giọng nói trầm bổng, nhẹ nhàng, ngọt ngào như rót mật vào tai. Ít ra thì đêm nay, Hiyama sẽ không ngắm sao một mình khi bên cạnh cậu ấy có thêm Hebi. Hebi mang theo cho cậu ấy thêm một tấm chăn ấm. Thật sự là rất ấm, nhất là trong khung cảnh thời tiết như thế này thì chỉ một tấm chăn cũng đủ ấm rồi.

_ Tch... thật thâm hại, Chấn Tổ chúng ta khi xưa là giống loài mạnh nhất, vĩ đại nhất, không bao giờ chùn bước trước bất kỳ khó khăn nào. Ấy vậy mà...

_ Ấy vậy mà chúng ta dường như bị đánh bại trong một trận chiến có thể gây ảnh hưởng không hề nhỏ đến sự tồn vong của thị tộc. Ý của cậu là vậy đúng không?

Đôi khi không nói những sự thật mất lòng thì tốt hơn. Dù biết tâm trạng của Hiyama không tốt nhưng cậu ấy vẫn phải đối diện với sự thật.

Hiyama buông lời thờ dài đầy tâm trạng nãy nê.

_ Ô, tở... không còn lời biện hộ nào cho những gì đã xảy ra ngay trước mắt mình. Giống loài mạnh mẽ nhất thế giới... giống loài Chân Tổ... đã không còn là mạnh nhất nữa. Tở thật sự đã quá mù quáng và tự tin vào khả năng của thị tộc để rồi đâm ra kiêu ngạo từ lúc nào không hay. Sự việc lần này, giống như một đòn chí mạng khiến cho tở phải mở mắt cảnh tỉnh ra rằng: dù là ác quỷ hay thánh thần, cũng sẽ có những phút giây thất bại trong ề chế tui nhục. Cái cảm giác bất lực này... quả nhiên rất khó chịu!

Nếu là về suy nghĩ và cảm giác thì không chỉ có mỗi một mình Hiyama phải gánh chịu. Quả thật rất khó khăn khi phải chấp nhận lấy sự thất bại. Nghe thật khôi hài, có những chuyện ngay cả ác quỷ hay thánh thần cũng không thể làm được. Nhưng điều không thể làm được ấy lại có thể hoàn thành bởi bàn tay con người. Những chuyện thần thánh hay ác quỷ không thể làm nhưng con người lại có thể... đó không phải chuyện khôi hài thì là gì? Thế nên những đứa con của bóng đêm, những đứa con mà đức Chúa đã từ bỏ vì tội lỗi trong quá khứ ấy mới cảm thấy hồ thẹn. Và họ buộc phải thừa nhận rằng con người... mới là giống loài đáng sợ và mạnh mẽ nhất thế giới hiện tại. Thời thế của con người... chính là đây. Thật sự khó chịu... khó chịu và khó chịu...

Kazuma gãi sau gáy đi đôi với cất tiếng thờ dài.

_ Gahhh, thôi bỏ đi, có ngồi đây than thở kiểu gì thì kiểu, sự an toàn của thị tộc đã được bảo toàn tuyệt đối. Tở không thể viện bất kỳ lý do gì để phàn nàn tên đần đó nữa khi hẳn bây giờ đã trở thành ân nhân của toàn bộ thị tộc. Đành chấp nhận vậy!

Chấp nhận đơn giản thế thôi sao? Hiyama lại là người có thể chấp nhận mọi chuyện một cách đơn giản thế thôi ư? Cứ ngỡ rằng cậu ấy sẽ tỏ thái độ bất mãn hay... Không, Hiyama nói đúng, với tình hình hiện tại thì không thể phản đối được gì khi sự thật rằng Kazuma là vị cứu tinh của toàn thể thị tộc Chân Tổ. Nhưng chẳng lẽ...

_ Cậu chấp nhận ư? Thật lòng chấp nhận chuyện này sao?

_ Biết làm thế nào được, bởi nếu chỉ có một mình tở phàn bác thì kiểu gì cũng bị mấy lão già kia bỏ bớ lên lớp đủ thứ. Tở không muốn nghe bất cứ điều gì từ mấy lão già đó trong thời điểm mới yên ổn này chút nào... Hà, trời thì đang lạnh mà tở thì hết hơi rồi, bây giờ, tở chỉ có một ước ao duy nhất là được sống yên bình từ đây cho đến ngày mai, chỉ sáng mai thôi. Làm ơn cho tở nghỉ ngơi mà không phải nghe mấy lão đó lèm bèm chút đi!

_ Đó không phải ý mình muốn hỏi, Hiyama – kun... Mình đồng ý với cậu rằng chúng ta không thể làm được gì nếu không có sự giúp đỡ của Kusanagi – kun. Có thể, mình sẽ chấp nhận và xem cậu ấy như một vị anh hùng, nhưng... còn Eri – chan thì thế nào?

_ Eri? Sao tự dưng cậu lại nhắc đến Eri?

Là vì cậu ấy không nghĩ đến hay... vì cậu ấy có tình không muốn nghĩ đến nên tìm cách đánh trống lảng. Nếu là vì nguyên nhân thứ hai thì Hebi sẽ nhắc lại để cậu ấy phải đối mặt. Dù cho nó có phải đón đau đến nhường nào.

_ Cậu cũng rõ hơn ai hết mà phải không Hiyama – kun? Cậu... đã luôn luôn... thích Eri – chan mà đúng không?

_ Hà... hà... làm thế nào... làm thế nào mà cậu...

Hiyama lại đỏ mặt nữa rồi. Dẫu cho trước đây cậu ấy cũng đã từng thể hiện gương mặt đó một lần và trông thật ngộ nghĩnh đáng yêu. Hiyama đỏ mặt, tỏ ra luống cuống, pha chút ngập ngừng hay thẹn thùng, không thể ngờ rằng một Hiyama nghiêm nghị lại có thể làm được bộ mặt như thế. Và thật sự là trông cậu ấy vô cùng đáng yêu.

Thích Eri... Hiyama không tìm lời lẽ phản biện, cậu ấy chỉ đưa tay che đi nửa gương mặt đang xấu hổ hết mức có thể rồi ngượng ngùng quay đi chỗ khác mà không dám nhìn thẳng vào Hebi, bởi lẽ vì Hebi đã nói đúng. Hiyama... thích Eri. Không phải là tình yêu mới chớm nở mà cậu ấy đã luôn thích Eri, thích từ khi nào chính cậu ấy cũng không biết. Đến khi trái tim mình biết rung động mỗi khi nhìn thấy nụ cười nở trên môi Eri, hay những cảm xúc dạt dào, thấp thòm hồi hộp cho từng phút giây được bên cạnh Eri và cảm thấy khó chịu khi có bất cứ kẻ nào đó dám bắt nạt Eri. Cảm xúc trong Hiyama dành cho Eri là như thế. Cậu ấy...

_ Ủ... tở... thích Eri. Không biết từ lúc nào, tở đã bắt đầu nhìn Eri như nhìn một cô gái chứ không phải một đứa trẻ cần to bảo vệ như ngày xưa. Thật lòng mà nói thì trước đây, lão già nhà tở có nói rằng nếu như tở muốn kết hôn với bất kỳ đứa con gái nào trong làng thì lão sẽ sang nhà hỏi thăm và dâng quà này nọ. Tở thấy lão ta rồi hơn thật nên phản đối kịch liệt... nhưng sau đó lại suy nghĩ vu vơ “Nếu như có thể hỏi Makoto – san về Eri và nếu cậu ấy đồng ý thì chắc lẽ tở sẽ hạnh phúc biết bao”. Tở thích Eri nhưng lại không có đủ dũng khí để nói cho cậu ấy biết. Thích người bạn thuở nhỏ nhưng không dám tỏ lộ. Trông tở thật thâm hại làm sao!

_ Nếu... nếu Hiyama – kun đã thích Eri – chan như vậy thì cậu nên...

_ Tên nhân loại đó... tuy có chút phiền phức và đáng ghét đến mức tở chỉ muốn đâm vào bàn mặt hẳn một cái cho bõ tức... nhưng hẳn thật sự là một kẻ rất tốt. Một kẻ thật lòng quan tâm đến người khác, đến những vấn đề xung quanh thị tộc, thậm chí là chính bản thân Chân Tổ chúng ta mà không nuôi bất kỳ một ý định đen tối nào khác. Tiếp xúc với tên đó hết lần này đến lần khác, tở buộc phải thừa nhận rằng mình đã sai trong suốt thời gian qua. Tên đó... không phải kẻ xấu đâu. Một kẻ như hẳn chúng ta hoàn toàn có thể tin tưởng được. Chính vì vậy nên nếu Eri có để ý đến hẳn hay mang trái tim yêu tên đó đi nữa, thì có lẽ... tở sẽ ủng hộ cho cậu ấy!

Đó là suy nghĩ của Hiyama... Liệu cậu ấy đã quá hấp tấp khi đưa ra lời nhận định ấy hay... Hiyama thật sự nghiêm túc cũng như đã suy nghĩ rất thấu đáo về nó. Cậu ấy chấp nhận để người mình yêu thương nhất rời xa mình và tìm đến kẻ bên một kẻ khác. Rất khó khăn... đây ắt hẳn phải là một sự lựa chọn vô cùng khó khăn mà Hiyama luôn mang nặng trên vai. Và càng khó khăn hơn khi cậu ấy phải đưa ra quyết định sau cùng ấy. Nếu là Hebi, thì chắc lẽ có ấy cũng không thể chấp nhận được điều này, nhưng...

_ Thật sự... là ờ ư? Tình cảm của Hiyama – kun dành cho Eri – chan lớn như thế... Hiyama – kun không thể suy nghĩ lại sao?

_ Hebi, tở biết cậu rất quan tâm đến Eri. Không chỉ tở, cậu, mà tất cả những ai yêu quý Eri cũng đều mong muốn cậu ấy luôn được hạnh phúc. Dù có ờn hay không đối với bản thân tở, nếu phải đánh đổi vì hạnh phúc của Eri thì nó cũng đáng. Biết rằng khó chấp nhận nhưng con chim nhỏ cũng đến lúc phải rời khỏi tổ. Tất cả... đều thuận theo một quy luật tự nhiên mà thôi!

_ Nhưng... điều đó đâu có nghĩa rằng Hiyama – kun lại phải lùi bước. Thời gian Hiyama – kun bên cạnh Eri – chan, và cả tình cảm của Hiyama – kun dành cho Eri – chan... thật sự không ai có thể sánh bằng. Không một ai có thể chen ngang vào giữa hai cậu nên mình luôn nghĩ rằng nếu như không phải Hiyama – kun, thì không ai mang đến hạnh phúc cho Eri – chan. Chỉ cần... chỉ cần Hiyama – kun can đảm nói lên cảm xúc của mình... Phải, chỉ cần cậu nói lên cảm xúc của mình... chắc chắn... chắc chắn Eri – chan sẽ hiểu ngay thôi!

_ Hebi!

Hiyama đưa tay gãi đầu vì ngại. Cậu ấy cảm thấy ngại vì nhiều bí mật mà mình luôn tìm cách chôn giấu bấy lâu nay lại bị bật mí ra hết. Cậu ấy vẫn còn thắc mắc rằng tại sao Hebi lại biết rõ cảm xúc của mình dành cho Eri... Có lẽ, có lẽ vì Hebi luôn dõi theo hai người họ nên hiểu được tâm ý của Hiyama cũng như của Eri.

Một lần đối diện với cảm xúc của bản thân... một lần can đảm để thổ lộ... Hiyama cần thêm một chút can đảm hơn nữa. Chỉ có điều...

_ Cậu tốt bụng thật đấy Hebi. Nếu như một ai đó có thể yêu được cậu thì chứng tỏ rằng hẳn phải là tên hạnh phúc nhất quả đất này!

_ Không... không thể nào đâu... Hiyama – kun nói quá rồi!

_ Tớ cần thành thật hơn với bản thân, cần cam đảm hơn, trực tiếp gặp cậu ấy và nói lên những cảm xúc của mình... Sau đó thì sẽ thế nào? Tớ hoàn toàn có thể tưởng tượng ra hình ảnh Eri trở nên hoang mang, phân vân, lưỡng lự, hay thậm chí là lo sợ một cách cùng cực. Cậu ấy... nhất định sẽ cảm thấy như vậy bởi vì trong trái tim Eri đang hiện hữu hình ảnh tên nhân loại ấy, và rồi đột nhiên tớ chen ngang vào sẽ vô tình đẩy cậu ấy vào tình huống mất cân bằng hay thậm chí là khó xử. Tớ không muốn dồn ép làm khó Eri như vậy. Hơn nữa, thật lòng mà nói thì từ trước đến nay, tớ luôn biết rằng tên nhân loại đó hoàn toàn không có ác ý gì, hẳn mang một trái tim thanh khiết, không chút đục bẩn hay tư tưởng trong lẫn cũng luôn hướng đến Chân Tỏ chúng ta một cách chân thật nhất. Tớ luôn biết hẳn là người tốt nhưng... tất cả chỉ do tính bảo thủ quá lớn nên hình ảnh loài người trong cách nhìn nhận của tớ đều đánh đồng chung ở một mức độ tiêu cực. Tên đó không phải như vậy đâu Hebi. Vì chỉ khi ở bên hẳn, tớ mới nhận ra rằng nụ cười của Eri như rực rỡ hơn cách cậu ấy cười với mình. Vì chỉ khi ở bên hẳn, tớ mới trông thấy một Eri trưởng thành là như thế nào... Khi ở bên hẳn, tớ mới được nhìn thấy những nét biểu cảm khác mà cậu ấy thể hiện. Nếu như tớ là người bảo vệ, là bảo mẫu cho Eri, thì người đàn ông phù hợp với Eri... chỉ có thể là tên nhân loại đó thôi. Chính vì vậy nên tớ... mới quyết định sẽ rút lui để ủng hộ cho cậu ấy!

Rút lui và sẽ ủng hộ cho người mình yêu thương đến với hạnh phúc. Hebi không biết đây là một quan điểm cao thượng hay ngốc nghếch nữa. Nếu nhiều người cho rằng đây là một hành động cao thượng, buông xuôi sự hạnh phúc của người ấy thì chắc lẽ trên thế gian, nhiều người sẽ bắt đầu lo sợ về chữ “tình”. Và nếu như nó là một cách nghĩ thiếu hiểu biết, một cách nghĩ mơ mơ của một đứa trẻ nhỏ dại thì... tại sao con người vẫn cứ đắm đuối vào yêu dù biết rằng nó thật sự rất đau khổ?

Khi đưa ra quyết định ấy, trong lòng Hiyama đã cảm thấy như thế nào? Những khung bậc cảm xúc trong Hiyama khi trông thấy một Eri hoàn toàn khác mỗi lúc vờn bên cạnh Kazuma ra sao? Cậu ấy đã nghĩ gì? Bỗng nhiên, Hebi không còn kịp tiếp được dòng chảy của cảm xúc. Nhưng phần nào đó trong trái tim của một thiếu nữ đang yêu, cũng say vì chữ tình, và cũng đau vì chữ tình. Có lẽ Hebi hiểu được rằng phút giây Hiyama quay lưng lui bước, lỉnh hồn cậu ấy như vờ tan thành trăm mảnh, con tim cậu ấy như hàng trăm mũi dao cùng đâm vào. Đau đớn, hụt hẫng, nhưng vẫn phải luôn dùng một chiếc mặt nạ nào đó hòng che đi từng giọt lệ vì người mình yêu. Nếu chữ “tình” đưa ta đến khổ đau, thì Hebi chẳng hề muốn dính đến nó chút nào. Chỉ e rằng mọi thứ... đã trở nên quá muộn màng.

_ Hiyama – kun!

_ Hử?

Hiyama quay lại phản xạ theo giọng Hebi gọi tên mình. Và chắc chắn rằng việc Hebi bất ngờ chạy đến rồi tựa gọn vào lòng Hiyama cũng không phải là phản xạ gì. Như một cơn gió thoảng bất chợt thổi qua, Hebi nhẹ nhàng nằm gọn trong vòng tay Hiyama mà chính bản thân cậu ấy cũng không phản ứng kịp. Cho đến khi nhận ra thì Hiyama chỉ biết rằng Hebi đang ôm mình rất chặt.

_ Hebi... hơi chặt quá rồi nhé!

_ Cứ dễ yên như thế này một chút... chỉ một chút thôi. Trời hôm nay trở lạnh hơn bình thường nên cậu tuyệt đối phải giữ ấm lấy cơ thể... phải giữ ấm lấy cơ thể... và mình chỉ đang giúp cậu thôi!

Đúng là trời hôm nay lạnh hơn bình thường đến người da dầy như Hiyama cũng phải rét run nếu cứ ngồi yên một chỗ. Đàn ông con trai, sức khỏe lực lưỡng còn cảm thấy rợn sống lưng mỗi khi có cơn gió lạnh thổi qua thì con gái như Hebi mới là người cần giữ ấm hơn là cậu ấy. Thể trạng của Hebi cũng khá yếu nên Hiyama lo cho cô ấy nhiều hơn. Nhưng mà... ảm thật đấy. Hiyama phải thừa nhận một điều rằng khi được Hebi ôm thế này thì cái cảm giác rét căm ngoài thể xác cũng như đang biến mất dần. Chỉ có cái lạnh từ những cơn gió thổi xốc ra từ cánh rừng xanh bạt ngàn hay từ ngoài đại dương xanh vẫn không ngừng dấy sống một cách vô tình thôi ư? Thậm chí rằng cái giá rét bên trong trái tim Hiyama cũng phần nào được người đàn đi. Thật sự là rất ảm... nhưng nếu cứ tiếp tục như thế này thì chắc lẽ... Hiyama sẽ rơi nước mắt thêm lần nữa mất.

_ Thôi... buông tớ ra đi Hebi. Người cậu lạnh cóng hết rồi đấy này!

Hiyama từ từ đẩy Hebi rời xa khỏi mình. Có lẽ, Hebi ôm mình vì muốn an ủi cho nỗi cô đơn mà Hiyama đang phải gánh lấy. Nếu thật sự là như vậy thì thiết nghĩ Hiyama nợ Hebi một lời xin lỗi mất rồi.

Không chi an ủi, Hebi rất lo lắng cho Hiyama. Cô bé với mái tóc bạch kim được thắt thành hai đuôi sát gáy đặt vào lòng cậu ấy một thứ gì đó gói gọn trong tán lá xanh lón. Hiyama chạm vào thì nhận ra bên trong vẫn đang tỏa ra chút hơi ấm gì đó.

_ Nếu như đó là điều Hiyama – kun quyết định thì mình cũng sẽ tôn trọng và ủng hộ cậu. Vì chúng ta là bộ tứ không thể tách rời kia mà!

Hebi trả lời cậu ấy với nụ cười duyên dáng yêu kiều, thướt tha của một Yamato Nadeshiko. Hebi luôn là một Yamato Nadeshiko của đất nước mặt trời mọc trong mắt tất cả mọi người, bao gồm cả Hiyama nữa. Cứ mỗi khi trông thấy nụ cười của cô ấy, ai ai cũng đều cảm thấy như mình vừa tiếp nhận thêm một nguồn năng lượng bí ẩn, tự khích lệ bản thân mình trở nên tốt hơn... Đúng thật là tốt hơn đấy, Hiyama hít một hơi thật sâu và thở ra một cách nhẹ nhàng, tâm trạng cậu ấy cũng đỡ hơn phần nào.

_ Cảm ơn Hebi. Cậu thật sự là một cô gái rất tốt đó!

Nếu như Kazuma được xem như một tên siêu đần độn thì Hiyama cũng ở ngưỡng kẻ ngốc vì không hiểu tình hình hiện tại. Hiyama không hiểu nên không biết rằng chỉ đơn thuần một câu khen ngợi như thế cũng đủ khiến trái tim Hebi đập rộn ràng như hồi trống trận nhịp, mặt mũi đỏ phừng chỉ biết cúi xuống vì ngượng ngùng. Cậu ấy chẳng thể nào hiểu được khi cứ mãi hướng về phía Eri... sẽ chẳng bao giờ hiểu được đâu.

Mở thư cuốn lá gói Hebi đưa cho, Hiyama cảm nhận được một hơi ấm khác tỏa ra ngấm ngấm từ những thoi com nắm Onigiri hình tam giác trắng tinh với miếng rong biển màu đen bao bọc xung quanh. Hebi đã làm nó mà đúng không? Vì cô ấy luôn quan tâm đến người khác với sự ân cần như một người vợ đảm đang nên Hebi để ý rằng suốt mấy ngày liền, Hiyama đã chưa ăn gì một cách đáng hoàng tử tề. Thế nên Hebi có làm một chút Onigiri và chia cho mọi người, phần của Hiyama có bốn miếng nhân khác nhau.

Ăn ngay cho nóng, Hiyama chọn cái bên trái ngoài cùng, đưa lên miếng và cắn một miếng. Tay nghề của Hebi không có dấu hiệu gì thật lười cả.

_ Nhân mặn chưa à, một sự kết hợp thú vị nhì. Ngon lắm Hebi!

_ Vậy à. Cảm ơn cậu!

4h20 sáng ngày thứ hai khám bệnh trên thị tộc Chân Tỏ. Có thể Kazuma không để ý đến thời gian nhưng Aries thì có ghi nhật ký mỗi ngày nên còn nhận biết được đã bao lâu kể từ khi họ đặt chân đến lãnh phận của thị tộc. Aries đánh dấu thời điểm này vì đây sẽ là lúc Kazuma kết thúc công đoạn khám chữa bệnh của một bác sĩ bằng việc kiểm tra sức khỏe cho những đứa trẻ.

_ Tỉnh dậy rồi, tỉnh dậy rồi!

Sau một khoảng thời gian theo dõi công dụng của thuốc an thần khi hết, thì đó cũng là thời điểm từng đứa trẻ, từng đứa trẻ một mặc áo bệnh nhân đang từ từ mở mắt, tỉnh dậy sau giấc ngủ ngon nhất từ trước đến nay trong cuộc đời chúng. Và bây giờ, tên bác sĩ dờ dờ người cùng với cô bé phụ tá đáng tin cậy sẽ đến từng hộ gia đình để kiểm tra.

_ Thế nào? Có thấy chóng mặt hay buồn nôn gì không?

Phần lớn chúng đều cảm thấy lờ mờ, pha thêm nhiều nét mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt chúng. Có đứa thì ngáp ngắn ngáp dài, cũng có đứa thì không ngừng buồn nôn nhưng lại không nôn ra. Chúng cảm thấy khó chịu trong người và mệt mỏi là chính. Lũ trẻ khi ngồi dậy thì chỉ muốn nằm xuống trở lại, nhắm mắt và tiếp tục ngủ thôi.

Thoạt đầu thì nhiều người cứ lo rằng không biết chúng bị gì mà trông hốc hác phờ phạc như thiếu chất. Cho đến khi Kazuma giải thích trước toàn thể bậc phụ huynh rằng phẫu thuật để thay tùy nhân tạo đồng nghĩa với việc thay đổi toàn bộ hệ thống tuần hoàn bên trong cơ thể, đặc biệt là nguồn máu mới sẽ nuôi dưỡng cho lũ trẻ nên đương nhiên sẽ cảm thấy khó chịu đôi chút như phản ứng phụ. Thường thì sự khó chịu này ở con người có thể kéo dài trong một khoảng thời gian. Nhưng đối với khả năng tự tái tạo tế bào siêu cấp của Chân Tỏ thì không cần gì phải bận tâm nhiều. Chỉ cần cho chúng ngủ thêm một đến hai ngày nữa, sau đó bỏ bỏ cho chúng bằng những loại thực phẩm giàu vi chất cốt yếu cho máu. Cho chúng ăn nhiều thịt cá rau củ quả, và nếu cần thiết thì rằng cho chúng ăn thêm sắt và đồng. Những bé gái Chân Tỏ sẽ cần bổ sung thêm lượng sắt để cân bằng cơ thể. Về những thứ đó thì Kazuma sẽ cung cấp một vài viên thuốc do chính tay hắn điều chế làm sao để phù hợp với Chân Tỏ.

Và như vậy, theo một cách nhìn nhận tổng quan thì cuộc điều trị cho Chân Tổ trên thị tộc đã kết thúc, bệnh nhân đã được phép xuất viện cùng với thuốc kê đơn từ bác sĩ và sự giám sát từ phía gia đình.

_ Cuối cùng thì... cũng đã chấm dứt rồi!

Một mình trong căn phòng riêng, Kazuma ngồi xuống chiếc ghế con xếp, ngửa mặt lên trần nhà sau khi cất tiếng thở phào như vừa trút đi gánh nặng trên vai. Bởi vì hắn vừa trải qua một trận chiến không cân sức mà phải chạy đua với từng phút từng giây lai vãng giữa sự sống và cái chết. Nhưng cuối cùng thì phần thắng đã về với kẻ luôn cố gắng hết mình không quản ngày đêm, tận tụy với nghề, tận lòng với bệnh nhân. Một chút thời gian riêng ngơi ngơi được xem như phần thưởng... chắc lẽ không hẳn là một yêu cầu gì quá to lớn.

_ Hà... đúng là một trận chiến trường kỳ, thật khó tin rằng mình lại tiến xa được đến chừng này. Có lẽ... tất cả đều vì mình không chiến đấu một mình. Còn có Aries, còn có Hoshimiya, Kinozuka, những người khác, thậm chí là cả Once – chan nữa... Minh... quả nhiên chẳng thể làm được điều gì một mình nếu không có sự giúp đỡ từ tất cả mọi người. Minh nợ họ một lời cảm ơn đáng hoàng từ tế rồi!

Từ khi bước vào thị tộc Chân Tổ, Kazuma chỉ tập trung mỗi đến việc chữa trị cho đám trẻ nên gần như chẳng còn quan tâm đến bất cứ điều gì xung quanh. Hắn quên mất rằng đây cũng là một cơ hội hiếm hoi khi được sự cho phép đặt chân lên miền đất không dành cho con người, nếu như không đi chu du đây đó, không đi thăm quan thì sẽ thật uổng phí, ngay cả lần nhóm bộ Tứ mới đi tắm suối nước nóng nhưng hắn cũng từ chối chỉ vì muốn hoàn thành cho xong công cuộc nghiên cứu. Hắn phí phạm gần như cơ hội trời cho và nếu cứ tiếp tục thì hắn sẽ trở về nhà mà không được hưởng bất cứ thú vui nào. Bấy giờ nhận ra thì hắn còn quá ít thời gian, chỉ một chút nữa thôi là hắn phải trở về nhà sau khi công việc đã hoàn tất. Kazuma bắt đầu lưỡng lự nghĩ xem mình nên làm gì để không lãng phí dịp may hiếm có... Có nhiều thứ hắn muốn thực hiện nhưng không biết nên bắt đầu từ đâu. Nếu còn đủ thời gian cho hắn làm hết luôn một thể thì còn gì bằng. Đi tắm suối nước nóng như dạo trước Aries từng đi, hay đi thăm quan ngôi làng? Kazuma có nghe nói đến một mỏ khoáng sản nào đó mà người trong thị tộc luôn khai quật nguyên liệu gọi là “Tinh Thể Đá Thứ Nguyên”... Kazuma cũng muốn tìm hiểu thử.

Ấn tượng đầu tiên khiến hắn không thể buông lời trước mặt, có lẽ chính là kiến trúc bên trong căn phòng mà hắn tạm mượn để làm khu vực khám chữa bệnh. Về diện tích thì nó rộng như một hội trường cỡ nhỏ của một ngôi trường đại học nào đó, nhưng so với một người thì nó quá lớn. Nơi đây được gọi là phòng thờ chứ nh? Hay một nơi nào đó cực kỳ thiêng liêng đối với một số thị tộc vẫn còn coi trọng truyền thống tín ngưỡng thần linh. Kazuma đã từng nghe ai đó phản đối chuyện các vị Bồ Lão cho phép mình sử dụng căn phòng này thì chắc là đúng rồi.

Ngoài nền cấu trúc cổ kính, những bức tường bức vách, nơi đâu cũng có vết tích của thời gian, niên đại ước nhằm cũng hẳn cả ngàn năm. Nhìn vào đó, ta có thể dễ dàng nhận ra với mờ rong rêu phủ bám càng trở nên rõ ràng hơn. Nền vẫn minh trên thị tộc Chân Tổ đúng thật khác lạ nhưng đồng thời nó cũng toát ra một khí chất bí hiểm nào đó mà không chỉ những nhà khảo cổ học, bất cứ ai sở hữu tính tò mò của một nhà khoa học cũng đều muốn nghiên cứu kỹ hơn. Kazuma để ý thấy một chi tiết vô cùng đặc biệt và nổi bật, đó chính là bức tượng một người phụ nữ... không, nói đúng hơn là một thánh nữ... phải, bức tượng của một thánh nữ cao độ khoảng từ 4 đến 5 mét là cùng, Kazuma phải ngược mặt đến muốn rụng cả cổ chỉ để nhìn toàn vẹn bức tượng ấy.

_ Sao tự dung mình lại nghĩ đến Weed – san trong Legendary Moonlight Sculptor thế nh? Do mình tưởng tượng quá thôi!

Nhưng Kazuma không thể nào phủ nhận rằng đây cũng được xem như một kiệt tác của nhân loại, xứng đáng được đưa vào một trong những kỳ quan của thế giới. Hắn tự hỏi ai là người đã tạc lên bức tượng đẹp tuyệt mỹ này... và hình tượng đề làm nên tâm điểm khác ấy là từ một cá thể nào đó chăng? Nếu quả thật là như vậy thì ắt hẳn đây phải là một tuyệt thế mỹ nhân. Bình thường thì người nghệ nhân sau khi hoàn thành tác phẩm sẽ đề lại một cái tên ở một góc nào đó. Có thể là tên ý tượng hoặc tên của người mẫu... chắc nó nằm ở đâu dưới chân bức tượng này thôi. Kazuma ngu ngốc loay hoay tìm kiếm biết đâu lại tìm hiểu ra được thông tin xuất xứ của bức tượng nhưng... vô ích, tên của bức tượng đã bị hồng chi còn chưa lại một vài chữ cái ở đâu.

_ C... A... M... Cam ư? Tên người Nhật có thể bắt đầu bằng Cam ư? Camy... Camenasu... Cam sành cam đường... nhầm qua đồ ăn mất tiêu rồi!

Thật đáng tiếc khi không thể biết được tên của một tuyệt tác, Kazuma cứ cảm thấy tiếc nuối như thế nào. Một tuyệt tác nhưng không được trân trọng thì thật quá lãng phí. Kazuma nhẹ nhàng đưa bàn tay mình chạm thử vào bức tượng, nó lạnh nhưng cũng có một chút gì đó ấm áp đến lạ thường. Và rồi...

_ *Sakurada... Sakurada...*

Giọng nói của ai đó bỗng nhiên hiện hữu vang bên tai Kazuma. Theo một phản xạ vô thức, Kazuma quay lưng lại thì trông thấy Aries đã đứng đó từ bao giờ.

_ Aries!

_ A mò, em gọi Kazuma – senpai từ nãy đến giờ mà anh chẳng thèm trả lời gì cả. Mớ cửa bước vào thì thấy anh đang mẩn mê say đắm với cái tượng đó rồi. Em đang tính lại gần tát thẳng vào mặt cho anh tỉnh ra đấy. Không ngờ anh lại phản ứng với em trước!

Vậy là Aries có vào đây gọi nhưng Kazuma không để ý thấy. Đó cũng là một trong những tật xấu của Kazuma, một khi đã quá chú tâm vào cái gì thì chẳng còn bận tâm đến mọi thứ xung quanh.

_ Em tìm anh thì hiểu rồi. Nhưng vừa nãy sao em lại gọi anh là Sakurada?

_ Anh còn mơ ngủ đó sao Kazuma – senpai? Sakurada là ai vậy ạ?

Are... nhìn mặt Aries thế kia thì chứng tỏ con bé không biết thật. Trong phòng này ngoại trừ Kazuma và Aries ra, nếu không phải do Aries thì giọng nói ấy là từ đâu? Kazuma ngo sang trái ngo sang phải, đúng thật không có ai chỉ trừ bức tượng thánh nữ này... Không lẽ...

_ Chắc do mình tưởng tượng quá nhiều ấy mà. Bỏ đi!

_ Anh đang nói gì vậy Kazuma – senpai?

_ Mà em tìm anh có việc gì thế Aries? Đến giờ ăn rồi à?

_ Trong đầu Kazuma – senpai chỉ nghĩ được đến đồ ăn thôi sao? Các Vampire lão làng có cho triệu tập anh và em đến gặp họ vì một vài vấn đề. Rất có thể là về chuyện xảy ra vừa qua nên em chú ý đến gọi anh đây!

_ Nếu các trưởng lão đã đích thân gửi lời triệu tập thì xem chừng đó là chuyện vô cùng quan trọng. Chúng ta đi thôi Aries!

Thông thường thì các vị trưởng lão sẽ bế quan trong chính căn phòng mà tên ngu ngốc đó đang sử dụng làm phòng khám riêng rồi đưa chỉ thị triệu tập ai đó đến. Nhưng bây giờ thì các ngài phải chuyển sang một nơi khác nhỏ hơn bởi kẻ nào đó đã chiếm lĩnh lấy nơi linh thiêng nhất thị tộc. Và nơi đó chính là...

_ Sau cùng thì cũng đã chịu xuất hiện, chàng trai anh hùng của thị tộc chúng ta!

Một căn nhà nhỏ... chính xác là một căn nhà nhỏ có thêm một khu vườn phía sau để trồng trọt. Trên đường đến đây, Kazuma có để ý thấy mỗi ngôi nhà đều có ít nhất một mảnh vườn với nhiều loại hoa màu trái cây khác nhau. Có lẽ, nguồn thực phẩm chủ yếu trên thị tộc là do tự cung tự cấp, hoàn toàn không liên can đến trao đổi hàng hóa với thế giới loài người. Ngôi nhà này cũng thế, tuy nhỏ, không thể sánh bằng với ngôi nhà Kazuma đang ở, nhưng nó lại chứa đựng một không gian ấm cúng kỳ lạ. Đó là chưa nói đến kiểu trang trí nội thất bên trong cũng khiến Kazuma không khỏi ngược nhìn hết lần này đến lần khác.

_ À, thứ lỗi khi ta chưa nói cho người biết chàng trai, đây là nhà của con gái và cháu gái ta, là của Makoto và Eri!

_ Đây là nhà của Hoshimiya sao? Tuyệt vời thật!

Chỉ mới khen ngôi nhà thôi mà Eri đã ngượng ngùng đến đỏ ửng mặt mày, nhìn cô bé còn vui ra mặt hẳn. Chỉ khen ngôi nhà thôi chứ có phải khen Eri đâu mà. Quên nhắc một điều rằng ngoài năm vị trưởng lão cội nguồn ra thì còn có cả nhóm bộ tứ Chân Tổ cũng đều tập trung hết tại nhà Eri. Vì có lẽ vẫn đề mà các ngài chuẩn bị đề cập đến sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến cả hai bên nên cách tốt nhất là tập trung cả hai, con người và Chân Tổ.

_ Chúng ta sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn. Hiyama và nấy đứa đã báo cáo tình hình cụ thể cho chúng ta biết về dịch bệnh lạ đã xảy ra trong thị tộc. Chúng ta muốn hỏi lại người lần nữa, liệu có thật sự là như vậy không?

Tuy không biết Hiyama và nhóm bên đấy đã nói gì, Kazuma chỉ biết trả lời thật những gì mình đã tai nghe mắt thấy.

_ Con dịch bệnh lạ mà các ngài nhắc đến cũng như mọi người trong thị tộc đều làm tường thực chất chỉ là một trường hợp bệnh truyền nhiễm do virus đại gây ra. Nói cho đúng hơn thì dịch bệnh lạ này chỉ đơn thuần là bệnh dại, một căn bệnh thường thấy ở các loài động vật hoang dã lây lan qua cho con người thông qua vết cắn hay cào. Nó thật ra cũng chẳng phải bệnh gì đặc biệt so với một bác sĩ thú y như tôi. Công việc luôn tiếp xúc với động vật, chuyện tôi biết rõ về nó cũng là điều dễ hiểu!

_ Vậy sao. Vậy căn bệnh dại đó... ở thể giới loài người... chữa trị rất đơn giản ư?

_ Đơn giản thôi mà. Chỉ cần tiêm một liều vaccine chống dại, thể là xong. Bệnh dại chỉ nguy hiểm khi không được chữa trị kịp thời, nhưng về cách phòng chống hay trừ tận diệt thì quá đơn giản!

Sau câu khẳng định đó của Kazuma, các vị trưởng lão bắt đầu tỏ ra suy ngẫm trong đôi chút.

_ Nguyên nhân chính gây nên bệnh dại cho một cơ thể bất khả xâm phạm của Chân Tổ là bởi vì độc tố Rabies của chính bản thân Chân Tổ. Tôi sẽ không thắc mắc lý do tại sao nhưng xin cảm phiền các ngài chuyển lời đến các hộ gia đình có con em là bệnh nhân của tôi rằng chúng đang trong giai đoạn làm quen với dòng máu mới nên thể trạng phải nói rằng cực kỳ yếu. Đừng để chúng đánh nhau hay chịu bất kỳ thương tổn nào từ Chân Tổ, nếu không thì virus Rabies sẽ xâm nhập trở lại và tình trạng hóa dại của chúng một lần nữa sẽ trở lên!

Đó chỉ là một lời nhắc nhở hay cần dặn của một bác sĩ dành cho người nhà bệnh nhân. Nhưng người xưa vẫn thường hay khuyên rằng nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Cách hấn mở miệng dễ khiến người khác hiểu nhầm, và từ đó xảy ra nhiều xung đột là chuyện thường tình. Chẳng hạn như Hiyama lại nói điên lên.

_ Này, nói như thế chẳng khác nào cậu bảo rằng người trong thị tộc quay sang làm hại lẫn nhau. Cậu đang có ý muốn nói rằng thị tộc chúng tôi đang có lục đục nội bộ sao?

_ Bình tĩnh đi nào Hiyama – kun. Ý của Kusanagi – kun không phải như vậy đâu mà. Đúng không Kusanagi – kun?

_ Tôi không có ý đó. Nếu lời nói của tôi có khiến mọi người khó chịu thì cho tôi được xin lỗi. Nhưng tôi chỉ nói những gì cần thiết nhất lúc này cho những bệnh nhân vừa xuất viện. So với chuyện giằng co này nọ hay sao sao đây thì sự an nguy của chúng vẫn là ưu tiên hàng đầu. Tôi chỉ nói để mọi người hiểu và chung tay bảo vệ để mắt đến chúng. Chỉ thế thôi. Virus dại thường được lây truyền qua các loài động vật hoang dã và nếu bị lây nhiễm thì quả thật hậu quả khó lường. Tuy nhiên, nếu chỉ đơn thuần là từ chó mèo hay bất kỳ con vật nào có nọc độc mạnh đi chăng nữa thì so với khả năng của Chân Tổ, tất cả đều vô dụng. Một cơ thể bất tử bất khả xâm phạm nhưng lại chịu thua trước một loại virus dại thường xuất hiện ở loài người. Thì khả năng duy nhất nó được truyền nhiễm qua giống loài nào đó tương đương hay thậm chí là mạnh hơn cả Chân Tổ. Vậy nếu không phải Chân Tổ, thì sinh vật gây ra dịch bệnh này là thứ gì?

Kazuma có cái lý của Kazuma. Hắn không phải một thám tử tư nhưng hắn là một bác sĩ nhìn thấu được nhiều thứ thông qua tình trạng của bệnh nhân. Hắn đã rút ra được kết quả như thế sau khi nghiên cứu tìm cách chữa trị cho chúng. Với lập luận sắc bén như vậy, Hiyama không thể tìm được lời phản biện. Cậu ấy đành lui xuống.

_ Tôi không phải người trong tộc, có thể là không hiểu rõ nên cũng sẽ không thắc mắc quá sâu vào vấn đề của thị tộc. Nếu như không phải do những Chân Tổ trong làng thì tức là do những Chân Tổ ngoài làng. Và nếu như thật sự có tồn tại kẻ thù của thị tộc thì mọi người tuyệt đối phải thận trọng. Gây ra dịch bệnh trên miền lên những đứa trẻ thế này, hoàn toàn không phải do ngẫu nhiên!

.....

_ Chúng ta sẽ ghi nhận thành ý của người, chàng trai. Hôm nay, chúng ta cho triệu tập người đến ngoài việc muốn kiểm chứng rõ thực hư nguồn gốc của căn bệnh, thứ hai cũng là vì muốn trả ơn những gì mà người đã làm đối với toàn bộ thị tộc. Trước tiên, xin hãy để chúng ta được tỏ rõ lòng biết ơn của mình như một phép lễ nghĩa!

Đi đôi sau lời nói ấy chính là hành động cúi đầu từ những Chân Tổ có trong căn nhà này. Từ Chân Tổ lão làng cấp bậc trưởng tộc cho đến những Chân Tổ nhỏ hơn như nhóm Hiyama, tất cả đều bày tỏ sự biết ơn đối với hắn.

Còn tên đàn kia thì từ trước đến nay gây thêm thù thì giới. Lâu lâu cũng được người khác cảm ơn nhưng đây là chỉ khi hắn khám cho những con thú cưng của người khác, chứ bình thường thì hắn chẳng quan tâm mấy đến lời cảm ơn của người khác. Bây giờ được những sinh vật đặc biệt bày tỏ lòng biết ơn thế này, hắn cũng cảm thấy có đôi chút khó xử.

_ Các ngài ngừng đầu lên đi. Trách nhiệm của một bác sĩ là phải tận tâm, tận lực với bệnh nhân, làm hết khả năng có thể để cứu chữa cho con bệnh. Nếu là một người khác thì họ cũng sẽ làm như tôi mà thôi, các ngài không cần phải cảm ơn như thế này đâu, thật đấy. Hơn nữa, tôi cứu được những đứa trẻ trong làng, không chỉ dựa vào mỗi sức của bản thân tôi, mà còn có sự giúp đỡ của rất nhiều người, đặc biệt là nhóm Hoshiniya. Một mình tôi nhận lòng biết ơn như thế này... thật sự không quen chút nào!

Ít ra thì hắn cũng là một tên thật thà biết công bằng, không nhận hết vinh quang hào nhoáng về mình. Đó cũng được tính như một điểm cộng cho cách nhìn nhận mang tính tích cực hơn trong mắt người khác về hắn.

_ Đáng lý, chúng ta sẽ mở một bữa tiệc linh đình để cảm ơn những gì người đã mang đến cho thị tộc. Chỉ tiếc rằng, những đứa trẻ trong thị tộc, chỉ mới có một vài đứa đã tỉnh lại và đang cố gắng quay trở lại cuộc sống như bình thường nên các Chân Tổ khác đều phải tức tực bên cạnh chúng như người nói, chàng trai. Chúng ta có một lời đề nghị thế này, hãy ở lại đây thêm một thời gian nữa, cho đến khi chúng hồi phục hoàn toàn thì chúng ta sẽ mở tiệc mừng đầu đêm để cảm ơn người. Như thế có được không?

Aries nhẹ nhàng kêu kêu Kazuma.

_ Tính sao đây Kazuma – senpai? Đây là cơ hội ngàn năm có một để anh thăm thú và tìm hiểu thêm về thị tộc Vampire đấy. Chẳng phải anh luôn ước ao được tìm hiểu thêm về những sinh vật này hay sao? Cơ hội chỉ có một, anh đừng có mà bỏ lỡ!

Hiếm khi thấy Aries lại ủng hộ mình những vấn đề liên quan đến Chân Tổ. Ở lại à, một lời đề nghị thật hấp dẫn, đúng theo như nguyện vọng bấy lâu nay của Kazuma. Hắn muốn được làm nhiều thứ để thỏa mãn tính tò mò xung quanh thị tộc. Muốn được hiểu rõ hơn về nét văn hóa cũng như cuộc sống đời thường của Chân Tổ có khác và giống thế nào so với loài người. Nhiều thứ hắn nghĩ rằng mình không thể hoàn thành được hết vì thiếu thời gian, nhưng với ân huệ này thì ước mơ của hắn sẽ trở thành hiện thực.

Aries thì ủng hộ. Đánh mất sang hướng bộ từ thì nhận được ánh mắt long lanh, chờ đợi, mong rằng Kazuma sẽ chấp nhận ở lại đây thêm một thời gian từ Eri. Namehari chỉ cười như mọi ngày theo ý “không thành vấn đề, càng đông càng vui”. Thậm chí ngay cả Hiyama hay Hebi cũng không tỏ ra khó khăn hẳn học về vấn đề này. Nhưng nếu nói rằng họ cũng mong Kazuma ở lại thì cũng không phải. Theo quan điểm: “Vi cậu là cứu tinh nên chỉ duy nhất lần này tôi đồng ý việc cậu nán lại đây”... đại loại như vậy.

Kazuma có thể ở lại để thỏa mong ước. Nhưng rồi hắn lại trả lời ngay không chút đắn đo.

_ Cảm ơn lòng tốt của các vị. Tôi thật rất có điểm phúc khi nhận được lời mời nán lại lâu hơn như thế này. Nhưng chắc lẽ, tôi xin phép từ chối!

_ Heh, anh từ chối sao Kazuma – senpai? Đây là điều anh hằng mong ước từ lâu kia mà?

_ Tại sao Kusanagi – kun lại không ở lại? Hay là... hay là Hiyama – kun lại hăm dọa muốn đánh cậu nữa cho nên cậu không muốn ở lại ư?

_ Oì, sao lại nhắc đến từ nữa? Tôi hoàn toàn không có liên can gì đâu nhé!

Chuyện gì đang xảy ra thế nhỉ? Rõ ràng họ mời mình ở lại, muốn hay không là quyền của mình mà tại sao cả Aries lẫn Eri đều gây nãy như con búp bê lật đặt thế nhỉ?

_ Bình tĩnh nào Aries, Hoshiniya. Tôi rất thích vì cũng đã lâu rồi, tôi mong muốn được đến thị tộc Chân Tổ để tìm hiểu thêm về Chân Tổ. Nhưng nếu ở lại thêm một thời gian thì e rằng tôi phải từ chối bởi vì kể ra cũng đã hai ngày tôi ở đây mà không thông báo gì cho Kozue và Tora nên ắt hẳn họ đang lo lắng lắm. Có khi khả năng bị Kozue tung một chưởng ngay khi trở về là cực kỳ cao chứ không phải đùa. Thế nên tôi cần phải trở về. Với lại, còn có Onee – chan và những con vật khác cũng đang chờ đợi tôi và Aries nên có lẽ... chúng tôi phải về thôi. Xin lỗi nhé Hoshiniya!

Nếu Kazuma đã nói như vậy thì cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, Eri tiu ngiu như chú mèo con và lùi thui bước đến chỗ Hebi, tự áp mặt vào ngực Hebi, để Hebi đưa tay vỗ về an ủi. Eri không muốn Kazuma về nhà chút nào.

_ Một lần nữa, rất cảm ơn tấm chân tình của các ngài, nhưng công việc và trách nhiệm của tôi ở thị tộc đã xong. Theo luật thì con người không được phép bước chân vào thị tộc nên chúng tôi sẽ dọn dẹp để trở về nội trong sáng nay. Chúng tôi sẽ không tiết lộ chuyện về thị tộc Chân Tổ nên xin mọi người cứ yên tâm!

Các vị bô lão sau khi nghe xong thì liền tỏ ra gật gù. Có vẻ như, các ngài cảm nhận được rằng mình hoàn toàn có thể tin tưởng được hẳn.

_ Nếu đó là điều người muốn chàng trai. Không cần phải quá câu nệ trịnh trọng đâu vì từ giờ trở đi, con người không được phép bước vào lãnh thổ của thị tộc Chân Tổ... trừ hai vị ân nhân đã cứu lấy thị tộc chúng ta. Hai người có thể đến đây bất kỳ lúc nào. Thị tộc Chân Tổ chúng ta sẽ luôn đón tiếp hai người bất cứ khi nào!

Nếu phân tích theo âm vị học và một số “học” khác thì điều này đồng nghĩa với việc Kazuma và Aries đã trở thành những con người bình thường đầu tiên được phép đi vào lãnh thổ của thị tộc Chân Tổ. Hay nói một cách khác là họ được quyền lên dãy núi Himako mà không bị xem như vi phạm vào hiệp ước giữa con người và Chân Tổ. Nói nôm na thì giống như người mang hai quốc tịch, có thể ở đất nước này hoặc đất nước kia. Quả là một tin vui nhất từ đó đến nay. Kazuma vui mừng đến độ nhận ngay ân huệ này mà không cần phải suy nghĩ gì thêm.

_ Xin cảm ơn các ngài đã ban vinh dự này cho một kẻ tài mọn như tôi. Không một món quà nào tuyệt vời hơn điều này đâu!

_ Chỉ như thế thôi đã khiến cho người vui như vậy ư? Con người thật khó hiểu kỳ lạ. Người thật sự không muốn thêm bất kỳ thứ gì sao? Tiền phí chữa trị cho đám trẻ người muốn thanh toán thế nào?

_ Không cần đâu, thuốc men cốt cũng được chiết xuất từ những loại lá rừng Kinozuka mang về. Thế nên viện phí tính bằng 0 yên cũng không thành vấn đề... Nhưng nếu được thì tôi chỉ xin duy nhất một thứ thôi. Một thứ duy nhất thuộc về thị tộc Chân Tổ nhưng xin phép được mang ra khỏi thị tộc. Mong các ngài chấp thuận!

Bạn đang đọc truyện *The Lost Song Of Light Forest* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.